S'RÎHARSHA'S

NAISHADHÎYACHARITA

With the Commentary (Naishadhîyaprakâs'a)

OF

NÂRÂYAṆA.

EDITED WITH CRITICAL AND EXEGETICAL NOTES

BY

MAHÂMAHOPÂDHYÂYA

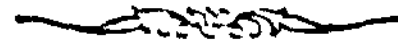
PANDIT S'IVADATTA,

HEAD PANDIT AND SUPERINTENDENT OF THE SANSKRIT DEPARTMENT,
ORIENTAL COLLEGE, LAHORE.

Fifth Edition

REVISED BY

WÂSUDEVA LAXMAṆA S'ÂSTRÎ PAṆSÎKAR.

PUBLISHED BY

PÂNDURANG JÂWAJÎ,

PROPRIETOR OF THE "NIRNAYA SAGAR" PRESS,

23, Kolbhat Lane,

BOMBAY.

1919

Price 6 Rupees

श्रीः

नैषधीयचरितप्रस्तावना।

गोपालसेवासततानुरक्तश्रीमाधवाधीशशुदृष्टिहृष्टे।
लक्ष्मीसमुल्लासितकान्तिचन्द्रामात्यप्रसादेन निरिन्धकारे॥
दुण्ढारदेशे जयपत्तनेऽस्मिन्नधीतिना संस्कृतशास्त्रसार्थे।
दाधीचविद्वच्छिवदत्तनाम्ना प्रयत्यते शोधनभूमिकार्थम्॥

धर्मार्थकाममोक्षाख्यपुरुषार्थचतुष्टयसंपत्तिर्हि शब्दार्थज्ञानाधीनेति निर्विवादम्। शब्दार्थज्ञानं हि शक्तिग्रहाधीनम्। शक्तिग्रहश्च—

'शक्तिग्रहं व्याकरणोपमानकोशाप्तवाक्याद्व्यवहारतश्च।
वाक्यस्य शेषाद्विवृतेर्वदन्ति सांनिध्यतः सिद्धपदस्य वृद्धाः॥'

इत्यभियुक्तोक्त्या व्यवहारत एव निर्दोषप्रयोगहेतुर्भवति। व्यवहारज्ञानं च—

'काव्यं यशसेऽर्थकृते व्यवहारविदे शिवेतरक्षतये।
सद्यः परनिर्वृतये कान्तासंमिततयोपदेशयुजे॥'

इत्यभियुक्तोक्त्या कालिदासादीनामिव यशोजनकात्, श्रीहर्षादितो धावकादीनामिवार्थप्रापकात्, मयूरादीनां सूर्यस्तुत्यादिनानर्थवारकात्, सद्यः परमानन्दजनकात्, कान्तासंमिततया स्नेहप्रधानोपदेशजनकात् काव्यादेव भवति।

काव्येषु च महामहोपाध्यायपण्डितदुर्गाप्रसादशर्मप्रकाशितकाव्यमालामुद्रणतः प्राक्काले प्राय काव्यपञ्चकमेव काव्यजिज्ञासुभिरधीयते स्म, संप्रति चाधीयते। तत्र नव्यकल्पनादिगुणवत्तया श्रीहर्षविरचितं नैषधीयचरितमेव परां कोटिमारोहतीति सर्वसंमतम्॥

स श्रीहर्षकविः श्रीहीरपण्डितान्मामल्लदेव्यां समजनीति प्रतिसर्गसमाप्तिश्लोकतः कान्यकुब्जेश्वरजयन्तचन्द्राश्रित आसीदिति "ताम्बूलद्वयमासनं च लभते यः कान्यकुब्जेश्वरात्" इत्येतद्ग्रन्थसमाप्तौ प्रशस्तिश्लोकतः, "पूर्वस्यां वाराणस्यां पुरि गोविन्दचन्द्रो नाम राजा ५७० अन्तःपुरीयौवनरसपरिमलग्राही। तत्पुत्रो [विजयचन्द्रः। तत्पुत्रो] जयन्तचन्द्रः। तस्मै राज्यं दत्त्वा पिता योगं प्रपद्य परलोकमसाधयत्। जयन्तचन्द्रः सप्तयोजनशतमानां पृथिवीं जिगाय। मेघचन्द्रः कुमारस्तस्य। यः सिंहनादेन सिंहानपि भङ्गुमलम्। किं पुनर्मदान्धगन्धेभघटः तस्य राज्ञश्चलतः सैन्यं गङ्गायमुने विना नाम्भसा तृप्यतीति नदीद्वययष्टिग्रहणात् 'पङ्गुलो राजा' इति लोके श्रूयते। यस्य गोमती दासी षष्टिसहस्रेषु वाहेषु प्रक्षरां (पर्याणं?) निवेश्याभिषेणयन्ती परचक्रं त्रासयति। राज्ञः श्रम एव कः। तस्य राज्ञो बहवो विद्वांसः। तत्रैको हीरनामा विप्रः। तस्य नन्दनः प्राज्ञचक्रवर्ती श्रीहर्षः। सोऽद्यापि बालावस्थः। सभायां राजकीयेनैकेन पण्डितेन वादिना हीरो राजसमक्षं जित्वा मुद्रितवदनः कृतः लज्जा(ज्ञा)पङ्के मग्नो वैरं बभार।

धाराल (?) मृत्युकाले श्रीहर्षं स बभाषे—'वत्सामुकेन पण्डितेनाऽहमाहत्य राजदृष्टौ जितः। तन्मे दुःखम्। यदि सत्पुत्रोऽसि, तदा तं जये क्ष्मापसदसि'। श्रीहर्षेणोक्तम् ओमिति। हीरो द्यां गतः। श्रीहर्षस्तु कुटुम्बभारमाप्तदायादेष्वारोप्य विदेशं गत्वा विविधाचार्यपार्श्वेऽचिरात्तर्कालंकारगीतगणितज्यौतिषचूडामणिमन्त्रव्याकरणाद्याः सर्वा विद्याः सुस्फुराः प्रजग्राह। गङ्गातीरे सुगुरुदत्तं चिन्तामणिमन्त्रं वर्षप्रमाणं साधयामास। प्रत्यक्षा त्रिपुराऽभूत्। अमोघादेशत्वादिवरास्तिः तदादि राजगोष्ठीषु भ्रमति। अलौकिको देशदेशान्तरिन जा[illegible] करोति य कोऽपि न बुध्यते। ततोऽतिविषयापि लोकागोचरभूतया चिन्त पुनर्भारतीं प्रत्यक्षीकृत्याऽभणत्—'मातः, अतिप्रज्ञाऽपि दोषाय ते(मे) जाता। बुध्यमानवचनं मा कुरु'। देव्योक्तं—'तर्हि मध्यमरात्रेऽम्न हि शिरसि दधि पिब। पश्चात्स्वपिहि। कफागमतारान्मडतानेदानामुहि'। तथैव कृतम्। बोध्यवाग्जातः। खण्डनादिग्रन्थान्करोत्। तासभन्य।

१ श्रीमन्महाराजाधिराजश्री १०८ सुनसवाईमाधवसिंहजी (G. C. S. I.) वर्मणा मौन्यदृष्ट्या हर्षिते। एतेनैतदीयराज्ये नर्वासां प्रजानां राजभक्तनन्तरेणैव स्वस्वधर्मनिष्ठत्वध्वननेन राज्ञः कोपस्थानाबद्द[illegible] ध्वनितम्॥ २ बाबूसाहिबश्रीयुतरावबहादूरकान्तिचन्द्रमुकर्जी (C. I. E) शर्मणा प्रसन्नत्वैव, न त्वधिकारिणा भर्त्सनेन॥ ३ [illegible] अन्धकारशून्ये॥ ४ केवलमोपस्यैव शक्तिग्राहकत्वे [illegible] प्रयोगस्यापत्ति॥ ५ तथाहि सुभाषितावलीभूमिकायां १३८ पृष्ठे [illegible] पिटरसन—महामहोपाध्यायदुर्गाप्रसादशर्म[illegible] सारसमुच्चया[illegible]—

"हेम्नो भारशतानि वा मदमुचां वृन्दानि वा दन्तिनां
श्रीहर्षेण समर्पितानि गुणिने बाणाय कुत्राद्य तत्।
या बाणेन तु तस्य सूक्तिविसरैरुट्टङ्किताः कीर्तय-
स्ताः [illegible]" इति

२ [illegible]

१ [illegible] इति न विरोधः॥ २ [illegible] ३ [illegible]—'[illegible]' इति [illegible] इति [illegible] इति, [illegible]—श्रीविजयचन्द्र[illegible] [illegible] गौडोर्वीशकुलप्रशस्ति[illegible] इति, [illegible] इति, [illegible]—[illegible](?)[illegible]

PUBLISHER.—Pandurang Jawaji, } at the "Nirnaya-sagar" Press,
PRINTER.—Ramchandra Yesu Shedge, } 23, Kolbhat Lane, Bombay.

॥ श्रीः ॥

श्रीहर्षरचितं

नैषधीयचरितम् ।

श्रीमन्नारायणरचितया नैषधीयप्रकाशाख्यया व्याख्यया समुल्लसितम् ।

पञ्चनददेशीयविश्वविद्यालयान्तर्गतसंस्कृतश्रेण्यध्यक्षप्रधानाध्यापक-

महामहोपाध्याय—

दाधीचपण्डितशिवदत्तशर्मणा

टीकान्तरीयटिप्पण्योपस्कृत्य संशोधितम् ।

(पञ्चमं संस्करणम्)

पणशीकरोपाह्वविद्वद्वरलक्ष्मणशर्मतनुजनुषा वासुदेवशर्मणा संस्कृतम् ।

तच्च

शाके १८४१ सन १९१९ वत्सरे

मुम्बय्यां

पाण्डुरंग जावजी

इत्येतैः स्वीये निर्णयसागराख्यमुद्रणयन्त्रालये मुद्रयित्वा प्रकाशितम् ।

मूल्यं ६ रूप्यकाः ।

PUBLISHER —Pandurang Jawaji, } at the "Nirnaya-sagar" Press,
PRINTER —Ramchandra Yesu Shedge, } 23, Kolbhat Lane, Bombay.

नस्था सुरूपा दर्शिता। ता श्रीकुमारपालपार्श्वादुपरोष्य तद्गृहा-न्नीत्वा सोमनाथयात्रां कृत्वा काशीं गतस्ता पद्मिनीं जयन्तचन्द्र-भोगिनीमकरोत्। सूहवदेविरिति ख्यातिमगान्। सा च सगर्वा विदुषीति कृत्वा कलाभारतीति पाठ्यति लोके। श्रीहर्षोऽपि नरभारतीति पठ्यते। तस्य तत्र सहते सा मत्सरिणी। एकदा सत्कारमाकारितः श्रीहर्षो भणितश्च 'त्वं कः'। श्रीहर्षः—'कलासर्वज्ञोऽहम्'। राज्याभाणि—'तर्हि उपानहौ परिधापय' को भावः—यद्ययं 'न वेद्मि' इति भणति द्विजत्वात्, तर्हि अज्ञः। श्रीहर्षेणाङ्गीकृतम्। गतो निलयम्। तरुवल्कैर्वेधातया परिकर्मितैः सायं लोलाक्षः सन् दूरस्थः स्वामिनीमाजूहवत्, चर्मकारविधिनोपानहौ पर्यदीधपत् 'अभ्युक्षणं विनिक्षिपध्वं, चर्मकारोऽहम्' इति वदन्। राजानमपि ता कुचेष्टां ज्ञापयित्वा खिन्नो गङ्गातीरे संन्यासमग्रहीत्।

सा च सूहवदेविः साम्राज्येशा पुत्रमजनयत्। सोऽपि यौवनमाससाद। धीरः परं दुर्नयनयः।

तस्य च राज्ञो विद्याधरो मन्त्री स च चिन्तामणिविनायकप्रसादात्सर्वधातुहेमत्वकरणप्रख्यातमाहात्म्यस्पर्शपाषाणलाभात् ८८०० विप्राणां भोजनदावेति लघुयुधिष्ठिरतया ख्यातः कुशाग्रीयप्रज्ञः। राजा तं जगाद—'राज्यं कस्मै कुमाराय ददामि'। मन्त्र्याह—मेघचन्द्राय सुवंशाय देहि। न पुनर्धूर्तापुत्राय'। राजा तु तया कामिनीतत्पुत्रायैव दित्सते। एवं विरोध उत्पन्नो मन्त्रिराज्ञोः। कथं कथञ्चिन्मन्त्रिणां राज्ञीवाचमप्रमाणीकार्य भूपो मेघचन्द्रराज्यदानमङ्गीकारित। राज्ञी क्रुद्धा धनाढ्यतदा स्वच्छन्दतया निजप्रधाननरान् प्रेष्य तक्षशिलाधिपतिः सुरत्राणः काशीमग्रनाय प्रयाणे प्रयाणे सपादलक्षहेमदानोक्त(ध) न वलित', आमानि। (तत्तु) विद्याधरेण चरदृशा विदितं राज्ञे कथितम्। राजा तत्कार्णपदटनूतः प्राह—'ममैव वल्लभेश्वरी नैवं पतिद्रोहं समाचरति'। मन्त्री तु वदति 'राजन्! अनुकम्पायां तिष्ठति साजौन्द्र'। राज्ञा हक्कितो गतो गृहम्। चिन्तितं च तेन—'नृपस्तावन्मूढः, राज्ञी बलवती लब्धप्रसराऽविवेकिनी, मम मरणं यदि स्वामिमरणादर्वाग्भवेत् तदा धन्यता। प्रातश्चलितो मन्त्री स्वसदनात्पथि गच्छन्तं भिक्षुकं दृष्ट्वा तमभिमन्त्रितवान्, पुनः पुरोगत स्फुटितचणकपिटकमालोक्य तदनेन मनोऽदधात्। तेन कुचेष्टाद्वेनात्मनो निर्विषयत्वं निर्मोचरागं व्यजिज्ञपत्—'देवाहं गङ्गाजले मङ्क्त्वा म्रिये यद्यादिशसि'। राजावदत्—'यदि म्रियसे, तदा सुखं जीवाम। कण्टको निवर्तते'। मन्त्री दूनः—हुं हितवचनानादरेण, अनये इति, म्रियेऽपि दोष, निःस्पृहेभ्यो [illegible], मूलो किल पूर्वरूपाणि। आगतं राज्ञो मरणम्। [illegible] सर्वस्वं द्विजातिभ्यो प्रदाय [illegible] प्रविश्य कृतवान् (पुरो)हितमाह—[illegible] [illegible]। तेन तु [illegible] इति [illegible] [illegible]। राजपुत्रो [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] इति [illegible] राजदेवसूरिणा ११…

जिनप्रभसूरिणा विक्रमाब्दे विरचिते प्रबन्धकोषे श्रीहर्षविद्याधरजयन्तचन्द्रप्रबन्धात्, 'गौडदेशीय.' इति 'श्रीहर्षवंशे हरिहरो गौडदेश्यः,' इत्येतदुत्तरहरिहरप्रबन्धतोऽवगम्यते॥

जयचन्द्रराज्यसमयस्तु—

अकुण्ठोत्कण्ठवैकुण्ठकण्ठपीठलुठत्करः।
संरम्भः सुरतारम्भे स श्रियः श्रेयसेऽस्तु वः॥ १॥
आसीदशीतद्युतिवंशजातक्ष्मापालमालासु दिवं गतासु।
साक्षाद्विवस्वानिव भूरिधाम्ना नाम्ना यशोविग्रह इत्युदारः २
तत्सुतोऽभून्महीचन्द्रश्चन्द्रधामनिभं निजम्।
येनापारमकूपारपारे व्यापारितं यशः॥ ३॥
तस्याभूत्तनयो नयैकरसिकः क्रान्तद्विषन्मण्डलो
विध्वस्तोद्धतवीरयोधतिमिरः श्रीचन्द्रदेवो नृपः।
येनोदारतरप्रतापशमिताशेषप्रजोपद्रवं
श्रीमद्गाधिपुराधिराज्यमसमं दोर्विक्रमेणार्जितम्॥ ४॥
तीर्थानि काशिकुशिकोत्तरकोशलेन्द्र-
स्थानीयकानि परिपालयताऽधिगम्य।
हेमात्मतुल्यमनिशं ददता द्विजेभ्यो
येनाङ्किता वसुमती शतशस्तुलाभिः॥ ५॥
तस्यात्मजो मदनपाल इति क्षितीन्द्र-
चूडामणिर्विजयते निजगोत्रचन्द्रः।
यस्याभिषेककलशोल्लसितैः पयोभिः
प्रक्षालितं कलिरजःपटलं धरित्र्याः॥ ६॥
यस्यासीद्विजयप्रयाणसमये तुङ्गाचलोच्चैश्चल-
न्माद्यत्कुम्भिपदक्रमासमभरभ्रश्यन्महीमण्डले।
चूडारत्नविभिन्नतालुगलितस्त्यानासृगुद्भासितः
शेषः शेषवशा (?) दिव क्षणमसौ क्रोडे निलीनाननः॥ ७॥
तस्मादजायत निजायतबाहुवल्लि-
बन्धावरुद्धनवराज्यगजो नरेन्द्रः।
सान्द्रामृतद्रवमुचां प्रभवो गवां यो
गोविन्दचन्द्र इति चन्द्र इवाम्बुराशेः॥ ८॥
न कथमप्यलभन्त रणक्षमास्तिसृषु दिक्षु गजानथ वज्रिणः।
ककुभि बभ्रमुरभ्रमुवल्लभप्रतिभटा इव यस्य घटागजाः॥ ९॥
अजनि विजयचन्द्रो नाम तस्मान्नरेन्द्रः
सुरपतिरिव भूभृत्पक्षविच्छेददक्षः।
भुवनदलनहेलाहर्म्यहम्मीरनारी-
नयनजलदधाराधौतभूलोकतापः॥ १०॥
लोकत्रयाक्रमणकेलिविशृङ्खलानि [illegible]॥
यस्य त्रिविक्रमपदक्रमभाञ्जि भान्ति [illegible]
[illegible]।
[illegible] ११

१ [illegible]

कृतकृत्यीभूय काशीमयासीत् । नगरतटे स्थितो जयन्तचन्द्रमजिज्ञपत् 'अहमधीत्य समागतोऽस्मि' । राजापि गुणस्नेहलो हीरजेतृपण्डितेन सह सचातुर्वर्ण्यः पुरीपरिसरमसरत् । श्रीहर्षो नमस्कृतः । तेनापि यथार्हमुचितं लोकाय कृतम् । राजानं त्वेवं तुष्टाव—

'गोविन्दनन्दनतया च वपुःश्रिया च
मास्मिन्नृपे कुरुत कामधियं तरुण्यः ।
अस्त्रीकरोति जगतां विजये स्मरः स्त्रीः
रस्त्री जनः पुनरनेन विधीयते स्त्री ॥'

व्याचख्यौ च तारस्वरसरसविस्तरम् । तुष्टा सभा राजा च । पितृवैरिणं तु वादिनं दृष्ट्वा सकटाक्षमाचचक्षे—

'साहित्ये सुकुमारवस्तुनि दृढन्यायग्रहग्रन्थिले
तर्के वा मयि संविधातरि समं लीलायते भारती ।
शय्या वास्तु मृदूत्तरच्छदवती दर्भाङ्कुरैरास्तृता
भूमिर्वा हृदयंगमो यदि पतिस्तुल्या रतिर्योषिताम् ॥'

एतच्छ्रुत्वा स वादी प्राह—'देव ! वादीन्द्र ! भारतीसिद्ध, तव समः कोऽपि न किं पुनरधिकः

'हिंस्राः सन्ति सहस्रशोऽपि विपिने शौण्डीर्यवीर्योद्यता-
स्तस्यैकस्य पुनः स्तुवीमहि महः सिंहस्य विश्वोत्तरम् ।
केलिः कोलकुलैर्मदो मदकलैः कोलाहलं नाहलैः
संहर्षो महिषैश्च यस्य मुमुचे साहंकृते हुंकृते ॥'

इदं श्रुत्वा श्रीहर्षो निष्कोप इवासीत् । भूपेनोक्तम्—अत्र श्रीहर्षे इदमेव यत्कुमदं प्रतिवादिनाम् । कोऽर्थः । सम्यगवसरमज्ञासी श्रीहीरसूनुरिति ॥ अन्योन्य गाढालिङ्गनमचीकरत् । द्वयोपि (?) वसुधा-[illegible] (?) सौधमानीय [illegible] कारयित्वा गृहं प्रति प्रहितः । [illegible] देनानि ददिरे । निश्चिन्तीकृत्यैकदा नृपेणोक्तः [illegible] —'वादीन्द्र ! किंचित्प्रबन्धरत्नं कुरु' । ततो नैषधं महाकाव्यं [illegible] महागूढव्यङ्ग्यभारसार राज्ञे दर्शितम् । राज्ञोचे—'सु-[illegible] । केवलं काश्मीरान् व्रज, तत्रत्यपण्डितेभ्यो दर्शय, भारतीहस्ते च मुच, भारती च तत्र पीठे स्वयं साक्षाद्वसति, असत्यं प्रबन्धं [illegible] दूरे क्षिपति, सत्यं तु मूर्धधूननपूर्वं पुष्पैः [illegible] । [illegible] पुष्पाणि पतन्ति' । श्रीहर्षो राजदत्तार्थनिष्प-[illegible] काश्मीरानगमत्, तत्रत्यपण्डितेभ्योऽदर्शयत् । [illegible] हस्ते पुस्तकं न्यास्थत् । सरस्वत्या दूरे क्षिप्तं तत् । [illegible] — किं सरस्वति निक्षिपसि यन्मदुक्तमपि प्रबन्धमितरप्र-[illegible] । [illegible]—'भो परमपदनायक, न स्मरसि । [illegible] काव्ये—

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ।'

[illegible] कृतार्थं [illegible]
[illegible] ।

[illegible]

'पा (पा)वको वञ्चको व्याधिः पञ्चत्वं मर्मभाषकः ।
योगिनामप्यमी पञ्च प्रायेणोद्वेगकारकाः ॥' इति.

वाग्देवीवाचं श्रुत्वा श्रीहर्षो वदति—'किमर्थमेकस्मिन्नवतारे नारायणं पतिं चकमे त्वं, पुराणेष्वपि विष्णुपत्नीति पठ्यसे, ततः सत्ये किमिति कुप्यसि । कुपितेः किं क्षुभ्यते कलङ्कात्' इति । स्वयं गृहीत्वा पुस्तकं हस्ते धारितम् । ग्रन्थश्च श्लाघितः सभासमक्षम् । श्रीहर्षेण पण्डिता उक्तास्तत्रत्याः—'ग्रन्थमत्रत्याय राज्ञे माधवदेवनाम्ने दर्शयत, श्रीजयन्तचन्द्राय च 'शुद्धोऽयं ग्रन्थः' इति लेखं प्रदत्त' इति । भारतीमते ज्ञातेऽपि ते न लेखं ददते, न भूपं दर्शयन्ति । स्थितः श्रीहर्षो बहून्मासान् । जग्धं पाथेयम् । विक्रीतं वृषभादि । मितीभूतः परिच्छदः । एकदा नद्यासन्नदेशे कूपतटासन्नदेशे देवकुले रुद्रजपं रहः करोति । तत्रागते कयोश्चिद्गृहिणोरुत्कण्ठे (?) चेट्यौ जलग्रथमपश्चाद्ग्रहणघटभरणविषये वादे लग्ने तयोश्चिरमुक्तिप्रत्युक्तिरभूत् । शीर्षाणि स्फुटितानि घातप्रतिघातैः । गते राजकुलम् । राजा साक्षिणं गवेषयति ।

उक्ते ते—अत्र कलहे कोऽपि साक्षी विद्यते न वा ? । ताभ्यां जगदे—विप्रस्त्वेक आस्ते जपतत्परः' । गता राजकीयाः । आनीतः श्रीहर्षः । पृष्टस्तयोर्नयानयौ । श्रीहर्षेण गीर्वाणवाण्योक्तम्—'देव, वैदेशिकोऽहं न वेद्मि, किमप्येते प्राकृतवादिन्यौ ब्रूतः । केवलं ताञ्छब्दान् वेद्मि' राज्ञोक्तम्—(तर्हि तानेव वद) । तत्क्रमस्थमेव तद्भाषितप्रतिभाषितशतमभिहितमनेन । राजा चमत्कृतः । अहो प्रज्ञा । अहो अवधारणा । दास्योर्वादं निर्णीय यथासंभवं निग्रहानुग्रहौ कृत्वा प्रहिते श्रीहर्षमपृच्छद्राजा—'कस्त्वमेधि शिरोमणिः' । श्रीहर्षेणोक्तं सर्वं कथानकम् । राजन्पण्डितकृतदौर्जन्यात्तव पुरे दुःखी तिष्ठामि । सम्यक्पारम्पर्याज्ञा (?) राजा पण्डितानाहूय अवादीत्—'धिङ् मूढाः, ईदृशे रत्ने न स्निह्यथ ।

वरं प्रज्वलिते वह्नावह्नायानेहितं (?) वपुः ।
न पुनर्गुणसपन्ने कृतः स्वल्पोऽपि मत्सरः ॥
वरं सा निर्गुणावस्था यस्यां कोऽपि न मत्सरी ।
गुणयोगे तु वैमुख्यं प्रायः सुमनसामपि ॥

तस्मात् खला यूयं गच्छत । एवं(नं) महात्मानं प्रत्येकं स्वगृहेषु सत्कुरुत' तदा श्रीहर्षोऽपि प्रावत्—

'यथा यूनस्तद्वत्परमरमणीयापि रमणी
कुमाराणामन्तःकरणहरणं नैव कुरुते ।
मदुक्तिश्चेतश्चेन्मदयति सुधीभूय सुधियः
किमस्या नाम स्यादरसपुरुषाराधनरसैः ॥

इति । लज्जि (ज्जि)रे पण्डिताः सर्वे गृहं नीत्वा सत्कृत्यानुनीय राज्ञा च सत्कार्य ते प्रेहितः श्रीहर्षः काशीम् । मिलितो जयन्तचन्द्राय । उक्तं सर्वम् । तुष्टः स । प्रसृतं नैषधं लोके ॥

अत्रान्तरे जयन्तचन्द्रस्य पद्माकरनामा प्रधानवरः श्रीअणहिल्लपुरं गतः । तत्र सरस्तटे [illegible] (ला)लितायाः शाटिकायाः [illegible] (?) [illegible] निर्गमनं दृष्ट्वा विस्मितोऽ-[illegible]—[illegible] ता मे दर्शय । तस्य हि [illegible] निविश्य [illegible] तस्मै [illegible] सूहवदेविनाम्नी [illegible]

[illegible]
[illegible] ।

नस्था तुल्या दर्शिता । ता श्रीकुमारपालपार्श्वादुपरोध्य तद्गृहानीत्वा सोमनाथयात्रां कृत्वा काशीं गतस्ता पद्मिनी जयन्तचन्द्रभोगिनीमकरोत् । सूहवदेविरिति ख्यातिमगात् । सा च सगर्वा विदुषीति कृत्वा कलाभारतीति पाठयति लोके । श्रीहर्षोऽपि नरभारतीति पठ्यते । तस्य तत्र सहते सा मत्सरिणी । एकदा ससत्कारमाकारित· श्रीहर्षो भणितश्च 'त्वं क·' । श्रीहर्षः—'कलासर्वज्ञोहम्' । राज्याभाणि—'तर्हि उपानहौ परिधापय' को भाव —यद्ययं 'न वेद्मि' इति भणति द्विजत्वात्, तर्हि अज्ञः । श्रीहर्षेणाङ्गीकृतम् । गतो निलयम् । तत्रचर्मकैर्यथातथा परिकर्मितैः सायं लोकाक्ष सन् दूरस्थः स्वामिनीमाजूहवत्, चर्मकारविधिनोपानहौ पर्यदीधपत् 'अभ्युक्षणं विनिक्षिपध्वं, चर्मकारोहम्' इति वदन् । राजानमपि ता कुचेष्टां ज्ञापयित्वा खिन्नो गङ्गातीरे सन्यासमग्रहीत् ।

सा च सूहवदेवि साम्राज्येशा पुत्रमजनयत् । सोऽपि यौवनमाससाद । धीरः पर दुर्नयमय· ।

तस्य च राज्ञो विद्याधरो मन्त्री स च चिन्तामणिविनायकप्रसादात्सर्वधातुहैमत्वकरणप्रख्यातमाहात्म्यस्पर्शपाषाणलाभात् ८८०० विप्राणा भोजनदातेति लघुयुधिष्ठिरतया ख्यात· कुशाग्रीयप्रज्ञ । राजा तं जगाद—'राज्यं कस्मै कुमाराय ददामि' । मन्त्र्याह—मेघचन्द्राय सुवंशाय देहि । न पुनर्धूर्तापुत्राय' । राजा तु तया कामंगितस्तत्पुत्रायैव दित्सते । एवं विरोध उत्पन्नो मन्त्रिराज्ञो । कथं कथंचिन्मन्त्रिणा राज्ञीवाचमप्रमाणीकार्य भूपो मेघचन्द्रराज्यदानमङ्गीकारित· । राज्ञी क्रुद्धा धनाढ्यतया स्वच्छन्दतया निजप्रधाननरान् प्रेष्य तक्षशिलाधिपतिः सुरत्राणः काशीभञ्जनाय प्रयाणे प्रयाणे सपादलक्षहेमदानोक्त(थ) न चलित , आयाति । (तत्तु) विद्याधरेण चरदृशा विदितं राज्ञे कथितम् । राजा तत्कालमपदस्मूटः प्राह—'ममेयं वल्लभेश्वरी नैवं पतिद्रोहं समाचरति' । मन्त्री तु वदति 'राजन् ! अमुकप्रयाणे तिष्ठति सार्वान्द्र' । राज्ञा हक्कितो गतो गृहम् । चिन्तितं च तेन—'नृपस्तावन्मूढ·, राज्ञी बलवती लब्धप्रसराऽविवेकिनी, मम मरणं यदि स्वामिमरणादर्वाग्भवेत् तदा धन्यता । प्रातश्चलितो मन्त्री स्वसदनात्पथि गच्छन्त पिण्याक दृष्ट्वा तमजिघ्रत्, पुन पुरोगत स्फुटितचणकपिटकमालोक्य तदनेन मनोऽदधात् । तेन कुचेष्टादर्शनात्मनो विधिविपरीतस्य निर्गोचोपराज व्याजिज्ञपत्—'देवाहं गङ्गाजले मङ्क्त्वा म्रिये यद्यादिशति' । राजाऽवदत्—'यदि म्रियसे, तदा तुभ्य जीवाम· । कर्णज्वरो निवर्तते' । मन्त्री दूत·—हु हितवचनानाकर्णनम्, मनये श्रुति, म्रियेऽमपि दोष , निजगृहजनेष्ववशः, मृतो किल पूर्वरूपाणि । आगत राज्ञो मरणम् । राजानमापृच्छ्य [illegible] सर्वस्वं द्विजातिलोकाय प्रदाय [illegible] प्रविवेश कुलतो (पुरो)हितम [illegible] । [illegible] सर्वसंपाताम । [illegible] 'मिले [illegible]' इति [illegible] [illegible] । [illegible] [illegible] । [illegible] ८८०० [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] राजशेखरसूरिणा १४०[illegible]

जयचन्द्रस्य पूर्वपुरुषाः पूर्वसमयस्तु—

ख्रिस्ताब्दे विरचिते प्रबन्धकोषे श्रीहर्षविद्याधरजयन्तचन्द्रप्रबन्धात्, 'गौडदेशीय' इति 'श्रीहर्षवंशे हरिहरो गौडदेश्यः' इत्येतदुत्तरहरिहरप्रबन्धतोऽवगम्यते ॥

जयचन्द्रराज्यसमयस्तु—

अकुण्ठोत्कण्ठवैकुण्ठकण्ठपीठलुठत्कर· ।
सरम्भ· सुरतारम्भे स श्रियः श्रेयसेऽस्तु वः ॥ १ ॥
आसीदशीतद्युतिवंशजातक्ष्मापालमालासु दिवं गतासु ।
साक्षाद्विवस्वानिव भूरिधाम्ना नाम्ना यशोविग्रह इत्युदारः २
तत्सुतोऽभून्महीचन्द्रश्चन्द्रधामनिभं निजम् ।
येनापारमकूपारपारे व्यापारित यशः ॥ ३ ॥
तस्याभूत्तनयो नयैकरसिक क्रान्तद्विषन्मण्डलो
विध्वस्तोद्धतवीरयोधतिमिर श्रीचन्द्रदेवो नृपः ।
येनोदारतरप्रभावशमिताशेषप्रजोपद्रवं
श्रीमद्गाधिपुराधिराज्यमसमं दोर्विक्रमेणार्जितम् ॥ ४ ॥
तीर्थानि काशिकुशिकोत्तरकोशलेन्द्र-
स्थानीयकानि परिपालयताऽधिगम्य ।
हेमात्मतुल्यमनिशं ददता द्विजेभ्यो
येनाङ्किता वसुमती शतशस्तुलाभिः ॥ ५ ॥
तस्यात्मजो मदनपाल इति क्षितीन्द्र-
चूडामणिर्विजयते निजगोत्रचन्द्रः ।
यस्याभिषेककलशोल्लसितैः पयोभि·
प्रक्षालितं कलिरज·पटलं धरित्र्याः ॥ ६ ॥
यस्यासीद्विजयप्रयाणसमये तुङ्गाचलोच्चैश्चल-
न्माद्यत्कुम्भिपदक्रमासमभरभ्रश्यन्महीमण्डले ।
चूडारत्नविभिन्नतालुगलितस्त्यानासृगुद्भासितः
शेषः शेषवशा (?) दिव क्षणमसौ क्रोडे निलीनाननः ॥ ७ ॥
तस्मादजायत निजायतबाहुवल्लि-
बन्धावरुद्धनवराज्यगजो नरेन्द्र· ।
सान्द्रामृतद्रवमुचा प्रभवो गवा यो
गोविन्दचन्द्र इति चन्द्र इवाम्बुराशेः ॥ ८ ॥
न कथमप्यलभन्त रणक्षमास्तिसृषु दिक्षु गजानथ वज्रिण ।
ककुभि बभ्रमुरभ्रमुवल्लभप्रतिभटा इव यस्य घटागजा· ॥ ९ ॥
अजनि विजयचन्द्रो नाम तस्मान्नरेन्द्रः
सुरपतिरिव भूभृत्पक्षविच्छेददक्ष· ।
भुवनदलनहेलाहर्म्यहम्मीरनारी-
नयनजलदधाराधौतभूलोकताप· ॥ १० ॥
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ।
[illegible] ११

---

१ [illegible]

तस्मादद्भुतविक्रमादथ **जयच्चन्द्राभिधानः** पति-
र्भूपानामवतीर्ण एष भुवनोद्धाराय नारायणः ।
द्वैधीभावमपास्य विग्रहरुचिं धिक्कृत्य शान्ताशया
सेवन्ते यमुदग्रबन्धनभयध्वंसार्थिनः पार्थिवाः ॥ १३ ॥
गच्छेन्मूर्च्छामतुच्छां न यदि कवलयेत्कूर्मपृष्ठाभिघात-
प्रत्यावृत्तः श्रमार्तो नमदखिलफणश्वासवात्यासहस्रम् ।
उद्योगे यस्य धावद्धरणिधरधुनीनिर्झरस्फारधार-
भ्रश्यद्दानद्विपालीबहलभरगलद्धैर्यमुद्रः फणीन्द्रः ॥ १४ ॥

सोयं समस्तराजचक्रसंसेवितचरणः परमभट्टारकमहाराजाधिराजपरमेश्वरपरममाहेश्वरनिजभुजोपार्जितकान्यकुब्जाधिपत्य**श्रीचन्द्रदेव**पादानुध्यातपरमभट्टारकमहाराजाधिराजपरमेश्वरपरममाहेश्वर**श्रीमदनपालदेव**पादानुध्यातपरमभट्टारकमहाराजाधिराजपरमेश्वरपरममाहेश्वराश्वपतिगजपतिनरपतिराजत्रयाधिपतिविविधविद्याविचारवाचस्पति**श्रीगोविन्दचन्द्रदेव**पादानुध्यातपरमभट्टारकमहाराजाधिराजपरमेश्वरपरममाहेश्वराश्वपतिगजपतिनरपतिराजत्रयाधिपतिविविधविद्याविचारवाचस्पति**श्रीविजयचन्द्रदेव**पादानुध्यातपरममहाराजाधिराजपरमेश्वरपरममाहेश्वराश्वपतिगजपतिनरपतिराजत्रयाधिपतिविविधविद्याविचारवाचस्पति**श्रीमज्जयचन्द्रो** विजयी असुरैसपत्तलाया केमौलीग्रामनिवासिनो निखिलजनपदानुपगतानपि च राजराज्ञीयुवराजमन्त्रिपुरोहितप्रतिहारसेनापतिभाण्डागारिकाक्षपटलिकभिषग्नैमित्तिकान्तःपुरिकदूतकरितुरगपत्तनाकरस्थानगोकुलाधिकारिपुरुषानाज्ञापयति बोधयत्यादिशति च—विदितमस्तु भवताम्—यथोपरिलिखितग्रामः सजलस्थलः सलोहलवणाकरः समत्स्याकरः सगर्तोषरः सगिरिगहननिधानः समधुकाम्रवनवाटिकाविटपतृणयूतिगोचरपर्यन्तः सोर्ध्वाधश्चतुराघाटविशुद्धः स्वसीमापर्यन्तश्चित्वारिंशदधिकद्वादशशतसंवत्सरे आषाढे मासि शुक्लपक्षे सप्तम्यां तिथौ रविदिने । अङ्कतोपि संवत् १२४३ आषाढशुदि रवौ ७ । अद्येह श्रीमद्वाराणस्यां गङ्गायां स्नात्वा विधिवन्मन्त्रदेवमुनिमनुजभूतपितृगणांस्तर्पयित्वा तिमिरपटलपाटनपटुमहसमुष्णरोचिषमुपस्थायौषधिपतिशकलशेखरं समभ्यर्च्य त्रिभुवनत्रातुर्भगवतो वासुदेवस्य पूजां विधाय प्रचुरपायसेन हविषा हविर्भुजं हुत्वा मातापित्रोरात्मनश्च पुण्ययशोभिवृद्धयेऽस्माभिर्गोकर्णकुशलतापूतकरतलोदकपूर्वकं भारद्वाजगोत्राय भारद्वाजाङ्गिरसबार्हस्पत्येतित्रिप्रवराय राउतश्रीआळ्हेपौत्राय राउतश्रीढुंढापुत्राय डोडराउतश्री अणंगाय चन्द्रार्कं यावच्छासनीकृत्य प्रदत्तो मत्वा यथादीयमानभोगभोगकरप्रवणिकरप्रभृतिनियतानियतसमस्तदायादाज्ञाविधेयीभूय दास्यथ इति ।

भवन्ति चात्र श्लोकाः—

भूमिं यः प्रतिगृह्णाति यश्च भूमिं प्रयच्छति ।
उभौ तौ पुण्यकर्माणौ नियतं स्वर्गगामिनौ ॥
शङ्खं भद्रासनं छत्रं वराश्वा वरवारणाः ।
भूमिदानस्य चिह्नानि फलमेतत् पुरंदर ॥
षष्टिं वर्षसहस्राणि स्वर्गे वसति भूमिदः ।
आच्छेत्ता चानुमन्ता च तान्येव नरके वसेत् ॥
बहुभिर्वसुधा भुक्ता राजभिः सगरादिभिः ।
यस्य यस्य यदा भूमिस्तस्य तस्य तदा फलम् ॥
स्वदत्तां परदत्तां वा यो हरेत वसुंधराम् ।
स विष्ठायां कृमिर्भूत्वा पितृभिः सह मज्जति ॥
तडागानां सहस्रेण वाजपेयशतेन च ।
गवां कोटिप्रदानेन भूमिहर्ता न शुध्यति ॥
वारिहीनेष्वरण्येषु शुष्ककोटरवासिनः ।
कृष्णसर्पाश्च जायन्ते देवदायापहारिणः ॥
न विषं विषमित्याहुर्ब्रह्मस्वं विषमुच्यते ।
विषमेकाकिनं हन्ति ब्रह्मस्वं पुत्रपौत्रकम् ॥
वाताभ्रविभ्रममिदं वसुधाधिपत्य-
मापातमात्रमधुरो विषयोपभोगः ।
प्राणास्तृणाग्रजलबिन्दुसमा नराणां
धर्मः सखा परमहो परलोकयाने ॥
यानीह दत्तानि पुरा नरेन्द्रैर्दानानि धर्मार्थयशस्कराणि ।
निर्माल्यवान्तप्रतिमानि तानि को नाम साधुः पुनराददीत ॥
(इण्डियन् आण्टिक्वेरी १५११-१२)

इति प्राचीनलेखमालाया २३ लेखे संवत् १२४३ (A. D. 1187) स्फुट एव लिखितः । २२ लेखे जयचन्द्रयौवराज्यदानसंवत् १२२५ (A. D. 1169) लिखितः ॥

इत्थं च जयन्तचन्द्रस्य द्वादशख्रिष्टशतके स्थितिनिश्चयान्नैषधीयचरितकर्तुः श्रीहर्षस्यापि तदैव स्थितिर्निश्चिता । अत एव **जयन्तचन्द्रपितुर्विजयचन्द्रस्य** वर्णनात्मकमनेन '**विजयप्रशस्तिरचनाता**तः' इति पञ्चमसर्गसमाप्तिश्लोके स्वकीयविशेषणध्वनित**विजयप्रशस्ति**नामकं काव्यं भवेत् ॥

अस्मिंश्च विषये बहूनां विसंवादं प्रदर्श्य तत्खण्डनपूर्विका डाक्टर**बूलर**संमतिरपि । तथाहि तदीयं Royal Asiatic Society Bombay Branch इतिनामभूषितविद्वत्सभया १८७५ ख्रिस्ताब्दे प्रकाशिते प्रबोधनग्रन्थे (pp. 271-387) मुद्रितं व्याख्यानम् ।

इतः प्राग् वर्षद्वयं व्यस्मगायदाहम् एशियाटिकसभासदां पुरस्तान्नैषधीयनिर्मातृश्रीहर्षसमयविवेचसदर्भपत्रमपाठिषम् । तत्र च राजशेखरकृतप्रकृतप्रबन्धकोषात् "श्रीहर्षः ख्रिष्टद्वादशशताब्द्यन्तिमभागे बभूव" इति साधयितुं प्रायतिषि । निरमासिषं च तद्विषयकमेकं सदर्भम् । तत प्रभृति बहवो जना विशेषश्चेण्डियनआण्टिक्वेरी (Indian Antiquary) नामकपुस्तके तत्र मदीयनैषधीयसमयविविक्तिपुस्तके स्वमत्या बहून् दोषानुदजीघटन् । परन्तु सम्प्रत्यहमस्मिन् सदर्भे तदुद्घाटितदोषाभासान् वक्ष्यमाणस्वयुक्तिभिरपनेतुं स्वसंमतं च द्रढयितुमाशासे ।

अथ युक्तयः—

स्वनिर्मिते प्रथमे सदर्भे नैषधीयसमयनिश्चायकानि वक्ष्यमाणानि प्रमाणान्यदीदृशम् ॥

(१) श्रीहर्षो वाराणस्यधिपतिजयन्तचन्द्रसभायाः सभ्योऽभूदिति राजशेखरः ॥

(२) अयं जयन्तचन्द्रो जयचन्द्र एव । यः किल **राठोर**वंशीयानां कान्यकुब्जाधिपानामन्तिमो वाराणस्यधिपतिर्बभूव, यं च ख्रिष्टस्य पञ्चनवत्युत्तरैकादशशताब्द्यां ११९५ यवना राज्यात् प्रसह्य प्रभ्रंशयाञ्चक्रुः ।

(३) श्रीहर्षोऽप्यकथयत् 'कान्यकुब्जाधिपतिनाहं सत्कृतोऽभूवम्' इति ।

१—अत्र चोपदर्शितप्राचीनलेखो द्रष्टव्यः ॥ २ तच्च इण्डियन आण्टिक्वेरीप्रथमपुस्तके ३० पृष्ठे विलोकनीयम् ॥ ३ तथाचोक्तम्—'ताम्बूलद्वयमासनं च लभते यः कान्यकुब्जेश्वरात्' इति ॥

(४) **राजशेखरो**ऽपि स्वग्रन्थैकखण्डे प्रसङ्गतोऽवर्णयत्—नैषधीयस्य प्रथमं पुस्तकं **हरिहरो गुजराते**तिख्यातदेशं **वीरधवल**नामनि राजनि वसुमतीं शासत्यानयत् ।

तत्पुस्तकाच **वीरधवल**प्रधानामात्यो **वास्तुपालो** नामाऽन्यदेकं पुस्तकमवतारयामास' इति ॥

किंच स्वनिर्मिते प्रथमे संदर्भे 'राजशेखरस्य सर्वं तु प्रमाणजातं विश्वासानर्हम्' इत्यप्यहं स्वीकृतवान् ॥

डाक्टर फिट्ज़एडवर्ड **हाल** (FitzEdward Hall) पण्डितेन "धाराधिपति**भोजराज**कृत**सरस्वतीकण्ठाभरणे** धृता बहवो **नैषधीय**श्लोका दृश्यन्ते' इत्यभाणि ।

अहं च 'भोजराजः ख्रिष्टैकादशशताब्द्याः पूर्वार्धेऽभूत्' इत्यपि स्वसंदर्भेऽलेखिषम् ।

किंच यन्महाशयडाक्टरहालपण्डितेनोक्तम्, तदपि स्वसत्तायां प्रमाणमपेक्षते । यतः 'सरस्वतीकण्ठाभरणे नैषधीयश्लोकाः कदाचित्केनचिदन्येन ग्रन्थकर्तुः पश्चात्प्रक्षिप्यन्ते स्म,—इति संदेह एव' इत्यपि तत्रादर्शयम् ॥

मदीयसंदर्भसमस्तमुद्दिश्य वक्ष्यमाणा आक्षेपा जनैः प्रादर्शिषत । ते च यथा—

श्रीमान् **काशीनाथत्र्यम्बकसूनुस्तैलङ्गः कुसुमाञ्जलिकर्तुरुदयनाचार्यस्य** समयं निरूपयन् प्रसङ्गतः **श्रीहर्ष**स्यापि समयविवेकमन्ववभाषत् । तत्रादर्शयत्—"श्रीहर्षः ख्रिष्टस्य नवम्यां दशम्यां वा शताब्द्यां बभूव, न तु द्वादश्याम्" इति ॥ अत्र विषये चेमानि प्रमाणान्युदाहरत् ।

(१) नैषधीयकाव्यस्य श्लोकाः सरस्वतीकण्ठाभरण उदाहृता दृश्यन्त इति ।

(२) ख्रिष्टैकादशशताब्दीसंभूत**वाचस्पतिमिश्रेण** श्रीहर्षप्रणीत**खण्डनखण्डखाद्यस्य** खण्डनं कृतम् ।

(३) **सायणमाधवः** स्वप्रणीत**शंकरविजय**नामग्रन्थे श्रीहर्षं शंकराचार्यसमकालीनमकथयत् ॥ इति ।

महाशय**काशीनाथ**तैलङ्गश्चान्त इत्यप्यकथयत्—'राजशेखरस्य कथनं विश्वासानर्हम् । तस्य बहुषु स्थानेषु स्फुटदोषप्रसक्तत्वात्' इति ॥

किंच महाशयतैलङ्गप्रदर्शितदोषेभ्योऽतिरिक्तं दोषं महाशयो **ग्रौस** (F. S. Growse) पण्डितोऽपि चन्दकविप्रणीत'**पृथिवीराजरासौ**' नामकग्रन्थे केनचिद्व्याजेन प्रादर्शयत् "चन्दो नाम कविः ख्रिष्टद्वादशशताब्द्यन्तिमभागेऽभूत्; यदि राजशेखरस्य वचनं तथ्यं स्यात्तर्हि चन्दः श्रीहर्षस्य समसमकालीनतया बाढं परिचितः स्यात् । प्रत्युत चन्दः स्वपूर्वजानां वर्णने नलचरितप्रणेतारं **श्रीहर्षं कालिदासात् पूर्वं** व्यवस्थापयत्" इति ॥

इण्डियन् आण्टिक्वेरी (Ind. Ant.) नामपुस्तके **बाबूरामदाससेनेन पूर्णयेन** च राजशेखरानुकूलं मम मतमनुमोद्य दर्शितम् । महाशय**ग्रौसस्य** च मन्मतप्रतिकूलदोषा युक्तिनिदर्शनैर्निरस्ताः । अनेनैव

ताभ्यामनुगृहीतोऽस्मि । परन्तु हन्त तयोरपि युक्तयो न मे समतं यथावद्द्रढयितुं शक्नुवन्ति ॥

अथ मम प्रतिकूलाः सर्वे आक्षेपाः समाधीयन्ते ।

(१) तत्र प्रथमं यदुक्तं "नैषधीयकाव्यस्य सरस्वतीकण्ठाभरणे श्लोका दृश्यन्ते" इति, तस्य समाधानम्—

अयमाक्षेपस्तु डाक्टर **हालसाहिबे**नादौ प्रदर्शितः । परन्तु मया सम्यगन्विष्य व्यवेचि "सरस्वतीकण्ठाभरणे नैकोऽपि नैषधीयचरितश्लोको दृश्यते" इति ।

गतवर्षे च मया सरस्वतीकण्ठाभरणस्यैकं पुस्तकं रत्नदर्पणनामिका तत्प्रथमपरिच्छेदत्रयटीका च वाराणसीतः समानायिते । अस्मिन्नेवान्तरे श्रीमता झल्कीकरेण **वामनाचार्यशास्त्रिणा** सरस्वतीकण्ठाभरणे धृतानां श्लोकानामकारादिक्रमेणानुक्रमणिका समग्रा निरमायि । अथ पुनस्तां नैषधीयपुस्तकस्य प्रतिश्लोकपादं संगमय्य "नैषधीयकाव्यश्लोकच्छायापि सरस्वतीकण्ठाभरणे नास्ति" इति निरधारि ।

तस्मात्तस्मिन् निश्चयेन कदाचिद्भ्रान्तिः स्यादिति वक्तुमशक्यं महापरिश्रमेणैतत्करणात् ॥

किंच डाक्टर **औफ़्रेख्ट्** (Dr. Aufrecht) पण्डितेन स्वनिर्मितायां **आक्सफोर्ड** (Oxford MSS.) हस्तलिखितपुस्तकानां सूच्यां सरस्वतीकण्ठाभरणे धृतानां श्लोकानां तत्कर्तॄणां चानुक्रमणिका लिखिता, परन्तु तत्र **नैषधीय**नामापि न दृश्यते । अतो डाक्टर**हाल**पण्डितस्य कथनं भ्रान्तिप्रसक्तं प्रतीयते । अथवा डाक्टर **हाल**पण्डितेनावलोकितं **सरस्वतीकण्ठाभरणपुस्तक**मशुद्धं स्यादिति ॥

अथ द्वितीयाक्षेपसमाधानम्—

(२) यच्चोक्तम्—'ख्रिष्टैकादशशताब्द्यन्तिमभागाविर्भूत**वाचस्पतिमिश्रेण श्रीहर्ष**प्रणीत**खण्डनखण्डखाद्यस्य** खण्डनं कृतम् । अतः **श्रीहर्षो वाचस्पतिमिश्रात्** पूर्वोऽभूदिति सुस्पष्टम्' इति । तदेतत्तु सत्यं यत् **वाचस्पतिमिश्रेण खण्डनोद्धार**नामा ग्रन्थः कृतः । परन्तु तत्र नायं निश्चयः स्यात् यत् कतमोऽयं **वाचस्पतिमिश्रः** । यतो **वाचस्पतिमिश्रा** बहवोऽभूवन् । यैः खलु धर्मशास्त्राणि दर्शनग्रन्थाश्च निरमायिषत ।

किंचेन्द्रप्रस्थ(**देहली**)नगरनिवासिपण्डित**विश्वेश्वरनवलगोस्वामिपार्श्वे खण्डनोद्धारस्यै**कं पुस्तकं वर्तते । अथ यदाऽहमिन्द्रप्रस्थनगरमगमं तदा स प्रार्थितः कृपया तत्पुस्तकं मामदर्शयत् । तत्र च न किमपि तत् प्रमाणमपश्यं यत् 'अयं **वाचस्पतिमिश्रः** ख्रिष्टैकादशशताब्द्यामभूत्' इति साधयेत् । **खण्डनोद्धार**ग्रन्थश्च प्राचीनवेदान्तिकृतवेदान्तपुस्तकानां सूचीष्वपि नैव दृश्यते । **वाराणसीनिवासि**[illegible]पण्डितेनापि मया खण्डनोद्धारग्रन्थं [illegible] पृष्टः "अयं खण्डनोद्धारग्रन्थः केनचिदर्वाचीनवाचस्पतिमिश्रेण रचितः, न तु प्राचीनेन" इति मां प्रत्यवोचत् ।

१ इण्डियन् आण्टिक्वेरी (Ind. Ant.) [illegible] २९७ [illegible], २५२ [illegible], [illegible] ५१ [illegible]. २ (Ind. Ant.) पुस्तके [illegible] ११२ [illegible]. ३ [illegible] (Ind. Ant.) पुस्तके [illegible] ११ [illegible]. ४ [illegible] (P. N. Purnaiya) [illegible] (Ind. Ant.) पुस्तके [illegible] २९ [illegible].

१ [illegible] (Catalogus Catalogorum) [illegible]

इत्थं चाभियुक्तयुक्तिभिरयमेव सिद्धान्तपक्षः प्रतिभाति यत्—'श्रीहर्षः खिष्टद्वादशशताब्द्युत्तरार्धे बभूव' इति ॥

अपिच यदाहमिमं ग्रन्थम् एशियाटिकसभायाः पुस्तकादवाचय ततः कतिपयदिनानन्तरमेकस्या अज्ञातपूर्वाया नैषधदीपिकाया नाम टीकायाः खण्डान्युपालभ्य । तत्र चापश्यं 'यन्नैषधीयं काव्यं कालिदासादिकाव्येभ्यो बहुर्वाचीनम्' इति ।

सा टीका तु अहमदाबादसमीपे ढोलकाभाने चाण्डुपण्डितेन १३५३ संवत्सरे (A. D. १२९६) व्यरचि । तत्र सोऽब्रवीत् "काव्यं नैवम्" इति ॥

इदमपि च अकथयत् "तत्समये विद्याधरविरचिता नैषधीयस्यैव टीकासीत्" इति ॥

अहं विद्याधरेण साहित्यविद्याधरीपनाम्ना निर्मितायास्तस्याः टीकायाः खण्डानि जेसल्मीरनगरे अहमदाबादनगरे च प्राप्नुवन् ॥

अथ चाण्डुपण्डितटीकारम्भे च "श्रीहर्षः शास्त्रार्थे स्वपितुर्हीरस्य विजेतारं पण्डितं पुनः स्वयं शास्त्रविचारे स्वबुद्धिविभवेन जित्वा स्वपितुर्वैरं निरयातयत्" इति—राजशेखरस्य वचनमद्रष्टवत् ॥

स्वयं च चाण्डुपण्डितः पुनः स्फुटमवोचत्—"श्रीहर्षः स्वपितुर्विजेतुरुदयनस्य कृती खण्डनखण्डखाद्यनामकग्रन्थेनाऽखण्डयत्" इति ।

अतश्चाण्डुपण्डितस्येदं कथनं राजशेखरस्यैव मतं साधयति" ॥इति॥

तस्य चास्य महाकाव्यस्य यैर्महात्मभिष्टीका कृता तेषां नामानि तत्कृतान्यग्रन्थनामसहितानि संस्कृतग्रन्थग्रन्थकर्तृनामसंग्रहपुस्तकानुसारेण प्रकाश्यन्ते—

१ आनन्दराजानकः (काव्यप्रकाशनिदर्शनकर्ता)

२ ईशानदेवः

३ उदयनाचार्यः (गीतगोविन्दव्याख्याता)

४ गोपीनाथः(काव्यप्रकाश–दशकुमार–रघुवंश–व्याख्याकर्ता)

५ चाण्डूपण्डितः

६ चारित्रवर्धनः (कुमारसंभव–रघुवंश–राघवपाण्डवीय–शिशुपालवध–व्याख्याकर्ता)

७ जिनराजः

८ नरहरिर्नरसिंहो वा

९ नारायणः

१० भगीरथः (काव्यादर्श–किरातार्जुनीय–देवीमाहात्म्य–महिम्नस्तोत्र–मेघदूत–रघुवंश–शिशुपालवध–व्याख्याता)

११ भरतमल्लिको भरतसेनो वा (अमरकोशटीका–उपसर्गवृत्ति–एकवर्णार्थसंग्रहकारकोल्लास–किरातार्जुनीयटीका–कुमारसंभवटीका घटकर्परटीका–द्रुतबोधव्याकरण–द्विरूपध्वनिसंग्रह–नलोदयटीका–भट्टिकाव्यटीका–मेघदूतटीका–वैद्यकुलतत्त्व–शिशुपालवधटीका–मुग्धबोधन–निर्माता)

१२ भवदत्तः (शिशुपालवधटीकाकर्ता)

१३ मथुरानाथशुक्लः (अध्ययनविवेचन–अघनयपाठि–आचाराकाचारो[illegible]–आत्मतुलनदीपिका–आलोकतेजोटीका–आ[illegible] [illegible]

१४ मल्लिनाथः [illegible]

१५ महादेवविद्यावागीशः [illegible])

१६ रामचन्द्रशेषः

१७ वंशीवदनशर्मा

१८ विद्याधरः

१९ विद्यारण्ययोगी

२० [illegible]

२१ श्रीदत्तः

२२ [illegible]

२३ सदानन्दः

---

१ [illegible]

[illegible]

एषां त्रयोविंशतिव्याख्यातॄणां मध्यात्

नारायणेन	विरचिता	नैषधीयप्रकाशाख्या
जिनराजेन	,,	सुखावबोधाख्या
मल्लिनाथेन	,,	जीवात्वाख्या
चारित्रवर्धनेन	,,	तिलकाख्या
नरहरिणा	,,	दीपिकाख्या
विद्याधरेण	,,	साहित्यविद्याधर्याख्या व्याख्या

मया समधिगताः। तासु च नारायणविरचितप्रकाशाख्यव्याख्याया एव बह्वर्थप्रदर्शकत्वेन मुद्रणमङ्गीकृतम्। अन्यासु च यत्र विशेषो लब्धस्तासां टिप्पणं दत्तम्॥

अस्य ग्रन्थस्य शोधनोपक्रमे ये महाशया: पुस्तकानि प्रेषितवन्तस्तेषां प्रत्युपकारं कर्तुमक्षमः केवलं परोपकारशीलताप्रकाशनार्थं नामावली प्रकाश्यते

नैषधीयचरितमूलपुस्तत्रयकम् नैषधीयप्रकाशपुस्तकम् साहित्यविद्याधरीपुस्तकम् सुखावबोधापुस्तकम् जीवातुप्रथमसर्गस्य लिखितं पुस्तकम्	जयपुरराजगुरु श्रीनारायणभट्टपर्वणीकराः

[illegible]

[illegible] निर्णयसागरयन्त्रालयाधिपतिः 'जावजी दादाजी' [illegible]

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible]

[illegible]

शिवदत्तशर्मा।

॥ श्रीः ॥

नैषधीयचरितस्यानुक्रमणिका ।

विषयानुक्रमणिका तु जयपुरसंस्कृतपाठशालायामायुर्वेदाध्यापकैर्-आर्यालंकारशतक—कच्छवंश—छन्दश्छटामण्डन—जयपुरविलास-मुक्तकमुक्तावली—पलाण्डुशतक—होलामहोत्सवाद्यनेककाव्यनिर्मातृश्रीकृष्णरामकविभिर्विरचितसारशतकान्तर्गतनैषधीयचरितसारत-कृतार्थेति विचार्य नैषधीयचरितसार एव लिख्यते ।

कविषु दधतमुत्कर्षं विस्फुरदनवद्यहृद्यवाग्वर्षम् ।
इह खलु खलप्रधर्षं श्रीहर्षं नौमि हर्षचयवर्षम् ॥ १ ॥

१ सर्गे कथासारः—

भूपः कोऽपि नलोऽनलद्युतिरभूत्तत्रानुरागं दधौ
वैदर्भी दमयन्तिका गुणरुचिः सोऽप्यास तस्याः स्पृही ।
जातु स्वान्तविनोदनाय विरही लीलावने पर्यट-
न्हैमं हंसमसौ निगृह्य तरसा दूनं दयालुर्जहौ ॥ १ ॥

२ सर्गे—

राजंस्त्वां दमयन्तिका त्वयि तथा कर्तास्मि रक्ता यथा
शक्रादीनपि हास्यतीति नृपतिं हंसः कृतज्ञोऽभ्यधात् ।
एवं चेत्खग साधयेप्सितमिति प्रोक्तः स राज्ञा मुदा
द्रागुड्डीय ददर्श कुण्डिनगतो भैमीनटन्निष्कुटे ॥ २ ॥

३ सर्गे—

मामुद्दिश्य किमेषि भैमि चटुविर्भोलोऽस्मि विद्धि रुचि-
श्चेत्तस्याऽस्ति नलं वृणीष्व यत तामुक्त्वा व्यरंसीद्वयः ।
तस्मै ब्रूहि तथा यथा स नृपतिर्मामुद्वहेदित्युपा-
दिष्टो भीमजया खगो द्रुतगतिः सिद्धिं नलायालपत् ॥ ३ ॥

४ सर्गे—

क्षामाङ्गी विरहाधिना विदधती निन्दां सुधांशोर्स्मर-
ज्वालानिर्द्रुतसर्पितेक्षितलनाकल्पाप सानूहृत् ।
भीमस्तत्परिचारिकाकलकलाहूतस्तया वीक्ष्य ता
र तां व्याधिरपि स्वयंवरमहं कर्तास्म्यवादीदिति ॥ ४ ॥

५ सर्गे—

ज्ञात्वा नारदतः स्वयंवरविधिं भैम्याः सुराधीश्वरे
हर्षं तिरयतीति यमाग्नि पृथिवीं शच्या सुधा वीक्षितः ।
अलङ्घ्यमनुपेत्य याहि तत्र मी सैनिकहो मदे-
त्यनलासदतुल्यमिति नलं सोऽप्युद्दं तस्मै ददौ ॥ ५ ॥

६ सर्गे—

भूजानिर्भुवनैकदृश्यतनुरप्युच्चैरदृश्यस्तदा
कक्षाः सप्त वगाह्य भीमदुहितुः प्रासादमासादयन् ।
तां तत्र प्रसमीक्ष्य खण्डनपरा गीर्वाणदूतीगिरा
दूरादुच्छ्वसितीति स चेतसि भृशं दूनोऽपि दौत्येन सः ॥ ६ ॥

७ सर्गे—

अश्रान्तं तरदन्तरोऽद्भुतरसाकूपारपूरान्तरे
प्रस्तारभ्य मुखान्नखावधि नलस्तां प्रादुरास स्तुवन् ।
सा तु व्यक्तमनुं समीक्ष्य चकिता तद्रूपलुब्धा सखी-
ष्वाश्चर्यस्तिमितासु कोऽसि किमिह प्राप्तोऽस्यपृच्छत्स्वयम् ॥ ७ ॥

८ सर्गे—

दूतं विद्धि वराङ्गि मां दिविषदां धन्याऽसि यत्त्वामहो
सोप्याशापतिभिः सह स्वयमिदं ब्रूते वृषा मद्गिरा ।
अस्मास्वन्यतमं वृणीष्व कमपि त्वं नन्दने नन्द भो
मा कुत्रापि नरे स्खलेति बहुधा भैमीं नलोऽलोभयत् ॥ ८ ॥

९ सर्गे—

चित्तं मेऽस्ति नले न लेखपतिषु त्वं कोऽसि नेत्यथीत्वये-
त्युक्तः प्रोज्झ्य सुराग्रहं श्रयसि किं मुग्धास्यवोचत्स ताम् ।
पश्चाद्दत्तमुखीमुदीक्ष्य सहसा सोऽहं नलस्त्वत्प्रिये
मा रोदीरिति तत्र वादिनि स दिव्यैर्वाद्दिवोऽपातरत् ॥ ९ ॥

१० सर्गे—

आजग्मुर्नृपतिः स्वयंवरमहे नन्दन्नले नायका-
श्चत्वारो हरिता हरिप्रभृतयः कृत्वा नलस्याकृतिम् ।
वाग्देव्या नृपवृन्दवर्णनविधौ वद्धोद्यमाया पुरो
नभ्येराजकमाड्डाव तनया भीमी महीवासवः ॥ १० ॥

११ सर्गे—

एवं सन्ति सुरा इत पुनरिमे द्वीप्यन्ति विद्याधरा
श्चित्र हरदव प्रपञ्चसन्ति द्वीपादिना भान्ते ।
सर्वे योऽयतना हारिव कनि भायन ना महीपि-
वीनां भुवि निर्गोनिवार्ति निर्वेदा सा चिन्तयत्तदा ॥ ११ ॥

[illegible]

१२ सर्गे—

पार्श्वे पश्य परे त्वदर्थमपरे प्राप्ता समुद्रादिमे
प्राप्ताः प्राज्यपराक्रमक्रमयुजः पद्मादि पृथ्वीभुजः ।
एषु स्वीकुरु कंचिदेकमिति वाग्देव्योपदिष्टा पुरो
यान्ती वीक्ष्य विलिलिसिये स्मितवतः सा पञ्च मध्ये नलान् ॥ १२ ॥

१३ सर्गे—

पञ्चस्वर्थे नलेषु तन्वि कमपि श्रीवीरसेनोद्भवं
देवं मङ्क्षु परीक्ष्य किं भ्रमयसि व्यर्थं त्वमस्मानिति ।
वाचा श्लेषवचःप्रपञ्चफलितामर्त्यैशमर्त्याशया
प्रोक्ता पञ्चनली विभाव्य समभूत्सदेहभूमीमभूः ॥ १३ ॥

१४ सर्गे—

स्तोत्रप्रीतदिगीशदर्शितनला मन्दाक्षमन्दा सती
मत्वा तानियमुत्ससर्ज करतः कण्ठे नलस्य स्रजम् ।
दिक्पालेषु गतेषु खं सह गिरा दत्त्वा वरानम्बरा-
त्सामोदा निपपात मूर्धनि तयोः कल्पप्रसूनावलिः ॥ १४ ॥

१५ सर्गे—

रत्नालंकृतिभिश्चमत्कृतिमती स्नानप्रमृष्टाकृति-
र्भैमी मातृभिरुत्सवप्रकृतिभिः सत्कृत्य सज्जीकृता ।
भूपोद्भासिवलो नलोऽथ विभवैश्चित्रोऽपि पीतो दृशा
स्त्रीभिस्तत्र जगाम कुण्डिननृपाहूतो विवाहोत्सुकः ॥ १५ ॥

१६ सर्गे—

भीमः श्रीनिषधेश्वरेण दुहितुः सपाद्य पाणिग्रहं
जन्यान्भक्तमभोजयद्बहुविधं सौजन्यसिन्धुर्मुदा ।
इत्थं ता परिणीय भीमभवने रात्रीरुषित्वा कति
प्रीतात्मा विलसत्त्वया स निषधोद्देशान्प्रतस्थे नलः ॥ १६ ॥

१७ सर्गे—

लिप्सुर्भीमसुता बलेन कलितः कूर्दन्कराल कलि-
र्मा गास्तत्र वृतस्तया नल इति प्रोक्तोऽपि देवैः पथि ।
भैमीं तर्हि वियोजयामि नलतः पापी प्रतिज्ञाय हा
भ्राम्यन्नाप कथंचिदस्य निलयारामे बिभीत बिभीः ॥ १७ ॥

१ प्रामुद्दि ॥

१८ सर्गे—

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥ १८ ॥

१९ सर्गे—

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥ १९ ॥

२० सर्गे—

प्राप्ते रात्रि पुरोगता स्मिरति सर्गोन्मुजन्मान्युरो-
कुर्वाणा निगम समापयति सा मान मनागाश्रिता ।
अद्रे कुर्वति लज्जिता सहनरीक्रमार्गे नीरिस्थिति
द्रागुत्थाय चनाल चालसगतिर्लोलनितम्बा नहि ॥ २० ॥

२१ सर्गे—

सौधाग्नि सरते स्मित निकिरते राशा नमो गृह्णते
स्नात्वा त्र्यम्बकमर्चते मुररिपोः स्तोत्राण्यहो प्रभवे ।
भुक्त्वा पर्यटते शनैः शतपदं मध्ये प्रियामञ्चते
सायं वर्णयते नभासि कलये तस्मै नलस्यायुते ॥ २१ ॥

२२ सर्गे—

सायं साध्यविधिं विधाय विगलद्दीपः प्रदोपस्तवं
प्रत्यारभ्य विधूदयावधि वधूत्सन्नादनन्नी स्तुवन् ।
तस्या रैवैविषया गिरोऽमृतकिरः श्रुत्वा स काव्यस्थिर-
प्रज्ञः प्राप पर सरन्सरनवानन्दो नलो विस्मयम् ॥ २२ ॥

१ कलातोद्यानि मधुरवाद्यानि ॥ २ चन्द्रविषया. ॥ ३ अत्रानन्ददेन नैषधीयचरितकाव्यस्यानन्दाङ्कता सूचिता ।

॥ श्रीः ॥

महाकविश्रीहर्षप्रणीतं

नैषधीयचरितम् ।

नारायणकृतया नैषधीयप्रकाशाख्यव्याख्यया समेतम् ।

प्रथमः सर्गः ।

वैदेही यस्य वामे जयति जयजनिर्दक्षिणे लक्ष्मणोऽपि
श्रीमानग्रे हनूमानतुलबलचयो हस्तविन्यस्ततत्त्व ।
कोदण्डं काण्डमेकं दधदहितकुलध्वंसकारी समन्ता-
दव्यादव्याजभव्याकृतिसलिलनिधिर्जानकीजानिरस्मान् ॥

दशकन्धरकरिसिंहः सीताचेतःसरोजरोलम्बः ।
रघुकुलकैरवचन्द्रः पायादायासतो रामः ॥

भद्राय भूयाद्भवतां श्रीरामो भक्तिभावितः ।
स्मृतेरनुभूयते यस्य पदवी सुरदुर्लभा ॥

नत्वा श्रीनरसिंहपण्डितपितुः पादारविन्दद्वयं
मातुश्चापि महालसेत्यभिधया विख्यातकीर्तेः क्षितौ ।
श्रीरामेश्वरसीतयोः सुमनसोर्गुर्वोरंगयो यथा-
बुद्धि श्रीनिषधेन्द्रकाव्यविवृतिं निर्माति नारायणः ॥

प्रणम्य शंकरं सोममनन्तं श्रीपतिं समम् ।
कुर्वे नाम्ना नैषधीयप्रकाशं सुहृदां मुदे ॥

चिकीर्षितस्य ग्रन्थस्य निर्विघ्नसमाप्त्यर्थं शिष्टाचारपरिप्राप्तम् 'आशीर्नमस्क्रिया वस्तुनिर्देशो वापि तन्मुखम्' इति मङ्गलाचरणं कर्तव्यमिति ग्रन्थकृच्छ्रीहर्षनामा कविर्गूढं सबीजरघुनाथाभीष्टदे-वतानमस्काररूपं मङ्गलमाचरति । अन्ये तु 'विशिष्टवस्तुनिर्देश-लक्षणं मङ्गलम्' इत्याहुः —

> निपीय यस्य क्षितिरक्षिणः कथा-
> स्तथाद्रियन्ते न बुधाः सुधामपि ।
> नलः सितच्छत्रितकीर्तिमण्डलः
> स राशिरासीन्महसां महोज्ज्वलः ॥ १ ॥

निपीयेति । अत्र पुण्य[illegible]वस्तुनिर्देशेन नि-र्विघ्नग्रन्थसमाप्तिरभिप्रेता— स नल आसीद् इति । [illegible] [illegible] । [illegible] । महसां [illegible] । यद्वा—महसां

तेजसां राशिः सूर्य इव स्थितः । लुप्तोपमा, लुप्तोत्प्रेक्षा वा । एतेन स एव तेजस्वी सूर्यवत्, नान्य इति व्यङ्ग्यम् । स कः । बुधा सुमतयो यस्य प्रजापालनरूपाः कथा गोष्ठीर्निपीय सादरं श्रुत्वा सुधामप्यमृतमपि तथा नाद्रियन्ते यथा पूर्वममृते यागा-दिसाध्ये सादरा आसंस्तथा नलकथाश्रवणानन्तरं नेति ततोऽप्य-धिका नलकथेति भावः । 'कथाम्' इति पाठः साधीयान् । शर्क-रादिमधुरद्रव्यादपि सुधायामादर इत्यपेरर्थः । यदीयाः कथा अमृतादपि सरसा इत्यर्थः । एतेन इन्द्रादीनां त्यागेन नले दम-यन्त्यनुरागस्यौचित्यं युक्ता । यद्वा—बुधा देवाः सुधान्धसोऽपि तां नाद्रियन्ते । यत्कथा अमृतादपि मनोहरा इत्यर्थः । यद्वा—वृष्ट्यादिना क्षितिरक्षिणो बुधा देवा यत्कथामाकर्ण्य सुधुधाम मनोहरा [illegible] यद्वा नाद्रियन्ते । यद्वा—बुधा [illegible] क्षितिरक्षिणोऽन्ये राजानो यज्ञादिनामृतमपि नाद्रियन्त इति । यद्वा—फणामण्डलधारणा-दिना क्षितिं रक्षन्ति ते क्षितिरक्षिणः शेषवासुक्यादयो नागाः 'सुधा भुजंगभोजनम्' इत्यभिधानाज्जीर्ण भोजनममृतमपीन्द्रेण रक्षणार्थमर्पितममृतं च नाद्रियन्ते । [illegible] क्षितिरक्षिणं नलकादिषु शेषनागवासुकयो [illegible] । एतेन [illegible] [illegible] । यद्वा—[illegible] [illegible] इति [illegible] । [illegible] [illegible] । यस्य कथा [illegible] [illegible] भवति । [illegible] इति धातु । तथा [illegible] [illegible] । [illegible] [illegible] इति । [illegible] [illegible] नाद्रियन्त इति । [illegible] । यद्वा— [illegible]

[illegible]

ज्ज्वलः शृङ्गारो यत्र दमयन्त्याः । एतेन रजनलीमन्वे तस्येव वृतत्वात् । यद्वा—महसा तेजसा प्रतापेन ज्वलतीति महोज्ज्वलः । सूर्यपक्षेऽपि 'आदित्याज्जायते वृष्टिः' इति वृष्टिप्रदत्वेन क्षितिरक्षिण. सूर्यस्य कथा निपीय बुधा. सुधामपि चन्द्रे स्थितां तथा नाद्रियन्ते । तस्य तत्रासामर्थ्यात् । किंभूत. सूर्य । सितातपत्रीकृतं कीर्तियुक्त स्तुतियुक्तं विस्तारयुक्त वा मण्डलं यस्य । स्तोता श्वेतच्छत्राकार मण्डलं स्तौति । महसा तेजसा ज्वलतीति महोज्ज्वल. । 'कीर्तिः प्रतापयशसोर्विस्तारे कर्दमेऽपि च' इति विश्वः । 'महस्तूत्सवतेजसोः', 'शृङ्गार. शुचिरुज्ज्वल' इत्यमर' । 'ज्ञातृचान्द्रिसुरा बुधा.' इति क्षीरस्वामी । कलिपक्षे 'निपीय स्थितस्य' इत्यध्याहारेणककर्तृकत्वाल्ल्यपः । निपीयेति 'पीङ् पाने' । क्षितिरक्षिणइत्यत्र ताच्छील्ये णिनिः । कथेति 'चिन्तिपूजि–' इति कर्मण्यङ् । आद्रियन्त इति 'दृङ् आदरे' इति तौदादिकान्ङित्वात्तङि प्रथमपुरुषे झे परत. शे विकरणे धातो' 'रिङ् शयक्–' इति रिङादेशेयडादेशयोः 'अतो गुणे' इति पररूपे च रूपं सिद्धम् । बुध्यन्त इति बुधा. 'इगुपध–' इति कः । सितच्छत्रितेत्यत्राचारकिबन्तात्, 'तत्करोति–' इति ण्यन्ताद्वा निष्ठा । 'निष्ठायां सेटि' इति णेर्लोपः । ज्वल इत्यत्र 'ज्वलितिकसन्तेभ्यो णः' इति णस्य पाक्षिकत्वात्पचाद्यच् । अस्य महाकाव्यत्वम् 'सर्गबन्धो महाकाव्यम्' इति लक्षणात् । नायकश्चात्र धीरललितः 'निश्चिन्तो धीरललित. कलासक्त सुखी मृदु.' इति । रसश्चात्र शृङ्गारः । स द्विविधः । संभोगशृङ्गारो विप्रलम्भशृङ्गारश्च । तस्यापरे रसा अङ्गभूता. । एवं सर्वत्र । अस्मिन्सर्गे 'इत्थममुम्' इति यावद्वंशस्थं वृत्तम् ॥

रसैः कथा यस्य सुधावधीरणी
नलः स भूजानिरभूद्गुणाद्भुतः ।
सुवर्णदण्डैकसितातपत्रित-
ज्वलत्प्रतापावलिकीर्तिमण्डलः ॥ २ ॥

रसैरिति ॥ 'सर्वं वाक्यं सावधारणं भवति' इति न्यायात्स नल एव भूजानिर्महीपतिरभूत् । नान्य इत्यर्थः । भूर्जाया यस्येति 'जायाया निङ्' । स कः । यस्य कथा नवभि. शृङ्गारादिभी रसैः षड्सां सुधामवधीरयति तिरस्करोतीत्येवंशीला सुधावधीरणी । सुधाया. षड्सत्वं व्याख्यातृप्रसिद्ध्या व्याख्यातम् । मधुररसयुक्तैव वा । यस्य कथा रसैः कृत्वा सुधाया अवधिम् । उत्कृष्टां सुधामिति यावत् । तामीरयति क्षिपतीत्येवंशीला । 'सुधावधीरिणी' इत्यपि पाठ. । तत्रापि स एवार्थ. । यद्वा—यस्य कथा श्रोत्रेऽपि सुधारा भवति । [illegible] 'पूर्वोत्रे–' इति [illegible] । एतेन [illegible] नल [illegible] [illegible]म् । यद्वा—शोभन [illegible] सुधा [illegible] [illegible] यस्य [illegible] । [illegible] मीति । [illegible]कत्वम् । [illegible] गुणानाम् । गुणे. शोभते इति [illegible] रूप. । [illegible] गुणम् । यद्वा—[illegible] [illegible]म् । यस्य कथा [illegible] नाम् । [illegible] । [illegible] नल । सुवर्णयष्टि । सुवर्णस्य [illegible] सुवर्णदण्ड । एकं च तत् [illegible] [illegible] सुवर्णदण्डम् एकसितातपत्र च सुवर्णदण्डैकसितातपत्रे । सुवर्णदण्डैकसितातपत्रे कृते तद्वदाचरिते वा सुवर्णदण्डैकसितातपत्रिते । प्रतापस्यावलि. । ज्वलन्ती चासौ प्रतापावलिश्च ज्वलत्प्रतापावलि. । कीर्तिमण्डल कीर्तिमण्डलम् । ज्वलत्प्रतापावलिकीर्तिमण्डलं च ज्वलत्प्रतापावलिकीर्तिमण्डले । सुवर्णदण्डैकसितातपत्रिते ज्वलत्प्रतापावलिकीर्तिमण्डले येन यस्य वा यथाक्रमं योजना । पूर्वश्लोके सुधामितच्छत्रे [illegible] । [illegible] तु विशेषेणेत्यपौनरुक्त्यम् । एतन्नेदमपि पर्येषु विशिष्टार्थप्रतिपादनादपौनरुक्त्यं द्रष्टव्यम् । अथवा शोभमानो दण्डो वा शिक्षा-जानिरूपणाना दण्डः शासनं यथासंभवं करदानं वा यत्र । तथा सितातपत्रं यस्मिन्नादर्शं कृतम् । तथा ज्वलन्त्यौ प्रतापावली कीर्ती यस्मिन् । यद्वा—प्रतापावलियुक्ता कीर्तिर्यस्मिन् । एवंभूत मण्डल राष्ट्रं यस्य सः । एतेन पूर्वश्लोकेन सहापौनरुक्त्यम् प्रतापस्य दण्डत्वनिरूपणात्संकोच प्रतीयते, सार्वात्रिकीं प्रतापव्यापकत्वं विना कीर्तेर्व्यापकत्वमनुपपद्यमानं तद्गमयतीति वर्ण्यसाम्यमात्रेण च दण्डत्वनिरूपणात्परिहरणीया । ज्वलदित्युभयविशेषणम् । अन्यथा कीर्तिमण्डलशब्दस्य पूर्वनिपातः स्यात् । यद्वा कीर्ति प्रति प्रतापस्य हेतुत्वादभ्यर्हितत्वात्पूर्वनिपातः ॥

कविरिदानीं स्वमौद्धत्यं परिहरंस्तस्यैव गुणानुवर्णने कारणमाह–

पवित्रमत्रातनुते जगद्युगे
स्मृता रसक्षालनयेव यत्कथा ।
कथं न सा मद्गिरमाविलामपि
स्वसेविनीमेव पवित्रयिष्यति ॥ ३ ॥

पवित्रमिति ॥ सा इति संबन्धाया इति योज्यम् । या यत्कथा यत्संबन्धिनी कथात्र युगेऽस्मिन्कलियुगे स्मृता स्मर्यमाणा सती जगद्भुवनमा सामस्त्येन पवित्रं तनुते करोति । सा यत्कथा आविलां सदोषां मद्गिरमपि रसै. शृङ्गारादिभिः क्षालनयेवोज्ज्वलीकरणेनेव कथं न पवित्रयिष्यति । अपि तु पवित्रीकरिष्यत्येव । जगदपेक्षया मद्वचसोऽन्तरङ्गत्वात् तदेवाह—स्वसेविनीमेव । स्वकथैकतत्परामेवेत्यर्थ. । 'वैन्यं पृथुम्–' इत्यादिना स्मरणमाहात्म्यात् । 'कर्कोटकस्य–' इत्यादिना कीर्तनस्यापि माहात्म्यात् । या स्मृता पवित्रयति सा स्मरणपूर्वकं कीर्तिता मद्गि

१ "महसा तेजसा ज्वलति' इति व्याख्यानं तु जकारस्य द्वित्वानुपपत्त्योपेक्ष्यम्" इति जिनराजसूरिविरचितसुखावबोधाख्या व्याख्या 'जनिचि च' इति सूत्रासरणमूलिका । २ 'अत्र श्रीहर्षेर्यमकमुरजसर्वतोभद्रप्रमुखान्वन्धान्यपुष्टिकराननादृत्वा येपुष्टिकरोऽनुप्रासाभिधशब्दालंकार. प्राय. प्रयुयुजे' इति चारित्रवर्धनविरचितातिलकव्याख्या । 'अत्र श्लोके-[illegible] शब्दालंकारः । सुधाकथयोरौपम्ये प्रतीते सति सुधानादरत्वेन [illegible] प्रतिपादन [illegible] व्यतिरेकालंकारोऽपि । अन्यच्च नलसूर्यवर्णनयोः [illegible] श्लिष्टपदोपनिबन्धे श्लेषालंकारोऽपि । सूर्येण स- [illegible] तस्मात्तिलतण्डुलन्यायेनात्र संकर.' इति वि- [illegible] विद्या [illegible] ।

१ 'अत्र व्यतिरेकोऽलंकारः । अन्यच्च यथासंख्यालंकारः । अत्र सुवर्णदण्डसितच्छत्रे उक्ते पश्चात्तेनैव क्रमेण प्रतापावलिकीर्तिमण्डले निर्दिष्टत्वनयो. संकर.' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'तत्कथा' इति साहित्यविद्याधरी ।

कथं न पवित्रयिष्यति। यद्येन सेव्यते तत्सदोषमपि तेन पवित्री-क्रियते। अन्यदपि मलिनं वस्त्रादि रसेनोदकेन या क्षालना तया निर्मलीक्रियते। अपिर्यथापाठमेव वा योज्यः। यद्वा—पवित्रीकरणे कारणद्वयम्। आविलत्वम्, अन्यच्च अन्यसेवाराहित्येन स्वसेवित्वम्। अपिरन्यच्चेत्यर्थे। 'तत्कथा' इत्यपि पाठः साधुः। पवित्रमिति 'पुवः संज्ञायाम्' इति कर्तरीत्र। इह तु 'पवित्रमिव पवित्रम्' इत्युपचारात्। क्षालनयेति क्षालेश्चुरादेः 'ण्यासश्रन्थो–' इति युच्। योरनः। क्षालनयेवेति 'इवेन नित्यसमासो विभक्त्यलोपश्च' इति द्वौ॥

द्वितीयश्लोके तस्य गुणाद्भुतत्वमुक्तं। तदेवाह—

अधीतिबोधाचरणप्रचारणै-
र्दशाश्चतस्रः प्रणयन्नुपाधिभिः।
चतुर्दशत्वं कृतवान्कुतः स्वयं
न वेद्मि विद्यासु चतुर्दशस्वयम्॥ ४॥

अधीतीति॥ अयं नलः स्वयमात्मना चतुर्दशसु विद्यासु। अधीतिबोधाचरणप्रचारणैः। अधीतिरध्ययनम्, बोधोऽर्थज्ञानम्, आचरणं कर्मानुष्ठानम्, प्रचारणमध्यापनम्, एतैश्चतुर्भिरुपाधिभिः प्रकारैश्चतस्रो दशा अवस्थाः प्रणयन्कुर्वंश्चतुर्दशत्वं कुतः केन हेतुना कृतवान् [इत्यहं] न जाने। अत्र हेतुर्नास्तीत्यर्थः। चतुर्दशसु विद्यासु स्वतश्चतुर्दशत्वे सिद्धेऽपि तत्करणं पिष्टपेषणतुल्यत्वादयोग्यम्। चतुर्दशसु चतुर्दशत्वं धर्मः सिद्ध एव। किंचाधीत्यादिचतुर्भिः प्रकारैरेकैकस्या विद्यायाश्चतुरवस्थत्वेन षट्पञ्चाशता भाव्यमिति चतुर्दशत्वाक्षेपोऽपि। तस्माच्चतुर्दशत्वमेव स्वयं ज्ञाता सन्कुतः कृतवानित्यहं न वेद्मीति कवेरुक्तिरित्याशङ्क्य पुनः स्वयं वदति—चतुर्भिरधिका दशेत्ययमर्थो न चतुर्दशत्वस्य, किंतु चतस्रो दशा अवस्था अधीत्यादयो यासां ताश्चतुर्दशास्तासां भावस्तत्त्वम्। तदहं न जाने इति न। अपितु जाने एवेति काकुः। एतेन षट्पञ्चाशत्त्वं निरस्तम्। चतुर्भिरधिका दशेत्यपि निरस्तम्। यद्यपि क्षत्रियस्याध्यापने नाधिकारः तथापि धनादि दत्त्वा ब्राह्मणद्वाराध्यापनं युक्तमिति न दोषः। एतेन चतुर्दशापि विद्यास्तस्य स्फुरन्तीत्युक्तम्। 'पुराणन्यायमीमांसाधर्मशास्त्राङ्गमिश्रिताः। वेदाः स्थानानि विद्यानां धर्मस्य च चतुर्दश॥' इति याज्ञवल्क्यः। 'अङ्गानि वेदाश्चत्वारो मीमांसा न्यायविस्तरः। धर्मशास्त्रं पुराणं च विद्यास्त्वेताश्चतुर्दश॥' इति मनुः। 'उपाधिर्धर्मचिन्तायां कैतवेऽपि विशेषणे' इति विश्वः। बोधशब्दस्योत्तरेण समानं कृत्वाधीतिशब्देन समासः। अन्यथा बोधस्य पूर्वनिपातः स्यात्। यद्वा—अधीतेरभ्यर्हितत्वात्पूर्वनिपातः। 'लट्' इत्यनुवर्तमाने पुनर्लड्ग्रहणात्प्रथमासामानाधिकरण्येऽपि शता। तद्योगे च 'न लोका–' इति षष्ठीनिषेधाद्दशा इति द्वितीया। एवं सर्वत्र ज्ञेयम्। चतुर्दशत्वमित्यत्र 'त्वतलोर्गुणवचनस्य' इति पुंवत्। गुणग्रहणेन जातिसंज्ञयोर्निवृत्तिः क्रियते, न शुक्लादिगुणविशेषप्रतिपत्तिः। तथा च—'व्रजति हि सफलत्वं वल्लभालोकनेन' इत्यादयः प्रयोगा युज्यन्ते॥

उपवेदानामनन्तर्भावमाश्रित्य विद्यान्तरसंबन्धं वर्णयितुमाह—

अमुष्य विद्या रसनाग्रनर्तकी
त्रयीव नीताङ्गगुणेन विस्तरम्।
अगाहताष्टादशतां जिगीषया
नवद्वयद्वीपपृथग्जयश्रियाम्॥ ५॥

अमुष्येति॥ अमुष्य नलस्य विद्या मुख्यत्वाद्वेदलक्षणैव नवद्वयद्वीपपृथग्जयश्रियां जिगीषयेव। लुप्तोत्प्रेक्षा। अष्टादशतामष्टादशप्रकारत्वमगाहत प्राप। यद्यपि विद्याया अष्टादशत्वं स्वत एवास्ति, तथापि साष्टादशविधाप्यनेनाभ्यस्तेत्यभिसंधिः। नवानां द्वयमष्टादश। नवद्वयं च ते द्वीपाश्च तेषां पृथग्भिन्ना या जयश्रियो जयसूचिकाः श्रियः। यद्वा—जयन्तीति जयाः सर्वोत्कर्षेण वर्तमाना याः श्रियस्तासां जेतुमिच्छया। एकया विद्ययैका द्वीपश्रीर्जेतव्या, इत्यष्टादशभिर्विद्याभिरष्टादश द्वीपश्रियः सुखेन जेतुं शक्या इत्यर्थः। यद्वा—अमुष्य या विद् बुद्धिः साष्टादशतामगाहतेति पूर्ववदन्वयः। अष्टादशद्वीपभिन्नजयश्रियां जिगीषयाष्टादश बुद्धिविशेषा जाता इत्यर्थः। अनया बुद्ध्यायं द्वीपो जेतव्य इति। अत एवामुष्यैव रसनाग्रे जिह्वाग्रे नर्तकीव नर्तकी स्फुरद्रूपा, नान्यस्येत्यर्थः। अष्टादश विद्या अस्यैव स्फुरन्ति स्मेत्यर्थः। नर्तक्यप्येका शिरोहस्तादिभिः षड्भिरङ्गैः ग्रीवाबाह्वादिभिः षड्भिः प्रत्यङ्गैः भ्रूनेत्रादिभिः षड्भिरुपाङ्गैः, विस्तरं नीताष्टादशधा भवति। तथा विद्या अपि चतुर्दश पूर्वोक्ताः 'आयुर्वेदो धनुर्वेदो गान्धर्वश्चार्थशास्त्रकम्' इति चतस्रः। एवमष्टादश। द्वीपानामष्टादशत्वमवान्तरलङ्कासिंहलकादिभेदेन भागवतोक्तरीत्या 'अष्टादशद्वीपनिखातयूपः' इति कालिदासोक्त्या च ज्ञातव्यम्। यद्वा—नवद्वयद्वीपानां भिन्ना या जयजनिता नलस्य श्रियस्तासां जेतुमिच्छया येति लुप्तोत्प्रेक्षा। नलेनाष्टादश द्वीपा जितास्तेन तस्य तावत्यः श्रियो जातास्तासां जेतुमिच्छया विद्याप्यष्टादशतां प्राप्ता। श्रीसरस्वत्योः सहजविरोधात्सपत्न्योरिव। त्रेव। अङ्गगुणेन षट्संख्यागुणनेन विस्तरं नीता विस्तारं प्राप्ता त्रयी त्रित्वसंख्याष्टादशत्वं प्राप्नोति। ज्योतिःशास्त्रे त्रित्वं षट्संख्यया गुणितमष्टादशतां लभते। तत्राङ्गशब्देन षट्संख्या गृह्यते। तथा गुणनमावृत्तिः। यद्वा—त्र्युद्धारोऽथर्ववेदः। स एकः, षडङ्गानि व्याकरणादीनि, गुणा अप्रधानानि पुराणन्यायमीमांसाधर्मशास्त्रायुर्वेदधनुर्वेदगान्धर्ववेदार्थशास्त्राख्यान्यष्टौ। तैर्विस्तरं नीता वेदत्रयी यथा। अङ्गानि च गुणाश्चैतेषां समाहारोऽङ्गगुणं तेन। अथ च—स्वादुरसोत्पादनप्रकारकथनद्वारा श्रुता सती

२ [illegible]

१ [illegible]

कृते सति कृते सत्ययुगे के जनास्तपो धर्मं न प्रपेदिरे न प्रापुः । अपि तु सर्वे धर्मपरा बभूवुः । कृते युगे धर्मस्य चतुष्पात्त्वे सिद्धेऽप्यधर्मस्याप्येकस्य पादस्य सत्त्वाशङ्कायामनेनाधर्मस्यानितरां कृशीकरणद्वारा स्थिरकरणाच्चिवप्रत्ययोपपत्तिः । कुतोऽवगतमेतदित्याह—यद्यस्माद्धर्मविरुद्धोऽधर्मोऽपि तपस्विता धर्मवत्ता दधार । अन्ये तपश्चकुरिति क्रियाश्रयन्द् । किं कुर्वन् । एकाङ्घ्रिकनिष्ठया भुवं स्पृशन् । एकोऽङ्घ्रिर्यस्यां सा एकाङ्घ्रिका, सा चासौ निष्ठा स्थितिश्च तया, एकचरणकनिष्ठिकया वा भुवं स्पृशन् । अत एव कृशो दुर्बलः क्षीण । धर्माधर्मौ चतुष्पादौ । धर्मस्य ज्ञानादयश्चत्वारः पादाः, अधर्मस्य तद्विपरीताः । तत्र कृतयुगे धर्मश्चतुष्पात्, अधर्म एकपात् । अतश्चाधर्मेऽन्यूनत्वमेवाधर्मस्य कृशत्वम् । अथ च दीनत्वम् । अन्योऽपि महातपस्वी पूर्वावस्थो भवति । 'नलस्तु कृतयुगे नाभूत्' इति कश्चित् । तच्च सर्वपुराणेषु कृतयुग एव नलसम्भवस्योक्तत्वात् 'अवश्यंभाविभावानां प्रतीकारो भवेद्यदि । प्रतिकुर्युर्न किं नूनं नलरामयुधिष्ठिराः ॥' इति युगक्रमनिर्देशाद्विरुद्धमिति ज्ञातव्यम् । तन्मते शोभनाकृतिः सुकृतिस्तस्या सुकृतेर्धर्मस्य चतुर्भिश्चरणैर्नलेन त्रेतायामपि कृते कृतयुगे स्थिरीकृते सति धर्मस्य बाहुल्यात्त्रेतायुगमपि कृतयुगमेवेति मतिमतां पाठमङ्गीकृत्य व्याख्येयम् । यद्वा—अनेन त्रेताया चतुर्भिः पादैर्धर्मे स्थिरीकृते सति तेन च कृते कृतयुगे जाते सति के न तपः प्रपेदिरे । यत्र चतुष्पाद्धर्मस्तदेव कृतयुगम् । 'तपस्वी चानुकम्प्यार्हे' इति विश्वः । तपस्वीति 'तपःसहस्राभ्याम्–' इति विनिः[२] ॥ स्वत्रेनलित् । 'द्वितीया श्रितातीतपतित–' इति पतितशब्द साधुः ॥

स्फुरद्धनुर्निस्वनतद्धनाशुग-
प्रगल्भवृष्टिव्ययितस्य संगरे ।
निजस्य तेजःशिखिनः परश्शता
वितेनुरिङ्गालमिवायशः परे ॥ ९ ॥

स्फुरदिति ॥ परश्शता शतादरेऽनन्ताः परे शत्रवः । (दिग्देशकालवाचिनामेव पूर्वादिशब्दानां सर्वनामत्वात्केवलं शत्रुवाचिनोः परापरशब्दयोः सर्वनामत्वमिति । अत्र कैयटादय —दिग्देशकालवाचितया व्यवस्थाविशेषवतोरेव परापरशब्दयोरत्र च शब्दौ प्रतिवादिति प्रयोगमाहुः । वस्तुतस्तु परापरशब्दयोर्दिगन्तरनिष्ठत्वादिकमेवार्थः । शत्रुत्वादिकं त्वाधिक्योऽर्थः ।) संगरे सङ्ग्रामे निजस्य स्वकीयस्य तेजःशिखिनः प्रतापाग्नेरिङ्गालमिव दग्धकाष्ठमिवायशो वितेनुर्विस्तारयामासुः । इङ्गालो भाषाशब्दः । कविनिर्वन्धो धवलम्, अयशः श्याम वर्ण्यते । कथंभूतस्य तेजःशिखिन—स्फुरदिति । स्फुरन्दकारामानो धनुर्निस्वनः कोदण्डशब्दो यस्य एवंविधश्चासौ स नलश्च स्फुरद्धनुर्निस्वनस्तस्य नलस्य घना निबिडा ये आशुगा बाणास्तेषां प्रगल्भा प्रौढतमा या वृष्टिस्तया व्ययितस्य निर्वापितस्य । स्फुरन्धनुर्निस्वनो यस्मादिति वृष्टिविशेषणं वा । [illegible]

[illegible]

यदस्य यात्रासु बलोद्धतं रजः
स्फुरत्प्रतापानलधूममञ्जिम ।
तदेव गत्वा पतितं सुधाम्बुधौ
दधाति पङ्कीभवदङ्कतां विधौ ॥ ८ ॥

यदस्येति ॥ अस्य नलस्य यात्रासु दिग्विजयेषु बलेन सैन्येनोद्धतं रजस्तदेव तद्रज एव दिवं गत्वा पतितं सत् अङ्कतां दधाति । [illegible]

अनल्पदग्धारिपुरानलोज्ज्वलै-
र्निजप्रतापैर्वलयं ज्वलद्भुवः ।
प्रदक्षिणीकृत्य जयाय सृष्टया
रराज नीराजनया स राजघः ॥ १० ॥

अनल्पेति । स राजघो राज्ञो हन्ति न सुरान्, राज्ञां हन्ता [illegible] रराज शुशुभे । किंभूतो नल— [illegible] कृत्य स्थित. । [illegible] पुरस्कोटिरिति शेष. । [illegible] प्रकाशमानम् । [illegible] बहूनि दग्धान्यरिपुराणि वैरि- [illegible] । [illegible] भूर- [illegible] । यद्वा—किंभूतया नीरा- [illegible] कृतया । कि- [illegible] [illegible]

इत्यर्थं वदान्यतम इत्यर्थः । यद्वा प्रकृष्टदक्षिणा ज्योतिष्टोमादे यस्य सन्तीति प्रदक्षिणी । अत एव कृती कर्मकुशलैः ॥

निवारितास्तेन महीतलेऽखिले
निरीतिभावं गमितेऽतिवृष्टयः ।
न तत्यजुर्नूनमनन्यविश्रमाः
प्रतीपभूपालमृगीदृशां दृशः ॥ ११ ॥

निवारिता इति ॥ अतिवृष्टय ईतयः प्रतीपभूपालमृगीदृशां प्रतीपा वैरिणो ये भूपाला राजानस्तेषां मृगीदृशो नायिकास्तासां दृशो नेत्राणि नूनं प्रायेण न तत्यजुर्न मुमुचु । नूनमुत्प्रेक्षायां वा ईतयस्तस्य राष्ट्रे न सन्तीत्यर्थः । किंभूता अतिवृष्टय.—तेन नलेन अखिले महीतले निवारिताः प्रतिषिद्धा. । निष्कासिता इत्यर्थः । किंभूते महीतले—निरीतिभाव निर्गता ईतयो यस्मात्तन्निरीति तस्य भावस्तम् । गमिते प्रापिते । अत अनन्यविश्रमा न विद्यते अन्योऽन्यत्र वा विश्रमो विश्रामस्थानं यासां ता. । अनेन सर्वेऽपि शत्रवो निहता इत्युक्तम् । यच्च येन निष्कास्यते तत्तद्वैरिणमाश्रयति । रिपूणां च प्रिय एव शरणमित्युक्ति. । 'अतिवृष्टिरनावृष्टिर्मूषकाः शलभाः शुकाः । प्रत्यासन्नाश्च राजानः षडेता ईतयः स्मृता. ॥' विश्रम इत्यत्र 'नोदात्तोपदेशस्य—' इति वृद्धिनिषेध. ।

सितांशुवर्णैर्वयति स्म तद्गुणै-
र्महासिवेम्नः सहकृत्वरी बहुम् ।
दिगङ्गनाङ्गाभरणं रणाङ्गणे
यशःपटं तद्भटचातुरी तुरी ॥ १२ ॥

सितेति ॥ तद्भटचातुरी तद्गुणैः रणाङ्गणे यशःपटं वयति स्म [illegible]

वयति स्म इति 'लट् स्मे' इति भूते लट्। सहकृतत्वरीति 'राजनि युधि कृञः' इति वर्तमाने 'सहे च' इति क्वनिपि 'वनो र च' इति ङीनौ। चातुर्यमेव चातुरी। ष्यञः पित्त्वान्ङीषि ॥

प्रतीपभूपैरिव किं ततो भिया
विरुद्धधर्मैरपि भेत्तृतोज्झिता ।
अमित्रजिन्मित्रजिदोजसा स य-
द्विचारदृक्चारदृगप्यवर्तत ॥ १३ ॥

प्रतीपेति ॥ विरुद्धधर्मैरपि मिथोविरोधिस्वभावैरपि धर्मैः स्वभावः ततो नलाद्भिया भयेन भेत्तृता विरुद्धत्वमुज्झिता किम्। कैरिव—प्रतीपभूपैरिव प्रतिकूलराजभिर्यथा भेत्तृतोपजापकारित्वं त्यक्ता। उपजापोऽन्तर्भेदः। कुत एतज्ज्ञातमत आह—यद्यस्मात्स नल ओजसा अमित्रजिदमित्रान्वैरिणो जयतीत्यमित्रजित्। तथा ओजसा (तेजसा) मित्रजित् (सूर्यमपि जयतीति) अवर्ततासीत्। स चारदृगपि विचारदृगवर्तत। चारा एव दृग्यस्य स चारदृक्। विगता चारा एव दृग्यस्य स विचारदृक्। योऽमित्रजित्स मित्रजित्कथम्, यश्चारदृक्स विचारदृक्कथमिति विरुद्धधर्मास्तैर्भेत्तृतोज्झिता। कथम्—तेजसा मित्रजित्तेजसा मित्रं सूर्यं जयतीति मित्रजित्, तथा विचारः शास्त्रमेव, विवेको वा दृग्यस्य स विचारदृक् चारा एव दृग् यस्य स चारदृक्। अपिश्चार्थे विरुद्धपक्ष उभयत्रापि योज्यः। अथ च विरुद्धत्वम्—अमित्रजिच्च स मित्रजित्कथम्, असुहृदं यो जयति स सुहृदं कथं जयति। अथ च यः असूर्यं जयति स सूर्यं कथं जयतीति विरोधः। तत्परिहारः पूर्वव्याख्यानात्। विचारं पश्यतीति विचारदृग्वा। 'चारैः पश्यन्ति राजानः' इति। एतेन शत्रुजित्त्वं तेजस्वित्वं शास्त्रमार्गगामित्वं चोररक्षणत्वं च व्यक्तीकृतम्। एतेन विजिगीषुत्वं नलस्य योतितम् 'अरिर्मित्रमरेर्मित्रं मित्रमित्रमतः परम्। तथारिमित्रमित्रं च विजिगीषोः पुरः सराः ॥ पार्ष्णिग्राहस्ततः पश्चादाक्रन्दस्तदनन्तरम्। आसारावनयोश्चैव विजिगीषोश्च पृष्ठतः ॥ अरेश्च विजिगीषोश्च मध्यमो भूम्यनन्तरः। अनुग्रहे संहतानां व्यस्तानां च वधे प्रभुः ॥' इति द्वादशराजमण्डली। तत इति 'भीत्रा—' इत्यपादानत्वम् ॥

तदोजसस्तद्यशसः स्थिताविमौ
वृथेति चित्ते कुरुते यदा यदा ।
तनोति भानोः परिवेषकैतवा-
त्तदा विधिः कुण्डलनां विधोरपि ॥ १४ ॥

तदोजस इति ॥ विधिर्ब्रह्मा यदा इति पूर्वोक्तं चित्ते मनसि कुरुते। विचारयतीत्यर्थः। तदा तदा भानोः सूर्यस्य विधोरपि चन्द्रस्य च परिवेषकैतवात्परिवेषव्याजात्कुण्डलनां वैयर्थ्यसूचकरेखावलयं करोति। इतीति किम्—तदोजसो नलप्रतापस्य, तद्यशसो नलयशसश्च स्थितौ सत्यामिमौ सूर्याचन्द्रमसौ वृथा निष्प्रयोजनाविति, तदोजस्तद्यशसश्च एतावेतौ वृथा स्थिताविति वा। सूर्याचन्द्राभ्यां यत्करणीयं तन्नलतेजोयशोभ्यामेव क्रियते। सूर्यतुल्यं चन्द्रतुल्यं चास्तिद्वयम्। परिवेषस्य कादाचित्कत्वात् 'यदा यदा' इत्युक्तम्। कैतवादिति भावे युवादित्वादण्। वृथालिखितग्रन्थस्य कुण्डलनया लोपः क्रियते तथेत्यर्थः ॥

तस्य वदान्यत्वं वर्णयति—

अयं दरिद्रो भवितेति वैधसीं
लिपिं ललाटेऽर्थिजनस्य जाग्रतीम् ।
मृषा न चक्रेऽल्पितकल्पपादपः
प्रणीय दारिद्र्यदरिद्रतां नृपः ॥ १५ ॥

अयमिति ॥ स नृपो नलोऽर्थिजनस्य याचकजनस्य ललाटे जाग्रतीं वैधसीं ब्राह्मीमिति लिपिं मृषा मिथ्या न चक्रे, किंतु पश्चाद्ब्रह्मणा लिखितत्वात्सत्यामेव चकार। इतीति किम्—अयं याचकलोको दरिद्रो निर्धनो भविता भावीति वैधसी लिपिः। तर्हि तस्यानौदार्यत्वप्रतीतेः कथं वदान्यत्वमित्याशङ्क्योक्तिभङ्ग्या समाधत्ते—किं कृत्वा—दारिद्र्यदरिद्रतां प्रणीय दारिद्र्यस्यैव दरिद्रताम्। राहित्यमित्यर्थः। तां प्रणीय निर्माय। वैधसीं लिपिं मृषा न चकारेत्यर्थः। यतोऽल्पितकल्पपादपः अल्पितोऽल्पीकृतः कल्पपादपः कल्पवृक्षो येन। कथम्—कल्पवृक्षो याचितमेव ददाति, नलस्त्वयाचितमपि। अतो वदान्यतम इत्यर्थः। नलराज्ये कोऽपि दरिद्रो नाभूदित्यर्थः। यद्वा—अकल्पितं धनं दत्त्वा ब्राह्मीं लिपिं मृषां न चक्रे, अपि तु कृतवानेवेति काकुः। अल्पित इति 'तत्करोति—' इति ण्यन्तान्निष्ठा ॥

प्रकारान्तरेण पुनरपि नितरां वदान्यत्वमाह—

विभज्य मेरुर्न यदर्थिसात्कृतो
न सिन्धुरुत्सर्गजलव्ययैर्मरुः ।
अमानि तत्तेन निजायशोयुगं
द्विफालबद्धाश्चिकुराः शिरःस्थितम् ॥ १६ ॥

विभज्येति ॥ तेन नलेन तत्तस्मात्कारणाद्द्वाभ्यां फालाभ्यां भागाभ्यां बद्धाः संयमिताश्चिकुरा केशा एव निजं स्वीयमयशोऽकीर्तिर्युगममान्यमन्यत। शिरसि सीमन्तस्योभयभागे स्थिताः केशा न भवन्ति, किंत्वकीर्तिद्वयमेव। तत्किम्—यद्यस्मान्मया नलेन मेरुः स्वर्णाद्रिर्विभज्य खण्डशो विधायार्थिसाद्याचकाधीनोऽर्थिसात्कृतो देयो वा न कृतः। तथा सिन्धुः समुद्र उत्सर्गजलव्ययैर्दाने क्रियमाणे ये जलव्यया जलदानानि तैर्मरुर्निर्जलदेशो न कृतः। दानं हि जलपूर्वकं भवति। यद्वा—[illegible] न कृतः। तदकरणजन्यायशसा स्थाने द्विफालबद्धाः केशा एव मया दृष्टः। मेरुसमुद्रयोरपि दानमकृत न कृतं तावद्यशो न पूर्णमिति भावः। एतेनान्यायशसोऽपि [illegible] सूचितम्। ‘द्विफालि-

१ [illegible]

१ [illegible]

स्ववालेति ॥ एवशब्दोऽप्यर्थः । चमरी पशुरपि पुनः पुनः पुच्छविलोलनच्छलात्पुच्छस्य विलोलनं चालनं तदेव छलं व्याजो मिषं तस्मात् स्ववालभारस्य स्ववालाः केशास्तेषां भारः समूहस्तस्यागमेऽपराधाभावाय वालचापलं वालश्चपलो भवतीति तस्य चापलमपराधो नेति माता यथा शंसति, तद्वच्चमरी लाङ्गूलचालनव्याजेन स्ववालभारस्यापराधो नास्तीति कथयति । कथमपराधित्वं तस्येत्यत आह—किंभूतस्य स्ववालभारस्य—तदुत्तमाङ्गजैः समं तस्योत्तमाङ्गे शिरसि जाताः केशास्तैः सह तुलाभिलाषिणस्तुलां साम्यमभिलषतीत्येवंशीलस्तस्य । स्वयं वालः सन्महतां साम्यमिच्छति तदा तन्माता वालेनाज्ञानादेवेदं कृतं क्षम्यतामिति वदति तद्वच्चमरी । वालभारस्येति बवयोरभेदात् । उत्तमाङ्गजैरिति 'सहस्यां जनेर्डः,' 'अमूर्धमस्तकात्—' इति प्राप्तोऽप्यलुग् बाहुलकाद्भवति । अनागसे इति 'क्रियार्थोप—' इत्यादिना, 'क्रियया यमभिप्रैति—' इत्यादिना सम्प्रदानत्वे वा चतुर्थी । चपलस्य भावः गुणवाचित्वाच्चापल्यमिति ष्यञा भाव्यम्, तथापि युवादित्वादणि चापलमिति साधु ॥

महीभृतस्तस्य च मन्मथश्रिया
निजस्य चित्तस्य च तं प्रतीच्छया ।
द्विधा नृपे तत्र जगत्त्रयीभुवां
नतभ्रुवां मन्मथविभ्रमोऽभवत् ॥ २६ ॥

[illegible]

इदानीं क्रमेण देवनागमर्त्याङ्गनानां कामविभ्रमं श्लोकत्रयेणाह—

निमीलनभ्रंशजुषा दृशा भृशं
निपीय तं यस्त्रिदशीभिरर्जितः ।
अमूस्तमभ्यासभरं विवृण्वते
निमेषनिःस्वैरधुनापि लोचनैः ॥ २७ ॥

निमीलनेत्यादिना ॥ त्रिदशीभिर्देवाङ्गनाभिः योऽभ्यासभरोऽभ्यासातिशयो निमीलनभ्रंशजुषा निमीलनस्य नेत्रसंकोचस्य भ्रंशोऽभावस्तं जुषतीति निमीलनभ्रंशजुट् तया दृशा तं नलं निपीय सादरं दृष्ट्वार्जितः कृतः । अमूस्त्रिदश्यस्तमभ्यासभरं निमेषनिःस्वैः निमेषदरिद्रैर्लोचनैरधुनाप्यद्यापि विवृण्वते प्रकटयन्ति। देवाङ्गनानां स्वत एव निर्निमेषत्वं नलावलोकने उत्प्रेक्षणीयमित्युत्प्रेक्षितम् । यदत्यन्तमभ्यस्तं तत्कदापि न विस्मर्यते । त्रिदशीति पुंयोगलक्षणो वा ङीष् ॥

अदस्तदाकर्णि फलाढ्यजीवितं
दृशोर्द्वयं नस्तदवीक्षि चाफलम् ।
इति स्म चक्षुःश्रवसां प्रिया नले
स्तुवन्ति निन्दन्ति हृदा तदात्मनः ॥ २८ ॥

अद इति ॥ चक्षुःश्रवसां नागानां प्रियाः स्त्रियो नले नलविषयमात्मनस्तद्दृशोर्द्वयमिति पूर्वोक्तप्रकारेण हृदा मनसा स्तुवन्ति स्म निन्दन्ति स्म च । इतीति किम्—अद इदं नोऽस्माकं दृशोर्द्वयं तदाकर्णि तं नलमाकर्णयतीत्येवंशीलं सत् फलाढ्यजीवितं फलेनाढ्यं जीवितं यस्य । सफलजीवितमित्यर्थः । तदवीक्षि तं नलं न वीक्षते एवंभूतं सत् अफलं निष्फलमिति । पाताले स्थितत्वाच्छ्रवणमात्रं भवति, न तु वीक्षणम् ॥

विलोकयन्तीभिरजस्रभावना
बलादमुं नेत्रनिमीलनेष्वपि ।
अलम्भि मर्त्याभिरमुष्य दर्शने
न विघ्नलेशोऽपि निमेषनिर्मितः ॥ २९ ॥

विलोकेति ॥ मर्त्याभिर्मानुषीभिरमुष्य दर्शनेऽवलोकने निमेषनिर्मितो नेत्रनिमीलनजनितो विघ्नलेशोऽपि नालम्भि न प्राप्तः। किंभूताभिर्मानुषीभिः—अजस्रभावनाबलादनिशं निरन्तरं या भावना वासना, चिन्तनं वा तद्बलादमुं नलं नेत्रनिमीलनेष्वपि नेत्रसंकोचेष्वपि सत्सु विलोकयन्तीभिः पश्यन्तीभिः । यो हि यं [illegible] स नेत्रगोचराभावेऽपि तमेव पश्यति । मर्त्याभिरिति [illegible] ङीप् । [illegible] 'क्रिया [illegible]' इति [illegible] ॥

[illegible]

इदानीं पतिव्रताव्यतिरिक्तानां सर्वासामपि मुग्धादिक्रमेण नलेऽनुरागमाह—

न का निशि स्वप्नगतं ददर्श तं
जगाद गोत्रस्खलिते च का न तम् ।
तदात्मताध्यातधवा रते च का
चकार वा न स्वमनोभवोद्भवम् ॥ ३० ॥

नेति ॥ का स्त्री निशि स्वप्नगतं रात्रौ स्वप्नप्राप्तं तं नलं न ददर्श, अपितु सर्वापि । का च गोत्रस्खलिते नामव्यत्यये नामभ्रान्तौ तं नलं न जगाद, अपि तु सर्वापि । च पर रते संभोगे तदात्मताध्यातधवा तस्य नलस्यात्मा स्वरूपं यस्य तस्य भावस्तत्ता नलस्वरूपवत्त्वं तया नलस्वरूपेण ध्यातो धव. प्रियो यया सैवंभूता सती का वा स्वमनोभवोद्भवं स्वस्य मदनोद्भूतिं न चकार, अपि तु सर्वापि । स्वप्रिये नलभावं कृत्वा रेमे इत्यर्थः । क्रमेण मुग्धादीनां नले चित्तासङ्गो दर्शितः । बह्व्यो युवतयो नलमेव स्वप्नगतं ददृशुरित्यर्थः । 'नाम गोत्रं कुलं गोत्रं गोत्रस्तु धरणीधर' इति यादवप्रकाशः ॥

इदानीमन्यस्त्रीणां तदयोग्यत्वप्रतिपादनपुरःसरं भैमीप्रसङ्गं करोति—

श्रियास्य योग्याहमिति स्वमीक्षितुं
करे तमालोक्य सुरूपया धृतः ।
विहाय भैमीमपदर्पया कया
न दर्पणः श्वासमलीमसः कृतः ॥ ३१ ॥

श्रियेति ॥ कया सुरूपया शोभ्या भैमीं विहाय त्यक्त्वा दर्पण आदर्शः श्वासमलीमसः श्वासेन मुखवायुना मलिनो न कृतः, अपितु भैमीव्यतिरेकेण सर्वाभिरपि कृतः । अयोग्यत्वात् । किंभूतो दर्पणः—तं नलं चित्रादावालोक्य इति विचार्य स्वमात्मानमपीक्षितुमवलोकयितुं करे हस्ते धृतः । इतीति किम्—श्रिया शोभयास्य नलस्याहं योग्या सदृशी स्यामिति काकुः । किंभूतया कया—अपदर्पया गतदर्पया तमालोक्य गतगर्वया इति वान्वयः । भैमीं त्यक्त्वा सर्वा अपि गतगर्वा जाता इति भावः । 'प्राशस्त्ये तु सुरूपाभिरूपा बुधमनोज्ञयोः' इत्यमरः । विहायेति ल्यबन्तान्तरूपो निपातो विनार्थे द्रष्टव्यः । (तद्योगे च 'ततोऽन्यत्रापि दृश्यते' इति वचनाद्भैमीमिति द्वितीया) शिष्टप्रयोगात् । 'ज्योत्स्नातमिस्रा—' इति मलीमसो निपातितः ॥

नरो भैमीमनोभिलापमाह—

यथोह्यमानः खलु भोगभोजिना
प्रसह्य वैरोचनिजस्य पत्तनम् ।
विदर्भजाया मदनस्तथा मनो
नलावरुद्धं वयसैव वेशितः ॥ ३२ ॥

यथेति ॥ वयसा पक्षिणा गरुडेनैवोह्यमानः प्राप्यमाणो मदनः प्रद्युम्नः प्रसह्य बलात्कारेण वैरोचनिजस्य पत्तनं बलिपुत्रस्य बाणस्य शोणितपुरं नगरं यथा गरुडेनैव प्रवेशितस्तथा वयसैव तारुण्येनैव विदर्भजाया दमयन्त्या मनः कर्म प्रसह्य शैशवसमयं क्रान्त्वा मदनः प्रवेशितः । खलु वाक्यालंकारे, प्रसिद्धौ वा । किंभूतेन गरुडेन—भोगभोजिना भोगं सर्पशरीरं भुङ्क्ते एवंशीलस्तेन । तारुण्यपक्षे—भोगं सुखं भुङ्क्ते भोजयति वा तच्छीलेन । किंभूतं पत्तनम्—अनलेनाग्निनावरुद्धं समन्ततो व्याप्तम् । भैमीमनःपक्षे—नलेन संबद्धमाक्रान्तं चित्रादौ दृष्टं श्रुतं च नलं मनसि निधाय कामपीडिता जातेत्यर्थः । कामः कीदृक्—तारुण्यचिह्नैरुह्यमानस्तर्क्यमाण । प्रसह्येति हठार्थेऽव्ययम् । पक्षे सहेल्यपि । बाणासुरकन्याविवाहेऽनिरुद्धे श्रीकृष्णनप्तरि बाणेनावरुद्धे नारदवचनाद्बलप्रद्युम्नसहितः श्रीकृष्णो गरुडमारुह्यानिरुद्धमोचनार्थं शोणितपुरं गत इति विष्णुपुराणम् । 'भोगिभोजिना' इति पाठे भोगिनः सर्पान्, भोगयुक्तान्विलासिनश्चेति । 'जगत्यादिनोर्वयः' इत्यमरः ॥

तमेव प्रकारमाह—

नृपेऽनुरूपे निजरूपसंपदां
दिदेश तस्मिन्बहुशः श्रुतिं गते ।
विशिष्य सा भीमनरेन्द्रनन्दना
मनोभवाज्ञैकवशंवदं मनः ॥ ३३ ॥

नृप इति ॥ सा भीमनरेन्द्रस्य नन्दना दमयन्ती तस्मिन्नृपे नले मनो विशिष्य अन्यस्त्रीभ्यः सकाशादतिशयेन, अन्यनृपेभ्य आकृष्य वा दिदेश निदधौ । किंभूते नृपे—निजरूपसंपदां स्वकीयसौन्दर्याधिक्यानामनुरूपे योग्ये । तथा बहुशोऽनेकवारं श्रुतिं श्रवणगोचरं गते प्राप्ते । किंभूतं मनः—मनोभवस्य कामस्य आज्ञाया एकं मुख्यं वशंवदं प्रवणम् । कामाज्ञाकारकमित्यर्थः । मदनायत्तत्वात्स एव संकल्पमित्यर्थः । रूपं च संपदश्चेति वा । बहुश इति 'संख्यैकवचनात्—' इति शस् । नन्दना इति नन्द्यादित्वाल्ल्युः । वशंवदमिति 'प्रियवशे वदः खच्' । 'अरुर्द्विषदजन्तस्य—' इति मुम् ॥

उपासनामेत्य पितुः स्म रज्यते
दिने दिने सावसरेषु वन्दिनाम् ।
पठत्सु तेषु प्रतिभूपतीनलं
विनिद्ररोमाजनि शृण्वती नलम् ॥ ३४ ॥

उपासनामिति ॥ सा भैमी [illegible]

[illegible footnotes]

प्रतिदिनं पितुरुपासनां सेवामेत्यागत्य वन्दिनामवसरेषु समयेषु रज्यते स अनुरक्ता बभूव। तेषामवसरे नलकर्णनसंभवादित्यर्थः। तदेवाह—तेषु वन्दिषु प्रतिभूपतीनन्यान्राज्ञः पठत्सु स्तुतिपूर्वकं वदत्सु सत्सु सा भैमी नलं शृण्वती सती अलमत्यर्थं विनिद्ररोमाजन्युत्पुलका जाता। श्रवणानुरागः सात्त्विको भावश्च दर्शितः। उपासनामिति 'ण्यासश्रन्थ–' इति युच्। रज्यते इति स्वरितेतो दैवादिकस्य रञ्जे रूपम्। भूपतीन्प्रतीति लक्षणे कर्मप्रवचनीयत्वम्। विनिद्ररोमा इति नान्त डाबन्तं वा। अजनीति 'दीपजन–' इति कर्तरि चिणि 'जनिवध्योश्च' इति निषेधाद्वृद्ध्यभावः॥

कथाप्रसङ्गेषु मिथः सखीमुखा-
तृणेऽपि तन्व्या नलनामनि श्रुते।
द्रुतं विधूयान्यदभूयतानया
मुदा तदाकर्णनसज्जकर्णया॥ ३५॥

कथेति॥ मिथः परस्परं कथाप्रसङ्गेषु सखीमुखात्तृणेऽपि विषये नलनाम्नि तन्व्या दमयन्त्या श्रुते सति अनया भैम्या मुदा हर्षेण तस्य नलनाम्न आकर्णने श्रवणे सज्जौ तत्परौ कर्णौ यस्याः एवंविधयाभूयत जातम्। किं पुनर्वाच्यं नलनृपवर्णने सज्जकर्णत्वम्। किं कृत्वा—अन्यत्कथान्तरं कार्यान्तरं वा द्रुतं झटिति विधूय परित्यज्य। एता मयि स्नेहान्नलराजकथा एव कथयन्तीति ज्ञापयेत्यर्थः। तन्व्या इति विरहव्यथया कृशत्वम्। अभूयत। भावे यगात्मनेपदे॥

स्मरात्परासोरनिमेषलोचना-
द्बिभेमि तद्भिन्नमुदाहरेति सा।
जनेन यूनः स्तुवता तदास्पदे
निदर्शनं नैषधमभ्यपेचयत्॥ ३६॥

स्मरादिति॥ सा भैमी इति पूर्वोक्तेन विन्यासेन यूनस्तरुणान् स्तुवता जनेन सत्यादिना प्रयोज्येन नैषधं नलं तदास्पदे मदनस्थाने निदर्शनं दृष्टान्तमभ्यपेचयत्स्थापयामास। इतीति किम्—हे जन, परासोः परागता असवः प्राणा यस्य तस्मान्मृतात्, अत एवानिमेषलोचनान्निमेषरहितनेत्रात्स्मरात्कामादहं बिभेमि, तत्तस्माद्भिन्नमन्यं दृष्टान्तमुदाहर वद इति तेन जनेन पृष्टे सति नलं दृष्टान्तेन स्थापयामास। असौ राजा कामोपम इति जनो यं कंचन स्तौति तदा भैम्याज्ञया काममुपमानं त्यक्त्वा नलमुपमानं करोतीत्यर्थः। अन्यस्योपमानस्याभावान्नलमेव दृष्टान्तं जनो दर्शयतीत्यर्थः। तद्भिन्नमित्येकं पदं वा। [illegible] मृतस्य निमेषरहितत्वम्। मृतस्य राजादेः स्थाने [illegible]। स्मरादिति 'भीत्रा–' इत्यपादानम्। आस्पदे

इति 'आस्पदं प्रतिष्ठायाम्' इति साधुः। नैषधमिति निषधानामयमिति संबन्धमात्रेऽण्। प्रकरणादिना स्वस्वामिभावावगतिः। निषधानां राजा इत्यर्थे तु जनपदलक्षणाञो बाधके नादित्वात् 'कुरुनादिभ्य–' इति ण्ये नैषध्यमिति स्यात्। अभ्यपेचयदित्यत्र 'प्राक्सितात्–' इति षत्वम्॥

नलस्य पृष्टा निषधागता गुणा-
न्मिषेण दूतद्विजवन्दिचारणाः।
निपीय तत्कीर्तिकथामथानया
चिराय तस्थे विमनायमानया॥ ३७॥

नलस्येति॥ अनया भैम्या निषधागता निषधदेशादागता दूतद्विजवन्दिचारणाः चारविप्रस्तुतिपाठका देशान्तरभ्रमणशीलो नलस्य गुणान्सौन्दर्यादीन्। भवतां देशे को राजा कीदृग्गुणः कथं प्रजाः पालयतीति मिषेण व्याजेन पृष्टाः। अथ प्रश्नानन्तरं तत्कीर्तिकथां निपीय नलयशोवर्णनमाकर्ण्य अनया भैम्या चिराय विमनायमानयाहृष्टचित्तया दुर्मनायमानया तस्थे स्थितम्। ईदृग्गुणो राजा मया कथं लप्स्यते इति विमनस्कता। अकारप्रश्लेषेणाऽविमनायमानया जातम्, चिरकालमाकर्णयन्त्यैव स्थिरचित्तयावहितचित्तया जातमिति व्याख्येयम्। 'तत्कीर्तिसुधाम्' इति पाठः। चिराय निपीय इति वा संबन्धः। 'अकथितं च' इति द्विकर्मकत्वात्प्रच्छेरप्रधाने कर्मणि निष्ठा, तयाभिहितत्वान्न द्वितीया—चारणाः इति। 'गुणान्–' इति 'न लोका–' इति षष्ठीनिषेधाद्द्वितीया। तस्थे इति भावे तङ्। पक्षे निपीय तस्थे इत्यत्र मुखं व्यादाय स्वपितीतिवत्तुल्यकाल एव ल्यप्। विमना इवाचरति इति 'कर्तुः क्यङ् सलोपश्च', 'अकृत्सार्वधातुकयोर्दीर्घः' ङित्वाच्छानच्॥

पूर्वं श्लोकपञ्चकेन भैम्या नले श्रवणानुरागं प्रतिपाद्य इदानीं लिपिस्वप्नादौ दर्शनानुरागं प्रतिपादयति—

प्रियं प्रियां च त्रिजगज्जयिश्रियौ
लिखाधिलीलागृहभित्ति कावपि।
इति स्म सा कारुवरेण लेखितं
नलस्य च स्वस्य च सख्यमीक्षते॥ ३८॥

प्रियमिति॥ सा भैमी इति स्वाज्ञया कारुवरेण कुशलेन लिपिकर्त्रा प्रयोज्येन लेखितं नलस्य स्वस्यात्मनश्च सख्यं रूपसाम्यमीक्षते स्म पश्यति स्म। इतीति किम्—हे कारुवर, त्वमधिलीलागृहभित्ति लीलागृहं क्रीडागृहं तस्य भित्तौ (विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः) प्रियं नायकं प्रियां नायिकां चोभौ कावप्यनिर्दिष्टनामानौ लिख। किंभूतौ—त्रिजगज्जयिश्रियौ त्रयाणां जगतां समाहारस्त्रिजगत्, तज्जयनशीला श्रीः शोभा ययोः। जगत्त्रयश्यामावालेव सुन्दरौ इति। जगत्त्रयीत्यत्र 'जिदृक्षि–' इतीनौ पुंवद्भावः॥

[illegible] इति [illegible]। तथाच रुद्रटः—'स्वे काले [illegible]' [illegible]। [illegible] इति साहित्यविद्याधरी। [illegible] इति साहित्यविद्याधरी। [illegible]॥

[illegible] इति साहित्यविद्याधरी। [illegible]' इति जीवातुः। [illegible] इति साहित्यविद्याधरी।

मनोरथेन स्वपतीकृतं नलं
निशि क सा न स्वपती स पश्यति ।
अदृष्टमप्यर्थमदृष्टवैभवा-
त्करोति सुप्तिर्जनदर्शनातिथिम् ॥ ३९ ॥

मनोरथेति ॥ स्वपती निद्राणा सा भैमी मनोरथेन वाञ्छया स्वपतीकृतम् अस्वपतिः स्वपतिः कृतः स्वप्राणेश्वरीकृतं नलं क निशि कस्यां रात्रौ न पश्यति स्म, अपितु सर्वस्यामपि । दिवा दृष्टस्य स्वप्ने दर्शनात्कदाप्यदृष्टस्य कथं दर्शनमित्यर्थे हेतुमाह—अदृष्टमिति—सुप्तिः स्वप्नः कदाचिददृष्टमप्यर्थं वस्तु अदृष्टवैभवाद्धर्माधर्मसामर्थ्याज्जनदर्शनातिथिं जनदर्शनगोचरं करोति । 'यदृष्टं दृश्यते स्वप्नेऽननुभूतं कदापि न' इति न्यायेन जन्मान्तरस्थानान्तरानुभूतं समुत्पन्नसंस्कारमलिङ्गमन्यदृष्टमप्यर्थं धर्माधर्मावेव दर्शयत इति भावः । चित्रादौ नलदर्शने सत्यपि साक्षात्तद्दर्शनाभावाददृष्टत्वोक्तिर्युक्ता । 'साक्षाच्चित्रे तथा स्वप्ने तस्य स्याद्दर्शनं त्रिधा' इति । अत्र तृतीयं प्रकारद्वयम् ॥

निमीलितादक्षियुगाच्च निद्रया-
हृदोऽपि बाह्येन्द्रियमौनमुद्रितात् ।
अदर्शि सङ्गोप्यकदाप्यवीक्षितो
रहस्यमस्याः स महन्महीपतिः ॥ ४० ॥

निमीलितादिति ॥ निद्रयैव सुषुप्त्यैव स महीपतिर्नलोऽस्या भैम्या महद्रहस्यमदर्शि दर्शितः । किंभूतः—कदापि जाग्रत्स्वप्नावस्थयोरपि एवंरूपत्वेनावीक्षितोऽदृष्टः । किं कृत्वा—निमीलितान्मुद्रितादक्षियुगान्नेत्रद्वयात्संगोप्य संयम्य गोपयित्वा । तथा बाह्येन्द्रियमौनमुद्रिताद्बाह्येन्द्रियस्य चक्षुरिन्द्रियस्यैव मौनेन स्वविषयग्रहणाभावेन मुद्रिताद्रूपलक्षणस्वविषयग्रहणेऽशक्ताद्धृदोऽपि मनसोऽपि संगोप्य । अक्षियुगमनसोरपि ज्ञातुमदत्त्वापीति यावत् । यत्कदापि[illegible]न्योन्यमनुचये । महारहस्यत्वेन निरतिशयानन्दरूपत्वेन निद्रया भैम्यै साक्षात्प्रदर्शित इत्यर्थः । ननु सुषुप्तौ मनसोऽप्यव्यापारश्चेत्तर्हि ज्ञानं कथम् । उच्यते—[illegible] बाह्येन्द्रियप्रा[illegible]भावादात्माभावे सुखादिष्वन्तर्भावाभावादाभ्यन्तरे [illegible] [illegible] सुषुप्तिविषयत्वस्य [illegible], आनन्द एव तत्र दृष्टत्वाच्च । आनन्दरूपेण नित्यसुखोपपत्तेः । यद्वा—नल एव भैम्या अनुरक्त[illegible] विना [illegible] [illegible], बोधानन्तरं च सुषुप्त[illegible] न किंचिदवेदिषम्' इत्यनुसंधानस्य [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] नल एव मम [illegible] [illegible] बोधानन्तरं तथा [illegible] [illegible] । [illegible] [illegible] । [illegible] [illegible] [illegible] । [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ॥

व्याख्यानान्तरं च—[illegible]

[illegible]

वस्थायां दृष्टं नलं प्रति स्वयमेवाह—निमीलितादिति ॥ हे नल, स प्रसिद्धस्त्वं पतिः स्या भव (इति प्रार्थनायां लिङ्) । (अर्थान्मम) । प्रसिद्धस्तु पुराणादौ भैमीपतिर्नल एव, नत्विन्द्रादय इतीन्द्रादिपरित्यागेन तस्यैव प्रार्थनायां संबोधनैर्हेतुमाह—यतः हे अक्षियुगात्, अक्षो बिभीतको निवासोऽस्यास्तीत्यक्षी, अक्षि च तद्युगं च—कलियुगं तस्मादपि बाह्य भिन्न । चोऽप्यर्थे । किंभूतादक्षियुगात्—निद्रया निद्राजन्येनाज्ञानेन निमीलितात्तिरोहितात् । व्याप्त इत्यर्थः । तथा अहृद् अज्ञानिनो जडात् । मूर्खादित्यर्थः । तस्मादपि बाह्य भिन्न । किंभूतादहृद.—इन्द्रियस्य वाग्रूपस्य मौनं व्यापाराभावः तदेव मुद्रा स्वभावो यस्य । परस्तुतो मूकादेरित्यर्थः । तल्लक्षणं माघे—'सहजान्धदृशः स्वदुर्नये परदोषेक्षणदिव्यचक्षुषः । स्वगुणोच्चगिरो मुनिव्रताः परवर्णग्रहणेष्वसाधवः ।' इति । तथा हे रहस्य, रहस्या अत्यन्तगोप्या मा लक्ष्मीर्यस्य । तथा हे महन् मानार्ह । एतेषु संबोधनेषु पदत्रयं हेतुत्वेनायथं योज्यम् । किंभूतस्त्वम्—अदर्शिसङ्गः अं विष्णुं पश्यन्तीत्येवंशीला अदर्शिनो विष्णुभक्तास्तैः सह सङ्गो मैत्री यस्य । पुनः किंभूतः—अकदाप्यवीक्षितः न कम् अकं दुःखं दापयन्तीत्येवंशीला अकदापिनः स्वयं दुःखं ददति दापयन्ति चेत्येवंशीला दुष्टास्तैरकदापिभिः । अवीक्षितो न दृष्टः । तत्सङ्गादिरहित इत्यर्थः । अत एव मही सर्वदोत्सववान् । स्याः इति मध्यमपुरुषस्यानभ्यासात्मा भैमी (प्रार्थयित्री) इति ज्ञातव्यम् । यद्वा कश्चन कस्यैचिदाशिषं ददत्प्रार्थयते स त्वं महीपती राजा स्या भव इति प्रार्थनायां लिङ् । यद्वा राजानं प्रार्थयते महीपतिस्त्वं भवितुं स्याः । अन्यपूर्ववत् । दमयन्तीपदानि नलसंबोधनपदानि समानार्थानि ज्ञातव्यानीत्यलम् ॥

अहो अहोभिर्महिमा हिमागमे-
ऽप्यभिप्रपेदे प्रति तां स्मरार्दिताम् ।
तपर्तुपूर्तावपि मेदसां भरा
विभावरीभिर्बिभरांबभूविरे ॥ ४१ ॥

अहो इति ॥ अहोभिर्दिवसैः [illegible] हिमागमे हैमन्तागमेऽपि स्मरार्दितां मदनपीडितां तां भैमीं प्रति [illegible] महिमा [illegible] प्रपेदे [illegible] । विभावरीभी रात्रिभिः तपर्तुपूर्तावपि निदाघ[illegible]ऽपि मेदसां भरा [illegible] [illegible] [illegible] बिभरांबभूविरे [illegible] । हैमन्ते दिनानि ह्रस्वानि, रात्रयो महत्यः । ग्रीष्मेऽपि दिनानि महान्ति, रात्रयोऽल्पाः । विरह[illegible] [illegible] [illegible] इत्यर्थः । अहो [illegible] । अहो इत्याश्चर्ये [illegible] । [illegible] 'अहो—' [illegible] [illegible] ॥

[illegible]—

[illegible]
[illegible] ।

[illegible]

कदाचिदस्या युवधैर्यलोपिनं
नलोऽपि लोकादशृणोद्गुणोत्करम् ॥ ४२ ॥

स्वकान्तीति ॥ कदाचित्कस्मिंश्चित्समये नलोऽपि लोकाल्लोकमुखादस्या भैम्या गुणोत्करं सौन्दर्यादिगुणसमूहमशृणोत् । किंभूतं गुणोत्करम्—युवधैर्यलोपिनं तरुणधैर्यलोपनशीलम् । तथा—स्वसा भैम्याः कान्तिकीर्तिव्रजः सौन्दर्यविषयो यो यशःसमूहः स एव शुभ्रत्वान्मौक्तिकमाला तस्या अन्तर्घटना नलस्य मनसि या घटना संबन्धस्तस्यै गुणश्रियं दोरकशोभां श्रयन्तं कुर्वाणम् । गुणोत्करेण नलचेतसि तत्कान्तिकीर्तिर्गुम्फितेत्यर्थः । मालाया अन्तर्घटनार्थं दोरको भवति । यद्वा—स्वस्य नलस्य । तद्योगे नलरामणीयकानुरूपो भैमीगुणसमूह इति भावः । मौक्तिकमिति विनयादित्वात्स्वार्थे ठक् । लोकादिति हेतौ पञ्चमी ॥

तमेव लब्ध्वावसरं ततः स्मरः
शरीरशोभाजयजातमत्सरः ।
अमोघशक्त्या निजयेव मूर्तया
तया विनिर्जेतुमियेष नैषधम् ॥ ४३ ॥

तमेवेति ॥ ततो भैमीगुणश्रवणानन्तरं स्मरः कामस्तमेवावसरं प्रस्तावं लब्ध्वा तया भैम्या कृत्वा नैषधं नलं विनिर्जेतुं पराभवितुमियेष ऐच्छत् । उत्प्रेक्षते—मूर्तया शरीरिण्या निजया स्वकीययामोघशक्त्येव । यतः स्वशरीरस्य या शोभा तस्या जयस्तेन जातो मत्सरः क्रोधो यस्येति पराजयेच्छायाः कारणम् । जातक्रोधो वैरी कमप्यवसरं प्राप्य शक्त्यायुधः सन्वैरिणं पराजेतुं प्रक्रमते । शोभेति भिदादिगणे निपातनात्साधुः ॥

अकारि तेन श्रवणातिथिर्गुणः
क्षमाभुजा भीमनृपात्मजालयः ।
तदुच्चधैर्यव्ययसंहितेषुणा
स्मरेण च स्वात्मशरासनाश्रयः ॥ ४४ ॥

अकारीति ॥ तेन क्षमाभुजा राज्ञा नलेन भीमनृपात्मजालयः भीमनृपकन्या आलयः स्थानमाश्रयो यस्य एवंभूतो गुणः सौन्दर्यादिः श्रवणातिथिः श्रवणगोचरोऽकारि कृतः । आकर्णित इत्यर्थः । आदरातिशयापूर्वत्वसूचनायातिथिपदम् । स्मरेणापि गुणः प्रत्यञ्चा स्वात्मशरासनाश्रयः स्वात्मनो यच्छरासनं धनुस्तदाश्रय आधारः स्थानं यस्यैवंभूतोऽकारि । किंभूतेन—तस्य नलस्योच्चमुत्कृष्टं धैर्यं तस्य व्ययो नाशस्तस्मै संहितो धनुष्यारोपित इषुर्येन । यदैव भैमीगुणश्रवणं जातं तदैव तस्य मदनपीडा जातेति भावः । चस्तुल्यकालद्योतनार्थो वा । शोभनं दृढं यदात्मशरासनमिति वा ॥

अमुष्य धीरस्य जयाय साहसी
तदा खलु ज्यां विशिखैः सनाथयन् ।
निमज्जयामास यशांसि संशये
स्मरस्त्रिलोकीविजयार्जितान्यपि ॥ ४५ ॥

अमुष्येति ॥ स्मरः त्रयाणां लोकानां समाहारस्त्रिलोकी तस्या विजयेनार्जितानि सम्पादितान्यपि यशांसि कीर्तीः संशये संदेहे निमज्जयामास । खलु सम्भावनायाम् । त्रैलोक्ये जितेऽपि यद्येनं जेतुं न शक्ष्यामि तर्हि कस्यापि सर्वाण्यपि कीर्तिर्गमिष्यन्तीति यशांसि न वेति संदेहः । किंभूतः स्मरः—तदा धीरस्यामुष्य नलस्य जयाय विशिखैर्बाणैः ज्यां मौर्वीं सनाथां कुर्वन् । योजयन्नित्यर्थः । तथा साहसी हिताहितानपेक्षं यत्कर्म तत्साहसं तद्वान् । अविमृश्यकारीत्यर्थः । विशिखैरिति धीरस्यैकेन जेतुमशक्यत्वाद्बहुत्वम् । त्रैलोक्यापेक्षयास्यातिधीरत्वमुक्तम् । 'विजयोर्जितानि' इति पाठः साधीयान् । जयायेति 'तुमर्थात्—' इति चतुर्थी । निमज्जयामासेति मस्जेः सकारस्य 'झलां जश् झशि' इति यो दकारस्तस्य '—भ्रस्जीनाम्'—इति निर्देशाच्चुत्वम् ॥

अनेन भैमीं घटयिष्यतस्तथा
विधेरवन्ध्येच्छतया व्यलासि तत् ।
अभेदि तत्तादृगनङ्गमार्गणै-
र्यदस्य पौष्पैरपि धैर्यकञ्चुकम् ॥ ४६ ॥

अनेनेति ॥ अस्य नलस्य तत्प्रसिद्धं तादृग्भैम्यमपि धैर्यमेव कञ्चुकं पौष्पैः पुष्परूपैरप्यनङ्गमार्गणैः कामबाणैर्यद्यस्मादभेदि विदारितम्, तत्तस्मात् तथा वक्ष्यमाणभैम्यभिलाषीन्द्रादिपरित्यागप्रकारेण अनेन नलेन भैमीं घटयिष्यतः संगमयिष्यतो विधेर्ब्रह्मणोऽवन्ध्येच्छतया अवन्ध्या सफला इच्छा मनोरथो यस्य तस्य भावस्तत्ता सफलेच्छता तया व्यलासि विलसितमिति वितर्कः । तत्तादृगनङ्गमार्गणैरित्येकं वा पदम् । तैः पञ्चसंख्यतया प्रसिद्धैस्तैस्तादृग्भिश्चातिमृदुस्वरूपैः कामबाणैरिति । अङ्गरहितस्यापि पुष्परूपैर्बाणैर्धैर्यकञ्चुकस्यामूर्तस्यापि वस्तुनो यद्विदारणं तद्ब्रह्मसफलेच्छतया एव विलास इति यत्तदोः क्रियाविशेषणत्वं वा । असंभावितमपि विधीष्टं भवत्येवेति भावः । व्यलासीति भावे चिण् । अभेदीति कर्मणि कर्मकर्तरि वा चिण् । पौष्पैः । भेदविवक्षायां संबन्धेऽण् । स्वार्थे वा ॥

धैर्यभङ्गमेवाह—

किमन्यदद्यापि यदस्त्रतापितः
पितामहो वारिजमाश्रयत्यहो ।
स्मरं तनुच्छायतया तमात्मनः
शशाक शङ्के स न लङ्घितुं नलः ॥ ४७ ॥

किमन्यदिति ॥ यस्य कामस्यास्त्रैर्बाणैस्तापितः पितामहो ब्रह्माऽद्यापि वारिजं कमलमाश्रयति । अहो आश्चर्ये । वृद्धोऽपि ब्रह्मा कामसंतप्तः । यः स्वपितामहमप्यतिवृद्धमतिपूज्यं शश्व

१ 'अत्र कीर्तिनलगुणोत्करयोर्मुक्ताहारगुणत्वनिरूपणाद्रूपकालंकारः ।' इति जीवातुः । २ 'उत्प्रेक्षालंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । 'अत्र स्वात्मशरासनाश्रय इति पुनरुक्तवदाभासोऽलंकारः । तुल्ययोगिता च' इति साहित्यविद्याधरी । 'अत्रोत्तरवाक्यार्थस्य पूर्ववाक्यार्थहेतुकत्वात्काव्यलिङ्गमलंकारः' इति जीवातुः ।

१ 'अत्र स्मरस्योक्तमज्जनासंबन्धेऽपि तत्संबन्धकथनादतिशयोक्तिरलंकारः' इति जीवातुः । २ 'कञ्चुकं भिन्नमिति विरोधः' तस्य विधिविलासेनाभासीकरणाद्विरोधाभासोऽलंकारः । स च धैर्यकञ्चुकमिति रूपकोत्थापित इति तयोरङ्गाङ्गिभावेन संकरः' इति जीवातुः । 'अत्रानुमानविरोधावलंकारौ' इति साहित्यविद्याधरी ।

पीडयतीति सोऽन्यं पीडयतीति किं वाच्यम्। स्वभावसिद्धं स्मरलालसत्वं कामसंतप्तत्वेनोत्प्रेक्षितम्। लुप्तोत्प्रेक्षा। संतप्ताः शीतलमाश्रयन्ते। अत एव वारिजपदम्। अन्यत्कामस्य किं वर्णनीयं तत्राह—शङ्के इति। नल आत्मनः स्वस्य तनुच्छायतया शरीरसौन्दर्येणैव। यद्वा—तन्वी छाया शोभा यस्य तस्य भावस्तत्ता तया विरहव्यथाजनितम्लानशोभतया तं स्मरं लङ्घितुं जेतुं न शशाक। यद्वा—आत्मनः सकाशात्कामस्य तनुच्छायतयाल्पशोभत्वेन जेतुं नाशकत्, अपि तु शशाकैव। तस्याल्पकान्तित्वमात्मनोऽधिककान्तित्वमेव जय इत्यर्थः। पूर्वं तस्यातिशयितं धैर्यं वर्णयित्वा तन्नाशकथनं विप्रलम्भपोषार्थम्। लङ्घितुमिति शकिलोगे तुमुन्॥

उरोभुवा कुम्भयुगेन जृम्भितं
नवोपहारेण वयस्कृतेन किम्।
त्रपासरिद्दुर्गमपि प्रतीर्य सा
नलस्य तन्वी हृदयं विवेश यत्॥ ४८॥

उर इति॥ सा तन्वी कृशाङ्गी भैमी त्रपैव सरिन्नदी तस्या दुर्गं प्राकारमपि त्रपासरिदेव दुर्गं वा। प्रतीर्य तीर्त्वा नलस्य हृदयं यद्विवेश प्रविष्टा। यद्वा—नलस्यैव त्रपासरिद् दुर्गम्। तदुरोभुवा वक्षःस्थलगेन कुम्भयुगेन कुचकलशयुगेन जृम्भितं विलसितम्। किमुत्प्रेक्षायाम्। किम्भूतेन—नवोपहारेण नवो नूतन उप समीपगतो हारो मुक्ताहारो यस्य. उपहार उपायनं तद्रूपेण वा। वयसा यौवनेन कृतं वयस्कृतं तेन। तेन लज्जां त्यक्त्वा संपन्नयौवना भैमी ध्याता इत्यर्थः। अन्यापि कुम्भकरकृतमुपढौकितं कुम्भद्वयं वक्षसि निधाय जलदुर्गं तीर्त्वा प्रियसंकेतं गच्छति। यच्छब्दोऽव्ययम्। सा तन्व्यप्युरोभुवा कुम्भयुगेन त्रपासरिद्दुर्गमपि प्रतीर्य नलस्य हृदयमपि विवेश किमिति वितर्क इति वान्वयः। किम्भूतं दुर्गम्—जृम्भितम्। अत्युच्चमित्यर्थः। अन्यत्पूर्ववत्। 'उपायनमुपग्राह्यमुपहारस्तथोपदा' इत्यमरः। उरोभुवा इति भाषितपुंस्कत्वेन पुंभावः। कुम्भयुगेनेति कर्तरि तृतीया॥

अपह्नुवानस्य जनाय यन्निजा-
मधीरतामस्य कृतं मनोभुवा।
अबोधि तज्जागरदुःखसाक्षिणी
निशा च शय्या च शशाङ्ककोमला॥ ४९॥

अपेति॥ मनोभुवा कामेनास्य नलस्य यद् अधैर्यं कृतम्। तद् निशा रात्रिः शय्या तल्पश्च अबोधि ज्ञातवती च। किम्भूतस्यास्य—जनाय लोकाय निजां स्वकीयामधीरतामधैर्यमपह्नुवानस्य गोपायतः। किम्भूता निशा शय्या च—यतो जागरदुःखं साक्षादीक्षते सा। विदुषीत्यर्थः। तज्जागर इत्येकं पदं वा। तथा शशाङ्ककोमला चन्द्रेण मनोहरा। शशस्य मृगविशेषस्याङ्क उत्सङ्गस्तद्वन्मृद्वी। चन्द्रवन्मनोहरा वा। चन्द्रेण कर्पूरप्रक्षेपेण मनोहरा वा। चान्द्री रात्रिरनिद्रःसहत्वाज्जागरदुःखसाक्षिणी। शय्या चात्यन्तं विलुण्ठनेन। रात्रिशय्याव्यतिरेकेण केनचित्तद्विरहदुःखं न ज्ञातमिति भावः। जनायेति 'श्लाघह्नुङ्—' इति संप्रदानत्वम्। अबोधीति 'दीपजन—' इति कर्तरि चिण्। निशा इति हलन्ताद्वा टाप्। शय्या इति 'संज्ञायां समज—' इति क्यपि 'अयङ् यि—' इत्ययङ्॥

स्मरोपतप्तोऽपि भृशं न स प्रभु-
र्विदर्भराजं तनयामयाचत।
त्यजन्त्यसूञ्शर्म च मानिनो वरं
त्यजन्ति न त्वेकमयाचितव्रतम्॥ ५०॥

स्मरेति॥ भृशं स्मरोपतप्तोऽप्यतिशयेन कामपीडितोऽपि स नलो विदर्भराजं विदर्भदेशाधिपं भीमं तनयां कन्यां नायाचत। यतः प्रभुः समर्थः। अतिमानीति यावत्। कामपीडितः स कथं न याचितवानित्यत आह—मानिनोऽभिमानिनः पुरुषाः शर्म सुखं तथा असूंश्च प्राणानपि त्यजन्ति। एतद्वरं तेषां वरमल्पानिष्टम्। एकमद्वितीयं प्रधानमयाचितव्रतम्। अयाचनरूपं व्रतं नैव त्यजन्तीत्यर्थः। एतद्वत्न विद्यते वरं श्रेष्ठं यस्मात्। अतिश्रेष्ठमित्यर्थः। पाठक्रमादर्थक्रमस्य बलीयस्त्वाच्छर्मपदस्य पूर्वमन्वयः। यद्वा—चकारस्तुल्यकालद्योतनार्थः। शर्म यथा भवति तथासूनपि त्यजन्ति। सुखेन त्यजन्तीत्यर्थः। वरं श्रेष्ठमिति व्रतविशेषणं वा। विदर्भराजमिति 'राजाहः—' इति टच्। याचिर्द्विकर्मकः। 'देवाद्वृते वरः श्रेष्ठे त्रिषु क्लीबं मनाक्प्रिये' इत्यमरः।

नृपाविषादाभिनयादयं कृति-
र्जुगोप निःश्वासततिं वियोगजाम्।
विलेपनस्याधिकचन्द्रभागता-
विभावनाच्चापललाप पाण्डुताम्॥ ५१॥

नृपेति॥ अयं नलः [illegible]

[illegible]

महारथस्येति ॥ महारथस्यायुतयोधिनः चक्रवर्तिनः मार्त-भौमस्य नलस्याध्वनि मार्गे आकाशगामित्वेन न विद्यतेऽपेक्षा यस्यां क्रियायामिति परेषामन्येषामश्वानामनपेक्षयानाश्रयेण यद्-द्वहनं तस्माज्जातं यद्यशस्तेन यशसा सितं श्वेतम्। अत एव रदाना दन्तानामवदाता निर्मला येऽशवः किरणास्तेषां मिषाद् अनीदृशा परानपेक्षोद्वहनासमर्थानां रवेः सूर्यस्यार्वतामश्वानां वलं अन्तर्मुख-मध्ये हसन्तम्। सूर्याश्वाः परापेक्षोद्वहना. नाह तथा इत्युपहास-स्तेषाम्। यद्वा परानपेक्षोद्वहनात्सूर्याश्वानां वलं दन्तोज्ज्वल-किरणव्याजादन्तर्हसन्तमित्यन्वयः। स्वाभाविकं श्वेतत्वं यशोहेतु-त्वेनोत्प्रेक्षितम्। सूर्याश्वानां नीलवर्णत्वात् ॥

सितत्विषश्चञ्चलतामुपेयुषो
मिषेण पुच्छस्य च केसरस्य च।
स्फुटं चलच्चामरयुग्मचिह्नै-
रनिह्नुवानं निजवाजिराजताम् ॥ ६२ ॥

सितेति ॥ सिता श्वेता त्विड् दीप्तिर्यस्य तस्य चञ्चलतां चा-पल्यमुपेयुषः प्राप्तस्य पुच्छस्य च केसरस्य स्कन्धकेशसमूहस्य च मिषेण व्याजेन चलच्चञ्चलं चामरयुग्मं तस्य चिह्नैः कृत्वा निज-वाजिराजतां वाजिनां राजा वाजिराजः, तस्य भावस्तत्ता निजस्या-त्मनो वाजिराजता तामनिह्नुवानं प्रकटयन्तमिति स्फुटमुत्प्रेक्षे। राजा हि श्वेतचामरद्वयेन वीज्यते। चलनक्रियापेक्षया चिह्नै-रिति वहुवचनम्। चिह्नैरिति 'तत्करोति—' इति ण्यन्ताद्भावे 'ल्युट् च' इति ल्युट् ॥

अपि द्विजिह्वाभ्यवहारपौरुषे
मुखानुषक्तायतवल्गुवल्गया।
उपेयिवांसं प्रतिमल्लतां रय-
स्मये जितस्य प्रसभं गरुत्मतः ॥ ६३ ॥

अपीति ॥ रयस्मये वेगगर्वे प्रसभं वलात्कारेण जितस्य गरु-त्मतो गरुडस्य द्विजिह्वाः सर्पास्तेषामभ्यवहारो भक्षणं तस्मात्पौ-रुषं तस्मिन्नपि मुखेऽनुषक्ता लग्ना आयता दीर्घा वल्गुः सुन्दरी या वल्गा प्रग्रहस्तया कृत्वा प्रतिमल्लतां प्रतिभटत्वमुपेयिवांसं प्राप्तव-न्तम्। वल्गाप्रान्ता हि सर्पपुच्छसदृशा दृश्यन्ते। पूर्वं वेगदर्पवि-षये जित. अधुना सर्पभक्षणपौरुषेऽपि। वल्गा कान्यकुब्जभाषायां 'वाग' इति प्रसिद्धा ॥

स सिन्धुजं शीतमहःसहोदरं
हरन्तमुच्चैःश्रवसः श्रियं हयम्।
जिताखिलक्ष्माभृदनल्पलोचन-
स्तमारुरोह क्षितिपाकशासनः ॥ ६४ ॥

स इति ॥ सिन्धुजं सिन्धुदेशोद्भवम्। शीतमहाश्चन्द्रस्तस्य सहोदरं तुल्यम्। उच्चैःश्रवस इन्द्राश्वस्य श्रियं शोभां हरन्तं तस्य-

१ 'अत्र सापह्नवोत्प्रेक्षालंकारः' इति साहित्यविद्याधरी। २ 'अत्र सापह्नवोत्प्रेक्षालंकारः' इति साहित्यविद्याधरी। ३ 'अत्रोपमापरिकरश्ले-षालंकाराः' इति साहित्यविद्याधरी। त इत्यनारोह उच्चैःश्रवसः श्रियं ...' इत्युपमा। सा च श्लिष्टविशेषणमाहात्म्येन। त क्षितिपाकशा-ः इत्यतिशयोक्तिः' इति जीवातुः।

इन्द्रम्। किंभूतो नलः—जिता निर्जिताः समस्ताः क्ष्माभृतो येन। तथा अनल्पे महती लोचने यस्य सः। यद्वा—अनल्पं ज्ञानं यस्य। तथा जितो गुणिभिः पाकशासन इन्द्र इव। पाक पतिक्रिया नाम्नुयाम्नि सूचनाम्प्रगोत्रपाद्। अपि मसुद्रजः स चन्द्रभ्राता न तथा निम्नमन्येल. नलश्च इन्द्र आरोहति, तथा न हयमारोहतीति। सिन्धुदेश-नाश्वरास्रोक्तचतु.पञ्चाशदुत्तमकुलमध्यगत्व सिन्धुज... सूचितम्। कुलकम् ॥

निजा मयूखा इव तीक्ष्णदीधितिं
स्फुटारविन्दाङ्कितपाणिपङ्कजम्।
तमश्ववारा जवनाश्वयायिनं
प्रकाशरूपा मनुजेशमन्वयुः ॥ ६५ ॥

निजा इति ॥ अश्ववारा अश्वसादिनस्तं मनुजेशं राजान-मन्वयुरनुजग्मुः। किंभूता अश्ववाराः—निजाः स्वकीयाः। किं-भूतं नलम्—स्फुटं प्रकटं लक्षणभूतानि रेखारूपाणि अरवि-न्दानि तैरङ्कितं चिह्नितं पाणिपङ्कजं यस्य तं तथा—जवनो वेगवान्योऽश्वस्तेन यातीत्येवंशीलम्। के कमिव—निजाः स्व-मयूखाः किरणास्तीक्ष्णदीधितिं सूर्यमिव। सूर्यविशेषणत्वे स्फुटेति। 'कमलपाणिः सूर्यः' इत्यागमात्। सूर्योऽपि जव... यांति। मयूखा यथा सदा सूर्यसहचारिणः, तथाश्ववारा अपि। तेन तेषां स्वरहस्यवेदित्वमुक्तम्। 'जवनस्तु जवाधिकः' इत्य-मरः। 'प्रकाशोऽतिप्रसिद्धे स्याद्विकाशातपयोः स्फुटे' इति विश्वः। मीनानि हिनस्ति तम इति मयूखः 'मीनातेरूखः' इत्यौणादिक ऊखप्रत्यय.। अश्वान्वृण्वते इत्यश्ववाराः 'कर्मण्यण्'। 'जुचङ्क्रम' इति युचि जवनः ॥

चलन्नलंकृत्य महारयं हयं
स्ववाहवाहोचितवेषपेशलः।
प्रमोदनिःस्पन्दतराक्षिपक्ष्मभि-
र्व्यलोकि लोकैर्नगरालयैर्नलः ॥ ६६ ॥

चलन्निति ॥ नगरालयैः नगरम् आलयः स्थानं येषां तैर्नगर-वासिभिर्लोकैर्नलो व्यलोकि स्वेच्छया दृष्टः। किंभूतः—महारयम-तिशयितवेगं हयमश्वं स्वाधिष्ठानेनालंकृत्य चलन्मध्येमार्गं ग-च्छन्। पुनः किंभूतः—स्वस्य वाहोऽश्वस्तल्लक्षणो वाहो वाह-स्तस्योचितो वेषोऽलंकारादिस्तेन पेशलो रमणीयः। यद्वा—वाहः स्वस्याश्ववारस्य। यद्वा—वाहस्याश्वस्य वाहे संचारणे उचितो वेषो नेपथ्यम्। किंभूतैर्लोकैः—प्रमोदेनातिशयितानन्देन निःस्पन्दतरा-ण्यक्षिपक्ष्माणि नेत्रपक्ष्माणि येषां तैः। निर्निमेषं सादरावलोकनं कुर्वद्भिरित्यर्थः। महारयमित्यनेनाष्टभिर्मात्राभिर्धनु शतमात्रभूल-ङ्घनसामर्थ्यं सूचितम्। 'वाहस्तु मीनभेदे वृषे हये' इति विश्वः। 'पेशलः सुन्दरो दक्षः' इति च। 'निस्पन्द' इति पाठः। नगा-सन्त्यस्मिन्निति नगरम्। 'ऊपसुषि—' इत्यत्र 'नगपांसुपाण्डु-' इति वचनात् रः ॥

१ 'अत्रोपमाक्षेपरूपकालंकारः' इति साहित्यविद्याधरी। २ 'अत्र ...ऽनुमानोऽलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी। 'इत्यनुमानोऽलंकारः' इति जीवातुः।

क्षणादथैष क्षणदापतिप्रभः
प्रभञ्जनाध्येयजवेन वाजिना ।
सहैव ताभिर्जनदृष्टिवृष्टिभि-
र्बहिः पुरोऽभूत्पुरुहूतपौरुषः ॥ ६७ ॥

क्षणादिति ॥ अथानन्तरमेष नलः वाजिनाश्वेन ताभिर्जनदृष्टिवृष्टिभिः सहैव क्षणान्निमेषमात्रेण पुरो नगराद्बहिरभूत् । किंभूतो नलः—क्षणदा रात्रिस्तस्याः पतिश्चन्द्रः तद्वत्प्रभा यस्य । तथा पुरुहूत इन्द्रस्तद्वत्पौरुषं सामर्थ्यं यस्य । कीदृशेन वाजिना—प्रभञ्जनेन वायुनाध्येयोऽध्येतव्यो जवो वेगो यस्मात् । क्षणादिति विभक्तिप्रतिरूपकमव्ययम् । 'अपपरिबहि–' इति पञ्चमीसमासविधानादेव ज्ञापकाद्बहिर्योगे पञ्चमी ॥

ततः प्रतीच्छ प्रहरेति भाषिणी
परस्परोल्लासितशल्यपल्लवे ।
मृषा मृधं सादिबले कुतूहला-
न्नलस्य नासीरगते वितेनतुः ॥ ६८ ॥

तत इति ॥ ततः पुरनिर्गमानन्तरं नासीरं सेनामुखं गते प्राप्ते नलस्य सादिबलेऽश्वारोहसैन्ये कुतूहलात्कौतुकादत एव मृषा अलीकं मृधं युद्धं वितेनतुश्चक्रतुः । किंभूते बले—हे शूर, त्वं प्रतीच्छ मदीयं शस्त्रं स्वाङ्गे गृहाण, प्रहर मयि प्रहारं कुर्विति भाषिणी वदन्ती । तथा—परस्परस्योपर्युल्लासिता उद्घूर्णाः न तु क्षिप्ताः शल्यानां शस्त्राणां पल्लवाः प्रान्ता याभ्याम् । अत एव मृषा पल्लवः प्रान्तवाची वस्त्रपल्लववत् । नलस्य कुतूहलादिति वा । शल्यं सतोमरं शस्त्रम् । 'सेनामुखं तु नासीरम्' इत्यमरः । परस्परेत्यत्र कस्कादित्वात्सः ॥

[1]प्रयातुमस्माकमियं कियत्पदं
धरा तदम्भोधिरपि स्थलायताम् ।
इतीव वाहैर्निजवेगदर्पितैः
पयोधिरोधक्षममुद्धतं रजः ॥ ६९ ॥

प्रयातुमिति ॥ निजेन स्वकीयेन वेगेन जवेन प्रयोजकेन दर्पितैर्गर्वं प्रापितैर्वाहैरश्वैरितीव मनसि धृत्वा इति हेतोर्वा रज उद्धतमुत्थापितम् । इतीति किम्—इयं धरा पृथिव्यस्माकं धावतामश्वानां कियत्पदं स्यात्, अपितु द्वित्राणि पदानि भविष्यन्तीति । यस्मादत एव प्रयातुं प्रकर्षेण यातुं गन्तुमम्भोधिरपि समुद्रोऽपि स्थलायतां स्थलमिवाचरतु भवतु । किंभूतं रजः—पयोधेः समुद्रस्य रोधः पूरणं तत्र क्षमं समर्थम् । प्रयातुमित्यस्य स्थलायतामित्यनेन संबन्धः । दर्पितैरिति ण्यन्तान्निष्ठा । अन्यथा दर्पनिवारणस्य दृप इति स्यात् । गर्वितरणस्य तु दृपित इति ॥

हरेर्यदक्रामि पदैककेन खं
पदैश्चतुर्भिः क्रमणेऽपि तस्य नः ।
त्रपा हरीणामिति नम्रितानना-
न्यवर्ति तैरर्धनभःकृतक्रमैः ॥ ७० ॥

हरेरिति ॥ इति विचार्य, हेतोर्वा नम्रितानने नम्रित नम्रीकृतमाननं मुखं यैः अर्धेन पूर्वार्धेन नभस्यन्तरिक्षे कृतः क्रमः पादविक्षेपो यैस्तैरश्वैर्न्यवर्ति निवृत्तम् । अर्धे नभसीति वा । इतीति किम्—यत् खं नभो हरेर्विष्णोरेककेनासहायेन पदा चरणेनाक्राम्याक्रान्तं तस्य खस्य नभसश्चतुर्भिरेव पदैश्चरणैः क्रमण आक्रमणे नोऽस्माकं हरीणामश्वानाम्, अथवा विष्णूनाम् । बहूनामस्माकं त्रपा लज्जा भविष्यतीति । यस्मादसज्जातीयेनैकेन हरिणा एकेनैव पादेन यदाक्रान्तं नभस्तस्य बहुभिरस्माभिर्बहुभिः पदैराक्रमणे नोऽस्माकं महती लज्जा कथं न स्यादिति हरिशब्दच्छलेन लुप्तोत्प्रेक्षा । सलज्जश्च नम्रमुखो भवति । अर्धनभःकृतक्रमैरित्यनेन गतेरुत्तमत्वं सूचितम् । तेन सादिनामानन्दोऽरीणां भीतिश्च । 'नोदात्तोपदेशस्य मान्तस्यानाचमेः' इति वृद्धिनिषेधात् अक्रामि इति चिन्त्यम् । 'सकृद्बद्धमबद्धं भवति, द्विर्बद्धं सुबद्धं भवति' इति तदो दावचनज्ञापितया परिभाषया वृद्धिनिषेधस्यानित्यत्वमाश्रित्य कथंचित्परिहरणीयम् । यदा तु 'तदो दा च' इत्यत्र स्वार्थे दा इति प्रत्यय इति पक्षस्तदैतस्याः परिभाषाया निर्मूलत्वाच्चिन्त्यमेव । यद्वा—'प्राग्दिशो–' इति थमो विभक्तित्वात् 'न विभक्तौ–' इत्यनेनैव मकारस्येत्संज्ञानिषेधे सिद्धे 'इदमस्थमुः' इत्युकारोच्चारणं व्यर्थं सदेतस्याः परिभाषाया मूलमिति ज्ञेयम् । गत्यन्तरं वा गवेषणीयम् । पदेति 'पद्दन्नो–' इति पदादेशः । एककेनेति 'एकादाकिनिच्–' इति चकारात्कन् ॥

चमूचरास्तस्य नृपस्य सादिनो
जिनोक्तिषु श्राद्धतयेव सैन्धवाः ।
विहारदेशं तमवाप्य मण्डली-
मकारयन्भूरितुरंगमानपि ॥ ७१ ॥

चमूचरा इति ॥ तस्य नृपस्य चमूचराः सेनाचराः सादिनोऽश्ववारास्तं पूर्वोक्तं विहारदेशं वाह्यालीप्रदेशमवाप्य प्राप्य भूरितुरंगमानपि बहूनश्वानपि मण्डलीं मण्डलाकारेण गतिविशेषमकारयन् । [illegible] इत्यर्थः । के इव—जिनोक्तिषु बौद्धवचनेषु श्राद्धतयास्तिकतया सैन्धवा इव सिन्धुदेशोद्भवा जिना इव । विहारदेशं सुगतालयं प्राप्य यथा जिना मण्डलाकारेणासनित्युक्ते [illegible] । [illegible] तण्डुलादिनिर्मितमन्यनरी मण्डलीं कारयन्तीति [illegible] । चमूचरा इति 'चरेष्टः' । श्राद्ध इति [illegible] 'प्रज्ञा–' इति णः । मण्डलीमिति गौरादित्वान्ङीष् । तुरगमानिति [illegible] इति कर्मणि [illegible] ॥

---

१ [illegible] मनोरमाया [illegible]

[illegible]

द्विपद्भिरेवास्य विलङ्घिता दिशो
यशोभिरेवाब्धिरकारि गोष्पदम् ।
इतीव धारामवधीर्य मण्डली-
क्रियाश्रियामण्डि तुरंगमैः स्थली ॥ ७२ ॥

द्विपद्भिरिति ॥ तुरगमैरश्वैरितीव हेतो., विचार्य वा धारामास्कन्दितादिपञ्चप्रकारां गतिमवधीर्य तस्यावज्ञाय मण्डलीक्रियाश्रिया मण्डलीकरणजनितशोभया स्थली अकृत्रिमा भूमि', अमण्ड्यभूषि। अश्ववारा धाराभि' प्रथममश्वान्नमयन्ति, पश्चाद्भूमिगत्या इति तेषां जातिः । इतीति किम्—अस्य द्विपद्भिरेव दिशो भयेन विलङ्घिता आक्रान्ताः, अस्य यशोभिरेव कीर्तिभिरेवाब्धि' समुद्रो गोष्पदं गोखुरप्रमाणोऽनायासेन लङ्घ्य एवंविधोऽकारि कृतः । ऋजुगत्यास्माभिर्दिगन्तः समुद्रश्च लङ्घनीयः । तयोर्लङ्घनमन्यैरेव कृतमिति तत्रैव भ्रमि चक्रुरित्यर्थः । 'आस्कन्दितं धौरितकं रेचितं वल्गितं प्लुतम् । गतयोऽमू' पञ्च धारा.' इत्यमरः । गोष्पदमिति 'गोष्पदं सेवितासेवितप्रमाणेषु' इति सुट्पत्वे । धारामिति धार्यन्ते गतौ स्थाप्यन्तेऽनयेति धारा । भिदादित्वादङ् । जातावेकवचनम् । स्थलीति । अकृत्रिमत्वे 'जानपद–' इति ङीष् । अवधीर्येति 'अवधीर् अत्यवज्ञायाम् (?)' इति धातो रूपं न, तस्य ल्यबादेशासंभवात् । किंत्ववपूर्वस्य 'ईर प्रेरणे' इत्यस्य । अवधीत्यत्र शकन्ध्वादित्वात्पररूपम् । ततश्चावधीर्य इति सिद्धम् ॥

अचीकरच्चारु हयेन या भ्रमी-
र्निजातपत्रस्य तलस्थले नलः ।
मरुत्किमद्यापि न तासु शिक्षते
वितत्य वात्यामयचक्रचङ्क्रमान् ॥ ७३ ॥

अचीकरदिति ॥ नलो निजातपत्रस्य स्वकीयछत्रस्य तलस्थलेऽधोभागे हयेनाश्वेन चारु सम्यक् (मनोज्ञा)या भ्रमीर्भ्रमणान्यचीकरत्कारयामास, तासु विषये मरुद्वायुरद्यापि वात्यामया वातसमूहरूपाश्चक्राकाराश्चङ्क्रमा भ्रमणानि तान्वितत्य किं न शिक्षते । भ्रमिविषये ज्ञाते शक्तो भवितुं नेच्छति किम्, अपितु शक्तो भवितुमिच्छत्येव परमद्यापि शक्तो नाभूदित्यर्थः । वात्यावर्तं कुर्वन्वायुरपि भ्रमिज्ञाने शक्तो भवितुमिच्छतीवेत्युत्प्रेक्षा । एतेनाश्वस्य चलनक्रियादाढ्यं सत्त्ववत्त्वं चोक्तम् । सत्त्वरहितो न संग्राह्य इति 'तल्लक्षणगुणैः श्लाघ्यः किं सत्त्वेन विना हयः । पञ्चेन्द्रियसमेतोऽपि यथा कायो विनात्मना ॥' इति सारसिन्धौ । हयेनेति 'हक्रो –' इति विकल्पितत्वात्कर्मत्वाभाव. । भ्रमीरिति कृत्याद्यिकादिक । शिक्षत इति सन्नन्ताच्छकेः 'शिक्षेर्जिज्ञासायाम्' इति वक्तव्यात्तङ् । चङ्क्रमान् [इति] यङन्ताद्धञि अतोलोपे 'यस्य हल' इति यलोपः । वितत्य शिक्षते इति समानकाले क्त्वा । पाशादिभ्यो य इति याल्या । तदन्ताद्द्ये मयट् । ता. सुशिक्षत इति पाठे ता भ्रमी सु शोभनं किं न शिक्षते जिज्ञासते ॥

१ 'नलोऽश्वकार्यकारोऽनेनिश्चालङ्कारः' इति साहित्यविद्याधरी । २ चारु इत्यस्य मनोज्ञत्वेन भ्रमिविशेषणत्वे द्वितीयार्थतः स्यात्, अत' चारु इत्यस्य क्रिया विशेषणत्वेनोचितम् । ३ 'अत्रोत्प्रेक्षालंकार' इति साहित्यविद्याधरी ।

विवेश गत्वा स विलासकाननं
ततः क्षणात्क्षोणिपतिर्धृतीच्छया ।
प्रवालरागच्छुरितं सुषुप्सया
हरिर्घनच्छायमिवार्णसां निधिम् ॥ ७४ ॥

विवेशेति ॥ ततोऽनन्तर स क्षोणिपतिः पृथ्वीपतिर्नलः प्रवालरागेण नवपल्लवलौहित्येन छुरित मिश्रितं घनच्छाय निबिडच्छाय विलासकाननं क्रीडावनं गत्वा प्राप्य क्षणात्शीघ्रं धृतीच्छया प्रीत्यभिलाषेणात्र मम संतापो निवर्तिष्यते इत्यभिलाषेण अन्यत्र व्यासक्तान्द्रियं सर्वेन्द्रियं वा वासनया वा विवेश । कः कमिव—हरिर्विष्णु. सुषुप्सया स्वप्तुमिच्छया प्रवालरागेण विद्रुमलौहित्येन छुरितं श्यामत्वाद्घनस्य मेघस्य छायेव छाया यस्य तं एवंभूतमर्णसां निधिं समुद्रमिव । अथ च पल्लवनाम्न जलस्थभूतं निबिडच्छायं वनं सुषुप्सया हरिः सिंहो यथा विशति इत्यर्थः । क्षोणिपतिरिति 'ङ्याप्पो –' इति ह्रस्वः । ह्रस्वत्वं एव वा । धीर्यान्तत्वं 'कृदिकारादक्तिनः' इति ङीषन्तत्वात् ॥

वनान्तपर्यन्तमुपेत्य सस्पृहं
क्रमेण तस्मिन्नवतीर्णदृक्पथे ।
न्यवर्ति दृष्टिप्रकरैः पुरौकसा-
मनुव्रजद्बन्धुसमाजबन्धुभिः ॥ ७५ ॥

वनेति ॥ पुरौकसां नगरवासिनां दृष्टिप्रकरैर्नेत्रसमूहैर्नलावलोकनार्थं सस्पृहं साभिलाषं वनान्तस्य वनस्वरूपस्य पर्यन्तं मर्यादामुपेत्य गत्वा न्यवर्ति निवृत्तम् । कस्मिन्सति—तस्मिन्नले क्रमेणावतीर्णदृक्पथे दृष्ट्या (गो)त्रा गोचरे सति । किंभूतैर्दृष्टिप्रकरैः—अनुव्रजदनुगच्छन्यो बन्धुसमाज इष्टसमूहस्तस्य बन्धुभिः सदृशैः। वनान्त पर्यन्तोऽवधिर्यथा भवति गतिस्तेन तथेति क्रियाविशेषणं वा । बन्धुभिरपि वनान्तमुदकसमीपं क्रीडावनसमीपं वा साभिलाषं गत्वा तत्रैव पथि स्थित्वा पथिकेऽदृष्टे सति निवर्त्यते । 'जीवनं भुवनं वनम्' इत्यमरः । (पुरौकसामिति 'पॄ पालने' इत्यस्मान्मूलविभुजादेराकृतिगणत्वात्कप्रत्यये 'उदोष्ठ्यपूर्वस्य' इत्युत्वे रपरत्वे पुर इत्यदन्तेन पुरे पुरं वा ओको येषामिति 'सप्तमीविशेषणे बहुव्रीहौ' इत्यत्र सप्तमीग्रहणात्तज्ज्ञापकात् लक्षणया वा बहुव्रीहौ सुब्लुकि 'वृद्धिरेचि' इति वृद्धौ सिद्धमिष्टं रूपम्) दृक्पथे इति 'ऋक्पूर्–' इति समासान्तः ॥

ततः प्रसूने च फले च मञ्जुले
स संमुखस्थाङ्गुलिना जनाधिपः ।
निवेद्यमानं वनपालपाणिना
व्यलोकयत्काननकामनीयकम् ॥ ७६ ॥

तत इति ॥ ततो वनप्रवेशानन्तरं स जनाधिपो नल काननस्य क्रीडावनस्य कामनीयकं रामणीयकं व्यलोकयत्पश्यति स्म । किंभूतम्—वनपालस्योद्यानरक्षकस्य पाणिना हस्तेन निवेद्यमानं

१ 'अन्यमान' इति तिलकसमत पाठ. । २ 'अत्रोपमालङ्कारोऽलङ्कार' इति साहित्यविद्याधरी । ३ अत्र पाठ' कुत्रचित्रास्ति । ४ 'अनुप्रासः सहोक्त्यलङ्कारः' इति साहित्यविद्याधरी ।

ाप्यमानम् । किंभूतेन—मञ्जुले रमणीये प्रसूने पुष्पे फले च जातावेकवचनम्) संमुखस्थाभिमुखाङ्गुलिर्यस्य । कामनीयकमिति भावे 'योपधात्–' इति वुञ् । गुणवाचित्वात् 'पूरणगुण–' इति समासनिषेधेऽपि 'संज्ञाप्रमाणत्वात्' इति ज्ञापकत्वात्समास· ॥

फलानि पुष्पाणि च पल्लवे करे
वयोतिपातोद्गतवातवेपिते ।
स्थितैः समादाय महर्षिवार्धका-
द्वने तदातिथ्यमशिक्षि शाखिभिः ॥ ७७ ॥

फलानीति ॥ वने विद्यमानैः शाखिभिर्वृक्षैर्महर्षिवार्धकाद्वृद्धमहर्षिसमूहात्तदातिथ्यं तस्य नलस्य पूजाशिक्षि शिक्षितेव । किंभूतैः शाखिभि —वयोनिपातेन पक्षिपतनेनोद्गत उच्छ्रितो यो वातस्तेन वेपिते कम्पिते पल्लवे शाखाग्रलक्षणे एव करे हस्ते पुष्पाणि फलानि च समादाय गृहीत्वा स्थितैः । वृद्धमहर्षिसमूहोऽपि वृद्धत्वादेव चले हस्ते फलानि पुष्पाणि च गृहीत्वा राजपूजार्थं यथा तिष्ठति तथा वृक्षा अपि । उद्याने महर्षयस्तिष्ठन्तीति सूचितम् । विजने विद्याभ्यासश्च । फलपुष्पयुक्ता वृक्षास्तिष्ठन्तीति भाव । वृद्धानां समूहो वार्धकम् 'गोत्रोक्षो–' इति सूत्रे 'वृद्धाच्च' इति उपसंख्यानाद्वुञ् । महर्षीणा वार्धकमिति षष्ठीसमास । सामर्थ्याद्वृक्षसमूहान्तर्गतस्यापि वृद्धशब्दस्य यथाकथंचिन्महर्षिशब्देनान्वय. । महर्षिपक्षे—वयसस्तारुण्यस्य । 'आख्यातोपयोगे' इत्यपादानत्वम् । आतिथ्यम् तादर्थ्ये 'अतिथेर्ण्य' इति ञ्य । शाखिन ब्रीह्यादित्वादिनि ।

राजान दृष्ट्वा सात्त्विकभावोत्पत्तेः कण्टकितत्वात्प्रथमं केतकं वर्णयति—

विनिद्रपत्रालिगतालिकैतवा-
न्मृगाङ्कचूडामणिवर्जनार्जितम् ।
दधानमाशासु चरिष्णु दुर्यशः
स कौतुकी तत्र ददर्श केतकम् ॥ ७८ ॥

विनिद्रेति ॥ [illegible]

वियोगभाजां हृदि कण्टकैः कटु-
र्निधीयसे कर्णिशरः स्मरेण यत् ।
ततो दुराकर्षतया तदन्तकृ-
द्विगीयसे मन्मथदेहदाहिना ॥ ७९ ॥

वियोगेति ॥ 'तेन नलेन इति मुधा क्रोधेन केतकमाकुशलता' इत्यत इति तृतीयश्लोकेनान्वय. । इतीति किम्— स्मरेण कामेन वियोगभाजां वियोगिनां स्त्रीपुंसाना हृदि वक्षसि कण्टकैः कटुः क्रूर कर्णिशर· कर्णयुक्तो बाण. त्व यद्यस्मान्निधीयसे निक्षिप्यसे ततस्तस्मात्कारणात्कर्णिशरत्वाद्वा हृदयाद्वा दुराकर्षतोद्धर्तुमशक्यतया तदन्तकृद्वियोगिनां प्राणहारी त्वं मन्मथदेहदाहिना स्मरहरेण महादेवेन विगीयसे निन्द्यसे । येन वियोगिनो हता अस्मदाश्रय· स दग्ध एव तत्प्रेष्यस्त्वं केतकमिति निन्द्यसे । लुप्तोत्प्रेक्षा ॥

त्वदग्रसूच्या सचिवेन कामिनो-
र्मनोभवः सीव्यति दुर्यशःपटौ ।
स्फुटं स पत्रैः करपत्रमूर्तिभि-
र्वियोगिहृद्दारुणि दारुणायते ॥ ८० ॥

त्वदग्रेति ॥ [illegible]

[illegible] ॥ ८१ ॥

[illegible]

विदर्भसुभ्रूस्तनतुङ्गताप्तये
घटानिवापश्यदलं तपस्यतः ।
फलानि धूमस्य धयानधोमुखा-
न्स दाडिमे दोहदधूपिनि द्रुमे ॥ ८२ ॥

विदर्भेति ॥ स नलो दाडिमे द्रुमे दाडिमसंज्ञके फलानि अपश्यत् । किंभूते द्रुमे—दोहदधूपिनि अतिशयितफलादिसमृद्धिर्येन भवति तद्दोहदम् । दाडिमीवृक्षस्य दोहदं यो धूपो दोहदधूपः, सोऽस्यास्तीति तस्मिन् । कानिव—घटानिव । किंभूतान्वटान्—विदर्भसुभ्रूर्भैमी, तस्याः स्तनयोस्तुङ्गता उच्चैस्त्वं तस्य आप्तयेऽलमतिशयेन तपस्यतस्तपः कुर्वतः । अत एव धूमस्य धयान्धायकान् । अत एवाधोमुखान् । अन्योऽप्युच्चपदप्राप्तयेऽधोमुखो धूमपानादिना तपश्चरति । एतानि दाडिमीफलानि न किंतु घटा एवैते । तानिवेत्युत्प्रेक्षा । तपस्यतः 'कर्मणो रोमन्थ–' इत्यादिना क्यङ् । 'तपसः परस्मैपदं च' इति वक्तव्याच्छतृ । धयान् 'पाघ्रा–' इति सूत्रेण धेटः शः । 'तत्रोपसर्गानुवृत्तिर्नावश्यकी' इति वृत्तावुक्तम् । दोहदधूपिनि इति कर्मधारयादिनिः समर्थनीयः ॥

वियोगिनीमैक्षत दाडिमीमसौ
प्रियस्मृतेः स्पष्टमुदीतकण्टकाम् ।
फलस्तनस्थानविदीर्णरागिहृ-
द्विशच्छुकास्यस्मरकिंशुकाशुगाम् ॥ ८३ ॥

वियोगिनीमिति ॥ असौ नलो दाडिमीमैक्षतापश्यत । किंभूताम्—वियोगिनीं विभिः पक्षिभिः शुकादिभिः योगोऽस्या अस्तीति । अथ च वियोगिनीं विरहिणीं नायिकामिवेति लुप्तोत्प्रेक्षा । प्रियस्मृतेर्दोहदादिस्मरणात् (लक्षणया) प्राप्तेर्हेतोः स्फुटं प्रकटमुदीतकण्टकां प्रियस्मरणाद्रोमाञ्चिताङ्गीम् । नायिकापि नायकस्मरणाद्रोमाञ्चिताङ्गी भवति । तथा–फलानि स्तना एव, तेषां स्थाने मध्ये विदीर्णं स्फुटितं रागि पक्वत्वाल्लोहितयुक्तं हृत् अन्तरप्रदेशस्तस्मिन्विशन्ति यानि शुकास्यानि शुकमुखानि तान्येव स्मरस्य किंशुकानि पलाशपुष्पाण्येव आशुगा बाणा यस्याम् । नायिकापक्षे—दाडिमीफलतुल्यस्तनमध्ये विरहित्वात्स्फुटितमनुरागयुक्तं यद्धृदयं तस्मिन्विशन्तः शुकास्यतुल्या मदनकिंशुका आशुगा बाणा यस्याः । दाडिमीफलं स्वयमेव विदीर्यते । अथवा फलस्य परमानन्दसाक्षात्कारलक्षणस्य स्तनं कथकम् । बोधकमिति यावत्, एवंभूतं यत्स्थानं तुरीयावस्थालक्षणं तस्माद्विदीर्णं च्युतं तुरीयावस्थानप्राप्तमेवंभूतं पूर्वं विषयेषु रागि सानुराग यद्धृदयं तद्विशन्तः शुका (लक्षणया) तदुपदेशा योगाभ्यासेन [illegible] आस्याः [illegible] स्मरकिंशुकाशुगा यस्यास्ताम् । [illegible] परावृत्तचित्ताम् । अनन्तर प्रियस्य परप्रेमास्पदस्य सच्चिदानन्दघनस्य परमात्मस्वरूपस्य स्मृतेः संनिहितानन्तरप्राप्त्यनुसन्धानाच्चिरनन्दप्राप्तिसंभावनासंजातहर्षेणोद्गतरोमाञ्चाम् । [illegible] योगा वियोगान्दर्शनमष्टाङ्गयोगयुक्तां, विशिष्टा योगिनी [illegible] । [illegible] । वियोगिनीमिति 'संपृच–' इत्यादिना [illegible] विनुणि ङीप् । दाडि-

मीति जातिवाचित्वान्ङीष् । उत्पूर्वादीङः दैवादिकात् निष्ठायामुदीत इति । स्तनेति पक्षे पचाद्यच् । आस्येति हलन्तात्कर्मणि ण्यत् ॥

स्मरार्धचन्द्रेषुनिभे क्रशीयसां
स्फुटं पलाशेऽध्वजुषां पलाशनात् ।
स वृन्तमालोकत खण्डमन्वितं
वियोगिहृत्खण्डिनि कालखण्डजम् ॥८४॥

स्मरार्धेति ॥ स नलः पलाशे पलाशपुष्पे वृन्तं प्रसवबन्धनमालोकताद्राक्षीत् । किंभूते पलाशे—स्मरस्यार्धचन्द्राकारो इषुर्बाणस्तन्निभे तत्तुल्ये, तद्व्याजे वा । तथा [illegible] विरहिहृदयविदारके । अत एव क्रशीयसां कृशतराणामध्वजुषां पान्थानां पलाशनात् पलं मांसं तस्याशनाद्भक्षणात्स्फुटं प्रकटमेव पलाशे पलं मांसमश्नातीत्यन्वर्थसंज्ञके । पलाशशब्दस्यावृत्त्या योजनीयम् । किमिव—कालखण्डजं कालखण्डाज्जातमन्वितं वियोगिहृदि बद्धं खण्डमंशमिवेति लुप्तोत्प्रेक्षा । दक्षिणपार्श्वस्थं कृष्णं मांसं कालखण्डम् । कृशादीयसुनि 'र ऋतः–' इति रः ॥

नवा लता गन्धवहेन चुम्बिता
करम्बिताङ्गी मकरन्दशीकरैः ।
दृशा नृपेण स्मितशोभिकुड्मला
दरादराभ्यां दरकम्पिनी पपे ॥ ८५ ॥

नवेति ॥ दरादराभ्यामुपलक्षितेन नृपेण नलेन लता दृशा नेत्रेण कृत्वा पपे सादर ददृशे । पुष्पितलतादिदर्शनं विरहिणामसह्यमिति दरो भयम् । रमणीयदर्शनाच्चादरः । तिर्यगादिसंभोगवृत्तान्तावलोकनं विरहिणां कौतूहलमावहतीति नृपादरः । किंभूता लता—नवा नूतनपल्लवा । तथा गन्धवहेन कामितुल्येन वायुना चुम्बिता स्पृष्टा । अत एव मकरन्दसीकरैः पुष्परसकणैः करम्बितमङ्गं यस्याः सा । तथा स्मितेन विकसनेन शोभीनि कुड्मलानि मुकुलानि यस्याः । तथा वायुसंगमात् दरमीषत्कम्पते एवंशीला । न विद्यते वालता वालत्वं यस्याः । तरुणी इत्यर्थः । सा यथा लतासदृशी तन्वी कस्तूर्यादिगन्धयुक्तेन नायकेन चुम्बिता रोमाञ्चयुक्ताङ्गी ईषद्धास्येन शोभितकुड्मलाकारदन्ता ईषत्सात्त्विककम्पयुक्ता । परस्त्रीत्वाद्भयम्, सौन्दर्यादादरस्ताभ्यां युक्तेन केनचित्कौतुकिना दृश्यते । यद्वा—वहतीति वहः, वालतागन्धस्य शैशवलेशस्य वहः, नैवंभूतः—नवालतागन्धवहस्तरुणस्तेन चुम्बिता काचित् नवा नवोढा लतासदृशी तन्वी नवोढत्वात्सकम्पा । नकारस्य निषेधार्थस्य समासत्वान्नलोपाभाव । सयोगोपधत्वेऽपि अङ्गगात्रकण्ठेभ्यस्त्विष्यते इति ङीप् ॥

विचिन्वतीः पान्थपतङ्गहिंसनै-
रपुण्यकर्माण्यलिकज्जलच्छलात् ।

१ '[illegible] ' इति जीवातुः ।

१ 'अत्रानुप्रासरूपकोत्प्रेक्षालंकारसंकरः' इति साहित्यविद्याधरी। २ 'अत्रोत्प्रेक्षा रूपकं चालंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'अत्र प्रस्तुतलताविशेषणसाम्यादप्रस्तुतनायिकाप्रतीतेः समासोक्तिरलंकारः । 'विशेषणस्य तौल्येन यत्र प्रस्तुतवर्णनम् । अप्रस्तुतस्य गम्यत्वे सा समासोक्तिरुच्यते' इति जीवातुः ।

व्यलोकयच्चम्पककोरकावलीः
स शम्बरारेर्बलिदीपिका इव ॥ ८६ ॥

विचिन्वतीरिति ॥ स नलः चम्पककोरकावलीश्चम्पककुड्मलपङ्क्तीर्व्यलोकयद्ददर्श। का इव—शम्बरारेः कामस्य बलिदीपिका बल्यर्थदीपिका इव। किंभूताश्चम्पककोरकावली.—पान्था इव पतङ्गा शलभास्तेषा हिंसनैर्मारणै. अलिकज्जलच्छलात् अलयो भ्रमरा एव कज्जल तस्य छलाद्व्याजाद्पुण्यकर्माणि पापकर्माणि विचिन्वतीरर्जयन्ती.। कामोद्दीपकानि चम्पकानि दृष्ट्वा विरहिणो म्रियन्ते।'पन्थो ण नित्यम्' इति णे पान्थ'। चम्पकोपरि भ्रमरो न तिष्ठतीति केचित्। तत्र तिष्ठति परतु म्रियते इति प्रामाणिका.॥

अमन्यतासौ कुसुमेषु गर्भगं
परागमन्धंकरणं वियोगिनाम्।
स्मरेण मुक्तेषु पुरा पुरारये
तदङ्गभस्मेव शरेषु संगतम् ॥ ८७ ॥

अमन्यतेति ॥ असौ नल. कुसुमेषु गर्भगमान्तरप्रदेशगतं परागं पुरा पूर्वं स्मरेण पुरारये शिवाय मुक्तेषु पुष्परूपेषु शरेषु संगत लग्नं तस्य शिवस्याङ्गलग्नं भस्म इवामन्यतातर्कयत्। किंभूतम्—वियोगिनामन्धकरण नेत्रोपघातकम्। भस्मनान्धत्वं भवति। अन्धकरणमिति 'आढ्यसुभगस्थूल—' इति ख्युन्। 'अरुर्द्विषद्—' इति मुम्॥

पिकाद्वने शृण्वति भृङ्गहुंकृतै-
र्दशामुदश्चत्करुणे वियोगिनाम्।
अनास्थया सूनकरप्रसारिणीं
ददर्श दूनस्थलपद्मिनीं नलः ॥ ८८ ॥

पिकादिति ॥ दून' सतप्तो नल. स्थलपद्मिनीं ददर्श। कस्मिन्सति—वने पिकात्कोकिलाद्वियोगिना दशामवस्था भृङ्गाणा भ्रमराणा हुंकृतैर्हुंकारै. कृत्वा शृण्वति सति। किंभूते वने—उदञ्चन्तो विकास प्राप्नुवन्त करुणसञ्ज्ञका वृक्षा यस्मिन्। किंभूताम्—अनास्थया नलगताऽधीरतयाऽनिनयवशात् सूनानि पुष्पाणि कमलानि [illegible] प्रसारयन्तीं [illegible] ताम्, अनास्थयानादरेणापदयदिति वा। अन्यस्मिन्दयापति कस्यचित् कष्टां दशां शृण्वति सति अनिच्छया [illegible] कर प्रसार्य कश्चन वारयति। यद्वा—अनास्थया [illegible] प्रसारयन्तीति। वने पिका कूजन्ति भृङ्गा हुंकार कुर्वन्ति करुणपुष्पाणि विकसन्ति कमलानि चोन्मीलन्ति। एतच्च दृष्ट्वा विरहिणो व्यथन्ते इति भाव। [illegible] वन शृणोति [illegible] पुष्पविकासव्याजेन कर प्रसारयतीति भाव। [illegible] इत्यह। दून इति [illegible] करणो वृक्ष, पक्षे करुणा दया॥

[illegible]

रसालसालः समदृश्यतामुना
स्फुरद्द्विरेफारवरोषहुंकृतिः।
समीरलोलैर्मुकुलैर्वियोगिने
जनाय दित्सन्निव तर्जनाभियम् ॥ ८९ ॥

रसालेति ॥ अमुना नलेन रसाल आम्रलक्षणः सालो वृक्षः समदृश्यत दृष्ट.। किंभूत —स्फुरन्तो भ्रमन्तो द्विरेफा भ्रमरास्तेषामाराव एव रोषहुंकृति· क्रोधहुंकारो यस्य। किं कुर्वन्निव—समीरेण वायुना लोलैर्मुकुलै. कृत्वा वियोगिने विरहिणे जनाय तर्जनाया भर्त्सनाया भीर्भयं ता दित्सन्निव दातुमिच्छन्निव। अन्योऽपि हुकृत्य वलेनाङ्गुल्यादिना तर्जयति। रसालशब्दस्तत्पुंस्त्वे वर्तते। दित्सन्निति ददाते सनि द्विर्वचनम् 'सनि मीमा—' इतीस् 'अत्र लोपोऽभ्यासस्य' इत्यभ्यासलोप 'स. स्यार्धधातुके' इति त'। 'भयभीत—' इत्यादिना वक्तव्यात्तर्जनाभियमिति समास॥

दिनेदिने त्वं तनुरेधि रेऽधिकं
पुनःपुनर्मूर्च्छ च तापमृच्छ च।
इतीव पान्थाञ्शपतः पिकान्द्विजा-
न्सखेदमैक्षिष्ट स लोहितेक्षणान् ॥ ९० ॥

दिनेदिन इति ॥ स नल पिकान् द्विजान्पक्षिण ब्राह्मणांश्च सखेदं सोद्वेगमैक्षिष्ट ददर्श। किंभूतानिव—इति पूर्वोक्तप्रकारेण पान्थाञ्जनाञ्शपत इव पान्थेभ्य. शापं ददत इव। यतो लोहितेक्षणान्मत्तत्वाद्रक्तनेत्रान्। इतीति किम्—रे पान्थ, त्व दिनेदिने अधिकं भृश तनु कृश एधि भव, पुनस्त्वं मूर्च्छ मूर्च्छां प्राप्नुहि। तथा त्वं ताप [illegible] लभस्व च। पिक स्वभावाद्रक्तलोचन। पिकशब्द श्रुत्वा पान्थाना मूर्च्छा तापश्च भवति। क्रुद्धा ब्राह्मणा अपि रक्तनेत्रा सन्त शाप ददते। रे [illegible]ऽव्ययम्। एधि। [illegible] इति [illegible] इत्यादिना [illegible]। पान्थाञ्जन पन्थान गच्छन्तीत्यर्थे 'पन्थो ण नित्यम्' इति ण, पन्थादेशश्च। [illegible] 'नापत' इति तद्भाव॥

अलिस्रजा कुड्मलमुच्चशेखरं
निपीय चाम्पेयमधीरया धिया।
न धूमकेतुं विपदे वियोगिना-
मुदीतमन्तःस्तिमितानशङ्कत ॥ ९१ ॥

अलीति। स नल [illegible] धिया [illegible] निपीय [illegible] वियोगिना [illegible]

[illegible]

अथ स्वमादाय भयेन मन्थना-
चिरत्नरत्नाधिकमुच्चितं चिरात् ।
निलीय तस्मिन्निव सन्नपांनिधि-
र्वने तडाको ददृशेऽवनीभुजा ॥ १०७ ॥

अथेति ॥ अथानन्तरमवनीभुजा राज्ञा नलेन स तडाकोऽपां- निधिरिव समुद्र इव ददृशे । लुप्तोत्प्रेक्षा । किंभूतः—चिराद्बहु- कालेनोच्चितं वृद्धिं प्रापितम्, तथा—चिरत्नैश्चिरंतनै रत्नैरैरावता- दिभिरधिकम् । पूर्वं तान्यसहायान्येवासन्, इदानीं तु तान्येव [illegible]ने जातानि तेभ्योऽधिकं वा । स्वं धनं मन्थनाद्भयेनादाय [illegible]त्वा तस्मिन्वने निलीय तडाकरूपेणैव तिरोहितीभूय स्थित- [illegible] । समुद्रोपमयोदकबाहुल्यं व्यज्यते । तस्मिन्वने सन् विद्य- [illegible] इति पक्षे साक्षादुत्प्रेक्षा । अन्योऽपि धनी राजादिपीडनाद्भ- [illegible] सर्वस्वं गृहीत्वा निरुपद्रवे देशान्तरे गुप्तो वसति । 'रत्नं [illegible]जातिश्रेष्ठेऽपि' इत्यमरः । तडाक इति 'तड आघाते' इत्यस्मात् [illegible]नाकादयश्च' इत्युणादिसूत्रेणाकप्रत्यये सिद्धम् । मन्थनादि- [illegible] 'भीत्रा–' इत्यपादानत्वम् । चिरत्न इति 'चिरपरुत्परारिभ्य- [illegible]ो वक्तव्यः' इति त्नः ॥

समुद्रधर्मानाह—अग्रे 'पयोधिलक्ष्मीमुषि' इति तडाकविशे- षणात्तदेव पयोधिलक्ष्मीमुट्त्वमाहाष्टभिः—

पयोनिलीनाभ्रमुकामुकावली-
रदाननन्तोरगपुच्छसुच्छवीन् ।
जलार्धरुद्धस्य तटान्तभूभिदो
मृणालजालस्य मिषाद्बभार यः ॥ १०८ ॥

पय इति ॥ स कः—यत्तडाको मृणालजालस्य बिससमूहस्य [illegible]मिषाद्व्याजात्पयसि निलीना मग्ना अभ्रमुकामुका ऐरावतास्तेषामा- वली समूहस्तस्या रदान्दन्तान्बभार । किंभूतान्रदान्—अनन्तो- रगः अनन्तसंज्ञक उरगः शेषस्तस्य पुच्छं तद्वत्सुच्छवीन्शोभन- [illegible]कान्तीन् । 'सच्छवीन्' इति पाठे सदृशदीप्तीन्धेतान् । किंभूतस्य मृणालजालस्य—जलेनार्धरुद्धस्यार्धावृतस्वरूपस्य । तथा—तटा- न्ते तटसमीपे या भूस्तां भिनत्तीति तटान्तभूभित्तस्य । आकण्ठ- मग्नत्वादैरावता न दृश्यन्ते किं तु दन्ता दृश्यन्ते । पूर्वं एक एवैरावत आसीत्, अधुना तु बहव इत्यर्थः । आवलीशब्देन रत्नाधिकत्वं सूचितम् । एवमुत्तरत्रापि रत्नाधिक्यं द्रष्टव्यम् । तटान्तभूभेत्तृत्वं दन्तानामपि विशेषणम् । कर्मणि 'न लोका–' इति निषेधाभावात् 'अभ्रमुकामुक' इति षष्ठीसमासः । सच्छवी- नित्यत्र 'समानस्य' इति योगविभागात्समानस्य सः ॥

तटान्तविश्रान्ततुरंगमच्छटा-
स्फुटानुबिम्बोदयचुम्बनेन यः ।
बभौ चलद्वीचिकशान्तशातनैः
सहस्रमुच्चैःश्रवसामिवाश्रयम् ॥ १०९ ॥

तटेति ॥ यत्तडाकः तटान्ते कूलप्रान्ते विश्रान्ता स्थिता नलतुरगमच्छटा अश्वसमूहास्तेषां स्फुटं । प्रकटमुदितोऽनुबिम्बः प्रतिबिम्बस्तस्य चुम्बनेन संबन्धेन तत्प्रतिबिम्बमिषेणेत्यर्थः । उच्चैःश्रवसां सहस्रमाश्रयन्निव प्राप्नुवन्निव बभौ । किंभूतं सह- स्रम्—वीचय एव कशा अश्वताडन्यस्तासामन्ताः प्रान्तास्तैर्यानि शातनानि ताडनानि तैश्चलच्चञ्चलम् । प्रतिबिम्बितं वस्तु तरङ्ग- वशाच्चञ्चलमिव प्रतिभाति । तत्र ताडितत्वेन चलत्वमुत्प्रे- क्षागर्भम् । नलाश्वानामुच्चैःश्रवःसाम्यं द्योत्यते । 'अश्वादेर्ता- डनी कशा' इत्यमरः ॥

सिताम्बुजानां निवहस्य यश्छला-
द्बभावलिश्यामलितोदरश्रियाम् ।
तमःसमच्छायकलङ्कसंकुलं
कुलं सुधांशोर्बहलं वहन्बहु ॥ ११० ॥

सितेति ॥ यत्तडाकः सिताम्बुजानां श्वेतोत्पलानां निवहस्य समूहस्य छलान्मिषात्सुधांशोश्चन्द्रस्य बहलं सान्द्रं विस्तृतं वा कुलं वृन्दं वहन्सन् बहु अतिशयेन बभौ शुशुभे । किंभूतानाम्— अलिभिर्भ्रमरैः श्यामलिता श्यामलीकृता उदरश्रीर्मध्यशोभा येषाम् । किंभूतं कुलम्—तमःसमच्छायोऽन्धकारसदृशशोभो यः कलङ्कस्तेन संकुलं व्याप्तम् । श्रियामिति भाषितपुंस्कत्वात्पुंवत् ॥

रथाङ्गभाजा कमलानुषङ्गिणा
शिलीमुखस्तोमसखेन शार्ङ्गिणा ।
सरोजिनीस्तम्बकदम्बकैतवा-
न्मृणालशेषाहिभुवान्वयायि यः ॥ १११ ॥

रथेति ॥ यत्तडाकः सरोजिनी कमलिनी तस्याः स्तम्बकदम्बो गुल्मसमूहस्तस्य कैतवान्मिषात्कमलिनीगुल्मसमूहेनैव शार्ङ्गिणा श्रीकृष्णेनान्वयायि अनुसृतः । कृष्णो हि समुद्रे शेते । कदम्बप- दप्रयोगसामर्थ्यात् शार्ङ्गिणेति जातावेकवचनम् । किंभूतेन— रथाङ्गं चक्रं, चक्रवाकश्च तद्भाजा । तथा—कमला लक्ष्मीः, कमल- मुत्पलं तया, तेन च सहानुषङ्गः संबन्धोऽस्यास्तीति तेन । तथा— शिलीमुखस्तोमो भ्रमरसमूहस्तत्सखेन तत्सदृशेन तद्वच्छ्यामेन तत्सहितेन च, बाणसमूहसहितेन वा । तथा—मृणालमिव शेषाहिः स एव भूः शयनस्थानं यस्य मृणालान्येव शेषाहिः भूरुत्पत्तिस्थानं यस्य । 'सलिलं कमलं जलम्' इत्यमरः । कमला- नुषङ्गिणेत्यत्र इति ॥

---

१ समुद्र[illegible] इति साहित्यवि- द्याधरी । [illegible] इति साहित्यविद्याधरी । [illegible] [illegible] इति जीवातुः ।

१ [illegible] इति साहित्यविद्याधरी । [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] इति जीवातुः । [illegible] इति सा- हित्यविद्याधरी । [illegible] [illegible] इति जीवातुः । [illegible] सा- हित्यविद्याधरी ।

तरङ्गिणीरङ्कजुषः स्ववल्लभा-
स्तरङ्गरेखा बिभरांबभूव यः ।
दरोद्गतैः कोकनदौघकोरकै-
र्धृतप्रवालाङ्कुरसंचयश्च यः ॥ ११२ ॥

तरङ्गिणीरिति ॥ यस्तडाकः तरङ्गरेखास्तरङ्गमाला एव तरङ्गिणीर्नदीर्बिभरांबभूव । व्यस्तरूपकम् । किंभूताः—अङ्कजुषो मध्यसेविनीरुत्सङ्गसेविनीश्च । तथा—स्ववल्लभाः स्वप्रियाः, प्राणेश्वरीश्च । यतश्च तडाग. दरोद्गतैरीषदुद्गतैः कोकनदौघा रक्तोत्पलसमूहास्तेषां कोरकैर्मुकुलैः कृत्वा धृत. प्रवालाङ्कुरसंचयो विद्रुमाङ्कुरसमूहो येन (तादृग् अस्ति) समुद्रे नद्यः प्रविशन्ति, विद्रुमाङ्कुराश्च बहवः सन्ति, तथात्रापीति समुद्रसाम्यम्[1] ॥

महीयसः पङ्कजमण्डलस्य य-
श्छलेन गौरस्य च मेचकस्य च ।
नलेन मेने सलिले निलीनयो-
स्त्विषं विमुञ्चन्विधुकालकूटयोः ॥ ११३ ॥

महीयस इति ॥ यस्तडाको नलेन महीयसो महत्तरस्य गौरस्य श्वेतस्य तथा मेचकस्य नीलस्य पङ्कजमण्डलस्य कमलसमूहस्य छलेन व्याजेन सलिले निलीनयोर्निमग्नयोर्विधुकालकूटयोश्चन्द्रविषयोस्त्विषं दीप्तिं विमुञ्चन्नुद्गिरन्निव मेने शङ्कितः । समुद्रे यथा चन्द्रो, विषं च निष्ठति तथात्रापीति । विधुरमृतमिति केचित्[2] ॥

चलीकृता यत्र तरङ्गरिङ्गणै-
रबालशैवाललतापरम्पराः ।
ध्रुवं दधुर्वाडवहव्यवाडव-
स्थितिप्ररोहत्तमभूमधूमताम् ॥ ११४ ॥

चलीकृता इति ॥ यत्र यस्मिंस्तडाके तरङ्गरिङ्गणैस्तरङ्गस्खलनै. चलीकृताश्चालिता अबाला महत्य. शैवाललतास्तासा परम्परा. समूहाः वाडवहव्यवाद्‍ वाडवानलस्तस्यावस्थितिरवस्थान तेन प्ररोहत्तमोऽतिशयेन प्रादुर्भूतो भूमा बाहुल्यं यस्य एवंविधो यो धूमस्तस्य भावस्तत्ता तां दधुरिति ध्रुवं शङ्के । समुद्रे वाडवानलधूमस्तिष्ठति तद्वदत्रापि । प्ररोहत्तमधूमभूमतामिति क्वचित् । तत्र प्ररोहत्तमो धूमभूमा यासामिति । 'वहेश्च' इत्यस्य छान्दसत्वस्य प्रायिकत्वात् 'हव्यवाद्' इत्यत्र ण्वि. । बहोर्भावो भूमा इति 'बहोर्लोपो भू च बहो.' इति सिद्धम्[3] ॥

प्रकाममादित्यमवाप्य कण्टकैः
करम्बितामोदभरं विवृण्वती ।
धृतस्फुटश्रीगृहविग्रहा दिवा
सरोजिनी यत्प्रभवाप्सरायिता ॥ ११५ ॥

प्रकामेति ॥ यत्प्रभवा यस्मात्प्रभव उत्पत्तिर्यस्याः सा सरोजिनी कमलिनी दिवा दिने अप्सरायिता अप्सरस इव आचरिता अप्सरस्तुल्या । किंभूता—आदित्य सूर्यमवाप्य प्रकाममतिशयं कण्टकैः करम्बिता व्याप्ता । आमोदभर सौगन्ध्यबाहुल्यं विवृण्वती प्रकटयन्ती । तथा—धृतः स्फुटानि विकसितानि श्रीगृहकमलानि तान्येव विग्रहः शरीर यया । अथ च एवंविधाः अप्सरसः प्रकृष्टमदनमादित्यं देव प्राप्य रोमाञ्चिता हर्षं प्रकटयन्त्यो मत्स्वर्गेण धृतः स्फुटायाः प्रकाशमानायाः श्रियः शोभाया गृहस्थान विग्रहः शरीर यासां ता अप्सरसोऽपि । दिवेति 'दिवादिवा—' इति ण्य. । अप्सरायितेति 'कर्तु. क्यङ् सलोपश्च' इति क्यङि 'ओजसोऽप्सरस—' इत्यादिना सलोपः[4] ॥

यदम्बुपूरप्रतिबिम्बितायति-
र्मरुत्तरङ्गैस्तरलस्तटद्रुमः ।
निमज्य मैनाकमहीभृतः सत-
स्ततान पक्षान्धुवतः सपक्षताम् ॥ ११६ ॥

यदिति ॥ यस्य तडाकस्याम्बुन उदकस्य पूरे प्रवाहे प्रतिबिम्बिता प्रतिफलिता आयतिर्दैर्घ्यं यस्य एवंभूतस्तटद्रुमस्तीरवृक्षो निमज्यान्तर्निलीय सतो विद्यमानस्य मैनाकमहीभृतो मैनाकनाम्न. पर्वतस्य सपक्षतां समानतां पक्षसाहित्यं च ततान विस्तारयामास । मैनाक इव स्थित इत्यर्थः । किंभूत.—मरुत्तरङ्गैर्वायुचालितोर्मिभिस्तरलश्चञ्चल । किंभूतस्य—पक्षान्धुवत. कम्पयतः । अत्र वृक्षप्रतिबिम्ब समुद्रे मैनाकस्तिष्ठति[1] ॥

युग्मम्—

पयोधिलक्ष्मीमुषि केलिपल्वले
रिरंसुहंसीकलनादसादरम् ।
स तत्र चित्रं विचरन्तमन्तिके
हिरण्मयं हंसमबोधि नैषधः ॥ ११७ ॥

प्रियासु बालासु रतक्षमासु च
द्विपत्रितं पल्लवितं च बिभ्रतम् ।
स्मरार्जितं रागमहीरुहाङ्कुरं
मिषेण चञ्च्वोश्चरणद्वयस्य च ॥ ११८ ॥

पयोधीति युग्मम् ॥ स नलस्तत्र तस्मिन्केलिपल्वले क्रीडासरसि चित्रमन्तिके विचरन्त हंसीसमीपे गच्छन्तं हिरण्मयं सुवर्णमयं हंसमबोध्यज्ञासीत् । किंभूते—पयोधिः समुद्रस्तस्य लक्ष्मीं शोभां पूर्वोक्तावधिलक्षणप्रकारेण मुष्णातीति । किंभूतम्—रिरंसू रन्तुमिच्छु हंसी तस्या. कलनादोऽव्यक्तमधुरशब्दस्तत्र सादर साभिलाषम् । चित्र सुवर्णमयत्वादाश्चर्यकारकं वा । अन्तिके पल्वलसमीपे वा । पूर्वोक्तप्रकारेणातिवर्णितस्य पल्वलस्यानुचितम् । तत्तु नलस्य क्रीडासर इति बुद्ध्या पल्वलशब्द

१ '[illegible] अलंकार.' इति साहित्यविद्याधरी । '[illegible] [illegible] [illegible] अलंकार.' इति जीवातु । २ 'अत्र [illegible] विधुरमृत' इति [illegible]' इति जीवातु. । ३ '[illegible] अलंकार.' इति साहित्यविद्याधरी ।

१ 'अत्रोपमारूपकालंकारौ' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्र [illegible] चमत्कार ' इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'अत्र छेकानुप्रास [illegible] चमत्कार ' इति साहित्यविद्याधरी । ४ 'चञ्चो ' इत्येकवचनान्तोऽपि पाठ. क्वचित् ।

प्रयोग इति वा । अथच विस्तरत्वात्समुद्रतुल्ये विनाशित्वात्पल्वलतुल्ये शरीरे विचरन्तं हंसं परमात्मानं कश्चियोगी पश्यति । रिरंसुर्हंसी शक्तिः तस्याः कलनादे सादरम् । हिरण्मयत्वं 'हिरण्मयः पुरुष' 'एको हंसः' इति श्रुतेः । विहरन्तमिति क्वचित् । हिरण्यस्य विकार इत्यर्थे मयटि 'दाण्डिनायन—' इत्यादिना हिरण्मय साधुः । अबोधीति कर्तरि चिण् ॥ प्रियास्विति ॥ किंभूतम्—बालासु प्रियासु रतक्षमासु च सुरतसमर्थासु प्रियासु चञ्चर्निषेण चरणद्वयस्य च मिषेण द्विपत्रितं द्विपत्रयुक्तं पल्लवितं पल्लवयुक्तं च स्मरार्जितं कामोत्पन्नं रागोऽनुरागस्तल्लक्षणो महीरुहो वृक्षस्तस्याङ्कुरं बिभ्रतं यथाक्रमं धारयन्तम् । बालासु स्वल्पोऽनुरागः प्रौढासु भूयानित्यर्थः । पत्रद्वयसाम्यं चञ्चुपुटस्य । अनेकाङ्गुलीसंयोगाच्चरणद्वयस्य पल्लवसाम्यम् । राजहंसस्य च चञ्चुचरणं लोहितम् । द्विपत्रपल्लवाभ्यां तारकादित्वादितच् । बिभ्रतमिति 'नाभ्यस्तात्—' इति नुमभावः । चञ्चुपुटस्य द्विपत्रितत्वाद्बालासु प्रियासु चुम्बनादिव्यापारः । प्रौढासु चरणद्वयस्य पल्लवितत्वात्सर्वाङ्गीण इति सूचितम् ॥

महीमहेन्द्रस्तमवेक्ष्य स क्षणं
शकुन्तमेकान्तमनोविनोदिनम् ।
प्रियावियोगाद्विधुरोऽपि निर्भरं
कुतूहलाक्रान्तमना मनागभूत् ॥ ११९ ॥

महीति ॥ स महीमहेन्द्रः पृथ्वीन्द्रः प्रियावियोगाद्भैमीविरहाद्भिर्भरमत्यन्तं विधुरोऽपि विह्वलोऽपि तं शकुन्तं हंसं क्षणं मुहूर्तमवेक्ष्यावलोक्य मनागीषत्कुतूहलेन कौतुकेनाक्रान्तं मनोऽन्तःकरणं यस्यैवंभूतोऽभूत् । किंभूतम्—एकान्तेन नियमेन सर्वदाभीक्ष्णं वा मनो विनोदयति रञ्जयत्येवंशीलम् ॥

विरहित्वेऽपि तस्य कुतूहलाक्रान्तत्वं कुत इत्यपेक्षाया कविरर्थान्तरन्यासेनोत्तरमाह—ससैन्यनलदर्शनेनातिभीत कथं तत्र निद्राविलुत्तरश्लोकाकाङ्क्षायामुत्तरश्लोकलनर्थनार्थं वार्थान्तरन्यासमाह—

अवश्यभव्येष्वनवग्रहग्रहा
यया दिशा धावति वेधसः स्पृहा ।
तृणेन वात्येव तयानुगम्यते
जनस्य चित्तेन भृशावशात्मना ॥ १२० ॥

अवश्येति ॥ अवश्यं नियमेन भव्येषु भवितव्येषु शुभादिषु विषयेऽनवग्रहोऽबाध्यमानो निरर्गलो ग्रहोऽभिनिवेशः प्रसरो यस्याः सा वेधसो ब्रह्मणः स्पृहा वाञ्छा यया दिशा येन मार्गेण धावति गच्छति तया दिशा तेनैव मार्गेण जनस्य लोकस्य चित्तेन सा वेधसः स्पृहानुगम्यते । यथा विधिः प्रेरयति तथा लोकः करोतीत्यर्थः । किंभूतेन चित्तेन—भृशमत्यर्थमवशोऽनधीन आत्मा स्वरूपं यस्य तेन । विधिस्पृहाधीनेनेत्यर्थः । यथा—अप्रतिबन्धा वात्या यया दिशा धावति तया दिशा ति सारत्वाद्वातपरतन्त्रेण तृणेन सा वात्यानुगम्यते तथेत्यर्थः । अवश्यंभाविभैमीपरिणयनानुकूले विधिप्रेरिते हंसे कौतुकं युक्तमिति भावः । विधिप्रेरितत्वादेव नलस्वीकृतस्वीयग्रहणपूर्वमोचनद्वारा नलस्योपकारार्थं सैन्यसंनिधावपि बुद्धिपूर्वं निदद्राविति भावः । यद्वा अनेनाकारेण तेन न ज्ञातस्तथापि विधिवशादेव भाविन्यपि सुखेऽन्तःकरणं सोत्साहं जातमिति भावः । अवश्यभव्येष्विति मयूरव्यंसकादित्वात्समासः । 'लुम्पेदवश्यमः—' इति मलोपः ॥

अथावलम्ब्य क्षणमेकपादिकां
तदा निदद्रावुपपल्वलं खगः ।
स तिर्यगावर्जितकंधरः शिरः
पिधाय पक्षेण रतिक्रमालसः ॥ १२१ ॥

अथेति ॥ अथानन्तरं स खगो हंसस्तदा तस्मिन्समये रतिक्लमेन सुरतखेदेनालसः सन् उपपल्वलं सरःसमीपे क्षणं निद्रां निद्रा चक्रे । किं कृत्वा—पक्षेण शिरः पिधायाच्छाद्य । किंभूतः—तिर्यगावर्जिता नम्रीकृता कंधरा ग्रीवा येन सः । पुनः किं कृत्वा—एकश्चासौ पादश्च एकपादः सोऽस्यां स्थितावस्तीति ताम् [illegible] नमवलम्ब्याङ्गीकृत्य । [illegible] । एकपादिकामिति [illegible] कुम्भपद्यादिष्वेकपदीशब्दस्य पाठात्पादशब्दान्त्यलोपे 'पादोऽन्यतरस्याम्' इति ङीपि भत्वात्पद्भावे एकपदीमिति प्राप्ते 'न कर्मधारयान्मत्वर्थीय' इति एकाक्षरात्कृतो जाते सप्तम्यां च न तौ स्मृतौ' इति चानित्यत्वादनाश्रितोऽकर्मधारयादन्यत्र [illegible] इत्याद्ये तस्य निर्णीतम् । उपपल्वलमिति सामीप्येऽव्ययीभावः ॥

सनालमात्माननिर्जितप्रभं
ह्रिया नतं काञ्चनमम्बुजन्म किम् ।
अबुद्ध तं विद्रुमदण्डमण्डितं
स पीतमम्भःप्रभुचामरं नु किम् ॥ १२२ ॥

सनालमिति [illegible]

[illegible]

१ [illegible] इत्युपाध्यायविश्वेश्वर [illegible]

[illegible]

वैरुणस्य चामरं किमिति तर्कितवान् । कमलं सनालम्, चामरं च सदण्डं भवति । काञ्चनमिति विकारे 'अनुदात्तादेश्च' इत्यञ् । रजतादित्वाद्वा अवुद्धेति बुध्यतेर्लुङि सिज्लोपे 'झषस्तथोर्धोऽधः' इति धादेशे रूपम् ॥

कृतावरोहस्य हयादुपानहौ
　　ततः पदे रेजतुरस्य बिभ्रती ।
तयोः प्रवालैर्वनयोस्तथाम्बुजै-
　　र्नियोद्धुकामे किमु बद्धवर्मणी ॥ १२३ ॥

कृतेति ॥ ततोऽनन्तरं हयादश्वात्कृतावरोहस्य कृतोत्तरणस्यास्य नलस्य पदे चरणौ रेजतुः शुशुभाते । किंभूते पदे—उपानहौ बिभ्रती धारयमाणे । तत्रोत्प्रेक्षते—तयोः प्रकृतयोर्वनयोः काननोदकयोर्यथाक्रमं प्रवालैः पल्लवैः तथाम्बुजैः सह नियोद्धुकामे संग्रामयितुकामे सती बद्धवर्मणी बद्धं वर्म कवचं याभ्यां ते । किमु संभावनायाम् । तथा समुच्चये । अत्र नियुद्धं युद्धमात्रम्, नतु बाहुयुद्धम् । तस्य पदे पल्लवरक्तोत्पलतुल्ये इति सूचितम् । योद्धुकामो बद्धकवचो भवति । 'वने सलिलकानने' इत्यमरः । उपानहाविति 'नहिवृति–' इति दीर्घः । रेजतुरिति 'फणां च सप्तानाम्' इत्येत्वाभ्यासलोपौ ॥

विधाय मूर्तिं कपटेन वामनीं
　　स्वयं बलिध्वंसिविडम्बिनीमयम् ।
उपेतपार्श्वश्चरणेन मौनिना
　　नृपः पतङ्गं समधत्त पाणिना ॥ १२४ ॥

विधायेति ॥ अयं नृपः पाणिना हस्तेन पतङ्गं हंसं स्वयमेव समधत्त धृतवान् । किं कृत्वा—कपटेन बलिध्वंसी नारायणस्तस्य विडम्बिनीमनुसरणशीलां वामनीं ह्रस्वां मूर्तिं स्वरूपं विधाय कृत्वा । किंभूत—मौनिना निःशब्देन चरणेन पादेन गमनेन उपेतः प्राप्तः पार्श्वो हंससामीप्यं येन । त्रिविक्रमोऽपि बलिं छलयितुं वामनावतारमूर्तिं कृत्वा आकाशगामित्वान्निःशब्देन चरणेनाङ्घ्रिणा गमनेन प्राप्तसूर्यपार्श्वोऽभवत् । सूर्यं हस्तेनास्प्राक्षीदित्यान्यः । प[illegible]धारणात्मातिरिक्ता । वामनीमिति संबन्धेऽपि ङीप्, गौरादित्वान्ङीष् वा ॥

तदात्तमात्मानमवेत्य संभ्रमा-
　　त्पुनःपुनः प्रायसदुत्प्लवाय सः ।
गतो विलोड्यने निरायतां
　　करौ निरोद्धुं दशति स्म केवलम् ॥ १२५ ॥

तदात्तेति ॥ स हंस आत्मानं तेन नलेनात्तं धृतमवेत्य [illegible] पुनःपुनः उत्प्लवाय निर्गमनाय प्रायसत्प्रय[illegible] । [illegible] निरायता निष्फलत्वम्, आनायादिव वा गतः प्राप्तः सन्विरुत्य दीनं शब्दं कृत्वा केवलं [illegible] करौ दशति स्म ददंश । पक्षिजातिः । प्रायसदिति 'यसु' इत्यस्मात् 'यसोऽनुपसर्गे' इति श्यनो निषेधे लङि शप् । लुङि पुषादित्वादङ् । तदेति भिन्नं वा ॥

ससंभ्रमोत्पातिपतत्कुलाकुलं
　　सरः प्रपद्योत्कतयानुकम्प्रताम् ।
तमूर्मिलोलैः पतगग्रहान्नृपं
　　न्यवारयद्वारिरुहैः करैरिव ॥ १२६ ॥

ससंभ्रमेति ॥ सरः कर्तृ सजातीयधारणात्संभ्रमं मुत्पाति अवश्यमुत्पतनशीलं पतत्कुलं पक्षिकुलं तेन आकुलं व्याप्तं सत् । अत एव पक्षिपक्षवातेन योत्कता उत् उच्छलदुदकं यस्य तस्य भावस्तत्ता तया, हंसोत्कण्ठतया वा [illegible] सकम्पतां, दयालुतां वा प्रपद्य प्राप्य ऊर्मिलोलैस्तरङ्गचञ्चलैर्वारिरुहैः कमलैरेव करैर्हस्तैस्तं नृपं पतगग्रहाद्धंसग्रहणान्न्यवारयत् न्यषेधयदिव । करैरिवेति वा । अन्योऽपि क[illegible] [illegible]ण्ठितत्वेन दयालुतां प्राप्य चञ्चलैः कमलतुल्यैः करैर्वारयति । [illegible]मपि पक्षिजातिः । कम्प्रेत्यत्र 'नमिकम्पि–' इति रः । [illegible] सरसः पतगग्रहो नेष्टः तथापि नृपस्येष्ट इति । 'वारणार्थानाम्' इत्यपादानत्वम् ॥

पतत्रिणा तद्रुचिरेण वञ्चितं
　　श्रियः प्रयान्त्याः प्रविहाय पल्वलम् ।
चलत्पदाम्भोरुहनूपुरोपमा
　　चुकूज कूले कलहंसमण्डली ॥ १२७ ॥

पतत्रिणेति ॥ कलहंसमण्डली राजहंससंहतिः कूले [illegible] चुकूज शब्दं चकार । किंभूता—तत् पल्वलमल्पसरः प्रविहाय त्यक्त्वा प्रयान्त्या गच्छन्त्या श्रियः शोभाया शब्दच्छलेन लक्ष्म्या चलन्ती ये पदाम्भोरुहे चरणकमले तयोर्वर्तमानौ नूपुरौ तदुपमा तत्तुल्या । श्रीत्यागे कारणमाह—किंभूतं पल्वलम्—रुचिरेण सु[illegible] पतत्रिणा पक्षिणा हंसेन वञ्चितं रहितम् । तस्या नूपुरसाम्यात् कूजितस्य मञ्जीरशब्दसाम्यम्, कूजनेनैव तस्या नूपुरतुल्यत्वं वा यया सुखप्रदेन प्रियेण त्यक्तं स्थानं त्यक्त्वा गच्छन्त्या [illegible] चरणे नूपुरौ कूजत इति श्लेषः । प्रयान्त्या इति वर्तमानप्रत्ययेन श्रियः शीघ्रं प्रत्यागमनं सूचितम् । 'कलहंसस्तु कादम्बे राजहंसे नृपोत्तमे' इति विश्वः ॥

न वासयोग्या वसुधेयमीदृश-
　　स्त्वमङ्ग यस्याः पतिरुज्झितस्थितिः ।
इति प्रहाय क्षितिमाश्रिता नभः
　　खगास्तमाचुक्रुशुरारवैः खलु ॥ १२८ ॥

[illegible] —अम्बुनि [illegible] [illegible] [illegible] सुरसाहित्य-[illegible]

[illegible] —'वारिरुहैः करैः' इति व्यस्तरूपकम् । न्यवारयदिव इत्युत्प्रेक्षा [illegible] निवारणासमर्थाद्धंसात् निवारणस्य करसाध्यत्वात्तत्र रूपकाश्रयत्व [illegible] [illegible] महत्' इति जीवातुः । 'अत्रानुप्रास' [illegible] महत्' इति साहित्यविद्याधरी । [illegible] महत्' इति साहित्यविद्याधरी ।

नेति ॥ क्षितिं प्रहाय त्यक्त्वा नभोऽन्तरिक्षमाश्रिताः प्राप्ताः
ाः पक्षिणः आरवैः शब्दैस्तं नलमिति पूर्वोक्तप्रकारेणाचुकुशुर्नि-
दुः । खलु उत्प्रेक्षायां, निश्चये वा । इतीति किम्—हे अङ्ग
कर्तृकसामर्थ्यमन्त्रणे, यस्या वसुधाया उज्झितस्थितिस्त्यक्तमर्याद
शो निरपराधप्राणिधारणलक्षणमधर्मं कुर्वाणो निरपत्रपो वा त्व
ः पालयिता सेयं वसुधा पृथ्वी वासयोग्या न भवतीति वरम् ।
यं नभ एव आश्रयिष्यामः, न तु बहुधनरत्नसंपूर्णां वसुधराम् ।
स्वामित्वादित्यर्थः । अन्योऽपि सोपद्रवं देशं त्यजति । आरवैः-
त्र 'ऋदोरप्' इत्यपो नित्यम् 'उपसर्गे रुवः' इति बाधके घञि
े 'विभाषाङि रुप्लुवोः' इत्याङि घञो विकल्पविधानात्पक्षेऽप् ॥

न जातरूपच्छदजातरूपता
द्विजस्य दृष्टेयमिति स्तुवन्मुहुः ।
अवादि तेनाथ स मानसौकसा
जनाधिनाथः करपञ्जरस्पृशा ॥ १२९ ॥

न जातेति ॥ अथानन्तरमिति पूर्वोक्तप्रकारेण मुहुर्वारंवार
ुवन्स जनाधिनाथो नलः तेन मानसौकसा हंसेनावादि
ष्यमाणप्रकारेणोक्तः । किंभूतेन—करपञ्जरं हस्तलक्षणं पञ्जरं
क्षिबन्धनयन्त्रं स्पृशतीति तेन । इतीति किम्—द्विजस्य पक्षिणो
ातरूपस्य सुवर्णस्य छदौ पक्षौ ताभ्यां जातं रूपं सौन्दर्यं यस्य
स्य भावस्तत्ता, सा क्वापि न दृष्टेति । अथच ब्राह्मणमात्रस्य सौव-
र्णच्छदसंजातसौन्दर्यमाश्चर्यकारि भवति । पञ्जरपदेन करपुटस्य
धिल्यात्पीडाभावः सूच्यते ॥

धिगस्तु तृष्णातरलं भवन्मनः
समीक्ष्य पक्षान्मम हेमजन्मनः ।
तवार्णवस्येव तुषारसीकरै-
र्भवेदमीभिः कमलोदयः कियान् ॥१३०॥

धिगिति ॥ हे राजन्, हेमजन्मनः सुवर्णप्रभवस्य सुवर्णप्रभव-
जन्मनः पक्षान्समीक्ष्य दृष्ट्वा तृष्णया स्पृहया तरलं चञ्चलं भव-
मनस्त्वदन्तःकरणं धिक् गर्ह्यमस्तु । सुवर्णाभिलाषेणैव त्वयाहं
ृतः, स्तुतश्चेत्यर्थः । अमीभिः पक्षैस्तव राज्ञः सतः कियान्कियत्प-
रिमाणः कमला लक्ष्मीस्तस्या उदयः आधिक्यं भवेत् । अपितु
ाल्पोऽपीत्यर्थः । कैः कस्येव—तुषारसीकरैर्हिमकणैरर्णवस्य
समुद्रस्येव । यथा हिमकणैः समुद्रस्य कमलं जलं तस्योदयः
कियान् । यथोदकवृद्ध्यर्थं समुद्रेण हिमकणा नाद्रियन्ते, तथा
समुद्रेण त्वया मम पक्षसुवर्णं नाभिलषणीयमिति भावः । परद्र-
व्याभिलाषेण कियांल्लक्ष्मीसमुदयो भवेत्, अपि तु विपदेवेति
वा । 'कमला श्रीर्हरिप्रिया,' 'सलिलं कमलं जलम्' इत्यमरः ।
धिग्योगे 'मनः' इति द्वितीया ॥

न केवलं प्राणिवधो वधो मम
त्वदीक्षणाद्विश्वसितान्तरात्मनः ।
विगर्हितं धर्मधनैर्निबर्हणं
विशिष्य विश्वासजुषां द्विषामपि ॥ १३१ ॥

न केवलमिति ॥ हे राजन्, त्वदीक्षणात्साधोस्तव ईक्षणाद्वि-
लोकनाद्विश्वसितो विश्वासं प्राप्तोऽन्तरात्मा मनो यस्यैवंभूतस्य
मम वधः केवलं प्राणिवधो जन्तुहिंसामात्रं न भवति, किंतर्हि
धर्म एव धनं येषां तैर्मन्वादिभिर्द्विषां वैरिणामपि विश्वासजुषां
विश्वसितानां निबर्हणं मारणं विशिष्योत्कृष्य विगर्हितं विशेषेण
निन्दितम् । धर्मधनैर्निबर्हणं हिंसामात्रं निन्दितम् । सामान्ये-
नेत्यर्थः । विश्वासजुषां तु द्विषामपि निबर्हणं विशिष्य विशेषतो
गर्हितमिति वा योजना । विश्वासघातकस्य गुरुप्रायश्चित्तप्रतिपा-
दनात् । यस्तु मारणीयस्तस्यापि विश्वसितस्य मारणं निन्दितम्,
किंपुनर्निरपराधस्य मादृशस्येति भावः ॥

पदेपदे सन्ति भटा रणोद्भटा
न तेषु हिंसारस एष पूर्यते ।
धिगीदृशं ते नृपते कुविक्रमं
कृपाश्रये यः कृपणे पतत्रिणि ॥ १३२ ॥

पद इति ॥ हे नृपते, पदेपदे स्थानेस्थाने रणोद्भटाः सङ्ग्राम-
दुर्मदा भटाः शूराः सन्ति विद्यन्ते । एष हिंसारसो मारणानुरा-
गस्तेषु भटेषु न पूर्यते परिपूर्णो न भवति इति काकुः । अपितु
भवितुं युक्तः । एष हिंसारसस्त्वया भटेषु परिपूर्णः कर्तव्यः ।
स्थानेस्थाने भटाः सन्ति परमेष हिंसारसो नतेषु नम्रेषु मादृशेषु
त्वया पूर्णः क्रियते इति शिरश्चालनेनायुक्तत्वमेव ध्वन्यते । तेषां
शूरतरत्वात्तान्प्रति किंचिदपि कर्तुं न शक्नोषीति भाव इति वा ।
स्थानेस्थाने शूरा न सन्ति । काकुः । एष हिंसारसस्तेषु परिपूर्णो
भवितुं युक्तो न त्वस्मास्विति वा । तेषु हिंसारसो न परिपूर्णः
क्रियते त्वया, ततश्चास्मासु परिपूर्णः क्रियत इति वा । ईदृशं
विश्वासहननलक्षणं ते कुविक्रमं कुत्सितं पौरुषं धिक् । निन्द्यस्ते
पराक्रम इत्यर्थः । यः पराक्रमः कृपणे दीने कृपाश्रये करुणास्पदे
मयि पतत्रिणि पक्षिणि वर्तते । पुनर्धिक्पदमतिशयनिन्दासूचकम् ।
कौ पृथिव्यां प्रसिद्धं विक्रममिति वा । 'पूरी पूर्तौ (आप्यायने)'
इत्यस्य कर्तरि श्यनि पूर्यते इति रूपम् । कर्मणि यकि (यकि)
वा ॥

फलेन मूलेन च वारिभूरुहां
मुनेरिवेत्थं मम यस्य वृत्तयः ।
त्वयाद्य तस्मिन्नपि दण्डधारिणा
कथं न पत्या धरणी हृणीयते ॥ १३३ ॥

फलेनेति ॥ हे राजन् वारिणि भूरुहस्थानं वारिभूस्तस्यां
रोहन्त उत्पद्यन्ते तेषां कमलानां फलेन पद्माक्षलक्षणेन, मूलेन
कन्दादिना मृणालेन च यस्य मम हंसस्येत्थमनेनियमेन पुरोवर्तितया

---

१ 'अत्रोत्प्रेक्षालंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्र [illegible] [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । ३ '[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी ।

१ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । २ [illegible] इति [illegible] । ३ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । ४ [illegible] ।

र्मवर्त्ति । मुनेरिव वृत्तयो जीवनानि । इत्थं सर्वलोकसमक्षमिति वा । नास्तिबन्धनपरस्ये निस्पृहे कस्मिंश्चिदपि मयि अद्य दण्डशालिना [illegible] त्वया पत्या स्वामिना धरणी पृथ्वी कथं न [illegible] । अन्यायवर्तिनि प्रिये स्त्रियो यथा लज्जन्ते । वारिरुहां [illegible] वा । कण्ड्वादिः 'हृणीङ् रोषे लज्जायां च' इत्यस्मा- [illegible] कण्ड्वादित्वाद्यकि [illegible] 'स्वरितञितः-' इति सूत्रेण [illegible] तङ् । 'हृणीङ्' इति पाठान्तरेऽस्मा- [illegible] धातुरर्थे इति केचित् ॥

इतीदृशैस्तं विरचय्य वाङ्मयैः
सचित्रवैलक्ष्यकृपं नृपं खगः ।
दयासमुद्रे स तदाशयेऽतिथी-
चकार कारुण्यरसापगा गिरः ॥ १३४ ॥

इतीति ॥ [illegible] उक्तेन प्रकारेण ईदृशैरेतादृशैर्वाङ्मये- [illegible] सचित्रवैलक्ष्यकृपं [illegible] चित्रं च [illegible] दयासमुद्रे कृपा- [illegible] कारुण्यरसापगा [illegible]

[illegible]

॥ १३५ ॥

[illegible]

तयोः पुत्रवरटयोः । तं मामद्यैनपीडयन्मारयन् हे विधे [illegible] दैव वा । करुणा दया त्वां न रुणद्धि नावृणोति । न वारयतीत्य- [illegible] अहो आश्चर्यम् । एवंविधपीडने हि त्वया सदयेन भवितव्यं तव देवस्य सतो दया नोत्पद्यते, किं पुनर्मनुष्यस्येति [illegible] 'हंसस्य योषिद्वरटा' इत्यमरः । अदयन्निति चौरादिकाद- [illegible] 'संबोधने च' इति शता । आत्मनेपदमेवेति केचित् । तदा [illegible] कृत्यमनित्यम्' इत्यर्दनमर्दन्नन्तं कुर्वन्निति मनुष्य [illegible] ममार्थि. ॥

मुहूर्तमात्रं भवनिन्दया दया-
सखाः सखायः स्रवदश्रवो मम ।
निवृत्तिमेष्यन्ति परं दुरुत्तर-
स्त्वयैव मातः सुतशोकसागरः ॥ १३

मुहूर्तेति ॥ मम सखायो मित्राणि पक्षिणः मुहूर्तमात्रं [illegible] मात्रमीदृश्येव संसारस्थितिरिति भवस्य निन्दया निवृत्तिं दुःख [illegible] सरणमेष्यन्ति यास्यन्ति । किंभूताः—स्रवन्ति गलन्त्यश्रूणि ये [illegible] म् । तथा—दयासखा दयालवः । हे मात , परं केवलं सुत [illegible] पुत्रशोक एव सागरः समुद्रस्त्वयैव दुरुत्तरो दुःखेनापि तरितुम- [illegible] । भविष्यतीति शेषः । 'मम मित्राणां क्षणमात्रं दुःखं तु यावज्जीवमिति भावः । मुहूर्तमात्रमिति 'कालाध्वनो-' [illegible] द्वितीया । दयासखा इति 'राजाहःसखिभ्यष्टच्' । दुरुत्तर इ [illegible] खल् । 'न लोका-' इति निषेधात्त्वयेति तृतीया ॥

मदर्थसंदेशमृणालमन्थरः
प्रियः कियद्दूर इति त्वयोदिते ।
विलोकयन्त्या रुदतोऽथ पक्षिणः
प्रिये स कीदृग्भविता तव क्षणः ॥ १३

मदर्थेति ॥ हे प्रिये, स तव क्षणः समयः कीदृक् कीदृशो [illegible] भविष्यति । [illegible]

[illegible] विभ्रम [illegible]
[illegible] प्रियार्ति [illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥ १३८ ॥

[illegible]

कथमिति ॥ हे विधात ब्रह्मन्, मयि विषये तव पाणिपङ्क्-न्करकमलादिलेवंभूता लिपिः कथं निर्गता । किंभूतात्—प्रिया-। शैत्यं शीतलत्वं, मृदुत्वं च तयोः शिल्पिनो निर्मातु. । इतीति हन्—त्वं वल्लभया प्रियया सह वियोक्ष्यसे वियोगं प्राप्स्यसी-त । किंभूता— ललाटं तापयन्ति ललाटतपानि निष्ठुराणि कठिनान्यक्षराणि यस्याः । लिप्यामेतद्युक्तमित्यर्थः । 'कारणगुणाः कार्यगुणानारभन्ते' इति न्यायात् । करपङ्कजं शीतलं मृदु च तस्य दाहकाठिन्ययोरुत्पादकत्वं विरुद्धमिति भाव । ललाटंतपेत्यत्र 'असूर्यललाटयोः—' इति खश्, 'अरुर्द्विषदजन्तस्य—' इति मुम् ॥

अयि स्वयूथ्यैरशनिक्षतोपमं
ममाद्य वृत्तान्तमिमं वनोदिता ।
मुखानि लोलाक्षि दिशामसंशयं
दशापि शून्यानि विलोकयिष्यसि ॥१३९॥

अयीति ॥ अयि प्रिये, लोलाक्षि स्वभावतः शोकवशाच्चञ्चल-नेत्रे, त्वमद्य दिना दशापि मुखान्यनंतरं निश्चितमेव शून्यानि रिक्तानि विलोकयिष्यसि द्रक्ष्यसि । वन खेदे । मा विना सर्वं शू-न्यमिव द्रक्ष्यसीति भाव । किंभूता—स्वयूथ्यै स्ववर्गैर्हंसैरश-निक्षतोपमं वज्रप्रहारसदृशमिम मरणरूप मम वृत्तान्तं वार्ताम् उ-दितोक्ता । श्रुतोऽर्थग्रहणाद्बुद्धिर्द्धिकर्मा । वृत्तान्तम् । मुख्यकर्मणि द्विर्तीया ॥

ममैव शोकेन विदीर्णवक्षसा
त्वया विचित्राङ्गि विपद्यते यदि ।
तदास्मि दैवेन हतोऽपि हा हतः
स्फुटं यतस्ते शिशवः परासवः ॥ १४० ॥

ममैवेति ॥ हे विचित्राङ्गि सुन्दराङ्गि, ममैव शोकेन दुःखेन विदीर्णवक्षसा स्फुटितहृदया त्वया यदि विपद्यते म्रियते तदा अहं हा खेदे अहं दैवेन हतोऽपि पुनर्हतोऽस्मि । यत —स्फुटं निश्चितं ते तव शिशवः बालकाः परासवो मृता भवेयुः । [illegible] मया विना जीवनसंभाव्यते तव मरणे सति तेऽपि [illegible] भाव । [illegible] इति पाठ ॥

तवापि हाहा विरहात्क्षुधाकुलाः
कुलायकूलेषु विलुठ्य तेषु ते ।
चिरेण लब्धा बहुभिर्मनोरथै-
र्गताः क्षणेनास्फुटितेक्षणा मम ॥ १४१ ॥

[illegible]

इत्यर्थ. । किंभूता.—क्षुधाकुला. । तथा—अतिबाल्यादस्फुटिते-क्षणा अप्रकाशितनेत्रा । किंकृत्वा—तवापि । अपिशब्दान्ममापि विरहात्तेषु प्रसिद्धेषु कुलायकूलेषु स्वकृततीडतटेषु विलुठ्य लुठि-त्वा । पूर्वश्लोकार्थानुवाद ॥

इति प्रियां प्रत्युक्त्वा सुतान्प्रत्याह—

सुताः कमाहूय चिराय चुंकृतै-
र्विधाय कम्प्राणि मुखानि कं प्रति ।
कथासु शिष्यध्वमिति प्रमील्य स
स्रुतस्य सेकाद्बुबुधे नृपाश्रुणः ॥ १४२ ॥

सुता इति ॥ हे सुताः पुत्राः, जननीं मां विना चुंकृतैः शिशुपक्षिसूक्ष्मशब्दविशेषैश्चिराय कमाहूयाकार्य भक्ष्य याचयि-ष्यथ । कं प्रति कम्प्राणि चलानि मुखानि विधाय गोष्ठीं कथयि-ष्यथ, अपि तु न कमपि प्रति । उभयोर्मृतत्वात् । शिशुपरि-[illegible] । एवं सति परं यूय कथासु [illegible] भविष्यथेत्युक्त्वा स हंसः प्रमील्य मूर्छां प्राप्य स्रुतस्य कारुण्या-द्गलितस्य नृपाश्रुणो नृपनेत्रबाष्पस्य सेकात्सेचनाद्बुबुधे । [illegible] गोष्ठीकरण च कर्तव्यं न तु हननं । तस्य यत्र आहूय [illegible] । [illegible] गोष्ठीषु विषये चतुरा भविष्यथेति पितर मातरं च विना युष्मा-[illegible] चापि जैवम् ॥

इत्यमुं विलपन्तममुं [illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥ १४३ ॥

[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥ १४४ ॥

[illegible]

पयःप्रवाहान्व्याप्यप्रवाहान्स्वमुक्तिमसमये पानन्दाश्रुनिरानन्द[illegible]तवाप्यैरनुस्त्रियमाणमार्गाननुगम्यमानमार्गाश्च[illegible]। [illegible] मुक्ते जहसुरित्यर्थः। यद्वा मुक्त पक्षिण [illegible] पक्षिणो भ्रमन्ति रुवन्ति चेति पक्षिजाति। अन्यान्यपि कारागृहादिबन्ध-विमुक्तस्यानन्दाश्रुसहितैर्बान्धवैर्नरैराना[illegible]। चङ्क्रमणमपि क्रमेर्गतिकौटिल्ये यङन्ताद्भावे ल्युट्। [illegible] गतिः कुटिलैव। 'यङोऽचि च' इति चकारादन्यत्रापि यङो लुक्। सर्वसर्गसमाप्तिश्लोकेष्वानन्दपदप्रयोगादानन्दाङ्कमिदं काव्यम्। वसन्ततिलकावृत्तम्[2] ॥

श्रीहर्षं कविराजराजिमुकुटालंकारहीरः सुतं
श्रीहीरः सुषुवे जितेन्द्रियचयं मामल्लदेवी च यम्।
तच्चिन्तामणिमन्त्रचिन्तनफले शृङ्गारभङ्ग्या महा-
काव्ये चारुणि नैषधीयचरिते सर्गोऽयमादिर्गतः ॥

श्रीहर्षमिति ॥ श्रीहीरनामा पिता मामल्लदेवी माता च य श्रीहर्षनामानं पुत्रं सुषुवे। किंभूतः हीर —कविराजाना राजि-पङ्क्तिस्तस्या मुकुटानामलंकाररूपो हीरो हीराख्यं रत्नम्। किं-भूतम्—जितेन्द्रियचयं जित इन्द्रियचय इन्द्रियसमूहो येन। तस्य श्रीहर्षस्य चिन्तामणिमन्त्रस्य चिन्तनमनुध्यान जपादिक तस्य फले शृङ्गारभङ्ग्या शृङ्गाररचनाविशेषेण चारुणि रमणीये शृङ्गाररसप्रधाने नैषधीयं नलसंबन्धि चरित चरित्रं यस्मिन्नेवंविधे महाकाव्येऽयमादिः प्रथमः सर्गो गत समाप्तः। चिन्तामणि-मन्त्रचिन्तनसामर्थ्यादेवंविधं काव्यं कृतमिति भावः। शार्दूल-विक्रीडितं वृत्तम्। नैषधसंबन्धि नैषधीयम् 'वृद्धाच्छः'। छन्दो-ऽलंकाराश्चात्र नोक्ताः लक्षणग्रन्थगौरवभयात्। ते तु सुधिया ग्रन्थान्तराज्ज्ञातव्याः ॥

इति श्रीवेदरकरोपनामकश्रीमन्नरसिंहपण्डितात्मजनारायणकृतौ नैषधीयप्रकाशे प्रथमः सर्गः समाप्तः ॥

द्वितीयः सर्गः।

हंसमुखेन भैमीवर्णनार्थं द्वितीयं सर्गमारभते—

अधिगत्य जगत्यधीश्वरादथ मुक्तिं पुरुषोत्तमात्ततः।
वचसामपि गोचरो न यः स तमानन्दमविन्दत द्विजः ॥१॥

अधिगत्येति ॥ अथ मोचनानन्तरं स द्विजो हंसः तमानन्दं लोकोत्तरं हर्षमविन्दत लेभे। तं कम्—य आनन्दो वचसामपि गोचरो विषयो न। वर्णयितुमशक्य इत्यर्थः। किं कृत्वा—तत-स्तस्माज्जगत्याः पृथ्व्या अधीश्वरात्स्वामिनः पुरुषोत्तमात्पुरुषश्रे-ष्ठान्नलान्मुक्तिं मोचनमधिगत्य प्राप्य। यथा द्विजो ब्राह्मणो जगति लोके अधीश्वरात्सर्वोत्कृष्टात्पुरुषोत्तमाच्छ्रीविष्णोः सकाशा-[illegible] मुक्तिं मुक्तिसाधनं संसारमोचनं च ज्ञानं प्राप्य [illegible], अपिशब्दान्मनसोऽप्यगोचरमानन्दं ब्रह्मस्वरूपं प्रा-

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ॥

अधुनीत खगः स नैकधा तनुमुत्फुल्लतनूरुहीकृताम्।
करयन्त्रणदन्तुरान्तरे व्यलिखच्चञ्चुपुटेन पक्षती ॥२॥

अधुनीतेति ॥ स खगो [illegible] नैकधा अनेक-[illegible]। किंभूताम् तनुम्—उत्फुल्लानि विकसि-तानि तनूरुहाणि रोमाणि [illegible] उत्फुल्लतनूरुहा उत्फुल्ल-कृता ताम्। [illegible]—चञ्चुपुटेन पक्षती [illegible] [illegible]। किंभूते पक्षती—करयन्त्रणेन [illegible] धारणेन दन्तुरे [illegible]। ('उत्फुल्लसंफुल्लयोरुपसंख्यानम्' इति [illegible]। दन्तुरेति [illegible] उन्नत उरच्'। [illegible]। पक्षती इत्यत्र 'पक्षात्तिः' इति तिः ॥

अयमेकतमेन पक्षतेरधिमध्योर्ध्वगजङ्घमङ्घ्रिणा।
स्खलनक्षण एव शिश्रिये द्रुतकण्डूयितमौलिरालयम् ॥३॥

अयमिति ॥ अयं हंस स्खलनक्षण एव मोचनसमय एव नीडं शिश्रियेऽभजत्। किंभूत —पक्षतेः पक्षमूलस्याधि मध्ये ऊर्ध्वगोर्ध्वगामिनी जङ्घा यस्मिन्कर्मणि तद्यथा तथा तमेनैकेनाङ्घ्रिणा चरणेन द्रुतं शीघ्रं कण्डूयितो मौलिर्मस्तको हंसजातिः। एकतमेनेति 'स्वार्थेऽपि तमबादयः' इति [illegible] नात्तमेप् ॥

स गरुद्वनदुर्गदुर्ग्रहान्कटु कीटान्दशतः सतः क्वचित्।
नुनुदे तनुकण्डु पण्डितः पटुचञ्चूपुटकोटिकुट्टनैः ॥४॥

स इति ॥ स हंसः पटु कीटाद्यपनयने समर्थं चञ्चुपुट-कोटिरग्रभागस्तेन कुट्टनानि घट्टनानि तैः कीटान् तनुकण्डु [illegible] स्वल्पा कण्डूर्यस्यां क्रियायां यथा तथा नुनुदे स्फोटयामास। किंभूतः—पण्डितः कण्डूयने कुशलः। किंभूतान्—गरुद्[illegible] क्षवृन्दं तल्लक्षणं दुर्गं तत्र दुर्ग्रहान्ग्रहीतुमशक्यान्। अत एव तीक्ष्णं पीडाकारि यथा तथा दशतः खादतः। तथा—क्वचि-[illegible] हारयितुमशक्ये शरीरे देशे सतो विद्यमानान्। अन्योऽपि प[illegible] दुर्गदुर्ग्रहानुपद्रवकारकान्मारणेन नुदति। नुनुदे इति स्वरिते-दात्मनेपदम्[4] ॥

---

१ 'अत्रानुप्रासापह्नुतिनामालंकारसंसृष्टिः' इति साहित्यविद्याधरी। 'नैषधस्य चरिते' इति पाठः साहित्यविद्याधरीसंमतः। ३ 'अत्रा-[illegible] इति साहित्यविद्याधरी।

१ 'अत्रानुप्रासश्लेषालंकारौ' इति साहित्यविद्याधरी। 'अत्रा-[illegible] या प्रकृतार्थमात्रनियन्त्रणादुभयश्लेषानुपपत्तेर्भेदान्तरानवकाशा[illegible] मुख्यार्थेनामन्तरेणानुभवाद्ध्वनिरेवायम्। ब्राह्मणस्य विष्णोर्नाज्ञानन्द[illegible] लक्षणार्थान्तरप्रतीतेर्न श्लेषः प्रकृताप्रकृतोभयगतः' इति जीवातुः। २ 'स्वभावोक्तिरलंकारः' इति जीवातुसाहित्यविद्याधर्यौ। ३ 'अ-[illegible] स्वभावोक्तिरलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी। ४ 'अत्र स्वभावो-[illegible] श्लेषश्चालंकारौ शब्दालंकारस्तु छेकानुप्रासः' इति साहित्यविद्याधरी

मेत्य तडाकनीडजैर्लघु पर्यव्रियताथ शङ्कितैः ।
डीयत वैकृतात्करग्रहजादस्य विकस्वरस्वरैः ॥ ५ ॥

प्रयमेत्येति ॥ अथ हंसस्तडाकस्य नीडजाः पक्षिणस्तैरेत्या- लघु शीघ्रं पर्यव्रियत वेष्टितः । अथानन्तरमस्य करग्रहजा- स्य हस्तग्रहणजाताद्वैकृताद्विकाराच्छङ्कितैस्त्रस्तैः अत एव विक- स्वरैरुच्चस्वरैः पक्षिभिरुदडीयत उड्डीनम् । एषा पक्षिजातिः । तं दन्तुरपक्षत्वात् । तीर्थादौ करग्रहणार्थं कैश्चित्कश्चन परितो ग्ते । अथ वालिग्रहणजात्कलहादेः शङ्कितैरुच्चैः स्वरैर्गम्यते । [क्षिप्रम्' इत्यमरः । वैकृतात् । स्वार्थेऽण् 'स्थेशभास-' [वररुचि विकस्वरः ॥

तो बहुशैवलक्ष्मता धृतरुद्राक्षमधुव्रतं खगः ।
नलस्य ययौ करं पुनः सरसः कोकनदभ्रमादिव ६

वहत इति ॥ स खगो हंसः सरसः सकाशान्नलस्य करं पुन- [। कस्मादिव—कोकनदभ्रमादिव रक्तोत्पलभ्रान्तेरिव । स- ः पल्वलस्य कोकनदभ्रमादिवेति वा । नलकरस्य रक्तत्वात्को- नभ्रान्तिः । रक्तोत्पलं च हंसानां प्रियमित्युत्प्रेक्षा । किंभूतस्य स्य सरसश्च—बहूनि शिवसंबन्धीनि लक्ष्माणि त्रिपुण्ड्रादीनि य तस्य भावस्तत्ता तां वहतो धारयतः । शिवे भक्तिर्येषा ते वाः, तत्संबन्धीनि वा । सर पक्षे—बहूनि शैवलानि यस्यां सा हुशैवला क्ष्मा पृथ्वी यत्सलिलस्य भावस्तत्ता तां वहतः । शिवं स्याणं तत्संबन्धीनि शुभसूचकानि लक्ष्माणि सामुद्रिकोक्तानि त्स्यादीनि यस्येति वा । किंभूतं करम्—धृतं रुद्राक्षाणां मधुतुल्यं मीचीनं (वा) व्रतं नियमो येन, शैवत्वाद्रुद्राक्षा एव मधु- ता भ्रमरा येनेति वा । रुद्राक्षधारणं नियमेन करोति, अन्यथि- धारणे नियमो नेति न पौनरुक्त्यम् । कोकनदमपि रुद्राक्षसदृ- भ्रमरयुक्तम् । न क्षमन्त इत्यक्षमा , रुद्रस्य अक्षमा । कर्मषष्ठ्या मासः । तान्धुनोति कम्पयति रुद्राक्षमधु तच्च तद्व्रतं च । धृत येनेति वा । शिवद्रोहिपराभवकारिणमित्यर्थः । अनेन पौनरु- क्त्यशङ्कापि निरस्ता । रवणं रुत् धृता रुद्यन्ते धृतरुतः सशब्दाः, ः अग्निवद्दर्शीणि पिङ्गलानि नेत्राणि येषां ते राक्षाः एवंभूता भ्रमरा यत्रेति वा । अर्थात्कोकनदविशेषणम् । रशब्दोऽग्निवाची गागमशास्त्रे । तथा 'र पावके च तीक्ष्णे च' इति विश्वः । शैवे- त्र 'तस्येदम्' इति 'भक्तिः' इति वाण् । रुदिति संपदादित्वा- क्विप् । राक्षेति 'बहुव्रीहौ सक्थ्यक्ष्णोः—' इति षच् । रुद्राक्षमा- धूनोतीति दीर्घान्तात् 'क्विप् च' इति क्विप् । व्रतविशेषणत्वान्न- पुंसकत्वाद्ध्रस्वत्वम् ॥

पतगश्चिरकाललालनादतिविश्रम्भमवापितो नु सः ।
अतुलं विदधे कुतूहलं भुजमेतस्य भजन्महीभुजः ॥ ७ ॥

पतग इति ॥ एतस्य महीभुजो राज्ञो भुजं भजन्नाश्रयन्स प- तगो हंसः अतुल्यमनुपमं कुतूहलं विदधे चकार । पुनरागमनं कौतूहले हेतुः । नु वितर्के । चिरकालं लालनात्सांत्वनादतिविश्र- म्भमतिविश्वासमवापितः प्रापित इव । अनु पश्चादेतस्य भुजं भ- जन्निति वा । स नेति पाठे अवापितः सन् । अनु पश्चात् । अ- न्योऽपि बहुकालं द्वेषितो विश्वासं प्राप्तः स्वामिनं स्वगुणेन कुतू- हलिनं करोति' ॥

नृपमानसमिष्टमानसः स निमज्जत्कुतुकामृतोर्मिषु ।
अवलम्बितकर्णशष्कुलीकलसीकं रचयन्नवोचत ॥ ८ ॥

नृपेति ॥ इष्टं मानसं सरो यस्य स हंसः अवोचदुवाच । किं कुर्वन्—कुतुकामृतोर्मिषु कौतूहललक्षणामृततरङ्गेषु निमज्जद्बुडन्नृ- पमानसं नलान्तःकरणमवलम्बिते कर्णशष्कुल्यावेव कलस्यौ येन एवंविधं रचयन् । सावधानं कुर्वन्नित्यर्थः । राज्ञो मनः स्ववचन- श्रवणोत्सुकं कुर्वन्नुवाचेति भावः । अन्योऽप्यूर्मिषु मज्जत इष्टस्य कलसमवलम्बनं दत्ते । कर्णाकारो वाद्यविशेषः शष्कुली । मन एव मानसम् । प्रज्ञादित्वादण् । 'मानसं सरसि स्वान्ते' 'अमृतं यज्ञशेषे स्यात्पीयूषे सलिले' इति विश्वः । कलसीकम् 'नद्यृतश्च' इति कप् । 'न कपि' इति ह्रस्वनिषेधः ॥

किमवोचदित्याह—

मृगया न विगीयते नृपैरपि धर्मागममर्मपारगैः ।
स्मरसुन्दर मां यदत्यजस्तव धर्मः सदयोदयोज्ज्वलः ९

मृगयेति ॥ धर्मागमा धर्मशास्त्राणि तेषां मर्म रहस्यं तस्य पारं गच्छन्तीत्येवंभूतैरपि नृपै राजभिर्मन्वादिभिः मृगया पापर्द्धिः न विगीयते निन्द्यते, अपितु क्रियत एव । एवं सत्यपि हे स्मरव- त्सुन्दर, त्वं मां यदत्यजः स तव दयोदयोज्ज्वलो धर्मः दयाया उदयेनोत्पत्त्या उज्ज्वलः शोभमानः । सदयः सन् अयः शुभावह- विधिर्यस्य । उपकरिष्यमाणत्वात् । तथा—दयोज्ज्वल इति वा । दयोदयेन सह वर्तमानः । अत एव उज्ज्वल इति वा । मन्मोचने दयां विनान्यत्कारणं नास्तीत्यर्थः । स्मरेति भिन्नम् । हे सुन्दर, त्वं स्मर विचारय । वाक्यार्थः कर्म । नृपैः क्रियमाणा मृगया ध- र्मागममर्मपारगैरपि न निन्द्यत इति वा । पारगैः 'अन्तात्य- न्ताध्व—' इति डः ॥

मृगयाया अनिन्दने कारणमाह—

अवलस्वकुलाशिनो झषान्निजनीडद्रुमपीडिनः खगान् ।
अनवद्यतृणादिनो मृगान्मृगयाघाय न भूभुजां घ्नताम् ॥

अवलेति ॥ मृगया भूभुजां राज्ञामघाय पापाय न भवति । कथमित्यत आह— किंभूतानां भूभुजाम्—अवलं निर्बलं स्वकुलं च तदश्नन्त्येवंशीलान्झषान्मीनान् घ्नतां मारयताम् । तथा—निजाः स्वीया ये नीडद्रुमा निवासस्थानवृक्षास्तान्पीडयन्त्येवंशीलान्खगा- न्पक्षिणो घ्नताम् । तथा—अनवद्यं निरपराधं तृणं तद् अदन्ति

[1] 'अत्र [illegible] । [illegible] इति साहित्यविद्याधरी । [illegible] [illegible] [illegible] रुक्षणेति नरः' इति जीवातुः ।

[1] 'अवलेत्यादि[illegible] । [illegible] । [illegible] इति जीवातुः । [illegible] लिति [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । [illegible] इति साहित्यविद्याधरी ।

पीडयन्त्येवंशीलान्मृगान्घ्नताम्। 'अन्तःसंज्ञा भवन्त्येते सुखदुःख-समन्विताः' इति स्मृतेस्तरुणतृणादेरपि प्राणित्वात्तद्वधस्तु दोषाय। परं दुष्टनिग्रहो राज्ञां धर्म एवेति भावः। अबलान्बलिनो भक्षयन्तीति मत्स्यानां जातिस्वभावः। अवद्येति 'अवद्यपण्य-' इति साधुः। पश्चाद्बहुव्रीहिस्तत्पुरुषो वा। पूर्वश्लोके मृगयादोषाभावे स्मृतिं प्रमाणमुक्त्वात्र युक्तिमप्यवदत्॥

यदवादिषमप्रियं तव प्रियमाधाय नुनुत्सुरस्मि तत्।
कृतमातपसंज्वरं तरोरभिवृष्यामृतमंशुमानिव॥ ११॥

यदिति॥ हे राजन्, अहं तव यदप्रियं निन्दाद्यवादिषमुक्तवानस्मि प्रियमाधाय कृत्वा तदप्रियं नुनुत्सुर्निराकर्तुमिच्छुरस्मि। तत्र दृष्टान्तमाह—अंशुमान्सूर्यस्तरोर्वृक्षस्य आतपेन कृतं संज्वरं पीडाममृतं जलमभिवृष्याभितो वर्षित्वा यथा नुदतीत्यर्थः। अनेन दृष्टान्तेनातिशयितं प्रियं करिष्यामीति सूच्यते॥

उपनम्रमयाचितं हितं परिहर्तुं न तवापि सांप्रतम्।
करकल्पजनान्तराद्विधेः शुचितः प्रापि स हि प्रतिग्रहः॥

उपेति॥ अयाचितमप्रार्थितमुपनम्रमुपस्थितं हितं प्रियं परिहर्तुं त्यक्तुं तवापि सार्वभौमस्यापि न सांप्रतं न युक्तम्। हि यतः करकल्पम् ईषदसमाप्तः करः जनान्तरं अन्यो जनो मल्लक्षणः, करकल्पं जनान्तरं यस्यैवंविधाच्छुचितो निर्मलाच्छोभनाद्विधेर्दैवात्स प्रतिग्रहस्त्वया प्रापि प्राप्तः। सर्वं हि शुभाशुभं दैवात्प्राप्यते। यद्दैववशाद्भवति तत्केनापि निराकर्तुं न शक्यते। करेण हि दीयते। यद्वा विधेर्दैवस्य हस्तभूताज्जनान्तरादेतादृशः प्रतिग्रहो राज्ञो दोषाय न। 'अयाचिताहृतं ग्राह्यमपि दुष्कृतकर्मणः' इति याज्ञवल्क्यः॥

स्वगर्वं परिहरति—

पतगेन मया जगत्पतेरुपकृत्यै तव किं प्रभूयते।
इति वेद्मि न तु त्यजन्ति मां तदपि प्रत्युपकर्तुमर्तयः॥ १३॥

पतगेनेति॥ पतगेन पक्षिणा मया जगत्पतेर्भुवनाधिपतेस्तव नलस्योपकृत्यै उपकाराय प्रभूयते किं समर्थेन भूयतेऽपितु नेति यद्यपि वेद्मि जानामि तदपि तथापि प्रत्युपकर्तुं प्रत्युपकारार्थं अर्तयः कथमस्योपकरोमीत्युत्कण्ठादराः पीडा वा मां ननु नैव त्यजन्ति। असमर्थमपि प्रेरयन्तीत्यर्थः॥

उपकर्तुं शक्यते न वेति विचारो मास्तु, किं तूपकर्तुं प्रत्युपकर्तव्यमेवेति निश्चिनोतीत्याह—

अचिरादुपकर्तुराचरेदथवात्मौपयिकीमुपक्रियाम्।
पृथुरित्थमथाणुरस्तु सा न विशेषे विदुषामिह ग्रहः॥ १४॥

अचिरादिति॥ अथवा पक्षान्तरे। यः पुरुषः कश्चनोपकर्तुरुपकारकस्यात्मौपयिकीमात्मोपायभूतामात्मोपायागतनाम्। [illegible] आत्मोपायसाध्यामित्यर्थः। [illegible] उपक्रियामु[illegible] टिति आचरेत्कुर्यात्। [illegible] निराकृत्युक्तम्। [illegible] विधौ सति सा उपक्रिया पृथुर्महती अथ अथवा अणुः [illegible] तिष्ठतु। इह इति विशेषे महत्त्वाल्पत्वलक्षणे विदुषां ज्ञातॄणां निर्बन्धो नास्ति। उपकारस्य सद्यस्त्वात् स्यौत्सुक्यपरिहार एव [illegible] यम्। उपाय एवौपयिकीति विनयादिषु 'उपायाद्ध्रस्वत्वं च', पाठात्स्वार्थे ठकि तदन्तात् 'तत आगतः' इत्यणन्तत्वाद्ङीप्। ह्रस्वत्वं च। 'युक्तमौपयिकं लभ्यम्' इत्यमरः॥

वचनप्रसक्त्यर्थमाह—

भविता न विचारचारु चेत्तदपि श्रव्यमिदं मदीरितम्।
खगवागियमित्यतोऽपि किं न मुदं धास्यति कीरगीरिव॥

भवितेति॥ यद्यपि इदं मदीरितं मद्वचनं विचारचारु [illegible] रविषये मीमांसास्पदं चेन्न भविता भविष्यति। अहं [illegible] पकारं करिष्यामीति सत्यमेव, तथापि त्वं मिथ्या चेन्मन्यसे तथापि मदीयं वचः श्रव्यं श्रवणार्हं भवत्येव। विचारचारु [illegible] कथं श्रव्यमित्याशङ्कायामाह—इयं खगवाक्पक्षिणो वाक् पक्षी [illegible] नुष्यवाचा वदतीत्यतोऽपि हेतोर्मद्वचनं किं मुदं संतोषं न [illegible] करिष्यति, अपितु करिष्यत्येव। इष्टसाधकत्वात्। अपि [illegible] केव—शुकवागिव। श्रव्यमर्हार्थे 'अचो यत्' इति यत्, [illegible] धातुकार्धधातुकयोः' इति गुणः, 'धातोस्तन्निमित्तस्यैव' [illegible] वान्तादेशः॥

तदेवाह—

स जयत्यरिसार्थसार्थकीकृतनामा किल भीमभूपतिः।
यमवाप्य विदर्भभूः प्रभुं हसति द्यामपि शक्रभर्तृकाम्॥

स इति॥ किल प्रसिद्धौ स भीमसंज्ञको भूपती राजा [illegible] सर्वोत्कर्षेण वर्तते। किंभूतः—अरिसार्थे वैरिसमूहे सार्थको मन्वर्थीकृतं नाम स्वसंज्ञा येन। बिभ्यत्यस्माद्वैरिणः (इत्यर्थे) इति भीमः 'भीमादयोऽपादाने' इति साधुत्वम्। स कः—[illegible] दर्भभूर्वैराडभूः यं पतिमवाप्य शक्रभर्तृकामपीन्द्रपतिकामपि [illegible] दिव हसति। तत्तुल्या भवतीत्यर्थः। शङ्कते तपस्विभ्योऽपि शक्रस्तद्भर्तृका द्यौः, अहं तु भीमभर्तृकेति हासहेतुः। शक्र [illegible] जेतुमिति वा। तस्मात्कोऽपि न बिभेतीति। अर्थेन सह वर्तते सार्थकम् 'तेन सहेति तुल्ययोगे' इति बहुव्रीहिः, 'वोपसर्जनस्य' इति सः 'शेषाद्विभाषा' इति कप्। ततश्च्विः। शक्रभर्तृकाम् 'नद्यृतश्च' इति कप्॥

भैम्या लोकोत्तरे गुणोत्कर्षे मिथ्यात्वनिरासार्थं पुराणप्रसिद्धमितिहासं सूचयन्नाह—

दमनादमनाक्प्रसेदुषस्तनयां तथ्यगिरस्तपोधनात्।
वरमाप स दिष्टविष्टपत्रितयानन्यसदृग्गुणोदयाम्॥ १५

---

१ 'अत्रानुप्रासकाव्य[illegible]दीपकालंकारः'। [illegible] 'अत्र उत्कृ-[illegible] [illegible] [illegible] हेतुत्वं, अत्र [illegible] [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी। २ 'अत्र निदर्श-[illegible] दृष्टान्तालंकारः' इति साहित्यविद्याधरी। ३ 'अत्र [illegible] [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी। ४ 'अत्रानुप्रासो [illegible] [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी।

[illegible] दृष्टान्त[illegible] । २ 'अत्र छेकानुप्रासोऽलंकारः [illegible] [illegible] चालंकारः' इति साहित्यविद्याधरी। ३ 'अत्रानुप्रासोपमालंकारौ' इति साहित्यविद्याधरी। ४ 'अत्रानुप्रासोपमालंकारौ' इति साहित्यविद्याधरी। 'अत्र विदर्भभुवो(वि) द्युसाम्यस्यापि सम्बन्धेऽपि असम्बन्धरूपातिशयोक्तिः' इति जीवातुः।

दमनादिति ॥ हे राजन्, स भीमः दमनादेतन्नाम्नस्तपोधना-पेर्वरदानसमर्थाद् अमनागत्यर्थं प्रसेदुषः प्रसन्नात्तथ्यगिरोऽप्रतारकादेवभूतात् तनयां वरं कन्यालक्षणमभीप्सितमाप प्राप्तवान्। कभूताम्—दिष्टः कालः विष्टपं भुवनमनयोस्त्रितये कालत्रये, भुवनत्रये चानन्यसदृगनन्यसदृशो न भवत्येवंभूतः सौन्दर्यौदार्यादिगुणोदयो यस्यास्ताम्। भूतभविष्यद्वर्तमानकाले लोकत्रयेऽपीदृक्सौन्दर्यादिगुणवती कापि नास्तीति भावः। दिष्टस्तेनैव मुनिना दत्तो वेष्टपत्रितयेऽनन्यसदृशो गुणोदयो यस्यै तामिति वा। 'कालो दिष्ट' इत्यमरः। दमनात् 'सहितपिदमः संज्ञायाम्' इति ल्यु। प्रसेदुषः प्र—सदो लिटः 'भाषायां सदवसश्रुवः' इति क्वसुः। अनन्यसदृक् 'सर्वनाम्नो वृत्तिमात्रे' इति पुवद्भावः॥

भुवनत्रयसुभ्रुवामसौ दमयन्ती कमनीयतामदम्।
उदियाय यतस्तनुश्रिया दमयन्तीति ततोऽभिधां दधौ॥

भुवनेति ॥ यतो यस्मात्कारणादसौ भीमतनया भुवनत्रये सुभ्रुवः सुन्दर्यस्तासां कमनीयतया यो मदः सौन्दर्येण यो गर्वस्तं तनुश्रिया शरीरसौन्दर्येण दमयन्ती ग्लपयन्ती शमयन्तीवोदियायोत्पन्ना। ततस्तस्मात्कारणात् 'दमयन्ती' इत्यभिधां सार्थकं नाम दधे बभार। 'भूसूधूभ्रस्जिभ्यश्छन्दसि' इति क्युनि साधितस्य भुवनशब्दस्य बाहुलकाद्भाषायां प्रयोगः। 'अणावकर्मकात्—' इति कर्त्रभिप्राये क्रियाफले यत्परस्मैपदं विहितं तस्यैव 'न पादमि—' इत्यादिना निषेधादणावकर्मकत्वे च तत्रैव चित्तवत्कर्तृकत्वाभावात्तेन परस्मैपदाप्राप्तेर्निषेधाशङ्काया अभावाच्चाकर्त्रभिप्राये यथाप्राप्तं परस्मैपदं भवत्येवेति दमयन्तीत्यत्र शता युज्यते ॥

श्रियमेव परं धराधिपाद्गुणसिन्धोरुदितामवेहि ताम्।
व्यवधावपि वा विधोः कलां मृडचूडानिलयां न वेद कः॥

श्रियमिति ॥ हे राजन्, त्वं तां भैमीं श्रियमेव लक्ष्मीमेवावेहि जानीहि। परमयं विशेषः—गुणसिन्धोर्गुणसमुद्राद्धराधिपात्पृथ्वीपतेरुदितामुत्पन्नाम्। लक्ष्मीः समुद्रादुत्पन्ना, इयं तु गुणसमुद्राद्राज्ञ इति विशेषः। अप्रसिद्धस्य ज्ञापनं क्रियते न तु प्रसिद्धस्येत्याह—वा प्रसिद्धौ। व्यवधिर्व्यवधानं तस्यां सत्यामपि मृडो महादेवस्तस्य चूडा मौलिः सा निलयः स्थानं यस्याः सा तां विधोश्चन्द्रस्य कलां को न वेद जानाति, अपि तु सर्वोऽपि। ईश्वरस्याप्रत्यक्षत्वेऽपि तन्मौलिस्थितां चन्द्रकलां सर्वोऽपि वेत्ति, तथा व्यवधानेऽपि त्वमपि तां वेत्सीति भावः। इणो लोटि हेरपित्त्वाद्गुणाभावे एजादित्वाभावाद् 'एत्येधति—' इति वृद्ध्यभावेन 'आद्गुणः'। आङ्प्रश्लेषेऽपि 'ओमाङोश्च' इति पररूपप्राप्तेरवेहीत्येव रूपम्॥

१ 'अनुमानव्यतिरेकालङ्कारौ' इति साहित्यविद्याधरी। २ 'उत्प्रेक्षालङ्कारः' इति साहित्यविद्याधरी। ३ व्यवधिशब्दस्य स्त्रीत्वे नानाभावेन तत्तानीति व्याख्यानमसङ्गतम्। ४ अत्र रूपकाक्षेपश्चालङ्कारौ। आक्षेपलक्षणं रुद्रटेनोक्तम् 'वस्तु प्रसिद्धमिति यद्विरुद्धमिति वास्य वचनमाक्षिप्य। अन्यत्तथात्वसिद्ध्यै यत्र ब्रूयात्स आक्षेपः॥' इति साहित्यविद्याधरी। 'यथा हरशिरोगतापि कला चन्द्रस्यैव तथा भीमभवनोदितायेषा श्रीरेवेति सौन्दर्यातिशयोक्तिः। अत्र [illegible] वाक्यद्वये बिम्बप्रतिबिम्बभावेन नानाधर्मवचसा निर्दिष्टौ इति दृष्टान्तालङ्कारः। यत्र वाक्यद्वये बिम्बप्रतिबिम्बतयोच्यते। सामान्यधर्मः शब्दैः स दृष्टान्तो निगद्यते' इति लक्षणात्' इति जीवातुः।

चिकुरप्रकरा जयन्ति ते विदुषी मूर्धनि सा बिभर्ति यान्।
पशुनाप्यपुरस्कृतेन तत्तुलनामिच्छतु चामरेण कः २०

चिकुरेति ॥ हे राजन्, ते चिकुरप्रकराः केशसमूहा जयन्ति सर्वोत्कर्षेण वर्तन्ते। ते के—सा विदुषी पण्डिता भैमी यांश्चिकुरप्रकरान् (मूर्धनि) आबिभर्ति धारयति आभरणं करोति वा। चामरेण साम्ये सति सर्वोत्कृष्टत्वं कथमित्यत आह—पशुना चमरसंज्ञकेनाप्यपुरस्कृतेन पश्चात्कृतेन चामरेण तत्तुलनां तेषां केशानां तुलनां साम्यं क इच्छतु। न कोऽपि। चमराणां हीनस्थानधारणात्तत्तुलना नास्ति। अथच ज्ञात्रा ये मस्तके ध्रियन्ते पूज्यन्ते तेषां मूर्खेणाप्यपूजितेनासता सह साम्यं कोऽभिलष्येत्। अतस्तत्केशानां सर्वोत्कर्षता। विदुषीति 'विदेः शतुर्वसुः' 'उगितश्च' इति ङीप् 'वसोः संप्रसारणम्'। तुलनाम् 'ण्यास—' इति युच्। सञ्ज्ञापूर्वकविधेरनित्यत्वाल्लघूपधगुणाभावः ॥

स्वदृशोर्जनयन्ति सान्त्वनां खुरकण्डूयनकैतवान्मृगाः।
जितयोरुदयत्प्रमीलयोस्तदखर्वेक्षणशोभया भयात् २१

स्वदृशोरिति ॥ हे राजन्, मृगाः खुरेण कण्डूयनं कण्डूपनयनं तदेव व्याजस्तस्मात्स्वदृशोः स्वनेत्रयोः सान्त्वनामाश्वासनं जनयन्ति कुर्वन्ति। यतस्तस्या भैम्या अखर्वेक्षणशोभया विशालनेत्रशोभया जितयोः पराभूतयोः। अत एव भयादिवोदयत्प्रमीलयोर्जायमानतन्द्रीकयोः। लुप्तोत्प्रेक्षा। यथा केनचिज्जितं भीतमन्यमपि कश्चित्करपरामर्शादिना सान्त्वयति तथा मृगा अपि स्वनेत्रे सान्त्वयन्ति। 'तन्द्री प्रमीला' इत्यमरः। 'खर्वो ह्रस्वश्च वामनः' इत्यमरः। उदयदिति 'इङ् गतौ' ॥

अपि लोकयुगं दृशावपि श्रुतदृष्टा रमणीगुणा अपि।
श्रुतिगामितया दमस्वसुर्व्यतिभाते सुतरां धरापते २२

अपीति ॥ हे धरापते पृथ्वीपते, दमस्वसुर्भैम्या लोकयुगमपि मातृकुलपितृकुललक्षणं श्रुतिगामितया लोकाकर्णनविषयत्वेन जगत्प्रसिद्धत्वेन सुतरां व्यतिभाते। परस्परोत्कर्षेण विनिमयेन वा भासत इत्यर्थः। इदं भैमीमातृकुलमिति जगद्विख्यातत्वम्, तेन भैमीमातृकुलस्य शोभनं तद्भैमीपितृकुलेनाङ्गीकृतम्। एवं भैमीपितृकुलमिदमिति जगद्विख्यातत्वम्। तेन भैमीपितृकुलस्य शोभनं तद्भैमीमातृकुलेनाङ्गीकृतमिति विनिमयः। भैमीसंबन्धेन पितृकुलवन्मातृकुलं मातृकुलवत्पितृकुलं शोभते। सादृश्यं तु तात्पर्यार्थः। तच्च सादृश्यं श्रुतिगामितया विशेष्यते। तच्च श्रुतिगामित्वलक्षणं सादृश्यं मातृकुलस्य पितृकुलापेक्षया पितृकुलस्य च मातृकुलापेक्षया न तु दृगाद्यपेक्षया। एवं दृगादीनामपि सजातीयापेक्षयैव श्रुतिगामित्वलक्षणं सादृश्यमङ्गीकरणीयं न तु लोकयुगाद्यपेक्षया। तथा—दमस्वसुर्दृशावपि नेत्रे अपि श्रुतिगामितया आकर्णदेशविशालत्वेनातितरां विनिमयेन भाते शोभेते इति द्विवचनम्। दक्षिणनयनस्य श्रुतिगामित्वेन या शोभा तां वामनयनमङ्गीकरोति। वामनयनस्य च श्रुतिगामित्वेन या

१ 'अत्र [illegible] व्यतिरेकालङ्कारौ' इति साहित्यविद्याधरी। २ 'अत्र [illegible] अलङ्कारौ' इति साहित्यविद्याधरी। 'अत्र [illegible]' इति जीवातुः।

शोभा तां दक्षिणनयनमङ्गीकरोतीत्यत्रापि विनिमय । [illegible] स्वेन दक्षिण वाममिव वाम दक्षिणमित्यत्रापि [illegible] तात्पर्यं ज्ञेयम् । तथा—दमस्वसु [illegible] णादौ, दृष्टाः कासुचित्सुन्दरीषु । यद्वा—कासुचित्स्त्रीषु [illegible] कासुचिद्दृष्टा रमणीगुणाः स्त्रीगुणाः श्रुतिगामितया [illegible] विपर्ययेन व्यतिभाते विनिमयेन शोभन्त इति [illegible] । पु राणादावन्यस्त्रीषु वा ये श्रुतास्ते कासुचिद्दृष्टास्ते [illegible] इति श्रुतानां दृष्टानां च स्त्रीगुणाना दमस्वसु [illegible] वैषां श्रुतिगामित्व विद्यते । ततः श्रुताना स्त्रीगुणाना दमस्वसु संबन्धिनां यच्छ्रुतिगामितया शोभन तद्दृष्टैरङ्गीकृतम् । [illegible] दृष्टानां शोभनं तच्छ्रुतैरङ्गीकृतमित्यत्रापि यथाकथंचिद्विनिमय । यथा श्रुता भैमीसबन्धिनः श्रुतिगामितया शोभन्ते तथा दृष्टा अपि भैमीसंबन्धिनः श्रुतिगामितया शोभन्त इत्यत्रापि [illegible] एव तात्पर्यम् । श्रुतदृष्टा अपि सर्वे गुणा भैम्यां [illegible] इति भावः । सामुद्रिकशास्त्रे श्रुताना पद्मिन्यादौ दृष्टानामिति वा यथाकथंचिज्ज्ञेयम् । विस्तरभयान्न लिख्यते । 'श्रुति [illegible] थाम्नाये वार्तायां श्रोत्रकर्मणि' इति विश्व. । गामी [illegible] आवश्यके ताच्छील्ये वा णिनि. । 'त्वतलो.–' इति पुंवत् । व्यतिपूर्वस्य भातेः 'कर्तरि कर्मव्यतिहारे' इत्यात्मनेपदम् । द्वि-वचने सवर्णदीर्घत्वे कृते, बहुवचने च 'आत्मनेपदेष्वनत.' इति झस्यादादेशे शौब्लुक् टेरेत्व सर्वत्र । वचनश्लेषः ॥

नलिनं मलिनं विवृण्वती पृषतीमस्पृशती तदीक्षणे ।
अपि खञ्जनमञ्जनाञ्चिते विदधाते रुचिगर्वदुर्विधम् २३

नलिनमिति ॥ तदीक्षणे भैमीनेत्रे पृषतीमञ्जनशलाकाम-स्पृशती अप्राप्ते अञ्जनानञ्चिते सती नलिनं कमलं मलिन स्व-कान्त्या दूषितं विदधाते कुर्वाते । किंभूते तदीक्षणे—विवृण्वती आत्मानं प्रकाशयन्ती प्रसारयन्ती । ऋजुरीत्या विलोकमाने । अञ्जनाञ्चिते अञ्जनपूजिते साञ्जने सती तदीक्षणे खञ्जनमपि स-ञ्जरीटमपि रुचिगर्वेण कान्तिमदेन दुर्विधं दरिद्रं विदधाते । अवतंसीकृतं कमलं कटाक्षावलोकनप्रसृतया स्वकान्त्या मलिनं श्याम विवृण्वती कुर्वती, तथा—पृषतीं हरिणीमस्पृशती नेत्रवि-षयेऽगणयन्ती एवंविधे भैमीनेत्रे कज्जलाञ्चिते खञ्जनमिति पू-र्ववत् । अञ्जनपूजनात्पूर्वं स्वकान्त्या कमलं जितं, हरिणीनेत्रयोस्तु भैमीनेत्रशोभासंभावनापि नास्ति । अञ्जनपूजानन्तरं खञ्जनस्य मन्नेत्रसदृशे नान्यस्येति गर्वस्तद्रहित कुर्वाते इत्यर्थ इति वा, रुचि कान्तिविषये दर्पेण रहितमिति वा । रुचीति भिन्नं पदम् । खञ्जनो हि शुक्लकृष्णोऽतिसरलोऽतिचञ्चलश्च । अतस्तेन साम्य-संभावनाया कज्जलदानानन्तरं तदधिककान्तित्वात्सोऽपि जित इति भाव. । मलिन स्वगत श्याम गुणं विलोकनवशाद्विवृण्वती प्रकाशयन्ती नलिनं रुचिगर्वदुर्विधं विदधाते इति वा, मलिन

[illegible] रानार्तिगाणि [illegible] नालिनं वा [illegible] । [illegible] 'पुंवत्–' इति [illegible] । [illegible] 'मलिन रोगे कृतो' इति विश्व । [illegible] 'अतो पूजायाम्' [illegible] 'अतो पूजायाम्' इति [illegible] इति पाठे 'अति भाति' इति [illegible] । [illegible] ॥

अधरं किल बिम्बनामकं फलमस्मादिति भव्यमन्वयम् ।
लभतेऽधरबिम्बमित्यदः पदमस्या रदनच्छदं वदत् ॥

अधरमिति ॥ हे राजन्, अस्या दमयन्त्या [illegible] रसोष्ठ [illegible] । इत्यदः पदमेतत्पदं । [illegible] शब्द इत्यन्तो [illegible] भव्यमन्वयं लभते [illegible] इतीति किम्—किल यस्माद्बिम्बनामकं [illegible] हीनम् । बिम्बापेक्षयास्या [illegible] बिम्बसंज्ञकं फल यस्मादधरबिम्ब इति बहुव्रीहि, न एव बिम्बमिति । अन्यासां तु अधरो बिम्ब इवेति तत्पुरुष धारयः । एतस्यास्तु बहुव्रीहौ [illegible] शब्दस्तत्र भव्यत्वम् । [illegible] स्यधरो जितबिम्ब इति भाव ॥

हृतसारमिवेन्दुमण्डलं दमयन्तीवदनाय वेधसा ।
कृतमध्यबिलं विलोक्यते [illegible]

हृतेति ॥ इन्दुमण्डलं चन्द्रबिम्बं वेधसा ब्रह्मणा [illegible] न्तीवदनाय भैमीमुखं निर्मातुं हृतसारमिव [illegible] कृतं मध्ये बिल छिद्रं यस्यैवंभूत विलोक्यते दृश्यते तत्रैव इत्[illegible]

१ इति विद्यमाने अदादेशस्याप्राप्त्या पूर्वं शपो लुक्, ततो झस्यादेशो बोध्य. । २ 'अत्र वचनश्लेषक्रियाकारकदीपकसंसृष्टि' इति **साहित्यविद्याधरी** । 'अत्र लोकयुगादीनां त्रयाणामपि प्रकृतत्वात्केवलप्रकृतविषयतु-ल्ययोगिताभेद । 'प्रस्तुताप्रस्तुतानां च केवल तुल्यधर्मत. । औपम्य गम्यते यत्र सा मता तुल्ययोगिता ॥' इति लक्षणात्' इति जीवातु. ।

१ 'अत्र छेकानुप्रासोऽतिशयोक्तिरलंकार.' इति **साहित्यविद्याधरी** । '[ई]क्षणयोर्नलिनमलिनीकरणायसंबन्धेऽपि संबन्धोक्तेरतिशयोक्ति. तया [illegible] समा व्यज्यतेऽलंकारेणालंकारध्वनि ' इति जीवातु । २–३ '[illegible] रदनच्छदे' इति द्विवचनान्तपाठ **साहित्यविद्याधरी**समत । [illegible] व्याख्यातम्—रदनच्छदे ओष्ठौ वदत् प्रतिपादयत् । रदनच्छदशब्द[स्य] नपुंसकत्वम् । यदुक्त **प्रतापमार्तण्डा**भिधानकोपे—'गलत्पक्षच्छदे[illegible] याम्' इति 'आभ्याम् रदनच्छदं' इति पाठस्तु सर्वथाऽशुद्ध 'ओष्ठौ[illegible] रदच्छद ' इति पुंलिङ्गनिर्देशात्' इति **सुखावबोधा** । 'आभ्याम्' [illegible] पाठे रदनच्छदौ वददिति युक्त पाठ । छदशब्दस्य पुंलिङ्गत्वात् । [illegible] पर्णं छद पुमान्' इत्यमर इति **तिलक**–व्याख्यायामभिहितम् । [illegible] च्छदे वदत् 'वद स्थैर्ये' स्थिरीभवदिति मतम्यन्तपाठाट्टीकारश्च । [illegible] त्रोत्प्रेक्षालंकार ' इति **साहित्यविद्याधरी** । 'अत्र दमयन्तीदन्तच्छद बिम्बातिगीकरणासंबन्धेऽपि संबन्धोक्तेरतिशयोक्ति । पूर्ववद् ध्वनि ।' इति जीवातु ।

—कलङ्केन हृतसारत्वमुत्प्रेक्षितम्। किंभूतम्—इतो गभीरखन्यां—नेत्रगर्ते परभागस्थितस्य खस्याकाशस्य नीलिमा येन। कलङ्को—न भवति, किं त्वयमाकाशनीलिमा। भैमीमुखं निष्कलङ्कचन्द्रसा—दृशतुल्यमिति भावः। वदनाय 'क्रियार्थोपपदस्य च—' इति चतुर्थी। खनीति 'कृदिकारादक्तिनः' इति ङीष्॥

प्रकारान्तरेण भैमीमुखस्य चन्द्राधिक्यमाह—

धृतलाञ्छनगोमयाञ्चनं विधुमालेपनपाण्डुरं विधिः।
भ्रमयत्युचितं विदर्भजाननीराजनवर्धमानकम्॥२६॥

धृतेति॥ ब्रह्माज्ञया चन्द्रो भ्राम्यति। तत्रोत्प्रेक्षते। विधिर्ब्रह्मा विधुं चन्द्रमुचितं योग्यं विदर्भजा भैमी तस्या आननं तस्य नीराजनार्थमारार्तिकार्थं वर्धमानकमिव वर्धमानकं शरावं भ्रमयति। किंभूतं विधुम्—धृतं लाञ्छनमेव कलङ्क एव गोमयाञ्चनं गोमयपूजनं येन। तथा—आलेपनं पिष्टोदकम् ('अईपण' इति लोके प्रसिद्धं) तेनैव पाण्डुरम्। चन्द्रस्तन्मुखस्यादरं न प्राप्नोतीति भावः। गोमयलिप्तेन चूर्णादिचिह्नेन शरावेण दृष्टिदोषपनिरासार्थं नीराजना क्रियत इति लोकाचारः। 'शरावो वर्धमानकः' इत्यमरः॥

सुषमाविषये परीक्षणे निखिलं पद्ममभाजि तन्मुखात्।
अधुनापि न भङ्गलक्षणं सलिलोन्मज्जनमुज्झति स्फुटम्॥

सुषमेति॥ कमलस्य शोभाधिका, भैमीवदनस्य वेति सुषमाविषये परमशोभाविषये परीक्षणे दिव्येन शोधने निखिलं समस्तं पद्मं पद्मजातं तन्मुखाद्भैमीमुखादभाजि पराजयं प्राप्तम्। अत एव—भङ्गलक्षणं पराजयचिह्नं सलिलोन्मज्जनं जलादुन्मज्जनमूर्ध्वभवनमद्यापि नोज्झति स्फुटं व्यक्तमेव न त्यजति। स्फुटमुत्प्रेक्षे वा। जलोन्मज्जनं तस्य स्वाभाविकं भङ्गलक्षणत्वेनोत्प्रेक्षितम्। स्फुटं विकसितमिति पद्मविशेषणं वा। जलदिव्ये धनुर्धरमुक्तबाणानयनाय यावदन्यो धावन्नागच्छति तावद्यः सलिले निमग्न एव तिष्ठति स विजयते, यस्तु ततः पूर्वमेवोन्मज्जति स पराजयत इति भावः। 'सुषमा परमा शोभा' इत्यमरः। सुविनिर्दुर्भ्यः—' इति षत्वम्। अभाजीति कर्मकर्तरि चिण्, 'भञ्जेश्च चिणि' इति नलोपः॥

धनुषी रतिपञ्चबाणयोरुदिते विश्वजयाय तद्भ्रुवौ।
नलिके न तदुच्चनासिके त्वयि नालीकविमुक्तिकामयोः॥

धनुषी इति॥ तद्भ्रुवौ भैमीभ्रुवौ विश्वजयाय त्रैलोक्यजयाय रतिपञ्चबाणयोर्धनुषी नोदिते प्रादुर्भूते न इति काका। नु इति वितर्के। तथा—तस्या भैम्या उच्चनासिके रन्ध्रद्वयोपलक्षिते नासिके त्वयि विषये नालीकौ नलिकाप्रेर्यमाणलघुशरौ तयोर्विमुक्तिकामयोर्नलिके शराधारनलौ न भवतः, अपितु नलिके एव। एतस्या भ्रूनासिके दृष्ट्वा सर्वोऽपि कामाधीनो भवतीति भावः। 'नालीकः शरशल्ययोः' इति विश्वः। विश्वजयाय 'तुमर्थात्—' इति चतुर्थी। कामयोरिति 'शीलिकामिभक्ष्याचरिभ्यो णः' ॥

सदृशी तव शूर सा परं जलदुर्गस्थमृणालजिद्भुजा।
अपि मित्रजुषां सरोरुहां गृहयालुः करलीलया श्रियः॥

सदृशीति॥ हे शूर, सा भैमी परं केवलं तव सदृशी योग्या। किंभूता—जललक्षणं दुर्गं तत्र तिष्ठन्ति जलदुर्गस्थानि मृणालानि जयत इति जितौ भुजौ यस्याः सा। मृणालादपि कोमलौ गौरौ च तद्भुजौ इत्यर्थः। तथा—करलीलया हस्तविलासेन मित्रं सूर्यं, सुहृदं च जुषन्ते सेवन्ते मित्रजुषि तेषाम्। विकसितत्वात्सश्रीकाणामपि सरोरुहां कमलानां श्रियो गृहयालुर्ग्रहीतुकामा। त्वमपि जलदुर्गस्थवैरिजिद्भुजः सन्सुहृदां ससहायानामपि वैरिणां संपदः करलीलया बलिक्रियया। गृहयालुरिति शूरत्वादुभयोः साम्यम्। अपिरन्वयेऽपि इत्यर्थे वा। 'मित्रं सुहृदि मित्रोऽर्के', 'बलिहस्तांशवः कराः' 'लीला विलासक्रिययोः' इत्यमरः। गृहेश्चौरादिकण्यन्तात् 'स्पृहिगृहि—' इत्यादिनालुचि 'अयामन्ता—' इत्ययादेशे गृहयालुः। तद्योगे न लोका—' इति षष्ठीनिषेधाच्छ्रिय इति द्वितीया॥

वयसी शिशुतातदुत्तरे सुदृशि स्वाभिविधिं विधित्सुनी।
विधिनापि न रोमरेखया कृतसीम्नी प्रविभज्य रज्यतः॥

वयसी इति॥ हे राजन्, तस्यां सुदृशि सुनयनायां स्वाभिविधिं निजाभिव्याप्तिं विधित्सुनी कर्तुकामे [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] तारुण्यमपि। एवंभूते शिशुता च तदुत्तरं शिशुतायाः [illegible] [illegible] वयसी न रज्यतः अपितु रज्यत एव संतुष्यत एव। [illegible] तस्या [illegible] [illegible] [illegible] इति [illegible]। किंभूते वयसी—विधिना ब्रह्मणा [illegible] [illegible] रोमरेखया प्रविभज्य [illegible] विभागं कृत्वा कृतसीम्नी कृतमर्यादे [illegible]। [illegible] [illegible] न रज्यत, किं तु [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] च [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] भावः। विधिना [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

अपि तद्वपुषि प्रसर्पतोर्गमिते [illegible]नाम् ।
सयौवनयोः खलु द्वयोः [illegible] कुचौ ॥

अपीति ॥ [illegible] उतोद्वयो [illegible] तरणकुम्भो भवत । ननु [illegible] ब्रेः कान्तिप्रवाहैरगा [illegible] पूर्वापेक्षया अपिः, अन्यच्च [illegible] योर्वदूयेन भाव्यम् । यद्यपि [illegible] लभ्यते तथापि [illegible] त्यवगन्तव्यम् ॥

कलसे निजहेतुदण्डजः किमु चक्रभ्रमकारितागुणः ।
स तदुच्चकुचौ भवन्प्रभाझरचक्रभ्रममातनोति नत् ॥३२

कलस इति ॥ न्यायशास्त्रे समवायिकारण[illegible]कारण निमित्तकारणं चेति यत्समवेतमेव कार्यमुत्पद्यते तत्समवायिकारणं, यथा मृत्पिण्डो घटस्य । तत्र पूर्वश्लोके कुम्भारोपणेन तदुभयसाम्यमसहमान कविः प्रभागुणाधिक्यप्रतिपादनेन तयोरुत्कृष्टतामारोपयितुं हंसमुखेनापूर्वामुक्तिभङ्गिं प्रयोजयान । असंभाव्यवस्तुदर्शने परसंमतिप्रश्ने किमुशब्दः । हे राजन्, चक्रभ्रमं करोत्येवंशीलश्चक्रभ्रमकारी तस्य भावश्चक्रभ्रमकारिता तल्लक्षणो गुण स्वभावः (य.) कलसे घटे दृश्यते स निजस्य स्वस्य घटस्य हेतुर्निमित्तकारणं दण्डस्तस्माज्जातः किमु । समवायिकारणगुण. कार्ये गुणमारभते न निमित्तगुणः । अत्र तु निमित्तगुणः कार्ये गुणमारभत इति असंभाव्यमेतत्त्वया कुत्रचिद्दृष्टमिति प्रश्नार्थः किमु । मया तु दृष्टः । कुत्रेत्यपेक्षायामाह—यद्यस्मात्स कलसस्तस्या भैम्या उच्चकुचौ भवन्नुच्चस्तनतां प्रपद्यमान· प्रभाझरेण दीप्तिसमूहेन चक्रभ्रमं कुलालचक्रभ्रमणमर्थाद्दृष्टे करोति । सुन्दरवस्तुदर्शनेन दृष्टेर्भ्रमण भवति । सूर्याद्यालोकावलोकनवत् । अथ च स तदुच्चकुचौ भवन्दीप्तिसमूहेन चक्रस्य राष्ट्रस्य, लोकसमूहस्य वा भ्रमं मदजनितं मोहमातनोति । सर्वोऽपि स्तनकान्तिदर्शनेन कामान्धो भवतीति भाव. । अथ च कान्तिप्रवाहे चक्रवाकभ्रान्तिमातनोति । (कान्ति) प्रवाहे चक्रवाका भवन्ति (भ्रमन्ति) अतो भ्रमकारणत्वाच्छब्दच्छलाच्चक्रभ्रमकारितागुणो घटे विद्यते । तुङ्गत्वेन कान्तिमत्त्वेन च तत्कुचौ घटचक्रवाकतुल्याविति भावः । निज सहजश्चासौ हेतुश्च । समवायिकारणमिति यावत् । तादृशो न भवतीति अनिजहेतुर्निमित्तकारणं तादृशाद्दण्डाज्जातः । किमु- इत्युत्प्रेक्षा, आक्षेपो वा । दण्डगुण· कलसे विद्यत इत्यत्र किं प्रमाणमित्याशङ्कायां शब्दच्छलेन हेतुमाह—स इति । यद् यस्मादिति वा । इति यथामति व्याख्येयम् । 'चक्रो गणे चक्रवाके चक्र [illegible] ।

[illegible]

[illegible] ॥

उदरं नतमध्यपृष्ठतास्फुटदङ्गुष्ठपदेन मुष्टिना ।
चतुरङ्गुलमध्यनिर्गतत्रिवलिभ्राजि कृतं दमस्वसुः ॥[illegible]

उदरमिति ॥ हे राजन्, दमस्वसुर्भैम्या उदरं मुष्टिना [illegible] विधिनेत्यर्थात् । किंभूतेन मुष्टिना—नतो नम्रो मध्यो [illegible] पृष्ठं यस्योदरस्य तस्य भावस्तत्ता तया स्फुटं प्रकटीभ[illegible] ष्ठस्थानं यस्य तेन । किंभूतमुदरम्—चतसृणामङ्गुलीनां मध्यान्निर्गतो वलयस्ताभिर्भ्राजते तच्छीलम् । मुष्टिना[illegible] वेदात् । उदरे त्रिवलियुक्तत्वं चतुरङ्गुलिधारणात् । चतसृ[illegible] ष्वेवान्तराणि भवन्ति । चतुरङ्गुलमिति 'तत्पुरुषस्य—' इत्यच् ।

प्रकारान्तरेणोदरमेव वर्णयति—

उदरं परिमाति मुष्टिना कुतुकी कोऽपि दमस्वसुः कि[illegible]
धृततच्चतुरङ्गुलीव यद्वलिभिर्भाति सहेमकाञ्चिभिः [illegible]

---

१ 'अत्र कुचयो कुम्भत्वसंभावनेनोत्प्रेक्षालङ्कारो, न रूपकम् । तथा च काव्यप्रकाश —'संभावनमथोत्प्रेक्षा प्रकृतस्य परेण यत्' । खलुशब्द उत्प्रेक्षाव्यञ्जक', अतिशयोक्तिरिति वा' इति साहित्यविद्याधरी । 'अत्र [illegible] स्यौवनभुवनकुम्भत्वोत्प्रेक्षया तयोरौत्कट्य कुचयोश्चातिवृद्धिर्व्य- , इत्यलङ्कारेण वस्तुध्वनि ' इति जीवातु ।

१ 'अनुमानालङ्कार , न तदुच्चकुचौ भवन्निति रूपकम् । [illegible] दर्शनाच्चक्रवाकभ्रान्तिजननाद्भ्रान्तिमानप्यलङ्कारो भवति' इति साहित्यविद्याधरी । 'अत्र समवायिकारणगुणा रूपादय कार्ये सङ्क्रामन्ति, न [illegible] त्तगुणा इति तार्किकमते स्थिते गुण इति चक्रभ्रम इति चोभयत्रापि [illegible] च्यप्रतीयमानयोरभेदाध्यवसाय एव । स तदुच्चकुचौ भवन् इति [illegible] सभ्रमयोरभेदातिशयोक्त्युत्थापितशरचक्रभ्रमात्मकक्रियानिमित्ता कुचा[illegible] कलसे कार्ये चक्रभ्रमकारिताख्यगुणनिमित्तकारणगुणसंक्रमणोत्प्रेक्षेति सक्षेप. । तार्किकमते विरोधाद्विरोधाभासोऽलङ्कारः इति केचिदुक्तवन्त[illegible] न्ताश्रुतचमत्कारपारदृश्वान. शृण्वन्तु' इति जीवातुः । २ 'अत्रो[illegible] दीपक चालङ्कार.' इति साहित्यविद्याधरी । 'अत्र शिल्पैरावतरो [illegible] सजन्मारिभजनस्य जितवहेत्वाजितकुम्भत्वपदार्थहेतुकत्वात्तद्धेतुकं काव्य[illegible] तदसंबन्धेऽपि संबन्धाभिधानादतिशयोक्तिश्च' इति जीवातु. । ३ '[illegible] काव्यलिङ्गरूपकालङ्कार.' इति साहित्यविद्याधरी । 'उत्प्रेक्षा' इति जीवातु. ।

उदरमिति ॥ कोऽपि कुतुकी दमनस्वसुरुदरं मुष्टिना इयत्तया रिनाति व्यवच्छिनत्ति । किमु उत्प्रेक्षे । यद्यस्मात्तदुदरं सहेम-गात्रिभिः सुवर्णमेखलासहिताभिर्वलिभिः कृत्वा धृतात्तस्य मुष्टिग्रहतस्य अङ्गुल्यो येन एवंविधमिव भाति । तिस्रो वल्यश्च-र्थी हेमकाञ्ची । चतस्रोऽङ्गुलयस्तस्य मुष्टेरित्यर्थः । को ब्रह्मा । नपिरेवार्थः । ब्रह्मेवेत्यर्थः ॥

पृथुवर्तुलतन्नितम्बकृन्मिहिरस्यन्दनशिल्पशिक्षया ।
विधिरेकचक्रचारिणं किमु निर्मित्सति मान्मथं रथम् ।

पृथ्विति ॥ विधिर्ब्रह्मा मान्मथं कामसंबन्धिनं रथं निर्मित्सति निर्मातुमिच्छति । किमु उत्प्रेक्षायाम् । किंभूतो विधिः—मिहिरः सूर्य-स्तस्य स्यन्दनो रथस्तस्य शिल्पं निर्माणं तस्य शिक्षयाभ्यासेन पृथुं महान्तं वर्तुलं तस्या भैम्या नितम्बं करोतीति कृत् । किंभूतं रथम् —एकेनासहायेन चक्रेण चरति एवंशीलम् । सूर्यरथैकचक्रनि-र्माणाभ्यासेन ब्रह्मणा भैमीनितम्बः कृतः स कामरथत्वेनोत्प्रेक्षितः । नितम्बदर्शनात्मदनप्रादुर्भावो भवतीति भावः । निर्मित्सति । नाऽः सनि मीमा—' इत्यादिना अच इस् अत्र लोपोऽभ्यासस्य' ॥

तरुमूरुयुगेन सुन्दरी किमु रम्भां परिणाहिना परम् ।
तरुणीमपि जिष्णुरेव तां धनदापत्यतपःफलस्तनीम् ३७

तरुमिति ॥ हे राजन्, सुन्दरी भैमी परिणाहिना विशालेनोरु-युगेनोरुद्वयेन तरुं वृक्षरूपां रम्भां कदलीं परं केवलं जिष्णुर्जयन-शीलेति किमु किं वक्तव्यम् । अपि त्वेवं न वाच्यम् । किंतु तरुणी-मपि तां रम्भामप्सरोविशेषमपि जिष्णुरेव । किंभूताम्—धनदा-पत्यस्य कुबेरपुत्रस्य नलकूबरस्य तपसः फलं स्तनौ यस्याः । यदर्थं नलकूबरेण तपः कृतं तां रम्भाम् । कदलीमप्सरसं चोरुयुगेन जितवती-त्यर्थः । द्वयेन द्वयं जितम् । 'परिणाहो विशालता' इत्यमरः । 'रम्भा कदल्यप्सरसोः' इति विश्वः । 'न लोका—' इति निषेधात्तरुमिति द्वितीया । सुन्दरी । गौरादित्वान्ङीष् ॥

जलजे रविसेवयेव ये पदमेतत्पदतामवापतुः ।
ध्रुवमेत्य रुतः सहंसकीकुरुतस्ते विधिपत्रदंपती ॥३८॥

जलजे इति ॥ ये जलजे कमले रवेः सूर्यस्य सेवयेवैतस्या भैम्याः पदतां चरणत्वं पदमुत्तमस्थानं, व्याजं चावापतुः प्रापतुरिव । ध्रुव-मुत्प्रेक्षते । विधिपत्रदंपती ब्रह्मवाहनपक्षिजायापती हंसस्त्रीपुंसौ कर्तारौ ते जलजे कर्मणी एत्यागत्य रुतः शब्दाद् ध्रुवं निश्चयेन सहंसकीकुरुतः हंससहिते कुरुतः । हंसरवतुल्याव्यक्तशिञ्जितादेते सहंसे इत्यनुमीयत इत्यर्थः । हंसकः पादकटकस्तस्य हिते नूपुरयुक्ते कुरुतः । विधिहंसमिथुनमेतन्नूपुरत्वेन परिणतमित्यर्थः । रविसेवया पद्मयोर्भैमीपदत्वप्राप्तिः । विधिसेवया हंसानामनेनचरणस्थानप्राप्तिरि-त्यर्थः । विधिपत्रदंपती ये पद्मे एत्य रुतः शब्दं कुरुतः । रु शब्दे । तथा सहंसे कुरुत इति वा । कमलस्य हंसनयोगो युक्तः । भैमी-पदयोः पद्माद्युत्कृष्टत्वाद्धंसरवसमानाशिञ्जितयोगाच्चेत्युत्प्रेक्षा ।

१ 'अनेनैवोपमा चालङ्कारः' इति साहित्यविद्याधरी । [illegible] इत्योक्तेः [illegible] इति [illegible] । २ [illegible] इति साहित्यविद्याधरी । ३ [illegible] इति साहित्यविद्याधरी ।

सुन्दरतरे सुकुमारे च सृजता ब्रह्मणा स्वीयहंसमिथुनमेव तद्रू-पणत्वेन कल्पितम्, तादृशस्यान्यस्य भूषणस्याभावादिति च ध्वनिः । 'हंसकः पादकटक' इत्यमरः । पक्षे 'शेषाद्विभाषा' इति कप्, ततश्चिः । रुत इति पक्षे संपदादिः ॥

श्रितपुण्यसरःसरित्कथं न समाधिक्षपिताखिलक्षपम् ।
जलजं गतिमेतु मञ्जुलां दमयन्तीपदनाम्नि जन्मनि ३९

श्रितेति ॥ जलजं कमलं दमयन्ती (न्त्याः) पदमेव चरण एव नाम यस्यैवंभूते जन्मनि जन्मान्तरे मञ्जुलां रम्यां गतिं गमनं पुण्यलोकप्राप्तिरूपां दशां च कथं न एतु प्राप्नोतु । किंभूतम्—श्रितानि पुण्यानि श्रेयस्कारीणि सरांसि, श्रेयस्कारिण्यो नद्यश्च येन तत् । तथा—समाधिना मुकुलीभावेन सम्यगाधिना क्षपिता अति-वाहिता अखिलाः क्षपा रात्रयो येन । अन्योऽपि सेवितपुण्यतीर्थः समाधिना योगादिनातिवाहितसमस्तरात्रिर्जन्मान्तरे उत्तमां दशां प्राप्नोति तद्वज्जन्मीपदप्राप्तिर्जलजस्य ॥

एतादृशी सा कथं त्वया ज्ञातेत्यत आह—

सरसीः परिशीलितुं मया गमिकर्मीकृतनैकनीवृता ।
अतिथित्वमनायि सा दृशोः सदसत्संशयगोचरोदरी४०

सरसीरिति ॥ सरसीः सरांसि परिशीलितुमवगाहितुं ग-मेर्धातोः कर्मीकृता गतिविषयीकृता नैका अनेका नीवृतो देशा येन एवंविधेन मया सा भैमी दृशोरतिथित्वं दृग्गोचरत्वमनायि आनीता । दृष्टेत्यर्थः । किंभूता—सदसतोरस्ति नास्तीति संशय-स्य गोचरो विषय उदरं यस्याः सा अत्यन्तं कृशोदरीति भावः । एतेन क्वापि देशे तादृशी न दृष्टेति भावः । 'नीवृज्जनपदो देशवि-षयौ' इत्यमरः । सरसीः । गौरादित्वान्ङीष् । शीलेर्भौवादिकात्तु-मुन् । नीवृत् नहिवृति—' इति दीर्घः । गोचरोदरी नासि-कोदर—' इति ङीष् ॥

अवधृत्य दिवोऽपि यौवतैर्न सहाधीतवतीमिमामहम् ।
कतमस्तु विधातुराशये पतिरस्या वसतीत्यचिन्तयम्४१

अवेति ॥ हे राजन्, अहमित्यचिन्तयं विचारितवानस्मि । किं कृत्वा—दिवोऽपि स्वर्लोकस्यापि यौवतैः स्त्रीसमूहैः सह ना-धीतवतीं नाध्ययनकर्त्रीमिमां भैमीमवधृत्य निश्चित्य । मदृशी. सह पठ्यते किल । इतीति किम्—विधातुर्ब्रह्मण आशये मनसस्या भैम्याः कतमस्तु को वा पतिर्निश्चितो वसति इति । विधात्रा सुरसुन्दरीभ्यो-ऽपि सुन्दर्या भैम्या योग्यः को भर्ता विनिर्मित इति चिन्तितवानि-त्यर्थः । यौवतैरिति युवतिशब्दात्सामूहिके भिक्षादित्वादणि 'भ-स्याढे—' इति प्राप्तः पुंवद्भावो भिक्षादौ युवतिशब्दपाठसाम-

१ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । २ [illegible] इति साहित्यवि-द्याधरी । ३ [illegible] इति [illegible] वक्रोक्तिजीवित[illegible] इति सा-हित्यविद्याधरी । ४ [illegible]

नेन। तव केवलां संमतिमेवाधिगन्तुं ज्ञातुमेवेदं निवेदितं । वचनं तथापि निन्द्यम्। ममोपकारो न कर्तव्य इति केनापि व्यत इति वा। भवत्संमतिं ज्ञातुमेवेदं वचनं यदि संमति त्कर्तृकमात्मसंमानं प्राप्तं चेद्वचनं तर्हि धिक् निन्द्यमेव । यत.- धवो न ह्येतादृशा भवन्तीति वा ॥

दिदं विशदं वचोमृतं परिपीयाभ्युदितं द्विजाधिपात्।
तितृप्ततया विनिर्ममे स तदुद्गारमिव स्मितं सितम् ४९

तदिति ॥ स नलो द्विजाधिपात्पक्षिश्रेष्ठात्, चन्द्राच्चाभ्युदितं गतमिदं पूर्वोक्तं विशदं प्रव्यक्तं धवलं च वचोलक्षणममृतं परि- य सादरमाकर्ण्य पीत्वा चातितृप्ततयातिहृष्टत्वेन सितं श्वेत तं तस्य पीतस्यामृतस्य चोद्गारमिव विनिर्ममे चकार । श्वेतस्य त एवोद्गारो भवतीति सितपदम्। अन्योऽप्यतितृप्तोऽजीर्णभया- द्गारं करोति, सोऽप्यपक्वत्वात्स्मितो भवति । साधव. स्मितभा- ण.। भैमीप्राप्तिसंभावनाज्जातहर्षाद्वा स्मितम् । उद्गार इति न्द्ययोर्ग्रे' इति घञ् ॥

रिमृज्य भुजाग्रजन्मना पतगं कोकनदेन नैषधः।
ृदु तस्य मुदेऽकिरद्गिरः प्रियवादामृतकूपकण्ठजाः॥५०

परीति ॥ नैषधो नलस्तस्य हंसस्य मुदे हर्षाय गिरो वाचो ृदु कोमलं यथा तथाऽकिरदुवाच। किं कृत्वा—भुजाग्रे बाहुप्रान्ते न्मोत्पत्तिर्यस्य तेन कोकनदेन रक्तोत्पलेन। करेणेत्यर्थः। पतगं रिमृज्य संस्पृश्य। किंभूता गिरः—प्रियवादामृतं स्तुतिवचोल- ्रणममृतं तस्य कूप, आकर इत्यर्थः। एवंभूतो य. कण्ठस्तस्मा- ाता । मञ्जुलं सरसं च वच उवाचेति भाव.। मृदु परिमृ- येति वा ॥

। तुलाविषये तवाकृतिर्न वचोवर्त्मनि ते सुशीलता।
वदुदाहरणाकृतौ गुणा इति सामुद्रकसारमुद्रणा॥५१॥

नेति ॥ हे हंस, तव आकृतिः स्वरूपं तुल्यत इति तुला उप- ेयं तल्लक्षणे विषये न। उपमानाभावात्, किं तूपमानमेव। तुल्य- ऽनयेति तुला उपमानं तस्य विषये लक्ष्ये उपमेयमध्ये न तिष्ठति, कें तूपमानमेवेति वा। तथा—ते सुशीलता सुस्वभावत्वं सुवृ- त्तत्वं वा वचोवर्त्मनि न वागोचरो न, वर्णयितुं न शक्यत त्यर्थ.। तथा—आकृतौ गुणा इति 'यत्राकृतिस्तत्र गुणा वसन्ति' इति सामुद्रकशास्त्रस्य सारो रहस्यं तस्य मुद्रणा नियमना, संग्रह इति यावत्। सा त्वदुदाहरणा त्वमेवोदाहरणं दृष्टान्तो यस्याः। अन्यथा सा निर्विषया स्यादिति भावः। तवाकृतिं गुणांश्च दृष्ट्वा सामुद्रिकशास्त्रकारैः 'यत्राकृतिस्तत्र गुणा वसन्ति' इत्युक्तम्। उदाहरणं प्रथमदृष्टान्तस्त्वमित्यर्थ.' इति वा। तुलेति कर्मणि क- रणे च 'घञर्थे कविधानम्' इति क'। ण्यन्तत्वात्तुलनेति यद्यपि भवितव्यम्। तथापि 'अतुलोपमाभ्याम्' इति निर्देशात्कप्रत्यय.। सामुद्रकेति समुद्रेण प्रोक्तमित्यस्मिन्नर्थे 'तेन प्रोक्तम्' इत्यणि स्वार्थे कन्। 'सामुद्रिक' इति पाठेऽणन्तादस्त्यर्थे 'अत इनिठनौ' इति ठन् ॥

न सुवर्णमयी तनुः परं ननु किं वागपि तावकी तथा।
न परं पथि पक्षपातितानवलम्बे किमु मादृशेऽपि सा॥५२

नेति ॥ ननु संबोधने। तावकी तवेयं तनुः परं केवलं सुव- र्णमयी हेमविकारो न, किंतु तावकी वागपि वाण्यपि तथा किं सुवर्णमयी शोभना वर्णा यस्यां सा। किं प्रश्ने। वाक्पटुत्वं, शरी- रसौन्दर्यं च त्वय्येवेति सूचितम्। नु संबोधने। न इति पृथक्। वागपि तथा न किम्, अपितु तथैवेति वा। अन्यच्च तव पक्षपा- तिता पक्षाभ्यां पतति गच्छत्येवंशील. पक्षपाती तस्य भावस्तत्ता- नवलम्बे निरालम्बे पथि अन्तरिक्षमार्गे परं केवलं न, किंतु सा पक्षपातिता स्ववर्गान्त.पातित्वमनुकूलवर्तित्वमनवलम्बे निर्गतिके मादृशे मत्सदृशे किमु किं नेति वा । निरालम्बनस्य मम त्वमे- वालम्बनमिति भावः ॥

भृशतापभृता मया भवान्मरुदासादि तुषारसारवान्।
धनिनामितरः सतां पुनर्गुणवत्संनिधिरेव संनिधिः॥५३

भृशेति ॥ हे हंस, मया भवान्मरुद्वायुरासादि प्राप्तः । किंभू- तेन—भृशतापमतिशयितकामज्वरं बिभर्तीति। किंभूतो मरुत्— तुषारस्य हिमस्य सारः श्रेष्ठो भागो विद्यतेऽस्मिन्। ज्वरतप्तस्य शीतलेन वायुना यथा तापनाशस्तथा भवत्संगत्या ममेत्यर्थ.। तदेव दृष्टान्तेनाह—धनिनां धनवतामितर एतद्विलक्षणो नीचो द्रव्यरूपो वा संनिधि. सम्यङ्निधि. । सतां विदुषां पुनर्गुणवतां संनिधिः समागम एव संनिधि सम्यग् संनिधिर्न त्वन्य.। निधि- प्राप्त्या धनिकानां यथा हर्षस्तथा गुणिजनसंनिधिवासिनां हर्ष.। सन्निति पृथग्वा। 'इतरस्त्वन्यनीचयो' इत्यमरः ॥

शतशः श्रुतिमागतैव सा त्रिजगन्मोहमहौषधिर्मम।
अमुना तव शंसितेन तु स्वदृशैवाधिगतामवैमि तां ५४

शतश इति ॥ त्रिजगतो मोहे मूर्च्छाप्रापणे वशीकरणे च म- हौषधिस्तन्मौषधिः संमोहिनी विद्येत्यर्थ.। सा भैमी शतशः श- ताद्बहुभ्योऽनेकवारं वा मम श्रुतिमागतैव। अनेकवारं मयाकर्णि- तैवेत्यर्थः। अमुनानेन तव शंसितेन त्वत्कर्तृकेण सौन्दर्यकथनेन तु पुनरह तां भैमीं स्वदृशैव स्वनेत्रेणैवाधिगतां दृष्टामवैमि जाने। यद्येवंविधा दृष्टा त्वया तर्हि मयापि दृष्टैवेत्यतिमित्रतया लौकि-

१ 'अत्रार्थान्तरन्यासोऽलंकार' इति साहित्यविद्याधरी। २ 'अत्र [illegible]लंकार । तत्र वचोऽमृतमिति रूपकम्। [illegible] [illegible] अर्थान्तरन्यासोऽपि [illegible]। तेन [illegible]' इति साहित्य- विद्याधरी। ३ 'अत्र भुजाग्रजन्मना कोकनदेनेति [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]' इति [illegible] [illegible]' इति जीवातुः।

१ [illegible] पाठ [illegible]। २ '[illegible]' इति जीवातु.। '[illegible] [illegible] च' इति साहित्यविद्याधरी। ३ '[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी। [illegible] इति जीवातुः। ४ [illegible] इति सा- हित्यविद्याधरी। [illegible]' इति जीवातु।

क्युक्तिः । यच्च बहुवारमाकर्ण्यते तत्कदाचिद्दृश्यतेऽपि । शतश इति बह्वर्थकारकत्वाच्छस् ॥

नेत्रादपि मित्रवचनस्याधिक्यमाह—

अखिलं विदुषामनाविलं सुहृदा च स्वहृदा च पश्यताम् ।
सविधेऽपि नसूक्ष्मसाक्षिणी वदनालंकृतिमात्रमक्षिणी ॥

अखिलमिति ॥ चौ तुल्ययोगार्थौ । सुहृदा मित्रेण च स्वहृदा स्वमनसा चाखिलं समस्तं वस्त्वनाविलमसंदिग्धम्, अविपर्यस्तं च आगमानुमानाभ्यां पश्यताम्, अनाविलमसंदिग्धं यथा भवति तथा वा जानतां विदुषां ज्ञातॄणामक्षिणी नेत्रे वदनालंकृतिमात्रं मुखालंकरणमेव न त्वन्यत्तयोः प्रयोजनम् । यतः किंभूते अक्षिणी—सविधेऽपि समीपेऽपि न सूक्ष्मवस्तुग्राहके । यन्नेत्रद्वयं स्वगतं कज्जलारक्तत्वादिकमपि ज्ञातुं न शक्नोति तद्दूरस्थं कथं गृह्णीयात् । असामीप्यादिति भावः । अत. प्रत्यक्षं ताभ्यां दुर्बलमित्यर्थः । मित्रस्य प्रथमग्रहणं हृदयापेक्षया प्राधान्यद्योतनार्थम् । एवंविधे अक्षिणी विदुषामलंकरणमात्रं न, किंत्वलंकृतिरेव वद कथय इति वा । सुहृदा देशकालाद्यव्यवहितमपि पश्यन्ति न तु नेत्राभ्याम् । सुहृदेति 'सुहृद्दुर्हृदौ—' इति साधुः । नसूक्ष्मेति नसमासः सूक्ष्मसाक्षिणी नेति केचित् । 'मात्रं कार्त्स्न्येऽवधारणे' । अत्रावधारणे मात्रशब्दः[1] ।

अमितं मधु तत्कथा मम श्रवणप्राघुणकीकृता जनैः ।
मदनानलबोधने भवेत्खग धाय्या धिगधैर्यधारिणः ॥५६॥

अमितमिति ॥ हे खग हंस, जनैर्लोकैः श्रवणयोः प्राघुणकीकृतातिथीकृता श्राविता तस्या भैम्याः कथा मम मदनानलस्य कामाग्नेर्बोधने दीपने धाय्या अग्निसंधुक्षणे समर्था ऋग्भवेद्भवति । तया यथाग्निर्दीप्यते । तथा तत्कथया मम मदनाग्निर्दीप्यते । किंभूता तत्कथा—अमितमनुपम, बहु वा मधु । दिव्यापरिमितामृततुल्येत्यर्थः । जनो धैर्यधारिणो मत्सदृशानधीरान्पुरुषान्धिक् । एतादृशा अधीरा निन्द्याः मम (इत्यस्य) विशेषणम्, अधैर्यधारिण इति वा । तदा मां धिगित्यर्थः । 'ऋक्सामिधेनी धाय्या च या स्यादग्निसमिन्धने' इत्यमरः ॥

विषमो मलयाहिमण्डलीविषफूत्कारमयो मयोहितः ।
खग कालकलत्रदिग्भवः पवनस्तद्विरहानलैधसा ॥५७॥

विषम इति ॥ हे खग, तद्विरहानलो भैमीवियोगवह्निस्तस्यैधसा इन्धनेन मया कालकलत्रदिग् दक्षिणा तत्र भव. पवनो वायुर्दक्षिणवात. विषमो दुःसह ऊहितस्तर्कित । किंभूत—मलयाचले वर्तमाना अहिमण्डली भुजंगसमूहस्तस्य विषं तस्य फूत्कारस्तेन निर्मितं [illegible]वायुरूप । विष माति आत्मना स-

मीकरोतीति वा । विष मयते ददाति वा । कालयति [illegible] नीति कालस्तत्पुत्रस्त्वेवंविध एव संभाव्यते । फूत्कार[illegible] वह्निना यथा काष्ठं दह्यते तथा मलयपवनसंधुक्षितेन वि[illegible] नाहमपि दह्ये इति भावः । मलयाचले [illegible] बाहुल्यम् । विषम इति 'आतोऽनुपसर्गे कः' । फूत्कारमय[illegible] तादूप्ये प्राचुर्ये वा मयट् । कालेति [illegible] त्पचार्थेच् ॥

प्रतिमासमसौ निशापतिः खग संगच्छति [illegible] दिना[illegible]
किमु तीव्रतरैस्ततः करैर्मम दाहाय स धैर्यतस्क[illegible]

प्रतिमेति ॥ हे खग, असौ निशापतिश्चन्द्रः [illegible] मासे यद्दिनाधिपं सूर्यं संगच्छति प्रविशति स चन्द्रस्त[illegible] सद्गात्तीव्रतरैरतितीक्ष्णैर्धैर्यतस्करैर्धैर्यचौरैः करैः किरणैः मम [illegible] हाय किमु । जात इति शेषः । उपलक्षित इति वा । वि[illegible] हिणां संतापकारित्वं स्वत एव रवेस्तैक्ष्ण्यमादायोत्प्रेक्षितम् । [illegible] न्योऽपि स्वतोऽपकारेऽसमर्थोऽन्यसहायोऽपकारं करोति । [illegible] तिमासम् । वीप्सायामव्ययीभावः । संगच्छतीति [illegible] ड्भावः ॥

कुसुमानि यदि स्मरेषवो न तु वज्रं विषवल्लिजानि [illegible]
हृदयं यदमूमुहन्नमूर्मम यच्चातितरामतीतपन् ॥ ५[illegible]

कुसुमेति ॥ यदि स्मरेषवः कामबाणाः कुसुमानि पुष्पाणि तु वज्रं । वज्ररूपा यदि न भवन्तीत्यर्थः । तत्तर्हि तानि कुसुमानि विषवल्लिजानि विषवल्लीभवानि । यद्वा—[illegible] स्मरेषवो वज्रमेव न तु कुसुमानि । लोकप्रसिद्धिविरुद्धं यदि तर्हि तानि विषवल्लीजातानि भविष्यन्ति । कुसुमत्वमस्तु वल्लीजत्वं मास्तु । विपक्षे बाधकमाह—यद्यस्मात् अमू[illegible] षवो मम हृदयमतितरामतिशयेनामूमुहन्मोहयामासु, तपश्च तापयामासु । अत्यन्तमोहतापौ विषवल्लीजत्वेन वि[illegible] संगच्छेते । तस्माद्विषवल्लीजान्येवेत्यर्थः । 'इषुर्द्वयोः' इत्यम[illegible] अमूमुहन् अतीतपन्निति मुहेस्तपेश्च ण्यन्ताल्लुङ् । तयोः[illegible] कत्वात् 'गतिबुद्धि—' इत्यादिनाऽणौ कर्तुर्णौ कर्मत्वात् [illegible] मिति द्वितीया । अतितराम् 'किमेत्तिङ्—' इत्यामु. ॥

तदिहानवधौ निमज्जतो मम कंदर्पशराधिनीरधौ ।
भव पोत इवावलम्बनं विधिनाकस्मिकसृष्टसंनिधिः ॥ [illegible]

तदिति ॥ हे हंस, तत्तस्मात्त्वं ममावलम्बनमाधारो [illegible]क इव—पोत इव समुद्रतरणयानपात्रमिव । किंभूतस्य मम—[illegible] इहास्मिन्ननवधौ निर्मर्यादे कंदर्पशरजनितो य आधिर्मनो[illegible]व्यथा तद्रूपे नीरधौ समुद्रे निमज्जतो ब्रुडत. । किंभूत—विधिना ब्रह्मणा, दैवेन वा आकस्मिकोऽकस्मात्सृष्टो [illegible]कृत. संनिधिः सांनिध्यं यस्य । अपारे समुद्रे निमज्जत. [illegible]

---

[1] [illegible] । तथा चोक्तं काव्यप्रकाशे—[illegible] [illegible] [illegible]' इति साहित्य-विद्याधरी । [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी ।
२ [illegible]' इति साहित्य-विद्याधरी । [illegible] [illegible]लंकार-[illegible]

[illegible] । [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । [illegible] [illegible] । [illegible]' इति संदे[illegible] [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । '[illegible]

दैववशात्समीपगतः पोतो यथा आलम्बनं भवति, तथा त्वमपि भवेति भावः । हेतुशून्य कालोऽकस्मादित्यनेनाव्ययेन लक्ष्यते । तत्र भव आकस्मिकः । अध्यात्मादित्वाट्ठञ् 'अव्ययानां भमात्रे टिलोपः' ॥

अथवा भवतः प्रवर्तना न कथं पिष्टमियं पिनष्टि नः ।
स्वत एव सतां परार्थता ग्रहणानां हि यथा यथार्थता ॥

अथवेति ॥ अथवेति पूर्वापरितोषे । इयम् 'भव पोत इवाव-लम्बनम्' इत्यादिका नोऽस्मत्कर्तृका भवतस्त्वत्कर्मिका प्रवर्तना प्रेरणा पिष्टं पिष्टमेव कथं न पिनष्टि । पिष्टपेषणन्यायं कथं पुनरन्ति व्यर्थमित्यर्थः । ननु स्वत प्रवृत्तौ पिष्टपेषणं न तथान्ती-त्याशङ्कायां स्वत प्रवृत्ति दृष्टान्तेन समर्थयते—हि यस्मात्सतां साधूनां परार्थता परोपकारित्वं स्वत एव । परप्रेरणं नापेक्षते इत्यर्थः । तस्मात्पिष्टपेषणतुल्या प्रवर्तनेति भावः । यथा ग्रहणानां ज्ञानानां यथार्थता प्रामाण्यं स्वत एव । ज्ञानं स्वतः प्रमाणमिति मीमांसकाः । यद्वा गृह्यते ज्ञायतेऽर्थो यैस्तानि शब्दास्तेषां यथा-र्थतानुगतार्थता स्वत एव । वृक्षशब्दोच्चारणमात्रे मूलशाखापत्रादि प्रत्यक्षमिव स्फुरति यथा तथा सतो नाममात्रे गृहीते तेषां परोप-कारित्वं स्फुरत्येव । 'एके सत्पुरुषाः परार्थघटकाः स्वार्थं परित्यज्य ये–' इत्यादि भर्तृहरिः । अन्यद्विस्तरभयान्न लिख्यते । प्रवर्तनेति 'ण्यास–' इति युच् । नः इति 'अस्मदो द्वयोश्च' इत्येकत्वेऽपि बहुवचनम् ॥

तव वर्त्मनि वर्ततां शिवं पुनरस्तु त्वरितं समागमः ।
अयि साधय साधयेप्सितं स्मरणीयाः समये वयं वयः ॥

तवेति ॥ वर्त्मनि मार्गे तव शिवं कल्याणं वर्तता भवतु । पुनरपि तव त्वरितं शीघ्रं समागमो मया सह मेलनं पुनरस्तु भवतु । अयि हंस, ईप्सितं भैमीप्राप्तिलक्षणं मदभिलषितं साधय वयं निष्पादय । त्वरितद्योतनार्थं वीप्सा । साधय गच्छ, अभिमतं साधय पुनरिति वा । हे वयः पक्षिन्, वयं समये समी-चीनसमये एकान्ते स्मर्तव्याः । तस्मात्संवादेऽलापं उत्पादयि-तव्य इति केचित् । अथ च किञ्चित्प्रतिबन्धकाशङ्कायामपि वयं सम्पादय कार्यसिद्ध्यर्थं स्मरणीयाः । 'अनुनये त्वयि' इत्यमरः । वयम् 'अस्मदो द्वयोश्च' इत्येकत्वे बहुवचनम् । पक्षे 'स्मरणीया मेघ–' इत्यादि शेषः ॥

इति तं स विसृज्य धैर्यवान्नृपतिः सूनृतवाग्बृहस्पतिः ।
अविशद्वनवेश्म विस्मितः स्मृतिलग्नैः कलहंसशंसितैः ॥६३॥

इतीति ॥ स ... प्रस्थाप्य वनवेश्म उद्यानगृहमविशत् । किंभूतः—धैर्यवान्धैर्य-युक्तः । यावद्धंसागमनं तत्रैव प्रतीक्षाकारित्वात् । तथा—सूनृत-वाचि प्रिये सत्ये च वचसि बृहस्पतिरिव, न तूपचारवादी । तथा—रमणीयत्वात्स्मृतिगोचरं स्मरणविषयं लग्नैर्गतैः कलहंसशं-सितैर्हंसभाषितैः कलैर्गम्भीरैः हंसभाषितैर्वा विस्मितः साश्चर्यः ॥

अथ भीमसुतावलोकनैः सफलं कर्तुमहस्तदेव सः ।
क्षितिमण्डलमण्डनायितं नगरं कुण्डिनमण्डजो ययौ ॥६४॥

अथेति ॥ अथानन्तरं सोऽण्डजो हंसो भीमसुता भैमी तस्या अवलोकनैर्दर्शनैस्तदेवाहर्दिनं सफलं सार्थकं कर्तुं कुण्डिनं नाम नगरं ययौ जगाम । किंभूतम्—रमणीयत्वाद्भैम्यधिष्ठितत्वाच्च क्षितिमण्डलस्य मण्डनायितमलंकारीभूतं मण्डनमिवाचरितम् । तदेवेत्यनेन क्षणमपि विलम्बो न कृतः । तेन परोपकारित्वं सूच्यते ॥

तद्गमने श्लोकत्रयेण शकुनान्याह—

प्रथमं पथि लोचनातिथिं पथिकप्रार्थितसिद्धिशंसिनम् ।
कलसं जलसंभृतं पुरः कलहंसः कलयांबभूव सः ॥६५॥

प्रथममिति ॥ स कलहंसः प्रथमं पथि मार्गे लोचनातिथिं लोचनगोचरं जलसंभृतं जलपूर्णं कलसं घटं पुरोऽग्रे कलयांबभूव ज्ञातवान् । स्वानुकूलं शकुनमग्रहीदित्यर्थः । अतिथिशब्देनाक-स्मिकोपस्थितिः सूच्यते । बुद्धिपूर्वकं शकुनं तथा न फलदं यथाकस्मिकम् । किंभूतं कलसम्—पथिकैः प्रार्थिता या सिद्धिस्तां शंसतीति शंसिनं द्योतकम् । पथिकः 'पथः ष्कन्' ॥

अवलम्ब्य दिदृक्षयाम्बरे क्षणमाश्चर्यरसालसं गतम् ।
स विलासवनेऽवनीभृतः फलमैक्षिष्ट रसालसंगतम् ॥६६॥

अवलम्ब्येति ॥ स हंसोऽवनीभृतो नलस्य विलासवने क्रीडावने रसाले आम्रे संगतं स्थितं फलमैक्षिष्ट ददर्श । फलमा-त्रदर्शनं कार्यसिद्धिसूचकम्, सुतरामाम्रफलदर्शनमिति भावः । किं कृत्वा—क्षणं मुहूर्तं दिदृक्षया ... आश्चर्य-रसेनालसं मन्दं गतं गमनमवलम्ब्याश्रित्य इति पर्यवसितम् ॥

नवनः फलभैरपातितं जलदैर्भरितग्भुर्पं नगम् ।
स ददर्श पतङ्गपुंगवो विटपच्छन्नतरङ्गनगम् ॥६७॥

नवनस इति । स पतङ्गपुंगवः पक्षिश्रेष्ठो नगं पर्वतं ददर्श । किंभूतम्—... भूरितरं ... इत्यर्थः । तथा—भरितगं ... ।

नमशकुनमतस्तेषां छन्नत्वमुक्तम् । 'कलभः करिशावकः', 'ह्रस्वशाखाशिफः क्षुपः', 'तरक्षुस्तु मृगादनः' इत्यमरः । 'स्युरुत्तरपदे व्याघ्रपुंगव–' इत्यादिवचनात्पुंगवशब्दः प्रशंसावचनः । प्रशस्तः पतङ्गः । 'प्रशंसावचनैश्च' इति समासः । छन्नेति 'वा दान्तशान्त–' इति साधुः । पन्नगेति 'सर्वत्रपन्नयोरुपसंख्यानम्' इति डः ॥

स ययौ धुतपक्षतिः क्षणं क्षणमूर्ध्वायनदुर्विभावनः ।
विततीकृतनिश्चलच्छदः क्षणमालोककदत्तकौतुकः ॥६८॥

स इति ॥ स हंस एवंभूतः सन्ययौ । किंभूतः—क्षणं त्रिंशत्कलालक्षणं धुता कम्पिता पक्षतिः पक्षमूलं येन । तथा—क्षणमूर्ध्वमयनं गमनं तेन दुर्विभावनो दुर्लक्ष्यः । तथा—क्षणं विततीकृतौ विस्तारितौ अत एव निश्चलौ निष्कम्पौ छदौ पक्षौ यस्य । सर्वोऽपि पक्षिजातिः । अत एव आलोककानां पश्यतां जनानां दत्तं कौतुकं येन । एकत्र दुर्लक्ष्यत्वादेव कौतूहलम् । आलोकयतेर्ण्वुल् ॥

तनुदीधितिधारया रयाद्गतया लोकविलोकनामसौ ।
छदहेम कषन्निवालसत्कषपाषाणनिभे नभस्तले ॥६९॥

तन्विति ॥ असौ हंसः, अलसद्राज । किं कुर्वन्निव—लोकविलोकनां जननयनगोचरं गतया प्राप्तया तनुदीधितिधारया शरीरदीप्तिधारया, गमनवेगात्तन्वी कृशा या दीधितिधारा दीप्तिधारा तया वा कृत्वा कषपाषाणनिभे निकषोपलतुल्ये गगने नभस्तले छदहेम पक्षसुवर्णं शुद्धमशुद्धं वेति परीक्षार्थं कषन्निव घर्षन्निव । निकषे सुवर्णरेखापि जनैर्विलोक्यते ॥

विनमद्भिरधःस्थितैः खगैर्झटिति श्येननिपातशङ्किभिः ।
स निरैक्षि रयैकयोपरि सदझांकारितपत्रपद्धतिः ॥७०॥

विनमद्भिरिति ॥ स हंसः स्वापेक्षयाऽधःस्थितैः खगैः पक्षिभिरेकया रयैकया दृष्ट्या उपर्यूर्ध्वं निरैक्षि दृष्टः । किंभूतैः—श्येनस्य निपातशङ्किभिर्निपतनशङ्कनशीलैः । अत एव झटिति विनमद्भिर्नम्रीभूतैः । किंभूतः—(श्येननिपातशङ्कायां हेतुः) रयेण वेगेन झांकारिता झाम् इत्याकारकशब्दं कुर्वती पत्रपद्धतिः पक्षसरणिर्यस्य । श्येनवदन्यपक्षिजातिरियम् । झांकारितेति तारकादित्वादितच् । 'न्यङ्को नवे' इति निपातः ॥

ददृशे न जनेन यन्नसौ भुवि तच्छायमवेक्ष्य तत्क्षणात् ।
दिवि दिक्षु वितीर्णचक्षुषा पृथुवेगद्रुतमुक्तदृक्पथः ॥७१॥

ददृश इति । जनेन यत्नात्तदसौ हंसो न ददृशे न दृष्टः । किंभूतेन—भुवि भूम्यां तस्य हंसस्य छाया तच्छायमवेक्ष्य तदवलोकनार्थं तत्क्षणात्तस्मिन्नेव क्षणे दिवि गगने दिक्षु आशासु च वितीर्णं दत्तं चक्षुर्येन । किंभूतः—(यतः) पृथुना वेगेन द्रुतं झटिति मुक्तस्त्यक्तो दृक्पथो दृष्टिमार्गो येन । भुवि तच्छायां दृष्ट्वा तदवलोकनार्थं यावदन्तरिक्षे च दृष्टिर्दीयते तावदेवातिवेगेन दूरगामित्वान्नालोकीति भावः । यत् इतीणः शतरि रूपम् । तच्छायम् 'विभाषा सेना–' इति नपुंसकत्वम् । दृक्पथः 'ऋक्पू–' इत्यादिना समासान्तः ॥

न वनं पथि शिश्रियेऽमुना क्वचिदप्युच्चतरद्रुचारु [illegible]
न सगोत्रजमन्ववादि वा गतिवेगप्रसरद्रुचा [illegible]

न वनमिति ॥ अमुना हंसेन पथि मार्गे क्वचिदपि वनं न शिश्रिये नाश्रितम् । किंभूतम्—उच्चतराणां द्रुमाणां चारुता यत्र । तथा—वाथवा सगोत्रजं स्वज्ञातिहंसजनं नान्ववादि नानूदितम् । सगोत्रैः सह संवादो न कृत [illegible] किंभूतेन—गतिवेगेन गमनवेगेन प्रसरन्ती रुगुच्चैर्वर्तन [illegible] स्थितिः स्वयूथ्यसंभाषणं च पक्षिजातिः । [illegible] तेन न कृतमिति गमने सादरत्वं सूचितम् । सगोत्रेति '[illegible] जनपद–' इति सः । रुगिति संपदादित्वाद्भावे क्विप् ॥

अथ भीमभुजेन पालिता नगरी मञ्जुरसौ धराजि[illegible]
पतगस्य जगाम दृक्पथं हरशैलोपमसौधराजिता ॥[illegible]

अथेति ॥ अथ धराजिता राज्ञा भीमेन पालितासौ मञ्जुः सुन्दरी कुण्डिनाख्या नगरी पतगस्य हंसस्य दृक्पथं दृष्टिमार्गं जगाम । किंभूतेन—भीमौ शत्रूणां भयजनकौ भुजौ यस्य । किंभूता—हरशैलः कैलासस्तदुपमैस्तत्सदृशैः सौधैः सुधाधवलै राजगृहैः राजिता शोभिता । कैलासोऽपि भीमभुजेन हरेण पालितः । सौधराजिता, असौ धराजिता इति विरोधाभासः ।

दयितं प्रति यत्र संतता रतिहासा इव रेजिरे [illegible]
स्फटिकोपलविग्रहा गृहाः शशभृद्भित्तनिरङ्कभित्तयः [illegible]

दयितमिति ॥ असौ का—यत्र नगर्यां गृहाः [illegible] तुल्याया रतिहासाः केलिहासा इव रेजिरे शुशुभिरे । किं[illegible] रतिहासाः—दयितं पृथ्वीपतिं भीमं प्रति संतता निरन्तरं प्रवृत्ता वा । किंभूता गृहाः—स्फटिकोपलाः स्फटिकरत्नानि [illegible] स्वरूपं येषाम् । स्फटिकरत्ननिर्मिता इत्यर्थः । तथा—[illegible] चन्द्रमस भिन्नं शकलं तद्वन्निरङ्का निष्कलङ्का भित्तयो येषां [illegible]

[illegible] इति साहित्यविद्याधरी । [illegible] । यद्वा [illegible]—[illegible] [illegible] साहित्यविद्याधरी । [illegible]

[illegible] 'अत्र [illegible]' । यदुक्तं [illegible]—'[illegible]' [illegible] साहित्यविद्याधरी । [illegible] 'उद्यानवदाननम्' इति पाठे—[illegible] न भेदे । [illegible]—उद्यानानुगतानां [illegible] इति साहित्यविद्याधरी । [illegible] इति साहित्यविद्याधरी । [illegible] [illegible] निष्कलङ्कोऽपि [illegible] साहित्यविद्याधरी [illegible] इति साहित्यविद्याधरी । [illegible] इति जीवातुः ।

नागा शुभ्रत्वाद्रात्रिनुल्यत्वम् । रतिसमये कान्तं प्रति ग्लौना [illegible]ना भवन्ति अन्यदा न । 'गुहा पुंसि च भूम्येव', 'भित्तं शकलखण्डे वा' इत्यमरः । सतता. 'समो वा—' इति पक्षे [l]लोपाभाव 'भित्त शकलम्' इति साधु ॥

नृपनीलमणीगृहत्विषामुपधेर्यत्र भयेन भास्वतः ।
शरणार्थमुवास वासरेऽप्यसदावृत्त्युदयत्तमं तमः ॥७५॥

नृपेति ॥ यत्र तमोऽन्धकार नृपस्य राज्ञो नीलमणीनिर्मिता गृहास्तेषां त्विषस्तासामुपधेर्व्याजात् भास्वत सूर्याद्भयेनेव हेतुना वासरे दिवसेऽपि शरण गृहं रक्षितार वा अन्विष्यते तादृश सत् उवास वसति स्म । इन्द्रनीलनिर्मितगृहदीप्तयो न भवन्ति, किं त्वन्धकारोऽयमिति भाव । शत्रोर्भीतोऽन्योऽपि रक्षितारमाश्रयते, तदाश्रयेणोदय प्राप्नोति च । किंभूत तम —असती अविद्यमाना आवृत्तिर्व्याघुट्टनं यस्य तत् । अत एवातिशयेनोदयत्प्रसरत् उदयत्तमम् । तत कर्मधारयो वा । अन्यत्र रात्रौ तमन्निष्पति दिवा व्यावर्तते, अत्र तु रात्रिदिवम् । असती अविद्यमाना आवृति. प्रतिबन्धकं सूर्यादि यस्य । अत एवोदयत्तममिति वा । सूर्यादेरिन्द्रनीलदीप्तिप्रतिबन्धकत्वाभावादतितिविडमिति वा । 'उपधिर्व्याजचक्रयो ' इति विश्व. । मणी इति 'कृदिकारात्—' इति ङीप् । भास्वत इति 'भीत्रा—' इत्यपादानत्वम् । शरणार्थमिति 'चतुर्थी तदर्था—' इति समास । पक्षे 'कर्मण्यण्' ॥

सितदीप्रमणिप्रकल्पिते
यदगारे हसदङ्करोदसि ।
निखिलान्निशि पूर्णिमा तिथी-
नुपतस्थेऽतिथिरेकिका तिथिः ॥ ७६ ॥

सितेति ॥ यदगारे यस्या नगर्या अगारे गृहेषु । जातावेकवचनम् । निशि रात्रावेकिका एकाकिनी पूर्णिमा तिथिर्निखिलान्प्रतिपदादीन्सकलान्तिथीनतिथिर्याचको भूत्वा सन् उपतस्थे प्राप । आगन्तुकरूपेण संगत इत्यर्थ । किंभूते—सिता स्फाटिका दीप्रा दीप्तिमन्तो ये मणयो रत्नानि तै. प्रकल्पिते निर्मिते । तथा—हसन्ती प्रकाशमाने अङ्करोदसी समीपद्यावापृथिव्यौ यस्य । यद्वा हसन्नङ्को मध्यो ययोरेवंविधे रोदसी द्यावाभूमी येन । सर्वास्वपि रात्रिषु सितमणिनिर्मितगृहप्रभापटलेन द्यावाभूम्योरन्तरालस्य प्रकाशमानत्वादन्धकाराभावात्पूर्णिमैव जातेति भ्रान्तिर्भवतीति भाव । 'तिथयो द्वयो ' इत्यमर. । दीप्रेति 'नमिकम्पि—' इति र । उपतस्थे 'उपाद्देवपूजा—' इत्यादिना संगतकरणे तङ् । एकैव एकिका । एकादाकिनिच्चा' इति स्वार्थे कः ॥

सुदतीजनमज्जनार्पितैर्घुसृणैर्यत्र कषायिताशया ।
न निशाखिलयापि वापिका प्रससाद ग्रहिलेव मानिनी

सुदतीति ॥ यत्र वापिका जलक्रीडार्दीर्घिकाखिलयापि सकलयापि निशा रात्र्या न प्रससाद न स्वच्छाभूत । किंभूता—सुदतीजनाना सुन्दरीसमूहानां मज्जनेन जलक्रीडया अर्पितैर्विनीर्णैर्घुसृणै कुङ्कुमानुरागै कषायित. कलुषित आशयो मध्य यस्याः । केव—ग्रहिला आग्रहवती मानिनीव सुन्दरीव । अनेन कुङ्कुमानुरागबाहुल्य सूच्यते । मानिन्यपि सपत्नीजने प्रतिफलितं प्रियकुङ्कुमानुराग दृष्ट्वा प्रियेण नमस्कारादिना प्रसादितापि सकलयापि निशा रात्र्या न प्रसीदति । सापि घुसृणै कलुषिता । तथा—अशया शयन शयः स्वप्न स न विद्यते यस्या इति वा । सुदतीजने मज्जनमासक्तिरिति वा । शोभना दन्ता यस्याः सा । 'अग्रान्तशुद्ध—' इति चकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वान्नित्य स्त्रीसंज्ञत्वात् 'स्त्रियां संज्ञायाम्'इति वा दत्रादेश. । निशा 'पद्दन्—' इति निशाया निश् । 'ग्रहोऽनुग्रहनिर्बन्धौ' इति विश्व । ग्रहशब्दो निर्बन्धवाचक । प्रकृते तु माननिर्बन्ध । तुन्दादेराकृतिगणत्वाश्रयणादिलच् ॥

क्षणनीरवया यया निशि श्रितवप्रावलियोगपट्टया ।
मणिवेश्ममयं स निर्मलं किमपि ज्योतिरबाह्यमिज्यते॥

क्षणेति ॥ यया नगर्या निशि मध्यरात्रे क्षणनीरवया क्षणमात्रं नि शब्दया मणिवेश्ममयं रत्नगृहरूपं निर्मलमुज्ज्वलमबाह्यं प्राकारमध्यस्थितं किमपि वक्तुमशक्यं ज्योतिस्तेज इज्यते स प्राप्यते स । किंभूतया—श्रित आश्रितो वप्रावलिरेव प्राकारपङ्क्तिरेव योगपट्टो यया । एतेन मणिगृहबाहुल्य सूचितम् । अन्ययापि योगिन्या क्षणमौनिन्या आश्रितयोगपट्टया च निर्मलमविद्यादिदोषरहितं किमपि वाङ्मनसयोरविषयम् अबाह्यमाभ्यन्तरमात्मलक्षणं ज्योती रात्रौ पूज्यते । विषयीक्रियत इत्यर्थ । यजे. प्राप्तिरप्यर्थः । क्षणेन परमात्मसाक्षात्काररूपेण यन्नीर सात्त्विकभावजनितमश्रुजलं तद्दाति प्राप्नोति तादृश्या वा । आदन्तत्वात्क. । तदुक्तं गीतायाम्—'या निशा सर्वभूतानाम्—' इत्यादि ॥

विललास जलाशयोदरे क्वचन द्यौरनुबिम्बितेव या ।
परिखाकपटस्फुटस्फुरत्प्रतिबिम्बानवलम्बिताम्बुनि ॥

विललासेति ॥ या नगरी क्वचन कस्मिंश्चिज्जलाशयोदरे जलाधारमध्येऽनुबिम्बिता प्रतिबिम्बिता द्यौरिव स्वर्ग इव विललास शुशुभे । मध्य एव प्रतिबिम्बितेत्यत्र हेतुमाह—परिखेति । प्राकारपरितो जलसहितो गर्त परिखा तस्या कपटं व्याजस्तेन स्फुटं प्रव्यक्तं स्फुरता प्रतिबिम्बेनानवलम्बितमसंबद्धमम्बु यस्य यत्र वा । महति जलाशये नगरीरूपाल्पपरिमाणा द्यौ. प्रतिबिम्बिता । प्रति-

---

१ 'अत्रानुप्रासोत्प्रेक्षालुप्तोपमालंकार ' इति साहित्यविद्याधरी । २ अत्रापह्नुतिविभावनोदात्तालंकार. । तत्रापह्नुतिविभावनयो कारणभूता वासरे हि तमसो नाशे हेतुरिति कारणे सत्यपि कार्यानुत्पत्तिविभावना । इन्द्रनीलनिर्मिता गृहास्तत्र सन्तीत्युदात्तम् । यदुक्तं काव्यप्रकाशे—'उदात्तं वस्तुन. सम्पत्' इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'अत्रानुप्रासोऽलंकार । सर्वासु तिथिषु पूर्णिमासंबन्धप्रतिपादनादसंबन्धे संबन्धरूपाऽतिशयोक्तिरपि । तथोदात्तमपि । तिथीना गृहस्थ व्यवहारसमारोपात्समासोक्तिरपि । अतिथित्वरूपत्वात्पूर्णिमाया रूपकमपि' इति साहित्यविद्याधरी ।

१ 'अत्रोपमोदात्तावलंकारौ' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'ईज्यते' इति सामराजदीक्षितमूलपुस्तकपाठ. । जीवातावपि ईक्ष्यते सेव्यत इत्येव पाठो दृश्यते । ३ अत्र व्याप्तिरिति पाठे मान तु 'अशोनिर्व्याप्तिकर्मा यजिरप्यर्थे वर्तते' इति पाणिनिभाष्यम् । ४ 'अत्रोदात्तमलंकार ' इति साहित्यविद्याधरी । 'अत्र प्रस्तुतनगरविशेषणसाम्यादप्रस्तुतयोगिनीप्रतीते समासोक्तिः' इति जीवातु. ।

विम्बस्थाने चोदकं न दृश्यतेऽपरितस्तु दृश्यते । मध्य एव च प्रतिविम्बितत्वात्परितो यदुक्तं सैव परिखेति भावः । नगर्याः स्वर्गसाम्यम् ॥

व्रजते दिवि यद्गृहावलीचलचेलाञ्चलदण्डताडनाः ।
व्यतरन्नरुणाय विश्रमं सृजते हेलिहयालिकालनाम् ८०

व्रजत इति ॥ यद्गृहावली यस्याः प्रासादपङ्क्तिः, तस्याश्चलचेलाञ्चलाश्चञ्चलपताकावस्त्रप्रान्तास्त एव दण्डाः प्रतोदास्तैस्ताडना हननानि (कर्त्र्यः) दिवि गगने व्रजते गच्छते । हेलिः सूर्यस्तस्य हया अश्वास्तेषामालिः पङ्क्तिस्तस्याः कालनां प्रेरणां सृजते कुर्वते अरुणाय सूर्यसारथये विश्रमं विश्रान्तिं व्यतरन्ददुः । पताकावस्त्रचाञ्चल्यदर्शनेनारुणप्रतोदताडनबुद्ध्या सूर्याश्वश्रेणिस्त्वरिता गच्छति । अत एवारुणस्य विश्रान्तिः । गृहाणामुच्चत्वं पताकायुक्तत्वं च । 'हेलिरालिङ्गने रवौ' इति यादवः ॥

क्षितिगर्भधराम्बरालयैस्तलमध्योपरिपूरिणां पृथक् ।
जगतां किल याखिलाद्भुताजनि सारैर्निजचिह्नधारिभिः

क्षितीति ॥ या नगरी जगतां सारैः श्रेष्ठैरंशैरिवाजनि निरमायि । किल इवार्थः । किंभूतैः सारैः—क्षितिगर्भः पातालम्, धरा पृथ्वी, अम्बरमाकाशम्, एतत्त्रयमालय आश्रयो येषां तैः । किंभूतानाम्—तलमधःप्रदेशम्, मध्य धरारूपम्, उपरि आकाशरूपं पूरयन्ति व्याप्नुवन्ति । एतत्संज्ञकानामित्यर्थः । पुनः किंभूतैः—(हेतुगर्भं विशेषणम्) पृथक् निजं स्वकीयं चिह्नं लक्षणं तद्धारिभिः । पातालस्य निध्यादि चिह्नं, तत्तलगृहेषु । धान्यादि भूमेश्चिह्नं, तन्मध्यगृहेषु । स्यन्दनादि स्वर्गचिह्नं, तदूर्ध्वगृहेषु स्थित इत्यर्थः । त्रिभूमिकगृहयुक्तेत्यर्थः । जगत्त्रयसारैर्निर्मितत्वादेवाखिला सकलाप्यद्भुताश्चर्यरूपा अखिलादपि त्रैलोक्यादद्भुता । एकत्र त्रैलोक्यरूपत्वादाश्चर्यकारिणीति भावः । एकस्मिन्नपि लोके वर्तमानस्तेऽपि लोकान्तरवस्तुदर्शनाद्विस्मय इति वा । 'अध स्वरूपयोरस्त्री तलम्' इत्यमरः । धरा च अम्बरं चेति समासं कृत्वा पूर्वपदेन समासः ॥

दधदम्बुदनीलकण्ठतां वहदत्यच्छसुधोज्ज्वलं वपुः ।
कथमृच्छतु यत्र नाम न क्षितिभृन्मन्दिरमिन्दुमौलिताम्

दधदिति ॥ यत्र नगर्यां क्षितिभृन्मन्दिरं राजगृहमिन्दुमौलिता चन्द्रयुक्ताग्रता चन्द्रशेखरत्वं, चन्द्रयुक्तमस्तकत्वं च कथं नाम न ऋच्छतु प्राप्नोत्वेव । सम्भावने लोट् । किंभूतम्—अम्बुदमेघवत् नीलः कण्ठः कण्ठस्थानीयः प्रदेशो यस्य तस्य भावस्तत्ता तां दधत् । तथा—अत्यच्छयातिनिर्मलया सुधया लेपेनोज्ज्वलं वपुः स्वरूपं वहद्बिभ्रत् । इन्दुर्मौलौ यस्य तत्ता महादेवत्वं गृहस्य सूच्यते । सोऽपि जलदवत् कण्ठतामति[illegible] गौरं शरीरं च धारयति । कण्ठदेशे मेघा अग्रभागे त्युच्चत्वं राजगृहस्य सूच्यते । 'सुधालेपेऽमृते स्नुही' इत्यमरः ॥

बहुरूपकशालभञ्जिकामुखचन्द्रेषु कलङ्करङ्कवः ।
यदनेकसौधकंधराहरिभिः कुक्षिगतीकृता इव ॥

बह्विति ॥ बहु रूपकं सौन्दर्यमाकृतिर्वा यासामेवंविधाः शालभञ्जिका दन्तादिरचिताः स्तम्भादिषु निर्मिताः पुत्र्यः, मुखान्येव चन्द्रास्तेषु कलङ्करङ्कवः संभाविता लाञ्छनमृगा नगर्या अनेकेषां बहुसंख्याकानां सौधानां प्रासादानां कंधरागतैः कृत्रिमैर्हरिभिः सिंहैः कुक्षिगतीकृता इव भक्षिता इव लक्ष्यन्ते । कुक्षौ गतास्तादृशाः कृताः । चन्द्रेषु लाञ्छनं [illegible] भव्यम्, ते तु तत्र न विद्यन्ते तर्हि कंधरागतैः सिंहैर्भक्षिता इव लक्ष्यन्ते । निष्कलङ्कानि तासां मुखानीत्यर्थः । 'बहुरूपकेति' 'पाद्विभाषा' इति कप् । पुंवद्भावाट्टाब्निवृत्तौ 'प्रत्ययस्थात्' इत्यस्य निवृत्तिः ॥

बलिसद्म दिवं स तथ्यवागुपरि स्माह दिवोऽपि नारदः ।
अधराथ कृता ययैव सा विपरीताजनि भूविभूषया ॥

बलीति ॥ तथ्यवाक्सत्यवाक्स नारदो बलिसद्म पाताललक्षणां दिवं स्वर्गं दिवोऽपि स्वर्गादप्युपरि अतिरमणीयामाह वदति स्म । 'स्वर्गादप्यतिरमणीयानि पातालानि' इति [illegible] नारदवचनम् । अथ च शब्दच्छलेनोर्ध्वभागे पातालमिति [illegible] रभावात्कथं तस्य तथ्यवाक्त्वमित्याशङ्क्य शब्दच्छलेन [illegible] अथ पश्चाद्भूविभूषया पृथिव्या अलंकारभूतया यया नगर्या हीना कृतेव जितेवेत्यर्थः । अथ च अधोदेशे कृतेव सा [illegible] द्यौर्विपरीता अन्यादृश्यजनि जाता । अधोभागे बभूवेत्यर्थः । पूर्वं भूर्लोकात्स्वर्लोकस्योर्ध्वमभूदिदानीं ताभ्यामधोभागे वैपरीत्यम् । अथवा अनया जितत्वादेव पातालस्याप्यधस्तात् न त्वधोभागे स्थितत्वादित्युभयत्रापि नारदस्य सत्यवाक्त्वम् । स्वर्गात्पातालं रमणीयं तदप्यनया जितमिति स्वर्गात् [illegible] मियमतिरमणीयेति श्लोकतात्पर्यम् ॥

प्रतिहट्टपथे घरट्टजात्पथिकाह्वानदसक्तुसौरभैः ।
कलहान्न घनान्यदुत्थितादधुनाप्युज्झति घर्घरस्वरः ॥

प्रतीति ॥ प्रतिहट्टपथे सर्वेष्वपि विपणिमार्गेषु पथिकानां पान्थास्तेषामाह्वानमाकारणं तद्ददति आह्वानदानि सक्तुनां सौरभाणि सौगन्ध्यानि तैः कृत्वा तैरुपलक्षिताद्वा घरट्टजाद्गोधूमादि[illegible]

[illegible] सर्वेति, [illegible] [illegible] पाठ[illegible] [illegible] [illegible] । २ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] । [illegible] [illegible] इति जीवातुः । ३ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । [illegible] [illegible] इति जीवातुः ।

१ 'अत्र रूपकालंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । 'अत्र [illegible] [illegible] [illegible] इति जीवातुः । २ 'अत्र [illegible]' [illegible] [illegible] [illegible] भवति । किम् । अनेकमिति । [illegible] [illegible] भाव्यमिदम् । ३ 'अतिशयोक्तिरलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । ४ 'भूविभूषया' इति पाठः [illegible] [illegible] 'पातालानि नारद' इति विष्णुपुराणम् [illegible] मुक्तावलीमा । ६ 'अतिशयोक्तिरलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी ।

णपापाणो घरट्टस्तस्माज्जातादुद्युत्थितादस्या नगर्या उदिता-लहाज्जातो यो घर्घरस्वरः परुषशब्दोऽधुनाप्यद्यापि घनान्मेघा-ज्झति न लजति । यत्तच्छब्दार्थोऽर्थाद्गम्यः । सक्तूनामामोदमा-य पान्था भोजनार्थं तत्रत्यान्सक्तूस्त्यक्तुं न शक्नुवन्ति, मेघाश्च न्गृहं प्रत्युत्सुकयन्तीति सक्तुनिमित्तो मेघघरट्टयोः कलहः । ग पीडयन्ति सक्तुपरिमलैर्घरट्टा जीवयन्ति । तेन मेघानां घर-नां च नित्यं कलह । तेन घर्घरस्वरोऽद्यापि मेघान्न मुञ्चतीति । घरट्टाः पान्थाह्वानं ददति मेघाश्च घ्नन्ति खण्डयन्तीति भाव. । ऽतिरोपात्कलहं करोति घर्घरस्वरस्त न त्यजति । सर्वोपकारित्व गर्या द्योत्यते । हट्टपथे च कलहो भवति । 'ऋक्-' इत्यादिना मासान्तः 'तृतीयासप्तम्यो.-' इत्यमभावः । घर्घर पृथक्पदम् ॥

रणः कनकस्य मानिनीं दिवमङ्कादमराद्रिरागताम् ।
नरत्नकपाटपक्षतिः परिरभ्यानुनयन्नुवास याम्॥८६॥

वरण इति ॥ कनकस्य सुवर्णस्य वरण प्राकार एवामराद्रिः मेरुः मानिनीं कोपनां अत एवाङ्कात्स्वोत्सङ्गं त्यक्त्वा आगतां वं प्राप्तां यां नगरीमेव दिवं परिरभ्यालिङ्ग्य अनुनयन्प्रसादय-वास । मेरुः कथं तत्रागत इत्यत आह—घनरत्ने निविडरत्ने विडे वा रत्नकपाटे ते एव पक्षती पक्षौ यस्य । सपक्षत्वात्तस्य त्रागमनम् । उवासेत्यनेन तदिच्छया तत्रैव स्थितो, न तु तां हीत्वा स्वगृहं नेतुमशकत् । अतिमानिनीत्वाच्चाद्यापि नानुनेतुं ग्यते । स्वर्णप्राकारो मेरुतुल्यः, नगरी स्वर्गतुल्या, रत्नकपाटे नाद्रिपक्षतुल्ये । अन्योऽपि मानिनीमन्यत्र गतामालिङ्ग्यानुनयं दनुरोधात्तत्रैव वसति । 'प्राकारो वरण. शाल' इत्यमर । 'अनुनयन्निवास' इति वा पाठ. ॥

अनलैः परिवेषमेत्य या ज्वलदर्कोपलवप्रजन्मभिः ।
उदयं लयमन्तरा रवेरवहद्बाणपुरीपरार्ध्यताम् ॥८७॥

अनलैरिति ॥ या नगरी ज्वलद्भिर्दीप्यमानैरर्कोपलैः सूर्यकान्तैर्निर्मितेभ्यो वप्रेभ्यो जन्म येषां तैरनलैरग्निभिः परिवेषं वेष्टनमेत्य प्राप्य रवेः सूर्यस्योदयं लयमस्तं चान्तरा उदयमारभ्यास्तपर्यन्तं बाणपुरीव परार्ध्यतामग्रगण्यतां श्रेष्ठतामवहद्दधार । पुर्या. परार्ध्यतां वा । बाणपुर्यपि रुद्रप्रसादादनलपरिवृतेति प्रसिद्धिः । सूर्यकिरणसंबन्धात्सूर्यकान्तेभ्योऽग्निरुत्पद्यते । अनेकप्राकारेति भाव । उदयम्, लयम्, 'अन्तरान्तरेण-' इति द्वितीया ॥

बहुकम्बुमणिर्वराटिकागणनाटत्करकर्कटोत्करः ।
हिमवालुकयाच्छवालुकः पटु दध्वान यदापणार्णवः॥८८॥

बह्विति ॥ यस्या आपणो हट्ट एवार्णवः पटु सातिशयं दध्वान गर्जितवान् । किंभूतः—बहवः कम्बवः शङ्खाः मणयो मौक्तिकादयश्च यत्र, समुद्रोऽप्येवम् । तथा—वराटिकागणनायां कपर्दकगणनार्थमटन्तो भ्रमन्तः करा हस्ता एव कर्कटोत्कराः कुलीरसमूहा यत्र समुद्रे भ्रमत्कुलीरास्तिष्ठन्ति । तथा—हिमवालुकया कर्पूरेणाच्छवालुको निर्मलसिकतः । समुद्रे सिकतास्तिष्ठन्ति तत्स्थानेऽत्र कर्पूरः । सिकतासाम्येनात्र कर्पूरबाहुल्यम् । तत्र देशे बाहुल्येन कपर्दकैरेव व्यवहार । पटुशब्देन जनसंमर्दः सूच्यते ॥

यदगारघटाट्टकुट्टिमस्रवदिन्दूपलतुन्दिलापया ।
मुमुचे न पतिव्रतौचिती प्रतिचन्द्रोदयमभ्रगङ्गया ॥८९॥

यदिति ॥ अभ्रगङ्गया आकाशगङ्गया प्रतिचन्द्रोदयं चन्द्रोदये चन्द्रोदये पतिव्रतौचिती पातिव्रत्यौचित्यं न मुमुचे न त्यक्तम् । किंभूतया—यदगारघटानां यस्या गृहसमूहानामट्टा उपरिगृहास्तेषु कुट्टिमा बद्धभूमयस्तासु स्रवन्तो द्रवन्तो य इन्दूपलाश्चन्द्रकान्तास्तैस्तुन्दिला बहुतरा आपो जलानि यस्यास्तया । चन्द्रोदये समुद्रोदकवृद्धिर्भवति गङ्गा च तत्पत्नी चन्द्रकान्तगलदुदकसंपर्काद्वर्धत इति पातिव्रत्यौचित्यम् । 'आर्तार्ते मुदिते हृष्टा प्रोषिते मलिना कृशा' इत्यादि पतिव्रतालक्षणम् । अनेनाकाशगङ्गाया अपि कुट्टिमानामूर्ध्वभावत्वं सूच्यते । तुन्दिला मत्वर्थे 'तुन्दादिभ्यः-' इतीलच् । लक्षणया पुष्टत्वम् । तुन्दिलापयेति 'ऋक्-' इत्यादिना समासान्त । प्रतिर्वीप्सायाम् ॥

रुचयोऽस्तमितस्य भास्वतः
स्खलिता यत्र निरालयाः किल ।
अनुसायमभुर्विलेपना-
पणकश्मीरजपण्यवीथयः ॥ ९० ॥

रुचय इति ॥ यत्र नगर्यामनुसायं प्रतिसंध्याकाल विलेपनापणे सुगन्धद्रव्यविक्रयहट्टे काश्मीरजं तल्लक्षण पण्य विक्रेयं तस्य वीथयो मार्गा अस्तमितस्यास्तं गतस्य भास्वतो रवेः स्खलिताश्च्युता निरालया निराश्रया रुचय इवाभुर्भान्ति स्म । किल इवार्थे । भातेर्लङ् । अनुर्वीप्सायाम् । सायंकाले तासां रक्तत्वादित्यर्थः । पण्यम् 'अवद्यपण्य-' इति साधु । 'पङ्क्तिर्वीथी पदव्यपि' ॥

विततं वणिजापणेऽखिलं पणितुं यत्र जनेन वीक्ष्यते ।
मुनिनेव मृकण्डुसूनुना जगतीवस्तु पुरोदरे हरेः ॥९१॥

१ 'अनाश्रिवनादन्य सिकतादातिशयोक्तिरलंकार.' इति साहित्यविद्याधरी । 'अत्र घनानां घरट्टकलहासंबन्धेऽपि संबन्धोक्तेरतिशयोक्तिः । तथा च घर्घरस्तनस्य मेघोत्पन्नत्वोत्प्रेक्षा, [illegible] इति मल्लिनाथः' इति जीवातुः । २ [illegible] सुखावबोधायास्य न [illegible] । [illegible] । ३ 'अत्र रूपकालंकारः । [illegible] रूपकादेव । तेन नात्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । 'रूपकालंकार [illegible] । तेन [illegible] नगरी [illegible] वरण [illegible] व्यज्यते' इति जीवातुः । ४ [illegible]' इति जीवातु. । [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी ।

१ 'अत्र रूपकालंकार ' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्रातिशयोक्तिरुत्प्रेक्षा [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । '[illegible] इत्यादिना [illegible] । तथा च [illegible] । [illegible] मल्लिनाथ । [illegible]' इति जीवातु । ३ 'पटु' इति पाठस्तु जीवातुनिरस्तः सुखावबोधात्साहित्यविद्याधरीमतः । ४ [illegible] । [illegible] । [illegible] रद्देन— [illegible] । [illegible] ' इति, साहित्यविद्याधरी ।

विततमिति ॥ यत्र नगर्यां जनेन लोकेन वणिजा लाभजीविना आपणे हट्टे पणितुं विक्रेतुं विततं विस्तारितमखिलं जगतीवस्तु वीक्ष्यतेऽवलोक्यते। एकैकस्यापि वणिजो हट्टे सर्वं वस्तु विद्यत इति भावः। केन कस्मिन्किमिव—मृकण्डुसूनुना मार्कण्डेयेन मुनिना पुरा पूर्वं हरेर्विष्णोरुदरे जठरे जगतीषु त्रैलोक्येषु जातं वस्त्विव। वीक्ष्यते स्मेत्यर्थः। पणितुम्। आर्धधातुके विकल्पादायाभावः। वीक्ष्यते भूते पुरायोगे 'पुरि लुङ् चास्मे' इति लट्। उकारान्तादेवापत्यार्थे शुभ्रादित्वाड्ढकि कित्वाद्वृद्धौ च 'ढे लोपोऽकद्र्वाः' इत्युकारलोपे च मार्कण्डेयः ॥

समसेणमदैर्यदापणे तुलयन्सौरभलोभनिश्चलम्।
पणिता न जनारवैरवैदपि गुञ्जन्तमलिं मलीमसम् ९२

सममिति ॥ यस्या नगर्या आपणे पणिता विक्रेता मलीमसं श्यामं गुञ्जन्तमपि शब्दायमानमप्यलिं भ्रमरं जनारवैर्लोककोलाहलैर्न अवैदज्ञासीत्। किं कुर्वन्—एणमदैः कस्तूरिकाभिः समं सह तुलयन्। किंभूतमलिम्—सौरभलोभेन सौरभ्याभिलाषेण निश्चलं कस्तूरिकाया उपरि स्थितम्। निश्चलत्वात्समानवर्णत्वाच्च कस्तूरिकायाः सकाशाद्भिन्नत्वेन यद्यपि ज्ञातुं न शक्यते तथापि गुञ्जनाज्ज्ञेयः। जनशब्देषु गुञ्जनस्यान्तर्हितत्वादिति भावः। अवैदिति णौ लङि रूपम्। तुलयन् 'तुल उन्मितौ' इति ण्यन्ताच्छता। संज्ञापूर्वकविधित्वाल्लघूपधगुणाभावः। मलीमसम् 'ज्योत्स्नातमिस्रा—' इति साधुः ॥

रविकान्तमयेन सेतुना सकलाहं ज्वलनाहितोष्मणा।
शिशिरे निशि गच्छतां पुरा चरणौ यत्र दुनोति नो हिमं

रवीति ॥ यत्र नगर्यां हिमं शीतं रविकान्तमयेन सूर्यकान्तबद्धेन सेतुना पथा शिशिरे शिशिरर्तौ निशि रात्रावपि गच्छतां धीपुंसानां चरणौ पुरा नो दुनोति नादुनोत्। किंभूतेन सेतुना—सकलं च तदहश्च सकलाहं ज्वलनोऽग्निस्तेनाहित आरोपित ऊष्मा औष्ण्यं यस्य। सकलाहम् 'राजाह—' इति टच्। अत्यन्तसंयोगे द्वितीया। दुनोति। पुरायोगे लट् ॥

विधुदीधितिजेन यत्पथं पयसा नैषधशीलशीतलम्।
शशिकान्तमयं तपागमे कलितीव्रस्तपति स नातपः ९४

विधिवति ॥ आतपो यत्पथं यस्या नगर्याः पन्थानं ग्रीष्मागमेऽपि न तपति स्म नोष्णीचकार। किंभूतम्—न्तमयं चन्द्रकान्तमयम्। अत एव विधुदीधितिजेन च संबन्धजेन पयसा जलेन [illegible] किंभूतः—कलितीव्रः कलियुगवद्‌दतिदारुणः। इति तर्हीन्द्वोदये स्रवद्भिश्चन्द्रकान्तैरतिशीतलो जात इत्यर्थः। [illegible] ऋगादित्वाद् ॥

परिखावलयच्छलेन या न परेषां ग्रहणस्य गोचरा।
फणिभाषितभाष्यफक्किकाविषमा कुण्डलनामवापिता ९५

परीति ॥ या नगरी परिखावलयच्छलेन परिखा[illegible] जेन कुण्डलना रेखावलयमवापिता सती परेषां शत्रूणां स्वाधीनत्वस्य गोचरो विषयो न। शत्रुभिर्ग्रहीतुमशक्येत्यर्थः। किंभूता—फणिभाषिता शेषोक्ता भाष्यस्य फक्किका ग्रन्थ[illegible] दुर्ग्रहा शेषव्यतिरिक्तेन ज्ञातुमशक्या। यथा भाष्यफक्किका विना कुण्डलिनेति प्रसिद्धिः। शेष एव तदर्थं जानाति ॥

मुखपाणिपदाक्ष्णि पङ्कजे रचिताङ्गेष्वपरेषु चम्पकैः।
स्वयमादित यत्र भीमजा स्मरपूजाकुसुमस्रजः श्रियम् ९६

मुखेति ॥ यत्र नगर्यां भीमजा स्मरस्य कामस्य [illegible] कुसुमस्रजः (श्रियं) पुष्पमालायाः श्रियं शोभां स्वयमा[दित] स्वीचकार। कामपूजापुष्पमालास्थाने सैव जातेत्यर्थः। किंभूता—मुखपाणिपदाक्ष्णि आस्यकरचरणनयने पङ्कजे नीलोत्पले रचिता निर्मिता। प्राण्यङ्गत्वादेकवद्भावः। तथा—न्येष्वङ्गेषु चम्पकैश्चम्पापुष्पै रचिता। मालाप्यनेकविधैः क्रियते। वदनकरचरणनेत्रं कमलतुल्यम्, अन्यदङ्गं चम्पकतुल्यमिति भावः। मालया यथा कामः प्रसन्नीक्रियते, तथा तदङ्गैः (—पदाक्षि) 'अक्षिद्भ्यो—' इत्यादौ 'अङ्गाधिकारे तस्य च तदुत्तरपदस्य च' इति तदन्तविध्युपज्ञानादनटादेशे 'अह्नोऽन्' इत्यल्लोपः। आदित 'आङो दोऽनास्यविहरणे' इति तङ्। 'स्थाघ्वोरिच्च' इतीकारः। 'ह्रस्वादङ्गात्' इति सिचो लोपः' ॥

जघनस्तनभारगौरवाद्वियदालम्ब्य विहर्तुमक्षमाः।
ध्रुवमप्सरसोऽवतीर्य यां शतमध्यासत तत्सखीजनः ९७

जघनेति ॥ शतमसंख्याता अप्सरसो जघनस्तनभारगौरवात् तस्य कुचयो (स्य) भारेण स्थूलत्वेन गौरवाद्गुरुत्वाद्वियदाकाशमवलम्ब्य यतो विहर्तुं क्रीडितुमक्षमा असमर्थाः ध्रुवं निश्चितम्

---

१ 'दनिमादयमन्त्यरोभि न्तुनादेवाचप्रयत्न' इति तु जयादित्यादिमतम्। भट्टिस्तु [illegible] प्रयुङ्क्ते—'न चोपलेभे वणिजां पणायाम्' इति मनोरमा। [illegible] 'अनिपाल्यो —' इति [illegible]। २ 'अत्रोपमोदात्तालंकारौ' इति साहित्यविद्याधरी। ३ 'अत्र निश्चलत्वाद्येतु न कविना [illegible] [illegible]। 'सामान्य [illegible] एव सम्बन्धनिका' इति [illegible]। [illegible] इति जीवातुः। [illegible] इति साहित्यविद्याधरी। ४ [illegible] इति [illegible]। [illegible] ५ [illegible] इति जीवातुः। [illegible] इति साहित्यविद्याधरी।

१ 'अत्राप्युक्तनिमित्ता विशेषोक्त्युदात्तोपमालंकारसंसृष्टिः' इति साहित्यविद्याधरी। 'अत्र नगरपथस्येन्दूपलमय [illegible] निश्चयोक्ति [illegible] पेक्षत्वादुपमयोः संकरः' इति जीवातुः। २ 'विषमा' इति मिल्लिनाथ-जीवातुसंमतम्। ३ 'अत्रापह्नुत्युपमालंकारौ' इति साहित्यविद्याधरी। 'अत्र नगर्याः कुण्डलित्वस्य [illegible] सा च [illegible] [illegible] इति जीवातुः। ४ 'अत्र निदर्शनालंकारः' इति साहित्यविद्याधरी। [illegible] इति जीवातुः।

–तो (अवर्तीये) मुवनागत्य तत्सौजनो मैमीलसौजनो भूत्वा [illegible] नगरीमध्यासताध्यतिष्ठत् । यत्सर्वोऽप्सरस्तुल्या इति भाव. । [illegible]–स्याहितत्वाज्जवनस्य पूर्वनिपातः । यात् 'अधिशीङ्–' इति [illegible]–मैत्वम् ॥

[illegible]श्रुतिशालिसमस्तवर्णतां न कथं चित्रमयी बिभर्तु या ।
[illegible]रभेदमुपैतु या कथं कलितानल्पमुखारवा न वा॥९८॥

[illegible] स्थितीति ॥ या नगरी स्थिता स्वीयस्वीयाचारानतिक्रमणेन [illegible]लिनः शोभमानाः समस्ता वर्णा यस्यां तस्या भावस्तत्ता ता [illegible]थं केन प्रकारेण न बिभर्तु, अपि तु बिभर्त्येव । अत एव चित्र[illegible]मयी आश्चर्यरूपा । अन्यत्र ब्राह्मणादिवर्णानां संकरादत्र च तद[illegible]भावादाश्चर्यरूपत्वम् । ब्राह्मणादयोऽत्रानंकीर्णा[illegible] । अथ – या चित्रमयी लेखप्रचुरा सा स्थिता परस्परानतिक्रमेण [illegible]नः सर्वे नीलपीतादिवर्णा यस्यां तद्भावं कथं न बिभर्तु, अपितु [illegible]भर्त्येव । [illegible] । यस्मात् या कलितानीकृता अनल्पानां [illegible] नरादीनां मुखारवा मुखवाक्यानि यया एवंभूता, तस्मात्स्वर[illegible] नरकिंपुरुषादिवाक्यानां भेद[illegible] यथाक[illegible] [illegible] या कथं नोपैतु । अथ च कलितोऽङ्गीकृतो [illegible] [illegible] ब्राह्मणानां [illegible] वेदरूपो यथा [illegible] या, [illegible]भेदमुदात्तादिभेदस्वरादिभिः या कथं नोपैतु । [illegible]— [illegible] वर्णानामष्टौ स्थानानि तानि [illegible] समस्ता वर्णा अक्षराणि यस्याम् । ब्राह्मणा [illegible] वेद यत्र [illegible] । 'अष्टौ स्थानानि वर्णानामुरः कण्ठः शिरस्तथा । जिह्वामूलं च दन्ताश्च नासिकोष्ठौ च तालु च ॥' इति शिक्षायाम् । [illegible]— [illegible] स्वरादिभेदं [illegible] कथं न प्राप्नोतु । [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] । या [illegible] सा स्वरभेदं [illegible], अपि तु [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ॥

[illegible]स्फटिकाश्मया पताकया दिनमर्केण नभीवुयोलयः ।
लिलिहुर्यद्बहुधा सुधाकरं निशि माणिक्यमया पदालदा॥

[illegible]

इत्युक्तत्वात्समीपुषेति साधु । बहुधेति 'बहुगण–' इति संख्यात्वात् 'संख्याया विधार्थे धा' इति धाप्रत्यय. । लिहेः स्वरितेत्त्वादकर्त्रभिप्राये क्रियाफले परस्मैपदम् ॥

लिलिहे स्वरुचा पताकया निशि जिह्वानिभया सुधाकरम्
श्रितमर्ककरैः पिपासु यन्नृपसद्मामलपद्मरागजम् ॥१००

लिलिहे इति ॥ पूर्वोक्त एवार्थो जिह्वापदप्रक्षेपेण वर्णित । लिहेः स्वरितत्वात्कर्त्रभिप्राये क्रियाफले तङ् । 'श्रितम्' इति पाठः । अर्ककरै. श्रितं सातोप्याऽऽश्रितम् । स्थितमिति क्वचित् । अर्ककरैः पिपासु स्थितम् । अर्ककरैस्तप्तमित्यर्थः ॥

अमृतद्युतिलक्ष्म पीतया मिलितं यद्वलभीपताकया ।
वलयायितशेषशायिनः सखितामादित पीतवाससः ॥

अमृतेति ॥ पीतया गौर्या यस्या नगर्या वलभीपताकया [illegible] [illegible] मिलितं [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] पूर्वनीलस्य पीतवाससो विष्णोः सखितां सख्यमादित नाप । [illegible] । [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ॥

अश्रान्तश्रुतिपाठ[illegible]-
जित[illegible] ।
[illegible]
[illegible] १०२

[illegible]

यदतिविमलनीलवेश्मरश्मि-
भ्रमरितभाः शुचिसौधवस्त्रवल्लिः ।
अलभत शमनस्वसुः शिशुत्वं
दिवसकराङ्कतले चला लुठन्ती ॥ १०३ ॥

यदिति ॥ यस्या नगर्या अतिविमलानि नीलरत्ननिर्मितानि वेश्मानि गृहाणि तेषां रश्मिभिः किरणैर्भ्रमरिता भ्रमरीकृता, ते कृता भ्रमरवदाचरिता वा भा दीप्तिर्यस्याः सा एवंविधा शुचिसौधवस्त्रवल्लिर्धवलगृहान्तरपताकापङ्क्तिर्दिवसकरस्य सूर्यस्याङ्कतले समीपाधोभागे, उत्सङ्गतले च चला चञ्चला लुठन्ती क्रीडन्ती सती शमनस्वसुर्यमभगिन्या यमुनाया शिशुत्वमलभत प्राप । बालिका यमुनेव शोभते स्मेत्यर्थः । सापि श्यामा पितुः सूर्यस्य समीपे शिशुत्वाच्चञ्चला लुठनं करोति । शिशुत्वं यमुनात्वमिति केचित् । उच्चत्वं सूच्यते ॥

स्वप्राणेश्वरनर्महर्म्यकटकातिथ्यग्रहायोत्सुकं
पाथोदं निजकेलिसौधशिखरादारुह्य यत्कामिनी ।
साक्षादप्सरसो विमानकलितव्योमान एवाभव-
द्यन्न प्राप निमेषमभ्रतरसा यान्ती रसादध्वनि ॥ १०४ ॥

स्वप्राणेति ॥ यत्कामिनी यस्या नगर्याः स्त्री अभ्रतरसा मेघवेगेनाध्वनि मार्गे रसान्मेघवेगजनितप्रीतेः प्रियानुरागाद्वा यान्ती गच्छन्ती सती यद्यस्मान्निमेषं निमेषोपलक्षितमपि विलम्बं, अथ च नेत्रसंकोचं न प्राप । तेन कारणेन सा स्त्री विमानेन कलितं गमिकर्मीकृतं व्योम गगनं याभिरेवंविधा. साक्षात्प्रत्यक्षदृश्यमाना अप्सरस एवाभवत् । किं कृत्वा—निजं यत्केलिसौधं क्रीडागृहं तस्य शिखराच्छृङ्गात्पाथोदं मेघमारुह्य । किंभूतं पाथोदम्—स्वप्राणेश्वरः स्वप्रियस्तस्य नर्महर्म्यं क्रीडागृहं तस्य कटके मध्यप्रदेशे आतिथ्यग्रहाय प्राघुणिकपूजाग्रहणाय । कटकप्राप्तय इति यावत् । तस्मा उत्सुकमुत्कण्ठितम् । सहजसौन्दर्येण विमानतुल्यमेवाधिरोहेणाकाशगमनेन निमेषाप्राप्तेश्च देवाङ्गनातुल्या जातेति भावः । कटकशिखरपदाभ्यामपि हर्म्याणामुच्चतरत्वं सूचितम् । इ. कामस्तस्मिन्रसादिति वा । 'प्रसितोत्सुकाभ्याम्–' इति तृतीयासप्तम्योः प्रसङ्गादातिथ्यग्रह एव अयः शुभविधिस्तत्रोत्सुकमिति वा व्याख्येयम् । कामिन्यपेक्षया शुभकर्मत्वम् । —व्योमान इति 'अनो बहुव्रीहेः' इति न ङीप् । 'स्त्रियां बह्वप्सरसः' इत्यमरः ॥

वैदर्भीकेलिशैले मरकतशिखरादुत्थितैरंशुदर्भै-
र्ब्रह्माण्डाघातभग्नस्यदजमदतया ह्रीधृतावाङ्मुखत्वैः ।
कस्या नोत्तानगाया दिवि सुरसुरभेरास्यदेशं गताग्रै-
र्यद्गोग्रासप्रदानव्रतसुकृतमविश्रान्तमुज्जृम्भते स ॥ १०५

[illegible] ॥ [illegible] मरकत[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] तरुणाम [illegible] [illegible]—[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ॥ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] भावः । [illegible] [illegible] [illegible] भवति ॥

विधुकरपरिरम्भादात्तनिष्यन्दपूर्णैः
शशिदृषदुपक्लृप्तैरालवालैस्तरूणाम् ।
विफलितजलसेकप्रक्रियागौरवेण
व्यरचि स हृतचित्तस्तत्र भैमीवनेन ।

विधिविति ॥ तत्र नगर्यां भैमीवनेन स हंसो [illegible] हृतचित्त आकृष्टमना व्यरचि विरचितः । किंभूतेन—[illegible] [illegible] आलवालैः आलवालाधारैः कर्तृभिर्विफलितं व्यर्थीकृतं जलसेकप्रक्रिया जलसेचनप्रकारभारो यस्य । किंभूतैः—[illegible] [illegible] पक्लृप्तानि निर्मितानि तैः । पुनः किंभूतैः —विधुकर[illegible] न्द्रकिरणसंपर्कादात्तः स्वस्य निष्यन्देन निर्झरोदकेन पू[illegible] क्षाणामालवालपूरणप्रयासश्चन्द्रकान्तनिर्मितत्वात्तैरेव [illegible] भावः । निष्यन्देति 'अनुविपर्यभिनिभ्य –' इति षत्वम् ॥

अथ कनकपतत्रस्तत्र तां राजपुत्रीं
सदसि सदृशभासां विस्फुरन्तीं सखी[illegible]
उडुपरिषदि मध्यस्थायिशीतांशुलेखा-
नुकरणपटुलक्ष्मीमक्षिलक्षीचकार ॥ १०[illegible]

अथेति ॥ अथानन्तरं कनकपतत्रः सुवर्णपक्षो हंसस्तत्र [illegible] राजपुत्रीं भैमीमक्षिलक्षीचकार नेत्रगोचरीचकार । किंभूत[illegible] सदृशभासा समानकान्तीनां सखीनां सदसि सभायां [illegible] विशेषेण दीप्यमानाम् । तथा—उडुपरिषदि नक्षत्रसभायां स्थायिनी शीतांशुलेखा चन्द्रलेखा तस्या अनुकरणेऽनुकारे समर्था लक्ष्मीः शोभा यस्यास्ताम् । सदृशीसखिष्वपि नक्ष[illegible] क्षया चन्द्रलेखा यथाधिका तथा सख्यपेक्षया सेति । वैद[illegible] खीनां तत्प्रादुर्भावकथनमन्यसुन्दरीभ्यो विशिष्टसौन्दर्यप्रतिपाद[illegible] र्थम् । 'सूतोग्रराजभोजकुलमेरुभ्यो दुहितुः पुत्रट्' इति [illegible]

१ 'अत्रानुप्रासानिशयोक्तिश्चैनिदर्शनालङ्कारसङ्करः । पुष्पिताग्रावृत्तम्' इति साहित्यविद्याधरी । 'अत्रान्यगौरवेनान्यसम्बन्धानभेदेऽपि तत्सम्बन्धोक्तेरतिशयोक्त्याक्षेपात्रिदर्शना तद्रूपकान्या संकीर्णा' इति जीवातुः । २ 'अत्रोत्प्रेक्षालङ्कारः । शार्दूलविक्रीडितं वृत्तम्' इति साहित्यविद्याधरी । 'अत्र नगरगमनाद्गमनयोर्भेदेऽपि अनिमेषत्वेनारोहणव्योम[illegible] मैत्र्यसंबन्धोक्तेरतिशयोक्तिभेदः' इति जीवातुः ।

१ 'अत्र रूपकातिशयोक्त्यलङ्कारः । स्रग्धरा नाम वृत्तम्' इति साहित्यविद्याधरी । 'असुक्तमालङ्कारोऽयमिति केचित् । अत्र ब्रह्माण्डाघाताद्यसम्बन्धेऽपि सम्बन्धोक्तेरतिशयोक्तिभेदः' इति जीवातुः ।
२ 'अत्रातिशयोक्त्युदात्तालङ्कारौ । इनश्चतुष्टये मालिनी वृत्तम्' इति साहित्यविद्याधरी । 'अत्राश्मन्यचन्द्रकान्तनिष्यन्दासम्बन्धेऽपि सम्बन्धोक्तेरतिशयोक्तिभेदः' इति जीवातुः ।

त्परस्य दुहितृशब्दस्य पुत्रआदेशो टित्वान्ङीपि राजपुत्रीति। द्रेतु शार्ङ्गरवादिषु पुत्रशब्दं पठन्ति। तेन पुरुहूतपुत्रीति इम्। विस्फुरन्तीम् 'स्फुरतिस्फुलत्योः' इति वा पत्वम्।—मीम् समासान्तविधेरनित्यत्वात्कबभावः॥

भ्रमणरयविकीर्णस्वर्णभासा खगेन
क्वचन पतनयोग्यं देशमन्विष्यताधः।
मुखविधुमदसीयं सेवितुं लम्बमानः
शशिपरिधिरिवोर्ध्वं मण्डलस्तेन तेने १०८

भ्रमणेति॥ तेन खगेन हंसेनोर्ध्वमूर्ध्वप्रदेशे शशिपरिधिरिव न्द्रपरिवेष इव मण्डलस्तेने। भ्रमणमकृतेत्यर्थ। अवतरत. पणो मण्डलगतिः क्रियास्वभाव। किंभूतेन—भ्रमणरयेण परिरणवेगेन विकीर्णा प्रसारिता स्वर्णभा सुवर्णदीप्तिर्येन। तथा -क्वचन अधः कस्मिन्नप्यधःप्रदेशे पतनयोग्यमवतरणयोग्यदेशं ाननन्विष्यता पर्यालोचयता। किंभूतः शशिपरिधिः—अदस्यमसुष्या भैम्या अयं तं मुखविधुं मुखचन्द्रं सेवितुं परिचुवतुं लम्बमानोऽध प्रदेशमागत.। अदसीयम्। त्यदादित्वात् द्धाच्छ.'। 'भस्याढे तद्धिते' इति पुंवद्भाव.। 'बिम्बोऽस्त्री मण्डलं त्रिषु' इत्यमरः॥

अनुभवति शचीत्थं सा घृताचीमुखाभि-
र्न सह सहचरीभिर्नन्दनानन्दमुच्चैः।
इति मतिरुदयासीत्पक्षिणः प्रेक्ष्य भैमीं
विपिनभुवि सखीभिः सार्धमाबद्धकेलिम्॥

अन्विति॥ विपिनभुव्युपवनप्रदेशे सखीभि. सार्धं सह आद्धकेलिं कृतक्रीडां भैमीं प्रेक्ष्य दृष्ट्वा पक्षिणो हंसस्य इति मतिद्धिरुदयासीदुत्पन्ना बभूव। इतीति किम्—सा प्रसिद्धा शचीद्राणी घृताचीमुखाभिर्घृताचीप्रभृतिभि सहचरीभिरप्सरोभिः खीभिः सह सार्धमुच्चैरतिशयेन इत्थमनेन प्रकारेण। भैमीवदिर्थ.। नन्दनानन्दं नन्दनवने क्रीडां नानुभवति। एतत् क्रीडासुखं त्या अपि नास्तीत्यर्थ। ततोऽपीयमधिकेति भाव। नानुभवति, अपि तु सैवेयं किं नन्दनानन्दमनुभवतीति वा। भैमीतत्सखीवनानां तचीघृताचीनन्दनै. साम्यम्। सहचरी पचादौ चरडिति पाठाट्त्वाद्दीप्। प्रेक्ष्येति भिन्नकर्तृकत्वात्क्त्वानुपपत्तौ स्थितस्येत्यध्याहार्यम्। केलिमिति ह्रस्व पाठः॥

१ 'अत्रोपमालंकार.' इति साहित्यविद्याधरी। २ 'अत्र रूपकोपमाजालंकारसंसृष्टि.' इति साहित्यविद्याधरी। 'उत्प्रेक्षास्वभावोक्त्यो. संकर' इति जीवातु। ३ 'उदगात्' इति तिलकजीवातुसंमत. पाठ.। ४ 'अत्र प्रेक्ष्य मति —इति [illegible] [illegible] प्रेक्ष्येति [illegible]। [illegible] प्रयोजकत्वात्। 'प्राधान्य [illegible]' इति जीवातु.। ५ 'अत्र भ्रान्तिमानलंकार। [illegible]लंकारसर्वस्वे—'[illegible] भ्रान्तिमान्' इति साहित्यविद्याधरी। '[illegible]लंकारः। '[illegible]' इति लक्षणात्' इति जीवातुः।

श्रीहर्षं कविराजराजिमुकुटालंकारहीरः सुतं
श्रीहीरः सुषुवे जितेन्द्रियचयं मामल्लदेवी च यम्।
द्वैतीयीकतया मितोऽयमगमत्तस्य प्रबन्धे महा-
काव्ये चारुणि नैषधीयचरिते सर्गो निसर्गोज्ज्वलः२

श्रीहर्षमिति॥ पूर्वार्धं पूर्ववत्। द्वयो. पूरणो द्वितीय.। द्वितीय एव द्वैतीयीक.। 'तीयादीकक्स्वार्थे वक्तव्य.'। द्वितीयीकस्य भावस्तत्ता तया मितो गणित.। निसर्गोज्ज्वल स्वभावसुन्दर.। शेष स्पष्टम्॥

इति श्रीवेदरकरोपनामकश्रीमन्नरसिंहपण्डितात्मजनारायणकृतौ नैषधीयप्रकाशे द्वितीय. सर्ग. समाप्तः॥

तृतीयः सर्गः।

अथ भैम्याः पुरस्तान्नलस्य गुणान्हंसमुखेन वर्णयितुं तृतीयसर्गमारभते—

आकुञ्चिताभ्यामथ पक्षतिभ्यां
नभोविभागात्तरसावतीर्य।
निवेशदेशाततधूतपक्षः
पपात भूमावुपभैमि हंसः॥ १॥

आकुञ्चिताभ्यामिति॥ अथोपवनप्राप्त्यनन्तरं मण्डलकरणानन्तरं वा हंस आकुञ्चिताभ्यां संकुचिताभ्यां पक्षतिभ्यां पक्षमूलाभ्यां नभोविभागादाकाशप्रदेशात्तरसा वेगेनावतीर्योत्तीर्य उपभैमि भैमीसमीपे पपातोपविशति स। किंभूत.—निवेशदेश उपवेशस्थाने आततौ विस्तारितौ धूतौ कम्पितौ च पक्षौ येन स.। पक्षिजातिः॥

आकस्मिकः पक्षपुटाहतायाः
क्षितेस्तदा यः स्वन उच्चचार।
द्रागन्यविन्यस्तदृशः स तस्याः
संभ्रान्तमन्तःकरणं चकार॥ २॥

आकस्मिक इति॥ पक्षपुटेन पक्षद्वयेनाहताया. क्षितेः सकाशादाकस्मिकोऽचिन्तितोपनतोऽज्ञातहेतुको य. स्वन. शब्दस्तदा पतनसमये उच्चचारोदभूत्। अकर्मकत्वान्न तङ्। स शब्दस्तस्या भैम्या अन्त करणं द्राक् झटिति संभ्रान्तं ससंभ्रमं चकार। आकस्मिकशब्दश्रवणात्सनया साश्चर्या च जातेति भाव.। कीदृश्यास्तस्या —अन्यविन्यस्तदृशः अन्यत्र स्वनदेशात्प्रदेशान्तरेषु विन्यस्ते चालिते दृशौ यया सा। कुतोऽयं शब्द उत्पन्न इतीतस्ततो विलोकितवतीति भावः॥

नेत्राणि वैदर्भसुतासखीनां विमुक्ततत्तद्विषयग्रहाणि।
प्रापुस्तमेकं निरुपाख्यरूपं ब्रह्मेव चेतांसि यतव्रतानाम्

१ '[illegible]। [illegible] [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी। २ '[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी।

नेत्राणीति ॥ वैदर्भसुतासखीनां भैमीसखीनां नेत्राणि निरुपाख्यं स्तोतुमशक्यं रूपं सौन्दर्यं यस्य तमेकं केवलं हंसं प्रापुः । सादरं पपुरित्यर्थः । किंभूतानि—विमुक्तस्त्यक्तस्तेषां तेषां विषयाणां स्रक्चन्दननृत्यगीतादीनां ग्रहो ग्रहण यैस्तानि । केषां कानि किमिव—यतव्रतानां योगिनां चेतांसि ब्रह्मेव परमात्मस्वरूपमिव तान्यपि विमुक्तास्तत्तद्विपयाः स्रक्चन्दनवनितादयस्तेषु ग्रहोऽङ्गीकारो यैस्तानि । निरुपाख्यरूपमीदृक्तया प्रतिपादयितुमशक्यरूपम् । योगिमनोविपयत्वाद्ब्रह्मणः । एकमद्वितीयं च । वैदर्भ.—विदर्भाणां रागीति पूर्ववत् । तत्तदिति वीप्सायां द्विर्वचमादेकशेपाभावः ॥

हंसं तनौ सन्निहितं चरन्तं
मुनेर्मनोवृत्तिरिव स्विकायाम् ।
ग्रहीतुकामादरिणा शयेन
यत्नादसौ निश्चलतां जगाहे ॥ ४ ॥

हंसमिति ॥ असौ भैमी दरिणा सभयेन अदरिणा निर्भयेन वा शयेन पाणिना हंसं ग्रहीतुकामा धर्तुकामा सती यत्नात्स्विकायां स्वीयायां तनौ शरीरे निश्चलतां जगाहे प्राप । चित्ते तु चञ्चलैवाभूत् । किंभूतम्—संनिहितं निकटम्, सता नलेन निहितं प्रेषितं वा । चरन्तं गच्छन्तम् । प्रयत्नपूर्वं निश्चलत्वम् । बालत्वाद्भयम् । धारणानिवेशाद्भयाभावः । कस्य केव—मुनेर्मनोवृत्तिरिव । यथा मुनेर्योगिनो (मनोवृत्तिः) मानसो व्यापारः स्विकायां तनौ चरन्तं सन्निमन्न्वादिभिर्नितरां हितं ध्यातं, सद्भ्यो वा तेभ्य एव नितरां हितमिष्टं हंसं परमात्मानमादरयुक्तेनाशयेनाभिप्रायेण ग्रहीतुकामा प्राप्तुकामा सती निश्चलतां प्राप्नोति । पक्षिधारणजातिः । 'हंसः पक्षिणि [illegible] च' । स्विकेति 'भस्त्रैपा–' इति वेत्वम् । ग्रहीतुकामा 'ग्रहोऽलिटि–' इतीटो दीर्घः, 'तुं काम–' इति मलोपः । अदरिणेति । अत इन्नन्तस्य नञ्समासः ॥

तामिङ्गितैरप्यनुमाय मायामयं न भैम्या वियदुत्पपात ।
तत्याज नात्मोपरिपातुकं तु मोघं वितेने द्रुतिलाघवेन ॥ ५ ॥

[illegible] निरन्यमानो न दोपमावहति । [illegible] न [illegible] वा । उपमा- [illegible] इति साहित्यविद्याधरी । [illegible] स्वीकार' [illegible] । [illegible] [illegible] । [illegible] इति [illegible] मनोरमा- [illegible] साहित्यवि- [illegible]

तामिति ॥ अयं हंसस्तां न्युञ्जगमनादिरूपां भैम्याः स्वधारणकपटवृत्तिमिङ्गितैश्चेष्टाभिरनुमाय ज्ञात्वापि [illegible] नोत्पपात उड्डयनविषयं न चकार । किंतु—आत्मोपरिपातुकं स्योपरि पतनशीलं तत्पाणिं भैमीहस्तमदूरमुत्प्लवनलघुतया निष्फलं वितेने कृतवान् । प्रतार्य इयं विजनप्रदेशे [illegible] बुद्ध्वा नोत्पपात । उत्पतने हि धारणार्थं [illegible] तीति दौत्यासिद्धिः स्यादिति भावः । अनुमाय 'न ल्यपि' [illegible] निषेधान्नेत्वम् । पातुकमिति 'लषपत–' इति शील उकञ् । [illegible] रिपातुकमिति 'सह सुपा' इति समासं कृत्वा पश्चात्पूर्वेण [illegible] मासः । अन्यथा 'पूरणगुण–' इति षष्ठीसमासनिषेधप्रसङ्ग [illegible] पातुकशब्दस्योकप्रत्ययान्तत्वेऽप्युपरिपातुकशब्दस्य तदन्ततवाभा- वात् 'न लोका–' इति षष्ठीनिषेधाभावः ॥

व्यर्थीकृतं पत्त्ररथेन तेन तथाऽवसाय व्यवसायमस्याः ।
परस्परामर्पितहस्ततालं तत्कालमालीभिरहस्यतालम् ॥ ६ ॥

व्यर्थीति ॥ आलीभिः सखीभिस्तत्कालं तस्मिन्काले [illegible] मन्योन्यमर्पितो दत्तो हस्तेषु तालस्तालिका यस्यां क्रियायां [illegible] भवति तथा अलमत्यर्थमहस्यत हसितम् । किं कृत्वा [illegible] भैम्या व्यवसायं पक्षिधारणोद्यमं तथा द्रुतिलाघवप्रकारेण [illegible] पत्त्ररथेन पक्षिणा हंसेन व्यर्थीकृतं निष्फलीकृतमवसाय ज्ञात्वा [illegible] परस्परम् । 'कर्मव्यतिहारे सर्वनाम्नो द्वे भवतः' इति द्वित्वम् [illegible] बहुलवचनात्समासवद्भावाभावे पूर्वपदस्य प्रथमैकवचनान्तत्वम् [illegible] कस्कादित्वात्सः । 'स्त्रीनपुंसकयोरुत्तरपदस्य वाम्भावो वक्तव्यः' इत्युत्तरपदस्याम्भावः । तत्कालम् 'कालाध्वनोः–' इति द्वितीया ।

उच्चाटनीयः करतालिकानां
दानादिदानीं भवतीभिरेषः ।
यान्वेति मां द्रुह्यति मह्यमेव
सात्रेत्युपालम्भि तयालिवर्गः ॥ ७ ॥

उच्चेति ॥ तया भैम्या आलिवर्गः सखीजन इत्यनेन प्रकारेणो- पालम्भि उपालब्धः । इतीति किम्—इदानीं मयैतत् [illegible] सत्यां भवतीभिरेष हंसः करतालिकानां हस्ततालानां दानाद्वा- नादुच्चाटनीय उड्डयनीयः । प्रश्नकाकुः । एतस्य ग्रहणे मया [illegible] क्रियते, भवतीभिरुच्चाटनं क्रियते, एतन्न युक्तमित्यर्थः । अत्र [illegible] भवतीषु मध्ये या मामन्वेति अनुगमिष्यति सा मह्यमेव द्रुह्यतीत्य- एवशब्दस्यावृत्तिः । मम द्रोहमेव करिष्यतीति । अन्वेति, द्रु- ह्यतीति 'वर्तमानसामीप्ये—' इति भविष्यति लट् । अन्वादेशे [illegible] 'न चवाहा–' इति एवशब्देन साक्षाद्योगे निषेधान्मह्यमित्यत्र [illegible] मयादेशः । मह्यम्—'क्रुधद्रुह–' इति चतुर्थी ॥

धृताल्पकोपा हसिते सखीनां
छायेव भास्वन्तमभिप्रयातुः ।
श्यामाथ हंसस्य करानवाप्ते-
र्मन्दाक्षलक्ष्या लगति स्म पश्चात् ॥ ८ ॥

धृतेति ॥ श्यामा यौवनमध्यस्था हंसस्य पश्चाल्लगति स्म जगाम ।

[illegible] साहित्यविद्याधरी ।

केभूता—सखीनां हसिते हासविषये बहुपराधाभावाद्धुतः कृतो-त्सः कोपो यया । तथा—हंसस्य करेण हस्तेनाग्रवातेरप्राप्तेर्हेतो-स्त्वराणेन लक्ष्या दृष्टा । तत्सर्वेष्वर्थः । कस्य केव—भास्वन्तं सूर्यं मनु-सरतः सूर्याभिमुखं गच्छतः पुरुषस्य छाया यथा तस्यैव पश्चाद्ध-वति । छायापि हि हंसस्य सूर्यस्य किरणप्राप्तेः दुष्प्राप्ता भवति । [illegible] (इत्यत्र) पश्चाद्दित्यनेन योगे 'षष्ठ्यतसर्थप्रत्ययेन' इति षष्ठी । 'पश्चात्' इति निपातः । 'मन्दाक्षं ह्रीस्त्रपा' इत्यमरः ॥

श्रुत्वा न हंसाभिमुखी पुनस्ते
यात्रेति ताभिश्छलहस्यमाना ।
साह स्म नैवाशकुनीभवेन्मे
भाविप्रियावेदक एष हंसः ॥ ९ ॥

श्रुत्वेति ॥ ताभिः सखीभिरिति पूर्वोक्तेन प्रकारेण छलेन [illegible] हस्यमाना सोपहासमनुस्मर्यमाणा सा भैमी इति वक्ष्य-माणं सखीः प्रति आह स्म वदति स्म । इतीति किम्—हे भैमि, हंसाभिमुखी राजहंससंमुखी, अथ च सूर्यसंमुखी यात्रा ते पुनः [illegible] न गन्तव्या न प्रशस्ता । अशकुनत्वात् [illegible] [illegible] । हे सख्यः, एष हंसो मे मम नैव अशकुनीभवेत् अशकुनरूपो नैव भवेदिति प्रार्थनायां लिङ् । यतोऽयं भावि [illegible] वस्त्वावेदकः सूचकः । राजहंसाभिमुखी यात्रा शकुन-रूपैव । हंसदर्शनस्य श्रवणस्य च दमयन्त्यास्तेन सर्वसिद्धिकारित्वोक्ति-रिति भावः । अत एव भावी भविष्यन् [illegible] प्रियो नलस्त-दावेदक इति । [illegible] [illegible] वा । नैवाशकुनिः पक्षिरेवेति वा । [illegible] इति पाठान्तरम् । न चायं [illegible], किं तु [illegible] । [illegible] 'अस्य च्वौ' इ-तीकारः । [illegible] 'च्वौ च' इति दीर्घो [illegible] ॥

हंसोऽप्यसौ हंसगतेः सुदत्याः पुरः पुरश्चारु चलन्बभासे ।
वैलक्ष्यहेतोर्गतिमेतदीयामग्रेऽनुकृत्योपहसन्निवोच्चैः ॥ १० ॥

हंस इति ॥ न केवलं तालिकेन हसिता किं तु असौ हंसो-ऽपि वैलक्ष्यहेतोर्भैम्या [illegible] हेतुभूतस्य एतदीयां भैम्याः-[illegible] गतिमग्रे [illegible] [illegible] । किं कुर्वन्—हंसवद्गतिर्यस्याः [illegible] सुदत्या भैम्याः पुरः पुरोदेशे [illegible] [illegible] । [illegible] । सुदत्या वैलक्ष्यहेतोरिति च [illegible] इति षष्ठी [illegible] इति वेदितव्यम् ॥

पदे पदे भाविनि भाविनी तं यथा करप्राप्यमवैति नूनम् ।
तथा सखेलं चलता लतासु प्रतार्य तेनाचकृषे कृशाङ्गी ॥ ११ ॥

पद इति ॥ भावी [illegible] [illegible] भैमी भा-विनि भविष्यति पदे पदे चरणविन्यासे तं हंसं करप्राप्यं हस्तप्रा-प्यं नूनं निश्चयेन यथैवैति जानाति उत्तरस्मिन्पदेऽवश्यमेतं ग्रह-ीष्यामीति यथा जानाति तथा सखेलं सक्रीडं चलता गच्छता तेन हंसेन प्रतार्य वञ्चयित्वा सा कृशाङ्गी लतासु वल्लीसमीपे आचकृषे आकृष्टा । भाविनीत्यस्मिन्पाठे भाविनि पदविशेषणम् । भामिनीति पाठे हस्तप्राप्तेः कोपनेत्यर्थः । कृशाङ्गीति विरहपीडा सूच्यते । प्राप्यं 'कृत्याश्च' इत्यावश्यके कृत्यः ॥

रुषा निषिद्धालिजनां यदैनां
छायाद्वितीयां कलयांचकार ।
तदा श्रमाम्भःकणभूषिताङ्गीं
स कीरवन्मानुषवागवादीत् ॥ १२ ॥

रुषेति ॥ कीरवच्छुकवन्मानुषी वाग्यस्य यथा शुको मनुष्य-वाचा वदति तथा स हंसो रुषा क्रोधेन निषिद्धं आलिजनः स-खीसमूहो यया अत एव छायैव द्वितीया सहचरी यस्यास्तामे-काकिनीम्, तथा श्रमाम्भःकणैः श्रमजनितघर्मोदकबिन्दुभिः भूषि-ताङ्गी यस्यास्तां यदा कलयांचकार ज्ञातवान्, तदा तां प्रत्यवा-दीदुवाच । छायाद्वितीयामित्यनेन तृत्यावसरः सूचितः । श्रमाम्भ इत्यनेन श्रान्तेयमतः परं गन्तुं [illegible] इति तूर्णं कर्तुमशक्यं, तस्मा-[illegible] सूचितम् । भूषितपदेन श्रमबिन्दूनां मुक्ता-साम्यं सूचितम् । छायया कान्त्या अद्वितीयामनिर्वचनीयामिति [illegible] रुषा निषिद्धालिजनां श्रमाम्भःकणभूषिताङ्गीं च यदा ज्ञातवा-निति वा । मानुषस्य वागिव वाग्यस्येति वा ॥

अये कियद्यावदुपैषि दूरं
व्यर्थं परिश्राम्यसि वा किमित्थम् ।
उदेति ते भीरपि किं नु बाले
विलोकयन्त्या न घना वनालीः ॥ १३ ॥

अये इति ॥ अये भैमि, कियद्दूरं यावदुपयास्यसि । [illegible] [illegible] । [illegible] [illegible] व्यर्थं [illegible] किं वा परिश्राम्यसि [illegible] । [illegible] । व्यर्थं इति [illegible] वा । अहं न [illegible] । [illegible] [illegible] । [illegible] [illegible] । [illegible] [illegible] । [illegible] व्यर्थमेव [illegible] किं परिश्रा-म्यसि । [illegible] । [illegible] वा । नु बाले भैमि, [illegible] [illegible] घना निबिडा वनालीर्वन-[illegible] विलोकयन्त्याः [illegible] भीरपि [illegible] किं भीरपि [illegible] । [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ॥

[illegible]

[illegible]

वृथार्पयन्तीमपथे पदं त्वां मरुल्ललत्पल्लवपाणिकम्पैः ।
आलीव पश्य प्रतिषेधतीयं कपोतहुंकारगिरा वनाली ॥

वृथेति ॥ इयं वनाली वनपङ्क्तिरालीव सखीव मरुता वायुना ललन्तो विलसन्तः पल्लवा एव पाणयस्तेषां कम्पैः कम्पनं कृत्वा, तथा-कपोतानां पारावतानां हुंकारगी: 'हुं हुं' इति शब्दरूपया च अपथे मद्वारणरूपेऽस्थानेऽमार्गे च वृथा निष्फलं पदं व्यवसायं चरणन्यासं चार्पयन्तीं कुर्वतीं त्वां प्रतिषेधति पश्य । वाक्यार्थ. (श्लो.) कर्म । सख्यपि करकम्पनेन हुंकारेण च सखीं निषेधति । 'पदं व्यवसितत्राणस्थानलक्ष्माङ्घ्रिवस्तुषु' इत्यमरः । अपथे 'पथो विभाषा' इति अप्रत्ययः. 'अपथं नपुंसकम्' इति नपुं. । 'हुंकारकिरा' इति पाठे किरतीति किरा 'इगुपधज्ञाप्रीकिरः कः' इत्यनेन के कान्तेन पूर्वस्य कर्मषष्ठीसमास इति विशेषः. ॥ [illegible] …नुभवार्. ॥

अस्थानत्वमेवाह—

धार्यः कथंकारमहं भवत्या
वियद्विहारी वसुधैकगत्या ।
अहो शिशुत्वं तव खण्डितं न
स्मरस्य सख्या वयसाप्यनेन ॥ १५ ॥

धार्य इति ॥ हे भैमि, वसुधायामेवैकासाधारणा गतिः संचरणं यस्याः, वसुधैवैका गतिर्यस्या इति वा भवत्या त्वया वियत्यन्तरिक्षे विहारो गमनं यस्य एवंभूतोऽहं कथंकारं कथमिव धार्यो धर्तुं शक्यः, अपि(तु) न कथंचित् । अहो इत्याश्चर्ये संबोधने वा । स्मरस्य सख्या मित्रेणानेन प्रत्यक्षदृश्येन वयसापि तारुण्येन तव शिशुत्वं बालत्वमज्ञत्वं च न खण्डितं नाशितम् । मम गगनगामित्वं स्वस्य च केवलमुर्वीगामित्वमविचार्यैव मद्ग्रहणोद्योगं करोषीति भावः. प्रश्नकाकुर्वा । वय.संधिरुक्तः । अथ च—स्मरस्य सरतुल्यस्य नलस्य मित्रेणानेन मल्लक्षणेन वयसा पक्षिणा ते इदं शिशुत्वं बालत्वं न खण्डितम्, अपि तु खण्डितप्रायमेव शीघ्रमेव नलप्राप्तेः करिष्यमाणत्वाद्बाल्यं झटिति गमिष्यतीति भविष्यत्यपि भूतवदुपचारः ॥

मयि धृतेऽपि तव न किंचित्फलमित्याह—

सहस्रपत्रासनपत्रहंस-
वंशस्य पत्राणि पतत्रिणः स्मः ।
अस्मादृशां चाटुरसामृतानि
स्वर्लोकलोकेतरदुर्लभानि ॥ १६ ॥

सहस्रेति ॥ हे भैमि, वयं सहस्रपत्रं कमलमासनं यस्य ब्रह्मणस्तस्य पत्राणि वाहनानि हंसास्तेषां वंशस्य कुलस्य पत्राणि पक्ष-

ननु भवता [illegible] गुणैर्नारीरं न [illegible] आह—

स्वर्गापगाहेममृणालिनीनां
नालामृणालाग्रभुजो भजामः ।
अन्नानुरूपां तनुरूपऋद्धिं
कार्यं निदानाद्धि गुणानधीते ॥ १७

स्वर्गेति ॥ हे भैमि, वयं अन्नानुरूपां [illegible] रूपऋद्धिं कायकान्तिसमृद्धिं भजामः प्राप्नुमः । किंभूताः । स्वर्गापगा स्वर्गनदी तस्या हेममृणालिनीनां स्वर्णकमलिनीनां नाला मृणालानि च तेषामग्राणि क्रमेण कमलानि [illegible] यद्वा नालासंबन्धीनि मृणालानि वा भुञ्जत इति, भुजे [illegible] हि प्रसिद्धं कार्यं घटादि निदानादादिकारणात् [illegible] समवायिकारणाद्गुणान्कार्ष्ण्यादीनधीते लभते । [illegible] कार्ये गुणानारभन्ते' इति नैयायिकाः । प्रकृते तु [illegible] णात्सुवर्णमयत्वमस्माकमिति भावः । नालाशब्दः स्त्रीलिङ्गः । स्येते नाला वयमिति वा भिन्नं पदम् । रूपऋद्धिम् [illegible] इति प्रकृतिभावः. । निदानात् 'आख्यातोपयोगे' इत्यपादान[illegible]

ननु यदि भवान्ब्रह्मणो वाहनं तर्हि भुवं प्रत्यागमने [illegible] हेतुरत आह—

धातुर्नियोगादिह नैषधीयं
लीलासरः सेवितुमागतेषु ।
हैमेषु हंसेष्वहमेक एव
भ्रमामि भूलोकविलोकनोत्कः ॥ १८ ॥

धातुरिति ॥ हे भैमि, क्रीडास्थलं पृष्ट्वा धातुर्ब्रह्मणो [illegible] गादाज्ञया इह भूलोके नैषधीयं नलसंबन्धि लीलासरः [illegible] सेवितुमालोडयितुमागतेषु प्राप्तेषु हैमेषु सौवर्णेषु (हंसेषु) [illegible] एकोऽहमेव भूलोकविलोकने उत्क उत्कण्ठितः सन् भ्रमामि [illegible] रामि । भूलोकं पश्यन् प्रसङ्गादत्रागतोऽहमित्यर्थः । [illegible]

---

१ 'अत्रोपमारूपकालंकारौ' इति साहित्यविद्याधरी । 'अत एव पल्लवपाणी इत्यादौ रूपकाश्रयणम् । तत्सङ्कीर्णा च वनाल्यालीव इत्युपमा' इति जीवातुः । २ 'अत्र विरोधविशेषोक्त्यलंकारौ' इति साहित्यविद्याधरी । 'अत्राधार्यत्वस्य वसुधागतित्वविहारपदार्थहेतुकत्वादेक: काव्यलिङ्गभेदः । तथा शैशवाखण्डनस्य पूर्ववाक्यार्थहेतुकत्वादपरः इति तज्जातीयसङ्करः.' इति जीवातुः ।

१ 'अत्र मनुष्यपदवाच्येऽर्थे स्वर्लोकलोकेतर इति वाक्य [illegible] ओजो नाम गुणः । यदुक्तं वामनेन—'अर्थस्य प्रौढिरोजः' इति । [illegible] प्रासालंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । २ [illegible] 'नाला न ना पद्मदण्डे' इति मेदिनीविरोधात्पनादर एव [illegible]
३ 'अत्राथान्तरन्यासानुमानालंकारौ' इति साहित्यविद्याधरी । [illegible] मान्येन विशेषसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यास.' इति जीवातुः ।

हवो नलसरसि क्रीडन्तीत्यर्थः । हंसेषु विकारे अनुदात्तादित्वा-
ञन्तत्वान्न प्रकृतिभाव । हंसेषु निर्धारणे सप्तमी । 'उक्ष उन्न-
ाः' इति निपातात्साधु ॥

'धार्यः कथंकारम्–' इति यदुक्तं तत्र भूपर्यटनेन श्रान्तस्य तव
ारणे कः प्रयास इत्याशङ्कायामाह—

विधेः कदाचिद्भ्रमणीविलासे
श्रमातुरेभ्यः स्वमहत्तरेभ्यः ।
स्कन्धस्य विश्रान्तिमदां तदादि
श्राम्यामि नाविश्रमविश्वगोऽपि ॥ १९ ॥

विधेरिति ॥ हे भैमि, अहं विधेर्ब्रह्मणः कदाचित्कस्मिंश्चित्स-
ये भ्रमणीविलासे वाह्यलीलायां श्रमातुरेभ्यः परिश्रान्तेभ्यः स्व-
हत्तरेभ्यो निजपूर्वजेभ्यो हंसेभ्यः स्कन्धस्य विश्रान्तिमदाम् ।
षु श्रान्तेषु तद्भारवहनमहीषम् । किंभूतोऽहम्—अविश्रमं क्वचि-
द्विश्रान्तिमकृत्वैव विश्वगोऽपि सर्वलोकगाम्यपि । तदादि तत्प्र-
भृति न श्राम्यामि न श्रान्तो भवामि । निजपूर्वजप्रसादात्क्वचिद्भ्रमर-
हेतो विश्व भ्रमामीति भाव । भ्रमणी इति 'कृत्यल्युट –' इति
ल्युट् । श्राम्यामि 'शमामष्टानाम्–' इति दीर्घ. । 'डप्रकरणेऽन्यत्रा-
पि गमेर्डो दृश्यते' इति विश्वग इत्यत्र ट ॥

ननु पक्षिणः सर्वत्र बन्धनसंभवात्त्वं कथं न बद्ध इत्याशङ्क्य
नलप्रसङ्गेनोत्तरं प्रयच्छति—

बन्धाय दिव्ये न तिरश्चि कश्चि-
त्पाशादिरासादितपौरुषः स्यात् ।
एकं विना मादृशि तन्नरस्य
स्वर्भोगभाग्यं विरलोदयस्य ॥ २० ॥

बन्धायेति ॥ कश्चित्पाशादिर्वागुरादिर्दिव्ये दिवि भवे मादृशि
मत्सदृशे तिरश्चि पक्षिणि विषये बन्धाय बन्धनाय मादृशं
[illegible] प्राप्तसामर्थ्यो न स्याद्भवेत् । दिव्यत्वाद्देवाद्
[illegible] न शक्य इत्यर्थ । परमयं विशेष —विरलोदयस्य
विरलजन्मन [illegible] पुरुषस्य [illegible]-
रण स्वर्भोगभाग्य [illegible] भाग्य [illegible]
[illegible] विना । [illegible] स्वर्भोग [illegible] मादृशा
[illegible] इति भाव । एवंविध [illegible], न [illegible] इत्यर्थ । अथ
च—[illegible] ([illegible]) विरलस्य ([illegible]) [illegible]
[illegible] नलस्य । [illegible]—[illegible]
[illegible] । [illegible] । [illegible]
[illegible] विना मादृशा [illegible] न [illegible] । [illegible]
[illegible] मादृशा [illegible] इति [illegible] । [illegible] इति
वा । [illegible] '[illegible]–' इति [illegible] । [illegible]
[illegible] इति [illegible] । [illegible]
[illegible]–' इति [illegible] ।

नरस्य स्वर्भोगभाग्यमेव कुत इत्यत आह—

इष्टेन पूर्तेन नलस्य वश्याः स्वर्भोगमत्रापि सृजन्त्यमर्त्याः
महीरुहा दोहदसेकशक्तेराकालिकं कोरकमुद्गिरन्ति २१

इष्टेनेति ॥ इष्टेन यागादिना । पूर्तेन कूपादिना, अपेक्षिताधि-
कदक्षिणादिना वा वश्या अमर्त्या देवा अत्रापि भूलोकेऽपि मनु-
ष्यजन्मन्यपि नलस्य स्वर्भोगं सृजन्ति । यागबाहुल्यं तडागबाहु-
ल्यं च नलं विना केनापि न कृतमिति तस्यैव वश्या भूत्वा स्व-
र्भोगं सृजन्ति । देहान्तरदेशान्तरभावि स्वर्गफलं कथमत्रैवेत्या-
शङ्क्याह—अचेतना अपि महीरुहा वृक्षा दोहदसेकशक्तेर्धूपादिदो-
हदसामर्थ्याद्गर्भाधानौपयिकनिक्षेपसामर्थ्याद्वा उदकसेकसामर्थ्याचा-
कालिकमन्यकालभवनयोग्यं कोरकं कलिकामुद्गिरन्ति कालान्तरे
प्रकटयन्ति । तथा—वृक्षा अपीष्टेन दोहदेन पूर्तेन खातेनालवा-
लेन नलाधीनाः सन्तो दोहदसेकसामर्थ्यादाकालिकं कोरकमुद्गि-
रन्तीत्यपि ज्ञेयम् । अन्योऽपीष्टो वश्यः सन्स्वर्गफलतुल्यं वस्तु
ददाति । 'अथ क्रतुकर्मेष्टं पूर्तं खातादिकर्मणि' इत्यमरः । वश्यः
'वशं गतः' इति यत् । महीरुहाः 'इगुपध–' इति क. । अकाले
भवः अध्यात्मादित्वाट्ठञ् । पूर्तेन 'न ध्याख्या–' इति नत्वनिषेधः॥

स्वर्भोगमेव वक्ति—

सुवर्णशैलादवतीर्य तूर्णं स्वर्वाहिनीवारिकणावकीर्णैः ।
तं वीजयामः स्मरकेलिकाले पक्षैर्नृपं चामरबद्धसख्यैः २२

सुवर्णेति ॥ वयं स्मरकेलिकाले सुरतक्रीडासमये पक्षैर्नृपं
नलं वीजयामः । तस्य सुरतखेदापनयनं कुर्मः । किं कृत्वा—सुव-
र्णशैलान्मेरोस्तूर्णं झटिति अवतीर्य आगत्य । किंभूतैः पक्षैः—स्व-
र्वाहिनी मन्दाकिनी तस्या [illegible] [illegible]. ।
तथा—[illegible] सह बद्धं कृतं सख्यं मादृश यैः । चामर-
तुल्यैरित्यर्थः । अथ च—[illegible]. सह बद्धं कृतं सख्यं यै । [illegible]
नलस्य स्वर्भोगः सृज्यते, [illegible] त. सह [illegible] । अ-
[illegible] देवा वयं च वीजयाम. । तूर्णमित्यनेन सेवाधर्मं
सूचित । [illegible]—' इत्यूहे ।

तस्य नलेऽनुरक्तत्वं [illegible] नर्मणा [illegible]—

क्रियेत चेत्साधुविभक्तिचिन्ता
व्यक्तिस्तदा सा प्रथमाभिधेया ।
या स्वौजसां साधयितुं विलास-
[illegible]मानामपदं बहु स्यात् ॥ २३ ॥

[illegible]ति । [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ऽनाम। गत्यन्तेषां राज्ञां नवूगां स्थाने तावत्साकल्येन साधयितुं स्वाधीनं कर्तुं क्षमा समर्था भवेत्। तावदतिमहत्क्षमानाम पृथ्वीसंज्ञकं पदं साधयितुमेकैव बहुरनेकधा स्यादिति सविसर्गः पाठ इति वा। एतेन पृथ्वीमण्डले स एव राजा नान्य इति सूचितमिति व्याख्यानम्। अथ च—चेद्यदि साधु सम्यग्विभक्तीनां सुप्तिङां चिन्ता विचारणा क्रियेत तदा सा व्यक्तिः प्रथमाभिधेया प्रथमेत्यभिधेयं संज्ञा यस्याः सा। सा का—या स्वौजसामेकवचनद्विवचनबहुवचनसंज्ञकानां प्रत्ययानां त्रिकाणां यथासंभवं विसर्जनीयलोपणत्वादिभिरूपैः प्रकारविशेषैर्बहु नाम प्रातिपदिकं पदं सुबन्तं साधयितुं कर्तुं निष्पादयितुं तावदतितरां क्षमा समर्था स्याद्भवति सा व्यक्तिः प्रथमाभिधेया व्यज्यतेऽनया प्रातिपदिकार्थ इति व्यक्तिर्विभक्तिः प्रथमेत्यभिधेया। अथच—साधुविभक्तीनां चिन्ता विचारो यदि क्रियेत तदेकवचनादिसंज्ञकानां स्वौजसां मध्ये या प्रथमा व्यक्तिर्विभक्तिः सुलक्षणा सैवाभिधेयेति यावत्। [illegible] 'एकवचनमुत्सर्गतः करिष्यते' इति न्यायेन सु-[illegible] भाव.॥

राजा न यज्ञा विबुधव्रजत्रा
कृत्वा[illegible]गोपसंदेव गज्यम्।
[illegible] श्रोत्रियसात्कृतश्रीः
पूर्वं [illegible] ॥ २५ ॥

[illegible]

दारिद्र्यदारिद्रविणौघवर्षैरमोघमेघव्रतमर्थिसार्थे।
संतुष्टमिष्टानि तमिष्टदेवं नाथन्ति के नाम न [illegible] ॥

दारिद्र्येति ॥ के नाम लोकास्तं लोकनाथं राजानं [illegible] ष्टानि हितानि धनादीनि न नाथन्ति न याचन्ते, अपितु [illegible] याच्ञाकरणे हेतुगर्भाणि विशेषणानि। किंभूतम्—बहुवेल [illegible] ऽदारिभिर्दारिद्र्यनाशकैर्द्रविणौघवर्षैर्धनसमूहवर्षैः कृत्वा [illegible] सार्थे याचकसमूहेऽमोघं सफलं मेघव्रतं यस्य। जलवर्षैर्मेघा [illegible] वर्षैर्लोकं सुखयन्ति तथा धनवर्षैरयम्। तथा—संतुष्टम् संतोषयुक्तं सहजोत्साहयुक्तं वा। तथा—इष्टदेवं इष्टा पूजिताः कृता देवा येन। इष्टाः प्रिया देवा यस्येति वा। इष्टो हित[illegible] देवो राजा च इष्टदेवतारूपं वा। नामेति शिरश्चालने। [illegible] नागमसमर्थधनदानशीलत्वात्सर्वोऽपि तं याचत इति भाव। [illegible] च प्रसन्नं देवं ब्रह्माणम्, इन्द्रं वा धनादीनि सर्वेऽपि [illegible] नाथिर्याच्ञायां द्विकर्मकः। आशिष्येव तङो नियमादत्र [illegible] पदम् ॥

असत्किल श्रोत्रसुधां विधाय
रम्भा चिरं भामतुलां नलस्य।
तत्रानुरक्ता तमनाप्य भेजे
तन्नामगन्धान्नलकूबरं सा ॥ २६ ॥

असदिति ॥ सा रमणीयरूपा रम्भा देवाङ्गना नलस्य [illegible] तुल्या लोकत्रयेऽप्यनुपमा भा कान्तिस्तत्सम्बन्धिनाचिर [illegible] कर्णामृतं विधाय कृत्वा बहुकालं सादरमाकर्ण्य तत्र [illegible] रक्ता सती तं नलमनाप्य किल अप्राप्यैव तस्य नलस्य नाम्नो [illegible] लेशात्, न त्वनुरागात्। नलकूबरं कुबेरपुत्रं भेजे प्राप। [illegible] स्नामापेक्षया तस्य लेशत्वम्। गन्धात्संबन्धादिति वा [illegible] अन्योन्यनीष्टवस्तुप्राप्त्यभावात्केनचिद्गुणेन तत्सदृशान्यङ्गी कुर्वते। 'गन्धो गन्धक आमोदे लेशे संबन्धगर्वयोः' इति [illegible] नान्यत्वयाक्यलेपादनपूर्वस्याद्यर्थं ॥

स्वर्लोकमस्मात्सरितः प्रयातः
केलीषु तद्गानगुणान्निपीय।
हा हेति गायन्यदशोचि तेन
नाम्नैव हाहा हरिगायनोऽभूत् ॥ २७ ॥

स्वर्लोकमिति ॥ केलीषु नलसुस्मितकोतुकेषु [illegible] तस्य नलस्य गानस्य गुणान्माधुर्यादिगुणान्निपीय [illegible] [illegible] प्रयातं [illegible] (स्वर्गे) [illegible] हा हा इति [illegible] [illegible] नाम्नैव हाहा [illegible] [illegible]

[illegible]

ण्वन्सदारस्तदुदारभावं हृष्यन्मुहुर्लोम पुलोमजायाः ।
ण्येन नालोकत लोकपालः प्रमोदबाष्पावृतनेत्रमालः ॥

शृण्वन्निति ॥ लोकपाल इन्द्रः पुलोमजाया इन्द्राण्या लोम त्या एव पुण्येन नालोकत न पश्यति स्म । किं कुर्वन्—सदार न्द्राणीसहितः तस्य नलस्योदारभावं वदान्यत्वं शृण्वन्नाकर्णय- मुहुर्वारंवारं हृष्यन्तरोमाञ्चो भवन् । अत एव तद्रोम नापश्यदिति ।, मुहुर्वारंवारं हृष्यदिति रोमविशेषणं वा । तदनवलोकने हेतु- र्भं विशेषणम् । तथा—प्रमोदबाष्पैरानन्दाश्रुभिरावृता व्याप्ता त्रमाला नेत्रपङ्क्तिर्यस्य स । इन्द्राण्या नलगुणाकर्णनोद्भूतं रोमाञ्च दिन्द्रोऽद्रक्ष्यत् । अद्भुतौदार्यश्रवणरसावेशाद्रोमाञ्चोदयस्तद्दर्शने ्रुत्य शृङ्गाररसाधिक्यशङ्का स्यात्तर्हि असतीत्वात्त्यागमकरिष्यत् । त्यौदार्यातिशयः सूचितः । अदर्शने हेतुद्वयम्—बाष्पैर्नेत्रनिमी- लनत्वम्, तस्याः पुण्यं च ॥

सापीश्वरे शृण्वति तद्गुणौघा-
न्प्रसह्य चेतो हरतोऽर्धशंभुः ।
अभूदपर्णाङ्गुलिरुद्धकर्णा
कदा न कण्डूयनकैतवेन ॥ २९ ॥

सापीति ॥ सापि पातिव्रत्येन प्रसिद्धाप्यपर्णा पार्वत्यपि कण्डू- यनकैतवेन कण्डूयनव्याजेनाङ्गुलिरुद्धकर्णाङ्गुलिनिरुद्धश्रवणा कदा नाभूत्, अपितु सर्वदैव जाता । कस्मिन्सति—ईश्वरे शंभौ प्रसह्य बलात्कारेण चेतोऽन्तःकरणं हरतो वशीकुर्वतस्तद्गुणौघान्नलगुणस- मूहाञ्शृण्वति सादरमाकर्णयति सति । किंभूता अपर्णा—अर्धं शरीरार्धं शंभुर्यस्याः । शंभोः शरीरार्धं वा एकदेशिसमासो वा । शंभोरर्धशरीरत्वादन्यत्र गन्तुमशक्यत्वात्तद्गुणश्रवणेन सात्त्विकभा- वरोमाञ्चाद्युत्पत्तेः पातिव्रत्यभङ्गभीत्या च शंभुर्ज्ञास्यतीति भीत्या च तद्गुणवर्णनप्रस्तावे कण्डूयनव्याजेन कर्णौ रुणद्धि स्मेत्यर्थः । अप- र्णात्वेन शुष्कपर्णत्यागतपस्यया शंभुप्राप्त्यर्थं यतमानया तया पातिव्रत्यभङ्गभीत्या कर्णरोधः कृत इति भावः ॥

अलं सजन्धर्मविधौ विधाता
रुणद्धि मौनस्य मिषेण वाणीम् ।
तत्कण्ठमालिङ्ग्य रसस्य तृप्तां
न वेद तां वेदजडः स वक्राम् ॥ ३० ॥

अलमिति ॥ धर्मविधौ संध्याकर्मकरणे सजन्सक्तः सन् वि- धाता ब्रह्मा मौनस्य मिषेणालमत्यर्थं वाणीमावृणोति । बहिर्निर्गता पुरुषान्तरं भजेदिति शङ्कया मौनं करोति न तु धर्मार्थमिति भावः । यद्रुणद्धि तदलं वृथेति वा । वैयर्थ्यमेवाह—स ब्रह्मा तत्कण्ठं नलकण्ठमालिङ्ग्याश्लिष्य रसस्य शृङ्गारादिनवरसैस्तृप्तां संपूर्णां वक्रां वक्रोक्तिरूपां तां वाणीं न वेद न जानाति । यतो वेदजडः सदैव वेदपाठव्याकुलीभूतहृदयः । निरुद्धापि कदा निर्गत्य नलक- ण्ठमालिलिङ्गेति नाज्ञासीदिति भावः । अथ च वेदजडत्वात्तं विहा- यानुरागान्नलकण्ठमालिङ्ग्य शृङ्गारादिपूर्णामित्यर्थः । शृङ्गारादि- युक्तां वक्रोक्तिं नल एव जानाति नान्य इत्यर्थः । अन्योऽपि छा- न्दसो विरक्तामनुरक्तां वा स्वस्त्रियं न जानाति । 'पूरणगुण—' इति सुहितार्थयोगे षष्ठीसमासनिषेधादेव रसस्येति तृप्त्यर्थकरणे षष्ठी ॥

श्रियस्तदालिङ्गनभूर्न भूता व्रतक्षतिः कापि पतिव्रतायाः ।
समस्तभूतात्मतया न भूतं तद्भर्तुरीर्ष्याकलुषाणुनापि ॥ ३१ ॥

श्रिय इति ॥ पतिव्रतायाः श्रियः (शोभायाः छलेन राज्य- लक्ष्मीछलेन च) तदालिङ्गनं नलालिङ्गनं तस्माद् भवतीति भूः कापि व्रतक्षतिः पातिव्रत्यक्षतिर्न भूता न जाता । तस्या लक्ष्म्या भर्तुर्वि- ष्णोर्नलालिङ्गनेन लक्ष्मीविषये ईर्ष्याऽसहिष्णुत्वलक्षणा तया कलुषं कालुष्यं तस्याणुर्लेशस्तेनापि न भूतं न जातम् । पातिव्रत्यक्षत्य- भावे, तद्भर्तुरीर्ष्याकालुष्याभावे च हेतुमाह—समस्तभूतात्मतया समस्तानां भूतानामात्मा स्वरूपं विष्णुस्तस्य भावस्तत्ता तया । विष्णोः सकलभूतस्वरूपत्वेन नलोऽपि विष्णुरेवेति तदालिङ्गनेन पातिव्रत्यक्षतिः, विष्णोरीर्ष्या च नाभूदित्यर्थः । सदा कान्तिसंप- त्तियुक्त इति भावः । कलुषशब्दोऽत्र धर्ममात्रपरः । असूयानिमि- त्तपापलेशेनापि न भूतमिति वा । पत्यर्थभर्तृशब्दस्य याजकादित्वा- त्षष्ठीसमासः ॥

धिक् तं विधेः पाणिमजातलज्जं
निर्माति यः पर्वणि पूर्णमिन्दुम् ।
मन्ये स विज्ञः स्मृततन्मुखश्रीः
कृत्वार्धमौज्झद्धरमूर्ध्नि यस्तम् ॥ ३२ ॥

धिगिति ॥ हे भैमि, स्मृता तस्य नलस्य मुखश्रीर्येन एवंभू- तोऽपि यो विधेर्ब्रह्मणः पाणिर्हस्तः पर्वणि पूर्णिमायां पूर्णं परिपू- र्णकलं सकलङ्कं चन्द्रं निर्माति रचयति । अत एवाजातलज्जं निर्लज्जं विधेः पाणिं धिक् । तज्जैत्रे नलानने सत्यपि यः करत्वसादृनि- हीनं पूर्णचन्द्रं निर्माति स निर्लज्जत्वान्निन्द्य एव । स विधेः पाणि- र्विज्ञः कुशलः । स कः—यः स्मृतनलाननशोभः सन् कृतार्धं कृ- तैकदेशमपि तं चन्द्रं हरमूर्ध्नि शिवमस्तके औज्झत्त्यजतेत्यहं मन्ये । प्रारब्धमपि तदुत्तमस्यान्यस्य स्मरणात्त्यजति स विपश्चि- देवेति भावः । पूर्णकलमेककलं च चन्द्रं यद्यप्येक एव ब्रह्मणः पाणिर्निर्मोति तथापि कार्यभेदान्मूर्खत्वं विज्ञत्वं कालभेदादुपच- र्यते । चन्द्रादप्यतिरमणीयं तदाननमिति भावः ॥

निलीयते ह्रीविधुरः स्वजैत्रं
श्रुत्वा विधुस्तस्य मुखं मुखान्नः ।

१ 'नालोकत' इति पाठान्तरं जीवातुसुखावबोधानुमतम् । २ अत्र छेकानुप्रासश्लेषोत्प्रेक्षालंकाराः' इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'अत्रोत्प्रेक्षा- तिशयोक्तिरलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी ।

१ अत्र छेकानुप्रासोऽलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । 'अत्र प्रस्तुतवाग्देवीकण्ठालिङ्गनेनाप्रस्तुतलक्ष्म्यालिङ्गनमिति ...' इति जीवातुः । २ 'अत्र ...' इति साहित्यविद्याधरी । अत्र ... इति जीवातुः । ३ ... इति तिलकटीकानुमतम् । ... इति सुखावबोधासाहित्यविद्याधर्यनुमतम् । ४ अत्र ... इति साहित्यविद्याधरी ।

सूरे समुद्रस्य कदापि पूरे
कदाचिदभ्रभ्रमदभ्रगर्भे ॥ ३३ ॥

निलीयत इति ॥ हे भैमि, विधुश्चन्द्रो नोऽस्माकं मुखात्तस्य मुखं सर्वत्र सर्वस्य जेतृ श्रुत्वा ह्रीविधुरो लज्जाविकलः सन्कदापि कदाचिदमावास्यायां सूरे सूर्ये, कदाप्यन्यसमये समुद्रस्य पूरे प्रवाहे कदाचिद्वर्षाकाले अभ्र आकाशे भ्रमन्ति अभ्राणि मेघास्तेषां गर्भे मध्ये निलीयतेऽन्तर्हितो भवति । अन्योऽपि स्वजेतारं श्रुत्वा [illegible] स्थानेषु निलीयते । 'सूरसूर्यार्यमा', '[illegible] मभ्रम्', 'अभ्रं मेघः' इत्यमरः । जेत्रेव जत्रम् । [illegible] ॥

संज्ञाप्य न[illegible]भृत्यवर्गान्दैत्यारिरत्यञ्जनलास्यतुल्ये
त[illegible]नाभिसरोजपीताद्धातुर्विलज्जं रमते रमायाम् ।

संज्ञाप्येति ॥ [illegible] स्वराजस्य गरुडस्य भृत्यवर्गांश्चो-[illegible] तस्य तुल्यै स्तुतये संज्ञाप्य [illegible] लज्जारहितं यथा तथा [illegible] । [illegible] —[illegible] नाभिकमलं, तेन [illegible] । [illegible] । अयमेव [illegible] स्तुतिः' इत्यमरः । पश्यतो [illegible] ॥

[illegible]
[illegible] ॥ ३५ ॥

[illegible]

[illegible] ॥ ३६ ॥

श्रियाविति ॥ हे भैमि, वयं तस्य नरेन्द्रस्य श्रियौ [illegible] सृष्टी निरीक्ष्य दृष्ट्वा स्मरामरेन्द्रावपि कामेन्द्रावपि न [illegible] अन्तःकरणगोचरौ न कुर्मः । मदने कान्तिरेव, इन्द्रे च स[illegible]रेव, नले तु द्वे अपीत्याधिक्यम् । तस्मिन्नले क्षमयोः [illegible] सम्यग् वासेन वसत्या खलु निश्चयेन [illegible] बुद्धौ चित्ते न दध्मः । मनसापि न स्मराम इत्यर्थः । तयो[illegible] माधारत्वमस्य च द्वयोरप्याधारत्वम् अतस्तयोः स्मरणं न ।' श्यामयमधिक इति भावः । 'क्षितिक्षान्त्योः क्षमा' इत्य[illegible] कर्मणः शेषत्वेनाविवक्षणात्स्मरामरेन्द्रावित्यत्र 'अधीगर्थ-' [illegible] षष्ठ्यभावः ॥

विना पतत्रं विनतातनूजैः समीरणैरीक्षणलक्षणीयैः ।
मनोभिरासीदनणुप्रमाणैर्न लङ्घिता दिक्कतमा तदश्वैः ॥

विनेति ॥ तस्य नलस्य अश्वैः कतमा दिक् न लङ्घिता [illegible]ता आसीत्, अपितु सर्वापि । किंभूतैः—पतत्रं पक्षं विना [illegible]हितैः विनतातनूजैर्गरुडैः । तथा—ईक्षणलक्षणीयैर्नेत्रगोचरैः [illegible]मीरणैर्वायुभिः । तथा—अनणुप्रमाणैर्महापरिमाणाधिकरणै[illegible]भिरन्तःकरणैः । गरुडः सपक्षः, वायुरचाक्षुषः, मनो[illegible]मिति प्रसिद्धिः । तद्विपरीता अपि तदश्वा वेगेन [illegible] जाता इति भावः । इवयोजना वा कर्तव्या । 'न निर्जिता' [illegible] क्वचित्पाठः । अतिजवास्तदश्वा इति भावः । कतमा, 'कतर[illegible] जातिपरिप्रश्ने' इति स्वार्थे डतमच् ॥

संग्रामभूमीषु भवत्यरीणामस्रैर्नदीमातृकतां गतासु ।
तद्बाणधारापवनाशनानां राजव्रजीयैरसुभिः सुभिक्षम् ॥

संग्रामेति ॥ हे भैमि, राज्ञां व्रजाः समूहास्तेषामिमे [illegible] [illegible]रसुभिर्नरेन्द्रप्राणरूपैर्वायुभिः कृत्वा तस्य नलस्य [illegible] बाणपरम्परारूपलक्षणाः पवनाशनाः सर्पास्तेषां सुभिक्षं भिक्षाया[illegible]द्धिर्भवति । नलबाणैः सर्वेऽपि शत्रवो हता इति भावः । [illegible] सतीषु—संग्रामभूमीष्वरीणां शत्रूणामस्रैः रुधिरैर्नदीमातृ[illegible]तासु नदीजलपरिपूर्णासु सतीषु । वैरिरुधिरनदीपोषि[illegible]त्यर्थः । दुर्गमाशुगामित्वेन प्राणहरत्वेन बाणानां पवना[illegible]त्वम् । प्राणानां पवनत्वात्तेन तेषां सुभिक्षमिति भावः । [illegible] मातृकासु भूमिष्वग्रहादिसद्भावेऽपि सुभिक्षं भवति । '[illegible] नद्यम्बुवृष्ट्यम्बुसम्पन्नव्रीहिपालितः । स्यान्नदीमातृको देवमातृकश्च यथाक्रमम् ॥' इत्यमरः । नदीमातृक इति 'नद्युतश्च' इति [illegible] राजव्रजीय इति 'वृद्धाच्छः' । सुभिक्षम् । भिक्षाणां समृद्धि[illegible] 'अव्ययं विभक्ति–' इत्यव्ययीभावः ॥

यशो यदस्याजनि संयुगेषु कण्डूलभावं भजता भुजेन ।
[illegible] दिगापगाली[illegible] [illegible]नदीवर्द्धि[illegible]

[illegible]

यश इति ॥ कण्डूलभावं रणकण्डूसहितत्वं भजता प्राप्नुवता भुजेन संयुगेषु यदस्य नलस्य यशोऽजनि संपादितं, (तत्) तदीयं यशःसंबन्धि दिशः एवापगा नद्यस्तासु वा नद्यन्तासानाली पङ्क्तिस्तस्याः कूलं तीरं तत्कषत्वं कषणत्वभावस्तद्रूपं व्यसनं हेतोः कारणस्य गुणादेव जातमिति शेषः । न तु स्वभावतः । यतः कारणे भुजे विद्यमानात्कण्डूलत्वगुणात्कारणगुणादेव यशसि कूलंकषत्वरूपं व्यसनमागतमिति भावः । तस्य यशः सर्वदिग्व्यापीत्यर्थः । कण्डूल इति 'सिध्मादिभ्यश्च' इत्यस्त्यर्थे लच् । कण्डूं लालाद्यत्ते इति वा, 'आतोऽनुपसर्गे कः' । कूलंकष इति 'सर्वकूल-' इति खशि अजन्तत्वान्मुम् ॥

इदानीं तस्य गुणानुवर्णनामशक्ति द्योतयन्नतिशयोक्तिमाह—

यदि त्रिलोकी गणनापरा स्या-
त्तस्याः समाप्तिर्यदि नायुषः स्यात् ।
पारेपरार्धं गणितं यदि स्या-
द्गणेयनिःशेषगुणोऽपि स स्यात् ॥ ४० ॥

यदीति ॥ त्रिलोकी त्रैलोक्यं यदि गणनापरा गुणगणनासक्ता स्यात्तस्यास्त्रिलोक्यास्तद्गुणगणनार्थेनायुषः समाप्तिर्यदि न स्याद्यदि गणितं गणितशास्त्रं पारेपरार्धं परार्धात्परं स्यात्तदा स नलः गणेयाः गणयितुं शक्याः निःशेषाः समस्ता गुणाः यस्य एवंभूतोऽपि भवेत् । नतु एवम् । ततः सोऽप्यसंख्येयगुण इति भावः । त्रिलोकी समाहारे द्विगौ 'द्विगोः' इति ङीप् । पारेपरार्धम् । 'पारेमध्ये षष्ठ्या-' इति समासः । एदन्तत्वं च निपातनात् । गणेय इति 'गणेयम्' इत्यौणादिको गणेयः । स्यात्, [illegible] ॥

तस्यान्तःपुरे स्वगतिं द्योतयन्नाह—

अवारितद्वारतया तिरश्चामन्तःपुरे तस्य निविश्य राज्ञः ।
गतेषु रम्येष्वधिकं विशेषमध्यापयामः परमाणुमध्याः ॥

अवारीति ॥ हे भैमि, वयं परमाणुमध्याः [illegible] कृशोदरीः [illegible] रम्येषु गतेषु [illegible] विशेषमध्यापयामः पाठयामः । [illegible] तस्य राज्ञोऽन्तःपुरे निविश्य प्रविश्य । [illegible] ॥

नर्मनाधिक्यमपि [illegible]—

पीयूषधारानधराभिरन्त-
स्तासां रसोदन्वति मज्जयामः ।
रम्भादिसौभाग्यरहःकथाभिः
काव्येन काव्यं सृजताद्भुतानि ॥ ४२ ॥

पीयूषेति ॥ [illegible] रहोगोष्ठ्यकथाभिश्च तासां नलस्त्रीणामन्तर्हृदयं रसोदन्वति शृङ्गारसमुद्रे निमज्जयामो निमग्नीकुर्मः । किंभूताभिः—पीयूषधारा अमृतप्रवाहस्तस्याः सकाशादनधराभिरन्यूनाभिः । तथा—काव्यं प्रबन्धविशेषं सृजता कुर्वता काव्येन शुक्रेण अद्भुतानि काव्ये प्रतिपादितानि । उदन्वति उदन्वानुदधौ च' इति साधु । तत्र निमज्जनं युक्तम् । 'रहः सुरतगोष्ठ्यर्थोः' इति धरणिः ॥

स्वस्य विश्वास्यत्वं तद्वारादिशाहत्वमाह—

कामिर्न तत्राभिनवस्मराज्ञा-
विश्वासनिक्षेपवणिक्क्रियेऽहम् ।
जिह्रेति यन्नैव कुतोऽपि तिर्य-
क्कश्चित्तिरश्चस्त्रपते न तेन ॥ ४३ ॥

कामिरिति ॥ तत्र नलान्तःपुरे कामिः सुन्दरीभिरहं पक्षी अभिनवाभिर्गोप्या स्मराज्ञा तस्या विश्वासेन निक्षेपवणिक्स्थापनिको वणिक् [illegible] अपितु सर्वाभिरपि इत्यर्थः । [illegible] नपि न कथ्यत इत्यर्थः । तत्र हेतुः—यत् [illegible] कुतोऽपि कस्मादपि प्राणिनो नैव जिह्रेति लज्जते । तेन कारणेन कश्चिदपि प्राणी तिरश्चोऽपि सकाशान्न त्रपते लज्जते । [illegible] ॥

तासां [illegible]—

वार्तापि नास्त्यपि नान्यमेति
योगादमन्त्रे हृदि यां निरुन्धे ।
[illegible]-
[illegible] ॥ ४४ ॥

[illegible]

व कार्यसिद्धेस्तदर्थं स्वस्मिन्सादरा नाभविष्यदितीवशब्दप्रयोग. । कचके हंससमूहे इति कश्चित् । युग्यः 'तद्वहति–' इति यत् । क्रीडति 'समोऽकूजने' इति प्रतिषेधाच्छता ॥

नलागः स्ववचनान्यथाकरणे बाधकमाह—

अन्येन पत्या त्वयि योजितायां
विज्ञत्वकीर्त्या गतजन्मनो वा ।
जनापवादार्णवमुत्तरीतुं
विधा विधातुः कतमा तरीः स्यात् ॥ ५१ ॥

अन्येनेति ॥ वा अथवा । निश्चये वा । त्वयि अन्येन नलातिरिक्तेन पत्या भर्त्रा योजितायां सत्यां विज्ञत्वकीर्त्या सर्वज्ञत्वयशसैव गतमतिक्रान्तं जन्म यस्य येन वा एवंविधस्य विधातुर्जनापवाद एवार्णवस्तं सर्वज्ञेन ब्रह्मणेदमनुचितं कथमकारीति लोकापवादसमुद्रमुत्तरीतुं कतमा विधा प्रकारस्तरीर्नौका स्यात् । अपि तु न कापीत्यर्थः । सकलेनापि जन्मना यत्सर्वज्ञत्वं ब्रह्मणार्जितं तदेकस्यालवान्यथाकरणे तदेव गमिष्यतीति भिया नलेनैव योजयिष्यतीति भाव. । समुद्रं तरीतुं काचिन्नौर्भवति, जनापवादार्णव तरीतुं न कापीति भाव' । 'स्त्रियां नौस्तरणिस्तरी' इत्यमर । उत्तरीतुम् 'वृतो वा' इति दीर्घ. । तरन्त्यनया तरी. 'अवितृस्तृतन्त्रिभ्य ई.'[3] ॥

अभिप्रायं ज्ञातुमुपसंहरन्नाह—

आस्तां तदप्रस्तुतचिन्तयालं
मयासि तन्वि श्रमितातिवेलम् ।
सोऽहं तदागः परिमार्ष्टुकामः
किमीप्सितं ते विदधेऽभिधेहि ॥ ५२ ॥

आस्तामिति ॥ हे भैमि, तन्नलवर्णनं तत्र तद्योग्यत्वप्रतिपादनं चास्तां तिष्ठतु । न कर्तव्यमित्यर्थ । यत —अप्रस्तुतस्य चिन्तया कथयालम् । निष्प्रयोजनत्वात् । हे तन्वि. मया त्वमतिवेलं भृशं श्रमितासि । सोऽहं तदाग अपराधं परिमार्ष्टुकामोऽपनेतुकाम सन् तव किमीप्सितं कं मनोरथं विदधे करोमि अभिधेहि ब्रूहि । अप्रस्तुतचिन्तयेति वारणार्थयोगे तृतीया ॥

इतीरयित्वा विरराम पत्री स राजपुत्रीहृदयं बुभुत्सुः ।
ह्रदे गभीरे हृदि चावगाढे शंसन्ति कार्यावतरं हि सन्तः ॥

इतीति ॥ राजपुत्र्या भैम्या हृदय नलेऽनुरागो विद्यते न वेति मनो बुभुत्सुर्जिज्ञासु. स पत्री हंस इति पूर्वोक्तमीरयित्वोक्त्वा विरराम तूष्णीमभूत् । ननु नलानुरागस्यापि विद्यते, स्वस्यापि नलेऽनुरक्ता भवेति प्रकटं [illegible] आह—हि यस्माद्गभीरे गाम्भीर्ययुक्ते ह्रदे जलाशये, [illegible] हृदि चावगाढे आलोडिते, ज्ञाते च सति सन्त' पण्डिता कार्यावतर [illegible] तरणम्, कार्यस्य प्रस्तावं च सन्तस्ति कथयन्ति । गभीर ह्रदमनालोड्य अन्तोत्तरीतव्यमिति तरणमार्गं यथा न कोऽपि कथयति तथा आशयमविज्ञाय बुधस्तदग्रे कार्यविशेषप्रस्तावं न करोति । अतस्तदभिप्रायं ज्ञात्वा तस्या नलानुरागप्रकाशनं कर्तव्यमिति नलानुरागमप्रकाश्यैव तूष्णीबभूवेत्यर्थ. । राजपुत्रीति हृदयस्य गूढाशयत्वम् । विररामेति 'व्याङ्परिभ्यो रम.' इति परस्मैपदम् । हृदयम् 'न लोका–' इति षष्ठीनिषेधः ॥

किंचित्तिरश्चीनविलोलमौलि-
र्विचिन्त्य वाच्यं मनसा मुहूर्तम् ।
पतत्रिणं सा पृथिवीन्द्रपुत्री
जगाद वक्रेण तृणीकृतेन्दुः ॥ ५४ ॥

किंचिदिति ॥ सा पृथिवीन्द्रपुत्री भैमी मुहूर्तं क्षणमात्रं मनसान्त करणेन वाच्यं वक्तव्य वचन विचिन्त्य विचार्य पतत्रिण हंसं जगाद । किंभूता— वचनविचारणे क्रियमाणे किंचिदीषत्तिरश्चीनो वक्र विलोलश्चञ्चलो मौलिर्मस्तकं यस्या' सा । तथा—सहजसौन्दर्येणाभिलाषसिद्ध्याशयातिप्रसन्नत्वेन च वक्रेण मुखेन तृणीकृतो न्यक्कृत इन्दुश्चन्द्रो यया । तिरश्चीनम् 'विभाषाञ्चेरदिक्स्त्रियाम्' इति स्वार्थे ख । पुत्रीति शार्ङ्गरवादिपाठान्ङीन् ॥

आत्मनोऽनुचितकारित्वमाह—

धिक्चापले वत्सिमवत्सलत्वं यत्प्रेरणादुत्तरलीभवन्त्या ।
समीरसङ्गादिव नीरभङ्ग्या मयातटस्थस्त्वमुपद्रुतोऽसि ॥

धिगिति ॥ हे हंस, चापले चञ्चलत्वविषये यद् वत्सिमवत्सलत्वं वत्सस्य बालस्य भावो वत्सिमा बालत्वं तेन यद्वत्सलत्वं सस्नेहत्वं बाल्येन चापलविषये यत्प्रीतिमत्त्वम् । चापलाङ्गीकरणमिति यावत् । तद् धिक् निन्द्यमनुचितम् । यत.—यस्य चापलस्य प्रेरणान्नियोगादयुक्तीनतयोत्तरलीभवन्त्या अतिशयेन चञ्चलीभवन्त्या मया पश्चाल्लगित्वा तटस्थ उदासीनस्त्वमुपद्रुत. पीडितोऽसि । कयेव—समीरसङ्गाद्वायुसंबन्धाच्चञ्चलीभवन्त्या नीरभङ्ग्येव । तरङ्गरूपयोदकरचनया तटस्थ' कूलस्थो यथोपद्रूयते । निरपराधस्त्वं पश्चाल्लगित्वा मया पीडित', अतोऽहमनुचितकारिण्येवेति भाव' । वत्सशब्दात्पृथ्वादित्वादिमनिच् । तत्राद्यैव 'समासान्याम्–' इत्यभिलपवति ल्यप् । तथाच वमलद्रुति [illegible] ॥

आत्मनिन्दापूर्वकं हंसस्तुतिमाह—

आदर्शतां स्वच्छतया प्रयासि
सतां स तावत्खलु दर्शनीयः ।
आगः पुरस्कुर्वति सागसं मां
यस्यात्मनीदं प्रतिबिम्बितं ते ॥ ५६ ॥

आदर्शेति । हे हंस [illegible] स्वच्छतया [illegible] प्रयासि [illegible] दर्शनीय [illegible] । [illegible]

[illegible] १ [illegible] २ [illegible] ३ [illegible]

लतया दर्पणतुल्योऽसि दर्पणोऽपि सतामवलोकनीयः, श्रीकामैः प्रातरवलोक्यते च। निष्कपटतामादर्शतां च समर्थयते—पश्चाद्गनात्मागसं सापराधां मा पुरस्कुर्वेति 'मयासि तन्वि श्रमिता—' इत्यादिवचनान्मां प्रति प्रियभाषिणि यस्य तवात्मनि स्वरूपे इदमागः तटस्थपीडनलक्षणो ममापराधः प्रतिबिम्बितः 'सोऽहं तदागः' इति वचनात्त्वया मदपराधः स्वीयत्वेनैव स्वीकृत इति सतां स्वभावोऽयम्। अन्यापराधं स्वात्मन्यारोपयन्ति। खलुः किमर्थे। आदर्शतां प्रयासि किम्। ततोऽप्यधिकः। आदर्शे पुरो यथास्थितं वस्तु प्रतिफलति, त्वयि तु सापराधे वस्तुनि पुरःस्थितेऽप्यपराधलक्षणो धर्मः प्रतिबिम्बितो, न तु सापराधो धर्मीत्यादर्शादधिकत्वादाश्चर्यरूपोऽसीति ॥

स्वापराधं निश्चित्य तत्क्षमां प्रार्थयते—

अनार्यमप्याचरितं कुमार्या
भवान्मम क्षाम्यतु सौम्य तावत्।
हंसोऽपि देवांशतयासि वन्द्यः
श्रीवत्सलक्ष्मेव हि मत्स्यमूर्तिः ॥ ५७ ॥

अनार्यमिति ॥ हे सौम्य सुन्दर, भवान्कुमार्या बालाया ममानार्यमनुचितमप्याचरितमाचरणं तावत्प्रथमं क्षाम्यतु सहताम्। [illegible] पश्चाद्वक्तव्यम्। अज्ञस्य ह्यपराधः क्षन्तव्य इति [illegible]। राजपुत्र्याः पक्षिणि मयि प्रार्थनमनुचितमित्यत आह—हंसोऽपि त्वं देवांशतया वन्द्योऽसि पूज्योऽसि। देवांशत्वं [illegible]। ततः प्रार्थ्यस इति भावः। क इव—[illegible] मत्स्यमूर्तिर्मत्स्यस्वरूप इव। [illegible] पूज्यते तथा त्वम्। 'सौम्यं तु सुन्दरे' इत्यमरः। [illegible] सोमाद्दणो विधानात् सौम्य [illegible]। सोमस्य चन्द्रस्येव सौम्या सुधा नामहेति [illegible] देवतुल्य इत्यर्थ इति समर्थनीयम् ॥

[illegible] इत्यस्योत्तरमाह—

मत्प्रीतिमाधित्ससि कां त्वदीक्षा-
मुदं मदन्यामपि यातिशेताम्।
निजामृतैर्लोचनसेचनाद्वा
पृथक्किमिन्दुः सृजति प्रजानाम् ॥ ५८ ॥

[illegible] दर्शिका [illegible] कर्तुमि- [illegible] भावः। एतदेव [illegible] सुतर्ग, [illegible] सृजति, [illegible] इति [illegible] नेत्रा- [illegible]

[illegible]

नामपि दर्शनेन नेत्राह्लादकत्वमेव, न [illegible] मिति तस्यामिमानोत्पादनेन नलप्राप्तिपर्यवसायी मम [illegible] सूचितम्। तस्माद्यथा मम नलप्राप्तिस्तथा यतस्वेत्यर्थः। 'पृथग्विना—' इति पञ्चमी ॥

ननु तव को मनोरथस्तं वदेत्यत आह—

मनस्तु यं नोज्झति जातु यातु
मनोरथः कण्ठपथं कथं सः।
का नाम बाला द्विजराजपाणि-
ग्रहाभिलाषं कथयेदलज्जा ॥ ५९ ॥

मनस्त्विति ॥ हे हंस, स मनोरथः कण्ठपथं कण्ठमार्गनगोचरं कथं केन प्रकारेण यातु, अपितु न केनापि। स क पुनर्यमभिलाषं मनोऽन्तःकरणं जातु कदाचिदपि नोज्झति न जति। अन्तःकरणस्याधोदेशात्कण्ठस्य चोर्ध्वदेशादित्यर्थः। रथोऽपि गर्तपातादिना ध्वस्तं पन्थानं नावतरति। सर्वत्रा नसो गतिसाधनत्वादभिलाषोऽपि मनसो रथः। अथ च यो मपि न शक्यते स कर्तुं कथं शक्यत इति दुःसाधत्वम्। वाह—नाम संभावनायाम्। अलज्जा निर्लज्जा स [illegible] जानाना सती का बाला द्विजराजस्य चन्द्रस्य पाणिना [illegible] लापं ग्रहणाभिलाषं कथयेत्, अपि तु हस्तेन चन्द्रं ग्रहीतु वाञ्छेति कापि न कथयति। हस्तेन चन्द्रप्राप्तिर्यथाशक्या मन्मनोरथप्राप्तिरिति भावः। द्विज इति संबुद्धिः। राजग्रहा ति वा। अथ च—स्वाभिलाषं कथयति—द्विजानां राज्ञा नलस्य नलमद्विवाहेच्छां का कथयेत्, अपि तु न कापि। नलविवा समेति कथं कथयेयमिति भावः। अथ च सलज्जत्वादकु न इत्याह—हे द्विजराज, का स्त्री पाणिग्रहे विवाहेऽभिलाषमिच्छा निर्लज्जा सती प्रकटयेत्। अपि त्वेवं प्रौढैव कथयति न बालेत्यर्थः।

वाचं तदीयां परिपीय मृद्वीं मृद्वीकया तुल्यरसां स हंसः।
तत्याज तोषं परपुष्टघुष्टे घृणां च वीणाक्वणिते वितेने ॥

वाचमिति ॥ स हंसो मृद्वीकया द्राक्षया तुल्यो रसो रसो यस्यास्तां मृद्वीं कोमलां तदीयां भैमीसंबन्धिनीं वाचं प पीयाकर्ण्य परपुष्टानां कोकिलानां घुष्टे कूजिते तोषं हर्षं तत्याज तथा—वीणाक्वणिते वीणानिनादेऽपि घृणां जुगुप्सां वितेने च पिककूजितवीणाक्वणिताभ्यामपि तद्वाक्कोमला सरला चेति भावः। 'मृद्वीका गोस्तनी द्राक्षा' इत्यमरः। मृद्वीका 'वोतो गुणवचनात्' इति ङीपन्तात्संज्ञायां कनि 'केऽणः' इत्यस्य संज्ञापूर्वकविधे [illegible] रनित्यत्वाभावः। घुष्ट इत्यप्रशस्तार्थत्वाद 'घुषिरविशब्दने' [illegible] निष्ठाया इण्निषेधः। घो(घु)षितमिति क्वचित्पठन्ति ॥

मन्दाक्षमन्दाक्षरमुद्रमुक्त्वा तस्यां समाकुञ्चितवाचि हंसः।
तच्छंसिते किंचन संशयालुर्गिरा मुखाम्भोजमयं युयोज ॥

मन्दाक्षमिति (क्षेति) ॥ अथ हंसः तच्छंसिते [illegible] किंचन संशयालुः [illegible]

[illegible]

-तेजं प्रशस्तं मुखं गिरा वाचा युयोज । वदति स्मेत्यर्थः । कस्यां -याम्—तस्यां भैम्यां मन्दाक्षेण लज्जया मन्दा स्वल्पाक्षरमुद्रा -विन्यासो यस्यां क्रियाया तथा उक्त्वा समाकुञ्चिता वाग्यया -णींभूतायां सत्याम् । मुखाम्भोजम् 'प्रशंसावचनैश्च' इति -माले ॥

-रेण वाञ्छेव विधुं विधर्तुं यमित्थमात्थादरिणी तमर्थम् ।
-तुं श्रुतिभ्यामपि नाधिकुर्वे वर्णश्रुतेर्वर्णइवान्तिमः किम् ॥

करेणेति ॥ हे भैमि, करेण विधुं चन्द्रं विधर्तुं ग्रहीतुं वाञ्छेव -स्पृहेव न तु तात्त्विकी स्पृहा । इत्थमनेनैव गोप्याकारेण आदरिणी -आदरयुक्ता, अदरिणी निर्भया अकम्पयुक्ता वा त्वं यमर्थं प्रयोज- -मित्थ ब्रूपे अह तमर्थं श्रुतिभ्यां कर्णाभ्यां पातु सादरं श्रोतुमपि -क नाधिकुर्वे नाधिकारीभवामि कर्तुं यद्यपि न समर्थस्तथापि -रोतुं शक्त एवेत्यपिशब्दार्थः । अथ च तमर्थं कर्तुमप्यधिकारी भ- -वामि, किंपुनः श्रोतुमित्यपिशब्दार्थौ वा । अन्तःकरणे ज्ञात एव- -(मेव) श्रोतुमपि नाधिकुर्वे, अपितु अधिकुर्व एवेति वा । क. कि- -मिव—अन्तिमो वर्णः शूद्रः श्रुतेर्वेदस्य वर्णमक्षरमिव । वेदाक्षर- -श्रवणे शूद्रस्याधिकारो नास्ति तथा मम नेति भावः । आत्थेति -भूतेपि 'वर्तमानसामीप्ये—' इति वर्तमानवत्प्रत्ययः । अन्तिमः -'अन्ताच्च' इति वक्तव्याड्डिमच् ॥

अवाप्यते वा किमियद्भवत्या
चित्तैकपद्यामपि विद्यते यः ।
यत्रान्धकारः किल चेतसोऽपि
जिह्मेतरैर्ब्रह्म तदप्यवाप्यम् ॥ ६३ ॥

अवाप्यत इति ॥ हस्तेन चन्द्रधारणवद्दुष्प्रापत्वं यदुक्तं तत्र किंचिदित्याह—योऽर्थः चित्तैकपद्यामन्तःकरणलक्षणे क्रमगम्ये- ऽतिसूक्ष्मे मार्गेऽपि विद्यते स भवत्यावाप्यते प्राप्यते । वा -निश्चये । चन्द्रधारणदृष्टान्तेन यत्तदर्थस्य दुष्प्रापत्वमियत्किम् । -इयद्गौरवं किमर्थम् । तत्र कार्यमित्यर्थः । अथ च—परचित्तगो- -चरो विषयः सुखेन ज्ञायते, इयद्गोपनं तस्य किमर्थम् । स मया -ज्ञात इत्यर्थः । एकमार्गे स्थितं वस्तु सर्वैरपि ज्ञायते । एतद्दृष्टा- -न्तेन द्रढयति—किलेति श्रुतौ । यत्र ब्रह्मणि चेतसोऽप्यन्धकारः 'यतो वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह' इति श्रुतेः । यन्मनोगो- -चरो न भवति तदपि स्वप्रकाशं ब्रह्म जिह्मेतरैरनलसैरप्राप्यं प्राप्य प्राप्यत इत्यर्थः । किं पुनर्मनोगोचरः । ततश्च सूक्ष्मदर्शिना मया

तवाभिप्रायो ज्ञात एव । त्वया किमिति गोप्यत इति भावः । 'वर्तन्येकपदीति च', 'जिह्मस्तु कुटिलेऽलसे' इत्यमरः । एकपदी 'संख्यासुपूर्वस्य' इत्यन्तलोपे 'पादोऽन्यतरस्याम्' इति ङीपि पदादेशः । अवाप्यम् 'शकि लिङ् च' इति कृत्यः ॥

मदुक्तमजानन्नेवाभिमानेन ज्ञातमिति वदसीत्याशङ्कायामाह—

ईशाणिमैश्वर्यविवर्तमध्ये लोकेशलोकेशयलोकमध्ये ।
तिर्यञ्चमप्यञ्च मृषानभिज्ञरसज्ञतोपज्ञसमज्ञमज्ञम् ॥६४॥

ईशेति ॥ ईशस्येश्वरस्याष्टविधैश्वर्यमध्येऽणिमलक्षणं यदैश्वर्यं तस्य विवर्तस्तात्त्विकोऽन्यथाभावस्तत्त्वतोऽणिमैश्वर्यमेव जातो मध्यो यस्यास्तत्संबुद्धिः. हे कृशोदरि, त्वं लोकेशो ब्रह्मा तस्य लोकेशया लोकवर्तिनो लोकाः जनास्तेषां मध्येऽज्ञं मूर्खं तिर्यञ्चमपि मामेव- भूतं अञ्च जानीहि, पूजय वा । किंभूतं माम्—मृषा असत्यं तस्यानभिज्ञा अज्ञातारः सत्यवादिनो रसज्ञाः सहृदयास्तेषामुभ- येषां भावस्तत्ता सत्यवादिता, सहृदयता च तद्विषये उपज्ञा आद्यं ज्ञानं यस्य एवंविधश्चासौ समज्ञश्च । समशब्दस्य सर्वशब्दपर्याय- त्वात्सर्वज्ञत्वमेवंविधस्वरूपं मां अज्ञमलीकभाषिणं, अहृदयं मूर्खं च यथा तवेच्छा तथा जानीहीत्यर्थः । सत्यवादिना सहृदयानां सर्वज्ञानां च मध्ये प्रथमगणनीयोऽहं मिथ्याभाष्यहृदयो मूर्खश्च कथं स्यामिति भावः । मृषानभिज्ञा सत्यवादिनी रसज्ञा जिह्वा येषां तेषां भावः सत्यवादिता, उपज्ञायत इत्युपज्ञा आद्यं ज्ञानं मृषानभिज्ञरसज्ञताया उपज्ञा मृषानभिज्ञरसज्ञतोपज्ञं, तेन समज्ञा कीर्तिर्यस्य । एवं सत्यवादिता प्रथमं कस्मादुत्पन्नेति जिज्ञासायां तस्याः प्रथमोत्पत्तिकारणत्वेनाहमेव स्यामिति द्रष्टव्यमत्र मां जानीहीति वा । लोकेशय इति 'अधिकरणे शेते' इत्यनि 'शय- वासवासिष्व—' इति सप्तम्या अलुक् । रसज्ञतोपज्ञ इत्यत्र (पक्षे) 'आतश्चोपसर्गे' इत्यादि 'उपज्ञोपक्रमं—' इत्यादिना नपुं- सकत्वम् । समं सर्वे ज्ञायन्ते इति समज्ञा कीर्तिः 'यशः कीर्तिः समज्ञा' इति कै ॥

सत्यवादित्वमेव प्रकटयति—

मध्ये श्रुतीनां प्रतिवेशिनीनां
सरस्वती वासवती मुखे नः ।
ह्रियेव ताभ्यश्चलतीयमद्धा
पथान्यसम्मङ्गगुणेन नद्धा ॥ ६५ ॥

मध्ये इति ॥ हे भैमि, नोऽस्माकं मुखे वर्तमाना सरस्वती वाणी प्रतिवेशिनीनां निकटगृहवर्तिनीनां श्रुतीनां वेदानां मध्ये वासवती नित्यनिवासवती [illegible] श्रुतिभ्यो ह्रियेव अद्धा निश्चयेन अपमार्गरूपं कुमार्गं प्राप्य । [illegible] न चल- ति न व्यभिचरति । [illegible] नद्धा संबद्धा । [illegible] नद्धा इत्यर्थः । [illegible]

[illegible]

[illegible]

मार्गान्प्रति न चलति न गच्छति, किंतु सत्यमार्गेणैव गच्छतीति वा। 'लिङ्गमशिष्यं लोकाश्रयत्वाल्लिङ्गस्य' इति 'अपथं नपुंसकम्' इत्येतन्नाश्रीयते। अथवा पथिशब्दपर्यायः पथशब्दोऽकारान्तोऽप्यस्ति। अथवा 'अद्धापथात्' इत्येकमेव पदम्। अद्धापथात्सत्यमार्गान्न चलतीत्यर्थः। अथ च—मन्त्रोभनः सद् मधियस्य तेन गुणेन दृढया रशनया बद्धा काचिद्यथा न चलति तथेयमपि। मद्वाण्याः श्रुतयः प्रतिवेशिन्यो भवन्ति। अत एव तन्मद्वाणीमेव व्यवहरति नान्यथा॥

अथ त्वमभिप्रायं कथयेति प्ररोचनार्थं स्वसामर्थ्यं द्योतयति—

पर्यङ्कतापन्नसरस्वदङ्कां
लङ्कां पुरीमप्यभिलाषि चित्तम्।
कुत्रापि चेद्वस्तुनि ते प्रयाति
तदप्यवेहि स्वशये शयालु॥ ६६॥

पर्यङ्केति॥ हे भैमि, ते चित्तं मनो लङ्कां पुरीमप्यभिलाषि द्रष्टुं गन्तुं वा अभिलाषुकं सत् कुत्राप्यन्यत्र कस्मिंश्चिल्लङ्कायाः सकाशादतितरां दुष्प्रापे वस्तुनि विषये चेत्प्रयाति गच्छति त्वं तदपि तदुभयमपि स्वशये स्वहस्त एव शयालु विद्यमानमवेहि जानीहि। कुत्रापि वस्तुनि अभिलाषि तव चित्तं लङ्कायां विद्यमानवस्तुप्राप्त्यर्थं लङ्कामपि प्रयाति तदपीति वा योजना। दुष्प्रापवस्तुनः साधकोऽहमेवेति तत्कथयेति भावः। किंभूतां लङ्काम्—सरस्वतः समुद्रस्याङ्को मध्यः। परितः सर्वदिक्षु अङ्कतां चिह्नतां परिवेष्टनं वा आपन्नः प्राप्तः सरस्वदङ्को यस्याः सा ताम्। पर्यङ्कतां मञ्चताम्। समुद्राङ्के सुखेन तिष्ठतीत्यर्थः। पर्यङ्कतां योगपट्टत्वं प्राप्तः समुद्रोऽङ्कश्चिह्नं यस्या इति वा। पर्यङ्कतां वृसीत्वं वा समुद्रमध्ये तिष्ठतीत्यर्थ इति वा। सर्वथा लङ्काया दुष्प्रापत्वं सूचितम्। या एवंविधा दुष्प्रापा तामपि हस्तगतामवेहि, किंपुनरन्याम्। कुत्रापि कोः पृथिव्याः त्राणं त्राः तामाप्नोतीति कुत्राप्। 'क्विप् च' इति क्विप्, तस्मिन्राजलक्षणे वस्तुनि वा। पर्यङ्क इति विकल्पत्वाल्लत्वाभावः। अपेः पदार्थे संभावनायां समुच्चये वा कर्मप्रवचनीयत्वाल्लङ्कामिति द्वितीया। अभिलाषस्य (षिशब्दस्य) गम्यादिपाठाद्वा। तदिति सा च लङ्का च तच्च वस्तु तत् 'नपुंसकमनपुंसकेन—' इत्येकशेषः पाक्षिकमेकत्वं च॥

इतीरिता पत्त्ररथेन तेन ह्रीणा च हृष्टा च बभाण भैमी।
चेतो नलङ्कामयते मदीयं नान्यत्र कुत्रापि च साभिलाषम्॥

इतीति॥ तेन पत्त्ररथेन पक्षिणा इति पूर्वोक्तप्रकारेणेरितोक्ता ह्रीणा निजाभिलाषकथनप्रस्तावेन लज्जिता स्वाभिलाषस्य प्रापकोऽहमिति तेनोक्तत्वाद्धृष्टा आह्लादयुक्ता। विस्मितेति यावत्। भैमी इति बभाणावोचत्। इति किम्—मदीयं चेतो लङ्कां न अयते प्राप्नोति। अभिलष्यतीत्यर्थः। अन्यत्र चान्यत्रापि कुत्रापि राजनि वा न च नैव साभिलाषम्। अथ च—नलं नलनामानं राजानं कामयते। नलादन्यत्र कुत्रापि नैव साभिलाषमित्येवमवोचत। 'नल (पल)गतावित्यस्मात्' उणादिः। लिङ्—' इति लिङ्गानुशासनम्। अस्मात्तन्मुखा... श्रुत्वा तथा मनोगतम्। तत्र ... 'मसु' इत्यादिक ... । पूर्ववत् ... 'इति च' ... श्रवणयोरिव वृद्धिगुणयोः प्रतिपत्तिकामयत इत्यत्र ... दमनिहतमनसा वृद्धिरिति ज्ञेयम्॥

विचिन्त्य बालाजनशीलशैलं लज्जा...
आचष्ट विस्पष्टमभाषमाणामेनां स चक्राङ्कि...

विचिन्त्येति॥ ... पतङ्गानां पतिः राजा हंसो विस्पष्टं प्रकटमभाषमाणामेनां भैमीं ... किं कृत्वा—बालाजनस्य शीलं स्वभाव एव दुर्लङ्घ्य... ... शैलः पर्वतस्तं लज्जारूपाया नद्या मनस्कोऽन्... ...लक्षणो नागो हस्ती यत्र पूर्वोक्तं विचिन्त्य विचार्य। ... डितोऽपि बालाजनो लज्जया कामस्वाच्छन्द्याय स्वाभिलाषं न ... तीति विचार्य विस्पष्टवादनार्थमेतामाह स्मेत्यर्थः। अथ च—तनयां हस्ती मनती इत्युक्तिः। 'चक्राङ्कः मानसौकसः' इति

नृपेण पाणिग्रहणस्पृहेति
नलं मनः कामयते ममेति।
आश्लेषि न श्लेषकवेर्भवत्याः
श्लोकद्वयार्थः सुधिया मया किम्॥ ६९॥

नृपेणेति॥ हे भैमि, श्लेषकवेः पूर्वं राजकर्तृके पाणिग्रहणे वाञ्छेति, अनन्तरं मम मनो नलमभिलष्यतीति च ... कारिण्या भवत्यास्तव क्रमेण 'का नाम बाला' (३।५९) ... कामयते, (३।६७) इत्यादेः श्लोकद्वयस्यार्थोऽभिप्रायः सुधिया दुष्पापि केनचिदाश्लेषि नाज्ञायि, मन्दप्रज्ञेन मया नाज्ञायीति वाच्यम्। अथ च विदुषा श्लेषादिविवरणे पटुना मया ... किम्, अपितु ज्ञात एव। किमर्थं गोपायसीति भावः। ... इति पाठे स्वीयबुद्ध्यैव न त्वन्यबुद्ध्या॥

यदि ममाभिप्रायो ज्ञात एव तर्हि लज्जां त्याजयित्वा पुनः किमिति वादयसीत्याशङ्क्याह—

त्वच्चेतसः स्थैर्यविपर्ययं तु
संभाव्य भाव्यसि तमज्ञ एव।
लक्ष्ये हि बालाहृदि लोलशीले
परापराद्धेपुरपि स्मरः स्यात्॥ ७०॥

त्वच्चेतस इति॥ तुः पुनरर्थे। अहं बालभावात्त्वच्चेतसो मनसः स्थैर्यविपर्ययं चाञ्चल्यं संभाव्य संचिन्त्य पुनस्तवाभिप्रायमजानान एव भाव्यसि। 'तदज्ञ' इति पाठे ... द्वयस्यार्थस्याज्ञ इति वा। एवकार इवार्थो वा। ज्ञातोऽप्यर्थो मज्ञात इत्युच्यत इत्याशङ्क्याह—हि यस्माद्बालत्वादेव ...

1 ...नामान्तरं ... पुंस्त्वमेव' च त्रिकाण्डशेषः—'नल. पथः नागश्च' इति मुकुटः। 2 'अत्र ... ' इति साहित्यविद्याधरी। 3 'अत्र समासोक्तिः' साहित्यविद्याधरी।

1 'अत्र श्लेषः' इति साहित्यविद्याधरी। 2 'जगाद' इत्येव वा व्याख्यानुसारात्। 3 'हंसाश्चक्राङ्गचक्राङ्कमानसौकसितच्छदाः' 'चक्राङ्ग' इत्यपि पाठः. मार्तायान्' इति सुखावबोधा। 4 '...कानुमानरूपकालंकारः.' इति साहित्यविद्याधरी।

ले चञ्चलस्वभावे बालाहृदि बालाहृदयलक्षणे लक्ष्ये विषये स-ऽपि दर ईषदपराद्धपृषत्कश्च्युतसायकः स्यादपीति संभाव्यते । मस्यापि मनोभवत्वात्तेनापि यज्ज्ञातुं न शक्यते तत्रान्यस्य कथा । बालानां चित्तचाञ्चल्यान्नलाभिलापनिश्चयाभावाद्व्य र जातोऽस्मीति भावः । अतो निश्चयार्थं पुनर्वादयामी-र्थः । अथ च—बालानामल्पकामत्वात्कामबाणस्तथा न पीडयति या तरुणीनामिति तस्य च्युतसायकत्वं युक्तम् । अन्योऽपि तुष्कश्चञ्चले लक्ष्ये च्युतसायको भवति । भाव्यस्मि भवामीति ातुसंबन्धे प्रत्ययाः' इति प्रत्ययः । अपि संभावनायाम् ॥

अथ निश्चयाभावे मादृशेन राजा बोधयितुं शक्यो नेत्याह—

हीमहेन्द्रः खलु नैषधेन्दुस्तद्बोधनीयः कथमित्थमेव ।
योजनं सांशयिकं प्रतीहक्पृथग्जनेनेव स मद्विधेन ७१

महीति ॥ स नैषधेन्दुर्निषधदेशोद्भवजनानामिन्दुराह्लादकः लु यस्मान्मह्यां महेन्द्र इव । तत्तस्मान्मद्विधेन विश्वास्येन पृथग्ज-नेव नीचजनेनेव स नल इत्थमेव बालाहृदयचञ्चलत्वसमर्थन-कारेण सांशयिकं संदेहचञ्चलमीदृक् नलाभिलापलक्षणं प्रयोजनं ार्यं, इत्थमेवाविचार्यैव वा कथं बोधनीयः केन प्रकारेण ज्ञाप-ीयः । यथाविश्वास्येन मूर्खेण मर्मं लब्ध्वा राज्ञोऽग्रेऽविचार्य त्किंचिदुच्यते तथा मया निश्चितं वक्तुं न शक्यत इत्यर्थः । इत्थ-मेव बाल्या त्वयाहं यथा बोधितस्तथा मया स कथं बोध्य इति ा । 'पृथग्जनः स्मृतो नीचे मूर्खे च' इति विश्वः । मह्यां महेन्द्र इव 'सप्तमी' इति योगविभागात्समासः । षष्ठीसमासो वा । 'ग-तिबुद्धि–' इति कर्मत्वे बोधनीय इति कर्मणि कृत्यः ॥

पूर्वोक्तमेव द्रढयति—

पितुर्नियोगेन निजेच्छया वा युवानमन्यं यदि वा वृणीषे
त्वदर्थमर्थित्वकृति प्रतीतिः कीदृङ्मयि स्यान्निषधेश्वरस्य

पितुरिति ॥ पितुर्नियोगेन आज्ञया निजेच्छया वा स्वेच्छया त्वं यद्यन्यं नलव्यतिरिक्तं युवानं तरुणं वृणीषे तर्हि त्वदर्थं तुभ्यं त्वया भैमी परिणेतव्या इति अर्थित्वकृति याच्ञाकारिणि मयि निषधेश्वरस्य नलस्य कीदृक्कीदृशी प्रतीतिर्विश्वासः स्यात् प्रतार-कोऽयमिति तस्य बुद्धिः स्यात् । निश्चयं विना तस्याग्रे वक्तुं न युक्तमित्यर्थः । यद्यर्थे यदिवा इति । कीदृग्वा इति वा वाशब्दो योजनीयः । अर्थित्वकृति । कृञः क्विपि तुक् ॥

अथ संदिग्धे कार्ये त्वयापि नाहं नियोज्य इत्याह—

त्वयापि किं शङ्कितविक्रियेऽस्मि-
न्नधिक्रिये वा विषये निधातुम् ।
इतः पृथक्प्रार्थयसे तु यद्य-
त्कुर्वे तदुर्वीपतिपुत्रि सर्वम् ॥ ७२ ॥

त्वयेति ॥ त्वयापि शङ्कितविक्रिये [illegible]-
नधिक्रियेऽस्मिन्विवाहलक्षणे विषये निधातुं योजयितुं किया कि-मित्यहमधिक्रिये अधिकारीक्रिये । अस्मिन्नधिकारे नाहं नियोज्य इत्यर्थः । हे उर्वीपतिपुत्रि, इतो विवाहलक्षणकार्यात्पृथगन्यद्यद्य-त्प्रार्थयसे याचसे, अहं तत्सर्वमपि कुर्वे साधयेयम् । प्रार्थयसे इति कुर्वे इति च वर्तमानसामीप्ये लट् ॥

श्रवःप्रविष्टा इव तद्गिरस्ता
विधूय वैमत्यधुतेन मूर्ध्ना ।
ऊचे ह्रियोऽपि श्लथितानुरोधा
पुनर्धरित्रीपुरुहूतपुत्री ॥ ७४ ॥

श्रव इति ॥ धरित्रीपुरुहूतपुत्री पृथ्वीन्द्रपुत्री पुनरूचे । किं कृत्वा—श्रवः कर्णं प्रविष्टाः कर्णान्तर्गतास्ताः पूर्वोक्तास्तद्गिरो हंस-वाणीः वैमत्येनासमत्या धुतेन कम्पितेन मूर्ध्ना विधूयेव तिरस्येव । किंभूता— ह्रियोऽपि लज्जाया अपि श्लथीकृत (अनुरोधः) अ-नुबन्धोऽनुसंधानं यया । श्रवःप्रविष्टा इवेति केचित् । तदा प्रति-कूलत्वादनङ्गीकारेण वस्तुगत्या श्रवणप्रविष्टा न भवन्तीत्यत प्रविष्टा इवेत्युक्तम् । अन्येनापि कर्णप्रविष्टस्य कीटादेर्निराकरणार्थं शिर-श्चालनं क्रियते । या लज्जा सर्वथा त्यक्तुं न शक्या सापि त्यक्तेत्य-पिशब्दार्थः । वैमत्यम् । दृढादिपाठात्ष्यञ् । कर्मधारयाद्वा स्वार्थे ज्ञापकात् । धूञो णित्वाद्वेत्यङ् ॥

दृष्टान्तद्वयेन पितृकर्तृकनलान्यस्वकर्तृकपरिणयं निराकरोति श्लोकद्वयेन—

मदन्यदानंप्रति कल्पना या वेदस्त्वदीये हृदि तावदेषा ।
निशोऽपि सोमेतरकान्तशङ्कामोंकारमग्रेसरमस्य कुर्याः ॥

मदन्यदानमिति ॥ मम अन्यस्मै नलव्यतिरिक्ताय वराय पि-तृकर्तृकं दानं प्रति उद्दिश्य 'पितुर्नियोगेन—' इत्यादिर्या कल्पना शङ्का तर्कः एषा तावत्कल्पना त्वदीये हृदि वेदः वेद इव प्रमाण-भूता इति चेत्तर्हि त्वं निशोऽपि रात्रेरपि सोमाच्चन्द्रादितरोऽन्यः कान्तः प्रियस्तस्य शङ्कां अस्य वेदस्याग्रेसरं पुरोवर्तिनमोंकारं कुर्याः अङ्गीकुरु । वेदस्याग्रेसर आदौ ओंकारो भवति । रात्रेश्चन्द्रादन्यः कान्तो न, तथा नलातिरिक्तो ममेत्यर्थः । मत्कर्तृकं दानं वा । अ-ग्रेसरम् पुरोऽग्रतोऽग्रेषु सर्तेः' इति टः 'अजाद्यदन्तम्' इति पूर्वनि-पातमकृत्वाऽग्रशब्दस्य परनिपातकरणं सहस्येकवचनेन निगूढ-एदन्तत्वार्थम् । 'यूयं तदग्रसर–' इत्यादयः प्रयोगा अग्रतः सरति, अग्रेण येति समर्थनीयाः ॥

सरोजिनीमानसरागवृत्तेरनर्कसंपर्कमतर्कयित्वा ।
मदन्यपाणिग्रहशङ्कितेयमहो महीयस्तव माहसिक्यं ७३

सरोजिनीति ॥ हे हंस, सरोजिन्याः कमलिन्या मानसरागो-ऽन्तःकरणानुरागः तस्य वृत्तेः सद्भावस्य स्थितेः अनर्केण सूर्यान्-न्येन सह संपर्कं संबन्धमतर्कयित्वाऽविचार्य नैव मदन्येन नल-व्यतिरिक्तेन पाणिग्रहः परिणयस्तच्छङ्किता [illegible] महीयो-ऽतिमहत् [illegible] । [illegible] कान्तः कमलिन्या [illegible] नलातिरिक्तो ममेति [illegible] । [illegible]

१ [illegible] साहित्यविद्याधरी । [illegible]
[illegible] साहित्यविद्याधरी ।

१ [illegible] साहित्यविद्याधरी ।
२ [illegible] साहित्यविद्याधरी । [illegible]
[illegible] साहित्यविद्याधरी ।

वर्तते साहसिकः 'ओज सहोम्भसा वर्तते' इति ठक् । ब्राह्मणादित्वात्ष्यञ् ॥

पुनरपि द्वितीयं पक्षं निराकरोति—

साधु त्वया तर्कितमेतदेव
स्वेनानलं यत्किल संश्रयिष्ये ।
विनामुना स्वात्मनि तु प्रहर्तुं
मृषागिरं त्वां नृपतौ न कर्तुम् ॥ ७७ ॥

साध्विति ॥ हे हंस, एतत्त्वया साधु सम्यक्तर्कितमूहितम् । किल उपहासे । यत्स्वेनात्मनैव स्वेच्छया अनलं नलादन्यं संश्रयिष्ये । किल चेदित्यर्थे यथार्थे वा । नलादन्यं चेत्संश्रयिष्ये तर्हि तु पुनरमुना नलेन विना नलप्राप्त्यभावे स्वात्मनि स्वविषये स्वप्रहारं कर्तुमनलमग्निमेव संश्रयिष्ये । न तु त्वा नृपतौ नले मृषागिरं मिथ्यावाणीकं कर्तुं नलादन्यं संश्रयिष्ये । त्वं चेदङ्गीकरोषि तर्ह्यप्रावात्मघातं करिष्यामीति तस्य पुरस्तात्कथयेति भावः । स्वात्मनीति कर्माविवक्षया सप्तमी ॥

एतद्वचनं प्रतारणमात्रं नतु सत्यमित्यत आह—

मद्विप्रलभ्यं पुनराह यस्त्वां
तर्कः स किं तत्फलवाचि मूकः ।
अशक्यशङ्काव्यभिचारहेतु-
र्वाणी न वेदा यदि सन्तु के तु ॥ ७८ ॥

मदिति ॥ हे हंस, यस्तर्कस्त्वां पुनर्मद्विप्रलभ्यं मया प्रतारणीयमाह स तर्कः तस्य प्रतारकस्य फलं प्रयोजनं तद्विषयिण्यां वाचि किं मूकः प्रतारणस्य फलं किमिति न वदति, न वदति चेन्मास्त्येव तत् । ततश्च अशक्या शङ्का येषामेवंविधा व्यभिचारहेतवोऽज्ञानादयो यस्याः [यस्या व्यभिचारकारणं शङ्कितुं न शक्यते] एवंविधा अव्यभिचारिणी वाक् यदि वेदा न वेदवत्प्रमाणभूता न भवेत्, तर्हि के तु पुनर्वेदाः सन्तु । अव्यभिचरितवाक्त्वमेव वेदत्वम् । एवंविधाया अपि वाचोऽप्रामाण्ये वेदस्याप्यप्रामाण्यं स्यादित्यर्थः । ततश्च पूर्वश्लोकोक्तं मद्वचोऽन्यथाशङ्कां विहाय सत्यमेव ज्ञातव्यम् । विप्रलभ्यम् 'पोरदुपधात्' इति यत् । शक्य इति 'शकिसहोश्च' इति यत् ॥

पुनरपि पूर्वोक्तं 'पितुर्नियोगेन–' (३।७४) इत्यादि पक्षद्वयं युक्त्या निराकरोति—

अनैपधायैव जुहोति तातः
किं मां कृशानौ न शरीरशेषाम् ।
ईष्टे तनूजन्मतनोः स नूनं
मत्प्राणनाथस्तु नलस्तथापि ॥ ७९ ॥

अनैपधायेति ॥ तात. पिता चेच्छरीरशेषा शरीरमात्रावशेषां मामनैपधाय नलव्यतिरिक्ताय जुहोति ददाति तर्हि कृशानावेवाग्नावेव किं न जुहोति वह्नावेव किमिति मां न क्षिपति । वद इति

१ 'अत्र समासोक्तिर्विरोधोक्तिश्च' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्र श्लेष.' ... साहित्यविद्याधरी । ३ 'अत्र काव्यलिङ्गम्' इति साहित्यविद्याधरी ।

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

'इत. पु[illegible]' (३।७७) [illegible]—

तदेकदासीत्वपदादुदग्रे मदीप्सिते साधु विधित्सु[illegible]
अहेलिना किं नलिनी विधत्ते सुधाकरेणापि सुधा[illegible]

तदिति ॥ [illegible] नलस्यैक[illegible] तस्मादप्युत्कृष्टे मदीप्सिते ममाभिलाषे [illegible] [illegible], [illegible] न साधयति वा । [illegible] लादन्यत्र [illegible] इति भाव. । नलस्य [illegible] [illegible]—नलिनी कमलिनी सुधाया अमृतस्याकर[illegible] लयेनाप्यहेलिना [illegible] सूर्येतरेणान्येन सूर्यव्यतिरिक्तेन [illegible]रेण चन्द्रेण किं विधत्ते कुरुते, अपि तु न किमपि । [illegible] बाहुल्याच्चन्द्रे तदभावादमृतपूर्णोऽपि तस्मै न रोचते [illegible]त्यर्थः । सुधाकरपदं प्रथमं यौगिकं द्वितीयमयौगिकमिति [illegible] [illegible] तदेकदासीत्वपदादमुतः सकाशादधिके मदीप्सिते [illegible]स्तुतास्ति । इति यत्तत्साधयत्यनुचितम् । तादृशस्य मदीप्सित[illegible] भावादित्यर्थ इति वा ॥

एतदेव द्रढयति—

तदेकलुब्धे हृदि मेऽस्ति लब्धुं
चिन्ता न चिन्तामणिमप्यनर्घ्यम् ।
चित्ते स्वमैकः सकलत्रिलोकी-
सारो निधिः पद्ममुखः स एव ॥ ८१ ॥

तदिति ॥ तस्मिन्नेवैकं केवलं लुब्धमभिलाषुकमेवंभूते [illegible] अनर्घ्यममूल्यं चिन्तामणिमपि तदाख्यरत्नविशेषमपि लब्धुं [illegible] चिन्ता मनोरथो नास्ति । किं पुनः फलान्तरमित्यपेरर्थः । यत— मम चित्ते सकलत्रिलोक्यां सारः श्रेष्ठभूतश्चतु.षष्टिकलामहि[illegible] त्रैलोक्यश्रेष्ठश्च इति वा । पद्मवद्रमणीयाननः स एव नल एव[illegible] निधिः । स एवैकोऽन्तःकरणे मया ध्रियते न चिन्तामणिः । [illegible] च पद्मो निधिर्मुखमादिर्यस्यैवंभूतो निधिः स एव नवनिधिरूप[illegible] किं चिन्तामणिनेति भावः । निधीयत इति निधिः । कर्मणि उप[illegible] सर्गे घो. कि.'[3] ॥

ममाभिलापः कर्तव्यश्चेन्मदुक्तमवश्यमेव कर्तव्यमिति स्वानुरागपूर्वकं श्लोकदशकेन हंसं प्रवर्तयति—

श्रुतः स दृष्टश्च हरित्सु मोहा-
द्ध्यातः स नीरन्ध्रितबुद्धिधारम् ।

१ 'अत्र काव्यलिङ्गम्' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्र दृष्टान्त[illegible]ङ्कार.' इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'अत्र रूपकभेदः' इति साहित्यवि[illegible]द्याधरी । ४-५ 'च' इति जीवातुसम्मतः पाठः ।

ममाद्य तत्प्राप्तिरसुव्ययो वा ।
हस्ते तवास्ते द्वयमेकशेषः ॥ ८२ ॥

श्रुत इति ॥ सोऽनिर्वचनीयस्वरूपो नलो मया दूतद्विजादिमुखाच्छ्रुतः । तथा—हरित्सु सर्वासु दिक्षु मोहादुन्मादवशाद्दृष्टश्च । एवं जगत्तन्मयमेव दृष्टमिति यावत् । तथा—नीरन्ध्रिता विजातीयज्ञानेनाव्यवहिता निरन्तरा बुद्धिधारा बुद्धिप्रवाहो यस्यां क्रियायां तथा ध्यातो ध्यानेन गोचरीकृतश्च । एवं चक्षूरागाद्यो नवावस्था यथायथ मयानुभूताः इदानीं मम तत्प्राप्तिर्नलप्राप्तिः, असुव्ययो दशमावस्थारूपः प्राणनाशो वा । वाशब्दश्चार्थे वा । एतद्द्वय तव हस्ते आस्ते । त्वदधीनमेव विद्यत इत्यर्थः । परन्तु एकस्य शेषः । एकश्चासौ शेषश्चेति वा । एकशेषरूपेण द्वयं तिष्ठतीत्यर्थः । यदा नलप्राप्तिस्तदा नासुव्ययः, यदा चासुव्ययस्तदा तत्प्राप्तिर्न । त्वत्सकाशान्नलं वा मृत्युं वा प्राप्स्यामीति भाव । एकतरस्य निश्चयाभावाद्द्वयमित्युक्तम् । एकशेषः सरूपाणां भवति, न तु विरूपाणाम् । अत्र तु विरूपयोरप्येकशेष इति चित्रम् । अथ च—'श्रोतव्यः श्रुतिवाक्येभ्यो मन्तव्यश्चोपपत्तिभिः । मत्वा च सततं ध्येय एते दर्शनहेतवः ॥' इति वचनाच्छ्रवणादिना पूर्वं विपयीकृतस्य 'तत्त्वमसि' इति श्रुतौ तच्छब्दवाच्यस्य ब्रह्मणः प्राप्तिः कस्यचिदेव सुकृतिनो भवति, तथा मम नलप्राप्तिस्त्वत्प्रसादादेवेत्यर्थः । ब्रह्माप्यद्वयम् । अथ च—एवंविधो य एकस्यैव शुद्धस्यैव ब्रह्मणः शेषोऽवस्थानं तल्लक्षणमद्वयं चेत्युक्तिः । अत्र वाशब्दश्चार्थे । द्वयमेवेति पाठो वा । ध्यातः 'न ध्याख्या—' इति नत्वनिषेधः । नीरन्ध्रा कृता नीरन्ध्रिता इति ण्यन्तान्निष्ठा ॥

नन कार्यसाधने तव महाँल्लाभ इत्याह—

संचीयतामाश्रुतपालनोत्थं
मत्प्राणविश्राणनजं च पुण्यम् ।
निवार्यतामार्य वृथा विशङ्का
भद्रेऽपि मुद्रेयमये भृशं का ॥ ८३ ॥

संचीयतामिति ॥ 'तदप्यवेहि स्वशये शयालु' (३।६६) इति आश्रुतस्य प्रतिज्ञातस्य पालनं तस्मादुत्थं जनितं पुण्यम् । तथा—मम प्राणानां नलमेव विश्राणनं दानं तज्जनितं च पुण्यं त्वया संचीयतां परिपुष्टीक्रियताम् । प्रतिश्रुतकरणेन महान्धर्मः, तेन च मत्प्राणरक्षणाद्द्वितीयो भविष्यतीत्यर्थः । प्रतिश्रुतादाने चाधर्मः, मत्प्राणहानिश्चेति स्त्रीहत्यालक्षणश्चाधर्मः । एतद्द्वयं यथा न भवति तथा कर्तव्यमिति भावः । निश्चयाभावे कथं कार्यमित्यत आह—आर्य श्रेष्ठ, वृथा निष्कारणिका 'पितुर्नियोगेन—' इत्यादिविशङ्का विरुद्धा संभावना निवार्यतां दूरतस्त्यज्यताम् । अये हंस, भद्रेऽप्यनेनेऽपि पदार्थे विषये भृशमतिशयेन केय मुद्रा मूकीभाव किमिति नाङ्गीक्रियत इत्यर्थः । भद्रे शुभरूपे श्रेष्ठे साधौ त्वयि इयं का मुद्रा स्थितिरिति वा ॥

अलं विलङ्घ्य प्रियविज्ञ याञ्चां
कृत्वापि वाग्म्यं विविधं विधेये ।
यशःपथादाश्रवतापदोत्था-
त्खलु स्खलित्वास्तखलोक्तिखेलात् ॥८४॥

अलमिति ॥ हे प्रियविज्ञ प्रियश्चासौ विज्ञश्च विषु पक्षिषु मध्ये ज्ञ पक्षिश्रेष्ठ इति वा हंस, याञ्चा मत्कृतां प्रार्थनां विलङ्घ्यातिक्रम्य अलं नातिक्रमणीया । प्रियस्य सतो विज्ञस्य नलस्य याञ्चां विलङ्घयालमिति वा । तथा—विधेये करणीयवस्तुविषये विविधं वाग्म्यं वक्तृत्वमपि कृत्वा अलम् । न करणीयमित्यर्थः । अपिः तुल्यकालत्वद्योतनार्थः । उभयमपि न कार्यमित्यर्थः । तथा—आश्रवतापदं दातृत्वलक्षणं पदमुत्तमस्थानं तस्मादुत्थ उत्पन्नः तस्माद्यश—पथात्कीर्तिमार्गात्स्खलित्वा पतित्वापि खलु पूर्यतां पतनमपि न कार्यम् । अपिशब्दोऽत्रापि योज्यः । किंभूतात्—अस्तः क्षिप्तः खलोक्तीनां खलदुर्वचनानां खेलो विलासो यस्मिन् । हसतुल्य उपकारी अन्यो नास्तीति दुर्जना अपि यथा तव कीर्तिं वर्णयन्ति तथा कुर्वित्यर्थः । आश्रवता वचनकारिता, प्रतिश्रुतकारित्वमिति वा । पन्था हि पदोत्थो भवति । विज्ञ इति 'इगुपध—' इति कः । विलङ्घ्य कृत्वा, स्खलित्वा इति 'अलंखल्वोः प्रतिषेधयोः—' इति क्त्वाप्रत्ययः । आशृणोतीत्याश्रवः पचादिषु । 'यजयाच—' इति नङि याञ्चा ॥

सोपहासं ब्रूते—

स्वजीवमप्यार्तमुदे ददद्भ्यस्तव त्रपा नेदृशवद्धमुष्टेः ।
मह्यंमदीयान्यदसूनदित्सोर्धर्मःकराद्भ्रश्यति कीर्तिधौतः ॥

स्वेति ॥ हे हंस, मदीयानसूनलक्षणान्प्राणान्मह्यमेवादित्सोर्दातुमनिच्छोः ईदृशोऽसि नवद्धश्चासौ बद्धमुष्टिश्च कृपणशिरोमणिस्तस्य तव आर्तानां दीनानां मुदे हर्षाय स्वजीवमपि स्वप्राणमपि ददद्भ्यो जीमूतवाहनादिभ्यः सकाशात्त्वयस्त्रपा लज्जा न भवति तस्मात्तव करात्कीर्तिधौतो यशोधवलो धर्मो भ्रश्यति । अधुनैव विनश्यति । यशो नश्यति धर्मोपीत्यर्थः । अन्यदीयं गृहीत्वा तस्मै यो न ददाति तस्य स्वजीवदातृभ्यः सकाशाल्लज्जा कथं स्यात्, यदि स्यात्तर्हि दद्यादेव तस्मादुभयमपि तव नष्टम् । ते तु जीवमपि ददु, त्वं तु तदीयमेव धनं न ददासि, किंपुनः स्वीयजीवमिति । तस्माद्येन धर्मो यशश्च भवति तदेव कुर्विति भावः । बद्धमुष्टेः करात्पतनीति विरोधाभासः । नेति काकुर्वा । 'कर्णस्त्वचं शिबिर्मांसं जीवं जीमूतवाहनः । ददौ दधीचिरस्थीनि किमदेयं महात्मनाम् ॥' इतिवचनं जीवदाने प्रमाणम् । 'न लोका—' इति निषेधादसूनिति द्वितीया । धौतः धावेर्निष्ठायामूठि वृद्धिः ॥

त्वया मत्कार्ये कृते प्रत्युपकर्तुमशक्यत्वेनाहमधमर्णा यथा त्वां तथा कुर्वित्याह—

दत्त्वात्मजीवं त्वयि जीवदेऽपि
शुध्यामि जीवाधिकदे तु केन ।

१ 'अत्र मनुष्यः' इति साहित्यविद्याधरी । ... अत एव निरन्तरं ... २ '... ' इति साहित्यविद्याधरी ।

१ '... ' इति साहित्यविद्याधरी । ... २ '... ' इति साहित्यविद्याधरी ।

[illegible]च—अकाण्डं पर्वरहितं ब्रह्मणा मयि निर्मिते सृष्टस्य वीरणस्य मूलं भूत्वा नलदत्त्वनुशीररूपतां प्राप्य संतप्तस्य हृदयस्य [illegible]दनलेपेन यत्कृत्यं शीतलत्वरूपं कार्यं किं न कर्तास्मि । काकुः, [illegible]क्षेपो वा । तवापि नलदत्वाद्धृदयचन्दनलेपकृत्यं युक्तमेव । नल[illegible]प्राप्तावेवाहं हृद्यचन्दनलेपं करिष्यामि नान्यथेति भावः । 'स्याद्वी[illegible] वीरतृणं मूलेऽस्योशीरमस्त्रियाम् । अभयं नलदं सेव्यम्' इत्य[illegible]ः । कृत्यम्, 'विभाषा कृवृषोः' इति कृञः क्यपि तुक् ॥

शीघ्रमेवैतत्कर्तव्यमित्याह—

अलं विलम्ब्य त्वरितुं हि वेला
कार्ये किल स्थैर्यसहे विचारः ।
गुरूपदेशं प्रतिभेव तीक्ष्णा
प्रतीक्षते जातु न कालमार्तिः ॥ ९१ ॥

अलमिति ॥ हि यस्मादियं त्वरितुं त्वरां कर्तुं वेला एतत्कार्यं [illegible]तुं शीघ्रं गन्तुमयं समयः, अतो विलम्ब्यालं विलम्बो न कार्यः । [illegible]नं विचार्य करिष्यामीत्यत आह—किल यस्मात्स्थैर्यसहे विल[illegible]म्बसहे कार्ये विषये विचारः । क्रियत इति शेषः । इदं तु विल[illegible]म्बसहं न भवतीति विचारो न युज्यत इत्यर्थः । तत्र हेतुमाह—[illegible]र्तिः तीक्ष्णा पीडा मत्कृते विरहपीडा जातु कदाचिदपि कालं न प्रतीक्षते । तत्र दृष्टान्तः—का कमिव । तीक्ष्णा कुशाग्रतुल्या शि[illegible]ष्यस्य प्रतिभा प्रज्ञा गुरूपदेशमिव गुरूपदेशात्पूर्वमेव शास्त्रार्थं [illegible]गृह्णाति । लोकेऽपि यावद्विवाहादिसमयः समायाति तावत्पूर्वमेव [illegible]त्वरा भवति । शीघ्रमेतत्कार्यं साधयेति भावः । त्वरितुम्, 'काल[illegible]समयवेलासु—' इति तुमुन् ॥

श्लोकचतुष्टयेन विज्ञापनावसरमुपदिशति—

अभ्यर्थनीयः स गतेन राजा
त्वया न शुद्धान्तगतो मदर्थम् ।
प्रियासदाक्षिण्यबलात्कृतो हि
तदोदयेदन्यवधूनिषेधः ॥ ९२ ॥

अभ्यर्थनीय इत्यादिना ॥ इतो गतेन त्वया शुद्धान्तगतो[illegible]ऽवरोधमध्यस्थित स राजा भैमी त्वयानुप्राप्येति मदर्थं नाभ्यर्थनीयः । [illegible]तद्विषयं किमपि न वक्तव्यमित्यर्थः । गतेन त्वयाभ्यर्थनीयः परंतु शुद्धान्तगतो नेति वा । एवमग्रिमश्लोकत्रयेऽपि विशेषणस्य नञा संबन्धः कार्यः । किमिति नेत्याशङ्क्याह—हि यस्मात्तदा तस्मि[illegible]न्समये प्रियाणामास्मानां तेषु वा दाक्षिण्यस्यानुरोधस्य बलादाधि[illegible]क्यात्कृतोऽन्यवधूनिषेधोऽन्यस्त्रीनिषेध उदयेत्प्रादुर्भवेत् । यद्यप्य[illegible]न्यस्त्रीवासनास्य स्यात्तथापि तन्मनस्त्र प्रार्थिते तन्मुखावलोकनेन [illegible]जनितया लज्जया; भीत्या वा एतासां मत्तोऽन्या कापि सुन्दरी नास्तीति निषेध उदयेदिति हेतोर्न प्रार्थनीयस्तदेत्यर्थः । 'शुद्धान्तश्चावरोधश्च' इत्यमरः । अर्थ उपयाचने' ॥

शुद्धान्तसंभोगनितान्ततुष्टे
न नैषधे कार्यमिदं निगाद्यम् ।
अपां हि तृप्ताय न वारिधारा
स्वादुः सुगन्धिः स्वदते तुषारा ॥ ९३ ॥

शुद्धान्तेति ॥ त्वया शुद्धान्तसंभोगेनान्तःपुरस्त्रीसुरतेन नितान्ततुष्टेऽतिशयेन संतुष्टे । शान्तकामे इति यावत् । नले इदं पूर्वोक्तं कार्यं न निगाद्य न वक्तव्यम् । सतिसप्तमी वा । हि यस्मादपामद्भिस्तृप्ताय पुरुषाय स्वादुः सुरसा सुगन्धिः कर्पूरादिना तुषारा शीतला च वारिधारोदकधारा न रोचते । पिपासाया अभावात्पीतादुदकादुत्कृष्टमप्युदकं यथा तस्मै न रोचते तथा संभोगेन शान्तमदनत्वात्तद्वधूभ्योऽभ्यधिकाहं तस्मै न रोचेयम् । तस्मात्तदापि न वक्तव्यमिति भावः । निगाद्यम्, सोपसर्गाद्गदतेर्ण्यत् । सुहितार्थयोगे 'पूरणगुण—' इति षष्ठीसमासनिषेधादेव अपामिति षष्ठी । 'तृप्त्यर्थानां करणे षष्ठी च' इति वा तृप्ताय 'रुच्यर्थानाम्—' इति चतुर्थी । सुगन्धिरिति 'गन्धस्येत्—' । तुषारेत्यभिधेयलिङ्गता ॥

त्वया निधेया न गिरो मदर्थाः क्रुधा कदुष्णे हृदि नैषधस्य
पित्तेन दूने रसने सितापि तिक्तायते हंसकुलावतंस ९४

त्वयेति ॥ हे हंसकुलावतंस हंसवंशभूषण, नैषधस्य हृदि क्रुधा क्रोधेन कदुष्णे ईषत्तप्ते सति मदर्था मत्प्रयोजना गिरो वाचस्त्वया न निधेयाः कर्तव्याः । यतः—पित्तेन पित्तदोषेण रसने रसनेन्द्रिये दूने दूषिते सति सितापि शर्करापि तिक्तायते तिक्तेवाचरति निम्बतुल्यरसा भवति । अहं शर्करातुल्यापि तिक्ता स्यामित्यर्थः । 'शर्करा सिता' इत्यमरः । 'कवं चोष्णे' इति चकारात्कदुष्णम् । रस्यतेऽनेनेति रसनम् । तिक्तेवाचरतीति कर्तुः क्यङ्—' । तिक्ता भवतीति वार्थे लोहितादित्वात्क्यष् । वा क्यषः' इत्यात्मनेपदम् ॥

धरातुरासाहि मदर्थयाञ्चा कार्या न कार्यान्तरचुम्बिचित्ते ।
तदार्थितस्यानवबोधनिद्रा बिभर्त्यवज्ञाचरणस्य मुद्राम् ॥

धरेति ॥ हे हंस, त्वया धरायां तुरासाट् इन्द्रस्तस्मिन्पृथ्वीन्द्रे नले पूर्वोक्तव्यतिरिक्तकार्यान्तरचुम्बि कार्यान्तरासक्तं चित्तं यस्य एवंभूते सति मदर्थयाच्ञा न कार्या न विधेया । यतः—तदा कार्यान्तरासक्तिसमयेऽर्थितस्य याचितस्य अनवबोधोऽनाकर्णनं तल्लक्षणा निद्रा अवज्ञाया अवहेलनाया आचरणं करणं तस्य मुद्रां सादृश्यं बिभर्ति धारयति । अतः [illegible] कार्यान्तरासक्त [illegible] विज्ञापना यदि न [illegible] इदं [illegible] न रोचत इति विचार्य [illegible] पुनर्विज्ञापनायां बुद्धिर्न [illegible]दिति भावः । तुरासाहि इति प्रयोगो भाषायां छन्दसि सहः इति [illegible] छन्दसि विहित [illegible] ।

१ [illegible] इति [illegible] । [illegible] इति [illegible] जीवातुः । [illegible] इति साहित्यविद्याधरी । [illegible] इति जीवातु ।

१ [illegible] इति साहित्यविद्याधरी । [illegible] इति साहित्यविद्याधरी । [illegible] इति जीवातु । [illegible] इति साहित्यविद्याधरी । [illegible] इति जीवातु । [illegible] निद्रायां मुद्रां [illegible]

त्वदिति ॥ हे भैमि, तपोभिः पुण्यैरद्य त्वां लब्ध्वा प्राप्य अ-
तृप्तिं विभाजां पीयूषपानजनिततृप्तितुल्यतृप्तिभाजां तस्य
स्य बहिरिन्द्रियाणां चक्षुरादीनां केवलानां स्वदेवभूयं 'आदि-
क्षुर्भूत्वाक्षिणी प्राविशत्' इत्यादिश्रुतिसिद्धं स्वीयं देवत्वं चरि-
र्थं कृतकार्यमस्तु । एतावत्कालं शब्दमात्रेण तेषां देवत्वमभूत्,
नीं त्वल्लाभेनामृततृप्तितुल्यत्वाद्देवत्वं सार्थकं भविष्यतीत्यर्थः ।
भूतस्य तस्य—त्वय्येव बद्धा निवेशिता बुद्धिर्मनो येन । अन-
नियमवतश्च । किंभूतानामिन्द्रियाणाम्—मनसस्त्वयि लीन-
तेषु मनोव्यापाराभावादुपवासव्रत विद्यते येषाम् । अन्यस्या-
कृष्टेन्द्रियस्यानशननियमवत. परब्रह्म ध्यायत. पुण्यैस्तदेव ब्रह्म
ब्ध्वा मोक्षलक्षणानन्दभाजो देवत्वं सार्थकं भवतीत्युक्तिः ।
हेरिन्द्रियाणां निजव्यापारेष्वप्रवृत्तिस्तपः । विषयभोगाभाव-
पवास. । अमृतपाने हि देवानां देवत्वं, तथा त्वल्लाभे तदि-
द्रियाणामपि देवत्वं कृतार्थमस्तु । देवभूयम् । भुवो भावे
प् । उपवासश्चासौ व्रत चेति कर्मधारयादिनि. समर्थनीयः ।
पवासेन व्रतिन इति वा समाधिः ॥

नलस्य त्वद्विरहेण कामजनितं विरहज्वरमाह—

त्यावयोर्मूर्तिरभून्मदीयादग्धा परं सास्वनताप्यतेऽपि
त्यभ्यसूयन्निव देहतापंतस्यातनुस्त्वद्विरहाद्विधत्ते१०२

तुल्येति ॥ हे भैमि, अतनु काम. त्वद्विरहात्तस्य नलस्य देह-
पं विधत्ते करोति । किं कुर्वन्निव—इति पूर्वोक्तप्रकारेण अभ्य-
यन्निव ईर्ष्यां कुर्वन्निव—इति किम् । आवयोः कामनलयोर्मूर्तिः
रीर पूर्वं तुल्या समानाभूत्, अनन्तर मदीया सा मूर्तिर्दग्धा,
स्य नलस्य सा मूर्तिः परमतिशयेन ताप्यतेऽपि न एतच्छरीरस्य
होऽपि न क्रियते, एवं पर सतापोऽपि केनचिन्न क्रियत इति ।
नङ्गस्त्वद्विरहादेव देहतापं करोति नान्यस्मादित्यर्थ. । मम च
स्य च आवयोः 'त्यदादीनां मिथ.' इत्येकशेषः ॥

दशा वर्णयति—

लेपिं दृशा भित्तिविभूषणंत्वांनृपः पिबन्नादरनिर्निमेषः
चक्षुर्झरैरर्पितमात्मचक्षूरागं स धत्ते रचितं त्वयानु१०३

लिपिमिति ॥ नृपो नलो दृशा दृष्ट्या भित्तेर्विभूषणमलंकार-
भूतां लिपिं चित्रनिर्मितां त्वामादरेण तात्पर्येण निर्निमेषो नेत्रस-
कोचरहितः सन् पिबन्सादरमवलोक्यंश्चक्षुर्झरैर्निर्निमेषत्वादनुराग-
वशाच्च जातैर्नेत्रवाष्पप्रवाहैरर्पितं जनितमात्मचक्षूराग स्वीयनयन-
योर्लोहितिमानं धत्ते । उत्प्रेक्षते—त्वया रचितमिव जनितमिव ।
अयं बाष्पजनितलोहितिमा न भवति, किंतु त्वद्विषयको नयना-
नुराग. । प्रथमावस्था[२] ॥

तामेव पुनराह—

पातुर्दृशालेख्यमयीं नृपस्य त्वामादरादस्तनिमीलयास्ते
ममेदमित्यश्रुणि नेत्रवृत्तेः प्रीतेर्निमेषच्छिदया विवादः

पातुरिति ॥ आलेख्यमयीं चित्रलिखितां त्वामादरात् अस्त-
निमीलया निर्निमेषया दृशा पातुः सादरमवलोकयितुर्नृपस्याश्रुणि
विषये नेत्रवृत्तेर्नयनवर्तिन्या. प्रीतेरनुरागस्य निमेषस्य छिदया
विच्छेदेन सह ममेदमिति इदमश्रु मज्जन्यम्, इदं मज्जन्यमिति
अहमहमिकया विवादः कलह आस्ते भवति । अनुरागवशान्नि-
मेषाभावो भवति नयनानुरागजन्य, निमेषच्छिदाजन्यमेतदश्रु
इति लोकः संदिग्ध इति भावः । निमेषच्छिदयेत्यत्राप्रधाने तृतीयया
मुख्या नयनप्रीतिरिति द्योतितम् । भिदादिपाठात् छिदा साधुः ॥

द्वितीयामाह—

त्वं हृद्गता भैमि बहिर्गतापि
प्राणायिता नासिकयास्यगत्या ।
न चित्रमाक्रामति तत्र चित्र-
मेतन्मनो यद्भवदेकवृत्ति ॥ १०५ ॥

त्वमिति ॥ हे भैमि, बहिर्गतापि बहिःप्रदेशे वर्तमानापि अ-
रागवशादन्तःकरणे विद्यमाना त्वं कया गत्या केन प्रकारेणास्य
नलस्य प्राणायिता जीवायिता नासि, अपि तु सर्वप्रकारेण जीयव-
त्प्रियासि । अथ च—बहिर्गता त्वं नासिकया आस्यगत्या मुख-
गत्यापि हृद्गता मनोरमा । अत एव प्राणायिता प्राणवत्प्रिया ।
तत्र नासिकामुखसौन्दर्यं चित्रादौ दृष्ट्वा तेन हृदये धारितेत्यर्थ. ।
बहिर्गतापि हृद्गतेति विरोधाभासः, तत्परत्वात्परिहारः । प्राणा
अपि नासिकामुखमार्गेण द्वादशाङ्गुलपर्यन्तं बहिर्गत्वा पुनरन्त.
प्रविशन्ति प्राणाख्यां च लभन्ते तथा त्वमपि । भवती त्वमेका
केवला वृत्तिर्जीवनोपायो यस्य एवभूतम् एतन्मनो नलान्त.-
करणं चित्रमालेख्यं यन्नाक्रामति तच्चित्रमिव भवति, तत्र विषये
आश्चर्यम् । विरहव्यथया चञ्चलेन भवितव्य, तच्च यदा चित्रमिव
निर्व्यापार जातं तत्राश्चर्यमित्यर्थः । त्वदायत्तत्वाच्चदन्यत्किमपि
तस्य चित्ते न लगतीति त्वं प्राणवत्प्रियेत्यर्थः । चित्रं कर्तृ, एतन्मनः
कर्म यत्र स्वाधीनं करोति तत्र चित्रम्, अपि तु नेति काकु. ।
यतस्त्वदेकवृत्ति इति वा । भवदेकवृत्ति एतन्मनो यच्चित्रं नाक्रा-
मति अर्थान्नावलोकयति तत्र चित्रम् । चित्रं हि सर्वैरवलोक्यते,
अनेन नेत्याश्चर्यमिति वा । एतन्मनो यच्चित्रमाक्रामत्यवलोकयति तत्र
चित्रं न यद्यपि विरहिणश्चित्र द्रु सद् तथाप्याश्चर्यं न । यतश्चित्रे
भवदेकवृत्ति भवत्या एव एका वृत्तिरवस्थानं यत्रैवंविधम् । यत्र
त्वमेव लिखितासि तदेव चित्रमवलोकयतीत्यत्र किमाश्चर्यमिति
वा । 'चित्तम्' इति पाठे व्याख्या—तत्र प्राणभवने लोकस्य
चित्तमाश्चर्यं न गच्छति । यस्माद् एतन्मनस्त्वदेकवृत्ति त्वदासक्तम् ।
यस्य यत्रासक्तिस्तस्य प्राणवद्भवति । अत्र किमाश्चर्यम् । इति द्वि-
तीयावस्था ॥ आक्रामतीति वा पाठ—' इति [illegible] । भवत्या
एका वृत्तिर्यत्र [illegible] वृत्तिमात्रे— इति [illegible] ॥

२ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । '[illegible] [illegible]' इति जीवातु । [illegible] । अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । ३ अत्र [illegible] [illegible] । [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । '[illegible]' इति जीवातु. ।

१ अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । २ अत्र [illegible] । अत्र [illegible] [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी ।

त्वदिति ॥ एष नलस्त्वां प्रापयति ज्ञापयति तत्त्वत्प्रापकम्, तस्माद् एनसोऽपि पापादपि 'राक्षसो युद्धहरणात्' इत्यादिच्छ-लादिरूपान्न त्रस्यति न बिभेति । यच्च त्वयि विषये दास्येऽपि न त्रपते, ततो हेतोः स्मरेण तीक्ष्णैर्बाणैरतितक्ष्य अतिशयेनास्य शरीर तनूकृत्य कियान्स्वल्पः स्वभावोऽपि लून: छिन्नः किमिति सहेतु-कोत्प्रेक्षा । धर्मशीलत्वादयं सर्वदा पातकाद्बिभेति दासत्वे च लज्जत इत्यस्य स्वभावः । स तु त्वत्प्राप्तिलोभेन न दृश्यते । शरीरस्यातिकार्श्यात्स्वभावस्यापि कार्श्यं जातमित्यनुमीयत इत्यर्थः । त्रपानाशावस्थोक्ता । त्वत्प्रापकादित्यादिना त्वदन्यविषय-प्रवृत्तिरेव तात्पर्यवृत्त्या वर्ण्यत इति श्लोकतात्पर्यम् । अतितक्ष्येति स्वभावापगमे हेतुत्वार्थमुक्तं, न तु तनुतावस्थाप्रतिपादनार्थम् । शरीरस्यातितक्षणे स्वभावस्य लूनत्वं सम्भाव्यत इति द्योतनार्थम-तिशब्दतीक्ष्णशब्दप्रयोगौ । एनसः 'भीत्रार्थानां–' इति पञ्चमी ॥

पुनस्त्रपानाशमेवाह—यद्वा प्रथमतस्त्रपानाशं वर्णयितुमाह–

सारं ज्वरं घोरमपत्रपिष्णोः
सिद्धागदंकारचये चिकित्सौ ।
निदानमौनादविशद्विशाला
सांक्रामिकी तस्य रुजेव लज्जा ॥ १११ ॥

सारमिति ॥ तस्य नलस्य विशाला महती लज्जा सिद्धे चि-कित्सासमर्थेऽगदंकारचये वैद्यसमूहे निदानमौनादादिकारणविषये मौनादादिकारणस्याज्ञानादविश प्रविष्टा । किंभूतस्य—अपत्रपि-ष्णोर्लज्जाशीलस्य । किंभूते—स्मार मदनजनितं घोरं दारुणं ज्वर चिकित्सौ प्रतिकुर्वाणे । केव—संक्रमेण जनिता सांक्रामिकी संस-र्गजनिता रुजेव रोग इव क्षयादिर्व्याधिः क्षयिणं परित्यज्य य-थान्यं संसर्गिणं प्रविशति तथा लज्जाशीलस्य तस्य लज्जया भवि-तव्यम् । सा च तं विहाय वैद्यसमूहे दृश्यते कार्ये निदानाज्ञानात् । अक्षिरोगो ज्वरः कुष्ठं तथापस्मार एव च । सहभुक्त्यादिसंबन्धा-त्संक्रामन्ति नरान्तरम् ॥' इति । वैद्यैः पृष्टेन तेन लज्जां विहाय स्वरनिदानं यदेव कथितं तदेवास्माभिर्ज्ञातमित्युक्त्वा लज्जि-तम् । 'लज्जाशीलेऽपत्रपिष्णु' इत्यमरः । ज्वरम्, न लोका–' इति षष्ठीनिषेधाद्वितीया । अपत्रपिष्णोः, 'अलंकृञ्–' इतीष्णुच् । अगदं रोगरहितं करोतीति 'अगदंकारः' । कर्मण्यणन्ते कार-शब्दे उत्तरपदे 'कारे सत्यागदस्य' इति मुम् । सांक्रामिकी, अ-ध्यात्मादित्वाट्ठकि अनुशतिकादित्वादुभयपदवृद्धि: ॥

अष्टमीमाह—

बिभेति रुष्टासि किलेत्यकस्मा-
त्स त्वां किलापेति हसत्यकाण्डे ।
यान्तीमिव त्वामनु यात्यहेतो-
रुक्तस्त्वयेव प्रतिवक्ति मोघम् ॥ ११२ ॥

बिभेतीति ॥ स नलः हे भैमि, त्व रुष्टासि कुपितासि कि-लेति संभाव्य अकस्मात्कारणेन विनैव बिभेति भयं प्राप्नोति । तथा—किल मिथ्याभूता त्वामप प्राप्तवानिति कृत्वा अकाण्डेऽस-मय एव त्वत्प्राप्ति विनैव सुखातिशयाद्धसति । तथा—यान्तीमिव गच्छन्तीमिव त्वामनुलक्षीकृत्य अहेतोर्निष्कारणं याति । तथा—त्वयोक्त इव सभाषित इव आगच्छामि, त्वदादिष्टं मया पूर्वमेव कृतमित्यादि मोघं निष्फलं प्रतिवक्ति प्रतिवचनं ददाति । उ-न्मादावस्था ॥

नवमीमाह—

भवद्वियोगाच्छिदुरार्तिधारा-
यमस्वसुर्मज्जति निःशरण्यः ।
मूर्छामयद्वीपमहान्ध्यपङ्के
हा हा महीभृद्भटकुञ्जरोऽयम् ॥ ११३ ॥

भवदिति ॥ भवत्या वियोगेन विरहेण जनिता अच्छिदुरा संतता या अर्तिः पीडा तस्या धारा प्रणालीपरम्परा सैव यमस्वसा यमुना तस्या मूर्छामयं मूर्छारूपं यद्द्वीपं जलमध्यावकाशस्तस्मिन्म-हान्ध्यलक्षणो महाज्ञानलक्षणः पङ्कः कर्दमस्तस्मिन् नि शरण्यो रक्षितृरहितोऽयं नलः महीभृद्भटो राजश्रेष्ठ एव कुञ्जरो हस्ती नि-मज्जति बुडति । हा हा खेदातिशये । अन्योऽपि कुञ्जरो हस्तिपकं विना नद्या द्वीपपङ्के बुडति । पङ्कमग्नो गजो नोद्धर्तुं शक्यत इति मूर्छावस्था । एवं नवावस्थासूचकाः श्लोका 'लिपिम्–' इत्यादयो यथायथमूह्याः । भवत्या वियोग इति 'सर्वनाम्नो वृत्तिमात्रे–' इति पुंवत् । अच्छिदुरेति 'विदिभिदि–' इति कुरच् ॥

उक्तिविशेषेण दशमीमवस्थामाह—

सव्यापसव्यत्यजनाद्द्विरुक्तैः
पञ्चेषुबाणैः पृथगर्जितासु ।
दशासु शेषा खलु तद्दशा या
तया नभः पुष्प्यतु कोरकेण ॥ ११४ ॥

सव्येति ॥ सव्यापसव्याभ्यां वामदक्षिणाभ्यां त्यजनं मोचनं तस्माद्द्विगुणैर्दशभिः पञ्चेषुबाणैः कामबाणैः पृथक्पृथगेवार्जितासु रचितासु दशास्वर्जितप्रायासु नवसु शेषावशिष्टा या तद्दशा मृति-लक्षणा तया कोरकेण कलिकया नभो गगनं खलु निश्चितं पुष्प्यतु पुष्पितं भवतु । सा [illegible] खपुष्पतुल्या [illegible] । एकैकेन मदनबाणेनान्येषां दशावस्था भवन्ति, अस्य तु नव, दशमी नेति तस्या अवसर । अस्या· कोरक [illegible] । [illegible] दशा भविष्यति मा मा भूत् [illegible] भाव । [illegible] या [illegible] । [illegible] । [illegible] , [illegible] । पुष्प विकसने' [illegible] लोट् । [illegible] तोऽथ [illegible] । [illegible] । उ-न्मादो मूर्छा [illegible] ॥

---

१ [illegible] साहसविद्याधरी । [illegible]

[illegible] सर्वविद्याधरी ।

[illegible] सर्वविद्याधरी । [illegible]

[illegible] सर्वविद्याधरी ।

…पत्रद्वयम्। तवाधर ओष्ठ एव यस्य कलम्बो मध्यमाङ्कुर.' …मित्यर्थः। रज्यल्लारक्तो भवति। प्रथमाङ्कुरापेक्षया मध्य-ङ्कुरस्यातिरक्तत्वात्। यस्ते कराभ्या नवो नूतनः पल्लवित. पल्ल-क्तो विद्यते मध्यमाङ्कुरापेक्षयातिरक्तत्वात्तव हस्तावेव यस्य …वौ जातौ। य तव स्मितेन कोरकितः कलिकायुक्त आस्ते। …वानन्तरं कोरका भवन्ति. स्मितस्य सितत्वात्कोरकत्वम्। …रक्तापेक्षया विकस्वराणां पुष्पाणां मृदुत्वाद्यन्तवाङ्गत्रदिम्ना शरी-…र्दिवेन पुष्पित' पुष्पयुक्तो विभाति। अतिमृदूनि तवाङ्गानि …र पुष्पस्थाने जातानि। य तवैव स्तनश्रिया फलितः फलयुक्त'। …' स्तनावेव यस्य फलस्थाने जातौ। अतीवाश्चर्यजनकोऽयं नलीय-…न.कल्पवृक्ष.। एवंविधा त्वा प्राप्तुं तेनैव तपस्तप्तं नान्येनेति भाव। …न्यस्य तरोरेते पदार्था' क्रमेण भवन्ति, एतस्य त्वेककालमेवेति …रोशब्द आश्चर्यं द्योतयति। 'कद्(ल)म्बः सायके नीपे नाले …के कलम्ब्यपि' इति विश्व। नलीय, वा नामधेयस्य' इति …इसंज्ञायां 'वृद्धाच्छ.'। रज्यति 'कुषिरञ्जो.–' इति कर्मकर्तरि …न्परस्मैपदे। पल्लवित तारकादि.॥

कांसीकृतासीत्खलु मण्डलीन्दोः
संसक्तरश्मिप्रकरा स्मरेण।
तुला च नाराचलता निजैव
मिथोऽनुरागस्य समीकृतौ वाम्॥ १२२॥

कांसीति॥ खलूत्प्रेक्षे। हे भैमि, वां तव नलस्य च मिथः …रस्पर योऽनुरागस्तस्य समीकृतौ समीकरणे नलस्य त्वयि यावा-…नुरागः तावानेव तव नलेऽनुराग इत्युभयोरनुरागस्य तुलनार्थं …रेणेन्दोश्चन्द्रस्य मण्डली कांसीकृता परिमेयवस्तुधारणार्थं का-…स्यपात्रमिव कृतासीत्। किंभूता—संसक्ता संबद्धा रश्मिप्रकरा …किरणसमूहा रज्जुसमूहाश्च यस्या सा। निजैव स्वीयैव नाराच-…लता बाणवल्ली तुला च तुलादण्डश्च कृता। कासाय प(पा)त्रवि-…पाय हितं कंसीयम् 'तस्मै हितम्' इति 'प्राक्क्रीताच्छ.' तस्य …वेकार कंसीयपरशव्ययो.–' इति यञ्। छस्य लुक् कांस्यम्. अ-…कांस्यं कांसं सपद्यते कांसीकृतम्। च्वौ 'यस्येति च' इति हल उत्त-रस्य 'आदेः परस्य' इति यकारमात्रस्य लोप.। अवर्णस्य 'अस्य च्वौ' इतीत्वम्। 'कंसीकृता' इति पाठे 'कंसो दैत्यान्तरेऽपि च। …नले च कांस्यपात्रे च' इति विश्व। 'किरणप्रग्रहौ रश्मी' इत्यमरः॥

सत्त्वप्लुतस्वेदमधूत्थसान्द्रे तत्पाणिपद्मे मदनोत्सवेषु।
लग्नोत्थितास्त्वत्कुचपत्रलेखास्तन्निर्गतास्त्वं प्रविशन्तु भूयः॥

सत्त्वेति॥ हे भैमि, मदनोत्सवेषु तत्पाणिपद्मे नलहस्तकमले पूर्वं लग्ना' पश्चादुत्थिता' त्वत्कुचयो. पत्रलेखाः पत्रावल्य' तन्नि-र्गता नलपाणिपद्मेनैव लिखिता भूयस्तमेव पाणिपद्मं प्रविशन्तु। किंभूते पाणिपद्मे—सत्त्वेन सत्त्वभावेन प्लुतो जनित. स्वेदो घर्मो-दकं तल्लक्षण मधूत्थं सिक्थकं तेन सान्द्रे निबिडे। रतोत्सववशा-त्पत्रावल्या मार्जनं भवत्वित्यर्थ.। कारणे कार्यस्य लय उचित इति भाव। मधूत्थे यथालिखितमेतीति मधूत्थपदम्। पद्मशब्दः पुंलि-ङ्गेऽपि, तत. 'तम्' इति युज्यते॥

बन्धाढ्यनानारतमल्लयुद्धप्रमोदितैः केलिवने मरुद्भिः।
प्रसूनवृष्टिं पुनरुक्तमुक्तां प्रतीच्छतं भैमि युवां युवानौ॥

बन्धाढ्येति॥ हे भैमि, युवानौ तरुणौ युवां केलिवने क्रीडा-वने मरुद्भिर्वायुभि. पुनरुक्तं पुन. पुनर्मुक्तां त्यक्तां प्रसूनवृष्टिं प्रती-च्छत गृह्णीतम्। किंभूतैर्मरुद्भि—बन्धै. पद्मासनादिसुरतबन्धै-राढ्यं विस्तृत नानारतमनेकप्रकाररतं तदेव मल्लयुद्धं तेन प्रमोदितैः प्रकर्षेण परिमल प्रापितै.। संभोगेन पुष्पेषु च्युतेषु पुन पुनर्मोचनं संगच्छते। अथ च मल्लयुद्धहृष्टैर्देवैर्मुक्ता पुष्पवृष्टि मल्लौ गृह्णीत.। 'मरुतौ पवनामरौ' इत्यमर'। युवतिश्च युवा च 'पुमान्स्त्रिया' इत्येकशेषः॥

अन्योन्यसंगमवशादधुना विभातां
तस्यापि तेऽपि मनसी विकसद्विलासे।
स्रष्टुं पुनर्मनसिजस्य तनुं प्रवृत्त-
मादाविव द्व्यणुककृत्परमाणुयुग्मम्॥ १२५॥

अन्योन्येति॥ अधुनोभयसंबन्धानन्तरं अन्योन्यसंगमवशा-त्परस्परसंयोगवशाद्विकसन्विलासो विभ्रमो ययोस्ते तस्यापि नल-स्यापि तेऽपि तवापि मनसी परमाणुयुग्ममिव विभातां शोभेताम्। किंभूतं परमाणुयुग्मम्—मनसिजस्य कामस्य तनुं शरीरं पुनः स्रष्टुं प्रवृत्तम्। अत एवादौ द्व्यणुकं करोतीति द्व्यणुककृत्। 'सक्रि-याभ्यां द्वाभ्यां परमाणुभ्यामेकं द्व्यणुकमारभ्यते, एवं क्रमेण मह-त्कार्यमारभ्यते' इति सिद्धान्तः। उत्पन्नस्य कामस्य मनोजन्यत्वा-न्मनसिजत्वम्। ततश्च तदुत्पत्त्यर्थं मनोद्वयेन द्व्यणुकमारभ्यम्। तत्तु येन केनचिन्मनोद्वयेन कर्तुं न शक्यते, एतादृशपरस्परानुरा-गस्य कुत्रचिदप्यभावात्। ततश्च युवयोरेव मनोद्वयेन कर्तुं श-क्यते नान्येनेति भाव'। युवयोः परस्पररागतुल्यत्वात्काम' शरीरी स्यादिति भावः॥

कामः कौसुमचापदुर्जयममुं जेतुं नृपं त्वां धनु-
र्वल्लीमव्रणवंशजामधिगुणामासाद्य माद्यत्यसौ।
ग्रीवालंकृतिपट्टसूत्रलतया पृष्ठे कियल्लम्बया
भ्राजिष्णुं कृपरेखयेव नियमतिसिन्दूरसौन्दर्यया॥

काम इति॥ असौ कामः कौसुमेन चापेन दुर्जयं जेतुमश-क्यममुं नृपं नलं जेतुमनसे [illegible] [illegible] च [illegible] [illegible] [illegible]

१२२ [illegible] २ [illegible] साहित्यविद्याधरी। [illegible] [illegible] जीवातुः।

१ [illegible] साहित्यविद्याधरी। २ [illegible] साहित्यविद्याधरी। [illegible] [illegible] साहित्यविद्याधरी।

-अन्तरन्तःकरणे नितान्तमतिशयितं तापं संतापमपि न प्राप। अतुलां निःसीमां मूर्छामपि न आनर्छ प्राप। किंभूतं हैयङ्गवीनम्—चेतोजन्मनः कामस्य शरभूतानि प्रसूनानि पुष्पाणि तेषां मधुभी रसैः, अथ च माक्षिकैर्व्यामिश्रतां मेलनमाश्रयत्प्राप्नुवत्। तथा—असीमं निर्मर्यादम्। तथा—इष्टं सुस्वादु सुरभि ख्यातं सुगन्धि च। समत्वेन मधुमिश्रितं घृतं नितान्तं पीतं सत्संतापमोहौ जनयतीति, तस्मात्तु नैतादृशम्। यद्वा—एवंभूतं हैयङ्गवीनमास्वाद्यापि तृप्तिं न प्राप, तापं प्राप, मूर्छामपि प्राप। हंसमुखान्नलगुणाकर्णनेनानुरागबाहुल्यात्तापमोहौ तस्या जाताविति भावः। स्वादंस्वादमपीति योजना। असीमसुष्ठुसुरभीत्येकं वा पदम्। 'तत्तु हैयङ्गवीनं यद्ध्योगोदोहोद्भवं घृतम्' इत्यमरः। 'हैयङ्गवीनं संज्ञायाम्' इति साधु। पुंगवशब्दोऽत्र 'गोरतद्धित-' इति टचि टित्त्वान्ङीप्। स्वादंस्वादम्, आभीक्ष्ण्ये णमुल् ॥

तस्या हंसो नृपतिबन्धुमनुव्रजन्त्या-
स्तं बाष्पवारि नचिरादवधीबभूव।
पार्श्वेऽपि विप्रचकृपे यदनेन दृष्टे-
रारादपि व्यवदधे न तु चित्तवृत्तेः॥१३१॥

तस्या इति ॥ बाष्पवारि बाष्पाम्बु तं नृपतिबन्धुं नलसुहृदं हंसमनुव्रजन्त्यास्तस्या दृशो भैमीदृष्टेर्नचिराच्छीघ्रमेव यद्यस्मादवधीबभूव अग्रे गन्तुं न ददौ तत्तस्मादनेन हंसेन पार्श्वेऽपि समीपे गच्छतापि भैमीदृष्टेः सकाशाद्विप्रचकृपे व्यवहितीभूतम्। समीपे वर्तमानोऽपि नलवियोगाद्धंसगमनाद्वा जातेनाश्रुणा द्रष्टुं न दत्त इत्यर्थः। तु पुनः आरादपि दूरादपि वर्तमानेनानेन चित्तवृत्तेर्न व्यवदधे व्यवहितीभूतम्। यद्यपि दूरं गतस्तथापि प्रियबन्धुत्वात्तस्या मनस्यवर्तिष्टेत्यर्थः। बन्धुमनुव्रजतो वारि अवधिर्भवति। 'आ-उदकान्तात्प्रियं पान्थमनुव्रजेत्' इति वचनात्। दृष्टे पार्श्वेऽपीति वा। 'तदनेन' इति पाठः। 'आरात्समीपयोः' इत्यमरः। विप्रचकृपे, अकर्मकत्वविवक्षया भावे लिट् ॥

अस्तित्वं कार्यसिद्धेः स्फुटमथ कथयन्पक्षतेः कम्पभेदै-
राख्यातुं वृत्तमेतन्निषधनरपतौ सर्वमेकः प्रतस्थे।
कान्तारे निर्गतासि प्रियसखिपदवीविस्मृता किं न मुग्धे
मारोदीरेहि यामेत्युपहृतवचसो निन्युरन्यां वयस्याः ॥१३२॥

अस्तित्वमिति ॥ अथ तयोर्मध्ये एको हंसो निषधनरपतौ नलसमीप एतत्सर्वं वृत्तं निष्पन्नम्। वचसेति शेषः। आख्यातुं कथयितुं प्रतस्थे। किं कुर्वन्—पक्षयोः कम्पभेदैः कम्पविशेषैः कृत्वा भैमीप्राप्तिरूपायाः कार्यसिद्धेरस्तित्वं सद्भावं स्फुटं कथयन्। इति पूर्वोक्तमार्गेणोपहृतमुक्तं वचो याभिस्ता वयस्याः सख्योऽन्यां भैमीं निन्युः। गृहं प्रापयामासुरित्यर्थः। इति किम्—हे प्रियसखि, त्वं कान्तारे दुर्गमे वर्त्मनि विषये निर्गतासि प्रस्थितासि नु, अयि मुग्धे भ्रान्तचित्ते भैमि, पदवी मार्गः विस्मृता किं त्वया, त्वं मा रोदीः, एह्यागच्छ। वयं सर्वा मिलित्वा याम गृहं प्रति गच्छाम इति। पक्षकम्पनविशेषः कार्यसिद्धिसूचकः। अन्योऽपि हस्तचालनादिना कार्यसिद्धिं कथयति। 'कान्तारं वर्त्म दुर्गमम्' इत्यमरः। अन्यामित्यव्ययात् त्यप्प्रत्ययः। आख्यातेति वा पाठः ॥

सरसि नृपमपश्यद्यत्र तत्तीरभाजः
स्मरतरलमशोकानोकहस्योपमूलम्।
किसलयदलतल्पम्लायिनं प्राप तं स
ज्वलदसमशरेषुस्पर्धिपुष्पर्द्धिमौलेः ॥ १३३ ॥

सरसीति ॥ स हंसो यत्र सरसि नृपं पूर्वमपश्यत्तस्य सरसस्तीरं भजते तस्य अशोकानोकहस्याशोकवृक्षस्य उपमूलं मूलसमीपे तं नलं प्राप। किंभूतम्—स्मरतरलं मदनजनितपीडया चञ्चलम्। तथा—किसलयानां नवपल्लवानां दलानि कोमलाङ्कुरास्तैस्तल्पं शय्या तस्यापि म्लायिनं म्लानशीलम्। किंभूतस्यानोकहस्य—ज्वलन्तो दीप्यमाना असमशरस्य कामस्येषवो बाणास्तैः सह स्पर्धन्त एवंशीलानि पुष्पाणि तेषामृद्धिः समृद्धिर्युक्तो मौलिरग्रभागो यस्य। विरहव्यथया हंसं प्रतीक्षमाणस्तत्रैव स्थितो यतः पूर्वं हंसेन दृष्टः। अशोककुसुमानां रक्तत्वात्कामबाणसाम्यम् ॥

परवति दमयन्ति त्वां न किंचिद्वदामि
द्रुतमुपनम किं मामाह सा शंस हंस।
इति वदति नलेऽसौ तच्छशंसोपनम्रः
प्रियमनु सुकृतां हि स्वस्तुहाया विलम्बः १३४

परवतीति ॥ [illegible]

[illegible footnotes]

भवति तदेव पुण्यवशात्प्राप्नुवन्तीति भावः । 'क्व स्पृहायाः' इति केचित् । स्पृहाया विलम्बः क्वेति योजनीयम् । सुकृताम्, 'सुकर्मपापमन्त्रपुण्येषु कृञः' इति क्विप् । आहेति विभक्तिप्रतिरूपकमव्ययं भूतार्थे' ॥

कथितमपि नरेन्द्रः शंसयामास हंसं
किमिति किमिति पृच्छन्भाषितं स प्रियायाः ।
अधिगतमथ सान्द्रानन्दमाध्वीकमत्तः
स्वयमपि शतकृत्वस्तत्तथान्वाचचक्षे ॥ १३५ ॥

कथितमिति ॥ स नरेन्द्रो नलो हंसेन कथितमपि प्रियाया भैम्या भाषितं वचनं किमिति किमिति कीदृक्कीदृगित्येवमादरातिशयेन हंसं पृच्छञ्शंसयामास वादयति स्म । अथानन्तरं सान्द्रो निबिड आनन्द एव माध्वीकं मधु तेन मत्तो हृष्टः सन् अधिगतं ज्ञातार्थं तद्भैमीभाषितं स्वयमपि शतकृत्वोऽनेकवारं हंसेन यथोक्तं तथैव ईदृग्भैम्योक्तमीदृग्भैम्योक्तमिति शिरःकम्पाद्यभिनयेनान्वाचचक्षेऽनूदितवान् । अत्याहतस्येयं जातिः । मद्य(त्त)विशेषश्चोक्तमपि पुनर्वादयति स्वयमपि पुनर्वदति । 'मधु माध्वीकमद्ययोः' इत्यमरः । 'मार्द्वीक' इति पाठे मृद्वीकाया द्राक्षया विकारो मार्द्वीकम् । शंसेः शब्दकर्मत्वादणौ कर्तुर्ण्यन्ते कर्मसंज्ञा । शतवारं शतकृत्वः 'संख्यायाः क्रियाभ्यावृत्तिगणने कृत्वसुच्' इति कृत्वसुच् ॥

श्रीहर्षं कविराजराजिमुकुटालंकारहीरः सुतं
श्रीहीरः सुषुवे जितेन्द्रियचयं मामल्लदेवी च यम् ।
तार्तीयीकतया मितोऽयमगमत्तस्य प्रबन्धे महा-
काव्ये चारुणि नैषधीयचरिते सर्गो निसर्गोज्ज्वलः ॥

श्रीहर्षमिति ॥ तार्तीयीक इति द्वैतीयीकवत् ॥

इति श्रीवेदरकरोपनामकश्रीमन्नरसिंहपण्डितात्मजनारायणकृतौ नैषधीयप्रकाशे द्वितीयः सर्गः समाप्तः ॥

चतुर्थः सर्गः ।

अथ नलस्य गुणं गुणमात्मभूः
सुरभि तस्य यशःकुसुमं धनुः ।
श्रुतिपथोपगतं सुमनस्तया
तमिषुमाशु विधाय जिगाय ताम् ॥ १ ॥

अथेति ॥ अथ हंसगमनानन्तरमात्मभूर्मदनः श्रुतिपथं कर्णमार्गं उपगतं प्राप्तमाकर्णितं नलस्य गुणं सौन्दर्यादिरूपगुणं गुणं मौर्वीं विधाय कृत्वा, तथा—कर्णितं सुरभि ख्यातं सुगन्धि च तस्य यशोलक्षणं कुसुमं धनुर्विधाय, तथा—श्रुतिपथोपगतं श्रुतमाकर्णकृष्टं च तमेन राजानं नलं सुमनस्तया मनोपितया कुसुमत्वेन च इषुं बाणं विधाय आशु तां भैमीं जिगाय जितवान् । अन्यसान्यन्तःकरणं दूरेण संभाषणं । इत्यनुमानं कृत्वा भीमीसमीपमागता जानेनि भावः । नन्वेवमनुरागणापातं विप्रलम्भसमनन्तरं सर्गोण क्रियते । निर्दिष्टं विभावा आलम्बनादयं प्रलम्भशृङ्गारपोषणे यथाययमुक्तानीयाः । 'सुगन्धौ च मनोज्ञे सुरभि' इति विश्वः । जिगाय, 'सन्लिटोर्जेः' इति कुत्वम् ॥

यदतनुज्वरभाक्तनुते स्म सा
प्रियकथासरसीरसमज्जनम् ।
सपदि तस्य निरन्तरतापिनी
परिणतिर्विषमा समपद्यत ॥ २ ॥

यदतन्विति ॥ अतनुज्वरभाक्कामजनितसंतापभाक्सा भैमी प्रियकथा नलगोष्ठीरसलक्षणा सरसी तस्या विप्रलम्भाख्यशृङ्गारे रसे मज्जनं तस्यां रसेन प्रीत्या मज्जनम् । सादरमाकर्णनमित्यर्थः । तनुते स्म चकार । तस्य मज्जनस्य सपदि परिणतिः परिपाकः विषमा दुःसहा समपद्यत जाता । किंभूता—निरं चिरकालमन्तरं सन्तापयत्येवंशीला । नलगुणाकर्णनजकामपीडाशान्त्यर्थं तत्कथा रहःपीडनाशो भविष्यतीति बुद्ध्वा सादरं तत्कथायामाकर्णितायां प्रत्युत तस्या उद्दीपकत्वात्पूर्वापेक्षयातितमा सा कथा विरहतापनिका जातेति भावः । योऽपि ज्वरी सरोजलस्नानं करोति तस्य विषमाख्यो ज्वरो भवति । ज्वरिणस्तदा स्नानमपि विषमज्वरकृद्भवति, सरसीस्नानं तु सुतरामिति सरसीपदम् ॥

ध्रुवमधीतवतीयमधीरतां
दयितदूतपतद्गतवेगतः ।
स्थितिविरोधकरीं व्यणुकोदरी
तदुदितः स हि यो यदनन्तरः ॥ ३ ॥

ध्रुवमिति ॥ व्यणुकोदर्यतिकृशोदरी इयं भैमी दयितस्य नलस्य दूतो हंसस्तस्य पतन्त्यां पक्षाभ्यां गतो यो वेगस्तस्माद्दयितदूतस्य पततः पक्षयोर्गते गमने यो वेगस्तस्माद्वा, पक्षाभ्यां गतं गमनं यस्य स पक्षी दयितदूतश्चासौ पतद्गतश्चेति वा, तस्य वेगस्तस्मात्सकाशात्स्थितिः स्त्रीमर्यादा तस्या विरोधकरीं विरोधिनीमधैर्यतां धर्मं

---

१ 'अत्रार्थान्तरन्यासोऽलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्र जातिरलंकारः । नवनवेति पूर्वपेक्षिते च मालिनीवृत्तम्' इति साहित्यविद्याधरी ।

१ 'स्मरेण सा जिता' इति पदेन विप्रलम्भस्योपक्षेप कृतः । तत्र रसस्वरूपं तद्ग्रन्थान्तरोक्तं संक्षेपतो लिख्यते । तदुक्तं भरते—'विभावानुभावव्यभिचारिसंयोगाद्रसनिष्पत्तिः' । तत्र 'विभावा आलम्बनोद्दीपनभेदेन द्विधा... ललनोद्यानादयः । अनुभावाः कटाक्षभुजाक्षेपादयः । सहकारिणश्च निर्वेदाद्यास्त्रयस्त्रिंशत् । एतैर्व्यक्तीकृतः स्थायिभावो रसः' इत्यभिधीयते । तत्र स्थायिभावाः 'रतिर्हासश्च शोकश्च—' इत्यादयोऽष्टौ । 'स्तम्भः स्वेदोऽथ रोमाञ्चः' इत्यादयोऽष्टौ सात्त्विकाः । तथा 'रतिर्देवादिविषया व्यभिचारी तथाञ्जितः भावः प्रोक्तः' इति भावस्य लक्षणम् । ते च रसाः कस्यचिन्मते दश, कस्यचिन्मते नव, कस्यचित्तु मतेऽष्टौ ॥ यदुक्तं रुद्रटे—'शृङ्गारवीरकरुणा'—इत्यादि तत्र सामान्यशृङ्गारलक्षणम् । यदुक्तं तत्रैव—'व्यवहारात्पुनार्या' इत्यादि अथ विप्रलम्भनामा शृङ्गारोऽयं चतुर्विधो भवति । 'प्रथमानुरागमान—' इत्यादि ॥ संभोगशृङ्गारलक्षणमष्टादशसर्गे प्रतिपादयिष्यामः । अत्र रूपकक्षेपमलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । २—'अत्र रूपकम् । अर्थान्तरन्यासस्तु रूपकादेव । तेन न समासोक्तिः' इति साहित्यविद्याधरी । 'ज्वरकान्त्यर्थक्रमसन्नताद्युदेकल्पानर्थान्तरपर्यायोपमालंकारभेदः' इति जीवातुः ।

र्वं शैघ्यं चाधीतवती पठितवती स्वीचकार । भुवमुत्प्रेक्षे । अध्यने न्यायं प्रमाणयति—हि यस्माद्यो यस्मादनन्तर एवाव्यवहितः तदुदितस्तस्मादेवोत्पद्यते । 'यदनन्तरमेव यद्दृश्यते तत्तस्य कार्यम्' इति गौतमः । तस्मिन्हंसे गतमात्रे एतस्या अधीरता जातेति तस्मादेवाधीता. इति सहोत्प्रेक्षा । वेगत, 'आख्यातोपयोगे' इत्यपादानत्वम् । विरोधकरीम्, हेतौ टः ॥

अतितमां समपादि जडाशयं
स्मितलवस्मरणेऽपि तदाननम् ।
अजनि पङ्गुरपाङ्गनिजाङ्गण-
भ्रमिकणेऽपि तदीक्षणखञ्जनः ॥ ४ ॥

अतीति ॥ तदाननं भैमीमुखं स्मितलवस्य हास्यलेशस्य स्मरणविषयेऽप्यतितमां जडाशयं जडाभिप्रायं समपादि जातम् । विरहपीडया स्मितलेशमपि नास्मार्षीत् । स्मितं नाकरोदित्यत्र किं वाच्यम् । तदीक्षणखञ्जनः तस्या नयनरूप. खञ्जरीटोऽपाङ्गे नेत्रान्तलक्षणे निजाङ्गने भ्रमिकणेऽपि विलासगमनलेशेऽपि पङ्गुः खञ्जोऽजनि जात· । अन्योऽपि निजाङ्गणे सुखेन भ्रमति तथा पश्यद्गणे भ्रमति, अयं तु तत्राप्यसमर्थोऽभूत् । खञ्जयतीति अन्यान्विलोकनमात्रेण पङ्गून्करोति स स्वीयगमनेऽपि पङ्गुर्जात इत्याश्चर्यम् । विरहपीडया कटाक्षावलोकनमपि विसस्मार। अतितमाम् । स्वार्थे तमप् । समपादि, कर्तरि 'चिण्ते पद·' इति चिण् । अङ्गनं, णत्वमपपाठः । 'अजिरं त्वङ्गनं तत्स्यात्कामिन्यामङ्गना मता' इति विश्वप्रकाशः ॥

किमु तदन्तरुभौ भिपजौ दिवः
स्मरनलौ विशतः स विगाहितुम् ।
तदभिकेन चिकित्सितुमाशु तां
मखभुजामधिपेन नियोजितौ ॥ ५ ॥

किम्विति ॥ स्मरनलौ तदन्तस्तस्या अन्तर्हृदयं विगाहितुमालोडितुं विशत स्म प्रविष्टौ । उत्प्रेक्षते—तदभिकेन तस्या भैम्या कामुकेन मखभुजां देवानामधिपेनेन्द्रेण आशु शीघ्रं तां भैमीं चिकित्सितुं नीरोगां कर्तुं शरीरस्थितिं विचारयितुं च नियोजितावाज्ञप्तौ दिवो भिषजौ स्वर्वैद्यौ आश्विनेयौ किमु । नलो नलविषयो मदनश्च भैम्यन्तःकरणमधितिष्ठत स्मेति भाव. । 'अनुकामिका–' इत्यभिकशब्द. साधु· । नियोजितौ, चौरादिकाद्युजेः क्तः ॥

श्लोकपञ्चकेन तापमाह—

कुसुमचापजतापसमाकुलं
कमलकोमलमैक्ष्यत तन्मुखम् ।
अहरहर्वहदभ्यधिकाधिकां
रविरुचिग्लपितस्य विधोर्विधाम् ॥ ६ ॥

कुसुमेति ॥ तन्मुखं रविरुच्या ग्लपितस्य विधोश्चन्द्रस्य अहरहः प्रत्यहमभ्यधिकाधिकां पूर्वदिनापेक्षया परदिने महतीं विधामवस्थां वहदैक्ष्यत दृष्टम् । सर्वजनेनेत्यर्थ. । किंभूतम्—कुसुमचापजः कामजस्तापो ज्वरस्तेन समाकुलं म्लानमित्यर्थ. । यतः—कमलवत्कोमलं सुकुमारम् । विरहव्यथया सूर्यकिरणम्लानचन्द्रसदृशं जातमिति भाव । अहरह·, वीप्सायां द्विर्वचनम्, अत्यन्तसंयोगे द्वितीया । अभ्यधिकाया अधिका महती, 'यस्मादधिकम्–' इति ज्ञापकात् 'पञ्चमी' इति योगविभागात्समास. ॥

तरुणतातरणिद्युतिनिर्मित-
द्रढिम तत्कुचकुम्भयुगं तदा ।
अनलसंगतितापमुपैतु नो
कुसुमचापकुलालविलासजम् ॥ ७ ॥

तरुणतेति ॥ तस्या· कुचावेव कुम्भयुगं तदा तस्मिन्समये अनलसंगत्या नलप्राप्त्यभावेन वह्निसंगत्या तापं तज्जनितज्वरम्, औष्ण्यं च नो उपैतु न प्राप्नोतु, अपि तु प्राप्नोतु । किंभूतम्—कुसुमचाप· काम स एव कुलालः कुम्भकारस्तस्य विलास क्रीडा तया जातं विरचितं । तथा—प्रशान्तत्वात्तरुणता तारुण्यं तल्लक्षणया तरणिद्युत्या सूर्यदीप्त्या निर्मित. कृतो द्रढिमा दार्ढ्यं यस्य । कुलालोऽपि घटं कृत्वा आतपे शुष्कं कृत्वाग्नौ प्रक्षिपति । विलासजमिति तापविशेषणं वा । द्रढिमेत्यत्र 'वर्णदृढादिभ्य. ष्यञ्च' इतीमनिचि 'र ऋतो.–' इति रः ॥

अधृत यद्विरहोष्मणि मज्जितं
मनसिजेन तदूरुयुगं तदा ।
स्पृशति तत्कदनं कदलीतरु-
र्यदि मरुज्ज्वलदूषरदूषितः ॥ ८ ॥

अधृतेति ॥ तदा तस्मिन्समये मनसिजेन कामेन विरहोष्मणि आधिजनिते दाहे मज्जितं यत्तदूरुयुगमधृत जीवशोषणनिषिद्धम् । कदलीतरुस्तत्कदनं तस्योरुयुगस्य कदनं साम्यमवस्था वा तर्हि स्पृशति प्राप्नोति तदूरुयुगसमानः स्यात्, यदि कदलीतरुर्मरौ धन्वदेशे ज्वलद्वह्निदग्धमूषरं क्षारमृत्तिकास्थलं तेन दूषित. पीडित. स्यात् । अतिमृदो· कदलीतरोर्वह्निदग्धे ऊषरे यदि स्थितिः स्यात्तर्हि तदूरुयुगदु स कदलीतरुरप्यनुभूयेत । तदूरुयुगमतितरां संतप्तमभूदिति भाव. । मनसिजेति 'सप्तम्यां जनेर्डः', 'हलदन्तात्–' इति सप्तम्या अलुक् । स्पृशति, कालसामीप्ये लट् । 'स्यादूष· क्षारमृत्तिका' इत्यमर । अत्यर्थं 'ऊषसुषिमुष्क–' इति रः । अधृत, धृङ् अवस्थाने ॥

स्मरशराहतिनिर्मितसंज्वरं
करयुगं हसति स दमस्वसुः ।

---

१ अतितमां [illegible] इति तिलकसाहित्यविद्याधर्यौ । [illegible] इति जीवातु । [illegible] इति सुखावबोधा । [illegible] इति साहित्यविद्याधरी । [illegible] इति तिलक । [illegible] इति तिलकसाहित्यविद्याधर्यौ । [illegible] इति जीवातुः ।

१ [illegible] इति तिलकसाहित्यविद्याधर्यौ । [illegible] इति साहित्यविद्याधरी । [illegible] इति तिलकसाहित्यविद्याधर्यौ ।

अनपिधानपतत्तपनातपं
तपनिपीतसरः सरसीरुहम् ॥ ९ ॥

स्मरेति ॥ दमस्वसुर्भैम्याः करयुगं स्मरशरैराहननिर्हननं तया निर्मितः कृतः संज्वरः संतापो यस्य एवंभूतं सत्तपेन ग्रीष्मेण निपीतं सरस्यसिन्विद्यमानं सरोरुहं कमलं हसति स्म । तत्तुल्यं जातमित्यर्थः । किंभूतं कमलम्—अनपिधानो निष्प्रतिबन्धः पतंस्तपनातपः सूर्यातपो यस्मिन् । ग्रीष्मसंबन्धिकमलवदतितरां संतापोऽनुभूयत इत्यर्थः ॥

मदनतापभरेण विदीर्य नो
यदुदपाति हृदा दमनस्वसुः ।
निबिडपीनकुचद्वययन्त्रणा
तमपराधमधात्प्रतिबध्नती ॥ १० ॥

मदनेति ॥ दमनस्वसुर्हृदा हृदयेन मदनतापभरेण मदनजनितज्वरबाहुल्येन कृत्वा विदीर्य स्फुटित्वा यद् नो उदपाल्युत्पतितम्, निबिडं निरन्तरं पीनं पीवरं कुचद्वयं तेन कृता यन्त्रणा बन्धनं प्रतिबध्नती सती त विदीर्यानुत्पतनलक्षणमपराधमधाद्दधार । विरहसंतापभराद्भैमीहृदयं विदीर्य गन्तुकामं जातमपि स्तनद्वयेन तमपराधं सोढ्वापि रक्षितम् । अन्यथा गतमेव स्यात् । स्तनद्वयस्यायमपराधो न तु हृदयस्य । अथ च तमपराधमधात्पीतवती । उत्पतनशीलस्य वस्त्रादेः पाषाणादिना कृता यन्त्रणा प्रतिबन्धं करोति । पूर्वनिपातनियमात्पूर्वं पीनशब्दस्योत्तरेण समासं कृत्वा निबिडपदेन समासः कर्तव्यः । अधात्, धान्धेयोरपि लुङि 'घुमास्था–' इति नित्यो लुकि रूपम् ॥

चिन्तामाह—

निविशते यदि शूकशिखा पदे
सृजति सा कियतीमिव न व्यथाम् ।
मृदुतनोर्वितनोतु कथं न ता-
मवनिभृत्तु निविश्य हृदि स्थितः ॥ ११ ॥

निविशत इति ॥ 'शूकोऽस्त्री श्लक्ष्णतीक्ष्णाग्रे' इत्यमरः । शूकशिखा धान्यकण्टकाग्रमात्रं पदे चरणे यदि निविशते प्रविशति सा शूकशिखा कियतीमिव व्यथां न सृजति करोति, अपि तु महतीं [illegible] करोति । तत्कारणान्मृदुतनोरतिसुकुमार्या भैम्या हृदि निविश्य प्रविश्य स्थितोऽवनिभृद्राजा नलश्च, तु पुनस्तां व्यथां कथं न वितनोतु करोतु, करोत्येव । नलस्तु तस्या हृदयं प्रविश्य स्थित [illegible] । अतस्तु सर्वदा विचिन्तयन्त्यास्तस्या भूयसी व्यथा [illegible] । इवशब्दो वाक्यालंकारे । निविशते, [illegible]

चिन्तया विषयान्तराग्रहणमाह—

मनसि सन्तमिव प्रियमीक्षितुं
नयनयोः स्पृहयान्तरुपेतयोः ।
ग्रहणशक्तिरभूदिदमीययो-
रपि न संमुखवास्तुनि वस्तुनि ॥ १२ ॥

मनसीति ॥ इदमीययोरेतदीययोर्नयनयोः संमुखे [illegible] स्थानं यस्यैवंभूते पुरोवर्तिन्यपि वस्तुनि घटादौ ग्रहणशक्तिर्ग्रहणसामर्थ्यं नाभूत् । किंभूतयोः—मनसि सन्तं स्थितं प्रियमीक्षितुं स्पृहयेव वाञ्छयेवान्तर्हृदयदेशमुपेतयोः । [illegible] नेत्रयोर्निम्नदेशत्वेन निःसहत्वात्पुरः स्थितमपि तान्या [illegible] शक्यते । तत्रान्तरगतत्वे प्रियालोकनवाञ्छायाः कारण[illegible] इदमीययोः, त्यदादित्वाद्वृद्धाच्छः ॥

चिन्तानुभावं रोदनं मुखानतिं चाह—

हृदि दमस्वसुरश्रुझरप्लुते
प्रतिफलद्विरहात्तमुखानतेः ।
हृदयभाजमराजत चुम्बितुं
नलमुपेत्य किलागमि तन्मुखम् ॥ १३ ॥

हृदीति ॥ विरहेणात्ता स्वीकृता मुखानतिर्मुखनम्रता [illegible] तस्या दमस्वसुर्भैम्याः अश्रुझरप्लुते बाष्पप्रवाहपरिपूर्णे हृदि [illegible] प्रतिफलत्यतिबिम्बितं तत्तादृगाननं मुखं कर्तृ हृदयभाजं हृन्मध्यवर्तिनं नलं चुम्बितुमुपेत्य समीपं गत्वा आगमि किल [illegible] मित्यदिवाराजत शुशुभे । विरहवशान्मुखं नम्रं जातम्, [illegible] निर्गतमित्यर्थः । विरहेणात्ता या मुखानतिस्तस्या हेतो [illegible] रिति वा । तं नलमिति वा । आगमि 'भविष्यति [illegible]' इति साधुः ॥

चिन्तानुभावं निःश्वासमाह—

सुहृदमग्रिमुदश्वयितुं स्मरं
मनसि गन्धवहेन मृगीदृशः ।
अकलि निःश्वसितेन विनिर्गमा-
नुमितनिह्नुतवेशनमायिता ॥ १४ ॥

सुहृदमिति ॥ मृगीदृशो भैम्या निःश्वसितेन नि[illegible] गन्धवहेन मलयानिलेन मनसि विद्यमानं सुहृदं स्मरं [illegible] णमग्निमुदश्वयितुमुत्तेजयितुं विनिर्गमेन निःसरणेनानुमितमनुमानविषयीकृतं निह्नुतवेशनं गुप्तप्रवेशनं यस्य स चासौ माया [illegible] तस्य भावस्तत्ता सा अकलि अङ्गीकृता । अभ्यस्तेत्यर्थः । [illegible] वि श्वासवायुर्बहिर्निःसरति, बहिर्निःसरणं चान्तःप्रवेशनं [illegible] नुपपद्यमानं मनसनुमापयति । वायुना स्वमित्रस्य स्मरस्य [illegible] वेशनन्तः प्रवेश इव इति लुप्तोत्प्रेक्षा । याद्वैन वायुनान्त [illegible]

[illegible] इति विद्याधरः [illegible] इति तिलकमाहित्यविद्याधर्यौ । [illegible] इति जीवातुः [illegible] इति तिलकसाहित्यविद्याधर्यौ । [illegible] इति जीवातुः । [illegible] इति तिलकसाहित्यविद्याधर्यौ । [illegible]

'[illegible]' इति तिलकसाहित्यविद्याधर्यौ । [illegible] इति जीवातौ । साहित्यविद्याधर्यौ [illegible] इति तिलकसाहित्यविद्याधर्यौ ।

[illegible]माह—

विधुरमानि तया यदि भानुमा-
न्कथमहो स तु तद्धृदयं तथा ।
अपि वियोगभरास्फुटनस्फुटी-
कृतदृषत्त्वमजिज्वलदंशुभिः ॥ २० ॥

विधुरिति ॥ तया भैम्या विधुश्चन्द्रो यदि भानुमान्सूर्यो- [illegible] चन्द्र एव सूर्यत्वमारोपितं चेत्तर्हि स तु पुनः सूर्यः [illegible] विरहबाहुल्येनापि यदस्फुटनमविदीर्णत्वं तेन स्फुटी- [illegible] येन वा एतद्विधमतिकठिनमपि तस्या [illegible] कथं तया अनिर्वाच्यमजिज्वलद्दाह । तद्धा- [illegible] अनिर्वाच्योऽज्वलिति तस्य दाहसामर्थ्यं, पाषाणदाहे [illegible] । अत एव अहो आश्चर्यम् । मानितेऽपि सूर्यत्वे वि- [illegible] सूर्यस्य [illegible] दाहकत्वम् । अत एवाश्च- [illegible] सूर्यो मानितो न तु तात्त्विकस्तर्हि तापातिभ- [illegible] प्रकटीकृत सूर्यकान्तत्वं येनैवंविधं [illegible] । चन्द्रस्य कुत्रापि [illegible] । सूर्यस्य तु प्रसिद्धम् । अतोऽयं [illegible] सूर्यकान्तदाहं सूर्य एव करोति न [illegible] सूर्य एव [illegible] । नारोपितत्वादा- [illegible] इति भावः ॥

[illegible]

[illegible] ॥ २१ ॥

[illegible]

तात्त्विकमनलभावमस्मित्वं नाबुध्यत नाजानात् । यद्यकस्य [illegible] विरहे ज्वलति दीप्यमाने सति असून्प्राणांस्तृणानीव [illegible] नाय विरहवह्निशान्त्यर्थमुज्झितुं त्यक्तमैहत ऐच्छत् । [illegible] वह्नित्वं चेज्ज्ञातं स्यात्तच्छान्त्यर्थं तृणक्षेपं न कुर्यात् । अतो [illegible] वह्नित्वं नाजानादित्यर्थः । किं तु स्वीयविरहस्य [illegible] भावः प्रासिस्तदभावं नलप्राप्त्यभावलक्षणं रहस्यं मूलकारण [illegible] सीत्, अपि तु जानाति सैव । नलविरहे मरणमेव श्रेयो [illegible] वर्नामत्यैच्छदिति भावः । यतः स्वविरहस्य रहस्यं स्वेन [illegible] स्वात्मीयान्प्राणान्प्रशमनायोत्कटाय यमाय तृणतुल्यान्[illegible] मैच्छत् । एतच्च दुःसहत्वज्ञानेन विना न घटते । विरहस्याति- सहत्वं जातमिति भावः । 'शमनो यमराड्यमः' इत्यमरः ॥

प्रकृतिरेतु गुणः स न योषितां
कथमिमां हृदयं मृदु नाम यत् ।
तदिषुभिः कुसुमैरपि दुन्वता
सुविवृतं विबुधेन मनोभुवा ॥ २३ ॥

प्रकृतिरिति ॥ नाम प्रसिद्धौ । योषितां हृदयमन्त [illegible] कोमलमिति यत् प्रकृतिः स्त्रीणां स्वाभाविको गुणः, इमां योषितं [illegible] कथं कुतो नैतु न प्राप्नोतु, अपि तु प्राप्तः । इमां प्राप्त इत्यत्र [illegible] प्रमाणमाह—विबुधेन देवेन, विदुषा च मनोभुवा कामेन कुसु- रपि पुष्परूपैरपीषुभिर्बाणैर्हृदयं दुन्वता पीडयता सता तल्लक्षण प्रमेय सुविवृतं सुतरां स्पष्टीकृतम् । यदि स गुणो न [illegible] तर्हि पुष्पबाणैः पीडा न स्यात् । सा तु जाता । तल्लाग [illegible] समायात इति सुतरां मदनबाणैः पीडितेति भावः । [illegible] विदुषा निर्णीयते ॥

निःश्वासानुभाव बहिर्निर्गममाह—

रिपुतया भवनाद्विनिर्यतीं
विधुरुचिर्गृहजालबिलैर्नुताम् ।
इतरथात्मनिवारणशङ्कया
ज्वरयितुं विशत्यवगाविशत् ॥ २४ ॥

रिपुतयेति ॥ [illegible]

न्तर्गतवैरिस्मारणार्थमियमेव रीतिरन्येनाप्यनुष्ठीयते । अविनिर्य-णिनि इणः शतरि रूपम् ॥

अतिरिक्तां भृशानतिमाह—

हृदि विदर्भभुवोऽश्रुभृति स्फुटं
विनमदास्यतया प्रतिबिम्बितम् ।
मुखदगोष्ठमरोपि मनोभुवा
तदुपमाकुसुमान्यखिलाः शराः ॥ २५ ॥

हृदीति ॥ मनोभुवा कामेन तदुपमाकुसुमानि मुखनयनोष्ठो-पमायोग्यानि कुसुमानि कमलनीलोत्पलबन्धूकानि अखिलाः शराः पूर्वोक्तकुसुमरूपा पञ्चापि बाणा अश्रुभृति अश्रुपूर्णे विदर्भभुवो भैम्या हृदि तु खवशाद्विनम्रास्यतया नम्रमुखत्वेन प्रतिबिम्बितं प्रतिफलितं मुखदगोष्ठमेव अरोपि समारोपितं, स्फुटमुत्प्रेक्षते । प्रकट प्रतिबिम्बितमिति वा । प्रतिबिम्बितं भैमीमुखदगोष्ठमेव भैमीवधा-र्थं कामेन पञ्चापि बाणाः प्रायेण समारोपिता इत्यर्थः । पीडावशा-दश्रु, नम्रमुखत्वं च तस्या जातमिति भावः । मुखदगोष्ठम् शरा इति व्यस्तरूपकम् । प्राण्यङ्गत्वादेकवद्भावः ॥

विरहपाण्डुकपोलतले विधु-
र्व्यधित भीमभुवः प्रतिबिम्बितः ।
अनुपलक्ष्यसितांशुतया मुखं
निजसखं सुखमङ्कमृगार्पणात् ॥ २६ ॥

विरहेति ॥ विधुश्चन्द्रः भीमभुवो भैम्या विरहेण पाण्डुनि कपोलतले प्रतिबिम्बितः सन् भैमीमुखमङ्कमृगस्य कलङ्कमृगस्यार्प-णादङ्के मुखमध्ये वा मृगस्यारोपणान्मुखमनायासेन निजसखं स्वीयं मित्रं व्यधित चकार । कथा—अनुपलक्ष्याः विवेकेन ज्ञातुमयो-ग्याः सिता अंशवः किरणा यस्य चन्द्रस्य तस्य भावस्तत्ता तया । चन्द्रकपोलयो. पाण्डुत्वात्प्रतिबिम्बितस्यापि चन्द्रस्यानुप-लब्धिः । कलङ्कस्य श्यामत्वादुपलब्धिः । ततश्च मृगाङ्कलाभा-द्वदनस्य निजमित्रत्वं युक्तमित्यर्थः । सवर्णे स्थितं सवर्णं शङ्खदुग्धादिवन्न लक्ष्यते । विरहात्पूर्वं मुखस्य गौरवात्प्रतिबि-म्बितश्चन्द्रः पृथग्लक्ष्यते स्म, विरहे तु पाण्डुनि मुखे सवर्णत्वाच-न्द्रो न दृश्यते । अतो भैमीमुखं चन्द्र एवेति सर्वस्यापि प्रतीतिर-भूत् । पूर्वमतिचन्द्रं मुखमासीत्, अधुना तु चन्द्रतुल्यं पाण्डुरं जातमिति भावः । अन्येन चतुरेण किंचिदुत्कृष्टं वस्तु दत्त्वा सख्यं संपादनीयमित्युक्तिः । दुष्टो निर्दोषेऽपि स्वसंसर्गेण स्वदोषं संक्र-मय्य साम्यं करोति । निजसखम्, राजाह—' इति टच् ॥

विरहतापिनि चन्दनपांशुभि-
र्वपुषि सार्पितपाण्डिममण्डना ।
विषधराभविसाभरणा दधे
रतिपतिं प्रति शंभुविभीषिकाम् ॥ २७ ॥

विरहेति ॥ सा भैमी रतिपतिं कामं प्रति शंभुसंबन्धिनीं वि-भीषिकां भयानकतां दधेऽङ्गीकृतवती । किंभूता—विरहतापिनि विरहसंतप्ते वपुषि संतापेन शुष्कत्वाच्चन्दनपांशुभिश्चन्दनरजोभिर-र्पितं विरचितं पाण्डिमा पाण्डुरत्वमेव मण्डनमलंकारो यस्याः सा । तथा—दैर्घ्याच्छुक्लत्वाच्च विषधराभाणि वासुक्यादिसर्पतुल्यानि बिसाभरणानि बिसालंकरणानि यस्याः सा । भस्मपाण्डुरं सा (सर्पा)-लंकरणं मदीयं वपुर्दृष्ट्वा शंभुभ्रान्त्या भीतः कामो मां न पीडयि-ष्यतीति बुद्ध्या चन्दनबिसानि धृतानीति भावः ॥

विनिहितं परितापिनि चन्दनं
हृदि तया धृतबुद्बुदमाबभौ ।
उपनमन्सुहृदं हृदयेशयं
विधुरिवाङ्कगतोडुपरिग्रहः ॥ २८ ॥

विनिहितमिति ॥ परितापिनि विरहसंतप्ते हृदि तया भैम्या विनिहितं निक्षिप्तं धृतं बुद्बुदं धृतचन्द्रकं चन्दनं विधुरिव चन्द्र इवाबभौ शुशुभे । किंभूतो विधु.—हृदयेशयं हृदि विद्यमानं सुहृदं काममुपनमन्नुपागच्छन् । तथा—अङ्कगतः समीपमागतः उडवो नक्षत्राण्येव परिग्रहो यस्य । अथ च—स्त्रीत्वादुत्सङ्गवर्ति-नक्षत्रसमूहः । घनस्य चन्दनस्य चन्द्रतुल्यत्वं, बुद्बुदानां च नक्षत्रतुल्यत्वम् । अन्योऽपि सपरिग्रहो मित्रमुपागच्छति । हृदये-शयम्, 'शयवासवासिष्वकालात्' इति सप्तम्या अलुक् ॥

स्मरहुताशनदीपितया तया
बहु मुहुः सरसं सरसीरुहम् ।
श्रयितुमर्धपथे कृतमन्तरा
श्वसितनिर्मितमर्मरमुज्झितम् ॥ २९ ॥

स्मरेति ॥ स्मर एव हुताशनोऽग्निस्तेन दीपितया तया भैम्या बहुनेकं सरसमार्द्रं सरसीरुहं कमलं श्रयितुमाश्रयितुं मुहुर्वारंवा-रमर्धमार्गे कृतं श्वसितेन निश्वासवायुना निर्मितो मर्मरः शुष्क-पर्णध्वनितं यस्यैवंभूतं निरुपयोगित्वादन्तरा मध्य एव तिरस्कृत-मीत्यैवोज्झितं त्यक्तम् । संतापातिशयः सूचितम् । 'अथ मर्मरः । स्वनिते वस्त्रपर्णानाम्' इत्यमरः । अर्धपथे, 'अर्धं नपुंसकम्' इति समासः । 'ऋक्पूर्—' इति समासान्त । 'अर्धपथम्' इति पाठे अत्यन्तसंयोगे द्वितीया ॥

प्रियकरग्रहमेवमवाप्स्यति
स्तनयुगं तव ताम्यति किं न्विति ।
जगदतुर्निहिते हृदि नीरजे
दवथुकुड्मलनेन पृथुस्तनीम् ॥ ३० ॥

प्रियेति ॥ हृदि निहिते स्थापिते नीरजे कमले दवथुना

१ 'अत्र मत्प्रासेनेश मनमोहिन्द' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अवनिरपोलि:' इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'ध्वना' इति साहित्यविद्याधरी । 'हृदुःश्रूयकर' . [illegible] च रुद्रटे— [illegible] [illegible] इति तिलकव्याख्या । 'अत्र चन्द्रस्य [illegible] [illegible] [illegible] । 'मयन्य मुखमध्येन सह [illegible]' इति [illegible]' इति जीवातुः ।

१ 'अधोपमानम्' [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । [illegible] इति जीवातुः । २ [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । ३ [illegible] [illegible] इति जीवातुः ।

संतापेन कुड्मलनं संकोचः, तेन कृत्या पृथुमन्तीं भैमीं प्रति उति जगदतुरिव । इति किम्—'भैमि, तव स्तनयुग [illegible] मुकु- लकृतग्रहणलीला एवमनेन प्रकारेण मम यथा संकोचो जातस्तथा तदाकारेण वा प्रियकरग्रह नलपाणिसंबन्धं प्राप्स्यति, किं नु ता- म्यति ग्लायति । नुः प्रश्ने । ग्लानिर्न कार्यलक्षणे. । संतापवशा- त्कमलसंकोचः ॥

त्वदितरोऽपि हृदा न मया धृतः
पतिरितीव नलं हृदयेशयम् ।
स्मरहविर्भुजि बोधयति स सा
विरहपाण्डुतया निजशुद्धताम् ॥ ३१ ॥

त्वदिति ॥ सा हृदयेशयं नलं विरहेण या पाण्डुता तया स्मर एव हविर्भुजि वह्नौ निजशुद्धतां स्वीयपातिव्रत्यमिति बोधयति सेव ज्ञापयति स्म । इति किम्—हे प्रिय, मया त्वदितरस्त्वत्तोऽ- न्यः पतिः हृदापि मनसापि न धृत., क नु हस्तादिनेति । भैम्यन्तः कामः, पाण्डुता च विद्यत इति । अन्यापि सती वह्नौ स्वीयशुद्धता पतिं बोधयति । बुध्यर्थत्वादणि कर्तुर्णौ कर्मत्वम् ॥

विरहतप्ततदङ्गनिवेशिता
कमलिनी निमिषद्दलमुष्टिभिः ।
किमपनेतुमचेष्टत किं परा-
भवितुमैहत तद्वथुं पृथुम् ॥ ३२ ॥

विरहेति ॥ विरहेण तप्ते तदङ्गे भैम्यङ्गे निवेशिता निक्षिप्ता कमलिनी निमिषन्ति संकुचन्ति दलानि पर्णान्येव मुष्टयस्तै. कृत्वा पृथुं महान्तं तद्दवथु भैमीसंतापमपनेतुं दूरीकर्तुमचेष्टत किं उद्योगं चक्रे, वा पराभवितुं मोहयितुमैहत ऐच्छत् किम् । अन्य- दपि दु.खद मुष्टिभिरपनीयते । संतापवशात्कमलिनी संकुचि- तेति भावः ॥

विवशतामाह—

इयमनङ्गशरावलिपन्नग-
क्षतविसारिवियोगविषावशा ।
शशिकलेव खरांशुकरार्दिता
करुणनीरनिधौ निदधौ न कम् ॥ ३३ ॥

इयमिति ॥ इयं भैमी खरांशो. सूर्यस्य करैरर्दिता पीडिता शशिकलेव करुणसमुद्रे कं न निदधो चिक्षेप, अपि तु सर्वमपि । किंभूता—अनङ्गशरावलिलक्षणा. पन्नगास्तैः क्षतं दशनं तेन वि- सारि प्रसरणशील वियोग एव संतापकारित्वाद्विष, तेन अवशा विह्वला । एवंविधा दृष्ट्वा सर्वेऽपि शुशुचु. । अन्योऽपि सर्पदष्टो विषविह्वलः सल्लोकं करुणायां क्षिपति । अथ च सर्पदष्ट एव वि-

१ 'अत्रोत्प्रेक्षा' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्रोत्प्रेक्षा' इति सा- [illegible] धरी । ३ 'अत्रोत्प्रेक्षा' इति साहित्यविद्याधरी । 'अचेष्टत [illegible] इत्युत्प्रेक्षा । वस्तुतस्तु न किंचित्कर्तुं शशाक, प्रत्युत स्वयमेव [illegible] । अत्र [illegible] विषमालंकारः । तदुत्थापिता चे- यमुत्प्रेक्षेति संकर.' इति जीवातु. ।

[illegible] गं [illegible] निःश्वसिते, [illegible] निक्षिप्त- मिम् । [illegible] भैम्या [illegible] । [illegible] [illegible] नेति [illegible] ॥

ज्वलति मन्मथवेदनया निजे
हृदि तयार्द्रमृणाललतार्पिता ।
सजगिनोऽनपगा मनिपत्नगो-
र्मलिनतामभजद्भुजगोर्भृशम् ॥ ३४ ॥

ज्वलतीति ॥ तया मन्मथवेदनया मदनजनितपीडया ज्वलति संतप्ते निजे हृदि अर्पिता निहिता आर्द्रमृणाललता [illegible] मृणालरूपी सजगिनो. [illegible] मृणालभुजयो. सविधस्थयो. [illegible] समीपस्थितयोर्भुजयो. [illegible] [illegible] मलिनतामभजत् । [illegible] सरसा मृणाललता अर्पिता तद[illegible] म्लाना जाता । [illegible] लसमीपस्थयोर्भैमीभुजयोश्छायया श्यामता जनितामिति [illegible] नोत्प्रेक्षा । अन्योऽपि सज[illegible] [illegible] स्थितो सता [illegible] पश्यन्मलिनो भवति । भुजयो [illegible] रिति सतिसप्तमी [illegible] अर्थात्ताभ्यामेव स्पर्शं ॥

पिकरुतिश्रुतिकम्पिनि शैवलं
हृदि तया निहितं विचलद्बभौ ।
स्मृततदङ्गतहृच्छयकेतुना
हृतमिव स्वतनूघनघर्षिणा ॥ ३५ ॥

पिकरुतीति ॥ पिकरुतिश्रुत्या विरहित्वात्कोकिलालापश्रवणे- नोत्कम्पिनि हृदि तया संतापनिवृत्त्यर्थं निहितं निक्षिप्तं हृदयस्य सकम्पत्वाद् विचलद्विशेषेण कम्पमानं शैवलं स्मृततदङ्गतो स्मृता भैमीगतो, हृद्गतो वा हृच्छयः कामस्तस्य केतुना ध्वजेन हृतमिव बभौ शुशुभे । किंभूतेन केतुना—स्वतनू स्वशरीर घन निबिड घर्षतीत्येवंशीलेन । मत्स्यो हि शैवले घर्षणं करोतीति जातिः। घर्षणस्य घनत्वं कम्पबाहुल्यसूचनार्थम् । निक्षिप्तेऽपि शैवले कोकि- लालापस्तां दुनोति स्मेति भाव । हृच्छय इत्यत्र 'शयवास- इति विकल्पितत्वाल्लुक् ॥

बाष्पातिरेकमाह—

न खलु मोहवशेन तदाननं
नलमनः शशिकान्तमबोधि तत् ।
इतरथा शशिनोभ्युदये ततः
कथमसुस्रुवदस्रुमयं पयः ॥ ३६ ॥

नेति ॥ नलमनो नलान्त.करण कर्तृ तत् सुन्दरम् । अथवा यत्सर्वदोन्मादवशेन पश्यति, तत्तदाननं भैमीमुखं कर्म उन्माद- वशाच्छशिवत्कान्त रमणीयं चन्द्रकान्तमणिविशेषरूपं न खलु नैवाबोधि । अबुद्धेति काकु । किंतु सम्यगेवाबोधीत्यर्थः । किंतु तत्त्वत एव चन्द्रकान्तत्व तस्य तेन ज्ञातमित्यर्थ. । इतरथा पूर्वव

१ 'अत्र रूपकोपमालंकार' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्र प्रतीयमानोत्प्रेक्षा' इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'अत्रोत्प्रेक्षा' इति जीवातुसाहित्यविद्याधर्यौ ।

[illegible] नापि भ्रान्तैव चेतस चन्द्रकान्तत्वं तर्हि दानिनोऽभ्युदये [illegible] ति ततो दुःखादश्रुजलं बाष्परूपं पय उदकं कथमनुस्रवति [illegible] । चन्द्रोदये चन्द्रकान्तादुदकं भवति नान्यस्मात् । चन्द्रोदये दुःखाश्रु भवति तर्हि तात्त्विकमेव चन्द्रकान्तत्वं ननु भ्रान्ति [illegible] र्थः । चन्द्रवक्त्कान्तेति पक्षे वैरिणा चन्द्रेण सह स्पर्धमानत्वा- तदुदये दुःखवशात्तदोऽस्तु (कथं) ति नूनं, वैरिण उदयेऽन्यस्यापि दुःखात्तु निर्गच्छति न त्वन्यस्य, तस्मात् चन्द्रस्पर्धीति तत्त्वं ज्ञा- तम् । चन्द्रवक्त्कान्त. चन्द्रः कान्तो यस्येति योगौ चन्द्रनिभ- वक्त्रेति, ततश्च निशोदये आनन्दात्तु निर्गच्छति वा । चन्द्रोऽपि [illegible] ता स्मरानपीडयदित्यर्थः । अनुस्रवत्. 'निश्चित्स्रुत्यः करोति चङ्' ॥

रतिपतेर्विजयास्त्रमिषुर्यथा
जयति भीमसुतापि तथैव सा ।
स्वविशिखानिव पञ्चतया ततो
नियतमैहत योजयितुं स ताम् ॥ ३७ ॥

रतीति ॥ रतिपते कामस्य इषुर्यथा विजयास्त्रं विजयसंपादनि [illegible] विजयसाधनमस्त्रं जयति तथैव कामदेवबाणवदेव सा भीमसुतापि विजयसाधनमस्त्रं सर्वोत्कर्षेण वर्तते । इतो ज्ञातमित्यत आह— [illegible] त एव हेतो. स काम पञ्चतया पञ्चत्वसंख्यया स्वविशिखानिव [illegible] ता मैमीं नियत निश्चयेन पञ्चतया योजयितुमैहत । [illegible] त्वतया योजनं मरणमिति छलना । अत्र [illegible] । 'पञ्चता [illegible] स्यात्पञ्चता मरणेऽपि च' इति विश्व ॥

शशिमयं दहनास्त्रमुदित्वरं
मनसिजस्य निरूप्य वियोगिनी ।
झटिति वारुणमश्रुमिषादसौ
तदुचितं प्रतिशस्त्रमुपाददे ॥ ३८ ॥

[illegible]

[illegible]

[illegible]

दाग्रिनिवारणमनर्थं मलयानिलं वायव्यास्त्रमनु काले प्रति उद्दि- श्यानुसृजत् । पुनरु वास्त्रस्य. अतत्त्वाद्वैरिण किमपि कर्तुमशक्य- त्वात्पश्चाद्दूरकाले नवमेघदर्शनमात्रेण दीर्घ श्वासं तत्याजेति भाव । योधाना जातिः वैरिजयार्थं मस्त्रं क्षिपतीति ॥

रतिपतिप्रहितानिलहेतितां
प्रतिययौ सुदती मलयानिले ।
तदुरुतापभयात्तनुमृणालिका-
मयमियं भुजगास्त्रमिवाददे ॥ ४० ॥

रतीति ॥ सुदती शोभनदन्ता इयं भैमी मलयानिले दक्षिण- पवने रतिपतिना कामेन प्रहितानिलहेतितां प्रेषितवायव्यास्त्रता प्रतिययौ प्रतिजानाति अयं मलयानिलो न भवति, किंतु ना [illegible] कामेन क्षिप्तं वायव्यास्त्रमिति ज्ञातवती तदुरुतापभयात्तत्कृत- तीव्रदुर्सहतापभयेन [illegible] या मृणालिका तन्मयं तद्रूपं भुजगास्त्रमिव [illegible] स्वीचकार । वसन्ते मलयानिले वाति सति भैमी विरहदुःखापनोदार्थं [illegible] मृणालानि [illegible] ति भाव । [illegible] मृणालिकाना [illegible] ।

त्वयि न धृदि गत्यमिव द्वयं
विरहिता च तथापि च जीवितम् ।
किमत्र तत्र निहन्त्य निशातया-
त्मतिगतिः [illegible] ॥ ४१ ॥

[illegible]

[illegible]

डिण्डिमनामकं वाद्यं मुखरय वादय। मादृशां प्राणनाशनेन महाकीर्तिर्भविष्यतीति स्वपितुर्जलनिधेः कुलं वंशमुज्वलं कुरु। वधूवधपौरुषमपि गृहाण। जडनिधेर्वंशजातस्यैव युक्तं, न त्वन्यस्य। अथ च सुष्ठु अयशःसंबन्धि नवडिण्डिमं वादय, जलनिधेः कुलं दह। एतत्सर्वं कुरु पौरुषम्। हरिणलाञ्छन शशकलङ्क, कदर्थनां पीडां मुञ्च मा कार्षीः। पीडाया असह्यत्वाज्झटिति मारयेत्यर्थः॥

निशि शशिन्भज कैतवभानुता-
मसति भास्वति तापय पाप माम्।
अहमहन्यवलोकयितास्मि ते
पुनरहर्पतिनिह्नुतदर्पताम्॥ ५४॥

निशीति॥ हे शशिन्, निशि त्वं कैतवभानुतां कपटसूर्यतां भजाङ्गीकुरु। हे पाप पापरूप, भास्वति सूर्ये असत्यविद्यमाने मां तापय ज्वालय। निशि, सूर्ये चाविद्यमाने इत्युभयत्रापि योजनीयम्। एतत्सुखेन कुरु। अहमहनि प्रभाते पुनस्ते तव अहर्पतिना सूर्येण निराकृतो दर्पो गर्वो यस्य तस्य भावस्तत्त्वमवलोकयितास्मि द्रष्टास्मि। सूर्यसमक्षं त्वयोभयमपि कर्तुं न शक्यते। तेन यद्यत्तव करिष्यते तन्मयैव द्रक्ष्यत इति लौकिक्युक्तिः। तापय, चुरादौ 'आधृषाद्वा' इत्यत्र पठितस्य 'तप दैन्ये' इत्यस्य। अवलोकयितास्मि, लुट्। अहर्पतिः, 'अहरादीनाम्–' इति रेफ.॥

शशकलङ्क भयंकर मादृशां
ज्वलसि यन्निशि भूतपतिं श्रितः।
तदमृतस्य तवेदृशभूतता-
द्भुतकरी परमूर्धविधूननी॥ ५५॥

शशेति॥ हे शशकलङ्क, मादृशां विरहिणीनां भयंकर पीडाकर, त्वं निशि भूतपतिं पृथिव्यादिभूतानां पतिमाकाशं श्रित आश्रितवान्, श्रयितु कृतप्रारम्भो वा सन् यज्ज्वलसि दीप्यसे तत्तस्मादमृतस्यामृतमयस्य तव ईदृशभूतता ईदृशो भूतस्तस्य भावो ज्वलनवज्ज्ञातता कान्तिमत्ता चाद्भुतकरी चमत्कारिणी। अत एव परेषां मूर्धविधूननी शिरःकम्पनकारिणी। अमृतस्य शीतलस्य दाहकत्वं न दृष्टमित्याश्चर्यम्। सकलङ्कस्य परपीडकस्यामृतरूपत्वादिकमाश्चर्यकारीति च। ईदृशं मादृशजनोद्वेजनलक्षणं प्रकारं भूतः प्राप्तस्त्वमिति वा। अथ च भूतपतिं शिवमाश्रितो यज्ज्वलसि अमृतस्य तवेदृशभूतताश्चर्यकारिणी। भूतानामस्मदादीनां पतिः पालकस्तदाश्रितस्य स्वभावतः सुधारूपस्य च यत्पीडाकरणशीलत्वं तदाश्चर्यकारि। युक्तं न भवतीत्यर्थः। अथ च भैरवरूपं महादेवमाश्रित्य यज्ज्वलद्रूपो रात्रौ भवसि तदमृतस्य जीवत एवेदृशपिशाचताश्चर्यकारिणी मृतस्यैवंभूतत्वं दृष्टम्। भूतो हि मृतः सन् स्त्रीबालादीनां भयंकरो भवति, यत्र विशति तस्य मूर्धानमपि कम्पयति। अथवाऽमृतत्वोदकस्य ज्वलनरूपताश्चर्यकारिणी। उदकस्य ज्वलनरूपत्वं कुत्रापि न दृष्टमित्यर्थः। भयंकरः 'मेघर्तिभयेषु–' इति खचि मुम्। श्रितः सुप्सुपेति (?) इति समासः। श्रिञो गत्यर्थत्वात् 'गत्यर्थाकर्मक–' इति कर्तरि क्तः। यद्वादिकर्मणि क्तः। अद्भुतकरी, 'कृञो हेतुताच्छील्य–' इति टः॥

श्रवणपूरतमालदलाङ्कुरं
शशिकुरङ्गमुखे सखि निक्षिप।
किमपि तुन्दिलितः स्थगयत्यमुं
सपदि तेन तदुच्छ्वसिमि क्षणम्॥ ५६॥

श्रवणेति॥ हे सखि, त्वं तव मम च श्रवणपूरं चन्द्रमृगमुखे घासार्थं निक्षिपार्पय। प्रयोजनमाह—तेनाङ्कुरेण तुन्दिलितो स्थूलकुक्षिः सन् स मृगो यद्यमुं चन्द्रं किमपि स्वल्पमपि स्थगयति आच्छादयति तर्हि क्षणं क्षणमात्रमुच्छ्वसिमि श्वासमोचनमात्रे समर्था स्याम्। अङ्कुरपुष्टेनानेन चन्द्रश्चेत्तिरोधापितः स्यात्तर्हि तद्दर्शनाभावात्क्षणं मम पीडाभाव इत्यर्थः। स्थगयति [illegible] आशंसायां वर्तमानवत्। तुन्दशब्दादस्त्यर्थे [illegible] 'तत्करोति–' इति णिचि निष्ठा॥

असमये मतिरुन्मिषति ध्रुवं
करगतैव गता यदियं कुहूः।
पुनरुपैति निरुध्य निवास्यते
सखि मुखं न विधोः पुनरीक्ष्यते॥ ५७

असमय इति॥ ध्रुवं निश्चितं बुद्धिरसमयेऽप्रस्तावे एवोन्मिषति स्फुरति। कुतः—यद्यस्मादियं कुहूरमावास्या करगतैव प्राप्तैवातिसंनिहितैव गता यदि तदैव निरुद्धा स्यात्, यथा चन्द्रो दृष्टो न भवेत्तदेयं बुद्धिर्न जाता। पुनर्वदति—कुहूर्यदि पुनरागमिष्यति तर्हि निरुध्य निर्बन्धं कृत्वा त्वयात्र स्थातव्यमिति सखीभिर्निवास्यते स्थापयिष्यते। पुनरुपैष्यतीति काकुर्वा। सदामावास्यास्थितौ चन्द्रावलोकनं कदापि न स्यादित्यर्थः। करगता, गतेर्गत्यर्थत्वात्कर्तरि क्तः। 'द्वितीया श्रिता–' इति समासः। उपैति, वर्तमानसामीप्ये वर्तमानवत्प्रत्ययः॥

अयि ममैष चकोरशिशुर्मुने-
र्व्रजति सिन्धुपिबस्य न शिष्यताम्।
अशितुमब्धिमधीतवतोऽस्य च
शशिकराः पिबतः कति शीकराः॥ ५८

अयीति॥ चन्द्रादर्शने हेत्वन्तरसूचनार्थं चशब्दः। अयि सखि, ममैष चकोरशिशुः सिन्धुपिबस्य समुद्रपानकारिणो मुनेरगस्त्यस्य शिष्यतां न व्रजति गमिष्यति। पृच्छ इति शेषः। [illegible] त्वेऽस्याम. सुकर.। तस्य शिष्यत्वे तव किं फलमित्यत [illegible] तच्छिष्यत्वेनाब्धिमशितुं पातुमधीतवतः समुद्रपानसमर्थस्य चकोरशिशोः पिबतः पानं कुर्वतोऽस्य शशिकराः कति शीकरा बिन्दवो भविष्यन्ति अपि तु स्वल्पा एव। यः समुद्रं पातुमिच्छति [illegible]

१ 'अत्र स्तुतिनिन्दा' इति साहित्यविद्याधरी। 'अत्र वधूवधस्यानिष्टस्य [illegible] निषेधाभास [illegible] अनिष्टविध्याभासश्च' इति। २ 'अत्रातिशयोक्तिः' इति साहित्यविद्याधरी।

१ 'अत्र श्लेषः' इति साहित्यविद्याधरी। २ 'अत्र हेतुः' [illegible] साहित्यविद्याधरी। ३ 'अर्थान्तरन्यासोऽलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी। ४ 'अत्र वा' इति पा० [illegible] विद्याधरीसमतः।

न्द्रकिरणपानमतिसुकरमित्यर्थः । एवं सति कदापि चन्द्रदर्शनं स्यादिति भावः । कति वेति संभावनायां वा वाशब्दः । वा स्यादिति वा । सिन्धुपिवस्य, 'पाघ्रा–' इत्यनेन शः ॥

कुरु करे गुरुमेकमयोघनं
बहिरतो मुकुरं च कुरुष्व मे ।
विशति तत्र यदैव विधुस्तदा
सखि सुखादहितं जहि तं द्रुतम् ॥ ५९ ॥

कुर्विति ॥ हे सखि, गुरु भारवन्तमेकमयोघनं लोहमुद्गरं करे कुरु स्थापय । इतो गृहाद्बहिर्मे मुकुरं च दर्पणं कुरुष्व स्थापय । केनार्थेनेत्यत आह–विधुस्तत्र मुकुरे यदैव प्रतिबिम्बरूपेण विशति प्रविशति तदैव सुखादनायासेनैव तमहितं चन्द्रं वैरिणं द्रुतं शीघ्रं जहि मारय । चूर्णीकुर्वित्यर्थः । ततः पीडाशान्तिर्भविष्यतीति भावः । उन्मादोक्तिः । 'दर्पणे मुकुरादर्शौ' इत्यमरः । अयो हन्यतेऽनेनेत्ययोघनः करणेऽयोविद्रुषु–' इत्यप्प्रत्यये घनादेशः ॥

उदर एव धृतः किमुदन्वता
न विषमो वडवानलवद्विधुः ।
विपवदुज्झितमप्यमुना न स
स्मरहरः किममुं बुभुजे विभुः ॥ ६० ॥

उदर इति ॥ उदन्वता विषमो दुःसहः । अथ च विषेण मीयते सर्माक्रियत इति विषमः । विधुश्चन्द्रो वडवानलवदुदर एव प्रागेव किं न धृतो निक्षिप्तः । एवं कर्तुं युक्तम् । परोपतापी वडवाग्निर्लोकोपकारार्थमुदर एव धृतस्तथायमपि क्रियेतेति न कृत इति व्यतिरेके दृष्टान्तः । अन्यच्च—अमुना समुद्रेण विषमिवोज्झितं विषाग्निनाशे विभुः समर्थः परोपकाराय प्रसिद्धः स स्मरहरो महादेवोऽमुं चन्द्रं किं न बुभुजे भुक्तवान् । विषं भुक्तवान्, विषमममपि क्रियेतेति न भुक्तवान् । तस्मादिषमो न, किंतु ततोऽपि विषम इति । 'उदन्वानुदधौ च' इति साधु । बुभुजे 'भुजोऽनवने' इति तङ् ॥

अनितमेकमुराशितमप्यमू-
भ पुनरेष विधुर्विशदं विषम् ।
अपि निपीय सुरैर्जनितारार्पं
समयुदेति पुनर्नवमाननम् ॥ ६१ ॥

अनितेति ॥ [illegible]

मुदेति समुत्पद्यते । क्षयमुक्तमपि बहुभिर्बहुधैव भक्षितमपि श्वेतं विषं पुनरुत्पद्यते । एकदैव एकेनैव भक्षितं कृष्णं विषं पुनर्नोत्पन्नम् । तस्मात्पूर्वविषात्कालकूटादप्यस्याधिक्यं दृढमित्यर्थः ॥

विरहिवर्गवधव्यसनाकुलं
कलय पापमशेषकलं विधुम् ।
सुरनिपीतसुधाकमपापकं
ग्रहविदो विपरीतकथाः कथम् ॥ ६२ ॥

विरहीति ॥ हे सखि, विरहिणश्च विरहिणश्च विरहिणस्तेषां वर्गस्य समूहस्य वध एव व्यसनं तस्मिन्नाकुलं केनोपायेनैव ते वध्या इति चिन्ताकुलमशेषकलं परिपूर्णं विधुं परापकारित्वात्पापं पापरूपं कलय जानीहि । व्यसनेन हेतुनाऽकुलं कुलरहितं पापं जानीहि । 'कुपुत्रेण कुलं नष्टम्' इति न्यायात् । तथा सुरैरिन्द्रादिभिर्निपीता सुधामृतं यस्य एवंविधमनावालाचन्द्रं विरहिणामतापकारित्वादपापकं पुण्यवन्तं जानीहि । ग्रहविदो ज्योतिर्विदः कथं कुतो विपरीता कथा भाषणं सिद्धान्तो येषां पूर्णेन्दुं शुभग्रहं क्षीणं च पापग्रहं 'क्षीणेन्द्वर्कभूपुत्राः पापाः' इति न जानत इत्यर्थः । विपरीतं कथयन्तीति वा । अथ च चन्दुः षष्टिकलावान्सन्विधुः परापकारी पाप एव विचाररहितं परोपकारी पुण्यवानित्युक्तिः । विरहीति, 'पुनास्त्रियाः' इत्येकशेषः । निपीतसुधाकम्, 'शेषाद्विभाषा' इति कपि 'आतोऽन्यतरस्याम्' इति विकल्पात्कमभावे ॥

विरहिभिर्बहु मानमवापि यः
स बहुलः खलु पक्ष इहाजनि ।
तदमितिः सहसैव ततोऽजनि-
प्यैरपि मासि तिथिः किमसौ हतः ॥ ६३ ॥

विरहिभिरिति ॥ [illegible]

स्वरिपुतीक्ष्णसुदर्शनविभ्रमा-
त्किमु विधुं ग्रसते स विधुंतुदः ।
निपतितं वदने कथमन्यथा
बलिकरम्भनिभं निजमुज्झति ॥ ६४ ॥

स्वेति ॥ स प्रसिद्धो विधुंतुदो राहुः स्वस्य रिपुर्विष्णुस्तस्य तीक्ष्णस्य सुदर्शनचक्रस्य वर्तुलत्वेन विभ्रमाद्भ्रान्तेर्विधुं ग्रसते किंस्वित् । उत्प्रेक्षा । अन्यथा चन्द्रबुद्ध्यैव चेत्खादेत तदा वदने निपतितं निजं स्वीयं स्ववशं वा बल्यर्थं पूजार्थं शुभ्रत्वात्करम्भनिभं दधिसक्तुसदृशं चन्द्रं कथमुज्झति त्यजेत् त्यजति तावत् । अतः सुदर्शनबुद्ध्या पूर्वं वदनानीयमानमपि च्छेदभियैवेति ज्ञायते । राहोरुपहारः करम्भो भवति ॥

वदनगर्भगतं न निजेच्छया
शशिनमुज्झति राहुरसंशयम् ।
अशित एव गलत्ययमत्ययं
[illegible] विना गलनालबिलाध्वना ॥ ६५ ॥

[illegible] राहुः [illegible] गर्भे मध्ये गतं शशिनम[illegible] [illegible] नोज्झति त्यजति । [illegible] चन्द्रोऽत्यय विना नाश[illegible] [illegible] मार्गेण गलति निःसर[illegible] [illegible] ॥

[illegible] पुराविदो
[illegible] ।
[illegible] न
[illegible] ॥ ६६ ॥

[illegible]

[illegible]

भिषजौ स्वर्वैद्यौ दस्रौ स्मरवैरिणा शिवेन दलितं खण्डितं मखस्य शिरो यथा सपदि तत्क्षणमेव संदधतुर्घटयामासतुस्तथा [illegible] मसोऽपि राहोरपि कः करोतु । एतादृशः कोऽपि नास्ति । स्मरारिणा यत्कार्यं कृतं, तन्मदनमित्रेण मदनेन वा मोघीकर्तव्यं ततः स्मरमित्रत्वाद्विपक्षत्वाच्च कामारिणा छिन्नं मृगशिरस्तत्कबन्धेन मेलितम् । तथा विरहिवैरिणा विष्णुना छिन्नं राहुशिरः कः संघट्टयतु । विरहिमित्रस्याभावादिति भावः । तात्कालिकसंधानं दृढं भवतीति सपदीत्युक्तम् । 'तमस्तु राहुः स्वर्भानुः' इत्यमरः ॥

नलविमस्तकितस्य रणे रिपो-
र्मिलति किं न कबन्धगलेन वा ।
मृतिभिया भृशमुत्पततस्तमो-
ग्रहशिरस्तदसृग्दृढबन्धनम् ॥ ६८ ॥

नलेति ॥ वाथवा रणे मृतेर्भिया मरणाद्भयेन दिवमाकाशं भृशमतितरामुत्पततः, मत्युद्गच्छत आकाश एव नलेन विमस्तकितस्य छिन्नमूर्ध्नो रिपोर्नलशत्रोः कबन्धगलेन अपमूर्धकलेवरकण्ठेन सह तमोग्रहशिरः राहोः शिरस्तस्य कबन्धगलस्यासृग् रक्तं तेन दृढं बन्धनं यस्य एवंभूतं सत् किं न मिलति । मेलने हि वदनगर्भगते चन्द्रे राहुजठराग्नौ जीर्णेऽतितरां पीडा न भविष्यतीति भावः । आकाशे स्थितस्य राहुशिरसः कबन्धगलेन सह संबन्धार्थं भृशमुत्पतत इत्युक्तम् । दृढबन्धनमिति क्रियाविशेषणं वा । 'मृतभिया' इति पाठे नलधारणाभियेत्यर्थः ॥

सखि जरां परिपृच्छ तमःशिरः
सममसौ दधतापि कबन्धताम् ।
मगधराजवपुर्दलयुग्मन-
र्तिकमिति न व्यतिमीव्यति केतुना ॥ ६९ ॥

सखीति ॥ हे सखि, त्वम् इति जरां राक्षसीं परिपृच्छ [illegible] जरा कबन्धतामपमूर्धकलेवरत्वं [illegible] केतुना सम [illegible] शिरोऽपि राहुशिरोऽपि मगधराजस्य जरासंधस्य [illegible] दलयुग्म [illegible] कमिति कृतौ [illegible] यो[illegible] । यथा [illegible] संधितम् [illegible] राहुशि[illegible] इति [illegible] । [illegible] शिरो राहु [illegible] कबन्धस्य केतुत्वम् ॥

[illegible] विधुंतुदमालि मदीरितं-
स्त्यजति किं द्विजराजधिया रिपुम् ।
किमु [illegible] पुन[illegible] [illegible]
[illegible] एव निपीय [illegible] ॥ ७० ॥

[illegible]

मात्रेण द्विजराजो नतु ब्राह्मणत्वेनेत्यर्थः । ब्राह्मणत्वे (न्यथा) नुपपत्तिं प्रमाणयति—यदि ईदृशः श्रोत्रियो ब्राह्मणः स्यात्, तर्हि वारुणीं मदिरां वरुणदिशं च निषेव्य पीत्वा प्राप्य च पतितो महापातकी अस्तं गतश्च सन् पुनर्दिवं स्वर्गमाकाशं किमु कथमेति प्राप्नोति । पतितो ब्राह्मणः स्वर्गं नैति, अयं पुनरेति । तस्मात्संज्ञामात्रेण द्विजराजो न त्वन्वर्थत्वेन । ततो हन्तव्य एवायम् । हीति स्पष्टम् ॥

द्विजमात्रोऽपि न हन्तव्य इत्यत आह—

दहति कण्ठमयं खलु तेन किं
गरुडवद्द्विजवासनयोज्झितः ।
प्रकृतिरस्य विधुंतुद दाहिका
मयि निरागसि का वद विप्रता ॥ ७१ ॥

दहतीति ॥ खलु प्रायेण अयं चन्द्रो भक्षितः सन् कण्ठं दहति मामिव तेन हेतुना द्विजवासनया ब्राह्मणबुद्ध्या त्यक्त उज्झितः । केनेव—गरुडवत् । यथा गरुडेन निषादतां गतो विप्रो ब्राह्मणबुद्ध्या त्यक्त इति भारते. तथा त्वया किमिति त्यज्यते । हे विधुंतुद राहो. अस्य विधोः प्रकृतिः स्वभावो दाहिका नतु ब्राह्मी शक्तिः । सा तु सापराधे प्रभवति न त्वन्यत्र । एवं चेत्, तर्हि निरागसि निरपराधायां मयि का कीदृक् विप्रता ब्राह्मण्यं वा । निरपराधां मां दहतीति ब्राह्मणो न, अत एव त्वयावश्यं हन्तव्य इत्यर्थः । दाहिकेति कर्तरि ण्वुल् ॥

अर्थान्तरेण तस्य द्विजराजश्रुतिं समर्थयते—

सकलया कलया किल दंष्ट्रया
समवधाय यमाय विनिर्मितः ।
विरहिणीगणचर्वणसाधनं
विधुरतो द्विजराज इति श्रुतिः ॥ ७२ ॥

सकलयेति ॥ ब्रह्मणा (इति विविधाभि·) विधुः सकलया कलया दंष्ट्रया । जातावेकवचनम् । सर्वाभिः कलाभिरेव दंष्ट्राभिः कृत्वा सम्यगवधानं कृत्वा । [illegible] । यमाय यमार्थं किल [illegible] विरहिणीगणस्य चर्वणं भक्षणं तद्विषये साधनं कारणं [illegible] निर्मित अतो द्विजानां दन्तानां मध्ये राजा श्रेष्ठत्वाद्द्विजराजोऽयम्-इति श्रुतिर्जनवादः. नतु द्विजानां ब्राह्मणानां राजेति । एककालमेव सर्वासां वधाय [illegible] निर्मित इति भावः । द्विजराज . राजाह·-' इति टच् ॥

स्मरमुखं हरनेत्रहुताशना-
ज्ज्वलदिदं चकृपे विधिना विधुः ।
बहुविधेन वियोगिवधैनसा
शशमिषादध कालिकयाङ्कितः ॥ ७३ ॥

स्मरेति ॥ विधिना ब्रह्मणा विधुरेव [illegible] स्मरमुखं हरनेत्रहुताशनाद्धरनेत्राग्नेः सकाशाज्ज्वलद्दह्यमानं प्रकाशमानं चकृपे समाकृष्टम् । अथ च बहुविधेनानेकप्रकारेण वियोगिनां विरहिणीपुंसानां वधो मारणं तज्जन्येनैनसा पातकेन कालिकया पातकरूपया श्यामिकया शशमिषान्मृगव्याजादङ्कितश्चिह्नितः । नायं मृगः, किंतु पातकलक्षणश्यामिका । अन्योऽप्यपराधी केनापि चिह्नेन चिह्नयते, स्मत एव च तन्मुखे मालिन्यं भवति । 'आगसा' इति पाठे 'पापापराधयोरागः' इत्यमरः ॥

[अत्र तिलकसुखावबोधाख्यारययोरधिकः श्लोको दृश्यतेऽतः सोऽपि तिलकव्याख्यायुतः संगृह्यते—

द्विजपतिग्रसनाहितपातक-
प्रभवकुष्ठसितीकृतविग्रहः ।
विरहिणीवदनेन्दुजिघत्सया
स्फुरति राहुरयं न निशाकरः ॥ १ ॥

द्विजपतीति ॥ भो सखि, विरहिणीनां वियोगिनीनां वदनेन्दुजिघत्सया मुखचन्द्रभक्षणेच्छया राहुरेव स्फुरति, न निशाकरः । कीदृशः—द्विजपतिश्चन्द्रो विप्रश्रेष्ठश्च तद्ग्रसनात्तद्ग्रहणादाहितं यत्पातकं तस्मात्प्रभवमुत्पन्नं यत्कुष्ठं तेन सितीकृतो धवलीकृतो विग्रहः शरीरं यस्य स तथा ॥ क्षेपकोऽयमिति तिलके विशेषः ॥ सुखावबोधायां क्षेपकत्वं नोक्तम्, 'अनेन नलहत्याविर्भूतं फलमनुभवतोऽपि पुनः स्त्रीहत्याकरणोद्यतत्वास्य नास्ति त्रपेत्यभिप्रायः' इति चोक्तम् ॥]

इति विधोर्विविधोक्तिविगर्हणं
व्यवहितस्य वृथेति विमृश्य सा ।
अतितरां दधती विरहज्वरं
हृदयभाजमुपालभत स्मरम् ॥ ७४ ॥

इतीति ॥ सा इति विमृश्य विचार्य अतितरामत्यर्थं विरहज्वरं कामपीडां दधती हृदयभाजमतिसंनिहितं स्मरमुपालभत निनिन्द । इति किम्—व्यवहितस्य दूरस्थस्य विधोः—इति विविधाभिः पूर्वोक्ताभिरुक्तिभिर्विगर्हणं निन्दनं वृथा ॥

हृदयमाश्रयसे यदि मामकं
ज्वलयसीत्थमनङ्ग तदेव किम् ।
स्वयमपि क्षणदग्धनिजेन्धनः
क भवितासि हताश हुताशवत् ॥ ७५ ॥

हृदयमिति ॥ हे अनङ्ग काम, मामकं मदीयं हृदयं [illegible] आश्रित्य वर्तसे, [illegible] ज्वलयसि । [illegible] ॥

[illegible]

योजनं मदाश्रयेण सिध्यतीति सूच्यते। मामकं, 'तवकममका-' इत्यणि ममकादेशः ॥

पुरभिदा गमितस्त्वमदृश्यतां
त्रिनयनत्वपरिप्लुतिशङ्कया।
स्मर निरैप्यत कस्यचनापि न
त्वयि किमक्षिगते नयनैस्त्रिभिः ॥ ७६ ॥

पुरेति ॥ पुरभिदा त्रिपुरान्तकेन त्रिनयनत्वस्य परिप्लुतिरतिव्याप्तिः, तस्याः सकाशाच्छङ्कया सर्वोऽपि जनस्त्रिनयनोऽभूदिति भयेन त्वमदृश्यतामप्रत्यक्षत्वं गमितः प्रापितः। मयि प्रत्यक्षे त्रिनयनत्वस्यातिव्याप्तिः कथमित्याशङ्क्याह—हे स्मर, त्वयि अक्षिगते प्रत्यक्षे, अथ च द्वेष्ये सति कस्यचनापि कस्यापि त्रिभिर्नयनैर्न निरैप्यत निर्गम्य न प्रादुर्भूतम्। लौकिकी चोक्तिरियम्—कश्चिद्दुष्टं दृष्ट्वा वदति—एनं दृष्ट्वाहं त्रिनेत्रो जात इति। अत्र यथा त्रिनेत्रशब्देन कोपयुक्तत्वं लक्ष्यते, तथात्रापि सर्वेऽपि सक्रोधा भवेयुरित्यर्थः। छलात्तु सर्वेऽपि त्रिनेत्रा भवेयुरिति मम त्रिनेत्रत्वप्रसिद्धिर्गमिष्यतीति भयात्त्वमप्रत्यक्षत्वं गमितः। अथ च त्वदुदयाज्ज्ञानलक्षणे तृतीये नेत्रे गमिते सति अयमन्ध इति नेत्रत्रयस्यापि वैयर्थ्यमापद्येतेति लौकिक्युक्तिः। इति सर्वं बुद्ध्वा त्वमप्रत्यक्षतां गमितः।—त्रिनयनत्वस्य परिप्लुतिर्वैयर्थ्यं तच्छङ्कया त्वयि कस्याप्यक्षिगते दृश्ये सति त्रिभिर्नेत्रैर्न व्यर्थीभूतम्, अपितु व्यर्थीभूतमेव। त्वद्दाहार्थमेव तस्य तृतीयनेत्रत्वं, त्वद्दाहे व्यर्थमेव स्यादित्यर्थ इति वा। अत्रापि तृतीयनेत्रस्य वैयर्थ्येऽपि नेत्रद्वयस्याप्यप्रयोजकत्वाद्वैयर्थ्यं ज्ञेयम्। व्याख्यानान्तरं सुधिया बोद्धव्यम्। त्रिनयन इति, क्षुभ्नादित्वाण्णत्वाभावः। निरैप्यत, 'ईप सर्पणे' इति भावे यगात्मनेपदम् ॥

सहचरोसि रतेरिति विश्रुति-
स्त्वयि वसत्यपि मे न रतिः कुतः।
अथ न संप्रति संगतिरस्ति वा-
मनुमृता न भवन्तमियं किल ॥ ७७ ॥

सहचर इति ॥ रतेः स्वप्रियायाः सहचरोऽसि तया विना एकाकी कुत्रापि न तिष्ठसीति यदि विश्रुतिर्जनवादः। अथ च रतेः प्रीतेः। तर्हि त्वयि वसति विद्यमानेऽपि मे मम रतिः प्रीतिः किमिति न चीयते। मयि त्वं वर्तसे रतिश्च नास्ति। सहचरत्वादुभाभ्यामपि भाव्यम् 'तस्माद्यसिद्धिर्मिथ्यैवे'त्यर्थः। अथवा सांप्रतमनङ्गावस्थायां वां युवयोः संगतिर्नास्ति, किल यस्मादियं रतिर्मृतं भवन्तमनुलक्ष्य न मृता अन्वारोहणं न कृतवती। यतः सांप्रतं संगतिर्मैत्री, साहचर्यं च नास्तीति प्रसिद्धिः। त्वं रतिवियुक्तः। विरुद्धा श्रुतिर्विश्रुतिः प्रसिद्धिरलीकैव। 'रतिः कामप्रियायां च रागेऽपि सुरतेऽपि च' इति विश्वः ॥

रतिवियुक्तमनात्मपरज्ञ किं
स्वमिव मामपि तापितवानसि।
कथमतापभृतस्तव संगमा-
दितरथा हृदयं मम दह्यते ॥ ७८ ॥

रतीति ॥ हे अनात्मपरज्ञ, आत्मानं परं च न जानातीत्यनात्मपरज्ञस्तत्संबुद्धिः। त्वं रतिवियुक्तः सन् स्वमपि आत्मानमपि किमिति तापितवान् दग्धवान् असि। ... प्रतिकूल कोऽपि नाचरति, किंतु शत्रोरिव। त्वं ... भवसीत्यर्थः। एवं कुतो ज्ञातमित्यत आह—इतरथा ... स्मन्यतापिते सति अनापभृतस्तापरहितस्य तव संगमात्... हृदयं कथं कस्मात्कारणाद्दह्यते संताप्यते। परापकारार्थं ... संतापितवान् एवंविधः परापकारनिरतस्त्वमित्यर्थः। ... दोषगुणा भवन्ति'। संततसंबन्धात्संततत्वं युक्तम्। दह्य... कर्मकर्तरि यक्तटौ ॥

अनुममार न मार कथं नु सा
रतिरतिप्रथितापि पतिव्रता।
इयदनाथवधूवधपातकी
दयितयापि तयासि किमुज्झितः ॥ ७९ ॥

अन्विति ॥ नु संभावनायां संबोधने। हे मार काम, ... पतिव्रतात्वेनातिप्रथितातिविख्यातापि रतिस्तव प्रिया त्वत्... नु कथं न ममार। पतिव्रतया मरणं कर्तव्यमिति धर्मः। ... म्रियेत या पत्यौ' इत्युक्तेः। न कृतं चेत्तत्रेदं कारणम्—... तयापि इयतीनां बह्वीनामनाथानां रक्षितृरहितानां वियोगि... वधेन पातकी त्वमुज्झितस्त्यक्तोऽसि किम्। 'आशुद्धेः ... हि महापातकदूषितः' इति वचनात्। अत एवानुमरणं न ... मित्यर्थः। ममार, 'म्रियतेर्लुङ्लिङोश्च' इति नियमात्तङभावः ॥

सुगत एव विजित्य जितेन्द्रिय-
स्त्वदुरुकीर्तितनुं यदनाशयत्।
तव तनूमवशिष्टवतीं ततः
समिति भूतमयीमहरद्धरः ॥ ८० ॥

सुगत इति ॥ सुगत एव बौद्ध एव त्वां विजित्य त्वा ... तव उरुर्महती कीर्तिरेव तनु शरीरमनाशयन्नाशितवान्। यद... जितेन्द्रियः। 'भग्नं मारबलं तेन' इत्यादिवचनात्। ततोऽनन्तरं जितेन्द्रियो हरोऽवशिष्टवतीं भूतमयीं पञ्चमहाभूतनिर्मितां ... तनूं शरीरं समित्यहरत्। ददाहेत्यर्थः। कीर्तिरूपं शरीरं सुगतो यद्यनाशयिष्यत्तर्हि सर्वहर्ता हरोऽपि त्वां हर्तुं नाशक्ष्यत्, ... वेषां वध्य इत्यर्थः। अथ च भूतमयीं पैशाचीमिति निन्दाप्राकट्यम् ॥

फलमलभ्यत यत्कुसुमैस्त्वया
विषमनेत्रमनङ्ग विगृह्णता

१ 'नवानुमानोऽत्ता' इति साहित्यविद्याधरी। २ 'निरैप्यत' इति ... 'अनिरं ... ' इति जीवनातविहितम्। ३ 'अत्रोत्प्रेक्षा' इति साहित्यविद्याधरी। ४ 'अत्र विभावना हेतुश्चालंकारः' इति साहित्यविद्याधरी।

१ 'अत्रोपमानुमानं चालंकारः' इति साहित्यविद्याधरी। २ '... विरोधोत्प्रेक्षालंकारः' इति साहित्यविद्याधरी। ३ 'अत्र ... कारः' इति साहित्यविद्याधरी।

अहह नीतिरवाप्तभया ततो
न कुसुमैरपि विग्रहमिच्छति ॥ ८१ ॥

फलमिति ॥ हे अनङ्ग, कुसुमैर्विषमनेत्रं त्रिलोचनं वि-
[illegible]लता विरध्यता त्वया यत्फलमलभ्यत. तत. फलाद्भ्रिमूरहिता-
[illegible]महह प्राप्तनीतिरिव नीतिः कुसुमैरपि विग्रहं युद्धं नेच्छति ।
'पुष्पैरपि न योद्धव्यं किं पुनर्निशितैः शरैः' इति नीतिः । अनङ्ग
[illegible]ति निन्दा । विरोधस्तु अनङ्गरहितेन क्रियते त्वं पुनः स्वयमनङ्ग,
[illegible]विषमो नेत्रो नेता नायकः, तेन तु सहैन विरोधं कृतवतस्तव
[illegible]रहन्नौत्स्यंमित्यर्थः । 'नेत्रो नेतरि मेघट्टे' इति विश्वः ॥

अपि धयन्नितरामरवत्सुधां
त्रिनयनात्कथमापिथ तां दशाम् ।
भण रतेरधरस्य रसादरा-
दमृतमाप्तघृणः खलु नापिवः ॥ ८२ ॥

अपीति ॥ इतरामरवदिन्द्रादिदेववत्सुधाममृतं धयन्नपि पि-
बन्नपि त्वं त्रिनयनात्त्रिकालाग्निलग्नाद्भावरूपा दशा कथं केन
[illegible]कारेण आपिथ प्राप्तवानसि । अमृतपाने तु इन्द्रादिवत्त्वमप्यमर
[illegible]त्वं नाभूरित्यर्थः । रतेरधरस्याधरोष्ठस्य रसे स्वादे आदरादतितरा-
[illegible]सक्तेर्हेतो. अमृते न (ना)दृत्याद्युर्नाभावादास। घृणा जुगुप्सा ये-
[illegible]नवमृत मनू नतु प्रायेण अमृत नापिब न पीतवानसीति भण
[illegible]ब्रूहि । इति वाक्यार्थं कर्म । खलु संभावनाया वा । ओष्ठामृतं-
[illegible] लम्पटेन त्वयामृतवदमृतं न पीतम् । तेनेदृशी दशानङ्गरूपा
[illegible]प्राप्ता । आपिथेति धलि प्राग्विनियमादिट् ॥

भुवनमोहनजेन किमेनसा
तव बभूव परेत पिशाचता ।
यदधुना विरहाधिमलीमसा-
मभिभवन्भ्रमसि स्मर मद्विधाम् ॥ ८३ ॥

भुवनेति ॥ हे परेत मृतस्मरण, स्मर काम, भुवनमोहनजा-
[illegible] तेनेनसा पापेन तव पिशाचता बभूव किम् । [illegible] । यदस्मा
[illegible] अधुना विरहाधिना [illegible] मलीमसा [illegible] मद्विधा
[illegible]

न ददाति न [illegible] स्मर
स्खलति ते कृपया न धनुः करात् ।
अथ मृतोऽसि मृतेन च मुच्यते
न खलु मुष्टि[illegible] ॥ ८४ ॥

[illegible]

ते कराद्धस्ताद्धनुर्न स्खलति पतति । कृपया पतितुं युक्तम् । बत
कष्टम्, कृपया मृत्युं न ददासि चेद्धनुः किमिति न त्यजसीत्यर्थः ।
अथाजीवत एव करात्कृपया धनुः पतति. त्वं तु मृतः, तस्मात्कथं
पततु कृपाया अभावात् । अकृपयेति वा । धनुःपतनाभावे कार-
णमाह—अथ वा मृतोऽसि । मृतेन खलु लिखितमुरीकृतमङ्गीकृतं
स्वीकृतं बन्धनं येन एवंभूतो मुष्टिर्न मुच्यते । अतः कराद्धनुर्न भ्र-
श्यति । मुष्टिकलयालिङ्गः । बन्धनं बन्धुर च स्वाङ्गीकृतमुरीकृ-
तम् इत्यनेकार्थध्वनिमञ्जरी ॥

दृगुपहत्यपमृत्युविरूपताः
शमयतेऽपरनिर्जरसेविना ।
अतिशयान्ध्यवपुःक्षतिपाण्डुताः
स्मर भवन्ति भवन्तमुपासितुः ॥ ८५ ॥

दृगिति ॥ हे स्मर, त्वदन्ये ये निर्जरा देवाः सूर्यादयस्तेषा से-
विना सेवको दृगुपहतिरान्ध्यम्, अपमृत्युरकालमरणं विरूपता कु-
ष्ठादिना वैरूप्यं च शमयते नश्यति । भवन्तं त्वामेवमुपा-
सितुः सेवितुरतिशयेनान्ध्यं [illegible] नेत्रराहित्यं च वपु-
क्षतिः [illegible], अकालमृत्युश्च । वपुः पाण्डुता. विरहज-
नितपाण्डुरोगश्च [illegible] भवन्ति । सूर्यादिभ्योऽन्यो [illegible]
[illegible]

स्मर नृ[illegible] विधिः
सुमनसः [illegible] ।
यदि [illegible]
तव [illegible] ॥ ८६ ॥

[illegible]

यदतनुस्त्वमिदं जगते हितं
क स मुनिस्तव यः सहते हतीः ।
विशिखमाश्रवणं परिपूर्य चे-
दविचलद्भुजमुज्झितुमीशिषे ॥ ९३ ॥

दिति ॥ हे स्मर, यत्त्वमतनुः शरीररहितोऽसि इदं जगते य हितम् । सशरीरत्वे तु त्वं विशिखं बाणमाश्रवणं परिपू- य अविचलद्भुजं दृढभुजं यथा स्यादेवं बाणमुज्झितुं त्यक्तुं शेषे समर्थः स्याः, तर्हि यस्तव हतीर्घातान्सहते स मुनि- । त्वद्बाणपीडासहो मुनिरपि न विद्यते, अन्यो नास्तीति च्यम् । तस्मात्तवाशरीरत्वे लोकभाग्यं कारणम् । हितयोगे समासविधानसामर्थ्याज्जगते इति तद्योगे चतुर्थी । 'ईश. ति इटि ईशिष इति रूपम् ॥

सह तया स्मर भस्म झटित्यभूः
पशुपतिं प्रति यामिषुमग्रहीः ।
ध्रुवमभूदधुना वितनोः शर-
स्तव पिकस्वर एव स पञ्चमः ॥ ९४ ॥

हेति ॥ हे स्मर, त्वं पशुपतिं प्रति लक्ष्यीकृत्य तद्वधाय पुमग्रहीः, तया इष्वा सह त्वं झटिति भस्म अभूः । जीव- केन हरेणास्मदादिहिताय सबाणस्त्वं दग्ध इति भावः । वि- . शरीररहितस्य तवाधुना पिकस्वर एव कोकिलस्वर एव ना पूरणः शरोऽभूत् । ध्रुवमुत्प्रेक्षे । अशरीरत्वेऽपि पञ्चबाणत्व स्थितमेवेत्यर्थः । 'पञ्चमं प्राह कोकिलः' (इत्युक्तेः पञ्चमना- पिकस्वर एव शरोऽभूत्) इति शब्दच्छलम्—हरेण दग्धे तत्स्थाने पञ्चमस्वर एव जातः । 'पञ्ची रोप इषुर्द्वयोः' मरः ॥

स्मर स मद्गुरितैरफलीकृतो
भगवतोऽपि भवद्दहनश्रमः ।
सुरहिताय हुतात्मतनुः पुन-
र्ननु जनुर्दिवि तत्क्षणमापिथ ॥ ९५ ॥

स्मरेति ॥ रे स्मर न भगवतो, हरस्यापि भवद्दहने भवद्दाहे मद्गुरितैर्ममेव पातकैरफलीकृतो निष्फलीकृतः । विफलत्व- ह—ननु यस्मात्सुराणां हिताय हुता त्यक्ता आत्मतनुः स्वश- येन एवंविधस्त्वं तत्प्रसादात्तत्क्षणं तत्कालमेव दिवि पुनर्ज- न्म आपिथ प्राप्तवानसि । नहि पापिनः स्वर्गे जन्म, तव तु पकारित्वात्स्वर्गे जन्म । सुरहिताय, चतुर्थी तदर्थार्थे-' इति तम् ॥

विरहिणो विमुखस्य विधूदये
शमनदिक्पवनः स न दक्षिणः ।
सुमनसो नमयन्नटनौ धनु-
स्तव तु बाहुरसौ यदि दक्षिणः ॥ ९६ ॥

विरहिण इति ॥ विधूदये चन्द्रोदये विमुखस्य दुःखितस्य विरहिणः स शमनस्य यमस्य दिक्पवनो मलयानिलः दक्षिणः सुखकारी न, किंतु वामो वक्र एव । प्रथमं विरहाद्दुःखम्, ततश्चन्द्रोदयात्, ततो मलयानिलादिति भावः । पूर्णस्य चन्द्रस्य दुःखकारित्वाद्विमुखस्य पश्चिमाभिमुखस्य विरहिणोऽपसव्यो न भवति, किंतु वाम एव । पश्चिमदिङ्मुखस्य दक्षिणदिग्भवो वाम एवेत्यर्थः । ननु मलयानिलस्य प्रसिद्धं दक्षिणत्वं कथमपलप्यत इत्याशङ्क्याह—यदि असौ मलयानिलो दक्षिण एवेत्यभिमानः, तु तर्हि सुमनसो धनुः पुष्पमयं चापमटनौ अग्रे नमयन्नम्रीकुर्वंस्तव बाहुरेव । तुरेवार्थो वा । यथा तव बाहुर्विरहिणोऽनुकूलस्तथा मलयवायुरपि । विरुद्धलक्षणया उभौ तु सहावित्यर्थः । मलयानिलोऽप्यग्रे पुष्पाणि नमयति । सुमनस्त्वेति वा । शमयते सर्वान्मारयति, तद्दिग्गतो वायुरपि तथैव । अथ च दक्षिणः प्रहरणकुशलो धर्मयोद्धा न, पराङ्मुखस्यापि हननात् । अतो दक्षिणत्वे प्रसिद्धो विरहिणां शत्रुरेवेत्यर्थः.' ॥

किमु भवन्तमुमापतिरेककं
मदमुदान्धमयोगिजनान्तकम् ।
यदजयत्तत एव न गीयते
स भगवान्मदनान्धकमृत्युजित् ॥ ९७ ॥

किमिति ॥ उमापतिर्मदमुदा गर्वहर्षेणान्धमयोगिजनानां वि- योगिजनानामन्तकं यमतुल्यमेककं भवन्तं यदजयत्, तत एव हे- तोः किमु स भगवान्हरो मदनान्धकमृत्युजिन्न गीयते । अपितु तत एव कीर्त्यते । एककस्यैव तव जयान्मदनजित्, अन्धकजित्, मृ- त्युजिदिति नामत्रयं प्राप्तवान् । मदनत्वम्, अन्धकत्वम्, मृत्युत्वम्, धर्मत्रयं त्वयि विद्यते । अन्धकासुर-मृत्यु-मदन-नामानिरपकारक- त्वमित्यर्थः ॥

त्वमिव कोऽपि परापकृतौ कृती
न ददृशे न च मन्मथ शुश्रुवे ।
स्वमदहो दहनाज्ज्वलतात्मना
ज्वलयितुं परिरभ्य जगन्ति यः ॥ ९८ ॥

त्वमिवेति ॥ हे मन्मथ, परापकृतौ परापकारे विषये कृती त्वत्सदृशः कोऽपि कुशलो न ददृशे दृष्टः, न च शुश्रुवे श्रुतः । कोऽसौ । ... यस्त्वं ज्वलता आत्मना ... त्रिभुवनानि ... दहनाद् ...

त्रिभुवनं ज्वलतीत्यर्थः। परापकारार्थमात्मापि येन दग्धः, एतद्विधस्त्वं कुशल इत्युपहासः॥

त्वमुचितं नयनार्चिषि शंभुना
भुवनशान्तिकहोमहविः कृतः।
तव वयस्यमपास्य मधुं मधुं
हतवता हरिणा बत किं कृतम्॥ ९९॥

त्वमिति॥ त्वं शंभुना नयनार्चिषि उचितं योग्यं भुवनशान्तिकहोमार्थं लोकपीडाशान्तिप्रयोजनकहोमार्थं हविर्द्रव्यं कृतः। महामार्यादिपीडाशान्त्यर्थं वह्नौ होमार्थं हविर्भवति, त्वज्जनितपीडाशान्त्यर्थं तु नयनवह्नावुचितं हविस्त्वमेव प्रक्षिप्त इत्यर्थः। त्व नयनवह्नौ हविः कृतः, एतदुचितं कृतमिति वा। शं भवत्यस्मादिति शंभुपदेन सूचितम्। हरिणा विष्णुना तव वयस्यं मित्रं मधुं वसन्तमपास्य परित्यज्य मधुं मधुनामानं दैत्यं हतवता किं कृतम्। न किमपीत्यर्थः। अतिपीडाकारिणं वसन्तमुपेक्ष्य दैत्यं हतवता हरिणा किमपि नोपकृतमिति भावः। बत कष्टम्। किं कृतं, कुत्सितं कृतमिति वा। शान्तिः प्रयोजनमस्य शान्तिकः 'प्रयोजनम्' इति ठञ्॥

इति कियद्वचसैव भृशं प्रिया-
धरपिपासु तदाननमाशु तत्।
अजनि पांशुलमप्रियवाग्ज्वल-
न्मदनशोषणबाणहतेरिव॥ १००॥

इतीति॥ प्रियस्य नलस्याधरपिपासु अधरचुम्बनाभिलाषि तत्प्रसिद्धं विरहपाण्डुरं वा तस्या आननम्। इति पूर्वोक्तेन कियद्वचसैवाल्पवचनेनैव आशु शीघ्रं पांशुलमतितरां शुष्कमजनि जातम्। साकल्येन वक्तुं समर्थं नाभूदित्यर्थः। यच्च पिपासु तदल्पवचनेनैव शुष्ककण्ठं भवति। उत्प्रेक्षते—अप्रियवाचा सनिन्दवचनेन ज्वलन्क्रुद्धो यो मदनस्तस्य शोषणबाणेन शोषणाख्येन शरेण या हतिर्हननं तस्मादिव। शोषणबाणाहतं सच्छुष्कं जातमित्यर्थः। अधरपिपासु 'मधुपिपासुप्रभृतीनां गम्यादिपाठात्समासः' इति वामनाचार्यवचनात्समासः। पांशुलशब्दः सिध्मादि(लजन्तः)॥

वक्रोक्तिभङ्ग्योग्रतां व्यञ्जयितुमुपक्रमते—

प्रियसखीनिवहेन सहाथ सा
व्यरचयद्गिरमर्धसमस्यया।
हृदयमर्मणि मन्मथसायकैः
क्षततमा बहु भाषितुमक्षमा॥ १०१॥

प्रियेति॥ अथानन्तरं सा भैमी प्रियसखीनिवहेन स्वरहस्यवेदिप्रियसखीनिवहेन सह जनेया सखीभाषितस्य समस्यया प्रत्युत्तररूपेणोत्तरार्धपरिपूरणेन गिरं व्यरचयत्। अत्र सख्यः पूर्वमूचुः, अनन्तरं सेत्युवाचेत्यर्थः। एवं किमित्युवाचेत्यत आह—किंभूता सा—हृदयमर्मणि हृदयलक्षणमर्मस्थाने मन्मथसायकैः क्षततमाति-

तरा विद्धा। अत एव बहु भाषितुमक्षमासमर्था। 'समस्या तु समासार्था' इत्यमरः। अपूर्णत्वाद्विक्षिप्तं समस्यते संक्षिप्यते समस्या। बाहुलकात् 'संज्ञायाम्—' इति क्यप्॥

अकरुणादव सूनशरादमू-
न्सहजयापदि धीरतयात्मनः।
असव एव ममाद्य विरोधिनः
कथमरीन्सखि रक्षितुमात्थ माम्॥ १०२॥

अकरुणादिति॥ हे भैमि, त्वम् अकरुणान्निर्दया-त्कामान्मकाशादापदि सहजया स्वाभाविकया धीरतया धैर्येणा-त्मनोऽसूनव रक्ष। 'विपदि धैर्यम्' इति वचनात्। इति सखीवच-नम्। हे सखि, ममाद्य असव एव प्राणा एव विरोधिनो वैरिण-स्त्वमरीन्रक्षितुं कथमात्थ ब्रूषे। वैरिणो रक्षणीया इति केऽपि नोपदिशन्ति, किंपुनर्मित्रम्। इति भैमीवचः। प्राणेषु गतेषु सुखं स्यादित्यर्थः। सूनशरात् 'भीत्रा—' इत्यपादानत्वम्॥

हितगिरं न शृणोषि किमाश्रवे
प्रसभमप्यव जीवितमात्मनः।
सखि हिता यदि मे भवसीदृशी
मदरिमिच्छसि या मम जीवितम्॥ १०३॥

हितेति॥ हे आश्रवे सर्वदास्मद्वचनकारिणि, हितां ... शीनां हितां वा गिरं वाचं किं न शृणोषि, अपितु आकर्णय। यद्यप्यतिपीडा भवति तथापि 'आत्मानं सर्वदा गोपायेत्' इति श्रुतेः। प्रसभं बलात्कारेणापि धैर्यमवलम्ब्य आत्मनो ... इत्यन्यसखीवचः। (उत्तरम्)—हे सखि, या त्वं मदरिं मदरि-भूतं मम जीवितमिच्छसि, ईदृशी यदि तर्हि हिता ने-त्काका हिता न भवस्येव। सखीत्वादेतादृशं वक्तुमनुचितमिति भा-व। मे, चतुर्थी हितशब्दयोगे इति वा॥

अमृतदीधितिरेष विदर्भजे
भजसि तापममुष्य किमंशुभिः।
यदि भवन्ति मृताः सखि चन्द्रिकाः
शशभृतः क तदा परितप्यते॥ १०४॥

अमृतेति॥ हे विदर्भजे, एष पुरोवर्ती अमृतदीधितिः, न तीक्ष्णदीधितिः। त्वं अमुष्यांशुभिः सुधामयैः किरणैस्तापं दाहं भजसि—इति सखीवचः। श्लेषेणोत्तरमाह—हे सखि, शशभृतः कलङ्किनः चन्द्रिका यदि मृता भवन्ति कृष्णपक्षवच्चेत् क कुतः तोः परितप्यते संतप्येत, कारणान्तराभावात्संतापो न ... भैमीवचः॥

व्रज धृतिं त्यज भीतिमहेतुका-
मयमचण्डमरीचिरुदञ्चति।

१ 'वक्रोक्तिविरुद्धोक्तिरलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी। २ 'अत्र ...निरोक्तिरलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी। ३ 'वक्रोक्तिरलंकारः' ...श्लेषोक्तिश्च' इति साहित्यविद्याधरी।

१ 'अनानुमानो हेतुः नरोत्तमलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी। २ 'इत. ...त्तु वाक्येषु श्लेषवक्रोक्तिरलंकारः। ... नेत्र यदन्यथोक्तं व्याचष्टे वान्यथा तदुत्तरदः। वचन ... श्लेषवक्रोक्तिः' इति साहित्यविद्याधरी।

ज्वलयति स्फुटमातपमुर्मुरै-
रनुभवं वचसा सखि लुम्पसि ॥ १०५ ॥

व्रजेति ॥ हे भैमि, धृतिं व्रजाङ्गीकुरु । सूर्यबुद्ध्या निन्दानहेतुकामकारणिकां भीतिं त्यज । अयमचण्डमरीचिश्चन्द्र उदञ्चत्युदेति—इति सखीवचः । उत्तरम्—हे सखि, अयं आतपमुर्मुरैरल्पारूपकरीषा(तुषा)ग्निकणैः स्फुटं मां ज्वलयति, त्वं वचसानुभवं लुम्पसि । वचनादनुभवो बलीयानित्यर्थः । 'मुर्मुरस्तुषवह्नौ स्यात्' इति विश्वः ॥

अयि शपे हृदयाय तवैव त-
द्यदि विधोर्न रुचेरसि गोचरः ।
रुचिफलं सखि दृश्यत एव त-
ज्ज्वलयति त्वचमुल्ललयत्यमून् ॥ १०६ ॥

अयीति ॥ अयि भैमि, यदि त्वं विधोश्चन्द्रस्य रुचेरपि गोचरो विषयो नासि, तर्हि तवैव हृदयाय शपे त्वत्हृदयं स्पृशामि चन्द्र एवायं न तु सूर्य इति शपथः क्रियते । 'अपि' इति पाठे सत्यार्थं तव विश्वासार्थं शपेऽपि शपथमपि करोमीत्यर्थः । उक्तेनोत्तरमाह—हे सखि, रुचेः फलं दृश्यत एव यत्त्वचं ज्वलयति असूनुल्ललयत्युन्मूलयति । यथा सत्यमुक्तम् । रविफलं शरीरज्वलनं प्राणोन्मूलनं च उष्णस्पर्शत्वं तेजसः स्वभाव इति भावः । शपे 'शप उपालम्भे' इति वचनात्तङ् । तद्योगे 'श्लाघह्नुङ्—' इति (सम्प्रदानत्वात्) चतुर्थी ॥

विधुविरोधितिथेरभिधायिनीं
ननु न किं पुनरिच्छसि कोकिलाम् ।
सखि किमर्थगवेषणया गिरं
किरति सेयमनर्थमयीं मयि ॥ १०७ ॥

विध्विति ॥ [illegible]

हृदय एव तवास्ति न [illegible]
[illegible]
हृदि [illegible]
[illegible] ॥ १०८ ॥

[illegible]

खलु निश्चयेन न वर्तते, तत एव तस्मादेव हेतोर्विरमते विषादः क्रियत इत्युत्तरम् ॥

स्फुटति हारमणौ मदनोष्मणा
हृदयमप्यनलंकृतमद्य ते ।
सखि हतासि तदा यदि हृद्यपि
प्रियतमः स मम व्यवधापितः ॥ १०९ ॥

स्फुटतीति ॥ हे भैमि, मदनोष्मणा मदनजनितविरहानलेन हारमणौ हारे विद्यमानो नायकमणिः । तन्मध्यग इत्यर्थः । तस्मिन्स्फुटति विदीर्यमाणे सति अद्य ते हृदयमपि अनलंकृतं न भूषितमलंकाररहितं जातमिति सख्योक्तम् । मुक्तादि तु प्रागेव भूषारहितं जातमित्यपिशब्दार्थः । हे सखि, यदि स मम प्रियतमो हृद्यपि व्यवधापितोऽन्तर्धापितस्तर्हि हतासि. अनलं नलरहितं हृदयं कृतमिति त्वदुक्तेर्हृदयादप्यपसारितः प्रियतम इति भैमीवचः । 'हृदि' इत्यादिना युक्तिं व्यवधापित. 'निद्रावा सेटि' इति णिचो लोपः ॥

मूर्च्छामाह—

उदमुदीयं तदैव मुमूर्च्छ सा
मनसि मूर्च्छितमन्मथपावका ।
क्व [illegible]
[illegible] ॥ ११० ॥

इदमिति । [illegible]

[illegible]

उपचचार चिरं मृदुशीतलै-
र्जलजनालमृणालजलादिभिः ।
प्रियसखीनिवहः स तथा क्रमा-
दियमवाप यथा लघु चेतनाम् ॥ ११२ ॥

उपचचारेति ॥ स प्रियो हितः सखीनिवहो मृदुभिः कोमलैः शीतलैर्हिमैश्च जलजैः कमलैर्जलचन्दनव्यजनानिलाद्यैः चिरकालं क्रमात्परिपाट्या भैमीं तथा उपचचार यथा इयं लघ्वीमल्पां चेतनामवाप । लघु शीघ्रं वा ॥

अथ कले कलय श्वसिति स्फुटं
चलति पक्ष्म चले परिभावय ।
अधरकम्पनमुन्नय मेनके
किमपि जल्पति कल्पलते शृणु ॥ ११३ ॥

रचय चारुमते स्तनयोर्वृतिं
कलय केशिनि कैश्यमसंयतम् ।
अवगृहाण तरङ्गिणि नेत्रयो-
र्जलझराविति शुश्रुविरे गिरः ॥ ११४ ॥

अथेति ॥ रचयेति युग्मम् । इति सखीनां परस्परं गिरो वाचो वहिर्देशस्थैः शुश्रुविरे आकर्णिताः । इति किम्—कले इत्यादीनि भैमीसखीनामानि । अथानन्तरं कन्यान्तःपुरे हे कले सखि, इयं भैमी स्फुटं प्रकटं श्वसिति जीवति इति कलय विचारय । हे चले सखि, पक्ष्म अक्षिलोम चलतीति परिभावय विचारय । पक्ष्मचलनमपि जीवनचिह्नम् । हे मेनके सखि, अधरकम्पनमोष्ठस्फुरणमुन्नय तर्कय । हे कल्पलते सखि, इयं किमप्यस्पष्टं स्वल्पं च जल्पति वदति शृणु । एवं जीवनज्ञानानन्तरं हे चारुमते सखि, स्तनयोर्वृतिमावरणं रचय कुरु । इयं स्तनयोरनावृतिं न जानाति । हे केशिनि सखि, असंयतमनिबद्धं कैश्यं केशसमूहं कलय बधान । त्वं केशकर्म जानासि यतः । हे तरङ्गिणि सखि, नेत्रयोर्जलझरौ बाष्पप्रवाहौ अवगृहाणापाकुरु । तरङ्गिण्या हि जलझरावग्रहः संभाव्यते । शुश्रुविरे, 'स्वरादिभ्य.—' इतीट् । कैश्यं केशसमूहः 'केशाश्वाभ्यां यञ्छावन्यतरस्याम्' इति यञ् ॥

कलकलः स तदालिजनानना-
दुदलसद्विपुलस्त्वरितेरितैः ।
यमधिगम्य सुतालयमीयिवा-
न्भुवनदरः स विदर्भपुरंदरः ॥ ११५ ॥

कलकल इति ॥ त्वरितेरितैः कले इत्यादिशीघ्रवचनैः विपुलो महान्स कलकलः कोलाहलः तस्या भैम्या [illegible] आननादुदलसदुद्भूत् । कुमार्याः किं जातमिति [illegible] स विदर्भपुरंदरो भीमः यं कोलाहलमधिगम्य आकर्ण्य सुतालयमीयिवानागतवान् । त्वरितानां [illegible] म्येति वा ॥

कन्यान्तःपुरबाधनाय यदधीकारान्न दोषा नृपं
द्वौ मन्त्रिप्रवरश्च तुल्यमगदंकारश्च तावूचतुः ।
देवाकर्णय सुश्रुतेन चरकस्योक्तेन जानेऽखिलं
स्यादस्या नलदं विना न दलने तापस्य कोऽपि क्षमः ॥ ११६ ॥

कन्येति ॥ तौ द्वौ तुल्यं समकालं शब्दसारूप्याल्समान [illegible] पमूचतुः । द्वौ कौ—मन्त्रिप्रवरश्च अगदंकारो वैद्यश्च । तौ कौ—यदधीकारात्स्वाम्यान्नियोगात्पुरुषादिभ्यो वातादिरोगादिभ्यश्च कन्यान्तःपुरस्य बाधनाय निन्दायै, अथ च कन्याया अन्तःपुरस्य मध्ये बाधनं पीडा तस्मै दोषा (न) व्यभिचारादयो, वातादिरोगाश्च न समर्था भवन्तीत्यर्थः । किमूचतुस्तत्राह—हे देव राजन् आकर्णय त्वं शृणु । सुश्रुतस्य अन्तःपुरस्थादिद्वारा, चर एव चरकः तस्य दूतस्योक्तेन वचनेनाखिलं रहस्यं जाने । किं रहस्यम्—विना नलनामकराजप्रदं पुरुषं विनास्यास्तापस्य संतापस्य [illegible] नाशे कोऽपि क्षमः शक्तो न स्याद्भवति । इति मन्त्रिवचनम् । सुश्रुतान्मया श्रुतम् । अस्या नलेऽनुरागः, तदप्राप्तिजनितोऽयमत्र संतापः, तत्प्राप्तौ शाम्येदित्युपायं रचयेत्यर्थः । अस्यास्तापस्य ज्वरस्य शमने नलदमुशीरं विना कोऽपि क्वाथादिस्तापं शमयितुं शक्नोतीति, सुश्रुताख्यवैद्यकग्रन्थेन तथा चरकनाम्नायुर्वेदविदो वचनतत्प्रणीतेन ग्रन्थेन अखिलं निदानं चिकित्सां जाने इत्यगदंकारवचनम् । अथच कोऽपि ब्रह्मापि न क्षमः । आकस्मिकशब्दश्रवणादाकुलस्य राज्ञोऽन्तःपुरे मन्त्रिवैद्ययोः प्रवेशो युक्तो भवति न इत्यनौचिती । 'पुरं पुरि शरीरे च' इति विश्वः । कन्या, प्रथमवयोवाचित्वेऽपि 'कन्यायाः कनीन च' इति निर्देशान्ङीब्भावः । अधीकारात्, 'उपसर्गस्य घञ्यमनुष्ये बहुलम्' इति दीर्घः ॥

ताभ्यामभूद्युगपदप्यभिधीयमानं
भेदव्यपाकृति मिथः प्रतिघातमेव ।
श्रोत्रे तु तस्य पपतुर्नृपतेर्न किंचि-
द्भैम्यामनिष्टशतशङ्कितयाकुलस्य ॥ ११७ ॥

ताभ्यामिति ॥ ताभ्यां मन्त्रिवैद्याभ्यां युगपदेककालमभिधीयमाना भेदस्य शब्दस्वरूपविशेषस्य व्यपाकृतिर्निराकरणं यत्र (तत्) अभिन्नस्वरूपम् । एवंविधमपि वचनं मिथः परस्परं प्रतिघातो यत्र एवंविधं परस्परं भिन्नमेवाभूत् । भैम्यामनिष्टशतशङ्कितया अनर्थपरम्पराशङ्कितया आकुलस्य तस्य नृपतेः श्रोत्रे तु कर्णौ पुनः किंचिदेकस्यापि वचनं न पपतुः शुश्रुवतुः । राजा भैम्यवस्थया नितरामाकुलोऽभूदित्यर्थः ॥

१ [illegible] 'समनर्द्ध' इति व्याख्यान [illegible] । सुखावबोधायां तु— [illegible] । [illegible] २ [illegible] इति साहित्यविद्याधरी । ३ [illegible] इति साहित्यविद्याधरी । ४ 'नेत्रवान्' [illegible] । [illegible] ।

१ 'अत्रानुप्रासालंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । २ [illegible] इति श्लोकः' । 'अत्र तुल्ययोगितालंकारः' इति साहित्य[illegible] । 'अत्र द्वयोरपि नलदयोः [illegible]' इति जीवातुः । ३ 'अत्र जातिरलंकारः । [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी ।

द्रुतविगमितविप्रयोगचिह्ना-
मपि तनयां नृपतिः पदप्रणम्राम् ।
अकलयदसमाशुगाधिमग्नां
झटिति पराशयवेदिनो हि विज्ञाः ॥११८॥

द्रुतविगमितेति ॥ नृपती राजागमनमाकर्ण्य द्रुतं शीघ्रं विगमितं दूरीकृतं विप्रयोगचिह्नं यया एवंभूतामपि पदप्रणम्रां चरणपतितां तनयां असमाशुग कामस्तज्जनित आधिः पीडा तत्र मग्नामकलयदजानात् । चिह्नाभावे कथं ज्ञातवानित्यत आह—हि यस्माद् विज्ञातारो झटिति शीघ्रं परेषामाशयवेदिनोऽभिप्रायाभिज्ञा भवन्ति । चिह्नं विनापीत्यर्थः ॥

व्यतरदथ पिताशिषं सुतायै
नतशिरसे सहसोन्नमय्य मौलिम् ।
दयितमभिमतं स्वयंवरे त्वं
गुणमयमाप्नुहि वासरैः कियद्भिः ॥११९॥

व्यतरदिति ॥ अथ प्रणामानन्तरं पिता भीमो नतशिरसे नम्रमुखे सुतायै तस्यै आदरातिशयात् सहसा शीघ्रं उन्नमय्य मौलिं मस्तकमुन्नमय्योच्चैः कृत्य इति आशिषं व्यतरत् । इति किम्—हे स्वयंवरे स्वयं वृणुत इति स्वयंवरा, तत्सम्बोधनं हे पुत्रि, अथ च स्वयं वियतेऽस्मिन्निति स्वयंवरो राजसमूहः तन्मध्ये वा, त्वं कियद्भिः स्वल्पैर्दिनैः वासरैर्दिवसैः गुणमयं बहुगुणमभिमतं स्वेप्सितं दयितं पतिमाप्नुहि लभस्वेति । त्वदभीष्ट एव गुणमय इत्यर्थः ॥

तदनु स तनुजामखीरवादी-
तुहिनकरो गत एव हीदशीनाम् ।
कुसुममपि शरायते शरीरे
तदुचितमाचरतोपचारमस्याः ॥ १२० ॥

तदिति ॥ तदनु आशीर्दानानन्तरं स राजा तनुजासखीरित्यवादीत् । इति किम्—हे सख्यः, तुहिनकरः शिशिरः गत एव [illegible] एव हि [illegible] कोमलाङ्गीनां [illegible] शरीरे कुसुममपि शरायते [illegible] पीडां करोति । [illegible] ॥

कतिपयदिवसैर्वयस्यया वः
स्वयमभिलष्य वरिष्यते वरीयान् ।
[illegible]
[illegible] ॥१२१॥

कतीति ॥ हे भैमीसख्यः, वो युष्माकं वयस्यया भैम्या अभिलष्य वरीयानतितरां श्रेष्ठं वरं कतिपयदिवसैः द्वित्रैरेव दिनैः द्वित्रेषु मध्ये इति यावत्स्वयं वरिष्यते तत्तस्मादनया भैम्या कतिमानं कार्यं शमं शान्तिं नयति प्रापयतीति [illegible] रुचिः समग्रा शोभा विरहा पूर्वकालीना भवद्भिः [illegible] सखीनां विधासि प्रकारैरुपचारैरासुनुचिता योग्या । 'अभिधासि' इति पाठे वचनैः इयं यथापूर्वरुचिं प्राप्नोति तादृगमुपचरत । यद्वा—[illegible] निश्चयेनेत्यर्थः । [illegible]' इति भैमीविशेषणं वा । 'अथ मंगले मङ्गलारम्भयोरपि । अनन्तरे च [illegible] च' इति विश्ववचनादथशब्दः [illegible] । अथ वा [illegible] इति वा । अयमेतेभ्योऽतिमनोहरः श्रेष्ठो वरीयान् '[illegible]' इत्यादिनेयसुनि 'प्रियस्थिर—' इत्यादिना वरादेशः । [illegible] इति वरशब्दाद्वा ईयसुन् । [illegible] पक्षे [illegible] । ततः पूर्वेण पटीयस्त्वात्, ततोऽपि पूर्वेण स एव । पक्षे [illegible] ॥

एवं यद्वदता नृपेण तनया नापृच्छि लज्जास्पदं
यन्मोहः सरभूरकारि वपुषः पाण्डुत्वतापादिभिः ।
यच्चार्याः कपटादवादि सदसा [illegible]
तन्मन्यालिजनो मनोऽभिमतनोदा [illegible] ॥

एवमिति ॥ [illegible]

[illegible]

द्रुतविगमितविप्रयोगचिह्ना-
मपि तनयां नृपतिः पदप्रणम्राम् ।
अकलयदसमाशुगाधिमग्नां
झटिति पराशयवेदिनो हि विज्ञाः ॥११८॥

द्रुतविगमितेति ॥ नृपती राजागमनमाकर्ण्य द्रुतं शीघ्रं विगमितं दूरीकृतं विप्रयोगचिह्नं यया एवंभूतामपि पदप्रणम्रां चरणपतितां तनयां असमाशुगः कामस्तज्जनित आधिः पीडा तत्र मग्नामकलयदजानात् । चिह्नाभावे कथं ज्ञातवानित्यत आह—हि यस्माद् विज्ञातारो झटिति शीघ्रं परेषामाशयवेदिनोऽभिप्रायाभिज्ञा भवन्ति । विह्नेन विनापीत्यर्थः ॥

व्यतरदथ पिताशिषं सुतायै
नतशिरसे सहसोन्नमय्य मौलिम् ।
दयितमभिमतं स्वयंवरे त्वं
गुणमयमाप्नुहि वासरैः कियद्भिः ॥११९॥

व्यतरदिति ॥ अथ प्रणामानन्तरं पिता भीमो नतशिरसे नम्रमूर्ध्ने सुतायै भैम्यै आदरातिशयात्सहसा शीघ्रं हस्ताभ्यां मौलिं मस्तकमुन्नमय्योच्चैः कृत्य इति आशिषं व्यतरत् । इति किम्—हे स्वयंवरे स्वयं वृणुतइति स्वयंवरा, तत्संबोधनं हे पुत्रि, अथ च स्वयं व्रियतेऽस्मिन्निति स्वयंवरो राजसमूहः तन्मध्ये वा, त्वं कियद्भिः स्वल्पैर्दिनैः वासरैर्दिवसैः गुणमयं बहुगुणमभिमतं स्वेप्सितं दयितं वल्लभमाप्नुहि लभस्वेति । त्वदभीष्ट एव गुणमय इत्यर्थः ॥

तदनु स तनुजासखीरवादी-
त्तुहिनऋतौ गत एव हीदृशीनाम् ।
कुसुममपि शरायते शरीरे
तदुचितमाचरतोपचारमस्याः ॥ १२० ॥

तदिति ॥ तदनु आशीर्वादानन्तरं स राजा तनुजासखीरित्यवादीत् । इति किम्—हे सख्य , तुहिनर्तौ शिशिरर्तौ गत एव गतमात्र एव हि यस्मादीदृशीनां कोमलाङ्गीनां प्राप्ततारुण्यानां च शरीरे कुसुममपि स्वतं सत् शरायते शरवदाचरति पीडां करोति, अथ च काममार्गणायते तत्तस्मादस्या भैम्याः तदुचितं वसन्तसमयोचितमुपचारमाचरत कुरुतेति । तुहिनर्तौ । 'ऋत्यकः' इति प्रकृतिभावः । शरायते 'कर्तुः क्यङ्—' इति क्यङ् ॥

कतिपयदिवसैर्वयस्यया वः
स्वयमभिलष्य वरिष्यते वरीयान् ।
कृशिमशमनयानया तदाशु
रुचिरुचिताथ भवद्विधाविधाभिः ॥१२१॥

कृतीति ॥ हे भैमीसख्यः, वो युष्माकं वयस्यया भैम्या अभिलष्य वरीयानतितरां श्रेष्ठः वरः कतिपयदिवसैः द्वित्रैरेव दिनैः द्वित्रेषु मध्ये इति यावत्स्वयं वरिष्यते, तत्तस्मादनया भैम्या कृशिमान कार्श्यं शर्म शान्तिं नयति प्रापयतीति कृशिमशमनया अथ रुचिः समग्रा शोभा विरहात्पूर्वकालीना भवद्विधानां भवादृशीनां सखीनां विधाभिः प्रकारैरुपचारैराशुमुचिता योग्या । 'अभिधाभिः' इति पाठे वचनैः इयं यथापूर्वरुचिं प्राप्नोति तादृशमुपचरत । यद्वा—तादृगेनां शिक्षयतेत्यर्थः । 'कृशिम. शमनया' इति भैमीविशेषणं वा । 'अथ संप्रश्ने मङ्गलारम्भयोरपि । अनन्तरे च कार्त्स्न्ये च' इति विश्ववचनादथशब्दः कार्त्स्न्यवाची । अथ वा अन्यचेत्यर्थे इति वा । अयमेतेभ्योऽतिमनोहरः श्रेष्ठो वरीयान् 'द्विवचन—' इत्यादिनेयसुनि 'प्रियस्थिर—' इत्यादिना वरादेश । अयमेतेभ्यो वर इति वरशब्दाद्वा ईयसुन् । कृशिमशमनया, पक्षे नयतेः पचाद्यच् । ततः पूर्वेण षष्ठीसमासः, ततोऽपि पूर्वेण स एव । पक्षे नन्द्यादित्वाद्युः ॥

एवं यद्वदता नृपेण तनया नापृच्छि लज्जास्पदं
यन्मोहः स्मरभूरकल्पि वपुषः पाण्डुत्वतापादिभिः ।
यच्चाशीः कपटादवादि सदृशी स्यात्तत्र या सान्त्वना
तन्मत्वालिजनो मनोऽधिमतनोदानन्दमन्दाक्षयोः ॥

एवमिति ॥ एवं पूर्वोक्तं वदता नृपेण भीमेन तनया लज्जास्पदं यस्मिन्पृष्टे सति लज्जा भवति तद्विरहकारणं नापृच्छि न पृष्टा । लज्जापदं न पृष्टेति वा । यच्च पाण्डुत्वतापादिभिः शरीरपाण्डिमत्वशिशिरस्पर्शादिभिः स्मरात्प्रभवतीति स्मरभूः स्मरजन्यो मोहो मूर्छा अकल्पि (किं तत)यच्चाशीः कपटात्(आ)शीर्वचनव्याजात (द) वादि आश्वासनसमर्थम् 'दयितमभिमतम्—' इत्यादि यदुक्तम् । तत्र तापादिविषये सदृशी समुचिता या सान्त्वना उपचारः स्यात् स्याच्चेति । आलिजनः सखीसमूहः तत्सर्वं मत्वा ज्ञात्वा मनोऽन्तःकरणं आनन्दश्च मन्दाक्षं च लज्जा तयोरधिमतनोदधिकार । शीघ्रं भैम्याः न्ययवरप्राप्तेरानन्दातिशयः, राज्ञा विरहपीडा ज्ञातेति लज्जातिशयं चाभूदित्यर्थः[२] ॥

श्रीहर्षं कविराजराजिमुकुटालंकारहीरः सुतं
श्रीहीरः सुषुवे जितेन्द्रियचयं मामल्लदेवी च यम् ।
तुर्यः स्थैर्यविचारणप्रकरणभ्रातर्ययं तन्महा-
काव्येऽत्र व्यगलन्नलस्य चरिते सर्गो निसर्गोज्ज्वलः ॥

श्रीहर्षमिति ॥ पूर्वार्धं पूर्ववत् । [illegible] विचारणप्रकरणेन स्थिरतत्त्व विचारणसूचक प्रकरण ग्रन्थ , [illegible] एक [illegible] सोदरे काव्ये तुर्यश्चतुर्थ सर्गः समाप्त । [illegible] ग्रन्थ श्रीहर्षेण कृत । 'चतुरश्छयतावाद्यक्षरलोपश्च' इति यति लोपे च तुर्य इति सिद्धम् ।

इति श्री[illegible] नैषधीयप्रकाशे चतुर्थः सर्गः समाप्तः ।

---

१ [illegible] सारिल्लविद्याधरौ । [illegible] साहित्यविद्याधरी । [illegible] साहित्यविद्याधरी ।

[illegible] विद्याधरौ ।

स्तैन तन्महसाऽभिभवः स्यात् । तेन युक्तमेव संकोचितवानित्यर्थः । सूर्येण समतेजा नारद इत्यर्थः । अर्थान्तरं तु सुधिया बोद्धव्यम् ॥

पर्यभूद्दिनमणिर्द्विजराजं यत्करैरहह तेन तदा तम् ।
पर्यभूत्खलु करैर्द्विजराजः कर्म कः स्वकृतमत्र न भुङ्क्ते ॥६

पर्यभूदिति ॥ खलु प्रेर्ये । यद्यस्मात्कारणाद्दिनमणिः सूर्यो द्विजराजं चन्द्रं करैः किरणैः कृत्वा पर्यभूत् । तेन खलु तेनैव कारणेन द्विजराजो ब्राह्मणश्रेष्ठो नारदः करैः स्वतेजोभिः कृत्वा तस्मिन् काले तं सूर्यं पर्यभूज्जिगाय । अहहेत्याश्चर्ये । युक्तमेतत्—अत्र लोके स्वेन कृतं कर्म शुभाशुभात्मकं को न भुङ्क्ते, अपि तु सर्वोऽपि । 'अत्युत्कटैः पुण्यपापैरिहैव फलमश्नुते' इति न्यायेन । सूर्येण निरपराधे द्विजराजे पराभूते अन्येन द्विजराजेन क्रोधवशादिव स पराभूतः । सूर्यतेजसोऽपि तत्तेजोधिकमिति भावः । सूर्यः स्वतेजसा पूर्वं नारदं पर्यतापयत्, अतो नारदः क्रुद्धः सन्स्वतेजसा सूर्यं पर्यतापयदिति वा ॥

विष्टरं तटकुशालिभिरद्भिः पाद्यमर्घ्यमथ कच्छरुहाभिः ।
पद्मवृन्दमधुभिर्मधुपर्कं स्वर्गसिन्धुरदितातिथयेऽस्मै ॥७॥

विष्टरमिति ॥ अथानन्तरं स्वर्गसिन्धुर्मन्दाकिनी अतिथयेऽभ्यागतायास्मै नारदाय तटकुशालिभिस्तीरजातदर्भपङ्क्तिभिः विष्टरं कुशासनमदित ददौ । तथा—अद्भिरुदकैः पाद्यं पादार्थमुदकम् । तथा—कच्छरुहाभिः पुष्पितलताभिर्दूर्वाभिर्वा अर्घ्यमर्घार्थं वस्तु । तथा—पद्मवृन्दस्य मकरन्दैः कृत्वा मधुपर्कं मधुपर्कार्थं मधुमिश्रं दध्यादि । अदितेति सर्वत्र संबध्यते । अतिथये विष्टरादिकं दीयते । मन्दाकिनीं दृष्ट्वा तुतोषेत्यर्थः । पाद्यम्, अर्घ्यम् 'पादार्घाभ्यां च' इति यत् । मधुना पृच्यते मिश्रीक्रियते । कर्मणि घञ् । 'चजोः—' इति कुत्वम् ॥

स व्यतीत्य वियदन्तरगाधं नाकनायकनिकेतनमाप ।
संप्रतीर्य भवसिन्धुमनादिं ब्रह्म शर्मभरचारु यतीव ॥८॥

स इति ॥ स नारदः अन्तर्मध्ये अगाधं विशालं वियदाकाशं व्यतीत्यातिक्रम्य स्वर्गेऽपि क्वचित्प्रदेशे वर्तमानं नाकनायकस्येन्द्रस्य निकेतनं गृहमाप प्राप्तवान् । कः किमिव—यती परिव्राड् ब्रह्मेव । किं कृत्वा—अनादिं प्रवाहनित्यं भवसिन्धुं संसारसमुद्रं सम्यगतिशयेन प्रतीर्य तीर्त्वा । किंभूतं ब्रह्म—शर्मणः सुखस्य भरः समूहस्तेन सुन्दरम् । 'आनन्दं ब्रह्मणो रूपम्' इति श्रुतेः । अनादि' इति पाठे ब्रह्मविशेषणम् । 'यतयो यतिनश्च ते' इत्यमरः । यतं यमनमस्यास्तीति इनिः । 'नलोपः सुप्स्वर—' इति नियमात्स्वर्णदीर्घः[४] ॥

अर्चनाभिरुचितोच्चतराभिश्चारु तं सदकृतातिथिमिन्द्रः ।
यावदर्हकरणं किल साधोः प्रत्यवायधुतये न गुणाय ९

अर्चनाभिरिति ॥ इन्द्र उचिताभ्यो योग्याभ्योऽपि सकाशादुच्चतराभिः श्रेष्ठाभिरर्चनाभिः पूजाभिः तं अतिथिं चारु विधुक्तमार्गेण सदकृत पूजितवान् । अधिकपूजाकरणे कारणमाह—साधोरतिथेर्यावदर्हं यथोचितं सत्करणमादरपूजादेः संपादनमतिथेर्यावती अर्हा उक्तास्ति, तावत्याः करणं यावदर्हकरणं तद्वा प्रत्यवायधुतये अकरणजन्यप्रत्यवायपरिहारायैव, न गुणाय तदतिरिक्ताधिकाय कस्मैचित्फलायेति नारदयोग्यपूजाभ्योऽप्यधिकाः पूजाः कृतवान् । 'कर्मभूयस्त्वात्फलभूयस्त्वम्' इति न्यायादधिकफलप्राप्तय इति भावः । दातृग्रहीत्रोर्योग्याश्च ता उच्चतराश्च ताभिः पूजाभिः पूजितवान् । यावदर्हम्, इति पक्षे 'यावदवधारणे' इत्यव्ययीभावः । 'आदरानादरयोः सदसती' इति गतिसंज्ञा ॥

नामधेयसमतासखमद्रेरद्रिभिन्मुनिमथाद्रियत द्राक् ।
पर्वतोऽपि लभतां कथमर्चां न द्विजः सविबुधप्रभुलम्भी ॥

नामधेयेति ॥ अथ नारदपूजानन्तरमद्रिभिदिन्द्रः अद्रेः पर्वतस्य नामधेयेन पर्वत इति संज्ञया समता साम्यं तेन सखा मित्रं मुनिं पर्वतनामानं द्राक्शीघ्रमाद्रियत पूजितवान् । अद्रिभिदः पर्वतपूजानुचितेति छलेनाशङ्क्याह—स द्विजः ब्राह्मणरूपः पर्वतोऽपि विबुधप्रभुमिन्द्रं लम्भी प्राप्तः सन् अर्चां पूजां कथं न लभताम् । अपितु तेन पूजा प्राप्तुं युक्ता । सन्तो गृहागतं शत्रुमपि पूजयन्तीति भावः, इति च्छलम् । नाममात्रेणायं पर्वतः, न तु तत्कार्यकारी । अयं तु द्विजः, न तु वैरी पर्वतः, तस्माद्युक्तमेव पूजनम् । अथ च पर्वतः पाषाणतुल्यो मूर्खोऽपि ब्राह्मणो विप्रत्वादाश्रितत्वाच्च पण्डितश्रेष्ठं प्राप्तः पूजां कथं न लभताम् । जातिमात्रेण ब्राह्मणः पण्डितेनापि पूज्यः । नामधेय इति 'नामरूपभागादिभ्यो धेयः' इति धेयः । समतासखम्, राजादिना टच्[२] ॥

तद्रुजादतिवितीर्णसपर्या-
द्द्युद्रुमानपि विवेद मुनीन्द्रः ।
स्वःसहस्थितिसुशिक्षितया ता-
न्दानपारमितयैव वदान्यात् ॥ ११ ॥

तद्रुजादिति ॥ परमस्य भावः पारमं दानस्य पारमं दानपारमं तद्विद्यते यस्यासौ दानपारमी तस्य भावो दानपारमिता अतिवदान्यता मुनीन्द्रो नारदः अतिशयेन वितीर्णा कृता सपर्या पूजा येन एवंभूतात्तद्रुजादिन्द्रभुजात् गुरोः स्वः स्वर्गे या इन्द्रेण तद्रुजेन वा सह स्थितिस्तया कृत्वा सुशिक्षितया सुतरामभ्यस्तया एवंभूतया दानपारमितयावदान्यतया कृत्वा तान्प्रसिद्धान्द्युद्रुमानपि कल्पवृक्षानपि वदान्यानेव दानशौण्डानेव विवेदामन्यत । कल्पवृक्षाणां दानशूरत्वं सहजं न, किंतु ते इन्द्रभुजाच्छिक्षित्वातिवदान्या जाता इति भावः । व्याख्यानान्तरं तु क्लिष्टत्वादुपेक्ष्यम् । युवादेराकृतिगणत्वाङ्गीकारेण भावेऽणि पारमः, तस्मादत इनौ 'यस्येति च' इति तद्धितनिमित्तेऽल्लोपे पारमीति निष्पत्तिः[३] ॥

मुद्रितान्यजनसंकथनः स-
नारदं बलरिपुः समवादीत् ।

१ 'अत्रातिथयोऽतिथिना च' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्रो-त्तेरार्भान्तरन्यास-' इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'अत्र —' इति साहित्यविद्याधरी । ४ 'अत्रानुप्रास —' इति साहित्यविद्याधरी।

१ 'अत्रार्थान्तरन्यास.' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्रोक्ता । अत्र विरोध. — च' इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'अत्रा-तिशयोक्ति ' इति साहित्यविद्याधरी ।

आकरः स्वपरभूरिकथानां
प्रायशो हि सुहृदोः सहवासः ॥ १२ ॥

मुद्रितेति ॥ मुद्रितं निवारितमन्यजनेनान्यजनस्य वा संकथनं संभाषणं येन एवंभूतः सन् वलस्य दैत्यस्य रिपुरिन्द्रो नारदं समवादीत्सादरमवोचत्, तेन सह संवादमकरोत्। अन्यभाषणनिवारणे हेतुमाह—हि यस्मात्सुहृदोः मित्रयोः सहवास एकत्र स्थितिः प्रायशो बाहुल्येन स्वसंबन्धिपरसंबन्धिन्यो भूरयो बह्व्यः कथा गोष्ठ्यः, तासामाकरः खनिः तस्मादन्यकथां त्यक्तवान्। 'खनिः स्त्रियामाकरः स्यात्' इत्यमरः ॥

तं कथानुकथनप्रसृतायां
दूरमालपनकौतुकितायाम्।
भूभृतां चिरमनागतिहेतुं
ज्ञातुमिच्छुरवदच्छतमन्युः ॥ १३ ॥

तमिति ॥ शतमन्युरिन्द्र आलपने संभाषणे कौतुकी तस्य भावस्तत्ता तस्यां दूरमत्यर्थं कथानुकथनेन वचनानुवचनेन प्रसृतायां प्रवृत्तायां सत्यां तं नारदमवददुवाच। किंभूत इन्द्रः—भूभृतां राज्ञां स्वर्गं प्रति चिरं दीर्घकालमनागतिहेतुमनागमनकारणं ज्ञातुमिच्छुः। पुनरुक्तौ कारणम्। राजानो युद्धेऽपराङ्मुखाः सन्तो युद्धं कृत्वा सांप्रतं किमिति स्वर्गं नागच्छन्तीति ज्ञातुमिच्छयावददित्यर्थः ॥

प्रागिव प्रसुवते नृपवंशाः
किं नु संप्रति न वीरकरीरान्।
ये परप्रहरणैः परिणामे
निक्षताः क्षितितले निपतन्ति ॥ १४ ॥

प्रागिति ॥ हे मुने, नृपा एव वंशा वेणवो वीरा एव करीरा वंशाङ्कुरा, तान्प्रागिव पूर्वमिव सम्प्रतीदानीं किंनु न प्रसुवते जनयन्ति। किंन्विति प्रश्ने, वितर्के वा। करिण ईरयन्तीति करीरान्ह- [illegible] वीरयोरान्वा। प्रश्नेऽत्रानागमनं हेतुः। किं [illegible] च। यथा पूर्वं जनयन्ति स्म तथेदानीं नेति। ये वीरकरीराः [illegible] परिणामे [illegible] शस्त्रविद्यापरिणतौ [illegible] परप्रहरणैः [illegible] अन्येषां च शस्त्रैः कुठारादिभिश्च [illegible] क्षितितले निपतन्ति, न त्वनीया- [illegible] 'द्वौ वंशौ कुलमस्करौ' [illegible] इति चामरः।

[illegible]—

[illegible] हि निजमाजिषु वीरा
[illegible] विरोधि।

[illegible]

गौरवाद्वपुरपास्य भजन्ते
मत्कृतामतिथिगौरवऋद्धिम् ॥ १५ ॥

पार्थिवमिति ॥ वीराः पार्थिवं राजभूतं [illegible] बीजन्यं च निजं स्वीयं वपुः आजिषु सङ्ग्रामेषु अपास्य त्यक्त्वा देहं प्राप्य मत्कृतां मन्निर्मितामतिथि[illegible]गौरवऋद्धिमतिथिसत्[illegible] द्धिं हि यस्माद्भजन्ते प्राप्नुवन्ति ततः पृच्छ्यन्त इत्यर्थः। [illegible] वपुः—गौरवात्पतनहेतोर्गुरुत्वाच्च दूरमतितरामूर्ध्वगमनस्य [illegible] तेः विरोधि प्रतिबन्धकम्। अन्योऽपि दूरगमनविरोधि गुरु [illegible] स्तु त्यक्त्वा जिगमिषति। [illegible] मिति वान्वयः। गुरु वस्तु त्यक्त्वा गुरुतरं गृह्णाति तत्रापि [illegible] त्यक्त्वान्यदीयं गृह्णातीति सुतरामाश्चर्यम्। गौरवऋद्धिम्, [illegible] कः' इति प्रकृतिभावः ॥

साभिशापमिव नातिथयस्ते
मां यदद्य भगवन्नुपयन्ति।
तेन न श्रियमिमां बहु मन्ये
स्वोदरैकभृतिकार्यकदर्याम् ॥ १६ ॥

साभिशापमिति ॥ हे भगवन्, ते वीरलक्षणा अतिथयः [illegible] भिशापमिव सकलङ्कमिव मामद्य इदानीं यद्यस्मान्नोपयन्ति न [illegible] मुवन्ति तेन तदनागमनेन कारणेन इमां श्रियमिन्द्रलक्ष्मीं बहुतरां न मन्ये न संमानयामि। अस्यास्तदातिथ्याद्यावदुपयोगो न [illegible] दत्त्वा निष्प्रयोजनत्वान्मम संतोषो न। किंभूतां श्रियम्—स्वा [illegible] स्यात्मोदरस्यैवैका केवला या भृतिर्भरणं सैव कार्यं प्रयोजनं [illegible] अत एव—सा चासौ कदर्या च कुत्सिता। निन्द्यामित्यर्थः। [illegible] स्मानं धर्मकार्यं च पुत्रदारांश्च पीडयेत्। लोभाद्यः पितरौ [illegible] कदर्य इति स्मृतः' 'अथ मिथ्याभिशंसनम्। अभिशापः' इत्यमरः।

पूर्वपुण्यविभवव्ययलब्धाः
श्रीभरा विपद एव विमृष्टाः।
पात्रपाणिकमलार्पणमासां
तासु शान्तिकविधिर्विधिदृष्टः ॥ १७ ॥

पूर्वेति ॥ हे मुने, पूर्वं पुराकृतं यत्पुण्यं कृच्छ्रचान्द्रायणादि [illegible] विभवो माहात्म्यं तस्य व्ययेन विनियोगेन। नाशेनेति [illegible] लब्धा. प्राप्ताः श्रीभरा लक्ष्मीविलासा विमृष्टा विचारिता [illegible] पद एव बहुपुण्यक्षयकारित्वादुद्वेगकारित्वाच्च [illegible] एव। तासु सम्पद्रूपासु विपत्सु सतीषु आसां संपदां पात्र[illegible] णिरूपं कमले अर्पणं दानं शान्तिकं शान्तिप्रयोजनको [illegible] होमादिः विधिना वेदेन शास्त्रेण, ब्रह्मणा वा दृष्ट उक्तः। [illegible] हि शान्तिकं क्रियते। कमलस्य दानजलस्य वा। पात्रेभ्यो [illegible] दीयन्ते तावत्संपदो विपद एव। दाने पुण्यवृद्धेः सम्पदः [illegible] पात्रे दानं विना मम चेतो न तुष्यतीत्यर्थः। 'न विद्यया [illegible] तपसा चापि पात्रता। यत्र वृत्तमिमे चोभे तद्धि पात्रं प्र[illegible] इति याज्ञवल्क्यः ॥

[illegible] लिखितपुस्तकेषु सम्पदिष्यावित्युपलभ्यते। [illegible] पुस्तकेषु [illegible]
[illegible] पाठ[illegible]

द्विमृज्य मम संशयशिल्पि स्फीतमत्र विषये सहसाघम् ।
[य]ताँ भगवतः श्रुतिसारैरद्य वाग्भिरघमर्षणऋग्भिः ॥ १८ ॥

तदिति ॥ हे मुने, श्रुतिसारैः श्रवणयोः सारैः सुधाभूतैर्वेदेषु [श्रे]ष्ठभूतैश्च भगवतो वाग्भिर्वचनैरद्य इदानीमघमर्षणस्य दुः[ख]स्य पातकस्य च मार्जनस्य संबन्धिभिर्ऋग्भिर्भूयताम् । 'ऋतं च [स]त्यं च–' इत्यघमर्षणऋचः पापं नाशयन्ति । अघमर्षणसंबन्धिन्य [ऋ]चः । अघं मर्षयन्ति क्षालयन्ति । नन्द्यादित्वाल्ल्युः । किं कृत्वा [—]ते मम स्वामिशापत्वादन्यहेतोर्वात्र नागच्छन्तीति अत्र विषये [सं]शयशिल्पि संदेहकारि स्फीतं प्रवृद्धं मम अघं दुःखं, पातकं [च] सहसा झटिति विमृज्यापनीय । भूयतामिति भावे लकारः ॥

इत्युदीर्य मघवा विनयर्धिं
वर्धयन्नवहितत्वभरेण ।
चक्षुषां दशशतीमनिमेषां
तस्थिवान्मुनिमुखे प्रणिधाय ॥ १९ ॥

इतीति ॥ मघवा इन्द्र इति पूर्वोक्तमुदीर्योक्त्वा अवहितत्वस्य [स]ावधानत्वस्य भरेणाधिक्येन विनयर्धिं विनीतत्वसमृद्धिं वर्धयन्न[ध]िकीकुर्वन्सन् अनिमेषां निमेषरहितां चक्षुषां दशशतीं नेत्रसहस्रं [म]ुनिमुखे प्रणिधाय संस्थाप्य तस्थिवांस्तूष्णीं स्थितः । अमरत्वा-[त्]सावधानत्वाच्च निर्निमेषत्वम् ॥

वीक्ष्य तस्य विनये परिपाकं
पाकशासनपदं स्पृशतोऽपि ।
नारदः प्रमदगद्गदयोक्त्या
विस्मितः स्मितपुरःसरमूचे ॥ २० ॥

वीक्ष्येति ॥ नारदः प्रमदेन हर्षेण गद्गदयास्पष्टया उक्त्या वाचा कृत्वा स्मितपुरःसरमूचे । महानुभावाः स्मितपूर्वभाषिणो हि । किंभूतः—पाकशासनपदमिन्द्रपदं स्पृशतोऽधितिष्ठतोऽपि तस्ये-न्द्रस्य विनये परिपाकं प्रकर्षं वीक्ष्य विस्मित आश्चर्ययुक्तः । अति-समृद्धस्य विनीतत्वं दुर्लभम्, इन्द्रे तु विद्यत इत्याश्चर्यम् । अवि-नीतं दृष्ट्वा इन्द्रपदे स्थित इति लौकिकयुक्तिः । 'आस्पदम्' इति पाठे 'अस्ति–' इत्यर्थः ॥

भिक्षिता शतमखी सुकृतं य-
त्तत्परिश्रमविदः स्वविभूतौ ।
तत्फले यदि परं तव हेला
क्लेशलब्धमधिकादरदं तु ॥ २१ ॥

भिक्षितेति ॥ हे इन्द्र, त्वया शतमखी सुकृतं पुण्यं भिक्षिता याच्ञ्यार्थमाद्रियते । यागशतं कृत्वा यत्पुण्यमुपार्जितं तस्य भि-क्षायाः परिश्रमविद आयासवेदिनस्तव तस्य पुण्यस्य फले कार्ये स्वविभूतौ स्वाराज्यलक्षणायां विभूतौ स्वसंपदि यदि हेला

बहु न मन्ये इति पूर्वश्लोके वचनादवज्ञा, तर्हि भिक्षायासवेदिन-स्तव परं केवलं हेला नान्यस्य कस्यापि । बहुक्लेशार्जितायां संपदि अन्योऽवज्ञां नैव करोति तु यस्मात्क्लेशेन प्रयासेन लब्धं वस्तु स्वस्मिन्नधिकमादरं ददाति करोतीति ज्योतिष्टोमादियज्ञजन्ये का-लान्तरभाविनि फले स्वाराज्येऽवज्ञा, अतिथिषु चादर इति त्व-य्येव दृष्टं नान्यत्रापीति भावः । शतमखानां समाहारः शतमखी । 'हेलावज्ञाविलासयोः' इति विश्वः ॥

संपदस्तव गिरामपि दूरा
यन्न नाम विनयं विनयन्ते ।
श्रद्दधाति क इवेह न साक्षा-
दाह चेदनुभवः परमाप्तः ॥ २२ ॥

संपद इति ॥ इयत्तया वक्तुमशक्यत्वाद्गिरामपि वाचामपि दूरा अगोचरा अपि तव संपदो यत् नाम निश्चितं ते विनयं न-म्रत्वं न विनयन्ते दूरीकुर्वन्ति । इहात्र विषये परमाप्तोऽतिमि-त्रम्, अव्यभिचारी च साक्षादनुभवः प्रत्यक्षोपलब्धिश्चेद्यदि नाह न ब्रूते तर्हि क इव श्रद्दधाति विश्वसिति; अपि तु न कोऽपि । संपत्स्वविनयो नियत इति सर्वेषां मतम्, तत्तु त्वयि प्रत्यक्षेण वि-नयस्य दृष्टत्वाद्बाधितमिति भावः । साक्षात्स्वयं चेन्नाहेति वा । नाम संभावनायां वा । अन्यत्रापि वस्तुनि साक्षात्प्रतीत्यानुभवे-नानुमानज्ञानेन परमाप्तवचनेन वा विश्वासो भवति । अत्र पूर्वोक्ते विषये परमाप्तोऽनुभवश्चेत्साक्षादाह तर्हि को वा न विश्वसितीति वा । स्तुतेः प्रायेणालीकत्वात्सर्वेणापि सर्वस्य स्तुतिः क्रियते, तत्र तु न तथा । अनुभवश्चेत्कथयति तदिहासु विशिष्टासु संपत्सु विषये क इव विश्वसितीति वा । 'विनयन्ति' इति पाठः साधीयान् ॥

श्रीभरानतिथिसात्करवाणि
स्वोपभोगपरता न हितेति ।
पश्यतो बहिरिवान्तरपीयं
दृष्टिसृष्टिरधिका तव कापि ॥ २३ ॥

श्रीति ॥ हे इन्द्र, इति अन्तरपि अन्तःकरणेऽपि बहिरिव ब-हिर्देश इव पश्यतो जानतोऽवलोकयतश्च तवेयं वर्णयितुमशक्यया अधिका भूयसी काप्यनिर्वचनीया दृष्टिसृष्टिर्ज्ञानसृष्टिः । इति किम्—अहं श्रीभरान्श्रीसमूहानतिथिसाद्देयत्वेनातिथ्यधीनान्कर-वाणि कुर्याम् । तथा स्वोपभोगपरता आत्मनः पुरोपभोगतात्पर्यं हिता न श्रेयस्करं न भवतीति । यथा बहिश्चक्षुर्निर्मलं सर्वमवलो-कयति, तथान्तःकरणेऽपि सर्वं करणीयं ज्ञानदृष्ट्यावलोकयसि, एवंविधस्त्वमेव नान्य इति भावः । 'दृष्टिर्ज्ञानेऽक्ष्णि दर्शने' इत्यमरः ॥

आः स्वभावमधुरैरनुभावै-
स्तावकैरतितरां नमिताः स्मः ।

---

१ [illegible] २ साहित्यविद्याधरी । [illegible] [illegible] १ [illegible] २ [illegible] साहित्यविद्याधरी । [illegible] [illegible] २ [illegible] साहित्यविद्याधरी ।

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] २ [illegible] साहित्यविद्याधरी ।

यां [illegible] गन्तानवधिकालं

[illegible] साधु विजयस्व विडौजः ॥ २४ ॥

[illegible] हे विडौज इन्द्र, [illegible] स्वभावतः [illegible] निसर्गसुन्दरे। [illegible] प्रभावैर्वा अतितरामत्यर्थं [illegible]। [illegible] तरलत्वमनु- [illegible]। [illegible] गतिर्नोऽवधिर्मर्यादा [illegible] निरवधिक या स्वर्ग [illegible]। [illegible] साधु [illegible] सर्वोत्क- [illegible] उति [illegible], [illegible] 'सा तौ' [illegible]। [illegible] [illegible] पुरो-

[illegible]

संप्रतीति ॥ सा भैमी कापि यूनि लोकोत्तरे [illegible] ज्ञातनामनि तरुणे संप्रति भावमनुरागं भजते। [illegible] किंभूता। यौवनजवेन तारुण्यभरवेगेन प्रतिमुहूर्तं [illegible] वर्णयितुमशक्या अपूर्वा सुन्दरी भवन्ती जायमाना। [illegible] —आशिखं नखादारभ्य चूडापर्यन्तं सुकृतसारैः [illegible] सूते पूर्णे। स्वत एव सुन्दरी स्वत एव [illegible] स्येयत्ता नास्तीत्यर्थः। कापीति निर्देश इन्द्रस्य [illegible] जननाय ॥

कथ्यते न कतमः स इति त्वं
मां विनश्चुरसि किं चलदोष्ठः।
अर्धवर्त्मनि रुणत्सि न पृच्छां
निर्गमेण न परिश्रमयैनाम् ॥ २८ ॥

कथ्यत इति ॥ हे इन्द्र, [illegible] मां प्रति इति [illegible] स्फुरितुमिच्छसि। अपि तु न [illegible]। किंभूतः— [illegible] ओष्ठोऽधरो यस्य सः। इति किम्— [illegible] कतमो युवा न कथ्यत इति। अपि तु श्रीमता [illegible] [illegible] पृच्छां प्रश्नं न निरुणत्सि, [illegible]। [illegible] कतमः। पृच्छोत्तरम्, [illegible] परिश्रमय [illegible]। [illegible] न [illegible] इत्यर्थः। पृच्छा, [illegible] ॥

[illegible]—

[illegible] परमः [illegible]
[illegible] न पश्यति [illegible]।
[illegible]
[illegible] ॥ २९ ॥

[illegible]

तातचित्तमपि धातुरधत्त
स्वस्वयंवरमहाय सहायम् ॥ ३० ॥

सेति ॥ सा भैमी स्वस्वयंवरमहाय स्वीयस्वयंवरोत्सवाय तातचित्तमपि पितृचित्तमपि धातुर्ब्रह्मणः सहायमधत्त कृतवती । किंभूता—कठिनपाण्डिमादिना विरहवाचिचिह्नैर्विरहपीडां सूचयद्भिः स्वावयवैः कुसुमरूपस्य शरस्य । मदनबाणस्योत्सर्गः । शरव्यवेधं पितरं प्रति सूचिता ज्ञापिता । अलसा तस्याः स्वयंवरश्चिन्तितः वियोगपीडां दृष्ट्वा पित्राप्यारब्ध इत्यर्थः । शरव्यमिति शरहितत्वं हिता शरव्या, 'उगवादिभ्यो यत्' । 'शरव्यम्' इत्येव पाठो युक्तः ॥

मन्मथाय यदधादिन राज्ञां
हूतिदूत्यविधये विधिराज्ञाम् ।
तेन तत्परवशाः पृथिवीशाः
संगरं गरमिवाकलयन्ति ॥ ३१ ॥

मन्मथायेति ॥ आधानन्तरं विधी राज्ञां हूतिदूत्यविधये आकारणार्थं दूतत्वविधये दूतत्वव्यापाराय मन्मथाय 'त्वं सर्वानाकारय' इत्याज्ञां यदधात् अदित उक्तवान् तेन हेतुना तत्परवशाः कामाज्ञापराधीनाः सन्तः पृथिवीशाः संगरं सङ्ग्रामं गरमिव विषतुल्यमाकलयन्ति मन्यन्ते । अपकारित्वादपि यथा त्यज्यते तथा सङ्ग्राममपि त्यक्त्वा भैमीपरवशा जाता इति भावः । अथच मन्मथः सुतरां गरो विषम् । गरः योऽपि तमेव नाशयति मन्मथस्तु सर्वान् । दूत्येति, 'दूतवणिग्भ्यां च' इति भावे यः ॥

येषु येषु सरसा दमयन्ती
भूषणेषु यदिवापि गुणेषु ।
तत्र तत्र कलयापि विशेषो
यः स हि क्षितिभृतां पुरुषार्थः ॥ ३२ ॥

येष्विति ॥ दमयन्ती येषु येषु भूषणेषु यदिवा अथवा येषु येषु गुणेषु औदार्यादिषु सरसा सादरा, तत्र तत्र भूषणेषु गुणेषु वा कलयापि लेशेनापि परस्परापेक्षया यो विशेषः अधिकः स हि स एव क्षितिभृतां राज्ञां महान् पुरुषार्थः धर्मादिरूपः भूषणगुणादिविशेष एव पुरुषार्थत्वेनाश्रयन्ते भैमीप्राप्तिहेतुत्वात् तु सङ्ग्रामादि नाद्रियन्ते इति भावः ॥

[illegible]—

शैशवव्ययदिनावधि तस्या यौवनोदयदिने गणनाभे ।
आदरादहरहः [illegible] गुणनाभिनिवेन ३३

[illegible]

आदरादहरह इति कामपीडाधिक्यं तेषां सूच्यते । तत्प्राप्तिरेव पुरुषार्थत्वेन मन्यन्ते इति भावः ॥

प्रकृतमुपसंहरन्नाह—

इत्यमी वसुमतीं कमितारः सादरास्त्वदतिथीभवितुं न ।
भीमभूसुरसुवोरभिलाषे दूरमन्तरमहो नृपतीनाम् ३४

इत्थमिति ॥ अमी वसुमतीं पृथ्वीं कमितारो वाञ्छाशीला राजान इति कारणात्त्वदतिथीभवितुं तवातिथयो भवितुं सादराः साभिलाषा न । सङ्ग्रामाभावात्स्वर्गं प्रति नागच्छन्तीत्यर्थः । भैम्यर्थं वसुमतीमेव कमितारो न स्वर्गमिति वा । अहो आश्चर्ये । अभिलाषे विषये भीमभूसुरसुवोर्भैमीदेवाङ्गनयोर्दूरमतितरां नृपतीनामन्तरं तारतम्यं महाविशेषः । दानादिभिः प्राप्या स्वर्गादपि भैमीप्राप्तिरधिका इति मन्वत इत्यर्थः । स्वर्गे सुरभूर्देवकन्या भोग्या, भैम्यास्तस्याश्च महाविशेषः । अथ च—भीमस्य भूः प्रदेशः, तत्र भैम्या वियुतत्वात्कुण्डिनत्रिदिवयोर्महाविशेषः । अत स्वर्गाभिलाषो नेत्यर्थः । अथच—कुण्डिनस्य भूमौ विमानत्वाद्राज्ञां भूमावेव स्थितिः कुण्डिनमेव मनोरमं न तु स्वर्ग इति तयोर्महाविशेषः । कमितारः तान्शीले तृन् । तस्याश्रयानुरक्तेऽपि न षाष्ठिकत्वाद्विषाऽभावः । तयोर्गाद्वसुमतीमिति द्वितीया ॥

तेन जाग्रदधृतिर्दिवनाथा
नंदनीयानानुमनुमनु तान् ।
यन्मुखं क्षितिभृतां न विलोके
तन्निमज्जनमतां शुचि लोके ॥ ३५ ॥

तेनेति ॥ [illegible]

[illegible] ॥ ३६ ॥

[illegible]

एवमुक्तवति देवऋपीन्द्रे
द्रागभेदि मघवाननमुद्रा ।
उत्तरोत्तरशुभो हि विभूनां
कोऽपि मञ्जलतमः क्रमवादः ॥ ३७ ॥

एवमिति ॥ देवऋपीन्द्रे नारदे एवं पूर्वोक्तमुक्तवति सति मघवाननमुद्रा इन्द्रमुखमौनं द्राक् झटिति अभेदि स्वयं भिन्ना । इन्द्रो बभाषे इत्यर्थः । पुनः किमित्युवाचेत्यत आह—हि यतो विभूनां प्रभूणां मञ्जुलतमो रम्यतमः कोऽपि लोकोत्तर. क्रमेण वादो वचनम् । उत्तरस्य प्रत्युत्तरेण पुरस्तात्पुरस्ताद्वा शुभः सुभगो भवति । अतः पुनरप्युवाचेत्यर्थः । अभेदि, कर्मकर्तरि' ॥

कानुजे मम निजे दनुजारौ
जाग्रति स्वशरणे रणचर्चा ।
यद्भुजाङ्कमुपधाय जयाङ्कं
शर्मणा स्वपिमि वीतविशङ्कः ॥ ३८ ॥

केति ॥ हे मुने, स्वस्य मम शरणे गृहे रक्षितरि च स्व आत्मैव रक्षिता यस्य स्वशरणार्थं परानपेक्षे वा निजे स्वीये सहजे वानुजे कनिष्ठभ्रातरि दनुजारौ दैत्यदानवशत्रौ तस्मिन्नुपेन्द्रे जाग्रति सावधाने जागरूके सति मम का रणस्य चर्चा विचारणा । मम रणचिन्ता नास्तीत्यर्थ. । निजेऽनुजे इत्यनेन आज्ञावशवर्तित्वं वत्सलत्वात्स्वतः प्रवृत्तत्वं च सूचितम् । दनुजारावित्यनेन सामर्थ्यातिशयः सूचित. । स्वस्य शरणे गृहविषये जाग्रतीति वा । परानपेक्षमात्मनो रक्षके इति सर्वविशेषणसार्थक्यम् । तस्मिन्कस्मिन्—जयश्चिह्नं यस्य जयस्य चिह्नभूत वा यस्योपेन्द्रस्य भुजाङ्कं दक्षिणभुजोत्सङ्गमुपधायोच्छीर्षकीकृत्य वीतविशङ्को गतभय. सन् शर्मणा सुखेन स्वपिमि निद्रामि पूर्वोक्तहेतोः ॥

विश्वरूपकलनादुपपन्नं
तस्य जैमिनिमुनित्वमुदीये ।
विग्रहं मखभुजामसहिष्णु-
र्व्यर्थतां मदशनिं स निनाय ॥ ३९ ॥

विश्वेति ॥ हे मुने, तस्य मदनुजस्य विश्वरूपकलनात 'सर्वं विष्णुमयं जगत्' इति विश्वेषां सर्वेषां रूपस्य स्वरूपस्य कलनात्स्वीकारात् । सर्वात्मकत्वाङ्गीकरणादित्यर्थ. । उपपन्नं वटमानं जैमिनिमुनित्वमुदीये उक्तवत् । जैमिनेर्विश्वान्त पातित्वात्, विष्णोश्च विश्वरूपत्वाज्जैमिनिमुनिरूपत्व युक्तमेवेत्यर्थः । यतस्तस्य जैमिनिमुनित्वात्, ततो जैमिनिरूप सोऽनुजो मखभुजा देवाना विग्रहं शरीर [illegible] मद्वज्रमपि युद्धे [illegible] मदशनि मम वज्रं व्यर्थता [illegible] निनाय प्रापयत् । दनुजमारणेन वज्रकृत्यं स्वयमेव कृतवा[illegible] । देवतानामविग्रहवत्त्वपक्षे देवतानां विग्रहेण कर्मसमवायेऽङ्गी[illegible] युगपदनेकयजमानानां यागेष्वनुष्ठीयमानेषु कर्मस्वेकया-
गगतस्येन्द्रस्येन्द्रशरीरस्य तस्मिन्नेव क्षणे [illegible] ग्रहणे शक्त्यभावाद्यागान्तरलोपप्रसङ्गे वेदस्याप्रामाण्यापात चैश्वर्यवशादनेकशरीराङ्गीकारेणैकोऽपि युगपत्कृष्णवदनेक [illegible] स्यतीति वाच्यम् । तस्यैवंविधैश्वर्यवत्त्वे मानाभावात् । [illegible] मपि देवतात्वाङ्गीकारात्तेष्वैश्वर्यसंभावनाया अप्यभावाच्च । [illegible] हानुक्रमणिकार.—'या काचित्तेन मन्त्रेणोच्यते सा देवता [illegible] ऽचेतना वा भवतु क्वचिद्ग्रावाणः, क्वचिद्धनुः, क्वचिन्मौर्वी [illegible] निरुक्तकारोऽपि—'इमा देवता अनुक्रान्ताः सूक्तभाजो [illegible] ऋग्भाजश्च'—इत्याह । 'या यत्र भजते हविः सा देवता' [illegible] तिमात्रेण कर्मसमवायेऽङ्गीक्रियमाणे इदमिन्द्रायेत्यादि [illegible] पदरूपेणैव युगपदनेकयागसंबन्धो घटत इति वेदप्रामा[illegible] 'वज्रहस्तः पुरंदर' इत्यादेश्चार्थवादत्वसमर्थनात् [illegible] समारब्धे समन्ततः । पुरुहूत. समाहूतो नृभिः क नु स [illegible] इत्यादि ग्रन्थसंदर्भेण देवताधिकरणे देवतानां जैमिनिमुनि[illegible] त्ररूपेणैव कर्मसमवायस्य समर्थनात् । स्वचक्रेणैव [illegible] णाच्चेत्यर्थ. । अथ च कस्मिंश्चित्समये सवज्रामिन्द्रबाहु [illegible] स्तम्भितवान्, अतोऽपि वज्रस्य वैयर्थ्यम् । अत्र 'जैमिनिश्च [illegible] वैशम्पायन एव च । पुलस्ति· पुलहो विष्णु पठेते वज्रवार[illegible] इति वृद्धोक्ति. प्रमाणम् । 'मन्त्रमयी देवतेति सर्वकर्मसु [illegible] सत्त्वम्' इति जैमिनि. । 'कर्मसमवायिनी देवता' इत्यन्ये । [illegible] समाधि.' ॥

ईदृशानि मुनये विनयाब्धि-
स्तस्थिवान्स वचनान्युपहृत्य ।
प्रांशुनिःश्वसितपृष्ठचरी वा-
ग्नारदस्य निरियाय निरोजाः ॥ ४० ॥

ईदृशानीति ॥ विनयस्य अब्धिः समुद्रोऽतिविनीत स इन्द्र ईदृशानि पूर्वोक्तानि वचनानि मुनय उपहृत्य उपहारीकृत्य तस्थि[illegible] वान् । तूष्णीभावमापेत्यर्थः । युद्धाभावजन्यदु.खेन प्रांशु दीर्घं [illegible] श्वसित तस्य पृष्ठचरी पश्चात्संचारिणी प्रथम नि श्वासोक्ता [illegible] निरोजा दीना नारदस्य वाक् निरियाय निर्गता । इङ्गितज्ञ [illegible] भेन निःश्वासो, वाचो निष्प्रभत्वं च ॥

स्वारसातलभवाहवशङ्की
निर्वृणोमि न वसन्वसुमत्याम् ।
यां गतस्य हृदि मे दुरुदर्कः
क्ष्मातलद्वयभटाजिवितर्कः ॥ ४१ ॥

स्वरिति ॥ हे इन्द्र, वसुमत्यां भूलोके वसन्नहं स्व. स्वर्गं [illegible] पातालं च स्वर्गपाताले तयोर्भवो जात आहव. संग्रामस्तच्छङ्की [illegible] सन् न निर्वृणोमि सुखीभवामि । पृथिव्या युद्धाभावा[illegible] युद्धदर्शनेच्छया आगतोऽहमित्यर्थ. । यां गतस्यापि मे हृदि [illegible] या. पृथिव्यास्तलं स्वरूपाधोभागौ तयोर्द्वयं नृपाणां युग [illegible] ना भटानामाजिः संग्रामस्तस्य वितर्क· संभावना दुरुदर्को दु[illegible] रकाल । निष्फल इत्यर्थः । स्वर्गेऽपि युद्धाभावादत्र [illegible]

[illegible] इति जैमिनिः । [illegible] इति मा- [illegible] निलकण्ठ- [illegible] जीवातुः । [illegible] इति साहित्यविद्याधरी । [illegible] इति साहित्यविद्याधरी ।

[illegible]वि पाताले वा केनचिच्छूरेण युद्धं कृतं स्यादिति मनीषया न [illegible]खलमित्यर्थः । 'अधःस्वरूपयोरस्त्री तलम्' इत्यमरः । 'उत्तरः फ[illegible]लुत्तरम्' इति च । स्वारलेति, 'ढ्रलोपे पूर्वस्य–' इति दीर्घः ॥

वीक्षितस्त्वमसि मामथ गन्तुं
तन्मनुष्यजगतेऽनुमनुष्व ।
किं भुवः परिवृढा न विवोढुं
तत्र तामुपगता विवदन्ते ॥ ४२ ॥

वीक्षित इति ॥ हे इन्द्र, मया त्वं वीक्षितो दृष्टोऽसि । अथ मङ्गले आनन्तर्ये वा । युद्धाभावादत्राप्यहं न सुखी तत्तस्मान्मनुष्यजगते भूलोकाय गन्तुं त्वं अनुमनुष्वानुजानीहि । तत्र युद्धे किं प्रमाणमत आह—तत्र भूमौ तां भैमीं विवोढुं परिणेतुमुपगताः समागता भुवः परिवृढाः प्रभवो राजानः किं न विवदन्ते । अहमहमिकया परस्परं कलहं न करिष्यन्ति किमित्यर्थः । ततो युद्धं ततो मम सुखं स्यादित्याज्ञां देहीत्यर्थः । जगते, 'गत्यर्थकर्मणि–' इति चतुर्थी । 'प्रभौ परिवृढः' इति साधुः । विवदन्ते, 'भासनोपसंभाषा–' इति विमतौ तङ् 'वर्तमान–' इति वर्तमानवत्प्रत्ययश्च ॥

इत्युदीर्य स ययौ मुनिरुर्वीं
स्वर्पतिं प्रतिनिवर्त्य बलेन ।
वारितोऽप्यनुजगाम सयत्नं
तं कियन्त्यपि पदान्यपराणि ॥ ४३ ॥

इतीति ॥ स मुनिरित्युदीर्य पूर्वोक्तमुक्त्वा उर्वीं ययौ । किं कृत्वा—बलेन बलात्कारेण स्वर्पतिं नाकनायकं प्रतिनिवर्त्य परावर्त्य । वारितोऽपि शपथादिना तिष्ठ तिष्ठेति निषिद्धोऽपि स शक्रः सयत्नं यथा तथा कियन्त्यप्यपराणि द्वित्रादिपदानि तं नारदमनुजगाम पश्चादगमत् । 'यन्तम्' इति क्वचित्पाठः तत्र स इन्द्रः । स्वर्पतिम्, अहरादित्वाद्रेफः । पदानि, अध्यमानार्थत्वादत्यन्तसंयोगे द्वितीया । 'वारितेऽप्यनुगमाय सजन्तम्' इति पाठे वारितेऽपि निवारणे कृतेऽपि अनुगमाय कियन्त्यपि पदानि सजन्तं गच्छन्तं स्वर्पतिं बलान्निवर्त्य ययावित्यन्वयः ॥

पर्वतेन परिपीय गभीरं
नारदीयमुदितं प्रतिनेदे ।
स्वस्य कश्चिदपि पर्वतपक्ष-
च्छेदिनि स्वयमदर्शि न पक्षः ॥ ४४ ॥

पर्वतेनेति ॥ पर्वतेन मुनिना गभीरं [illegible] च नारदीयं नारदसम्बन्धि उदितं वचनं परिपीय सादरं श्रुत्वा प्रतिनेदे [illegible] । पर्वतपक्षच्छेदिनि [illegible] इन्द्रे [illegible] पक्षः [illegible] । [illegible]

[illegible] हिरदर्शि [illegible] ।

नाकारमुदकं ददाति नारदो मेघः, तदीयं गर्जितं परिपीय अद्रिणा प्रतिनद्यते प्रतिध्वन्यते । गिरिगरुच्छेदिनि स्वपक्षः स्वगरुन्ति छेदनभयात्पर्वतेन न प्रदर्श्यन्त इत्युक्तिः ॥

पाणये बलरिपोरथ भैमी-
शीतकोमलकरग्रहमर्हम् ।
भेषजं चिरचिताशनिवास-
व्यापदामुपदिदेश रतीशः ॥ ४५ ॥

पाणय इति ॥ अथ रतीशः कामश्चिर चिरात् संभृतानामशनिवासेन वज्रवासेन जन्यानां विशिष्टानामापदां रोगाणामर्हं योग्यं तदपनयनसमर्थं भैमी(म्याः) शीतकोमलस्य करस्य ग्रहं परिणयनलक्षणं भेषजमौषधं बलरिपोः पाणये उपदिदेश समादिष्टवान् । स्मरो भैमीविवाहोत्सुकमिन्द्रं चकारेत्यर्थः । भैमीप्राप्तौ वज्रत्यागात्कठिनवज्रजन्यः संतापः शाम्यतीत्यर्थः । दाहशान्त्यर्थमन्यत्रापि शीतलं भेषजमुपदिश्यते ॥

मदनस्यौषधोपदेशे कुतः सामर्थ्यमित्यत आह—

नाकलोकभिषजोः सुषमा या
पुष्पचापमपि चुम्बति सैव ।
वेद्मि तादृगभिपञ्चदसौ त-
द्वारसंक्रमितवैद्यकविद्यः ॥ ४६ ॥

नाकेति ॥ नाकलोकस्य स्वर्लोकस्य भिषजोर्वैद्ययोर्या सुषमा परमा शोभा सैव शोभा पुष्पचापमपि काममपि चुम्बति स्पृशति । तयोरिव शोभा मदने समागतेति वेद्मि । यतोऽसौ मदनस्तादृक् [illegible] । [illegible] तेन कर्तृभूतेन [illegible] प्रापिता [illegible] वैद्यकविद्या [illegible] । [illegible] साधु । [illegible] । अभिपञ्चत्, भिषज रोगापनयने [illegible] ।

इन्द्रे भैमीमभिलषति [illegible] मनस्या पश्यति [illegible]—

मानुषीमनुसरत्यथ पत्नीं
खर्वभावमवलम्ब्य मघोनी ।
स्पर्धितुं निजमनूनमदूनं-
[illegible] ॥ ४७ ॥

मानुषीमिति । [illegible]

[illegible]

ङ्गीकृत्य मानुषीं भैमीमनुसरति जिगमिषति सति मघोनीन्द्राणी आननसरोरुहस्य चिन्तावशान्नत्या नम्रतया निजं स्वीयमुच्चैर्महान्तं मानमहङ्कारं पूजनं वा खण्डितमसूचयत्। आननसरोरुहनत्या कृत्वा खण्डितमिति वा। अथ च गर्वेत्वं ह्रस्वत्वम्। यो हि वामनत्वमङ्गीकरोति तस्यैव परिमाणेन न्यूनत्वं भवितुं युक्तं नान्यस्येति, अत्र तु विपरीतम्। मानुषीम्, जातिवाचित्वान्ङीष्। मघोनी, 'पुंयोगात्–' इति ङीपि 'श्वयुव–' इति संप्रसारणम्॥

यो मघोनि दिवमुच्चरमाणे
रम्भया मलिनिमालमलम्भि।
वर्ण एव स खलूज्ज्वलमस्याः
शान्तमान्तरमभाषत भङ्ग्या॥ ४८॥

य इति॥ रम्भया देवाङ्गनया मघोनीन्द्रे दिवमुच्चरमाणे त्यक्त्वा गच्छति सति यो मलिनिमा मालिन्यमलमत्यर्थमलम्भि प्राप्तः स मलिनिमरूपो वर्ण एव खलु निश्चयेनास्या रम्भाया उज्ज्वलं हर्षयुक्तमान्तरं हृदयं भङ्ग्या आकारविशेषेण शान्तं निर्विण्णं दुःखयुक्तमभाषतावोचत्। उज्ज्वलस्य मालिन्यमनुपपद्यमानं सदर्थापत्त्या दीप्ततायाः शान्ततां ब्रूते। स्वत्यागदुःखवशाच्छ्यामत्वं जातं सर्वैरपि ज्ञातमित्यर्थः। अथच—अस्या उज्ज्वलं शृङ्गाररसप्रधानमान्तरं मनः शान्तं शान्तैकरसप्रधानं ब्रूते स्म। तस्या अपि वैराग्यमभूदित्यर्थः। अथ च—शान्तं कोपरहितम्। तदीयमन्तःकरणम् उदतिशयेन ज्वलतीत्युज्ज्वलं दीप्तं सकोपमभाषत्। तत्त्यागात्तदानीं क्रुद्धा सा जातेत्यर्थः। कोपाच्छ्यामता भवति। अत्रापि शान्तस्य दीप्तत्वं शान्तरसस्य च शृङ्गाररसत्वमित्युभयमप्याश्चर्यकारि। श्यामवर्णस्य च शृङ्गारकथनं (त्वं) युक्तं तस्य तद्वर्णत्वात्। उच्चरमाणे, 'उदश्चरः सकर्मकात्' इत्यात्मनेपदम्॥

जीवितेन कृतमप्सरसां त-
त्प्राणमुक्तिरिह युक्तिमती नः।
इत्यनक्षरमवाचि घृताच्या
दीर्घनिःश्वसितनिर्गमितेन॥ ४९॥

जीवितेति॥ घृताच्या देवाङ्गनया दीर्घनिःश्वसितस्य निर्गमितेन निःसरणेन कृत्वा इति अनक्षरं वर्णैर्विनैवावाचि। अथ च अनक्षरमवाच्यमवाचि। इति किम्—अप्सरसां नोऽस्माकमिह समये जीवितेन कृतमलम्, इन्द्रस्य भैम्यनुरागाज्जीवितं निष्फलं यत, तत्तस्मान्नोऽस्माकं प्राणमुक्तिः प्राणत्याग एव युक्तिमती युक्तेति। दुःखेन तादृग्दीर्घो निःश्वासो मुक्तो यथा प्राणा अपि वहिर्निर्गच्छन्तीति भावः। प्राणा निःश्वासरूपाः, [illegible] गनिर्गमो युक्तः। 'अनक्षरमवाच्यम्' इत्यमरः॥

साधु नः पतनमागमिनः सा-
दित्यभण्यत तिलोत्तमयापि।
चामरस्य पतनेन कराब्जा-
त्तद्विलोलनचलद्भुजनालात्॥ ५०॥

साध्विति। तद्विलोलनेन चामरचालनेन चलन् यो भुज एव नालो यस्य एवंविधात् कर एवाब्जं कमलं तस्माच्चामरस्य पतनेन कृत्वा तिलोत्तमया देवाङ्गनयापि इत्यभण्यताभाणि इति किम्—इतोऽस्मात्स्वर्गान्नोऽस्माकं चामरवत्पतनमेव युक्तमिति। दुःखवशादविवेकत्वात्करकमलाच्चामरं पतितमिति [illegible] चक्षिङो ङित्करणाज्ज्ञापकादनुदात्ततोऽपि [illegible] परस्मै [illegible] शतौ॥

मेनका मनसि तापमुदीतं
यदपिधित्सुरकरोदवहित्थाम्।
तत्स्फुटं निजहृदः पुटपाके
पङ्कलिप्तिमसृजद्बहिरुत्थाम्॥ ५१॥

मेनकेति॥ मेनका देवाङ्गना मनसि उदीतं जातं तापं [illegible] ज्वरं पिधित्सुः पिधातुमिच्छुः अवहित्थामाकारगुप्तिमकरोद्यत्, तद् आकारगुप्तिकरणमेव कर्मीभूतं निजहृदः स्वहृदयस्य मध्ये यः पाकस्तद्विषये बहिरुत्थां बहिर्जातां पङ्कलिप्तिं पङ्कलेपमसृजदकरोत्। स्फुटमुत्प्रेक्षे। संतापाकारगुप्तिभ्यां तद्धृदयमन्तः पीडितम्। संतापस्याधः स्थितत्वादवहित्थाया उपरि स्थितत्वाद्धृदयस्य मध्ये स्थितत्वात्पुटपाकत्वम्। पुटपाके विनाशाभावाद्दुःसहत्वं सूचितम्। साक्षात्पाके झटिति विनाश एव भवेत्तथा चिरं दुःखं नानुभूयेतेत्यर्थः। अन्योऽपि पुटपाके बहिः पङ्कलेपं करोति। स्वं निजहृद् इति वा। मेनकेति पृषोदरादित्वात्साधु नोपायामिति॥

उर्वशी गुणवशीकृतविश्वा
तत्क्षणस्तिमितभावनिभेन।
शक्रसौहृदसमापनसीम-
स्तम्भकार्यमपुषद्वपुषैव॥ ५२॥

उर्वशीति॥ गुणैः सौन्दर्यादिभिर्वशीकृतं विश्वं यया सा उर्वशी देवाङ्गना तस्मिन्नेव क्षणे स्तिमितभावस्य निश्चलत्वस्य निभेन व्याजेन शक्रसौहृदस्य इन्द्रस्नेहस्य समापनं समाप्तिस्तस्य सीमायां मर्यादायां स्तम्भस्य कार्यं मर्यादाज्ञापनलक्षणं वपुषैवापुषत् पितवती। इयत्कालं शक्रसौहृदं नातः परमित्यवधिज्ञापनं निश्चलत्वस्तम्भतुल्येन शरीरेणैव कृतवतीत्यर्थः। अतिसचिन्तत्वात्स्तम्भ[illegible]तेति भावः। सीमायामपि समाप्तिज्ञापकस्तम्भो भवति। [illegible] हृद इत्यत्र 'हृद्भग–' इत्युभयपदवृद्धिर्न 'संज्ञापूर्वको विधिर[illegible]

१ 'अत्र निर्वेदव्यभिचारिभावोपमोत्प्रेक्षातिरस्कारः' इति साहित्यविद्याधरी। २ (स एव मलिनिमरूपो वर्णोऽस्या रम्भाया आन्तरं हृदयम् [illegible] शान्तमभाषत। यथा (अथच) स एव वर्ण उज्ज्वलं [illegible] आन्तरं हृदयं शान्तमचष्ट इत्यन्वयः। बहिर्मालिन्येनान्तरमपि मालिन्यमनुमितमित्यर्थः। यथा (अथ च) स एव मलिनिमा वर्ण उज्ज्वलं [illegible] आन्तरं हृदयं शान्तं [illegible]) इति [illegible]। ३ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी।

१ 'अत्रानुप्रासापह्नुतिश्लेषातिशयोक्तिश्च' इति साहित्यविद्याधरी। २ [illegible] इति [illegible] मिदम्। ३ 'अत्रापि प्रतीयमानोत्प्रेक्षालङ्कारापह्नुतिरुक्तिः' इति साहित्यविद्याधरी। ४ 'अत्रोत्प्रेक्षा' इति साहित्यविद्याधरी।

स्य.' इति परिभाषया । अन्ये तु अर्थवपरिभाषया 'सुहृद्दुर्हृदौ मित्रामित्रयो' इति निपातितस्य सुहृच्छब्दस्य योऽवयवो हृच्छब्दस्तदन्तस्योत्तरपदस्य वृद्धिर्न भवतीति व्याचक्षते । समुदायस्त्वत्र मित्रवचनोऽवयवस्तु निरर्थक इति रक्षितोक्तिः । अयुपत्. 'पुषादिद्युता–' इत्यङ् ॥

अनुरागवशाल्लोकापवादोऽपि तेनावज्ञात इति श्लोकद्वयेनाह—

काषि कामपि बभाण बुभुत्सुं
शृण्वति त्रिदशभर्तरि किंचित् ।
एष कश्यपसुतामभिगन्ता
पश्य कश्यपसुतः शतमन्युः ॥ ५३ ॥

कापीति ॥ कापि देवाङ्गना सर्वा अपि देवाङ्गनाः किमित्येव चिन्ता, किं जातमिति बुभुत्सुं ज्ञातुमिच्छुं कामपि त्रिदशभर्तरीन्द्रे किंचिच्छृण्वति सति सोपहासं बभाणोवाच । एष कश्यपसुतः शतमन्युः शतयज्ञ इन्द्रः कश्यपसुतां पृथ्वीमभिगन्ता लक्षीकृत्य गमिष्यति पश्य इति वाक्यार्थः कर्म । पृथ्वी चक्रवर्तीन्द्रस्ततो हैतोरेता. सचिन्ता । कश्यपसुतेः पुत्रोऽपि शतमन्योऽपि कश्य मध पिबतीति मद्यपकन्या गच्छतीत्यप्याश्चर्यम् । [illegible]रेणापि न म्रियते, विशिष्टकुलोत्पन्नेनानेकयज्ञकारिणाऽनेन तु मद्यपकन्यागमनं क्रियत इत्याश्चर्यम् । अथ च कश्यपपुत्रः कश्यपपुत्री भगिनीं गच्छतीत्याश्चर्यं पश्य । तत्राप्यनेकयज्ञकारी । अथ [illegible] मद्यपपुत्रो मद्यपश्चैव पुत्रीं भगिनीं गच्छतीति नात्र चित्रम् । [illegible] न शतमन्युर्लक्षणयानेकापराधः । मद्यपस्य निषिद्धकारित्व नार्थकारि । 'मन्युः क्रोधे क्रतौ दैन्ये' इति विश्वः । अभिगन्ता [illegible]ति तृट् ॥

आलिमात्मसुभगत्वसगर्वा
कापि शृण्वति मघोनि बभाषे ।
वीक्षणेऽपि सघृणासि तृणां किं
यासि न त्वमपि सार्वगुणेन ॥ ५४ ॥

आलिमिति ॥ [illegible]

[illegible]

कमितारः कामुका दिक्पालास्तमिन्द्रं मुदा भैमीदर्शनादिनिमित्तहर्षेणान्वगुरनुजग्मुः । तल्लिलिङ्गने किमिति निर्गता इत्यत आह– परं केवलमेकः पुरः प्रथमतो वर्त्म करोतु करोतु प्रवर्तयतु । पुरोमार्गकर्तैव दुर्लभ इत्यर्थः । तस्य पुरो गच्छतो गतं गमनमनुलक्षीकृत्य गतिर्यस्य एवंविधः पुरस्यो सहायो न दुर्लभो न । किं त्वेकस्मिन्पुरो निर्गतेऽन्योऽपि तदनुयायी भवति । इन्द्रमनु सर्वेऽपि निर्गता इत्यर्थः । अनुगतिकः 'गेषाद्विभाषा' इति कप् । करोतु, प्रार्थने लोट् । कमितारः, तृच् ॥

प्रेषिताः पृथगथो दमयन्त्यै
चित्तचौर्यचतुरा निजदूत्यः ।
तद्गुरुं प्रति च तैरुपहाराः
संख्यमौख्यकपटेन निगूढाः ॥ ५६ ॥

प्रेषिता इति ॥ अथो अनन्तरं तैरिन्द्रादिभिश्चित्तचौर्ये [illegible] चतुरा निपुणा [illegible] निजदूत्यः [illegible] दमयन्त्यै [illegible] प्रेषिताः । [illegible] इति वा । तद्गुरुं प्रति [illegible] प्रेषिताः । [illegible]

[illegible]

[illegible]

दूरदेशोत्थमतिशयित या ध्वनित शब्दितं शुश्रुवु। किंभूता.— शीघ्रं लङ्घितः पन्था यैस्तैर्हैरथ्यैः कर्तृभिर्भुव लम्भिताः प्रापिता । तथा—पूर्वं वक्रीकृता पश्चादुन्नमिता ऊर्ध्वीकृता कंधरा ग्रीवा यस्मिन्नेवंविधो बन्ध. शरीरावस्थाविशेषो येषाम् । अथवा ध्वनि- रहितं यथा तथा कथान्तरं परित्यज्य शुश्रुवुरिति वा । वाहैरि- मानैर्वा ॥

किं घनस्य जलधेरथवैवं
नैव संशयितुमप्यलभन्त ।
स्यन्दनं परमदूरमपश्य-
न्निःस्वनश्रुतिसहोपनतं ते ॥ ५९ ॥

किमिति ॥ ते देवा इदं घनस्य मेघस्य ध्वनित, समुद्रस्य किमिति संशयितुं संदेहमपि कर्तुमवीत्ममयं नैवालभन्त किंपुन- र्निश्चेतुम् । किंतु नि.स्वनस्य श्रुतिराकर्णनं तया सह तस्या. समये उपनत प्राप्तमदूर निकटवर्तिनं स्यन्दनं रथं पर केवलमपश्यन्ददृशुः। शब्दाकर्णनसमये एव रथोऽपि वेगादागत इत्यर्थः । नलस्याश्वहृ- दयवेदित्वं सूचितम् । प्रथमे क्षणे घनध्वनितस्य स्मरणम्, द्वितीये जलधे., ततः क्रमेण द्वयो. समानधर्मस्मरणलक्षणः पञ्चमक्षणे संशयः । प्रथमक्षण एव रथे समागते कथं संशयः, कथंतरां च विचारः कथंतमां च निर्णय इत्यर्थ. । रथध्वनेर्गाम्भीर्यं सूचितम् ॥

सूतविश्रमदकौतुकिभावं
भाववोधचतुरं तुरगाणाम् ।
तत्र नेत्रजनुपः फलमेते
नैपधं वुबुधिरे विबुधेन्द्राः ॥ ६० ॥

सूतेति ॥ एते विबुधेन्द्रा नेत्रजनुषो नयनजन्मनः फलं नैपधं नलं तत्र रथे बुबुधिरे ज्ञातवन्तः। किंभूतम्—सूतस्य सारथेर्वि- श्रमं ददातीति विश्रमद. कौतुकिभावः कुतूहलित्वं यस्य । तथा तुरगाणां भाववोधे हृदयाशयज्ञाने चतुरम् । अत एव एवंविधस्य सुन्दरान्तरस्याभावादेतस्यावलोकने नेत्रजन्मन. साफल्यमित्यर्थ । सूतश्रमापनोदेनास्माकमप्यभीष्टं कृत्वा श्रममपनेष्यतीति सूचि- तम् । यः पशूनां हृदयं जानाति सोऽस्माकं हृदयस्थमभिप्रायं कथं न ज्ञास्यतीति भाववोधपदेन सूचितम् । विशिष्टं श्रमं द्यति खुद- तीति । एतैश्चिह्नैर्नलोऽयमिति तैर्ज्ञातमिति भावः ॥

वीक्ष्य तस्य वरुणस्तरुणत्वं
यद्बभार निबिडं जडभूयम् ।
नौचिती जलपतेः किमु सास्य
ग्राज्यविस्मयरसस्तिमितस्य ॥ ६१ ॥

वीक्ष्येति ॥ तस्मिन्समये वरुणस्तस्य नलस्य तरुणत्वं वीक्ष्य यत् निबिडं जडभूयं जडत्वं बभार प्राप्तवान् । एनं दृष्ट्वा भैमी मां कथ वरीष्यतीति चिन्तयातिखिन्नोऽभूदित्यर्थः । अथच जडत्वं, तथैव निबिडा जडभूयमपि [illegible] । सा [illegible] [illegible] पाणौ [illegible] [illegible], नैव [illegible] [illegible] [illegible] न [illegible], [illegible] । [illegible], [illegible] भूयम् न युक्तमेव । अन्यान्यपि [illegible] [illegible] युक्तमित्युक्तिः । [illegible] [illegible] [illegible] ॥

रूपमस्य विनिरूप्य तथाति-
ग्लानिमाप रविवंशवतंसः ।
कीर्त्यते यदधुनापि स देवः
काल एव सकलेन जनेन ॥ ६२ ॥

रूपमिति ॥ रविवंशावतंसो भूषणं यमोऽस्य सौन्दर्यं विनिरूप्य विशेषेण सादरमवलोक्य तथा तेन [illegible] निर्ग्लानिमतिशयं काळिमानमाप । यद् येन कारणेन [illegible] जनेनाधुनापि स देवः कालः कृष्णवर्ण एव अथ च [illegible] कीर्त्यते कथ्यते । नलरूपावलोकनजनितकालिम्नोऽद्यापि [illegible] त्यागमस्य कालत्वमन्वर्थं न तु नाममात्रेणेत्यर्थ. । यमोऽपि [illegible] न्तोऽभूदिति भाव· । रविवंशावतंसस्य श्यामलत्वाधिक्या [illegible] यानिर्वचनीयस्वरूपस्य सौन्दर्यं विलोक्य यमस्यापि [illegible] मानं प्राप तस्माज्जनैरेवं कीर्त्यत इति ॥

यं बभार दहनः खलु तापं
रूपधेयभरमस्य विमृश्य ।
तत्र भूदनलता जनिकर्त्री
मा तदप्यनलतैव तु हेतुः ॥ ६३ ॥

यमिति ॥ दहनोऽग्निरस्य नलस्य रूपधेयस्य सौन्दर्यस्य बाहुल्य विमृश्य विचार्य तु स्वार्थं ताप बभार तत्र संतापे [illegible] भिता खलु निश्चयेन जनिकर्त्री जन्मकारिणी मा भूत् । [illegible] स्वस्य तापकारणायोगादेकस्यैव कर्तृत्वकर्मत्वविरोधात् । [illegible] तथापि तु पुनर्निश्चितमनलतैव नलान्यत्वमेव हेतु कारणम् । [illegible] चेन्नलोऽभविष्य तर्हि भैमी ममैवाभविष्यत् । तत्तु नाभूत् [illegible] दु.खवशात्संतप्तोऽभूदिति भाव· । रूपधेय इत्यत्र 'रूप-' इत्या- दिना स्वार्थे धेय । जनिकर्त्रीत्यत्र तरत्ववोधिकेनिवत्ताउे ॥

कामनीयकमधःकृतकामं
काममक्षिभिरवेक्ष्य तदीयम् ।
कौशिकः समखिलं परिपश्य-
न्मन्यते स खलु कौशिकमेव ॥ ६४ ॥

कामेति ॥ कौशिक इन्द्रोऽखिल स्वमात्मानं परिपश्यन्नतिशयं विलोकयन् खलु निश्चितं कौशिकमेवोलूकमेव मन्यते स्म । किं कृत्वा—अध.कृतो न्यक्कृतः कामो येन तदीयं नलसंबन्धि कम-

१ 'अत्र छेकानुप्रासोऽलंकार.' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अ- [illegible] [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'अत्र छेकानुप्रासोऽतिश- [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी ।

१ 'अत्र छेकानुप्रासः श्लेषश्च' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्र छेकानुप्रासोऽतिशयोक्तिश्च' इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'अत्र [illegible] [illegible]नाम' इति साहित्यविद्याधरी ।

-णीयकं सौन्दर्यमक्षिभिः सहस्रेणापि नेत्रैः काननमतितरामवेक्ष्य -नपीय । 'नलाग्रेऽहमुलूकतुल्य एवेतीन्द्रस्य बुद्धिरुदभूत् । मत्स-यिवं स्वस्य नेत्रसद्भावात् । विसंस्थुलत्वादित्यर्थः । अक्षिभिरिति -हुवचनं तद्रूपावलोकने सौन्दर्यसूचनार्थम् । कौशिकस्य कौशि-कत्वं युक्तमेव । 'महेन्द्रगुग्गुलूलूकव्यालग्राहिषु कौशिकः' इत्य-मरः । काननीयकम्, पूर्ववद्भावे 'योपधात्–' इति वुञ् ॥

रामणीयकगुणाद्वयवादं
मूर्तमुत्थितममुं परिभाव्य ।
विस्मयाय हृदयानि वितेरु-
स्तेन तेषु न सुराः प्रबभूवुः ॥ ६५ ॥

रामेति ॥ सुरा इन्द्रादयोऽमुं नलं मूर्तमाकारवन्तमुत्थितमु-द्गतं रामणीयकं सौन्दर्यं तल्लक्षणो गुणः तस्याद्वैत(द्वय)वादोऽद्वि-तीयवादस्तं परिभाव्य विचार्य हृदयान्यन्तःकरणानि विस्मयाया-श्चर्याय यतो वितेरुर्दत्तवन्तः । आकारवत्सौन्दर्यमिदमेकमेव दृष्टं नान्यत्रेत्याश्चर्ययुक्ता यतो जातास्तेन कारणेन तेषु हृदयेषु विषये न प्रबभूवुः समर्था नाभूवन् । आश्चर्यवशात्किं करणीयमधुनेति केनापि न स्फुरितमिति भावः । दानस्य स्वस्वत्वनिवृत्तिपरस्व-त्वापादनत्वाद्विस्मयाय दत्तेषु हृदयेषु स्वामित्वं नाभूदिति युक्त-मेव । रामणीयकं गुणो यस्य तस्याद्वयवाद एतादृशोऽयमेव नान्य इति वा । रमणीयस्य रामणीयकं वत् ॥

प्रेयरूपकविशेषनिवेशैः
संवदद्भिरमराः श्रुतपूर्वैः ।
एष एव स नलः किमितीदं
मन्दमन्दमितरेतरमूचुः ॥ ६६ ॥

प्रैयेति ॥ अमरा इति एव इदमितरेतरं परस्परं मन्दमन्दम-त्यल्पं यथा तथा ऊचुः । एतमिदं कथम्—श्रुतपूर्वैः पूर्वं लो-कमुखाच्छ्रुतैः संवदद्भिरीदृशा गुणाः पूर्वं श्रुतास्तादृशा एवाधुना दृष्टा इति संवादं भजमानैः प्रेयरूपकस्य प्रियरूपस्य यो विशे-षोऽतिशयस्तस्य निवेशैरवस्थानैः सौन्दर्यविशेषचिह्नैः कृत्वा स नल एव एष किम् । श्रुतानुरूपगुणावलोकनेन नल इत्यवसेय-मित्यर्थः । प्रेयरूपकम्, मनोज्ञादित्वाद्भावे वुञ् । मन्दमन्दम् प्रकारे द्विरुक्तिः ॥

तेषु तद्विधवधूवरणार्हं
भूषणं स समयः स रथाध्वा ।
तस्य कुण्डिनपुरं प्रतिसर्प-
न्भूपतेरमिलितानि बभञ्जुः ॥ ६७ ॥

तेष्विति ॥ [illegible]
[illegible]
[illegible]

वरणार्हं योग्यं भूषणमेकः पदार्थः, स समयः स्वयंवरकालश्चैकः, कुण्डिनपुरं प्रतिसर्पन्प्रतिगच्छन् स रथाध्वा रथमार्ग एकः । न-लस्य भूषणादि विचार्य अयं भैमीवरणार्थं तत्र गच्छतीति तैर्नि-र्णीतमित्यर्थः ॥

धर्मराजसलिलेशहुताशैः
प्राणतां श्रितममुं जगतस्तैः ।
प्राप्य हृष्टचलविस्तृततापै-
श्चेतसा निभृतमेतदचिन्ति ॥ ६८ ॥

धर्मराजेति ॥ तैर्धर्मराजसलिलेशहुताशैर्यमवरुणानलैश्चेतसा कृत्वा निभृतं गुप्तमेतद्वक्ष्यमाणमचिन्ति विचारितम् । किंभूतैः — जगतः सम्यक्पालनाल्लोकस्य प्राणतां श्रितं जीववत्प्रियम् । अथ च प्राणात्मवायुभूतं वा अमुं प्राप्य यथासंख्यं हृष्टचलविस्तृतता-पैर्जगत्प्रियत्वाद्धर्मराजत्वाद्यमो हृष्टः, वरुणोऽपि सलिलेशत्वाद्वाय-वशादेव चञ्चलः, वह्निरपि हुताशत्वाद्वायुवशादेव विस्तृततापः प-रिपुष्टो जात इत्यर्थः । अमुना प्राप्तौ यमो हृष्यति लोकप्राणापहा-रित्वात् । वायुना प्राप्तौ जलात्मकत्वात्समेघवरुणत्वाच्च वरुणश्चञ्चलो भवति । तथा वायुना प्राप्तौ वह्निरर्चिर्भिर्भवति । वचनभङ्ग्या यमः क्रुद्धोऽभूत्, वरुणोऽपि चिन्तावशाच्चञ्चलोऽभूत्, वह्निरपि चिन्ता-वशादतितप्तोऽभूदिति भावः ॥

यमचिन्तामाह—

नैव नः प्रियतमोभयथासौ
यद्यमुं न वृणुते वृणुते वा ।
एकतो हि धिगमृतगुणता-
मन्यतः कथमदःप्रतिलम्भः ॥ ६९ ॥

नेति ॥ असौ भैमी यदि अमुं नलं न वृणुते, यद्वा वृणुते उभयथापि वरणेऽवरणे च नोऽस्माकं प्रियतमा प्राणेश्वरी यशो हितकारिणी च नैव भवेत् । कुतः—हि यस्मादेकतोऽवरणपक्षे अमृतगुणता धिक् । यतो नलगुणातिशयं न जानाति सा कथं वरणीया । अन्यतो वरणपक्षे नलगुणातिशयज्ञानेन पुनर्नः अदःप्रतिलम्भः अमुष्या लाभो मम कथम् । उभयथापि न प्रि-यतमेति यमेन अस्मद्गता चिन्ता कृता । एकत, अन्यत, यत-स्ये तसिः ॥

वरुणचिन्तामाह—

मां वरिष्यति तदा यदि भैमी
वेद वेदनमिदं न मदन्यः ।
ईदृशी च कथमातुरचित्ता
[illegible] ॥ ७० ॥

नेति [illegible]
[illegible]
[illegible]

दन्यस्मात्सजातीयाद्विजातीयाद्वा सकाशात् मद्विशेषं समाविश्य कथमाकलयित्री ज्ञास्यति, अपि तु तदपि न ज्ञास्यतीति । उभयथास्या अलाभ इति वरुणेन चतुर्थं चिन्तितम् । मत्तो नले विशेषापरिज्ञानवदन्यस्मान्ममापि विशेषापरिज्ञानाच्च मामपि वरिष्यतीति भाव इति वा ॥

वह्निचिन्तामाह—

नैषधे बत वृते दमयन्त्या
व्रीडितो नहि बहिर्भवितास्मि ।
स्वां गृहेऽपि वनितां कथमास्यं
ह्रीनिमीलि खलु दर्शयिताहे ॥ ७१ ॥

नैषधेति ॥ अहं दमयन्त्या नैषधे वृते सति व्रीडितः सन् न बहिर्भवितास्मि निर्गन्तास्मि । बत खेदे । गृहेऽपि स्वां वनितामास्यं मुखं कथं दर्शयिताहे दर्शयिष्यामि । हि यस्माद् ह्रीनिमीलि लज्जासंकुचितम् । गृहे स्त्रीभयम्, बहिर्लोकदर्शनभयम्, उभयथा कष्टमिति वह्निना संतापेन चिन्तितम् । दर्शयिताहे 'णिचश्च' इत्यात्मनेपदे बुद्ध्यर्थत्वाद्णौ कर्तुर्णौ कर्मत्वम् ॥

इत्यवेत्य मनसात्मविधेयं
किंचन त्रिविबुधी बुबुधे न ।
नाकनायकमपास्य तमेकं
सा स्म पश्यति परस्परमास्यम् ॥ ७२ ॥

इतीति ॥ सा त्रिविबुधी देवत्रयी मनसा इति पूर्वोक्तमवेत्याकलय्य किंचन आत्मविधेयं किमपि स्वीयं कार्यं न बुबुधे ज्ञातवती । किंतु तमेकं नाकनायकमिन्द्रमपास्य विहाय परस्परमास्यं वदनं पश्यति स्म । किंकर्तव्यतामूढाभूदित्यर्थः । 'आत्मविशेषम्' इति पाठे नलापेक्षया आत्मनो न्यूनत्वरूपं विशेषं मनसा विचिन्त्य किंचन न बुबुध इत्यर्थः ॥

किं विधेयमधुनेति विमुग्धं
स्वानुगाननमवेक्ष्य ऋभुक्षाः ।
शंसति स्म कपटे पटुरुच्चै-
र्वचनं समभिलष्य नलस्य ॥ ७३ ॥

किमिति ॥ ऋभुक्षा इन्द्रोऽधुना किं विधेयमित्यस्फुरणाद्विमुग्धं विशेषेण भ्रान्तं स्वानुगानां यमादीनामाननमवेक्ष्य विलोक्य उच्चैर्नितरां कैतवे पटुः कुशलः, अत एव नलस्य वचनं प्रतारणं समभिलष्य दांमनि स वक्ष्यमाणं वदति स्म ॥

सर्वतः कुशलवानसि कच्चि-
त्त्वं स नैषध इति प्रतिभा नः ।
स्वासनार्धगुहृदस्त्वयि रेखां
वीरसेननृपतेरिव विद्मः ॥ ७४ ॥

सर्वत इति ॥ त्वं सर्वतः सप्तसु राज्याङ्गेषु कुशलवानसि कथय । कच्चि कामप्रश्नेऽनं स्वाभिप्रायकथनम् । अपरिचितं प्रति कुशलप्रश्नो न युक्त इत्यत आह—स प्रसिद्धो नैषधस्त्वमिति नोऽस्माकं प्रतिभा आनुमानिकी बुद्धिः । कुत इत्यत आह—त्वय्यस्य मम आसनार्धे विषये सुहृदोऽर्धासनस्य वीरसेननृपतेरिव त्वयि विद्यमाना रेखा शोभा विद्मो जानीमः । वीरसेनस्यदोभन्वात्तत्पुत्रत्वम् । प्रायेण पितृसदृशः पुत्रो भवति । '...भाम्' इति वा पाठः । 'उपमानोपमान या भूपगत्यादि ... आढ्यश्रीः कथ्यते रेखा चक्षुःपीयूषवर्षिणी ॥' इत्यालङ्कारिकाः ।

क्व प्रयास्यसि नलेत्यलमुक्त्वा
यात्रयात्र शुभयाजनि यत्नः ।
तत्तयैव फलसत्वरया त्वं
नाध्वनोऽर्धमिदमागमितः किम् ॥ ७५ ॥

केति ॥ हे नल, त्वं क्व प्रयास्यसि कं देशमुद्दिश्य गमिष्यसि इत्युक्त्वा अलं प्रश्नो नैव युक्तः । यद्यस्मात् नोऽस्माकमत्र ... मार्गविषये वा कार्यविशेषविषये वा पृथ्वीमार्गं वा उपदेश... यात्रा तया शुभया अजनि जातम् । तत् तस्मात् फले ... न्मुख्या तयैव यात्रया त्वमिदमध्वनोऽर्धं न आगमितः ... किम् । अपि तु तयैव प्रापितोऽस्मत्कार्यार्थं न तु स्वकार्यार्थं ... दत्र त्वमागतोऽसीत्यर्थः । अथ च गन्तारं प्रति क्व प्रयास्यसीति वक्तुं लोकेऽनुचितम् ॥

एष नैषध स दण्डभृदेष
ज्वालजालजटिलः स हुताशः ।
यादसां स पतिरेष च शेषं
शासितारमधिगच्छ सुराणाम् ॥ ७६ ॥

एष इति ॥ हे नैषध, एष पुरो दृश्यमानः स प्रसिद्धो दण्डभृद्यमः । तथा—एष ज्वालाजालेन जटिलः परीतः स हुताशोऽग्निः । एष स यादसां पतिर्वरुणः । शेषमवशिष्टं च मां सुराणां शासितारमिन्द्रमधिगच्छ त्वं जानीहि । दण्डभृदादिविशेषणं ... दराय भयाय च । 'वह्नेर्द्वयोर्ज्वालकीलौ' इति पुंलिङ्गो ज्वालशब्दः । पूर्ववाक्यत्रये अधिगच्छेति संबन्धे वाक्यार्थः कर्म । जटिलः मत्वर्थे पिच्छादित्वादिलच् ॥

अत्रागमने कारणमाह—

अर्थिनो वयममी समुपेम-
स्त्वां नलेति फलितार्थमवेहि ।
अध्वनः क्षणमपास्य च खेदं
कुर्महे भवति कार्यनिवेदम् ॥ ७७ ॥

---

१ 'अत्र हेतुः' इति साहित्यविद्याधरी । २ ... 'इत्यस्मात्' ... इति वार्तिकात् ... । ३ '...हेतुः' इति साहित्यविद्याधरी । ४ 'अत्र छेकानुप्रासभावो ...' इति साहित्यविद्याधरी ।

१ 'अत्र हेतुभन' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्र ...मन्' इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'अवगच्छ' इति जीवातुः पाठः । ४ 'अत्र ...' इति साहित्यविद्याधरी ।

अर्थिन इति ॥ हे नल, इति त्वं फलितार्थं तात्पर्यमवेहि जानीहि। इति किम्—अमी वयमर्थिनः सन्तस्त्वां समुपेमो याचकत्वेन प्राप्ताः स्मः (किल) इति। तर्हि याच्यतामित्यत आह—अध्वनो जातं खेदं क्षणमपास्य भवति भवत्समीपे कार्यनिवेदं प्रयोजनज्ञापनं च इदानीमेव कुर्महे ॥

ईदृशीं गिरमुदीर्य बिडौजा
जोषमास न विशिष्य बभाषे ।
नात्र चित्रमभिधाकुशलत्वे
शैशवावधिगुरुर्गुरुरस्य ॥ ७८ ॥

ईदृशीमिति ॥ बिडौजा इन्द्र ईदृशीं पूर्वोक्तां गिरमुदीर्योक्त्वा जोषं तूष्णीमास बभूव, परं विशिष्य न बभाषे। भैमीवरणार्थमागतानामस्माकं दूत्यं कुर्विति विविच्य प्रकटं नावोचत्। निषेधभितेति भावः। एतदेव नलवद्वचन ज्ञेयम्। अत्र ईदृशोऽभिधाकुशलत्वे वचनकौशलविषये चित्रमाश्चर्यं न। कुतः—यतो गुरुर्बृहस्पतिरस्येन्द्रस्य शैशवमवधिर्यथा भवति तथा शैशवमारभ्य गुरुः शिक्षकः, स एवं वदतीति किमाश्चर्यमित्यर्थः। 'आस' इति 'अस गतिदीप्त्यादानेषु' तेन न काप्यनुपपत्तिः। ईदृशीम्, 'त्यदादिषु—' इति कञि 'टिड्ढा—' इति ङीप् ॥

कपटाभिप्रायमजानतो नलस्य धीरोदात्ततां पञ्चदशभिः श्लोकैराह—

अर्थिनामहृषिताखिललोमा
स्वं नृपः स्फुटकदम्बकदम्बम् ।
अर्चनार्थमिव तच्चरणानां
स प्रणामकरणादुपनिन्ये ॥ ७९ ॥

अर्थीति ॥ दानशूरत्वात् अर्थी इति नाम्ना श्रुतेन हृषितानि विकसितान्यखिलानि लोमानि यस्य स नृपो नलः प्रणामकरणाद्भक्तिश्रद्धादिप्रकृष्टनमस्कारकरणाद्धेतोः, तच्चरणानामर्चनार्थमर्चनायै स्वमात्मानमुपनिन्ये तच्चरणसमीप उपहृतवान्। कमिव—स्फुटकदम्बकदम्बमिव रोमाञ्चितत्वाद्विकसितनीपकुसुमसमूहमिवेति स्वपदविशेषणम्। तत्तुल्यमित्यर्थः। कदम्बपुष्पैरपि भक्तेन देवार्चना क्रियते। स्वमात्मानमेव पूजोचितकदम्बपुष्पसदृशं कृत्वार्पयामासेत्यर्थः। हृषित इति 'हृषेर्लोमसु' इतीट् ॥

दुर्लभं दिगधिपैः किममीभि-
स्तादृशं कथमहो मदधीनम् ।
ईदृशं मनसिकृत्य विरोधं
नैषधेन समशायि चिराय ॥ ८० ॥

दुर्लभमिति ॥ नैषधेन नलेन ईदृशं याच्ञादानयोः परस्परविरोधं मनसिकृत्य विचार्य चिराय चिरकालं [illegible] समशायि संशयितम्। ईदृशं कथम्—अमीभिर्दिगधिपैरिन्द्रादिभिः किं वस्तु दुर्लभम्, अपितु न किमपि जगत्याम्। यदिन्द्रादेर्दुर्लभं वस्तु तन्मदधीनं कथम्, अहो आश्चर्यमिति संशयः। दिगधिपैः। खलर्थयोगे षष्ठीनिषेधात्तृतीया। मनसिकृत्य 'अनत्याधान उरसिमनसी' इति वा गतिसंज्ञायां 'ते प्राग्धातो' इति प्राक्प्रयोगे अनञि समासे ल्यप्। अत्याधान उपश्लेषे तु गतिसंज्ञाभावात् उरसि कृत्वा पाणिं शेते इति ल्यबभावः ॥

तमेव संशयमाह—

जीवितावधि वनीयकमात्रै-
र्याच्यमानमखिलैः सुलभं यत् ।
अर्थिने परिवृढाय सुराणां
किं वितीर्य परितुष्यतु चेतः ॥ ८१ ॥

जीवितेति ॥ अखिलैः समस्तैरपि वनीयकमात्रैरिन्द्रसकाशान्न्यूनैः पात्रलक्षणरहितैः केवलैर्याचकैर्जीवितमवधिर्यस्य एवंविधं प्राणपर्यन्तं याच्यमानं याचितं यद्वस्तु सुलभं सुप्रापं, यस्मात्सकाशाद्वा सुलभं तत्। अर्थान्मत्सकाशादर्थिने याचकाय सुराणां परिवृढाय प्रभवे इन्द्रायान्ययाचकेभ्योऽधिकाय किं वितीर्य दत्त्वा ममास्य च चेतोऽन्तःकरणं परितुष्यतु संतुष्टं भवतु। जीवितपर्यन्तं यस्मैकस्मैचिद्दीयते, देवेन्द्राय दातुं योग्यं वस्तु जीवितादधिकं नास्त्येव यद्दातव्यम्। 'अखिलम्' इति वा पाठः। 'वनीयको याचनको मार्गणो याचकार्थिनौ' इत्यमरः ॥

जीविताधिका भैमी तस्मै दीयतामित्याशङ्क्याह—

भीमजा च हृदि मे परमास्ते
जीवितादपि धनादपि गुर्वी ।
न स्वमेव मम सार्हति यस्याः
षोडशीमपि कलां किल नोर्वी ॥ ८२ ॥

भीमजेति ॥ अपिशब्दश्चशब्दो वा किंचिदर्थे। उर्वी यस्या भैम्याः षोडशीमपि कलां षोडशभागं किल निश्चितं नार्हति। यत्संबन्धी षोडशोऽपि भागः समग्रपृथ्वीलक्षणमूल्यलभ्यो न भवति सा भीमजा जीवितादपि धनादपि गुर्वी मूल्यरहिता मे हृदि मम हृदये परं केवलमास्ते विद्यते। किल यतः सा भैमी मम स्वं नैव। केवलं तामभिलष्यामि परं सा मदधीना न भवत्येव। यत्र स्वकीयत्वं तदेव दातुं शक्यते भैम्याः स्वकीयत्वाभावात्[illegible]शक्यमिति कथं चेतः संतुष्यतीति भावः। अथ च राजभिर्विजितं [illegible] बन्धुवित्तादिव्ययः क्रियते सा पृथ्वी राज्ञः परमं स्वं धनं तदपि यस्याः षोडशं भागं नार्हति सा राज्ञो मम स्वं कथम्। अपि तु न कथंचिदित्यर्थः। अथ च यस्याः षोडशीं कलां मम स्वमेव स्वल्पमेव नार्हति किं पुनः समग्रा उर्व्यपि। किल यस्य स्वत्वेन जीवितादपि गुर्वी पृथ्वीलक्षणादपि [illegible] गुर्वी सा मद्धृदये आस्ते अतो दातुमयोग्या इन्द्रेण दुर्लभा नेति [illegible] ।

दीयतां कथमभीप्सितमेषां
दीयतां कथमयाचितमेव ।

१ 'अथ [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी।
२ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी।

१ [illegible]
२ [illegible] इति साहित्यविद्याधरी।

तं धिगस्तु कलयन्नपि वाञ्छा-
मर्थिवागवसरं सहते यः ॥ ८३ ॥

मीयतामिति ॥ अर्थाद्यथा तयेति संबध्यते । मयाऽयाचितमेवाप्रार्थितमेव शीघ्रमेतेभ्यो यथा दीयतां तथा एषामभीप्सितं वस्तु कथं मीयतां ज्ञायताम् । अभीप्सितज्ञानेन विना दातु न शक्यतेऽतो कथितमप्यभीप्सितं ज्ञात भवति चेत्तर्हि अप्रार्थितमेव दीयत इत्यर्थः । ननु ज्ञातेऽप्ययाचितं किमिति दातव्यमित्यत आह—'गत्वा यद्दीयते दानं तदनन्तफलं स्मृतम् । सहस्रगुणमाहूय याचिते तु तदर्धकम् ॥' इति वचनप्रामाण्याद्वाञ्छां याचकस्याभीष्टं कलयन्नपि जानन्नपि यः एतद्याचनानन्तर दास्यामीति अर्थिवाचोऽवसरं सहते प्रतीक्षते तं धिगस्तु सोऽधम. । वाञ्छां ज्ञात्वापि प्रार्थनानन्तर दास्यामीति विचारयति सोऽधम इति किं वाच्यम् । तस्मादयाचितमेव देयमिति भावः । एषाम्, 'क्तस्य च वर्तमाने' इति षष्ठी । अभीप्सितम् 'मतिबुद्धि—' इति वर्तमाने क्तः । कलयन्निति हेतौ शतृ ॥

प्रापितेन चटुकाकुविडम्बं
लम्भितेन बहुयाचनलज्जाम् ।
अर्थिना यदघमर्जति दाता
तन्न लुम्पति विलम्ब्य ददानः ॥ ८४ ॥

प्रापितेनेति ॥ दाता अर्थिना कृत्वा यदघ पातकमर्जति वि[illegible] चिराद्ददानो दाता तत्पातक न लुम्पति परिमार्ष्टुं न शक्नोति । [illegible] सुकृतस्य का कथेत्यर्थ । किंभूतेनार्थिना—चटु प्रियवाक्य, काकु दीनवाक्य, ताभ्यां विडम्ब पराभव प्रापितेन [illegible] प्रिय दैन्य च नाटितेन । तथा—बहु अनेकवार याचन, तेन [illegible] या लज्जा तामपि लम्भितेन प्रापितेन । प्रियवचनादर्वादर्शनेन [illegible] अर्थिने देय, अन्यथा पातकं स्यादिति भाव. । अर्जति, 'अर्ज अर्जने' भ्वादि, 'अर्जह अर्जने' चुरादि. ॥

[illegible]नमुपनीय वदान्यै-
र्दीयते [illegible]मर्थिजनाय ।
[illegible]नोक्तिविदग्धविदग्धा-
[illegible]मूर्च्छदपमृत्युचिकित्सा ॥ ८५ ॥

[illegible] ॥ [illegible] देय दातव्यं वस्तु उपनीय स-[illegible] दीयते देयमकल्पार्थमुदक-[illegible] कृत्वा [illegible] नोक्तियाच-[illegible] तया [illegible]-[illegible] युक्तमरण नस्य [illegible] निश्चयात् स-[illegible] इति वचनप्रमाणा[illegible] । [illegible] ॥

अर्थिने न तृणवद्धनमात्रं
किं तु जीवनमपि प्रतिपाद्यम् ।
एवमाह कुशवज्जलदापी
द्रव्यदानविधिरुक्तिविदग्धः ॥ ८६ ॥

अर्थिन इति ॥ 'कुशवत्सलिलोपेतं दान संकल्पपूर्वकम्' इति वचनाद्दर्भसहितं जल दात्रार्थिने दापयतीति [illegible] दातारं प्रयोजयतीति कुशवज्जलदापी उक्तिविदग्धः श्लेषोक्ति[illegible]रश्च द्रव्यदानविधिर्धनदानप्रकारस्य ज्ञापक यच्छास्त्र स [illegible] ब्रूते । एवं किम्—दात्रा अर्थिने तृणवत्तृणमिव धनमात्रं धनं न प्रतिपाद्यमभिलापमकृत्वा न देय, कि तु जीवनमपि [illegible] अपि तृणवद्देयाः । तृणदान इव प्राणदानेऽपि कोऽपि [illegible] कार्य. । अथ च तृणं दर्भस्तद्युक्तं केवल धन न देयम् । [illegible] जीवनमपि उदकमपि देयमिति ब्रूते । अत एवोक्तिविदग्धः । [illegible]र्थिने प्राणा अपि तृणवद्देयाः किमन्यदिति भावः ॥

पङ्कसंकरविगर्हितमर्हं
न श्रियः कमलमाश्रयणाय ।
अर्थिपाणिकमलं विमलं त-
द्वासवेश्म विदधीत सुधीस्तत् ॥ ८७ ॥

पङ्केति ॥ पङ्कस्य संकरेण संबन्धेन विगर्हितं निन्दितं श्रियो लक्ष्म्या. संपदश्च आश्रयणायार्हं योग्य न भवति । [illegible] लस्थान केनापि नाश्रीयते, अथ चान्यदपि पातकसंबन्धनिन्दि[illegible] स्थानमाश्रययोग्य न भवति । तत्तस्मात्सुधीर्विद्वान्विमलं मल[illegible] (वर्जितम्) पातकरहितं चार्थिपाणिकमलं तस्या लक्ष्म्याः [illegible] वासवेश्म वसतिगृहं विदधीत कुर्यात् । विदुषा संपदर्थि[illegible] त्यर्थ. । अन्येनापि विदुषोज्ज्वलं देवायतन क्रियते ॥

याचमानजनमानसवृत्तेः पूरणाय बत जन्म न यस्य ।
तेन भूमिरतिभारवतीयं न द्रुमैर्न गिरिभिर्न समुद्रैः ॥ [illegible]

याचमानेति ॥ यस्य पुरुषस्य जन्म उत्पत्तिर्याचमानस्य [illegible] नस्य मानसवृत्तेर्मनोरथस्य पूरणाय समर्था न भवति तेन [illegible] इय भूमिरतिभारवती बत कष्टम् । न द्रुमैः, न गिरिभि, न [illegible] मुद्रैः, भारवती । तेन पुंसा यावान्भूमेर्भार., तावान् [illegible] एते तु कश्चित्पुष्पादिना औषधादिना रत्नादिना चोपकु[illegible] [illegible]वदाना । तस्माद्याचकाभिलापपूरण करणीयमिति भाव. ॥

मा धनानि कृपणः खलु जीवं-
स्तृष्णयार्पयतु जातु परस्मै ।
तत्र चैष कुरुते मम चित्रं
यत्तु नार्पयति तानि मृतोऽपि ॥ ८९ ॥

[illegible]मेति ॥ [illegible] जीवन् तृष्णया [illegible] [illegible] कदाचिदपि [illegible] ॥ [illegible]

ाेविल्वा लोभसद्भावान्न ददातीत्यत्र नाश्चर्यम्, मृतोऽप्येष कृपणो [illegible]स्तु पुनः तानि धनानि नार्पयति न प्रयच्छति तत्र च तत्र पुनः [illegible]त्रैव वा विषये मम चित्रमाश्चर्यं कुरुते, मृतस्यापि लोभसद्भा[illegible]वात् । अथ च मृतः सन्नयं कृपणः धनानि नृपसंबन्धीनि राजाय[illegible]त्तानि नार्पणि करोति नार्पयति तत्राश्चर्यम् । यो जीवन्कस्मैचिन्न [illegible]ददाति स मृतोऽपि राज्ञे ददातीत्याश्चर्यम् । तस्माद्यावज्जीवति [illegible]तावद्दातव्यं मृते राजा नेष्यतीति भावः ॥

मामसीभिरिह याचितवद्भि-
दर्तिृजातमवमत्य जगत्याम् ।
यद्यशो मयि निवेशितमेत-
न्निष्क्रयोऽस्तु कतमस्तु तदीयः ॥ ९० ॥

मामिति ॥ इह जगत्यां भूलोके दातृजातं वदान्यमात्रमवमन्यादृत्य मां याचितवद्भिर्याचमानैरमीभिरिन्द्रादिभिः मयि य[illegible]शो निवेशितम् । इन्द्रादयो यस्य याचका जाता इत्यसाधारणं मम कीर्तिः कृता एतस्याः कीर्तेर्निष्क्रयो विनिमयः तदीयः [illegible]तादिसम्बन्धी कतमस्तु कः पुनः तदर्थः अस्तु भवतु । इन्द्रा[illegible]से पूर्वमन्यः कोऽपि चेद्याचिष्यत तेन च तेभ्यः किंचिद्द[illegible]स्यत तर्हि तदेव वस्तु कीर्तिविनिमयं समभविष्यत्, न त्वेवमि[illegible]त्कीर्तितुल्यमेतेभ्यो वितरणीयं विनिमयवस्तु नास्तीति भावः । [illegible]तयश इति वा । स्वर्लोके वर्तमानं कल्पवृक्षादिदातृवर्गमिति [illegible] । दानं तावत्तिष्ठतु, यशोवितरणस्य मूल्यमपि दातव्यमित्यर्थः ॥

लोक एष परलोकमुपेता
हा विहाय निधने धनमेकः ।
इत्यमुं खलु तदस्य निनीष-
त्यर्थिबन्धुरुदयद्दयचित्तः ॥ ९१ ॥

लोक इति ॥ एष लोको निधने मरणे प्राप्ते धनं विहाय एक[illegible]ाकी एव परलोकमुपेता गमिष्यति हा कष्टम् । इति हेतो[illegible]स्तु निश्चितमुदयन्ती उदिता दया यस्मिंस्तद्भूतं चित्तं मनो यस्य [illegible]ऽर्थिबन्धुर्याचकरक्षणः सुहृदस्य दातुर्लोकस्य तद् धनममुं पर[illegible]लोके परलोकगतं जनं वा निनीषति नेतुमिच्छति । [illegible] [illegible] । अधिने [illegible] परलोके तदर्थिबन्धुर्यतिरिति [illegible] । अन्योऽपि [illegible]बन्धुः पूर्वस्थानं [illegible] स्थानान्तरं प्रस्थितस्य एव गच्छत[illegible] [illegible]सुहृदो धनादि तत्स्थानं प्रापयति । उपेता, [illegible] [illegible] [illegible] । द्विपदं [illegible] ॥

दानपात्रमधमर्णमिहैक-
ग्राहि कोटिगुणितं दिवि दायि ।
साधुरेति सुकृतैर्यदि कर्तुं
पारलौकिककुसीदमसीदत् ॥ ९२ ॥

दानेति ॥ इह भुवि एकमपि [illegible] [illegible]

[illegible]

गृह्णाति तच्छीलं दिवि स्वर्गे कोटिगुणितं कोटिपरिमितं दायि द[illegible]दाति दास्यति वा एवंशीलं दानपात्रं अधमर्णं याचकलक्षणं ऋ[illegible]णग्रहीतारं सुकृतैः पुण्यैः कृत्वा पारलौकिकं स्वर्लोकभवं कुसीदं वृद्धिजीविकामसीददविनश्वरं कर्तुं यदि एति प्राप्नोति जानाति वा तर्हि साधुः सज्जन एव एति नान्यः । एवंविधं दानपात्रं साधुव्यतिरेकेण केनापि न लभ्यते । लब्धे च तस्मिन्साधुना चिरकालं स्वर्गे स्थीयते । तस्माद्याचकमनोरथः पूरणीय इति भावः । कुसीदमसीदत्कर्तुं साधुर्यद्येति तर्हि सुकृतैः कृत्वा, नान्येन प्रकारेणेति वा । अन्योऽधमर्णो द्विगुणाधिकं न ददाति, दानपात्रमधमर्णस्तु वार्धुषिक एकगुणं गृहीत्वा कोटिपरिमितं ददाति ततश्चैतादृशमधमर्णं साधुरेव सुकृतैरेव प्राप्नोति नान्योऽन्येन वोपायेनेति वा । 'कुसीदं वृद्धिजीविका' इत्यमरः । दायि, भविष्यति गम्यादयः' इति भविष्यदर्थे णिनिः, 'आवश्यकाधमर्ण्ययोः–' इत्याधमर्ण्ये वा । तद्योगे 'अकेनोर्भविष्यदाधमर्ण्ययोः' इति षष्ठीनिषेधात्कोटिगुणितमिति कर्मणि द्वितीया । पारलौकिकम्, अध्यात्मादिषु लोकोत्तरपदाच्च' इति वक्तव्यात्ठञि अनुशतिकादिपाठादुभयपदवृद्धिः ॥

एवमादि स विचिन्त्य मुहूर्तं
तानवोचत पतिर्निषधानाम् ।
अर्थिदुर्लभमवाप्य सहर्षा-
न्याच्यमानमुखमुल्लसितश्रिः ॥ ९३ ॥

एवमिति ॥ स निषधानां पतिर्नल एवमादि 'जीवितावधि–' इत्येवंप्रभृति मुहूर्तं क्षणं विचिन्त्य विचार्य तानिन्द्रादीनवोचत । किंभूतान्—अर्थिना दुर्लभं याच्यमानस्य याचमानस्य मुखमुल्लसितश्रि उल्लसितशोभमवाप्य सहर्षान् । याचकदाता प्रसन्नमुखो दुर्लभः, तं तु प्रसन्नमुखमवाप्य [illegible] सहर्षाञ्जातानित्यर्थः ॥

नास्ति जन्यजनकव्यतिभेदः
सत्यमन्नजनितो जनदेहः ।
वीक्ष्य वः खलु तनूममृतादां
दृङ्निमज्जनमुपैति सुधायाम् ॥ ९४ ॥

नास्तीति ॥ जन्यजनकयोः कार्यकारणयोः व्यतिभेदः [illegible] [illegible] नास्ति, तथा—[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] जन्यं, [illegible] [illegible] । [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

एतत्सत्यम् । यस्मादित्यादि पूर्ववत् । पूर्वव्याख्यानादेतद्व्याख्यानं ज्यायः । 'अमृतादाम्' इति पाठे आदित्यस्य हलन्तत्वादापि तनूमित्यस्य विशेषणत्वेन योजना । 'नास्ति-' इति अस्तिक्षीरादि-(वदस्ति)ना समासं विधाय पश्चान्नञ्शब्देन समासः । अमृतादम् अमृतादामिति 'अदोऽनन्ने' इति विट् ॥

मत्तपः क्व न तनु क्व फलं वा
यूयमीक्षणपथं व्रजथेति ।
ईदृशं परिणमन्ति पुनर्नः
पूर्वपूरुषतपांसि जयन्ति ॥ ९५ ॥

मत्तप इति ॥ तनु अल्पल्पं मम तपः क्व नु । अदृश्या अपि यूयमीक्षणपथं दृष्टिगोचरं व्रजथेति फलं वा क्व । अपि त्वसंभावितमेतत् । बहुतपोलभ्यस्य फलस्याल्पेनैव तपसा दुर्लभत्वात् । तर्हीदं फलं कथमित्यत आह—ईदृशं भवद्दर्शनलक्षणं फलं परिणमन्ति जनयन्ति भवद्दर्शनफलरूपेण वा परिणतानि एतदाकाराणि नोऽस्माकं पूर्वपूरुषाणां पित्रादीनां तपांसि तदुपार्जितानि पुण्यानि पुनः जयन्ति सर्वोत्कर्षेण वर्तन्ते । मत्पूर्वजपुण्यैर्भवद्दर्शनं जातमिति भावः । जयन्ति सर्वोत्कर्षेण वर्तमानानि तपांसि पुनरीदृशं परिणमन्तीति वा । 'ईदृशान्यपि ददन्तीति' क्वचित्पाठः । तत्र फलशब्दस्य विभक्तिविपरिणामेनेदृशान्यपि दुर्लभान्यपि फलानि नोऽस्मभ्यं ददन्ति तानि पूर्वपूरुषतपांसि पुनर्जयन्तीति व्याख्या । 'परिणमन्ति फलं नः' इति केचित् । तत्र ईदृशं भवद्दर्शनलक्षणं फलं परिणमन्तीति व्याख्या । ददन्ति, 'वा नपुंसकस्य' इति शतुर्नुम् । 'अस्मदो द्वयोश्च' इत्येकत्वे 'नः' इति षष्ठीचतुर्थीबहुवचनस्य नसादेशः ॥

प्रत्यतिष्ठिपदिलां खलु देवीं
कर्म सर्वसहनव्रतजन्म ।
यूयमप्यहह पूजनमस्या
यन्निजैः सृजथ पादपयोजैः ॥ ९६ ॥

प्रतीति ॥ सर्वसहनं व्रतं सर्वभारादिसहनलक्षणो नियमः तस्माज्जन्मोत्पत्तिर्यस्य एवंविधं कर्म व्यापारः सुकृतरूपं कर्तृ इमां भूमिं खलु निश्चयेन देवीं प्रत्यतिष्ठिपत् प्रतिष्ठापयामास । खलु, उत्प्रेक्षायां वा । 'सर्वसहा वसुमती' इत्यभिधानाद्भूमेः सर्वसहत्वम् ततस्तेन सुकृतेन तस्या देवीत्वं कृतमित्यर्थः । तत्र प्रमाणमाह—अहह आश्चर्ये । यत् यूयमपि दिङ्नाथा अपि भूमिमस्पृशन्तोऽपि निजैः स्वीयैः पादपयोजैः चरणकमलैः कृत्वा अस्या भूमेः पूजनं सृजथ कुरुथ । भवन्तो यत्पूजां कुर्वन्ति सा देव्येवेति भवद्भिर्देवीत्वेन प्रतिष्ठापितेत्यर्थः । सर्वापराधसहोऽपि देवत्वं लभते पूज्यश्च । पृथिव्यामागमने किं कारणमिति प्रश्नभावः । प्रत्यतिष्ठिपत्, 'गौ चङि निष्ठनेत्' इत्यकारः ॥

जीवितावधि किमप्यधिकं वा
यन्मनीषितमितो नरडिम्भात् ।
तेन वश्चरणमर्चतु सोऽयं
ब्रूत वस्तु पुनरस्तु किमीदृक् ॥ ९७ ॥

जीवितेति ॥ जीवितमवधिर्मर्यादा यस्य तत् ... प्राणेभ्योऽप्यधिकं वा यत्किमपि वस्तु इतो मल्लक्षणात् नरडिम्भान्मनुष्यबालकाद्भवद्भिर्मनीषितमभिलषितम् । सोऽयं नृपबालो युष्माकं चरणं तेन वस्तुनार्चतु पूजयतु । ईदृग्वस्तु किं पुनः ब्रूत । वाक्यार्थः कर्म । बालोऽप्यहं प्राणाधिकमपि दातव्यं याचने शङ्का न कार्या, ईप्सितं च कथनीयमिति भावः । ... द्वयपूजने सामर्थ्याभावाच्चरणमित्येकवचनेन विनीतत्वं सूचितम् । अर्चतिर्भ्वादिः ॥

एवमुक्तवति वीतविशङ्के
वीरसेनतनये विनयेन ।
वक्रभावविषमामथ शक्रः
कार्यकैतवगुरुर्गिरमूचे ॥ ९८ ॥

एवमिति ॥ अथ कार्ये कैतवगुरुः कपटाचार्यो बृहस्पतिः शक्रः नलं प्रति स्वीयाननलादीनपि प्रति वक्रभावेन वक्रोक्त्या कुटिलाभिप्रायेण च विषमां दुष्टां दुर्बोधां च गिरमूचे । ... न्सति—वीता गता विरुद्धा विविधा शङ्का वा यस्मात् ... मनेकं वा किं याचयिष्यन्तीति त्यक्तभये वीरसेनतनये नले विनयेन विनीतत्वेन एवं पूर्वोक्तमुक्तवति सति ॥

पाणिपीडनमहं दमयन्त्याः
कामयेमहि महीमिहिकांशो ।
दूत्यमत्र कुरु नः स्मरभीतिं
निर्जितस्मर चिरस्य निरस्य ॥ ९९ ॥

पाणीति ॥ हे मही पृथ्वी तस्यां मिहिकांशो चन्द्र नल, नः वयं दमयन्त्याः पाणिपीडनं विवाहः, तल्लक्षणं महमुत्सवं कामयेमहि इच्छामः । कान्त्या वशितया च नितरां जितः स्मरो येन तत्संबुद्धिः चिरस्य चिरकालं स्मराद्भीति भयं निरस्य विरहजन्यं दुःखं विहाय अत्र भैमीविवाहोत्सवे विषये नोऽस्माकं दूत्यं कुरु । सा यथास्मान्वृणीते तथा प्रयत्नं कुर्वित्यर्थः । जितस्मरत्वात्तव स्मरभीतिर्न । अतिसुन्दरस्य तव देवदूतत्वाद्भैमी प्रति दूत्यं कुर्वन् नान्यं प्रति । अथ च स्वीयानपि वञ्चयति—अहं दमयन्त्याः पाणिपीडनं कामये । किंभूतम्—महः उत्सवोऽस्त्यस्मिन्निति महि । नोऽस्माकं चतुर्णां मध्ये मम दूत्यं कुरु न त्वेषाम् । त्वं स्मरभीतिं निरस्य त्यज यस्मान्निर्जितस्मर । निरस्य, असतेर्लोडन्तम् । दूत्यं कुरु, चिरस्य विलम्बमिति यावत्, निरस्य त्यजेति वा । दूत्ये विलम्बो न कार्य इत्यर्थः । भीतिं स्मर जानीहि दूत्याकरणे विलम्बे वा मत्तः शापादिभीतिः स्मरणीया । भीतिम्, कर्मत्वविवक्षा ... प्रश्नभावः । 'नः' पक्षे 'अस्मदो द्वयोश्च' इत्येकत्वे बहुवचनम् ।

१ '... ' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्र नियम-... ' इति साहित्यविद्याधरी । ३ '... च' इति साहित्यविद्याधरी ।

१ 'अत्र छेकानुप्रासो हेतुः' इति साहित्यविद्याधरी । २ '... साहित्यविद्याधरी मद्रपुस्तके त्रुटितास्ति । ३ 'अत्र छेकानुप्रास... रूपकं च' इति साहित्यविद्याधरी ।

अस्मिन्विषये राजान्तरं याच्यतां, न त्वहमित्याशङ्क्याह—

आसते शतमधिक्षिति भूपा-
स्तोयराशिरसि ते खलु कूपाः ।
किं ग्रहा दिवि न जाग्रति ते ते
भास्करस्य कतमस्तुलयास्ते ॥ १०० ॥

आसत इति ॥ हे नल, अधिक्षिति पृथिव्यां शतं बहुसंख्याका भूपा राजान आसते तिष्ठन्ति । परं भूपत्वे तुल्येऽपि त्वमौदार्यादिगुणबाहुल्यान्महाशयत्वात्तोयराशिः समुद्रोऽसि । ते भूपाः खलु निश्चितं कूपा अगाधताभावात् । समुद्रापेक्षया कूपा यथा हीनाः, तथा त्वदपेक्षयान्ये राजान इति । तस्मान्न याचिता इति भावः । आधिक्यमेव समर्थयते—दिवि स्वर्गे तेऽनेकसंख्याकाः प्रसिद्धाश्चन्द्रादयो ग्रहा न जाग्रति स्फुरन्ति किम्, अपि तु प्रकाशन्त एव । परं ग्रहत्वे सत्यपि भास्करस्य तुलया साम्येन कतमो ग्रहः पुनरास्ते, अपितु सूर्यसदृशो ग्रहमध्ये कोऽपि नास्ति तथा त्वत्सदृशोऽन्यो भूपो न विद्यते, अतस्त्वमेव याच्यस इत्यर्थः । 'भास्करस्य कतमस्तु तुलास्ते' इति पाठे भास्करस्य तुला समानः कतम आस्ते, अपि तु न कोऽपि । अधिक्षिति, सप्तम्यर्थेऽव्ययीभावः ॥

विश्वदृश्वनयना वयमेव
त्वद्गुणाम्बुधिमगाधमवेमः ।
त्वामिहैवमनिवेश्य रहस्ये
निर्वृतिं नहि लभेमहि सर्वे ॥ १०१ ॥

विश्वेति ॥ विश्वं पश्यन्ति विश्वदृश्वानि सर्वसाक्षीणि नयनानि येषामेवंभूता यतस्तस्माद्वयमेवागाधं गम्भीरं त्वद्गुणाम्बुधिं त्वद्गुणसमुद्रमवेमो जानीमः, त्वद्गुणसमुद्रं ज्ञातुं नान्यस्य सामर्थ्यं विश्वदृश्वनयनत्वाभावादित्यर्थः । सर्वे वयमिह भैमीपाणिग्रहणलक्षणे रहस्ये गोप्येऽर्थे एवं दूतत्वप्रकारेण त्वामनिवेश्य दूतत्वमप्राप्य निर्वृतिं परमं सुखं नहि नैव लभेमहि प्राप्नुमः । 'इहैकम्' इति पाठे एकं त्वामनिवेश्यानियुज्येत्यर्थः । त्वत्सदृशोऽन्यो नास्ति, इत्यतो दूत्ये नियो(यु)ज्यसे, न करिष्यसि चेच्छापं दास्याम इति भावः । अयमेव वक्रभावः । वयमपि गुणसमुद्रमगाधमेव जानीमः, अत एव गाहितुमसमर्था इति भावः । सर्वदर्शिभिरस्माभिस्त्वद्गुणसमुद्रो न दृष्ट इति वा । सर्वे इति पूर्वश्लोके कृतानपि सहचरवज्रिणं गोपायति । दृश्व इति 'दृशेः क्वनिप्' ॥

शुद्धवंशजनितोऽपि गुणस्य
स्थानतामनुभवन्नपि शक्रः ।
क्षिप्नुरेनमृजुमाशु सपक्षं
सायकं धनुरिवाजनि वक्रः ॥ १०२ ॥

शुद्धेति ॥ शक्रो धनुरिव वक्रोऽजनि क्रूरः कुटिलश्च जातः । किंभूतः शक्रो धनुश्च—शुद्धवंशजनितोऽपि विशिष्टकश्यपकुलोत्पन्नोऽपि दृढवेणुजनितोऽपि च गुणस्य विवेकवीर्यौदार्यादेः मौर्व्याश्च स्थानतामाश्रयतामनुभवन्नपि आश्रयो भवन्नपि । ऋजुं शुद्धाशयमवक्रं च सपक्षं लोकपालांशसंभूतत्वात्, यज्ञे हविर्दानाद्वा सपक्षं मित्रं भैमीप्राप्तिरूपसमानसाध्यत्वादपि मित्रं पक्षसहितं च सायकमिव एनं नलं क्षिप्नुः प्रेरयितुकामः प्रतारयितुकामः त्यक्तुकामश्च उत्तमवंशजस्य गुणाश्रयस्य च वक्रत्वं विरुद्धमित्यपिशब्दौ विरोधद्योतकौ । 'अथास्त्रियाम् । धनुश्चापौ' इत्यमरोक्तेर्धनुः शब्दः पुलिङ्गोऽपि । क्षिप्नुः 'त्रसिगृधि—' इति क्नुः तद्योगे 'न लोका—' इति न षष्ठी ॥

तेन तेन वचसैव मघोनः
स स वेद कपटं पटुरुच्चैः ।
आचरत्तदुचितामथ वाणी-
मार्जवं हि कुटिलेषु न नीतिः ॥ १०३ ॥

तेनेति ॥ उच्चैरतितरां पटुः प्राज्ञः श्लेषवक्रोक्त्यादिचतुरः स नलो मघोन इन्द्रस्य तेन तेन 'पाणिपीडनमहं—' 'त्वामिहैकमनिवेश्य' इत्यादिवचसैव कपटं वेद स जानाति स्म अथ तदुचितां कपटयोग्यां वाचमाचरदूचे । इन्द्रेण तथोक्तेऽपि नलः कथमुक्तवानित्यत आह—हि यस्मात्कुटिलेषु पुरुषेषु आर्जवमकापट्यं नीतिर्न भवति, किं तु कपटिषु कपटेनैव भवितव्यमिति न्यायः । 'व्रजन्ति ते मूढधियः पराभवं भवन्ति मायाविषु ये न मायिनः' इति भारव्युक्तेः नलेनापि कपटित्वमङ्गीकृतं युक्तमित्यर्थः ॥

सेयमुच्चतरता दुरिताना-
मन्यजन्मनि मयैव कृतानाम् ।
युष्मदीयमपि या महिमानं
जेतुमिच्छति कथापथपारम् ॥ १०४ ॥

सेयमिति ॥ हे देवाः, सेयमन्यजन्मनि जन्मान्तरे मयैव कृतानां न तु पूर्वैः, दुरितानामुच्चतरता अतितरा श्रेष्ठता । सा का—या कथापथस्य कथनमार्गस्य पारं परतीरं कथापथं पारयति समाप्तिं नयति वागगोचरं युष्मदीयं यौष्माकीणमपि महिमानं माहात्म्यं जेतुमतिक्रमयितुमिच्छति अभिलष्यति आज्ञारूपं माहात्म्यं अकरणेन विरुद्धभाषणेन च विनाशयितुं वाञ्छति । भवदाज्ञाऽकरणीया दूष्यणीया चेति बुद्धिरुत्पन्नेत्यर्थः । भवदाज्ञा सुकृतेन विना कर्तुं न शक्यते, तच्च मम न विद्यत इति भावः । अथ च महीं उन्नतवान्यः स चासौ नानोऽहङ्कारश्च भैमीप्राप्त्यहङ्कारं पराभवितुं या वाञ्छति सेयं मयैवान्यजन्मनि कृतानां दुरितानामनुभवकर्मणामुच्चतरता माननीयादिरूपा । भवदहङ्कारखण्डने शक्तोऽस्मि तस्माद्भैमीच्छा न कार्या इतीन्द्रकपटोचितो विराज-नोऽर्थः ॥

वित्थ चित्तमखिलस्य न कुर्या
धुर्यकार्यपरिपन्थि तु मौनम् ।

१ 'कन्याकुतुहलिनि'—इति जीवातुसम्मतः पाठः । २ 'समर्थ' इति साहित्यविद्याधरी । ३ '...' इति जीवातुसम्मतः पाठः साहित्यविद्याधरी ।

१ 'ज्येष्ठम्' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'न नमनस्मरणे' इति जीवातुः । ३ 'वचनम्' इति साहित्यविद्याधरी ।

ह्रीगिरास्तु वरमस्तु पुनर्मा
स्वीकृतैव परवागपरास्ता ॥ १०५ ॥

चित्स्थेति ॥ यूयं यद्यपि विश्वसाक्षित्वादखिलस्य सर्वस्य चित्तं विन्थ जानीथ मयैतन्न क्रियत इति, तथापि धुर्याणां श्रेष्ठानां कार्यपरिपन्थि कार्यप्रतिकूलं भैमीप्राप्तिलक्षणप्रधानकार्यविरोधि वा मौनं तु पुन. न कुर्याम् ज्ञातेऽपि ममाभिप्राये मौनं युक्तं न। तदेवाह—न करोमीति। निष्ठुरवचनभाषणरूपा ह्रीर्लज्जा वर मनागस्तु वरम्। मौनित्वादपरास्ताऽनिराकृता परस्य वाक् 'अप्रतिषिद्धमनुमतं भवति' इति न्यायात् स्वीकृतैव पुनर्मा भूत्। तस्माद्भवन्निर्बन्धेऽपि मया स्पष्टं प्रतिषेधः क्रियत इति भाव। 'छन्दसि परिपन्थिपरिपरिणौ पर्यवस्थातरि' इति च्छन्दस्येव निपातितः, तथापि महाकविप्रयोगाद्भाषायामपि साधु। 'प्रत्यर्थिपरिपन्थिन.' इत्यमरः। 'अनुपस्थितपरिपन्थिभिः' इत्युदयनाचार्यः। यद्वा परित. पन्थानं आप्नोति कार्यं तच्छील परिपन्थी इति सिनो समर्थनीयम्। स्वरे विशेषान्निपातनैयर्थ्यं न शङ्क्यम्। 'चित्त' इति पाठे लोट् ॥

यन्मनो विमलदर्पणिकायां
संमुखस्थमखिलं खलु तत्त्वम्।
तेऽपि किं वितरथेदृशमाज्ञां
या न यस्य सदृशी वितरीतुम् ॥ १०६ ॥

यदिति ॥ येषां युष्माकं मनो [illegible] विमलाया निर्मलायां [illegible] नाम यथार्थं करणीयाकरणीय [illegible] स्फुटरूपम्, तेऽपि ईदृशा अपि यूयम् ईदृश[illegible] किं वितरथ दत्थ। ता काम्— [illegible] सदृशी युक्ता न। यो भैम्या. [illegible] दुर्विज्ञात्रा दातुं नैव युक्तेति [illegible]

[illegible] यानिह वर्णानुमदो न-
[illegible] नु करवाणि कथं वः।
[illegible] न भवता तव जाता
[illegible] तृणस्य तृणानि ॥ १०७ ॥

[illegible] नाथ्यनुमदः पाणि। [illegible] तद्विषया [illegible] कुर्याम्। ईदृशा [illegible]

कानां नमहताम्, नसमासेन असाधूनां तृणस्यापि जातौ तृणजातीयमध्येऽपि, पूजने मम घृणा भवति [illegible] जातिरेव श्रेयसी इति मम प्रतिभाति इति भावः ॥

उद्भ्रमामि विरहात्खलु यस्या
मोहमेमि च मुहूर्तमहं यः।
ब्रूत वः प्रभवितासि रहस्यं
रक्षितुं स कथमीदृगवस्थः ॥ १०८ ॥

उद्भ्रमामीति ॥ योऽहं अस्या भैम्या विरहान्मुहु. [illegible] स्युन्मादयुक्तो भवामि पुनः मुहूर्तं क्षणमात्र मोहं मूर्छां च प्राप्नोमि। अन्याः सत्त्वावस्था मयानुभूताः अधुना मूर्छा[illegible] क्षणे अवस्थे अनुभूयेते इत्यर्थः। ईदृगवस्थाद्वययुक्तः [illegible] युष्माकं रहस्यं रक्षितुं गोपायितुमन्त.करणेऽवधारयितुं [illegible] तास्मि शक्तो भवितासि ब्रूत कथयत, अपितु न कथंचिद[illegible] वाक्यार्थ. कर्म। भ्रान्तो रहस्यं गोपायितुं समर्थो न भवति, [illegible] स्याग्रे कथयति। योऽपि मूर्च्छालो मूर्खश्च स मनसि रहस्य [illegible] न शक्नोति किंतु विस्मरत्येवेति दूत्ययोग्यो न भवामीति [illegible]

यां मनोरथमयीं हृदि कृत्वा
यः श्वसिम्यथ कथं स तदग्रे।
भावगुप्तिमविलम्बितुमीशे
दुर्जया हि विषया विदुषापि ॥ १०९ ॥

यामिति ॥ योऽहं मनोरथमयीं संकल्परूपा यां भैमीं [illegible] कृत्वा श्वसिमि जीवामि सोऽहं दूत्यादीकाराद्यनन्तर [illegible] तस्याः पुर. भावानां स्वेदस्तम्भादिसात्त्विकानां गुप्तिं गोप[illegible] म्बितुं कर्तुं ईशे शक्तोऽस्मि, अपि तु न कथंचित्। हि [illegible] दुषापि पण्डितेनापि विषया रूपादयो दुर्जया जेतुमशक्या [illegible] लीकाया अपि यस्याश्चिन्तनेन जीवामि तस्य मम तस्या. [illegible] साक्षात्कारे सात्त्विकभावा· स्फुटमुत्पद्येरन्, ततः कुतो [illegible] चिन्ता, इत्यनोर्पायमाज्ञा ममानुचिता इति भाव.। [illegible] इति पाठे निद्रां करोमि ॥

यामिकाननुपमृद्य च मादृक्
तां निरीक्षितुमपि क्षमते कः।
रक्षिलक्षजयचण्डचरित्रे
पुंसि विश्वसिति कुत्र कुमारी ॥ ११० ॥

यामिकानिति ॥ [illegible] मादृक् [illegible] यामिकान्[illegible] ननुपमृद्य [illegible] तां भैमीं निरीक्षितुमपि क्षमते [illegible] इति [illegible] सुन्दरस्य यामिकमर्दनेन [illegible]

रूपे कुमारी बाला मृद्वङ्गी कोमलहृदया च क्व कुतोऽपि विश्वसेति विश्वासं प्राप्नोति. अपितु न कुतोऽपि । एवंविधं चण्डमाकर्ण्य बाला पलायिष्यत एवेत्यतोऽपि मम दूत्यमयुक्तमिति भावः । एवंविधे कुत्र पुंसीति वा । रक्षणार्थं यामोऽस्यास्तीति यामिकः । अस्त्यर्थे ठन्, कालवाचित्वाद्भवार्थे ठञ् वा ॥

आदधीचि किल दातृकृतार्थं
प्राणमात्रपणसीम यशो यत् ।
आददे कथमहं प्रियया तत्-
प्राणतः शतगुणेन पणेन ॥ १११ ॥

आदधीचीति ॥ प्राणमात्रं जीवितमेव पणसीमा मूल्यावधिर्यस्यैवंविधं यद्यशः आदधीचि दधीचिनामकवदान्यपर्यन्तं दातृभिर्वदान्यैः कृतोऽर्थो मूल्यं यस्य किल श्रूयते यशः प्राणेभ्योऽप्यधिकं मूल्यं नार्हतीति । यशोऽर्थं दधीच्यादिभिः प्राणा एव दत्ताः, न त्वधिकं किंचित् । अहं तद् यशः प्राणतः प्राणेभ्यः शतगुणेन अतितरामधिकेन प्रियया भैमीलक्षणेन पणेन मूल्येन कथमाददेऽङ्गीकुर्याम्, अपि तु न कथंचित् । यदल्पेन मूल्येन लभ्यते तद्बहुना केनापि न गृह्यते, अतो यशोवाञ्छयापि जीवादधिकत्वादेतत्त्वाद्भवतां भैमीप्राप्त्यर्थं मया यत्नो न क्रियत एवेति भावः । अनिर्थीभूय त्वया ब्राह्मणस्य दधीचेरपि प्राणा गृहीताः, किं पुनः क्षत्रियस्य ममेति भावः ॥

अर्थना मयि भवद्भिरिवास्यै कर्तुमर्हति मयापि भवत्सु ।
भीमजार्थपरयाचनचाटौ यूयमेव गुरवः करणीयाः ॥

अर्थनेति ॥ मयापि भवत्सु अस्यै भैम्यर्थमर्थना याञ्चा कर्तुमर्हति उचिता । कैः कस्मिन्निव—भवद्भिर्मयीव । यथा भवद्भिर्मयि याञ्चा क्रियते तथा मयापि भवत्सु । यथा सा मां वरिष्यति तथा भवद्भिरपि कर्तव्यमिति भवन्तो याच्यन्त इत्यर्थः । क्षत्रियस्य दातृत्वमेव युक्तम्, न तु याचकत्वमित्यत आह—भीमजारूपो योऽर्थः प्रयोजनं तत्र परं तत्पर याचनचाटु प्रार्थनाप्रियवचनं तस्मिन्पूर्वमेव गुरव उपदेष्टारः करणीयाः । दिक्पाला अपि याचन्ते चेत्तर्हि मादृशां का कथा । भवतां चेदेतद्युक्तं तर्हि ममापि युक्तमेव । गुरूपदिष्टमेव शिष्यः करोति । 'याचनवाचे' इति पाठे प्रार्थनवचनाय । अर्थनाशब्दस्य भाववचनत्वात्, मयेत्यत्रानुक्ते कर्तरि तृतीया 'न लोका-' इति षष्ठीनिषेधात् । एवं भवद्भिरित्यत्रापि कर्तुमित्यर्हतावुपपदे 'शकधृष-' इति तुमुन् । याचनचाटौ भाषितपुंस्कत्वम् ॥

१ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । [illegible] इति जीवातु । [illegible] जीवातौ [illegible] इति साहित्यविद्याधरी ।

अर्थिताः प्रथमतो दमयन्तीं यूयमन्वहमुपास्य मया यत् ।
ह्रीर्न चेद्व्यतियतामपि तद्वः सा ममापि सुतरां न तदस्तु ॥

अर्थिता इति ॥ मया यूयम् अन्वहं प्रतिदिनमुपास्य पूजां विधाय प्रथमत आदावेव दमयन्तीम् अर्थिता याचिताः । तद्भैमीयाचनं व्यतियतामतिक्रमतामपि मां प्रति याचने भैमीयाचनव्यत्ययं कुर्वतां वो युष्माकं ह्रीश्चेद् नास्ति तर्हि सा लज्जा ममापि सुतरां नास्तु मा भूत् । अतो मयापि भवन्तो भैमीं याचितुं योग्याः 'यत्रोभयोः समो दोषः परिहारोऽपि वा समः । नैकः पर्यनुयोक्तव्यस्तादृगर्थविचारणे ॥' इति न्यायात् । 'अप्रधाने दुहादीनाम्–' इति वचनादप्रधाने कर्मणि 'अर्थिता.' इति निष्ठा । व्यतियताम् कर्मव्यतिहारे सत्यपि 'न गति–' इति (आत्मनेपद)-निषेधात्कर्तरीण. शता ॥

किं च—

कुण्डिनेन्द्रसुतया किल पूर्वं
मां वरीतुमुररीकृतमास्ते ।
व्रीडमेष्यति परं मयि दृष्टे
स्वीकरिष्यति न सा खलु युष्मान् ॥११४॥

कुण्डिनेन्द्रेति ॥ कुण्डिनेन्द्रसुतया भैम्या पूर्वं किल आदावेव मां वरीतुमुररीकृतमङ्गीकृतमास्ते । किल श्रूयते वा । सा भैमी दूत्यार्थं गते मयि दृष्टे सति परं केवलं सात्त्विकभाववशाद्व्रीडं लज्जामेष्यति प्राप्स्यति । युष्मान् खलु निश्चयेन न स्वीकरिष्यति । मय्यनुरागवशान्मम प्राप्तौ भवद्दूत्यकथाकर्णनमपि कुतस्त्यमिति भावः । वामनाचार्यवचनाद्व्रीडशब्दः पुंलिङ्गो घञन्तोऽपि । 'व्रीडमावहति मे' इति रघौ 'व्रीडादिवाभ्यासगतैः' इति माघे महाकविप्रयोगदर्शनात् । उररीकृतम्, भावे क्तः ॥

तत्प्रसीदत निधत्त न खेदं
दूत्यमत्यसदृशं हि ममेदम् ।
हास्यतैव सुलभा न तु साध्यं
तद्विधित्सुभिरनौपयिकेन ॥ ११५ ॥

तदिति ॥ हि यस्मात्पूर्वोक्तप्रकारेण इदं दूत्यं मम अत्यसदृशमनितरामनुचितम् । तत्तस्मात्प्रसीदत ममोपरि प्रसन्ना भवत, खेदमनेनास्मद्वचो न कृतमिति चित्ते तु खं मा कुरुत । अनौपयिकेनानुपायेन तद्दूत्यं विधित्सुभिर्विधातुमिच्छद्भिर्भवद्भिर्हास्यतैवोपहास्यत्वमेव सुलभा, न तु भैमीरूपं साध्यं सुलभम् । मदन्येन साध्यं साधनीयमित्यर्थः ॥

ईदृशानि गदितानि तदानी-
माकलय्य न नलस्य बलारिः ।
संनति स किमपि स्मयमानः
स्वानुगाननविलोकनलोलः ॥ ११६ ॥

ईदृशानीति ॥ न [illegible] तदानीं [illegible] नलस्य

१ [illegible] इति साहित्यविद्याधरी । २ [illegible] इति साहित्यविद्याधरी । ३ [illegible] इति साहित्यविद्याधरी

इति पूर्वोक्तानि गदितानि वचनान्याकलय्य विचार्य उपहासार्थं किमपीषद्धसन् शंसति स्म बभाषे । किंभूतः—अङ्गीकृतमपि पुनरनेन त्यज्यते—इति पश्यतेति विज्ञापनार्थं स्वानुगानामस्यादीनामाननविलोकने लोलः ॥

नाभ्यधायि नृपते भवतेदं
रोहिणीरमणवंशभुवैव ।
लज्जते न रसना तव वाम्या-
दर्थिषु स्वयमुरीकृतकाम्या ॥ ११७ ॥

नेति ॥ हे नृपते नल, रोहिणीरमणस्य चन्द्रस्य वंशे भव(ती)ति भून्नेन पुरुषेणैव भवता इदं 'सेयमुच्चतरता—' (५।१०४) इत्यादि 'कुण्डिनेन्द्रसुतया—(५।११४) इतिपर्यन्तं नाभ्यधायि उक्तम् । चन्द्रकुलोत्पन्नो ह्यङ्गीकरोत्येव, अङ्गीकृतं च परिपालयत्येव, त्वया तु सोमवंशोत्पन्नेनाप्यङ्गीकृतमसोमवश्येनेव न परिपाल्यत इत्यर्थः । अपि[illegible] याचकेषु 'जीवितावधि किमप्यधिकं वा—'(५।९७) इत्यादिना स्वयमात्मनैवोरीकृतमङ्गीकृतं काम्य याचकाभिलषणीयं यया [illegible] तव रसना जिह्वा वाम्याद्वक्रत्वादङ्गीकृतस्यापरिपालना-[illegible] लज्जते लज्जां न प्राप्नोति, अपि तु अङ्गीकृतपरित्यागाल्लज्जा [illegible] । अनयाङ्गीकृतं त्वया परिपालनीयमेवेत्यर्थः । अथ च, [illegible] रोहिण्या गौस्तस्या रमणो बलीवर्दः, तत्कुलोत्पन्नेन बलीवर्देन[illegible] त्वया नोक्तम् । यो युक्तं न करोति स गोसदृशो मूर्खः पशुश्च, [illegible] तादृश इत्यर्थः । बलीवर्दोऽपि जिह्वया भक्षितस्य तृणादेर्वम-[illegible], [illegible] तव जिह्वा वाम्यान्न लज्जते तस्मात्त्वमपि बली-[illegible] । वामस्य भावो वाम्यं ष्यञ् । पक्षे वमन [illegible] वाम्यं, चातुर्वर्ण्यादित्वात्ष्यञ् ॥

भङ्गुरं न वितथं न कथं वा
जीवलोकमवलोकयसीमम् ।
येन धर्मयशसी परिहातुं
धीरहो चलति धीर तवापि ॥ ११८ ॥

भङ्गुरमिति ॥ हे धीर, त्वम् इमं जीवलोकं प्राणिसमूहं भङ्गुरं [illegible] न अवलोकयसि पश्यसि । वितथमलीकं वा [illegible] एवं ज्ञेयम् । अहं जानामीत्यत [illegible] कारणेन धार्मिकस्यातिधीरस्यापि [illegible] धर्मयशसी पुण्यकीर्ती परिहातु[illegible] । [illegible] । अहो इत्याश्चर्ये । [illegible] धर्मयशसी त्वया न हा-[illegible] ।

कः कुलेऽजनि जगन्मुकुटे वः
[illegible] न येन ।
[illegible] कलङ्की
[illegible] ॥ ११९ ॥

[illegible]

क इति ॥ येन प्रार्थकेप्सितं याचकाभिलषितं नापूरि [illegible] तमेतादृक् कः पुरुषो जगन्मुकुटे लोकालङ्करणभूते वः [illegible] प्रसूतः, अपि तु न कोऽपि । अत्र कुले आदित्यवंश[illegible] कलङ्की अजनिष्ट जातः । कष्टं स प्रसिद्धो भवानपि [illegible] भूत् । अङ्गीकृतत्यागात्त्वं कलङ्की भविष्यसि [illegible] कुलं मलिनीकृतं स्यादित्युपहासः । तस्माद्यथा कुलस्य [illegible] भवति तथा कार्यमिति भावः ॥

पूर्वं द्वाभ्यामपि कुलं कलङ्कितमित्युक्तम् इदानीं [illegible]

यापदृष्टिरपि या मुखमुद्रा
याचमानमनु या च न तुष्टिः ।
त्वादृशस्य सकलः स कलङ्कः
शीतभासि शशकः परमङ्कः ॥ १२० ॥

यापेति ॥ याचमानं याचकमनु लक्षीकृत्य वा अपगत[illegible] दरदर्शनम्, अदर्शनं वा या च मुखमुद्रा मौनं या च [illegible] रसंतोषः स सकलः समस्तस्त्वादृशस्य वदान्यस्य, धीरस्य [illegible] ङ्कोऽपयशः । शीतभासि चन्द्रे परं केवलं शशकोऽङ्कश्चिह्नम् । [illegible] कलङ्को न, किं तु चिह्नं शशः । तस्मादपदृष्ट्यादि त्वया न का[illegible] यमिति भावः । शशकः, 'अल्पे' इति कन् ॥

नाक्षराणि पठता किमपाठि
प्रस्मृतः किमथवा पठितोऽपि ।
इत्थमर्थिचयसंशयदोला-
खेलनं खलु चकार नकारः ॥ १२१ ॥

नाक्षराणीति ॥ हे नल, अक्षराणि बाल्ये मातृकां पठ[illegible] त्वया नकारः 'न' इत्ययं शब्दो नापाठि किं नाधीतः किम् । [illegible] पठितोऽपि नकारः प्रस्मृतो विस्मृतः किम् । नकार इत्य[illegible] अर्थिचयस्य याचकसमूहस्य संशय एव दोला द्विकोटि[illegible] तस्या खेलनं क्रीडनं चकार । सत्प्रेक्षाया, निश्चये वा । [illegible] पूर्वं याचकाभिलापे नेति कदापि नोक्तमद्यापि न [illegible] मिति भावः ॥

अब्रवीत्तमनलः क्व नलेदं
लब्धमुज्झसि यशः शशिकल्पम् ।
कल्पवृक्षपतिमर्थिनमित्थं
नाप कोपि शतमन्युमिहान्यः ॥ १२२ ॥

अब्रवीदिति ॥ अनलोऽग्निस्तं नलमब्रवीत्—हे नल, [illegible] शशिकल्पं चन्द्रप्रभमिदमेतादृशं लब्धं [illegible] यशः [illegible]

[illegible]

रज्यसि लजसि । इदं किम्—इह भूलोके अन्यो नलादन्यः कोऽपि कल्पवृक्षस्य पतिं शतमन्युं शतक्रतुमित्थं पूर्वोक्तप्रकारेण अर्थिनं याचकं नाप न प्राप्तवान् । सर्वाभिलापकरः कल्पवृक्षोऽपि यदृश(ग)', यश्च शतयज्ञकारी, तमिन्द्रं याचकं नल एव प्राप्तवानान्य इति यशो न त्याज्यम्' इति कल्पवृक्षोऽपि यन्मनोरथं पूर्णं कर्तुं न समर्थोऽभूत्, त्वं तु समर्थः । शतमन्युरिति पात्रत्वं सूचितम् ॥

न व्यहन्यत कदापि मुदं यः
स्वःसदामुपनयन्नभिलापः ।
तत्पदे त्वदभिषेककृतां नः
स त्यजत्वसमतामदमद्य ॥ १२३ ॥

नेति ॥ अभीष्टसाधनात्स्वःसदां देवानां मुदं हर्षमुपनयन्नयन् योऽभिलापः कदापि केनापि न व्यहन्यत व्यर्थीकृतः । तत्पदे अभिलापस्थाने त्वदभिषेकं तवाभिषेकं स्वाभीष्टसाधनाय कृतां कुर्वतां नोऽस्माकं सोऽभिलापो मादृशः कामपूरणसमर्थोऽन्यो न विद्यत इत्यसमतामदं असाम्यविषयगर्वम् अद्य त्यजतु । कामपूरणे त्वमेव समर्थ इत्यर्थः । व्यहन्यत, कर्मणि तङ् कर्मकर्तरि वा ॥

अब्रवीदथ यमस्तमहृष्ट
वीरसेनकुलदीप तमस्त्वाम् ।
यत्किमप्यभिबुभूषति तत्किं
चन्द्रवंशवसतेः सदृशं ते ॥ १२४ ॥

अब्रवीदिति ॥ अथ यमो भैमीप्राप्तिविघ्नसंभावनयाऽहृष्टं दुःखितं तं नलमब्रवीत्—'हे वीरसेनकुलस्य दीप प्रकाशक नल, तमो भैम्यप्राप्त्य(प्ति)संभावनजन्यं दुःखं यत् त्वां किमपि अल्पमनिर्वाच्यं वाभिबुभूषत्यभिभवितुमिच्छति तत् चन्द्रवंशवसतेश्चन्द्रवंशोत्पन्नस्य ते तव किं सदृशमुचितम्, अपि त्वयुक्तम् । चन्द्रवंशोत्पन्नो हि प्राणानपि ददाति, तद्वुत्पन्नेन त्वयापि तथैव भवितव्यं, न त्वन्यथेति भावः । अथ च दीपरूपं त्वां यदन्धकारमभिबुभूषति तच्चन्द्रवंशवसतेस्ते किमुचितम्, अपि त्वनुचितम् । दीपस्य तमसाभिभवो न युक्तः, तत्रापि चन्द्रवंशवसतेः चन्द्रस्यान्धकारेणाभिभवो न युक्तः, अतस्तद्वंशोत्पन्नस्य तवापि तस्मात्पराभवो न युक्त इत्युपहासः ॥

रोहणः किमपि यः कठिनानां
कामधेनुरपि या पशुरेव ।
नैनयोरपि वृथाभवदर्थी
हा विधित्सुरसि वत्स किमेतत् ॥ १२५ ॥

रोहण इति ॥ कठिनानां निष्ठुराणां पाषाणादीनां मध्ये यः किमपि लोकोत्तरो निष्ठुरो रोहणो विदूरोऽद्रिः मेरुः अथ च निष्कृपाणां कृपणानां मध्ये लोकोत्तरः कृपणो यो विदूराचल', यापि कामधेनुः सापि पशुरेव गौरेव, अज्ञैव च, एनयो रोहणकामधेन्वोरपि संबन्धी अर्थी याचको वृथा निष्फलो नाभवत्, किं तु सफलो जातः । एनयोर्विषयो वा । हा कष्टं हे वत्स, किमेतत् अर्थिप्रातिकूल्यं विधित्सुश्चिकीर्षुरसि । अचेतनेषु कृपणावधिः कठिनावधिश्च रोहण, चेतनेषु पश्ववधिर्मूर्खावधिश्च कामधेनु', ताभ्यामप्यर्थिनेऽभीष्टं दीयते । त्वं तु मृदुचित्तो बुधोऽपि, ततो देयमेवेति भावः । किमिति सामान्यनिर्देशान्नपुंसकत्वम् । एनयो., अन्वादेश एनादेशः । रोहणो वैदूर्यः पर्वतो वा ॥

याचितश्चिरयति क नु धीरः
प्राणने क्षणमपि प्रतिभूः कः ।
शंसति द्विनयनी दृढनिद्रां
द्राङ्निमेषमिषघूर्णनपूर्णा ॥ १२६ ॥

याचित इति ॥ धीरो याचितः सन् क नु कुतः चिरयति कालविलम्बं करोति, अपि तु न । कुत.—क्षणमपि मुहूर्तमात्रमपि प्राणने जीवने कः प्रतिभूर्लग्नकः, अपि तु न कोऽपि । अथ च को ब्रह्मा प्रतिभूः विध्यधीनं जगत् । को ब्रह्मा प्रतिभूरिति काक्वा । तदुक्त.—द्राग् झटिति निमेषमिषेण नेत्रसंकोचव्याजेन घूर्णनेन तन्द्र्या पूर्णा द्विनयनी दृढनिद्रां मरणं कथयति । द्राग्दृढनिद्रामिति वा । यावता कालेन पुनरपि निमेषो भवति तावत्येव काले मरणं भवतीति निमेषतुल्यं मरणम्, तस्माद्विदुषा स्वयाविचारितं शीघ्रमेव दातव्यम् । मरणस्य शीघ्रप्राप्तिभयात् । अनिनिद्रितोऽपि घूर्णते ॥

अभ्रपुष्पमपि दित्सति शीतं
सार्थिना विमुखता यदभाजि ।
लोककस्य खलु चञ्चुपुटेन
म्लानिरुल्लसति तद्वनसद्वे ॥ १२७ ॥

अन्नेति ॥ लोककस्य चातकस्यार्थिना याचकेन चञ्चुपुटेन सा प्रसिद्धा विमुखता पराङ्मुखत्वं यद्घनाद्रि आश्रिता तत्खलु तस्मादेव हेतो', तस्मादिव हेतोरित्युत्प्रेक्षा वा । म्लानि. चातकैरनुल्लङ्घिताकीर्तिः घनसद्मे मेघगृहे उल्लसति शोभते । किंभूते घनसद्मे—शीतं शीतलमभ्रपुष्पं जलं दित्सति दातुमिच्छति अपि । चातकेन याचिते जले कालविलम्बान्मेघानां इयान[illegible]दशो जातमिति भावः । अथ च—लोक एव लोककोऽतिनिकृष्ट[illegible] तस्यार्थिना मुखेन पराङ्मुखत्वं यदाश्रितम्, तन्मलाद् मेघगृहे [illegible] म्लानिरुल्लसति । यत. शीतलं [illegible] [illegible] खपुष्पतुल्यमपि वस्तु दातुमिच्छत' पर [illegible] [illegible]

१ 'अत्र [illegible] [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'पदे [illegible] ...[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । [illegible] इति पाठः [illegible] । '[illegible]' इति सुखावबोधा । ३ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । ४ '[illegible]' इति [illegible] । '[illegible]' इति निम्बकसुखावबोधे । ५ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी ।

१ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । २ '[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी ।

स्यापि जीवितपर्यन्तमयशो भवति किं पुनरिन्द्रादीनां पराङ्मुखत्वेन, तस्मात्त्वया शीघ्रमेव देयमिति भावः । पक्षिणोऽपि विमुखतया मेघेऽपि म्लानिरुल्लसति, किं पुनरन्यत्रेत्यर्थः । तस्मादिन्द्रादीनां तत्त्वतो विमुखत्वेऽयशो भावि इति किं वक्तव्यमिति भावः । 'मेघपुष्पं घनरसः' इत्यमरः ॥

ऊचिवानुचितमक्षरमेनं
पाशपाणिरपि पाणिमुदस्य ।
कीर्तिरेव भवतां प्रियदारा
दाननीरझरमौक्तिकहारा ॥ १२८ ॥

ऊचिवानिति ॥ पाशपाणिरपि वरुणोऽपि पाणिमुदस्योत्क्षिप्य एनं नलमुचितमक्षरं वचनमित्यूचिवान् । इति किम्—भवतां भवादृशां राज्ञां दाने क्रियमाणे यो नीरझरो जलप्रवाहः स एव मौक्तिकहारो यस्याः सा कीर्तिरेव प्रियदाराः प्रेयस्यः स्त्रिय., न तु राजकन्याः, ततः कीर्तिरेव त्वयोपार्जनीया नाकीर्तिः । पाणिमुदस्येति याचकजातिः ॥

चर्म वर्म किल यस्य न भेद्यं
यस्य वज्रमयमस्थि च तौ चेत् ।
स्थायिनाविह न कर्णदधीची
तन्न धर्ममवधीरय धीर ॥ १२९ ॥

चर्मेति ॥ यस्य कर्णस्य चर्म त्वक् न भेद्यमभेद्यं वर्म कवचं किल श्रुतौ । येन कवचनिर्माणार्थं त्वग्दत्ता, यस्य च अस्थि वज्रमयम्, वज्रनिर्माणार्थं येन दधीचिना स्वीयमस्थि दत्तं तौ एवंविधौ वदान्यौ कर्णदधीची अपि इह भूलोके चेद्यस्मात्स्थायिनौ न किंतु मृतावेव । तत्तस्मात् हे धीर प्राज्ञ, त्वं धर्मं नावधीरय मावज्ञासीः । धर्म एव स्थिरतरो नतु स्त्र्यादिसुखं चेति भाव. ॥

अद्य यावदपि येन निबद्धौ
न प्रभू विचलितुं बलिविन्ध्यौ ।
आस्थितावितथतागुणपाश-
स्त्वादृशा स विदुषा दुरपासः ॥ १३० ॥

अद्येति ॥ येन सत्यप्रतिज्ञत्वगुणलक्षणेन पाशेन निबद्धौ बलिविन्ध्यौ दैत्याचलौ अद्य यावदपि एतावन्तमपि कालं विचलितुं प्रतिज्ञातमनिर्वोढुं न प्रभू समर्थौ न जातौ, किं तु ताभ्यामङ्गीकृतं यद्वशेन परिपालितम्। एकः पाताले स्थित', अन्यश्च यद्वशेन न वर्धत इत्यर्थ. । स आस्थितस्याङ्गीकृतस्यावितथता सत्यता तल्लक्षणो गुणः सूत्रं च तल्लक्षणः पाशो रज्जुः सत्यवादितागुण. त्वादृशा त्वद्विधेन विदुषा पण्डितेन दुरपासो दुर्लङ्घ्य. । अङ्गीकृत परिपालयेत्यर्थः । दैत्यपाषाणाभ्यामप्यङ्गीकृतं सत्य कृतम्, अतस्त्वयाङ्गीकृतं निर्वोढव्यमिति भावः ॥

प्रेयसी जितमृगांशुमुखश्री-
र्गां न मुञ्चति दिगन्तगतापि ।
भङ्गिसंगमकुरङ्गदृगर्थे
कः कदर्थयति तामपि कीर्तिम् ॥ १३१ ॥

प्रेयसीति ॥ प्रेयसी प्रियतमा तया—जिता तिरस्कृता लज्जात्मृगांशुमुखाना मृगांशुश्चन्द्रस्तन्मुखाना तारकाणां शोभा भवल्लिमा यया, जिता चन्द्रप्रारम्भशोभा यया . वा, प्राणेश्वरी च जितचन्द्रा मुखश्रीर्यस्या एवंविधा, या दिगन्तगतापि दिक्प्रान्तगता न मुञ्चति त्यजति ... कीर्ति भङ्गी विनश्वरः संगमो यस्याः सा भङ्गिसंगमा एवंभूता, कुरङ्ग मृगाक्षी तस्या अर्थं निमित्तम्, अथ च—दृग् रचना यस्या एवंविधा दृग् यस्या. तत्कृते क. कदर्थयति अपि तु नित्यां कीर्तिं विहायानित्या प्रेयसीं कोऽपि न तस्मात्कीर्तिरेव त्वयाप्युपार्जनीयेति भाव. । अथ च वाग्भङ्गिसंगमत्वं भैम्या. सूचितम् । अन्योऽपि दुष्परस्त्री गुणवतीं पत्नीं न पीडयति । स्त्रियः कृते कीर्तिं त्याज्य कुत्सितो दु स्वरूपोऽर्थं कदर्थ', को' कद्वादेशे अर्थ... वा तद्वतीं करोतीति णिचि 'णाविष्ठवत्–' इति टिलोपे वा पीडयतीति तात्पर्यार्थः । एवं कद... ॥

यान्वरं प्रति परेऽर्थयितार-
स्तेऽपि यं वयमहो स पुनस्त्वम् ।
नैव नः खलु मनोरथमात्रं
शूर पूरय दिशोऽपि यशोभिः ॥ १३२ ॥

यानिति ॥ परे अन्ये पुरुषा यान ... यितारो याचनशीलाः, वरमुद्दिश्यास्मानर्थयितार इति ... वयं यं त्वामर्थयितारः । अहो आश्चर्यम् । येऽन्यस्मै ... समर्थास्ते वयं तव याचका जाता. । स एवभूतस्त्वं पुनः ... नशूर नल, खलु निश्चितं नोऽस्माकं मनोरथमात्रं केवल ... पूरय परिपूर्णं कुर्विति नैव, किं तु इन्द्रादयोऽपि यस्यार्थिनो ... इति यशोभिः दिशोऽपि दिगन्तानपि पूरय । स ... तव महती कीर्तिर्भविष्यतीति भावः । 'यान्परम्' इति अन्ये यानस्मान्प्रति परं केवलमर्थयितारो न तु दातार ... अर्थयितार, ताच्छील्ये तृन् ॥

अर्थितां त्वयि गतेषु सुरेषु
म्लानदानजनिजोरुयशःश्रीः ।
अद्य पाण्डु गगनं सुरशाखी
केवलेन कुसुमेन विधत्ताम् ॥ १३३ ॥

अर्थितामिति ॥ सुरशाखी कल्पतरु. सुरेषु त्वयि ... ऽर्थितां याचकतां गतेषु सत्सु म्लाना विनष्टप्राया दानजा ...

१ 'अत्रोत्प्रेक्षा श्लेषश्च' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्र च्छेकानुप्रासो रूपकं च' इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'अत्र विरोधो हेतुश्च' इति साहित्यविद्याधरी । ४ 'आश्रुता' इति जीवातुसंमतः पाठः । ५ 'अत्र ...' इति साहित्यविद्याधरी ।

१ 'अत्र व्यतिरेकसमासोक्त्युपमाविरोधसंकर.' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्र च्छेकानुप्रास.' इति साहित्यविद्याधरी । ३ '... दाननिनोद' इति पाठस्तिलकजीवातुसाहित्यविद्याधरीसंमत ।

ीया सहजा वा उर्वी महती यशःश्रीः यस्यैवंभूतः सन् अद्य त्वलेन कीर्तिरहितेन कुसुमेन पुष्पेण कृत्वा गगनं पाण्डु श्वेतं विधत्तां करोतु । एतावन्तं कालं कीर्तिपुष्पाभ्यां श्वेतं कृतं, त्वया कीर्तेरपहृतत्वात्केवलेन पुष्पेणेति भावः ॥

'हास्यतैव सुलभा, न तु साध्यम्' इत्यस्योत्तरमाह—

प्रवसते भरतार्जुनवैन्यव-
त्स्मृतिधृतोऽपि नल त्वमभीष्टदः ।
स्वगमनाफलतां यदि शङ्कसे
तदफलं निखिलं खलु मङ्गलम् ॥ १३४ ॥

प्रवसत इति ॥ हे नल, भरतार्जुनवैन्यवत् भरतः शाकुन्तलेयः, अर्जुनः कार्तवीर्यः, पृथुर्वैन्यः तद्वत्स्मृतिधृतः स्मृतिगोचरीकृत इत्यर्थः । एवंभूतोऽपि नलः प्रवसते देशान्तरगामिने पुरुषायाभीष्टं ददातीत्यभीष्टदः स त्वं स्वगमनस्य अफलतां नैष्फल्यं यदि शङ्कसे संभावयसि तर्हि निखिलं समस्तं वैन्यादिस्मरणलक्षणं मङ्गलं शकुनादि च त्वदृष्टान्तेन खलु निश्चितमफलं निष्फलम् । 'वैन्यं पृथुम्–' इत्यादीनां स्मरणस्यापि वैयर्थ्यप्रसङ्गात्स्वगमननैष्फल्यं त्वया नाशङ्कनीयम्, अतो गच्छेत्यर्थः । भरतादिवत्त्वमपीति वा । भरतादेरभ्यर्हितत्वात्पूर्वनिपातः ॥

इष्टं नः प्रति ते प्रतिश्रुतिरभूद्याथ स्वराह्लादिनी
धर्मार्था सृज तां श्रुतिप्रतिभटीकृत्यान्विताख्यापदाम् ।
त्वत्कीर्तिः पुनती पुनस्त्रिभुवनं शुभ्राद्वयादेशना-
द्वर्णानां शितिपीतलोहितहरिन्नाम्नान्वयं लुम्पतु १३५

इष्टमिति ॥ हे नल, नोऽस्माकं इष्टमाकाङ्क्षितं प्रत्युद्दिश्य स्वराह्लादिनी अस्मदाह्लादनात्स्वर्गानन्ददायिनी स्वरेणाङ्गीकारसूचकमधुरस्वरेण चानन्दिनी तथा—धर्मार्था धर्मप्रयोजनिका या तव प्रतिश्रुतिः 'जीवितावधि किमप्यधिकं वा–' (५।९७) इत्यादिका प्रतिज्ञाऽभूज्जाता तां प्रतिश्रुतिमिदानीं सत्यत्वेन श्रुतिप्रतिभटीकृत्य वेदसदृशीं कृत्वा अन्वित श्रुतेः प्रतिभटा प्रतिश्रुतिरिति सार्थकत्वात्ख्यापदं सञ्ज्ञापदं यस्या एवंभूता सृज कुरु । सत्यां कुर्वित्यर्थः । श्रुतिप्रतिभटत्वे हि प्रतिश्रुतिशब्दः सार्थको भवति । सत्यत्वेन स्वीयं वचनं श्रुतितुल्यं कुर्वित्यर्थः । अङ्गीकृतं परिपालयेति भावः । पुनः प्रतिज्ञापालनेन त्वत्कीर्तिः त्रिभुवनं त्रिलोकीं पुनती पुनाना, अथ च [illegible] कुर्वाणा [illegible] शुभ्रस्य श्वेतस्य अद्वयस्य [illegible] द्रव्याणां वस्तूनां शितिपीतलोहितहरिता [illegible] वर्णानां नाम [illegible] अन्वयं सम्बन्धं, [illegible] लुम्पतु विनाशयतु । [illegible] वर्णाभावो [illegible] । [illegible] [illegible] ॥

इति वाक्यप्रतिपादितस्य धर्मस्य वेदैकगम्यत्वोक्तेर्धर्मोऽर्थोऽभिधेयं वाक्यार्थो वा यस्याः सा धर्मप्रतिपादिनी । तथा—श्रूयत इति श्रुतिरित्यन्वितमनुगतार्थमाख्यापदं नामपदं यस्या एवंभूता च । अथ च—प्रतिश्रुतिः प्रतिवचनरूपम् 'अस्तु श्रौषट्' इत्यादिवाक्यं सापि इष्टं यागं प्रति भवति, स्वरैरुदात्तादिभिराह्लादिनी च भवति । अथ च—त्वत्कीर्तिरूपा ब्रह्मप्रतिपादिका श्रुतिः, त्वया कीर्त्यमाना सदा पठ्यमाना वा वेदान्तश्रुतिः श्रवणमननादिद्वारा त्रैलोक्यं पवित्रं कुर्वाणा, यद्वा सत्त्वरजस्तमोरूपेभ्यस्त्रिभ्यो गुणेभ्यो भवतीति त्रिभ्यो भूरुत्पत्तिर्यस्येति वा त्रिभु । सृष्ट्याद्यवस्थात्रयसहितत्वमिति यावत् । तच्च तद्भुवनं चातिगहनं संसाराख्यम् । पृथग्वा पदम् । निवृत्तिद्वारा पुनाना शुभ्रस्यातिनिर्मलस्य निर्दोषस्य ब्रह्माद्वैतस्योपदेशाद्द्रव्याणां दृश्यपदार्थानां कृष्णपीतादिनामसंबन्धं लुम्पति । 'वाचारम्भणं विकारो नामधेयम्' इति श्रुतेः 'एकमेवाद्वितीयं ब्रह्म' इत्यादिवचनाद्ब्रह्मादेर्मिथ्यात्वसाधनान्नामादिविकार निराकरोतीति ध्वनिः । धर्मार्थामिति क्वचित् । इष्टम्, 'इषु इच्छायाम्' अस्माद्यजेश्च कर्मणि भावे च क्तः । यजेः संप्रसारणं यत्वष्टुत्वे च । इष्टिमित्यमरादयः सर्वेऽपि व्याचक्षते 'इष्टिर्यागेच्छयोः' इत्यादिना, तत्तु शिष्टप्रयोगाज्ज्ञातव्यम् । विशेषस्तु ग्रन्थविस्तरभयान्न लिख्यते । 'इष्टम्' इत्येव पाठः साधीयानित्यलम् ॥

यं प्रासूत सहस्रपादुदभवत्पादेन खञ्जः कथं
स च्छायातनयः सुतः किल पितुः सादृश्यमन्विच्छति ।
एतस्योत्तरमद्य नः समजनि त्वत्तेजसां लङ्घने
साहस्रैरपि पङ्गुरङ्घ्रिभिरभिव्यक्तीभवन्भानुमान् १३६

यमिति ॥ सहस्रपात्सहस्रचरणः अथ च सहस्रकिरणः सूर्यः यं प्रासूत प्रसूतवान् स छायानाम्न्या सूर्यपत्न्याः तनयः पुत्रः शनैश्चरः पादेन चरणेन खञ्जः [illegible] । [illegible] पुत्रेण सहस्रचरणेन [illegible] । [illegible] यस्मात् सुतः पितुः सादृश्यमन्विच्छति । [illegible] 'आत्मा वै पुत्रनामासि' इति न्यायात्, [illegible] नालोकितस्य [illegible] । किं कुर्वन्—त्वत्तेजसां लङ्घने [illegible] सहस्रसंख्यैरङ्घ्रिभिः [illegible] । [illegible] [illegible] ॥

[illegible]

इत्याकर्ण्य क्षितीशस्त्रिदशपरिषदस्ता गिरश्चाटुगर्भा
वैदर्भीकामुकोऽपि प्रसभविनिहितं दूत्यभारं बभार ।
अङ्गीकारं गतेऽस्मिन्नमरपरिवृढः संभृतानन्दमूचे
भूयादन्तर्धिसिद्धेरनुविहितभवच्चित्तता यत्र तत्र १३७

इत्याकर्ण्येति ॥ क्षितीशो राजा वैदर्भीकामुकोऽपि भैमीमभिलाषुकोऽपि सन् प्रसभविनिहितं बलादारोपितं दूत्यलक्षणं भारं बभार। किं कृत्वा-इति पूर्वोक्तप्रकारेणोपहासस्यापि करणाच्चाटुगर्भाः प्रियोक्तियुक्तमध्याः त्रिदशपरिषदो देवसभायाः ताः पूर्वोक्ता गिरो वाणीराकर्ण्य । त्रिदशपरिषद' सकाशाद्वा । अन्योऽपि बलान्निहितं भारं दुःखेन वहति । अस्मिन्नलेऽङ्गीकार गते प्राप्ते सति करिष्यामीति तेनाभ्युपगते सति अमरपरिवृढो देवप्रभुरिन्द्रः संभृतानन्दं सानन्दं यथा तथा तं नलं प्रति इत्यूचे । इति किम्—अन्तर्धिसिद्धेः यत्र तत्र सर्वत्र देशे काले अनुविहितमनुसृतं भवच्चित्तं यया तस्या भावोऽनुविहितभवच्चित्तता कार्यसिद्धिः भूयात् । यत्रादृश्यो भवितुमिच्छसि तत्रान्तर्धिसिद्धिर्भूयात्, यत्र नेच्छसि तत्र माभूत्। 'यामिकाननुपमृद्य–'(५।११०) इत्यादि परिहृतमनेनै ॥

श्रीहर्षं कविराजराजिमुकुटालंकारहीरः सुतं
श्रीहीरः सुषुवे जितेन्द्रियचयं मामल्लदेवी च यम् ।
तस्य श्रीविजयप्रशस्तिरचनातातस्य नव्ये महा-
काव्ये चारुणि नैषधीयचरिते सर्गोऽगमत्पञ्चमः ॥ ५ ॥

श्रीहर्षमिति ॥ पूर्वार्धं पूर्ववदेव । श्रीविजयप्रशस्तिनाम्नो ग्रन्थस्य रचनया तातस्य जनकस्य । सापि तेन रचितेत्यर्थः । नव्ये नूतनप्रमेये चारुणि शोभने पञ्चमः पञ्चानां पूरणः सर्गः समाप्तः । नव्ये स्तुत्यर्हे इति, नुधातोः 'अर्हे कृत्य–' इति व्याख्येयम् ॥

इति श्रीवेदरकरोपनामकश्रीनरसिंहपण्डितात्मजनारायणकृते नैषधीयप्रकाशे पञ्चमः सर्गः ॥

षष्ठः सर्गः ।

दूत्याय दैत्यारिपतेः प्रवृत्तो
द्विषां निषेद्धा निषधप्रधानम् ।
स भीमभूमीपतिराजधानीं
लक्षीचकाराथ रथस्य तस्य ॥ १ ॥

दूत्यायेति ॥ अथ दूत्याङ्गीकारादनन्तरं दैत्यारयो देवास्तेषां पतिरिन्द्रस्तस्य दूत्याय दूतकर्मणे प्रवृत्त उद्युक्तः द्विषां निषेद्धा परंतपः स निषधप्रधानं निषधदेशानामधिपः भीमनामको भूमिपती राजा तस्य राजधानीं कुण्डिनाख्यां रथस्य स्वतो जवस्तस्य लक्षीचकार। तां प्रति ययावित्यर्थः । चतुर्णां दूत्यकरणे प्रवृत्तावपि प्राधान्यादिन्द्रोपादानम्। इन्द्राद्युपकारार्थं प्रवृत्त स्वयं परंतपश्चेत्-नेन भीमस्य भयानकस्यापि राज्ञो नगरीं प्रति गमने सामर्थ्यं सूचितम् । प्रधानशब्दः क्लीबे । निषेद्धेति तृच् ॥

भैम्या समं नाजगणद्वियोगं
स दूतधर्मे स्थिरधीरधीशः ।
पयोधिपाने मुनिरन्तरायं
दुर्वारमप्यौर्वमिवौर्वशेयः ॥ २ ॥

भैम्येति ॥ स्थिरधीरक्षोभ्यहृदयो दृढबुद्धिः सोऽधीशो नलो निर्विकारत्वलक्षणे दूतधर्मे विषये दुर्वारमपि दुर्लङ्घ्यमप्यन्तरायं विघ्नभूतं भैम्या समं सार्धं वियोगं नाजगणन्मनसि नागणितवान् । क इव—और्वशेयो मुनिरगस्त्यः पयोधिपाने समुद्रपाने दुर्वारमन्तरायरूपमौर्वमिव वडवानलमिव । विकारहेतौ सत्यपि गाम्भीर्यात्स्वीयं स्वयंवरनायक(कत्वम्) दूरे त्यक्त्वा निष्कपटेनान्तरेव तेषां दूत्यमङ्गीकृतवानिति भावः । दुष्टं वार्वारि येन दुर्वाः तत् और्वविशेषणम् । मित्रावरुणयोर्दीक्षितयोरुर्वशीपुत्रः । उरु बहुभक्ष्युर्वशी तत्पुत्रस्य बहुभोजित्वमेव युक्तमिति च ज्ञेयम् ॥

नलप्रणालीमिलदम्बुजाक्षी
संवादपीयूषपिपासवस्ते ।
तदध्ववीक्षार्थमिवानिमेषा
देशस्य तस्याभरणीबभूवुः ॥ ३ ॥

नलेति ॥ ते देवा यत्र नलदेवानां संवादोऽभूत्तस्य देशस्याभरणीबभूवुः । तत्रैव स्थिता इत्यर्थः । किंभूताः—नलरूपप्रणाल्या मिलत आगच्छतः अम्बुजाक्ष्या भैम्याः संवादपीयूषस्य रहस्यकथालक्षणस्यामृतस्य पाने साभिलाषास्तदाकर्णनैकपराः । तथा—तदध्ववीक्षार्थं नलमार्गावलोकनार्थमिवानिमेषा निमेषरहिताः । देवत्वात्सहजमप्यनिमेषत्वं, नलोऽनेन मार्गेण भैमीकथनार्थं कदा समागमिष्यतीति नलमार्गप्रतीक्षार्थत्वेनोत्प्रेक्षितम्। नलप्रतीक्षार्थं तत्रैव तस्थुरित्यर्थः ॥

तां कुण्डिनाख्यापदमात्रगुप्ता-
मिन्द्रस्य भूमेरमरावतीं सः ।
मनोरथः सिद्धिमिव क्षणेन
रथस्तदीयः पुरमाससाद ॥ ४ ॥

तमिति ॥ स तदीयो नलसंबन्धी रथो भूमेरिन्द्रस्य भीमस्य कुण्डिनमित्याख्यापदमात्रेण संज्ञापदेनैव गुप्तां गोपितामनमरावतीं तां पुरं क्षणेन शीघ्रमाससाद प्राप । स्वरूपतः साक्षादमरावतीं परं कुण्डिननामधेयेति विशेषः । कः कमिव—तपःप्रभावजनितो मनोरथः सिद्धिमिव मनोरथदृष्टान्तेन रथस्यातिजवनत्वं सूचितम्।

---

१ 'अत्र छेकानुप्रासोऽलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी ।

१ 'अत्र छेकानुप्रासोऽलंकारः, अथेन्द्रवज्रोपेन्द्रवज्रयोः संमिलितत्वादुपजातिश्छन्दो भवति' इति साहित्यविद्याधरी। २ 'अत्र छेकानुप्रासोऽलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी। ३ 'अत्र उत्प्रेक्षालंकारः' इति साहित्यविद्याधरी। ४ 'अत्र व्यतिरेकरूपकालंकारः' इति साहित्यविद्याधरी।

भैमीपदस्पर्शकृतार्थरथ्या
सेयं पुरीत्युत्कलिकाकुलस्ताम् ।
नृपो निपीय क्षणमीक्षणाभ्यां
भृशं निशश्वास सुरैः क्षताशः ॥ ५ ॥

भैमीति ॥ भैमीपदस्पर्शेन कृतार्था रथ्या मार्गो यस्याः यत्र भैमी विचरति सेयं नगरी इति उत्कलिकाकुल उत्कण्ठाबाहुल्येन विमानः स नृपो नलस्तां नगरीमीक्षणाभ्यां नेत्राभ्या क्षणमात्रं निपीय सादर प्रेक्ष्य भृशं बहु निशश्वास निश्वसितवान् । यतो दूत्यादेशनात्सुरै. क्षताशः खण्डिताश. । भैम्या सार्धमत्राहं विचरामीति मनोरथेन पूर्वमुत्कण्ठितोऽभूत् । पश्चाद्दूत्यस्मरणाद्दुःखितोऽभूदिति भाव. ॥

खिद्यत्प्रमोदाश्रुलवेन वामं
रोमाञ्चभृत्पक्ष्मभिरस्य चक्षुः ।
अन्यत्पुनः कम्प्रमपि स्फुरत्त्वा-
त्तस्याः पुरः प्राप नवोपभोगम् ॥ ६ ॥

खिद्यदिति ॥ भैमीनगरी मया दृष्टेति प्रमोदेन संसर्गप्रीतिजनितानन्देन जातो योऽश्रुलवो वाष्पलेशस्तेन खिद्यत्स्वेदयुक्तम् । वाष्प एव स्वेदस्थाने जातो यस्यैवंभूतम्, पक्ष्मभिर्नेत्ररोमभी रोमाञ्चन्द्रोमाञ्चयुक्तम् । तान्येव रोमाञ्चस्थाने जातानि यस्यैवंभूतम्, अस्य नलस्य वामं सव्यं चक्षुः तस्याः पुरः प्रथमदर्शनलक्षणं नवोपभोगं नूतनकामकेलिं च प्राप । अन्यद्दक्षिणं चक्षुः पुनः स्फुरतीति स्फुरत् तद्भावेन कम्प्रमपि कम्पनशीलमपि । भैमीप्राप्तिसूचकं स्फुरणं प्राप्येति यावत् । एवंभूतं दक्षिणमपि तस्याः पुरो नवोपभोगं प्राप । चलत्वं नयनस्य यद्यपि स्वभावतो विद्यते तथापि प्रियाप्राप्तिसूचकत्वादित्यस्य सार्थम् । अन्यस्यापि कामिनो नवोपभोगे स्वेदादयः सात्त्विका भावाः प्रभवन्ति । दक्षिणनयनस्फुरणं भैमीलाभसूचक शकुनं कथितम् ॥

रथादसौ सारथिना सनाथा-
द्राजावतीर्याथ पुरं विवेश ।
निर्गत्य बिम्बादिव भानवीया-
त्सौधाकरं मण्डलमंशुसङ्घः ॥ ७ ॥

रथादिति ॥ अथासौ राजा नलः सारथिना सनाथादधिष्ठिताद्रथादवतीर्य पुरं विवेश । क किमिव—अंशुसङ्घः भानवीयात्सूर्यसंबन्धिनो बिम्बान्मण्डलान्निर्गत्य निर्गम्य सौधाकरं चन्द्रसंबन्धि मण्डलमिव । अमावास्यायां सूर्यं प्रविष्टश्चन्द्रकिरणसमूहो यथा प्रतिपदि ततो निर्गत्य चन्द्रं प्रविशति । सूतं रथे संस्थाप्यैकाकी नगर प्रविष्ट इत्यर्थः ॥

चित्रं तदा कुण्डिनवेशिनः सा
नलस्य मूर्तिर्ववृते नदृश्या ।
बभूव तच्चित्रतरं तथापि
विश्वैकदृश्यैव यदस्य मूर्तिः ॥ ८ ॥

चित्रमिति ॥ तदा तस्मिन्समये कुण्डिनवेशिनः पुरप्रवेशिनो नलस्य सा दृग्गोचरः, अथ चातिसुन्दरी मूर्तिः कायः दृश्या न ववृते दृग्गोचर., अथ च सुन्दरी न ववृते नाभूदित्याश्चर्यम् । एतावन्तं कालं दृग्गोचरस्याकस्मादन्तर्हितत्वात्, सुरन्दस्य चेदानीमसुन्दरत्वादाश्चर्यम् । 'भूयादन्तर्धिसिद्धि.–' इति वचनादिच्छावशादन्तर्हितोऽभूदित्यर्थ. । यद्यपि दृश्या नाभूत्तथाप्यस्य मूर्तिर्विश्वस्य सर्वस्य लोकस्यैका मुख्याऽसहाया वा दृश्यैव दृग्गोचर एव बभूवेति यत् तच्चित्रतरमतिशयितमाश्चर्यम् । अन्तर्हितस्याप्यनन्तर्हितत्वे विरोधादाश्चर्यम् । अथ च सर्वस्मिञ्जगति एका रमणीयाभूत्तदतिचित्रम् । एतादृक्सौन्दर्यस्यान्यत्राभावात् । नदृश्येति नसमासो वा ॥

जनैर्विदग्धैर्भवनैश्च मुग्धैः
पदे पदे विस्मयकल्पवल्लीम् ।
तां गाहमानास्य चिरं नलस्य
दृष्टिर्ययौ राजकुलातिथित्वम् ॥ ९ ॥

जनैरिति ॥ तां पुर गाहमाना विलोकयन्ती अस्य नलस्य दृष्टि. राजकुलातिथित्वं राजसदनातिथ्यं ययौ । राजमन्दिर ददर्शेत्यर्थ । 'गाहमानस्य' इति पाठे राजविशेषणम् । राजकुलाभिमुख्यमिति कश्चित् । किंभूताम्—विदग्धैश्चतुरैर्जनै., मुग्धैः सुन्दरैर्भवनैश्च कृत्वा पदेपदे विस्मयस्य कल्पवल्ली कल्पलताम् । कल्पवृक्षसंबन्धिनीं वल्लीमित्यर्थः । अतिशयाश्चर्यकारिणीम् । 'कुलं जनपदे गृहे' इति विश्वः ॥

हेलां दधौ रक्षिजनेऽस्त्रसज्जे
लीनश्चरामीति हृदा ललज्जे ।
द्रक्ष्यामि भैमीमिति संतुतोष
दूतं विचिन्त्य स्वमसौ शुशोच ॥ १० ॥

हेलामिति ॥ असौ नलोऽस्त्रसज्जे शस्त्रसंनद्धे रक्षिजने राजगृहरक्षकलोके हृदा हेलामवज्ञां दधौ । एते मम किमपि कर्तुं न शक्नुवन्तीति । अहं लीनश्चौरवददृश्यो राजा सन् चरामीति विचार्य मनसा ललज्जे । तथा—अहमद्य भैमीं द्रक्ष्यामीति हेतोर्हृदा संतुतोष । तथा—अनन्तर स्वमात्मानं दूतं विचिन्त्य हृदा शुशोच दु.खं कृतवान् । भैमीदर्शनेऽपि मम लाभो नास्तीति । हृदेत्यनेनावज्ञादिसूचका करादिचेष्टा न कृतेत्यर्थ । प्रथमतृतीयचरणाभ्यां पुरप्रापुरागावुक्तौ, द्वितीयचतुर्थाभ्यां तौ प्रशान्तौ कृतौ । दूतस्य मम तस्या अभिलाषोऽनुचित इत्यात्मानं निनिन्देति वा भावः । हेलाम् 'हेलृ अनादरे' इत्यस्मात् 'षिद्भिदादिभ्योऽङ्' ॥

१ 'अत्र छेकानुप्रासकाव्यलिङ्गभावशबलतालंकाराः.' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्र समासोक्तिरलंकारः.' इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'अनोपमालंकारः.' इति साहित्यविद्याधरी ।

१ 'अत्र विरोधाभासोऽलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'निगाहमाना पुरमस्य दृष्टिर्भावदे' इति तिलकजीवातुसंमत. पाठ. । ३ 'अत्र रूपकालंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । ४ 'दृशिम्' इति जीवातुसंमतः पाठः । ५ 'अत्र भावशबलतालंकारः.' इति साहित्यविद्याधरी ।

अथोपकार्याममरेन्द्रकार्या-
त्कक्षासु रक्षाधिकृतैरदृष्टः ।
भैमीं दिदृक्षुर्बहु दिक्षु चक्षु-
र्दिशन्नसौ तामविशद्विशङ्कः ॥ ११ ॥

अथेति ॥ अथ असौ तामुपकार्यां पूर्वदृष्टामुपकारिकामविशत् । किंभूतः—अमराश्चान्ये त्रयः, इन्द्रश्च तेषां प्राधान्यादमरेन्द्रस्य वा कार्याद्धेतोः कार्याद्दरदानाद्धेतोः कक्षासु गृहप्रकोष्ठेषु स्थितै रक्षाधिकृतै रक्षकैरन्तर्हितत्वाददृष्टः अत एव विशङ्को गतभयः । तथा—बहु वारंवारं दिक्षु चक्षुर्दिशन्ददान: । यतो भैमीं दिदृक्षुर्द्रष्टुकामः । 'कक्षा प्रकोष्ठे हर्म्यादे.' इत्यमरः ॥

अयं क इत्यन्यनिवारकाणां
गिरा विभुर्द्वारि विभुज्य कण्ठम् ।
दृशं ददौ विस्मयनिस्तरङ्गां
स लङ्घितायामपि राजसिंहः ॥ १२ ॥

अयमिति ॥ स विभुः प्रशस्तो राजा राजसिंहो नलः लङ्घितायामतिक्रान्तायामप्युपकार्याद्वार्यन्तर्हितोऽप्यहमेभिर्दृष्ट. किमिति विस्मयेनाश्चर्येण निस्तरङ्गां निश्चलां दृशं ददौ दत्तवान् । किं कृत्वा—कोऽयमित्यन्यनिवारकाणां नलान्यनिषेधकारिणां रक्षकाणां गिरा कृत्वा मामेव किमेते निषेधन्तीति धिया कण्ठं विभुज्य वक्रीकृत्य । सिंह इत्यनेन दृष्टेऽप्यात्मनि निर्भयत्वं सूच्यते । सिंहोऽप्यवज्ञया ग्रीवां वक्रीकृत्य गर्वेण दृष्टिं पश्चाद्ददाति । राजसिंहः 'प्रशंसावचनैश्च' इति, 'उपमितम्–' इति वा समासः ॥

अन्तःपुरान्तः स विलोक्य बालां
कांचित्समालब्धुमसंवृतोरुम् ।
निमीलिताक्षः परया भ्रमन्त्या
संघट्टमासाद्य चमच्चकार ॥ १३ ॥

अन्तरिति ॥ स नलः अन्त.पुरस्यान्तर्मध्ये समालब्धुमुद्वर्तयितुमसंवृतेऽनाच्छादिते ऊरू जङ्घे यस्यास्तां कांचित्स्त्रियं विलोक्य 'न नग्नां स्त्रियमीक्षेत' इति स्मृतेः उत्तमपुरुषत्वाच्च निमीलिताक्षः बभूवेति शेष. । तथा—यदृच्छया भ्रमन्त्या चलन्त्या परया कयाचित्स्त्रिया सह निमीलितनयनत्वादेव संघट्टं संपर्कमासाद्य प्राप्य चमच्चकार । सचकितो बभूवेत्यर्थः । 'एकं संधित्सतोऽपर प्रच्यवते' इति न्यायात् सजुगुप्सो जातः ॥

अनादिसर्गस्रजि वानुभूता
चित्रेषु वा भीमसुता नलेन ।
जातेव यद्वा जितशम्बरस्य
सा शाम्बरीशिल्पमलक्षि दिक्षु ॥ १४ ॥

अनादीति ॥ नलेन सा भैमी दिक्षु प्रतिदिशमलक्षि दृश्यते स्म । ननु चक्षुषाऽसंनिकृष्टा कथं दृष्टा । न च शुक्तौ रजतमिव तत्रासत्यपि सारोपाद्भासत इति वाच्यम् । अननुभूतपूर्वस्य वस्तुन आरोपासंभवादित्याशङ्क्य भ्रमान्यथानुपपत्त्या पूर्वानुभवमुत्प्रेक्षते—अनादयो ये सर्गाः सृष्टयस्तेषां स्रक् परम्परा तस्यामनुभूता वा । ननु जन्मान्तरेऽपि भैम्याः परिग्रहे तत्स्मरणे प्रमाणं नास्तीत्यत आह—चित्रेष्वालेख्येषु वा अनुभूता । चित्रेष्वियं निष्क्रियैवानुभूता । यथानुभवं चारोपो भवति । [illegible]थमियमालिङ्गन्तीव, सानुरागमालोकयन्तीव, सप्रणयमनुनयन्तीव, सकेलिकोपमाक्षिपन्तीव, दृश्यत इत्यत आह—यद्वा जितः शम्बरो येन स जितशम्बरो मदन., तस्य या शाम्बरी शम्बरदैत्यस्तस्येयं शाम्बरी माया तस्याः शिल्पं निर्माणं जातेव । [illegible]मेन शम्बरं जयता तस्य मायाप्यपहृता तया माययेव निर्मितेव । यद्वा—शम्बरारेः संबन्धिमाया निर्माणकौशलं सा जातेव । नन्वस्येवेदं शिल्पं तच्च मायामात्रहेतुकं, न तु प्रसिद्धबाह्यकारणजनितमिति । मायानिर्मितं चातिसुन्दरं भवति कारणगुणानुरोधवत्त्वात् । यद्वा नलेन सा कामस्य शाम्बरीरूपं शिल्प कौशल जातेवालक्षि । शम्बरस्य जितत्वात्तन्मायेव भैमीरूपाऽपहृतेत्यर्थः । अथवा जातेवेत्युत्प्रेक्षान्तरम् । प्रागननुभूतापि तदानीं कामशिल्पभूता सा जाता उत्पन्नेवालक्षि । यतोऽपरोक्षमनुभूयते, न च बाध्यते आलिङ्गनालापादिरूपसमर्थप्रवृत्तिजनकत्वादिति भावः । यद्वा शाम्बरीत्युत्प्रेक्षान्तरमेव व्याख्येयम् । विरहवशात्सर्वत्र भैमी दृष्टा सा पूर्वमनुभवतारतम्येन स्मृता सत्यारोपाध्यवसीयते शुक्तौ रजतवत् । यद्वा पूर्वमननुभूतैव स्मरेण प्रतिदिशमपूर्वैवोत्पादितेव यथाविद्यकं रजतम् । गन्धर्वनगरवन्मायावशादत्यन्तमसत्यैवाननुभूतापि भासत इति समुदायतात्पर्यम् ॥

अलीकभैमीसहदर्शनान्न
तस्यान्यकन्याप्सरसो रसाय ।
भैमीभ्रमस्यैव ततः प्रसादा-
द्भैमीभ्रमस्तेन न तास्वलम्भि ॥ १५ ॥

अलीकेति ॥ मोहवशादवलोकिता अलीकभैमी मिथ्याभैमी यया सह तासामपि दर्शनादन्यकन्याप्सरसोऽन्त.पुरस्थिता अप्सरस्तुल्या भैमीव्यतिरिक्ता अबलास्तस्य नलस्य रसाय प्रीतये नाभूवन् । सहदर्शनात्तारतम्यज्ञानस्य संभवादलीकदृष्टाया भैम्याः सकाशादन्या अतिहीना इति तास्वनुरक्तो नाभूत् । [illegible]अलीकदृष्टायामपि तस्यामेवेत्यर्थ. । तास्वेव भैमीबुद्धिः कथं [illegible]त्यत आह—तत. षष्ठ्यर्थे तसिः । तस्य भैमीभ्रमस्यैव भैमीभ्रान्तेरेव प्रसादात्सामर्थ्यात्तेन नलेन तास्वन्यकन्याप्सरःसु भैमीभ्रमो नालम्भि न प्राप्तः । अलीकदृष्टायास्तस्याः सकाशात्तासामन्यत्वात्सादृश्यलक्षणभ्रान्तिकारणाभावाद्भैमीभ्रान्तिर्नोत्पन्नेत्यर्थः ।

भैमीनिराशे हृदि मन्मथेन
दत्तस्वहस्तादिरहादिहस्तः ।

१ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । '[illegible]' इति [illegible] । ३ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी ।

१ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । '[illegible]' इति जीवातुः । २ 'अत्रो[illegible]कारः' इति साहित्यविद्याधरी ।

स तामलीकामवलोक्य तत्र
क्षणादपश्यन्व्यपदद्विबुद्धः ॥ १६ ॥

भैमीति ॥ दूत्याङ्गीकाराद्भैमीविषये निराशे वितृष्णेऽपि हृदि वेद्यमानान्मन्मथेन दत्तः स्वहलः स्वहस्तावलम्बनं यस्मै एवंभूता-द्विरहाद्वियोगाद्विह्वलो विह्वलः । हृदि भैमीनिराशे सतीति वा । हृदि व्याकुले इति वा । एवंभूतः स नलः तत्र उपकार्यायामलीकां तामसत्यरूपां भैमीमवलोक्य क्षणात्तस्मिन्नेव क्षणे विबुद्धो भ्रान्ति-रहितः तामपश्यन्ननवलोकयन्व्यपदद्विपादं प्राप । दूत्याङ्गीकारा-द्भैम्यां निराशत्वेन शान्तोऽपि विरहः कामेन स्वहस्तं दत्त्वा पुन-रुद्दीपितः । विरहजनितया भ्रान्त्या भैमी तेनावलोकिता, भ्रा-न्त्यपगमे च नावलोकितेत्यनवेक्षणहेतुर्मम बोधो वृथा जातो यत्प्रसादान्मया भैमी विलोकिता, सा भ्रान्तिर्गता कष्टं जातमिति दुःखितोऽभूदित्यर्थः । येन हस्तो दत्तस्तस्य हस्तराहित्यं त्वयुक्तम् । अत्र विपरीतमित्याश्चर्यम् । व्यपदत् लृदित्त्वादङ् 'आक्षिताद-ट्व्यवायेऽपि' इत्यधिकारे 'सदिरप्रतेः' इति षत्वम् । 'विह्वल-व्याकुलौ समौ' इत्यमरः ॥

प्रियां विकल्पोपहृतां स याव-
द्दिगीशसंदेशमजल्पदल्पम् ।
अदृश्यवाग्भीषितभूरिभीरु-
र्भवो रवस्तावदचेतयत्तम् ॥ १७ ॥

प्रियामिति ॥ स नलः विकल्पेन संकल्पेन उपहृतामुपनीतां प्रियां भैमीं प्रति दिगीशानां संदेशमल्पमपि यावदजल्पदवोचत्, तावदेव तस्मिन्नेव क्षणेऽदृश्यस्य तस्यैव वाचा भीषिता भयं प्रापिता भूरयो बहव्यो भीरवो भयशीला या बालास्ताभ्यो भवः उत्पन्नो रवः शब्दस्तं नलमचेतयत्सावधानं चकार । भ्रान्तिवीक्षितां भैमीं प्रति इन्द्रादिभिरेवमुक्तमिति यावदुक्तुं प्रारब्धम्, तावदनेनैव शब्देन अदृश्यो भूतादिः कोऽप्यायात इति भीतानां बालानां कलकलेन पुनरभ्रान्तो भूत्वा तूष्णीं बभूवेति भावः । अल्पं संदे-शमिति वा । भीषित इति 'भियो हेतुभये षुक्' । 'चिती संज्ञाने' भौवादिकाद्धेतुमण्णिचि अचेतयत् ॥

पश्यन्स तस्मिन्मरुतादि तन्व्याः
स्तनौ परिस्प्रष्टुमिवात्तवस्त्रौ ।
अक्षान्तपक्षान्तमृगाङ्कभासं
दधार तिर्यग्गलितं विलक्षः ॥ १८ ॥

पश्यन्निति ॥ तस्मिन्नन्तःपुरे अचेतनेन मरुता वायुनापि, अथ च देवेनापि परिस्प्रष्टुमिव [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

१ [illegible]
[illegible]

तमः पुरुषो नास्तीति भावः । प्रच्छन्नकामुकसंभोगे चन्द्रस्य तिरोधानं युक्तमिति ध्वन्यते ॥

अन्तःपुरे विस्तृतवागुरोऽपि
बालावलीनां वलितैर्गुणौघैः ।
न कालसारं हरिणं तदक्षि-
द्वयं प्रभुर्वन्दुमभून्मनोभूः ॥ १९ ॥

अन्तरिति ॥ मनोभूः कामः कालः कृष्णः कनीनिकालक्षणः सारः श्रेष्ठभागो यस्य तत् । तथा—हरिणमभितः पाण्डुरं तस्य नलस्य अक्षिद्वयं वन्दुं सौन्दर्यस्य वशं कर्तुं प्रभुः समर्थो नाभूत् । अथ च नेत्रद्वयमेव हरिणं मृगं धर्तुम् । अरण्ये मृगयुना मृगो धर्तुं सुशकः । कामो मृगयुस्तु अन्तःपुरे नगरमध्ये हरिणं धर्तुं न शशाकेत्याश्चर्यम् । किंभूतः—बालावलीनामवरोधतरुणीपङ्क्तीनां वलितैः सविलासैः, पुनःपुनः प्रवृत्तैर्वा गुणौघैर्नृत्यगीतसौन्दर्या-दिगुणसमूहैर्वलितैरङ्गमोटनैर्गुणौघैश्च वा कृत्वा अन्तःपुरे विस्तृता वागुरा लक्षणया वशीकरणद्रव्यं येन । गुणा एव वागुरास्थाने यस्य जाता इत्यर्थः । अथ च केशपङ्क्तीनां वलितैस्त्रिगुणितैर्दोरकसङ्घैर्नग-रमध्ये विस्तृतवागुरोऽपि । बालां नलः नाभिलाषं नापश्यदित्यर्थः ॥

दोर्मूलमालोक्य कचं रुरुत्सो-
स्ततः कुचौ तावनुलेपयन्त्याः ।
नाभीमथैष श्लथवाससोऽनु
मिमील दिक्षु क्रमकृष्टचक्षुः ॥ २० ॥

दोरिति ॥ एष नलः कचं केशपाशं रुरुत्सोर्बन्धुमिच्छोः क-स्याश्चित्केशसंयमनादेव दोर्मूलं बाहुमूलमालोक्य ततस्तस्मादेशा-त्किंचिदपनीतदृष्टिः ततश्चन्दनादिनाऽनुलेपयन्त्या विलिपयन्त्या-स्तस्या एव तावतिसुन्दरौ कुचौ स्तनावालोक्य ततोऽपि किंचि-दपनीतदृष्टिः । अथ कुचलेपनानन्तरं नाभीविलेपनार्थं श्लथवाससः शिथिलीकृतवसनायास्तस्या एव नाभीमालोक्य ततोऽप्यपनीत-दृष्टिः । एवं दिक्षु सर्वदिशाभ्योऽवक्रमेण दृष्टं मनोहरं चक्षुर्येन एवंभूतः सन् अनु पश्चाद[illegible] [illegible] नेत्रनिमीलनमेव चकार । [illegible] सूचितम् ।

मीलन्स रेकेऽभिमुखागताभ्यां
धर्तुं निपीड्य स्तनसान्तराभ्याम् ।
स्वाङ्गान्यपेतो विजगौ स पश्चा-
त्पुनस्तनतोत्पुलके पुनस्ते ॥ २१ ॥

मीलिति ॥ [illegible]

[illegible]

गतः सन् पश्चात्स्वाङ्गानि स्वीयानवयवान् परस्त्रीसंसर्गाद्विजगौ विशेषेण निनिन्द, एतेऽनुचितकारिण इति। ते स्त्रियौ पुनः पुंसोऽङ्गसङ्गेनोत्पुलके सात्त्विकभावोद्बोधाद्रोमाञ्चिते जाते। स्त्रीणां पापप्रधानत्वात्परपुरुषसंयोगेन तयो रोमाञ्चितत्वं जातम्। नलेन तूत्तमपुरुषत्वात्परस्त्रीसंसर्गादङ्गनिन्दा कृतेति भावः। धर्तुम्, शक्तियोगे तुम्॥

निमीलनस्पष्टविलोकनाभ्यां
कदर्थितस्ताः कलयन्कटाक्षैः।
स रागदर्शीव भृशं ललज्जे
स्वतः सतां ह्रीः परतोऽतिगुर्वी॥ २२॥

निमीलनेति॥ निमीलनं परस्त्रीसंसर्गात्प्रकटविलोकनं च विवस्त्रस्त्रीदर्शनात् निमीलनस्पष्टविलोकनाभ्यां कदर्थितः पीडितः अतस्तास्तरणीरुभयपरिहारार्थं कटाक्षैः कलयन्नवलोकयन् स नलो रागेणानुरागेण दर्शीव पश्यन्निव भृशं ललज्जे लज्जितः। लज्जा तु अन्यतो भवति, तत्कथं लज्जित इत्यत आह—सतां साधूनां परतः सकाशात्स्वतो ह्रीर्लज्जातिगुर्व्यतिमहती भवति। स्वतो यावती लज्जा भवति तावती परतो न। तस्माददृश्यत्वेन कटाक्षावलोकनेन स्वयमेव ललज्जेत्यर्थः॥

रोमाञ्चिताङ्गीमनु तत्कटाक्षै-
र्भ्रान्तेन कान्तेन रतेर्निदिष्टः।
मोघः शरौघः कुसुमानि नाभू-
त्तद्वैर्यपूजां प्रति पर्यवस्यन्॥ २३॥

रोमेति॥ नलाङ्गसङ्गाद्रोमाञ्चिताङ्गीं स्त्रियमनु लक्षीकृत्य तस्य नलस्य कटाक्षैः एतावपि परस्परमनुरक्ताविति भ्रान्तेन रतेः कान्तेन कामेन परस्परसंभोगार्थं निदिष्टः क्षिप्तः कुसुमानि पुष्पलक्षणः शरौघः मोघो निष्फलो नाभूत्। यतः—तस्य नलस्य धैर्यपूजां प्रति पर्यवस्यन्नित्यजानतात्पर्यः। मुख्यप्रयोजनाभावेऽपि [illegible] तेन नासीति तद्धैर्यपूजायामुपयोगात्पुष्पसा[illegible]॥

हित्वैव वर्त्मैकमिह भ्रमन्त्याः
स्पर्शः स्त्रियाः मुखत इत्यवेत्य।
चतुष्पथस्याभरणं बभूव
लोकावलोकाय सतां स दीपः॥ २४॥

हित्वेति॥ [illegible] कृत्वा [illegible] स्त्रियाः [illegible] मुखत मुखेन [illegible] विचार्य सता साधुना प्रकाशनत्व[illegible] पुष्पोकामाल-

वलोकाय चतुष्पथस्य चतुर्णां पथां चतुर्दिग्भ्यः समागतानां [illegible]णामेकत्र समाहारः यस्मिन्स्थितेन लोकेन चतुर्दिग्भ्यः [illegible] जनो दृश्यते तस्याभरणं बभूव। दीपोऽपि लोके [illegible] लोकनाय चतुष्पथस्याभरणं भवति। चतुष्पथम्, समाहारे [illegible] संख्याव्ययादेः' इति नपुंसकत्वम्॥

उद्वर्तयन्त्या हृदये निपत्य
नृपस्य दृष्टिर्न्यवृतद्द्रुतैव।
वियोगिवैरात्कुचयोर्नखाङ्कै-
रर्धेन्दुलीलैर्गलहस्तितेव॥ २५॥

उद्वर्तेति॥ नृपस्य दृष्टिरुद्वर्तयन्त्याः समालम्भन [illegible] कस्याश्चिद्धृदये उरसि निपत्य द्रुतैव वेगसहितैव न्यवृतत्[illegible] परस्त्रीकुचदर्शनभियेत्यर्थः। उत्प्रेक्षते—कुचयोर्विद्यमान[illegible] लीलैरर्धचन्द्राकारैः नखाङ्कैर्नखक्षतैः वियोगिनो नलस्य वैरा[illegible] स्तितेव। गले हस्तो गलहस्तः संजातो यस्याः। तारकादि[illegible] तच्। नखाङ्कदर्शनं चन्द्रदर्शनं च विरहिणोऽसह्यमिति [illegible] गलहस्तितो हि झटिति परावर्तते। न्यवृतदिति 'द्युद्भ्यो [illegible]' इति परस्मैपदे द्युतादित्वादङ्॥

तन्वीमुखं द्रागधिगत्य चन्द्रं
वियोगिनस्तस्य निमीलिताभ्याम्।
द्वयं द्रढीयः कृतमीक्षणाभ्यां
तदिन्दुता च स्वसरोजता च॥ २६॥

तन्वीति॥ तन्व्या मुखं चन्द्रमधिगत्य ज्ञात्वा अथ च [illegible] लक्षणं चन्द्रं प्राप्य द्राक् झटिति निमीलिताभ्यां सङ्कुचित[illegible] वियोगिनस्तस्येक्षणाभ्यां नेत्राभ्यां द्वयं द्रढीयोऽतितरां दृढ[illegible] सत्यं कृतम्। द्वयं किम्—तदिन्दुता तन्मुखचन्द्रत्वम्, [illegible] सरोजता कमलता च। चन्द्रप्राप्तौ कमलस्येव संकोचो [illegible] चन्द्रप्राप्तावेव कमलस्य संकोचो नत्वन्यप्राप्तावित्यन्वयव्य[illegible]काभ्यां तदिन्दुत्वं स्वसरोजत्वं च। तन्वीमुखं चन्द्र[illegible] नलनेत्रे च नीलोत्पलवद्रमणीये इत्यर्थः। परस्त्रीमुखावलोकन[illegible] कमिनि नेत्रसंकोचः कृत इत्युत्तमत्वं सूचितम्॥

चतुष्पथे तं विनिमीलिताक्षं
चतुर्दिगेताः सुखमग्रहीष्यन्।
संघट्य तस्मिन्भृशमीनिवृत्ता-
स्ता एव तद्वर्त्म न चेददास्यन्॥ २७॥

चतुष्पथ इति॥ परस्त्रीमुखाद्यवलोकनभिया निमी[illegible] नलं चतुर्दिगेताः चतुर्दिग्भ्यः समागताः स्त्रियः चतु[illegible] तर्हि सुखमनायासमग्रहीष्यन् अमंस्यन्। चेद्यदि [illegible] नलं संघट्य संघट्टं प्राप्य अदृश्यसंघट्टादेव [illegible] भीत्या निवृत्ताः पुनः पुनर्निवृत्ताः एव पूर्वोक्ताः तद्वर्त्म [illegible]

[illegible] साहित्यविद्याधरी। [illegible]
[illegible] साहित्यविद्याधरी।
[illegible] साहित्यविद्याधरी। [illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible] साहित्यविद्याधरी
[illegible] साहित्यविद्याधरी। [illegible]
[illegible] साहित्यविद्याधरी।

निर्गन्तुं मार्गं नादात्तस्त्र व्यतरिष्यन् । परावृत्तत्वान्मार्गस्तस्मै दत्तः ततो धर्तुं नाशक्नुवन्निति क्रियातिपत्तिः ॥

संघट्टयन्त्यास्तरसात्मभूषा-
हीराङ्कुरप्रोतदुकूलहारी ।
दिशा नितम्बं परिधाप्य तन्व्या-
स्तत्पापसंतापमवाप भूपः ॥ २८ ॥

संघट्टेति ॥ भूपो नलः तन्व्याः कस्याश्चित् नितम्बं दिशा करणभूतया परिधाप्य । दिगम्बरं कृत्वेत्यर्थः । तेन परस्त्रीविवसनकरणेन जनितं यत्पापं तेन संतापं परमं दुःखमवाप प्राप । किंभूतायाः—संघट्टयन्त्याः संघट्टं कुर्वत्याः । अत एव किंभूत— परस्त्रीस्पर्शभिया तरसा परस्त्रीसंस्पर्शभिया झटिति निवृत्तत्वादात्मनो भूषा अलंकाराः तेषु हीरकाः, तेषामङ्कुराः कोटयः तत्र प्रोतं स्यूतं दुकूलं हरति एवंशीलः । स्यूतत्वात्स्वत एवागच्छतो दुकूलस्य नेता । अबुद्धिकारित्वेऽप्यतितरां मयैतदनुचितं कृतमिति संतापादुत्तमत्वं सूचितम् ॥

हतः कयाचित्पथि कन्दुकेन
संघट्ट्य भिन्नः करजैः कयापि ।
कयाचनाक्तः कुचकुङ्कुमेन
संभुक्तकल्पः स बभूव ताभिः ॥ २९ ॥

हत इति ॥ स नलः पथि चतुष्पथरूपे कयाचित्सुन्दर्या कन्दुकेन हतः । अन्यस्मै प्रहितः कन्दुको मध्येमार्गमदृश्यरूपस्य तस्य लग्नः । कयाचित्तत्रैव संघट्ट्य बुद्धिपूर्वं करजैर्भिन्नोऽङ्कितः । कयाचन तत्रैव संघट्ट्य बुद्धिपूर्वमालिङ्गनवशात्कुचकुङ्कुमेनाक्तो अङ्कितः । एवं ताभिरन्तःपुरसुन्दरीभिः संभुक्तकल्प ईषदून संभुक्तो बभूव । प्राप्यधर्माभावादीषदूनत्वं संभोगस्य । ताभिरिति तृतीयया तासामेव बुद्धिपूर्वकारित्वम्, न तु नलस्येति सूचितम् ॥

छायामयः प्रैक्षि कयापि हारे
निजे स गच्छन्नथ नेक्ष्यमाणः ।
तच्चिन्तयान्तर्निरचायि चारु
स्वस्यैव तन्व्या हृदयं प्रविष्टः ॥ ३० ॥

छायेति ॥ कौतुकित्वाद्द्रष्टव्यस्यैव नलप्रतिबिम्बेन भवितव्यमित्याछायत्वात्कयापि तन्व्या सुन्दर्या निजे स्वीये हारे छायामयः प्रतिबिम्बरूपः स नलः प्रैक्षि पूर्वमवलोकितः । अथानन्तरं गच्छन् ततः स्थानात्स्थानान्तरं गच्छन् असौ हारे न ईक्ष्यमाणः न दृश्यमानः अ[illegible] सुन्दरी हारे मया दृष्टः [illegible] गत इति तच्चिन्तया नलचिन्तया [illegible] स नलः स्वस्यैव हृदयं स्वीयमन्तःकरणं प्रविष्ट इति तन्व्या अन्तर्मनसि [illegible] सम्प्रविष्टः इति निरचायि [illegible]मानत्वात्सामीप्यात्तत्रैव प्रविष्ट इति निश्चयः कृत इत्यर्थः । प्रतिबिम्बरूपं तमालोक्य विरहपीडिता जातेति भावः ॥

तच्छायसौन्दर्यनिपीतधैर्याः
प्रत्येकमालिङ्गदमूः रतीशः ।
रतिप्रतिद्वन्द्वितमासु नूनं
नामूषु निर्णीतरतिः कथंचित् ॥ ३१ ॥

तदिति ॥ रतीशः कामः हारादौ तच्छायस्य नलप्रतिबिम्बस्य सौन्दर्येण निपीतमपहृतं धैर्यं यासां ता अमूः अन्तःपुरसुन्दरीः प्रत्येकं पृथक्पृथगालिङ्गत् । ननु रतीशेन रत्या एवालिङ्गनं युक्तम्, न त्वन्यस्या इत्यत आह—नूनमुत्प्रेक्षते । स कामः रतेः प्रतिद्वन्द्वितमास्वतितरां प्रतिस्पर्धिनीषु रतितुल्यास्वमूषु मध्ये कथंचित्केनापि प्रकारेण सौन्दर्यशीलादिना न निर्णीता रतिर्येन एवंभूतो नूनम् । रतेरनिश्चयात्सर्वासामालिङ्गनेन रतेरप्यालिङ्गनं भविष्यतीति बुद्ध्येत्यर्थः । नलप्रतिबिम्बदर्शनमात्रेण सर्वा अपि कामपरवशा जाता इति भावः । तस्य छाया, 'विभाषा सेना–' इति नपुंसकत्वम् । प्रतिद्वन्द्वितमासु, 'तसिलादिषु–' इति पुंवत्त्वं ॥

तस्मादद्दृश्यादपि नातिबिभ्यु-
स्तच्छायरूपाहितमोहलोलाः ।
मन्यन्त एवाहतमन्मथाज्ञाः
प्राणानपि स्वान्सुदृशस्तृणानि ॥ ३२ ॥

तस्मादिति ॥ ताः सुदृशः तस्माद् अदृश्यादपि तस्मान्नातिबिभ्युरतिशयं भयं न प्रापुः । यतः—हारादौ तच्छायस्य तत्प्रतिबिम्बस्य यद्रूपं सौन्दर्यं तेनाहितो जनितो मोहो मदनविकारविलासः, तेन लोलाश्चञ्चलाः, मदनविकारविलासे आसक्ता याः । तत्प्रतिबिम्बदर्शनेन मदनपरवशत्वाददृश्यादपि तस्मादरं न प्रापुरित्यर्थः । एतदपि कुत इत्यत आह—आहतमन्मथाज्ञाः मन्मथस्य नितरामाज्ञाः सुदृशः स्वान्प्राणानपि तृणानीव तृणतुल्यानेव मन्यन्ते स्म, अतो मदनपरवशत्वाद्भयं न प्रापुरिति युक्तम् । यस्य प्राणवाञ्छापि न विद्यते तस्य भयं दूरापास्तमिति भावः । 'लोलश्चलसतृष्णयोः' इत्यमरः ॥

जागर्ति तच्छायदृशां पुरा यः
स्पृष्टे च तस्मिन्विममर्श कम्पः ।
द्रुते द्रुतं तत्पदमन्दनीत्या
स्तम्भितशाददृशां परं मः ॥ ३३ ॥

जागर्तीति । तच्छायदृशां नलप्रतिबिम्बदर्शनेन [illegible] दृशां नारीणां [illegible] कम्पः पुरा जागर्ति [illegible] बिम्बदर्शनमात्रेण च कम्पः समुत्पन्नः [illegible] च कम्पो विममर्श [illegible]

१ [illegible] सात्त्विकभावाः ।
२ [illegible] सात्त्विकभावः
भवे । [illegible]

[illegible] सात्त्विकभावः [illegible]
[illegible] सात्त्विकभावाः
[illegible] सात्त्विकभावाः ।

सार्वभौमस्य चिह्नं लक्षणं रेखारूपं चक्रं पश्या. विलोकयन्तीः पुरन्ध्रीस्तरुणीः प्रति लक्षीकृत्य चित्राण्यतितरामाश्चर्याणि चकार । केन सार्वभौमेनात्र विचरितमिति तासामाश्चर्यमभूदित्यर्थः । 'चान्द्र' इत्यपि पाठः । 'पश्या.' इति पाठे भैम्या संबन्धिनी. पुरन्ध्रीरिति योजना । स्वाम्येन चक्रं राष्ट्रं वर्तयतीति चक्रवर्ती ॥

तारुण्यपुण्यामवलोकयन्त्यो-
रन्योन्यमेणेक्षणयोरभिख्याम् ।
मध्ये मुहूर्तं स बभूव गच्छ-
न्नाकस्मिकाच्छादनविस्मयाय ॥ ४० ॥

तारुण्येति ॥ स नलः तारुण्येन पुण्यां चार्वीमन्योन्यं परस्परसंबन्धिनीमभिख्यां शोभामवलोकयन्त्यो· पश्यन्त्योः कयोश्चिदेणेक्षणयोर्मृगीदृशोर्मध्ये मुहूर्तं क्षणमात्रं गच्छन्सन् आकस्मिकेन निर्हेतुकेन आच्छादनेन तिरोधानेन कृत्वा यो विस्मय आश्चर्यं तस्मै बभूव । भूयादन्तर्धिसिद्धेः—' (५–१३७)इत्यादिवरदानाददृश्यस्य मम स्पर्शेन भवितव्यम्, शरीरेणान्यस्याच्छादनं कर्तव्यम्, अदृश्येषु मदीयभूपारत्नेषु प्रतिबिम्बेन भवितव्यमित्यादीच्छावशात्तदाच्छादनात्तयोराश्चर्यं जनयति स्मेति भाव. । 'पुण्यं तु चार्वपि' इत्यमरः ॥

पुरःस्थितस्य क्वचिदस्य भूपा-
रत्नेषु नार्यः प्रतिबिम्बितानि ।
व्योमन्यदृश्येषु निजान्यपश्य-
न्विस्मित्य विस्मित्य सहस्रकृत्वः ॥ ४१ ॥

पुर इति ॥ क्वचित्प्रदेशे स्त्रीणां पुरोऽग्रे स्थितस्यास्य नलस्यादृश्येषु भूपारत्नेषु भूषणरत्नेषु निजानि स्वीयानि प्रतिबिम्बानि विस्मित्य विस्मित्य पुन पुन विस्मयं प्राप्य नार्य. सहस्रकृत्वः सहस्रवार व्योमनि गगने अपश्यन्नवलोकयन्ति स्म । केवले गगने केनापि प्रतिबिम्बं नावलोक्यते अस्माभिरवलोक्यते । स्वकीयं परकीयमपि किमेतदिति साश्चर्यं पुन. पुन. ददृशुरित्यर्थ. । एतदपि नलस्येच्छावशादेवेति पूर्वमुक्तम् । प्रतिबिम्बितानीति भावे क्त. । रूपाणीति वा संबन्धनीयम् ॥

तस्मिन्विपञ्च्यार्धपथात्तपातं
तदङ्गरागच्छुरितं निरीक्ष्य ।
विसेरतामापुरविस्मरन्त्यः
क्षिप्तं मिथः कन्दुकमिन्दुमुख्यः ॥ ४२ ॥

तस्मिन्निति ॥ इन्दुमुख्यश्चन्द्रवदना कन्दुकं निरीक्ष्य मिथ परस्परं क्षिप्तं तमेवाविस्मरन्त्योऽपि विसेरता [illegible] । किंभूतं कन्दुकम्—तस्मिन्नले विषये [illegible] क्षिप्तं [illegible] प्राप्य अर्धपथेऽर्धमार्गे एव [illegible] । तथा—तदङ्गरागेण [illegible] । [illegible]

पतित इति, कस्माद्गरागोऽसिद्धस्य इति साश्चर्या जाता इति भावः । पथोऽर्धमिति 'अर्धं नपुंसकम्' इति समासः, 'ऋक्–' इत्यादिना समासान्तः ॥

पुंसि स्वभर्तृव्यतिरिक्तभूते
भूत्वाप्यनीक्षानियमव्रतिन्यः ।
छायासु रूपं भुवि वीक्ष्य तस्य
फलं दृशोरानशिरे महिष्यः ॥ ४३ ॥

पुंसीति ॥ महिष्यो राजपत्न्य· मणिबद्धायां भुवि तत्प्रतिबिम्बेषु केवलायां वा भूमौ आतपाभावरूपासु छायासु तस्य नलस्य रूपं स्वरूपं सौन्दर्यं वा वीक्ष्य दृशोर्नेत्रयो फलं साफल्यमानशिरे प्रापु । किं कृत्वा—स्वभर्ता भीम, तस्माद्व्यतिरिक्तभूते व्यतिरिक्तरूपे पुंसि विषये अनीक्षानवलोकनं तस्य यो नियमोऽवश्यंभाव तल्लक्षणं यद्व्रतं तद्विद्यते यासामेवंभूता भूत्वापि सुन्दरवस्त्ववलोकनात्तासां नेत्रसाफल्यं जातम् । प्रतिबिम्बस्य वातपाभावस्य वा पुरुषत्वाभावात्तदवलोकनेऽपि व्रतक्षतिर्नाभूदिति भावः ॥

विलोक्य तच्छायमतर्कि ताभिः
पतिं प्रति स्वं वसुधा पिधत्ते ।
यथा वयं किं मदनं तथैनं
त्रिनेत्रनेत्रानलकीलनीलम् ॥ ४४ ॥

विलोक्येति ॥ ताभिर्नेहरीभि भुवि तच्छायं नलस्य छायां विलोक्य इत्यतर्कि उत्प्रेक्षितम् । इति किम्—यथा वयं स्वं भीमलक्षणं पतिं प्रत्युद्दिश्य मदनं धारयाम. तथा वसुधापि त्रिनेत्रनेत्रानलस्य त्रिलोचनलोचनाग्नेः कीलेन ज्वालेन नील श्यामलं भूतमेनं मदनं भीमलक्षणं स्वं पतिं प्रति धत्ते धारयति किम् । छायाया· श्यामत्वात्त्रिनेत्रेत्यादि विशेषणं युक्तम् । यथा वयं भीमं प्रति मदनं पिदध्महे लज्जावशादन्तर्गूढतया धारयाम, तथा स्वं पतिं प्रति वसुधा मदनं पिधत्ते अन्तर्गूढतया धारयति किमिति वा । नलोऽतिसुन्दर इति भावः । 'ज्वालेकीलावर्चिर्हेति' इत्यमरः ॥

रूपं प्रतिच्छायिकयोपनीत-
मालोकि ताभिर्यदि नाम कामम् ।
तथापि नालोकि तदस्य रूपं
हारिद्रभङ्गाय विनीणभङ्गम् ॥ ४५ ॥

रूपमिति ॥ ताभिर्नेहरीभि [illegible]

[illegible]

भवन्नदृश्यः प्रतिबिम्बदेह-
व्यूहं वितन्वन्मणिकुट्टिमेषु ।
पुरं परस्य प्रविशन्वियोगी
योगीव चित्रं स रराज राजा ॥ ४६ ॥

भवन्निति ॥ वियोगी स राजा नलः योगीव वियोगरहित इव, अथ च मुनिरिव विरराज । एतच्चित्रं विरहिणो विरहित्वाभावादाश्चर्यम् । यतोऽदृश्यो भवन्मणिकुट्टिमेषु मणिबद्धभूमिषु प्रतिबिम्बदेहव्यूहं प्रतिबिम्बरूपकायसमूहं वितन्वन्विस्तारयन् । तथा—परस्य पुरं नगरं गृहोपरिगृहं वा प्रविशन् । मुनिरप्यदृश्यो भवति, कायव्यूहं च करोति, परस्य जीवान्तरस्य शरीरं च प्रविशति, विषयेभ्यो निवृत्तत्वाद्वियोगी च भवति । 'पुरं पाटलिपुत्रे स्याद्गृहोपरिगृहे पुरम् । पुरं पुरि शरीरे च' इति विश्वः ॥

पुमानिवास्पर्शि मया व्रजन्त्या
छाया मया पुंस इव व्यलोकि ।
पुरस्त्रिवार्नाकि मयापि कश्चि-
दिति स्म स स्त्रैणगिरः शृणोति ॥ ४७ ॥

पुमानिति ॥ स नल इति स्त्रैणगिरः स्त्रीसमूहवाणीः शृणोति स्म । [illegible] किम्—व्रजन्त्या विचरन्त्या मया पुमानिवास्पर्शि [illegible], [illegible] मया पुंस इव पुरुषस्येव छाया व्यलोकि दृष्टा, [illegible] सर्वाभिः पर-[illegible] । स्त्रैणं समूहे 'स्त्रीपुंसाभ्यां [illegible]' इति नञ् । स्त्रैणी स्त्रीसम्बन्धिनीर्गिर इति वा ॥

[illegible] मनःक्षोभनता नताङ्गी
नलेन भैमी पथि योगमाप ।
स भ्रान्तिभैमीषु न तां व्यविङ्क्त
सा तं न नारीस्वनया ददर्श ॥ ४८ ॥

[illegible] नताङ्गी कुशाङ्गी सा भैमी अम्बा मातर[illegible] नलेन सह पथि योगं संग-[illegible] भैमीषु मध्ये ना[illegible] न ज्ञातवान् । सा चादृश्यतया तं न [illegible] इति [illegible] [illegible] 'त्वा त्यति' [illegible]

[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥ ४९ ॥

[illegible]

[illegible]

कुसुममाला उत्क्रमेण भ्रान्त्या वीक्षितस्यापि नलस्य कण्ठाय [illegible] भैम्या क्षिप्ता उपकण्ठे समीपे स्थितं सत्यरूपमेव तं नलं तत्कण्ठे चालिङ्गत् ॥

स्रग्वासनादृष्टजनप्रसादः
सत्येयमित्यद्भुतमाप भूपः ।
क्षिप्तामदृश्यत्वमितां च माला-
मालोक्य तां विस्मयते स्म बाला ॥ ५० ॥

स्रगिति ॥ भूपो नल इत्यद्भुतमाश्चर्यमाप । इति किम्—[illegible] सनादृष्टस्य चिन्तासंतानोपनीतस्य भैमीलक्षणस्य जनस्य प्रसादस्य पेय स्रक् माला सत्या सत्यरूपेति । अलीकदृष्टेन दत्तस्य [illegible] सत्यत्वं न दृष्टम्, अत्र त्वपूर्वं दृष्टम् । सा बाला च अलीकनलक-ण्ठाय क्षिप्तां तां मालामदृश्यत्वमितां प्राप्तामालोक्य विचार्य विस्मयते स्म साश्चर्या बभूव । अलीकदृष्टनलकण्ठे क्षिप्ता [illegible] भूमौ नास्ति केन नीता किं जातमस्या इत्याश्चर्यम् ॥

अन्योन्यमन्यत्रवदीक्षमाणौ
परस्परेणाध्युषितेपि देशे ।
आलिङ्गितालीकपरस्परान्त-
स्तथ्यं मिथस्तौ परिषस्वजाते ॥ ५१ ॥

अन्योन्यमिति ॥ सत्यरूपेण परस्परेणाध्युषितेऽधिष्ठितेऽपि देशे अन्योन्यं परस्परमन्यत्रवदन्योन्यानध्युषितदेशमिवालिङ्गितमिव ईक्षमाणौ विलोकयन्तौ तौ आलिङ्गितं यदलीकं [illegible] तस्यान्तर्मध्ये तथ्यं सत्यमपि मिथः परस्परं परिषस्वजाते [illegible] लिलिङ्गतुः । अलीकदृष्टस्य परस्परस्य मध्ये सत्यरूपस्याप्यालिङ्गन-[illegible] तमिति भावः । आलिङ्गितमलीकं परस्परं येन एवंभूतमन्तः-[illegible] न्तःकरणं ययोरिति वा । सत्यमप्यलीकवदुभावालिलिङ्गतुः [illegible] भावः । परिषस्वजाते, 'सदिस्वञ्जोः परस्य लिटि' इति षत्वनिषेधः ॥

स्पर्शं तमस्याधिगतापि भैमी
मेने पुनर्भ्रान्तिमदर्शनेन ।
नृपः स पश्यन्नपि तामुदीत-
स्तम्भो न धर्तुं सहसा शशाक ॥ ५२ ॥

स्पर्शमिति ॥ भैमी [illegible] अस्य स्पर्शमधिगता [illegible] तस्यादर्शनेन पुनर्भ्रान्तिं मेने । [illegible] दर्शनेन [illegible] [illegible] स्पर्शे इत्यमन्यत । स नृपः [illegible] [illegible] प्रति [illegible] [illegible] सन् तां धर्तुं न शशाक ॥

स्पर्शातिशयादनमल्पमन्या
[illegible] मिथ्याप्रतिरुद्धबाधौ ।

[illegible]

एतं नलं तं दमयन्ति पश्य
त्यजार्तिमित्यालिकुलप्रबोधान् ।
श्रुत्वा स नारीकरवर्तिसारी-
मुखात्समाशङ्कत यत्र दष्टम् ॥ ६० ॥

एतमिति ॥ यत्र सभायां स नलः नारी सुन्दरी तत्करवर्तिनी सारी सारिका तस्या मुखादिलेव आलिकुलेन सखीसमूहेन पाठितान्प्रबोधान् सान्त्वनवाक्यानि श्रुत्वा स्वात्मानं ताभिर्दृष्टमाशङ्कत । इति किम्—हे भैमि दमयन्ति, त्वं तं मनसि स्थितमेतं पुरोवर्तिनमागतं वा नलं पश्य, आर्तिं तद्वियोगजनितां पीडां त्यजेति । अहमेताभिः प्रायोऽत्र दृष्टः अन्यथा सारिकामेवमेताः कुतः पाठयन्तीति ।

यत्रैकयालीकनलीकृतालीकण्ठे मृषाभीमभवीभवन्त्या ।
तद्भ्रमे दोहदिकोपनीता
शालीनमाधायि मधूकमाला ॥ ६१ ॥

यत्रेति । यत्र सभायां मृषा मिथ्या भीमभवीभवन्त्या भैमी- [illegible] अलीकनलीकृतालीकण्ठे अमत्यनलाकारी- [illegible] दोहदिकोपनीता मालाकारेणानीता मधूकमाला [illegible] शालीन [illegible] माधायि नि- [illegible] क्रीडामपी कुर्वन्तीति भावः । [illegible] दोहदे नियुक्तो दौहदिकः. 'तत्र नि- [illegible] अधृष्टाकार्ययोः.' इति निपात- [illegible] ।

[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] हारि यत्र ॥ ६२ ॥

[illegible]

तिलके प्रतिबिम्बितौ एवं प्रतिबिम्बितयोरपि पर[illegible] चन्द्राभ्रतिलकयोः प्रतिबिम्बरूपौ परस्परमुखच[illegible] तिबिम्बितौ । एव प्रतिबिम्बितप्रतिबिम्बादाविले[illegible] द्रष्टव्या । तद्विद्यतेऽत्र—तद्वदित्यत्र मतुपो मकारस्य [illegible]

दलोदरे काञ्चनकेतकस्य
क्षणान्मसीभावुकवर्णलेखम् ।
तस्यैव यत्र स्वमनङ्गलेखं
लिलेख भैमी नखलेखिनीभिः [illegible]

दलोदरेति ॥ यत्र सभायां तस्यैव काञ्चनकेत[illegible] कीकुसुमस्य दलोदरे पत्रगर्भे क्षणाल्लेखनानन्तर क्ष[illegible] वुका मसीभवनशीला वर्णलेखा यस्मिन् तस्यैव न[illegible] मम नखक्षतादिवाञ्छा विद्यत इत्येवमादिरूपं स्वं[illegible] मदनोपदिष्टं लेखनं भैमी नखलेखिनीभिर्लिलेख । [illegible] स्वीयभावसूचनार्थं प्राणेशाय पत्रिका प्रेष्यते, मस[illegible] ख्यन्ते । केतकीपुष्पेषु नखलेखानां श्यामीभवनं स्वभ[illegible] इति 'लपपत—'इति शीले उकञ् ॥

विलेखितुं भीमभुवो लिपीषु
सख्याऽतिविख्यातिभृतापि यत्र
अशाकि लीलाकमलं न पाणि-
रपारि कर्णोत्पलमक्षि नैव ॥ ६[illegible]

विलेखितुमिति ॥ यत्र सभायां लिपीषु चित्रक[illegible] ख्यातिभृतातिकुशलया अपि भैमीसख्या भीमभुवो भै[illegible] कमलं भित्तौ चित्रपटे वा विलेखितुमशाकि शक्तम् । [illegible] नैव लेखितुं शक्तः । तथा—कर्णोत्पलं कर्णाभरणीभूत[illegible] मपारि पर्याप्तम् । अक्षि तु लेखितुं नैवापारि । लील[illegible] त्पलापेक्षया पाणिनयनमतिसुन्दरत्वाल्लेखितुं न [illegible] भावः । विलेखितुम्, 'शकधृष—' इति, 'पर्याप्तिवचन-[illegible]' तुमुन्, क्षूपधत्वाद्गुण. । लिपीषु, 'कृदिकारात्—' इति [illegible]

भैमीमुपावीणयदेत्य यत्र
कलिप्रियस्य प्रियशिष्यवर्गः ।
गन्धर्ववध्वः स्वरमध्वरीण-
तत्कण्ठनालैकधुरीणवीणाः ॥ ६[illegible]

भैमीमिति ॥ यत्र सभायां कलिप्रियस्य नारदस्य [illegible]

[illegible]

वीणागन्धर्व्यपेक्षया भैमीकण्ठस्यातिमाधुर्यं सूचितम्। नालपदेन मुखस्य कमलत्वं च। रुक्(स्र)तं रीणं स्रुतं स्रुतम्' इत्यमरः। रीणम् 'ओरीङ् क्षरणे' अस्मादोदित्त्वान्निष्ठानत्वम्। उपावीणयत्, 'सत्यापपाश—' इति णिच्। कलिः प्रियो यस्येति 'वा प्रियस्य' इति पूर्वनिपाताभावः। एकधुरीणेत्यत्र 'एकधुराल्लुक्च' इति खः॥

नावा सरः किं हरभीति गुप्ते
पयोधरे खेलति कुम्भ एव।
इत्यर्धचन्द्राभनखाङ्कचुम्बि-
कुचा सखी यत्र सखीभिरूचे॥ ६६॥

नावेति॥ यत्र सभायां सखीभिः सखी इति पूर्वोक्तमूचे। किंभूता—अर्धचन्द्राभोऽर्धचन्द्राकारो नखाङ्को नखक्षतं तेन चुम्बितावाश्लिष्टौ स्तनौ यस्याः। इति किम्—हे सखि, स्मरस्ते तव पयोधरे स्तनलक्षणे कुम्भ एव, अथ च पयोधरे जलाधारे कुम्भ एव, हराद् भीतिस्तस्याः सकाशादात्मानं गोपायतीति हरभीतिगुप् एवंभूतः सन् नावा नौकया खेलति। किं वितर्के। अर्धचन्द्राकारत्वान्नखाङ्के नौकात्वं युक्तम्। 'अग्निभीतो हि शैत्यप्रधानं स्थानमाश्रयति' इति त्रिनेत्रानलाद्भीत्या पलायितो निर्भयं शीतस्तनद्वयलक्षणं स्थानमागत्य सुखेन जलक्रीडां करोतीत्यर्थः। एवमन्योऽपि वैरिणः सकाशात्पलाय्य निर्भयं स्थानं गत्वा क्रीडति। हरेण पार्वत्याः सकाशाद्भीतिस्तया गुप्ते अमर्दिते सौन्दर्यात्स्वकुचमर्दनवाञ्छायां समुत्पन्नायामप्यर्धाङ्गत्वात्पार्वतीकोपभिया हरेणास्पृष्टेत्यर्थे कुचविशेषणं वा। पार्वतीभिया हरागमनसंभावनाया अप्यभावान्निर्भयत्वेन स्मरस्य क्रीडा युज्यत इत्यर्थः। नखाङ्कचुम्बिपीवरस्वकुचदर्शनात्सखीनामपि कामोद्रेको भवतीति भावः। हरेण पार्वतीभीत्या गुप्तेऽस्पृष्टे सुन्दरि सखि, संबोधनं वा। हरभीत्स्मरः इतिः परचक्रं तस्मादात्मानं गोपायतीति मदनविशेषणं वा। हरोऽप्येतद्दर्शनविमोहितो मम वशं गतः, शान्तकोपो भविष्यतीति बुद्ध्या निर्भय इति॥

स्मराशुगीभूय विदर्भसुभ्रू-
वक्षो यदक्षोभि खलु प्रसूनैः।
स्रजं सृजन्त्या तदशोधि तेषु
यन्नैकया सूचिशिखां निखाय॥ ६७॥

स्मरेति॥ प्रसूनैः पुष्पैः स्मराशुगीभूय कामबाणीभूय विदर्भसुभ्रुवो भैमीवक्षो यदक्षोभि पीडितं तद् भैमीवक्षःक्षोभलक्षणं वैरं तेषु पुष्पेषु गुणे घटनार्थं सूचिशिखां सूच्यग्रं निखाय आरोप्य स्रजं मालां सृजन्त्या रचयन्त्या एकया अशोधि शोधितं, [illegible]। तेषां [illegible] तथा [illegible]। यत्र कामिन्यां [illegible] भावः। मालाकरणव्याजेन पुष्पेषु सूचिशिखानिखननं [illegible]॥

यत्रावदत्तामतिभीय भैमी
त्यज त्यजेदं सखि साहसिक्यम्।
त्वमेव कृत्वा मदनाय दत्से
बाणान्प्रसूनानि गुणेन सज्जान्॥ ६८॥

यत्रेति॥ यत्र सभायां भैमी अतिभीय अतितरां भयं प्राप्य तां मालाकारिणीमित्यवदत्। इति किम्—हे सखि, इदं मालाग्रथनलक्षणं साहसिक्यमविचार्यकारित्वं त्यज त्यज मुञ्च मुञ्चेति। साहसिकत्वमेवाह—यतः प्रसूनानि पुष्परूपान्बाणान्गुणेन दोरकेण, अथ च मौर्व्या, सज्जान् संनद्धान्कृत्वा मदनाय त्वमेव दत्से ददासि। मां पीडयत, कामस्य मौर्वीसंबद्धबाणदानेन या त्वं साहायकमाचरसि सा त्वं समीचीना सहचरी भवसीति सोल्लुण्ठनं तामवददित्यर्थः। मालायां बाणसंनद्धमौर्वीबुद्ध्या भैम्या भयं जातमिति भावः। त्यज त्यजेति भयाद्द्विरुक्तिः। सहसा वर्तते साहसिकी 'ओज सहोम्भसा वर्तते' इति ठक्। तस्या भावे 'गुणवचन—' इत्यादिना ष्यञ्॥

आलिख्य सख्याः कुचपत्रभङ्गी-
मध्ये सुमध्या मकरीं करेण।
यत्रालपत्तामिदमालि यानं
मन्ये त्वदेकावलिनाकनद्याः॥ ६९॥

आलिख्येति॥ यत्र सभायां काचित्सुमध्या सुन्दरी सख्याः कुचयोः पत्रभङ्गीमध्ये पत्रवल्लीरचनामध्ये करेण मकरीमालिख्य तां सखीमित्यालपदवदत्। इति किम्—हे आलि सखि, त्वदेकावलिस्तव एकयष्टिकमुक्ताहारविशेषः, तल्लक्षणाया नाकनद्याः स्वर्गङ्गाया इदं मकरीलक्षणं यानं वाहनं मन्ये तर्कयामि। स्वच्छत्वान्मुक्ताहारस्य नाकनदीत्वम्, हारसमीपे मकर्या लिखनान्मकरीवाहनत्वं नाकनद्यामुत्प्रेक्षितम्। 'एकावल्येकयष्टिका' इत्यमरः। गङ्गा मकरवाहिनीति प्रसिद्धिः[२]॥

तामेव सा यत्र जगाद भूयः
पयोधियादः कुचकुम्भयोस्ते।
सेयं स्थिता तावकहृत्तटाङ्क-
प्रियास्तु विस्तारयशःप्रशस्तिः॥ ७०॥

तामिति॥ यत्र सा सुमध्या तामेव सखीं भूयः पुनरपि इति जगाद। इति किम्—हे सखि, पयोधियादः समुद्रजलजन्तुः तावकस्तनहृदयस्थितो [illegible] जगद्विजयं [illegible] प्राणेश्वरी ते कुचकुम्भयोः स्थिता [illegible] सेयं मकरी [illegible] विस्तारस्य [illegible] प्रशस्तिः [illegible]। [illegible] त्वत्कुचयोः स्थिता [illegible] च [illegible]। [illegible] तेन लिखिता अपि [illegible] भावः।

१ [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी। [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी। [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी।

१ [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी। [illegible] इति साहित्यविद्याधरी। [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी।

सारीं चरन्तीं सखि मारयैता-
मित्यक्षदाये कथिते कयापि ।
यत्र स्ववातभ्रमभीरुसारी-
काकुत्स्थमाकूतहसः स जज्ञे ॥ ७१ ॥

सारीमिति ॥ चरन्तीं गृहाद्गृहान्तरं गच्छन्तीमथ च भ्रम- [illegible] पक्षिविशेषं च हे सखि, गृहाण [illegible] कयाचित्सखीं प्रति अक्षदाये पाशक- [illegible] सति यत्र स नलो [illegible] स्ववातस्य [illegible] सारी पक्षिविशेषस्तस्या काकु- [illegible] तेन साकूतं साभिप्रायो हसो [illegible] । स सारीशब्दोक्तिर्मिथ्या स- [illegible] जात इत्यर्थः । भ्रान्ति- [illegible] । 'सारी चाक्षोपकरणे [illegible] शकुनिके' इति विश्वः ।

[illegible]

[illegible] ॥ ७२ ॥

[illegible]

[illegible] ॥ ७३ ॥

[illegible]

भैमीविनोदाय मुदा सखीभि-
स्तदाकृतीनां भुवि कल्पितानाम् ।
नावर्ति मध्ये स्फुटमप्युदीतं
तस्यानुविम्बं मणिवेदिकायाम् ॥ ७४ ॥

भैमीति ॥ सखीभिर्भैम्या विनोदाय मनोरञ्जनाय [illegible] मणिवेदिकायां भुवि लेखितानां तदाकृतीनां तत्स्वरू- पाणां मध्ये मणिवेदिकायामुदीतं स्फुटं जातमपि तस्य [illegible] तस्यानुविम्बं प्रतिबिम्बं नाभिनावर्ति न लक्षितम् । [illegible] निच्छन्दमध्ये सत्यमपि प्रतिविम्बं प्रतिच्छन्दबुद्ध्या सदा जातमित्यर्थः ॥

हुताशकीनाशजलेशदूती-
निराकरिष्णोः कृतकाकुयाच्ञाः ।
भैम्या वचोभिः स निजां तदाशां
न्यवर्तयद्दूरमपि प्रयाताम् ॥ ७५ ॥

हुताशेति ॥ स नलो भैम्या वचोभिर्दूरमत्यन्तम् [illegible] प्रयातामपि प्राप्तामपि निजां स्वीयां तदाशां [illegible] न्यवर्तयत् । किम्भूताया भैम्या.—हुताशो [illegible] यम, जलेशो वरुण., तेषां दूतीः, निराकरिष्णोर्निरा- [illegible] । किम्भूता दूतीः—कृता काकुयाच्ञा [illegible] याचना याभिस्ता. । [illegible] दूतीनिराकरणेन पुनर्लो- [illegible] । [illegible] । तत्परमपि दूरं प्रयातं [illegible] ' इति मल्लिनाथः ॥

[illegible] स भैम्या
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥ ७६ ॥

[illegible]

समर्थितवान् । मध्येसभम्, 'पारेमध्ये-' इत्यव्ययीभावे नपुंसकत्वे ह्रस्व', एदन्तत्वं निपातनात् ॥

लिपिर्न दैवी सुपठा भुवीति
तुभ्यं मयि प्रेरितवाचिकस्य ।
इन्द्रस्य दूत्यां रचय प्रसादं
विज्ञापयन्त्यामवधानदानैः ॥ ७७ ॥

लिपिरिति ॥ हे भैमि, त्वं विज्ञापयन्त्यामिन्द्रस्य दूत्यां मयि अवधानदानैरेकाग्रचित्तत्वेन प्रसादं रचय कुरु । एकाग्रचित्तत्वमेव प्रसाद. । किंभूतस्य—इति तुभ्यं त्वदर्थं प्रेषितं वाचिकं संदेशवचनं येन । इति किम्—भुवि विद्यमानेन लोकेन दैवी देवसंबन्धिनी लिपिर्न सुपठा सुखेन पठितुं न शक्येति कृत्वा पत्रिका न दत्ता । सावधाना सतीन्द्रविज्ञापनामाकर्णयेत्यर्थः । वाचिकम्, 'वाचो व्याहृतार्थायाम्' इति स्वार्थे ठक् । 'स्वार्थिकाः प्रकृतितो लिङ्गवचनान्यतिवर्तन्ते वा' इति नपुंसकत्वम् । तथा—सैनैव सैन्यम्, नाल्पैव नाल्यम् । विज्ञापयन्त्याम्, घटादिपाठात् (ठेपि) 'मितां ह्रस्वः' इत्यत्र 'वा चित्तविरागे' इत्यतो वेत्यनुवृत्तेर्व्यवस्थितविभा[illegible]या 'विज्ञापना भर्तृषु सिद्धिमेति' इत्यादिमहाकविप्रयोगदर्श[illegible]ाच्च ह्रस्वाभावात्साधुत्वं ज्ञेयम् ॥

सलीलमालिङ्गनयोपपीड-
मनामयं पृच्छति वासवस्त्वाम् ।
शेषस्त्वदाश्लेषकथापनिद्रै-
स्तद्रोमभिः संदिदिशे भवत्यै ॥ ७८ ॥

सलीलमिति ॥ वासव. सलीलं सविलासमालिङ्गनया आश्लेषेणोपपीडमुपपीड्य गाढमालिङ्ग्य त्वामनामयमारोग्यं पृच्छति—हे भैमि, तव आरोग्यं विद्यते कच्चिदिति । 'ब्राह्मणं कुशलं पृच्छेत्क्षत्रं पृच्छेदनामयम् । वैश्यं क्षेमं समागम्य शूद्रमारोग्यमेव च ॥' इति मनुवचनात् । तवाश्लेषकथया तवालिङ्गनकथावशात् । अपनिद्रैर्विकसितैस्तस्य इन्द्रस्य रोमभि. कर्तृभि. शेषोऽवशिष्टोऽर्थो भवत्यै तुभ्यं संदिदिशे संदिष्ट । इन्द्रस्त्वय्येव सानुराग , तस्मात्त्वयानुग्रहीतव्य इत्यर्थ । सात्त्विकभावोदयेन गद्गदकण्ठत्वादन्यत्किंचिन्न संदिदेशेत्यर्थः । 'लिगि चित्रीकरणे' चुरादिराङ्पूर्वं क्षेपणे, तस्माण्ण्यन्तत्वाद्युच् । उपपीडम्, 'सप्तम्यां चोपपीड-' इति णमुल् ॥

यः प्रेर्यमाणोऽपि हृदा मघोन-
स्त्वदर्थनायां ह्रियमापदागः ।
स्वयंवरस्यानभ्युपत्तमस्य
बधान कण्ठं वरणस्रजाशु ॥ ७९ ॥

य इति ॥ हे भैमि, त्वयाहमनुग्राह्य इत्यादि त्वदर्थनाया त्वद्याचनायां विषये मघोन इन्द्रस्य मनसा प्रेर्यमाणोऽपि यः कण्ठो ह्रियं लज्जालक्षणमागोऽपराधमापदाप्तवान् । त्वया किमप्यनौचित्यं[illegible]नोक्तमित्यर्थः । तं स्वयंवरस्यानभ्युपत्तं स्वयंवरस्यानभ्युपगतस्य-

सेन्द्रस्य तं सापराधं कण्ठं वरणस्य स्रजा मालया आशु शीघ्रं बधान । सापराधो हि प्रभुणा दोरकेण बध्यते । त्वमप्यस्य प्रभुतुल्येत्यर्थः । एवं सानुरागमिन्द्रं वृणीष्वेति भावः ॥

नैनं त्यज क्षीरधिमन्थनाद्यै-
रस्यानुजायोद्गमितामरैः श्रीः ।
अस्मै विमथ्येक्षुरसोदमन्यां
श्राम्यन्तु नोत्थापयितुं श्रियं ते ॥ ८० ॥

नैनमिति ॥ हे भैमि, त्वमेनं इन्द्रं मा त्यज । यैरमरैः क्षीरधिमन्थनादस्येन्द्रस्यानुजायोपेन्द्राय श्रीरुद्गमिता निर्गमिता; ते देवा इक्षुरसोदमिक्षुरससमुद्रं विमथ्य मथित्वा अस्मै इन्द्रायैमन्यां श्रियमुत्थापयितुं निर्गमयितुं न श्राम्यन्तु । यैर्देवैः क्षीरसमुद्रं निर्मथ्य लक्ष्मीं निर्गमय्य सा इन्द्रानुजाय दत्ता, ज्येष्ठत्वात्तस्यापि पूज्यायेन्द्राय तैस्ततोऽप्यधिका दातव्या, सा इक्षुरससमुद्रमथनं विना न प्राप्यत इति तदर्थं तन्मथने तेषां प्रयास. स्यात्, त्वत्प्राप्त्या स प्रयासो मा भूत् । त्वं लक्ष्म्याः सकाशादतिसुन्दरी, एनं वृणीष्वेति भावः । अतिसौन्दर्येण त्वमेवेक्षुरससमुद्रसंभवा लक्ष्मीरित्यर्थ. । इक्षुरस एवोदकं यस्य, 'उदकस्योदः संज्ञायाम्' इति उद्भावः ॥

लोकस्रजि द्यौर्दिवि चादितेया
अप्यादितेयेषु महान्महेन्द्रः ।
किंकर्तुमर्थी यदि सोऽपि रागा-
ज्जागर्ति कक्षा किमतः परापि ॥ ८१ ॥

लोकेति ॥ हे भैमि, लोकस्रजि चतुर्दशभुवनमालायां द्यौर्महती स्वर्गोऽधिक । दिवि च आदितेया युद्धमंगलगतिप्राप्तदेवत्वापेक्षया अदित्यपत्यानि ये देवास्ते महान्त आदितेयेष्वपि महेन्द्रो महान् । सोऽपि एवंविध इन्द्रोऽपि रागादनुरागात् यदि तव किंकर्तुं किंकरीभवितुमर्थी प्रार्थयत इत्यर्थः । ननु केनापि बलात्कारेण प्रवर्तितः । अत· परा अन्या कक्षा उत्कर्षं किं जागर्ति । नास्त्येवेत्यर्थः । इन्द्रोऽपि तव किंकरीभवितुमिच्छति अत एव तव तुल्या कापि सौभाग्यवती सुन्दरी च न विद्यत इति भाव । अदित्या अपत्यानि आदितेयाः, 'कृदिकारादक्तिन' इति ङीष्[illegible] 'दित्यदित्या-' इति ण्यं बाधित्वा 'स्त्रीभ्यो ढक्' इति ढक् ॥

पदं शतेनाप मखैर्यदिन्द्र-
स्तस्मै स ते याचनचाटुकारः ।
कुरु प्रसादं तदलंकुरुष्व
स्वीकारकृत्कृत्रिमटनश्रमेण ॥ ८२ ॥

पदमिति ॥ इन्द्र [illegible] इन्द्रत्वं प्राप्त ते तव याचने प्रार्थनाविषये चाटुनि [illegible]

१ 'अत्र [illegible]' २ ' साहित्यविद्याधरी । [illegible] ३ [illegible] रद्गुरु' इति साहित्यविद्याधरी

१ [illegible] साहित्यविद्याधरी । [illegible] २ [illegible] जीवातु । [illegible] जीवातु ।

नानि करोतीति कारः । त्वं प्रसादं कुरु, तथा तत् ऐन्द्रं पदं स्वीकारकृदङ्गीकारसूचकं भ्रूनटनं भ्रूचालनं तदेव श्रमस्तेन प्रयासमात्रेणालंकुरुष्व । भ्रूभङ्गेनाङ्गीकुरुष्वेत्यर्थः । इन्द्रवरणे स्वर्गाधिपत्यं तवैव भविष्यतीति भावः । प्रभोर्भ्रूविक्षेप एवाङ्गीकारसूचकः । चाटुकारः, 'कृञो हेतुताच्छील्या–' इति प्राप्तस्य टस्य 'न शब्दश्लोक–' इति निषेधादण् ॥

मन्दाकिनीनन्दनयोर्विहारे
देवे धवे देवरि माधवे वा ।
श्रेयः श्रियां यातरि यच्च सख्यां
तच्चेतसा भाविनि भावयस्व ॥ ८३ ॥

मन्दाकिनीति ॥ मन्दाकिनीनन्दनयोर्विहारे जलक्रीडादौ यच्छ्रेयो मङ्गलं भवेत् । तथा—देवे इन्द्रे धवे भर्तरि च यच्छ्रेयः । तथा—माधवे नारायणे देवरि स्वामिनः कनीयसि भ्रातरि च यच्छ्रेयः । तथा—यातरि भर्तृभ्रातृजायायां सखीप्रायायां लक्ष्म्यां [illegible] । हे भाविनि, विचारचतुरे भैमि, त्वं तत्सर्वं चेतसा [illegible] । इन्द्रवरणे [illegible]नापि दुर्लभं तत्सर्वं त्वया [illegible] भावः । देवे माधवे च । अप्सरआदीनां [illegible], न तु नन्दनविहारः । तथा—अश्या- [illegible], न तु माधवो देवरः । तथा—श्रीः संपद्रूपा सखी, न तु [illegible] सखी । इन्द्रवरणेत्वेतद्द्वयप्राप्तिर्भविष्यति [illegible] (?) अप्सरआदीन्[illegible]न्द्रमेव वृणीष्वेति भावः । [illegible] 'स्यालाः स्युर्भ्रातरः पत्न्याः स्वामिनो [illegible],' '[illegible] यातरः स्युः परस्परम्' इत्य- [illegible] औणादिक[illegible] देवा तस्मिन्देवरि । [illegible] यातरि ॥

[illegible] जगतामिनीन्द्रा-
[illegible] लभसे त्वमेव ।
[illegible]
[illegible] ॥ ८४ ॥

[illegible]

[illegible]

यानेव देवान्नमसि त्रिकालं
न तत्कृतघ्नीकृतिरौचिती ते ।
प्रसीद तानप्यनृणान्विधातुं
पतिष्यतस्त्वत्पदयोस्त्रिसंध्यम् ॥ ८५ ॥

यानिति ॥ त्वं यानेव देवांस्त्रिकालं त्रिसंध्यं नमसि नमस्करोषि तेषां कृतघ्नीकृतिः कृतघ्नीकरणं ते तव न औचिती । तेषां कृतज्ञताकरणं नोचितम् । तर्हि किं कर्तव्यमित्यत आह—त्रिसं[illegible] तव पादयोः पतिष्यतः तान्देवानप्यनृणानृणरहितान्विधातुं [illegible] प्रसीद प्रसन्ना भव । इन्द्रवरणे इन्द्रसेवार्थमागच्छन्ति[illegible] प्रणम्येन्द्राणीं विहाय तवापि प्रणतिः करिष्यते । त्वया पूर्वं [illegible] स्कृतास्त्रिकालं त्वा नमस्यन्ति (पुरा), तेन तेषामनृणत्वं [illegible]ष्यति । इन्द्रं वृणीष्वेति भावः । त्रिकालम्, त्रिसंध्यं च [illegible] दित्वान्ङीबभावः । उभयत्राप्यत्यन्तसंयोगे द्वितीया ॥

इत्युक्तवत्या निहितादरेण
भैम्या गृहीता मघवत्प्रसादः ।
स्रक्पारिजातस्य ऋते नलाशां
वासैरशेषामपुपूरदाशाम् ॥ ८६ ॥

इतीति ॥ पारिजातस्य पुष्पस्रक् माला नलस्याशामृते नलाभि[illegible]लाषं विना वासैः परिमलैः कृत्वा अशेषामाशां सकला [illegible] दिशोऽपुपूरत्पूर्णां चकार । किंभूता स्रक्—इति पूर्वोक्तम[illegible]वत्या इन्द्रदूत्या निहिता दत्ता । तथा—आदरेण भैम्या गृहीता च । तथा—मघवत इन्द्रस्य प्रसादरूपा । सर्वा अपि दिशः परि[illegible]लबहला जाता इत्यर्थः । आदरेण मालाया गृहीतत्वादिन्द्रे [illegible] रागसंभावनया नलः शिथिलाशो जातः, इन्द्रदूत्यादीनामपि [illegible] एवाभिलाषपूरणं जातमिति भावः । 'न मां तथा जातमृते [illegible] वालि' 'फलन्ति पुरुषाराधनमृते' इत्यादिप्रयोगदर्शनादृतेयोगे [illegible]शामिति द्वितीयापि भवति । 'णौ चङ्युपधाया ह्रस्वः' इत्युप[illegible] स्वविधानात् 'पूरी आप्यायने' दैवादिकस्य पूर्यतेः पूरयन्तात् [illegible] पुरदिति प्राप्ते अपुपूरदिति चिन्त्यम् । न च 'नाग्लोपि–' [illegible]दिना निषेधप्रसङ्गः । अग्लोपित्वाभावाद्धस्यान्तरं मृग्यम् । [illegible] पूर्वोक्तो विधिरनित्य इत्युपधाह्रस्वस्याभाव इति वा । 'पूरी [illegible]प्यायने' इत्यस्य पूरणं पूरः । घञ्, तं करोतीति, [illegible] रोति–' इति णिचि अग्लोपित्वे सति 'नाग्लोपि–' इत्युप[illegible] निषेधात् अपुपूरदिति वा ॥

आर्ये विचार्यालमिदंन्ति कापि
योग्यं सखि स्यादिति काचनापि ।
ओंकार एवोत्तरमस्तु वस्तु
मङ्गल्यमत्रेति च काप्यवोचत् ॥ ८७ ॥

आर्ये इति ॥ हे आर्ये श्रेष्ठे, [illegible] इन्द्रवरणविषये [illegible] विचारो न [illegible], किंतु [illegible] इति [illegible] हे सखि [illegible], इतीन्द्रवरण[illegible]

[illegible]

चत् । कापि च इत्यवोचत् । इति किम्—अत्र इन्द्रवरणविषये अङ्गीकारसूचक ओकार एव वस्तु तात्त्विकं मङ्गल्यमस्तु भवतु । इति सखीनां संमति', मङ्गल्यमित्यर्हार्थे यत् ॥

अनाश्रवा वः किमहं कदापि
वक्तुं विशेषः परमस्ति शेषः ।
इतीरिते भीमजया न दूती-
मालिङ्गदालीश्च मुदामियत्ता ॥ ८८ ॥

अनेति ॥ भीमजया इति पूर्वोक्तमभिहिते सति मुदां हर्षाणामियत्ता परिमितता दूतीमालीः सखीश्च न आलिङ्गत् । अनयास्मद्वचनेनेन्द्रवरणमङ्गीकृतमिति बुद्ध्या ता अपरिमितहर्षा जाता इत्यर्थ. । इति किम्—हे सख्य., अहं कदापि कदाचिदपि वो युष्माकमनाश्रवा वचनकारिणी न किम्, अपितु सर्वदा भवद्वचनकारिण्येव भवदुक्तं मया क्रियत एव सर्वदा । पर किंतु वक्तुं शेष अवशिष्टो विशेषोऽस्ति । नालिङ्गत्, अपि त्वालिङ्गदेव । शेषपदश्रवणादल्प एव संतोषोऽभूदित्यर्थ इति वा । विशेषः शेषोऽस्ति किम्, अपितु नास्तीत्युभयत्रापि किमः संबन्धाक्रान्तिवशादपरिमितहर्षा जाता इति वा । पर किंत्वर्थे ॥

भैमीं च दूत्यं च न किंचिदाप-
मिति स्वयं भावयतो नलस्य ।
आलोकमात्राद्यदि तन्मुखेन्दो-
रभून्न भिन्नं हृदयारविन्दम् ॥ ८९ ॥

भैमीमिति ॥ (अह) भैमीं च दूत्यं च किंचिदपि द्वयोर्मध्ये किमप्यहं नापं न प्राप्तवानिति स्वयं भावयतश्चिन्तयतो नलस्य हृदयारविन्द यदि यद् भिन्नं विदीर्णं नाभूत् तत् तन्मुखेन्दोर्भैमीमुखचन्द्रस्य आलोकमात्राद्दर्शनादेव नान्यतो हेतो । पूर्वोक्तचिन्तावशात्तस्य हृदयस्फोटेन यद्यपि भवितव्यं, तथापि भैमीमुखालोकनतत्परतया तेन न भूतमित्यर्थः । हृदयस्फोटपर्यन्त तस्य दु.खं जातमिति भावः । इन्द्रानादरसूचकभैमीमुखावलोकनान्न स्फुटितमिति भाव इति वा । अथ च कमलं चन्द्रप्रकाशाद्भिन्नं विकसितं न भवति किंतु संकुचत्येवेति युक्तम् । दूत्यप्राप्तौ कीर्तिर्भवति, दूत्याप्राप्तौ कीर्त्यभावाद् दुःखम् ॥

ईषत्स्मितक्षालितसृक्कभागा
दृक्संज्ञया वारिततत्तदालिः ।
स्रजा नमस्कृत्य तयैव शक्रं
तां भीमभूरुत्तरयांचकार ॥ ९० ॥

ईषदिति ॥ भीमभू. भैमी तयैव स्रजा शक्रं सह वा नमस्कृत्य मालामेव महान्प्रसाद इति कृत्वा तामिन्द्रदूतीमुत्तरयांचकार उत्तरवतीं चकार । इन्द्रयाचिकत्य प्रत्युत्तरं ददावित्यर्थ. । तां उत्तरमाचष्टेति वा । किंभूता—इन्द्रस्य दूत्यादीनामिन्द्रे स्त्रीयानुरागप्रतीतिसूचकहर्षप्रदर्शनात् ईषत्स्मितेनाल्पस्मितेन क्षालितो धौतः सृक्कभाग ओष्ठप्रान्तदेशो यस्याः सा । तथा—दृक्संज्ञया किंचित्कटाक्षविक्षेपलक्षणेन सकेतेन वारिता निषिद्धा 'जार्ये, विचार्यालम्' इति ब्रुवत्यस्तास्ता आलय सख्यो यया । लोकरीत्या नमस्कारोऽनङ्गीकारसूचकः । स्मितशब्देनैवेषत्त्वप्रतीतेरीषत्पदमत्यल्पत्वसूचनार्थम् । 'प्रान्तावोष्ठस्य सृक्किणी' इत्यमरः । उत्तरवतीं करोति 'तत्करोति—' इति णिचि मतुब्लोप. । तदाचष्टे इति वा णिच् ॥

स्तुतौ मघोनस्त्यज साहसिक्यं
वक्तुं कियत्तं यदि वेद वेदः ।
मृषोत्तरं साक्षिणि हृत्तु नृणा-
मज्ञातृविज्ञापि ममापि तस्मिन् ॥ ९१ ॥

स्तुताविति ॥ हे दूति, 'वोकस्तजि द्यौः–' (६।८१) इत्यादि मघोन. स्तुतौ साहसिक्यमविचार्यकारित्वं त्यज मुञ्च । वर्णयितुमशक्यस्य तस्य वर्णनं त्वं मा कार्षीः । कुतः साहसिकत्वमित्यत आह— तं शक्रं वक्तुं वर्णयितुं यदि वेद जानाति, तर्हि वेदः कियत्किंचिद्वेद नान्य. । मानुषस्य का कथेत्यर्थ. । तस्य वर्णनं त्वं करोषीति महत्साहसं तवेत्यर्थः । तस्य वर्णनं न कार्यम् । नृणां हृत्तु साक्षिणि मनुष्यहृदयविज्ञे तस्मिन्निन्द्रे अज्ञातारमजानानं विज्ञापयति बोधयत्येवंशीलं ममाप्युत्तरं प्रतिवचनं मृषा अर्थाद्व्यर्थमेव । एवंविधमुत्तरमज्ञातारमेव प्रति सार्थकम्, नतु सकलहृदयवेदिनं प्रतीत्यर्थः । त्वत्कृतवर्णनं मृषा, मया मनसि धृतं नलमिन्द्रोऽपि जानातीति प्रत्युत्तरं वृथेत्यर्थः ॥

आज्ञां तदीयामनु कस्य नाम
नकारपारुष्यमपैति जिह्वा ।
प्रह्वा तु तां मूर्ध्नि विधाय मालां
बालापराध्यामि विशेषवाग्भिः ॥ ९२ ॥

आज्ञामिति ॥ कस्य नाम जिह्वा तदीयामैन्द्रीमाज्ञामनु लक्षीकृत्य न करोमीत्येतद्रूपं पारुष्यं काठिन्यमुपैतु प्राप्नोतु, अपितु न कस्यापि । सर्वैरपि तदाज्ञा क्रियत एवेत्यर्थ. । तु पुनः प्रह्वा नम्रा सती बालाऽहं तामाज्ञां मालानाम्नाज्ञारूपां मालां मूर्ध्नि विधाय शिरसा स्वीकृत्य, अथ च नमस्कृत्य, विशेषवाग्भिर्विशेषवचनैरपराध्यामि । 'अदेवदेहमिन्द्रं वृणे' (६।९८)इत्यादिवचनैः. देवदेहं न वृण इति निश्चितत्वादपराध इत्यर्थ. । 'अज्ञत्वादाज्ञाया अकरणेऽप्यपराधो न मन्तव्य इति बालापदेन सूचितम् । भूमीन्द्रवरणक्रियत्वाज्ञाङ्गीकृतेत्यर्थः । नालापि मूर्ध्नि विधीयते ॥

तपःफलत्वेन हरेः कृपेय-
मिमं तपस्येव जनं नियुङ्क्ते ।
भवत्युपायं प्रति हि प्रवृत्ता-
वुपेयमाधुर्यमधैर्यसर्जि ॥ ९३ ॥

---

१ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । २ [illegible] [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । [illegible]' इति 'विरोधो [illegible]' इति जीवातु । ३ '[illegible]' इति [illegible]जीवातुसुखावबोधासाहित्यविद्याधरीसंमतः ।

१ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । २ [illegible] [illegible] इति साहित्यविद्याधरी ।

अस्ति, न धर्माः पुण्यानि । तस्य केवलं भोगभूमित्वात् । इह भारतभूमौ पुनस्तत्र सुखं च ते धर्माश्च सन्ति । कर्मभोगभूमित्वाद्भारतस्येत्यर्थः । इन्द्रे वृते तत्सुखोत्पादनाद्धर्मोऽपि विद्यत इत्याशङ्क्याह—अमराणां मुदो मखेनापि शक्याः । यज्ञकरणादिन्द्रप्रीतिरपि कर्तुं शक्या इति स्वर्गे केवलं सुखम्, अत्र तु सुखम् धर्मो, देवमुदश्च इत्येतत्त्रयं विहाय केवलमेकं सुखं कथमीहे इच्छामि । तस्मान्नले वृते सुखादित्रयप्राप्तेर्नलवरणमेव न्यायः । अन्योऽपि यत्र बहु प्राप्नोति तदेव गृह्णाति । इन्द्रवरणे तस्यैव सुखं, नान्येषाम् । नलवरणे सर्वेषां देवानामित्यभिप्रायेण बहुवचनम् ॥

पूर्वोक्तमेवान्वयव्यतिरेकाभ्यां समर्थयते—

साधोरपि स्वः खलु गामिताधो
गमी स तु स्वर्गमितः प्रयाणे ।
इत्यायती चिन्तयतो हृदि द्वे
द्वयोरुदर्कः किमु शर्करे न ॥ ९९ ॥

साधोरिति ॥ साधोर्धार्मिकस्यापि स्वः स्वर्गात्सकाशात्प्रयाणे खलु निश्चितमधोगामिता अध पातिता । 'क्षीणे पुण्ये मर्त्यलोकं विशन्ति' इति भगवद्वचनात् । इतो भारतवर्षात्तु प्रयाणे मरणरूपे सति स साधु. स्वर्गं गमी पुण्यवत्त्वात् । इति द्वयोः स्वर्गमर्त्ययो. द्वे आयती उत्तरकालौ हृदि चिन्तयतो विचारयतः पुरुषस्य द्वयोस्तयोरुदर्के उत्तर फलं उभे द्विविधे शर्करे न किमु कर्परलेशखण्डविकृती किं न, अपितु स्वर्गफलं कर्परांशतुल्यम्, मर्त्यलोकफलं खण्डविकृतितुल्यम्, अधोगामित्वात्, स्वर्गगामित्वाच्च । तस्मादत्र नलपरिचर्यैव ज्यायसीति भाव. । 'शर्करा खण्डविकृतावुपलाशर्करांशयो.' इति विश्व. । गामिता, गमी इति 'भविष्यति गम्यादय.' इति भविष्यर्थानौ कृते 'अकेनोर्भविष्यदाधमर्ण्ययोः' इति षष्ठीनिषेधात्स्वर्गमिति द्वितीया ॥

स्वर्गवाञ्छा सर्वथा न कर्तव्येत्याह—

प्रक्षीण एवायुषि कर्मकृष्टे
नरान्न तिष्ठत्युपतिष्ठते यः ।
बुभुक्षते नाकमपथ्यकल्पं
धीरस्तमापातसुखोन्मुखं कः ॥ १०० ॥

प्रक्षीण इति ॥ यः स्वर्गः कर्मकृष्टे कर्मार्जिते आयुषि प्रक्षीण एव नितरां क्षीणे सत्येव नरानुपतिष्ठते तैः संगतो भवति । तिष्ठति आयुषि नोपतिष्ठते प्राप्नोति । न तिष्ठति स्थिरो भवतीति वा । क्षणमात्रं न प्रतीक्षते पुनरप्यधोगामित्वात् ' क्षीणे पुण्ये–' इति भगवद्वचनात् । 'कर्मकृष्टे.' इति पाठे पुण्यक्षयादित्यर्थ· । धीर· क आपातसुखोन्मुखमविचारितरमणीयसुखकारिणम् । प्रथमान्तपाठे अविचारितरमणीयसुखोन्मुखः', अपथ्यकल्पमपथ्यतुल्यं तं नाकं बुभुक्षते भोक्तुमिच्छति, अपितु न कोऽपि । तस्मान्नल एव वरणीयो न त्विन्द्र इति भावः । उपतिष्ठते, 'उपाद्देवपूजा–' इत्यादिना सं-

१ 'अनन्तुबलात्कारः' इति साहित्यविद्याधरी । २ '...' ...कारस्कर.' इति साहित्यविद्याधरी ।

गतिकरणे तङ् पथोऽनपेतं पथ्यम् 'धर्मपथ्यर्थ–' इति यत् । ततो नञ्समासे ईषदसमाप्तौ कल्पः ॥

इतीन्द्रदूत्याः प्रतिवाचमर्धे
प्रत्युह्य सैषाभिदधे वयस्याः ।
किंचिद्विवक्षोल्लसदोष्ठलक्ष्मी-
जितापनिद्रद्दलपङ्कजास्याः ॥ १०१ ॥

इतीति ॥ इन्द्रदूत्या इति एवप्रकार प्रतिवाच प्रत्युत्तरं अर्धे मध्य एव प्रत्युह्य समाप्य सैषा भैमी वयस्याः सखीरभिदधे उवाच। किंभूता.—किंचिद्विवक्षया इन्द्रवरणानुगुणं किंचिद्वक्तुमिच्छया उल्लसन्तौ स्फुरन्तौ यौ ओष्ठौ तयोर्लक्ष्म्या शोभया जितमपनिद्रद्दल विकसत्पत्रं पङ्कजं येन एवंविधमास्यं यासां ताः । तस्या प्रत्युत्तर त्यक्त्वा मध्ये सखीनिषेधार्थमवददित्यर्थः । ओष्ठौ पद्मदलाधिकौ, मुखं पद्माधिकमित्यर्थः । प्रत्युह्य 'उपसर्गाद्ध्रस्व ऊहते.' इति ह्रस्वः, अपगता निद्रा येभ्यस्तान्यपनिद्राणीवाचरन्तीति 'सर्वप्रातिपदिकेभ्यः–' इति क्विप् । तदन्ताच्छतृ ॥

अनादिधाविस्वपरम्पराया
हेतुस्रजः स्रोतसि वेश्वरे वा ।
आयत्तधीरेष जनस्तदार्याः
किमीदृशः पर्यनुयोगयोग्यः ॥ १०२ ॥

अनादीति ॥ अनादि आदिरहित यथा तथा धाविन्या भ्रमन्त्याः पुन पुनरावर्तमानायाः स्वस्य जीवात्मन परम्पराया. पङ्क्तेर्हेतूनां कारणानामदृष्टलक्षणानां शुभाशुभकर्मणां स्रजो मालायाः स्रोतसि प्रवाहे ईश्वरे वा एष सकलो लोको मल्लक्षणो वा यस्मादायत्ता प्रवाहाधीना ईश्वराधीना वा बुद्धिर्यस्य एवंभूतोऽस्ति । तस्माद्धो आर्या बुद्धिमत्य. सख्य., ईदृश. पराधीनः सकलो मल्लक्षणो वा जनः त्वमेवं चिकीर्षसीति पर्यनुयोग आक्षेपः प्रश्नो वा तद्योग्यः तदर्हः किम्, अपितु न भवति । अदृष्टमीश्वरो वा यथा यथा प्राणिनं प्रवर्तयति तादृशी बुद्धिस्तदेति । तथाच त्वमेवं किं चिकीर्षसीत्याक्षेपं प्रश्नं वा स प्राणी नार्हति तस्य स्वातन्त्र्याभावात् । ततश्च अदृष्टवशादीश्वरवशाद्वा नलेऽनुरक्ताहमपि त्वं नले किमित्यनुरक्ता, इन्द्रे किमिति नेत्युभयथा पर्यनुयोग्या न भवामीति प्रकृते भवतीभिः किमपि न वक्तव्यमिति भाव. । अनादिधाविनां स्वेषामेषामात्मनां नलभैमीलक्षणानां परम्पराया हेतुस्रज. । प्रतियुग हि नलभैमीसंबन्धः श्रूयते, न त्विन्द्रभैमीसंबन्ध इति वा व्याख्या । 'किं करोति नरः प्राज्ञ. प्रेर्यमाण. स्वकर्मभि.' इति, 'किं करोति सुधीरस्मिन्नीश्वराज्ञावशंवदः' इति च वृद्धवचनम् । प्रवाहपतितं हि किमपि कर्तुमसमर्थमिति स्रोत.पदेन सूचितम् ॥

१ '...' इति साहित्यविद्याधरी । २ '...' इति साहित्यविद्याधरी । ३ '...' इति ... '...' इति ... तिलकजीवातुसाहित्यविद्याधरीषु । ४ '...' इति साहित्यविद्याधरी ।

पूर्वोक्तमेवाह—

नित्यं नियत्या परवत्यशेषे
 कः संविदानोऽप्यनुयोगयोग्यः ।
अचेतना सा च न वाचमर्ह-
 त्युक्ता तु वक्रश्रमकर्म भुङ्क्ते ॥ १०३ ॥

नित्यमिति ॥ अशेषे समस्ते जने नित्यं सर्वदा नियत्या दैवेन परवति अदृष्टाधीने सति संविदानोऽपि ज्ञातापि कोऽनुयोगयोग्यः, अपितु न कोऽपि । दैवेन यथा प्रेर्यते तथैव सर्वोऽपि [illegible] । कुमार्गप्रवृत्त्युत्पादिका नियतिरेव प्रष्टव्येत्यत आह—सा च नियतिरपि यतोऽचेतना, अतो वाचं नार्हेत् । [illegible] पुरुषः पुनर्वक्रश्रमहेतुकं कर्म भुङ्क्तेऽनुभवति [illegible] नियतेश्चाचेतनत्वात्तौ प्रतिवचनस्य वैयर्थ्या- [illegible] भवति, तस्माद्भवतीमिमां प्रति किमपि [illegible] न [illegible] भावः । संविदानः 'समो गम्यृच्छिप्रच्छि–' [illegible] ॥

[illegible] निन्दति कोमलेच्छुः
 [illegible] कण्टकलम्पटस्तम् ।
[illegible] तयोरिष्टभुजोः समायां
 [illegible] न कलरोपहासः ॥ १०४ ॥

[illegible] ॥ कोमल[illegible] पुरुषः क्रमे- [illegible] । क्रमेलकः कण्टकलम्पटः [illegible] । इष्टभुजोः स्वेष्टेन भक्षण- [illegible] न पुष्कलरोपहासः, किन्तु [illegible] दनुचि [illegible] । तस्मान्मम नल- [illegible] भवतीमि- [illegible] । किमपि न का- [illegible] ॥

[illegible]
 [illegible] ।
[illegible]
 [illegible] ॥ १०५ ॥

[illegible]

थेन्द्रं परित्यज्य नलं सेवे । रुचिरेवात्र प्रमाणमिति भावः । 'रुच्यर्थानाम्–' इति चतुर्थी ॥

आकीटमाकैटभवैरि तुल्यः
 स्वाभीष्टलाभात्कृतकृत्यभावः ।
भिन्नस्पृहाणां प्रति चार्थमर्थं
 द्विष्टत्वमिष्टत्वमपव्यवस्थम् ॥ १०६ ॥

आकीटमिति ॥ हे सख्यः, आकीटं हीनेषु कृमिमभिव्याप्य उत्तमेषु आकैटभवैरि पुरुषोत्तममभिव्याप्य स्वाभीष्टलाभात् स्वीयस्वीयेप्सितप्राप्तेः कृतकृत्यभावः कृतकृत्यत्वं तुल्यो [illegible] यथा स्वाभीष्टलाभात्कृतकृत्यत्वम्, तथा कीटस्यापि स्वाभीष्ट[illegible] त्कृतकृत्यत्वम् । अर्थान्तरन्यासेनैतदेवाह—च यस्माद्भिन्न[illegible] स्वीयं स्वीयमीप्सितमभिलाषुकाणां सर्वेषामर्थमर्थं प्रति [illegible] विषयमुद्दिश्य द्विष्टत्वं द्वेषविषयत्वं, इष्टत्वमिच्छाविषयत्वम[illegible] वस्थं अपगता व्यवस्था नियमो यस्य (तादृगस्ति) । [illegible] द्विष्टं तत्सर्वस्यापीति नियमो नास्ति । तस्माद्यस्य रोचते [illegible] स्येष्टम्, यन्न रोचते तत्तस्य द्विष्टमिति । तस्मात् मम नल[illegible] रागाद्भवतीभिः किमपि न वक्तव्यमिति भावः । चकारो [illegible] दर्थे समुच्चयार्थे वा द्विष्टत्वम्, इष्टत्वं चेति । आकीटम् [illegible] भवैरीति 'आङ् मर्यादाभिविध्योः' इति समासः ॥

अध्वाग्रजाग्रन्निभृतापदन्धु-
 र्बन्धुर्यदि स्यात्प्रतिबन्धुमर्हः ।
जोषं जनः कार्यविदस्तु वस्तु
 प्रच्छया निजेच्छा पदवीं मुदस्तु ॥ १[illegible] ॥

अध्वेति ॥ हे सख्यः, बन्धुः सुहृत् अध्वाग्रे पुरोमार्गे [illegible] वर्तमानो निभृत आच्छादित आपद्रूपोऽन्धुः कूपो यस्य [illegible] यदि स्यात्तर्हि सुहृत्प्रतिबन्धु निषेद्धुमर्हं उचितः स्यात् । [illegible] पथा मा गच्छ, यदि गमिष्यसि, तर्ह्यापद्रूपे गर्ते [illegible] ष्यसि इति सुहृदा सुहृन्निषेद्धुमुचित । प्रकृते तु [illegible] तस्मात् कार्यविद्विपत्कूपाभावं जानानो भवल्लक्षणो जनो [illegible] मस्तु भवतु । गुणिनो नलस्य वरणे ममानिष्टं [illegible] ष्यतीति भवतीभिरहं न निषेद्धव्येति मया [illegible] नास्ति तस्मात्तूष्णीं स्थातव्यमिति भावः । [illegible] [illegible] पदवीं [illegible] मार्गेण [illegible] भवतीनामपि [illegible] भवतीभि[illegible] [illegible] [illegible] । [illegible] जानानो जनो [illegible] [illegible] । [illegible] [illegible] ।

[illegible] प्रतीपोक्तिभिः [illegible]
 [illegible] ।

[illegible]

अपि श्रुतस्वर्पतिमन्त्रिसूक्तिं
दूतीं बभाषेऽद्भुतलोलमौलिम् ॥ १०८ ॥

इत्थमिति ॥ बाला भैमी सखीनां प्रतीपोक्तौ प्रतीकूलवचनविषयिणीं मतिं बुद्धिं पाण्डित्यस्य बलेन सामर्थ्येन इत्थं पूर्वोक्तप्रकारेण विलुप्य प्रमार्ज्य इन्द्रदूतीं बभाषे । किंभूता दूतीम्—श्रुता स्वर्पतिमन्त्रिणो बृहस्पतेः सूक्तिः शोभनोक्तिर्यया एवंभूतामपि । तथा—भैम्युक्तिं श्रुत्वा जातेनाद्भुतेनाश्चर्येण लोलो मौलिर्मस्तको यस्याः । अवशिष्टप्रतिवचनार्थं पुनरुवाचेत्यर्थः ॥

किमुवाचेत्यत आह—

परेतभर्तुर्मनसैव दूतीं
नभस्वतेवानिलसख्यभाजः ।
त्रिस्रोतसेवाम्बुपतेस्तदाशु
स्थिरास्थमायातवतीं निरास्थम् ॥ १०९ ॥

परेतेति ॥ हे इन्द्रदूति, यस्मान्मनसा मया नलो वृतः तत्तस्मात्स्थिरा आस्था वशीकरणशक्तिर्यस्मिन्कर्मणि अहं भैमीं वशीकरिष्यामीति बुद्ध्या आशु शीघ्रमायातवतीमायातां परेतभर्तुर्यमस्य दूतीं मनसैव निरास्थं निराकृतवत्यस्मि । तत्रानभिलाषाद्धेतोः । त्रिष्वप्ययमेव हेतुः । तथा—अनिलस्य सख्यभाजोऽग्नेः स्थिरास्थं शीघ्रमायातवतीं दूतीं नभस्वतेव वायुनेव निरास्थम् । तथा—स्थिरास्थमाशु आयातवतीमम्बुपतेर्वरुणस्य दूतीं त्रिस्रोतसेव मन्दाकिन्येव निरास्थम् । यमस्य परेतभर्तृत्वात्परेतप्राणानां तदधीनत्वान्मनसश्च प्राणाधीनत्वान्मनसैव कृत्वा शीघ्रमायातां यमदूतीम्, वह्नेरनिलमित्रत्वादनिलेनैव कृत्वा शीघ्रमायातां वह्निदूतीम्, वरुणस्य जलपतित्वान्मन्दाकिन्येव शीघ्रमायातां वरुणदूतीम्, निरास्थमिति वा । तस्मादहमेव निराकृतेति दुःखं मा कार्षीरिति भावः । मनोनभस्वत्त्रिस्रोतःशब्देनोत्साहगमनवेगो द्योत्यते । मनआदिभिः सहायातवतीमिवेति वा । निरास्थम्, 'अस्यतिवक्ति–' इत्यङ् 'अस्यतेस्थुक्' ॥

भूयोऽर्थमेनं यदि मां त्वमात्थ
तदा पदावालभसे मघोनः ।
सतीव्रतैस्तीव्रमिमं तु मन्तु-
मन्तर्वरं वज्रिणि मार्जितास्मि ॥ ११० ॥

भूय इति ॥ हे दूति, त्वमेनं इन्द्रवरणरूपमर्थं मां भूयः पुनर्यदि आत्थ ब्रवीषि तदा तर्हि मघोनः पदौ आलभसे स्पृशसि । एवं शपथदानात्त्वया भूयो न वक्तव्यमित्यर्थः । तर्हीन्द्रस्त्वयि कोपं करिष्यतीत्यत आह—अहं सतीव्रतैः पतिव्रतानियमैर्वज्रिणि इन्द्रे विषयेऽन्तरन्तःकरणे तीव्रं दुःसहमिमं मन्तुमपराधं तु पुनर्वरं मार्जितास्मि प्रोञ्छितास्मि । वरं मनागिष्टे वरं सम्यक् अन्तः हृदयस्थितैः सतीव्रतैरिति वा । अन्तर्वरं वरस्य नलस्य अन्तर्मध्ये वज्रिणि राज्ञो लोकपालांशेन नले स्थितं इन्द्रं इति वा । नले तुष्टे इन्द्रोऽपि परितोष्यत्येवेति भावः । अगोऽपराधो मन्तुः' इत्यमरः । मार्जितेति 'मृजेर्वृद्धिः' इति वृद्धिः । ऊदित्वादिट् ॥

इत्थं पुनर्वागवकाशनाशा-
न्महेन्द्रदूत्यामपयातवत्याम् ।
विवेश लोलं हृदयं नलस्य
जीवः पुनः क्षीबमिव प्रबोधः ॥ १११ ॥

इत्थमिति ॥ इत्थमनेन प्रकारेण पुनर्वागवकाशस्य वचनावसरस्य नाशान्महेन्द्रदूत्यामपयातवत्यां गतायां सत्यां नलस्य जीवः प्राणः 'भैमी च दूत्यं च–' (६।८९) इत्यादिचिन्तावशात् लोलं चञ्चलं हृदयं पुनः विवेश । कः कमिव—प्रबोधः क्षीबं मत्तमिव । तस्यां सत्यां चिन्तावशात्तस्य प्राणा गतप्राया एवाभूवन् । गतायां तु स्वस्य भैमीप्राप्तिनिश्चयेन दूत्यप्राप्तिसंभावनया वा तस्य प्राणाः पुनरागता इत्यर्थः । मत्तोऽपि चञ्चलो भवति । 'मत्ते शौण्डोत्कटक्षीबाः' इत्यमरः । 'अनुपसर्गात्फुल्लक्षीब–' इति साधुः ॥

श्रवणपुटयुगेन स्वेन साधूपनीतं
दिगधिपकृपयाप्तादीदृशः संविधानात् ।
अलभत मधु बालारागवागुत्थमित्थं
निषधजनपदेन्द्रः पातुमानन्दसान्द्रम् ११२

श्रवणेति ॥ निषधजनपदानां इन्द्रो नलो बाला भैमी तस्या रागवाग्नुरागवचनं, तस्मादुत्थमुत्पन्नं इत्थं पूर्वोक्तं मध्वमृतं पातुं सादरमाकर्णयितुमानन्दसान्द्रं यथा भवति तथा लब्धवान् । किंभूतं मधु—दिगधिप इन्द्रः, तस्य कृपया प्राप्तात् ईदृशो दूत्याङ्गीकारप्राप्तात्संविधानाददृष्टीकरणलक्षणादुपायाद्धेतोः स्वेन स्वीयेन श्रवणलक्षणेन पुटयुगेन पात्रयुगेन साधु सम्यक्प्रकारेण उपनीतमानीतम् । स्वयमाकर्णितमित्यर्थः । 'आनन्दसान्द्रः' इति पाठे नलविशेषणम् । पूर्वोक्तं भैम्यनुरागवचनमानन्दसहितः सादरमाकर्णयामासेत्यर्थः । प्रभुणा केनचित्स्वकीयेन पात्राभ्यामानीतं मधु पीयते । इन्द्रादयो मह्यं दूत्यं चेन्नादास्यन्नहिं भैम्यनुरागवचनमहं स्वयं नापास्यम् । अतस्त्वत्प्रसादान्मया भैमीवचनं स्वयमाकर्णितमित्यानन्देन सान्द्र इत्यर्थः ॥

श्रीहर्षं कविराजराजिमुकुटालंकारहीरः सुतं
श्रीहीरः सुषुवे जितेन्द्रियचयं मामल्लदेवी च यम् ।
षष्ठः खण्डनखण्डतोऽपि सहजात्क्षोदक्षमे तन्महा-
काव्येऽयं व्यगलन्नलस्य चरिते सर्गो निसर्गोज्ज्वलः ॥

श्रीहर्षमिति ॥ सहजात्सोदरात्खण्डनखण्डनामकात् इक्षुविकाराच्छर्कराविशेषादपि क्षोदक्षमे उदर्पणमहे परीक्षणे यथा यथा घृष्यते, तथा तथा सरसेत्यर्थः । षष्ठः षण्णां पूरणः व्यगलत्समाप्त इत्यर्थः । 'खण्डः शकले इक्षुविकारे मणिदोषयोः' इति वि-

१ 'अत्र ....' इति साहित्यविद्याधरी । २ '.......' इति साहित्यविद्याधरी ।

१ 'अत्र ....' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अनु-........' इति साहित्यविद्याधरी । ३ '........' इति ति-लकाभावात्........ ४ '........' इति साहित्यविद्याधरी ।

श्वः । पष्ठः पूरणे डटि 'पट्कति–' इत्यादिना थुक् । अस्मिन्सर्गे दूतगुणा धर्मशास्त्रद्वारेणोक्ताः ॥

इति श्रीवेदरकरोपनामकश्रीनरसिंहपण्डितात्मजनारायणकृते नैषधीयप्रकाशे षष्ठः सर्गः ॥

सप्तमः सर्गः ।

इत्थमिन्द्रदूतीनिराकरणेन भैम्याः स्वस्मिन्ननुरागं दृढं परीक्ष्य तुष्टो नलो भैमीमेवावर्णयदिति वक्तुं सप्तमं सर्गमारभते—

अथ प्रियासादनशीलनादौ
मनोरथः पल्लवितः पुरा यः ।
विलोकनेनैव स राजपुत्र्याः
पत्या भुवः पूर्णवदभ्यमानि ॥ १ ॥

अथेति ॥ अथेन्द्रदूतीनिराकरणानन्तरं यो मनोरथः प्रियाया भैम्या आसादने प्राप्तिविषये शीलनादौ च तेन तेन विशेषेण रूपादिपरिकलने विषये आदिपदेनालिङ्गनादिसंभोगविषये पूर्वं पल्लवितः पल्लवयुक्तो जातः भैमीं कथं प्राप्नोमि, कथं वा तस्या विशिष्टं भावादिकं जानामीति चिरमुदितः पूर्वमासीत् । स मनोरथो भुवः पत्या राज्ञा नलेन राजपुत्र्या विलोकनेनैव पूर्णवत्परिपूर्ण इव फलित इवाभ्यमानि संमानितः । प्राप्तिं विनैव दर्शनमात्रेण प्राप्त्यादिजन्यमानन्दं प्रापेति भावः । पल्लवितशब्देन मनोरथस्य पूर्वं [illegible] सूचितम् । अन्योन्यारोपितं पल्लवितं फलितं च [illegible] संतुष्यति । आसादनं च शीलनादि चेति समास [illegible] । [illegible] शीलनशब्दस्य पूर्वनिपातानापत्तिः ॥

प्रतिप्रतीकं प्रथमं प्रियाया-
मथान्तरानन्दसुधासमुद्रे ।
ततः प्रमोदाश्रुसरित्परायां
ममज्जतुस्तस्य दृशौ नृपस्य ॥ २ ॥

प्रतीति ॥ तस्य नृपस्य दृशौ नेत्रे प्रथमं प्रतिप्रतीकं प्रत्यवयवं [illegible] भैम्या ममज्जतुर्निमग्ने । अथ [illegible] आन्तरे [illegible] आनन्दसुधा [illegible] तस्य समुद्रे [illegible] । [illegible] प्रमोदाश्रुसरित्परायां [illegible] आनन्दजनितबाष्पप्रवाहे [illegible] । [illegible] सौन्दर्यं सूचि- [illegible] जाता, [illegible] । समुद्रे [illegible] च [illegible] ।

नेत्रप्रमोदमुक्त्वा मनःप्रमोदमाह—

अद्वैतेद्वयस्यान्वभवत्प्रमोदं
रोमाग्र एवाग्रनिरीक्षितेऽस्याः ।
यथौचितीत्थं तदशेषदृष्टा-
वथ स्मराद्वैतमुदं तथासौ ॥ ३ ॥

अह्मेति ॥ असौ नलोऽस्या भैम्या रोम्णोऽप्यग्र एव अ[illegible] प्रथमं निरीक्षिते सति न विद्यते द्वयं यस्य तदद्वयं, ब्रह्म तदद्वयं च ब्रह्माद्वयं तस्य । ब्रह्मैक्यस्येत्यर्थः । प्रमोदम[illegible] नन्दं अन्वभवदनुबभूव । अथानन्तरं इत्थमनेन प्रकारेण तस[illegible] भैम्या अशेषा सकला या दृष्टिर्दर्शनं तस्यां सत्यां अशेषभैमी[illegible] र्शने सति यथा यादृशी औचिती भवति तथा द्वैतं द्वयोर्भा[illegible] द्विता द्वितैव द्वैतं तन्न विद्यते यस्यासावद्वैतः स्मरश्चासावद्वैत[illegible] स्मरस्य द्वैतराहित्यं वा तस्य मुदं हर्षमन्वभवत् । मदनैक्यज[illegible] तमानन्दमनुबभूवेत्यर्थः । यस्या निकृष्टस्य रोमाग्रस्यैव निरीक्ष[illegible] ब्रह्माद्वैतानन्दो भवति, तस्या रमणीयसकलावयवदर्शने ब्रह्मा[illegible] तानन्दादधिको मदनाद्वैतानन्द एव भवितुं समुचित इत्यर्थः सर्वावयवदर्शने मदनानन्देऽमज्जदिति भावः । तेषां रोम्णामदो[illegible] दृष्टौ सत्यामिति वा । द्वैतम्, प्रज्ञादित्वात्स्वार्थेऽण् ॥

वेलामतिक्रम्य पृथुं मुखेन्दो-
रालोकपीयूषरसेन तस्याः ।
नलस्य रागाम्बुनिधौ विवृद्धे
तुङ्गौ कुचावाश्रयतः स्म दृष्टी ॥ ४ ॥

वेलामिति ॥ नलस्य दृष्टी दृशौ तस्या मुखेन्दोः आलोक[illegible] विलोकनं तल्लक्षणेन पीयूषरसेनामृतरसेन विलोकनलक्षण यद[illegible] मृतं तस्मिन् वा रसेन तद्विषयिण्या प्रीत्या कृत्वा पृथु महतं वेलां कृत्यसमयरूपामतिक्रम्य नलस्य रागाम्बुनिधावनुरागसमुद्रे विवृद्धे वृद्धिं गते सति तुङ्गावुच्चौ कुचौ आश्रयतः स्म । कृत्यसम[illegible] यमविचार्य मुखचन्द्रावलोकनविवृद्धेनानुरागेण तुङ्गौ कुचौ न[illegible] वलोकयति स्मेति भावः । चन्द्रस्य प्रकाशलक्षणेनामृतरसेन महतीं मर्यादामतिक्रम्य समुद्रे वृद्धिं गते सत्याप्लवनभयाल्लोकोऽपि तुङ्ग[illegible] स्थानमाश्रयति । 'दृष्टिः' इति क्वचित्पाठः ॥

मग्ना सुधायां किमु तन्मुखेन्दो-
र्लग्ना स्थिता तत्कुचयोः किमन्तः ।
चिरेण तन्मध्यममुञ्चनास्य
दृष्टिः कृशीयः स्खलनाद्भिया नु ॥ ५ ॥

मग्नेति ॥ अस्य नलस्य दृष्टिः कृशीय[illegible] अतिशयेन कृश तस्या [illegible]

[illegible]

भैम्या मध्यं चिरेण चिरकालेन अमुञ्चतात्यजत् । मध्यं विलम्बेन तत्याजेत्यर्थः । अत्राप्युत्प्रेक्षते—स्खलनात्पतनात् भिया भयेन नु किम् । अतिकृशमेतच्छीघ्रं चेत्त्यक्ष्यामि तर्हि पतिष्यामीति बुद्ध्या कि विलम्बेनात्यजत् । किंभूता दृष्टि —तन्मुखेन्दोः सुधायां मग्ना किमु मुखेन्दावेव विलम्बिता । तथानन्तर मृणालसूत्रेणापि दुर्लभावकाशे तत्कुचयोरन्तर्मध्ये लग्ना संबद्धा सती निर्गन्तुमशक्तत्वात्स्थिता विलम्बिता । पूर्वं यदङ्गं विलोकित तदङ्गं सुन्दरत्वात्परित्यक्तुं न शक्ता, किंतु पुन पुनस्तदेवावलोकयति स्मेति भावः । कृशीयसः सकाशात्स्खलनं कृशीय. स्खलनमिति वा ॥

प्रियाङ्गपान्था कुचयोर्निवृत्त्य
निवृत्त्य लोला नलदृग्भ्रमन्ती ।
बभौतमां तन्मृगनाभिलेप-
तमःसमासादितदिग्भ्रमेव ॥ ६ ॥

प्रियेति ॥ नलदृक् एवंभूता सती बभौतमामतितरां शुशुभे । किंभूता—प्रियाया भैम्या अङ्गस्य प्रत्यङ्गं पान्था नित्यपथिकी । अतएव लोला चञ्चला । अथ च सस्पृहा सती निवृत्त्य निवृत्त्य व्याघुट्य व्याघुट्य कुचयोः भ्रमन्ती । उत्प्रेक्षते, किंभूतेव—तयो कुचयोर्मृगनाभिलेप. कस्तूरिकालेपस्तल्लक्षणं तमोऽन्धकारस्तेनकृत्वा समासादितः प्राप्तो दिग्भ्रमो दिङ्मोहो यया एवभूतेव । अन्योऽपि पान्थस्तमसा प्राप्तदिङ्मोहो भ्रमन्निवृत्त्य निवृत्त्य पूर्वमेव स्थान प्राप्नोति । सर्वावयवावलोकनतत्परापि कुचावेवावलोकयति स्म । कुचौ त्यक्तु न शशाकेति भाव. । 'लोलश्चलसतृष्णयो.' इत्यमर. । नित्य पन्थानं गच्छति पान्थः 'पन्थो ण नित्यम्' इति ण. । ततष्टाप् । बभौतमाम्, 'किमेत्तिङव्यय-' इत्यादिनामु. ॥

विभ्रम्य तच्चारुनितम्बचक्रे
दूतस्य दृक्तस्य खलु स्खलन्ती ।
स्थिरा चिरादास्त तदूरुरम्भा-
स्तम्भावुपाश्लिष्य करेण गाढम् ॥ ७ ॥

विभ्रम्येति ॥ तस्याश्चारुणि सुन्दरे नितम्बरूपे चक्रे विभ्रम्य परिभ्रम्य स्खलन्ती खलु पतन्तीव तस्य दूतस्य नलस्य दृग्दृष्टि· तदूरुलक्षणौ रम्भास्तम्भौ कदलीस्तम्भौ करेण रश्मिना कृत्वा गाढं निबिडमुपाश्लिष्यालिङ्ग्य चिराच्चिरकाल स्थिरा निश्चला आस(स्त) बभूव । अन्यापि चक्रभ्रमणं प्राप्य पतन्ती सती हस्तेन स्तम्भ गाढमालिङ्ग्य चिर स्थिरा भवति । नितम्ब विलोकनादनु तदूरू पश्यति स्मेति भाव ॥

वासः परं नेत्रमहं न नेत्रं
किमु त्वमालिङ्ग्य तन्मयापि ।

[illegible]

उरोनितम्बोरु कुरु प्रसाद-
मितीव सा तत्पदयोः पपात ॥ ८ ॥

वास इति ॥ सा नलदृक् इतीव कारणात्तत्पदयोर्भैमीचरणयोः पपात प्रणाम चकार । इति किम्—हे भैमि, वासो वसनमुत्तमपट्टदुकूलविशेष परं केवलं नेत्रम्, अथ च नेत्रशब्दवाच्यम् । अहं नेत्र न किमु, अपितु अहमपि नेत्रं नेत्रशब्दवाच्यं चक्षवामि तत्तस्मादुभयोरपि नेत्रशब्दवाच्यत्वलक्षणाद्धेतोः (हे भैमि,) त्व नेत्रेण वसनेनेव मयापि प्रयोज्येन उरो वक्ष , नितम्बो जघनपश्चाद्भाग', ऊरू च एतेषां समाहार उरोनितम्बोरु आलिङ्ग्य वेष्टय, अथच दर्शयस्व प्रसादं च कुरु तदालिङ्गनार्थं च ममोपरि प्रसन्ना भव इति । अन्योऽपि स्वसमानस्य कस्यचिद्राजादे. सकाशादुत्तमपदप्राप्तिं दृष्ट्वा स्वस्यापि तल्लाभार्थं राज्ञश्चरणयोः पतति मह्यमप्येतद्देयमिति प्रार्थयते च । उरोनितम्बोरु विलोक्य तच्चरणावपि विलोकयति स्मेति भावः । प्राण्यङ्गत्वादेकवद्भावे नपुंसकत्वं च ॥

दृशोर्यथाकाममधोपहृत्य
स प्रेयसीमालिकुलं च तस्याः ।
इदं प्रमोदाद्भुतसंभृतेन
महीमहेन्द्रो मनसा जगाद ॥ ९ ॥

दृशोरिति ॥ अथ स महीमहेन्द्रो भूमीन्द्रो नल. प्रमोदो भैमीविलोकनेनानन्द., सौन्दर्यदर्शनादद्भुतमाश्चर्यं च ताभ्यां संभृतेन पूर्णेन मनसा इद वक्ष्यमाण जगादाचिन्तयत् । मनसैव तामवर्णयदित्यर्थ. । कि कृत्वा—प्रेयसीं भैमीं तस्या आलिकुल सखीसमूह च दृशोर्नयनयोर्यथाकाममभिलाषमनतिक्रम्य (नग्नान्यामेव) उपहृत्योपायनीकृत्य ॥

तदेवाह—

पदे विधातुर्यदि मन्मथे वा
ममाभिषिच्येत [illegible] वा ।
तदा घटेतापि न वा तदेत-
त्प्रतिप्रतीकाद्भुतरूपशिल्पम् ॥ १० ॥

पद इति ॥ [illegible]

[illegible]

लावण्यपूरोऽजनि यौवनेन
यस्यां तथोच्चैस्तनताघनेन ॥ ११ ॥

तरङ्गिणीति ॥ घनेन निबिडेन यौवनेन यस्यां भैमीलक्षणायां तरङ्गिण्यां लावण्यपूरोऽजनि जनितः। तथा उच्चैः स्तनौ यस्यां तस्या भाव उच्चकुचत्वमजनि। सेयं शृङ्गारलक्षणस्य रसस्य तरङ्ग उद्रेकस्तद्वती अथ च नदी एवंभूता भीमनाम्नो भूमिभृतो भूपतेः सकाशात्प्रभूता उत्पन्नेति जानामि। वाक्यार्थः कर्म। प्रथमं सहजसौन्दर्याच्छृङ्गाररूपा जाता, अनन्तरं निबिडयौवनेन सौन्दर्याधिक्यजननादुच्चकुचत्वजननाच्च पूर्वापेक्षया शृङ्गाररसस्याधिक्यात् शृङ्गाररसस्य मूर्तिमतीयं नदीति मन्य इति भावः। अथच रसस्योदकस्य नदी पर्वतादुत्पद्यते। तस्यामुच्चैः स्तनता शब्दायमानेनातितरां गर्जता घनेन मेघेन पूर्वं जलप्रवाहो जलोद्रेकोऽपि जन्यते। तथानिर्वचनीयप्रकारा या उच्चैस्तनता तया कृत्वा घनेन निरन्तरेणेत्येकं पदं, यौवनविशेषणं वा। 'पूरो जलप्रवाहे स्यात्' इति विश्वः। भूमिभृतः, 'भुवः प्रभवः' इत्यपादानत्वम्। प्रभूता, अकर्मकात्कर्तरि क्तः ॥

अस्यां वपुर्व्यूहविधानविद्यां
किं द्योतयामास नवां स कामः।
प्रत्यङ्गसङ्गस्फुटलब्धभूमा
लावण्यसीमा यदिमामुपास्ते ॥ १२ ॥

अस्यामिति ॥ अङ्गमङ्गं प्रति प्रत्यङ्गं प्रत्यवयवं यः सङ्गस्तस्यैव लावण्यस्य सङ्गः संबन्धस्तेन कृत्वा स्फुटं व्यक्तं लब्धो भूमा प्राचुर्यं यया एवंभूता लावण्यसीमा सौन्दर्यपरमकाष्ठा यद्यस्मादिमां भैमीमुपास्ते सेवते तस्मात्कारणाद्बाल्यापेक्षया नवां नूतनां स कामस्त्वैवापूर्वामभ्यस्तां वपुर्व्यूहस्य शरीरसमूहस्य विधानं निर्माणं तस्य विद्यां शास्त्रं कायव्यूहरचनाकौशलं अस्यां भैम्यामेव किं द्योतयामास प्रकाशयामास। न त्वन्यस्यामित्यर्थात्। किं वितर्के। बाल्यापेक्षया तरुणिम्न्यधिकं सौन्दर्यं भवति सकलावयवेषु साकल्येन सौन्दर्यसीमा [illegible]व विद्यते, नान्यस्यामिति भावः। प्रत्यङ्गसङ्गमवयवसंधिं अव[illegible]र्थं प्रतीति वा। अस्यामित्यनेन भैम्या वैदुष्यं सूच्यते। विद्याप्रकाशनं हि विद्वत्समीपे भवति। स मदनोऽस्या नवामपूर्वां कायव्यूहनिर्माणविद्यां द्योतयामास किम्, यस्मात्सौन्दर्यस्य परमा काष्ठा स कामः प्रत्यङ्गविद्यमानत्वेन प्राप्तो भूमा बाहुल्यं येनैवंविधः सन्निमां भैमीं सेवते। प्रत्यवयवं साकल्येन मदनस्य विद्यमानत्वान्मदनेन स्वीयं बहुरूपत्वं प्रकटीकृतमित्यर्थः। मुखावलोकनेन यादृशो मदनप्रादुर्भावो भवति तादृश एव नयनावलोकनेनेति तदीयैकैकावयवदर्शनेन सकलस्य साकल्येन मदनप्रादुर्भावो भवतीत्यर्थः। लब्धभूमेत्यादौ पक्षे 'मत.' इति निषेधान्ङीबभावः ॥

जम्बालजालात्क्रमकर्षि जम्बूनद्या न हारिद्रनिभप्रमेयम्।
अप्यङ्गयुग्मस्य न सङ्गचिह्नमुन्नीयते दन्तुरता यदत्र ॥ १३ ॥

जम्बालेति ॥ इयं भैमी जम्बूनद्या जम्बूफलरसजातनद्या जम्बालजालात्पङ्कसमूहात्किं नाकर्षि नाकृष्टा, अपितु तत एवाकृष्टा यद्यस्मात् हारिद्रनिभप्रभा हरिद्राक्तवस्त्रतुल्यकान्तिः। जम्बूनद्या जम्बालजालं नाम जाम्बूनदं तच्चान्यसुवर्णापेक्षयात्युत्तमम्, तत आकृष्टा तदेव हरिद्रातुल्यवर्णत्वं घटते नान्यथेत्यर्थः। हारिद्र सुवर्णं वा। अपिशब्दो हेत्वन्तरं विशिनष्टि—यदपि अत्रास्यां भैम्या अङ्गयुग्मस्य हस्ताद्यवयवयुगलस्य सङ्गचिह्नं परस्परसंविलग्नत्व दन्तुरता लक्षणया विसंस्थुलता निम्नोन्नतता नोन्नीयते न तर्क्यते। यद्धि जम्बालजालादाकृष्यते तस्योच्चावचप्रदेशेषु पङ्कलग्नत्वादिसंस्थुलता न लक्ष्यते। भैम्यामपि तथा यतः ततोपीयं जाम्बूनदपङ्कादाकृष्टेत्यनुमीयते। अवयवसंधिसूचकं कूर्परादि भैम्या न लक्ष्यते, सुवर्णगौरी चेयमिति भाव। कूर्परादेरलक्ष्यत्वेन सामुद्रिकलक्षणवत्त्वं सूच्यते। यदित्युभयत्रापि संबध्यते। पूर्वार्धे हारिद्रपदेन योजना, उत्तरार्धे यथास्थितम्। मध्यस्य स्तनयोश्चाङ्गयुग्मसङ्गाभावो ज्ञातव्यः, नो चेन्मध्यस्य परमाणुरूपत्वात्स्तनयोश्च उच्चत्वाज्जाम्बूनदजम्बालपूर्णत्वेनैते मुद्रिताः स्युरित्यादि ज्ञातव्यम् ॥

सत्येव साम्ये सदृशादशेषाद्गुणान्तरेणोच्चकृपे यदङ्गैः।
अस्यास्ततः स्यात्तुलनापि नाम वस्तु त्वमीषामुपमापमानः ॥ १४ ॥

सत्येवेति ॥ यत् अङ्गैर्भैम्या अङ्गैर्मुखाद्यवयवैरर्थाद्गुणान्तरेण वृत्तत्वादिना गुणेन चन्द्रादिना, समं साम्ये सत्येव सदृशात्कविसमये मुखादेः सदृशत्वेनोपमानत्वेनाभिमताच्चन्द्रादेरशेषात्सकलाद्वस्तुनः सकाशाद्गुणान्तरेण केनचिद्गुणान्तरेणान्येन गुणेन कृत्वा यद्यस्माद् उच्चकृपे उत्कृष्टं जातम्। ततस्तस्मादर्थात् अस्या अङ्गं कृत्वा सदृशस्य चन्द्रादेर्वस्तुनस्तुलनापि समीकरणमपि तं सह साम्यं वा स्यान्नाम। कविसमये सर्वत्रोपमानस्याधिक्यम्, उपमेयस्य च न्यूनत्वं प्रसिद्धम्। तथा चान्यत्र रमणीयमुखाद्यपेक्षया चन्द्रादेराधिक्यादुपमानत्वम्, मुखादेश्च न्यूनत्वादुपमेयत्वं घटते अस्यास्तु मुखं यद्यपि वर्तुलत्वेन चन्द्रेण समानं तथापि चन्द्रापेक्षयाधिकामृतयुक्तत्वेनाधिकगौरत्वेन कलङ्काभावेन च चन्द्रादधिकम्। नेत्रे अप्याकारेण नीलिम्ना च यद्यपि नीलोत्पलदलेन समाने तथापि नीलोत्पलदलस्य कटाक्षविक्षेपादिराहित्येन स्वस्य तत्साहित्येन नीलोत्पलदलापेक्षयाधिके। एवमोष्ठादेरपि केनचिद्गुणेन साम्ये सत्येव गुणान्तरेण बन्धूकाद्यपेक्षयाधिक्यं द्रष्टव्यम्। तथाच चन्द्राद्यपेक्षयाधिक्येनैतदीयवदनाद्यङ्गानामुपमानत्वम्। चन्द्रादेश्चैतदीयवदनाद्यपेक्षया न्यूनत्वेनोपमेयत्वमिति चन्द्रो भैमीमुखसदृशो, नीलोत्पलं च भैमीनयनसदृशमिति। एवं सदृशस्य चन्द्रादेर्भैमीवदनादिना समीकरणं साम्यं वा भवेदपि, भैमीवद-

१ 'अर्थान्तरन्यासोत्प्रेक्षालङ्कार' इति साहित्यविद्याधरी। 'यौवनेन घनेनेति स्वरूपकथन, उच्चस्तनता घनेनेति शब्दश्लेषः, तदुक्तासिरा च भैम्या. शृङ्गारतरङ्गिण्युत्प्रेक्षेति सङ्करः' इति जीवातु.। २ नवाम[illegible]' इति पाठो जीवातुसुखावबोधासाहित्यविद्याधरीसंमतः। [illegible] 'नानव्याकरण' [illegible]' इति जीवातुः। 'लावण्यनाना[illegible]' इति सुखावबोधासाहित्यविद्याधर्यौ। ३ 'अर्थान्तरन्यासानुमानालङ्कारः' इति साहित्यविद्याधरी।

१ 'व्यतिरेकानुमानोपमानालङ्कारा अनुप्रासोऽपि' इति साहित्यविद्याधरी।

नादेरुपमानत्वं चन्द्रादेश्चोपमेयत्वं युक्तमेवेत्यर्थः । अमीषामेतदीयानामङ्गानां तु पुनर्वस्तु चन्द्रादिलक्षणमुपमा उपमानं अपमानो धिक्कार एव, अर्थादमीषामेव । हीनस्योपमानत्वाभावात्, अधिकस्योपमेयत्वाभावादिति भावः । यत उत्कृष्टे ततो हेतोरस्या भैम्यास्तुलनापि त्याज्या । साम्यं विनोत्कर्षो न सिध्यतीति साम्यमप्यस्तु नाम, वस्तुतस्तु परमार्थतस्तु अमीषामङ्गानामुपमानं तिरस्कार इति वा । उपमीयतेऽनेनेत्युपमानं वा, 'उपमा' इति करणे भावे वा 'आतश्चोपसर्गे' इत्यङ् ॥

पुराकृति स्त्रैणमिमां विधातु-
मभूद्विधातुः खलु हस्तलेखः ।
येयं भवद्भाविपुरंध्रिसृष्टिः
सास्यै यशस्तज्जयजं प्रदातुम् ॥ १५ ॥

पुरेति ॥ पुरा प्रथमं कृतिर्निर्माणं यस्यैवंभूतं प्रथमनिर्मितं स्त्रैणं रम्भोर्वश्यादि इमां भैमीं विधातुं स्रष्टुं विधातुः खलु निश्चितं हस्तलेखः प्रथमोऽभ्यासोऽभूत् । अन्योऽपि शिल्पी प्रथमं हस्तलेखं कृत्वा पश्चात्सुन्दरं वस्तु निर्माति । उत्तरशिल्पापेक्षया हस्तलेखस्यातिहीनत्वाद्भैमीजन्मन. पूर्वं च. स्त्रीसमूहो हस्तलेखोभूत्, भैम्यपेक्षयातिहीन भैमी चातिसुन्दरीति भावः । ननु यद्भैमीनिर्माणार्थमभ्यास. कृतः सा निर्मिता, अग्रिमसृष्टि. किमिति कृता इत्याशङ्क्याह—या इयं भवन्ती वर्तमाना भाविनी भविष्यन्ती च पुरंध्रिसृष्टि. स्त्रीनिर्मितिः सा अस्यै भैम्यै तज्जयजं तस्या भवद्भाविपुरंध्रिसृष्टे भैमीकर्तृको यो जयस्तस्माज्जातं यश. प्रदातुं, न त्वन्यत्किमपि प्रयोजनमस्ति, तस्या भैम्यपेक्षयातिहीनत्वात्, यथापीदृशी निर्मातुं न शक्यत इति सर्वाञ्ज्ञापयितुं ब्रह्मणा भैमीजन्मानन्तरमपि स्त्रीनिर्मिति कृता । अकरणे तु भैम्यनन्तर चेदन्या स्त्रिय धाता निरमास्यत, तर्ह्येतदपेक्षयापि सा रमणीयाभविष्यदिति लोकस्य संभावना भवेत्, तन्निवारणार्थं ब्रह्मणैव कृतमित्यर्थः । भूतभविष्यद्वर्तमानेषु भैमीसदृशी कापि नास्तीति भावः । खलु उत्प्रेक्षायां वा । पुरंध्रीति 'इगुपधे संज्ञा–' इति बाहुल्याद्ध्रस्व । ह्रस्वान्त एव वा । भवद्भावीति प्रागेव स्त्रीत्वविवक्षाया द्वंद्वं कृत्वा पुरंध्रिशब्देन षष्ठीतत्पुरुषः कर्मधारय । अन्यथा भवन्तीभावीनीति स्यात् । 'द्रुतनर्तितेति [illegible]' इति भाष्यकारप्रयोगस्य सामान्यापेक्षज्ञापकतया वा समर्थनीयम् ॥

भव्यानि हानीरगुरेतदङ्गा-
यथा यथानति तथा तथा तैः ।
अस्याधिकस्योपमयोपमाता
दाता प्रतिष्ठां खलु तेभ्य एव ॥ १६ ॥

भव्यानीति ॥ [illegible]

[illegible]

स्येन उपमाता कविर्न्यूनेभ्योऽपि तेभ्यश्चन्द्रादिभ्य एव प्रतिष्ठां माहात्म्यं दाता दास्यति । भैमीमुखसदृशश्चन्द्रादिरिति वर्ण्यमानात्स्वदुपमेयताप्रतिष्ठाप्राप्त्या अधिकानि भैम्यङ्गान्यस्माकमुपमानानि वयं धन्या इति उत्तमोऽस्माकं प्रतियोगीत्यानन्देन नृत्यन्तीति भाव । भैमीमुखं किंवदिति पृष्टे चन्द्रस्य न्यूनत्वेप्यन्यस्योपमानत्वाभावाच्चन्द्रवदित्येव वक्तव्यं स्यात् । एवं नयनादावपि द्रष्टव्यम् । 'ग्लाम्लाज्याहाभ्यो निः' । 'अगु:' इणो गा लुङि' इति गादेशे 'गातिस्था–' इति सिचो लुक् । दाता इति लुटि ॥

नास्पर्शि दृष्टापि विमोहिकेयं
दोषैरशेषैः स्वभियेति मन्ये ।
अन्येषु तैराकुलितस्तदस्यां
वसत्यसापत्न्यसुखी गुणौघः ॥ १७ ॥

नेति ॥ दृष्टापीयं भैमी द्रष्टुर्विमोहिका मदनविकारकारिणी अथ च मूर्छाकारिणीति कृत्वा स्वस्यात्मनो भिया अशेषैः सकलैरपि दोषैरियं नास्पर्शि न स्पृष्टेति मन्ये अहं शङ्के । या दर्शनमात्रेण मूर्छां जनयति, दर्शनापेक्षयातितिकटेन स्पर्शेन किं करिष्यतीति भयेन दोषैर्न स्पृष्टेत्यहं मन्ये इति भाव । अशेषैरितिशब्दादपिशब्दोऽध्याहार्य योज्यः । अन्यथा कियद्भिः स्पृष्टा इति विरुद्धवर्णनाप्रसङ्गात् । यस्मादियं दोषैर्न स्पृष्टा तस्मादन्येषु भैमीव्यतिरिक्तस्थानेषु तैर्दोषैराकुलितो गुणौघ शीलसौन्दर्यादिर्विघ्ने सपत्न शत्रुर्यस्य तस्य भावोऽसापत्न्यं तेन सुखी सन् अस्यां भैम्या वसति । अन्यत्र वैरिभि सह वसतो महत्कष्टम्, अस्यां तु तदभावात्सुखेन वसतीत्यर्थः । अन्येषु गुणा दोषमव्यलिता सन्ति अस्यां तु दोषा न सन्त्येवेति गुणानां निःसापत्न्येन स्थिति । अन्योऽपि शत्रुभयं स्यान तस्या [illegible] ॥

औज्झि प्रियाङ्गैर्घृणयेव रूक्षा
नवारिदुर्गात्तु वराटकस्य ।
न कण्टकैरावरणाच्च कान्ति-
धूलीमृता काञ्चनकेतकस्य ॥ १८ ॥

औज्झीति ॥ [illegible]

[illegible]

व चाप श्यामीभवन्तः श्यामायमानाः केसरा एव शेषा यस्यैवंविध स्वरूपेण दग्धमपि श्यामीभवत्केसरशेषमासीत्किम् । मदनदाहानन्तरं ईशो महादेवः श्यामीभूतं धनुराकार तत्केसरमपि कुधा क्रोधेन द्विधा व्यधाच्चकार मध्ये बभञ्ज किम् । द्विधाभूतेन येन कृत्वा विधिर्ब्रह्मा भैमीभ्रुवौ व्यधत्त चकार । अन्यथा तस्यादृश्यं भ्रुवोर्न घटत इत्यर्थः । असंलग्ने धनुराकारे श्यामे च भैमीभ्रुवाविति भाव. । अन्योऽपि वैरिणं हत्वा क्रोधेन तदायुधमपि भनक्ति ॥

भ्रूभ्यां प्रियाया भवता मनोभू-
चापेन चापे घनसारभावः ।
निजां यदस्त्रोपदशामपेक्ष्य
संप्रत्यनेनाधिकवीर्यतार्जि ॥ २५ ॥

भ्रूभ्यामिति ॥ प्रियाया भैम्या भ्रूभ्यां कृत्वा भवता उत्पद्यमानेन भ्रूत्वं गच्छता मनोभूचापेन घनो दृढ. सारो मज्जा यस्य तज्ञावोतिदृढत्व च आपे प्रापे । यदैव भ्रूत्वं तदैव दृढत्वमिति चकारार्थः । पुष्पत्वदशायां नि सारस्यापि धनुषो भैमीभ्रूभवनदशायां ससारत्वं जातमित्यर्थ । कथं ससारत्वमित्यत आह—यद्यस्मात् निजां स्वीयामस्त्रोपदशामदाहावस्थामपेक्ष्य संप्रति दग्धस्य भैमीभ्रूवनसमये अनेन धनुषा अधिकवीर्यताऽतिशयितपराक्रमत्वं आजि अर्जितम् । अदग्धपुष्परूपचापापेक्षया दग्धस्य श्यामीभवत्केसरशेषस्य भैमीभ्रूभवतस्तस्यैव चापस्य जगद्वशीकरणेऽधिकसामर्थ्यदर्शनादेवमनुमीयत इति भावः । घनत्वं दृढत्वं सारत्व श्रेष्ठत्व च प्रापे इति वा । अथच घनसारभावः कर्पूरत्वं च । यत.—कर्पूरोपि निजामदाहावस्थामपेक्ष्य दाहावस्थायामधिकवीर्यतामतिशयितसौगन्ध्यं शीतलत्वं चार्जयति । 'अथ कर्पूरमस्त्रियाम् । घनसार ' इत्यमर. ॥

सारं धनुर्यद्विधुनोज्झितास्या
यास्येन भूतेन च लक्ष्मलेखा ।
एतद्भुवौ जन्म तदाप युग्मं
लीलाचलत्वोचितबालभावम् ॥ २६ ॥

सारमिति ॥ यत् सार मदनसंबन्धि धनुस्तदेकम्, अस्या आस्येन भूतेन वदनत्वं गतेन विधुना चन्द्रेण उज्झिता त्यक्ता या च लक्ष्मलेखा कलङ्करेखा भैम्या मुखस्य निष्कलङ्कत्वात्तन्मुखीभवनौचित्याय चन्द्रेण त्यक्ता या लक्ष्मलेखेति द्वितीयं त्यक्तम् । तत् मदनचापचन्द्रलक्ष्मलेखात्मकं युग्मं द्वयं कर्तृ एतद्भुवौ भैमीभ्रुवौ भैमीभ्रूरूपं जन्म आप । भैमीभ्रूस्वरूपेण तद्द्वयं परिणतमित्यर्थ. । किंभूतं जन्म—लीलया विलासेन चञ्चलत्वं यत्र तदुचितो बालभाव केशलता यस्मिन् । लीलात्वेन विलासार्थेन चपलत्वेन चेष्टया च उचितलघुनयनयोग्यो बालभावः केशान्ना यस्मिन्नत्नीति तत्तेन युग्मेन लब्धमित्यर्थ इति वा । जन्मप्राप्तौ लीलाचलत्वोचितो बालभाव. शैशव भवति । [illegible] ।

१ [illegible] । २ [illegible] । ३ [illegible] ।

भैमीभ्रुवौ कामचापचन्द्रलक्ष्मलेखाकारे सविलासे कामजनिके चेति भावः । 'भाव. सत्तास्वभावयोः' इत्यमर. ॥

नवभिर्दृशौ वर्णयति—

इषुत्रयेणैव जगत्त्रयस्य
विनिर्जयात्पुष्पमयाशुगेन ।
शेषा द्विबाणी सफलीकृतेयं
प्रियादृगम्भोजपदेऽभिषिच्य ॥ २७ ॥

इषुत्रिति ॥ पुष्पमयाशुगेन पुष्परूपबाणेन कामेन कर्त्रा इषुत्रयेणैव पुष्परूपेण बाणत्रयेणैव जगत्त्रयस्य विनिर्जयाद्वशीकरणादेकैकेन बाणेन एकैकस्य जगतो जयाद्धेतोर्बाणत्रयस्य सार्थक्यात्संभावितवैयर्थ्या पञ्चबाणत्वाच्छेषावशिष्टा इयं पुरो दृश्यमाना द्विबाणी प्रियाया भैम्या दृगम्भोजपदे नयनद्वयरूपकमलस्थानेऽभिषिच्यारोप्य सफलीकृता सार्थकीकृता । उत्तमस्थानप्रापणेन तस्याः साफल्यं जातमित्यर्थ. । पुष्पमयबाणत्वाद्दृगम्भोजयोरपि बाणत्वमुचितम् । अयमभिप्रायः—बाणत्रयेण जगत्त्रयीजयात्त्रयाणा साफल्यम्, अवशिष्टं बाणद्वयं भैमीनेत्राम्भोजयोरभिषिच्य कामेन सार्थकीकृतम् । तत्र त्रयेण जगत्त्रय पराजितमित्याश्चर्यं न, किं तु वैयर्थ्यसंभावनापि । द्वयेन जगत्त्रयं जितमित्याश्चर्यम् । तस्मादेतद्बाणद्वयमेव सार्थकं यथा, तथा बाणत्रयं नेत्यभिप्राय' । विनिर्जयात् विनिर्जयं पर्यालोच्येति ल्यब्लोपो वा ॥

सेयं मृदुः कौसुमचापयष्टिः
स्मरस्य मुष्टिग्रहणार्हमध्या ।
तनोति नः श्रीमदपाङ्गमुक्तां
मोहाय या दृष्टिशरौघवृष्टिम् ॥ २८ ॥

सेयमिति ॥ मुष्टिग्रहणार्हो मध्यो यस्या सेयं भैमी स्मरस्य कौसुमी चापयष्टिर्धनुर्लता । अतएव मृदु कोमला । चापयष्टिरपि मध्ये मुष्टिना ध्रियते । सा का—या भैमी नोऽस्माकं मोहाय मदनजन्यविकाराय श्रीमता सलक्ष्मीकेनापाङ्गेन नेत्रप्रान्तेन मुक्तां दृष्टिलक्षणाना नेत्रकमललक्षणानां शराणामोघस्य समूहस्य वृष्टिम्, ओघेन परम्परया वा वृष्टिं तनोति विस्तारयति । मदनोप्यस्मादृशां मोहाय पूर्वोक्तामेव शरौघवृष्टिं तनोति तथेयमपि कटाक्षविक्षेपमात्रेण जगत्त्रयमपि मोहयतीति भाव. । 'ओघ. परम्पराया च' इति विश्व. ॥

आघूर्णितं पक्ष्मलमक्षिपत्रं
प्रान्तद्युतिश्वेत्यजितामृतांशु ।
अस्या इवास्याचलदिन्द्रनील-
गोलामलश्यामलतारतारम् ॥ २९ ॥

आघूर्णितमिति ॥ अस्या भैम्या अक्षिपत्र नयनकमलं अन्या भैम्या इव । न त्वन्यनयनान्या तुल्यमित्यर्थ । किंभूतमक्षिपत्रम्—आघूर्णितं घूर्णमानं मन्दमुन्मीलितमित्यर्थ । अथ च विद्र... [illegible] । तथा—[illegible] । [illegible] ।
तथा—प्रान्तद्युतिश्वेत्य... [illegible] ।

[illegible] साहित्यविद्याधरी । [illegible] साहित्यविद्याधरी ।

श्चन्द्रो येन । म्रान्तं तस्मादधिकमुज्ज्वलम् । चन्द्रः सुधया यथाह्लादकारी, तथापाङ्गद्युत्या तदप्याह्लादकारीत्यर्थः । कमलमपि प्रकृष्टा या अन्तद्युतिर्गर्भकान्तिस्तस्याः श्चैत्येन जितचन्द्रम् । 'म्रांशुद्युति' इति पाठे महाकान्ति, श्चैत्येन जितचन्द्रम्, भिन्नं पदम्। तथा—चलंश्चञ्चलो य इन्द्रनीलगोलः, तद्वदमला तस्य वामला स्निग्धतरा श्यामलता कृष्णता तां आरात्यादत्तेऽङ्गीकरोति इति श्यामलतारा एवंविधा तारा कनीनिका यस्यैवंविधम् । आङ्पूर्वो रातिरादने वर्तते । कमलमपि चलदिन्द्रनीलगोलवदमला या श्यामलता श्यामत्वं तां रात्यङ्गीकरोति श्यामलतारो भ्रमरस्तेन तारं तारस्वरयुक्तम् । भ्रमरस्य तारोत्युच्चः स्वरो यस्मिन्निति वा । पद्मेन साम्ये वक्तव्ये तत्कमलं स्वरूपेणैतदेवेति भेदाभावात्कमलेन साम्याभावः । यद्वा कमलस्य नेत्रयोश्च यद्यपि साम्यमस्ति, तथापि नेत्रकमलस्य कमलेन साम्याभावः । कमलनेत्रत्वे सति कमलत्वस्याभावादित्यर्थः । अन्यस्या नयनाभ्यां तु साम्यमसंभावितमेव । तथा च दक्षिणनेत्रपद्मं वामनेत्रपद्मतुल्यम्, वामनयनकमलं दक्षिणनयनकमलतुल्यम्, न त्वन्यदस्योपमानमस्तीति भावः । अत्र विषये 'रामरावणयोर्युद्धं रामरावणयोरिव' इतिवत्तदेवोपमेयमुपमानं च संगच्छते । पक्ष्मलम्, सिध्मादित्वान्मत्वर्थे लच् ॥[1]

कर्णोत्पलेनापि मुखं सनाथं
लभेत नेत्रद्युतिनिर्जितेन ।
यद्येतदीयेन ततः कृतार्थां
स्वचक्षुषी किं कुरुते कुरङ्गी ॥ ३० ॥

कर्णोत्पलेनेति ॥ कुरङ्गी मृगी भैमीनेत्रकान्त्या निर्जितेन एतदीयेन भैमीसंबन्धिना कर्णोत्पलेन कर्णावतंसोत्पलेनापि सनाथं युक्तं स्वमुखं यदि लभेत, ततस्तर्हि कृतार्थां कृतकृत्या सती स्वचक्षुषी किं किमर्थं कुरुते । अपितु अतिहीनत्वान्निष्प्रयोजनत्वाच्च नेत्रे त्यजेदेवेति भावः । भैमीनेत्रशोभाप्राप्तौ का कथेत्यपेरर्थः । तन्नेत्रदीप्त्या जितेनापि कर्णोत्पलेन तन्मुखस्य सनाथत्वं चेत्स्यात्तर्हि सा स्वनयने त्यजेदेवेत्यर्थः । मृगीनेत्रापेक्षया भैमीकर्णोत्पलमधिकम्, ततोऽपि भैमीनेत्रे अधिके इति भावः । ततः कर्णोत्पलयोगलाभाद्धेतोः कृतार्थां सतीति वा ॥

त्वचः समुत्तार्य दलानि रीत्या
मोचात्वचः पञ्चपपाटनायाम् ।
सारैर्गृहीतैर्विधिरुत्पलौघा-
दस्यामभूदीक्षणरूपशिल्पी ॥ ३१ ॥

त्वच इति ॥ मोचात्वचः कदलीगर्भत्वचः संबन्धिनीर्बाह्यास्त्वचो वल्कलानि रीत्या प्रकारेण क्रमेण समुत्तार्य पृथक्कृत्य, तथा कमलवृन्दसंबन्धीनि बाह्यानि दलानि पत्राणि क्रमेण पृथक्कृत्य पञ्चपपाटनायां पञ्च षड् वा परिमाणं येषां कदलीत्वक्कमलवृन्ददलानां तेषां पाटनायां सत्यां बाह्याः पञ्चषास्त्वचो बाह्यानि पञ्चषाणि दलानि चोत्पाट्य मोचात्वचः कदलीवल्कलात्, उत्पलौघाच्च गृहीतैः सारैः श्रेष्ठभागैः कृत्वा अस्यां भैम्यां विषये विधिर्ब्रह्मा ईक्षणे नेत्रे तयो रूपं रामणीयकं तस्य शिल्पी कारकोऽभूत् । कदलीगर्भगतं गौरत्वं गृहीत्वा नेत्रगतं गौरत्वं निर्मितम् । तद्वा कमलगर्भपत्रगतं गौरत्वं गृहीत्वा नेत्रसौन्दर्यं निर्मितमित्यर्थः । उत्पलशब्देन नीलोत्पलं वा । तथा च तत्सारेण नेत्रयोर्नीलिमा कृत इत्यर्थः । पञ्चष इति 'संख्ययाव्ययासन्ना–' इति बहुव्रीहौ, 'बहुव्रीहौ संख्येये–' इति डच् ॥

चकोरनेत्रैणदृगुत्पलानां
निमेषयन्त्रेण किमेष कृष्टः ।
सारः सुधोद्गारमयः प्रयत्नै-
र्विधातुमेतन्नयने विधातुः ॥ ३२ ॥

चकोरेति ॥ एतन्नयने भैमीनेत्रे विधातुं निर्मातुं विधातुर्ब्रह्मणः प्रयत्नैः समुद्योगैः चकोरनेत्राणामेणदृशां हरिणीनेत्राणाम्, उत्पलानां च संबन्धी सुधोद्गारमयः पीयूषनिर्झररूप एष प्रत्यक्ष(?)दृश्यः सारः श्रेष्ठो भागो निमेषलक्षणेन यन्त्रेण कृष्ट आकृष्टः किमित्यूहः । निमेषः पक्ष्मसंकोचो दलसंकोचश्च । त्रयाणामपि निमेषयन्त्रेण निष्पीड्य गृहीतेन श्रेष्ठभागेनैतन्नेत्रे निर्मिते । तत्त्व सुधोद्गाररूपत्वं च पीतचन्द्रचन्द्रिकचकोरनयनसाराकर्षणात्, एणं च चन्द्रोत्सङ्गस्थत्वात्, तद्दृशोरप्यमृतसंबन्धात्तत्साराकर्षणात्, उत्पलानां च सोमवंश्यत्वाद्रात्रौ चन्द्रामृतसंबन्धात्तत्साराकर्षणादिति अन्योपीक्ष्वादिसारो रसरूपः काष्ठयन्त्रेणाकृष्यते । निरूपं ब्रह्मणा सारग्रहणार्थं यन्त्रमेव निर्मितम् । एणदृगुत्पलानां पूर्वं द्वन्द्वः । तत्रैणदृशोरुत्पलापेक्षयाद्युपमानेन्तरङ्गत्वादभ्यर्हितत्वादेणदृक्पदस्य पूर्वनिपातः, अजाद्यदन्तस्याप्युत्पलशब्दस्य न । एणेति जातिमात्रविवक्षया ॥[2]

ऋणीकृता किं हरिणीभिरासी-
दस्याः सकाशान्नयनद्वयश्रीः ।
भूयोगुणेयं सकला बलाद्य-
त्ताभ्योनयालभ्यत बिभ्यतीभ्यः ॥ ३३ ॥

ऋणीति ॥ हरिणीभिरस्याः सकाशान्नयनद्वयस्य श्रीः शोभा ऋणीकृता वृद्ध्या गृहीता आसीत्किम् । कुतः—यद्बलादनया भैम्या बिभ्यतीभ्यस्ताभ्यो हरिणीभ्यः सकला संपूर्णा कलया विलासेन सहिता वा भूयोगुणा बहुगुणा इयं नयनद्वयश्रीः बलात्कारेणालभ्यत लब्धा । अथ च सकला धनवृद्धिसहिता भूयोगुणा त्रिगुणा चतुर्गुणा वा बिभ्यतीभ्यो बलात्कारेण लब्धा । उत्तमर्णैर्हि त्रसद्भ्योऽधमर्णेभ्यो वृद्धिसहिता त्रिगुणा चतुर्गुणा वा संपद्बलात्कारेण लभ्यते । भूयोगुणत्वं याज्ञवल्क्योक्तं व्यवहाराध्याये द्रष्टव्यम् 'अशीतिभागो वृद्धिः स्यात्' इत्यादिना । अनयापि तादृशी लब्धा तस्मात्पूर्वमृणग्रस्तरूपेण गृहीतेति सत्यम् । त्रसन्तीभ्योऽतएव चञ्चलनयनाभ्योपि हरिणीभ्यः सकाशादेतन्नेत्रे सुन्दरे, अतिचञ्चले चेति भावः ॥[3]

---

१ 'अत्रानुप्रासरूपकोपमानान्वयालंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । 'अत्रातिशयोक्तिः काव्यलिङ्गमलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी ।

१ 'अत्र यथासंख्यातिशयोक्तिरलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी।
२ 'अत्र छेकानुप्रासरूपकोत्प्रेक्षातिशयोक्तिरलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी।
३ 'अत्र छेकानुप्रासोत्प्रेक्षासमासोक्त्यलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी।

दृशौ किमस्याश्चपलस्वभावे
न दूरमाक्रम्य मिथो मिलेताम् ।
न चेत्कृतः स्यादनयोः प्रयाणे
विघ्नः श्रवःकूपनिपातभीत्या ॥ ३४ ॥

दृशाविति ॥ चपलस्वभावे अतिचञ्चलस्वभावे अस्या दृशौ दूरमाक्रम्य दूरं गत्वा शिर. परिभ्रम्य मिथोऽन्योन्यं किं न मिलेताम्, अपि तु मिलिते भवेतामेव । परं चेद्यदि अनयोः प्रयाणे दूरगमने विषये श्रव कूपयो· कर्णलक्षणकूपयोर्निपात. पतनं तस्माद्भीत्या भयेन विघ्न· कृतो न स्यात् । भयरूपेण प्रतिबन्धकेन न मिलिते । नेत्रे आकर्णपूर्णे चञ्चलतरे चेति भाव. । अन्योपि कूपादिपतनभीत्या परावर्तते । क्रियातिपत्तिर्न विवक्षणीया ॥

केदारभाजा शिशिरप्रवेशा-
त्पुण्याय मन्ये मृतमुत्पलिन्या ।
जाता यतस्तत्कुसुमेक्षणेयं
यातश्च तत्कोरकदृक्चकोरः ॥ ३५ ॥

केदारेति ॥ केदारभाजा व्रीहिक्षेत्रभाजा आलवालभाजा वा, अथ च केदाराख्यदेवसेविन्या उत्पलिन्या कमलिन्या शिशिरतो. प्रवेशादथ च शिशिरे हिमे प्रवेशाद्धिमचूर्णनाद्धेतो. पुण्याय मृतं पुण्यं प्राप्तुं मृतम् । तज्जन्यसुकृतविशेषजन्योत्तमफलप्राप्तय इत्यर्थ । इत्यहं मन्ये जानामि । यतो यस्मादियं तस्या. कमलिन्याः कुसुमे इव ईक्षणे नेत्रे यस्या एवंविधा जाता । यतश्च यस्माच्च चकोरस्तत्कोरकदृक् तस्या एव कोरकौ कलिके दृशौ यस्यैवंविधो जातः । तस्मादेतदनुमीयते । नहि सुकृतातिशयेन विना भैमीनयनत्वं चकोरनयनत्वं च तदुत्पन्नकुसुमकोरकाभ्यां लभ्यते । अन्योऽपि केदारदेवसंनिधौ हिमचूर्णनादुत्तमे वंशे जायते । शिशिरतोः प्रवेशे कमलिनी नश्यति । भैमीनेत्रे च कमलतुल्ये । कलिकापेक्षया कुसुमस्याधिक्याच्चकोरनेत्रापेक्षया भैमीनेत्रे अतिसुन्दरे इति सूचितम् । 'केदारः पर्वते शंभोः क्षेत्रभेदालवालयोः', 'शिशिरः स्यादृतोर्भेदे तुषारे' इति विश्व. ॥

नासां वर्णयति—

नासादसीया तिलपुष्पतूणं
जगत्त्रयन्यस्तशरत्रयस्य ।
श्वासानिलामोदभरानुमेयां
दधद्द्विवार्णां कुसुमायुधस्य ॥ ३६ ॥

नासेति ॥ अदसीया अमुष्याः संबन्धिनी नासा नासिका जगत्त्रये विजयाय न्यस्तं क्षिप्तं शरत्रयं येन तस्य कुसुमायुधस्य शरत्रयस्य क्षिप्तत्वादवशिष्टां द्विवाणीं बाणद्वयीं दधत् तिलपुष्परूपित तूणं भस्त्रा । पुष्पबाणस्येषुभिरपि पुष्परूपो भवः । तिलपुष्पं च तूणीराकारम् । किंभूता द्विवाणीम्—श्वासानिलस्य निश्वासपवनस्यामोदभरेण परिमलबाहुल्येनानुमेयामनुमानगम्याम् । बाणत्रयेण [illegible]

जगत्त्रयं जितम्, अवशिष्टं बाणद्वयं भैमीनासालक्षणतिलपुष्पतूणीरन्ध्रद्वये स्थापितमित्यर्थः ॥

श्लोकसप्तकेनाधरोष्ठं वर्णयति—

बन्धूकबन्धूभवदेतदस्या
मुखेन्दुनानेन सहोज्जिहाना ।
रागश्रिया शैशवयौवनीयां
स्वमाह संध्यामधरोष्ठलेखा ॥ ३७ ॥

बन्धूकेति ॥ अनेन प्रत्यक्षदृश्येन मुखेन्दुना सहैवोज्जिहाना उत्पद्यमाना अस्या अधरोष्ठलेखा लेखाकारोऽधरोष्ठ एतत्प्रत्यक्षदृश्यं स्वयमात्मानं शैशवयौवनीयां बाल्यतारुण्यसंबन्धिनीं संध्यां ब्रूते अहमेव संध्येति । बाल्यतारुण्ययो. संधौ भवनात्संध्यात्वम् । शैशवान्ते यौवनादौ चाधरोष्ठे भूयान्रक्तिमा भवतीति भावः । किंभूतं स्वम्—रागश्रिया लोहितिमशोभया कृत्वा बन्धूकस्य मध्याह्नविकसितपुष्पस्य बन्धूभवत्समानं भवत् अतिरक्तमित्यर्थः । अथ च रात्रिदिनसंधौ संध्या भवति । संध्यापि चन्द्रेण सहैवोदेति रक्ता च भवति ॥

अस्या मुखेन्दावधरः सुधाभू-
बिम्बस्य युक्तः प्रतिबिम्ब एषः ।
तस्याथवा श्रीर्द्रुमभाजि देशे
संभाव्यमानस्य तु विद्रुमे सा ॥ ३८ ॥

अस्या इति ॥ अस्या मुखेन्दौ वदन एव चन्द्रे विद्यमान एषोऽधरोष्ठ· सुधाभुव्यमृतभूमौ जातस्य बिम्बस्य बिम्बीफलस्य प्रतिबिम्ब. सदृशो युक्त । बिम्बीफलस्य भैम्यधरसाम्यं नास्त्येव रक्तत्वे सत्यमृतत्वाभावात् । यदि स्यात्तर्ह्यमृतभूमावुत्पन्नस्यैव नान्यस्य । अथ च निर्मले वा चन्द्रे प्रतिबिम्बोऽन्यस्य युक्त इत्यर्थः । अतएव मुखेन्दौ इति निर्देश. । अथ च चन्द्रबिम्बस्य प्रतिबिम्बो भवतीति युक्तमेवेत्यर्थ. । अथ वेत्यपरितोषेणैतद्दूषयति—तस्य श्री शोभा द्रुमभाजि देशे द्रुमसहिते देशे । अस्य तु एतदधरस्य सा श्रीर्विद्रुमे प्रवाले संभाव्यमाना संभाव्यते इत्यर्थः । सुधाभूसमुत्पन्नस्यापि बिम्बफलस्य रसवत्त्वेन साम्यं स्यात् । तथापि तस्य वृक्षाश्रयत्वात्[illegible]शोभाया अतिरूक्षत्वात्, भैम्यधरस्य स्निग्धत्वात् तदधरस्येव स्निग्धरक्तशोभा कुत्रास्तीति विचारे विद्रुमेऽस्ति । रक्तिम्ना कृत्वा विद्रुमस्याधरस्य च साम्यं विद्यते यद्यपि तथापि विद्रुमस्य सुधाभूमावनुत्पन्नत्वादधरतुल्यरसत्वाभावाद्विद्रुमेणापि साम्यं न विद्यत इत्यर्थ· । बिम्बीफलस्यैवाधिकरक्तिमाभावाद्विद्रुमस्यामृतवत्त्वाभावात्, एतदधरस्य चैतदुभययुक्तत्वादेतद्वयो न ताभ्यां तुल्य इति भाव । द्रुमरहिते देशे वर्तमानस्य [illegible]रद्वयाभ्यामभाव इत्यर्थ. । अन्यस्य [illegible] बिम्बीफलस्य च यद्यपि साम्यमस्ति, तथाप्येतस्या नास्तीति मत्वा इति पदेन सूचितम् । मुखेन्दाविति [illegible] । यद्वा—अथवा अन्यस्यापि [illegible] । तस्य बिम्बीफलस्य

१ [illegible] साहित्यविद्याधरी ।

१ [illegible] सर्वत्रेति [illegible] ।
[illegible] सुखावबोधा [illegible] ।
[illegible] साहित्यविद्याधरी । [illegible]

इति लक्षणया व्याख्येयम् । अन्यथा 'नित्यं शतादि–' इत्यादिना डटस्तमडागमे सहस्रतमम् इति स्यात् । निपूर्वो मिच्छतिर्नीराजनार्थः ॥

श्लोकत्रयेण दन्तपङ्क्तिद्वयं वर्णयति—

चन्द्राधिकैतन्मुखचन्द्रिकाणां
दरायतं तत्किरणाद्घनानाम् ।
पुरःसरस्रस्तपृषद्द्वितीयं
रदावलिद्वन्द्वति बिन्दुवृन्दम् ॥ ४४ ॥

चन्द्रेति ॥ तस्य चन्द्रस्य किरणात् । जात्यभिप्रायेणैकवचनम् । किरणेभ्यः सकाशाद्घनानां मुखचन्द्रस्य चन्द्रादुत्कृष्टत्वाद्घनानामतिनिविडानां चन्द्राधिकं चन्द्रोत्कृष्टम् एतन्मुखं भैमीमुखचन्द्रस्तस्य चन्द्रिकाणां दरायतमीषद्दीर्घम्, अथ च चन्द्राधिकैतन्मुखचन्द्रचन्द्रिकारूपाणामेव घनानां मेघानां तेभ्यो मेघेभ्यः क्षरणाद्धेतोः ईषदायतम् । पुरःसराण्यग्रेसराणि स्रस्तानि निःसृतानि पृषन्ति बिन्दवः, तान्येव द्वितीयानि यस्य तत् बिन्दुवृन्दम् रदावलिद्वन्द्वति दन्तपङ्क्तिद्वयमिवाचरति । अग्रनिःसृतबिन्दूनां सूक्ष्मत्वादधोदन्तत्वम्, पश्चादव्यवधानेन निःसरतां बिन्दूनामीषदायतत्वादूर्ध्वदन्तत्वमित्यर्थः । पर्जन्यवशात्पटलान्तात्प्रथममेका बिन्दुपङ्क्तिः पतति, तदनु द्वितीया, तथैव संलग्नेषदायता पतति । तद्वदिदं दन्तपङ्क्तिद्वयमिति । दन्तानामीषदायतत्वं घनत्वं सूक्ष्मत्वं सामुद्रिको गुणः । रदावलिद्वन्द्वतीत्यत्र 'सर्वप्रातिपदिकेभ्यः क्विबाचारे' इति क्विप् ॥

सेयं ममैतद्विरहार्तिमूर्च्छा-
तमीविभातस्य विभाति संध्या ।
महेन्द्रकाष्ठागतरागकर्त्री
द्विजैरमीभिः समुपास्यमाना ॥ ४५ ॥

सेयमिति ॥ सेयं भैमी मम एतया सह विरहो वियोगः, तज्जन्या आर्तिः पीडा तज्जन्या या मूर्च्छा सैव तमी रजनी तस्या विभातस्य प्रातःकालसमयस्य संबन्धिनी संध्या विभाति प्रकाशते । कीदृशी—महेन्द्रस्य काष्ठामुत्कर्षं गतः प्राप्तः काष्ठां मर्यादामागतः प्राप्तो वा रागोऽनुरागस्तस्य कर्त्री जनिका । तथा—अमीभिः प्रत्यक्षदृश्यैर्द्विजैर्दन्तैः समुपास्यमाना सेव्यमाना । विभातस्य संध्येयमित्यनेन भैमीदर्शनान्मूर्च्छापगमः सूचितः । प्रातःसंध्यापि प्राचीप्राप्तलौहित्यजनिका ब्राह्मणैः सेव्यते । 'रजनी यामिनी तमी' इत्यमरः ॥

राज्ञौ द्विजानामिह राजदन्ताः
संबिभ्रति श्रोत्रियविभ्रमं यत् ।
उद्वेगरागादिमृजावदाता-
श्चत्वार एते तदवैमि मुक्ताः ॥ ४६ ॥

राज्ञाविति ॥ इह दृश्यमानायां द्विजानां दन्तानां राज्ञौ पङ्क्तौ एते दृश्यमानाश्चत्वारो राजदन्ता दन्तश्रेष्ठा यद्यस्मात् श्रोत्रियाणां विभ्रमं विलासमुज्ज्वलत्वलक्षणं धारयन्ति तत् तस्मात् मुक्ताः । एतान्राजदन्तान्मौक्तिकानि अवैमि । किंभूताः—उद्वेगरागः क्रमुकजन्यो लोहितिमा स आदिर्यस्य खादिरादेर्मृजया शोधनेन कृत्वा अवदाता उज्ज्वलाः । क्रमुकत्वचा भस्मीभूतेन वा क्रमुकेण कृतमार्जना दन्ता अत्युज्ज्वला भवन्तीति चतुर्णामेव मार्जनं क्रियते तेषामेव दर्शनविषयत्वात् । ततश्चात्युज्ज्वलत्वान्मुक्तासाम्य युज्यते । अथ च राजन् अन्तः स्वरूपं येषां ते राजदन्ताः । एवभूता ब्राह्मणानां पङ्क्तौ श्रोत्रियविभ्रमं पङ्क्तिपावनत्वं बिभ्रति । उद्वेगस्योद्वेजनस्य चित्तवैक्लव्यस्य रागस्याभिलाषस्य आदिशब्देन द्वेषादेश्च यन्मार्जनं त्यागः, तेन निष्कल्मषाश्च भवन्ति । 'उत् उत्कृष्टो वेगो येषां रागादीनाम्' इति वा । एवंविधा ब्राह्मणा मुक्ता भवन्तीति युक्तमेवेत्यर्थः । 'घोण्टा तु पूगः क्रमुको गुवाकः खपुरोऽस्य तु । फलमुद्वेगम्' इत्यमरः । दन्तानां राजानो राजदन्ताः । राजदन्तादित्वात्परनिपातः ॥

श्लोकचतुष्टयेन वाणीं वर्णयति—

शिरीषकोषादपि कोमलाया
वेधा विधायाङ्गमशेषमस्याः ।
प्राप्तप्रकर्षः सुकुमारसर्गे
समापयद्वाचि मृदुत्वमुद्राम् ॥ ४७ ॥

शिरीषेति ॥ वेधाः शिरीषस्य कोषात्कुसुमादपि कोमलाया अस्या भैम्या अशेषं सकलमङ्गं सुकुमारतरं विधाय निर्माय सुकुमारसर्गे मृदुतरवस्तुसृष्टौ प्राप्तप्रकर्षः सन् वाचि अस्या एव वाण्यां मृदुत्वमुद्रां सौकुमार्यमुद्रां समापयत् । ब्रह्मा सुकुमारतराण्येतदङ्गानि कृत्वा सौकुमार्यमर्यादां भैमीवाण्यामेव समाप्तिं नीतवान् । अतिमधुरस्वरेयमिति भावः । अन्योऽपि क्वापि शिल्पे स्वोत्कर्षं समाप्तिं नयति ॥

प्रसूनबाणाद्वयवादिनी सा
काचिद्द्विजेनोपनिषत्पिकेन ।
अस्याः किमास्यद्विजराजतो वा
नाधीयते भैक्षभुजा तरुभ्यः ॥ ४८ ॥

प्रसूनेति ॥ तरुभ्य आम्रादिवृक्षेभ्यो भैक्षभुजा फलपुष्पादिरूपभिक्षासमूहभोजिना पिकेन कोकिलेन द्विजेन पक्षिणा प्रसूनबाणः कामः, तस्य अद्वैतवादिनी सा भैमीवाग्रूपा काचिदपूर्वा उपनिषत् रहस्यग्रन्थः, अस्या भैम्या आस्यद्विजराजतो मुखचन्द्रात् नाधीयते न पठ्यते किम्, अपि तु पठ्यत एव । [illegible] सूचितम् । पिकः पञ्चमं स्वरं पठति न भैमीस्वरं [illegible] तेनाभ्यस्यते एव तु [illegible]त्यर्थः । कोकिलस्वरा[illegible] [illegible] भवतीति भावः । अन्येनापि भिक्षाभुजा [illegible] 'एकमेवाद्वितीयं ब्रह्म' इत्यादि[illegible] । न

1 'अवानिमनोऽन्ति[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । 2 [illegible] इति साहित्यविद्याधरी । 3 [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी ।

1 [illegible] इति साहित्यविद्याधरी । 2 [illegible] इति साहित्यविद्याधरी

विद्यते द्वयं यस्य तदद्वयं प्रसूनत्राणलक्षणं यदद्वयमिति समासः। द्विजराजतः, 'आख्यातोपयोगे' इत्यपादानत्वम्। भिक्षाणां समूहः 'भिक्षादिभ्योऽण्' ॥

पद्माङ्कसद्मानमवेक्ष्य लक्ष्मी-
मेकस्य विष्णोः श्रयणात्सपत्नीम्।
आस्येन्दुमस्या भजते जिताब्जं
सरस्वती तद्विजिगीषया किम् ॥ ४९ ॥

पद्मेति ॥ सरस्वती अस्या भैम्याः तस्याः सपत्न्या विजिगीषया जेतुमिच्छया, सपत्नीगृहादुत्तमं गृहं मम कथंकार स्यादिति मनीषया सौन्दर्येण जिताब्जं जितपद्ममास्येन्दुं मुखचन्द्रं भजते सेवते। किं वितर्के। किं कृत्वा—एकस्य विष्णोरुभाभ्यां श्रयणादात्मनः सपत्नीं लक्ष्मीं पद्मस्याङ्कः क्रोडः स एव सद्म स्थानं यस्यास्तामवेक्ष्य। चन्द्रोदये कमलसंकोचाच्चन्द्रोऽपि जिताब्जो भवति। यद्वा जितोऽब्जश्चन्द्रो येन चन्द्रेण कमलं जितं सोऽप्यनेन जित इति तदाश्रयणाल्लक्ष्मीर्वाण्यातितरां जितेत्यर्थः। वक्रोक्त्यादिचातुर्यमस्यामेवास्ति नान्यस्यामिति भावः। अन्यापि सपत्नीगृहादुत्तमं विलोक्येर्ष्यया स्वगृहादि तस्मादप्युत्तमं करोति। 'अब्जो जैवातृकः सोमः' इत्यमरः ॥

कण्ठे वसन्ती चतुरा यदस्याः
सरस्वती वादयते विपञ्चीम्।
तदेव वाग्भूय मुखे मृगाक्ष्याः
श्रोतुः श्रुतौ याति सुधारसत्वम् ॥ ५० ॥

कण्ठे इति ॥ अस्याः कण्ठे वसन्ती वीणावादने चतुरा सरस्वती यत् विपञ्चीं वीणां वादयते तदेव वीणावादनमेव मृगाक्ष्या मुखे वाग्भूय वाणीत्वेन परिणम्य श्रोतुः श्रुतौ कर्णे सुधारसत्वं याति। वीणावन्मधुरस्वरेयमिति भावः। वाग्भूयेत्यत्र च्व्यन्तत्वाद्गतिसंज्ञाया समासः ॥

चिबुकं वर्णयति—

विलोकितास्या मुखमुन्नमय्य
किं वेधसेयं सुषमासमाप्तौ।
धृत्युद्भवा यच्चिबुके चकास्ति
निम्ने मनागङ्गुलियन्त्रणेव ॥ ५१ ॥

विलोकितेति ॥ विधिना इयं भैमी सुषमासमाप्तौ मुखनिर्माणशोभासमाप्तौ सत्यां मुखमुन्नमय्य किंचिदूर्ध्वीकृत्य विलोकितमास्ते यस्या एवंभूता किम्। अलंकरणसमाप्तौ शृङ्गारकारिणि मुखमुन्नमय्यालंकारशोभा विलोकयन्ति, विधिनापि तथैव कृतमिति वितर्कः, अस्या मुखमुन्नमय्येति वा योजना। कथं ज्ञातमित्यत आह—यद्यस्मात् मनागीषन्निम्ने गम्भीरे चिबुके हन्वग्रभागे धृत्युद्भवाङ्गुलियन्त्रणेव अङ्गुल्या कृत्वा या यन्त्रणा नियमना सेव चकास्ति शोभते। अतिमार्दवादङ्गुलिधारणादपि हन्वग्र-

१ '[illegible]' इति साहित्यविद्या-[illegible]। २ '[illegible]' इति साहित्यवि-[illegible]। ३ '[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी।

संधौ निम्नत्वं जातमित्यर्थः। उत्तमस्त्रीणां स्वभावादेव चिबुके निम्नं भवतीति ॥

पुनरपि श्लोकनवकेन सावयवं मुखं वर्णयति—

प्रियामुखीभूय सुखी सुधांशु-
र्जयत्ययं राहुभयव्ययेन।
इमां दधाराधरबिम्बलीलां
तस्यैव बालं करचक्रवालम् ॥ ५२ ॥

प्रियेति ॥ अयं सुधांशुश्चन्द्रः प्रियामुखीभूय भैमीमुखं प्राप्य मुखाकारेण परिणम्य राहुभयस्य व्ययेनाभावेन सुखी निश्चिन्तः सन् जयति सर्वोत्कर्षेण वर्तते। मुखचन्द्रस्य राहुभयं नास्तीति सुखित्वम्। यतश्चायं चन्द्र एव, तस्मात्तस्यैव चन्द्रस्य बालं उदयसमयभावि करचक्रवालं किरणमण्डलं इमां प्रत्यक्षामधरबिम्बलीलामधरोष्ठबिम्बविलासं दधार। चन्द्रतुल्यं मुखम्, उदितमात्ररक्तचन्द्रकिरणतुल्योऽधरोष्ठश्चेति भावः। अन्योऽपि वैरिणः सकाशाद्भीतस्तदीयः परिजनोऽपि भीतः सन् तदनववोधार्थमन्यमाकारं कृत्वा धारयन्सुखी भवति। बालश्च लीलां धारयति ॥

अस्या मुखस्यास्तु न पूर्णमास्यं
पूर्णस्य जित्वा महिमा हिमांशुम्।
भ्रूलक्ष्म खण्डं दधदर्धमिन्दु-
र्भालस्तृतीयः खलु यस्य भागः ॥ ५३ ॥

अस्या इति ॥ पूर्णस्य सर्वावयवपरिपूर्णस्य, अथ च वर्तुलस्य अस्या मुखस्य महिमा श्रेष्ठत्वं कीर्तिः, अथ च चन्द्रापेक्षयाधिकपरिमाणत्वं नास्तु अपि त्वस्त्वित्यर्थः। किंभूतस्य—पूर्णिमा आस्यमारम्भो यस्य, यदुदये पूर्णिमास्ति, पूर्णिमाया आस्यमिव वा तथाभूतं हिमांशुं पूर्णचन्द्रं जित्वा स्थितस्य। कुतोऽधिकत्वमत आह—खलु यस्मात् यस्य मुखस्य तृतीयो भागोऽंशो भालो ललाटमर्धखण्डं इन्दुः समग्रकलरूपश्चन्द्रः। किंभूत इन्दुः—भ्रुवावेव लक्ष्म कलङ्कं दधत् धारयन्। मुखस्य तृतीयो भागो भालो यस्य चन्द्रार्धम्, एकेनांशेन मुखम्। भालोऽर्धचन्द्रतुल्यः, तदधोभागः पूर्णचन्द्रतुल्य इत्यर्थः। चन्द्राधिकमुखी चन्द्रार्धतुल्यभाला चेयमिति भावः। जित्वेत्यनन्तर स्थितस्येत्यध्याहार्यम्। अन्यथा भिन्नकर्तृकत्वानुपपत्तिः ॥

व्यधत्त धाता वदनाब्जमस्याः
सम्राजमम्भोजकुलेऽखिलेऽपि।
सरोजराजौ सृजतोऽन्दसीयां
नेत्राभिधेयावत एव सेवाम् ॥ ५४ ॥

व्यधत्तेति ॥ धाता अखिलेऽपि अम्भोजकुलेऽस्या मुखाब्ज

१ '[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी। २ '[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी। ३ '[illegible] च पूर्णिमा [illegible]' इति [illegible]। ४ '[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी।

सम्राजं द्वादशराजमण्डलाधीशं व्यधत्त अकृत । अथ च तदपेक्षया सम्यगतिशयितं राजत इति सम्राजम् । अत एव नेत्राभिधेयौ नेत्रसंज्ञकौ सरोजराजौ अन्यकमलापेक्षया भैमीनयनीभूते कमले श्रेष्ठे तद्रूपौ सरोजराजौ अदसीयाममुष्यैतन्मुखकमलस्य संयन्धिनीं सेवां सृजतः कुरुतः । अस्य यदि सम्राट्त्वं न स्यात्तर्हि किमिति नेत्राभिधेयाभ्यां सरोजराजाभ्यां सेवा क्रियत क्रियते तावत् अतोऽन्यथानुपपत्तिप्रमाणगम्यमस्य सम्राट्त्वमित्यर्थः । भैमीमुखनेत्रं विजिताब्जमिति भावः । अन्योऽपि सम्राट् राजभि. सेव्यते । 'येनेष्टं राजसूयेन मण्डलस्येश्वरश्च यः । शास्ति यश्चाज्ञया राज्ञः स सम्राट्' इत्यमरः ॥

दिवारजन्यो रविसोमभीते
चन्द्राम्बुजे निक्षिपतः स्वलक्ष्मीम् ।
आस्ये यदास्या न तदा तयोः श्री-
रेकश्रियेदं तु कदा न कान्तम् ॥ ५५ ॥

दिवेति ॥ दिवारजन्यो· क्रमेण दिनरात्र्यो रविसोमाभ्यां सकाशाद्भीते भय प्राप्ते भीतिर्भयाद्वा चन्द्राम्बुजे स्वलक्ष्मीं स्वशोभां अस्या आस्ये मुखे यदा निक्षिपतः स्थापयत. तदा तयोश्चन्द्रपद्मयोः श्रीर्न । सूर्याद्भीतेन चन्द्रेण दिने चन्द्राद्भीतेन कमलेन रात्रौ यदा स्वस्वशोभा भैमीमुखे निक्षिप्ता तदा तद्द्वयमपि नि.शोभं जातम् । अथ च निक्षिपतो न्यासीकुरुतः, तदा चन्द्राम्बुजयोः श्रीः शोभा नास्ति । इदं तु भैमीमुखं पुनरेकस्य चन्द्रस्य अम्बुजस्य वा श्रिया शोभया कृत्वा कदा कस्मिन्समये दिने रात्रौ वा न कान्तम्, अपि तु दिने रात्रौ च । चन्द्रशोभया कमलशोभया च सशोभम् । चन्द्रस्य शोभा रात्रावेव, न दिने । कमलस्य सा दिन एव, न रात्रौ । भैमीमुखं दिवा रात्रौ च सशोभमित्यर्थः । भैमीमुखं चन्द्रस्य लक्ष्मीरूपं निक्षेपं रात्रौ तस्मै प्रयच्छति दिने भीतत्वात्तस्य । एवं कमलस्य लक्ष्मीरूपं निक्षेपं दिने प्रयच्छति रात्रौ भीतत्वात् । धनादिनिक्षेपोऽपि धनिना यदा याच्यते तदैव दातव्यो भवति न स्थापनीयश्च भवति । यावद्यास्ति तावत्तेनैव स्वस्यालंकारः क्रियते । दिवा चन्द्रदीप्त्या रात्रौ कमलदीप्त्या चात्मानमलंकरोतीत्यर्थ· ॥

अस्या मुखश्रीप्रतिबिम्बमेव
जलाच्च तातान्मुकुराच्च मित्रात् ।
अभ्यर्थ्य धत्तः खलु पद्मचन्द्रौ
विभूषणं याचितकं कदाचित् ॥ ५६ ॥

अस्या इति ॥ उत्प्रेक्षते । पद्मश्चन्द्रश्चोभौ तातात् पितुर्जलान्मित्रान्मुकुरादादर्शाच्चाभ्यर्थ्य, अर्थात्प्रतिबिम्बमेव याचित्वा अस्या भैम्या मुखश्रीप्रतिबिम्बमेव सशोभमुखप्रतिबिम्बलक्षणमेव याचितकं याच्ञया प्राप्तं विभूषणं कदाचित् दिने रात्रौ च धत्तः धारयतः । जलोत्पन्नत्वात्पद्मस्य पिता जलम् । वृत्तत्वोज्ज्वलत्वादिगुणयुक्त्वाद्दर्पणस्य चन्द्रसखत्वम् । पितृमित्राभ्यां याचितं दीयते याचितकालंकारः कदाचिद्ध्रियते न सर्वदा । उदके यदा प्रतिबिम्बितं भैमीमुखं तदैव पितरं जलं याचित्वा दिने कमलं शोभते । दर्पणे यदा प्रतिबिम्बितं भैमीमुखं तदैव दर्पणं मित्रं याचित्वा रात्रौ चन्द्र. शोभते नान्यथैतयोः शोभेत्यर्थः । भैमीमुखप्रतिबिम्बेनापि सदृशौ यदि पद्मचन्द्रौ न भवतः, तदा भैमीमुखसदृशौ कुतस्तरां भवेताम्, अपि तु न कुतोपीति भाव· । चौ परस्परसमुच्चये । याचितकं याचितेन प्राप्तमित्यर्थे 'अपमित्ययाचिताभ्यां कक्कनौ' इति कन् ॥

अर्काय पत्ये खलु तिष्ठमाना
भृङ्गैर्मितामक्षिभिरम्बुकेलौ ।
भैमीमुखस्य श्रियमम्बुजिन्यो
याचन्ति विस्तारितपद्महस्ताः ॥ ५७ ॥

अर्कायेति ॥ अर्काय सूर्याय पत्ये प्रियाय तिष्ठमानाः स्वप्रकाशनेन सूर्यं स्वीयं भावं ज्ञापयितुकामा अम्बुजिन्यः अम्बुकेलौ जलक्रीडासमये भृङ्गरूपैरक्षिभिर्नेत्रैः कृत्वा मितां ज्ञातां भैम्या एव मुखस्य श्रियं विस्तारिताः पद्मरूपा हस्ता याभिस्ता एवंभूताः सत्यो भैमीं याचन्ति । उत्प्रेक्षते । अस्मत्पतिः सूर्योऽधुना समागमिष्यतीति त्वन्मुखशोभयापि रुचिरा भवाम इति भैमीमुखशोभां भैमीं याचन्त इत्यर्थः । कमलभैमीमुखयोः सर्वथा साम्यं नास्तीति भावः । अन्योऽपि स्वामिनि हस्तं प्रसार्य हस्तसंज्ञया याचते । अन्याप्यन्यदीयमलंकारं स्वालंकरणार्थं हस्तौ प्रसार्य याचते । क्रीडासमये याचितमवश्यं प्रभुणा दीयते । अर्काय 'श्लाघह्नुङ्–' इति संप्रदानत्वम् । तिष्ठमाना 'प्रकाशनस्थेयाख्ययोश्च' इत्यात्मनेपदम् । स्वीयं भावं ज्ञापयितुमिति हेतौ वा शानच् । याचिर्द्विकर्मा ॥

अस्या मुखेनैव विजित्य नित्य-
स्पर्धी मिलत्कुङ्कुमरोषभासा ।
प्रसह्य चन्द्रः खलु नह्यमानः
स्वादेव तिष्ठत्परिवेषपाशः ॥ ५८ ॥

अस्या इति ॥ अस्या मुखेनैव नित्यस्पर्धी सदा स्पर्धमानश्चन्द्रो विजित्य पराभूय खलु निश्चितं प्रसह्य हठात् नह्यमानो बध्यमान एवाधुनापि तिष्ठन् परिवेष एव पाशो बन्धनरज्जुर्यस्यैवंविधः स्याद्भवेत् । नान्यथैतद्घटत इत्यर्थः । किंभूतेन मुखेन–उद्वर्तनार्थं मिलत्संलग्नं कुङ्कुमं तदेव रोषभाः क्रोधलौहित्यं यस्मिन्, मिलन्ती कुङ्कुमरूपा रोषभा यस्मिन्निति वा । भैमीमुखस्पर्धया सापराधश्चन्द्रो मुखेनैव जित्वा परिवेषमिषेण बद्ध इत्यर्थ· । चन्द्रोऽपि भैमीमुखसमानो न भवतीति भाव. । अन्योऽपि स्पर्धमानं रोषारुणः सन् हठाद्विजित्य नियच्छति । सोऽपि बद्ध एव तिष्ठतीति । उत्प्रेक्षाया वा । नह्यमान इव इति ॥

१ 'अत्रातिशयोक्तिसमासोक्त्यनुप्रासा इत्यादि' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्र यथासंख्यातिशयोक्तिसमासोक्त्यलंकाराः' इति साहित्यविद्याधरी ।

१ 'अत्रातिशयोक्तिसमासोक्त्युत्प्रेक्षालंकाराः' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्र रूपकोत्प्रेक्षासमासोक्त्यलंकाराः' इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'अत्र रूपकालंकाराः' इति साहित्यविद्याधरी ।

मन्य इति ॥ रतीशः कामोऽमुना एतदीयेन कर्णलतामयेन छिदुरेतरेण दृढतरेण पाशद्वयेन पाशरूपशस्त्रद्वयेन कृत्वा एक एव एकाकी पाशो यस्यैवंविधं वरुणं सुखेन विजिग्ये जितवान्मन्ये । किंभूत.—न अङ्गीकृता आयाससततिः श्रमसाहित्यं येन । पाशद्वयेनैकस्य पाशस्य जय. सुकर इत्यायासराहित्यम् । कर्णयुगं दृष्ट्वा वरुणादयः सर्वेऽपि कामपरवशा भवन्तीति भावः । 'पाशो बन्धनशस्त्रयोः' इत्यमर. । विजिग्ये 'विपराभ्यां जेः' इति तङ् ॥

आत्मैव तातस्य चतुर्भुजस्य
जातश्चतुर्दोरुचितः स्मरोऽपि ।
तच्चापयोः कर्णलते भ्रुवोर्ज्ये
वंशत्वगंशौ चिपिटे किमस्याः ॥ ६५ ॥

आत्मेति ॥ स्मरोपि तस्माच्चतुर्दोः—चत्वारो दोषो बाहवो यस्य तादृश उचितो युक्त । यत.—चतुर्भुजस्य कृष्णस्य तातस्य पितुरात्मैव स्वरूपमेव । 'आत्मा वै पुत्रनामासि' इति श्रुते· पितुः सदृशः पुत्रो युक्त एव । तस्य चतुर्भुजत्वे अस्या भ्रुवोस्तच्चापयोरूपयोर्द्वयोः स्मरधनुषोः चिपिटे विस्तृते कर्णलते एव वंशत्वगंशौ वेणुत्वग्भागौ ज्ये किम् । भैम्या भ्रुवौ कामधनुषी कर्णौ मौर्व्यौ । द्वयोर्धनुषोर्मौर्वीद्वयं युक्तम् । निर्व्यापारस्य धनुषोऽवतारिता मौर्वी कोणे तिष्ठति कर्णलते अपि भ्रूधनुषोः कोणे वर्तेते इत्यर्थः । 'चिपिटौ' इत्यपि पाठः ॥

ग्रीवां वर्णयति—

ग्रीवाद्भुतैवावटुशोभितापि
प्रसाधिता माणवकेन सेयम् ।
आलिङ्गितामप्यवलम्बमाना
सुरूपताभागखिलोर्ध्वकाया ॥ ६६ ॥

ग्रीवेति ॥ सेयं ग्रीवा अद्भुतैव आश्चर्यभूतैव अर्थाद्भैम्याः । अद्भुतत्वमेव विशेषणैराह—किंभूता—अवट्वा कृकाटिकाग्रीवापुरोभागेनालंकृता । अपि समुच्चये । माणवकेनार्धहाराख्येन हारविशेषेण वा प्रसाधिताऽलंकृता । तथा— आलिङ्गितामपि आलिङ्गनयोग्यमतिसौन्दर्यमवलम्बमाना आश्रयन्ती । अत एव सुरूपतां शोभनरूपत्वं भजत्याश्रयति एवंविधोऽखिल ऊर्ध्वकायः शरीरोर्ध्वदेशो यया । कण्ठसौन्दर्यात्सकलः शरीरोर्ध्वदेश शोभते । ईदृशी ग्रीवा नान्यस्या इत्यर्थः । अनुरूपताभागतिप्रियत्वात्प्राणरूपताभागखिलोर्ध्वकायो यया कृष्णेति वा । याऽवटुशोभिता न सा माणवकेन बालेन प्रसाधितेति विरोधादाश्चर्यम् । अथ च यालिङ्गिता मर्दलविशेषत्वं तद्रूपत्वमवलम्बते सा सुरूपताभागोऽखिला ऊर्ध्वका मृदङ्गविशेषा यस्या यया वा । 'हरीतक्याकृतिस्त्वङ्को यवमध्यस्तथोर्ध्वकः । आलिङ्ग्यश्चैव गोपुच्छाकार' । मृदङ्गा मुरजा भेदास्त्वङ्क्यालिङ्ग्योर्ध्वकास्त्रयः' इत्यमरः । 'सरूपता' इति पाठो वा । ग्रीवया कृत्वाऽद्भुतत्वेकपदे भैमीविशेषणानि । 'अवटुर्घाटा कृकाटिका । अर्धहारो माणवक ' इत्यमरः । 'भवेन्माणवको बाले हारभेदे कुपूरुषे' इत्यज(य)पालः ॥

१ 'अत्र छेकानुप्रासोऽनुप्रास[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी ।
२ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'अत्र विरोधाभासोऽलंकार.' इति साहित्यविद्याधरी ।

कण्ठं वर्णयति—

कवित्वगानप्रियवादसत्या-
न्यस्या विधाता व्यधिताधिकण्ठम् ।
रेखात्रयन्यासमिषादमीषां
वासाय सोऽयं विबभाज सीमाः ॥ ६७ ॥

कवित्वेति ॥ विधाता अस्या अधिकण्ठ कण्ठे कवित्वं गानं प्रियवादः प्रियवचनं सत्य वा एतानि चत्वारि व्यधित रचितवान् । कुतो ज्ञातमित्यत आह—सोऽयं विधाता कण्ठे रेखात्रयस्य न्यासस्य मिषाच्चतुर्णाममीषां कवित्वादीनां पृथग्वासाय स्थित्यर्थं सीमाश्चतस्रो विबभाज विभक्तवान् । रेखात्रयेण चत्वारि स्थानानि भवन्ति । कवित्वादिकलावती कम्बुकण्ठी चेयमिति भावः । 'रेखात्रयाङ्किता ग्रीवा कम्बुग्रीवेति कथ्यते' ॥

श्लोकद्वयेन बाहू वर्णयति—

बाहू प्रियाया जयतां मृणालं
द्वन्द्वे जयो नाम न विस्मयोऽस्मिन् ।
उच्चैस्तु तच्चित्रममुष्य भग्न-
स्यालोक्यते निर्व्यथनं यदन्तः ॥ ६८ ॥

बाहू इति ॥ प्रियाया बाहू मृणाल जयताम् । अनुमतमेतत् । यतोऽस्मिन् भुजलक्षणे द्वन्द्वे जयो नाम यत् स न विस्मयः । अतिगौरवा(त्वा)दतिमृदुत्वाच्च बाहुभ्यां मृणालं जितम् । किंनाश्चर्यमित्यर्थः । अथ च द्वाभ्यामेक सुखेन पराजीयते । अथ च द्वन्द्वे युद्धे जयो भवत्यत्र नाश्चर्यम् । एकस्य युद्धे जयो भवत्येव । तत्तु तत्पुनरुच्चैरतिशयितं चित्रमाश्चर्यम् । यत् भग्नस्य जितस्यामुष्यान्तरन्त करण निर्व्यथनं व्यथारहितमालोक्यते । पराजितस्यान्त करणं सव्यथं भवति अस्य तु नेत्याश्चर्यम् । द्विधाकृतमृणालमध्ये छिद्राणि दृश्यन्ते । भैमीभुजौ मृणालादपि गौरतरौ । कोमलतराविति भावः । 'द्वन्द्व कलहयुग्मयोः', 'छिद्रं निर्व्यथनम्' इत्यमर· । पक्षे निर्गतं व्यथनाद्विर्व्यथनम्, 'निरादय—' इति तत्पुरुषः ॥

अजीयतावर्तशुभंयुनाभ्या
दोर्भ्यां मृणालं किमु कोमलाभ्याम् ।
निःसूत्रमास्ते घनपङ्कमृत्सु
मूर्तासु नाकीर्तिषु तन्निमग्नम् ॥ ६९ ॥

अजीयतेति ॥ आवर्तेन दक्षिणावर्तेन शुभंयु· शुभान्विता रमणीया नाभिर्यस्यास्तया भैम्या कोमलाभ्यां दोर्भ्यां भुजाभ्यां कृत्वा मृणालमजीयत पराजितम् । किमु संभावनायाम् । अत एव निःसूत्रं निर्व्यवस्थं स्फूर्तिरहितं निरसारं सत् । अथ च तन्तुरहितं तन्मृणालं घनपङ्कमृत्सु निबिडकर्दममृत्तिकारूपासु मूर्तासु शरीरधारिणीषु अकीर्तिष्वयशःसु निमग्नं किमु नास्ते, अपि तु ताभ्यां जितत्वादेवमवतिष्ठते । [illegible]

१ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी ।
२ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी ।

तुङ्गौ उच्चतरौ । स्वतस्तुङ्गस्य पराश्रयेण तुङ्गस्य च कुत. साम्यम् । तालफलादप्यतिवृत्तावुच्चतरौ च भैमीकुचाविति भावः ॥

एतत्कुचस्पर्धितया घटस्य
ख्यातस्य शास्त्रेषु निदर्शनत्वम् ।
तस्माच्च शिल्पान्मणिकादिकारी
प्रसिद्धनामाजनि कुम्भकारः ॥ ७५ ॥

एतदिति ॥ एतस्या भैम्याः कुचस्पर्धितया स्तनस्पर्धया ख्यातस्य प्रसिद्धस्य घटस्य न्यायशास्त्रादिषु 'यत्कृतकं तदनित्यं यथा घटः' इति, 'यन्नित्यं न तदकृतकमपि न यथा घटः' इत्यन्वयव्यतिरेकाभ्यां निदर्शनत्वं दृष्टान्तत्वमजनि जातम् । प्रसिद्धस्य हि दृष्टान्तत्वम् । अन्योऽप्यप्रसिद्धः प्रसिद्धस्पर्धया ख्यातो भवति । मणिकादिकारी अलिञ्जरादिकारी च तस्माच्छिल्पात् भैमीकुचस्पर्धिघटनिर्माणादेव प्रसिद्धं नाम यस्यैवंविधः सन् कुम्भकारोऽजनि जात. । मणिकादिकारित्वात्कुम्भकारस्य कुम्भकारत्वप्रसिद्धिर्न किंतु भैमीकुचस्पर्धया ख्यातस्य कुम्भस्य निर्माणात्कुम्भकारत्वप्रसिद्धिः । नान्यत्किंचित्कारणम् । 'वरं विरोधोपि समं महात्मभिः' इति भारविवचनात् । कुम्भपरिमाणावेतत्कुचाविति भावः । 'अलिञ्जरः स्यान्मणिक.' इत्यमरः ॥

गुच्छालयस्वच्छतमोदबिन्दु-
वृन्दाभमुक्ताफलफेनिलाङ्के ।
माणिक्यहारस्य विदर्भसुभ्रू-
पयोधरे रोहति रोहितश्रीः ॥ ७६ ॥

गुच्छेति ॥ माणिक्यमयस्य हारस्य रोहितश्रीः लोहिता कान्तिः विदर्भसुभ्रूपयोधरे भैमीकुचे रोहति प्रादुर्भवति । किंभूते—गुच्छो हारविशेष आलय आश्रयो येषां तानि स्वच्छतमानि निर्मलतराणि उदबिन्दुवृन्दवज्जलबिन्दुसमूहवदाभा येषां तानि मुक्ताफलानि तै· फेनिल· फेनयुक्त इव उज्ज्वलतरोऽङ्को मध्यो यस्य । मुक्ताहारमाणिक्यहाराभ्यां भैमीकुचौ शोभेते इति भाव । अथ च पयोधरे मेघे रोहितश्री. ऋजुशक्रधनु शोभा प्रादुर्भवतीत्युक्ति. । 'हारभेदा यष्टिभेदाद्गुच्छगुच्छार्धगोस्तनाः' 'इन्द्रायुधं शक्रधनुस्तदेव ऋजु रोहितम्', 'रोहितो लोहितो रक्त·' इत्यमरः । फेनिलः, मत्वर्थे 'फेनादिलच' इतीलच् ॥

निःशङ्कसंकोचितपङ्कजोऽय-
मस्यामुदीतो मुखमिन्दुबिम्बः ।
चित्रं तथापि स्तनकोकयुग्मं
न स्तोकमप्यश्नति विप्रयोगम् ॥ ७७ ॥

नि.शङ्केति ॥ यदेतन्मुखं अस्यां भैम्यामयं इन्दुबिम्ब एवोदीत । किंभूतः—नि शङ्कं यथातथा बलात्कारेण संकोचितानि निमीलितानि, अथ च जितानि कमलानि येन । इदं मुखं न, किंतु चन्द्रोयमित्यर्थः । चन्द्रेण हि कमलानि संकोच्यन्ते मुखनैकट्यात्संचिते कमले एवैते, नतु कुचावित्यर्थ· । तथाप्युदितेऽपि चन्द्रे स्तनलक्षणं कोकयुग्मं चक्रवाकयुग्मं कर्तृ स्तोकमप्यल्पमपि विप्रयोगं वियोगं नाश्नाति न प्राप्नोति । मिलितमेव यत्तिष्ठति तच्चित्रमाश्चर्यम् । चक्रवाकयुग्मं चन्द्रोदये वियोगं प्राप्नोति, कुचलक्षणं नेत्याश्चर्यम् । चक्रवाककमलकलिकाकारावतिसंश्लिष्टौ चैतत्कुचाविति भावः ॥

आभ्यां कुचाभ्यामिभकुम्भयोः श्री-
रादीयतेऽस्मावनयोर्न ताभ्याम् ।
भयेन गोपायितमौक्तिकौ तौ
प्रव्यक्तमुक्ताभरणाविमौ यत् ॥ ७८ ॥

आभ्यामिति ॥ आभ्या प्रत्यक्षदृश्याभ्यां कुचाभ्यामिभकुम्भयोः श्री· शोभा, संपच्च बलादादीयते गृह्यते । इभकुम्भश्रियोऽत्र दर्शनादित्यर्थ. । ताभ्यामिभकुम्भाभ्यां अनयोः कुचयो· असौ नादीयते । कुतो ज्ञातमेतदित्यत आह—यद्यस्मात् तौ इभकुम्भौ भयेन अर्थात्स्तनसकाशादेव भीत्या गोपायितमौक्तिकौ, इमौ कुचौ तु प्रव्यक्तमुक्ताभरणौ प्रकटमुक्तालंकरणौ । मुक्ताग्रहणभियेभकुम्भाभ्यां स्वमुक्ता गोपिताः । इभकुम्भाभ्यामप्यधिकं भैमीकुचौ रमणीयाविति भाव. । अन्योपि भीतः स्वरत्नानि गोपायति, निर्भयश्च प्रकटयति ॥

कराग्रजाग्रच्छतकोटिरर्थी
ययोरिमौ तौ तुलयेत्कुचौ चेत् ।
सर्वं तदा श्रीफलमुन्मदिष्णु
जातं वटीमप्यधुना न लब्धुम् ॥ ७९ ॥

करेति ॥ कराग्रे जाग्रद्विद्यमान· शतकोटिर्वज्रो यस्य स इन्द्रः ययो. कुचयोरर्थी याचक कुचमर्दनाभिलाषी । उन्मदिष्णुलक्षणया पक्वं सर्वं श्रीफलं बिल्वफलं कर्तृ चेद्यदि तौ इमौ कुचौ तुलयेत्समीकुर्यात् साम्याभिलाषि यदि भवेत् तदा तर्हि तदित्यफलमधुना वटीमपि लक्षणया स्तनलावण्यलेशमपि लब्धुं न जातं नोपपन्नम् । रम्भाद्यप्सरसो विहायेन्द्रोऽप्येतयोरभिलाषी तादृशाभ्यामतिसुन्दराभ्यां कुचाभ्यां पक्वमपि बिल्वफलं तुल्यं कथं भवेदित्यर्थः । यद्योत्तमस्पर्धया नीचत्वेनावज्ञातत्वात्कपर्दकमूल्यमपि न लभेत तथातितुच्छ जातमित्यर्थः । बहुसंख्याकमपि द्वाभ्या समं नाभूदिति सर्वपदेन सूचितम् । अथ च—कराग्रे जाग्रत्य. शतं कोटयो द्रव्यसंख्या यस्य सोऽपि ययोरर्थी ग्रहणाभिलाषी ताविमौ कुचौ सर्वं लक्ष्मीफलं तुलयेच्चेत्, तदा उन्मदिष्णुत्वाद्वटीं वराटिकामपि लब्धुं न जातम् । न योग्यमित्यर्थ· । वट. कपर्दे स्मृतो' इति विश्व । 'स्त्री स्यात्काचिन्मृणाल्यादिर्विवक्षापचये यदि' इत्यमरसिंहवचनादल्पो वटो वटी । उन्मदिष्णुरित्यत्र 'अलंकृञ्–' इतीष्णुच् ।

---

१ 'अत्र [illegible] ' इति साहित्यविद्याधरी। २ 'अत्र [illegible] ' इति साहित्यविद्याधरी। ३ 'अत्र [illegible] ' इति साहित्यविद्याधरी । अत्र जीवातुर्नोपलभ्यते ।

१ 'अत्र [illegible] ' इति साहित्यविद्याधरी । '[illegible] ' इति [illegible] । 'अत्र [illegible] ' इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'अत्र [illegible] ' इति साहित्यविद्याधरी ।

स्तनातटे चन्दनपङ्किलेऽस्या
जातस्य यावद्युवमानसानाम् ।
हारावलीरत्नमयूखधारा-
काराः स्फुरन्ति स्खलनस्य रेखाः ॥ ८० ॥

स्तनेति ॥ चन्दनेन पङ्किले आर्द्रे [illegible] गम्भीरे स्तनमध्ये जातस्य निष्पन्नस्य यावद्युवमानसानां [illegible] णान्तःकरणानां स्खलनस्य पतनस्य हारावल्यां [illegible] सधाराः किरणपरम्परा आकारः स्वरूपं [illegible] रेखाः स्फुरन्ति प्रतिभासन्ते । किरणपरम्परेयं न भाति, किंतु [illegible] । एवंभूतं स्तनमध्यं दृष्ट्वा सर्वाणि [illegible] [illegible] इति भावः । पङ्किले गर्ते [illegible] साश्चोत्पद्यन्ते । 'अवटः स्यादनिले गर्ते कूपे कुहकजीविनि' इति विश्वः । पङ्किलः पिच्छादिः । यावन्तो युवानस्तावतामिति यावद्युवं, साकल्येऽव्ययीभावः ॥

वलीसहितमुदरं वर्णयति—

क्षीणेन मध्येऽपि सतोदरेण
यत्प्राप्यते नाक्रमणं वलिभ्यः ।
सर्वाङ्गशुद्धौ तदनङ्गराज्य-
विजृम्भितं भीमभुवीह चित्रम् ॥ ८१ ॥

क्षीणेनेति ॥ मध्येऽवलग्नेऽपि सता विद्यमानेन क्षीणेन कृशतरेणोदरेण यत् वलिभ्यस्त्रिवलिभ्यः सकाशादाक्रमणमभिभवो न प्राप्यते तत् सर्वाङ्गशुद्धौ सर्वाङ्गाणां शुद्धिः यस्या एवंभूतायामिहास्यां भीमभुवि भैम्यां चित्रमाश्चर्यरूपं अनङ्गराज्यस्य कामराज्यस्य विजृम्भितं विलसितम् । अद्भुततारुण्यवशात्सूक्ष्माणां वलीनामपतितत्वात्तासिरतिकृशमुदरं नाक्रान्तमित्यर्थः । अन्येनापि क्षीणेन दुर्बलेनोभयोः सीमाया विद्यमानेनापि स्वाम्यमात्यादीनां सप्ताङ्गानां शुद्धौ सत्यामपि बलिष्ठेभ्यो भयानकायां भूमौ पराभवो न प्राप्यते, तत् सप्ताङ्गरहितस्य दुर्बलस्य विलसितमाश्चर्यरूपम् । बलिनां सर्वाङ्गशुद्धेर्विद्यमानत्वात्, स्वस्य च सर्वाङ्गराहित्यात्सीमनि वर्तमानत्वादिपराभवकारणे सत्यपि यत्पराभवो न प्राप्तस्तदाश्चर्यमित्यर्थः । तथा—भीमस्य भुवि राज्येऽनङ्गस्य राज्यं कथम् । अन्यभूमावन्यराज्यभावासंभवात् । अथ च भीमस्य महादेवस्य भुवि कामस्य राज्यमित्यप्याश्चर्यम् । परैर्ग्रहीतुमशक्यत्वादतिविषमायां भूमौ पराभवो न प्राप्यते अत्र चित्रं, अपि तु नेति काक्वर्थः ॥

मध्यं वर्णयति—

मध्यं तनूकृत्य यदीदमीयं
वेधा न दध्यात्कमनीयमंशम् ।
केन स्तनौ संप्रति यौवनेऽस्याः
सृजेदनन्यप्रतिमाङ्गयष्टेः ॥ ८२ ॥

मध्यमिति ॥ वेधाः इदमीयमेतदीयं मध्यं तनूकृत्यातिकृशं [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ॥

रोमावलीं वर्णयति—

गौरीव पत्या सुभगा कदाचि-
त्कर्त्रीयमप्यर्धतनूसमस्याम् ।
इतीव मध्ये निदधे विधाता
रोमालिमेतन्मृगनाभलेखाम् ॥ ८३ ॥

गौरीति ॥ विधाता अस्या मध्ये रोमालीव्याजेन [illegible] [illegible] इति [illegible] । इति किम्—इयं [illegible] [illegible] । केव—गौरीव । पार्वती यथा [illegible] तनुसमस्यां यथा [illegible] । इयं रोमावली न, किं तु [illegible] । [illegible] इति तुर्द ॥

पुनरपि प्रकारान्तरेण रोमावलीं वर्णयति—

रोमावलीरज्जुरुरोजकुम्भौ
गम्भीरमासाद्य च नाभिकूपम् ।
मदृष्टितृष्णा विरमेद्यदि सा-
न्नैषां वतैपासिचयेन गुप्तिः ॥ ८४ ॥

रोमावलीति ॥ मदृष्टितृष्णा मम दर्शनवाञ्छा रोमावलीलक्षणा रज्जुम्, उरोजलक्षणौ कुम्भौ, गम्भीरं नाभिलक्षणं कूपं चासाद्य तर्हि विरमेच्छाम्येत्, यदि एषा रोमावल्यादीनां सिचयेनाचलेन एषां गुप्तिः संवरणं न स्यात् । वत खेदे 'एवं तु न जातम्' इति खेदः । अवेष्टितानां सुखेन द्रष्टुं शक्यत्वाद्दर्शनवाञ्छा शाम्येत्, न त्वावृतत्वात्तु नेत्यर्थः । अथच—अनावृततद्दर्शनादिरागः, आवृतदर्शनात्त्वनुरागवशात्पुनः पुनर्दिदृक्षैव वर्धत इत्यर्थः । रोमावल्यादिक्रमेण गोपनादौचित्यं सूचितम् । अथ च—गोरकं, कुम्भौ, गम्भीरं कूपं च प्राप्य तृष्णा पिपासा तदा शाम्येत्, यद्येषामसिचयेन खड्गक्षणया सन्नधारिपुरुषसमूहेन रक्षणं न स्यात् । राजकन्येनः इत्यादि सन्नपाणिभी रक्ष्यते, अतो जलहरणमामग्रीसन्नावेपि पिपासा न शाम्यतीति । अतिगभीरनाभिरियमिति भावः । 'तृष्णे स्पृहापिपासे द्वे' इत्यमरः । विरमेत् 'व्याङ्परिभ्यो रमः' इति परस्मैपदम् ॥

उन्मूलितालानविलाभनाभि-
श्छिन्नस्खलच्छृङ्खलरोमराजिः ।

---

१ 'स्तनातटे' इति जीवातुमतः पाठः । २ 'अत्र समासोक्त्युपमासंकरः' इति साहित्यविद्याधरी । 'उत्प्रेक्षा' इति जीवातुः । ३ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी ।

१ 'अत्रानुमानमलंकार' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्रोत्प्रेक्षालंकारच्छेकानुप्रासालंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'अत्र छेकानुप्रासरूपकालंकाराः' इति साहित्यविद्याधरी । ४ 'रोमदाना' इति पाठो जीवातुसुखावबोधासाहित्यविद्याधरीसंमतः ।

मत्तस्य सेयं मदनद्विपस्य
प्रस्वापवप्रोच्चकुचास्तु वास्तु ॥ ८५ ॥

उन्मूलितेति ॥ सेयं भैमी मत्तस्य उद्धतस्य अथच गलन्मदजलस्य, मदनरूपस्य द्विपस्य वास्तु वसतिगृहमस्तु । किंभूता—उन्मूलितमुत्पाटितं यदालानं गजबन्धनस्तम्भः तत्संबन्धि यद्बिलं गर्तस्तदाभा तत्तुल्यातिनिम्ना नाभिर्यस्याः सा । तथा—छिन्नं त्रुटितं स्खलत्पतितं शृङ्खलं तत्तुल्या रोमराजिर्यस्याः । तथा—प्रस्वापाय गजस्य शयनार्थं वप्रवन्निर्मितवरण्डवदुच्चकुचा । इमानेवावलम्ब्य कामोऽतिमत्तो जात इति भावः । रोमावल्याश्छिन्नत्वं वलीमध्यगतत्वात् । मत्तस्य गजस्य वसतिगृहमप्येतादृशं भवति । 'शृङ्खलं त्रिषु' इत्यमरः ॥

रोमावलिभ्रूकुसुमैः स्वमौर्वी
चापेषुभिर्मध्यललाटमूर्ध्नि ।
व्यस्तैरपि स्थाणुभिरेतदीयै-
र्जैत्रः स चित्रं रतिजानिवीरः ॥ ८६ ॥

रोमेति ॥ स रतिजानिवीरः रतिर्जाया यस्य स रतिजानिः स्मरः स चासौ वीरः शूरश्च एतदीयैः क्रमेण रोमावलिश्च भ्रुवौ च कुसुमानि च तद्रूपैः स्वमौर्वीचापेषुभिः कृत्वा जैत्रः जेता । लोकत्रयमपि जयतीत्यर्थः । एतच्चित्रम् । किंभूतैः रोमावलिभ्रूकुसुमैः मध्यललाटमूर्ध्नि व्यस्तैः परस्परासंबद्धैः स्थाणुभिरपि स्थिरैरपि । रोमावलीरूपा ज्या मध्ये, भ्रूरूपं चापं ललाटे, मूर्ध्नि कुसुमरूपा बाणाश्च विद्यन्ते । एवं पृथक्स्थितैरपि लोकत्रयजयादाश्चर्यम् । अन्यो हि धानुष्को मौर्वीधनुर्बाणैः सम्मिलितैरेव जयति न तु पृथक्स्थितैः, नैकैकेन, अत्र तु विपरीतदर्शनादाश्चर्यम् । प्रत्येकं भैमीरोमावलीभ्रूकुसुमदर्शनात्कामप्रादुर्भावो भवतीति भावः । मूर्ध्नीति प्राण्यङ्गत्वादेकवद्भावः । स्थाणुभिः 'ग्लाजिस्थश्च ग्स्नुः' । रतिजानिः 'जायाया निङ्' ॥

'पुष्पाणि बाणाः कुचमण्डनानि
भ्रुवौ धनुर्भालमलंकरिष्णु ।
रोमावली मध्यविभूषणं ज्या
तथापि जेता रतिजानिरेतैः ॥ ८७ ॥

इति श्लोकान्तरमपि व्याख्यातप्रायम् ॥
पृष्ठस्थलीं वर्णयति—

अस्याः खलु ग्रन्थिनिबद्धकेश-
मल्लीकदम्बप्रतिबिम्बवेशात् ।
स्मरप्रशस्ती रजताक्षरेयं
पृष्ठस्थलीहाटकपट्टिकायाम् ॥ ८८ ॥

अस्या इति । [illegible]

[illegible]

[illegible] पुष्पाणि [illegible] ।

मल्लीकदम्बानि विकसितमल्लीकदम्बपुष्पसमूहास्तेषां प्रतिबिम्बस्य वेषात् व्याजात्पृष्ठस्थलीलक्षणायां हाटकपट्टिकायां सुवर्णघटितपट्टिकायां इयं दृश्यमाना रजताक्षरा रूप्यमयाक्षरा स्मरप्रशस्तिः कामयशःप्रशस्तिः । उत्तमस्य प्रशस्तिः सुवर्णपट्टिकायां रजताक्षरैर्लिख्यते । भैमीपृष्ठं सुवर्णपट्टिकारूपम्, तत्र केशग्रन्थिषु निबद्धमल्लीपुष्पाणां प्रतिबिम्बितत्वाद्रजताक्षरत्वम् । वेणीनिबद्धकेशपुष्पाणां पृष्ठे प्रतिबिम्बासंभवाद्ग्रन्थिनिबद्ध इत्युक्तम् । सुवर्णपट्टिकातुल्या मदनजनिका च भैमीपृष्ठस्थलीति भावः । खलु निश्चये ॥

श्लोकद्वयेन नितम्बं वर्णयति—

चक्रेण विश्वं युधि मत्स्यकेतुः
पितुर्जितं वीक्ष्य सुदर्शनेन ।
जगज्जिगीषत्यमुना नितम्ब-
मयेन किं दुर्लभदर्शनेन ॥ ८९ ॥

चक्रेणेति ॥ मत्स्यकेतुः कामः पितुः श्रीकृष्णस्य सुदर्शनेन चक्रेण युधि विश्वं जितं वीक्ष्य वस्त्राच्छादितत्वाद्दुर्लभदर्शनेनामुना नितम्बद्व(म)येन नितम्बरूपेण चक्रेण कृत्वा जगज्जिगीषति किम् । किमित्यर्थः । सुलभदर्शनेन पितुश्चक्रेण युधि जगज्जितम् । मया तु दुर्लभदर्शनेन सुदर्शनादधिकेन चक्रेण जेतव्यम् । पुत्रेण पित्रपेक्षयाधिकेन भवितव्यमिति मनीषया कामेन कृतमित्यर्थः । कामजनको भैमीनितम्ब इति भावः । जिगीषतीति, 'सन्लिटोर्जेः' इति कुत्वम् ॥

रोमावलीदण्डनितम्बचक्रे
गुणं च लावण्यजलं च बाला ।
तारुण्यमूर्तेः कुचकुम्भकर्तु-
र्बिभर्ति मध्ये सहकारिचक्रम् ॥ ९० ॥

रोमेति ॥ बाला भैमी [illegible] (तार-ण्यकुलालस्य) कुचकुम्भकर्तुः [illegible]
[illegible]

[illegible] वर्णयति—

अङ्गेन केनापि विजेतुमस्या
गवेष्यते किं चलपत्रपत्रम् ।
न चेद्विशेषादितरच्छदेभ्य-
स्तस्यास्तु कम्पनमस्तु [illegible]

[illegible]

व्यास. श्रितौ ऊरू येनैवंविधः । कदलीस्तम्भच्छायाद्युत्ज्ञा एतदूरू आश्रित्य तिष्ठति । अथ च कामपीडितत्वादेतदूरू समालिङ्ग्य वर्तत इत्यर्थः । महती भा दीप्तिर्यस्य । रतं सुरतं तस्य सर्गो निर्माणं तत्र योग्यः ततः कर्मधारय इति वा । एवंविधो व्यासो विस्तारः श्रितावूरू येन । अतिविशालावूरू इति भाव. । 'भृगु. शुक्रे प्रपाते च जमदग्नौ पिनाकिनि', 'व्यासो मुनौ स्याद्विस्तारे' इति विश्व ॥

जङ्घे वर्णयति—

क्रमोद्गता पीवरताधिजङ्घं
वृक्षाधिरूढं विदुषी किमस्याः ।
अपि भ्रमीभङ्गिभिरावृताङ्गं
वासो लतावेष्टितकप्रवीणम् ॥ ९७ ॥

क्रमेति ॥ अस्या अधिजङ्घं जङ्घयोः विद्यमाना क्रमोद्गता पीवरता अवरोहक्रमनिर्मिता पीनता वृक्षस्याधिरूढं वृद्धिप्रकार विदुषी किं जानाति किम् । वृक्षो यथा मूलभागे सूक्ष्म. अग्रभागे च स्थूलः तथेयं जङ्घयोः क्रमेणोद्गता पीनता । ऊर्ध्वभागो वृक्षो यथा भारवान्भवति तथेयं पीनतापीत्यर्थः । अथ च वृक्षाधिरूढाख्यमालिङ्गनविशेषं जानाति किम् । तथा—भ्रमीभङ्गिभिर्भ्रमणाकारवेष्टनविच्छित्तिभि. कृत्वा आवृतमङ्गं येन एवंविधमस्या वासो दुकूलमपि लताया वेष्टितके प्रवीणं कुशलम् । यथा लता भ्रमीभङ्गिभि वृक्षं वेष्टयति तथैव दुकूलमप्यङ्गं वेष्टयतीति भावः । 'बाहुभ्यां कण्ठमालिङ्ग्य कामिनी कान्त उत्थिते । अङ्कमारोहते यस्य वृक्षारूढ. स उच्यते ॥' 'उपविष्टं प्रियं कान्ता सुप्ता वेष्टयते यदि । तल्लतावेष्टितं ज्ञेयं कामानुभववेदिभिः ॥' अधिजङ्घम्, विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः ॥

गुल्फौ वर्णयति—

अरुन्धतीकामपुरंध्रिलक्ष्मी-
जम्भद्विपद्दारनवाम्बिकानाम् ।
चतुर्दशीयं तदिहोचितैव
गुल्फद्वयाप्ता यददृश्यसिद्धिः ॥ ९८ ॥

अरुन्धतीति ॥ अरुन्धती वसिष्ठपत्नी, कामपुरंध्री रतिः, लक्ष्मी, जम्भद्विपद्दारा इन्द्राणी, नवसंख्याका अम्बिकाश्च माहेश्वर्या· सप्त, गौरी सरस्वती चेति द्वे, एतासां त्रयोदशानां पूरणी चतुर्दशी इयं यद्यस्मात् तत्तस्मादिहास्यामदृश्यस्य वस्तुनः सिद्धिरदृश्यता सा उचितैव युक्तैव गुल्फद्वयेन आप्ता प्राप्ता । अरुन्धत्यादिवदियमतिसुन्दरी पतिमता च, तस्मादस्यां निमग्नगुल्फत्वं नाम सामुद्रिकं लक्षणं युक्तमेवेति भाव. । यस्मादस्यामदृष्टसिद्धिर्लब्धा, तस्मादियमरुन्धत्यादीनां चतुर्दशी समुचितेति वा संबन्धः । (अथ च चतुर्दश्यां निधावदृश्यताया अदृश्यीकरणविद्यायाः सिद्धिः साधकाना प्राप्तिरुचितैव—इति सुखावबोधा) । आगमे 'चतुर्दश्यामदृश्यत्वसिद्धिर्भवति' इत्युक्तमित्यर्थः चतुर्दशानां पूरणी 'तस्य पूरणे डट्' । संख्यादित्वान्मट् । टित्वान्ङीप् ॥

पद्भ्यां पादौ वर्णयति—

अस्याः पदौ चारुतया महान्ता-
वपेक्ष्य सौक्ष्म्याल्लवभावभाजः ।
जाता प्रवालस्य महीरुहाणां
जानीमहे पल्लवशब्दलब्धिः ॥ ९९ ॥

अस्या इति ॥ चारुतया सौन्दर्येण कृत्वा महान्तौ उत्तमौ अस्याः पदावपेक्ष्य यत्सौक्ष्म्यमल्पत्वम्, एतस्याः सुन्दरपदापेक्षया स्वस्य यदल्पत्वम् । तादृक्सौन्दर्याभावादित्यर्थः । तस्मात् लवभावभाज. पद्शोभालेशरूपत्वं भजत महीरुहाणा प्रवालस्य बालकिसलयस्य 'पल्लव' इति शब्दस्तस्य लब्धिर्लाभो जात इति वयं जानीमहे । पदो लवः भैम्याश्चरणसंबन्धी लवो लेशो यस्य पदो लवरूपो वायमिति पल्लवशब्द. । प्रवालशब्दस्य पल्लवशब्दप्राप्तिरतो जातेत्यर्थः । प्रवालादप्यधिकरमणीयौ चरणाविति भावः । लब्धिरिति 'क्तिन्नावादिभ्यः' इति क्तिन् ॥

जगद्वधूमूर्धसु रूपदर्पा-
द्यदेतयादायि पदारविन्दम् ।
तत्सान्द्रसिन्दूरपरागरागै-
र्द्वयं प्रवालप्रबलारुणं तत् ॥ १०० ॥

जगदिति ॥ एतया (सु)रूपदर्पात्सौन्दर्यगर्वाज्जगद्वधूमूर्धसु लोकत्रयसुन्दरीशिर.सु पदारविन्दं यद्यस्माददायि दत्तम् । तत्पदारविन्दद्वयं तेषु मूर्धसु सान्द्रं यत्सिन्दूरं तस्य परागस्तेषां रागैर्लौहित्यैः कृत्वा प्रवालात्पल्लवात्, विद्रुमाद्वा प्रबलमधिकम् अरुणमारक्तं जातं ध्रुवमुत्प्रेक्षे । भैमीचरणावत्यरुणाविति भावः ॥

रुषारुणा सर्वगुणैर्जयन्त्या
भैम्याः पदं श्रीः स विधेर्वृणीते ।
ध्रुवं स तामच्छलयद्यतः सा
भृशारुणैतत्पदभाग्विभाति ॥ १०१ ॥

रुषेति ॥ श्रीर्लक्ष्मीः शोभा च विधेर्ब्रह्मणः सकाशाद्भैम्याः पद स्थानं स्वरूपत्व अधिकारं वा वृणीते स्म । यत.—सर्वैः स्त्रीगुणैः कृत्वा श्रियं जयन्त्याः । अत एव किंभूता—रुषा कोपेन अरुणा स ब्रह्मा ध्रुवं निश्चितं तां श्रियमच्छलयद्वञ्चितवान् । यतो यस्माद्भृशारुणातिरक्ता सा श्री. एतत्पदभाग्भैमीचरणसेविनी विभाति शोभते । यद्वा भृशारुण इति पदविशेषणमेकं पदम् । पदशब्दच्छलेन भैमीचरणं दत्तवान्, न स्वरूपादि । शत्रुणा जितोऽन्योपि देवता प्रसन्नीकृत्य तत्पदं याचते । भैमीचरणशोभा लोकोत्तरेति भावः ॥

यानेन तन्व्या जितदन्तिनाथौ
पादाब्जराजौ परिशुद्धपार्ष्णी ।

१ 'अरोहेत्' इत्यर्थभेदः' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अरोहेत्' इत्यर्थभेदः' इति साहित्यविद्याधरी । ३ [illegible] इति साहित्यविद्याधरी ।

१ [illegible] इति साहित्यविद्याधरी । २ [illegible] इति साहित्यविद्याधरी । ३ [illegible] इति साहित्यविद्याधरी ।

जाने न शुश्रूषयितुं समिच्छ-
न्नतेन मूर्ध्ना कतरस्य राज्ञः ॥ १०२ ॥

यानेनेति ॥ तन्व्याः पादावराजो श्रेष्ठकमलतुल्यौ चरणौ कतरस्य राज्ञः कस्य नृपस्य प्रणयकलहे नमस्कारार्थं नतेन नम्रेण मूर्ध्ना प्रयोज्येन स्वमात्मानं शुश्रूषयितुमात्मसेवां कारयितुम् इच्छ-न्अभिलाषुकाविति न जाने। किंभूतौ—यानेन गमनेन कृत्या जितो दन्तिनाथो हस्तिश्रेष्ठो याभ्याम्। तथा—परिशुद्धो रमणीयः पार्ष्णिश्चरणपश्चाद्भागो ययोस्तौ। एतादृशं महत्तपः केन राज्ञा कृतमिति न जाने इत्यर्थः। गजगमनेयमिति भावः। भैमीचरणाविव राजानौ यानेन विजययात्रया जितः गजपतिः गौडेश्वरो याभ्यां तौ। तथा—परिशुद्धः पार्ष्णिः पार्ष्णिग्राहो ययोरेवंभूतौ सन्तौ कस्य राज्ञः भीतत्वान्नमस्कारार्थं नम्रेण शिरसा स्वसेवां कारयितुमिच्छू न जाने। अन्योऽप्येवंविधो राजा गृहमागत्यात्मसेवां केन कारयिष्यतीति न ज्ञायते। तेन प्रसिद्धेनोर्जितेन मूर्ध्ना न जाने इति न अन्यत्पूर्ववदिति वा ॥

कर्णाक्षिदन्तच्छदबाहुपाणि-
पादादिनः स्वाखिलतुल्यजेतुः।
उद्वेगभागद्वयताभिमाना-
दिहैव वेधा व्यधित द्वितीयम् ॥ १०३ ॥

कर्णेति ॥ स्वस्य आत्मनोऽखिलं समग्रं यत्तुल्यं पाशनीलोत्पलादि तस्य जेतुः जैत्रस्य कर्णादेः कर्णः, अक्षि नेत्रम्, दन्तच्छद ओष्ठः, बाहुः पाणिः, पादश्चरणः, एतेषां समाहारः, तत् आदिर्यस्य। आदिशब्दादङ्गुल्यादेरवयवस्य प्रत्येकमद्वयताभिमानात् मत्सदृशं सुन्दरमन्यन्नास्तीति अहमेवैकं सुन्दरमित्यद्वैतगर्वादुद्वेगभाक् क्रोधयुक्तः वेधाः इहैवास्यां भैम्यामेव द्वितीयं द्वयोः पूरणं कर्णादि कृतवान्। हे कर्णादयः, एवं गर्वं चेत्कुरुथ तर्हि भवद्गर्वशान्त्यर्थं भवत्सदृशमन्यमस्यामेव करिष्यामीति द्वितीयं कर्णादि कृतवानित्यर्थः। अतिक्रुद्धो हि तद्दर्पशान्तये तत्रैव प्रतिद्वन्द्विनं रचयति। भैमीकर्णौ भैमीकर्ण इव, नान्येन तुल्यः। एवं नेत्रादावपि ज्ञातव्यम्। 'कर्णाक्षि–' इत्यादौ प्राण्यङ्गत्वादेकवद्भावः। 'स्वाखिल–' इति भाषितपुंस्कम्[1] ॥

तुषारनिःशेषितमब्जसर्गं
विधातुकामस्य पुनर्विधातुः।
पञ्चस्विहास्याङ्घ्रिकरेष्वभिख्या-
भिक्षाधुना माधुकरीसदृक्षा ॥ १०४ ॥

तुषारेति ॥ विधातुः इह एषु पञ्चसु आस्यम्, अङ्घ्री, करौ च एतेषु भैमीवदनचरणद्वन्द्वपाणिद्वन्द्वेषु विषये अभिख्याभिक्षा शोभायाच्ञा माधुकरीसदृक्षा यतिभिक्षातुल्या। भवतीति शेषः। किंभूतस्य विधातुः—तुषारेण हिमेन निःशेषितमात्यन्तिकं विनाशितमब्जसर्गं कमलसृष्टिमधुना इदानीं पुनः विधातुकामस्य निर्मातुकामस्य। भिक्षा हि गृहपञ्चक एव भवति। मधुकरो ह्यनेकानि पु-

ष्पाणि मधु पातिना स्वोदरभरणं करोति, तन्मधुकरीत्वान्माधुकरी। कमलाभ्येतद्वदनादितुल्यानि नेति भावः। आस्यादीनां प्राण्यङ्गत्वेऽपि पञ्चस्वित्यनेन सङ्ख्यापरिगणनात् 'अविरुढगतावसे च' इत्येकवद्भावाभावः ॥

अङ्गुलीर्वर्णयति—

एष्यन्ति यावद्गणनादिगन्ता-
न्नृपाः स्मरार्ताः शरणं प्रवेष्टुम्।
इमे पदाब्जे विधिनापि सृष्टा-
स्तावत्य एवाङ्गुलयोऽत्र लेखाः ॥ १०५ ॥

एष्यन्तीति ॥ स्मरार्ता नृपा इमे पदाब्जे भैमीचरणकमले कर्मभूते शरणं रक्षकं प्रवेष्टुं कामादस्मान्रक्षत युवामिति वदन्तो यावद्गणनाया सङ्ख्याका दिगन्तात्सकाशादेष्यन्ति समागमिष्यन्ति, विधिनापि तावत्यः तावत्सङ्ख्याका अङ्गुल्योऽङ्गुलिरूपा रेखा एव अत्र चरणद्वन्द्वे सृष्टा निर्मिता। एता अङ्गुल्यो दश। दिगन्तानामपि दशसंख्यात्वाद्दशदिग्भ्यः कामार्ता नृपाः समागमिष्यन्तीति सूचनार्थं ब्रह्मणा दश रेखारूपा अङ्गुल्य एव निर्मिताः। 'न रेखा' इति पाठे अङ्गुल्यो न भवन्ति, किंतु रेखा एवेत्यन्वयः। यावद्गणनादित्यव्ययीभावे 'अपञ्चम्याः' इति वचनादम्भावाभावः ॥

नखान्वर्णयति—

प्रियानखीभूतवतो मुदेदं
व्यधाद्विधिः साधुदशत्वमिन्दोः।
एतत्पदच्छद्मसरागपद्म-
सौभाग्यभाग्यं कथमन्यथा स्यात् ॥ १०६ ॥

प्रियेति ॥ विधिः मुदा स्वेच्छया प्रियाया नखीभूतवतो नखत्वमासवत इन्दोः इदं दशत्वं दशसंख्यात्वं साधु उचितं व्यधात्कृतवान्। अथ च साध्वी शोभना दशावस्था यस्य एवंविधं(धत्वं) कृतवान्। कथमित्यत आह—अन्यथा अस्य इन्दोः एतस्या पदच्छद्मना चरणव्याजेन सरागपद्मसौभाग्यं रक्तोत्पलसौभाग्यं तल्लाभः भाग्यं लाभः कथं स्यात्—दशासंख्यत्वेन भैमीसमीचीनावस्थत्वेन च विनैतच्चरणसेवा न लभ्यते। अनेन तावल्लब्धा, तस्मादस्य साधुदशत्वं कृतमिति ज्ञायत इत्यर्थः। चन्द्रपद्मयोर्विरोधाच्चन्द्रोदये कमलस्य संकोचात्समीचीनावस्थत्वेन विना रक्तोत्पलसंबन्धश्चन्द्रस्य न युज्यते, स तु जातः, तस्य च रक्तत्वं लब्धम्, तस्मादेवद्युज्यत इत्यर्थः। अन्योऽपि साधुदशत्वेनाप्राप्यमपि प्राप्नोति। इहापि चरणनखाश्चन्द्रतुल्या इति भावः[2] ॥

अङ्गुष्ठनखौ च पुनः पृथक्त्वेन वर्णयति—

यशः पदाङ्गुष्ठनखौ मुखं च
बिभर्ति पूर्णेन्दुचतुष्टयं या।
कलाचतुःषष्टिरुपैतु वासं
तस्यां कथं सुभ्रुवि नाम नास्याम् ॥ १०७ ॥

१ 'अत्र रूपकस्यापह्नवः। अर्थान्तरप्रतीतिस्तु रूपकादेव, तेन न समासोक्तिः' इति साहित्यविद्याधरी। २ 'अत्रानन्वयोपमालंकारः' इति [illegible]।

१ 'अत्रोत्प्रेक्षालंकार' इति साहित्यविद्याधरी। २ 'अत्र छेकानुप्रासानुमानापह्नुत्यलंकाराः' इति साहित्यविद्याधरी। ३ 'कराङ्गुष्ठ' इति पाठः साहित्यविद्याधरीसमतः।

यश इति ॥ या भैमी यशः कीर्तिः पद्माङ्कुष्ठनखौ मुखं च एतद्रूपं पूर्णेन्दुचतुष्टयं षोडशकलचन्द्रचतुष्टयं बिभर्ति. तस्यां अस्यां सुभ्रुवि भैम्यां चतुरधिका षष्टिः कला कथं नाम वासं नोपैतु. अपि तु प्राप्नोतीति युक्तमेतत् । षोडशकलचन्द्रचतुष्टयधारणात्षोडशकलाश्चतुर्गुणिताश्चतुःषष्टिर्भवन्तीति युक्तमित्यर्थः । गीतवाद्यादिकलाप्रवीणेयमित्यर्थः । कलेति जात्येकवचनम् । कलानां चतुःषष्टिरिति वा । 'कला·' इति पाठे कलारूपा चतुःषष्टिरिति ॥

अथ वर्णयितुमशक्येयमिति निगमयति—

सृष्टातिविश्वा विधिनैव ताव-
त्तस्यापि नीतोपरि यौवनेन ।
वैदग्ध्यमध्याप्य मनोभुवेय-
मवापिता वाक्पथपारमेव ॥ १०८ ॥

सृष्टेति ॥ विधिनैव इयं तावत् आदौ अतिविश्वा जितत्रैलोक्या सृष्टा । अतिसुन्दरी कृतेत्यर्थः । अनन्तरं यौवनेन तस्याप्यतिविश्वसर्गस्यापि विधेर्वा उपरि नीता दैवादयनौन्दर्यापेक्षयाधिकं सौन्दर्यं प्रापिता । तारुण्येऽतिसौन्दर्यं भवति । ततोऽप्यनन्तरं मनोभुवा कामेन वैदग्ध्यं सर्वव्यापारचातुर्यमध्याप्य शिक्षयित्वा वाक्पथस्य पारं परतीरमवापिता । वर्णयितुमशक्यत्वाद्वागगोचर इत्यर्थः । अथ च विद्यापारं प्रापितेत्यर्थः । मदनवदनादतिचतुरेयमित्यर्थः । अन्योऽपि प्राज्ञोऽध्यापितः सन्वाक्यपथपारं प्राप्नोति ॥

इति स चिकुरादारभ्यैनां नखावधि वर्णय-
न्हरिणरमणीनेत्रां चित्राम्बुधौ तरदन्तरः ।
हृदयभरणोद्वेलानन्दः सखीवृतभीमजा-
नयनविषयीभावे भावं दधार धराधिपः ॥१०९॥

इतीति ॥ स धराधिपो नलः सखीभिर्वृता भीमजा तस्या नयनविषयीभावे नयनगोचरत्वे भावमभिलाषं दधार । इदानीमात्मानं सखीसहितभैम्यै दर्शयिष्यामीति तस्य बुद्धिरभूदित्यर्थः । प्रकटो जात इति भावः । इन्द्रवरदाना तत्सहितयैव भैम्या दृष्टव्यो नान्येन केनचिदित्यभिप्राय सूचित । किं कुर्वन्—इति पूर्वोक्तप्रकारेण चिकुरादारभ्य केशपाशमारभ्य नखावधि वर्णयन् हरिणरमणीवन्नेत्रे यस्यास्तामेनां भैमीं वर्णयन् । तथा—चित्राम्बुधौ अद्भुतसौन्दर्यदर्शनादिप्रादुर्भूतसमुद्रे तरदन्तरं मानसं यस्य स । साश्चर्य । भैमीदर्शनादेव हृदयस्य भरणेन परिपूरणेन उद्वेल वेलां मर्यादां तीरं च [illegible] आनन्दो यस्य स । उद्वेलेनानन्दस्य समुद्रत्वं सूचितम् । [illegible] [illegible]

[illegible]

श्रीहर्षं कविराजराजिमुकुटालंकारहीरः सुतं
श्रीहीरः सुषुवे जितेन्द्रियचयं मामल्लदेवी च यम् ।
गौडोर्वीशकुलप्रशस्तिभणितिभ्रातर्ययं तन्महा-
काव्ये चारुणि वैरसेनिचरिते सर्गोऽगमत्सप्तमः ॥७॥

श्रीहर्षमिति ॥ गौडोर्वीशकुलस्य गौडदेशभूपालवंशस्य प्रशस्तिर्वर्णना तस्या भणिती रचना तस्या भ्रातरि एककर्तृकत्वात् । सापि येन रचितेत्यर्थः । वैरसेनिचरिते चारुणि महाकाव्येऽयं सप्तमः सर्गः अगमत् समाप्तिं प्राप्तः । भ्रातरीति भाषितपुंस्कम् ॥

इति श्रीनरसिंहपण्डितात्मजनारायणकृते नैषधीयप्रकाशे सप्तमः सर्गः ॥

अष्टमः सर्गः ।

इदानीं नलो दिक्पालदूत्यं कृतवानिति वक्तुमष्टमं सर्गमारभते—

अथाद्भुतेनात्तनिमेषमुद्र-
मुन्निद्रलोमानममुं युवानम् ।
दृशा पपुन्तः सुदृशः समस्ताः
सुता च भीमस्य महीमघोनः ॥ १ ॥

अथेति ॥ अथ भैमीवर्णनविषयीभावाभिलाषानन्तरं ता [illegible] सुदृशः [illegible] सुता भैमी च अमुं युवानं दृशा [illegible] । [illegible]—अद्भुतेन [illegible] । [illegible]

क्षिप्रचिरं दैवतमायितानि
निर्हेतुमेनं प्रतयन्तु नाम ।
पलालजालैः [illegible]
[illegible] ॥ २ ॥

[illegible]

नैव प्रकाशं प्राकट्यं दृश्यत्वमासादयति प्राप्नोति। 'वृन्दारका दैवतानि' इत्यमरः॥

अपाङ्गमप्याप दृशोर्न रश्मि-
र्नलस्य भैमीमभिलष्य यावत्।
सराशुगः सुभ्रुवि तावदस्याः
प्रत्यङ्गमापुङ्खशिखं ममज्ज॥ ३॥

अपाङ्गमिति॥ नलस्य दृशोर्नेत्रयोः रश्मिर्दीप्तिः भैमीमभिलष्य अपाङ्गमप्यतिनैकट्यादविलम्बप्राप्यमपि नेत्रप्रान्तं यावन्नाप प्राप तावदादावेव सराशुगः सुभ्रुवि सुन्दर्यामस्यां प्रत्यङ्गं प्रत्यवयवं पुङ्खस्य शिखा अग्रं तत् आ मर्यादीकृत्य, अभिव्याप्य (वा) ममज्ज। नलकर्तृकसाभिलाषदर्शनोपक्रममात्रेण प्रत्यङ्गं भैमी अतितरां कामाधीना जातेति भावः। अभिलाषं प्रति रश्मेरुपचारात्कर्तृत्वे समानकर्तृकत्वात् क्त्वो ल्यप्। आपुङ्खशिखम्, 'आङ् मर्यादाभिविध्योः' इत्यव्ययीभावः॥

यदक्रमं विक्रमशक्तिसाम्या-
दुपाचरद्द्वावपि पञ्चबाणः।
कथं न वैमत्यममुष्य चक्रे
शरैरनर्धार्धविभागभाग्भिः॥ ४॥

यदिति॥ पञ्चबाणः कामो द्वावपि नलभैम्यौ अक्रमं परिपाटीरहितं युगपद्विक्रमरूपायाः शक्तेः सामर्थ्यस्य साम्यात् विक्रमो मनउत्साहः शक्तिः शारीरं बलं तयोः साम्यात्तुल्यत्वाद्वा यद्यस्मादुपाचरदात्मवशीचकार। तत्तस्मात्पञ्चबाणत्वेऽप्यमुष्य कामस्य अर्धनार्धेन अर्धाधिकाभ्यां द्वाभ्यां द्वाभ्यां विभागः तद्भाजो न भवन्ति तैरनर्धार्धविभागभाग्भिः एवंभूतैरपि बाणैर्वैमत्यं वैषम्यं न कृतम्। पञ्चभिरपि प्रथमं नलस्य व्यधं कृत्वानन्तरं तावद्भिरेव भैम्या व्यधं चेदकरिष्यत्तर्हुभयोस्तुल्योऽनुरागोऽघटिष्यत। तत्तु तेन न कृतम्, तुल्यकालमेवोभयोरनुरागदर्शनात्। यद्येकसमयावच्छेदेन व्यधं कुर्याचर्हि बाणानां दशत्वात्पञ्चत्वं भज्येत। यस्मादर्धाधिकौ द्वौ द्वौ बाणौ चेत्संभवतस्तर्ह्यप्यनुरागसाम्यं संभाव्येतापि। न त्वेवं युज्यते। भग्नस्य बाणस्य व्यधेऽसामर्थ्यात्। द्वाभ्यां नलस्य त्रिभिर्भैम्या व्यधे वैपरीत्येन वा, अनुरागे वैषम्येण भवितव्यम्। तच्च यौगपद्ये बाणवैषम्ये च सत्यपि न जातम्। तत्र पराक्रमशक्तिसाम्यमेव हेतुरित्यर्थः। द्वयोरप्येककालमेव तुल्यप्रायानुरागो जात इति भावः। यद्वा वैमत्यं कलहः विषमसंख्यत्वाद्बाणानां विभागो न घटते। एकस्य द्वैतीकरणे नलस्यैवैषामपि प्राप्नोति, तस्य च प्राप्नोति स एव वैमत्यमाचरतीत्यर्थः। बाणानां पैनःपुन्येन स्वविक्रमशक्तिसाम्यादेवोपाचरदिति वा। यथा राज्ञा स्वसेवकेना वैमत्यमितान्यप्रकारेण कार्यं साधयति तथैवेत्यर्थः। तस्मादेव वैमत्यं न कृतमिति भावः। अथ च—वैः पक्षिभिः क्रम आक्रमणं ग्रहणं तत्र या शक्तिः सामर्थ्यं तेन साम्यात्तुल्यत्वात्। 'अदेकोतन्यायेन' इति यावत्। यथा कपोतसङ्घे शलिनान्नकानयुगपदेवा गृह्णन्ति तथा पञ्चबाणोऽपि युगप-

१ 'अत्र ...' इति साहित्यविद्याधरी। 'अत्र ... ... अलंकारः' इति जीवातुः।
... ... 'इति साहित्यविद्याधरी।

द्वावपि तेन न्यायेन यस्मादुपाचरत्, तस्मादस्य बाणानां विषमसंख्यत्वेऽपि विरुद्धत्वं नाकारि। अथ च कामेनायं न्यायोऽङ्गीकृतः अत एव वेमीतिरिव मतिरस्य तद्भावो वैमत्यं नलेकपोतन्याय एव। स कामबाणैरपि न कृतः, अपि तु कृत एवेति काका व्याख्येयम्। तैरपि पञ्चभिरेकदैव मिलित्वा युगपदेव तौ वशीकृतौ कालस्य सूक्ष्मत्वात्। विक्रमतुल्यो नलः, शक्तितुल्या भैमी, तदेवं विक्रमशक्तितुल्यौ तौ सकृदेव स्वबाणैः कुसुमैरुपचचारेति वा॥

अनुरागसाम्यमेवाह—

तस्मिन्नलोसाविति सान्वरज्य-
त्क्षणं क्षणं केह स इत्युदास्त।
पुनः स तस्यां वलतेऽस्य चित्तं
दूत्यादनेनाथ पुनर्न्यवर्ति॥ ५॥

तस्मिन्निति॥ सा भैमी तस्मिन्पुरुषे असौ नल इति हेतोः अन्वरज्यदनुरक्ता। अनन्तरं सोऽतिसुन्दरो नलोऽतिसुन्दरः इहास्मिन्नन्तःपुरे क्व कुत इति क्षणंक्षणं प्रतिक्षणं विचार्य उदास्तोदासीनासीत्। क्षणमन्वरज्यत् क्षणमुदास्तेति वा। अत्र चित्तमस्यां पुनर्मुहुर्वलते, स चञ्चलमभूत्। अथानन्तरमनेन तदेतत् नास्य चित्तेन वा दूत्याद्धेतोः पुनर्न्यवर्ति परावृत्तम्। दूत्याद्भैम्यभिलाषो न युक्त इति परावृत्तमित्यर्थः। उभयोरपि भूयाननुरागोऽभूदित्यर्थः। 'पुरः स' इति पाठे प्रथमम्॥

कयाचिदालोक्य नलं ललज्जे
कयापि तद्भासि हृदा ममज्जे।
तं कापि मेने स्मरमेव कन्या
भेजे मनोभूवशभूयमन्या॥ ६॥

कयेति॥ कयाचिद्बालया नलमालोक्य ललज्जे अनुरागवशाद्व्यक्टितलज्जानुभावया भूतम्। कयाचित्प्रौढया तद्भासि नलकान्तौ हृदान्तःकरणेन ममज्जे निमग्नम्। सौन्दर्यदर्शनमात्रेणाश्चर्यरससाभिलाषया स्मरपरवशया जातम्। कापि कन्या कुमारी तं स्मरमेव मेने। अतिसौन्दर्यात्स्मरजनकत्वाचेत्यर्थः। अन्या मनोभूवशभूयं कामवशत्वमेव भेजेऽशिश्रियत्। अननुभूतमनोभवापि नले सानुरागा जातेति भावः। 'तं वीक्ष्य कापि कुतश्च ललज्जे' इत्यपि पाठः॥

कस्त्वं कुतो वेति न जातु शेकु-
स्तं प्रष्टुमप्यप्रतिभातिभारात्।
उत्तस्थुरभ्युत्थितिवाञ्छयेव
निजासनात्केवलमङ्गनाः॥ ७॥

१ 'अत्र ... ...' इति साहित्यविद्याधरी। 'अत्र ... ... अलंकारः' इति जीवातुः। २ 'अत्र ... ...' इति सुखावबोधासाहित्यविद्याधरीसमेत पाठः। ३ 'अत्र ... ... अलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी। ४ 'न ...' इति सुखावबोधासाहित्यविद्याधरीसमेत।

क इति ॥ कृशाङ्ग्यः अप्रतिभाया अप्रागल्भ्यस्यातिभारादतिबाहुल्याद्धेतोः इति तं प्रष्टुमपि जातु कदाचित्तत्र कंचित्कालं स्थिता अपि न शेकुः। इति किम्—कस्त्वं किंसंज्ञकः, कुतो वा देशादागत इति। तर्हि किं चक्रुरत आह—नैकरसा लज्जाभयानुरागादियुक्ताः तस्य. अभ्युत्थितिवाञ्छयेवाभ्युत्थानकाङ्क्षयेव निजासनात्स्वीयस्वीयासनादुत्तस्थुरुत्थिताः। अन्योऽप्यप्रतिभोऽतिभारोऽपि किमपि वक्तुं न शक्नोति। ईहासद्भावेऽप्यूर्ध्वकर्मत्वादुत्तस्थुरित्यत्र तङ्भावः ॥

स्वाच्छन्द्यमानन्दपरम्पराणां
भैमी तमालोक्य किमप्यवाप।
महारयं निर्झरिणीव वारा-
मासाद्य धाराधरकेलिकालम् ॥ ८ ॥

स्वाच्छन्द्यमिति ॥ भैमी तमालोक्य किमप्यनिर्वाच्यमानन्दपरम्पराणां स्वाच्छन्द्यमाधिक्यमवाप। 'छन्दः पद्येऽभिलाषे च' इत्यभिधानात्स्व आत्मीयश्छन्दोऽभिलाषो यस्य सः स्वच्छन्दो निरवग्रहः तस्य भावः स्वाच्छन्द्यम्। का कमिव—निर्झरिणी नदी धाराधरो मेघः तस्य केलिकालः क्रीडासमयः तं वर्षासमयमासाद्य प्राप्य वारां जलानां महारयं महावेगमाधिक्यमिव लभते स्म। दर्शनमात्रेण लोकोत्तरमानन्दं प्रापेति भावः ॥

तत्रैव मग्ना यदपश्यदग्रे
नास्या दृगस्याङ्गमयासदन्यत्।
नादास्यदस्यै यदि बुद्धिधारां
विच्छिद्य विच्छिद्य चिरान्निमेषः ॥ ९ ॥

तत्रेति ॥ अस्या दमयन्त्या दृक् यदस्य नलस्याङ्गमग्रे प्रथममपश्यत्, तत्रैव तस्मिन्नेवाङ्गेऽनुरागवशान्निमग्ना सती प्रथमदृष्टमङ्गं विहाय अन्यदङ्गं तर्हि नायासत् न प्राप्स्यत्, यदि चिराच्चिरकालात्संजातो निमेषो नेत्रसंकोचः विच्छिद्य विच्छिद्य पूर्वदृष्टाङ्गविच्छेदं कृत्वा कृत्वा अस्यै भैम्यै बुद्धिधारामन्यामन्यां बुद्धिं दर्शनेच्छासंततिं नादास्यत्। तेन तु बुद्ध्यन्तरं दत्तं, तद्वशादेवान्यदङ्गं प्रापदित्यर्थः। अतिसुन्दराङ्गदर्शनस्य निमेषेण विच्छेदे कृते सत्यनन्तरं तत्सौन्दर्यवदङ्गस्य दर्शनेच्छया पुनरप्यङ्गान्तरदर्शनं, न तु प्रथमाङ्गदर्शनविरक्त्येत्यर्थः। सर्वेऽप्यवयवा अतिसुन्दरा इति भावः। क्रियातिपत्तौ लृङ् ॥

दृशापि सालिङ्गितमङ्गमस्य
जग्राह नाग्रावगताङ्गहर्षैः।
सङ्गान्तरेऽनन्तरमीक्षिते तु
निवृत्य सस्मार न पूर्वदृष्टम् ॥ १० ॥

दृशेति ॥ सा दृशा आलिङ्गितं दृष्टमप्यस्य नलस्य प्रथमदृष्टादन्यदङ्गं अग्रे प्रथमतोऽवगतानि दृष्टान्यङ्गानि तज्जनितैर्हर्षैरानन्दैर्हेतुभिर्न जग्राह। दृष्टमप्यङ्गं हर्षभरान्न ददर्शेत्यर्थः। हर्षानुभवादनन्तरं निमेषादिवशादङ्गान्तरे ईक्षिते तु पुनः निवृत्य परावृत्य पूर्वदृष्टं प्रथमदृष्टमङ्गं न सस्मार। प्रथमदृष्टादप्यनन्तरदृष्टस्याङ्गस्यातिरमणीयत्वात्, दृश्यमानाच्च प्रथमदृष्टस्यातिरम्यत्वात्, सुखपरवशत्वाल्लाघुव्य प्रथमदृष्टमङ्गं न स्मृतवती। नालोकतेति भावः। अन्यत्र हि पूर्वदृष्टं स्मर्यते, अत्र तु नेत्याश्चर्यम्। पूर्वोक्त एव भावः ॥

हित्वैकमस्यापघनं विशन्ती
तद्दृष्टिरङ्गान्तरभुक्तिसीमाम्।
चिरं चकारोभयलाभलोभा-
त्स्वभावलोला गतमागतं च ॥ ११ ॥

हित्वेति ॥ तस्या भैम्या दृष्टिः स्वभावलोला सती उभयोः प्रथमदृष्टानन्तरदृष्टयोरङ्गयोर्लोभः तत्र लोभाल्लोलुपत्वाद्धेतोः चिरं गतं गमनम्, आगतमागमनं च चकार। द्वयोरप्यङ्गयोरतिसौन्दर्याद्गतागताभ्यां विवेकं कर्तुमशक्ता द्वयमपि कर्तुं नाशकदिति भावः। किंभूता दृष्टिः—अस्य एकमपघनं अङ्गं हित्वाङ्गान्तरस्य भुक्तिरालोकनं तस्याः सीमां मर्यादां विशन्ती अङ्गान्तरमवलोकयन्ती। स्वभावलोलं च गमनागमने करोति। अन्योपि वणिग्देशान्तरस्थं वस्तु ग्रहीतुं स्वदेशस्थं विक्रेतुं गमनागमने करोति। 'अपघनोऽङ्गम्' इति निपातः ॥

निरीक्षितं चाङ्गमवीक्षितं च
दृशा पिबन्ती रभसेन तस्य।
समानमानन्दमियं दधाना
विवेद भेदं न विदर्भसुभ्रूः ॥ १२ ॥

निरीति ॥ सा विदर्भसुभ्रूः भैमी तस्य नलस्य प्रथमं नितरां सादरमीक्षितमेकमङ्गम्, अवीक्षितं विशेषाकारेणानवलोकितं चान्यदङ्गम्, दृशा रभसेनौत्सुक्येन हर्षेण पिबन्ती सादरं विलोकयन्ती सती किंचिद्दृष्टाङ्गदर्शनविषयेऽपि सादरं दृष्टाङ्गजनितानन्देन समानं तुल्यमानन्दं दधाना धारयन्ती किं सम्यग्दृष्टम्, किं चेषद्दृष्टम्, यद्वा किं सादरदृष्टम्, किं च सर्वथैवादृष्टमित्युभयोर्भेदं तारतम्यं न विवेद। तुल्यसौन्दर्यत्वाद्द्वयोरपि दर्शने तुल्यानुरागाभूदिति भावः। लोके तु दृष्टेऽनादरः, अदृष्टे चोत्साहो भवति, तथात्र तु न। उभयोरपि लोकोत्तरत्वादिति भावः। अन्यापि योगिनी दृष्टं घटादि, अदृष्टं वागगोचरं श्रुतिगम्यं ब्रह्मस्वरूपं च दृशा ज्ञानेन किं सारं किमसारमिति सादरं विचारयन्ती घटादिनिरसनेन श्रुत्यादिप्रमाणगम्यमानन्दस्वरूपं ब्रह्मसाक्षात्कारदशायामभेदं करोतीत्युक्तिः ॥

सूक्ष्मे घने नैषधकेशपाशे
निपत्य निस्पन्दतरीभवन्त्याम्।
तस्यानुबन्धं न विमोच्य गन्तु-
मपारि तल्लोचनखञ्जनाभ्याम् ॥ १३ ॥

---

१ 'अथैकैकतरकर' [illegible] साहित्यविद्याधरी। २ [illegible] 'नोत्थानचरः' [illegible] साहित्यविद्याधरी। ३ [illegible] इति साहित्यविद्याधरी।

१ [illegible] । [illegible] इति साहित्यविद्याधरी। [illegible] इति साहित्यविद्याधरी।

सूक्ष्म इति ॥ तल्लोचनलक्षणाभ्यां खञ्जनाभ्यां तस्य केशपाशस्य सादरावलोकनलक्षणमनुबन्धं संबन्धम्, अथ च तन्निर्मितं बन्धनं विमोच्य त्यक्त्वा नापारि नाश (शा) कि । किंभूताभ्याम्—सूक्ष्मे घने निविडे च नैषधकेशपाशे सादरावलोकनार्थं निपत्य नितरां पतित्वा सादरावलोकनादेव निस्पन्दतरीभवद्भ्यां नेत्रसंकोचरहिताभ्याम् । खञ्जनोऽपि पाशे पतितो बन्धनं विमोच्य पदमपि चलितुं न शक्नोति । भैमीदृष्टिश्चिरकालं केशपाशमेवालोकतेति भावः । केशा. सूक्ष्मा घनाश्च । 'सूक्ष्मास्तु पाणिदृगनाङ्गुलिपर्वकेशाः' इत्यादि लक्षणम् । 'पाशः कचान्ते सङ्घार्थः कर्णान्ते शोभनार्थकः । क्षत्राद्यन्ते च निन्दार्थः पाशः पक्ष्यादिबन्धने ॥' इति विश्वः ॥

भूलोकभर्तुर्मुखपाणिपाद-
पद्मैः परीरम्भमवाप्य तस्य ।
दमस्वसुर्दृष्टिसरोजराजि-
श्चिरं न तत्याज सबन्धुबन्धम् ॥ १४ ॥

भूलोकेति ॥ दमस्वसुः भैम्याः दृष्टिसरोजराजिर्नेत्रकमलपङ्क्तिः तस्य भूलोकभर्तुर्नलस्य मुखपाणिपादलक्षणैः पद्मैः परीरम्भं संश्लेषमवाप्य सबन्धुबन्धं सगोत्रसंबन्धं सजातीयस्नेहं चिरं न तत्याज । मुखादीनां कमलत्वात्सगोत्रत्वम् । अन्योऽपि चिराद्बन्धुभिरालिङ्गनं प्राप्य झटिति न मुञ्चति । भैमीदृष्टिर्नलमुखाद्यतिरमणीयत्वाच्चिरमालोकतेति भाव. । सबन्धु 'ज्योतिर्जनपद-' इति स. । 'सगन्ध-' इति पाठे 'सगन्धो बन्धुरुच्यते' ॥

तत्कालमानन्दमयीभवन्ती
भवत्तरानिर्वचनीयमोहा ।
सा मुक्तसंसारिदशारसाभ्यां
द्विसादमुल्लासमभुङ्क्त मिष्टम् ॥ १५ ॥

तत्कालमिति ॥ सा भैमी पूर्वोक्तक्रमेण मुक्तसंसारिणोः ये दशे अवस्थे तयो रसाभ्यां प्रीतिभ्यां कृत्वा द्वौ स्वादौ रसौ यत्र एवंविधं मिष्टमतिस्वादुमतिबहुलसुखामं हर्षमभुङ्क्तानुबभूव । कस्मादाह—किंभूता । तत्कालं तस्मिन्नलदर्शनकाले नलोयमिति बुद्ध्या आनन्दमयी आनन्दरूपा भवन्ती । तथा—सुरक्षितेऽन्तःपुरे नलागमनं कथमिति हेतोः अतिशयेन भवन् भवत्तरोऽतितरामनिर्वचनीयो लोकोत्तरो मोहो भ्रान्तिर्यस्याः । तद्दर्शनेनैवोत्पद्यमानमूर्छा वा । आनन्दरूपत्वं मुक्तदशा । 'आनन्दो ब्रह्मणो रूपम्' इति श्रुतेः । अनिर्वचनीयमोहवत्त्वं संसारिदशा । तुल्यकालमेव मुक्तसंसारिदशे तयानुभूते इत्याश्चर्यं च । अभुङ्क्त इति लङ् । 'अभुक्त' इति पाठे लुङ् ॥

नलत्वनिश्चयं विना तत्रानुरक्ताया भैम्याः पातिव्रत्यभङ्गलक्षणादूषणं परिहरति—

दूते नलश्रीभूति भाविभावा
कलङ्किनीयं जनि मेति नूनम् ।

१ 'अ [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी ।

न संव्यधान्नैषधकायमायं
विधिः स्वयंदूतमिमां प्रतीन्द्रम् ॥

दूत इति ॥ विधिः इमां भैमीं प्रत्युद्दिश्य नैषधस्य का एव माया यस्य एवंविधं कपटनलवेषधारिणमिन्द्रमेव न संव्यधान्नाकरोत् । अपि तु इति हेतो. सत्यमेव नलं दू नूनमुत्प्रेक्षे । इति किम्—नलश्रीभूति नलकान्तिध भाविभावा नलस्यैव भविष्यदनुरागेयं भैमी नल ऽनुरागात्कलङ्किनी पातकिनी, अकीर्तिमती च मा जनि कपटनलरूपधारणसामर्थ्ये सत्यपि इन्द्रो नलरूपं दूत्यार्थं न गतवान्, तत्रेदमाकूतम्—ब्रह्मा भैम्याः पाति मा भूदितीन्द्राय बुद्धिं नाददेत्यर्थः । नलनिश्चयाभावे एव नलेऽनुरागाच्च पातिव्रत्यक्षतिरिति भावः । 'जनि पाठे नूनं निश्चितं कलङ्किनी जनिता भविष्यतीति स्थेयम् ॥

नन्वतिसुन्दरस्य नलस्यान्तःपुरे प्रवेशान्नलत्वनिश्चया ऽन्यस्मिन्भैमीमनोवृत्तेः कथं पातिव्रत्यभङ्गप्रसङ्ग इत्याश हरति—

पुण्ये मनः कस्य मुनेरपि स्या-
त्प्रमाणमास्ते यदघेऽपि धावत् ।
तच्चिन्ति चित्तं परमेश्वरस्तु
भक्तस्य हृष्यत्करुणो रुणद्धि ॥ १७ ॥

पुण्य इति ॥ आस्तां भैमी, परित्यक्तविषयस्य मुने मनः पुण्ये विषये प्रमाणं निश्चितं स्यात्, अपि तु न कुत.—यद्यस्मात् अघेऽपि परदारगमनादौ पातकेऽपि धावत् शीघ्रं गच्छत् आस्ते । मुनेर्मनः पुण्ये एव निरत इति न, किंतु पातकेऽपि । तत्राप्ययं विशेष.—शीघ्रगति प्रवर्तते । एतच्च धावत्पदेन सूचितम् । शीघ्रगतावेव धा विधानात् । अत्र तु नलस्य सत्यत्वाद्भैम्याः पातिव्रत ब्रह्मैवं कृतवानिति । तर्हि सर्वेऽपि मुनयः पापिनः स्युरित परिहरति—परमेश्वरः तु पुनः हृष्यत्करुण उत्कटः सन् त तदघं चिन्तयति कर्तुमिच्छतीत्येवंशीलं भक्तस्य चित्तं रुणद्धि तस्मात्परावर्तयति । येषामुपरि रघुनाथकृपा ते पातके प्रवर्तन्ते इति न सर्वेषां पातकित्वप्रसङ्ग इति तात्पर्यं न्ति परमेश्वरचिन्ति वा ॥

सालीकदृष्टे मदनोन्मदिष्णु-
र्यथाप शालीनतमा न मौनम् ।
तथैव तथ्येपि नले न लेभे
मुग्धेषु कः सत्यमृषाविवेकः ॥ १८ ॥

सेति ॥ स्वभावेन शालीनतमातिसलज्जापि मदनोन्म न्मादवती सती सा भैमी अलीकदृष्टे मिथ्यादृष्टे न

१ '[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । २ '[illegible]' इति पाठः सुखावबोधात्साहित्यविद्याधरीसंमत. । ३ '[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी ।

यथा मौनं नाप यथा पूर्वं किमप्यवादीत् तथैव तथ्ये सत्येऽपि नले मौनं न लेभे । अलीकबुद्ध्यैव सत्येऽपि नलेऽवोचदित्यर्थः । तत्कथमित्याशङ्क्याह—मुग्धेषु मूढेषु सत्यस्य मृषा असत्यस्य विवेको विचारः कः, अपि तु न । अतो न धृष्टतया वचनं दोषायेति भावः । 'शालीनतया' इति वा पाठः । अपशालीनतयापगतशालीनतया यथा मौनं न लेभे तथैव तथ्येऽपीति व्याख्येयम् ॥

व्यर्थीभवद्भावपिधानयत्ना
स्वरेण साथ श्लथगद्गदेन ।
सखीचये साध्वसनद्धवाचि
स्वयं तमूचे नमदाननेन्दुः ॥ १९ ॥

व्यर्थीभवदिति ॥ अथ सा भैमी स्वयमात्मना तं नलमूचे । क्वसति—सखीनां चये समूहे साध्वसेनान्तःपुरे परपुरुषप्रवेशाज्जातेन साध्वसेन कृत्वा बद्धा वाङ् येन कृतमौने सति । किंभूता सा—श्लथो विरलः, गद्गदश्च छिन्नस्तेन स्वरेण शब्देन कृत्वा व्यर्थीभवन् भावपिधानयत्नः सात्त्विकभावगोपनप्रयासो यस्याः । तथा—अत एव नमन्नम्रीभूत आननेन्दुर्मुखचन्द्रो यस्याः सा । 'अथ स्वरेणैव विभावयन्ती भावं निजं सा मृदुगद्गदेन' इत्यपि पाठः स्पष्टार्थः ॥

स्वधाष्ट्र्यं परिहरति—

नत्वा शिरोरत्नरुचापि पाद्यं
संपाद्यमाचारविदातिथिभ्यः ।
प्रियाक्षरालीरसधारयापि
वैधी विधेया मधुपर्कतृप्तिः ॥ २० ॥

नत्वेति ॥ त्रिभिर्विशेषकम् । हे पुरुषश्रेष्ठ, आचारविदा सदनुष्ठानवेदिना, धर्मशास्त्रविदा वा पुंसा नत्वा शिरोरत्नरुचा चूडामणिदीप्त्याप्यतिथिभ्यः पाद्यं पादार्थं वारि संपाद्यं देयम् । जलाभावे नत्वापि तावच्चरणक्षालनसंभावना कर्तव्या । तस्य रत्नरुचो जलतुल्यत्वादित्यर्थः । आदौ नमस्कारः कर्तव्य इति भावः । 'आचारविदातिथिभ्यः' इति प्रतिवाक्यं श्लोकत्रयेऽपि ज्ञेयम् । वैधी विधिसंबन्धिनी नोदनावाक्यादागता मधुपर्कजन्या तृप्तिः प्रियाक्षराली प्रियवचनपङ्क्तिस्तस्या रसधारया माधुर्यधारयापि विधेया कर्तव्या । मधुपर्कसामग्र्यभावे प्रियवचन(मेव)मपि वक्तव्यमित्यर्थः । पाद्यं पूर्ववत् ॥

स्वात्मापि शीलेन तृणं विधेयं
देया विहायासनभूर्निजापि ।
आनन्दवाष्पैरपि कल्प्यमम्भः
पृच्छा विधेया मधुभिर्वचोभिः ॥ २१ ॥

स्वात्मेति ॥ आचारविदा शीलेन विनीतत्वादिना स्वभावेन सद्वृत्तेन वा कृत्वा स्वात्मापि स्वशरीरमपि तृणं विधेयम् । तृणं यथा नम्रीक्रियते, तथातिथीनामग्रे सेवार्थं स्वात्मापि नम्रीकर्तव्य इत्यर्थः । अथ च तृणाभावे स्वात्मैव तृणस्थाने विधेय इत्यर्थः । विष्टराद्यभावे निजापि स्वीयाप्यासनलक्षणा या भूः स्थानं सिंहासनादि तदप्यादराज्झटिति त्यक्त्वा विहाय देया । भूस्थाने आसनमेव कल्प्यमित्यर्थः । चरणक्षालनार्थं यदि जलं न संभवति तर्ह्यानन्दवाष्पैरपि हर्षाश्रुभिरप्यम्भः कल्प्यम् । अतिथिदर्शनमात्रेण हृष्टेन भवितव्यमित्यर्थः । अथ च जलस्थाने आनन्दवाष्पा एव कल्प्या इत्यर्थः । मधुभिरतिप्रियैर्वचोभिः पृच्छापि कुशलप्रश्नोऽपि विधेया । प्रियं वक्तव्यमित्यर्थः । मधुपर्कस्थाने मधुरं वचनमेव कर्तव्यमित्यर्थः । आचारवशान्मयापि प्रियवचनादि क्रियत इति भावः । 'शीलं स्वभावे सद्वृत्ते' इति विश्वः । 'अप्रणोद्योऽतिथिः सायमपि वाग्भूतृणोदकैः' इति स्मृतेः । पृच्छा पूर्ववत् ॥

पदोपहारेऽनुपनम्रतापि
संभाव्यतेऽपां त्वरयापराधः ।
तत्कर्तुमर्हाञ्जलिसञ्जनेन
स्वसंभृतिः प्राञ्जलतापि तावत् ॥ २२ ॥

पदेति ॥ पदोपहारे चरणक्षालनविषये त्वरया झटिति अपामनुपनम्रता जलानामनानयनमपि अपराधः संभाव्यते यतो लोकेनेत्यर्थात् । विलम्बादानयनेऽपि झटित्यनानयनाद्यतोऽपराधः संभाव्यते तत्तस्मादाचारविदा अञ्जलिसञ्जनेन करपुटसंयोजनेन कृत्वा स्वस्य संभृतिरूपा स्वकर्तव्यातिथ्यसामग्री यावत्संपाद्यते, तावदञ्जलिसंयोजनेन स्वीया प्राञ्जलता ऋजुता कर्तुमर्हा । प्रकटीकर्तुमुचितेत्यर्थः । तावतापि पूर्वापराधशान्तिर्भवतीति भावः । यावत्स्वसंभृतिः स्वकर्तव्यातिथ्यसामग्री संपाद्यते तावदञ्जलिसञ्जनेन प्राञ्जलतापि कर्तुमर्हेति वान्वयः । यद्वा अपां त्वरया जलानयनार्थं संभ्रमेणानुपनम्रता नमस्काराभावोऽपराधः संभाव्यते । जलानयनात्पूर्वं कृतेन नमस्कारेण सर्वोपचारातिथ्यसंभारः कृतो भवतीत्यर्थः । तथा एतत्सर्वं कृतमिति तात्पर्यम् । प्राञ्जल इति 'अच् प्रत्यन्वव—' इत्यत्र अच् इति योगविभागात्समासान्त इति ज्ञेयम् ॥

पुरा परित्यज्य मयात्यसर्जि
स्वमासनं तत्किमिति क्षमं न ।
अनर्हमप्येतदलंक्रियेत
प्रयातुमीहा यदि चान्यतोपि ॥ २३ ॥

पुरेति ॥ अर्थां पूर्वोक्तचरण[illegible] पुरा [illegible] मया स्वमासनं परित्यज्य [illegible] [illegible] । [illegible] । [illegible]

१ [illegible] इति साहित्यविद्याधरी । २ [illegible] [illegible] सुखावबोधाभिधा[illegible] । [illegible] [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी ।

१ [illegible] साहित्यविद्याधरी । [illegible] [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी ।

कश्च। अथवेति पूर्वापरितोपे। अन्यैश्चिह्नैः किम्, अपितु न किमपि। किंतर्हि—ताभ्यां कामाश्विनेयाभ्यां सकाशादधिका तव इयं श्रीः शोभैव विशेषः। तयोरीदृक्शोभाभावादियमेव तदन्यत्वज्ञापिकेत्यर्थः। नास्तिमूर्ति.. 'अस्तिक्षीरादयश्च' इति बहुव्रीहौ पश्चान्नकारेण समासः॥

आलोकतृप्तीकृतलोक यस्त्वा-
ममूत पीयूषमयूखमेनम्।
कः स्पर्धितुं धावति साधु सार्ध-
मुदन्वता नन्वयमन्ववायः॥ ३०॥

आलोकेति॥ हे आलोकेन दर्शनेन तृप्तीकृतः कृतार्थीकृतो लोको येन तत्संबोधनम्। यः त्वाम् एवं त्वद्रूपं पीयूषमयूख चन्द्रमसूत स कः। अयमन्ववायो वंश उदन्वता सार्धं स्पर्धितुं स्पर्धां कर्तुं साधु युक्तं धावति। समुद्रसाम्यार्थं झटिति बुद्ध्युपारूढो भवतीत्यर्थः। समुद्रोऽप्यालोकेन प्रकाशेन तृप्तीकृतभुवनं सुधाकरं सूते। कस्मिन्वंशे समुत्पन्नोऽसीत्यपि कथयेति भावः। 'आलोकौ दर्शनोद्द्योतौ', 'लोकस्तु भुवने जने' इत्यमरः॥

भूयोपि बाला नलसुन्दरं तं
नत्वामरं रक्षिजनाक्षिबन्धात्।
आतिथ्यचाटून्यपदिश्य तस्यां
श्रियं प्रियायास्तुत वस्तुतः सा॥ ३१॥

भूयोपीति॥ सा बाला तं नलं रक्षिजनानां दौवारिकाणामक्षिबन्धात्नेत्रबन्धनात् अदृष्टीकरणान्नलवत्सुन्दरं नलसदृशममरं देवं मत्वा निश्चित्य आतिथ्यसंबन्धीनि चाटूनि प्रियवचनान्यपदिश्य व्याजीकृत्य तद्व्याजेन तस्यां तस्मिन्नमरे विद्यमानां प्रियस्य नलस्य श्रियं शोभां वस्तुतस्तत्त्वतः अस्तुत पुनरपि वर्णयति स्म। प्रियवचनव्याजेन तत्त्वतो नलशोभावर्णनतत्परैव बभूवेति भावः।

पुनरपि किमिति स्तुतेत्याशङ्क्य कविराह—

वाग्जन्मवैफल्यमसह्यशल्यं
गुणाद्भुते वस्तुनि मौनिता चेत्।
खलत्वमल्पीयसि जल्पिते तु
तदस्तु वन्दिभ्रमभूमितैव॥ ३२॥

वागिति॥ गुणैरद्भुते आश्चर्यभूते वस्तुनि मौनिता मूकीभावश्चेत् गुणाद्भुतं वस्तु न वर्ण्यते चेत्, तर्हि वाग्जन्मनो वैफल्यमसह्यमत्यन्ततु सह्यापि तु महदत्यन्तदुःखं भवतीत्यर्थः। मूकस्य तस्य च न कोपि विशेष इत्यर्थः। तदल्पमेव यत्र्प्रजल्पितम् आह—अल्पीयसि जल्पिते तु भाषिते तु खलत्वं दुर्जनत्वमायाति लोकस्तं दुर्जन इति वदति। तस्माद्वन्दिनः स्तुतिपाठकस्य यो भ्रमः स्तुतिपाठकोऽयमिति भ्रान्तिस्तस्या भूमितैव स्थानतैवास्तु भवतु। गुणा-

द्भुतं वस्तु बह्वेव वर्णनीयमिति कवेरुपदेशवचः। तस्मात्तया युक्ता स्तुतिरारब्धेति भावः। तस्मान्मयि स्तुतिपाठकभ्रान्तिर्लोकस्य भवत्विति भैमीवचो वेति भावः॥

कंदर्प एवेदमविन्दत त्वां
पुण्येन मन्ये पुनरन्यजन्म।
चण्डीशचण्डाक्षिहुताशकुण्डे
जुहाव यन्मन्दिरमिन्द्रियाणाम्॥ ३३॥

कंदर्प इति॥ कंदर्प एव महता पुण्येन त्वामेव त्वद्रूपमेव इदं दृश्यमानं पुनरप्यन्यजन्माविन्दत लेभे इत्यहं मन्ये जाने। कुत.—यद्यस्मात्स मदनः चण्डीशः शिवः, तस्य चण्डं दुःसहमक्षि तृतीयं नेत्रं तल्लक्षणं यद्धुताशकुण्डं तस्मिन्निन्द्रियाणां मन्दिरं गृहं शरीरं जुहाव। पूर्वापेक्षयाधिकसौन्दर्यप्राप्त्याशया बुद्धिपूर्वं कामेनाग्निकुण्डे स्वशरीरं क्षिप्तं, तेनैव पुण्येन त्वद्रूपं जन्म प्राप्तम्। अन्येनापि तथैव क्रियते। स एव त्वमिति भावः॥

शोभायशोभिर्जितशैवशैलं
करोपि लज्जागुरुमौलिमैलम्।
दस्रौ हठश्रीहरणादुदस्रौ
कंदर्पमप्युज्झितरूपदर्पम्॥ ३४॥

शोभेति॥ त्वं शोभायशोभिः कान्तिकीर्तिभिः कृत्वा जितः शैवो हरसंबन्धी शैलः कैलासो येन एवंविधमैलं पुरूरवसं हठेन बलात्कारेण श्रीहरणाच्छोभाग्रहणाल्लज्जया गुरुर्नम्रो मौलिः शिरो यस्य एवंविधं करोपि। तथा—कान्तिकीर्तिभिः जितकैलासौ दस्रावाश्विनेयावपि हठश्रीहरणादुदस्रौ गलदश्रू करोपि। तथा—तस्मादेव हेतोः कंदर्पमप्युज्झितस्त्यक्तो रूपदर्पः सौन्दर्यगर्वो येन एतादृशं करोपि। चतुर्भ्योऽपि त्वमधिकं सुन्दरतर इति भावः। अन्योऽपि बलाद्गृहीतधनः सलज्जो गलदश्रुस्त्यक्तदर्पश्च भवति॥

अवैमि हंसावलयो वलक्षा-
स्त्वत्कान्तिकीर्तेश्चपलाः पुलाकाः।
उड्डीय युक्तं पतिताः स्रवन्ती-
वेशन्तपूरं परितः प्लवन्ते॥ ३५॥

अवैमीति॥ वलक्षा धवला हंसावलयो हंसपङ्क्तयः त्वत्कान्तेस्त्वत्सौन्दर्यस्य या कीर्तिस्तस्याश्चपलाश्चञ्चलाः भ्रमणशीलाः पुलाकास्तुच्छधान्यांशा इत्यहं जाने। 'बलाका' इति पाठे ना-[illegible]ति व्याख्येयम्। पुलाकत्वं समर्थयते—अत एव ता उड्डीयो-[illegible] स्रवन्तीनां नदीनां वेशन्तानां पल्वलानां च पूरं [illegible] पतित [illegible] [illegible] युक्तं [illegible]। [illegible] [illegible]। पुलाका [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]। तस्माद्धंसावलीनां [illegible] [illegible] [illegible]।

---

१ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी। २ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी। ३ [illegible] इति [illegible] सुखावबोधासाहित्यविद्याधर्यो [illegible]। [illegible] 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी।

१ [illegible] इति साहित्यविद्याधरी। [illegible] [illegible] इति साहित्यविद्याधरी। [illegible] [illegible] इति साहित्यविद्याधरी।

नान्यदित्यर्थः । अतिसरूपो नलः, तस्यानुबिम्बस्त्वमित्यर्थः । नलसदृशोऽसीति भावः ॥

इयत्कृतं केन महीजगत्या-
महो महीयः सुकृतं जनेन ।
पादौ यमुद्दिश्य तवापि पद्या-
रजःसु पद्मस्रजमारभेते ॥ ४७ ॥

इयदिति ॥ केन जनेन महीजगत्यां भूलोके इयदनिर्वचनीयं महीयोऽतितरां महत्सुकृतं कृतम् । अहो आश्चर्यम् । तवापि सम्राजोऽतिसुकुमारस्यापि पादौ चरणौ यमुद्दिश्य पद्यारजःसु मार्गरजःसु पद्मस्रजं लक्षणभूतकमलमालामारभेते आरचयतः । भूलोके कः पुण्यवानेवंविधो यमुद्दिश्य कार्यार्थं त्वमपि चरणचारी गच्छसि, तं कथयेति भावः । सर्गे सकृती संभाव्यते, भूलोके तु नियत इत्याश्चर्यम् । 'महीमहेन्द्रमह.' इति पाठे महीन्द्रवत्प्रबलवन्महस्तेजो यस्येति संबुद्धिः । 'सरणिः पद्धतिः पद्या' इत्यमरः । पद्या, 'पद्मस्मिन्दृश्यम्' इति यत् ॥

ब्रवीति ते किं किमियं न जाने
संदेहदोलामवलम्ब्य संवित् ।
कस्यापि धन्यस्य गृहातिथिस्त्व-
मलीकसंभावनयाथवालम् ॥ ४८ ॥

ब्रवीतीति ॥ इयं मे संवित् चेतना संदेहलक्षणां दोलामवलम्ब्याधिरुह्य किं किं ब्रवीतीति न जाने । किं नल एव त्वं, अन्यो वा । मामेवोद्दिश्यागत., अन्यं वेत्याद्यनेकप्रकारः संशयो भवति । सत्यं किमिति न निश्चिनोमीत्यर्थः । अथवा पूर्वापरितोषे । अलीकसंभावनया मामुद्दिश्यागतोऽसि, नलोऽसीति च मृषासंभावनयालं सा न कार्या । यत.—त्वं अन्य एव कस्यापि धन्यस्य लोकोत्तरभागधेयस्य गृहेऽतिथिर्भविष्यसि प्रायेण नतु मम । एतादृग्भागधेयाभावादिति भाव. । 'कस्यासि' इति पाठे गृहातिथिरसि वदेत्यर्थः ॥

प्रागेव तावत्तव रूपसृष्टिं
निपीय दृष्टिर्जनुषः फलं मे ।
अपि श्रुती नामृतमाद्रियेतां
तयोः प्रसादीकुरुषे गिरं चेत् ॥ ४९ ॥

प्रागेति ॥ मे दृष्टिस्तव रूपदृष्टिं रामणीयकातिशयं निपीय सादरं विलोक्य तावत्प्रथमतः जनुषो जन्मनः फलं साफल्यं प्रा... अपि कर्णावपि अमृतं नाद्रियेताम्, अपि तु ते कुरुताम् । चेद्यदि स्वीयां गिरं तयोः श्रुत्यो. प्रसा... भूत्वा किमपि वदिष्यसि तदमृतपानजन्यं सु... । सर्वस्यापि प्रश्नस्योत्तरं प्रयच्छेति भाव. ॥

इत्थं मधूत्थं रसमुद्गिरन्ती
तदोष्ठबन्धूकधनुर्विमृष्टा ।
कर्णात्समूनाशुगपञ्चबाणी
वाणीमिषेणास्य मनो विवेश ॥ ५० ॥

इत्थमिति ॥ प्रसूनाशुगः कामः, तस्य पञ्चबाणी वाणीमिषेण कर्णात्कर्णं प्रविश्यास्य नलस्य मनो विवेश । किंभूता—इत्थं ... तदोष्ठबन्धूकरूपिणा धनुषा विमृष्टा ... मधूत्थममृतोत्थं वा रसमुद्गिरन्ती प्रकटयन्ती पुष्परसं च क्षरन्ती । तथा—तस्या ओष्ठलक्षणं बन्धूकं तल्लक्षणं कामधनुस्तेन विमृष्टा युगपन्मुक्ताना ... मवाणानां युगपदन्तःप्रवेशे यथा कामव्यथा भवति, तथा तद्वाक्यसमाकर्णनमात्रेण तस्य भूदिति भावः । कर्णात्, ल्यब्लोपे पञ्चमी ।

अमज्जदाकण्ठमसौ सुधासु
प्रियं प्रियाया वचनं निपीय ।
द्विषन्मुखेपि स्वदते स्तुतिर्या
तन्मि(न्मृ)ष्टता नेष्टमुखे त्वमेया ॥ ५१ ॥

अमज्जदिति ॥ असौ नलः प्रियायाः प्रियं मधुरं सानुरागं च स्वीयस्तुतिरूपं वचनं निपीय सादरमाकर्ण्य आकण्ठं कण्ठावधि, 'आमज्जम्' इति पाठे मज्जापर्यन्तं, सुधास्वमृतेष्वमज्जत् । सर्वाङ्गीणानन्दमयोऽभूदित्यर्थः । स्वस्तुतिश्रुत्या कथमानन्दो युक्त इत्यत आह—या स्तुतिः द्विषन्मुखेऽपि विद्यमाना सती स्वदते रोचते तस्या. स्तुते. मि(मृ)ष्टता मधुरता इष्टमुखे तु पुनरमेया (न) अपरिमिता न भवति, अपि तु भवत्येव । वैरिसमाश्रयेणाप्यरुच्यत्र भवति, स्तुतिस्तु रुच्यैव भवति सा स्वप्रियाश्रया रुच्यतरा कथं न भवतीत्याशय. । आमज्जं, 'अनश्च' इति टच् ॥

पौरस्त्यशैलं जनतोपनीतां
गृह्णन्यथाह्नःपतिरर्घ्यपूजाम् ।
तथातिथेयीमथ संप्रतीच्छ-
न्प्रियार्पितामासनमाससाद ॥ ५२ ॥

पौरस्त्येति ॥ अथ अह्नःपति. सूर्यः जनतया जनसमूहेनोपनीतामर्पितामर्घलक्षणां पूजां गृह्णन्नङ्गीकुर्वन् यथा पुरोभवं पौरस्त्यं शैलमुदयाचलमासादयति, तथा प्रियार्पिता भैम्या वितीर्णामातिथेयीमतिथिषु साध्वीं पूजां संप्रतीच्छन्स्वीकुर्वन् स नलः अस्या भैम्या (आसनम् 'अस्या वयस्यासनम्' इति पाठे अस्या भैम्या) वयस्यासनं सख्यासनमाससाद भेजे । स्वस्य दूतत्वाद्भैम्यासनं त्यक्त्वा सख्यासनं भेजे इत्यर्थ. । पौरस्त्यम्, भवार्थे 'दक्षिणापश्चात्—' इति त्यक् । आतिथेयीम्, साध्वर्थे 'पथ्यतिथि—' इति ढञि ङीप् ॥

१ '... परम्प... पमोऽलंकारः.' इति साहित्यविद्याधरी । २ '...शयोक्तिर... र' इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'अत्राक्षेपो... साहित्यविद्याधरी । ४ 'अत्रातिशयोक्तिरलंकार.' इति ... धरी ।

१ 'अत्र च्छेकानुप्रासरूपकापह्नुतिरलंकार' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्रार्थान्तरन्यासोऽलंकार.' इति साहित्यविद्याधरी । 'कैमुत्येन स्वस्तुत्युत्कर्षप्रतिपादनादर्थापत्त्यलंकार. तस्य वाक्यभूतस्य आमज्ज सुधानिमज्जनहेतुत्वाद्वाक्यार्थहेतुकं काव्यलिङ्गमिति संकर' इति जीवातु । ३ 'अत्र छेकानुप्रासोपमालंकार' इति साहित्यविद्याधरी ।

अयोधि तद्धैर्यमनोभवाभ्यां
तामेव भैमीमवलम्ब्य भूमिम् ।
आह स यत्र स्मरचापमन्त-
श्छिन्नं भ्रुवौ तज्जयभङ्गवार्ताम् ॥ ५३ ॥

अयोधीति ॥ तद्धैर्यमनोभवाभ्यां तस्य नलस्य धैर्यकामाभ्यां कर्तृभ्यां तां भैमीमेव भूमिं स्थानमवलम्ब्याश्रित्य भैमीमेव विषयं कृत्वा च परस्परमयोधि युद्धमकारि । भैमीविषयं धैर्यं कर्तृ भैमीविषयमदनजिगीषया युद्धं चकार, मदनश्च धैर्यजिगीषयेत्यर्थः । यत्र भैमीलक्षणायां युद्धभूमावन्तर्मध्ये छिन्नं भ्रूरूपं कामचापं कर्तृ तयोर्धैर्यकामयोर्यथाक्रमं जयस्य भङ्गस्य पराजयस्य च वार्तां कथामाह स्म ब्रवीति स्म । भैमीरूपायां सङ्ग्रामभूमौ पतितं भैमीभ्रूरूपं कामचापं छिन्नं धैर्यस्य विजयं, कामस्य पराजयं कथयति स्मेति भावः । यस्य धनुर्भङ्गस्तस्य पराजयोऽन्यस्य च जय इति लोकप्रसिद्धिः । भैम्यामुत्पन्नमपि कामं धैर्येण नाजीगणदिति भावः । भ्रुवोरसंलग्नत्वं सामुद्रिकोक्तं लक्षणम् ॥

अथ स्मराज्ञामवधीर्य धैर्या-
दूचे स तद्वागुपवीणितोऽपि ।
विवेकधाराशतधौतमन्तः
सतां न कामः कलुषीकरोति ॥ ५४ ॥

अथेति ॥ अथ तस्या भैम्या वाग्रूपया वीणया उपवीणितोऽप्युपगीतोऽपि स नलो धैर्यात्स्मराज्ञामवधीर्य ऊचे । वीणयोपगायने हि कामाधीनत्वं युक्तं । धैर्यात्तत्र जातमित्यर्थः । धैर्याधिक्यात्कामो व्यवहितो ननु सर्वथा शान्त इति ज्ञातव्यम् । अन्यथा रसभङ्गः स्यात् । अर्थान्तरन्यासमाह—कामो विवेकधारया विचारप्रवाहेण शतवारं धौतमुज्ज्वलीकृतं सतामन्तःमानसं न कलुषीकरोति । तस्मादुचितमेतदित्यर्थः । अवधीर्येति पूर्ववत् ॥

हरित्पतीनां सदसः प्रतीहि
त्वदीयमेवातिथिमागतं माम् ।
वहन्तमन्तर्गुरुणादरेण
प्राणानिव स्वःप्रभुवाचिकानि ॥ ५५ ॥

हरिदिति ॥ हे भैमि, त्वं मां हरितां दिशां पतयस्तेषां दिक्पालानां सदसः सभात आगतं त्वदीयमेवातिथिं प्रतीहि जानीहि । किंभूतं माम्—स्वःप्रभवो दिक्पालास्तेषामिन्द्रादीनां वाचिकानि संदेशवचनानि गुरुणा आदरेण प्राणानिव अन्तर्हृदये वहन्तं धारयन्तम् । अहं त्वदर्थं देवैः [illegible] इत्यर्थः । [illegible] आगत, [illegible] दत्तम् । गुरुणादरेणेत्यनेन दूतधर्मो दर्शितः ॥

विरम्यतां भूतवती सपर्या
निविश्यतामासनमुज्झितं किम् ।
या दूतता नः फलिना विधेया
सैवातिथेयी पृथुरुद्भवित्री ॥ ५६ ॥

विरम्यतामिति ॥ हे भैमि, त्वया विरम्यतां निर्व्यापारतया स्थीयताम् । यत—सपर्या पूजा भूतवती जाता । निविश्यतामुपविश्यताम् । दूतदर्शनमात्रेणासनं किमित्युज्झितं त्यक्तम् । अतिथिदर्शने एतत्कर्तव्यमिति कृतमित्याशङ्क्याह—या नोऽस्माकं दूतता फलिना फलवती विधेया करणीया सैव पृथुर्महती आतिथेयी अतिथिपूजा उत् उच्चैस्तरां भवित्री भविष्यति । आसनादिपरित्यागस्तूपचार एव । स न कार्य, किं तु यदर्थमागतोस्मि तत्सफलयेत्यर्थः । 'फलिता' इत्यपि पाठः । फलिनेति 'फलबर्हाभ्यामिनन्' अस्त्यर्थे ॥

कल्याणि कल्यानि तवाङ्गकानि
कच्चित्तमां चित्तमनाविलं ते ।
अलं विलम्बेन गिरं मदीया-
माकर्णयाकर्णतटायताक्षि ॥ ५७ ॥

कल्याणीति ॥ हे कल्याणि शोभनरूपे, तव अङ्गकानि कोमलान्यङ्गानि कल्यानि समर्थानि नीरोगाणि कच्चित्तमाम् । अतिशयेन नीरोगाणि किं कथयेत्यर्थः । ते चित्तं अनाविलं कालुष्यरहितं कच्चित्तमां [illegible] । विलम्बेनालम् । एतावानेव कुशलप्रश्नोऽस्तु, अन्यत्प्रष्टुमयुक्तम् । प्रकृतकार्यविरोधात् । प्रकृतमेवाह—हे आकर्णतटायताक्षि आकर्णदीर्घनयने भैमि, [illegible] मदीयां वक्ष्यमाणां गिरमाकर्णय । 'निरामय कल्य' इत्यमरः । कच्चित्तमाम्, 'किमेत्तिङव्यय—' इत्यामु ॥

श्लोकत्रयेण चतुर्णामपि साधारण्येन दूत्यं करोति—

कौमारमारभ्य गुणा गुणानां
हरन्ति ते दिक्षु कृताधिपत्यान् ।
सुराधिराजं सलिलाधिपं च
हुताशनं चार्कनन्दनं च ॥ ५८ ॥

कौमारमिति ॥ हे भैमि, कौमारमारभ्य [illegible] गुणानां गणाः [illegible] दिक्षु [illegible] । [illegible]—सुराधिराजमिन्द्रं, [illegible] हुताशनमग्निं, [illegible] च । [illegible] ॥

---

१ [illegible] साहसिकचेष्टा । [illegible]
[illegible] साहसोत्साहस्य । [illegible]
[illegible]

नान्यदित्यर्थ. । अतिसरूपो नलः, तस्यानुबिम्बस्त्वमित्यर्थः । नलसदृशोऽसीति भावः ॥

इयत्कृतं केन महीजगत्या-
महो महीयः सुकृतं जनेन ।
पादौ यमुद्दिश्य तवापि पद्या-
रजःसु पद्मस्रजमारभेते ॥ ४७ ॥

इयदिति ॥ केन जनेन महीजगत्यां भूलोके इयदनिर्वचनीयं महीयोऽतितरां महत्सुकृतं कृतम् । अहो आश्चर्यम् । तवापि सम्राजोऽतिसुकुमारस्यापि पादौ चरणौ यमुद्दिश्य पद्यारज.सु मार्गरज.सु पद्मस्रजं लक्षणभूतकमलमालामारभेते आरचयतः । भूलोके कः पुण्यवानेवंविधो यमुद्दिश्य कार्यार्थं त्वमपि चरणचारी गच्छसि, तं कथयेति भावः । सर्गे सकृती संभाव्यते, भूलोके तु विद्यत इत्याश्चर्यम् । 'महीमहेन्द्रमह.' इति पाठे महीन्द्रवन्नलवन्महस्तेजो यस्येति संबुद्धिः । 'सरणिः पद्धतिः पद्या' इत्यमरः । पद्या, 'पदमस्मिन्दृश्यम्' इति यत् ॥

ब्रवीति ते किं किमियं न जाने
संदेहदोलामवलम्ब्य संवित् ।
कस्यापि धन्यस्य गृहातिथिस्त्व-
मलीकसंभावनयाथवालम् ॥ ४८ ॥

ब्रवीतीति ॥ इयं मे संवित् चेतना संदेहलक्षणां दोलामवलम्ब्याधिरुह्य किं किं ब्रवीतीति न जाने । किं नल एव त्वं, अन्यो वा । मामेवोद्दिश्यागतः, अन्यं वेत्याद्यनेकप्रकार. संशयो भवति । सत्यं किमिति न निश्चिनोमीत्यर्थः । अथवा पूर्वापरितोपे । अलीकसंभावनया मामुद्दिश्यागतोति, नलोसीति च मृपासंभावनयालं सा न कार्या । यत.—त्वं अन्य एव कस्यापि धन्यस्य लोकोत्तरभागधेयस्य गृहेतिथिर्भविष्यसि प्रायेण नतु मम । एतादृग्भागधेयाभावादिति भाव. । 'कस्यासि' इति पाठे गृहातिथिरसि वदेत्यर्थः ॥

प्रातैव तावत्तव रूपसृष्टिं
निपीय दृष्टिर्जनुपः फलं मे ।
अपि श्रुती नामृतमाद्रियेतां
तयोः प्रसादीकुरुपे गिरं चेत् ॥ ४९ ॥

प्रातेति ॥ मे दृष्टिस्तव रूपसृष्टि रामणीयकातिशयं निपीय सादर विलोक्य तावत्प्रथमत. जनुषो जन्मनः फलं साफल्यं प्रातेर । पर श्रुती अपि कर्णावपि अमृतं नाद्रियेताम्, अपि तु ते अप्यमृतपानं कुरुताम् । चेयदि त्वीया गिर तयोः श्रुत्योः प्रसादीकुरुषे । प्रसन्नो भूत्वा किमपि वदिष्यसि तदमृतपानजन्यं सुखमनयोर्भविष्यतीत्यर्थः । मदन्यापि प्रश्नस्योत्तरं प्रयच्छेति भावः ॥

इत्थं मधूत्थं रसमुद्गिरन्ती
तदोष्ठबन्धूकधनुर्विसृष्टा ।
कर्णात्प्रसूनाशुगपञ्चबाणी
वाणीमिषेणास्य मनो विवेश ॥ ५० ॥

इत्थमिति ॥ प्रसूनाशुगः कामः, तस्य पञ्चबाणी बाणानि[illegible] कर्णात्कर्णं प्रविश्यास्य नलस्य मनो विवेश । किंभूता—इत्थं पूर्वोक्तप्रकारेणातिस्वादुत्वान्मधूत्थं माक्षिकोद्भवममृतोद्भवं वा रसमुद्गिरन्ती प्रकटयन्ती पुष्परसं च क्षरन्ती । तथा—तस्या ओष्ठलक्षणं बन्धूकं तल्लक्षणं कामधनुस्तेन विसृष्टा युगपन्मुक्ताना[illegible]मबाणानां युगपदन्त.प्रवेशे यथा कामव्यथा भवति, तथा तद्वाक्समाकर्णनमात्रेण तस्या भूदिति भावः । कर्णात्, ल्यब्लोपे पञ्चमी

अमज्जदाकण्ठमसौ सुधासु
प्रियं प्रियाया वचनं निपीय ।
द्विषन्मुखेपि स्वदते स्तुतिर्या
तन्मि(न्मृ)ष्टता नेष्टमुखे त्वमेया ॥ ५१ ॥

अमज्जदिति ॥ असौ नलः प्रियायाः प्रियं मधुर मानुराग च स्वीयस्तुतिरूपं वचनं निपीय सादरमाकर्ण्य आकण्ठ कण्ठाव[illegible] 'आमज्जम्' इति पाठे मज्जापर्यन्तं, सुधास्वमृतेष्वमज्जत् । सर्वाङ्गीणानन्दमयोभूदित्यर्थः । स्वस्तुतिश्रुत्या कथमानन्दो युक्त इत्यत आह—या स्तुतिः द्विषन्मुखेऽपि विद्यमाना सती स्वदते रोचते तस्याः स्तुते. मि (मृ)ष्टता मधुरता इष्टमुखे तु पुनरमेया (न) अपरिमिता न भवति, अपि तु भवत्येव । वैरिसमाश्रयेणान्यद[illegible] भवति, स्तुतिस्तु रुच्यैव भवति सा स्वप्रियाश्रया रुच्यतरा कथं न भवतीत्याशयः । आमज्जं, 'अनश्च' इति टच् ॥

पौरस्त्यशैलं जनतोपनीतां
गृह्णन्यथाह्नःपतिरर्घ्यपूजाम् ।
तथातिथेयीमथ संप्रतीच्छ-
न्प्रियार्पितामासनमाससाद ॥ ५२ ॥

पौरस्त्येति ॥ अथ अह्न पतिः सूर्य. जनतया जनसमूहेनोपनीतामर्पितामर्घलक्षणां पूजां गृह्णन्नङ्गीकुर्वन् यथा पुरोभव पौरस्त्यं शैलमुदयाचलमासादयति, तथा प्रियार्पिता भैम्या नितांतमातिथेयीमतिथिषु साध्वीं पूजां संप्रतीच्छन्स्वीकुर्वन् स नल. भैम्या (आसनम् 'अस्या वयस्यासनम्' इति पाठे अस्या भैम्या) वयस्यासनं सख्यासनमाससाद भेजे । स्वस्य दूतत्वादस्यासनं त्यक्त्वा सख्यासनं भेजे इत्यर्थ । पौरस्त्यम्, भवार्थे 'दक्षिणापश्चात्—'इति त्यक् । आतिथेयीम्, साध्वर्थे 'पथ्यतिथि—' इति ढञ् ॥

१ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । २ '[illegible] अलंकार.' इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'अत्राक्षेपो[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । ४ 'अत्रातिशयोक्तिरलंकार.' इति [illegible]धरी ।

१ 'अत्र छेकानुप्रासरूपकापह्नुतिरलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्रार्थान्तरन्यासोऽलंकार.' इति साहित्यविद्याधरी । '[illegible] दृष्टान्तप्रतिपादनार्थोपादानात्कार: तस्य साक्षाद्भूतस्य [illegible] नन्दहेतुत्वात्[illegible] काव्यलिङ्गमिति मल्लि.' इति [illegible] । ३ 'अत्र उत्प्रेक्षोपमालंकारः' इति साहित्यविद्याधरी ।

अयोधि तद्धैर्यमनोभवाभ्यां
तामेव भैमीमवलम्ब्य भूमिम् ।
आह स यत्र स्मरचापमन्त-
श्छिन्नं भ्रुवौ तज्जयभङ्गवार्ताम् ॥ ५३ ॥

अयोधीति ॥ तद्धैर्यमनोभवाभ्यां तस्य नलस्य धैर्यकामाभ्यां कर्तृभ्यां तां भैमीमेव भूमिं स्थानमवलम्ब्याश्रित्य भैमीमेव विपयं कृत्वा च परस्परमयोधि युद्धमकारि । भैमीविषयं धैर्यं कर्तृ भैमीविषयमदनजिगीषया युद्धं चकार, मदनश्च धैर्यजिगीषयेत्यर्थः । यत्र भैमीलक्षणायां युद्धभूमावन्तर्मध्ये छिन्नं भ्रूरूपं कामचापं कर्तृ तयोर्धैर्यकामयोर्यथाक्रमं जयस्य भङ्गस्य पराजयस्य च वार्तां कथामाह स्म ब्रवीति स्म । भैमीरूपायां सङ्ग्रामभूमौ पतितं भैमीभ्रूरूपं कामचापं छिन्नं धैर्यस्य विजयं, कामस्य पराजयं कथयति स्मेति भावः । यस्य धनुर्भङ्गस्तस्य पराजयोऽन्यस्य च जय इति लोकप्रसिद्धिः । भैम्यामुत्पन्नमपि कामं धैर्येण नाजीगणदिति भावः । भ्रुवोरसंलग्नत्वं सामुद्रिकोक्तं लक्षणम् ॥

अथ स्मराज्ञामवधीर्य धैर्या-
दूचे स तद्वागुपवीणितोऽपि ।
विवेकधाराशतधौतमन्तः
सतां न कामः कलुषीकरोति ॥ ५४ ॥

अथेति ॥ अथ तस्या भैम्या वाग्रूपया वीणया उपवीणितोऽप्युपगीतोऽपि स नलो धैर्यात्स्मराज्ञामवधीर्य ऊचे । वीणयोपगायने हि कामाधीनत्वं युक्तं । धैर्यात्तन्न जातमित्यर्थः । धैर्याधिक्यात्कामो व्यवहितो न तु सर्वथा शान्त इति ज्ञातव्यम् । अन्यथा रसभङ्गः स्यात् । अर्थान्तरन्यासमाह—कामो विवेकधारया विचारप्रवाहेण शतवारं धौतमुज्ज्वलीकृतं सतामन्तर्मानसं न कलुषीकरोति । तस्मादुचितमेतदित्यर्थः । अवधीर्येति पूर्ववत् ॥

हरित्पतीनां सदसः प्रतीहि
त्वदीयमेवातिथिमागतं माम् ।
वहन्तमन्तर्गुरुणादरेण
प्राणानिव स्वःप्रभुवाचिकानि ॥ ५५ ॥

हरिदिति ॥ हे भैमि, त्वं मां हरितां दिशां पतयस्तेषां दिक्पालानां सदसः सभात आगतं त्वदीयमेवातिथिं प्रतीहि जानीहि । किंभूतं माम्—स्वःप्रभवो दिक्पालास्तेषामिन्द्रादीनां वाचिकानि संदेशवचनानि गुरुणा आदरेण प्राणानिव अन्तः हृदये वहन्तं धारयन्तम् । अहं त्वदर्थं देवैः प्रेषित इत्यर्थः । [illegible] आगत, [illegible] । गुरुणादरेणेत्यनेन दूतधर्मो दर्शितः ॥

विरम्यतां भूतवती सपर्या
निविश्यतामासनमुज्झितं किम् ।
या दूतता नः फलिना विधेया
सैवातिथेयी पृथुरुद्भविन्त्री ॥ ५६ ॥

विरम्यतामिति ॥ हे भैमि, त्वया विरम्यतां निर्व्यापारतया स्थीयताम् । यतः—सपर्या पूजा भूतवती जाता । निविश्यतामुपविश्यताम् । दूतदर्शनमात्रेणासनं किमित्युज्झितं त्यक्तम् । अतिथिदर्शने एतत्कर्तव्यमिति कृतमित्याशङ्क्याह—या नोऽस्माकं दूतता फलिना फलवती विधेया करणीया सैव पृथुर्महती आतिथेयी अतिथिपूजा उत उच्चैस्तरां भवित्री भविष्यति । आसनादिपरित्यागस्तूपचार एव । स न कार्य, किं तु यदर्थमागतोऽस्मि तत्सफलयेत्यर्थः । 'फलिता' इत्यपि पाठः । फलिनेति 'फलबर्हाभ्यामिनच्' अस्त्यर्थे ॥

कल्याणि कल्यानि तवाङ्गकानि
कच्चित्तमां चित्तमनाविलं ते ।
अलं विलम्बेन गिरं मदीया-
माकर्णयाकर्णतटायताक्षि ॥ ५७ ॥

कल्याणीति ॥ हे कल्याणि शोभनरूपे, तव अङ्गकानि कोमलान्यङ्गानि कल्यानि समर्थानि नीरोगाणि कच्चित्तमाम् । अतिशयेन नीरोगाणि किं कथयेत्यर्थः । ते चित्तं अनाविलं कालुष्यरहितं कच्चित्तमां विद्यते । विलम्बेनालम् । पृष्टानेन कुशलप्रश्नोऽस्तु, अन्यत्प्रकृतमुच्यताम् । प्रकृतकार्यविरोधात् । प्रकृतमेवाह—हे आकर्णतटायताक्षि आकर्णदीर्घनयने भैमि, त्वं मदीयां वक्ष्यमाणां गिरमाकर्णय । निरामये कल्य' इत्यमरः । कच्चित्तमाम्, 'किमेत्तिङव्यय—' इत्यामु ॥

श्लोकत्रयेण चतुर्णामपि सम्भाषणेन दूत्यं करोति—

कौमारमारभ्य गणा गुणानां
हरन्ति ते दिक्षु धृताधिपत्यान् ।
सुराधिराजं सलिलाधिपं च
हुताशनं चार्यमनन्दनं च ॥ ५८ ॥

कौमारमिति ॥ हे भैमि, [illegible]
गुणानां गणाः [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

चरच्चिरं शैशवयौवनीय-
द्वैराज्यभाजि त्वयि खेदमेति ।
तेषां रुचश्चौरतरेण चित्तं
पञ्चेषुणा लुण्ठितधैर्यवित्तम् ॥ ५९ ॥

चरदिति ॥ शैशवं यौवनं (च) तत्संबन्धि शैशवयौवनीयं द्वैराज्यं भजते तस्यां वयःसंधौ वर्तमानायां त्वयि निरं चरत् तव शैशवमारभ्य चञ्चलसमासक्तं सत् तेषां चित्तं खेदं दुःखमेति प्राप्नोति । किंभूतं चित्तम्—पञ्चेषुणा कामेन लुण्ठितधैर्यमेव वित्तं यस्य । किंभूतेन कामेन—अतिपीडितत्वाद्रुच शरीरकान्तेः चौरतरेण । विरहातुरस्याहि कान्तिर्हीना भवति । त्वय्यासक्तत्वाद्धैर्यापगमात्त्वद्विरहपीडाया असह्यत्वम् । अन्योपि राज्यद्वयमध्ये सीमायां चरति, स धनुर्वरेण केनचिदपहृतधनो दुःखं प्राप्नोति । द्वैराज्य इति टचि भावे ष्यञ् ॥

तेषामिदानीं किल केवलं सा
हृदि त्वदाशा विलसत्यजस्रम् ।
आशास्तु नासाद्य तनूरुदाराः
पूर्वादयः पूर्ववदात्मदाराः ॥ ६० ॥

तेषामिति ॥ किल निश्चये । इदानीं त्वत्तारुण्यदशासमये सा त्वदाशा त्वत्प्राप्तितृष्णा तेषां हृदि केवलं निश्चितं अजस्रं सर्वदा विलसति स्फुरति । उदारा महतीः सुन्दरीश्च तनूः शरीराण्यासाद्य कृत्वा आत्मदाराः स्वीयाः स्त्रियः पूर्वादय आशा दिशस्तु पुनः पूर्ववन्न स्फुरन्ति । प्राच्यादीनां शरीरमपि विद्यते । त्वय्येवासक्तत्वात्सुन्दरीरपि दिशो यथा पूर्वं पालितवन्तः, तथेदानीं नेति, एकया त्वदाशया भूयसोऽप्याशाः परित्यक्ता इति च भावः । अन्योऽपि नवीनायां कस्यांचिदनुरक्तः सन् जीर्णशरीरां प्रथमां स्वस्त्रियं त्यजति ॥

सामान्यतः सर्वेषां दूत्यं कृत्वेदानीं मुख्यत्वात्पूर्वमिन्द्रं स्तौति—

अनेन सार्धं तव यौवनेन
कोटिं परामच्छिदुरोऽध्यरोहत् ।
प्रेमापि तन्वि त्वयि वासवस्य
गुणोपि चापे सुमनःशरस्य ॥ ६१ ॥

अनेनेति ॥ हे भैमि, त्वयि विषये अच्छिदुरोऽतिदृढः असीमा निर्मर्यादो वासवस्य प्रेमानुरागोप्यनेन प्रत्यक्षदृश्येन तव यौवनेन सार्धं सह परां कोटिं परमां काष्ठामध्यरोहद्व्याप । यथा तव यौवनमत्युत्कर्षं प्राप्तं, तथा त्वय्यनुरागोऽपीत्यर्थः । यदाप्रभृति तव यौवनप्रादुर्भावस्तदाप्रभृति त्वयीन्द्रानुराग इत्यर्थः । न केवलमिन्द्रप्रेमैव, किं तु सुमनःशरस्य कामस्याच्छिदुरो गुणोपि मौर्व्यपि चापे धनुषि परां द्वितीयां कोटिमटनिमारूढा । त्वद्यौवनमारभ्येन्द्रं पराभवितु कामेन चापे गुणः समारोपित इत्यर्थः । तदाप्रभृति कामेनेन्द्रः पीड्यत इति भावः ॥

प्राचीं प्रयाते विरहादयं ते
तापाच्च रुपाच्च शशाङ्कशङ्की ।
परापराधैर्निदधाति भानौ
रुषारुणं लोचनवृन्दमिन्द्रः ॥ ६२ ॥

प्राचीमिति ॥ अयमिन्द्रः परापराधैश्चन्द्रापराधैर्लोचनवृन्दं नेत्रसमूहं रुषा क्रोधेन अरुणं रक्तं प्राचीं प्रयाते उदितमात्रे भानौ निदधाति निक्षिपति । किंभूतः—ते विरहाद्धेतोः तापाद्दाहकत्वात्, रूपाच्च रक्तवर्तुलसरूपत्वाच्च हेतोः भानावेव शशाङ्कशङ्की कृतचन्द्रशङ्कः सन् । स्वरूपाच्चन्द्रकार्यकारित्वाच्च ममायं चन्द्र एवायमिति बुद्ध्या चन्द्रापराधस्मरणात्त्वद्विरहवतां सूर्यं क्रोधरक्तैरीक्षणैः पश्यतीत्यर्थः । अन्यापराधेनान्यस्मिन्क्रोध इत्याश्चर्यं च । चन्द्रस्त्वद्विरहात्तं पीडयतीति भावः । 'विरहं दधत्ते' इति च पाठः । ते विरहं दधदितीन्द्रविशेषणम् ॥

त्रिनेत्रमात्रेण रुषा कृतं य-
त्तदेव योद्यापि न संवृणोति ।
न वेद रुष्टेऽद्य सहस्रनेत्रे
गन्ता स कामः खलु कामवस्थाम् ॥ ६३ ॥

त्रिनेत्रेति ॥ त्रिनेत्र एव त्रिनेत्रमात्रं तेन नेत्रत्रयसहितेन हरेणैव रुषा क्रोधेन कृत्वा यत् अशरीरत्वरूपं दुःखं कृतं, यः कामस्तदेव अल्प(न)त्पं दुःखमद्यापि एतावद्दिनपर्यन्तं न संवृणोति निश्चितं निस्तरति, स कामोऽद्य ईश्वरादधिके नेत्रसहस्रसहिते सहस्रनेत्रे महेन्द्रे रुष्टे क्रुद्धे सति कतमां कामवस्थां दशां गन्ता गमिष्यतीत्यहं न वेद न जाने । नेत्रत्रयसहितेन हरेण भस्मसात्कृतः सहस्रनेत्रसहितेनेन्द्रेण कीदृशीमवस्थां नेष्यत इत्यहं न जाने इत्यर्थः । कामस्त्वमनितरां पीडयतीति भावः । 'कामं प्रकामं पर्याप्तं निकामेष्टं यथेप्सितम्' 'खलु कात्स्न्र्येऽवधारणे' इत्यमरः । वेद, 'विदो लटो वा' इति णल् ॥

इदानीं विभावानुभावव्यभिचारिभावानाह—

पिकस्य वाङ्मात्रकृताव्यलीका-
न्न स प्रभुर्नन्दति नन्दनेऽपि ।
बालस्य चूडाशशिनोऽपराधा-
न्नाराधनं शीलति शूलिनोपि ॥ ६४ ॥

पिकस्येति ॥ स प्रभुः समर्थ इन्द्रः पिकस्य कोकिलस्य वागेव वाङ्मात्रं तेन कृतादनुचिताव्यलीकादप्रियाद्वाग्रूपादप्रियाद्धेतोः नन्दने वनेऽपि न नन्दति आनन्दं न प्राप्नोति । नन्दयतीति

१ 'त्वयि खिद्यतेऽद्य' इति सुखावबोधासाहित्यविद्याधरीसमतः पाठः । २ 'अन्योक्तिरलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । 'अत्र पञ्चेषुणेषा धैर्यमेव वित्तं लुण्ठितम्' इति रूपकम् । तच्चेतुल्याच्छेदस्य वाक्यार्थहेतुकत्वेन काव्यलिङ्गालंकारः' इति सङ्करः ।' इति जीवातुः । ३ 'अत्रासंबन्धे संबन्धरूपातिशयोक्तिरलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी ।

१ 'अत्र सहोक्तिश्लेषतुल्ययोगितालंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्र कविसंमतसादृश्येन भानौ शशाङ्कभ्रमाद्भ्रान्तिमानलंकारः' इति जीवातुः । ३ 'अत्रोत्प्रेक्षालंकारः' इति साहित्यविद्याधरी ।

नन्दनं तस्मिन्यदनन्दनं तदाश्रयेमित्यर्थः। अन्योऽपि प्रभुर्वाञ्छा-न्नकृताद्विप्रियाज्ञिष्ठुरभाषणाद्धेतोर्नन्दने पुत्रेऽपि न नन्दति। तथा बालस्यैककलस्य चूडाशशिनः शिरश्चन्द्रस्यापराधात्तत्कृतात्पीडना-द्धेतोः शूलिनोऽपि सेवनीयस्य हरस्याप्याराधनं सेवां न शीलति न करोति। पूर्वं प्रत्यहमीश्वरसेवायै गच्छति, इदानीं तु त्वद्वि-रहाच्चन्द्रपीडाभयात्तत्सेवा परित्यक्तेत्यर्थः। अन्योपि तेजस्वी स्ववै-रिपुरस्कारिणः दात्रपाणेरपि सेवां न करोति। त्वद्विरहाच्चन्द्रक-लाकोकिलालापावतितरां तस्यासह्यौ जाताविति भाव। शीलति, 'शील समाधौ' इति भ्वादिः। दु.खदैन्यादयो व्यभिचारिभावा. स्वयमूह्याः॥

तमोमयीकृत्य दिशः परागैः
स्मरेषवः शक्रदृशां दिशन्ति।
कुहूगिरश्चञ्चुपुटं द्विजस्य
राकारजन्यामपि सत्यवाचम् ॥ ६५ ॥

तम इति ॥ स्मरेषवः पुष्परूपत्वात्परागैः कृत्वा दिशस्तमो-मयीकृत्यान्धकारबहुलाः कृत्वा शक्रस्य दृशां नेत्राणां कुहूरिति स्वभावत एव गीर्यस्य कुहूगिरो द्विजस्य कोकिलस्य चञ्चुपुटं राकारजन्यामपि पूर्णिमारात्रावपि सत्यां वाग्यस्यैतादृशं दिशन्ति कथयन्ति। पूर्णचन्द्रां पूर्णिमामपि नष्टचन्द्रा कुहूरमावास्येयमिति कथयत्पिकचञ्चुपुटमिन्द्रं प्रति सत्यवचनं जातमित्यर्थः। त्वद्विरहा-दिन्द्रो मदनान्धो जात इति भावः। अन्योऽपि ब्राह्मण कम-प्यन्धं प्रति पूर्णिमाममावास्यां वदति. सोपि मूर्खत्वात्तद्वाचमन्धं प्रति सत्यां कथयति। 'पूर्णे राका निशाकरे' इत्यमरः। 'कुहूः स्यात्कोकिलालापनष्टेन्दुकलयोरपि' इति विश्वः। पुटशब्दः पुंलि-ङ्गोऽपि। वाचाशब्दष्टाबन्तोऽपि वा ॥

शरैः प्रसूनैस्तुदतः स्मरस्य
सर्तुं स किं नाशनिना करोति।
अभेद्यमस्याहह वर्म न स्या-
दनङ्गता चेद्गिरिशप्रसादः ॥ ६६ ॥

शरैरिति ॥ स इन्द्रः प्रसूनैः पुष्परूपैः शरैस्तुदतः पीडयतः स्मरस्य स्तुं कामं स्तुतिविषयं कर्तुं अशनिना वज्रेण किं न करोति, अपितु नाशयेदेव। अहह खेदे। यदि अस्य कामस्य गिरिशस्य हरस्य प्रसादोऽनङ्गतारूपमभेद्यं वर्म अच्छेद्यं कवचं न स्यात्। हरेणानङ्गतारूपो निग्रहोऽप्यनुग्रह एव कृतो यदस्य-स्याद्दृष्टतनुरूपत्वाद्वज्रेण नाशयितुं न शक्यत इत्यर्थः। कामस्य भाग्याधिक्ये, यथा नाशनार्हो भवतीति भावः। स्मरस्य 'अधी-गर्थ-' इति कर्मणि षष्ठी ॥

धृताधृतेस्तस्य भवद्वियोगा-
दन्यान्यशय्यारचनाय लूनैः।
अप्यन्यदारिद्र्यहराः प्रवालै-
र्जाता दरिद्रास्तरवोऽमराणाम् ॥ ६७ ॥

धृतेति ॥ अमराणां देवानां तरवो मन्दारादयोऽन्येषां दारि-द्र्यहरा दारिद्र्यनाशका अपि प्रवालैः पल्लवैर्दरिद्रा जाताः। किंभूतैः प्रवालैः—भवद्वियोगात्त्वद्विरहाद्धेतोः धृता अधृतिरधैर्यं येन तस्येन्द्रस्यातितप्तस्य अन्यान्याः प्रतिक्षणं नूतनाः शय्यास्तासां रचनाय निर्माणाय लूनैरवचितैः। पल्लवरहिता जाता इत्यर्थः। अन्येषां नन्दनवृक्षाणां का कथा, येऽकल्पितस्यापि दाने सम-र्थास्ते स्वस्वामिनः शय्यार्थं पल्लवदानेऽप्यसमर्था जाता इत्यर्थः। अन्यदारिद्र्यहरस्यापि दारिद्र्यमाश्चर्यकारीत्यर्थः। त्वद्विरहेणात्यन्तं पीड्यत इति भावः। अन्यान्य इति वीप्सायां द्वित्वे पूर्वपदस्य न प्रथमैकवचनान्तत्वम् ॥

रवैर्गुणास्फालभवैः स्मरस्य
स्वर्णाथकर्णौ बधिरावभूताम्।
गुरोः शृणोतु स्मरमोहनिद्रा-
प्रबोधदक्षाणि किमक्षराणि ॥ ६८ ॥

रवैरिति ॥ स्वर्गाधिपकर्णाविन्द्रकर्णौ स्मरस्य गुणास्फालभवैर्मौ-र्व्यास्फालनसंभूतै रवैर्धनुष्टंकारैः कृत्वा बधिरावभूताम्। एवं सति स इन्द्रो गुरोर्बृहस्पतेः स्मरमोहनिद्रा कामजन्यमूर्छालक्षणा, अज्ञानलक्षणा वा निद्रा तस्याः सकाशाद्यः प्रबोधो जागरणं तत्र दक्षाणि समर्थानि काममोहहराण्यक्षराण्युपदेशवचनानि बधिरत्वात्, मदनपीडितत्वाच्च किं कथं शृणोतु। किं उपायप्रश्ने, आक्षेपे वा। स्वर्णाथ इति, 'पूर्वपदात्संज्ञायामगः' इति णत्वम् ॥

अनङ्गतापप्रशमाय तस्य
कदर्थ्यमाना मुहुरामृणालम्।
मधौमधौ नाकनदीनलिन्यो
वरं वहन्तां शिशिरेऽनुरागम् ॥ ६९ ॥

अनङ्गेति ॥ नाकनदीनलिन्यः स्वर्णदीकमलिन्यः स्वप्रतिकूले-ऽपि शिशिरे ऋतावनुरागं प्रीतिं वहन्तां धारयन्ताम्। एतद्वरम्, न तु वसन्ते। किंभूता नलिन्यः—यतस्तस्येन्द्रस्य अनङ्गतापप्र-शमाय कामजनितसंतापशान्तये मधौमधौ वसन्तेवसन्ते पुष्पाद्युदया-रभ्य [illegible] मुहुर्वारंवारं कदर्थ्यमानाः पीड्यमानाः। शिशिरर्तौ हिमेन पुष्पनाशं भवति मूलभूतं मृणालं त्ववशिष्यते। वसन्ते तस्य कामज्वरशान्त्यर्थं मृणालानामप्युन्मूलनात् [illegible] [illegible] भावः। वसन्ते [illegible] भवतीति भाव.। [illegible] ॥

---

१ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी। [illegible] इति जीवातुः। २ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी। [illegible]' इति जीवातुः। ३ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी।

१ [illegible] इति जीवातुः [illegible]। २ '[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी। ३ [illegible] इति साहित्यविद्याधरी। ४ [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी।

यत्प्रत्युत त्वन्मृदुबाहुवल्ली-
स्मृतिस्रजं गुम्फति दुर्विनीता ।
ततो विधत्तेऽधिकमेव तापं
तेन श्रिता शैत्यगुणा मृणाली ॥ ८२ ॥

यदिति ॥ शैत्यमेव गुणो यस्याः सा तेन नलेन शरीरोपरि श्रिता निक्षिप्ता मृणाली यद्यस्मात्त्वन्मृदुबाहुवल्ली तस्याः स्मृतिस्रजं स्मरणपरम्परां गुम्फति करोति सादृश्यात् । ततस्तस्माद्वैपरीत्येन पूर्वापेक्षयाप्यधिकं तापं विधत्ते करोति । अत एव दुर्विनीता दुष्टा । संतापशान्त्यर्थं श्रितस्य शीतलस्याधिकसंतापकारित्वमेव वैपरीत्यम् । सादृश्यात्त्वद्बाहुवल्ल्याः स्मारकत्वान्मृणाली तमनितरां तापयतीति भावः । अन्योऽपि दुर्विनीतो यद्यथैमाश्रीयते तद्विरुद्धमेव करोति ॥

न्यस्तं ततस्तेन मृणालदण्ड-
खण्डं बभासे हृदि तापभाजि ।
तच्चित्तमर्मैर्मदनस्य बाणैः
कृतं शतच्छिद्रमिव क्षणेन ॥ ८३ ॥

न्यस्तमिति ॥ सकलमृणाली यतस्तापं करोति ततः सकलमृणालीत्यागानन्तरं तापभाजि हृदि तेन न्यस्तं मृणालदण्डखण्डं तस्य नलस्य चित्ते मर्मैर्मदनस्य बाणैः क्षणेन शतच्छिद्रं बहुरन्ध्रं कृतमिव बभासे शुशुभे । भग्नं मृणालं स्वतएव शतच्छिद्रं भवति तस्य शतच्छिद्रत्वमन्यथोत्प्रेक्षितम् । कामबाणैस्तद्धृदयं जर्जरीकृतमिति भावः ॥

इति त्रिलोकीतिलकेषु तेषु
मनोभुवो विक्रमकामचारः ।
अमोघमस्त्रं भवतीमवाप्य
मदान्धतानर्गलचापलस्य ॥ ८४ ॥

इतीति ॥ त्रिलोक्यास्तिलकेष्वलंकारभूतेष्विन्द्रादिषु विषये भवतीं त्वामेवामोघमस्त्रं सफलमस्त्रमवाप्य मदान्धतया गर्वान्धत्वेन अनर्गलमुच्छृङ्खलं चापलं यस्य मनोभुवः कामस्य इति पूर्वोक्तप्रकारेण विक्रमः कामचारः स्वेच्छाचार । वर्तत इति शेषः । कामेन त्वन्निमित्तमिन्द्रादयोऽतितरां पीड्यन्ते । मदान्धतेत्यनेन कामस्य द्विरदत्वं सूचितम् । अवाप्य स्थितस्येति योजनीयम् ॥

सारेत्यधारेव सुधारसस्य
स्वयंवरः श्वो भविता तवेति ।
संतर्पयन्ती हृदयानि तेषां
श्रुतिः श्रुती नाकभुजामयासीत् ॥ ८५ ॥

सारेति ॥ हे दमयन्ति, तव स्वयंवरः श्वो भाविनि दिवसे [illegible] श्रुतिर्वार्ता तेषां नाकभुजां देवानां श्रुती कर्णावयासीत् । किंभूता—सुधारसस्य अमृतरसस्य सारेण धारयेव श्रुत्या गोचरीभूतेन प्रकारेण इव मनांसि तर्पयन्ती । मर्त्यत्वं [illegible] तेषां तुष्टा इति भावः ॥

समं सपत्नीभिरदुःखतीक्ष्णैः
मन्दारनागापथिकैर्मरुद्भिः ।
अनङ्गशौर्यानलतापदुःस्थै-
रथ प्रतस्थे हरितां महद्भिः ॥ ८६ ॥

सममिति ॥ अथ स्वयंवरवार्ताश्रवणानन्तरं हरितां दिशां महद्भिः स्वामिभिरिन्द्रादिभिः सपत्नीभिः [illegible] प्रियतमैः [illegible] मन्दारनागाभ्यां पथिकैः निश्वासानिलैः समं सह प्रतस्थे प्रस्थितम् । किंभूतैर्मरुद्भिः—सपत्नीभिः [illegible] तु तैस्तीक्ष्णैरदुःखैः । किंभूतैरिन्द्रादिभिः—अनङ्गशौर्यानलतापेन तु दुःस्थैः । [illegible] प्रस्थितास्त्वरितास्तु सपत्नीभिर्दुः [illegible] मुक्ता इति भावः । अन्योऽपि [illegible] पान्थैः सह प्रस्थानं करोति । [illegible] सूचितम् ॥

अपास्तपाथेयसुधोपयोगै-
स्त्वयुम्बिनेव स्वमनोरथेन ।
क्षुधं च निर्वापयता तृषं च
स्वादीयसाऽध्वा गमितः सुखं तैः ॥ ८७ ॥

अपास्तेति ॥ तैरिन्द्रादिभिस्त्वयुम्बिना त्वत्संबन्धिना स्वमनोरथेन भैमीं प्राप्स्याम इति स्वीयेनाभिलाषेणैव कृत्वा अध्वा मार्गः सुखमनायासेन गमितोऽतिवाहितः । किंभूतेन—स्वादीयसा अतिस्वादुना । अत एव—क्षुधं तृषं च निर्वापयता शमयता । अत एव अपास्तस्त्यक्तः पाथेयो मार्गशम्बलरूपः सुधोपयोगोऽमृतोपयोगो यैस्तैः । त्वयि निविष्टचित्तत्वात्क्षुधा तृषा च नाभूत् । अत एव मार्गशम्बलममृतमपि त्यक्तं, ततोऽप्यधिका तव प्राप्त्याशा [illegible] । क्षुधं प्रत्यागमने मनोलक्षणेन रथेन सुखमागताः । 'सुधोपभोग' इति पाठे उपभोगः साफल्यमपास्तं यैः । पाथेयं, शम्बलं स्यात्तिथि-' इति हैमः ॥

प्रिया मनोभूशरदावदाहे
देवीस्त्वदर्थेन निमज्जयद्भिः ।
सुरेषु सारैः क्रियतेऽधुना तैः
पादार्पणानुग्रहभूरियं भूः ॥ ८८ ॥

प्रिया इति ॥ तैः सुरेषु सारैः श्रेष्ठैरिन्द्रादिभिरधुना इयं भूः भूमिः पादानामर्पणं तदेवानुग्रहः कृपा तस्य भूः स्थानं क्रियते

'अत्र छेकानुप्रासस्मरणविरोधालंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । [illegible] इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'अत्र छेकानुप्रास-[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी ।

१ 'अत्रानुप्रासनवोत्प्रेक्षालंकारौ' इति साहित्यविद्याधरी । 'अत्र पवनानां प्रस्थानतो [illegible] चमत्कार' इति जीवातुः । २ 'त्वचुम्बिनेव स्वमनोरथेन [illegible] [illegible]त्वगमिनमुखेन । अपास्तपाथेयसुधोपभोगैरध्वा सुखलैरनन्तरं' इति पाठः साहित्यविद्याधरीसंमतः । ३ 'अत्राविद्यनोक्तिरलंकार' इति साहित्यविद्याधरी । ४ 'देवी' इति पाठः साहित्यविद्याधरीसंमतः ।

किंभूतैः—प्रियाः स्वस्त्रिय इन्द्राणीप्रमुखा देवीस्त्वदर्थेन त्वत्कारणेन मनोभूशराः कामबाणास्त एव दावो वनवह्निस्तज्जनितदाहे तिमज्जयद्भिः । कामपीडिताः कुर्वद्भिरित्यर्थः । इदानीं भूमौ वर्तन्त इत्यर्थः । तेषामत्रागमनाद्देवीनां विरहसंतापः ॥

अलंकृतासन्नमहीविभागै-
रयं जनस्तैरमरैर्भवत्याम् ।
अवापितो जङ्गमलेखलक्ष्मीं
निक्षिप्य संदेशमयाक्षराणि ॥ ८९ ॥

अलमिति ॥ तैरमरैः भवत्यां त्वद्विषयेऽयं मल्लक्षणो जनः संदेशमयाक्षराणि निक्षिप्य जङ्गमलेखलक्ष्मीं चलत्पत्रिकाशोभामवापितः प्रापितः । किंभूतैः—अलंकृत आसन्नो महीविभागो यैः । समीपस्थितैस्तैस्त्वां प्रार्थयितुमहं प्रेषित इत्यर्थः । 'भवत्यै' इति वा पाठः ॥

एकैकमेते परिरभ्य पीन-
स्तनोपपीडं त्वयि संदिशन्ति ।
त्वं मूर्च्छतां नः स्मरभिल्लशल्यै-
र्मुदे विशल्यौषधिवल्लिरेधि ॥ ९० ॥

एकैकमिति ॥ हे भैमि, एते देवा एकैकं पृथक्पृथक् पीनस्तनयोरुपपीड्य संश्लिष्य यथा (भवति) तथा, त्वत्पीनस्तनाभ्यामात्मानमुपपीड्य वा [परिरभ्य गाढमालिङ्ग्य] त्वयि इति संदिशन्ति । इति किम्—हे भैमि, त्वं स्मरभिल्लशल्यैः कामलक्षणपापर्धिकबाणैः कृत्वा मूर्च्छतां नोऽस्माकं मुदे प्रीतये शल्योद्धरणान्मूर्च्छापहाराय विशल्यानाम्नी ओषधिवल्लिः एधि भव । त्वां विनास्माकं काममूर्च्छा न शाम्यतीत्यस्मान्वृणीष्वेति भावः । एकैकम्, वीप्सायां द्विः । स्तनोपपीडम्, 'सप्तम्यां चोपपीडरुधकर्षः' इति णमुलि 'तृतीयाप्रभृतीन्यन्यतरस्याम्' इति समासः । एधि 'घ्वसोरेद्धावभ्यासलोपश्च' इत्येत्वम् ॥

त्वत्कान्तिमस्माभिरयं पिपासु-
र्मनोरथाश्वासनयैकयैव ।
निजः कटाक्षः खलु विप्रलभ्यः
कियन्ति यावद्भण वासराणि ॥ ९१ ॥

त्वदिति ॥ त्वत्कान्तिं त्वत्सौन्दर्यं पिपासुः पातुमिच्छन् अयं निजः स्वीयः कटाक्ष एकया मुख्यया भैमीकान्तिमवश्यं पयं पास्यामह इत्येवंरूपया मनोरथाश्वासनया मनोराज्यजन्याश्वासनयैव सान्त्वनेनैव कृत्वा कियन्ति वासराणि यावत्कियद्दिनपर्यन्तं विप्रलभ्योऽस्माभिः प्रतारणीयः खलु निश्चितं मम कथय । पथि गच्छन्बालकादिरिदमुदकमिति प्रतारणं सहते, न तु द्वित्राणि दिनानि । तथा कटाक्षोऽपि । अस्मान्वृणीष्वेति भावः । अवधौ यावच्छब्दः । वासराणि, अत्यन्तसंयोगे द्वितीया ॥

निजे सृजास्मासु भुजे भजन्त्या-
मादित्यवर्गे परिवेषवेषम् ।
प्रसीद निर्वापय तापमङ्गै-
रनङ्गलीलालहरीतुषारैः ॥ ९२ ॥

निज इति ॥ हे भैमि, त्वं निजे स्वीये भुजे आदित्यवर्गे आदित्यपदस्थसमूहेऽस्मासु परिवेषस्य वेष्टनस्य वेषमाकारं भजन्त्यौ सृज कुरु । अङ्कपालीं देहीति भावः । आदित्ये च परिवेषः परिधिर्युक्तः । तथा—अनङ्गलीलैव लहर्यस्ताभिस्तुषारैः शीतलैरङ्गैः कृत्वास्माकं तापं कामज्वरं निर्वापय शमय । प्रसीद प्रसन्ना भव । सकामत्वदङ्गसंपर्कादस्माकं कामज्वरः शान्तिं प्रयास्यतीति भावः । शीतलेन तापशान्तिर्युक्ता । 'चार्वङ्गि निर्वापय' इति वा पाठः । 'अनुग्रहोऽस्मासु यदि त्वदीयस्तद्देहि देहि द्रुतमङ्कपालीम्' इति (पूर्वार्ध-)पाठः क्वचित् । स स्पष्टार्थः । भुजाशब्द आबन्तोऽपि । 'परिवेषो रवेः पार्श्वमण्डले वेष्टने तथा' इत्यजयपालः ॥

दयस्व किं घातयसि त्वमस्मा-
ननङ्गचण्डालशरैरदृश्यैः ।
भिन्ना वरं तीक्ष्णकटाक्षबाणैः
प्रेमस्तव प्रेमरसात्पवित्रैः ॥ ९३ ॥

दयस्वेति ॥ हे भैमि, दयस्व त्वं दयां कुरु । अदृश्यैराकस्मिकत्वैः अनङ्ग एव चण्डालस्तस्य शरैः प्रयोज्यैः प्रयोजिका त्वं अस्मान्किं किमिति घातयसि, अपितु त्वया न कार्यम् । अन्योऽपि स्ववैरिणं चण्डालेनादृश्यैर्बाणैर्मारयति । तर्हि किं कार्यमित्यत आह—वयं प्रेमरसात्प्रीतिरूपाद्रसात्पवित्रैः पूतैः पूतैश्च तव तीक्ष्णकटाक्षलक्षणैर्बाणैर्भिन्ना विदीर्णाः सन्तो यत् प्रेमः म्रियामहे प्राणांस्त्यजामः तत् मनाग्वरमिष्टम् । चण्डालबाण-(प्रयोज्य)कर्तृकमरणापेक्षया तव पवित्रकटाक्षलक्षणैर्बाणैर्मरणं श्रेष्ठमित्यर्थः । कटाक्षैरस्मानाश्वासय । वृणीष्वेति भावः । रसादुत्कात्पवित्रत्वं युक्तम् । प्रेम', प्रभृतयो मरणवाचिनो लघुत्तमबहुवचनम् ॥

त्वदर्थिनः सन्तु परस्सहस्राः
प्राणास्तु नस्त्वच्चरणप्रसादः ।
विगाहते केवलमंतिनं चे-
दन्वक्षरः पञ्चशरः प्रमाणम् ॥ ९४ ॥

१ 'अन[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । २ '[illegible] [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । ३ '[illegible]' इति पाठः । ४ '[illegible] [illegible]' इति च पाठः सुखावबोधासाहित्यविद्याधरीसम्मतः । ५ 'विधि' इति [illegible], इति जीवातुः सर्वकषासम्मतश्च । '[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । ६ '[illegible]' इति सुखावबोधासम्मतः पाठः ।

१ '[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । २ [illegible] सुखावबोधा । ३ [illegible] इति साहित्यविद्याधरी । ४ [illegible] इति जीवातुः [illegible] इति साहित्यविद्याधरी । ५ '[illegible]' इति सुखावबोधासाहित्यविद्याधरीसम्मतम् ।

यत्प्रत्युत त्वन्मृदुबाहुवल्ली-
-स्मृतिस्रजं गुम्फति दुर्विनीता ।
ततो विधत्तेऽधिकमेव तापं
तेन श्रिता शैत्यगुणा मृणाली ॥ ८२ ॥

यदिति ॥ शैत्यमेव गुणो यस्याः सा तेन वरुणेन शरीरोपरि श्रिता निक्षिप्ता मृणाली यद्यस्मात्त्वन्मृदुबाहुवल्ली तस्याः स्मृतिस्रजं स्मरणपरम्परां गुम्फति करोति सादृश्यात् । ततस्तस्माद्वैपरीत्येन पूर्वापेक्षयाप्यधिकं तापं विधत्ते करोति । अत एव दुर्विनीता दुष्टा । संतापशान्त्यर्थं श्रितस्य शीतलस्याधिकसंतापकारित्वमेव वैपरीत्यम् । सादृश्यात्त्वद्बाहुवल्ल्याः स्मारकत्वान्मृणाली तमतितरां तापयतीति भावः । अन्योऽपि दुर्विनीतो यदर्थमाश्रीयते तद्विरुद्धमेव करोति ॥

न्यस्तं ततस्तेन मृणालदण्ड-
खण्डं बभासे हृदि तापभाजि ।
तच्चित्तमग्नैर्मदनस्य बाणैः
कृतं शतच्छिद्रमिव क्षणेन ॥ ८३ ॥

न्यस्तमिति ॥ सकलमृणाली यतस्तापं करोति ततः सकलमृणालीत्यागानन्तरं तापभाजि हृदि तेन न्यस्तं मृणालदण्डखण्डं तस्य वरुणस्य चित्ते मग्नैर्मदनस्य बाणैः क्षणेन शतच्छिद्रं बहुरन्ध्रं कृतमिव बभासे शुशुभे । भग्नं मृणालं स्वतएव शतच्छिद्रं भवति तस्य शतच्छिद्रत्वमन्यथोत्प्रेक्षितम् । कामबाणैस्तद्धृदयं जर्जरीकृतमिति भावः ॥

इति त्रिलोकीतिलकेषु तेषु
मनोभुवो विक्रमकामचारः ।
अमोघमस्त्रं भवतीमवाप्य
मदान्धतानर्गलचापलस्य ॥ ८४ ॥

इतीति ॥ त्रिलोक्यास्तिलकेष्वलंकारभूतेष्विन्द्रादिषु विषये भवतीं त्वामेवामोघशस्त्रं सफलमस्त्रमवाप्य मदान्धतया गर्वान्धत्वेन अनर्गलमुच्छृङ्खलं चापलं यस्य मनोभुवः कामस्य इति पूर्वोक्तप्रकारेण विक्रमः कामचारः स्वेच्छाचारः । वर्तत इति शेषः । कामेन त्वन्निमित्तमिन्द्रादयोऽनितरां पीड्यन्ते । मदान्धतेत्यनेन कामस्य द्विरदत्वं सूचितम् । अवाप्य स्थितस्येति योजनीयम् ॥

सारोत्थधारेव सुधारसस्य
स्वयंवरः श्वो भविता तवेति ।
संतर्पयन्ती हृदयानि तेषां
श्रुतिः श्रुती नाकसुपामयासीत् ॥ ८५ ॥

सारेति ॥ हे दमयन्ति, तव स्वयंवरः श्वो भाविनि दिवसे भविष्यतीति [illegible] तेषां नाकसुपां देवानां श्रुती कर्णावयासी-

त्प्राप्त् । किंभूता—सुधारसस्यामृतरसस्य सारोत्थधारेव श्रेष्ठभागोत्थितप्रवाह इव संतर्पयन्ती तानेव हर्षयन्ती । स्वयंवरं श्रुत्वातीव हृष्टा इति भावः ॥

समं सपत्नीभवदुःखतीक्ष्णैः
स्वदारनासापथिकैर्मरुद्भिः ।
अनङ्गशौर्यानलतापदुःस्थै-
रथ प्रतस्थे हरितां मरुद्भिः ॥ ८६ ॥

सममिति ॥ अथ स्वयंवरवार्ताश्रवणानन्तरं हरितां दिशां मरुद्भिः स्वामिभिरिन्द्रादिभिः स्वेषां दाराः स्त्रियस्तेषां नासापथिकैर्नासिकामार्गस्थैर्मरुद्भिः निश्वसितानिलैः समं सह प्रतस्थे प्रस्थितम् । किंभूतैर्नासावायुभिः—सपत्नीभवेन सपत्नीहेतुकेन दुःखेन तीक्ष्णैरत्युष्णैः । किंभूतैर्देवैः—अनङ्गशौर्यमेवानलोऽग्निस्तज्जनितस्तापस्तेन दुःस्थैर्जर्जरीभूतैः । त्वद्वरणार्थं प्रस्थितान्स्वपतीन्दृष्ट्वा तत्पत्नीभिर्दुःखान्नासावायवो मुक्ता इति भावः । अन्योऽपि पान्थः पान्थैः सह प्रस्थानं करोति । चण्डवायुभिः सार्धमित्यनेनाशा सूचितम् ॥

अपास्तपाथेयसुधोपयोगै-
स्त्वच्चुम्बिनैव स्वमनोरथेन ।
क्षुधं च निर्वापयता तृषं च
स्वादीयसाऽध्वा गमितः सुखं तैः ॥ ८७

अपास्तेति ॥ तैरिन्द्रादिभिस्त्वच्चुम्बिना त्वत्संबन्धिना स्वमनोरथेन भैमीं प्राप्स्याम इति स्वीयेनाभिलाषेणैव कृत्वा अध्वा मार्गः सुखमनायासेन गमितोऽतिवाहितः । किंभूतेन—स्वादीयसातिस्वादुना । अत एव—क्षुधं तृषं च निर्वापयता शमयता । अत एव अपास्तस्त्यक्तः पाथेयो मार्गशम्बलरूपः सुधोपयोगोऽमृतोपयोगो यैस्तैः । त्वयि निविष्टचित्तत्वात्क्षुधा तृषा च नाभूत्, अत एव मार्गशम्बलममृतमपि त्यक्तं, ततोऽप्यधिका तव प्राप्त्याशा येषां भुवं प्रत्यागमने मनोलक्षणेन रथेन भुवमागताः । 'सुधोपभोगै' इति पाठे उपभोगः साफल्यमपास्तं यैः । पाथेयं, साम्बलं 'पथ्यतिथि-' इति ढञ् ॥

प्रिया मनोभूशरदावदाहे
देवीस्त्वदर्थेन निमज्जयद्भिः ।
सुरेषु सारैः क्रियतेऽधुना तैः
पादार्पणानुग्रहभूरियं भूः ॥ ८८ ॥

प्रियेति ॥ तैः सुरेषु सारैः श्रेष्ठैरिन्द्रादिभिरधुना इयं भूमिः पादानामर्पणं तदेवानुग्रहः कृपा तस्य भूः स्थानं क्रि-

---

[illegible] 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । [illegible] इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी ।

१ 'अत्रानुप्रासमहोत्प्रेक्षालंकारौ' इति साहित्यविद्याधरी । [illegible] पवनानामरप्रस्थानयोः कार्यकारणभावात्सहोक्त्यलंकारः [illegible] [illegible]लंकार' इति जीवातुः । २ 'त्वच्चुम्बिनैव स्वमनोरथेन [illegible] [illegible] । अपास्तपाथेयसुधोपभोगैरत्मा [illegible]' [illegible] पाठः साहित्यविद्याधरीसंमतः । ३ 'अत्रातिशयोक्त्यलंकारः' [illegible] साहित्यविद्याधरी । ४ 'देवी' इति पाठः साहित्यविद्याधरीसंमतः ।

किंभूतैः—प्रियाः स्वस्त्रिय इन्द्राणीप्रमुखा देवीस्त्वदर्थेन त्वत्कारणेन मनोभूशराः कामबाणास्त एव दावो वनवह्निस्तज्जनितदाहे निमज्जद्भिः । कामपीडितैः कुर्वद्भिरित्यर्थः । इदानीं भूमौ वर्तन्त इत्यर्थः । तेषामत्रागमनाद्देवीनां विरहसंतापः ॥

अलंकृतासन्नमहीविभागै-
रयं जनस्तैरमरैर्भवत्याम् ।
अवापितो जङ्गमलेखलक्ष्मीं
निक्षिप्य संदेशमयाक्षराणि ॥ ८९ ॥

अलमिति ॥ तैरमरैः भवत्यां त्वद्विषयेऽयं मल्लक्षणो जनः संदेशमयाक्षराणि निक्षिप्य जङ्गमलेखलक्ष्मीं चलत्पत्रिकाशोभामवापितः प्रापितः । किंभूतैः—अलंकृत आसन्नो महीविभागो यैः । समीपस्थितैस्तैस्त्वां प्रार्थयितुमहं प्रेषित इत्यर्थः । 'भवत्यै' इति वा पाठः ॥

एकैकमेते परिरभ्य पीन-
स्तनोपपीडं त्वयि संदिशन्ति ।
त्वं मूर्च्छितां नः स्मरभिल्लशल्यै-
र्मुदे विशल्यौषधिवल्लिरेधि ॥ ९० ॥

एकैकमिति ॥ हे भैमि, एते देवा एकैकं पृथक्पृथक् पीनस्तनोपपीड्य संश्लिष्य बद्ध्वा (भवति) तथा, त्वत्पीनस्तनाभ्यां स्वात्मानमनुपपीड्य वा [परिरभ्य गाढमालिङ्ग्य] त्वयि इति संदिशन्ति । इति किम्—हे भैमि, त्वं स्मरभिल्लशल्यैः कामलक्षणपापर्धिकमारणैः कृत्वा मूर्च्छितां नोऽस्माकं मुदे प्रीतये शल्योद्धरणान्मूर्च्छापहाराय विशल्यानाम्नी ओषधिवल्लिः एधि भव । त्वां विनास्माकं काममूर्च्छा न शाम्यतीति त्वमस्मान्पुनीष्वेति भावः । एकैकम्, वीप्सायां द्विः । स्तनोपपीडम्, 'सप्तम्यां चोपपीडरुधकर्षः' इति णमुलि 'तृतीयाप्रभृतीन्यन्यतरस्याम्' इति समासः । एधि 'घ्वसोरेद्धावभ्यासलोपश्च' इत्येत्वम् ॥

त्वत्कान्तिमस्माभिरयं पिपास-
न्मनोरथाश्वासनयैकयैव ।
निजः कटाक्षः खलु विप्रलभ्यः
कियन्ति यावद्गण वासराणि ॥ ९१ ॥

त्वदिति ॥ त्वत्कान्तिं त्वत्सौन्दर्यं पिपासन्पातुमिच्छन् अयं निजः स्वीयः कटाक्ष एकया मुख्यया भैमीकान्तिमवश्यं वयं पाययामह इत्येवंरूपया मनोरथाश्वासनया मनोराज्यबन्धाश्वासनयैव सान्त्वनेनैव कृत्वा कियन्ति वासराणि यावत्कियद्दिनपर्यन्तं विप्रलम्भोऽस्माभिः प्रतारणीयः खलु निश्चितं गण कथय । पथि गच्छन्बालकादिरिदमुदकमिति प्रतारणं सहते, न तु द्वित्राणि दिनानि । तथा कटाक्षोऽपि । अस्मान्वृणीष्वेति भावः । अवधौ यावच्छब्दः । वासराणि, अत्यन्तसंयोगे द्वितीया ॥

निजे सृजास्मासु भुजे भजन्त्या-
वादित्यवर्गे परिवेषवेषम् ।
प्रसीद निर्वापय तापमङ्गै-
रनङ्गलीलालहरीतुषारैः ॥ ९२ ॥

निज इति ॥ हे भैमि, त्वं निजे स्वीये भुजे आदित्यवर्गे आदित्यपक्षसमूहेऽस्मासु परिवेषस्य वेष्टनस्य वेषमाकारं भजन्त्यौ सृज कुरु । अङ्कपालीं देहीति भावः । आदित्ये च परिवेषः परिधिर्युक्तः । तथा—अनङ्गलीलैव लहर्यस्ताभिस्तुषारैः शीतलैरङ्गैः कृत्वास्माकं तापं कामज्वरं निर्वापय शमय । प्रसीद प्रसन्ना भव । त्वकामत्वदङ्गसंपर्कादस्माकं कामज्वरः शान्तिं प्रयास्यतीति भावः । शीतलेन तापशान्तिर्युक्ता । 'चार्वङ्गि निर्वापय' इति वा पाठः । 'अनुग्रहोऽस्मासु यदि त्वदीयस्तदेहि देहि द्रुतमङ्कपालीम्' इति (पूर्वार्धे-)पाठः क्वचित् । स स्पष्टार्थः । भुजाशब्द आबन्तोऽपि । 'परिवेषो रवेः पार्श्वमण्डले वेष्टने तथा' इत्यजयपालः[2] ॥

दयस्व किं घातयसि त्वमस्मा-
ननङ्गचण्डालशरैरदृश्यैः ।
भिन्ना वरं तीक्ष्णकटाक्षबाणैः
प्रेमस्तव प्रेमरसात्पवित्रैः ॥ ९३ ॥

दयस्वेति ॥ हे भैमि, दयस्व त्वं दयां कुरु । अदृश्यैरालक्ष्यैः अनङ्ग एव चण्डालस्तस्य शरैः प्रयोज्यैः प्रयोजिका त्वं अस्मान्किमिति घातयसि, अपि त्वेवं त्वया न कार्यम् । अन्योऽपि स्ववैरिणं चण्डालेनादृश्यैर्बाणैर्मारयति । तर्हि किं कार्यमित्यत आह—वयं प्रेमरसाद्योनिरूपाद्रसात्पवित्रैः पूतैः पूतैश्च तव तीक्ष्णकटाक्षलक्षणैर्बाणैर्भिन्ना विदीर्णाः सन्तो यत् प्रेमः म्रियामहे प्राणांस्त्यजामः तत् ममाप्वरमिष्टम् । चण्डालभाग-(प्रयोज्य)कर्तृकमरणापेक्षया तव पवित्रकटाक्षलक्षणैर्बाणैर्मरणं श्रेष्ठमित्यर्थः । कटाक्षैरस्मानाश्वासय । वृणीष्वेति भावः । रसादुदकात्पवित्रत्वं युक्तम् । प्रेमः, प्रथ्व्यादिणो मरणवाचिनो लडुत्तमबहुवचनम् ॥

त्वदर्थिनः सन्तु परस्सहस्राः
प्राणास्तु नस्त्वच्चरणप्रसादः ।
विशङ्कसे कैतवनर्तितं चे-
दन्वक्षरः पञ्चशरः प्रमाणम् ॥ ९४ ॥

१ 'अलंकृते[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । ३ '[illegible]' इति पाठः । ४ '[illegible]' इति च पाठः सुखावबोधासाहित्यविद्याधरीसंमतः । ५ '[illegible]' इति [illegible] इति जीवातुसर्वंकषास्वरसुखे । '[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । ६ '[illegible]' इति सुखावबोधासंमतः पाठः ।

१ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । २ '[illegible]' इति [illegible] सुखावबोधा । ३ '[illegible]' इति [illegible] । ४ [illegible] इति जीवातु[illegible] । [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । ५ [illegible] सुखावबोधासाहित्यविद्याधरी[illegible] ।

त्वदर्थिन इति ॥ परस्सहस्रा बहवस्त्वदर्थिनस्त्वदमिलाषुकाः सन्तु, नोऽस्माकं प्राणास्तु पुनस्त्वच्चरणयोः प्रसादः । त्वच्चरणौ चेत्प्रसन्नौ भवतस्तर्ह्येव न· प्राणनं, नान्यथेत्यर्थः । इदं कैतवनर्तितमलीकभाषितमिति चेत् विशङ्कसे मन्यसे तर्ह्यन्तश्चरोऽन्तर्वर्ती पञ्चशरः काम· प्रमाणमत्र साक्षी । त्वन्निमित्तमस्माकं कियती पीडा भवतीति काम एव त्वया पृच्छ्यताम् । वयं चेन्मिथ्याभाषिण इत्यर्थः । कामोऽन्तर्वर्तित्वात्सर्वं वेत्ति । कूटमाक्ष्यं करोतीत्यर्थः । अतो वयमेवानुग्राह्या नान्य इति भावः । परस्सहस्राः परश्शता इति वत् ॥

अस्माकमध्यासितमेतदन्त-
स्तावद्भवत्या हृदयं चिराय ।
बहिस्त्वयालंक्रियतामिदानी-
मुरो मुरं विद्विषतः श्रियेव ॥ ९५ ॥

अस्माकमिति ॥ हे भैमि, भवत्या अस्माकमेतद्धृदयमन्तः आन्तरदेशे तावत् पुन· चिरायाध्यासितमधिष्ठितम् । चिरकालं चित्तमध्ये धृतासीत्यर्थ· । परमिदानीं तद् उरः त्वया बहिर्देशेऽप्यलंक्रियताम् । आलिङ्ग्यतामित्यर्थ । कया कस्येव—श्रिया मुर विद्विषतो विष्णोरिव । 'द्विष· शत्रुर्वा' इति मुरमिति द्वितीया ॥

दयोदयश्चेतसि चेत्तवाभू-
दलंकुरु द्यां विफलो विलम्बः ।
भुवः स्वरादेशमथाचरामो
भूमौ धृतिं यासि यदि स्वभूमौ ॥ ९६ ॥

दयोदय इति ॥ तव चेतसि अस्माकमुपरि दयाया उदयश्चेदभूदुदभूत् तर्हि त्वं द्यां स्वर्गमलंकुरु । विलम्बो विफल· । न कर्तव्य इत्यर्थः । अथ यदि स्वस्य भूमावुत्पत्तिस्थाने भूमौ भूलोके धृतिं प्रीतिं यासि प्राप्नोषि तर्हि वयं भुवो भूलोकस्य स्वरादेशं स्वर्गसंज्ञामाचरामः कुर्मः । यत्र वयं स एव स्वर्गः । सर्वेऽप्यागत्य स्वर्गभोगानत्रैव कुर्म इति भावः । 'क्ष्मामेव देवालयतां नयामो भूमौ रतिश्चेत्तव जन्मभूमौ' इति च पाठ· ॥

धिनोति नास्माञ्जलजेन पूजा
त्वयान्वहं तन्वि वितन्यमाना ।
तव प्रसादोपनते तु मौलौ
पूजास्तु नस्त्वत्पदपङ्कजाभ्याम् ॥ ९७ ॥

धिनोतीति ॥ हे तन्वि, त्वया अन्वहं प्रत्यहं जलजेन वितन्यमाना क्रियमाणा पूजा अस्मान्न धिनोति न प्रीणयति । किंतु

१ 'अत्रातिशयोक्तिरलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी ।
२—'अस्माकमस्मान्मदनापमृत्योस्त्राणाय पीयूषरसायनानि ।
सुधारसादप्यधिकं प्रगच्छ प्रसीद वैदर्भि निजाधरं नः' ॥
इति (१०४) श्लोकोऽपि क्वचिन्नूनेऽस्मात्प्राक् पठित उपलभ्यते । ३ 'अत्रानुप्रासोऽलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । ४ 'अत्रानुप्रासकाव्यलिङ्गालंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । ५ 'तव प्रसादाय नते तु' इति जीवातुसंमतः पाठः ।

तव प्रसादाय प्रीतिकलहे प्रसन्नत्वाय नमस्कारकरणवशादुपनते नम्रे नोऽस्माकं मौलौ शिरसि त्वत्पदपङ्कजाभ्यां चरणाघातवशात् त्वच्चरणकमलाभ्यां तु पूजास्तु । कमलपूजापेक्षया त्वच्चरणकमलयोरुत्कृष्टत्वात्साऽस्माकं सुखायालं, न कमलपूजा । त्वच्चरणाघातेन वयं यथा सुखिनो भवामः तथा कुर्विति भावः ॥

स्वर्णैर्वितीर्णैः करवाम वाम-
नेत्रे भवत्या किमुपासनासु ।
अङ्ग त्वदङ्गानि निपीतपीत-
दर्पाणि पाणिः खलु याचते नः ॥ ९८ ॥

स्वर्णैरिति ॥ हे वामनेत्रे, सुन्दरनेत्रे, भवत्या त्वया उपासनासु पूजासु वितीर्णैरर्पितैः स्वर्णपुष्पैः किं करवाम । तानि बहून्यस्माकं विद्यन्ते तैः किमपि प्रयोजनं नास्ति । तर्हि किम्—हे अङ्ग प्रिये, खलु यस्मात् नः अस्माकं पाणिः निपीत· पीतानां सुवर्णादीनां पदार्थानां दर्पो गर्वो यैस्तानि त्वदङ्गानि याचते । यैः सुवर्णादि जितं तदभिलाषिणः पुरुषस्य सुवर्णेन प्रीतिः कथं स्यादिति भावः ॥

वयं कलादा इव दुर्विदग्धं
त्वद्गौरिमस्पर्धि दहेम हेम ।
प्रसूननाराचशरासनेन
सहैकवंशप्रभवभ्रु बभ्रु ॥ ९९ ॥

वयमिति ॥ हे प्रसूननाराचः कामस्तस्य शरासनेन धनुषा सह एक(स्मिन्) वंशे वेणौ, कुले च प्रभवो ययोः ईदृशौ भ्रुवौ यस्याः तत्संबुद्धिः । प्रायेणैकवंशोत्पन्नस्तुल्यो भवति । वयं कलादा इव स्वर्णकारा इव तव गौरिम्णा सह स्पर्धि त्वद्गौरत्वमात्माभिलाषि अतएव उत्तमस्पर्धया दुर्विदग्धं दुर्विनीत बभ्रु पिङ्गलं हेम सुवर्णं देहमग्नौ प्रक्षिपामः । बभ्रुत्वादन्यवर्णत्वं सुवर्णस्य सूचितम् । वयं त्वदीयास्त्वदपराधकारिणः सुवर्णस्य वह्निप्रवेशरूपं दण्डं कुर्म इत्यर्थः । अस्माकं सुवर्णेन प्रयोजनं नास्तीत्यभिप्रायः । 'कलादो रुक्मकारके' 'बभ्रु स्यात्पिङ्गले त्रिषु' इत्यमरः । 'नेयङु-वङ्—' इति नदीसंज्ञानिषेधात् 'अम्बार्थ—' इति ह्रस्वाभावात् 'प्रभवभ्रु' इत्यत्र संबुद्धिह्रस्वो 'विमानना सुभ्रु कुतः' इत्यादिमहाकविप्रयोगदर्शनाज्ज्ञातव्यः। समाधानान्तरं च ग्रन्थान्तराज्ज्ञातव्यम् ।

सुधासरःसु त्वदनङ्गतापः
शान्तो न नः किं पुनरप्सरःसु ।
निर्वाति तु त्वन्ममताक्षरेण
सूनाशुगेषोर्मधुसीकरेण ॥ १०० ॥

सुधेति ॥ नोऽस्माकं त्वन्निमित्तोऽनङ्गतापः कामज्वरः सुधासरः स्वमृतसरसीष्वपि निमज्जनेन न शान्तः । किं पुनः अपां सरः सूदकसरसीषु, अथ च रम्भादिदेवाङ्गनासु न शान्तः । तदङ्गना

१ 'अत्रातिशयोक्त्यलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्र छेकानुप्रासातिशयोक्त्यलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'अत्र छेकानुप्रासालंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । ४ 'त्व ममताक्षरेण, इत्थं पठित्वा त्व मम' इत्याकारकेणाक्षरेणेति व्याख्यातुमुचितम् ।

त्वमधिकेति भावः । तर्हि कथं शाम्यतीत्याशङ्क्याह—सूनाशुगः कामस्तस्य इषुः पुष्पं तस्य मधुसीकररूपेण तव ममताक्षररूपेणाक्षरेण इन्द्रादयो मदीया इति स्वस्य स्वामित्वम्, इन्द्रादीनां च स्वीयत्वं सूचयता तु पुनर्निर्वाति । अमृतरसस्यापेक्षया ममताक्षररूपस्य मधुसीकरस्याधिक्यादित्यर्थः । यो बहुभिर्न शान्तः, स एकेन शान्त इति चित्रम् । अस्मान्वृणीष्वेति भावः ॥

खण्डः किमु त्वद्गिर एव खण्डः
किं शर्करा तत्पथशर्करैव ।
कृशाङ्गि तद्भङ्गिरसोत्थकच्छ-
तृणं न दिक्षु प्रथितं तदिक्षुः ॥ १०१ ॥

खण्ड इति ॥ हे कृशाङ्गि, त्वद्गिरस्त्वद्वाण्याः खण्ड एव लेश एव खण्डः शर्करारसविशेषः किमु । त्वद्वाणीशकलवाच्यत्वादेव तस्य खण्डत्वं नाम माधुर्यं च । जातमित्युत्प्रेक्षा । तस्या वाण्याः पन्था गमनमार्गः तस्मिन्स्थित शर्करा कर्पराशरूपैव शर्कराख्य इक्षुविकारः किम् । कर्परांशनामसाम्याच्छर्करेति नाम जातं माधुर्यं च । पथि शर्करा भवन्ति । तस्या वाण्या भङ्गिर्वक्रोक्त्यादिरचना तज्जनितः शृङ्गारादिरसस्तस्मात्, अथ च तल्लक्षणादुदकात् उत्थमुत्थितं यत्कच्छतृणं जलप्रायप्रदेशतृणं तदेव दिक्षु इक्षुरिति प्रथितं नु । कच्छतृणस्य च इक्षुरिति संज्ञा । तद्रससंबन्धान्माधुर्यं जातं किमित्यर्थः । खण्डादिभ्योऽप्यधिक त्वद्वाणी मधुरतरेति भावः । 'शर्करा खण्डविकृतावुपलाकर्परांशयोः' इति विश्वः ॥

ददाम किं ते सुधयाऽधरेण
त्वदास्य एव स्वयमास्यते हि[3] ।
चन्द्रं विजित्य स्वयमेव भावि
त्वदाननं तन्मखभागभोजि ॥ १०२ ॥

ददामेति ॥ हे भैमि, वयं ते तुभ्यं किं ददाम । अपितु त्वद्दानयोग्यं वस्तु किमपि न विद्यत इत्यर्थः । अमृतामरत्वयज्ञभागेषु मध्ये एकं देयमित्याशङ्क्याह—अधरेण सुधया ओष्ठलक्षणेनामृतेन त्वदास्य एव स्वयं हि यस्मादास्यते स्थीयते । ओष्ठेन त्वन्मुखे सुधीभूयैव स्थीयते यत इति वा । यतश्च त्वदाननं चन्द्रं विधुं विजित्य स्वयमेव तस्य चन्द्रस्य मखभागभोजि यज्ञभागग्राहि भावि भविष्यति । तत्तदपि न देयमित्यर्थः । अमृतयज्ञभागदानद्वारोपकर्तुं न शक्नुम इत्यर्थः । सुधाचन्द्राभ्यां सकाशात्त्वदोष्ठमुखयोरधिकमिति भावः ॥

अमरत्वमपि दातुमशक्यमित्याह—

प्रिये वृणीष्वामरभावमस्म-
दिति त्रपाकृद्वचनं न किं नः ।
त्वत्पादपद्मे शरणं प्रविश्य
स्वयं वयं येन जिजीविषामः ॥ १०३ ॥

प्रिय इति ॥ नोऽस्माकं वचनमस्माकमेव त्रपाकृल्लज्जावहं किं न, अपितु लज्जावहमेव । इति किम्—हे प्रिये, त्वमस्मत्सकाशादमरभावमविनाशत्वं वृणीष्वेति । येन कारणेन वयं त्वत्पादपद्मे (द्वितीयाद्विवचनम्) शरणं प्रविश्य तल्लक्षणमेव रक्षितारं प्राप्य स्वयं आत्मनैव जिजीविषामः जीवितुमिच्छामः । स्वयं तीर्णो हि परांस्तारयति न त्वतीर्णः । त्वच्चरणसेवया जीवतामस्माकं तुभ्यममरत्वं दातुं का शक्तिः । अत एव पूर्वोक्तं वचनं लज्जावहमेवेत्यर्थः । अत एव तवोपकर्तुमसमर्थानस्मान् दयां विधाय वृणीष्वेति भावः ॥

नास्माकमस्मान्मदनापमृत्यो-
स्त्राणाय पीयूषरसायनानि ।
प्रसीद तस्मादधिकं निजं तु
प्रयच्छ पातुं रदनच्छदं नः ॥ १०४ ॥

नेति ॥ यस्मात्पीयूषरूपाणि रसायनानि अस्मान्मदनलक्षणात्, तज्जनिताद्वा अपमृत्योः सकाशादस्माकं त्राणाय न भवन्ति, तस्मात्प्रसीद अस्माकमुपरि प्रसन्ना भव । त्वमधिकममृतरसायनेभ्योऽप्यतितरां स्वादुम्, अधिकसामर्थ्यं वा निजं स्वीयं रदनच्छदमोष्ठं तु पुनः पातुं नोऽस्मभ्यं प्रयच्छ देहि । अनेन मदनापमृत्युः शान्तिं प्राप्स्यतीति भावः । सामान्यमौषधं यत्रापमृत्युशान्त्यर्थं न प्रभवति तत्र तदपेक्षयाऽधिकमौषधं दीयते तेनापमृत्युः शाम्यति तद्वदस्माकम् । '–रसोपि नास्मै' इति पाठे तस्माद्रसादित्यर्थः । अर्थाच्च यत्तदौ । अपमृत्यो, 'भीत्रा–' इत्यपादानत्वम् ॥

पुष्टः स्वैश्चापरोपैः सह स हि मकरेणात्मभूः केतुनाऽभूद्वृत्तां नस्त्वत्प्रसादादथ मनसिजतां मानसो नन्दनः सन् ।
भ्रूभ्यां ते तन्वि धन्वी भवतु तव सितैर्जैत्रभल्लः स्मितैः स्ता-
दस्तु त्वन्नेत्रचञ्चत्तरशफरयुगाधीनमीनध्वजाङ्कः ॥ १०५ ॥

पुष्ट इति ॥ य आत्मभूः कामः स्वैश्चापरोपैर्धनुर्बाणैर्मकरेण मीनरूपेण केतुना ध्वजेनापि सह पुष्टो दग्धोऽभूत्, स कामः, अथानन्तरम् । इदानीमिति यावत् । त्वत्प्रसादात् नोऽस्माकं मानसो मनःसंबन्धी नन्दनो हर्षकः, अथ च मानसः पुत्रः सन् मनसि जायतेऽसौ मनसिजस्तद्भावं धत्तां धारयतु । तत्र संगमवशादानन्दकः कामोऽस्मन्मनसि पुनरुत्पद्यताम् । अत एव मनसिजत्वमपि धारयत्वित्यर्थः । हे तन्वि, स कामस्ते भ्रूभ्यां धन्वी भवतु । भ्रूभ्यामिति द्विवचनेन पूर्वापेक्षया चापद्वयं सूचितम् । तव सितैः श्वेतैस्तीक्ष्णैश्च स्मितैः कृत्वा जेतार एव जैत्रा एवंभूता भल्ला बाणशल्यानि यस्य एवंविधः स्तादस्तु । अत्रापि पूर्वापेक्षयाऽधिकतीक्ष्णत्वं जैत्रत्वं अनियतसंख्यत्वं च सूचितम् । तव नेत्रे एव चञ्चत्तरं अतिशयेन शोभमानं चपलतरं वा यच्छफरयुगं तदधीनो मीनध्वजलक्षणोऽङ्कः चिह्नं यस्य एवंभूतोऽस्तु । पूर्वमेक एव ध्वजोऽभूत्, इदानीं तु द्वौ मीनध्वजाविति शफरयुगपदेन सूचितम् । त्वयाऽङ्गीकृते कृते सति पूर्वापेक्षयाऽतिशयसामर्थ्यशाली मदनः पुनरुत्पद्यते तस्मात्त्वमस्मान्वृणीष्वेति भावः । अन्यो-

१ 'अत्र सर्वपारम्परितोपाद्विमनोऽलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्रोक्तिलेशानुमानश्च' इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'च.' इति जीवातुसंमतः पाठः । ४ 'मेदुर्' इति जीवातुसं. पाठः । ५ 'अत्र [illegible]-समोऽलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । ६ 'नारेदि मचौ' इति जीवातुसंमतः ।

१ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्र [illegible]लंकारः' इति साहित्यविद्याधरी ।

त्वदर्थिन इति ॥ परस्सहस्रा बहवस्त्वदर्थिनस्त्वदभिलाषुकाः सन्तु, नोऽस्माकं प्राणास्तु पुनस्त्वच्चरणयोः प्रसादः । त्वच्चरणौ चेत्प्रसन्नौ भवतस्तर्ह्येव न प्राणनं, नान्यथेत्यर्थः । इदं कैतवनर्तितमलीकभाषितमिति चेत् विशङ्कसे मन्यसे तर्ह्यन्तश्चरोऽन्तर्वर्ती पञ्चशरः काम प्रमाणमत्र साक्षी । त्वन्निमित्तमस्माकं कियती पीडा भवतीति काम एव त्वया पृच्छ्यताम् । वयं चेन्मिथ्याभाषिण इत्यर्थः । कामोऽन्तर्वर्तित्वात्सर्वं वेत्ति । कूटमार्द्यं करोतीत्यर्थः । अतो वयमेवानुग्राह्या नान्य इति भावः । परस्सहस्राः परश्शता इति वत् ॥

अस्माकमध्यासितमेतदन्त-
स्तावद्भवत्या हृदयं चिराय ।
बहिस्त्वयालंक्रियतामिदानी-
मुरो मुरं विद्विषतः श्रियेव ॥ ९५ ॥

अस्माकमिति ॥ हे भैमि, भवत्या अस्माकमेतद्धृदयमन्तः आन्तरदेशे तावत् पुनः चिरायाध्यासितमधिष्ठितम् । चिरकालं चित्तमध्ये धृतासीत्यर्थः । परमिदानीं तद् उरः त्वया बहिर्देशेऽप्यलंक्रियताम् । आलिङ्ग्यतामित्यर्थ । कया कस्येव—श्रिया मुरं विद्विषतो विष्णोरिव । 'द्विषः शतुर्वा' इति मुरमिति द्वितीया ॥

दयोदयश्चेतसि चेत्तवाभू-
दलंकुरु द्यां विफलो विलम्बः ।
भुवः स्वरादेशमथाचरामो
भूमौ धृतिं यासि यदि स्वभूमौ ॥ ९६ ॥

दयोदय इति ॥ तव चेतसि अस्मासुपरि दयाया उदयश्चेदभूदुदभूत् तर्हि त्वं द्यां स्वर्गमलंकुरु । विलम्बो विफल । न कर्तव्य इत्यर्थः । अथ यदि स्वस्य भूमावुत्पत्तिस्थाने भूमौ भूलोके धृतिं प्रीतिं यासि प्राप्नोषि तर्हि वयं भुवो भूलोकस्य स्वरादेशं स्वर्गसंज्ञामाचरामः कुर्मः । यत्र वयं स एव स्वर्गः । सर्वेऽप्यागत्य स्वर्गभोगानत्रैव कुर्म इति भावः । 'क्ष्मामेव देवालयतां नयामो भूमौ रतिश्चेत्तव जन्मभूमौ' इति च पाठः ॥

धिनोति नास्माञ्जलजेन पूजा
त्वयान्वहं तन्वि वितन्यमाना ।
तव प्रसादोपनते तु मौलौ
पूजास्तु नस्त्वत्पदपङ्कजाभ्याम् ॥ ९७ ॥

धिनोतीति ॥ हे तन्वि, त्वया अन्वहं प्रत्यहं जलजेन वितन्यमाना क्रियमाणा पूजा अस्मान्न धिनोति न प्रीणयति । किंतु तव प्रसादाय प्रीतिफलहे प्रसन्नभाग नमस्कारकरणवशादुप नम्रे नोऽस्माकं मौलौ शिरसि त्वत्पदपङ्कजाभ्यां चरणात्मक त्वच्चरणकमलाभ्यां तु पूजास्तु । कमलपूजापेक्षया त्वच्चरणकमलयोरुत्कृष्टत्वात्साऽस्माकं सुखायालं, न कमलपूजा । त्वच्चरणा तेन वयं यथा सुखिनो भवामः तथा कुर्विति भावः ॥

स्वर्णैर्वितीर्णैः करवाम वाम-
नेत्रे भवत्या किमुपासनासु ।
अङ्ग त्वदङ्गानि निपीतपीत-
दर्पाणि पाणिः खलु याचते नः ॥ ९८ ॥

स्वर्णैरिति ॥ हे वामनेत्रे, सुन्दरनेत्रे, भवत्या त्वया उपासनासु पूजासु वितीर्णैरर्पितैः स्वर्णपुष्पैः किं करवाम । तानि बहून्यस्माकं विद्यन्ते तैः किमपि प्रयोजनं नास्ति । तर्हि किम्—हे अङ्ग प्रिये, खलु यस्मात् नः अस्माकं पाणिः निपीत. पीतानां सुवर्णादीनां पदार्थानां दर्पो गर्वो यैस्तानि त्वदङ्गानि याचते । यैः सुवर्णादि जितं तदभिलाषिणः पुरुषस्य सुवर्णेन प्रीतिः कथं स्यादित्यर्थः ॥

वयं कलादा इव दुर्विदग्धं
त्वद्गौरिमस्पर्धि दहेम हेम ।
प्रसूननाराचशरासनेन
सहैकवंशप्रभवभ्रु बभ्रु ॥ ९९ ॥

वयमिति ॥ हे प्रसूननाराचः कामस्तस्य शरासनेन धनुषा सह एक(स्मिन्) वंशे वेणौ, कुले च प्रभवो ययोः ईदृशे भ्रुवौ यस्याः तत्संबुद्धिः । प्रायेणैकवंशोत्पन्नस्तुल्यो भवति । वयं कलादा स्वर्णकारा इव तव गौरिम्णा सह स्पर्धि त्वद्गौरत्वसाम्याभिलाषि अतएव उत्तमस्पर्धया दुर्विदग्धं दुर्विनीत बभ्रु पिङ्गलं हेम सुवर्णं देहमग्नौ प्रक्षिपामः । बभ्रुत्वादन्यवर्णत्वं सुवर्णस्य सूचितम् । वयं त्वदीयास्त्वदपराधकारिणः सुवर्णस्य वह्निप्रवेशरूपं दण्डं कुर्म इत्यर्थः । अस्माकं सुवर्णेन प्रयोजनं नास्तीत्यभिप्रायः । 'कलादो रुक्मकारके' 'बभ्रु स्यात्पिङ्गले त्रिपु' इत्यमरः । 'नेयुवङ्—' इति नदीसंज्ञानिषेधात् 'अम्बार्थ—' इति ह्रस्वाभावः । 'प्रभवभ्रु' इत्यत्र संबुद्धिह्रस्वो 'विमानना सुभ्रु कुत.' इत्यादिनहाकविप्रयोगदर्शनाज्ज्ञातव्यः।समाधानान्तर च ग्रन्थान्तराज्ज्ञातव्यं ॥

सुधासरःसु त्वदनङ्गतापः
शान्तो न नः किं पुनरप्सरःसु ।
निर्वाति तु त्वन्ममताक्षरेण
सूनाशुगेपोर्मधुसीकरेण ॥ १०० ॥

सुधेति ॥ नोऽस्माकं त्वन्निमित्तोऽनङ्गतापः कामज्वरः सुधासरः स्वमृतसरसीष्वपि निमज्जनेन न शान्तः । किं पुन अप्सरःसूदकसरसीषु, अथ च रम्भादिदेवाङ्गनासु न शान्तः । तदपेक्षया

---

१ 'अत्रातिशयोक्तिरलंकार' इति साहित्यविद्याधरी ।
२—'अस्माकमस्मान्मदनापमृत्योस्त्राणाय पीयूषरसायनानि ।
सुधारसादप्यधिकं प्रगच्छ प्रसीद वैदर्भि निजाधरं नः' ॥
इति (१०४) श्लोकोपि क्वचिन्मूलेऽस्मात्प्राक् पठित उपलभ्यते । ३ 'अत्रानुप्रासोपमालंकार' इति साहित्यविद्याधरी । ४ 'अत्रानुप्रासकाव्यलिङ्गालंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । ५ 'तव प्रसादाय नत्रे तु' इति जीवातुस्थपाठः ।

१ 'अत्रातिशयोक्त्यलंकार.' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्र छेकानुप्रासातिशयोक्त्यलंकार.' इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'अत्रोपमाच्छेकानुप्रासालंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । ४ 'त्व मनमाक्षरेण, इति पठित्वा त्व मम' इत्याकारकेणाक्षरेणेति व्याख्यातु युक्तम् ।

त्वमधिकेति भाव. । तर्हि कथं शाम्यतीत्याशङ्क्याह—सूनाशुगः कामस्तस्य इषु पुष्पं तस्य मधुसीकररूपेण तव ममतारूपेणाक्षरेण इन्द्रादयो मदीया इति स्वस्य स्वामित्वम्, इन्द्रादीनां च स्वीयत्वं सूचयता तु पुनर्निर्वाति । अमृतरसस्यापेक्षया ममताक्षररूपस्य मधुसीकरस्याधिक्यादित्यर्थः । यो बहुभिर्न शान्तः, स एकेन शान्त इति चित्रम् । अस्मान्वृणीष्वेति भावः ॥

खण्डः किमु त्वद्गिर एव खण्डः
किं शर्करा तत्पथशर्करैव ।
कृशाङ्गि तद्भङ्गिरसोत्थकच्छ-
तृणं न दिक्षु प्रथितं तदिक्षुः ॥ १०१ ॥

खण्ड इति ॥ हे कृशाङ्गि, त्वद्गिरस्त्वद्वाण्याः खण्ड एव लेश एव खण्ड. शर्करारसविशेषः किमु । त्वद्वाणीशकलवाच्यत्वादेव तस्य खण्डत्वं नाम माधुर्यं च । जातमित्युत्प्रेक्षा । तस्या वाण्याः पन्था गमनमार्गः तस्मिन्न शर्करा कर्परांशरूपैव शर्करारव्य इक्षु-विकारः किम् । कर्परांशनामसाम्याच्छर्करेति नाम जातं माधुर्यं च । पथि शर्करा भवन्ति । तस्या वाण्या भङ्गिर्वक्रोक्त्यादिरचना तज्जनितः शृङ्गारादिरसस्तस्मात्, अथ च तल्लक्षणादुदकाद् उत्थमुत्थितं यत्कच्छतृणं जलप्रायप्रदेशतृणं तदेव दिक्षु इक्ष्विति प्रथितं नु । कच्छतृणस्य च इक्षुरिति संज्ञा । तद्रससंबन्धान्माधुर्यं जातं किमित्यर्थ. । खण्डादिभ्योऽप्यधिकं त्वद्वाणी मधुरतरेति भाव. । 'शर्करा खण्डविकृतावुपलाकर्परांशयो.' इति विश्वः ॥

ददाम किं ते सुधयाऽधरेण
त्वदास्य एव स्वयमास्यते हि[3] ।
चन्द्रं विजित्य स्वयमेव भावि
त्वदाननं तन्मखभागभोजि ॥ १०२ ॥

ददामेति ॥ हे भैमि, वयं ते तुभ्यं किं ददाम । अपितु त्वद्दानयोग्यं वस्तु किमपि न विद्यत इत्यर्थ. । अमृतामरत्वयज्ञभागेषु मध्ये एकं देयमित्याशङ्क्याह—अधरेण सुधया ओष्ठलक्षणेनामृतेन त्वदास्य एव स्वयं हि यस्मादास्यते स्थीयते । ओष्ठेन त्वन्मुखे सुधीभूयैव स्थीयते यत इति वा । यतश्च त्वदाननं चन्द्रं विधुं विजित्य स्वयमेव तस्य चन्द्रस्य मखभागभोजि यज्ञभागग्राहि भावि भविष्यति । तत्तदपि न देयमित्यर्थः । अमृतयज्ञभागदानद्वारोपकर्तुं न शक्नुम इत्यर्थः । सुधाचन्द्राभ्यां सकाशात्त्वदोष्ठमुखमधिकमिति भाव. ॥

अमरत्वमपि दातुमशक्यमित्याह—

प्रिये वृणीष्वामरभावमस्म—
दिति त्रपाकृद्वचनं न किं नः ।
त्वत्पादपद्मे शरणं प्रविश्य
स्वयं वयं येन जिजीविषामः ॥ १०३ ॥

प्रिय इति ॥ नोऽस्माकं वचनमस्माकमेव त्रपाकृल्लज्जावहं किं न, अपितु लज्जावहमेव । इति किम्—हे प्रिये, त्वमस्मत्सकाशादमरभावमविनाशत्वं वृणीष्वेति । येन करणेन वयं त्वत्पादपद्मे (द्वितीयाद्विवचनम) शरणं प्रविश्य तल्लक्षणमेव रक्षितारं प्राप्य स्वयं आत्मनैव जिजीविषाम· जीवितुमिच्छाम. । स्वयं तीर्णो हि परांस्तारयति न त्वतीर्ण. । त्वच्चरणसेवया जीवतामस्माकं तुभ्यममरत्वं दातुं का शक्तिः । अत एव पूर्वोक्तं वचनं लज्जावहमेवेत्यर्थ. । अत एव तवोपकर्तुमसमर्थानस्मान् दयां विधाय वृणीष्वेति भावः ॥

नास्माकमस्मान्मदनापमृत्यो-
स्त्राणाय पीयूषरसायनानि ।
प्रसीद तस्मादधिकं निजं तु
प्रयच्छ पातुं रदनच्छदं नः ॥ १०४ ॥

नेति ॥ यस्मात्पीयूषरूपाणि रसायनानि अस्मान्मदनलक्षणात्, तज्जनिताद्वा अपमृत्यो सकाशादस्माकं त्राणाय न भवन्ति, तस्मात्प्रसीद अस्माकमुपरि प्रसन्ना भव । त्वमधिकममृतरसायनेभ्योऽप्यतितरां स्वादुम्, अधिकसामर्थ्यं वा निजं स्वीयं रदनच्छदमोष्ठं तु पुन पातुं नोऽस्मभ्यं प्रयच्छ देहि । अनेन मदनापमृत्यु. शान्तिं प्राप्स्यतीति भाव· । सामान्यमौषधं यत्रापमृत्युशान्त्यर्थं न प्रभवति तत्र तदपेक्षयाऽधिकमौषधं दीयते तेनापमृत्यु· शाम्यति तद्वदस्माकम् । '–रसोपि नास्मै' इति पाठे तस्मादस्मादित्यर्थ. । अर्थाच्च यत्तदौ । अपमृत्यो, 'भीत्रा–' इत्यपादानत्वम् ॥

पुष्टः स्वैश्चापरोपैः सह स हि मकरेणात्मभूः केतुनाऽभूद्धत्तां नस्त्वत्प्रसादादथमनसिजनामानसो नन्दनःसन् ।
भ्रूभ्यां ते तन्वि धन्वी भवतु तव सितैर्जैत्रभल्लैः स्मितैः स्ता-
दस्तु त्वन्नेत्रचञ्चत्तरशफरयुगाधीनमीनध्वजाङ्कः ॥ १०५ ॥

प्लुष्ट इति ॥ य आत्मभू· काम. स्वैश्चापरोपैर्धनुर्बाणैर्मकरेण मीनरूपेण केतुना ध्वजेनापि सह प्लुष्टो दग्धोभूत्, स कामः, अथानन्तरम् । इदानीमिति यावत् । त्वत्प्रसादात् नोऽस्माकं मानसो मन संबन्धी नन्दनो हर्षक., अथ च मानस पुत्र· सन् मनसि जायतेऽसौ मनसिजस्तद्भावं धत्तां धारयतु । तव संगमवशादानन्दकः कामोऽस्मन्मनसि पुनरुत्पद्यताम् । अत एव मनसिजत्वमपि धारयत्वित्यर्थ. । हे तन्वि, स कामस्ते भ्रूभ्यां धन्वी भवतु । भ्रूभ्यामिति द्विवचनेन पूर्वापेक्षया चापद्वयं सूचितम् । तव सितैः श्वेतैस्तीक्ष्णैश्च स्मितैः कृत्वा जेतार एव जैत्रा एवंभूता भल्ला बाणशल्यानि यस्य एवंविध. स्ताद्भवतु । अत्रापि पूर्वापेक्षयाऽधिकं तीक्ष्णत्वं जैत्रत्वं अनियतसंख्यत्वं च सूचितम् । तव नेत्रे एव चञ्चत्तरं अतिशयेन शोभमानं चपलतरं वा यच्छफरयुगं तस्य अधीनो मीनध्वजलक्षणोऽङ्क· चिह्नं यस्य एवंभूतोऽस्तु । पूर्वं एक एव ध्वजोऽभूत्, इदानीं तु द्वौ मीनध्वजाविति शफरयुगपदेन सूचितम् । त्वयाऽस्मद्वरणे कृते सति पूर्वापेक्षयाऽधिकमाधिक्यः साङ्गो मदनः पुनरुत्पत्स्यते तस्मादस्मान्वृणीष्वेति भावः । अन्यो-

१ 'अत्र कार्यकारणविरोधादिषमोऽलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्रोत्प्रेक्षानुप्रासश्च' इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'यतः' इति जीवातुसंमतः पाठः । ४ 'विधुम्' इति जीवातुसंमतः पाठः । ५ 'अत्र छेकानुप्रासपरिकराप्रमोक्तिरलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । ६ 'असोऽपि नस्मै' इति जीवातुपाठः ।

१ 'अत्र ...' इति साहित्यविद्याधरी ।
२ 'अत्रातिशयोक्तिरलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी ।

ऽपि विनष्टो [illegible] [illegible] । 'न-न्दनो हर्षके सुते' इति विश्वः । [illegible] ॥

स्वप्नेन प्रापितायाः प्रतिरजनि तव श्रीषु मग्नः कटाक्षः
श्रोत्रे गीतामृताब्धौ त्वगपि ननु तनूमञ्जरीसौकुमार्ये।
नासा श्वासाधिवासेऽधरमधुनि रसज्ञा चरित्रेषु चित्तं
तन्नस्तन्वङ्गि कैश्चिन्न करणहरिणैर्वागुरा लङ्घितासि ॥

स्वप्नेनेति ॥ ननु [illegible] प्रतिरजनि रजन्यां रजन्यां स्वप्नेन प्रापितायाः [illegible] श्रीषु शोभासु यस्मान्मग्नः । तथा यस्मात् नः श्रोत्रं कर्णः गीतामृताब्धौ गानरूपसुधासमुद्रे मग्नं । यस्माच [illegible] सुकुमारत्वात् तनूमञ्जरी शरीररूपा [illegible] तस्याः सौकुमार्ये मग्ना । यस्माच नः नासा तव श्वासाधिवासे निःश्वासरूपे [illegible] परिमले मग्ना । यस्माच नः रसज्ञा जिह्वा [illegible] रसं जानातीति वाऽमृते निमग्ना । यस्माच नः चित्तं तव चरित्रेषु [illegible] व्यापारेषु मग्नम् । तत्तस्मात् हे तन्वङ्गि कृशाङ्गि, नोऽस्माकं कैश्चिदपि करणहरिणैरिन्द्रियरूपमृगैर्वागुरा [illegible] न लङ्घितासि नातिक्रान्तासि । वागुरातुल्यया त्वया बद्धानि चक्षुरादीनि षडिन्द्रियाणि त्वद्रूपं स्वं स्वं विषयं प्राप्य [illegible] गन्तुं न शक्नुवन्तीत्यर्थः । स्वप्नेऽप्यस्माभिरन्या न दृष्टेत्येवमनुरागिणोऽस्मान्झटिति वृणीष्वेति भावः । देवानामस्वप्नत्वेऽपि [illegible] सिद्धत्वेनैव दूतेनैवमुक्तम् । प्रतिरजनि स्वप्नेन प्रापिताया [illegible] चिती नाशङ्कनीया । यद्वा विरहवशात्प्रतिकूला रजनी रात्रिर्यस्यास्तादृशी भैमी स्वप्न इव स्वप्नो विपर्ययज्ञानम् । उन्मादावस्थेति यावत् तया प्रापितायाः सर्वत्र दृश्यमानायास्तवेति व्याख्येयम् । रजन्या हरिद्रायाः प्रतिकूला । यद्वा प्रतिकूला रजनी यस्याः गौरत्वातिशयेन जितहरिद्रे भैमीति वा । वागुरापि मृगैर्लङ्घितुं न शक्यते । प्रतिरजनि वीप्सायामव्ययीभावः । पक्षे समासान्तविधेरनित्यत्वात्कबभावः । कैश्चिच्छन्दादपिशब्दो द्रष्टव्यः । तन्वङ्गी 'अङ्गगात्र—' इति ङीष् ॥

इति धृतसुरसार्थवाचिकस्-
ङ्गिजरसनातलपत्रहारकस्य ।
सफलय मम दूततां वृणीष्व
स्वयमवधार्य दिगीशमेकमेषु ॥ १०७ ॥

इतीति ॥ हे भैमि, त्वं मम दूततां सफलय कृतार्थीकुरु । एषु इन्द्रादिषु मध्ये एकं दिगीशं स्वयमवधार्य विचार्य न तु सखीभिः सार्धमित्यर्थः । यस्मिन्ननुरागस्तं वृणीष्व । कस्यचिदेकस्य वरणान्मम दूत्यसाफल्यं कुर्वित्यर्थः । किंभूतस्य मम—इति पूर्वोक्तप्रकारेण धृता सुरसार्थानामिन्द्रादिदेवसङ्घानां वाचिकस्य संदेश-

[illegible] [illegible] । [illegible] ॥

आनन्दयेन्द्रम[illegible] मन्मथमथार्य
केलीभिरन्दर तनूदरि नूतनाभिः ।
आमोदयोज्ज्वलय गमने मनो वा
नो वा गृहाण तरुणं द्युमणेः ॥१०८

आनन्दयेति ॥ हे तनूदरि भैमि, [illegible] [illegible] ॥

श्रीहर्षं कविराजराजिमुकुटालंकारहीरः सुतं
श्रीहीरः सुषुवे जितेन्द्रियचयं मामल्लदेवी च [illegible]
तस्यागादयमष्टमः कविकुलादृष्टाध्वपान्थे महा-
काव्ये चारुणि नैषधीयचरिते सर्गो निसर्गोज्ज्वलः ॥

श्रीहर्षमिति ॥ किंभूते महाकाव्ये—कविकुलेन [illegible] दिनह्राकविमनुष्ठेन [illegible] प्रमेयमार्गेणास्य ग्रन्थे [illegible] पथिके । अपूर्वप्रमेयपरिपुष्टे काव्येऽयमष्टमः सर्गः [illegible] गतः ॥

इति श्रीवेदरकरोपनामकश्रीमन्नरसिंहपण्डितात्मज-
नारायणकृते नैषधीयप्रकाशेऽष्टमः सर्गः ॥

नवमः सर्गः ।

दूतवचनश्रवणानन्तरं किमभूदिति वर्णयितुं नवमं [illegible] मारभते—

इतीयमक्षिभ्रुवविभ्रमेङ्गितै-
स्फुटामनिच्छां विवरीतुमुत्सुका ।
तदुक्तिमात्रश्रवणेच्छयाशृणो-
द्दिगीशसंदेशगिरं न गौरवात् ॥ १ ॥

इतीति ॥ इयं भैमी (इति पूर्वोक्तान्) दिगीशसंदेश-[illegible] दिक्पालानां वाचिकं तस्य नलतुल्यदूतस्योक्तिमात्रस्य श्रवणेच्छयाकर्णनेच्छया शृणोत्, न गौरवात् । इन्द्रादिवाक्यं श्रोतव्येत्यादराच्च श्रुतवती । किंभूता—अक्षिभ्रुवस्य विभ्रमः [illegible] स्पन्दविलासः, तल्लक्षणेनेङ्गितेन स्वाभिप्रायसूचकचेष्टितेन [illegible]

---

१ 'अत्र छेकानुप्रासमहोक्त्यतिशयोक्त्यलङ्काराः स्रग्धरा वृत्तम्' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'लङ्घिता' इति पाठः 'न लङ्घिता न प्रमाऽसि सर्वैरपि प्राप्तिता' इति जीवातुसंमतः । ३ 'अत्र छेकानुप्रासरूपकदीपकालङ्काराः । स्रग्धरावृत्तम्' इति साहित्यविद्याधरी । 'अत्र चतुर्थपादार्थस्य पूर्वपादत्रयवाक्यार्थहेतुकत्वाद्वाक्यार्थहेतुकं काव्यलिङ्गम्, तच्च 'करणहरिणैः' इत्यादिरूपकेण सङ्कीर्यते' इति जीवातुः ।

१ 'अत्र रूपकालङ्कारः । पुष्पिताग्रा वृत्तम्' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'विभ्रमेङ्गितैः' इति जीवातुसंमतः पाठः ।

यामलिप्सां दिक्पालानामनादरं विवरीतुं विशेषेण प्रकटीकर्तुमुत्सुकोत्कण्ठिता । अक्षिणी च भ्रुवौ च 'अचतुर—' इति साधुः ॥

तदर्पितामश्रुतवद्विधाय तां
दिगीशसंदेशमयीं सरस्वतीम् ।
इदं तमुर्वीतलशीतलद्युतिं
जगाद वैदर्भनरेन्द्रनन्दिनी ॥ २ ॥

तदिति ॥ वैदर्भनरेन्द्रनन्दिनी भैमी उर्वीतले भूतले आह्लादकत्वाच्छीतलद्युतिं चन्द्रं तं नलं इदं वक्ष्यमाणं जगाद । किं कृत्वा—तेन दूतेनार्पितामुक्तां तां दिगीशसंदेशमयीं दिक्पालवाचिकबहुलां सरस्वतीं वाणीमनादरात्प्रत्युत्तराभावात् अश्रुतवदश्रुतेन तुल्यं वर्तते । अनाकर्णितामिव विधाय । प्रत्युत्तरमदत्त्वा स्वमनीषितमुक्तवतीत्यर्थः ॥

मयाङ्ग पृष्टः कुलनामनी भवा-
नमू विमुच्यैव किमन्यदुक्तवान् ।
न मह्यमत्रोत्तरधारयस्य किं
ह्रियेऽपि सेयं भवतोऽधमर्णता ॥ ३ ॥

मयेति ॥ अङ्ग दूत, मया भवान् कुलनामनी पृष्टः सन् अमू कुलनामनी विमुच्यान्यदेव दिगीशसंदेशाद्यप्रस्तुतमेव किमुक्तवान् । अयुक्तमेतदित्यर्थः । अत्र कुलनामप्रश्नविषये मह्यमुत्तरधारयस्य प्रत्युत्तरलग्नकस्य भवतोऽपि सेयं प्रस्तुताधमर्णता ह्रिये न किम् । प्रश्नोत्तरमददतः परमन्यस्यापि ह्रीर्भवति उत्तमस्य तव कथं नेति । तस्मात्कुलनामनी कथयेति भावः । ऋणापाकरणे समर्थोऽन्योऽपि तदनपाकरणाल्लज्जापदं भवति । निषेधमात्रवाचिनो नकारस्य प्रथमान्तत्वमेव च युक्तमिति 'सपूर्वायाः प्रथमाया विभाषा' इति वैकल्पिकत्वान्नवादेशाभावः । धारयतीति धारयः 'अनुपसर्गाल्लिम्पविन्द—' इति शः । 'उत्तरस्य धारयः' इति समासः ॥

अदृश्यमाना क्वचिदीक्षिता क्वचि-
न्ममानुयोगे भवतः सरस्वती ।
क्वचित्प्रकाशां क्वचिदस्फुटार्णसं
सरस्वतीं जेतुमनाः सरस्वतीम् ॥ ४ ॥

अदृश्येति ॥ भवतः सरस्वती वाणी सरस्वतीं नाम्ना सरस्वतीं नदीं जेतुमनाः । तत्तुल्या भवतीत्यर्थः । किंभूतां सरस्वतीम्—क्वचिद्देशविशेषे प्रकाशां प्रकटजलाम्, क्वचिदस्फुटमप्रकटं अर्णं उदकं यस्यास्ताम् । किंभूता तव सरस्वती—क्वचित्कुलनामविषये ममानुयोगे प्रश्ने उत्तरादानाददृश्यमाना गुप्ता, क्वचित् कुत आगतोऽसीति मम प्रश्ने ईक्षिता उत्तरदानात्प्रकटा । कुलनामकथनात्स्फुटं प्रकटयेति भावः । 'सरस्वती नदीभेदे गोवाग्देवतयोरपि' इति विश्वः ॥

गिरः श्रुता एव तव श्रवःसुधाः
श्लथा भवन्नाम्नि तु न श्रुतिस्पृहा ।
पिपासुता शान्तिमुपैति वारिजा
न जातु दुग्धान्मधुनोऽधिकादपि ॥ ५ ॥

गिर इति ॥ अतिमधुरत्वात् श्रवसोः कर्णयोः सुधा अमृतरूपास्तव गिरः श्रुता एव यद्यपि श्रुतास्तथापि तु पुनस्तव नाम्नि विषये श्रुतिस्पृहा श्रवणेच्छा न श्लथा शान्ता नाभूत् । अतस्तदपि कथयेति भावः । अतिमधुरवाणीसमाकर्णने कथं न शान्तेत्याशङ्कायां हेतुमाह—वारिजा उदकसंबन्धिनी पिपासुता पानेच्छा अधिकादुदकापेक्षयाऽतिमधुराद्दुग्धान्मधुनोऽपि जातु कदाचिदपि शान्तिं नोपैतीत्याभाणकः । तस्माद्युक्तमेतदित्यर्थः । अधिकादपि जलापेक्षया बहुपीतादपि दुग्धान्मधुनो चेति वा । दुग्धापेक्षयाऽधिकान्मधुनोऽपीति वा । दुग्धान्न शाम्यति, नापि मधुनः, अधिकादप्यमृतादपि न शाम्यतीति वा । दुग्धमधुभ्यामधिकादमृतादपि न शाम्यति । अति बहु किं वक्तव्यम् ॥

बिभर्ति वंशः कतमस्तमोपहं
भवादृशं नायकरत्नमीदृशम् ।
तमन्यसामान्यधियावमानितं
त्वया महान्तं बहु मन्तुमुत्सहे ॥ ६ ॥

बिभर्तीति ॥ सूर्यादिवंशमध्ये कतमो वंशः भवादृशमीदृशं हृद्याद्यतिशयत्वेन वर्णयितुं शक्यं न त्वयस्यवस्यवत्, तम ईश्वरगुणस्तदपहन्ति निरस्करोति [illegible], शोकापनुदं वा, नायकरत्नं बिभर्ति । यत्र त्वमुत्पन्नः स कतमो वंश इति प्रश्नः । अन्यसामान्यधियान्यवंशतुल्यत्वबुद्ध्यावमानितं निरस्कृतमेवंगुणविशिष्टेन त्वया कृत्वा महान्तमन्युमन्तं तं वंशं बहु अतितरां मन्तुं संमानयितुमहमुत्साहवत्यस्मि । अनन्यतुल्यत्वेन पूजयितुमिच्छामि । वंशं कथयेति भावः । अथ च—त्वमेव [illegible] तमसोऽपनिराकरणसमर्थं लोकोत्तरं हारमध्यगोरुं रत्नं (यो) वंशो धारयति तं वंशमन्यतुल्यत्वबुद्ध्या प्रथमं निरस्करोति, पश्चात्तद्गुणं दृष्ट्वा तस्य वंशो भूयान्मानं क्रियते तद्वत् । 'वंशोऽस्मि' रत्नोत्पत्तिर्दिवस्त्वा । तमोऽन्धकारे स्वर्भानौ तमः शोके गुणान्तरे,' 'नायको नेतरि श्रेष्ठे हारमध्यमणावपि' इति विश्वः । 'रत्नं स्वजातिश्रेष्ठेऽपि' इत्यमरः । वन्योरैक्यम्, 'मन्तुरपराधमन्तौ' इति [illegible] ॥

इतीरयित्वा विरतां न तां पुन-
र्गिरानुजग्राहतरां नराधिपः ।
विरस्य विश्रान्तवतीं वराश्रये
घनाघनश्यानकमण्डलीमिव ॥ ७ ॥

१ [illegible] माहिराविदादर्शी । २ [illegible] माहे पाविद्यादर्शी । [illegible] १० माहिश्विद्यादर्शी । [illegible] माहेन्द्रविद्यादर्शी । [illegible] [illegible] चेदाह ।

[illegible] न हिन्दविद्यादर्शी ।

इतीति ॥ न नराधिपो नल इति पूर्वोक्तमीरयित्वोक्त्वा विरता विश्रान्ता तां भैमीं गिरा वाचा पुनरनुजग्राहतरामति- [illegible]नवान् । उवाचेत्यर्थः । तां प्रति तस्य वंशकथनवचन- [illegible] । क इव—नवाम्बुदे ग्रीष्मान्ते प्रावृषि घनाघनो वर्षुको मेघः चातकमण्डलीमिव । किं कृत्वा—पिपासावशाद्वि- [illegible] विश्रान्तवतीं विश्रान्ताम् । 'शक्रधातुकमत्तभवपु- [illegible]' इत्यमरः । 'चरिचलि-' इत्यादिना द्वित्वे [illegible] च अनुवर्तमाने 'हन्तेर्घत्वं च' इति साधुः ॥

अये ममोदासितमेव जिह्वया
द्वयेऽपि तस्मिन्ननतिप्रयोजने ।
गरौ गिरः पल्लवनार्थलाघवे
मितं च सारं च वचो हि वाग्मिता ॥८॥

[illegible]

[illegible] ॥ ९ ॥

[illegible]

व्याख्यानान्तरं तथा ज्यायो नेत्युपेक्षितम् । [illegible] निवासे रोगापनयने च' इत्यस्य लुङि रूपम् । [illegible]त्वादसदः शेषः । युष्मदस्मदोः शब्दपरत्वादादेशाभावः ।

नामाकथने हेतुमुक्त्वा कुलाकथने हेतुमाह—

यदि स्वभावान्मम नोज्ज्वलं कुलं
ततस्तदुद्भावनमौचिती कुतः ।
अथावदातं तदहो विडम्बना
तथा कथा प्रेष्यतयोपसेदुषः ॥ १० ॥

यदीति ॥ मम कुलं स्वभावाद्यदि उज्ज्वलं निर्मलं न [illegible] सदोषस्य तस्य कुलस्योद्भावनं कथनं मम कुतः [illegible] पितु तादृशस्य कथनमयुक्तमित्यर्थः । अथ अवदातं [illegible] प्रेष्यतया परदूतत्वेनोपसेदुष आगतस्य मम तथा [illegible] तादृक्प्रसिद्धनिर्दोषवंशकथा सा विडम्बना, अतो [illegible] हास्योपहास इत्यर्थः । उपहासभिया तत्कथनं प्रेष्यस्य अनुचित- मित्यर्थः । अवदातम् 'दैप् शोधने' । उपसेदुषः, '[illegible]' इति क्वसुः ॥

उपसंहरति—

इति प्रतीत्यैव मयावधीरिते
तथापि निर्बन्धरसो न शोभते ।
हरित्पतीनां प्रतिवाचिकं प्रति
श्रमो गिरां ते घटते हि संप्रति ॥

इतीति ॥ पूर्वोक्तप्रकारेण [illegible] प्रतीत्यैव विचार्यैव मयावधीरिते कुलनामप्रश्ने [illegible] नैव आग्रहे रसः प्रीतिः न शोभते । न युज्यते । [illegible] हि [illegible] संप्रति इदानीं हरित्पतीनामिन्द्रादीनां प्रति [illegible] पुनः प्रत्युद्दिश्य ते तव गिरां श्रमः प्रयासो घटते । [illegible] निर्बन्धं कुलनामप्रश्ने आग्रहं त्यक्त्वा शीघ्रं [illegible] देहीति भावः ॥

तथापि निर्बध्नति तेऽथवा स्पृहा-
मिदानुबन्ध [illegible] न हि [illegible]
हिमांशुवंश्य [illegible] मां
निशम्य किं नाम्नि फलं [illegible]

[illegible]

निर्वन्धो यस्य. सा एवंभूता किं नास्ति न भवति, अपितु फलितनिर्बन्धा भव । निशम्यैवेति वा योजना । चन्द्रवंशे बहवो विख्यातास्तन्मध्येऽहं प्रसिद्धो न भवामीति करीरपदेन स्वं गोपायति । 'फलेग्रहिरात्मंभरिश्च' इति साधुः । 'स्यादवन्ध्यः फलेग्रहिः' इत्यमरः ॥

नाम्नस्त्वत्सन्तनकथनीयत्वमाह—

महाजनाचारपरम्परेदृशी
स्वनाम नामाददते न साधवः ।
अतोऽभिधातुं न तदुत्सहे पुन-
र्जनः किलाचारमुचं विगायति ॥ १३ ॥

महेति ॥ नाम प्रसिद्धौ । यत् साधवः स्वनाम न आददते न कथयन्ति ईदृशी महाजनानामाचारपरम्परा यतः, अत कारणात्स्वनामाभिधातुं वक्तुं नोत्सहे नेच्छामि । कुल कथित, नाम न कथनीयमित्यर्थः । अत्र हेतुः–किल यस्माद् जन आचारमुचं पुरुषं पुनः विगायति निन्दति । अतो न कथ्यत इत्यर्थः । 'आत्मनाम गुरोर्नाम नामातिकृपणस्य च । आयुष्कामो न गृह्णीयाज्ज्येष्ठापत्यकलत्रयोः ॥' इति सदाचारो मूलम् । आददते 'आङो दोऽनास्यविहरणे' इति तङ् ॥

अदोऽयमालप्य शिखीव शारदो
बभूव तूष्णीमहितापकारकः ।
अथास्यरागस्य दधा पदेपदे
वचांसि हंसीव विदर्भजाददे ॥ १४ ॥

अद इति ॥ अयं नल अदः पूर्वोक्तं वचनमालप्योक्त्वा तूष्णीं बभूव । किंभूत.—शारदो निपुणो हिंसाप्रदो वा । अत एव—अहिता. शत्रवस्तेषामपकारकः । कइव—शारद शरत्संबन्धी शिखीव मयूर इव. यथा—अहीनां सर्पाणां तापं करोति एवंभूतो मयूरः प्रावृषि रतं कृत्वा शरदि मूकीभवति । अथानन्तरं च आस्यरागस्य मुखलौहित्यस्य पदेपदे प्रतिचरणं दधा धारयित्री हंसीव विदर्भजा वचांस्याददे । उवाचेत्यर्थ. । किंभूता इयम्—अस्य नलस्य पदेपदे सुप्तिङन्तरूपे रागस्य मधुरत्वादनुरागस्य दधा धारयित्री । आस्यस्येव राग.. तस्य दधा वा हंसी । प्रावृषि मयूरो मधुरस्वर', शरदि हंसी मधुरस्वरा । आस्ये चञ्चौ चरणयोश्च लोहिता भवति । दधेति ददातिदधात्योर्विभाषा' इति श. । रागस्य कर्मणि षष्ठी ॥

सुधांशुवंशाभरणं भवानिति
श्रुतेऽपि नापैति विशेषसंशयः ।
कियत्सु मौनं विवता कियत्सु वा-
ग्महत्यहो वञ्चनचातुरी तव ॥ १५ ॥

सुधेति ॥ भवान् हिमांशुवंशस्याभरणमिति श्रुतेऽपि नलो वान्यो वा कश्चनेति विशेषविषयः संशयो नापैति न गच्छति । तस्मान्नामापि वदेत्यर्थः । कियत्सु द्वित्रेषु नामादिप्रश्नेषु मौनं प्रत्युत्तरादानं, कियत्सु किमर्थमागतोसीत्यादिषु प्रश्नेषु वाक् वितता अप्रस्तुतबहुदेवसदेशकथनरूपा अहो आश्चर्यकारिणी महती तव वञ्चनचातुरी । ईदृश प्रतारको न दृष्टचर इति भाव. । वंशे च मुक्तारूपमाभरणं भवति ॥

त्वया नाम्न्यकथिते सति मयापि प्रत्युत्तरं न दातव्यमित्याह—

मयापि देयं प्रतिवाचिकं न ते
स्वनाम मत्कर्णसुधामकुर्वते ।
परेण पुंसा हि ममापि संकथा
कुलाबलाचारसहासनासहा ॥ १६ ॥

मयेति ॥ स्वनाम मम कर्णयो. सुधारूपमकुर्वते स्वनाम न कथयते ते तुभ्यं मयापि प्रतिवाचिकं प्रत्युत्तरं न देयं दातुमनुचितम् । तत्र हेतुमाह—हि यस्मात् परेण पुंसा परपुरुषेण सह ममापि संकथा सम्यग्गोष्ठी कुलाबला कुलस्त्री तस्या आचारेण सहासनमेकस्मिन्नासन उपवेशनं तस्यासहा । पतिव्रताचारपरपुरुषकथयोः सहानवस्थानलक्षणो विरोध इत्यर्थ । यथा त्वया सदाचारभङ्गभीत्या नाम न कथ्यते, तथा मयापि स्त्रीकुलाचारभङ्गभीत्या स्वाभिप्रायो न कथ्यत इति प्रतिवन्दीत्यर्थः ॥

हृदाभिनन्द्य प्रतिबन्द्यनुत्तरः
प्रियागिरः सस्मितमाह स स्म ताम् ।
वदामि वामाक्षि परेषु मा क्षिप
स्वमीदृशं माक्षिकमाक्षिपद्वचः ॥ १७ ॥

हृदेति ॥ स नल सस्मितं यथा तथा तां भैमीमाह स्मावोचत् । किं कृत्वा—प्रियागिर भैमीवचांसि प्रिया मनोज्ञा वा गिरः साधूक्तमिति हृदा मनसाभिनन्द्य स्तुत्वा । किंभूत.—कुलस्त्रीणामाचारानुचितं परपुरुषसंवादमहमपि न करोमीति प्रतिवन्दी तया तस्या सकाशाद्वा अनुत्तर उत्तरहीनः । ईदृग्वक्रोक्तिप्रतिबन्द्यादिचातुर्यं कला अपि नालीलाश्चर्यवशात्स्मितपूर्वाभिभाषित्वम् । तदेवाह—हे वामाक्षि सुनेत्रे, कटाक्षविक्षेपाद्वक्रनेत्रे वा अहं वदाम्युपदिशामि—त्वं माक्षिक मधु आक्षिपत्तिरस्कुर्वद् अतिमधुरमीदृश प्रतिबन्द्यादिरूपं वचनं परेष्विन्द्रादिष्वनिरीक्षेपु माद्दशेषु मा क्षिप । तानेव प्रत्येवं वदितुं युक्तम्, न तु मां प्रतीति प्रतिवन्दीं मुक्त्वा ऋजुमार्गेणैव प्रत्युत्तरं देहीति भाव । सस्मितं यथा तथा माक्षिकमाक्षिपत् वचनमाह स्मेत्यन्वय । ईदृशं त्वं इन्द्रादिदूतत्वेनामीषं पुरुषं परपुरुषेषु मत्वे मा क्षिप । येन सह संकथया पातिव्रत्यभङ्गप्रसङ्गस्तादृशोऽहं न भवामि । किं विन्द्रादिदूतत्वात्तदीय एवेति मद्युत्तरे त्वयेऽपि न पातिव्रत्यक्षतिरिति भाव इति वा । माक्षिकमाक्षिपद्वचः परेषु मा क्षिप । किं तु मयि क्षिपेति वा । मयि परबुद्धि मा कुर्विति मद्गृ परमाहमिति अर्थादान कथितमिति वा । वदामि नाम कथयामि संकल्पेषु अयं महान् इति मा क्षिपेति वा । सर्वथाऽप्यत्र एनेत्य.।

---

१ 'अत्र ....' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्र ....' इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'अत्र ....' इति साहित्यविद्याधरी ।

१ 'अत्र ....' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्र ....' इति साहित्यविद्याधरी ।

इतीति ॥ स नराधिपो नल इति पूर्वोक्तमीरयित्वोक्त्वा विरतां विश्रान्तां तां भैमीं गिरा वाचा पुनरनुजग्राहतरामति तरामनुगृहीतवान् । उवाचेत्यर्थः । तां प्रति तस्य वंशकथनवचनमेवानुग्रहः । कः कामिव—तपात्यये ग्रीष्मान्ते प्रावृषि घनाघनो वर्षुको मेघः चातकमण्डलीमिव । किं कृत्वा—पिपासावशाच्छ्रित्य शब्दित्वा विश्रान्तवतीं विश्रान्ताम् । 'शक्रवातुकमत्तस्वर्षुकाब्दा घनाघनाः' इत्यमरः । 'चरिचलि–' इत्यादिना द्वित्वे आगागमे च अनुवर्तमाने 'हन्तेर्घत्वं च' इति साधुः ॥

अये ममोदासितमेव जिह्वया
द्वयेऽपि तस्मिन्ननतिप्रयोजने ।
गरौ गिरः पल्लवनार्थलाघवे
मितं च सारं च वचो हि वाग्मिता ॥८॥

अये इति ॥ अये भैमि, मम जिह्वया तस्मिन्कुलनामलक्षणे द्वयेऽपि उदासितमेवोदासीनतयैव जातम् । यतः—अनतिप्रयोजनेऽनिशयितप्रयोजनशून्ये । निरर्थकत्वान्मया द्वयं न कथितमिति भावः । निष्प्रयोजनेऽपि पृष्टे प्रत्युत्तरं दातव्यमित्याशङ्क्याह—पल्लवनं अल्पेऽपि प्रमेये बहुशब्दरचनं अर्थलाघवमर्थसंकोचश्च द्वे अपि गिरो वाण्या गरौ विषतुल्यौ दोषौ । अविचार्यैव विषं यथा त्यज्यते तथैते अपि त्याज्ये इत्यर्थः । तस्मान्निरर्थकं न प्रष्टव्यं, पृष्टमपि प्रत्युत्तरार्हं न भवतीति मज्जिह्वयोदासितमिति भावः । दोषत्वमेव समर्थयति—हि यस्मात् मितं च शब्दतः, सारं चार्थतः, यद्वचः सैव वाग्मिता पण्डितता । तद्विपरीतस्य दोषवत्त्वं स्फुटमेवेत्यर्थः । चौ सामस्त्यं सूचयतः । उदासितम्, भावे क्तः । पल्लवशब्दो लक्षणया विस्तारवाची तस्मात् 'तत्करोति—' इति ण्यन्तात्ल्युट् । 'ण्यासश्रन्थः–' इति युच् वा ॥

नाम्नोऽतिप्रयोजनत्वाभावं समर्थयते—

वृथा कथेयं मयि वर्णपद्धतिः
कयानुपूर्व्या समकेति केति च ।
क्षमे समक्षव्यवहारमावयोः
पदे विधातुं खलु युष्मदस्मदी ॥ ९ ॥

वृथेति ॥ हे भैमि, मयि का वर्णपद्धतिः वर्णपङ्क्तिः समकेति संकेतिता । कया च आनुपूर्व्या परिपाट्या संकेतिता । चकारः प्रश्नसमुच्चयार्थः । नकाराकारलकाराकारविसर्जनीयात्मिका संज्ञा संकेतिता । किं तत्रापि तद्विपरीता लकारादिरूपा वा इयं कथा गोष्ठी निष्प्रयोजना । नामसंज्ञानविरहे व्यवहारसिद्धिः कथमित्यत आह—खलु यस्मात् आवयोस्तव मम च समक्षं प्रत्यक्षं व्यवहारं विधातुं कर्तुं साधयितुं युष्मदस्मदी पदे युष्मदस्मच्छब्दौ क्षमे समर्थे । परोक्षव्यवहार एव हि संज्ञा सप्रयोजना, प्रत्यक्षव्यवहारे च त्वमेव इदं, अहमेतत् करिष्यामीति युष्मदस्मच्छब्दाभ्यामेव कार्यसिद्धेः पूर्वोक्ता कथा निष्प्रयोजनैव । यद्वा चकारात्कुलप्रश्नोऽपि वृथेत्यर्थः । यथा नामप्रश्नः । उत्तरश्लोकेन कुलस्य वृत्तान्तत्वात् व्याख्यानान्तरं तथा ज्यायो नेत्युपेक्ष्यम् । समकेतीति [illegible] निवासे रोगापनयने च' इत्यस्य लुङि रूपम् । आनुपूर्व्येति [illegible] त्वादस्मदः शेषः । युष्मदस्मदी शब्दपरत्वादादेशाभावः ।

नामाकथने हेतुमुक्त्वा कुलाकथने हेतुमाह—

यदि स्वभावान्मम नोज्ज्वलं कुलं
ततस्तदुद्भावनमौचिती कुतः ।
अथावदातं तदहो विडम्बना
तथा कथा प्रेष्यतयोपसेदुषः ॥ १० ॥

यदीति ॥ मम कुलं स्वभावाद्यदि उज्ज्वलं निर्मलं न [illegible] सदोषस्य तस्य कुलस्योद्भावनं कथनं मम कुतः कथमौचिती [illegible] पितु तादृशस्य कथनमयुक्तमित्यर्थः । अथ अवदातं तत्कुलं [illegible] प्रेष्यतया परदूतत्वेनोपसेदुष आगतस्य मम तथा तादृशी [illegible] तादृक्प्रसिद्धनिर्दोषवंशकथा सा विडम्बना, अहो आश्चर्यम् । [illegible] हासुपहास्य इत्यर्थः । उपहास्यभिया तत्कथनं प्रेष्यस्य ममानुचित मित्यर्थः । अवदातम् 'दैप् शोधने' । उपसेदुषः, 'भाषायां सद–' इति क्वसुः ॥

उपसंहरति—

इति प्रतीत्यैव मयावधीरिते
तथापि निर्बन्धरसो न शोभते ।
हरित्पतीनां प्रतिवाचिकं प्रति
श्रमो गिरां ते घटते हि संप्रति ॥ ११ ॥

इतीति ॥ पूर्वोक्तप्रकारेण वैयर्थ्येनानौचित्येन च [illegible] प्रतीत्यैव विचार्यैव मयावधीरिते कुलनामप्रश्नद्वयेऽपि तथापि निर्बन्धे आग्रहे रसः प्रीतिः न शोभते । न युक्तेत्यर्थः । [illegible] हि यस्मात्संप्रति इदानीं हरित्पतीनामिन्द्रादीनां प्रतिवाचिकं प्रत्युत्तरं प्रत्युद्दिश्य ते तव गिरां श्रमः प्रयासो घटते । [illegible] निरर्थककुलनामप्रश्ने आग्रहं त्यक्त्वा शीघ्रं दिक्पालानां [illegible] देहीति भावः ॥

तथापि निर्बध्नति तेऽथवा स्पृहा-
मिहानुबन्धे मितया न किं गिरा ।
हिमांशुवंशस्य करीरमेव मां
निशम्य किं नासि फलेग्रहिर्ग्रहा ॥ १२ ॥

तथेति ॥ अथवा हे तथापि कुलनामाकथनकारणं [illegible] पुनस्तत्कथनविषये निर्बध्नाति आग्रहशालिनि भैमि, अहं [illegible] प्रश्ने तव स्पृहामिच्छां मितया गिरा स्वल्पेन वचनेन किं न पूरयामि, अपि तु पूरयामि । इयमेव एकनामग्रहः [illegible] त्वया नु न परित्यज्यते, ततो मयैव न्यस्यते इति [illegible] चितम् । मितमाह—त्वं हिमांशुवंशस्य चन्द्रवंशस्य [illegible] मेव मां निशम्याकर्ण्य फलं गृह्णातीति फलेग्राहिः [illegible]

---

१ [illegible] इति सुधाविलासः । २ 'अत्र [illegible]नुप्रासोऽलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'अत्र [illegible]लंकारः' इति साहित्यविद्याधरी ।

१ 'अत्र काव्यलिङ्गमलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्र [illegible] हेत्वलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी ।

निर्बन्धो यस्या सा एवंभूता किं नासि न भवसि, अपितु फलितनिर्बन्धा भव । निशम्यैवेति वा योजना । चन्द्रवंशे बहवो विख्यातास्तन्मध्येऽहं प्रसिद्धो न भवामीति करीरपदेन स्वं गोपायति । 'फलेग्रहिरात्मंभरिश्च' इति साधु. । 'स्यादवन्ध्यः फलेग्रहि.' इत्यमरः ॥

नाम्नस्त्वत्यन्तमकथनीयत्वमाह—

महाजनाचारपरम्परेदृशी
स्वनाम नामाददते न साधवः ।
अतोऽभिधातुं न तदुत्सहे पुन-
र्जनः किलाचारमुचं विगायति ॥ १३ ॥

महेति ॥ नाम प्रसिद्धौ । यत् साधवः स्वनाम न आददते न कथयन्ति ईदृशी महाजनानामाचारपरम्परा यत., अतः कारणात्स्वनामाभिधातुं वक्तुं नोत्सहे नेच्छामि । कुलं कथित, नाम न कथनीयमित्यर्थः । अत्र हेतु.–किल यस्मात् जन आचारमुच पुरुषं पुन. विगायति निन्दति । अतो न कथ्यत इत्यर्थ । 'आत्मनाम गुरोर्नाम नामातिकृपणस्य च । आयुष्कामो न गृह्णीयाज्ज्येष्ठापत्यकलत्रयोः ॥' इति सदाचारो मूलम् । आददते 'आङो दोऽनास्यविहरणे' इति तङ् ॥

अदोऽयमालप्य शिखीव शारदो
बभूव तूष्णीमहितापकारकः ।
अथास्यरागस्य दधा पदेपदे
वचांसि हंसीव विदर्भजाददे ॥ १४ ॥

अद इति ॥ अयं नल अदः पूर्वोक्तं वचनमालप्योक्त्वा तूष्णीं बभूव । किंभूत —शारदो निपुणो हिंसाप्रदो वा । अत एव—अहिता. शत्रवस्तेषामपकारकः । कइव—शारद शरत्संबन्धी शिखीव मयूर इव, यथा—अहीनां सर्पाणां तापं करोति एवंभूतो मयूरः प्रावृषि रतं कृत्वा शरदि मूकीभवति । अथानन्तरं च आस्यरागस्य मुखलौहित्यस्य पदेपदे प्रतिचरणं दधा धारयित्री हंसीव विदर्भजा वचांस्याददे । उवाचेत्यर्थ. । किंभूता इयम्—अस्य नलस्य पदेपदे सुप्तिङन्तरूपे रागस्य मधुरत्वादनुरागस्य दधा धारयित्री । आस्यस्यैव राग॰, तस्य दधा वा हंसी । प्रावृषि मयूरो मधुरस्वरः, शरदि हंसी मधुरस्वरा । आस्ये चञ्च्वोश्चरणयोश्च लोहिता भवति । दधेति 'ददातिदधात्योर्विभाषा' इति श. । रागस्य कर्मणि षष्ठी ॥

सुधांशुवंशाभरणं भवानिति
श्रुतेऽपि नापैति विशेषसंशयः ।
कियत्सु मौनं वितता कियत्सु वा-
ग्महत्यहो वञ्चनचातुरी तव ॥ १५ ॥

सुधेति ॥ भवान् हिमांशुवंशस्याभरणमिति श्रुतेऽपि नलो वान्यो वा कश्चनेति विशेषविषयः संशयो नापैति न गच्छति । तस्मान्नामापि वदेत्यर्थः । कियत्सु द्वित्रेषु नामादिप्रश्नेषु मौनं प्रत्युत्तरादानं, कियत्सु किमर्थमागतोसीत्यादिषु प्रश्नेषु वाक् वितता अप्रस्तुतयदुदेवसदेशकथनरूपा अहो आश्चर्यकारिणी महती तव वञ्चनचातुरी । ईदृश प्रतारको न दृष्टचर इति भाव. । वंशे च मुक्तारूपमाभरणं भवति ॥

त्वया नाम्न्यकथिते सति मयापि प्रत्युत्तर न दातव्यमित्याह—

मयापि देयं प्रतिवाचिकं न ते
स्वनाम मत्कर्णसुधामकुर्वते ।
परेण पुंसा हि ममापि संकथा
कुलावलाचारसहासनासहा ॥ १६ ॥

मयेति ॥ स्वनाम मम कर्णयो. सुधारूपमकुर्वते स्वनाम न कथयते ते तुभ्यं मयापि प्रतिवाचिकं प्रत्युत्तर न देयं दातुमनुचितम् । तत्र हेतुमाह—हि यस्मात् परेण पुंसा परपुरुषेण सह ममापि संकथा सम्यग्गोष्ठी कुलावला कुलस्त्री तस्या आचारेण सहासनमेकस्मिन्नासन उपवेशन तस्यासहा । पतिव्रताचारपरपुरुषकथयो सहानवस्थानलक्षणो विरोध इत्यर्थ. । यथा त्वया सदाचारभङ्गभीत्या नाम न कथ्यते, तथा मयापि स्त्रीकुलाचारभङ्गभीत्या स्वाभिप्रायो न कथ्यत इति प्रतिवन्दीत्यर्थ. ॥

हृदाभिनन्द्य प्रतिवन्द्यनुत्तरः
प्रियागिरः सस्मितमाह स स्म ताम् ।
वदामि वामाक्षि परेषु मा क्षिप
स्वमीदृशं माक्षिकमाक्षिपद्वचः ॥ १७ ॥

हृदेति ॥ स नल सस्मितं यथा तथा तां भैमीमाह स्मावोचत् । किं कृत्वा—प्रियागिर भैमीवचांसि प्रिया मनोज्ञा वा गिर. साधूक्तमिति हृदा मनसाभिनन्द्य स्तुत्वा । किंभूत॰—कुलस्त्रीणामाचारानुचितं परपुरुषसंवादमहमपि न करोमीति प्रतिवन्दी तया तस्या सकाशाद्वा अनुत्तर उत्तरहीनः । ईदृग्वक्रोक्तिप्रतिवन्द्यादिचातुर्यं कस्या अपि नास्तीत्याश्चर्यवशात्स्मितपूर्वाभिभाषित्वम् । तदेवाह—हे वामाक्षि सुनेत्रे, कटाक्षविक्षेपाद्वक्रनेत्रे वा अहं वदाम्युपदिशामि—त्वं माक्षिकं मधु आक्षिपत्तिरस्कुर्वत् अतिमधुरमीदृश प्रतिवन्द्यादिरूपं वचनं परेष्विन्द्रादिव्यतिरिक्तेषु मादृशेषु मा क्षिप । तानेव प्रत्येवं वदितुं युक्तम्, न तु मां प्रतीति प्रतिवन्दीं मुक्त्वा ऋजुमार्गेणैव प्रत्युत्तरं देहीति भाव. । सस्मितं यथा तथा माक्षिकमाक्षिपत् वचनमाह स्मेत्यन्वय. । ईदृशं त्वं इन्द्रादिदूतत्वेनात्मीयं पुरुषं परपुरुषेषु मध्ये मा क्षिप । येन सह संकथया पातिव्रत्यभङ्गप्रसङ्गस्तादृशोऽहं न भवामि । किं त्विन्द्रादिदूतत्वात्त्वदीय एवेति मद्युत्तरे दत्तेऽपि न पातिव्रत्यक्षतिरिति भाव इति वा । माक्षिकमाक्षिपद्वच. परेषु मा क्षिप । किं तु मयि क्षिपेति वा । मयि परबुद्धिं मा कुर्विति नल एवाहमिति अर्थाद्वान कथितमिति वा । वदामि नाम कथयामि परेष्वन्येषु अयं नलादन्य इति मा क्षिपेति वा । मदेथा... नल एवेत्यर्थः ।

१ 'अत्र छेकानुप्रासोऽलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्र काव्यलिङ्गमर्थान्तरन्यासश्चालंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'अत्र हे... पोपमालंकारः' इति साहित्यविद्याधरी ।

१ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्र [illegible]लंकारः' इति साहित्यविद्याधरी ।

व्याख्यानान्तरं क्लिष्टत्वादुपेक्ष्यम्। वामाक्षि, बहुव्रीहौ षचि पित्त्वान्ङीषि नदीत्वाद्ध्रस्वः। मा क्षिप पूर्ववल्लोट् ॥

करोषि नेमं फलिनं मम श्रमं
दिशोऽनुगृह्णासि न कंचन प्रभुम्।
त्वमित्थमर्हासि सुरानुपासितुं
रसामृतस्नानपवित्रया गिरा ॥ १८ ॥

करोषीति ॥ त्वम् इमं (स्वं स्वीयं) मम श्रमं फलिनं सफलं न करोषि प्रश्नकाकुः। अपितु कुर्विति। तथा—दिशः कंचन प्रभुं नानुगृह्णासि, अपि तु स्ववरेणानुगृहाण। चतुर्णां मध्येऽन्यतमस्यापि वरणेन मम श्रमं सफलयेत्यर्थः। इत्थं प्रतिवन्दीरूपेण प्रकारेण रसो माधुर्यं तल्लक्षणममृतं तेन यत्स्नानं तेन पवित्रया गिरा सुरान् त्वमुपासितुमर्हा योग्यासि। एवंविधां वाणीं तान् प्रति संदेशयेति भावः। यथा गिरा मां संतोषयसि तथा देवानपि संतोषयेत्यर्थः ॥

सुरेषु संदेशयसीदृशीं बहुं
रसस्रवेण स्तिमितां न भारतीम्।
मदर्पिता दर्पकतापितेषु या
प्रयाति दावार्दितदाववृष्टिताम् ॥ १९ ॥

सुरेष्विति ॥ हे भैमि, त्वं बहुं विपुलार्थां रसस्रवेण माधुर्यद्रवेण स्तिमितामार्द्राम् अतिमरसामनुरागबाहुल्येन चार्द्रां वक्रोक्तिप्रतिबन्ध्यादिरूपां भारतीं वाणीं सुरेषु देवेषु न संदेशयसि, अपि तु तान्प्रत्येतं संदेशं कुरु। या वाणी मय्यर्पिता संदेशरूपेण, मया चार्पिता कथिता सती दर्पकतापितेषु कामपीडितेषु सुरेषु दावेन वनवह्निनार्दितो दावो वनं तस्य वृष्टितां प्रयाति। दह्यमानस्य वनस्य यद्वद्वृष्टिर्यथा सुखाय भवति, तथा कामपीडितानां तेषां तव वाणी सुखाय भविष्यति। तस्मादेवं कुर्विति भावः। प्रयाति, वर्तमानसामीप्ये लट् ॥

तेषां कामपीडां स्वनिन्दां चाह—

यथायथेह त्वदुपेक्षयानया
निमेषमप्येष जनो विलम्बते।
तथा शरव्यीकरणे दिवौकसां
तथातथाद्य त्वरते रतेः पतिः ॥ २० ॥

यथेति ॥ एष मल्लक्षणो जनोऽनया प्रत्युत्तरदानरूपया त्वदुपेक्षया [illegible] निमेषपरिमितं कालमपि यथायथा यावत् [illegible] तव संनिधौ विलम्बते कालक्षेपं करोति तथातथा [illegible] रतेः पतिः तदा दिवौकसां शरव्यीकरणे लक्ष्यीकरणे [illegible] त्वरते [illegible] भवति तस्मात्त्वरया प्रत्युत्तरं देहीति भावः। इत्येतस्मिन्विषये त्वदुपेक्षयेति वा।

[illegible] इति साहित्यविद्याधरी। २ [illegible] इति साहित्यविद्याधरी। ३ [illegible] इति साहित्यविद्याधरी। [illegible] इति जीवातु। [illegible] साहित्यविद्याधरी।

इयच्चिरस्यावदधन्ति मत्पथे
किमिन्द्रनेत्राण्यशनिर्न निर्ममौ।
धिगस्तु मां सत्वरकार्यमन्थरं
स्थितः परप्रेष्यगुणोऽपि यत्र न ॥ २१ ॥

इयदिति ॥ अशनिर्वज्र इयच्चिरस्य एतावद्बहुकालं मत्पथेऽवदधन्ति निर्निमेषं सावधानानि एवंभूतानीन्द्रनेत्राणि किं न निर्ममौ, अपि तु तेनैव निर्मितानि। अन्यथा तेषां चिरावस्थाने दार्ढ्यं कथम्। तस्माद्वज्रनिर्मितानीति सत्यम्। सत्वरं त्वरया कर्तुमर्हे कार्ये मन्थरं मन्दं मां धिगस्तु। अहमपि निन्द्य इति यावत्। यतः—यत्र मयि परस्य प्रेष्यो दूतः तस्य गुणो दूतत्वलक्षणः सोऽपि न स्थितः न विद्यते। परः उत्कृष्टो यो [illegible] इति वा। सत्वरकार्यकारित्वं दासधर्मः। प्रेषितेन [illegible] कार्यं संपाद्यागन्तव्यम्, कार्याभावेऽपि शीघ्रमागत्य [illegible] भवतीति झटिति निवेदनीयम्। ते यस्मान्मां प्रतीक्षन्ते, तस्माज्झटिति प्रत्युत्तरं दत्त्वा मां प्रेषयेति भावः। अवदधन्ति [illegible] नपुंसकस्य' इति नुम् ॥

इदं निगद्य क्षितिभर्तरि स्थिते
तयाभ्यधायि स्वगतं विदग्धया।
अधिस्त्रि तं दूतयतां भुवः स्मरं
मनो दधत्या नयनैपुण्यव्यये ॥ २२ ॥

इदमिति ॥ क्षितिभर्तरि नले इदं पूर्वोक्तं निगद्योक्त्वा स्थिते तूष्णींभावं प्राप्ते सति तया भैम्या स्वगतमप्रकाशमभ्यधायि अवादि। किंभूतया—भुवो भूलोकस्य स्मरं कामरूपमतिसुन्दरम् अधिस्त्रि स्त्रीविषये दूतयतां दूतं कुर्वतामिन्द्रादीनां नयनैपुणं कौशलं तस्य व्यये अभावे स्वमनो दधत्या धारयन्त्या। स्त्रीष्वभव्यः सामान्यो दूतः प्रेषणीय इति नीतिः। अत्र त्वतिसुन्दरः प्रेषित इति तेष्वनभिज्ञता। सर्वथा नीतिशास्त्रं न [illegible] न्तीति मनसि निश्चितवत्या। अतो—विदग्धया नीतिशास्त्र[illegible] चतुरया। यद्वा—तेषां मनो नयकौशलाभावे दधत्या। तेषां मनसि नयकौशलं नास्तीति निश्चितवत्येति योज्यम्। '[illegible] रूपवन्तं च नार्थवन्तं न चातुरम्। दूतं वापि हि दूतीं वा [illegible] कुर्यात्कदाचन ॥' इति नीतिः। अधिस्त्रि, इति [illegible] भावः। नैपुणम्, भावे युवादित्वादण् ॥

स्वगतं तं प्रति किमाहेत्याह—

जलाधिपस्त्वामदिशन्मयि ध्रुवं
परेतराजः प्रजिघाय स स्फुटम्।
मरुत्वतैव प्रहितोऽसि निश्चितं
नियोजितश्चोऽग्निमुखेन तेजसा ॥ २३ ॥

जलेति ॥ जलाधिपो वरुणो मयि विषये त्वां ध्रुवं [illegible] अदिशदादिष्टवान्। परेतराजः स यमः स्फुटं निश्चितं [illegible]

---

१ [illegible] इति सुखावबोधासाहित्यविद्याधरी। [illegible] २ [illegible] इति साहित्यविद्याधरी। ३ [illegible] इति साहित्यविद्याधरी।

प्रेषितवान् । मरुत्वता इन्द्रेणैव निश्चितं प्रहितोऽसि । ऊर्ध्वमुखेन तेजसा वह्निना नियोजितश्च । चतुर्ष्वप्यन्वयेष्वापाततः काकुव-क्रुथयेत्यस्य योजना । अथ चातिसुन्दर्यां मयि अतिसुन्दरं त्वां यः समादिष्टवान् स पूर्वोक्तनीतिलङ्घनाविश्चितं जडानां स्वामी । अतिमूर्ख इत्यर्थः । यश्च तादृश्यां मयि तादृशमेव त्वां प्रेषितवान् स परेतानां मृतानां राजैव । न चेतन इत्यर्थः । येन तादृश्या मयि तादृशस्त्वं प्रेषित. स मरुत्वान्वातूलो भवति । येन तादृश्यां मयि तादृशस्त्वं नियोजित. स ऊर्ध्वमुख. पिशाच· प्रतिभाराहितश्च । पिशाचश्चोर्ध्वमुखो भवति अप्रतिभश्च भवति । ऊर्ध्वमुखत्वेन त्वन्मुखसौन्दर्यं तेन न दृष्टमित्यपि सूचितम् । अवज्ञारूपत्वान्मनसैव नलं सबोध्येयमुक्तिः ॥

अथ प्रकाशं निभृतस्मिता सती
सतीकुलस्याभरणं किमप्यसौ ।
पुनस्तदाभाषणविभ्रमोन्मुखं
मुखं विदर्भाधिपसंभवा दधौ ॥ २४ ॥

अथेति ॥ अथ असौ सती निभृतस्मिता गुप्तस्मितेषत्स्मिता सतीकुलस्य पतिव्रतासमूहस्य किमपि लोकोत्तरमाभरणं एवंभूता विदर्भाधिपसंभवा भैमी स्वमुखं पुनरनेन सह यत् आभाषणं तत्र यो विभ्रमो विलासस्तल्लक्षणो वा तत्रोन्मुखं संमुखमेवभूतं दधौ प्रकाशं स्फुटम् । सखीभिरपि यथाकर्ण्यते तथावददित्यर्थः । प्रकाशमत्युज्ज्वलं प्रसन्नं चेति मुखविशेषणं वा । अयोग्या अपीन्द्रादयो मां वाञ्छन्तीति गूढस्मिता । सतीपदेन यो मनसा पूर्वं वृत. स एव पतिरिति सूचितम् । 'तदाभाषण–' इत्यादिना तेन सह नलबुद्ध्या आभाषणं मुख्यं, उत्तरदानं प्रासङ्गिकमिति सूचितम् ॥

वृथा परीहास इति प्रगल्भता
न नेति च त्वादृशि वाग्विगर्हणा ।
भवत्यवज्ञा च भवत्यनुत्तरा-
दतः प्रदित्सुः प्रतिवाचमस्मि ते ॥ २५ ॥

वृथेति ॥ हे देवदूत, इति इयं प्रगल्भता धृष्टत्वम् । इति किम्—वृथा निष्प्रयोजनः परीहास उपहास । इयम् अपरिचितेन सहोपहासं करोति । अत्यन्तं धृष्टेयमिति सखीजनो वक्ष्यति । त्वादृशि प्रतिबन्ध्यादिरूप क्रीडावाद इति कारणाद्वृथा । इति किम्—प्रगल्भतेति वा । तथा—यत्त्वयोपदिश्यते तन्मया न क्रियत इति न नेति त्वादृशि निषेधवाक् त्वत्सदृशस्य विगर्हणा विशेषेण निन्दैव भवति । भवन्तं प्रति सोपपत्तिकमेव वक्तव्यम्, निरुपपत्तिकं तु विगर्हणा । तर्हि तूष्णीं स्थातव्यमिति चेत्तत्राह—भवति त्वयि अनुत्तरादुत्तरादानात् तव देवानां चावज्ञा भवति । अत अहं प्रतिवाचं तुभ्यं प्रदित्सुः प्रदातुमिच्छुरस्मि । न नेति देवानां पुनः [illegible] निषेधसूचनार्थम् । तादृशि—भवन्तं निरादृत्य [illegible] नेन्द्रादीनां [illegible] सूचितम् । [illegible] दूते [illegible] । परीहास, 'उपसर्गस्य घञि–' इति दीर्घ ।

१ [illegible] इति साहित्यविद्याधरी । [illegible] इति साहित्यविद्याधरी । [illegible] इति साहित्यविद्याधरी ।

कथं नु तेषां कृपयापि वागसा-
वसावि मानुष्यकलाञ्छने जने ।
स्वभावभक्तिप्रवणं प्रतीश्वराः
कया न वाचा मुदमुद्गिरन्ति वा ॥ २६ ॥

कथमिति ॥ मानुष्यकमेव लाञ्छनं यस्य एवंविधे मल्लक्षणे जने कृपयापि हेतुना असौ अस्मान्वृणीष्वेति देवानां वाक् कथं नु केन वा प्रकारेणासावि प्रसूता । मानव्या देवतानर्हत्वात्तेषां तां प्रत्येवं कृपया वक्तुमनुचितम् । कथंन्विति निपातसमुदायः । पृथग्वा नु· शिरश्चालने प्रश्ने वा । तेषां कृपया कर्त्र्या वाक् कथमसावीति वा । मानुष्यकलाञ्छन इति स्वनिन्दया देववरणनिषेधे तात्पर्यम् । वाशब्द पूर्वोक्तानौचित्यपरीहासार्थे । अथवेति वा ईश्वराः प्रभव स्वभावेन भक्त्या प्रवणं नम्रं जनमुद्दिश्य कया वाचा मुदं हर्षं नोद्गिरन्ति प्रकटयन्ति । अपितु यया कयापि । भक्त्या मां प्रति स्वहर्षप्रकटने तेषां तात्पर्यम्, न तु मद्वरण इति सोल्लुण्ठं वचनमिति भाव. । ते केवलं नमस्काराहा·, न तु वरणार्हा इत्यपि सूचितम् । प्रथमपक्षेऽसावीति कर्मकर्तरि 'अच कर्मकर्तरि' इति चिण् । पक्षे 'भावकर्मणो.' इति चिण् मानुष्यक इति 'योपधात्–' इति वुञ् ॥

अहो महेन्द्रस्य कथं मयौचिती
सुराङ्गनासंगमशोभिताभृतः ।
ह्रदस्य हंसावलिमांसलश्रियो
बलाकयेव प्रबला विडम्बना ॥ २७ ॥

अहो इति ॥ सुराङ्गनानामुर्वशीप्रभृतीनां संगमेन शोभिताभृत. शोभाशीलत्वं बिभ्रतस्य महेन्द्रस्य मानुष्या मया कृता विडम्बना कथमौचिती । अपितु न कथंचित् । अहो आश्चर्ये, संबोधने वा । अत्यन्तमनौचितीत्यर्थ· । उचितैवौचिती । कया कस्येव—बलाकया हंसावल्या मांसला बहुला श्री. शोभा यस्य ह्रदस्येव । प्रबला विडम्बना जुगुप्सिताकारता । हंसापेक्षया यथा बलाका हीना, तथा रम्भाद्यपेक्षयाऽहमिति [illegible] तात्पर्यम् ॥

पूर्वोक्तमेव द्रढयति—

पुरः सुरीणां भण केव मानवी
न यत्र तास्तत्र तु शोभिकापि सा ।
अकाञ्चनेऽकिंचन नायिकाङ्के
किमास्फुटाकरणेन न श्रियः ॥ २८ ॥

पुर इति ॥ सुरीणां देवाङ्गनानां पुरोऽग्रे मानवी केव भण कथय । अपितु न कापि । [illegible] । [illegible] केव' इति पाठे मानवी सुरीणां पुर [illegible] । [illegible] ॥

[illegible] इति साहित्यविद्याधरी । [illegible] इति साहित्यविद्याधरी ।

इत्यर्थः । तर्हि कुत्र शोभत इत्यत आह—यत्र ता देव्यो न विद्यन्ते तत्र तु पुनः पृथिव्यां सा अपि मानव्यपि शोभिका शोभते । मानुष्यपेक्षयाहं सुन्दरी न तु देव्यपेक्षया । तत्र दृष्टान्तः—यथा अकाञ्चने सुवर्णालंकाररहितेऽकिंचनस्य दरिद्रस्य नायिका स्त्री तस्या अङ्गकेऽल्पेऽवयवे एकस्मिन्नप्यवयवे आरकूटस्य कृतेनालंकारेण श्रियः शोभाः किं न भवन्ति । अपि तु भवन्त्येव । तथा देवीरहितायां भुवि अन्यरमण्यपेक्षया ममापि शोभा युक्तैवेत्यर्थः । पूर्वोक्तमेव तात्पर्यम् । 'रीतिः स्त्रियामारकूटम्' इत्यमरः । लोके पित्तलमिति वदन्ति । सुरीणाम्, पुंयोगे ङीष् । मानवी, अणन्तत्वात् । शोभिका, कर्तरि शुभेर्ण्वुल् । किंचन किमपि धनादि यस्य नास्ति सोऽकिंचनः, मयूरव्यंसकादित्वात्समासः । अङ्गक इत्यल्पार्थे कन् । अल्पत्वं संख्याकृतम् । यद्वा स्वार्थिक. कन् ॥

यथातथा नाम गिरः किरन्तु ते
श्रुती पुनर्मे बधिरे तदक्षरे ।
पृषत्किशोरी कुरुतामसंगतां
कथं मनोवृत्तिमपि द्विपाधिपे ॥ २९ ॥

यथेति ॥ ते देवा यथातथा येनतेन प्रकारेणाभिलापेण कृपया वा वरणविषये गिरो वाणीः किरन्तु विक्षिपन्तु नाम सुखेन मुञ्चन्तु । तथापि मे श्रुती कर्णौ पुनस्तासां गिरामक्षरे एकस्मिन्नपि वर्णे विषये बधिरे । एकमप्यक्षरं नाकर्णयतः किमु बहूनि, किंतरां चार्थमित्यर्थः । श्रुतमप्यननुष्ठेयत्वादश्रुतमेवेत्यर्थः । दृष्टान्तेन हेतुमाह—पृषतो हरिणस्य किशोरी हरिणी द्विपाधिपे ऐरावते हस्तिश्रेष्ठे वा विषये असंगतामयोग्यां मनोवृत्तिमपीच्छामात्रमपि कथं कुरुताम् । इच्छामपि न धारयति, नानुतिष्ठतीति किं वाच्यमित्यर्थः । पशुरपि बालापि सती या मृगी योग्यायोग्यविभागं जानाति, ततोऽप्यज्ञा किमहम् । तान्न वृणे इति भावः ॥

सदो निगद्यैव नतास्यया तया
श्रुतौ लगित्वाभिहितालिरालपत् ।
प्रविश्य यन्मे हृदयं ह्रियाह त-
द्विनिवेदनाकर्णय सम्मुखाध्वना ॥ ३० ॥

सद इति ॥ [illegible] काचित्सखी आलपदवोचत । किंभूता— सदो निगद्यैव एवमुक्त्वैव नतास्यया लज्जावशान्नम्रमुख्या तया भैम्या श्रुतौ लगित्वाभिहिता एवं वद इति उक्ता । हे दूत, इयं [illegible] हृदयं प्रविश्य यदाह ब्रवीति, तत् त्वं सम्मुखाध्वना [illegible] आकर्णय । इयं लज्जया किमपि स्वयं वक्तुं न शक्नोति [illegible] तन्मयानूद्यते, न तु स्वकल्पितमित्युक्ते [illegible] ॥

बिभेति चिन्तामपि कर्तुमीदृशीं
चिराय चित्तार्पितनैषधेश्वरा ।
मृणालतन्तुच्छिदुरा सतीस्थिति-
र्लवादपि त्रुट्यति चापलात्किल ॥ ३१ ॥

बिभेमीति ॥ यतोऽहं चिराय बहुकालं चित्तेऽर्पितो धृतो नैषधेश्वरो यया अत एव ईदृशीं इन्द्रादीन्वृणे, न वृणे इति चिन्तामपि विचारमपि कर्तुं बिभेमि भयं प्राप्नोमि, निश्चयं कर्तुं किमुत मनोव्यापारेऽपि भयम्, किं पुनः कायव्यापारे इत्यपिशब्दार्थः । विचारो हि मानसो व्यापारः । मनसश्च नलेनाधिष्ठितत्वादन्यविचारस्यावकाशोऽपि नास्ति । ईदृशे विचारे क्रियमाणे तस्य नलः समाकर्णयेत् । स चेश्वरः प्रभुः । तस्मादेवं विचारयितुमपि बिभेमीत्यर्थः । मनसा नलस्य वृतत्वान्नान्यवरणकथामपि कर्तुं शक्नोमीति भावः । मनसैव वृतो न तु साक्षात् । तस्मादन्यवरणविषयविचारे क्रियमाणे किमिति भयमित्याशङ्क्याह—किल यस्मात् मृणालतन्तुवच्छिदुरा स्वयमेव भिदुरा सतीस्थितिः पतिव्रतामर्यादा लवादप्यल्पादपि चापलात्त्रुट्यति । बिसतन्तुर्यथा हस्तस्पर्शमात्राच्छिद्यते तथा । साक्षाद्वरणादपि मनसा यद्वरणं तस्यैव ज्यायस्त्वादन्यविषयकथयापि सतीस्थितिर्भज्यते । तस्माद्भयं युक्तमेवेति भावः ॥

ममाशयः स्वप्नदशाज्ञयापि वा
नलं विलङ्घ्येतरमस्पृशद्यदि ।
कुतः पुनस्तत्र समस्तसाक्षिणी
निजैव बुद्धिर्विबुधैर्न पृच्छयते ॥ ३२ ॥

ममेति ॥ वाशब्दो यदीत्यस्यानन्तरं संभावनार्थो द्रष्टव्यः । ममाशयोऽभिप्रायः स्वप्नदशाया. स्वप्नावस्थाया आज्ञयापि यदि वा नलं विलङ्घ्येतरं यदि वास्पृशत्, तर्हि विबुधैरिन्द्रादिभिः पण्डितैश्च तत्र तस्मिन्विषये समस्तसाक्षिणी समस्तलोकवृत्तसाक्षात्कारिणी निजैव बुद्धिः कुत. पुन. न पृच्छयते । स्वप्नदशायामपि नलादन्यं न चिन्तयामीति सर्वज्ञत्वाद्देवा अपि जानन्तीति भावः ॥

निजैव बुद्धिः पृच्छयतामिति पूर्वमुक्तम्, इदानीं स्वयमेवाह—

अपि स्वमस्वप्नममूपुपन्नमी
परस्य दारानवैतुमेव माम् ।
स्वयं दुरध्यार्णवनाविकाः कथं
स्पृशन्तु विज्ञाय हृदापि तादृशीम् ॥ ३३ ॥

अपीति ॥ अमी देवा मां परस्य नलस्य दारानिव [illegible] मनवज्ञानुमेव अस्वप्नमपि निद्रारहितमपि स्वमात्मानममूपुपन्नमी [illegible] ज्ञापयन्ति स्म । देवास्त्वस्वप्नाः, अपि संभावनायाम् । [illegible] स्वमसूपुपन्नित्यहं संभावयामीत्यर्थः । [illegible] मामन्यथानुपपत्ति प्रमाणयन्ति—स्वयमात्मनैव [illegible] परदारवाञ्छायमानाः स एवार्णवस्तमुत्तारयितुं नाविका. [illegible] दुराचारसमुद्रतरणनिपुणा एते तादृशीं परकीयां विज्ञाय [illegible] ज्ञात्वा हृदापि कथं स्पृशन्तु मनसापि परकीयां [illegible] न्वपि । सदाचारा [illegible] ॥

[illegible] इति साहित्यविद्याधरी । [illegible]
[illegible] इति साहित्यविद्याधरी । [illegible]

[illegible] इति साहित्यविद्याधरी । [illegible]
[illegible] इति साहित्यविद्याधरी । [illegible]
[illegible] इति [illegible] साहित्यविद्याधरीयम् ।

देवाहं तैर्मनस्यबुद्धिपूर्वं धृतेति तेषां न दोषः । अन्यथा चेऽन्यानुपदिशन्ति ते स्वयं कथं परदारान्वाञ्छन्तीति भावः । एवंविधा अपि परदारानभिलष्यन्तीत्युपहासः । समुद्रकर्णधारत्वेन ते स्पर्शनयोग्या अपि न भवन्तीति सूचितम् । असूयुपन्, ण्यन्तात्स्वपेश्चङि 'स्वापेश्चङि' इति संप्रसारणम् । दुरध्व', 'उपसर्गादध्वन.' इत्यच् । 'व्यध्वो दुरध्वो विपथः' इत्यमरः । नाविकाः 'तरति' इत्यर्थे 'नौ द्व्यचष्ठन्' इति ठन् ॥

अनुग्रहः केवलमेष मादृशे
मनुष्यजन्मन्यपि यन्मनो जने ।
स चेद्विधेयस्तदमी तमेव मे
प्रसह्य भिक्षां वितरीतुमीशताम् ॥ ३४ ॥

अनुग्रह इति ॥ (मादृशे) मनुष्यजन्मन्यपि मादृशे मल्लक्षणे जने यत् तेषां मनः अनुरक्तमित्यर्थात् । एष केवलं तेषामनुग्रहः कृपा, न तु तत्त्वतोऽनुरक्ता । ममायोग्यत्वात् । सोऽनुग्रहः चेत् यदि विधेयः कर्तव्यः, तत्तर्हि अमी देवाः प्रसह्य प्रसन्नीभूय मे मह्यं तमेव नलमेव भिक्षां वितरीतुमीशतां समर्था भवन्तु । अहं तानेव नलं याचे, तैः प्रसन्नीभूय नल एव दातव्यो, न त्वन्योऽभिलाषः । मनुष्याजन्म यस्येति बहुव्रीहिः । अन्वादेशत्वाच्चतुर्थ्या मयादेश' । वितरीतुम्, 'वृतो वा' इतीटो दीर्घः ॥

नलावरणे स्वप्रतिज्ञामाह—

अपि द्रढीयः शृणु मत्प्रतिश्रुतं
स पीडयेत्पाणिमिमं न चेन्नृपः ।
हुताशनोद्बन्धनवारिकारितां
निजायुषस्तत्करवै स्ववैरिताम् ॥ ३५ ॥

अपीति ॥ अपि. अन्यच्चेत्यर्थे । त्वं द्रढीयः दृढतरं केनाप्यनिराकार्यं मम प्रतिश्रुतं प्रतिज्ञातमपि शृणु । तदेवाह—स नल नृप. इमं पाणिं चेत् न पीडयेन्मदीयपाणिग्रहणं न कुर्यात्, तत्तर्हि हुताशनेनोद्बन्धनेन शाखादौ रज्ज्वा कण्ठोर्ध्वबन्धनेन वारिणा च प्रयोज्येन कारितां विधापितां निजायुषः स्वजीवितस्य स्वेनैवात्मनैव वैरितां शत्रुतां करवै । नमादृष्टवशाद्देवानुरोधाद्वा, चेन्मां नलो नाङ्गीकुर्यात्तर्हि वह्न्यादिष्वन्यतमेनोपायेन स्वजीवितं त्यक्ष्यामि, अन्यं कंचन न वृणे इति । पूर्वनिपातानियत्वं पूर्वोक्तं ज्ञातव्यम् । 'वारितान्' इति पाठे निषिद्धान् । अग्न्यादिभिर्मरणं निषिद्धम् ॥

आत्मघातोऽनुचित इत्यत आह—

निषिद्धमप्याचरणीयमापदि
क्रिया सती नावति यत्र सर्वथा ।
घनाम्बुना राजपथे हि पिच्छिले
क्वचिद्बुधैरप्यपथेन गम्यते ॥ ३६ ॥

निषिद्धमिति ॥ यत्र यस्यामापदि सती श्रुत्याद्यविरोधिनी क्रिया सर्वथा केनापि प्रकारेणात्मानं नावति न रक्षति, तस्यामापदि सत्यां निषिद्धमपि कर्माचरणीयम् । अचिकित्स्यव्याध्यादौ भृगुपतनादिभिर्मरणमापद्धर्मनिरूपणप्रस्तावेऽभिहितम् । नलं विना कामज्वरपीडायामापदि निषिद्धमप्याचरणीयमेवेति भावः । तदेवार्थान्तरन्यासेनाह—हि यस्मात् घनाम्बुना सान्द्रजलेन मेघजलेन वा राजपथे राजमार्गे पिच्छिले पङ्किले सति बुधैरपि पण्डितैरपि क्वचित् किंचिदुद्दिश्य अपथेन कापथेन गम्यते । राजमार्गस्य पङ्किलत्वाद्गत्यन्तराभावादमार्गगामित्वेऽपि न दोष इत्यर्थः । पिच्छिले, पिच्छादित्वादिलच् । अपथेन, 'पथो विभाषा' इति समासान्तः ॥

श्लोकं निगमयन्ती दूतं प्रार्थयते—

श्रिया मया वाग्मिषु तेषु शक्यते
न जातु सम्यग्वितरीतुमुत्तरम् ।
तदत्र मद्भापितसूत्रपद्धतौ
प्रबन्धृतास्तु प्रतिबन्धृता न ते ॥ ३७ ॥

स्त्रियेति ॥ स्त्रिया मया वाग्मिषु पण्डितेषु तेषु देवेषु सम्यक् संतोषकारि उत्तरं जातु कदाचिदपि वितरीतुं न शक्यते यस्मात् तत्तस्मात् अत्रास्यां मम भाषितमेव सूत्रं तस्य पद्धतौ रचना तस्यां विषये ते तव प्रबन्धृता प्रबन्धकारित्वं भाष्यकारित्वं वार्तिककारित्वं वास्तु । प्रतिबन्धृता तु दूषकत्वं नास्तु । सूत्रप्रायं मद्वचनं स्वकल्पितैर्विवरणपदैः सोपस्कारं कृत्वा देवास्त्वया बोधनीयाः, न तु मद्वचने दूषणं कर्तव्यम् । यथा भाष्यकारैः सूत्रं समर्थ्यते न तु दूष्यते । उभयत्रापि तृजन्ताद्भावे तल् । उपसर्गवशादर्थभेदः ॥

निरस्य दूतः स तथा विसर्जितः
प्रियोक्तिरप्याह कदुष्णमक्षरम् ।
कुतूहलेनेव मुहुः कुहूरवं
विडम्ब्य डिम्भेन पिकः प्रकोपितः ॥ ३८ ॥

निरस्येति ॥ तथा पूर्वोक्तेन प्रकारेण निरस्य निराकृत्य प्रियोक्तिरपि मधुरवचनोऽपि विसर्जितः प्रेषितः दूतः कदुष्णं सतापकरमक्षरं वक्ष्यमाणप्रकारेणाह वदति स्म । क इव—डिम्भेन बालकेन मुहुः पुनः पुनः कुतूहलेन कौतुकेन कुहूरिति रवं शब्दं विडम्ब्यानुकृत्य प्रकोपेन कोपितो मधुरवचनोऽपि पिक इव । यथा तेन प्रकारेण प्रत्यापितो, यथा प्रियवचनोऽपि परुषवचनं ब्रूते स्म । अथवा प्रत्यापितं इत्यर्थं इति वा योजना । 'तथा' इति वा पाठः । बालेन विडम्बितः पिकः कुपितः सन् परुषं रटतीति जातिः । 'नर्दं अर्दने' इत्यतः न । न [illegible] ।

१ [illegible] २ [illegible] साहित्यविद्याधरी । ३ [illegible] साहित्यविद्याधरी । [illegible] साहित्यविद्याधरी ।

१ [illegible] साहित्यविद्याधरी [illegible] २ [illegible] साहित्यविद्याधरी । ३ [illegible] साहित्यविद्याधरी । [illegible] साहित्यविद्याधरी ।

इति पूर्वार्धोक्तात्कारणात् अहं त्वां उपेक्षितेक्षोस्त्यक्तस्वादुरसेक्षोः शमीरतात्कटुरसशमीकण्टकलम्पटात् करभादुष्ट्रादपि उरुमुत्कृष्टां वदे ज्ञानपूर्वं कथयामि । उष्ट्रस्यापि कदाचित्तारतम्यज्ञानं भविष्यतीत्यपि संभाव्यतेऽपि तव तु न कदाचित् । तस्मादपि त्वं मूर्खतरेत्यर्थः । इक्षुशम्योर्यावदन्तरं, तावदिन्द्रनलयोरिति जानीहीति भावः । अयमेवात्राभिप्रायो ज्ञातव्यः । न तु करभादुरु.— करभोरुरिति । अस्मिन्नर्थे ह्रस्वस्य गुण.' इति गुणप्राप्तेः करभोरो इति स्यात् । इतिशब्दस्यानन्वयापत्तेश्च । तस्मात्पूर्वार्धार्थपरामर्शी इतिशब्दो हेत्वर्थो ज्ञातव्यः । 'संज्ञापूर्वको विधिरनित्यः' इति ह्रस्व(गुण)संज्ञामाश्रित्य पाक्षिकगुणाभावसमाधानं कृत्वा करभोरु इति संबुद्ध्या ज्ञानपूर्वं कथयामीति वा । 'मनुष्यजातेर्विवक्षाविवक्षे' इति वामनाचार्यवचनात् करभादुरु करभोरुरिति मनुष्यजातिविवक्षया 'ऊङुत.' इत्यूङ् । तस्य नदीत्वात् 'अम्बार्थ–' इति ह्रस्वे ह्रस्वविधिसामर्थ्याद्गुणाभावे च साधूक्तस्य करभोरुपदस्य पूर्वव्याख्याने योजना कार्येति वा । कं सुखं रातिददातीति करा । करा भा ययोस्तौ करभौ दर्शनमात्रेण यूनोर्मदनाद्वैतानन्दोदधौ निमज्जयन्तौ ऊरू यस्या इति व्युत्पत्त्या त्वय्येतावन्तं कालं करभोरु इति प्रातिपदिकम्, त्वां इदानीं करभादुष्ट्रादुरुं वदे इति वा । नलानिलापुका 'लपपत–' इत्युकञि 'गन्धादीनामुपसंख्यानम्' इति समास. । विदुषी इति ङीप् पचाद्यजन्ते भुवशब्दे परे पररूप–' इति ह्रस्व. । पचादिषु भुव इति पाठसामर्थ्यादेव च वनिगुणौ न भवतः । करभादुरुः इति योगविभागात्समासः । वदे 'भासनोपसंभाषा–' इति ज्ञाने तङ्॥

विहाय हा सर्वसुपर्वनायकं
त्वया धृतः किंनरसाधिमभ्रमः ।
मुखं विमुच्य श्वसितस्य धारया
वृथैव नासापथधावनश्रमः ॥ ४४ ॥

विहायेति ॥ हे भैमि, त्वया सर्वे सुपर्वाणो देवा तेषां नायकं स्वामिनमिन्द्रं विहाय नरे मनुष्ये साधिमभ्रम साधुत्वविषयः साधुत्वलक्षणो वा भ्रम. । अथ च नले साधिमभ्रम. कि धृत हा कष्टम् । अनुचितमेतत् । उक्तमर्थं लोकोक्त्याह—श्वसितस्य श्वासानिलस्य धारया परम्परया मुखं विमुच्य मुखमार्गं विहाय मुखरूपानायासगमनोपायभूतं मुख पिधाय नासापथेन नातिवामार्गेण यद् धावनं शीघ्र गमन तज्जनितः श्रम· क्लेशो वृथैव यथा धृत तथा त्वयेत्यर्थ । अथ च इन्द्र विहाय तदपेक्षया हीनस्य किनरस्य देवयोनिविशेषस्य इन्द्रापेक्षया साधिमभ्रमो वृथा । अथ च रलयोरभेदात् कुत्सितो नरो मनुष्यो नलश्च तस्मिन् इति । वृथा धृत ' इत्यपि पाठ· । तस्मादेन भ्रम परित्यज्य महेन्द्रो वरणीय इति भाव । साधु. पुष्पोति ॥

तपोनले जुहुति सूरयस्तनू-
र्दिवे फलायान्यजनुर्भविष्णवे ।
करे पुनः कर्षति सैव विह्वला
बलादिव त्वां चलसे न बालिशे ॥ ४५ ॥

तप इति ॥ सूरयो बुधा. अन्यत् यज्जनुः जन्म तत्र भविष्णवे भाविने दिवे स्वर्गलक्षणाय फलाय तपोनले चान्द्रायणादितपोरूपेऽग्नौ तनू· शरीराणि जुहुति प्रक्षिपन्ति यदर्थं शरीरपीडामपि कृत्वा तपोर्जयन्ति सैव इन्द्रादिस्वरूपा द्यौरेव पुनस्त्वदनुरागवशाद्विह्वला सती अस्मिन्नेव जन्मनि त्वां बलादिव बलात्कारेण करे धृत्वा आकर्षति । हे बालिशेऽज्ञे, त्व पुन न चलसे नाभिमुखीभवसि । चित्रमित्यर्थः । कर्षतीवेति वा । जन्मान्तरभाविफलार्थं बुधा शरीरमपि त्यजन्ति, तच्च फलं प्रत्युत त्वत्प्राप्त्यर्थं स्वयमेव साभिलाषं सदस्मिन्नेव जन्मनि एतच्छरीरसहितामेव त्वां स्वसमीपं नेतुमिच्छति, त्व तु तत्संमुखी न भवसीति मूर्खतरा बालिशेत्यनेन सूचितम् । आग्रहं त्यक्त्वा इन्द्रादिष्वन्यतमं वृणीष्वेति भाव. । 'अज्ञे च बालिश·' इत्यमरः । जुहुति 'अदभ्यस्तात्' इति झेरत् 'हुश्नुवो –'इति यणादेशः । 'भुवश्च' इर्तीष्णुच· छन्दस्येव विधानमिति वृत्तिकारादिवचनाद्भाषायां 'भविष्णवे' इति चिन्त्यम् । यद्वा 'भूष्णुर्भविष्णुर्भविता' 'जगत्प्रभोरप्रभविष्णु वैष्णवम्' इत्यादिप्रामाणिकप्रयोगदर्शनाच्च 'भुवश्च' इति चकार 'भुवश्छन्दसि च' इति सवध्य चकारात् 'भाषायामपि कचिद्भवति' इति व्याख्यानात्समर्थनीयम् । गत्यन्तर वा गवेषणीयम् ॥

'हुताशनोद्बन्धन–' इत्यादि यदुक्त, तच्छ्लोकत्रयेण दूषयति—

यदि स्वमुद्बन्धुमना विना नलं
भवेर्भवन्तीं हरिरन्तरिक्षगाम् ।
दिविस्थितानां प्रथितः पतिस्ततो
हरिष्यति न्याय्यमुपेक्षते हि कः ॥ ४६ ॥

यदीति ॥ त्वं नलं विना यदि स्वम् आत्मानं उद्बन्धुमना भवे., (तत) तर्हि अन्तरिक्षगामन्तरालस्था त्वा ततोऽन्तरिक्षात् हरिरिन्द्रो हरिष्यति नेष्यति । यस्माद्दिविस्थितानामन्तरिक्षस्थानां पति. स्वामी प्रथित. ख्यात. । युक्तमेतत्–क न्याय्यं न्यायादनपेत स्वीयं भागमुपेक्षते नाङ्गीकरोति । अपितु सर्वोऽप्यङ्गीकरोति । तत इति तर्ह्यर्थे वा । न्याय्यं, 'धर्मपथ्यर्थ–' इति यत् ॥

निवेक्ष्यसे यद्यनले नलोज्झिता
सुरे तदस्मिन्महती दया कृता ।
चिरादनेनार्थनयापि दुर्लभं
त्वयं त्वयैवाङ्ग यदङ्गमर्प्यते ॥ ४७ ॥

निवेक्ष्यस इति ॥ नलेनोज्झितया [illegible] यदि अनले· ऽग्नौ निवेक्ष्यसे आ[illegible] । [illegible]

१ [illegible]

२ [illegible] साहित्यविद्याधरी । [illegible]

[illegible] सर्वविद्याधरी । [illegible] सुखावबोधा । [illegible]

महती दया कृता। यद्यस्मात् हे अङ्ग भैमि, अनेनाग्निना चिराद्बहुकालमर्थनया प्रार्थनयापि कृत्वा दुर्लभमङ्गं त्वयैव स्वयमर्प्यते दीयते। यच्चिरकालं याचितमपि दुष्प्रापं, तदग्नौ स्वयमेव यदि दीयते तत्र दयैव निमित्तमिति ज्ञायते। स्वयमेव स्वाङ्गदानात्त्वया गुर्वी दया कृता। तथा च वह्निप्रवेशोऽपि त्वया कर्तुं न शक्यत इति भावः। कस्मिन्कृते किं भविष्यतीति न जानासीत्युपहासः अङ्गेति संबुद्ध्या सूचितः॥

जितंजितं तत्खलु पाशपाणिना
विनानलं वारि यदि प्रवेक्ष्यसि।
तदा त्वदाख्यान्बहिरप्यमूनसौ
पयःपतिर्वक्षसि वक्ष्यतेतराम्॥ ४८॥

जितमिति॥ हे भैमि, यदि त्वं नलं विना पूर्वोक्तदोषादनलमपि विना वारि प्रवेक्ष्यसि वारिप्रवेशलक्षणमन्यं मरणोपायं चेत्करिष्यसि, तर्हि खलु निश्चितं पाशपाणिना वरुणेन जितजितम्। अतितरां जितमित्यर्थः। संभ्रमे द्विरुक्तिः। अतिदुर्लभस्य चिरेप्सितस्य त्वत [illegible]र्षेण वृत्तमित्यर्थः। यतः—असौ पयःपतिः तदा त्वयि प्रविष्टायां सत्यां त्वदाख्यांस्त्वन्नामकान्स्तीयानमून्प्राणान् बहिरपि वक्षसि। हृदयोपर्यपीत्यर्थः। वक्ष्यतेतरां धारयिष्यतितराम्। इदानीमन्तःकरणे तावच्चिरकालं वहत्येव, तदानीमालिङ्गनवशाद्बहिरपि वक्ष्यतेतराम्। अतस्तेन जितमित्यर्थः। अत्र पयःपतित्वमेव हेतुः। अयमप्युपायः कर्तुं न शक्य इत्यर्थः। [illegible] वक्ष्यतेतरामित्यन्वयः। ततो बहिर्योगाभावान्न पञ्चमी। [illegible] वक्षोपेक्षयैव बहिष्ट्वम्। वक्ष्यते, वहेः स्वरितेत्त्वात्तङि स्ये 'ढो ढः' इति ढत्वे 'षढोः कः सि' इति कत्वे 'आदेशप्रत्ययोः' इति षत्वम्॥

मरणोपायान्तरं च दूषयति—

करिष्यसे यद्यत एव दूषणा-
दुपायमन्यं विदुषी स्वमृत्यवे।
प्रियानिधिः स्वेन गृहागता कथं
न धर्मराजं चरितार्थयिष्यसि॥ ४९॥

करिष्यस इति। हे भैमि, त्वम्, अत एव दूषणात् [illegible] [illegible]नावा[illegible]त्वादूषणाद्विदुषी अन्योपा[illegible] अन्यमुपायं [illegible]लक्षणादि[illegible] [illegible] स्वयमेव गृहान्प्रत्यागता प्रिया [illegible] चरितार्थयिष्यसि। [illegible] सर्वेणापि गन्तव्यमेव। स्वयं गृ[illegible] [illegible] उपायान्तरमपि कर्तुं न [illegible] उपायान्तरं [illegible]ति। [illegible]

तवाभिप्रायमजानानेनैव मया 'इन्द्रादीन्वृणीष्व' इत्युक्तम्, त्वया तु 'न' इति वचनभङ्ग्योक्तम्। इदानीं तवाभिप्रायो ज्ञात इत्याह—

निषेधवेषो विधिरेष तेऽथवा
तवैव युक्ता खलु वाचि वक्रता।
विजृम्भितं यस्य किल ध्वनेरिदं
विदग्धनारीवदनं तदाकरः॥ ५०॥

निषेधेति॥ अथवा इन्द्रादीन्न वृणे इति एष ते तव निषेधो वेषो रूपं यस्यैतादृशो विधिरेव। न वृणे इति यथाश्रुतार्थग्राहिणा मया पूर्वं न ज्ञातः, इदानीं वृणे इति विधिरेव ज्ञातः। लौकिकवचनरीतिरप्येवम्। निषेधे विधिप्रतीतिः कथमित्यत आह। ननु यस्मात् तवैव वाचि वक्रता युक्ता। वक्रोक्तिस्त्वद्वचनविषयैव युक्तेत्यर्थः। एतदपि कुत इत्याशङ्क्याह—खलु यस्मात् यस्य ध्वनेः ध्वनिसंज्ञकस्योत्तमकाव्यस्य इदं निषेधविधिरूपं किल प्रसिद्धं विजृम्भितं विलसितम्, तस्य आकरः खनिः उत्पत्तिस्थानं विदग्धनारीवदनं चतुरवनितामुखम्। वक्रोक्त्यादिध्वनिविलसितं मनुविदग्धा नार्येव जानाति, न त्वन्या। त्वादृशी वक्रोक्त्यादि मनुचतुरा ना(अ)स्तीत्यर्थः। 'इदमुत्तममतिशयिनि व्यङ्ग्ये वाच्याद्ध्वनिर्बुधैः कथितः' इति काव्यप्रकाशः। 'विस्पष्टं क्रियमाणादक्लिष्टा स्वरविशेषतो भवति। अर्थान्तरप्रतीतिर्यत्रासौ काकुवक्रोक्तिः॥' इति 'वापीं स्नातुमितो गतासि न पुनस्तस्य प्रियस्यान्तिकम्' इत्यत्र स्नाननिषेधे स्नानविधिः, प्रियोपसरणविधौ तन्निषेध इति। तथा–'प्राणेश विज्ञप्तिरियं मदीया तत्रैव नेया दिवसाः कियन्तः। संप्रत्ययोग्यस्थितिरेष देशः कला यदिन्दोरपि तापयन्ति॥' इति। तत्रैव दिवसा नेयाः नात्रागन्तव्यमिति निषेधो व्यज्यते। स निषेधोऽपि भङ्ग्या आगमविधिरेव। यतस्तया आत्मनो मनुविहासहत्वं भङ्ग्या सूचितमिति निषेधवेषो विधिर्ज्ञातव्यः। अन्यदपि ग्रन्थान्तराज्ज्ञातव्यं सुधियां॥

भ्रमामि ते भैमि सरस्वतीरस-
प्रवाहचक्रेषु निपत्य कत्यदः।
अपामपाकृत्य मनाक्कुरु स्फुटं
कृतार्थनीयः कतमः सुरोत्तमः॥ ५१॥

भ्रमामीति॥ हे भैमि, अहं ते तव सरस्वत्या [illegible] [illegible]वनिषु वक्रोक्त्यादिरूपप्रवाहचक्रेषु समूहेषु। [illegible] निपत्य कति कियन्तं कालं कति वारान् वा भ्रमामि [illegible] [illegible]मि। निषेधरूपेणोच्यते विधिरूपेण वेति निश्चया[illegible] मया भ्रमितव्यमित्यर्थः। अन्योऽपि नदीजलप्रवाह[illegible] बहुकालं वा भ्राम्यति। कुलालचक्रनिपतितो [illegible] [illegible] मनाक् ईषदपाकृत्य इन्द्रादिषु मध्ये कतमः सुरो[illegible] स्वरेण त्वया कृतार्थनीय। इन्द्र, अग्नि, यम, [illegible] अद्य स्फुटं कुरु। [illegible]

[illegible] साहित्यविद्यागरी।
[illegible]
[illegible] साहित्यविद्या-
[illegible] साहित्यविद्या-
[illegible] साहित्यविद्यागरी।

[illegible] काव्यरहस्ये [illegible]
[illegible]
[illegible] साहित्यविद्यागरी।

प्रकटं कुर्विति वा। कति, 'कालाध्वनोः' इति कालवाचित्वेऽत्य-न्तसंयोगे द्वितीयाबहुवचनान्तम्। सुरोत्तमः पुरुषोत्तमवत्। दि-क्पतित्वाच्चतुर्णामपि सुरोत्तमत्वम्। भैमीवरणाभिप्रायं वा ॥

कतम इत्युक्तं तदेवोपन्यस्यति—

मतः किमैरावतकुम्भकैतव-
प्रगल्भपीनस्तनदिग्धवस्तव ।
सहस्रनेत्रान्न पृथग्मते मम
त्वदङ्गलक्ष्मीमवगाहितुं क्षमः ॥ ५२ ॥

मत इति ॥ ऐरावतकुम्भस्थलस्य कैतवेन व्याजेन तत्कुम्भा-वेव प्रगल्भौ कठिनौ पीनौ मांसलौ स्तनौ यस्या दिशः प्राच्या धवः पतिः इन्द्रः तव मतः ईप्सितः किम्। प्रायेणैवमेव त्वया विचारितं स्यादित्यर्थः। युक्तं चैतत्—त्वदङ्गलक्ष्मीं त्वच्छरीरशो-भामवगाहितुं सामस्त्येनेक्षितुं सहस्रनेत्रादिन्द्रात्पृथक् अन्यो द्विनेत्रः मम मते क्षमो न। नेत्रद्वयेन तव सौन्दर्यं द्रष्टुं न शक्य-ते इति सहस्रनेत्रत्वादिन्द्र एव तव सौन्दर्यदर्शनयोग्य इति ममाप्ययमेवाशय इति भावः। तव मतो, मम मत इति 'क्तस्य च वर्तमाने' इति कर्तरि षष्ठी। सहस्रनेत्रात्, 'पृथग्विना-' इति पञ्चमी ॥

प्रसीद तस्मै दमयन्ति संततं
त्वदङ्गसङ्गप्रभवैर्जगत्प्रभुः ।
पुलोमजालोचनतीक्ष्णकण्टकै-
स्तनुं घनामातनुतां स कण्टकैः ॥ ५३ ॥

प्रसीदेति ॥ हे दमयन्ति, तस्मै इन्द्राय प्रसीद त्वं प्रसन्ना भव। तं वृणीष्वेत्यर्थः। अनन्तरं स जगत्प्रभुरिन्द्रः त्वदङ्गसङ्गा-त्प्रभवो येषां तैः कण्टकैः रोमाञ्चैः कृत्वा तनुं शरीरं संततं सर्वदा घनां निबिडां परिपूर्णामातनुताम्। किंभूतैः—पुलोमजायाः इन्द्राण्या लोचनयोरतितरां तोदुकत्वात् तीक्ष्णकण्टकैस्त-द्रूपकण्टकरूपैः सूक्ष्मतनुभिः क्षुद्रशत्रुरूपैर्वा। त्वया वृते सतीन्द्रा-णीपरित्यागेन त्वय्येवानुरक्तो भविष्यतीति भावः। सपत्नीसुता-न्मर्दुरङ्गतान्पीडतो इन्द्राण्यस्या नेत्रयोः कण्टकविद्धवेदना भवतीत्युक्तिः। सूक्ष्मे क्षुद्रशत्रौ च रोमहर्षे च कण्टकः' इत्य-मरः। तस्मै 'क्रियया यमभिप्रैति' इति संप्रदानम् ॥

वह्निवरणे कारणमाह—

अबोधि तत्त्वं दहनेऽनुरज्यसे
सदा खलु क्षत्रियगोत्रजन्मनः ।
विना तमोजस्विनमन्यतः कथं
मनोरथस्ते वलते विलासिनि ॥ ५४ ॥

अबोधीति ॥ त्वं खलु सदा दहनेऽग्नौ अनुरज्यसेऽनुर-क्तासीति मया तत्त्वं परमार्थोऽबोधि अज्ञायि। हे विलासिनि, खलु यस्मात्क्षत्रियाणां गोत्रे वंशे जन्म यस्यास्तस्याः ते तव मनो-रथः तं ओजस्विनं तेजस्विनं वह्निं विना परिहृत्य अन्यतोऽन्यस्मि-न्पुरुषे कथं वलते। अपिस्त्वयोग्यत्वान्न याश्येव। तेजो हि तेज-स्वेवानुरज्यते। त्वं तेजस्विनी, वह्निरपि तेजस्वीति वह्नावनुरक्ता-सीति युक्तमिति मया ज्ञातमिति भावः। अन्यस्यापि क्षत्रियकु-लोत्पन्नस्य मन इव शीघ्रगामी रथः तेजस्विनमन्यं क्षत्रियं विहाय ब्राह्मणादिषु न वलते। अनुरज्यसे, श्यनो ङित्वात् 'अनिदिताम्-' इति नलोपः। अन्यतः, सप्तम्यर्थे तसिः ॥

त्वयैकसत्या तनुतापशङ्कया
ततो निवर्त्यं न मनः कथंचन ।
हिमोपमा तस्य परीक्षणक्षणे
सतीषु वृत्तिः शतशो निरूपिता ॥ ५५ ॥

त्वयेति ॥ त्वादृगन्यपतिव्रताभावात् एका चासौ सती च तया मुख्यपतिव्रतया त्वया तनोः शरीरस्य तापाद्दाहात् देहदा-हनयं करिष्यतीति शङ्कया भिया संतापभिया च तस्मादग्नेः सकाशात् कथंचन केनापि प्रकारेण मनो न निवर्त्यं परावर्तनीयम्। यस्मात् परीक्षणक्षणे साधुत्वासाधुत्वपरीक्षार्थं दिव्यसमये, स्त्रीणां सहगमनादिसमये, सीतादिपतिव्रतापरीक्षासमये, तस्य अग्नेः वृत्तिः स्थितिः शतशः शतवारं हिमोपमा तुषारसदृशी निरू-पिता दृष्टा च। त्वं चापि सती। शतशः सतीष्विति वा ॥

यमवरणे कारणमाह—

स धर्मराजः खलु धर्मशीलया
त्वयास्ति चित्तातिथितामवापितः ।
ममापि साधुः प्रतिभात्ययं क्रम-
श्चकास्ति योग्येन हि योग्यसंगमः ॥ ५६ ॥

स धर्मेति ॥ खलु निश्चये संभावनायां वा। स प्रसिद्धो धर्म-राजो यम त्वया चित्तस्यातिथिता गोचरत्वमवापितः प्रापितो-ऽस्ति। यत —धर्मप्रधानं शीलं यस्याः, धर्मं शीलयत्यभ्यस्यति वा एवंभूतया। धर्मशीलो हि धर्मशील एवानुरज्यत इति। अयं क्रम इयं परिपाटी ममापि साधुः समीचीना प्रतिभाति। एतन्म-मापि संमतम्। हि यस्मात् तुल्यशीलादिभिर्योगेन उत्तमेन सह योग्यस्यैव संगमः चकास्ति, न त्वयोग्येन योग्यस्य। तस्मात् धर्म-राजेन धर्मशीलायाः संगमो युक्त इति भावः ॥

अजातविच्छेदलवैः सगोत्रजै-
रगस्त्यमाता दिशि निर्मलत्विषि ।

धुतावधिं कालममृत्युशङ्किता
निमेषवत्तेन नयस्व केलिभिः ॥ ५७ ॥

अजातेति ॥ हे भैमि, त्वम् अगस्त्यभासाऽगस्त्यनक्षत्रदीप्त्या निर्मलत्विषि उज्ज्वलकान्तौ संभोगयोग्यायां दक्षिणस्यां दिशि तेन यमेन सह न जातो विच्छेदलवो वियोगलेशो येषु तैः स्मरोद्भवैः केलिभिः कृत्वा यमस्यैव पतित्वात् अमृत्युशङ्किता मृत्युभयरहिता सती निमेषवत्। धुतावधिं निर्मर्यादम् आचन्द्रार्कं कालं नयस्वातिवाहय। अन्यवरणे विच्छेदः संभाव्यते, एतद्वरणे तु मरणाभावादाचन्द्रार्कं कामसुखमनुभवेति भाव । 'स्मरोत्सवैः' इति पाठे स्मरस्य उत्सवरूपैः कामसंबन्धिभिरुत्सवैश्चुम्बनादिभिः कृत्वा अजातविच्छेदलवैश्चुम्बनादिभिर्निरन्तरैरित्यर्थः। नयस्वेति जित्वात्कर्त्रभिप्राये क्रियाफले तङ्। 'नय' इति वा ॥

वरुणवरणे कारणमाह—

शिरीषमृद्वी वरुणं किमीहसे
पयःप्रकृत्या मृदुवर्गवासवम्।
विहाय सर्वान्वृणुते स्म किं न सा
निशापि शीतांशुमनेन हेतुना ॥ ५८ ॥

शिरीषेति ॥ शिरीषमृद्वी शिरीषपुष्पवत्कोमलाङ्गी त्वं वरुणमीहसे इच्छसि किम्। प्रायेणैवं संभावयामि। यत.—किंभूतम्—पयःप्रकृत्या उदकस्वभावेन, पयोलक्षणया प्रकृत्या उपादानकारणेन वा मृदुवर्गस्य मृदुवस्तुसङ्घस्य वासवम्। किंचित्पार्थिवावयवसहितस्याप्यशरीरस्य वरुणलोके विद्यमानत्वान्मृदुतममित्यर्थः। त्वमपि मृद्वी, सोपि मृदुरिति उभयोर्योग्यत्वम्। दृष्टान्तेनैतदेवोपपादयति—सा अतिशीतातिमृद्वी निशा अप्यनेन मृदुतरत्वेनैव हेतुना सर्वान्देवान् विहाय शीतांशु चन्द्र किं न वृणुते स्म अपितु वव्रे। योग्यत्वादित्यर्थ.। हेतुना 'सर्वनाम्नस्तृतीया च' इति तृतीया ॥

असेवि यस्त्यक्तदिवा दिवानिशं
श्रियः प्रियेणानणुरामणीयकः।
सहामुना तत्र पयःपयोनिधौ
कृशोदरि क्रीड यथामनोरथम् ॥ ५९ ॥

असेवीति ॥ त्यक्ता द्यौः स्वर्गो येन श्रिय प्रियेण नारायणेन अनणु महद् रामणीयकं यस्यैवंभूतो य. क्षीरोदो दिवानिश रात्रिदिवमसेवि। हे कृशोदरि, त्व तत्र पयसो दुग्धस्य पयोनिधौ [illegible]त्वादमुना सह सार्धं यथामनोरथ स्वेच्छया क्रीड। श्रीसखो विष्णुर्यथा तत्र क्रीडति तथा त्वमप्यनेन सहेत्यर्थः। दिवा[illegible], '[illegible]' इति द्वितीया। यथामनोरथम्, 'यथासा[illegible]' इति [illegible] ॥

इति स्फुटं तद्वचसस्तयादरा-
त्सुरस्पृहारोपविडम्बनादपि।
कराङ्कसुप्तैककपोलकर्णया
श्रुतं च तद्भाषितमश्रुतं च तत् ॥ ६० ॥

इतीति ॥ कराङ्के हस्तक्रोडे सुप्तं स्थितमेकं कपोलकर्णं यस्य एवंविधया तया तत्तस्य दूतस्य इति पूर्वोक्तं भाषितं श्रुत चाश्रु[illegible] च। इन्द्रियपाटवाच्छ्रुतम्, अनङ्गीकारान्न श्रुतमिति भाव. स्फुटमुत्प्रेक्षायाम्। श्रवणे हेतुः—तस्य नलाकारस्य दूतस्य [illegible]राच्छ्रुतम्। अश्रवणे हेतुः—सुरेषु इन्द्रादिषु स्पृहारोपोऽभिला[illegible]षारोपः, तद्रूपाद्विडम्बनाद्दूषणादश्रुतम्। पतिव्रताया मम अन्याभिलाषारोपवचनं दुष्टमिति नाकर्णितमित्यर्थ. ॥

चिरादनध्यायमवाङ्मुखी मुखे
ततः स्म सा वासयते दमस्वसा।
कृतायतश्वासविमोक्षणाथ तं
क्षणाद्बभाषे करुणं विचक्षणा ॥ ६१ ॥

चिरादिति ॥ ततोनन्तरं सचिन्तत्वादवाङ्मुखी विचक्षणा चतुरा सा दमस्वसा भैमी मुखे चिरकालमनध्यायं वचनाभाव वासयते स्म। मुहूर्तं तूष्णीं बभूवेत्यर्थ.। अथ पश्चात्कृतमायत दीर्घं श्वासविमोक्षणं यया एवंभूता सती क्षणान्मुहूर्तादनन्तर करुण करुणरसप्रधानं वचनं, करुणं यथा तथा वा बभाषे। अकरुणमिति वा। निष्ठुरमुवाचेत्यर्थः। अन्तकदूततोचितम् इत्यादेर्वक्ष्यमाणत्वात्। अनादरसूचकमौनावाङ्मुखत्वदीर्घनिश्वासकरणात् विचक्षणेति साभिप्रायम्। प्रचण्डवायौ वाति सति तात्कालिकोऽनध्यायः क्रियते, क्षणानन्तर पुन. पठ्यते तद्वदुवाचेत्यर्थः। सचिन्तस्य जाति. स्वभावो वा। 'अध्यायन्याय-' इत्यादिना अध्यायशब्द. साधु। वासयते 'णिचश्च' इति तङ्। 'अणावकर्मकात्-' इति न परस्मैपदम्, अणौ चित्तवत्कर्तृकत्वाभावात् अनध्यायस्य कर्तृत्वात्। विचक्षणा 'अनुदात्तेतश्च हलादे.' इति युच्।

विभिन्दतादुष्कृतिनीं मम श्रुतिं
दिगिन्द्रदुर्वाचिकसूचिसंचयैः।
प्रयातजीवामिव मां प्रति स्फुटं
कृतं त्वयाप्यन्तकदूततोचितम् ॥ ६२ ॥

विभिन्दतेति ॥ त्वयापि अतिसुन्दरेण नलतुल्याकारेण सता मा प्रति स्फुटमन्तकदूततोचित यमदूतत्वोचित कर्म कृतम्। किंभूतेन— आरोपितदिक्पालाभिलाषवार्तासमाकर्णनादुष्कृतम् दुष्कर्मकारिणीं मम श्रुतिं दिगिन्द्रा इन्द्रादिदिक्पालास्तेषां दुर्वाचिकानि दुष्टसंदेशवचनानि तद्रूप. सूचिसंचयै. सूचिसमूहैः कृत्वा विभिन्दता पीडयता। अत एव—प्रयातजीवामिव गतप्राणामिव मां प्राप्तं कर्म यमदूतोऽपि सूचिसमूहैर्यमदूतो यथा निष्ठुरं पीडयति [illegible]

१ '[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी। २ [illegible] इति साहित्यविद्याधरी। [illegible] इति [illegible]। ३ [illegible] [illegible] साहित्यविद्याधरी।

१ 'दूतस्य [illegible]' इति सुखावबोधासाहित्यविद्याधर्यौ। २ '[illegible]' [illegible] इति साहित्यविद्याधरी।

चतुर्णामपि दूतत्वाद्यनर्दूत्योचितमेव त्वया कृतमित्यर्थः । अतिसुन्दरस्य विशेषतो नलतुल्याकारस्य सौम्याकारस्य मां प्रत्यतिपीडाकारित्वमयुक्तमिति त्वयापीत्यपिना सूचितम् । अन्योऽपि बौद्धादिरदुष्कृतिनीं दोषलेशरहितां श्रेयोरूपां श्रुतिं वेदं दुष्टवचनैर्दूषयति । प्रयातो यातुमारब्ध , प्रशब्द आदिकर्मणि, तत्रैव निष्ठा ॥

उक्तमेवार्थं सोपस्करमाह—

त्वदास्यनिर्यन्मदलीकदुर्यशो-
मषीमयं सल्लिपिरूपभागिव ।
श्रुतिं ममाविश्य भवद्दुरक्षरं
सृजत्यदः कीटवदुत्कटा रुजः ॥ ६३ ॥

त्वदास्येति ॥ अदः भवद्दुरक्षरं त्वदुक्तं दुष्टमक्षरं मम श्रुतिमाविश्य कीटवदुत्कटा दुःसहा रुजः पीडाः सृजति । किंभूतम्— तव आस्यान्निर्यन्निर्गच्छन् इन्द्राद्यनुरागरूपं मदलीकदुर्यशोरूपं मदीयमिथ्यापयशोरूपं मषीमयं मषीप्रचुरं सत् भवत् । अत एव लिपिरूपभागिव लेखनस्वरूपं भजदिव । सती चासौ लिपिश्च तद्रूपभाग् वा । कीटो यथा कर्णं प्रविश्य दुःसहां पीडां करोति । अन्यदप्यक्षरं मषीभाजननिर्यन्मषीलिखितं लिपिरूपं भवति ॥

तमालिरूचेऽथ विदर्भजेरिता
प्रगाढमौनव्रतयैकया सखी ।
त्रपां समाराधयतीयमन्यया
भवन्तमाह स्मरनज्ञया मया ॥ ६४ ॥

तमिति ॥ अथ विदर्भजेरिता भैमीप्रेरिता आलिः सखी तमूचे । हे दूत, इयं सखी भैमी प्रगाढमौनव्रतया दृढतरमौनलक्षणमतया एकया स्वस्य रसज्ञया जिह्वया त्रपां समाराधयति भजते, अन्यया मया तद्रूपया स्वस्य रसज्ञया जिह्वया अथ च स्मरमर्मनिरूपणविषयं जानत्या मया, इत्या भवन्तमाह । इयं लज्जावशान्मौनमाश्रय [illegible] साक्षान्न वोचयति तस्मादेतत्प्रेरिता अहमेतदभिप्रायमेव वदामि तदाकर्णयेति भावः । मया लक्ष्म्या सह वर्तमानं न मनुद्धि मम । आत्मना भैमीविशेषणं वा । अन्योऽपि सखी काचिदेतामाराधयति ॥

किमाहेत्याह—

तमर्चितुं मद्वरणस्रजा नृपं
स्वयंवरः संभविता परेद्यवि ।
ममानुनिर्गन्तुमनाः पुरःसरै-
स्तदन्तरायः पुनरेष वासरः ॥ ६५ ॥

तदद्य विश्रम्य दयालुरेधि मे
दिनं निनीषामि भवद्विलोकिनी ।
[illegible]
[illegible] ॥ ६६ ॥

[illegible]

तमिति ॥ तदद्येति । मद्वरणस्रजा मदीयवरणमधूकमालया कृत्वा तं नलनामानं नृपमर्चितुं परेद्यवि श्वः स्वयंवरः संभविता । एष वासरः पुनः तस्य स्वयंवरस्यान्तरायो विघ्नरूपः । एतावानेव विलम्बोऽस्ति । किंभूतः—पुरःसरैः एतद्दिवसात्पूर्वमेव गन्तुकामैः मम असुभिः प्राणैः सह गन्तुमना जिगमिषुः । तस्मान्मया इन्द्रादयो न वरीतव्या इति भावः । अयं दिवसः कथं निर्विघ्नो यास्यतीति चिन्तया मम प्राणा अतिव्याकुला । यस्मात् तत्तस्मादद्य विश्रम्य मे मम त्वं दयालुरेधि भव । त्वय्यत्र स्थिते सति मम प्राणा अपि स्थास्यन्तीत्यर्थः । नो चेन्न । तदेवाह—भवद्विलोकिनी भवन्तमवलोकयन्ती सती वर्तमानं दिनं निनीषामि अतिवाहयितुमिच्छामि । त्वदवलोकनवशात्प्राणधारणात्वया मम कृपा कृता भविष्यतीति भावः । परपुरुषविलोकनेन कथं पातिव्रत्यं तवेत्यत आह । किल यस्मात्पतत्रिणा राजहंसेन नलिनीदले नखैर्विलिख्य न मम प्रियो नलस्त्वमेव रूपेण समस्तुल्यः तादृशः सुन्दर आख्यायि कथितः । तस्मात्तव नलाकारत्वान्नलतुल्यस्यैव त्वदवलोकनात्मम प्राणधारणं त्वद्दर्शनेन पातिव्रत्यभङ्गनिमित्तं नास्तीत्यर्थः । श्लोकद्वयमेकान्वयम् । अर्चितुम्, भौवादिकस्यार्चेते रूपम् । 'स्वः परस्मिन्नहि' इति परेद्यवीति साधुः । पुरःसरैः, 'पुरोऽग्रतोऽग्रेषु—' इति टः ॥

अत्र स्थितौ नवाति कार्यं स्यादित्याह—

दृशोर्द्वयी ते विधिनास्मि वञ्चिता
मुखस्य लक्ष्मी तव यत्न नीयते ।
अमात्यपि धन्यदिनां नलानने
विलोक्य मारुतानुजु नन्दनः ॥ ६७ ॥

[illegible]

[illegible]

[illegible]

र्थमागतेनापि त्वयाद्यात्र स्थितेन प्रासङ्गिकी अग्निसाक्षिकत्वाद्दृढा नलेन सह मैत्र्यपि संपादिता स्यात् । तदर्थमप्यत्र स्थातव्यमित्यर्थः । तदीयमैत्र्या मम किं प्रयोजनमित्यत आह—हा खेदे । सहार्थीतिध्वतो लक्षणया कुलशीलरूपादिना सदृशस्य तत्र आर्यपुत्रीयं विशिष्टकुलोत्पन्नवीरसेनसुतसंबन्धि अजर्यं मैत्रमर्जितुं संपादयितुं स्पृहाभिलाषः कथं न । अभिलाषः कर्तुं युक्तः । सदृशयोर्मैत्री भवति, श्रेष्ठेन सह मैत्री प्रयत्नपूर्वकं संपादनीया, इयं त्वनायासेन लब्धा परित्यक्तुं न युक्तेति भावः । इति भिन्नवाक्यतयाऽन्वयः । एकवाक्यत्वे तु संगतं मैत्रम् । अजर्यमविनश्वरमिति अजर्यं विशेषणं संगतशब्दस्येति वा । व्याख्यानान्तरं दुर्योजत्वादुपेक्ष्यम्। पाणौकरण इति 'नित्यं हस्तेपाणावुपयमने' इति पाणावित्येवंरूपस्य निपातस्य गतिसंज्ञत्वात्समासः । आर्यपुत्रीयम्, 'वृद्धाच्छः' । अजर्यम्, नञ्पूर्वस्य जीर्यतेः संगते कर्तरि 'अजर्यं संगतम्' इति निपातनात्साधुत्वम् ॥

पुनर्वागनवसरायाह—

दिगीश्वरार्थं न कथंचन त्वया
कदर्थनीयास्मि कृतोऽयमञ्जलिः ।
प्रसद्यतां नाथ निगाद्यमीदृशं
दृशौ दधे बाष्पपरयास्पदे भृशम् ॥ ६९ ॥

दिगिति ॥ त्वया अस्मीत्यहं दिगीश्वरार्थं कथंचन केनापि प्रकारेण तद्वर्णनादिना तेषु मदनुरागाध्यारोपणादिना च न कदर्थनीया न पीडनीया । अयमञ्जलिः कृतः । प्रसद्यतां ममोपरि त्वया प्रसन्नेन भूयताम् । अद्य ईदृशं दिक्पालविषयं किंचित् न निगाद्य वाच्यम् । इदमेव तव प्रसन्नत्वम् । पूर्वोक्तेनैव वाक्येन अहं दृशौ भृशं बाष्पपरयस्याश्रुवेगस्यास्पदे आधारभूते । अश्रुवेगपरिपूर्णे इत्यर्थः । दधे धारयामि । विवाहोत्सवे विशेषतोऽमङ्गलस्याश्रुपातस्य निषिद्धत्वान्मया चाश्रुपतनभीत्या नेत्रयोरेव स्तम्भितत्वात् । अतः परमपि त्वया किमपि न वक्तव्यमित्यर्थः । निगाद्यम्, सोपसर्गत्वात् 'गदमद–' इति यदभावाण्ण्यत् ॥

पातिव्रत्यमौढिप्रकाशनेन दूत्यानवसरं व्यनक्ति—

वृणे दिगीशानिति का कथा तथा
त्वयीति नेक्षे नलभामपीह या ।
सतीव्रतेऽग्नौ तृणयामि जीवितं
स्मरस्तु किं वस्तु तदस्तु भस्म यः ॥ ७० ॥

वृणे इति ॥ अहं दिगीशान्वृणे इति का कथा वार्ता । त्वया स्वतःप्रवृत्त्या वा (दिगीशान्) वृणे इति मनसापि न [illegible]र्थः । याहं नलभां नलकान्तिमपि इहास्मिन्पुरोवर्तिनि [illegible] वर्तमानामिति कारणात् तथा नले इव न ईक्षे न [illegible] । यद्वा—त्वयि परपुरुषे नलकान्तिमपि तथा नल इव [illegible] कटाक्षविक्षेपादिचेष्टया नेक्षे । तथा अनिर्वाच्ययेहया मद[illegible] । तथा तादृशीं हंसादिनिवेदितां नलभामपि नावलोके वा । मा दिगीशान्वृणे इति का कथा । एवंविधायाः मम पुरस्तान्नलमदृशस्यान्यस्य पुरुषस्य कथा कर्तुमयुक्ता, किं पुनरत्यन्तमदृश्यस्य । देवविषयं किमपि त्वया न वाच्यमित्यर्थः । कुमारिकया कामिन्या त्वया नलप्राप्त्यभावेऽन्योपि वरणीय इत्यत आह—सतीव्रते पतिव्रताव्रतरूपेऽग्नौ, अथ च तीव्रतया सह वर्तमानेतिदारुणे वह्नौ जीवितम् । प्राणानित्यर्थः । तृणयामि तृणवत्करोमि । नलप्राप्त्यभावेऽपि पातिव्रत्याद्यावदायुष्यं जीवितं नेष्यामि, न त्वन्यं वृणे इति दिगीशान्वृणे इति का वार्ता । वह्नौ तृणं क्षणादेव नश्यति यथा, तथा नलालाभे पातिव्रत्यवशाज्जीवितमपीति तृणपदेन सूचितम् । मदनप्राबल्यात्कथमन्यं न वरिष्यसीत्याशङ्क्याह—स स्मरः तु पुनः किं नु वस्तु अस्तु भस्म भवतु । किमिति—यः कामो हरनेत्राग्निजनितं तत्प्रसिद्धं भस्म अभावरूपः पदार्थः किमपि कर्तुं न शक्नोति । कालस्वभावत्वादन्यस्यापि किमपि कर्तुं न शक्नोति किं पुनः पतिव्रतायाः मेति भावः । यः पुनः स्मरो भस्म, तत्किं वस्त्वस्तु इति वाक्यार्थः ॥

मदनाधीनत्वे दोषमाह—

न्यवेशि रत्नत्रितये जिनेन यः
स धर्मचिन्तामणिरुज्झितो यया ।
कपालिकोपानलभस्मनः कृते
तदेव भस्म स्वकुले स्तृतं तया ॥ ७१ ॥

न्यवेशीति ॥ जिनेन बुद्धेन यो धर्मचिन्तामणिः धर्मरूपश्चिन्तामणिः सम्यग्दर्शन—सम्यग्ज्ञान—सम्यक्चारित्रलक्षणे रत्नत्रितये न्यवेशि चारित्रशब्दवाच्यो यः प्रक्षिप्तः (सः) सकलाभिलाषपूरकत्वात्पातिव्रत्यलक्षणधर्मरूपश्चिन्तामणिः यया स्त्रिया कापालिकस्य हरस्य कोपलक्षणोऽनलोऽग्निः तस्य भस्मनः कामस्य कृते कामनिमित्तं उज्झितः परित्यक्तः, तया स्वकुले तद्भस्म एव स्तृतं विस्तारितम्। धर्मत्यागो नाम स्वकुले भस्मप्रक्षेपतुल्य इत्यर्थः । धर्मं बौद्धेन बाह्येनापि यो धर्मोऽङ्गीकृतः स मदनपीडितत्वेन यया स्त्रिया त्यज्यते, तया स्वकुलं सकलङ्कमेव क्रियत इति मदनपीडया पातिव्रत्यं परित्यक्ष्यामीति दुराशां मा कृथा इति भावः । उत्तमेन भस्मार्थं चिन्तामणिर्न त्यज्यते, स यया त्यक्तः तया स्वकुले भस्मैव क्षिप्तमिति युक्तम् । 'सद्दृष्टिज्ञानवृत्तानि धर्मं धर्मेश्वरा जगुः' इति बौद्धसिद्धान्ते रत्नत्रयमुक्तम् ॥

निपीय पीयूषरसौरसीरसौ
गिरः सकंदर्पहुताशनाहुतीः ।
कृतान्तदूतं न तया यथोदितं
कृतान्तमेव स्वममन्यतादयम् ॥ ७२ ॥

निपीयेति ॥ असौ नलः पीयूषरसस्यौरसः पुत्रो[illegible] [illegible]त्पन्नाः तद्वदतिमधुराः, अत एव स्वस्य नलस्य कंदर्प एव हुताशनोऽग्निस्तस्य आहुतीरुद्दीपिका गिरो निपीय सादरमाकर्ण्य [illegible]मानं तया भैम्या यथा येन प्रकारेणोदितमुक्तम् कृतान्तदूतं [illegible] दूतं नामन्यत किंतु अदयं निष्कृपं स्वं कृतान्तं यममेवामन्यत [illegible] अनयोक्तं यमदूतत्वं त्वया प्रकटीकृतमिति, तत्सत्यमुक्तम् । [illegible]

१ '[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । २ '[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी ।

१ '[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी ।
२ '[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी ।

निर्दयत्वात्स एवाहमित्यमन्यत । मादृशः कोऽपि निर्दयो नास्तीति स्वात्मानं निन्दितवानित्यर्थः । निर्दयं दूत्ये कृतेपि इन्द्रादिष्वननुरागात्त्वय्यस्मिंश्च तत्सत्त्वात्कामोद्दीपनत्वं युक्तम् । औरसी. उरसा निर्मिता इत्यर्थे 'उरसोऽण् च' इत्यणन्तान्ङीप् ॥

स भिन्नमर्मापि तदर्तिकाकुभिः
स्वदूतधर्मान्न विरन्तुमैहत ।
शनैरशंसन्निभृतं विनिश्वस-
न्विचित्रवाक्चित्रशिखण्डिनन्दनः ॥ ७३ ॥

स इति ॥ तदर्ति तस्या व्यथा तया व्यथया काकुभिर्दीनवाक्यैः भिन्नमर्माप्युत्पन्नकामोऽपि स नल स्वदूतधर्मान्न विरन्तुमैहत ऐच्छत् । धीरोदात्तत्वात्स्वयमेव वरीतुं नैच्छदित्यर्थः । किं तर्हि चकारेत्याह—निभृतं तया न ज्ञातव्यमिति गुप्तं यथा तथा कामपीडितत्वाद्विनिश्वसन् शनैः पीडितत्वादेव मन्दमशंसदवोचत् । यतः—विचित्रवाचि नानाविधस्फूर्तियुक्तवाग्विषये चित्रशिखण्डिनन्दनो बृहस्पतिः बृहस्पतिरिव । 'वाचस्पतिश्चित्रशिखण्डिजः' इत्यमरः ॥

पूर्वसर्गे भैम्यां देवानुरागप्रतिपादनेन सामोक्त्वा, अस्मिन्सर्गे 'अहो मनस्त्वाम्–' (९।३९) इत्यादिभिः सप्तभिः श्लोकैर्देवानुग्रहज्ञापनेन दानमुक्त्वा, यदि स्वमुद्बन्धुम्–'(९।४६) इत्यादि श्लोकचतुष्केण भेदं प्रदर्श्य भेददण्डौ प्रतिपिपादयिषुरुपायचतुष्टयज्ञो नल आह—

दिवो धवस्त्वां यदि कल्पशाखिनं
कदापि याचेत निजाङ्गणालयम् ।
कथं भवेरस्य न जीवितेश्वरा
न मोघयाच्ञः स हि भीरु भूरुहः ॥ ७४ ॥

दिव इत्यादि श्लोकचतुष्टयेन भेदः प्रतिपाद्यते । हे भैमि, दिवो धव इन्द्र निजाङ्गणमेव आलयः स्थानं यस्य एवंभूतं कल्पशाखिनं यदि चेत्कदापि त्वां भैमीं मह्यं दातव्येति याचेत तदा हे भीरु भयशीले, अस्येन्द्रस्य जीवितेश्वरा प्राणेश्वरा कथं न भवेः । अभीष्टदः स्वामिना च याचितः सदा संनिहितः सोऽस्मै त्वां दास्यत्येवेति भावः । हि यस्मात् स भूरुहः कल्पवृक्षः मोघा निष्फला याच्ञा यस्य एवंभूतो न भवति याचितमवश्यं ददात्येव । 'निजाजिरालयम्' इति वा पाठः । जीवितेश्वरेति समासो दिनेश्वरवज्ज्ञेयः । भीरु 'भियः क्रुक्लुकनौ' 'ऊङुतः' इत्यूङ् ।

शिखी विधाय त्वदवाप्तिकामनां
स्वयंहुतस्वांशहविः स्वमूर्तिषु ।
क्रतुं विधत्ते यदि सार्वकामिकं
कथं स मिथ्यास्तु विधिस्तु वैदिकः ॥ ७५ ॥

शिखीति ॥ शिखी वह्निः त्वदवाप्तिकामनां त्वत्प्राप्त्यभिलाषं विधाय स्वमूर्तिषु स्वावयवेष्वाहवनीयादिषु स्वयमात्मनैव हुतम् 'अग्नये स्वाहा' इत्यादिमन्त्रेणान्यैर्यजमानैर्दत्तं स्वस्यांशभूतं हविर्येन एवंविधः सन् सार्वकामिकं सर्वकामप्रयोजनकम् । सर्वकामदातारमित्यर्थः । क्रतुं यदि विधत्ते स वैदिको विधिः तु पुनः मिथ्या असत्यः कथमस्तु । अन्येनानुष्ठितो यज्ञस्तस्मै सर्वान्कामान्ददाति, किं पुनर्वह्निनानुष्ठितः । तेन वह्नेस्त्वत्प्राप्तिर्भविष्यतीति भावः । सार्वकामिकम्, 'प्रयोजनम्' इति ठञ् ॥

सदा तदाशामधितिष्ठतः करं
वरं प्रदातुं चलिताद्बलादपि ।
मुनेरगस्त्याद्वृणुते स धर्मरा-
ड्यदि त्वदाप्तिं भण तत्र का गतिः ॥ ७६ ॥

सदेति ॥ स धर्मराट् यमः अगस्त्यान्मुनेः सकाशाद्भैमीं मह्यं देहीति त्वदाप्तिं यदि वृणुते तदा का गतिः कः प्रकारः भण वद । अपितु न कोऽपि । किंभूतात्—सदा तदाशां यमदिशमधितिष्ठतः । तथा अत एव—वरमभीष्टलक्षणं श्रेष्ठं करं राजग्राह्यभागं यमाय प्रदातुं बलादपि स्वयमेव चलितात्प्रवृत्तात् । यमदिशि वसताऽस्मै राजभागोऽवश्यं देय इति स्वयमेव विचार्य स्वयमेव दातुमागतेन त्वां याचमानाय यमाय मुनित्वाद्यत्किंचिद्दातुं समर्थेनागस्त्येन त्वमवश्यं दातव्या । अगस्त्यनिवारकः कोपि नास्तीत्यर्थः । त्वदाप्तिमपि बलाद्यदि वृणुते इति वा । बलादपि वृणुते इति वा । तदाशाम्, 'अधिशीङ्—' इति कर्मत्वम् ॥

क्रतोः कृते जाग्रति वेत्ति कः कति
प्रभोरपां वेश्मनि कामधेनवः ।
त्वदर्थमेकामपि याचते स चे-
त्प्रचेतसः पाणिगतैव वर्तसे ॥ ७७ ॥

क्रतोरिति ॥ हे भैमि, अपां प्रभोर्वरुणस्य वेश्मनि क्रतोः कृते यागहविरर्थं कति कतिसंख्याकाः कामधेनवो जाग्रति सन्तीति को वेत्ति । अपि त्वियत्तया ताः कोऽपि न जानातीत्यर्थः । ततः किमत आह—स वरुणः भैमीं मह्यं दातव्येति त्वदर्थं तासु मध्ये एकामपि चेद्याचते तर्हि प्रचेतसो वरुणस्य पाणिगतैव हस्तप्राप्तैव वर्तसे । सर्वथा चतुर्षु मध्ये एको वरणीयः, नान्यः प्रकारोस्तीति भावः ॥

दण्डमाह—

न संनिधात्री यदि विघ्नसिद्धये
पतिव्रता पत्युरनिच्छया शची ।
स एव राजव्रजवैशसात्कृतः
परस्परस्पर्धिवरः स्वयंवरः ॥ ७८ ॥

नेति ॥ शची इन्द्राणी भर्तुरन्यासक्तत्वेऽपि पतिव्रता पत्युरनिच्छया त्वत्कृतेन्द्रानादरेण । इन्द्राज्ञाव्यतिरेकेणेत्यर्थः । विघ्नसिद्धये यदि न संनिधात्री संनिहिता न भवेत् । भैमीस्वयंवरे ममानागमनादिरूपो भवत्विति । तर्हि स तव स्वयंवरः एव राजव्रजस्य त्वद्-

१ 'अत्र रूपकातिशयोक्त्यलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्र विभावनातिशयोक्त्यलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'अत्र काव्यलिङ्गालंकारः' इति साहित्यविद्याधरी ।

१ 'अत्र काव्यलिङ्गालंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्र रूपकालंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'अत्रानुमानालंकारः' इति साहित्यविद्याधरी ।

र्थमन्योन्यस्पर्धायुक्तस्य राजसमूहस्य वैशसात्कलहान्मरणाद्धेतोः कुतः क्व। यतः—परस्परमन्योन्यं स्पर्धिनः वरा वरयितारो राजानो यत्र । स्वयंवर एव न भविष्यति, नलप्राप्तिस्तु दूरतो निरस्तेत्यर्थः। विवाहे गौर्याः सांनिध्यम्, स्वयंवरे शच्या इतीतिहासः ॥

तमेवार्थं सप्रपञ्चमाह—

> निजस्य वृत्तान्तमजानतां मिथो
> मुखस्य रोपात्परुपाणि जल्पतः ।
> मृधं किमच्छत्रकदण्डताण्डवं
> भुजाभुजि क्षोणिभुजां दिदृक्षसे ॥ ७९ ॥

निजस्येति ॥ त्वं क्षोणिभुजां राज्ञां भुजाभ्यां भुजाभ्यां प्रहृत्येदं युद्धं प्रवृत्तं भुजाभुजि भग्नानां छत्राणां अच्छत्रका ये दण्डास्तेषां ताण्डवं यस्यां क्रियायां यथा तथा युद्धं किं दिदृक्षसे द्रष्टुमिच्छसि । किंभूतानां राज्ञाम्—रोपात् मिथोऽन्योन्यं परुपाणि जल्पत आक्रोशं कुर्वतो निजस्य स्वीयस्य मुखस्य वृत्तान्तं व्यापारमजानतां कं प्रति किमहं ब्रवीमीत्यविदुषाम्। प्रायेण राजयुद्धदर्शनार्थिन्येव त्वं, न तु स्वयंवरार्थिनीत्यर्थः । शचीसंनिधानाभावाच्छत्रभङ्गाच राजप्रजवैशसमेव भवेत्, नतु स्वयंवर इत्यर्थः । भुजाभुजि, 'तत्र तेनेदमिति–'इति समासे 'इच् कर्मव्यतिहारे' इतीचि 'अन्येपामपि–' इति दीर्घः। इतश्च तिष्ठद्गुप्रभृतिषु पाठादव्ययत्वम् । दिदृक्षसे, 'ज्ञाश्रुस्मृदृशां सन.' इति तङ् ॥

> अपार्थयन्याजकफूत्कृतिश्रमं
> ज्वलेद्रुषा चेद्वपुषापि नानलः ।
> अलं नलः कर्तुमनग्निसाक्षिकं
> विधिं विवाहे तव सारसाक्षि कम् ॥ ८० ॥

अपेति ॥ अनलोऽग्निः याजकानां पुरोधसां वह्निसंधुक्षणार्थं फूत्कृतिश्रममपार्थयन्व्यर्थीकुर्वन्सन् रुषा क्रोधेनैव चेज्ज्वलेत् न तु वपुषा ज्वालारूपेण दीप्तो भवेत् । फूत्कृतेऽपि त्वयानादृतत्वात्क्रोधवशात्सधूम एव भवेत्, न तु ज्वालादीप्तः । तर्हि हे सारसाक्षि कमलनयने, तव विवाहे नल. अनग्निसाक्षिकं वह्निलक्षणसाक्षिरहितं कं विधिं लाजहोमादिकं कर्तुं अलं समर्थो भवेत् । एवं सति कं वरीष्यसीति भाव· । वैवाहिको विधिरग्निसाक्षिक , न तु धूमसाक्षिक इत्यर्थः । 'सारसाक्षि किम्' इति पाठे विधिं कर्तुं किमलम् । अपि तु नेत्यर्थः । अपिरेवार्थः ॥

> पतिंवरायाः कुलजं वरस्य वा
> यमः कमप्याचरितातिथिं यदि ।
> कथं न गन्ता विफलीभविष्णुतां
> स्वयंवरः साध्वि समृद्धिमानपि ॥ ८१ ॥

पतिमिति ॥ यमः पतिंवरायाः तव कमपि कुलजं वंशजं कर्तुं, वरस्य नलस्य वा कुलजं यदि चेदतिथिमाचरिता कर्ता । मारयेदित्यर्थः । हे साध्वि पतिव्रते, तर्हि समृद्धिमानपि स्व[...] विफलीभविष्णुतां निष्फलीभवनशीलत्व कथं न गन्ता [...] प्राप्स्यति अपि तु प्राप्स्यत्येव । मृतकाशौचनिमित्ताद्यतिकूल[...] न भवेदेव । ततः कं वरीष्यसीति भावः । पतिं वृणीते पतिं[...] 'संज्ञायां भृतृवृजि–' इति खचि 'अरुर्द्विषद्–' इति मुम्[...] विष्णु, पूर्ववत् ॥

> अपः प्रति स्वामितयापरः सुरः
> स ता निषेधेद्यदि नैषधकुधा ।
> नलाय लोभात्ततपाणयेऽपि ते
> पिता कथं त्वां वद संप्रदास्यते ॥ ८२ [॥]

अप इति ॥ स अपरोऽन्य. सुरो वरुणः अपः प्रति [...]कृत्य स्वामितया प्रभुत्वेन जलपतित्वेन त्वया स्वस्यानादृत[...] नलस्य चादृतत्वात्, तन्निमित्तेनैव नलरोपेण कृत्वा नलस्य [...] न भवितव्यमिति बुद्ध्या भवतीभिस्तत्र न गन्तव्यमिति ता[...] यदि निषेधेत् निवारयेत्, तर्हि ते पिता भीम. त्वदभिलाषेण [...]तिग्रहाय लोभात् ततपाणये प्रसारितहस्ताय नलाय त्वा केन [प्रका]रेण संप्रदास्यते वद कथय। जलस्तु लोभेन जलं विनापि ग्रहीष्यति, स कथं दास्यतीत्यपिशब्दार्थः। केनापि प्रकारेण निस्तारो नेति भावः । 'अपां पति.' इत्यपि पाठः । गान्धर्वादिविवाहेषु कन्यादाने जलपूर्वत्वे स्मृत्या निषिद्धे सत्यपि भैमीप्रतारणार्थमेवमुक्तमिति ज्ञेयम् ॥

> इदं महत्तेऽभिहितं हितं मया
> विहाय मोहं दमयन्ति चिन्तय ।
> सुरेषु विघ्नैकपरेषु को नरः
> करस्थमप्यर्थमवाप्तुमीश्वरः ॥ ८३ ॥

इदमिति ॥ हे दमयन्ति, मया इदं ते तव महत् हितमपि हितमुक्तम्। त्वं मोहं विहाय चिन्तय अनेन हितमुक्तमा[...]वेत्यादि विचारय । प्रतीकाराभावं विवृणोति—कः नर सुरे[षु] विघ्नैकपरेषु सत्सु करस्थं हस्तस्थितमप्यर्थं वस्तु अवाप्तुं ईश्वरः समर्थो भवेत् । मनुष्येऽपि विघ्नपरेऽन्येन प्रतिकर्तुं न शक्यं, किं पुनर्देवेष्विति त्वं विचारयेत्युत्तरार्धेन वा योजना। एकशब्दः केवलपर्याय· ॥

> इमा गिरस्तस्य विचिन्त्य चेतसा
> तथेति संप्रत्ययमाससाद सा ।
> निवारितावग्रहनीरनिर्झरे
> नभोनभस्यत्वमलम्भयदृशौ ॥ ८४ ॥

इमा इति ॥ सा भैमी तस्य नलस्य इमा पूर्वोक्ता गिर[ः] चेतसा विचिन्त्य तथेति 'सुरेषु विघ्नैकपरेषु' इत्यादि सत्यमेव इति संप्रत्ययं विश्वासमाससाद प्राप । पश्चात् दृशौ नेत्रे नभो[...]

१ 'अत्र छेकानुप्रासो[...]ऽलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी। २ 'अत्र [...]ऽलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी। ३ 'अत्र छेकानुप्रासो-[...]' इति साहित्यविद्याधरी।

१ 'अत्र हेतुरलंकार.' इति साहित्यविद्याधरी। २ 'अत्रानुमानम[...]तिशयोऽलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी। ३ 'अत्र छेकानुप्रासोऽलंकार.' इति साहित्यविद्याधरी।

भस्त्वं बहुलजलत्वाच्छ्रावणभाद्रपदत्वमलम्भयत्प्रापयामास । किंभूते—निवारितो निषिद्धोऽवग्रहो वर्षप्रतिबन्धो यस्यैवंविधोऽप्रतिहतप्रसरो नीरनिर्झरो जलप्रवाहो ययोः । बहु रुरोदेत्यर्थः । श्रावणभाद्रपदयोर्वर्षप्रतिबन्धे जलवृष्टिर्न भवति, तदभावे भवतीत्यनेन बहुरोदनं सूचितम् ॥

स्फुटोत्पलाभ्यामलिदंपतीव त-
द्विलोचनाभ्यां कुचकुड्मलाशया ।
निपत्य बिन्दू हृदि कज्जलाविलौ
मणीव नीलौ तरलौ विरेजतुः ॥ ८५ ॥

स्फुटेति ॥ कज्जलाविलौ कज्जलकलुषितावश्रुबिन्दू कुचकुड्मलाशया कुचरूपकलिकाभिलाषेणालिदंपती इव भ्रमरस्त्रीपुंसाविव स्फुटोत्पलाभ्यां विकसितकमलरूपाभ्यां तस्या भैम्या विलोचनाभ्यां सकाशाद्धृदि निपत्य तरलौ स्फुरन्तौ हारमध्यवर्तिन्वयोग्यौ नीलौ मणी इव इन्द्रनीलमणी इव विरेजतुः । कज्जलकलुषितत्वाद्वर्तुलत्वात् स्फुटोत्पलनेत्रनिर्गमनात्कुचकोरकौ प्रत्यागमनाच्च पूर्वं बिन्द्वोरलिस्त्रीपुंसतुल्यत्वम्, हृदिस्थत्वाच्च हारसांनिध्यात्पश्चान्नीलमणितुल्यत्वं युक्तम् । नेत्रयोर्विकसितोत्पलतुल्यत्वं, कुचयोश्च कुड्मलतुल्यत्वं स्वभावसिद्धम् । अलिस्त्रीपुंसौ विकसितं कमलमुपभुज्य विकसिष्यत्कलिकाभिलाषिणौ भवतः । अलितुल्याविन्द्रनीलतुल्यौ चाश्रुबिन्दू हृदि निपतिताविति भावः । 'ईदूदेत्—' इति प्रगृह्यत्वस्य 'मणीवादेर्न' इति निषेधात्संधिः ॥

धुतापतत्पुष्पशिलीमुखाशुगैः
शुचेस्तदासीत्सरसी रसस्य सा ।
रयाय बद्धादरयाश्रुधारया
सनालनीलोत्पललोललोचना ॥ ८६ ॥

धुतेति ॥ सा भैमी आपतन्तः आगच्छन्तः पुष्पशिलीमुखस्य कामस्याशुगा बाणास्तैर्धुता कम्पिता पीडितेति यावत् । एवंभूता सती तदा शुचेः रसस्य विप्रलम्भशृङ्गाररसस्य सरसी आसीत् । किंभूता—रयाय निरन्तरप्रवृत्तये बद्धादरया कृताभिनिवेशयाश्रुधारया कृत्वा सनालं यत् नीलोत्पलं तद्वत् लोले चञ्चले लोचने यस्याः सा । अथ च शुचेः ग्रीष्मसंबन्धिनो रसस्योदकस्य सरसी जाता । शुचिर्निर्मलस्य रसस्य जलस्य सरसी जातेति वा । यद्वा पतन्ति पतिष्यन्ति [illegible] पुष्पेषु स्थितानां शिलीमुखानां भ्रमराणामाशुगेन वायुना च धुता । तथा [illegible] [illegible] नीलोत्पला [illegible] । अथ च शुचेर्निर्मलस्य रसस्य जलस्य [illegible] सरसी बभूव । [illegible]

[illegible]

ळोत्पला सरसी भवति । 'शुचि शुद्धेऽनुपहते शृङ्गाराषाढयोः स्मृतः । ग्रीष्मे हुतवहे वापि' इति विश्वः । शुचेः शोकस्य इति पक्षे इक् धातुनिर्देशे । रयाय रयेण निर्गन्तुम् 'तुमर्थात्—' इति चतुर्थी । रयेण आयो निर्गमनं तत्र बद्धादरयेति वा ॥

अथोद्भ्रमन्ती रुदती गतक्षमा
ससंभ्रमा लुप्तरतिः स्खलन्मतिः ।
व्यधात्प्रियप्राप्तिविघातनिश्चया-
न्मृदूनि दूना परिदेवितानि सा ॥ ८७ ॥

अथेति ॥ अथ सा भैमी मृदूनि श्रोतु करुणोत्पादकानि परिदेवितानि विलापवचनानि व्यधात् । किंभूता—प्रियस्य नलस्य प्राप्तेः विघातस्य मम नलप्राप्तिः सर्वथा न भवित्रीति निश्चयात् दूना दुःखिता । तथा—उद्भ्रमन्ती उन्मादवती । तथा—रुदती । तथा—गता क्षमा सहनशक्तिर्यस्याः सा । किमपि सोढुमसमर्था क्षणमपि जीवितुमसहा । तथा—ससंभ्रमा अधुना मम जीवनं न स्यात्, दुःखरूपं वा भवेदिति भयसहिता । तथा—लुप्तरतिः गतसुखा । तथा—स्खलन्ती किंकर्तव्यतामूढा मतिर्बुद्धिर्यस्याः सा । विप्रलम्भाख्यशृङ्गाररसस्य पोषकं वचनमुवाचेत्यर्थः ॥

त्वरस्व पञ्चेषुहुताशनात्मन-
स्तनुष्व मद्भस्मसमं वपुःश्रयम् ।
विधेः परेहाफलभक्षपात्रता
पताच्च तृष्यन्ननु निर्ममानलैः ॥ ८८ ॥

त्वरस्वेति ॥ [illegible]

[illegible]

[illegible]

स्थितैव वा योजना । 'अङ्गजं रुधिरेऽनङ्गकेशपुत्रमदेऽङ्गजः' इति विश्वः ॥

अमूनि गच्छन्ति युगानि न क्षणः
कियत्सहिष्ये न हि मृत्युरस्ति मे ।
न मां तु कान्तः स्फुटमन्तरुज्झिता
न तं मनस्तच्च न कायवायवः ॥ ९४ ॥

अमूनीति ॥ अमूनि क्षणरूपाणि युगानि गच्छन्ति, न स्वयं क्षणलक्षण काल. । अमूनि युगानि तु स्वरूपाणि गच्छन्ति, न क्षण उत्सवरूपाणि गच्छन्तीति वा । एक एव क्षणो बहुयुगरूपतया गच्छतीत्यर्थः । सोपि न गतो, वर्तत एवेति लटा सूचितम् । कथं युगरूपत्वमित्याशङ्क्याह—कियत् किंपरिमाणं तु स्वमहं सहिष्ये । अपितु तस्यावधिर्नास्तीत्यर्थ. । जीवितावधि भविष्यतीत्यत आह—हि यस्मान्मे मृत्युर्नास्ति । ततश्च दु.खावधेरभावात्क्षणस्यापि युगरूपत्वं युक्तम् । मरणाभाव कथमित्यत आह—स्फुटं यस्मान्निश्चितं वा कान्तो नलः तु पुनरन्त स्थूलशरीरमध्ये अहंशब्दवाच्यं मां नोज्झिता न त्यजति । मन· तं नलं न त्यजति । प्राणाख्या. कायवायव· तच्च मनो न त्यजन्ति । एतावतां परम्पराया अविच्छेदे कथं मरणं स्यादित्यर्थः । उज्झिता उज्झिष्यतीति वा 'बुद्धीन्द्रियाणि खलु पञ्च तथाऽपराणि कर्मेन्द्रियाणि मनआदिचतुष्टयं च । प्राणादिपञ्चकमथो वियदादिकं च कामश्च कर्म च तमः पुनरष्टमी पूः ॥' इति वचनाल्लिङ्गशरीरस्योपलक्षक मन. । तद्यावल्लिङ्गशरीरम्, तावत्स्थूलशरीरं न त्यजति । जीवे ह्युत्क्रामतीन्द्रियाण्युत्क्रामन्ति, लिङ्गे चोत्क्रामति स्थूलशरीर पाञ्चभौतिकं विच्छिद्यते । तथा च श्रुति.—'तमुत्क्रामन्तं प्राणोऽनूत्क्रामति, प्राणमनूत्क्रामन्तं सर्वे प्राणा उत्क्रामन्ति' इति । ततश्च क्षेत्रज्ञस्योत्क्रमणाभावे सर्वेषामनूत्क्रमणाभावान्मरणाभाव इत्यर्थः । अन्तरन्त.करणे विद्यमानः कान्तो मां न त्यजति, अन्त करणं च तं न त्यजतीति वा । यावज्जीवं नलेच्छानपगमान्नलप्राप्त्यभावाच्च क्षणोऽपि मया दुरतिक्रम इति भावः । उज्झिता, तृच् लुङ्वा ॥

मदुग्रतापव्ययशक्तशीकरः
सुराः स वः केन पपे कृपार्णवः ।
उदेति कोटिर्न मुदे मदुत्तमा
किमाशु संकल्पकणश्रमेण वः ॥ ९५ ॥

मदिति ॥ हे सुरा., स प्रसिद्धो वो युष्माकं कृपार्णव· केन पपे पीतः । किंभूत —मम उग्रतापः नलविरहजन्य. तस्य व्यये नाशे शक्तः शीकरो बिन्दुमात्रं यस्य सः । एकोऽर्णवोऽगस्त्येन पीत , अयं केन पीतः, एतावन्निष्कृपत्वं किमिति कुरुथेति कथयतेति भाव. । वो युष्माकं संकल्पकणश्रमेणेच्छालेशरूपेण आशु मदुत्तमा मत्सकाशाद्रूपादिभिरुत्तमा सुन्दरी अर्धाङ्गीना कोटि. मुदे युष्माकं प्रीतये किं नोदेति जायते । उदेष्यतीत्यर्थ । भवतां संकल्पमात्रेण मत्सदृशो मदुत्तमाश्च परस्सहस्रा. स्त्रियः सुलभा इति कारणान्मदभिलापनिर्बन्धो न कार्यो भवद्भिः । इयमेव च महती कृपा । स्त्रीलोभान्मां किं संतापयथेत्यर्थः ॥

ममैव वाहर्दिनमश्रुदुर्दिनैः
प्रसह्य वर्षासु ऋतौ प्रसञ्जिते ।
कथं नु शृण्वन्तु सुषुप्य देवता
भवत्वरण्येरुदितं न मे गिरः ॥ ९६ ॥

ममेति ॥ वा अथवा अहर्निशं प्रत्यहं ममैवाश्रुदुर्दिनै. (वा) अविच्छिन्नाश्रुधारारूपमेघच्छन्नैर्दिवसै· प्रसह्य बलाद्वर्षासु ऋतौ वर्षर्तौ प्रसञ्जिते प्रवर्तिते सति देवता इन्द्रादयो देवा· स्वनिद्राकालत्वात् सुषुप्य सुप्त्वा मे गिर कथं नु शृण्वन्तु । अत एव—अरण्येरुदित न भवतु मद्वाक्यमिति शेष । अपि तु भवत्विति काकु· । तेषां निद्रितत्वान्मच्छोकादिवाक्यमरण्यरुदिततुल्यत्वाद्व्यर्थमेवेत्यर्थः । वर्षर्तुर्देवरजनीति ज्योति.शास्त्रम् । तस्यां च निद्रा युक्ता । यदि मया रोदनं न कृतं स्यात्तर्हि दुर्दिनत्वाभावाद्वर्षर्तुर्न स्यात् । तस्मान्ममैवापराध इत्येवकारेण सूचितम् । वर्षासु ऋतौ 'ऋत्यक' इति प्रकृतिभावः । सुषुप्य, 'सुविनिर्दुर्भ्यः—' इति षत्वम् । अरण्येरुदितमिव 'क्षेपे' इति समासः । 'तत्पुरुषे कृति बहुलम्' इत्यलुक् ॥

श्लोकचतुष्टयेन नलं प्रति प्रलपति—

इयं न ते नैषध दृक्पथातिथि-
स्त्वदेकतानस्य जनस्य यातना ।
हृदे हृदं हा न कियद्गवेषितः
स वेधसाऽगोपि खगोऽपि वक्ति यः ॥९७॥

इयमिति ॥ हे नैषध नल, त्वदेकनिष्ठस्य । त्वदेकजीवनोपायस्येत्यर्थ. । मल्लक्षणस्य जनस्य इयं यातना तीव्रवेदना ते दृक्पथातिथिर्न दृग्गोचरो न इति प्रश्नकाकुः । हा कष्टं य इमां मदीयां वेदनां त्वां प्रति वक्ति स खगोऽपि वेधसा ब्रह्मणागोपि आच्छादितः । गोपने हेतुमाह—यतः हृदे हृदे कियत्कतिवार न गवेषितम् अपितु बहुवारमन्विष्टोऽपि न दृश्यते । कुत्र चिरयया न गन्तव्यमिति ब्रह्मणा निषिद्धः । कदाचिन्मदीयामवस्था तुभ्यं चेत्कथयेत्, तदा तव दयोदयो भवेत् स मास्त्विति वेधसो वैधर्म्यमिति भावः । 'एकतानोऽनन्यवृत्ति.' इत्यमरः ॥

ममापि किं नो दयसे दयाघन
त्वदङ्घ्रिमग्नं यदि वेत्थ मे मनः ।
निमज्जयन्संतमसे पराशयं
विधिस्तु वाच्यः क तवागमः कथा ॥९८॥

ममेति ॥ हे दयाघन नल, त्वं मम मनो यदि त्वदङ्घ्रिमग्नं त्वच्चरणशरणं यदि वेत्थ जानासि तर्हि ममापि किं नो दयसे ममाप्युपरि कृपां किं न करोषि । दयायन [illegible]त्यर्थ. । [illegible] ममापराधो नास्तीत्याह—तु पुनः परस्याशयमन्त करणं संतमसेऽज्ञाने

१ 'अत्रा [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी ।
२ 'अनाद्दु [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी ।

१ '[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । [illegible] इति साहित्यविद्याधरी । [illegible] इति साहित्यविद्याधरी ।

निमज्जयन्ब्रुडयन् विधिः दैवं वाच्य उपालब्धव्यः । तव आगसोऽपराधस्य कथा क्व । तवापराधो नास्ति ममैवादृष्टं तथाविधमित्यर्थः । तवान्तःकरणं हंसनिषेधद्वारा मम दुःखबोधनमकुर्वन्नहंस्थै वोपालब्धव्यो, न तु त्वमित्यर्थ इति वा । मम 'अधीगर्थ–' इति षष्ठी कर्मणि । संतमसम्, 'अवसमन्धेभ्यस्तमसः' इत्यच् ॥

कथावशेषं तव सा कृते गते-
त्युपैष्यति श्रोत्रपथं कथं न ते ।
दयाणुना मां समनुग्रहीष्यसे
तदापि तावद्यदि नाथ नाधुना ॥ ९९ ॥

कथेति ॥ सा भैमी तव कृते कथावशेषं गता त्वय्यनुरक्ता सती त्वत्प्राप्त्यभावाज्जन्मान्तरेऽपि त्वत्प्राप्त्यर्थं मृतेति ते श्रोत्रपथं कथं नोपैष्यति जनमुखात्त्वमपि श्रोष्यस्येव । तदा श्रुतेऽपि किमित्यत आह—हे नाथ प्राणेश, यद्यप्यधुना मां नानुगृह्णासि तथापि तदापि तस्मिन्नपि समये तावत् दयाणुना कृपालेशेन मां समनुग्रहीष्यसे । तावच्छब्दः संभावनायाम् । सा मदर्थं मृतेति तदा यद्वदिष्यसि तेनैव कृपालेशेनाहं धन्या भविष्यामीति भावः । अन्योऽपि स्वामी स्वीय पूर्वमननुगृह्णन्नपि तदर्थे कष्टां दशां प्राप्तमनुगृह्णाति । अनुग्रहीष्यसे, स्वरितेत्त्वात्तङ्, 'ग्रहोऽलिटि–' इति [2]दीर्घः ॥

ममादरीदं विदरीतुमान्तरं
तदर्थिकल्पद्रुम किंचिदर्थये ।
भिदां हृदि द्वारमवाप्य मां[3] स मे
हतासुभिः प्राणसमः समं गमः ॥ १०० ॥

ममेति ॥ मम इदमान्तर हृदयं विदरीतुं स्फुटितुं यस्मादादरि सादरम्, तत्तस्मात् हे अर्थिनां कल्पद्रुम, अहं किंचिदर्थये याचे । कल्पवृक्षत्वात्त्वया तद्दातव्यमित्यर्थः । किं तदित्याह—हृदि भिदां विदारणलक्षणं द्वारं मार्गमवाप्य मे हतैः विनष्टैः अथ च निष्कासितैरसुभिः प्राणैः समं सार्धं प्राणसमः प्राणप्रियः स त्वं मा गमः । प्राणा मद्धृदयाद्गच्छन्तु, त्वं मा गमः । जन्मान्तरेऽपि मम त्वदेकासक्त्या भवितव्यमिति त्वां प्रार्थये इति भावः । विदरीतुम् 'वृतो वा' इति [4]दीर्घः ॥

इति प्रियाकाकुभिरुन्मिषन्भृशं
दिगीशदूत्येन हृदि स्थिरीकृतः ।
नृपं स योगेऽपि वियोगमन्मथः
क्षणं तमुद्भ्रान्तमजीजनत्पुनः ॥ १०१ ॥

इतीति ॥ दिगीशानां दूत्येन हृदि अस्थिरोऽप्येतावत्कालपर्यन्तं स्थिरीकृतः स दर्शनलक्षणे योगे सत्यपि भैमीविषयो नलस्य वियोगमन्मथ इति पूर्वोक्तैः प्रियायाः काकुभिर्दीनवचनैः कृत्वा भृशमुन्मिषन्नतितरामुद्बुद्धः सन् क्षणं तं नृपं पुनरुद्भ्रान्तमतिशयेन भ्रान्तमजीजनच्चकार । पूर्वमनेकवारं भ्रान्तः कृत एवेति पुनःशब्दार्थः । उन्मादवशात्सोऽपि प्रलपति स्मेति भावः । संनिहितामपि भैमीं नाजानादित्यपि ॥

पूर्वमेवार्थं सोपस्कारमाह—

महेन्द्रदूत्यादि समस्तमात्मन-
स्ततः स विस्मृत्य मनोरथस्थितैः ।
क्रियाः प्रियाया ललितैः करम्बिता
वितर्कयन्नित्थमलीकमालपत् ॥ १०२ ॥

महेन्द्रेति ॥ स नलः ततोऽनन्तरम् आत्मनः समस्तं महेन्द्रदूत्यादि स्वकर्तृकमिन्द्रदूत्यं आदिशब्दाद्धंसादिदूत्यं विस्मृत्य पूर्वं विप्रलम्भावस्थायां मनोरथस्थितैर्मनोरथकल्पितैः ललितैर्विलासैः करम्बिता मिश्रिताः प्रियाया भैम्याः क्रिया विलापचेष्टा वितर्कयन्नानाप्रकारेण तर्कयन्संभावयन् इत्थं वक्ष्यमाणप्रकारेणालीकमबुद्धिपूर्वं आलपदवोचत् । उन्मादवशात्प्रणयकलहादि संभाव्य भैमीं प्रति प्रलपति स्मेति भावः ॥

अयि प्रिये कस्य कृते विलप्यते
विलिप्यते हा मुखमश्रुबिन्दुभिः ।
पुरस्त्वयालोकि नमन्नयं न किं
तिरश्चलल्लोचनलीलया नलः ॥ १०३ ॥

अयीति ॥ अयि प्रिये, कस्य कृते किमर्थं त्वया विलप्यते । अश्रुबिन्दुभिः कर्तृभिः करणैर्वा मुखं विलिप्यते व्याप्यते । हा कष्टम् । अमङ्गलमेतन्मा कार्षीरित्यर्थः । तिरश्चलन्ती सदा कटाक्षावलोकनाभ्यासेन वक्रगामिनी लोचनलीला यस्या एवंभूतया त्वया पुरोऽग्रे नमंस्त्वच्चरणशरणीभवन् अयं नलो नालोकि किमिति प्रश्नः । लोचनयोर्लीलया विलासेन कटाक्षेणेति वा । रोदनवशात्प्रायेण त्वयाहं न ज्ञातः किमित्यर्थः । प्रणयकलहं परित्यज्य चरणपतितं मामवलोकनेनानुगृहाण । रोदनं मा कार्षीरिति भावः । अत्र कुपितत्वादेव रोदनं नेत्रयोर्वक्रगामित्वं च ॥

चकास्ति बिन्दुच्युतकातिचातुरी
घनाश्रुबिन्दुस्रुतिकैतवात्तव ।
ममारतारक्षि ससारमात्मना
तनोषि संसारमसंशयं यतः ॥ १०४ ॥

चकास्तीति ॥ घना येऽश्रुबिन्दवः तेषां स्रुतिश्च्यवनं तस्य कैतवाद्व्याजात्तव बिन्दुच्युतकाख्यस्य शब्दालंकारविशेषस्य क्रियानिचातुरी महती चातुरी चकास्ति । बिन्दुच्युतकाख्यमलंकारं सम्यग्जानासि । अथ च बिन्दूनां च्युतमेव च्युतकम्, तद्विषयानिचातुरी घनाश्रुबिन्दुस्रुतिकैतवाच्छोभते । त्वादृशी कापि ममागलीकं रोदितुं न जानातीत्यर्थः । तदेवाह—हे ममारतबिन्दुना-

1 '[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । 2 'अत्र हेतु[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । 3 'नैव मे' इति [illegible] पाठ. । 4 'अत्र हेतुरलंकार.' इति साहित्यविद्याधरी ।

1 'अत्र हेतुरलंकार.' इति साहित्यविद्याधरी । 2 '[illegible] यन्' इति जीवातुसाहित्यविद्याधरीसंमत. पाठ. । 3 '[illegible]ऽलंकार.' इति साहित्यविद्याधरी । 4 'अत्र छेकानुप्रास[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी ।

स्वच्छीले स्निग्धे तारे कनीनिके ययोरेवंभूते अक्षिणी नेत्रे यस्यास्तत्संबुद्धिः, यतः कारणात्त्वं असंशयं निश्चितं संसारं सकलं जगदात्मना ससारं तनोषि। बिन्दोरनुस्वारस्य च्यवनचातुर्यादिना सानुस्वारस्य संसारस्य ससारत्वमनुस्वारराहित्यं कथं कर्तुं शक्यमित्यर्थः। अथ च—आत्मना ससारं श्रेष्ठवस्तुसहितं करोषि। अस्मिन्संसारे त्वादृशी कापि कुशला नास्तीत्यलीकरोदनं कर्तुं त्वमेव जानासि नान्येत्यर्थः। अलीकरोदनेऽप्यतितरां शोभस इत्यर्थः। अनुस्वारच्यवनाद्यत्रार्थान्तरप्रतीतिः तद्बिन्दुच्युतकम्। 'कान्तो नयनानन्दी बाले दुःखेन भवति तदा' इति तदुदाहरणम्। च्युतम्, 'नपुंसके भावे क्तः' स्वार्थे कन् ॥

अपास्तपाथोरुहि शायितं करे
करोषि लीलाकमलं किमाननम् ।
तनोषि हारं कियदस्रुणः स्रवै-
रदोषनिर्वासितभूषणे हृदि ॥ १०५ ॥

अपास्तेति ॥ अपास्तं विरहवशात्यक्तं पाथोरुहं लीलाकमलं येन एवंविधे करे शायितं चिन्तावशात्स्थापितमाननं लीलाकमलं किमिति करोषि। मुखमेव लीलाकमलस्थाने जातमित्यर्थः। तन्मा कुरु, लीलाकमलं गृहाण, चिन्तां मा कार्षीरिति भावः। तथा—अदोषाणि मालादिदोषरहितानि, अथ च अपराधेन विनैव विरहवशान्निर्वासितानि भूषणानि मुक्ताहारादीनि येन तादृशे हृदि अस्रुणः स्रवैरस्रुबिन्दुभिः कियत्किंपरिमाणं कियन्तं कालं च हारं मुक्ताहारं तनोषि। अपि तु मा स्म तानीः। अस्रुबिन्दवो हारस्थाने भवन्तीत्यर्थः। तन्मा कुरु, भूषणान्यङ्गीकुरु। रोदनं मा कार्षीरिति भावः। अन्यत्र सापराधो निर्वास्यत इति दृष्टम्। कियत्, क्रियाविशेषणम् ॥

दृशोरमङ्गल्यमिदं मिलज्जलं
करेण तावत्परिमार्जयामि ते ।
अथापराधं भवदङ्घ्रिपङ्कज-
द्वयीरजोभिः सममात्ममौलिना ॥१०६॥

दृशोरिति ॥ हे भैमि, अहं तावत्प्रथमतः करेण कृत्वा ते तव लोचनयोः मिलत्संबद्धं निरन्तरं गलत् इदममङ्गल्यमशुभरूपं जलं बाष्पं परिमार्जयामि। प्रोञ्छामीत्यर्थः। अथ पश्चाद्भवत्या अङ्घ्रिपङ्कजद्वय्याः रजोभिः समं सह आत्ममौलिना स्वमस्तकेन बोधमपराधमपि प्रोञ्छामि। मत्कृतादपराधाद्यदि रोदिषि, तर्ह्यङ्कुरं रोदनमादावपनेष्यामि पश्चान्मस्तके तव चरणरजो यावद्गमि तावत्तव चरणौ स्मरन् प्रविश्यापराधमपनेष्यामि। प्रसन्ना भवेति भावः। मङ्गल्यम्, अर्हार्थे यत्। परिमार्जयामि, वर्तमानसामीप्ये लट् ॥

मम त्वदच्छाङ्घ्रिनखामृतद्युतेः
किरीटमाणिक्यमयूखमञ्जरी ।
उपासनामस्य करोतु रोहिणी
त्यज त्यजाकारणरोषणे रुषम् ॥ १०७ ॥

ममेति ॥ हे भैमि, मम रोहिणी रक्तवर्णा किरीटमाणिक्यमयूखानां मञ्जरीतुल्या दीर्घाकारा दीप्तिरस्य पुरोवर्तिनः तवाङ्घ्रिनखलक्षणस्यामृतद्युतेश्चन्द्रस्योपासनां सेवां करोतु। हे निष्कारणं रुष्यसीत्यकारणरोषणे भैमि, रोषं त्यज त्यज। सदाहं त्वच्चरणसेवकोऽस्मि। कोपं मुञ्च मुञ्चेति भावः। सौम्यस्य सेवा कर्तुं शक्या, न तु रोषणस्य। चन्द्रप्रिया रोहिणी तारका चन्द्रं सेवते, समीपवर्तिनी च भवतीत्युचितमेव। रोहिणी, 'वर्णादनुदात्तात्—' इति ङीन्नकारौ। त्यज त्यजेति संभ्रमे, 'नित्यवीप्सयोः' इति द्विरुक्तिः 'रोषणे क्रुधमण्डार्थेभ्यश्च' इति युच् ॥

तनोषि मानं मयि चेन्मनागपि
त्वयि श्रये तद्बहुमानमानतः ।
विनम्य वक्त्रं यदि वर्तसे किय-
न्नमामि ते चण्डि तदा पदावधि ॥१०८॥

तनोपीति ॥ त्वं मयि मनागपि अल्पमपि मानं चेत्तनोषि तर्हि आनतो नम्रः सन् अहं त्वयि बहुमानं महतीं पूजां मानापनयनार्थं श्रये कुर्वे। 'स्त्रीणामीर्ष्याकृतः कोपो मानोऽन्यासङ्गिनि प्रिये' इति। हे चण्डि कोपने, रोषवशाद्वक्त्रं कियत्स्वल्पमेव विनम्य नम्रीकृत्य यदि चेद्वर्तसे, तदा तर्हि ते तव पदावधि चरणपर्यन्तं नमामि दण्डवन्नमस्कारेण रोषरोषमपनेष्यामि। बहुना मानेनाल्पमानं, बहुना नमनेन चाल्पं नमनमपनेष्यामीति भावः। विनम्य विनमय्येत्यन्तर्भावितण्यर्थं द्रष्टव्यम् ॥

प्रभुत्वभूम्नानुगृहाण वा न वा
प्रणाममात्राधिगमेऽपि कः श्रमः ।
क्व याचतां कल्पलतासि मां प्रति
क्व दृष्टिदाने तव बद्धमुष्टिता ॥ १०९ ॥

प्रभुत्वेति ॥ मज्जीवितस्य त्वदधीनत्वान्मां प्रति तव प्रभुत्वं तद्भावात्प्रभुत्वस्य प्रभुत्वशक्तेः भूम्ना बहुत्वेनानुगृहाण ममानुग्रहं कुरु, अथवा नानुगृहाण। परं प्रणाममात्राधिगमेऽपि मदीयके-वलप्रणामाङ्गीकारेऽपि तव कः श्रमः प्रयासः। प्रभुः स्वेच्छया सेवकं कदाचिदनुगृह्णाति, कदाचिन्नेति यद्यप्यस्ति तथापि प्रणाममङ्गीकरोति, त्वं तु नेति मया किमपराद्धमिति कथयेति भावः। त्वं याचतां भिक्षुकाणामभिलाषपूरणसमर्थं [illegible] कल्पलतासि क्व, मां प्रति दृष्टिदानेऽप्यवलोकनमात्रेऽपि तव बद्धमुष्टिता कृपणत्वमिति क्व अपि तु [illegible] विरुद्धम्। [illegible] नानुगृह्णासीति भावः।

---

१ '[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी। [illegible] २ [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी। ३ [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी।

१ '[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी। २ [illegible] इति साहित्यविद्याधरी। ३ [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी।

सरेषुमाथं सहसे मृदुः कथं
हृदि द्रढीयः कुचसंवृते तव ।
निपत्य वैसारिणकेतनस्य वा
व्रजन्ति वाणा विमुखोत्पतिष्णुताम् ॥ ११० ॥

सरेष्विति ॥ हे भैमि, मृदुरतिमृद्वी त्वं सरेषुमाथ कामबाणव्यथां कथं सहसे । कामपीडा सह्येत्यतिमान त्यजेति भाव॰ । वा पूर्वपक्षापरितोषे । अथवा वैसारिणकेतनस्य मकरध्वजस्य कामस्य बाणास्तव द्रढीयांसौ कुचौ ताभ्या संवृते हृदि निपत्य लगित्वा तत्रानिमज्ज्यैव विमुखाश्च ते उत्पतिष्णवश्च तेषा भावस्तत्ता ता पराङ्मुखोत्पतनशीलत्वं व्रजन्ति । पाषाणादौ बाणो निपत्य तत्रानिमज्ज्यैव पराङ्मुखस्तस्मादुच्छलति, तद्वत्तव कामबाणपीडा न भवतीति युक्तमिति भाव॰ । कृतसनाहस्य बाणपीडा न भवति । 'मीनो वैसारिणोऽण्डज.' इत्यमर॰ । 'विसारिणो मत्स्ये' इत्यण् ॥

सितस्य संभावय सृक्वणा कणा-
न्विधेहि लीलाचलमञ्चलं भ्रुवः ।
अपाङ्गरथ्यापथिकीं च हेलया
प्रसद्य संधेहि दृशं ममोपरि ॥ १११ ॥

स्मितस्येति ॥ हे भैमि, त्वं सृक्वणा ओष्ठप्रान्तेन स्मितस्येषद्धासस्य कणान्लेशान्संभावय धन्यान्कुरु । तथा—भ्रुवोऽञ्चलं प्रान्तं लीलया विलासेन चलं विधेहि । तथा—अपाङ्गरथ्याया नेत्रप्रान्तमार्गस्य पथिकीं नित्यचारिणीं दृशं च प्रसद्य प्रसन्नीभूय हेलया विलासेन ममोपरि संधेहि स्मितभ्रूचलनरूपैः प्रसद्य मां सविकासं कृपाकटाक्षैर्विलोकयेति भाव॰ । पथिकीम्, 'पथ ष्कन्' पित्त्वान्ङीष् । 'उपर्युपरिष्टात्' इत्यतसर्थत्वादुपरियोगे 'षष्ठ्यतसर्थ—' इति ममेति षष्ठी ॥

समापय प्रावृषमस्रुविप्रुषां
सितेन विश्राणय कौमुदीमुदः ।
दृशावितः खेलतु खञ्जनद्वयी
विकासि पङ्केरुहमस्तु ते मुखम् ॥ ११२ ॥

समापयेति ॥ त्वं अविच्छिन्नस्रावित्वादस्रुविप्रुषामस्रुविन्दूनां प्रावृषं समापय । तथा अत्युज्वलत्वादल्हादकत्वाच्च स्मितेन कौमुदीमुदः चन्द्रिकासंबन्धिनो हर्षान्विश्राणय मह्य वितर । तथा–अतिचञ्चलत्वात्खञ्जनाकारत्वाच्च दृशावेव खञ्जनद्वयी इतो मल्लक्षणेऽस्मिञ्जने खेलतु ममोपरि क्रीडतु । तथा—लक्ष्मीस्थानत्वाद्वर्तुलत्वाच्च ते मुखं विकासि विकस्वर पङ्केरुहं कमलमस्तु भवतु । रोदनं त्यक्त्वा प्रसन्ना भूत्वा स्मितपूर्वकटाक्षविलोकनपूर्वं किंचिद्ब्रूहीति भावः । प्रावृषि गतायां शरदि कौमुदीमुद॰ खञ्जनक्रीडा कमलविकासश्च भवति ॥

सुधारसोद्वेलनकेलिमक्षर-
स्रजा सृजान्तर्मम कर्णकूपयोः ।
दृशौ मदीये मदिराक्षि कारय
सितश्रिया पायसपारणाविधिम् ॥ ११३ ॥

सुधेति ॥ हे भैमि, मम कर्णकूपयोरन्तर्मध्येऽक्षररचना वर्णमालया वाग्गरचनया कृत्वा सुधारसस्यामृतरसस्योद्वेलना निर्मर्यादा या केलिः क्रीडा तां सृज रचय अतिमधुरवागमृतपूर्णौ मम कर्णौ विधेहि । किमपि ब्रूहीति भाव॰ । कूपशब्दोऽत्र जलाशयाभिप्राय । ततश्च वाप्यादौ स्वादूदकेन यथा तीरमतिक्रमते तथा क्रीडा क्रियत इति चोक्तिः । मदयत इति मदिरे उन्माद जनके अक्षिणी यस्यास्तत्संबुद्धिर्हे मदिराक्षि, मदीये दृशौ लोचने स्मितश्रिया कृत्वा पायसेन दुग्धसंस्कृतपायसेन कृत्वा या पारणा उपवासानन्तरभोजनं तस्य विधिं कारय । स्मितस्य शुभ्रत्वात्पायसत्वम् । उपोषितस्य पायसपारणया यथा तृप्तिः, तथा त्वदीय स्मितशोभावलोकनेन मन्नेत्रयोरिति स्मितपूर्वं किमपि ब्रूहि । मामनुगृहाणेति भाव॰ । उद्गतो वेलामुद्वेल॰, 'अत्यादयः—' इति समासः । तस्य करणमुद्वेलनम् । मदिर इत्यत्र 'इषिमदि—' इत्योदिर्नाणादिक॰ किरच्प्रत्ययः । रामायणे—'नार्यो मदिरलोचना.' इति । दृशौ, 'हृक्रोरन्यतरस्याम्' इत्यणौ कर्तुर्णौ कर्मत्वम् । 'परमान्नं तु पायसम्' इत्यमरः । संस्कृतार्थेऽण् ॥

ममासनार्धे भव मण्डनं न न
प्रिये मदुत्सङ्गविभूषणं भव ।
अहं भ्रमादालपमङ्ग मृष्यतां
विना ममोरः कतमत्तवासनम् ॥ ११४ ॥

ममेति ॥ हे प्रिये, मम आसनार्धे सिंहासनार्धे मण्डनमलंकरणं भव । आसनस्येत्यर्थात् । एवं न न । अविचार्य मयैतदुक्तम् । किंतु त्वं मदुत्सङ्गविभूषणं भव । ममाङ्क मण्डयेत्यर्थ । अङ्कापेक्षयार्धासनस्य निकृष्टत्वात्, तव चातिप्रियत्वान्ममाङ्क एवोपवेशनयोग्य इति भावः । अङ्ग भो ! अहं इत्येतद्भ्रमादुन्मादवशादालपम् । त्वया मृष्यतां क्षम्यताम् । यतः मम उरोविना कतमत् अङ्ग तव आसनं भवितुं योग्यम्, अपि तु न किमपि । अङ्कापेक्षयापि वक्षस उत्कृष्टत्वात्तत्रैवोपविश्यतामिति भावः । भ्रमात्कृतोऽपराध॰ क्षन्तुमर्ह॰ । अङ्गेति कोमलामन्त्रणे । 'भ्रमात्क्रमात्' इति च पाठः । न न, भ्रमाद्भ्रमाद्, इति च संभ्रमे द्विरुक्तिः ॥

अधीतपञ्चाशुगबाणवञ्चने
स्थिता मदन्तर्बहिरपि चेदुरः ।
सराशुगेभ्यो हृदयं बिभेतु न
प्रविश्य तत्त्वन्मयसंपुटे मम ॥ ११५ ॥

अधीतेति ॥ हे कामपीडाया अदर्शनादधीताभ्यस्ता पञ्चाशुगस्य कामस्य बाणवञ्चना यया तत्संबुद्धिः, मदन्त॰ मन्मनसि स्थिता त्वं बहिर्देशेऽपि उरश्चेदपि प्राप्नोषि तत् तर्हि कृतमदनबा-

१ 'अत्र विरोधाक्षेपालंकार' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'प्रसह्य' पठित्वा 'बलात्कारेण' इति व्याख्यात जीवातुसाहित्यविद्याधर्यो॰ । ३ 'अत्रानुप्रासरूपकोपमालंकार' इति साहित्यविद्याधरी । ४ 'अत्रा-[illegible]रूपकालंकार॰' इति साहित्यविद्याधरी ।

१ 'अत्रातिशयोक्तिश्लेषालंकार' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्रा-तिशयोक्तिरलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी ।

णवञ्चनायाम्तयोभयत्र वर्तमानत्वात्तन्मयसंपुटे त्वद्रूपे संपुटे मम हृदयं प्रविश्य स्मराशुगेभ्यो न बिभेतु । चिरकालं मनसि स्थितापि हृदयं बहिश्चेदालिङ्गसि तर्हि त्वदालिङ्गनवशान्मम कामज्वरोऽपि शान्तिमुपैष्यतीति भावः ॥

परिष्वजस्वानवकाशशाणता
सरस्य लग्ने हृदयद्वयेऽस्तु नौ ।
इदा मम त्वत्कुचयोः कठोरयो-
रुरस्तटीयं परिचारिकोचिता ॥ ११६ ॥

परीति ॥ हे भैमि, त्वं मां परिष्वजस्वालिङ्ग । किमिति— नौ आवयो. गाढालिङ्गनवशान्निरन्तर मिथो लग्ने मिलिते हृदयद्वये वेध्ये स्मरस्य अनवकाशशाणता निरवकाशशाणत्वमस्तु । निबिडसंलग्ने वस्तुद्वये ह्यवकाशलेशोऽपि न लभ्यत इत्यर्थः । मम इदानिकठोरा विशाला चेयमुरस्तटी वक्षस्तटी कठोरयोस्त्वत्कुचयो परिचारिका सेवाकर्त्री समुचिता । तुल्ययोरेव सेव्यसेवकभावो घटत इत्यर्थः । आलिङ्गनयोग्यत्वमेव सूचितम् । द्वयोरपि यथा कामपीडा न भवति तथा विधेयम् । गाढालिङ्गन देहीति भाव । परिष्वजस्वेति 'परिनिविभ्य.—' इति षत्वम् ॥

तवाधराय स्पृहयामि यन्मधु-
स्रवः श्रवःसाक्षिकमाक्षिका गिरः ।
अधित्यकासु स्तनयोस्तनोतु ते
ममेन्दुलेखाभ्युदयाद्भुतं नखः ॥ ११७ ॥

तवेति ॥ हे भैमि, अह तव नसे अधराय स्पृहयामि त्वदीयमधरमभिलषामि । तव गिर. यन्मधुस्रवैर्यस्याधरस्य मधुनिर्झरैः कृत्वा श्रवणौ कर्णौ साक्षिणौ यस्य तत् श्रव साक्षिक तादृश माक्षिक मधु यासु एवभूता सन्ति । ओष्ठस्पर्शात्(?) [illegible] वाण्य कर्णयोरमृतरूपा भवन्तीत्यर्थ । तथा—मम नख ते स्तनयोरधित्यकासूर्ध्वदेशेषु इन्दुलेखाया अभ्युदय उदयस्तेन यदद्भुतमाश्चर्यं तत् तनोतु करोतु । नखक्षतस्यार्ध [illegible] [illegible] चन्द्रकलोदितेति सर्वादेर्बुद्धिर्भवत्वित्यर्थ । ओष्ठपान[illegible] भाव । अधित्यकेति [illegible] [illegible] रता भवार । अधराय 'स्पृहेरीप्सित ' इति सम्प्रदान[illegible] ॥

न वर्तसे मन्मथनाटिका कथं
प्रकाशरोमावलिसूत्रधारिणी ।
तवाङ्गहारे रुचिमेति नायकः
शिखामणिर्व द्विजराड्विदूषकः ॥ ११८ ॥

[illegible]

राड्विदूषक. चन्द्रनिरस्करणशील. शिखामणिर्मुकुटमणि. शिखायां निबद्धो वा मणिरपि रुचिमेति । द्विजराड्विदूषकत्वमुभयोरपि वा । तव विलोकनान्मदीयः काम सहर्षो भवति । वर्धतेतरामिति भाव । नाटिकापक्षे—प्रकाशरोमावलिरेव सूत्रधारो नान्दीश्लोकानन्तरसंचारी कथाप्रस्तावक पात्रविशेष. सोऽस्या अस्तीति । तथा—तवाङ्गहारेऽङ्गविक्षेपे नृत्ये नायक सभापती रुचि प्रीतिमेति । तथा—द्विजराट् ब्राह्मण एव विदूषकश्च परिहासकं मित्रं रुचिमेति । शिखायां मणिरस्य विदूषकस्य । नायकस्य वा स. । 'अङ्गहारोऽङ्गविक्षेप ' इत्यमर । 'पीठमर्दो विटश्चैव विदूषक इति त्रिधा' । 'हास्यकृच्च विदूषक ' इत्यालङ्कारिकाः ॥

शुभाष्टवर्गस्त्वदनङ्गजन्मन-
स्तवाधरेऽलिख्यत यत्र लेखया ।
मदीयदन्तक्षतराजिरञ्जनैः
स भूर्जतामर्जतु बिम्बपाटलः ॥ ११९ ॥

शुभेति ॥ हे भैमि, तव अनङ्गस्य कामस्य जन्मन उत्पत्तेः शुभसूचकोऽष्टवर्ग ज्योति शास्त्रप्रसिद्ध. स लेखया यत्र तवाधरेऽलिख्यत । ज्योतिर्विदा ब्रह्मणेत्यर्थ । बिम्बफलवत्पाटलवर्णः सोऽधर. मदीया दन्तक्षतराजि , तया कृत्वा रञ्जनानि, तै. कृत्वा भूर्जतामर्जतु । न अङ्गजन्मा(?) [illegible] । तस्योत्तम[illegible] ज्योतिर्विदा भूर्जपत्र एव लिख्यते । पुत्रे जाते ज्योतिर्विदा तस्य जन्मकालीन शुभाष्टकवर्गो लिख्यते । [illegible] [illegible] । अष्टकवर्गस्तु ज्योति शास्त्रे [illegible] ॥

गिरानुकम्पस्व दयस्व चुम्बनैः
प्रसीद शुश्रूषयितुं मया कुचौ ।
निशेव चान्द्रस्य करोत्करस्य य-
न्मम स्मरे क्षणि [illegible] जीवितम् ॥१२०॥

गिरेति ॥ [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

जातादित्यर्थः । नलत्वकथनमात्रेण तां च भैमीं प्रकृतिं रोदनात्पू-र्वावस्थां प्रपन्नां प्राप्तां विलोक्य जातबोधस्त्वाद्दूतोऽहमित्यात्मसंस्कारतया प्राप्तबुद्धितया वक्ष्यमाणा गिरोऽपि अगृणत् । नलत्वनिश्चयेन त्यक्तरोदनां तां दृष्ट्वा स्वात्मानमेवोद्दिश्य दूतधर्मोचितमाह सेत्यर्थः । नलत्वनिश्चयेन गतमोहत्वम्, तेन प्राप्तबोधतया प्रकृतिं प्रपन्नामिति वान्वयः । उद्बुद्धदूत्यसंस्कारेण प्रपन्नां प्राप्तामागतां तां दूतधर्मयुक्तो स्वामेव प्रकृतिं विलोक्य दूतधर्मोचितमेवावोचदिति वा । मुनिर्यथा यतिरिव । वेदान्ताभ्यासेन शमदमादिद्वारा प्रबोधवान्संसारविनाशसमर्थप्रकृष्टज्ञानयुक्तो यतिः स्वप्रकाशं सच्चिदानन्दैकरसमात्मानं 'अहं ब्रह्मास्मि' इति बुध्यते बुद्ध्वा च उद्बुद्धजन्मान्तरीयसंस्कारतया प्राप्तप्रज्ञानतया या तां प्रसिद्धां संसारजनिकां सत्त्वरजस्तमःसाम्यावस्थारूपां प्रकृतिमनादिमविद्यां प्रकर्षेण पत्ना पृथग्भूतां ज्ञात्वा 'अहं मनुरभवं सूर्यश्चाहं कक्षीवाँऋषिरस्मि विप्रः । अहं कुत्समार्जुनेयं न्यृञ्जेऽहं कविरुशना पश्यतामा' इत्यादि वामदेवऋषिवदित्यर्थः । मुनिरप्यात्मानं प्रकृतिं च विवेकेन ज्ञात्वा मुक्तः सन् वागादिव्यवहारान्सृजति मुञ्चतीति केचित् ॥

अये मयात्मा किमनिह्नुतीकृतः
किमत्र मन्ता स तु मां शतक्रतुः ।
पुरः स्वभक्त्याथ नमन्ह्रियाविलो
विलोकिताहे न तदिङ्गितान्यपि ॥१२२॥

अये इति ॥ मया नलोऽहमिति आत्मा किमित्यनिह्नुतीकृतः प्रकटीकृतः । अये खेदे । महदनुचितं कृतमित्यर्थः । अत्रात्मप्रकटनविषये स शतक्रतुस्तु पुनर्मां किं किंप्रकारं मन्ता ज्ञास्यति । मामसाधुमेव ब्रूयादित्यर्थः । शापादानसामर्थ्यद्योतनाय शतक्रतुरिति पदम् । पुरः पूर्वं स्वभक्त्या नमन्सन् अथ पश्चाद् ह्रिया अकृतकार्यत्वाल्लज्जया आविलः कलुषितः सन् । सुतरां नमन्नित्यर्थः । तदिङ्गितान्यपि कोपाविष्टस्येन्द्रस्य भ्रूभङ्गादीन्यपि न विलोकिताहे विलोकयिष्यामि । प्रमादलाभस्तु दूरतः । अन्योऽप्यपराधी स्वामिनः कोपचिह्नं भ्रुकुट्यादि न विलोकयति ॥

स्वनाम यन्नाम मुधाभ्यधामहो
महेन्द्रकार्यं महदेतदुज्झितम् ।
हनूमदाद्यैर्यशसा मया पुन-
र्द्विषां हसैर्दूत्यपथः सितीकृतः ॥ १२३ ॥

स्वनामेति ॥ नाम प्राकाश्ये खेदे वा । अहं यत् स्वनाम मुधा व्यर्थमेवाभ्यधां एतत् महत् महेन्द्रकार्यमुज्झितं त्यक्तम् । विनाशितमित्यर्थः । अहो महदनुचितमेतत् । अनुचितत्वमेवाह—हनूमदाद्यैः श्रीरामादिदूत्यकारिभिर्दूत्यपथो यशसा कीर्त्या सितीकृतः । कार्यस्य साधितत्वात् । मया पुनः द्विषां हसैर्हासैः सितीकृतः । तैस्तु यशो लब्धम् । मया इन्द्रदूत्यार्थं गतो नलः स्वयं दूत्यं कृतवानित्यादि वैरिहास्यरूपमयशो लब्धम् । 'शितीकृतः' इति पाठे श्वेतीकृतः, श्यामीकृतश्चेति व्याख्येयम् ॥

१ 'अत्रोपमालंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्र छेकानुप्रासोलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'अत्रानुप्रासव्यतिरेकालंकारः' इति साहित्यविद्याधरी ।

भियात्मनस्तावदवाप्य नादरं
परस्तु तद्वेद न यद्वदिष्यति ।
जनावनायोद्यमिनं जनार्दनं
क्षये जगज्जीवपिबं शिवं वदन् ॥ १२४ ॥

भियेति ॥ अहमात्मनो भिया तुच्छा तावद्वादरं इत्यादिनिरुक्तं नादरं न कृतवान् । किन्तु उन्मादादिव त्वनाम कीर्तितवान् इत्यर्थः । स प्रसिद्धः परोऽन्यो दुर्जनो यत्तु पुनः यद्वदिष्यति तदहं वेद । दुर्जनो हि यथाकृतं न वदति किन्तु विपरीतं वदति, इति जाने इत्यर्थः । तदेव विशेषणेनाह । किंभूतः सः— जनानामवनाय पालनायोद्यमिनं कृतोद्यमं जनार्दनं दैत्यपीडनशीलं वदन् । तथा—क्षये प्रलये जगज्जीवपिबं जगत्सहारकं महादेवं शिवं मङ्गलं वदन् । जनार्दनो लोके इत्यर्थः । अतोऽकारणे कश्चन प्रतीकारो नास्तीति भावः । तन्याद्दिशा जनार्दनः । विनिवेशनम्, 'पाद्मा-' इत्यादिना दाः ॥

स्फुटत्यदः किं हृदयं त्रपाभरा-
द्यदस्य शुद्धिर्विबुधैर्विबुध्यते ।
विदन्तु ते तत्त्वमिदं तु दन्तुरं
जनानने कः करमर्पयिष्यति ॥ १२५ ॥

स्फुटतीति ॥ आत्मप्रकाशनादकृतकार्यत्वाच्च यत्त्रपातो जाताकुल्यं तस्मात् अदो हृदय किमर्थं स्फुटति । यद्यस्मात् विबुधैर्देवैरस्य हृदयस्य शुद्धिः विबुध्यते ज्ञायते । तु उक्तं कि बुधा इव दन्तुरं विषमं तत्त्वं मया बुद्धिपूर्वकं कृतं, अबुद्धिपूर्वकं वेति विदन्तु जानन्तु । लोका जानन्तु वा मा जानन्तु । अत्र किंकमाभाणकमाह—जनानने कः करं हस्तमर्पयिष्यति स्थापयिष्यति इत्थं न वक्तव्यमिति मुखहस्तदानेन लोकं प्रतिषेद्धुं कः शक्नोति । अपि तु न कोपि । लोको यत्किंचिद्वदतु नामेति भावः । हृदयस्फोटाभावेऽपि ते देवास्तत्त्वं यथार्थं जानन्तु । अन्यदपि संदिग्धं वस्तु पण्डितैः परीक्ष्य तत्त्वतो निर्णीयते, न तु सामान्यलोकैः ॥

मम श्रमश्चेतनयानया फली
बलीयसालोपि च सैव वेधसा ।
न वस्तु दैवस्वरसाद्विनश्वरं
सुरेश्वरोऽपि प्रतिकर्तुमीश्वरः ॥ १२६ ॥

ममेति ॥ अनया चेतनया दूतोऽहमिति प्रतिपत्त्या कृत्वा मम श्रम इत्थंलक्षणः फली सफलो जातः स्यात् । बलीयसा वेधसा च दैवेन सैव चेतना अलोपि नाशिता । दैववशात्स्वनामकथनाच्छ्रमो व्यर्थ एव जात इत्यर्थः । चेतनारक्षणे त्वया यत्नः किमिति न कृत इत्यत आह—स्वश्चासौ रसश्च स्वरसः स्वेच्छा दैवस्य स्वरसात्स्वेच्छया विनश्वरं विनाशितं वस्तु प्रतिकर्तुं निवर्तयितुं सुरेश्वरोऽपि शक्रोऽपि ईश्वरो न समर्थो न किं पुनरन्यः । मयाऽबुद्धिपूर्वमेवात्मप्रकाशनं कृतमिति भावः । तस्मान्ममापराधो नास्तीत्यर्थः ॥

१ 'अत्र छेकानुप्रासो हेतुश्च' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्रार्थान्तरन्यासोलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'अत्रार्थान्तरन्यासोलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी ।

इति स्वयं मोहमहोर्मिनिर्मितं
प्रकाशनं शोचति नैषधे निजम् ।
तथान्यथामग्नतदुद्दिधीर्षया
दयालुरागाल्लघु हेमहंसराट् ॥ १२७ ॥

इतीति ॥ नैषधे नले स्वयमात्मनैव मोहमहोर्मिनिर्मितं भ्रान्तिबाहुल्यवशात्कृतं निजं स्वीयं प्रकाशनं प्रकटमिति पूर्वोक्तप्रकारेण शोचति निन्दति सति तद्विषयं पश्चात्तापं कुर्वति सति दयालुः हेमहंसानां राट् राजा तथानिर्वचनीया व्यथा पीडा तस्यां मग्नश्चासौ स च तस्योद्दिधीर्षयोद्धरणेच्छया लघु शीघ्रमागात् ॥

नलं स तत्पक्षरवोर्ध्ववीक्षिणं
स एष पक्षीति भणन्तमभ्यधात् ।
नयाद्यैनामतिमानिराशता-
मसून्विहातेयमतः परं परम् ॥ १२८ ॥

नलमिति ॥ स हंसः तस्य हंसस्य पक्षरवः पक्षवातभवः शब्दस्तेन किमेतदायातीति बुद्ध्या ऊर्ध्ववीक्षिणमुपरिविलोकिनम्, अनन्तरं च इति भणन्तं तं नलमभ्यधादवदत् । इति किम्—कृतमहोपकारः स एवैष पक्षी हंस इति । हे अदय निष्कृप नल, एनां भैमीं निराशतानाशारहिततां अतितरां मा नय मा स्म नैषीः । स्वप्रकाशनकृतस्वनिन्दया नलस्यास्यामनुरागो न विद्यत इति प्रतीत्या एषा निराशा भविष्यति, तथा मा कार्षीरिति भावः । अस्या निराशत्वे जाते मम किमनिष्टमित्याशङ्क्याह—या त्वया निन्दा कृता सा कृतैव, अतः परं चेत्करिष्यसि तर्हीयं भैमी परं केवलमसून्प्राणान्विहाता त्यक्ष्यति । स्त्रीवधजन्यं पातकं तव भविष्यति, तस्मादेवं मा कार्षीरिति भावः । अतेरुपसर्गत्वात् 'ते प्राग्धातोः' इति नियमात्पूर्वमेव प्रयोगस्यौचित्येऽपि महाकविप्रयोगाद्व्यवहितानामपि प्रयोगः साधुः । 'आविश्चक्षुषोऽभवदलाविव रागः', 'विलोलजिह्वायुगलीटोनयस्वाभागमाविः' इत्यादयः प्रयोगाः । अतिशयिता मा शोभा राजलक्ष्मीर्वा यस्याः सा अतिमा इयमित्यस्य विशेषणम् । एनामतिनिराशतां नयेत्यन्वयः । हे अतिम अतिशयिता मा शोभा राज्यलक्ष्मीर्वा यस्येति । 'अतिसुन्दरत्वादतुधनत्वाच्च त्वमेवास्या योग्यो नान्य' इति सूचितम्, इति वा । अतिशान्ता मान् अतिसुन्दरी केवलमतः परं प्राणांस्त्यक्ष्यति त्वद्विना । एवंविधं सुन्दरं वस्तु वृथैव यास्यतीति सूचितमिति वा । विहाता लुट् ॥

सुरेषु पश्यन्निजसापराधता-
मियत्प्रयत्नस्यापि तदर्थसिद्धये ।
न कूटसाक्षीभवनोचितो भवा-
न्सतां हि चेतःशुचितात्मसाक्षिका ॥१२९॥

सुरेष्विति ॥ हे नल, भवान् [illegible] देवानामर्थसिद्धये प्रयोजनसिद्धये इयत्प्रयत्नस्यापि [illegible] । सुरेषु देवविषये अनुचितमेतन्मया कृतमिति निजसापराधतां स्वीयमनुचितकारित्वं पश्यञ्जानन् कूटसाक्षीभवनोचितो न भवति कूटोऽसत्यश्चासौ साक्षीव सत्येऽपि परकीयेऽर्थेऽलीकं भाषते स कूटसाक्षी अकूटसाक्षिणः कूटसाक्षिणो यद्भवनं तत्कूटसाक्षीभवनम् । तदुचितो न भवतीत्यर्थः । हि यस्मात् सतां चेतःशुचिता आत्मैव साक्षी यस्यामेवंविधा, न तु परसाक्षिका मया निष्कपटं वृत्तं कृतमिति त्वं तावज्जानासि, सन्तश्चालीकं भाषितुमपि स्वचेतस एव लज्जन्ते । तव च सत्यत्वं लोकत्रयप्रसिद्धम् । देवा अपि सर्वसाक्षित्वात्स्वयमेव त्वदीयं शुद्धत्वं ज्ञास्यन्ति, किमनेन लोकेनेति भावः । आत्मसाक्षिका, 'शेषाद्विभाषा' इति कप् ॥

इतीरिणापृच्छ्य नलं विदर्भजा-
मपि प्रयातेन खगेन सान्त्वितः ।
मृदुर्बभाषे भगिनीं दमस्य स
प्रणम्य चित्तेन हरित्पतीन्नृपः ॥ १३० ॥

इतीति ॥ स नृपः चित्तेन हरित्पतीन्प्रणम्य अतः परं मम करणीयमपि नावशिष्टम्, क्षम्यतामिति मनसैव देवान्नमस्कृत्य मृदुः सदयः सन् दमस्य भगिनीं बभाषे । किंभूतः—इति पूर्वोक्तमीरिणा ब्रुवाणेन नलं विदर्भजामपि आपृच्छ्य प्रयातेन यातुमारब्धेन खगेन हंसेन सान्त्वितः । प्रयातेन 'आदिकर्मणि क्तः कर्तरि च' इति क्तः ॥

ददेऽपि तुभ्यं कियतीः कदर्थनाः
सुरेषु रागप्रसवावकेशिनीः ।
अदम्भदूत्येन भजन्तु वा दयां
दिशन्तु वा दण्डममी ममागसाम् ॥१३१॥

ददेऽपीति ॥ हे भैमि, अहं तुभ्यमपि अतिनिर्दयदूत्यकरणजनिताः कियतीः कतिसंख्याकाः कदर्थनाः पीडाः अहं ददे ददामि, अतः परं तद्विषयं किमपि न वदिष्यामीत्यर्थः । यतः—सुरेषु रागोऽनुरागः, तदूपः प्रसवः, तस्य वा प्रसवोऽङ्कुर उत्पत्तिर्वा तस्यावकेशिनीर्निष्फलाः अनुरागानुत्पादिका इत्यर्थः । उद्यमः कार्यजनकश्चेद्भवति तर्हि दुःखमपि दातुमुचितम् । मया तावति कृत्ये कृतेऽपि तव तेष्वनुरागाङ्कुरोऽपि नोत्पन्नः तस्मात्तव पीडाकरमतः परं किमपि न वदिष्यामीति भावः । यत्राङ्कुरोत्पत्तिरपि नोदेति तत्र फलाशा कुतस्त्या । तव पीडादाने ममापि पीडा भवतीत्यपिशब्दार्थः । गर्हायां वाऽपिः । अनुचितमेतदित्यर्थः । एवं सति अमी देवा अदम्भदूत्येन निष्कपटदूत्येन कृत्वा दयां मम कृपां वा भजन्तु कुर्वन्तु । कार्याकरणरूपेणागसा अपराधेन कार्यं विनाश्य स्वीयं हृतमित्यपराधेन दण्डं शासनं वा दिशन्तु कुर्वन्तु । तत्कृतं दण्डमपि न द्वेक्ष्ये, परं तुभ्यं दुःखं दातुं नो सहे इति भावः ।

अयोगजामन्वभवं न वेदनां
हिताय मेऽभूदियमुन्मदिष्णुता ।
उदेति दोषादपि दोषलाघवं
कृतान्यमन्नानवशादिनेनसः ॥ १३२ ॥

---

१ [illegible] साहित्यविद्याधरी ।
२ [illegible] साहित्यविद्याधरी ।

[illegible] साहित्यविद्याधरी । [illegible]
[illegible] साहित्यविद्याधरी ।

अयोगजामिति ॥ इय उन्मदिष्णुता मे मह्यं हितायाभूत् । यतः—अहं अयोगजां विरहजां वेदनां नान्वभवम् । किंतु परमानन्दमन्वभवम् । उन्मादेन सुखवशान्मया विरहपीडा विस्मृता तस्मादियमुन्मादिता मम गुणायैव जातेति भावः । अथ च न योगः अयोगः, तज्जां संसारसंबन्धिनीं पीडां नान्वभवम् । किंतु परमानन्दमन्वभवमित्यर्थः । तत्रार्थान्तरन्यासं सोपमानमाह—दोषादपि दोषभूतादपि एकस्माद्धेतोः दोषभूतस्याप्यन्यस्य लाघवं अल्पत्वलक्षणो गुण उदेति । कस्मात् कस्य किमिव—अज्ञानवशादज्ञानलक्षणदोषवशाद्दोषभूतस्याप्येनसः पातकस्य कृशत्वमल्पत्वमिव । अल्पत्वलक्षणो गुणो भवति । ज्ञानपूर्वं ब्रह्महत्यादौ 'कामात्तद्द्विगुणं भवेत्' इति बहुप्रायश्चित्तान्मानात्पातकगौरवमवगम्यते, अज्ञानकृते लघुप्रायश्चित्तान्मानात्पातकलाघवमिति । अज्ञानलक्षणाद्दोषाद्दोषभूतस्य पातकस्य लाघवलक्षणो गुणो यथा लभ्यते, तथोन्मादलक्षणाद्दोषाद्विरहवेदनादोषस्य लाघवलक्षणो गुणो मयापि लब्ध इति भावः । उन्मादितायां कियतोऽपि दुःखस्य शेषत्वसूचनार्थं वेदनापदम् । मे । हितयोगे चतुर्थी । भावप्रत्ययान्तस्य गुणवाचिनः शब्दस्य 'पूरणगुण—' इति समासनिषेधाद्दोषलाघवमित्यत्र समासाप्राप्तेः 'तदशिष्यं संज्ञाप्रमाणत्वात्' इति ज्ञापकाद्बुद्धिमान्द्यं, करणपाटवमित्यादिमहाकविप्रयोगदर्शनाच्च निषेधस्यानित्यत्वात्समासो द्रष्टव्यः । एवमेवमादिषु प्रयोगेषु ज्ञातव्यम् ॥

तवेत्ययोगस्मरपावकोऽपि मे
कदर्थनात्यर्थतयाऽगमद्दयाम् ।
प्रकाशमुन्माद्य यदद्य कारय-
न्मयात्मनस्त्वामनुकम्पते स सः ॥१३३॥

तवेति ॥ तव त्वत्संबन्धी त्वद्विषयो मन्निष्ठः स प्रसिद्धः पूर्वं कृतपीड. अयोगो वियोगस्तज्जनितः स्मरपावको ममैव कदर्थनात्यर्थतया पीडाबाहुल्येनात्यतिपीडाकारित्वेनापि इति पूर्वोक्तप्रकारेण मे मम दयामगमत् । चकारेत्यर्थः । इति किम्—यद्यस्माद् अद्य त्वद्विलापसमये मामुन्माद्योन्मादं प्रापय्य मया प्रयोज्येनात्मनो ममैव नलोऽहमिति प्रकाशं प्राकट्यं कारयन् त्वामनुकम्पते स सेवते स । तेन ममैव कृपा कृतेत्यर्थ. । त्वद्विषयो वियोगाग्निर्यदि ममातिपीडां नाकरिष्यत्, तदोन्मादाभावान्मयात्मप्रकाशनमपि नाकरिष्यत, ततश्च मत्प्राप्तिविघातनिश्चयात्त्वन्मरणमेव स्यात्, त्वद्वियोगान्ममापि मरणं स्यात् । तस्मात्पीडयोन्मादाधिक्यान्मयात्मन. प्राकट्ये कृते मत्प्राप्तिनिश्चयात्त्वया प्राणा रक्षिता., तस्माच्च मत्प्राणा अपि तेन रक्षिता इति स स्मराग्निर्मम दयामेव चकारेति भावः । कामाग्निः कदर्थनात्यर्थतयापि मे दयां चकार । कुत. तवेति, 'त्वदीयोऽहमिति त्वां पीडयत्येव, त्वत्संबन्धान्मा[illegible] पीडयति । इयं तस्य कृपैव भैमी मामेव वरिष्यति, नान्यनिश्चयात् । योजनान्तरमुपेक्षणीयम् ॥

अमी समीहैकपरास्त्वदामराः
स्वकिंकरं मामपि कर्तुमीशिषे ।
विचार्य कार्यं सृज मा विधान्मुधा
कृतानुतापस्त्वयि पार्ष्णिविग्रहम् ॥१३४॥

अमी इति ॥ अमी अमरास्तव समीहैकपरास्त्वदभिलापकेवलनिष्ठाः त्वामेवाभिलष्यन्तीत्यर्थः । तव तेष्वनुरागो न । त्वं मामपि स्वकिंकर कर्तुं ईशिषे, मां स्वीयं दासं कर्तुं त्वमेवेच्छसीत्यर्थः । ममानुरागोऽप्रयोजकः किंतु तव मय्यनुरागः प्रयोजक इति भा[वः] । एवंसति त्वं कार्यं करणीयं विचार्य सृज । विचारे कारणमाह कृतो यः पश्चात्ताप. स त्वयि पार्ष्णेः पाश्चात्यस्य वैरिणो वि[ग्रहं] तद्वत्कलहम् । दु.खमिति यावत् । मुधा वृथा मा विधान्मा कार्षी[त्] । अविचार्य देवे वृते नलमहं किमिति नावरिषम्, मयि वा कंचन देवं किमिति नावरिषमिति पश्चात्तापस्तव भविष्यति त[स्मा]द्विचार्यैव विधेय कुर्विति भावः । संधिमकृत्वा बहिर्निर्गते विजिगीषौ पार्ष्णिग्राहो वैरायते । ईशिषे, 'ईशः से' इतीट् । मा[ङ्यो]गात्, भविष्यति 'माङि लुङ्,' 'न माङ्योगे' इत्यडभाव. ॥

उदासितेनैव मयेदमुद्यसे
भिया न तेभ्यः स्वतनावनन्न वा ।
हितं यदि स्यान्मदसुव्ययेन ते
तदा तव प्रेमणि शुद्धिलब्धये ॥ १३५ ॥

उदासितेनेति ॥ हे भैमि, उदासितेनैवोदासीनेनैव मया 'अमी समीहैकपराः—'(९।१३४) इत्यादिना विचार्य सृज इत्येवमिदं मत मुद्यसे, तेभ्यो देवेभ्यो भिया देवान्वृणीष्वेति नोद्यसे । तथा—स्वे कृतं स्वस्य तानवं कार्श्यं, तस्माद्वा 'स्वकिंकरम्' (९।१३४)इत्यादिना मां वृणीष्वेति न वोद्यसे । भियेत्युभयत्र वा योज्यम् । त्वद्धितार्थमेव विचार्य कुर्विति मयोक्तम् । नत्वन्येनाशयेनेति भावः । मया देवे वृते सति मद्वियोगात्त्वन्मृतिरेव स्यादित्याशङ्कायामाह—मदसुव्ययेन मदीयप्राणनाशेन ते तुभ्यं यदि हितं स्यात्, तर्हि मय्ये तावन्तं कालं यस्तव प्रेमाऽनुराग. तस्मिन्विषये एतदेव प्राणत्यजनमेव तव हितमेव वा शुद्धिलब्धय आनृण्यप्राप्तये स्यात् । ममेत्यर्थात् ।—तव हिताय प्राणानपि त्यजामीत्यर्थः । मत्प्राणव्ययेन तव हिते जातेऽनृणित्वेन ममैव हितमित्यर्थः । उद्यसे वदेर्यकि यजादित्वात्संप्रसारणम् । 'उच्यते' इति च पाठ. ॥

इतीरितैर्नैषधसूनृतामृतै-
र्विदर्भजन्मा भृशमुल्ललास सा ।
ऋतोरधिश्रीः शिशिरानुजन्मनः
पिकस्वरैर्दूरविकस्वरैर्यथा ॥ १३६ ॥

इतीति ॥ सा विदर्भजन्मा 'ददेपि तुभ्यम्—'(९।१३१) इति ईरितै. पूर्वोक्तैर्नैषधस्य सूनृतामृतै. सत्यवचनामृतैः कृत्वा भृशमुल्लास हर्षं प्राप । नलत्वनिश्चयात्, तेनात्मन्यनुरागस्य प्रकाशितत्वात्, तेभ्यो न बिभेमीत्युक्तत्वाच्च । 'ईदृशै.' इति पाठे पूर्वोक्तै. इति

१ 'अत्रोपमाऽलंकार.' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'न वा' इति [illegible] पाठः । ३ 'मयात्मनो मामनु—' इति साहित्यविद्याधरी पाठः । ४ 'अत्रातिशयोक्त्यलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी ।

१ 'अत्र छेकानुप्रासातिशयोक्त्यलंकार.' इति साहित्यविद्याधरी ।
२ 'अत्र छेकानुप्रासातिशयोक्त्युपमालंकार.' इति साहित्यविद्याधरी ।

वक्ष्यमाणप्रकारेणोल्लसतीति योज्यम्। शिशिर ऋतुमनु लक्ष्मीकुल जन्म यस्य ऋतोर्वसन्तस्याधिका श्री. दूरविकस्वरै रतिविकासिभिः पिकस्वरैः कोकिलालापैः कृत्वा यथा इवार्थः। उल्लसति। पिकस्वरसाम्येन नलवचसां मदनोद्दीपकत्वं सूचितम्। अन्यदपि पीयूषैर्जलैर्वा सोल्लासं भवति॥

तमेवोल्लासमाह—

नलं तदावेत्य तमाशये निजे
घृणां विगानं च मुमोच भीमजा।
जुगुप्समाना हि मनो धृतं तदा
सतीधिया दैवतदूतधावि सा॥ १३७॥

नलमिति॥ सा भीमजा तदा तं दूतं निजे आशये मनसि नलं नलनामकं राजानमवेत्य निश्चित्य घृणां जुगुप्सां विगानं निन्दां च मुमोच अर्थान्मनस एव। निजाशये विषये घृणां विगानं च मुमोचेति वा योज्यम्। एतन्मनः स्वभावतोऽप्रशस्तमिति जुगुप्सा, अनुचितकारि चैतदिति निन्दा, यद्वा—नलप्राप्त्यनाशया शरीरे घृणा, परपुरुषसंवादशङ्कया निन्दा। कीदृशी—तदा नलज्ञानावसरे सतीधिया पातिव्रत्यबुद्ध्या धृतं नियमितं बलात्कारेण तस्मात्परावर्तितमित्यर्थः। दैवतदूतं प्रति धावि मनो हि निश्चयेन जुगुप्समाना निन्दन्ती। पतिव्रतया नियन्त्रितं मनो दूते धावतीति जुगुप्समाना निन्दन्तीत्यर्थः। यद्वा—हि यस्मात् सा तदा सतीधिया धृतं मनो दैवतदूतधावि जुगुप्समानाऽभूदिति योजना। नलान्यदेवदूतगामित्वादप्रशस्तमेतन्मदीयमन्तःकरणमनुचितकारि चेति पूर्वं यतो जुगुप्सितवती निन्दितवती च, नलनिश्चयानन्तरमत्रानुरक्तं यन्मदीयं मनस्तत्साध्वेव जातमिति जहर्षेति भावः॥

मनोभुवस्ते भविनां मनः पिता
निमज्जयन्नेनसि तन्न लज्जसे।
अमुद्रि सत्पुत्रकथा त्वयेति सा
स्थिता सती मन्मथनिन्दिनी धिया १३८

मनोभुव इति॥ भविनां प्राणिनां मन, मनोभुवः ते तव पिता। यत.—त्वं मन एव भू. उत्पत्तिस्थानं यस्य, तस्मान्मनस्तव पिता। हे काम, त्वं स्वपितृभूतं तत् मनः एनसि परपुरुषाभिलापजनिते पातके निमज्जयन् न लज्जसे। काकुः। त्वया सत्पुत्रकथा सद्भिः पुत्रै. पितर. पुण्यॉल्लोकान्यान्तीति कथा अमुद्रि समापिता। नलत्वनिश्चयात्पूर्वं धिया मनसा इति पूर्वोक्तप्रकारेण मन्मथनिन्दिनी सती पतिव्रता वा सा भैमी स्थिता नलत्वनिश्चयानन्तरं कामनिन्दनादुपरतेत्यर्थः॥

प्रसूनमित्येव तदङ्गवर्णना
न सा विशेषात्कतमत्तदित्यभूत्।
तदा कदम्बं तदवर्णि लोमभि-
र्मुदस्रुणा प्रावृषि हर्षमागतैः॥ १३९॥

प्रसूनमिति॥ पूर्वं सौकुमार्याद्भैमीशरीरं पुष्पमिति तदङ्गवर्णना सामान्याकारेणाभूत् पर तु तत्पुष्पं कतमत्, किंजातीयमिति सा वर्णना विशेषात् विशेषाकारेण भैमीशरीरमेतज्जातीयमिति नाभूत्। तदा तदीयनलत्वनिश्चयसमये मुदस्रुणा प्रावृषि हर्षाश्रुजनितवर्षाकाले हर्षमुल्लिङ्गत्वमागतैः प्राप्तै. लोमभि· भैमीरोमभिः कर्तृभि. तत् भैमीशरीरं पुष्प वा कदम्बपुष्पमवर्णि कथितम्। कदम्बानि हि प्रावृट्काले विकसन्ति। भैम्यङ्गमुल्लिङ्गै रोमभिः कदम्बतुल्यमभूदित्यर्थः। हर्षवशादश्रुरोमाञ्चादि तस्यां जातमिति भावः॥

मयैव संबोध्य नलं व्यलापि य-
त्स्वमाह मद्बुद्धमिदं विमृश्य तत्।
असाविति भ्रान्तिमसाद्दमस्वसुः
स्वभापितस्वोत्क्रमविभ्रमक्रमः॥ १४०॥

मयेति॥ स्वेन आत्मना भापितः स्वोत्क्रमस्य स्वभ्रान्तेः विभ्रमाणां विलासानां क्रमो येन, स्वोत्क्रमविभ्रमयोः क्रम· 'अये ममात्मा किमनिह्नुतीकृतः—' (९।१२२) इत्यादिश्लोकपञ्चकोक्तो येन वा सोऽसौ नल. दमस्वसु. इति एतादृशीं भ्रान्तिमसात्खण्डितवान् इति किम्—मयैव नलं संबोध्य 'इयं न ते—' (९।९७) इत्यादि श्लोकचतुष्टयेन नलसंबोधनान्युक्त्वा यद्व्यलापि विलपितम्। असौ नलः तदिदं विलपितं विमृश्य विचार्य मद्बुद्धं मया ज्ञातं स्वमात्मानम् 'अयि प्रिये कस्य कृते विलप्यते—' (९।१०३) इत्यादिसप्तदशभिः श्लोकैराह—अहमनया ज्ञातः तत्किमित्यहं न कथयामीत्यात्मानं कथितवान्, न तु स्वारस्येनेति। भ्रान्तेन मया स्वनाम कथितं न तु त्वया ज्ञातमिति स्वभ्रान्तिवर्णनव्याजेन ज्ञापयति सेत्यर्थः। मदभिलापजनितवेगभरभ्रान्तेनानेन स्वनामोक्तमिति ज्ञात्वा सा भैमी तुतोषेति भावः। असादिति 'षोऽन्तकर्मणि' 'विभाषा घ्राधेट्—' इति सिचो लुक्। अशादिति पाठे—तनूचकारेत्यर्थ.। 'शो तनूकरणे' तेनैव सिचो लुक्॥

विदर्भराजप्रभवा ततः परं
त्रपासखी वक्तुमलं न सा नलम्।
पुरस्तमूचेऽभिमुखं यदत्रपा
ममज्ज तेनैव महाह्रदे ह्रियः॥ १४१॥

विदर्भेति॥ तत. पर नलनिश्चयानन्तरं सा विदर्भराजप्रभवा भैमी त्रपासखी लज्जावती सती नलं वक्तुमलं समर्था नाभूत्। लज्जानुभाववशात्तूष्णीं बभूवेत्यर्थः। यत.—पुरः आदौ नलत्वनिश्चयात्पूर्वम् अत्रपा निर्लज्जा सती अभिमुखं समक्षं यत् तमूचे, तेनैव समक्षवचनेन हेतुना नलत्वनिश्चयानन्तरं ह्रियो महाह्रदे समुद्रे ममज्ज निमग्ना। लज्जात्पल्वे किंचिद्वक्तुं शक्यते, इयं तु लज्जासमुद्रे मग्ना वक्तुं समर्था नाभूदिति युक्तमेवेति भाव·। सखीपदेन लज्जां क्षणमपि न त्यजतीति सूचितम्॥

१ 'अत्र छेकानुप्रासोऽलंकार.' इति साहित्यविद्याधरी। २ 'अत्र काव्यलिङ्गमलंकार.' इति साहित्यविद्याधरी। ३ 'अत्र हेत्वलंकार' इति साहित्यविद्याधरी। ४ 'मुदस्नुना' इति साहित्यविद्याधरी।

१ 'अत्रातिशयोक्तिर्भ्रान्तिमदलंकार.' इति साहित्यविद्याधरी। २ 'शुभाषित—' इति पाठ. साहित्यविद्याधरीसंमत। ३ 'अत्र छेकानुप्रासोऽलंकार' इति साहित्यविद्याधरी। ४ 'अत्र विरोधाभासोऽलंकार.' इति साहित्यविद्याधरी।

यदापवार्यापि न दातुमुत्तरं
शशाक सख्याः श्रवसि प्रियस्य सा ।
विहस्य सख्यैव तमब्रवीत्तदा
ह्रियाऽधुना मौनधना भवत्प्रिया ॥१४२॥

यदेति ॥ सा भैमी यदा अपवार्यापि जवनिकादिना व्यवधायापि रहस्यपि तिर्यग्वलितं कृत्वा सख्याः श्रवसि कर्णे प्रियस्य नलस्योत्तरं दातुं न शशाक । समक्षं वक्तुमशक्तेव परं व्यवधायापि एनं प्रत्येवं वदेति सखीकर्णेऽपि लगित्वा यस्मिन्काले वक्तुमशक्ताभूत् । तदा तस्मिन्काले सख्यैव विहस्य इति तं नलमब्रवीत् । इति किम्—भवत्प्रिया अधुना ह्रिया मौनमेव धनं यस्याः सा मौनिनी वर्तते । चित्रलिखितं पुरःस्थितं च प्रति पूर्वं बहूक्तत्वादिदानीं मौनं व्यर्थमिति अधुनेत्यनेन परिहासः सूचितः । हास्यमप्यत एव कृतम् । अपवार्यापि सखीद्वारेणैव व्यवधायापि परम्परयापीत्यर्थ इति वा ॥

पदातिथेयाँल्लिखितस्य ते स्वयं
वितन्वती लोचननिर्झरानियम् ।
जगाद यां सैव मुखान्मम त्वया
प्रसूनबाणोपनिषन्निशम्यताम् ॥ १४३ ॥

पदेति ॥ हे नल, इयं भैमी लोचननिर्झरानश्रुप्रवाहान् स्वयं स्वहस्तेन चित्रभित्तौ पटे वा लिखितस्य ते तव पदातिथेयान् चरणप्राघुणिकान्वितन्वती कुर्वती चरणपतनादिना वियोगजबाष्पनिर्झरेण क्षालनं कुर्वती सती यां प्रसूनबाणस्य कामस्योपनिषदं कामाद्वैतप्रकाशिकां जगाद लिखित्वा प्रत्युवाच सैव प्रसूनबाणोपनिषत् मम मुखात्त्वया निशम्यताम् । अनया कामपीडावशात्पूर्वमुक्तं मयोच्यते, न तु स्वस्फूर्त्या । सत्यं मत्वा समाकर्णयेत्यर्थः । रहस्यप्रतिपादको ग्रन्थविशेष उपनिषत् । निर्झरपदेनाश्रुबाहुल्यं सूचितम् ॥

असंशयं स त्वयि हंस एव मां
शशंस न त्वद्विरहात्तसंशयाम् ।
क चन्द्रवंशस्य वतंस मद्वधा-
न्नृशंसता संभविनी भवादृशे ॥ १४४ ॥

असंशयमिति ॥ स हंस एव मां त्वद्विरहेणात्तः प्राप्तः संशयो जीवसंदेहो यया एवंभूता त्वयि त्वद्विषये तवाग्रेऽसंशयं निश्चितं न शशंस प्रशस्तो न कथितवान् । यतः—हे चन्द्रवंशस्य वतंसालंकार नल, भवादृशे सौन्दर्यादिगुणयुक्तेऽतिशूरे महाकुलीने च मद्वधाद्वधेन निर्दयता घातुकता क कुतः संभविनी युक्ता । पूर्वोक्तगुणयुक्तो हि निर्दोषं पुरुषमपि न हन्ति, किं पुनः स्त्रियम्, निरपराधाम् । तस्मात् स एव प्राणसंशयमापन्नां त्वद्विरहजन्यां मदीयामवस्थां तव पुरस्तात् न कथितवानित्येव निश्चय, अन्यथा त्वं दृष्टा एव, तत्र न कोऽप्यपराध इति भावः । असंशयम्,

अर्थाभावेऽव्ययीभावः । वतंस इति, 'वष्टि भागुरिः—' इत्यल्लोपः । भवादृशे 'त्यदादिषु दृशः—' इति कञि 'आ सर्वनाम्नः' इत्यात्वम् ॥

जितस्तवास्येन विधुः स्मरः श्रिया
कृतप्रतिज्ञौ मम तौ वधे कुतः ।
तवेति कृत्वा यदि तज्जितं मया
न मोघसंकल्पधराः किलामराः ॥ १४५ ॥

जित इति ॥ हे नल, त्वया आस्येन विधुर्जितः श्रियाङ्गकान्त्या स्मरो जितः । तौ चन्द्रस्मरौ मम वधे कुतो हेतोः कृतप्रतिज्ञौ वदेत्यर्थः । त्वदीयमुखकान्तिभ्यामेव त्वयैव वा तयोरपराद्धम् । तौ त्वां त्यक्त्वा निरपराधां मां किमिति पीडयतः, इति कथयेति भावः । स्वयमेव हेतुमाशङ्क्य वदति—तयोस्तव वा किमपि कर्तुमसमर्थौ अहं तव प्रियेति कृत्वा बुद्ध्या यदि चेन्मां पीडयतः, तर्हि मया जितम् । शकुनग्रन्थिरेव निबद्ध इति भावः । कि यस्मात् अमरा मोघसंकल्पधरा निष्फलमानसकर्मभागिनो न भवन्ति । यन्मनसि धारयन्ति तत्सत्यमेव भवति । तवाङ्गलग्ने ताभ्यां यत्संकल्पितं, तत्सफलं भविष्यति इति मया जितमित्यर्थः । अतिस्मरातिचन्द्रमुख त्वद्विहाराच्चन्द्रकामौ मा पीडयत इति भावः । अन्योपि साक्षाद्वैरिणोऽपकर्तुमशक्तस्तत्संबन्धिनमन्यमपकरोति । तौ त्वदवयवाभ्यां जितौ त्वदर्धाङ्गभूतया मया जितावित्यर्थं इति वा ।

निजांशुनिर्दग्धमदङ्गभस्मभि-
र्मुधा विधुर्वाञ्छति लाञ्छनोन्मृजाम् ।
त्वदास्यतां यास्यति तावतापि किं
वधूवधेनैव पुनः कलङ्कितः ॥ १४६ ॥

निजांशुनिर्दग्धेति ॥ विधुश्चन्द्रो निजांशुभिः स्वकिरणैर्दग्धं ममाङ्गं तस्य भस्मभिः कृत्वा लाञ्छनोन्मृजां स्वीयकलङ्कप्रोञ्छनं मुधा वृथा वाञ्छति । वैयर्थ्यमेवाह—तावतापि मदङ्गभस्मभिर्लाञ्छनप्रोञ्छने कृतेऽपि त्वदास्यतां त्वन्मुखत्वं प्राप्स्यति किम् । अपि तु न । किंतु गतेऽपि लाञ्छने वधूवधजनितपातकेन पुनः कलङ्कित एव । त्वन्मुखसादृश्यं कलङ्कित्वात्र प्राप्स्यत्येवेत्यर्थः । चन्द्रोऽतितमां मा पीडयतीति भावः । अन्यस्याप्यादर्शादेर्मलिनस्य भस्मना लाञ्छनप्रोञ्छनं क्रियते । कलङ्कवान्कृतः । 'तत्करोति—' इति णिचि मतुब्लोपे निष्ठा । वधूवधेन कर्तरि तृतीया, करणे तु तारकादिः ॥

प्रसीद यच्छ स्वशरान्मनोभुवे
स हन्तु मां तैर्धुतकौसुमाशुगः ।
त्वदेकचित्ताहममून्विमुञ्चती
त्वमेव भूत्वा तृणवज्जयामि तम् ॥ १४७ ॥

१ [illegible] इति साहित्यविद्याधरी । २ नवा[illegible] इति साहित्यविद्याधरी ।

१ 'नवानुप्रासेऽल[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । २ [illegible] ३ '[illegible]' [illegible] व्यप्रकाशे—'[illegible]' [illegible] ४ '[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । ५ '[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । '[illegible]' इति जीवातुः ।

प्रसीदेति ॥ हे नल, त्वं ममोपरि प्रसीद स्वशरान्मनोभुवे यच्छ देहि । स कामो धुतास्त्यक्ताः कौसुमा आशुगा बाणा येनैवंभूतः सन् तैर्भवदीयैः शरैः मां हन्तु । कामबाणा पीडयन्ति, नतु झटिति प्राणवियोगं कुर्वन्ति, त्वदीया बाणा लोहत्वादतितीक्ष्णत्वाच्च झटिति प्राणवियोगं कुर्वन्ति, न तु पीडाम्, तस्मात्तान्मदनाय देहि एतावदेव तव प्रसन्नत्वम् तैर्बाणैर्मां मारयिष्यति । मरणे को लाभ इत्याशङ्क्याह—त्वदेकचित्ता असून्विमुञ्चती अहं त्वमेव त्वद्रूपैव भूत्वा तं कामं तृणवत् तृणमिवाप्रयासेन जयामि । त्वया सौन्दर्येण कामस्य जितत्वात्त्वद्रूपलाभात्स मया जेतुं शक्यत इत्यर्थः । 'मरणे यादृशी जन्तोर्भावना यस्य जायते । तादृशं लभते जन्म स भूयो हि स्वकर्मभिः ॥' इति वचनात् । 'यं यं वापि स्मरन्भावम्–' इत्यादिभगवद्वचनप्रामाण्याच्च मम त्वद्रूपप्राप्तिरित्यर्थः । मुञ्चती, मुचेर्लौदादिकत्वात् 'आच्छीनद्योर्नुम्' इति नुम्विकल्पाभावः ॥

श्रुतिः सुराणां गुणगायनी यदि
त्वदङ्घ्रिमग्नस्य जनस्य किं ततः ।
स्तवे रवेरप्सु कृताप्लवैः कृते
न मुद्वती जातु भवेत्कुमुद्वती ॥ १४८ ॥

श्रुतिरिति ॥ श्रुतिर्वेदो यदि सुराणां देवानां गुणगायनी गुणवर्णनपरा, ततः तर्हि त्वदङ्घ्रिमग्नस्य त्वच्चरणानुरागिणो मल्लक्षणस्य जनस्य ततो वेदकृताद्देवगुणवर्णनादपि किम् । अन्यत्रानुरक्तस्योत्तमेनान्यवर्णने कृतेऽपि तत्रानुरागो नोत्पद्यत इत्यर्थः । यतः—अप्सु कृताप्लवैः कृतस्नानैः पुरुषैः रवेः सूर्यस्य स्तवे कृतेऽपि कुमुद्वती कुमुदिनी जातु कदाचिदपि मुद्वती सूर्यविषये हर्षवत्यनुरागिणी न भवेत् । तस्याश्चन्द्र एवानुरागात्, तद्वन्ममेत्यर्थः ॥

कथासु शिष्ये वरमद्य न म्रिये
ममावगन्तासि न भावमन्यथा ।
त्वदर्थमुक्तासुतया सुनाथ मां
प्रतीहि जीवाभ्यधिकं त्वदेकिकाम् १४९

कथास्विति ॥ हे नल, अद्य एतावत्यामपि पीडायां सत्यां कथासु शिष्ये गोष्ठीशेषीभवामि म्रिये । वरमेतन्ममाभीष्टम् । न म्रिये न निष्ठामि । न जीवामीत्यर्थः । अन्यथा मरणेन विना त्वं मम भावमनुरागं नावगन्तासि नावगमिष्यसि । अत एव सुनाथ सुस्वामिन्, अत एव जीवाभ्यधिक प्राणेभ्योऽप्यतिप्रिय त्वदर्थमुक्तासुतया त्वदर्थं त्यज्यमानतया कृत्वा मां त्वदेकिकां त्वं एक एव केवलो यस्या एवंविधां त्वदेकशरणां प्रतीहि जानीहि । यत्प्राणेभ्योऽधिकं तदर्थमेव प्राणास्त्यज्यन्ते । त्वं च मम प्राणाधिकः शोभनस्वामी च । शोभनश्च स्वामी सेवकं स्वार्थं त्यक्तप्राणं ज्ञात्वानुकम्पत इत्यर्थः । त्वदर्थं मेऽस्याः प्राणास्त्यक्ता इति लोकमुखादाकर्ण्य स्वस्मिन्ममानुरागं ज्ञास्यसि [illegible] मरणमेव युक्तमिति भावः । असुना नाथ' अत एव जीवाभ्यधिक, इति वा । न सुनाथोऽसुनाथः । सुनाथः [illegible]

जानाति । त्वं तु असुनाथत्वात्प्राणव्ययेन विना न जानासीत्युपालम्भोऽपि सूचितः । आशु नाथ इति कश्चित् । शिष्ये, दैवादिकस्य शिषेर्लोडुत्तमैकवचनम् । म्रिये, लडुत्तमैकवचनम् । त्वदेकिकाम्, 'शेषाद्विभाषा' इति कप् ॥

महेन्द्रहेतेरपि रक्षणं भया-
द्यदर्थिसाधारणमस्त्रभृद्व्रतम् ।
प्रसूनबाणादपि मामरक्षतः
क्षतं तदुच्चैरवकीर्णिनस्तव ॥ १५० ॥

महेन्द्रेति ॥ महेन्द्रहेतेरिन्द्रायुधादपि यद्भयं तस्माद्यद्रक्षणम्, यद्वा भयहेतोर्वज्राद्रक्षणम्, तत् अस्त्रभृतां शूराणां व्रतं अर्थिषु शरणागतेषु साधारणम् । पुरुषो रक्षणीयो, न तु स्त्रीति, स्त्री रक्षणीया, न तु पुमानिति पक्षपातरहितं क्षत्रियाणां व्रतं नियमः । तत् अवकीर्णिनो भग्नव्रतस्य तव व्रतमुच्चैरतितरां क्षतं विनष्टम् । यतः—प्रसूनबाणात्कामात्, प्रसूनरूपाद्बाणाद्वा मामरक्षतो रक्षणमकुर्वाणस्य । यः पुष्पादपि रक्षितुं न शक्नोति, स वज्रात्कथं रक्षितुं शक्ष्यतीति संभावनापि कुतस्त्येत्यपिशब्दार्थः ॥

तवास्मि मां घातुकमप्युपेक्षसे
मृषामरं हाऽमरगौरवात्स्मरम् ।
अवेहि चण्डालमनङ्गमङ्ग तं
स्वकाण्डकारस्य मधोः सखा हि सः १५१

तवेति ॥ अहं तवास्मि । त्वं तु मां घातुकं हन्तारं मृषामरं मिथ्यादेवं स्मरममरगौरवात् देवत्वबुद्ध्या उपेक्षसे । हा कष्टम् । अनुचितमेतत् । देवत्वबुद्धिं त्यक्त्वा एनं मारयेति भावः । अन्योऽपि स्वीयं मारयन्तं नोपेक्षते, किं तु तं हन्ति । कामस्य मृषामरत्वमाह—अङ्ग प्रियतम, तं अनङ्गं चण्डालमेवावेहि जानीहि । चण्डाले दया नोचिता । हि यस्मात् स कामः स्वकाण्डकारस्य स्वस्य काण्डाः पुष्पलक्षणा बाणास्तेषां निर्मातुः मधोर्वसन्तस्य सखा । वसन्ते पुष्पप्रादुर्भावात्स एव कामकाण्डकारः । चण्डाल एव काण्डकारो भवति । 'तत्समर्गो च पतन' इति वचनात्कामस्यापि चण्डालत्वम्, तस्मान्मृषामरत्व कामस्य । [illegible] चण्डालोऽप्यनङ्गो भवति । तस्मान्मारयनीति भावः । चण्डालोऽपि मारणार्थं विश्वासजनकं वेषं गृह्णाति । मा, 'न लोका–' इति षष्ठीनिषेधः । काण्डकारः, कर्मण्यण्' ॥

लघौ लघावेव पुरः परे पुर्वं-
विधेयमुत्तजनमात्मनेजमः ।
तृणे तृणेऽडि ज्वलनः खलु ज्वल-
न्क्रमात्करीषद्रुमकाण्डमण्डलम् ॥ १५२ ॥

लघाविति ॥ [illegible]
पुरः [illegible]
[illegible]

१ [illegible]
[illegible]

वैरिजयाभ्यासेन महान्वैरी जेतव्यः। अल्पतरः शत्रुः सर्वथा नोपेक्षणीय इत्यर्थः। खलु यस्माज्ज्वलनोऽग्निः तृणे निःसारेऽधिकरणे ज्वलन् क्रमात्परिपाट्या करीषं शुष्कगोमयचूर्णं द्रुमकाण्डमण्डलं वृक्षस्कन्धसमूहं च तृणेढि हिनस्ति ज्वलयति। यथा तेजस्विनामवधिरग्निरप्यादावल्पं शत्रुं नाशयति, पश्चान्महान्तमिति तथा त्वयापि कर्तव्यम्। मदनो नोपेक्षणीय इति भावः। तृणेढि, 'तृणह इम्' इत्यादि। हीनतयापि कामस्यावगणना न कर्तव्येत्यर्थः॥

सुरापराधस्तव वा कियानयं
स्वयंवरायामनुकम्प्रता मयि।
गिरापि वक्ष्यन्ति मखेषु तर्पणा-
दिदं न देवा मुखलज्जयैव ते॥ १५३॥

सुरेति॥ वा संभावनायाम्। स्वयं स्वानुरागेणैव या वृणुते, न तु केनचित्प्रेरिता तादृश्यां स्वयंवरायां मयि मदङ्गीकारलक्षणा यानुकम्प्रता दयालुत्वं अयं तव सुरेषु विषयेऽपराधः कियान्वा। अपि त्वल्पतरः। मयि धर्मपत्न्यां मखेषु त्वत्कृतात्तर्पणात्तसेहेतोः मुखलज्जयैव मुखदाक्षिण्येनेव ते देवा इदं त्वया दूष्येऽस्माकमपराद्धमितीदं गिराऽपि न वक्ष्यन्ति। अन्तःकरणे न धारयिष्यन्तीति किं वाच्यम्। मयैव स्वेच्छावरणात्स्वल्पोऽपि तवापराधो नास्तीत्यर्थः। सर्वथा त्वयाहमनुग्राह्येति भावः। ते तव मुखलज्जयेति वा। अन्योऽपि बहूपकारिणाल्पतरेऽपराधे कृतेऽपि तन्मुखदाक्षिण्यात्किमपि न वक्ति। स्वयंवरा, पचाद्यच्॥

व्रजन्तु ते तेऽपि वरं स्वयंवरं
प्रसाद्य तानेव मया वरिष्यसे।
न सर्वथा तानपि न स्पृशेद्दया
न तेऽपि तावन्मदनस्त्वमेव वा॥ १५४॥

व्रजन्त्विति॥ ते देवा अपि त्वत्संबन्धिनं वरं श्रेष्ठं स्वयंवरदेशं वरं कामं वा व्रजन्तु। तानेवेन्द्रादीन्प्रसाद्य प्रसन्नान्कृत्वा मया त्वं वरिष्यसे। त्वद्वरणार्थमागतास्त्वया प्रत्य॰ कथं प्रसन्नाः स्युरित्यत आह—नेति। दया तान॰ सर्वथा लेशतोऽपि न स्पृशेदिति न, अपितु स्पृशेदेव॰ दयां करिष्यन्त्येवेत्यर्थः। यतः—तेऽपि ॰ भवन्ति, त्वमेव वा भवन्ति। जगति द्वावे॰ विना सकलं जगत् सदयमेव। ते सकृपाः स्वेनाश्च॰ कनार्थं सुखेनागच्छन्त्विति भावः। त्वं वा नैवोसेऽसंश॰

इतीयमालेख्यगतेऽपि वीक्षिते
त्वयि स्मरव्रीडसमस्यानया।
पदे पदे मौनमयान्तरीपिणी
प्रवर्तिता सारघसारसारणी॥ १५५॥

इतीति॥ हे नल, (इति सखीवचनम्) अनया भैम्या इयं इति पूर्वोक्तप्रकारेण मनोक्तिता सरघाभिर्मधुमक्षिकाभिः कृतस्य मधुनः सारस्य श्रेष्ठविभागभूतस्यातिमधुरस्य सारणी नदी प्रवर्तिता। किंभूता—पदे पदे वचने वचनेऽन्तरायकारित्वान्मौनमयान्तरीपिणी मौनरूपद्वीपवती। किंभूतयाऽनया—आलेख्यगते पटादिलिखितचित्रमात्रे चित्ररूपेऽचेतनेऽपि वीक्षिते त्वयि विषये स्मरव्रीडयोः कामलज्जयोः समस्या संक्षेपो मिश्रीभावो यस्यास्तया। कामलज्जान्वितयेत्यर्थः। कामवशाद्वक्ति, लज्जावशाच्च तूष्णीमास्त इति भावः। तथापि स्थाने स्थानेऽन्तर्गापिणी भवति। अनयापि विषमया समस्यया पदे पदे मौनं भवति। चित्रकेऽचेतनेऽपि त्वयि दृष्टेऽनुरागेणोन्मादवशादेवमुक्त, तस्याः सचेतनस्य तव साक्षात्कारे जाते मत्यन्यवरणे शङ्कापि कथंकारं कर्तुं महा। अपि तु न कथंचित्। तस्मादिन्द्रादिवरणविषयतः ॰ त्वयापि किमपि न वाच्यमिति भावः। 'सरघा मधुमक्षिका' इत्यमरः। सरघाभिः कृतमित्यर्थे 'मक्षिकादिभ्योऽण्' इति वक्तव्ये 'तद्विशेषेभ्यश्च' इति वार्तिकायोगविभागाद्वाण्। सारयति गच्छति नीरमिति सारणी। बहुलवचनात्कर्तरि ल्युट्॥

चण्डालस्ते विषमविशिखः स्पृश्यते दृश्यते न
ख्यातोऽनङ्गस्त्वयि जयति यः किंनु कृत्ताङ्गुलीकः।
कृत्वा मित्रं मधुमधिवनस्थानमन्तश्चरित्वा
सख्याः प्राणान्हरति हरितस्त्वद्यशस्तज्जुषन्ताम्॥ १५६॥

चण्डाल इति॥ विषमविशिखः कामः ते तव चण्डालः। किंतु चण्डान्क्रूरान् शरान् आ समन्ताल्लाति आदत्ते। अथ च विषमविशिखो भवति क्रूरबाणः। अथ च विषमा विशिखा यस्य। विपलितनाम इत्यर्थः। मीयन्ते इति विषमा विशिखा यस्य। न स्पृश्यते न दृश्यते। यतः—त्वयि जयति सर्वोत्कर्षेण वर्तमाने। अथ च सौन्दर्येण पराभवितरि। सोऽनङ्ग इति ख्यातः। चण्डालत्वादनङ्गत्वाच्च न स्पृश्यते न दृश्यते। अनङ्गत्वमाह—यतः—कृत्ता छिन्ना कनिष्ठाङ्गुली यस्य छिन्नाङ्गुलीकः। चण्डाले हि छिन्नाङ्गुलीको भवतीति चण्डालजातिः। तस्य चण्डालकर्माह—अधिवनस्थानं वनस्थानमध्ये मधुं वसन्तं मित्रं कृत्वा वसन्तेनोद्दीपितः अन्तः हृदयं चरित्वा प्रविश्य, अथ च वने वसन्तेनोद्दीपितः मधुप्रधानं मद्यपं मित्रं कृत्वा स्वयं पीत्वा गृहनद्ये प्रविश्य, सख्या भैम्याः प्राणान्हरति। सख्या अन्तश्चरित्वेति वा। ॰ गमनपर्यवसायिनीं पीडां करोति, अथ च प्राणानेव लुम्पति। तत्तस्माद् हरितो दिशः त्वद्यशो जुषन्तां सेवन्ताम्। ॰ तेनैवं कृते सर्वदिग्व्यापिनी तव कीर्तिर्भवत्विति सोल्लुण्ठ वचनम्। त्वय्यनुरागबाहुल्यात्त्वत्प्राप्त्यभावात्त्वद्विषयो मदनः सखीं पीडयतितराम्। ततश्च तवाकीर्तिर्भवति तस्मात्त्वयाऽस्याः पीडा शाम्यति, तव चाकीर्तिर्न भवति, तथैवत्त्वया विधेयम्, न त्वन्यथेति भावः। 'जगति' इति पाठे जगति अनङ्गः ख्यातः। पुनः अयि नल, इति पदम्॥

१ 'अत्र छेकानुप्रासार्थान्तरन्यासालंकारौ' इति साहित्यविद्याधरी। २ 'अत्र काव्यलिङ्गमलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी। ३ 'अत्रातिशयोक्तिरलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी।

१ 'अत्र छेकानुप्रासातिशयोक्त्यलंकारौ' इति साहित्यविद्याधरी। २ 'अत्रातिशयोक्तिरलंकारः, मन्दाक्रान्ता वृत्तम्' इति साहित्यविद्याधरी।

अथ भीमभुवैव रहोऽभिहितां
नतमौलिरपत्रपया स निजाम् ।
अमरैः सह राजसमाजगतिं
जगतीपतिरभ्युपगत्य ययौ ॥ १५७ ॥

अथेति ॥ अथ स जगतीपतिर्ययौ जगाम । किं कृत्वा—देवैः सह त्वया आगन्तव्यमिति भीमभुवैव भैम्यैवाभिहितां रहः एकान्ते उक्तां निजां स्वीयाममरैः सह राजसमाजं स्वयंवरदेशं प्रति गतिमभ्युपगत्याङ्गीकृत्य । किंभूतः—अपत्रपया इन्द्रादिकार्याकरणाल्लज्जया नतमौलिरधोमुखः ॥

श्वस्तस्याः प्रियमाप्तुमुद्धुरधियो धाराः सृजन्त्या रया-
न्नम्रोन्नम्रकपोलपालिपुलकैर्वेतस्वतीरस्रुणः ।
चत्वारः प्रहराः स्मरार्तिभिरभूत्सापि क्षपा दुःक्षया-
त्तत्तस्याःकृपयाखिलैव विधिना रात्रिस्त्रियामा कृता ॥

श्व इति ॥ तस्या भैम्याश्चत्वारः प्रहराः सापि एकापि क्षपा चतुःप्रहररूपा रात्रिः वियोगस्य दुःसहत्वात्स्मरार्तिभिः कामपीडाभिः कृत्वा यस्मात् दुःक्षयानिर्वाहयितुमशक्याभूत्, तत्तस्माद्धेतोः विधिना ब्रह्मणा तस्यां भैम्यां कृपयेवाखिला चतुःप्रहरापि रात्रिः, अथ च प्रतिदिनभाविनी सर्वापि रात्रिः, त्रियामा त्रिप्रहरा कृता । रात्रेरेकः प्रहरो हृत इत्यर्थः । आद्यन्तयोश्चतसृषु घटीषु दिनव्यवहारात्त्रियामेति क्षीरस्वामी । सा सा रात्रिस्तया महता कष्टेनातिक्रान्तेति भावः । किंभूतायास्तस्याः—श्वः परेद्यवि प्रियं नलमाप्तुं प्राप्तुमुद्धुरोत्कण्ठिता धीर्यस्या उत्सुकायाः । तथा—अस्रुणो धाराः (सृजन्त्याः) वियोगवशाद्बाष्पधाराप्रवाहान् रयाद्वेगेन (सृजन्त्याः) विस्तारयन्त्याः । किंभूता धाराः—नम्रोन्नम्रैरुन्नतानतैः कपोलपाल्याः पुलकैः रोमाञ्चैः कृत्वा वेतस्वतीर्बहुवेतसयुक्ताः । रयाद्वा नम्रोन्नम्रत्वम् । नदीष्वपि नम्रोन्नम्रा वेतसा भवन्ति । वेतस्वतीः 'कुमुदनडवेतसेभ्यो ड्मतुप्' इति ड्मतुप् ॥

तदखिलमिह भूतं भूतगत्या जगत्याः
पतिरभिलपति स स्वात्मदूतत्वतत्त्वम् ।
त्रिभुवनजनयावद्गूढवृत्तान्तसाक्षा-
त्कृतिकृतिषु निरस्तानन्दमिन्द्रादिषु द्राक् ॥१५९॥

तदखिलमिति ॥ जगत्याः पतिर्नल इह भैमीविषये (सं)-भूतं जातमखिलं तत्स्वात्मदूतत्वतत्त्वं स्वीयं दूत्यं तस्य तत्त्वं याथार्थ्यं भूतस्य परमार्थस्वरूपभूतस्य वृत्तस्य गत्या प्रकारेण प्रथमं मया निष्कपटं दूत्यं कृतम्, अनन्तरमुन्मदिष्णुना मयात्मप्रकाशनं कृतमित्यादिस्वरूपेण भूतस्य सत्यस्य प्रकारेण वा इन्द्रादिषु द्राक् शीघ्रं निरस्तानन्दमकृतकार्यत्वाल्लज्जावशाच्च त्यक्तहर्षं यथा तथाभिलपति स्म कथयति स्म । यथावृत्तमेवाकथयदित्यर्थः । किंभूतेष्विन्द्रादिषु—त्रिभुवने जनानां यावान्गूढो निभृतो वृत्तान्तः समाचारस्तस्य साक्षात्कृतौ प्रत्यक्षीकरणे कृतिषु कुशलेषु । त्रिभुवन—इत्यादिना निष्कपटं दूत्यं कृतमित्यादावेव तैर्ज्ञातमिति सूचितम् ॥

श्रीहर्षं कविराजराजिमुकुटालंकारहीरः सुतं
श्रीहीरः सुषुवे जितेन्द्रियचयं मामल्लदेवी च यम् ।
संदब्धार्णववर्णनस्य नवमस्तस्य व्यरंसीन्महा-
काव्ये चारुणि नैषधीयचरिते सर्गो निसर्गोज्ज्वलः ॥

श्रीहर्षमिति ॥ अर्थः पूर्ववत् । संदब्धो गुम्फितः अर्णववर्णनाख्यो ग्रन्थो येन । अर्णववर्णनाख्योऽपि ग्रन्थस्तेन कृत इत्यर्थः । व्यरंसीत्, 'व्याङ्परिभ्यो रमः' इति परस्मैपदम् । 'यमरमनमातां सक् च' इतीट्सगागमौ ॥

इति श्रीवेदरकरोपनामश्रीमन्नरसिंहपण्डितात्मजनारायणकृते नैषधीयप्रकाशे नवमः सर्गः ॥

दशमः सर्गः ।

इदानीं स्वयंवरस्य पूर्वरङ्गवर्णनार्थं दशमं सर्गमारभते—

रथैरथायुः कुलजाः कुमाराः
शस्त्रेषु शास्त्रेषु च दृष्टपाराः ।
स्वयंवरं शंबरवैरिकाय-
व्यूहश्रियः श्रीजितयक्षराजाः ॥ १ ॥

रथैरिति ॥ अथ कुमाराः प्रादुर्भूततरुणिमानो राजानो रथैः कृत्वा प्रारब्धवरं स्वयंवरमायुराजग्मुः । किंभूताः—(पूर्वमाकारिताः) कुलजाः कुलीनाः शस्त्रेषु धनुरादिषु, शास्त्रेषु वेदादिशास्त्रेषु च दृष्टपाराः प्राप्तपर्यन्ताः समग्रकशस्त्रप्रयोगोपसंहारविदो वेदादिशास्त्रविदश्च । तथा शंबरवैरी कामस्तस्य कायव्यूहः शंबरजयार्थं मायया गृहीतो यः शरीरसमूहः तद्वच्छ्रीः शोभा येषाम् । कामशरीरसदृशा एव ते युवान इत्यर्थः । तथा—श्रिया लक्ष्म्या कृत्वा जितो यक्षराट् कुबेरो यैस्ते । कुबेरादप्यधिकसंपद इति यावत् । स्वयंवरस्थानं कुण्डिनं प्राप्ता इत्यर्थः । अन्यवाहनादिसद्भावेऽपि संपदाधिक्यसूचनार्थं महारथवादिप्रशंसासूचनार्थं च रथपदम् । एतैर्विशेषणैर्वरोचिता गुणाः कथिताः । यदुक्तम्—'कन्या वरयते रूपं माता वित्तं पिता श्रुतम् । बान्धवाः कुलमिच्छन्ति मिष्टान्नमितरे जनाः ॥' प्रथमतः शस्त्रग्रहणं क्षत्रियाणां शास्त्रापेक्षयाऽभ्यर्हिततरत्वसूचनार्थम् । आयुः, आङ्पूर्वस्य यातेर्लङि ॥

नाभूदभूमिः स्मरमायकानां
नासीदगन्ता कुलजः कुमारः ।
नास्वादपन्था धरणेः कणोऽपि
व्रजेषु राज्ञां युगपद्व्रजन्सु ॥ २ ॥

---

१ 'अथ [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अथ [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी ।

१ 'अथ [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । २ [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी ।

सरोऽन्वगच्छत् । करिसैन्यस्य पुरतस्तत्पश्चाच्चाश्वा गच्छन्तीति सेनारीतिः । अथ च—कर्कोटकः सर्पविशेषः प्राग्भूय पुरस्तात् भूत्वा उच्चैः सकम्बलं कम्बलाख्येन सर्पेण सहितं भुवः तले पाताले स्थितं कुण्डिनगामि वासुकेः यन्नागबलं सर्पबलमाचकर्ष पातालतः कुण्डिनपुरमानीतवान् । अश्वतरनामा सर्पः तन्नागबलमन्वगच्छत् । सर्वं सर्पबलं वृद्धानुक्रमेण कुण्डिनमायातम् । सर्वेऽपि राजानो वासुकिप्रमुखाः सर्पाश्च स्वयंवरार्थं ससैन्याः कुण्डिनमागता इति भावः । 'कम्बलो नागभेदे स्यात्कुप्यप्रावारयोरपि' इति विश्वः । प्राग्भूय, च्व्यन्त(गति)समासत्वाल्ल्यप् । अश्वतरः, पक्षे 'वत्सोक्षाश्वर्षभेभ्यश्च तनुत्वे' इति तरप् । 'अधःस्वरूपयोरस्त्री तलं स्यात्' इत्यमरः ॥

आगच्छदुर्वीन्द्रचमूसमुत्थै-
र्भूरेणुभिः पाण्डुरिता मुखश्रीः ।
विस्पष्टमाचष्ट हरिद्वधूनां
रूपं पतित्यागदशानुरूपम् ॥ ९ ॥

आगच्छदिति ॥ हरिद्वधूनां दिग्वधूनां मुखश्रीः प्रारम्भशोभा मुखशोभा च पतिभिः कृतस्त्यागस्तेन या दशा तस्या अनुरूपं योग्यं रूपं विस्पष्टमाचष्ट । किंभूता—आगच्छन्त्युर्वीन्द्रचमूस्तया समुत्थैर्भूरेणुभिः पाण्डुरिता । स्वप्रियत्यागेनैतादृश्यवस्था क्षीणां भवतीति । दिग्वधूनामिन्द्रादयो राजानश्च पतयः । सर्वा अपि दिशो राजशून्याः सैन्यबाहुल्याद्रजोधूसराश्च जाता इति भावः ॥

पतित्यागमेव विवृणोति—

आखण्डलो दण्डधरः कृशानुः
पाशीति नाथैः ककुभां चतुर्भिः ।
भैम्येव बद्धा स्वगुणेन कृष्टैः
स्वयंवरे तत्र गतं न शेषैः ॥ १० ॥

आखण्डल इति ॥ ककुभां चतुर्भिरिति एतत्संज्ञकैः नाथैः तत्र स्वयंवरे गतम्, शेषैरन्यैर्देवैः न । इति किम्—आखण्डल इन्द्रः, दण्डधरः यमः, कृशानुः अग्निः, पाशी वरुण इति । किंभूतैरिवेन्द्रादिभिः—भैम्या सौन्दर्यादिना स्वगुणेन बद्धा कृष्टैरिव । 'येये तदुदाहरणात्र शेषैः' इति केचित् ॥

शेषानागमने हेतुमाह—

मन्त्रैः पुरं भीमपुरोहितस्य
तद्बद्धरक्षं विशति क्व रक्षः ।
तत्रोद्यमं दिक्पतिराततान
यातुं ततो जातु न यातुधानः ॥ ११ ॥

मन्त्रैरिति ॥ रक्षो राक्षसो भीमपुरोहितस्य मन्त्रैः वेदोक्तैः बद्धरक्षं कृतरक्षणं तत्पुरं कुण्डिनं क्व कथं विशति । अपितु कथंचिदपि न । ततः तस्माद्यातुधानो नैरृतो दिक्पतिः जातु कदाचित्कथंचिदपि तत्र यातुमुद्यमं नाततान ॥

कर्तुं शशाकाभिमुखं न भैम्या
मृगं दृगम्भोरुहतर्जितं यत् ।
अस्या विवाहाय ययौ विदर्भा-
स्तद्वाहनस्तेन न गन्धवाहः ॥ १२ ॥

कर्तुमिति ॥ गन्धवाहो वायुस्तेन कारणेनास्या भैम्या विवाहाय परिणेतुं विदर्भान्न ययौ । यतः—स मृगो वाहनं यस्य । यत् यतः कारणात् मृगं भैम्या अभिमुखं कर्तुं न शशाक । यतः—किंभूतं मृगम् । भैम्या दृगम्भोरुहाभ्यां नेत्रकमलाभ्यां तर्जितं भर्त्सितम् । दृगम्भोरुहतर्जितत्वाद्भीतस्य मृगस्य गन्तुमसामर्थ्यादन्यस्य वाहनस्याभावात्तेन तत्र न गतमिति भावः । अन्योऽपि तर्जितस्तर्जकसंमुखं गन्तुं न शक्नोति ॥

जातौ न वित्ते न गुणे न कामः
सौन्दर्य एव प्रवणः स वामः ।
स्वच्छस्वशैलेक्षितकुत्सनेर-
स्तां प्रत्यगान्न क्षितमां कुबेरः ॥ १३ ॥

जाताविति ॥ कामो मदनो जातौ प्रवणो न आसक्तो न । तथा—वित्ते द्रव्ये प्रवणो न । तथा—गुणे प्रवणो न, किंतु स कामः सौन्दर्य एव प्रवणः । यतो वामो वक्रगतिर्मनोहरश्चेति विचार्य स्वच्छे निर्मले स्वशैले कैलासे ईक्षितं कुत्सं कुत्सितं नेरं वपुः नेत्रं वा येन एवंभूतः कुबेरः तां क्षितमां नारीश्रेष्ठां प्रत्युद्दिश्य नागात् । 'कन्या वरयते रूपम्' इति कन्याया रूप एव तात्पर्यात्, स्वस्य रूपाभावात्, कामप्राधान्यात् कन्याया जात्यादावतात्पर्याकुबेरः स्वयंवरे नागत इति भावः ॥

भैमीविवाहं सहते स कस्मा-
दर्धं तनुर्या गिरिजात्मभर्तुः ।
तेनात्रजन्या विदधे विदर्भा-
नीशानयानाय तयान्तरायः ॥ १४ ॥

भैमीति ॥ या गिरिजा पार्वती आत्मभर्तुर्हरस्यार्धं तनुः सती (सा) हरकर्तृकं भैमीविवाहं कस्मात्सहते स्म । अपि तु न सहते स्म । विदर्भान् अत्रजन्या तया पार्वत्या ईशानयानाय हरगमनाय तेन कारणेनान्तरायो विघ्नो विदधे कृतः । सर्वार्थस्वास्यार्धलाः कथं न गच्छतु । 'पुंस्यर्धोऽर्धं समेंऽशके' इत्यमरः ॥

---

१ 'अत्र श्लेषालंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'दिशां जनेषु' इति पाठो जीवातुसंमतः । ३ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । ४ 'पदे, [illegible]' इति जीवातु[illegible] [illegible]' इति [illegible] । [illegible] ५ 'अत्र [illegible]' इति जीवातुः ।

१ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । ४ [illegible] इति साहित्यविद्याधरी [illegible] इति साहित्यविद्याधर्याम् [illegible] इति साहित्यविद्याधरी ।

स्वयंवरं भीमनरेन्द्रजाया
दिशः पतिर्न प्रविवेश शेषः ।
भयात्तु भारं स निवेश्य कस्मि-
न्नहिर्महीगौरवसासहिर्यः ॥ १५ ॥

स्वयंवरमिति ॥ अधरदिशः पतिः शेषः भीमनरेन्द्रजायाः स्वयंवरं न प्रविवेश । कुतः—स शेषः कस्मिन्स्वसदृशे पृथ्वीभारं निवेश्य प्रयातु । योऽहिः सर्पो महीगौरवं भृशं सहत इति महीगौरवसासहिः । सासहिवावदिचाचलिपापतिप्रभृतय इकारान्ता निपातिताः ॥

ययौ विमृश्योर्ध्वदिशः पतिर्न
स्वयंवरं वीक्षितधर्मशास्त्रः ।
व्यलोकि लोके श्रुतिषु स्मृतौ वा
समं विवाहः क्व पितामहेन ॥ १६ ॥

ययाविति ॥ वीक्षितं पर्यालोचितं धर्मशास्त्रं येनैवंविध ऊर्ध्वदिशः पतिर्ब्रह्मा विमृश्य धर्मतत्त्वं विचार्य स्वयंवरं न ययौ । विचारमेव—पितामहेन, अथ च पितृपित्रा समं विवाहः क्व लोके श्रुतिषु स्मृतौ वा व्यलोकि । लोकस्मृतिश्रुतिविरुद्ध इत्यर्थः । 'असमानार्षगोत्रजाम्' इति स्मृतिनिषेधात्पितृपित्रा सह विवाहस्यानुज्ञातत्वात्पितामहेन तत्र न गतमिति भावः । मन्वादिद्वारा स्वयमेव धर्मशास्त्रं प्रणीय कथमेवं कुर्यादिति भावः ॥

भैमीनिरस्तं स्वमवेत्य दूती-
मुखात्किलेन्द्रप्रमुखा दिगीशाः ।
खदे मुखेन्दौ च वितत्य मान्द्यं
चित्तस्य ते राजसमाजमीयुः ॥ १७ ॥

भैमीति ॥ ते इन्द्रप्रमुखा दिगीशा इन्द्रादयो दिक्पालाः दूतीमुखात्स्वमात्मानं भैम्या निरस्तं निराकृतं किल निश्चयेनावेत्य ज्ञात्वा खदे गमने किमर्थमस्माभिस्तत्र गन्तव्यमित्युत्साहभङ्गान्मुखेन्दौ च चित्तस्य मान्द्यमालस्यं वितत्य विस्तीर्य राजसमाजमीयुर्जग्मुः । 'चिरस्य' इति पाठे शनैः शनैः । खदे मान्द्यं शनैस्त्वम्, मुखेन्दौ मान्द्यं मलिनता । एतन्मान्द्यद्वयेन चित्तस्यापि मान्द्यं प्रकाशितमिति भाव. । 'खदो जवे' इति साधुः ॥

नलभ्रमेणापि भजेत भैमी
कदाचिदस्मानिति शेपिताशा ।
अभून्महेन्द्रादिचतुष्टयी सा
चतुर्नली काचिदलीकरूपा ॥ १८ ॥

नलेति ॥ सा महेन्द्रादिचतुष्टयी काचिदनिर्वचनीयाऽलीकरूपा मिथ्यास्वरूपा चतुर्नल्यभूत् । किंभूता—दूतीमुखात्स्वस्मिन् भै[illegible] विरागमाकर्ण्यापि इति शेपिताशावशिष्टाशा । इति किम्—भै[illegible] नलभ्रमेणाप्यस्मान्कदाचिद्भजेतेति संभावनयेत्यर्थः । नलतुल्[illegible] भैमी नलभ्रान्त्याऽस्मानपि वृणुयादिति मिथ्याचतुर्नलीरूपा भू[illegible] चत्वारोऽपीन्द्रादयस्तत्रागता इति भावः ॥

प्रयस्यतां तद्भवितुं सुराणां
दृष्टेन पृष्टेन परस्परेण ।
नैवानुमेने नलसाम्यसिद्धिः
स्वाभाविकात्कृत्रिममन्यदेव ॥ १९ ॥

प्रयस्यतामिति ॥ न सः असः स भवितुं तद्भवितुं नलो भवितुं प्रयस्यतां प्रयत्नं कुर्वतां सुराणां मध्ये अयं नलतुल्यो जातो न वा इति दृष्टेनावलोकितेन । तथा अहं नलतुल्यो जातो न वा इति कथय इति पृष्टेन परस्परेणान्योन्येन नलसाम्यसिद्धिः [illegible] स्परनलतुल्यत्वसिद्धिः नैवानुमेने नानुमता । त्वं नलसदृशो नाभूः, त्वमपि नलसदृशो नाभूरिति परस्परमूचुरित्यर्थः । यत—स्वाभाविकात्सहजात् कृत्रिममन्यदेव । सहजस्य कृत्रिमस्य च [illegible] दन्तरं यस्मात्, तस्मात्ते नलसदृशा न जाता इति भावः । सुराणां नलसाम्यसिद्धिरिति वाऽन्वयः । 'तद्द्वैतसिद्धिर्न बतानुमेने' इति पाठे—द्वितैव द्वैतम्, प्रज्ञादित्वात्स्वार्थेऽण् । तस्य नलस्य द्वैतं तद्द्वैतं तस्य सिद्धिर्लाभो नानुमेने । बत खेदे ॥

पूर्णेन्दुमास्यं विदधुः पुनस्ते
पुनर्मुखीचक्रुरनिद्रमब्जम् ।
स्ववक्त्रमादर्शतलेऽथ दर्शं
दर्शं बभञ्जुर्न तथातिमञ्जु ॥ २० ॥

पूर्णेन्दुमिति ॥ ते देवा. पूर्णेन्दुं पूर्णिमाचन्द्रं पुन पुन आस्यं मुखं विदधु. चक्रुः । तथा—अनिद्रं विकसितमब्जं पुन पुनर्मुखीचक्रुः पूर्वं पूर्णं चन्द्रं मुखीचक्रुः । तमयोग्यमिति ज्ञात्वा पश्चाद्विकसितं कमलम्, तदप्ययोग्यं ज्ञात्वा पुनरपि चन्द्रम्, तदनन्तरं पुनरपि कमलं मुखीचक्रुरिति पुन शब्दयोरर्थः । अथ [illegible] कृतेऽपि आदर्शतले दर्पणमण्डले स्ववक्त्रं दर्शं दर्शमादर्शतलस्थ दृष्ट्या दृष्ट्वा बभञ्जु. भग्नीचक्रुः । यत. तथा नलमुखवदतिसुन्दरं नाभूत् । पूर्णचन्द्रविकसितकमलाभ्यामपि नलमुखमतिसुन्दरमिति भावः । दर्शं दर्शम्, 'आभीक्ष्ण्ये णमुल्च' इति णमुल्, ('नित्यवीप्सयोः' इति) द्वित्वं च ॥

तेषां तदा लब्धुमनीश्वराणां
श्रियं निजास्येन नलाननस्य ।
नालं तरीतुं पुनरुक्तिदोषं
बहिर्मुखानामनलाननत्वम् ॥ २१ ॥

१ '[illegible] न [illegible] स्वयंवरं [illegible] । व्यलोकि लोके [illegible] स्मृतौ वा' इति पाठ. सुखावबोधासाहित्यविद्याधरी-[illegible] । २ 'अत्र हेत्वलंकार.' इति साहित्यविद्याधरी । 'सामान्येन [illegible]' इति जीवातुः । ३ '[illegible] भीमनृपा[illegible]' इति पाठः सुखावबोधासाहित्यविद्याधरी-[illegible] । ४ 'अत्र [illegible]लंकार.' इति साहित्यविद्याधरी ।

१ 'अत्रानुप्रासोऽलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । २ '[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'तद्द्वैतसिद्धिर्न बतानुमेने' इति [illegible] ४ 'अत्रार्थान्तरन्यासोऽलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । ५ 'अत्र [illegible] [illegible]लंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । '[illegible]' इति जीवातुः ।

तेषामिति ॥ तदा नलरूपनिर्माणावसरे निजास्येन नलाननस्य श्रियं नलाननशोभां लब्धुमनीश्वराणामसमर्थानां तेषां बर्हिर्मुखानां देवानामनलाननत्वमग्निमुखत्वं कर्तुं अथ च नलाननतुल्याननत्वराहित्यं पुनरुक्तिलक्षणं दोषं तरीतुं परिहर्तुम् अलं समर्थं नाभूत् । 'अग्निमुखा वै देवाः' इति पूर्वं श्रुतिसिद्धं । एवमेषां वह्निमुखत्वे पुनर्वह्निमुखत्वं पुनरुक्तम्, अथ च पूर्वमपि नलाननतुल्याननत्वराहित्ये सिद्धेऽलीकनलीभवनानन्तरं पुनरपि नलाननत्वराहित्यात्पुनरुक्तमेव जातम् । शब्दच्छलात्पौनरुक्त्यमित्यर्थः । त्वन्मुखं नलमुखसदृशं कथंचिदपि नाभूदिति भावः । अन्यस्याप्यसमर्थस्याप्रतिभस्याननं पुनरुक्तिदोषं परिहर्तुं न शक्नोतीत्युक्तिः । 'बर्हिः कुशहुताशयोः' इति विश्वः ॥

प्रियावियोगक्वथितादिवैला-
चन्द्राच्च राहुग्रहपीडितात्ते ।
ध्मातादिवेशेन सरतोऽपि सारैः
स्वं कल्पयन्ति स्म नलानुकल्पम् ॥ २२ ॥

प्रियेति ॥ ते देवाः प्रियावियोगेनोर्वशीविरहेण क्वथितादिव ऐलात्पुरूरवसः, तथा—राहुग्रहपीडितादिव चन्द्राच्च, तथा—ध्मातादिव (ईश्वरेणेत्यर्थात्) दग्धादिव स्मरतोऽपि गृहीतैः सारैः श्रेष्ठभागैः कृत्वा स्वमात्मानं नलानुकल्पं नलस्य प्रतिनिधिं कल्पयन्ति स्म । प्रियावियोगादयः सारकर्षणोपायत्वेनोत्प्रेक्षिताः । अन्यस्यापि सारः क्वथनपीडिताग्निदाहादिभिः समाकृष्यते । प्रियावियोगक्वथनरहितैल—ग्रहपीडनरहितचन्द्र—ईश्वरकृतदाहरहितकामतुल्यस्य नलस्य त्रिभ्योऽप्यधिकत्वादिति भावः । 'मुख्यः स्यात्प्रथमः कल्पोऽनुकल्पस्तु ततोऽधमः' इत्यमरः । 'किलैलात्' इति पाठे किल उत्प्रेक्षायाम् ॥

ननु भैम्या नले निरतिशयमनुरागं ज्ञात्वा श्रुत्वा चेन्द्रादयो राजानश्च कथं तत्रागता इत्यत आह—

नलस्य पश्यत्वियदन्तरं तै-
र्भैमीति भूपान्विधिराहृतास्यै ।
स्पर्धां दिगीशानपि कारयित्वा
तस्यैव तेभ्यः प्रथिमानमाख्यत् ॥ २३ ॥

नलस्येति ॥ विधिर्ब्रह्मा अस्यै भूपान् इति मनसि धृत्वा आहृत आनीतवान् । इति किम्—भैमी तैर्भूपैः सह नलस्य इयत् अन्तरं हस्ताद्यभिनयमात्रेणानिर्वचनीयं विशेषतः पश्यतु । तथा—दिगीशानपि नलरूपधारणद्वारा नलस्य स्पर्धां कारयित्वा तस्यैव नलस्यैव प्रथिमानं तेभ्यो दिगीशेभ्य आख्यत् । भैमीं प्रतीत्यर्थात् । साक्षाद्दर्शनात्तारतम्यं ज्ञायते, न तु परोक्षमिति कारणाद्राजानः समाहृताः । अधिकेन सह स्पर्धा भवति । यतो दिगीशैर्नलत्वेन विना भैमीप्राप्त्यभावात्तत्प्राप्त्यर्थं नलरूपधारणाद्बलाधिक्यमेव नलस्योक्तमित्यर्थः । उभयेभ्योऽपि नल एवाधिक इति भावः । नलरूपे धृतेऽपि तत्तुल्या न जाताः । 'इदमन्तरम्' इत्यपि पाठः । दिगीशान्, हृक्रोः—' इति कर्मत्वम् ॥

सभा नलश्रीयमकैर्यमाद्यै-
र्नलं विनाभूत्कृतदिव्यरत्नैः ।
भामाङ्गणप्राघुणिके चतुर्भि-
र्देवद्रुमैर्द्यौरिव पारिजाते ॥ २४ ॥

सभेति ॥ सा स्वयंवरसभा नलश्रियो यमकैः प्रतिनिधिभिः यमाद्यैश्चतुर्भिः नलं विना द्यौरिव अभूत् । किंभूता द्यौः—पारिजाते भामायाः सत्यभामाया अङ्गणस्य प्राघुणिकेऽतिथौ सति चतुर्भिर्मन्दार—संतान—कल्पवृक्ष—हरिचन्दन—संज्ञकैर्देवद्रुमैरुपलक्षिता । किंभूतैरुभयैः—धृतदिव्यरत्नैर्धृतदिव्यरत्नाभरणैः मूलादारभ्याग्रपर्यन्तं धृतमुक्तादिदिव्यरत्नैश्च । पारिजातं विना मन्दारादिषु सत्स्वपि यथा द्यौर्न शोभते, तथा नलरूपधारिष्विन्द्रादिषु सत्स्वपि मुख्यं नलं विना सभा न शुशुभे । इन्द्रादयः सभायामागताः, नलो नागत इति भावः ॥

तत्रागमद्वासुकिरीशभूषा-
भस्मोपदेहस्फुटगौरदेहः ।
फणीन्द्रवृन्दप्रणिगद्यमान-
प्रसीदजीवाद्यनुजीविवादः ॥ २५ ॥

तत्रेति ॥ वासुकिस्तत्र स्वयंवरसभायामगमत् । किंभूतः—ईशस्य भूषार्थं भस्मैव उपदेहोऽङ्गरागः, तेन स्फुटं प्रकटं गौर उज्ज्वलो देहो यस्य । तथा—फणीन्द्रवृन्दैः कर्कोटकादिसर्पश्रेष्ठसमूहैः प्रणिगद्यमान उच्यमानः प्रसीद, जीव इत्यादिशब्दो यत्र ईदृशोऽनुजीविनां सेवकानां वादः कोलाहलो यस्य । 'प्राग्भूय'—इत्यनेन वासुकेः पातालाच्चलनमात्रमेवोक्तं, इदानीं तु सभागमनमिति न पौनरुक्त्यम् । 'ईशवासात्' इति पाठे ईश्वरशरीरे योगपट्टादिभवननिमित्तवसतेर्हेतोः ॥

द्वीपान्तरेभ्यः पुटभेदनं तत्
क्षणादवापे सुरभूमिभूपैः ।
तत्कालमालम्बि न केन यूना
स्मरेषुपक्षानिलतूललीला ॥ २६ ॥

द्वीपेति ॥ सुरभूमिषु देवभूमिषु द्वीपान्तरलक्षणासु ये भूपा राजानस्तैर्द्वीपान्तरेभ्यः प्लक्षादिभ्यः सकाशात्तत् पुटभेदनं नगरं कुण्डिनाख्यं क्षणाज्झटिति अवापे प्राप्तम् । क्षणमात्रागमने हेतुमाह—केन यूना तत्कालं तस्मिन् भैमीस्वयंवरसमये स्मरेषुपक्षानिलतूललीला कामबाणपक्षवातसम्बन्धात्कार्पासविलासो नालम्बि नाङ्गीकृतः, अपि तु सर्वेणापि तूललीलाङ्गीकृता । वातेरितस्तूलो यथा दूराज्झटित्यायाति तथा तेऽपि कामपीडिताः सन्तः सर्वेऽपि झटित्यायातेनायाता इति भावः ॥

रम्येषु हर्म्येषु निवेशनेन
सपर्यया कुण्डिननाकनाथः ।

१ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । २ '[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । ३ '[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी ।

१ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । २ '[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी ।

प्रियोक्तिदानादरनम्रताद्यै-
रुपाचरच्चारु स राजचक्रम् ॥ २७ ॥

रम्येष्विति ॥ स कुण्डिनमेव नाकलस्य नाथो भीमो रम्येषु हर्म्येषु निवेशनेन स्थापनेन, तथा—सपर्ययातिथ्येन, तथा—प्रियोक्त्या प्रियवचनेन, दानेनोपस्कारादिदानेन, आदरेण, नम्रतया च, आदरकृतया नम्रतया वा एतदाद्यैः कृत्वा चारु सम्यग्यथा तथा राजचक्रमुपाचरदतूतुपत् ॥

सार्वभौमेन तेन ते कथं पूजिता इत्याशङ्क्याह—

चतुःसमुद्रीपरिखे नृपाणा-
मन्तःपुरे वासितकीर्तिदारे ।
दानं दया सूनृतमातिथेयी
चतुष्टयी रक्षणसंविदस्ति ॥ २८ ॥

चतुरिति ॥ चतुर्णां समुद्राणां समाहारश्चतुःसमुद्री सा परिखा यस्य एवंविधे वासिता स्थापिता कीर्तिरेव दारा यत्र एवंभूते नृपाणामन्तःपुरे रक्षणे विषये दानं, दया, सूनृतं [illegible], आतिथेयी अर्घादिपूजा, एवंरूपा चतुष्टयी रक्षणार्थं संविदस्ति [illegible]। दानादिचतुष्टयेन राज्ञा कीर्तिः परिपाल्यते, [illegible] कीर्तिरक्षणाय सपर्यादि[illegible] इति भावः । '[illegible]दाक्षिण्यदयादमानाम्' [illegible] । [illegible]पुरे परिखा भवति, दाराश्च नि[illegible]

[illegible]मार्गाः कुण्डिननामकस्य
[illegible]तेषु तेषु ।
[illegible]
[illegible]पि नृपविशेषः ॥ २९ ॥

[illegible]

[illegible]
[illegible]

यथा पयोराशिरगस्त्यहस्ते
यथा जगद्वा जठरे मुरारेः ॥ ३० ॥

अङ्क इति ॥ पयोराशिरगस्त्यहस्ते यथा ममौ, यथा वा मुरारेर्जठरे जगत्त्रैलोक्यं, तथा विदर्भेन्द्रपुरस्याङ्के मध्ये एष मण्डलो राजमण्डलो न संममाविति न किंतु तथैव संममावित्यर्थः [illegible]। एतेन नगरस्यातिविस्तृतत्वमुक्तम् ॥

पुरे पथि द्वारगृहाणि तत्र
चित्रीकृतान्युत्सववाञ्छयेव ।
नभोऽपि किर्मीरमकारि तेषां
महीभुजामाभरणप्रभाभिः ॥ ३१ ॥

पुर इति ॥ तत्र पुरे पथि राजमार्गसमीपे द्वारगृहाणि [illegible] पुरोभागे रचितानि द्वाराणि राजमार्गमुभयतो गृहाणि, [illegible] स्थानो राजमार्गो द्वाराणि गृहाणि च । यद्वा-पथिषु [illegible] येषां तानि गृहाण्युत्सववाञ्छया विवाहोत्सवाभिलाषेण [illegible] दिना कृत्वा लोकेन चित्रीकृतान्येवाश्चर्यरूपाणि कृतान्ये[illegible] अयं न किंतु—तेषां महीभृतामाभरणप्रभाभिस्तत्र नभो[illegible] काशमपि किर्मीरं नानावर्णमकारि कृतम् । गृहादीनि विशे[illegible] नीति किं वाच्यमित्यर्थः ॥

विलासवैदग्ध्यविभूषणश्री-
स्तेषां यथासीत्परिचारकेऽपि ।
अज्ञासिषुः स्त्रीशिशुबालिशास्तं
यथागतं नायकमेव कंचित् ॥ ३२ ॥

विलासेति ॥ विलासः कटाक्षविक्षेपादि[illegible]चेष्टा, वैदग्ध्यं वक्रोक्त्यादिभाषणे चातुर्यम्, विभूषणं [illegible] एतज्जनिता श्रीः शोभा तेषां राज्ञां परिचारकेऽपि [illegible] यथा येन प्रकारेण स्त्रीशिशुबालिशास्तं परिचारकमपि [illegible] नायकमेव मुख्यं राजानमेवाज्ञासिषुर्ज्ञातवन्तः स्म । [illegible] [illegible]शोभां दृष्ट्वा अयं राजविशेष एवेति [illegible] भ्रान्तिरभूदिति भावः । '[illegible] च बालिशः' इत्यमरः ।

न स्विद्यति स्म श्रमसारणेन
निमेषनेत्राः प्रतिनम्रचित्तैः ।
म्लानस्रजो नातपवारणेन
देवा नृदेवा विविदुर्न तत्र ॥ ३३ ॥

नेति । तत्र [illegible] देवा नृदेवा [illegible]
[illegible]

[illegible]

दयः । राजानश्च—चलचामरौघैः कृत्वा अस्वेदगात्राः प्रतिवस्तुचित्रैरनिमीलनेत्राः, विधृतातपत्रैरम्लानमालाः । सर्वथा राजानो देवतुल्या बभूवुरिति भावः । 'अस्वेदगात्रा (श्चलचामरौघैः)' 'अमीलनेत्राः (प्रतिवस्तुचित्रैः)' 'अम्लानमाला (विधृतातपत्रैः)' इत्यपि पाठाः । भिदां न भेजुः' इति च पाठः ॥

अन्योन्यभाषानवबोधभीतेः
संस्कृत्रिमाभिर्व्यवहारवत्सु ।
दिग्भ्यः समेतेषु नृपेषु तेषु
सौवर्गवर्गो न जनैरचिह्नि ॥ ३४ ॥

अन्योन्येति ॥ जनैः कुण्डिनस्थैर्लोकैः दिग्भ्यः समेतेषु समागतेषु नरेषु राजसु मध्ये सौवर्गवर्गः देवसमूहो नाचिह्नि नातर्कि । देवत्वेन न ज्ञात इत्यर्थः । किंभूतेषु नरेषु—अन्योन्यभाषानवबोधात्परस्परभाषावोधाभावात् या भीतिस्तस्या हेतोः संस्कृत्रिमाभिः प्रकृतिप्रत्ययनिर्वचनरूपेण संस्कारेण निर्वृत्ताभिः सर्वसाधारणीभिर्वाग्भिः कृत्वा व्यवहारवत्सु परस्परं व्यवहारं कुर्वत्सु । परस्पर (देश)भाषानवबोधभयात्संस्कृतमेव वदन्ति । संस्कृतस्य देवमनुष्यसाधारणत्वात् एते देवाः, एते मनुष्या इति तत्रत्यैर्न ज्ञाता इति भावः । 'संस्कृत्रिमाभिः', 'संपर्युपेभ्यः—' इति सुट् । गुणाधानस्य भूषणशब्दार्थत्वमत्र । स्वर्गे भवा सौवर्गाः, भवार्थे 'तत्र भवः' इत्यण् । 'द्वारादीनां च' इत्यैजागमो वृद्धिनिषेधश्च । 'स्वर्गीय—' इति पाठे भवार्थे 'वा नामधेयस्य वृद्धसंज्ञा' इति वृद्धसंज्ञत्वात् 'वृद्धाच्छः' ॥

ते तत्र भैम्याश्चरितानि चित्रे
चित्राणि पौरैः पुरि लेखितानि ।
निरीक्ष्य निन्युर्दिवसं निशां च
तत्स्वप्नसंभोगकलाविलासैः ॥ ३५ ॥

त इति ॥ ते देवा राजानश्च तत्र पुरि तस्या पुर्यां पौरैर्लोकैर्लिपिकरैः कृत्वा चित्रे लेखितानि चित्राणि नानाविधान्याश्चर्यरूपाणि या भैम्याश्चरितानि निरीक्ष्य दिवसं निन्युः । तस्या भैम्याः स्वप्ने यः संभोगो रत तत्सबन्धिभिः कलाविलासैश्चुम्बनादिकलाविलासैश्च निशां निन्युरतिवाहयाम्बभूवुः । स तैरहोरात्रं कथंचिदतिक्रान्त इति भावः । अस्वप्नानामपि देवानां कामभ्रान्तिरेव स्वप्नस्थाने द्रष्टव्या ॥

सा विभ्रमं स्वप्नगतापि तस्यां
निशि स्वलाभस्य ददे यदेभ्यः ।
तदर्थिनां भूमिभुजां वदान्या
सती सती पूरयति स्म कामम् ॥ ३६ ॥

सेति ॥ तस्यां निशि स्वयंवरात्पूर्वदिनरात्रौ स्वप्नगता स्वप्नदृष्टा सा सती साध्वी भैमी एभ्यो देवेभ्यो राजभ्यश्च स्वलाभस्य स्वप्राप्तेर्विभ्रमं विलासम् । अथ च विशिष्टं भ्रमं भ्रान्तिम् । यत् ददे दत्तवती । तत् स्वयमेवार्थिनामर्थयमानानां भूमिभुजां देवानां राज्ञां च वदान्या दानशूरा सती कामं मदनमभिलाषं च पूरयति स्म । स्वलाभविभ्रमदानमेव कामपूरणमित्यर्थः । 'यत् यस्मात्, तत् तस्मात्' इति केचित् । पतिव्रतायाः सर्वकामपूरकत्वं विरुद्धम् । भ्रान्तिदृष्टाया अलीकत्वात्सर्वकामपूरणेऽपि दोषाभावात्परिहारः ॥

वैदर्भदूतानुनयोपहूतैः
शृङ्गारभङ्गीरनुभावयद्भिः ।
स्वयंवरस्थानजनाश्रयस्तैर्दिने परत्रालमकारि वीरैः ॥ ३७ ॥

वैदर्भेति ॥ तैर्वीरैः शूरै राजपुत्रैः परत्र परस्मिन्दिने स्वयंवरस्य स्थानं देशस्तस्य जनाश्रयो मण्डपः अलमकारि अलंकृतः । सर्वेऽपि वीरास्तत्रागता इति भावः । किंभूतैः—वैदर्भस्य भीमस्य दूतैः कर्तृभिरनुनयेन विनयेन कृत्वोपहूतैराकारितैः तथा—शृङ्गारभङ्गीः शृङ्गारप्रकारविशेषाननुभावयद्भिः प्रकाशयद्भिः । 'भङ्गीष्वनुभावविद्भिः' इति पाठे शृङ्गारविच्छित्तिषु निपुणैरित्यर्थः । 'अनुभावः प्रभावे स्यान्निश्चये भावसूचने' इति विश्वः । 'मण्डपोऽस्त्री जनाश्रयः' इत्यमरः ॥

भूपाभिरुच्चैरपि संस्कृते यं
वीक्ष्याकृत प्राकृतबुद्धिमेव ।
प्रसूनबाणे विबुधाधिनाथस्तेनाथ साशोभि सभा नलेन ॥ ३८ ॥

भूपाभिरिति ॥ अथ तेन नलेन सा सभाशोभि । स कः—विबुधाधिनाथ इन्द्रो यं नलं वीक्ष्य भूपाभिरुच्चैः संस्कृतेऽपि सम्यग्विहितेऽपि प्रसूनबाणे काम विषये प्राकृतबुद्धिमेवाकृत । नीचबुद्धिमेवाकृत । उच्चैः प्राकृतबुद्धिर्निमित्त यत्र । [illegible] नोऽप्येतस्मादन्यो नास्ति, किमन्य इति । नलोऽपि तत्रागत इति भावः । पण्डितोऽपि सस्कृते प्राकृतबुद्धिरकृतेति विरोधाभासः । 'प्राकृतश्च पृथग्जनः' इत्यमरः ॥

धृताङ्गरागे कलितद्युतीनां
[illegible] चुम्बति राजचन्द्रे ।
[illegible] विहार
[illegible] कान्तिः ॥ ३९ ॥

धृतेति । [illegible]
[illegible]

[illegible]

हस्य कान्तिः अक्ष्णोर्विषयं गोचरं विलङ्घ्य क कुत्र गता । बत खेदे । तन्न ज्ञायत इत्यर्थः । न क्षत्राणीति नशब्देन समासः । क्षत्राणि नक्षत्राणि च । ये क्षत्रिया; ये च नक्षत्रियाः क्षत्रियव्यतिरिक्ताश्च तेषां कुलमिति वा । उदयसमये आरक्तवर्णे चन्द्रे समीपस्थानि नक्षत्राणि यथा निःश्रीकाणि भवन्ति, तथा नलसमीपे तेऽपीत्यर्थः । अतिसुन्दरं नलं दृष्ट्वा भैमी एनमेव वरिष्यतीति निश्चित्य सर्वेऽपि निःश्रीका जाता इति भावः । कलिता व्याप्ता यौर्यया एवंविधा शोभा रत्नादिदीप्तिर्यस्या इति वा ॥

द्राग्दृष्टयः क्षोणिभुजाममुष्मि-
न्नाश्चर्यपर्युत्सुकिता निपेतुः ।
अनन्तरं दन्तुरितभ्रुवां तु
नितान्तमीर्ष्याकलुषा दृगन्ताः ॥ ४० ॥

द्रागिति ॥ अतिसुन्दरत्वादाश्चर्येण पर्युत्सुकिता उत्कण्ठिताः क्षोणिभुजां राज्ञां दृष्टयः अमुष्मिन्नले द्राग्झटिति निपेतुः । प्रथमं दर्शनमात्रेणोत्कण्ठिताः सत्यः तस्मिन्नेव लग्ना. स्थिता इत्यर्थः । अनन्तरं तु क्रोधवशाद्दन्तुरितभ्रुवां कुटिलभ्रुवां तेषां दृगन्ता नेत्रप्रान्ता नितान्तमीर्ष्यया कलुषाः कषायिता निपेतुः । अतिसौन्दर्यादीर्ष्याराहित्येन प्रथमं तं दृष्ट्वानन्तरं भैम्यस्माद्विहायैनं वरीष्यतीतीर्ष्यया तं ददृशुरिति भावः । क्रुद्धो हि पूर्णया दृशा न पश्यति । अथवा—अनन्तरं राजभिरवलोकिते सति दन्तुरितभ्रुवां नारीणामहमहमिकया परस्परेर्ष्यावशात्कलुषाः कटाक्षा निपेतुः । सर्वाभिः स्त्रीभिरप्यनुरागवशात्कटाक्षैर्दृष्ट इति भावः । 'प्राग्दृष्टयः' इत्यपि पाठः ॥

सुधांशुरेष प्रथमो भुवीति
स्मरो द्वितीयः किमसावितीमम् ।
दस्रस्तृतीयोऽयमिति क्षितीशाः
स्तुतिच्छलान्मत्सरिणो निनिन्दुः ॥ ४१ ॥

सुधांशुरिति ॥ प्रश्नार्थस्य काक्वर्थस्य किम प्रत्येकं संबन्धः । भुवि एष प्रथमो नूतनोऽवतीर्णः द्वितीयः सुधांशु किमिति, तथा—भुवि असौ द्वितीयः स्मरः किमिति, तथा—भुवि अयं तृतीयो दस्रो नासत्य किमिति, स्तुतिच्छलान्मत्सरिण ईर्ष्यासहिताः क्षितीशा राजानः (केचन स्तुतिव्याजात्) इमं नलं निनिन्दुः । किमः प्रश्नार्थत्वात्स्तुतिरित्यर्थः । अपरे मत्सरित्वात्किमः काक्वर्थत्वादयं सुधांशुः किम् । अपितु न भवतीति निनिन्दुः । एवं सर्वत्र एतेन मुख्यं द्वितीयश्चन्द्र इति स्तुतौ कृतायामपरेणेर्ष्यावशात्तु द्वितीयचन्द्रत्वाभावादयं चन्द्र इति प्रतिषेधतो निन्द्यते स्मेति भावः । 'मत्सरोऽन्यशुभद्वेषे' इत्यमरः । प्रश्नपक्षे किं निनिन्दुरिति वा योजना ॥

आद्यं विधोर्जन्म स एष भूमौ
द्वैतं सुधांशौ रतिवल्लभस्य ।
नासत्ययोर्मूर्तितृतीयताय-
मिति स्तुतस्तैः कृतमत्सरैः सः ॥ ४२ ॥

आद्यं विधोरिति ॥ द्वयोर्भावो द्विता, द्वितैव द्वैतम् । न श्लोको गतार्थत्वात्पुनरुक्तः ॥

मायानलोदाहरणान्मिथस्तै-
रूचे समाः सन्त्यमुना कियन्तः ।
आत्मापकर्षे सति मत्सराणां
द्विषः परस्पर्धनया समाधिः ॥ ४२ ॥

मायेति ॥ तं नलमसहमानैस्तै राजभिर्मिथः परस्परमित्यूचे इति किम्—मायानलोदाहरणादिन्द्रादिकृतनलदृष्टान्तेनामुना नलेन समास्तुल्याः कियन्तो बहवः सन्ति । एतेन तुल्या अन्येऽपि बहवोऽत्र विद्यन्ते, एतमेव पुनः पुनः किमिति वर्णयन्ति । अन्येषां तत्तुल्यत्वे स्वस्योत्कर्षः कथमित्याशङ्कायामाह—मत्सराणामीर्ष्यावतां द्विषः सकाशादात्मापकर्षे सति आत्मनो न्यूनत्वे सति शत्रोः परेण कृता या स्पर्धना तुल्यता तया समाधिः समाधानं परिहारो भवति । मत्सरिणामात्मापकर्षमविचार्य शत्रोः परेण तुल्यत्वप्रतिपादनात्स्वीयापकर्षपरिहारो भवति । अतिसुन्दरतया तस्यैव भैमीप्राप्तिसंभावनया सर्वेऽपि तं न सहन्ते स्मेति भावः । 'परस्पार्धितया' इति पाठे परः स्पर्धी यस्य तस्य भावस्तत्तेति व्याख्येयम् । 'इहेदृशाः सन्ति कतीति दुष्टैर्दृष्टान्तितालीकनलावली तैः' इत्यपि पाठः स्पष्टार्थः । मत्सरशब्दोऽर्शआदित्वात्। स्पर्धनं स्पर्धेति वचनात् 'तत्करोति' इति ण्यन्तात्स्त्रियां भावे युच् ।

गुणेन केनापि जनेऽनवद्ये
दोषान्तरोक्तिः खलु तत्खलत्वम् ।
रूपेण तत्संसददूषितस्य
सुरैर्नरत्वं यददूषि तस्य ॥ ४३ ॥

गुणेनेति ॥ रूपेण सौन्दर्येण कृत्वा तस्याः संसदि तया सभया वा अदूषितस्यानिन्दितस्यातिसुन्दरस्य तस्य नलस्य सुरैः सुन्दरोऽपि मनुष्योऽयं ननु देव इति नरत्वं यददूषि निन्दितम्, तत् खलत्वं खलु । तत्तैर्दौर्जन्यमेव कृतमित्यर्थः । सामान्यमाह—केनापि लोकोत्तरेण गुणेन सौन्दर्यसुशीलादिना इह अनवद्ये पूज्ये पुंसि दोषान्तरस्योक्तिः दोषान्तरारोपणम् । सुरैस्तस्यादूषितस्य तस्य नरत्वं रत्वयोरभेदात् नलत्वं स्वरूपेण नलत्वमदूषि तत्खलत्वम् । तेषां देवानां दौर्जन्यमित्यर्थः इति योजना । तत्खलत्वमेकं पदम् । अतिसुन्दरं नलं दृष्ट्वा देवा अपि सेर्ष्या जाता इति भावः ॥

१ [illegible] ' इति साहित्यविद्याधरी । २ [illegible] ' इति साहित्यविद्याधरी । ३ [illegible] ' इति साहित्यविद्याधरी ।

१ [illegible] साहित्यविद्याधरीमुनाऽवमौ [illegible] । २ '[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । ३ [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी ।

नलानसत्यानवदत्स सत्यः
कृतोपवेशान्सविधे सुवेषान् ।
नोभाविलाभूः किमु दर्पकश्च
भवन्ति नासत्ययुतौ भवन्तः ॥ ४४ ॥

नलानिति ॥ स सत्यो नलः सविधे समीपे कृतोपवेशान्कृतस्थितीन्सुवेषाञ्शोभनाकारान् असत्यान्नलानिन्द्रादीनित्यवदत् । इति किम्—भवन्तश्चत्वार एते न भवन्ति किमु । एते के—इलाभूः पुरूरवाः, दर्पकः कामश्च उभौ किमु । किंभूतावुभौ—नासत्ययुतौ आश्विनेयसहितौ । पुरूरवाः कामः अश्विनीकुमारौ च यूयमिति नलप्रश्नः । यथा नलं दृष्ट्वान्येषां विस्मयस्तथा नलस्यापि मिथ्यानलदर्शनेन विस्मयो जात इत्यर्थः ॥

अमी तमीदृग्जगुरत्र मध्ये
कस्यापि नोत्पत्तिरभूदिलायाम् ।
अदर्पकाः स्मः सविधे स्थितास्ते
नासत्यतां नात्र बिभर्ति कश्चित् ॥ ४५ ॥

अमी इति ॥ अमी मिथ्यानलास्तं नलमीदृगेतादृशं जगुः—आहुः स्म वदन्ति स्म । यद्यस्मादत्रास्मासु मध्ये इलायां पृथिव्याम् । अथ च—इलायां पुरूरवसो मातरि कस्याप्युत्पत्तिर्नाभूत् । तथा—ते तव सविधे समीपे स्थिता वयमदर्पकाः दर्पकात्कामात् अन्ये । अथ च—अतिरमणीयत्वत्कान्तिदर्शनाद्दर्पो गर्वस्तद्रहितास्तिष्ठामः । तथा—अत्रास्मासु मध्ये कश्चित् नासत्यतामाश्विनेयत्वम् । अथ च सत्यत्वम् । न बिभर्ति । अथवा—अस्मासु कश्चित् ना नरः सत्यतां न बिभर्ति । वयं त्वद्रूपधारणादसत्या एवेति छलेन पूर्वोक्तं नलप्रश्नमुत्तरयन्ति स्मेत्यर्थः । नात्र पुरूरवाः, कामः, दस्रौ वास्मासु सन्तीति । नासत्य, इति 'नभ्राण्–' इति प्रकृत्या ॥

तर्हि के यूयमित्याशङ्क्याह—

तेभ्यः परान्नः परिकल्पयस्व
श्रिया विदूरीकृतकामदेवान् ।
अस्मिन्समाजे बहुषु भ्रमन्ती
भैमी किलास्मासु घटिष्यतेऽसौ ॥ ४६ ॥

तेभ्य इति ॥ त्वं श्रिया शोभया विदूरीकृतो जितः कामदेवो यैस्तान्नोऽस्मान्परिकल्पयस्व जानीहि । स्वशोभया वा । अत्रागमने कारणमाहुः—अस्मिन्समाजे बहुषु राजसु विषये भ्रमन्ती असौ भैमी किल संभावनायां (अस्मासु) घटिष्यते संयोगं यास्यति । अथच—सदृशेषु पञ्चसु भ्रमन्ती मुह्यन्ती । भैमी अस्मासु मध्ये कस्मिंश्चिद्घटिष्यते संयोगं यास्यतीति दुराशयास्माभिरागतमिति भावः । किल हेतौ वा ॥

असाम यन्नाम तवेह रूपं
स्वेनाधिगत्य श्रितमुग्धभावाः ।
तन्नो धिगाशापतितान्नरेन्द्र
धिगेदमस्मद्विबुधत्वमस्तु ॥ ४७ ॥

असामेति ॥ नामेति संभावनायाम् । हे नरेन्द्र, साक्षात्स्वेन आत्मनैव तव रूपं सौन्दर्यमधिगत्य ज्ञात्वा दृष्ट्वा वा भैमीप्राप्तिदुराशावशाच्छ्रितमुग्धभावा अङ्गीकृतमौर्ख्याः सन्तो यद्यस्मादिह सभायामसाम तिष्ठाम । अथ च स्वेनात्मशरीरेण कृत्वा तव रूपं स्वरूपमधिगत्य प्राप्य त्वदाकारं स्वशरीरं धृत्वा श्रितमुग्धभावा अङ्गीकृतसौन्दर्यास्त्वदाकारधारणादेव श्रितसौन्दर्याः सन्तो यस्मादसाम तिष्ठामहे । तत्तस्मात् आशया भैमीप्राप्तिदुराशया आपतितान्नः अस्मान्धिक् । निन्द्या वयमित्यर्थः । अथवा—अस्माकमाशापतितां दिक्पतित्वं धिक् निन्द्यम् । अस्माकमाशामात्रेण पतिता भैमीपतित्वं धिगिति वा । तथा—अस्मद्विबुधत्वमस्माकं पण्डितत्वम् । अथ च—देवत्वं धिगस्तु । अथ च स्वे आत्मनि स्वीयरूपे पूर्वं तव रूपं नाधिगत्य न प्राप्य किमिदानीं कर्तव्यमिति प्राप्तमौर्ख्या भ्रान्तचित्ताः सन्तो मत्सरेण इह स्वयंवरे नल एवैको वरणयोग्य इति प्रसिद्धं तव नाम संज्ञां ख्यातिं वा वयमसाम नाशितवन्तः । स्वरूपधारणाच्चतुर्णामस्माकमपि नलत्वादित्यर्थः । तस्मान्नलभ्रान्त्याप्यस्मान्वरिष्यतीत्याशया आपतितानागतानस्मान्धिक् । अस्माकं ज्ञातृत्वं देवत्वं वा धिगस्तु । अनिश्चितव्यापारकरणादित्यर्थः । अथ च स्वानां ज्ञातीनां मध्ये इन श्रेष्ठ । यद्वा—धनानां स्वामिन्नरेन्द्र । असाम, 'अस गतिदीप्त्यादानेषु' 'अस भुवि' इत्यस्य लोडुत्तमबहुवचनम् । पक्षे 'षोऽन्तकर्मणि' लुङि ॥

सा वागवाज्ञायितमां नलेन
तेषामनाशङ्कितवाक्छलेन ।
स्त्रीरत्नलाभोचितयत्नमग्न-
मेनं हि न स्म प्रतिभाति किंचित् ॥ ४८ ॥

सेति ॥ अनाशङ्कितमननुसंहितं देवानां वाक्छलं येन तेन नलेन सा पूर्वोक्ता तेषां देवानां वाक् अवाज्ञायितमामतिशयेनावगणिता । कथं नाज्ञासीदित्यत आह—स्त्रीरत्नं भैमी तस्या लाभ उचितो यत्न उपायस्तत्र मग्नं तत्परमेनं नलं प्रति लक्षीकृत्य हि यस्मान्न किंचित्प्रतिभाति स्म स्फुरति स्म । भैमीप्राप्त्युपायपरत्वात्तैः कथितमपि देवत्वं न ज्ञातमिति भावः ॥

देववाक्यावज्ञायां हेत्वन्तरमाह—

यः स्पर्धया येन निजप्रतिष्ठां
लिप्सुः स एवाह तदुन्नतत्वम् ।

---

१ 'मिथ्यानलांस्तत्र नलो द्विधा कृतोपवेशानवदत्सुवेषान्' इति पाठः सुखावबोधालिखितः । 'नलान्नलानवदद्द्विधा कृतोपवेशान्' इति पाठः साहित्यविद्याधरीसंमतः । २ 'उभौ किमेतौ न दर्पकश्च' इति सुखावबोधासाहित्यविद्याधरीसंमतः पाठः । ३ 'अर्थान्तरन्यासोऽलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । ४ 'अमी तमाहुः स्म वदन्त मध्ये' इति जीवातुसंमतः पाठः । ५ 'अत्र वक्रोक्तिरलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी ।

१ 'अत्रातिशयोक्तिरलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'अत्र काव्यलिङ्गमलंकारः' साहित्यविद्याधरी ।

कः स्पर्धितुः स्वामिहितस्वहानेः
स्थानेऽवहेलां बहुलां न कुर्यात् ॥ ४९ ॥

य इति ॥ यः पुरुषो येन पुरुषेण सह स्पर्धया निजप्रतिष्ठां स्वस्य गौरवं लिप्सुः प्राप्तुमिच्छुः, स एव पुरुषः तस्योन्नतत्वं स्वस्मादाधिक्यं यस्मादाह ब्रूते तस्मात्स्वेनात्मनाभिहिता उक्ता स्वस्य हानिर्न्यूनता येनैवंविधस्य स्पर्धितुः स्थाने विषये बहुलामवहेलामवज्ञां को न कुर्यात् । अपितु सर्वोऽपि करोत्येव योऽन्यस्पर्धया स्वस्य प्रतिष्ठां लिप्सति स स्वस्य न्यूनतां तस्य चाधिकतां स्वयमेव वदति । अतोऽविवेकेन हीनस्यावज्ञा कर्तुं युक्तैवेत्यर्थः । प्रकृते भैम्यर्थं नलरूपं दधद्भिर्देवैर्नलस्यैवाधिकता स्वस्य च न्यूनतोक्तैव । तस्मात्तेन नलेन तेषामवज्ञा युक्तैव कृतेति भावः । स्थानेऽव्ययत्वादुचितामित्यर्थ इति वा । अवहेला इति क्षीरस्वामी । प्रतिष्ठामिति 'न लोका–' इति षष्ठीनिषेधः ॥

गीर्देवतागीतयशःप्रशस्तिः
श्रिया तडित्वल्ललिताभिनेता ।
मुदा तदाऽवैक्षत केशवस्तं
स्वयंवराडम्बरमम्बरस्थः ॥ ५० ॥

गीरिति ॥ केशवस्तदा समये तं स्वयंवरस्याडम्बरं संभ्रमं मुदा हर्षेणावैक्षत । किंभूतः—गीर्देवतया सरस्वत्या गीता कीर्तिता यशःप्रशस्तिर्यशोगौरवं यस्य । तथा—श्रिया लक्ष्म्या देहशोभया च कृत्वा तडित्वतो विद्युत्सहितसजलमेघस्य ललितं विलासस्तस्याभिनेतामिनयकारी । तादृशमेघतुल्य इत्यर्थः । तथा—अम्बरस्थो व्योमस्थः । स्वयंवरदर्शनार्थं विष्णुरपि तत्रागत इति भावः ॥

अष्टौ तदाष्टासु हरित्सु दृष्टीः
सदो दिदृक्षुर्निदिदेश देवः ।
लैङ्गीमदृष्ट्वापि शिरःश्रियं यो
दृष्टौ मृषावादितकेतकीकः ॥ ५१ ॥

अष्टाविति ॥ सदः स्वयंवरसभां दिदृक्षुर्द्रष्टुमिच्छुः देवो ब्रह्मा तदाष्टासु हरित्सु दिक्षु अष्टौ दृष्टीर्नेत्राणि निदिदेशादिष्टवान् । किंभूतः—लैङ्गीं शिवसंबन्धिनीं शिरःश्रियं मस्तकशोभामदृष्ट्वा अविलोक्यापि दृष्टौ लिङ्गशिरोदर्शनविषये मृषावादितानृतभाषणं कारिता केतकी येन । लिङ्गरूपस्य शिवस्य पादौ शिरश्चावलोकनार्थमहमधिकोऽहमधिक इति विवदमानौ विष्णुब्रह्माणौ पातालं सत्यलोकं च गतौ । विष्णुः पाताले गत्वा शिवचरणौ नापश्यत् । ब्रह्मापि शिरो नापश्यत् । अनन्तरं विष्णुना चरणौ नादाक्षमिति सत्यमुक्तम् । ब्रह्मणा तु शिरो दृष्टमित्यलीकमुक्तम् । तत्र साक्षित्वेन शिवशिरःस्थाहमानीतेति कूटसाक्षिणी केतकी कृतेति पौराणिकी कथा ॥

एकेन पर्यक्षिपदात्मनाद्रिं
चक्षुर्मुरारेरभवत्परेण ।
तैर्द्वादशात्मा दशभिस्तु शेषै-
र्दिशो दशालोकत लोकपूर्णाः ॥ ५२ ॥

एकेनेति ॥ द्वादश आत्मानो देहा यस्य द्वादशदेहः एकेनात्मना वपुषाद्रिं मेरुं पर्यक्षिपत्प्रदक्षिणीचकार । परेण देहेन मुरारेश्चक्षुर्दक्षिणनेत्रमभवत् । शेषैस्तु दशभिर्देहैः लोकैः पूर्णा दशापि दिश आलोकत । 'विधातृमित्रार्यमणो व- रुणांशभगांशवः । पूषा विवस्वान्पर्जन्यस्त्वष्टा विष्णुर्दिनेश्वरा' इति ॥

प्रदक्षिणं दैवतहर्म्यमद्रिं
सदैव कुर्वन्नपि शर्वरीशः ।
द्रष्टा महेन्द्रानुजदृष्टिमूर्त्या
न प्राप तद्दर्शनविघ्नतापम् ॥ ५३ ॥

प्रदक्षिणमिति ॥ सदैव दैवतानां हर्म्यं वसतिस्थानं मेरुं प्रदक्षिणं कुर्वन्नपि शर्वरीशश्चन्द्रो महेन्द्रानुजस्य मुरारेः मूर्त्या वामनयनरूपेण द्रष्टा सन् तस्य स्वयंवरस्य दर्शने यो विघ्नस्तेन तापं दुःखं न प्राप ॥

आलोकमाना वरलोकलक्ष्मीं
तात्कालिकीमप्सरसो रसोत्काः ।
जनाम्बुधौ यत्र निजाननानि
वितेनुरम्भोरुहकाननानि ॥ ५४ ॥

आलोकेति ॥ रसोत्का दर्शनरसोत्कण्ठितास्तात्कालिकीं वरसमयजातां वरलोकलक्ष्मीं राजसङ्घशोभामालोकमाना विलोकयन्त्योऽप्सरसस्तत्र जनाम्बुधौ निजाननान्यम्भोरुहकाननानि कमलवनानि चक्रुः । अप्सरसोऽपि तं समाजं सादरं पश्यन्ति स्मेति भावः । जलाशयेऽपि कमलानि भवन्ति ॥

न यक्षलक्षैः किमलक्षि नो वा
सिद्धैः किमध्यासि समाप्तशोभा ।
सा किंनरैः किं न रसादसेवि
नादर्शि हर्षेण महर्षिभिर्वा ॥ ५५ ॥

नेति ॥ आप्तशोभातिसुन्दरा सा सभा यक्षलक्षैः लक्षसंख्यैः किं न अलक्षि दृष्टा । तथा—सिद्धैर्वा रसात्किं नाध्यासि । तथा—किंनरैः रसात् न असेवि । तथा—महर्षिभिर्वा हर्षेण अदर्शि । रसादिति सिद्धे हर्षेणेति पदमनुप्रासार्थम् ॥

वाल्मीकिरश्लाघत तामनेक-
शाखत्रयीभूरुहराजिभाजा ।

१ 'अत्र छेकानुप्रासो यथासंख्यमलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्र छेकानुप्रासोऽलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'अत्रानुप्रासोऽलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी ।

१ 'अत्र छेकानुप्रासो यथासंख्यमलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्र हेत्वलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'अत्र ...' इति साहित्यविद्याधरी । ४ 'अत्र छेकानुप्रासोऽलंकारः' इति साहित्यविद्याधरी ।

क्लेशं विना कण्ठपथेन यस्य
दैवी दिवः प्रागभुवमागमद्वाक् ॥ ५६ ॥

वाल्मीकिरिति ॥ स वाल्मीकिरूपिस्तां सभामश्लाघताश्लौत् । स क.—दैवी वाक् पद्यमयी यस्य वाल्मीकेः कण्ठपथेन क्लेशं विना दिवः सकाशात् प्राक् 'मानिषाद–' इत्यादिरूपेण भुवनगमदागता । प्रथमं भूमौ यः संस्कृतप्रवर्तकः । किंभूतेन कण्ठपथेन—अनेका. शाखा आश्वलायनादयो यस्याः सा वेदत्रयी तल्लक्षणा भूरुहाल्लेषां राजिः पङ्क्तिर्नां भजते एवंभूतेन । सशाखवेदत्रयीपाठकेनेत्यर्थः । अन्येनापि बहुस्कन्धवृक्षयुक्तेन मार्गेण दूरदेशादप्यनायासेन गम्यते ॥

प्राशंसि संसद्गुरुणापि चार्वी
चार्वाकतासर्वविदूषकेण ।
आस्थानपट्टं रसनां यदीयां
जानामि वाचामधिदेवतायाः ॥ ५७ ॥

प्राशंसीति ॥ चार्वी सुन्दरा संसत् सभा गुरुणा बृहस्पतिनापि प्राशंसि । किंभूतेन—चार्वाकतया नास्तिकतया सर्वस्य वेदादेर्विदूषकेण खण्डकेन । अहं यदीयां रसनां जिह्वां वाचामधिदेवतायाः सरस्वत्या आस्थानपट्टं सिंहासनं जानामि मन्ये तस्य जिह्वाग्रे सरस्वती जागर्ति । नास्तिकप्रतारणार्थं बृहस्पतिना चार्वाकशास्त्रं प्रणीय वेदादि दूषितम् ॥

नाकेऽपि दीव्यत्तमदिव्यवाचि
वचःस्रगाचार्यकवित्कविर्यः ।
दैतेयनीतेः पथि सार्थवाहः
काव्यः स काव्येन सभामभाणीत् ॥ ५८ ॥

नाकेऽपीति ॥ स काव्यः शुक्रः दोषरहितप्रबन्धरूपेण काव्येन कृत्वा तां सभामभाणीदवर्णयत् । स क.—यः कविः प्रबन्धकर्ता दीव्यत्तमा विराजमाना दिव्या संस्कृतवाग्यस्मिन्नेवंभूतेऽपि नाके स्वर्गे वचःस्रजि वचनमालागुम्फने विषये आचार्यकं संस्कृतवचनचातुर्योपदेशः तं वेत्तीति वित् । तथा—दैतेयनीतेः दैत्यनीतिशास्त्रस्य पथि मार्गे सार्थवाहः मार्गप्रदर्शकः । दैत्यनीतिशास्त्रप्रवर्तकः सुरासुरमध्ये श्रेष्ठतम इत्यर्थः । आचार्यकम्, योपधाद्गुरूपोत्तमाद्वुञ् । दैतेय इति कृदिकारात्–' इति ङीषन्तात् 'स्त्रीभ्यो ढक्' समर्थनीयः ॥

तदेव सभावर्णकं काव्यमाह—

अमेलयद्भीमनृपः परं न
नाकपदेतान्दमनस्वसैव ।
इदं विधातापि विचिन्त्य यूनः
स्वशिल्पसर्वस्वमदर्शयन्नः ॥ ५९ ॥

अमेलयदिति ॥ भीमनृपः परं केवलमेतान्नृपान्नैमीस्वयंवरार्थं नानेलयत् । तथा—दमनस्वसैव एतान्केवलं स्वगुणलीलादिना नाकर्षत् । किंतु विधातापि इदं स्वयंवरप्रस्तावादिकं विचिन्त्य स्वशिल्पसर्वस्वं स्वीयनिर्माणकौशलसारभूतानेतान् यूनस्तरुणानेकत्र स्थाने पुञ्जीकृत्य नोऽस्माकमदर्शयत् ॥

एकाकिभावेन पुरा पुरारि-
र्यः पञ्चतां पञ्चशरं निनाय ।
तद्भीसमाधानममुष्य काय-
निकायलीलाः किममी युवानः ॥ ६० ॥

एकेति ॥ य. पुरारि. हरः पुरा पूर्वमेकाकिभावेनासहायत्वेन पञ्चशरं कामं पञ्चतां निनाय मारयामास । अमुष्य कामस्य कायनिकायलीलाः शरीरसमूहकान्तयः अमी युवानस्तरुणा. तस्माद्धरात् भियो भयस्य समाधानं प्रतीकारः । किं वितर्के । असहायत्वात्पूर्वं कामस्य हराद्भयमभूत् । इदानीमेतद्रूपेण बहुत्वाद्भयं गतम् । सर्वेऽप्येते कामरूपा इति भावः ॥

पूर्णेन्दुबिम्बाननुमासभिन्ना-
नस्थापयत्क्वापि निधाय वेधाः ।
तैरेव शिल्पी निरमादमीषां
मुखानि लावण्यमयानि मन्ये ॥ ६१ ॥

पूर्णेति ॥ विधिर्ब्रह्मा अनुमासभिन्नान्प्रतिमासं भिन्नान् पूर्णेन्दुबिम्बान्पूर्णचन्द्रबिम्बान्क्वापि कुत्रचित्प्रदेशे निधाय तिरोहितीकृत्यास्थापयत् । तैरेव पूर्णचन्द्रबिम्बैः कृत्वा अमीषां लावण्यमयानि मुखानि स शिल्पी ब्रह्मा निरमाद्विर्ममे इत्यहं मन्ये । चन्द्रतुल्यान्येतेषां वदनानीति भावः । अन्योऽपि शिल्पी सुन्दरवस्तुनिर्माणार्थमपूर्वं वस्तु कुत्रचिद्गुप्तं स्थापयति ॥

मुधार्पितं मूर्धसु रत्नमेभि-
र्यन्नाम तानि स्वयमेत एव ।
स्वतःप्रकाशे परमात्मबोधे
बोधान्तरं न स्फुरणार्थमर्थ्यम् ॥ ६२ ॥

मुधेति ॥ एभिर्नृपैः मूर्धसु रत्नं हीरकादि मुधा वृथा अर्पितं स्थापितम् । यद्यस्मात् एते एव स्वयं तानि रत्नानि नाम प्रसिद्धानि । रत्नानां शिरसि रत्नार्पणं वृथैवेत्यर्थः । अर्थान्तरन्यासमाह—स्वतःप्रकाशे स्वप्रकाशे परमात्मबोधे परमात्मज्ञाने सति स्फुरणार्थं तज्ज्ञानार्थं बोधान्तरं न अर्थ्यं न याचनीयम् । स्वप्रकाशत्वात्तस्येत्यर्थः । परमात्मज्ञाने जाते ज्ञानान्तरं यथा वृथा तथा रत्नानामुपरि रत्नान्तरारोपणमित्यर्थः । अतिसुन्दरा एत इति भावः परमात्मबोधस्य स्वतःप्रकाशत्वं वेदान्तिभ्योऽध्यवसेयम् ॥

प्रवेक्ष्यतः सुन्दरवृन्दमुच्चै-
रिदं मुदा चेदितरेतरं तत् ।

१ 'अत्र रूपकेणालंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्रानुमानातिशयोक्तिरलंकार.' इति साहित्यविद्याधरी ।

१ 'अत्रातिशयोक्त्युत्प्रेक्षालंकार.' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्र हेत्वनुमानोत्प्रेक्षालंकार.' इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'अत्रानुमानोत्प्रेक्षालंकार.' इति साहित्यविद्याधरी । ४ 'अत्रातिशयोक्त्यर्थान्तरन्यासालंकार.' इति साहित्यविद्याधरी ।

न शक्ष्यतो लक्षयितुं विमिश्रं
दस्रौ सहस्रैरपि वत्सराणाम् ॥ ६३ ॥

प्रवेक्ष्यत इति ॥ दस्रौ अश्विनीकुमारौ मुदा उच्चैरुत्कृष्टं सहपंक्तिरित्यर्थः । एवंभूतमिदं सुन्दरवृन्दं चेत्प्रवेक्ष्यतः प्रविष्टौ भविष्यतः तर्हि अनेन राजवृन्देन विशेषेण मिश्रं मिश्रितमितरेतरमन्योन्यं वत्सराणां सहस्रैरपि लक्षयितुं विज्ञातुं न शक्ष्यतः समर्थौ न भविष्यतः । अयं से आवेति परस्परं ज्ञातुमसमर्थौ भविष्यतः । सर्वेषां तत्तुल्यत्वादिति भावः ॥

स्मितैरियद्भिर्युवभिर्विदग्धै-
र्दग्धेऽपि कामे जगतः क्षतिः का ।
एकाम्बुबिन्दुव्ययमम्बुराशेः
पूर्णस्य कः शंसति शोषदोषम् ॥ ६४ ॥

स्मितैरिति । विदग्धैश्चतुरैरियद्भिरेतावद्भिर्दुर्बहुसंख्याकैः [illegible] हेतुभिः हरेण एकस्मिन्कामे दग्धेऽपि जगत का [illegible] का हानिः । कामसदृशानामेतेषां बहुत्वा [illegible] । [illegible] समर्थयते—कः पूर्ण[illegible] बिन्दुव्ययं शोषरूपं दोषं शंसति वदति । अपितु [illegible] समुद्रः शुष्को जात इति न कोऽपि [illegible] ।

इति [illegible] निरगाभि-
[illegible] स गायन् ।
[illegible] वदा-
[illegible] मानि ॥ ६५ ॥

[illegible] सुरू. गायन् गानं [illegible] दारुमुद्रः [illegible] महर्षिवृन्देन [illegible] । [illegible] महर्षि- [illegible] । [illegible]

[illegible]
[illegible] ॥ ६६ ॥

[illegible]

विचिन्त्य नानाभुवनागतांस्ता-
नमर्त्यसंकीर्त्यचरित्रगोत्रान् ।
कथ्याः कथंकारममी सुताया-
मिति व्यषादि क्षितिपेन तेन ॥ ६[illegible]

विचिन्त्येति ॥ तेन क्षितिपेन भीमेन इति पूर्वोक्त व्यषादि विषण्णम् । किं कृत्वा—नानाभुवनेभ्यः सर्वलोकेभ्य आगतान् अमर्त्यैर्देवैः संकीर्त्यानि वर्णनीयानि [illegible]त्राणि शीलकुलानि येषां तान्विचिन्त्य विचार्य । इति अमी पूर्वोक्ता राजसिंहाः सुतायां विषये कथंकार केन कथ्याः वर्णयितुं शक्या इति । एतेषां कुलशीलादि मेन ज्ञास्यतीत्यर्थः ॥

श्रद्धालुसंकल्पितकल्पनायां
कल्पद्रुमस्याथ रथाङ्गपाणेः ।
तदाकुलोऽसौ कुलदैवतस्य
स्मृतिं ततान क्षणमेकतानः ॥ ६८ ॥

श्रद्धेति ॥ अथ तदा तस्मिन्समये आकुलः [illegible] भीमः कुलदैवतस्य स्वीयवंशपरम्परापूज्यस्य रथाङ्गपाणेः विष्णोः स्मृतिं क्षणं मुहूर्तमात्रम् एकतानोऽनन्य[illegible] ततान । किंभूतस्य विष्णोः—श्रद्धालोर्भक्तस्य संकल्पितस्य कल्पनायाः सिद्धौ कल्पद्रुमस्य । [illegible] चनस्मरणं विनान्यः को वाञ्छितपूर्णं करोतीति विष्णु [illegible] त्यर्थः । 'एकतानोऽनन्यवृत्तिः' इत्यमरः ॥

तच्चिन्तनानन्तरमेव देवः
सरस्वतीं सस्मितमाह स स्म ।
स्वयंवरे राजकगोत्रवृत्त-
वक्त्रीमिह त्वां करवाणि वाणि ॥ ६[illegible]

तदिति ॥ स देवो विष्णुः तेन भीमेन कृतस्य [illegible] नन्तरमेव सस्मितं सरस्वतीमिति आह स्म उवाच । [illegible] हे वाणि सरस्वति, अहं त्वामिह स्वयंवरे राजक [illegible] गोत्रवृत्तयोः कुलनामचरित्रयोर्वर्णयित्री करोमि । [illegible] तया वर्णयमिति नम सर्वोचितम् । [illegible] वृत्त ॥

कुलं च शीलं च बलं च तेषां
जानासि नानाभुवनागतानाम् ।
एषामतस्त्वं भव वाग्विलासै-
मुक्तावलीं कः [illegible] ॥ [illegible]

[illegible]

वावदूका अतितरां वर्णनशीला भव। तव मूकायितुमयं कः समयोऽवसरः। अपितु न कोऽपि। एषां कुलादि वर्णयेत्यर्थः। चाः परस्परसमुच्चयार्थाः। 'वदेश्च' इति वार्तिकेन वदेर्यङ्लुगन्तादूक्. 'वावदूकस्तु वक्तरि' इति क्षीरस्वामी॥

जगत्त्रयीपण्डितमण्डितैषा
सभा न भूता च न भाविनी च।
राज्ञां गुणज्ञापनकैतवेन
संख्यावतः श्रावय वाङ्मुखानि॥ ७१॥

जगदिति॥ हे सरस्वति, यस्माज्जगत्त्रयीसंबन्धिभिः पण्डितैर्मण्डिता एषा सभा पूर्वं न च भूता, पश्चात् न च भाविनी जनिष्यते। तस्माद्राज्ञां गुणानां ज्ञापनं बोधनं तस्य कैतवेन व्याजेन संख्यावतः पण्डितान्वाङ्मुखानि उपन्यासाञ्श्रावय। 'उपन्यासस्तु वाङ्मुखम्' इत्यमरः। 'संख्यावान्पण्डितः कविः' इति च। शब्दकर्मत्वात्संख्यावत इति कर्मत्वम्॥

इतीरिता तच्चरणात्परागं
गीर्वाणचूडामणिमृष्टशेषम्।
तस्य प्रसादेन सहाज्ञयासा-
वादाय मूर्ध्नादरिणी बभार॥ ७२॥

इतीति॥ इति पूर्वोक्तप्रकारेण विष्णुना ईरितोक्ता असौ सरस्वती गीर्वाणानां देवानां चूडामणयो मुकुटरत्नानि तैर्मृष्टः प्रोञ्छितश्चासौ शेषोऽवशिष्टश्च तम्, तच्चरणाद्विष्णुचरणात्परागं रेणुं तस्य विष्णोराज्ञारूपेण प्रसादेन (सह) मूर्ध्ना आदाय आदरिण्यादरयुक्ता सती बभार। नमस्कारपूर्वं महान्प्रसाद इत्याज्ञामङ्गीचकारेति भावः। परागपदेन रूढ्या चरणस्य पद्मत्वं सूचितम्॥

मध्येसभं सावततार बाला
गन्धर्वविद्याधरकण्ठनाला।
त्रयीमयीभूतवलीविभङ्गा
साहित्यनिर्वर्तितदृक्तरङ्गा॥ ७३॥

मध्येसभमिति॥ सा सरस्वती बाला सती मध्येसभं सभामध्ये अवततार। बालस्त्रीरूपं धृत्वा तत्रागतेत्यर्थः। किंभूता—गन्धर्वविद्याया गीतविद्याया धरः कण्ठनालो यस्याः सा। गानप्रवीणकण्ठनालेत्यर्थः। तथा—त्रयीमयीभूतवलीविभङ्गा [illegible] त्रयीमयीभूतो वलीविभङ्गो वलीरचना यस्याः। तथा-साहित्येन महाकाव्यनाटकचम्पूप्रभृतिना [illegible] साहित्येन [illegible] वा निर्वर्तिता [illegible] [illegible] दृक्तरङ्गा कटाक्षविक्षेपा यस्याः सा। [illegible] नालेन [illegible]। गन्धर्वाश्च विद्याधराश्च [illegible] यस्याः [illegible] वा।

[illegible]

वेदादिविद्यामयं सरस्वतीस्वरूपं वर्णयति—

आसीदथर्वा त्रिवलित्रिवेदी-
मूलाद्विनिर्गत्य वितायमाना।
नानाभिचारोचितमेचकश्रीः
श्रुतिर्यदीयोदररोमरेखा॥ ७४॥

आसीदिति॥ अथर्वा श्रुतिः यदीया सरस्वतीसंबन्धिनी उदररोमरेखा उदररोमावली आसीत्। किंभूता—तिसृणां वलीनां समाहारस्त्रिवलि। त्रिवलिरूपाया त्रिवेदी तल्लक्षणान्मूलाद्विनिर्गत्य ब्रह्मणा विनिर्गमय्य वितायमाना विस्तार्यमाणा। तथा—नानाऽभिचारैः अनेकमारणोच्चाटनाभिचारैः कृत्वा उचिता पापबाहुल्यात् योग्या मेचका श्रीः शोभा यस्याः सा। अथ च—अनाभिचारोचितमेचकश्रीर्न भवति, किं तु नाभिसंचरणोचितमेचकश्रीः। अथर्वणः श्यामत्वं पुराणप्रसिद्धम्। अभिचारकर्तृकत्वं च। विनिर्गत्येत्यत्रान्तर्भावितण्यर्थो ज्ञेयः। वितायमाना, 'तनोतेर्यकि' इत्यात्वम्॥

शिक्षैव साक्षाच्चरितं यदीयं
कल्पश्रियाकल्पविधिर्यदीयः।
यस्याः समस्तार्थनिरुक्तिरूपै-
र्निरुक्तिविद्या खलु पर्यणंसीत्॥ ७५॥

शिक्षेति॥ यदीयं चरितमाचरणं वर्णानां स्थानोच्चारणबोधकं नारदादिप्रणीतं शिक्षैव पर्यणंसीत्परिणतम्। यदीयं चरितम् (इत्यर्थः। अथ) शिक्षैव। साक्षाल्लोकस्य हितोपदेश एवेत्यर्थः। कल्प इतिकर्तव्यताबोधको ग्रन्थस्तस्य श्रिया कृत्वा यदीय आकल्पविधिरलंकारविधिः पर्यणंसीत्परिणतः। यदीयान्यलंकरणानि कल्पेनैव रचितानीत्यर्थः। तथा—यस्याः समस्तार्थानां सकलाभिधेयानां निरुक्तिरूपैः निर्वचनरूपैः कृत्वा वेदव्याख्यानीया निरुक्तिविद्या पर्यणंसीत्परिणता। खलु निश्चयार्थे सर्वत्र योजनीयः॥

ज्याता च वृत्तेन च नियमानं
छन्दो भुजद्वन्द्वमभूद्यदीयम्।
श्लोकार्धविश्रान्तिमयीननिम्नु-
पर्वद्वयीसन्धिसुचिह्नमध्यम्॥ ७६॥

ज्यात्येति॥ [illegible]

अनंघर्पं सा [illegible]-
[illegible] दधाना [illegible]।

[illegible]

विधायिका शब्दपरम्पराणां

किं वारचि व्याकरणेन काञ्ची ॥ ७७ ॥

असंस्कारमिति ॥ किंच अन्यच्च मानिप्रसिद्धा यदीया काञ्ची [illegible] निश्चितं [illegible] व्याकरणेनारचि रचिता। [illegible] कृतां विततिं वि- [illegible] । [illegible] शब्दपरम्पराणां विधायिका [illegible] एतेषां विततिं [illegible] । [illegible] प्रत्ययाश्च । तथा [illegible] च विधायकं [illegible] ॥

[illegible] ॥ ७८ ॥

[illegible]

ब्रह्मेति ॥ ब्रह्मैवार्थः, कर्मैवार्थः प्रतिपाद्य प्रयोजनं यो- स्तयोर्भेदाद्वैविध्याद्ब्रह्मकाण्डकर्मकाण्डसंज्ञकौ [illegible] देहं द्विधा विधाय निर्माय स्थितया मीमांसया यस्या [illegible] र्मं चक्रे कृतम् । किंभूतम्-[illegible] माच्छादनेन निराकरणेन चारु, तत्र वा चतुरम् । [illegible]— विचारपरिपुष्टम् । अथ च उत्तमतन्त्रेण रमणीयं, [illegible] र्मीमांसया पूर्वमीमांसया चोरुयुग्मं रचितमित्यर्थः ।

उद्देशपर्वण्यपि लक्षणेऽपि

द्विधोदितैः षोडशभिः पदार्थैः ।

आन्वीक्षिकीं यद्दशनद्विमालीं

तां मुक्तिकामाकलितां प्रतीमः ॥ ८१ ॥

उद्देशेति ॥ [illegible] दशनद्विमाली [illegible] आन्वीक्षिकी तर्कविद्या प्रतीमो जानीमहे । [illegible] प्रयोजनमस्याः सा आन्वीक्षिकी । कीदृशीम्—[illegible] उद्देशः, तस्य [illegible], [illegible] लक्षणं तस्मिन्नपि, द्विधा उद्देशतया लक्षणतया [illegible] षोडशभिः पदार्थैः प्रमाणादिभिर्निग्रहस्थानान्तैः [illegible] मुक्तिकामैः 'एतेषां तत्त्वज्ञानान्निःश्रेयसाधिगमः' [illegible] [illegible] । [illegible] भवति । तथा—लक्षणेऽपि [illegible] [illegible] भवति । [illegible] ता मुक्तिका प्रतीमः [illegible] जानीम इति ॥ [illegible]

[illegible] ॥ ८२ ॥

[illegible]

कषायादिभिः शाल्यते इति ईदृशं पूगं खण्डयितुं वा क शक्तिः । नहि दन्तहीनेन पर्णानि पूगानि च भक्षयितुं शक्यन्ते । अथ च वादतो वादेन गुणशालिनां विदुषां पूगं वृन्दं खण्डयितुं क सामर्थ्यम् । 'पदादयः पृथक्शब्दा.' इति मतेन न विद्यन्ते दतो दन्ता यस्य दन्तरहितस्य । नञा बहुव्रीहिणा द्वितीयपक्षे व्याख्येयम् । दन्तानां कर्कशत्वात्कर्कशदन्तकैर्निर्माणस्य युक्तत्वम् । 'पूगः क्रमुकवृन्दयोः' इत्यमर. ॥

सपल्लवं व्यासपराशराभ्यां
प्रणीतभावादुभयीभविष्णु ।
तन्मत्स्यपद्माद्युपलक्ष्यमाणं
यत्पाणियुग्मं ववृते पुराणम् ॥ ८३ ॥

सपल्लवमिति ॥ पुराण तत्प्रसिद्ध यस्याः पाणियुग्मं ववृते जातम् । किम्भूतम्—सपल्लवं कथाख्यायिकादियुक्तम् । अथ च सपल्लवम् । [illegible]रागतुल्यमित्यर्थः । किसलयसदृशं वा । तथा—व्यासपराशराभ्यां मुनिभ्यां प्रणीतभावान्निर्मितत्वादुभयीभविष्णु पुराणोपपुराणता प्राप्त मत्स्यकूर्मपद्मवाराहादिपदैरुपलक्ष्यमाण निर्दिश्यमानम् । अथ च रेखारूपमत्स्यपद्मचक्रादिसामुद्रिकलक्षणैर्लक्ष्यमाणम् । पुराणमेव पाणियुगाकारेण परिणतमित्यर्थ. । तत्पुराणमिति वा । सपल्लवमिति पक्षे सादृश्येऽव्ययीभावः ॥

आकल्पविच्छेदविवर्जितो यः
स धर्मशास्त्रव्रज एव यस्याः ।
पश्यामि मूर्धा श्रुतिमूलशाली
कण्ठस्थितः कस्य मुदे न वृत्तः ॥ ८४ ॥

आकल्पेति ॥ [illegible]

[illegible]

द्विकुण्डली वृत्तसमाप्तिलिप्या
कराङ्गुली काञ्चनलेखनीनाम् ।
कैश्यं मषीणां सितभा कठिन्याः
काये यदीये निरमायि सारैः ॥ ८६ ॥

द्विकुण्डलीति ॥ विधिना यदीये काये वृत्ता वर्तुला वा समाप्तिज्ञापिका लिपिर्विसर्गलिपि [illegible] तस्या. सारैः श्रेष्ठभागै. कृत्वा द्विकुण्डली निरमायि निर्मिता । तथा—काञ्चनलेखनीनां सुवर्णलेखनीनां सारैः कराङ्गुली निर्मिता । मषीणां सारैः केशानां समूहः कैश्यं निर्मितम् । तथा—कठिन्या खटिकायाः सारैः [illegible] सा शोभा निर्मिता । [illegible] । कराङ्गुलीति जातावेकवचनम् । [illegible]

[illegible]

[illegible] इति किम्। [illegible] कित यस्मात्। [illegible] । नवा पुनां [illegible] । [illegible] । [illegible]

[illegible]
[illegible] ॥ ८[illegible] ॥

[illegible]

दासीषु नार्मीरचरीषु जातं
स्फीतं क्रमेणालिषु नीयितानु ।
स्वान्तेषु रूपोत्थमथाद्भुताभि-
मुद्वेलयन्तीमवलोककानाम् ॥ ८२

दासीष्विति ॥ नार्मीरचरीषु [illegible] जात पूर्वं समुत्पन्नम्, क्रमेणानन्तर [illegible] विषये स्फीतमभिवृद्धिं [illegible] विषये रूपोत्थ सौन्दर्योत्थित [illegible] अवलोककानामद्भुताभिमुद्वेलयन्तीमिति [illegible] मुन्दर मुन्दरतर-मुन्दरतम [illegible] इति भाव. । [illegible] ॥

[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥

[illegible]

[illegible]

विलेपनेति ॥ विलेपनस्य सकर्पूरचन्दनाद्यङ्गरागस्यामोदेन परिमलेन या मुत् हर्षस्तेन हेतुना आगतेन । तथा—तस्या भैम्याः कर्णपूरोत्पले सर्पति एवंशीलेन समीपगतेन च । तथा—रतीशदूतेन कामसंदेशहरेण मधुव्रतेन भ्रमरेण रह एकान्ते नल एव रमणीयो वरणीयश्चेति कर्णे किंचिदुच्यमानामिव । अन्योऽपि दूतो रहसि कर्णे कथयति ॥

विरोधिवर्णाभरणाश्मभासां
मल्लाजिकौतूहलमीक्षमाणाम् ।
स्मरस्वचापभ्रमचालिते नु
भ्रुवौ विलासाद्वलिते वहन्तीम् ॥ ९५ ॥

विरोधीति ॥ विरोधिनोऽन्योन्यविरुद्धाः शुभ्रकृष्णनीलादयो वर्णा येषामाभरणाश्मनामलंकाररत्नानां या भासो दीप्तयस्तासां मल्लाजिकौतूहलं मल्लयुद्धकौतुकमीक्षमाणाम् । परस्परोपमर्दं कुर्वती रत्नदीप्ती विलोकयन्तीमित्यर्थः । अन्योऽपि प्रभुर्मल्लयुद्धकौतुकमीक्षते । तथा—विलासात्कटाक्षविक्षेपवशाद्वलिते वक्रिते भ्रुवौ वहन्तीं धारयन्तीम् । किंभूते भ्रुवौ—स्मरेण सादृश्यात्स्वचापभ्रमाचालिते नु वितर्के ॥

सामोदपुष्पाशुगवासिताङ्गीं
किशोरशाखाग्रशयालिमालाम् ।
वसन्तलक्ष्मीमिव राजभिस्तैः
कल्पद्रुमैरप्यभिलष्यमाणाम् ॥ ९६ ॥

सामोदेति ॥ तथा—अतिसुन्दरतल्लाभेन सामोदः सहर्षः पुष्पाशुगः कामस्तेन वासितमधिष्ठितमङ्गं यस्यास्ताम् । अथ च—सामोदानि सुगन्धीनि पुष्पाणि, आशुगो मलयानिलस्तैर्वासिताङ्गीं सुरभीकृतस्वरूपाम् । तथा—किशोराणि सूक्ष्माणि शाखाग्राण्यङ्गुलयो येषामेवंविधाः शया हस्ता यस्या एवंविधा आलिमाला सखीसमूहो यस्याः । यद्वा—नूतनशाखाग्रवद्बालपल्लववदतिरक्ताः करा यस्या एवंभूता आलिमाला यस्यास्ताम् । अथ च—बालशाखाकिसलयशयालिमाला भ्रमरपङ्क्तिर्यस्या सा ताम् । तथा—तै राजभिरभिलष्यमाणाम् । कामिव स्थिताम्—कल्पद्रुमैरप्यभिलष्यमाणां वसन्तलक्ष्मीमिव स्थिताम् । वासित इति मतुबन्तात् 'तत्करोति—' इतिण्यन्ताद्वासशब्दान्निष्ठा ॥

पीतावदातारुणनीलभासां
देहोपदेहात्किरणैर्मणीनाम् ।
गोरोचनाचन्दनकुङ्कुमैण-
नाभीविलेपान्पुनरुक्तयन्तीम् ॥ ९७ ॥

पीतेति ॥ तथा—पीता अवदाता श्वेता अरुणा नीला भा येषां मणीनां किरणैः कृत्वा देहोपदेहाच्छरीरानुलेपनाद्धेतोः यथाक्रमं गोरोचना चन्दनं कुङ्कुमं एणनाभी कस्तूरी एतैः कृतान्विलेपान्पुनरुक्तयन्तीम् । निरर्थकान्कुर्वतीमित्यर्थः । 'बहुष्वनियमः' इति नीलशब्दस्य पूर्वनिपाताभावः । गोरोचनेत्यादि चन्दनादिभिः पूर्वं समासः कार्य. ॥

स्मरं प्रसूनेन शरासनेन
जेतारमश्रद्दधतीं नलस्य ।
तस्मै स्वभूपादृपदंशुशिल्पं
बलद्विषः कार्मुकमर्पयन्तीम् ॥ ९८ ॥

स्मरमिति ॥ तथा—स्मरं प्रसूनेन कुसुमरूपेणातिपेशलेन शरासनेन धनुषा नलस्य जेतारं जैत्रमश्रद्दधतीमसंभावयन्तीम् । अतः कारणात्तस्मै कामायातिदृढं बलद्विष इन्द्रस्य कार्मुकमर्पयन्तीं ददतीम् । किंभूतं कार्मुकम्—स्वभूषासु स्वीयकर्णाद्यलंकारेषु दृषदो रत्नानि तेषामंशवस्तेषां शिल्पं निर्माणरूपम् । भैमीभूषारत्नकिरणैरेव साधनैः स्मरेण नलो जय्यो नान्यैरित्यर्थः । नानावर्णेन्द्रधनुर्यद्भदीया रत्नशोभेति भावः ॥

विभूषणेभ्योऽवरमंशुकेषु
ततोऽवरं सान्द्रमणिप्रभासु ।
सम्यक्पुनः क्वापि न राजकस्य
पातुं दृशा धातृधृतावकाशाम् ॥ ९९ ॥

विभूषणेभ्य इति ॥ तथा—विभूषणेभ्योऽवरमर्वाग्भागे वर्तमानेष्वंशुकेषु राजकस्य राजसमूहस्य दृशा पातुं न धात्रा धृतः कृतोऽवकाशोऽन्तरालं यस्या सा । अनेनैव भूषणेष्वपि न धृतावकाशमित्यप्युक्तम् । तथा—ततः अंशुकेभ्योऽवरं सान्द्रमणिप्रभासु राजकस्य दृशा पातुं न धातृधृतावकाशाम् । एवं क्वापि कस्मिन्नप्यवयवप्रदेशे पुना राजकस्य दृशा सम्यक्सामस्त्येन यथावस्थितरूपेण च द्रष्टुं धातृधृतावकाशाम् । विभूषणांशुकमणिप्रभाच्छादितत्वात्किमप्यङ्गं राजदृष्टिगोचरो नाभूदित्यर्थः । यावद्यावद्वस्तु गोप्यते तावत्तावदवलोकनार्थमुत्कण्ठा भवतीति सर्वेऽपि तदवलोकनार्थं सोत्कण्ठा जाता इति भावः ॥

प्रकारान्तरेणाप्युक्तमर्थमाह—

प्रागपुष्पवर्षैर्वियतः पतद्भि-
र्द्रष्टुं न दत्तामथ न द्विरेफैः ।
तद्गीतिशुभ्रेन ततो मुखेन
विधेरहो वाञ्छितविघ्नयत्नः [illegible]

प्रागिति ॥ तथा—वियतो गगन[illegible] संतुष्टैर्देवैः भैमीशिरसि मुक्तैः पुष्पवर्षैः [illegible] न दत्ताम् । अथ पश्चात्तदनुगालि[illegible]

१ 'अत्रोत्प्रेक्षारूपकालंकारः' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्रोत्प्रेक्षालंकार' इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'अत्रोपमातिशयोक्तिरलंकार' इति साहित्यविद्याधरी ।

१ 'अत्र यथासंख्यमलंकार.' [illegible] तारम्येन चनाद्यनुलेपचतुष्टयस्य [illegible] भानल्लसकीर्णत्वान्[illegible] [illegible]मा- लंकार.' इति साहि[illegible] [illegible]यदो- साहित्यविद्याधरी [illegible] [illegible]मालो- निभूषनादेन[illegible]

न भोजयन्तीम् । अपि तु सर्वस्यापि पाययमानम् । अतिसुन्दरतद्दर्शनेन राजनेत्राणाममृतेनेव तृप्तिर्जातेति भावः ॥

अलंकृताङ्गाद्भुतकेवलाङ्गीं
स्तवाधिकाध्यक्षनिवेद्यलक्ष्मीम् ।
इमां विमानेन सभां विशन्तीं
पपावपाङ्गैरथ राजराजिः ॥ १०७ ॥

अलंकृतेति ॥ तथा—अलंकृतादप्यङ्गादवयवादद्भुतमाश्चर्यरूपं केवलं अनलंकृतमङ्गं यस्यास्ताम् । तथा—स्तवात्स्तुतेरधिका अध्यक्षनिवेद्या प्रत्यक्षदृश्या लक्ष्मीर्यस्यास्ताम् । स्तूयमानाया लक्ष्म्याः सकाशादनुभूयमाना लक्ष्मीरधिकेत्यर्थः । अथ विमानेन नरवाह्यचतुरन्त(स्र)यानेन स्वयंवरसभां विशन्तीमिमां भैमीं राजराजी राजपङ्क्तिरपाङ्गैः कटाक्षैः पपौ सादरं पश्यति स्म । तुल्यकम् ॥

आसीदसौ तत्र न कोऽपि भूप-
स्तन्मूर्तिरूपोद्भवदद्भुतस्य ।
उल्लेसुरङ्गानि मुदा न यस्य
विनिद्ररोमाङ्कुरदन्तुराणि ॥ १०८ ॥

आसीदिति ॥ तस्या मूर्तिर्देहः तस्या रूपं सौन्दर्यं तद्विलोकनेनोद्भवज्जातमद्भुतमाश्चर्यं यस्य एवंभूतस्य यस्याङ्गानि नोल्लेसुः हर्षं न प्रापुः । असौ ईदृशः कोऽपि भूपः तत्र सभायां नासीत् । किंभूतान्यङ्गानि—मुदा अनुरागेण कृत्वा विनिद्रैः रोमाङ्कुरैः दन्तुराणि नतोन्नतानि । सर्वेऽपि तत्सौन्दर्यदर्शनात्साश्चर्याः सानुरागा जाता इति भावः ॥

अङ्गुष्ठमूर्ध्ना विनिपीडिताया
मध्येन भागेन च मध्यमायाः ।
आस्फोटि भैमीमवलोक्य तत्र
न तर्जनी केन जनेन नाम ॥ १०९ ॥

अङ्गुष्ठेति ॥ तत्र केन नाम केन पुनः जनेन भैमीमवलोक्य तर्जनी दक्षिणकरप्रदेशिनी नास्फोटि अपि तु सर्वेणास्फाल्यते स्म । किंभूताम्—अङ्गुष्ठस्य मूर्ध्ना अग्रेण मध्यमाया अङ्गुलेर्मध्येन भागेन च विनिपीडितं नम्रीकृतमग्रं यस्याः सा । लोकरीतिरियमनुभवैकवेद्या ॥

अस्मिन्समाजे मनुजेश्वरेण
तां खञ्जनाक्षीमवलोक्य केन ।
पुनःपुनर्लोलितमौलिना न
भ्रुवोरुदक्षेपितरां द्वयी वा ॥ ११० ॥

अस्मिन्निति ॥ अस्मिन्समाजे पुनः पुनः लोलितमौलिना कम्पितशिरसा केन वा केन पुनः मनुजेश्वरेण राज्ञा तां खञ्जनाक्षीं खञ्जरीटतुल्यनेत्रामवलोक्य भ्रुवोर्द्वयी नोदक्षेपितराम् । अतिशयेनोत्क्षिप्तैवेत्यर्थः । आश्चर्यवशाच्छिरःकम्पो भ्रुवोरुत्क्षेपश्च कृत इति भावः ॥

स्वयंवरस्याजिरमाजिहानां
विभाव्य भैमीमथ भूमिनाथैः ।
इदं मुदा विह्वलचित्तभावा-
दवापि खण्डाक्षरजिह्मजिह्वम् ॥ १११ ॥

स्वयंवरस्येति ॥ अथ भूमिनाथै राजभिः स्वयंवरस्याजिरमाजिहानामागतां भैमीं विभाव्य दृष्ट्वानुरागवशाद्विह्वलचित्तभावाद्विकलचित्तत्वात्खण्डाक्षरैरर्धोक्तिरूपैर्हेतुभिः जिह्मा कुटिला जिह्वा यस्यां क्रियायां यथा तथा मुदा हर्षेण इदं वक्ष्यमाणमवादि उदितम् । भैमीदर्शनमात्रेण कामपरवशत्वाद्दकुमशक्नुवन्तोऽपि हर्षवशाद्वर्णयांबभूवुरित्यर्थः । आजिहानाम् 'गृजामिव' ॥

रम्भादिलोभात्कृतकर्मभिर्मा
शून्यैव भूर्भूत्सुरभूमिपान्थैः ।
इत्येतयालोपि दिवोऽपि पुंसां
वैमत्यमल्पप्सरसा रसायाम् ॥ ११२ ॥

रम्भेति ॥ अल्पप्सरसा सौन्दर्येणातिक्रान्ता अप्सरसो यया एवंभूतया तया भैम्या इति विचार्य दिवः स्वर्गस्य पुंसामिन्द्रादीनां रसायां वैमत्यमसंमतिः अनिच्छा । अचारुत्वमिति यावत् । अलोपि लुप्तम् । इति किम्—रम्भाद्यप्सरःसु लोभादनुरागात्कृतं कर्म ज्योतिष्टोमसत्रादि यैः सुरभूमिपान्थैः स्वर्गगामिपुम्भिः नरैः भूः शून्यैव मा भूदिति । स्वर्गेऽप्येतादृश्याः सुन्दर्या अभावादिन्द्रादयोऽपि स्वर्गं परित्यज्य भूमिमेव स्वर्गाधिकां मत्वाऽत्र समागताः । राजानस्तु ज्योतिष्टोमादि परित्यज्य स्वर्गं न गता इति किं वाच्यमिति भावः ॥

रूपं यदाकर्ण्य जनाननेभ्य-
स्तत्तद्दिगन्ताद्वयमागमाम ।
सौन्दर्यसारादनुभूयमाना-
दस्यास्तदस्याद्बहु नाकनीयः ॥ ११३ ॥

रूपमिति ॥ वयं अस्या यद्रूपं जनाननेभ्य आकर्ण्य तस्मात्तस्माद्दनिदूराद्दिगन्तात्प्राच्यादिदिग्प्रान्तात्सकाशादागमाम आगतवन्तः, तत् अस्याः सौन्दर्यमनुभूयमानात्प्रत्यक्षदृश्यादस्याः सौन्दर्यसारात् लावण्योत्कर्षाद्बहु अतिशयेनाकनीयो न कनीय एव । अन्यदीयं स्वरूपमपि लोकमुखाद्बहु श्रूयते, पुनरीयं साक्षात्त्वेन

१ '[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । '[illegible]' [illegible] इति जीवातुः । २ '[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । ३ '[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । ४ '[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी ।

१ '[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । २ '[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । ३ '[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । '[illegible]' इति जीवातुः ।

खलो दुर्जन पुरुष आभ्या नीलोत्पलकर्णपूराभ्यां कुचा श्रवसो कर्णयोः कुण्डलिकारूपाहस्यद्वयात् अपराद्धौ च्युतौ शरौ नीलोत्पले एव बाणौ यस्य तं काम स्थापयिता कथयिष्यति । कर्णद्वये नीलोत्पलद्वय कर्णपूरीकृतं, कुण्डलिके लक्ष्ये । कामस्य च पुष्पायुधत्वादिन्दीवरयोस्तद्बाणत्वं युक्तम् । धानुष्कस्य बाणाभ्या लक्ष्यमन्तरा गन्तव्यम् । इन्दीवरलक्षणौ बाणौ कर्णयोरुपरि वर्तेते इति कामो लक्ष्याच्युतसायक इति खलो वदिष्यतीत्यपकीर्तिरूपौ जाताविलर्थः । कर्णपूरदर्शनान्मदनोद्रेको भवतीति भावः ॥

रजःपदं षट्पदकीटजुष्टं
हित्वात्मनः पुष्पमयं पुराणम् ।
अद्यात्मभूराद्रियतां स भैम्या
भ्रूयुग्ममन्तर्धृतमुष्टि चापम् ॥ ११८ ॥

रज इति ॥ स आत्मभूः कामो भैम्या. भ्रूयुग्ममेव अन्तः मध्ये आधेयत्वेन धृतो मुष्टिर्येन । मुष्टिना मध्ये धृतत्वाद्दृश्यमध्यम् । एवंभूतं चापमद्य आद्रियतां नूतनं धनुः करोतु । किं कृत्वा—पुष्पमयं पुराणं जीर्णमात्मनश्चापं हित्वा । यत.—रज.पदं परागस्थानं काष्ठचूर्णस्थानं च । तथा—षट्पदा एव कीटास्तैः सेवितं घुणादिकीटसेवितं च । पुष्पचापापेक्षया चास्याधिकसामर्थ्यान्नूतनत्वम् ॥

पद्मान्हिमे प्रावृषि खञ्जरीटा-
न्क्षिप्नुर्यमादाय विधिः क्वचित्तान् ।
सारेण तेन प्रतिवर्षमुच्चैः
पुष्णाति दृष्टिद्वयमेतदीयम् ॥ ११९ ॥

पद्मानिति ॥ विधिः ब्रह्मा पद्मेभ्यः. खञ्जरीटेभ्य· यं सारमादाय तान्प्रसिद्धान्नीलोत्पलादीन्हिमे शीतकाले, खञ्जरीटान्प्रावृषि वर्षाकाले क्वचिदनिरूपितस्थाने क्षिप्नुः क्षेपणशील. सन् प्रतिवर्षं प्रतिसंवत्सरं तेन पद्मखञ्जनेभ्यो गृहीतेन सारेण एतदीयं दृष्टिद्वयमुच्चैरतितरां पुष्णाति वर्धयति । प्रतिवर्षं पद्माद्यभावान्नेत्रद्वये च शोभाधिक्याच्चदीयेनैव सारेण शोभावृद्धिरिति भाव. । पद्मानित्यादौ 'न लोका–' इति षष्ठीनिषेधः । 'वा पुंसि पद्मं नलिनम्' इत्यमरः ॥

एतादृशोरम्बुरुहैर्विशेषं
भृङ्गौ जनः पृच्छतु तद्गुणज्ञौ ।
इतीव धाताकृत तारकालि-
स्त्रीपुंसमाध्यस्थ्यमिहाक्षियुग्मे ॥ १२० ॥

एतादृशोरिति ॥ धाता इतीव हेतो·, अनुमयं कथयन्निवेति वा, अनेन कारणेन वा, इहास्याक्षियुगे तारके एवालिस्त्रीपुंसौ भ्रमरदंपती तयो. माध्यस्थ्यं मध्यभागवर्तित्वम् । अथ च—साक्षित्वं अकृत । इति किम्—जन· एतादृशोर्भैमीनेत्रयो. अम्बुरुहैः पद्मैः सह विशेषं तारतम्यं तयोः पद्मनेत्रयोः गुणज्ञौ तारतम्यवेदिनौ भृङ्गौ भृङ्गी च भृङ्गश्च तौ कमलानि रमणीयानि, भैमीनेत्रे वा इति पृच्छतु । मध्यस्थो हि संशयं छिनत्ति । कमलानि परित्यज्यालिजायापत्योरत्रागमान्नेत्रयोरेव रमणीयत्वं ताभ्यां कथितम् भैमीदृशौ कमलादधिके अतिनीलकनीनिके चेति भावः । भृङ्गाविति 'पुमान्स्त्रिया' । पृच्छिर्द्विकर्मा । स्त्रीपुंस इति 'अचतुर–' इति साधु ॥

व्यधत्त सौधे रतिकामयोस्त-
द्भक्तं वयोऽस्या हृदि वासभाजोः ।
तदग्रजाग्रत्पृथुशातकुम्भ-
कुम्भौ न संभावयति स्तनौ कः ॥ १२१ ॥

व्यधत्तेति ॥ तयो रतिकामयोः भक्तं वय यौवनं कर्तृ तस्या हृदि वासभाजो रतिकामयो. कृते सौधे द्वौ प्रासादौ कर्म व्यधत्त । द्वयोः सौधद्वयं युक्तम् । सौधद्वयकरणे प्रमाणमाह—यस्मात् कः पुरुषो भैम्या· स्तनौ तयो. सौधयोरग्रे उपरि जाग्रतौ प्रकाशमानौ पृथू पीवरौ शातकुम्भकुम्भौ सुवर्णकलशौ न संभावयति तर्कयति । अतो वयसा रतिकामार्थं पृथक् सौधे कृते एवेत्यर्थ· । सौधयोरुपरि सुवर्णकलशाभ्यां भाव्यम् । तत्स्थाने कुचौ जाताविति भावः । अन्योऽपि भक्तः स्वर्णकलशभूषितौ प्रासादौ रचयति । सर्वदा रतिकामयुक्ता सुवर्णकुम्भतुल्यकुचा चेयमिति भावः ॥

अस्या भुजाभ्यां विजिताद्बिसात्किं
पृथक्करोऽगृह्यत तत्प्रसूनम् ।
इहेष्यते तन्न गृहाः श्रियः कै-
र्न गीयते वा कर एव लोकैः ॥ १२२ ॥

अस्या इति ॥ अस्या भुजाभ्यां पृथक्प्रत्येकं विजितादृमिभूताद्बिसात्तत्प्रसूनं बिसप्रसूनं कमलमेव करो बलिरगृह्यत किं प्रत्येकं दण्डो गृहीत. किम् । अथ च—कमलमेव हस्तत्वेनाङ्गीकृतमिति वितर्कः । कुत एतदित्याशङ्क्याह—इह लोके भुजयो. तत्करभूतं कमलं कै. लोकै. श्रियो गृहाः वसतिस्थानत्वेन शोभालयत्वेन च न इष्यते । कैर्वा लोकैः कर एव करशब्देनैव न गीयते कीर्त्यते । अपि तु सर्वैरपि । भैमीहस्तयो· श्रीगृहत्वं करशब्दवाच्यत्वं च विद्यते कमलस्य श्रीगृहत्वं लोकप्रसिद्धम् । करत्वं च विजिताद्बिसाद्दण्डरूपत्वेन गृहीतं तदुक्तमित्यर्थः । बिसकमलाभ्यामपि एतदीयं बाहुकरमतिसुन्दरतरमिति भावः । 'गृहाः पुंसि च भूम्न्येव' इत्यमर. ॥

छद्मेव तच्छंवरजं बिसिन्या-
स्तत्पद्ममस्यास्तु भुजाग्रतस्र ।

१ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । ३ 'अत्र [illegible]' इति साहित्यविद्याधरी ।

१ 'अत्रो[illegible]' इति साहित्यविद्याधरी । २ 'अत्र [illegible]लंकार' इति साहित्यविद्याधरी । ३ '[illegible]लंकार.' इति साहित्यविद्याधरी ।

अथ च—रात्रौ सर्वदा कमलसंकोचात्त्वेनैव वदनाकारेण जातम् । चन्द्र एवास्या निर्मातेत्यर्थः । अतिसुकुमारा अतिगौरी, चन्द्रवदना चेयमिति भावः ॥

अस्याः स चारुर्मधुरेव कारुः
श्वासं वितेने मलयानिलेन ।
अमूनि सूनैर्विदधेऽङ्गकानि
चकार वाचं पिकपञ्चमेन ॥ १२९ ॥

अस्या इति ॥ स प्रसिद्धो मधुरेव वसन्त एवास्याः कारुः शिल्पी चार्वर्योग्यो नान्यः । यतः—सः अस्याः श्वासं मलयानिलेन वितेने निर्ममे । तथा—अमूनि प्रत्यक्षदृश्यान्यतिमृदून्यङ्गकानि ह्रस्वान्यङ्गानि चम्पकादिपुष्पैः विदधे निर्ममे । वाचं पिकस्य पञ्चमस्वरेण चकार । एतत्सर्वं वसन्ताधीनमेवेति तेनैवेयं निर्मिता । सुगन्धिश्वासा पुष्पवन्मृद्वङ्गी कोकिलालापा चेति भावः । 'षड्जं मयूरो वदति स चेन्मत्तस्तु पञ्चमम् । पुष्पसाधारणे काले पिकः कूजति पञ्चमम्' ॥

कृतिः स्मरस्यैव न धातुरेषा
नास्या हि शिल्पीतरकारुजेयः ।
रूपस्य शिल्पे वयसाऽपि वेधा
निर्जीयते स स्मरकिङ्करेण ॥ १३० ॥

कृतिरिति ॥ एषा स्मरस्यैव कृतिर्निर्माणं, न धातुः । हि यस्मात् (द)स्याः शिल्पी इतरकारुभिर्जेयो न । यतः—वेधा रूपस्य शिल्पे निर्माणविषये स्मरस्य किङ्करेण वयसा कामोद्दीपकेन तारुण्येन नितरां जीयते । बाल्यापेक्षया तारुण्ये रामणीयकस्याधिक्यान्मदनेन जीयत इति किं वाच्यमित्यपेरर्थः । तस्मान्मदनकृतिः, तारुण्येन समदनातिरमणीया च कृतेयमिति भावः ॥

गुरोरपीमां भणतोष्ठकण्ठं
निरुक्तिगर्वच्छिदया विनेतुम् ।
श्रमः स्मरस्यैव भवं विहाय
मुक्तिं गतानामनुतापनाय ॥ १३१ ॥

[illegible] नेपथ्यगन्धवहगन्धवहप्रवाहम् । [illegible]
आलीभिरापतदनङ्गशरानुसारी
संरुध्य सौरभमगाहत भृङ्गवर्गः ॥ ५ ॥

[illegible]

अतिसौन्दर्याद्वाचस्पतेरपि वागगोचरः । अन्येनापि समर्थेन सगर्वस्य गर्वशातनं क्रियते । ओष्ठकण्ठम्, प्राण्यङ्गत्वादेकवद्भावः ॥

आख्यातुमक्षिव्रजसर्वपीतां
भैमीं तदेकाङ्गनिखातदृक्षु ।
गाथासुधाश्लेषकलाविलासै-
रलंचकाराननचन्द्रमिन्द्रः ॥ १३२ ॥

आख्यातुमिति ॥ इन्द्रस्तस्या एकाङ्गे एकैकस्मिन्नवयवे निखाता समारोपिता दृक् दृष्टिर्यैस्तेषु राजसु मध्ये अक्षिव्रजैः सर्वाङ्गेषु पीतां दृष्टां नेत्रसहस्रेण दृष्टसर्वावयवां भैमीमाख्यातुं वर्णयितुं गाथा श्लोक एव सुधा तस्या आश्लेषात्त्याः कला अलंकारविद्यास्तासां विलासैः श्लेषालंकारयुक्तश्लोकनिर्माणकौशलैः । अथ च—गाथारूपायाः सुधाया आ सामस्त्येन य श्लेषः संबन्धस्तेन पञ्चदशकलाविलासैः सुधासंबन्धस्य कलानां च विलासैर्वा आननचन्द्रमलंचकार । वक्ष्यमाणप्रकारेण श्लेषेण वर्णयामासेत्यर्थः ॥

सितेन गौरी हरिणी दृशेयं
वीणावती सुस्वरकण्ठभासा ।
हेमैव कायप्रभयाङ्गशेषै-
स्तन्वी मतिं क्रामति मे न कापि ॥ १३३ ॥

सितेनेति ॥ इयं भैमी सितेन [illegible] गौरी अप्सरोविशेषः पार्वती वा, तथा—[illegible] हरिणी [illegible] देवाङ्गना च, तथा—सुस्वरकण्ठ[illegible] वीणावती देवाङ्गना वीणायुक्ता च, तथा—[illegible] हेमा देवाङ्गना सुवर्णं च तथा—[illegible] । [illegible] । [illegible] सुन्दरी [illegible] । [illegible] तात्पर्यम् । कापि [illegible] मे [illegible] न [illegible] । [illegible] । [illegible], न तु [illegible] भावः ॥

इति स्तुवानः नविधे नलेन
विलोकितः [illegible]नेन ।
व्याकुल्य मर्त्योचितमप्युक्ति-
[illegible] ॥ १३४ ॥

[illegible]

[illegible]—

[illegible]
[illegible] ।

[illegible]

वद्य एतानपि त्रीन् शृङ्गारेण रसेन सान्तरो व्यवहितः शृशोऽतिशयित आन्तरो मानसः शान्तभावो विरक्तत्वं येषां तान्विरक्तानप्यनुरक्तान्प्रकार स कामो वो युष्माकं मुदं वितनुतां विस्तारयतु । किं कुर्वन्-इषुपञ्चकेन जगतां चक्षुरादीनि पञ्चेन्द्रियाणि क्षोभयन्विकारं प्रापयन् । सृष्टिस्थितिप्रलयकारिणो देवेशानपि यः स्ववशांश्चकार तस्य भवद्वशीकरणे कः प्रयास इति तदधीना: सन्तः पुनः पुनर्यथेच्छमेनां विलोकयतेति भावः । सृष्ट्यादिक्रमेणान्वयितत्वात्पूर्वनिपातः । पञ्चकेन पञ्च परिमाणमस्य सङ्घस्येत्यर्थे 'संख्यायाः संज्ञासङ्घ–' इति कन् ॥

पुष्पेषुणा भुवममूनिषुवर्षजाप्ति-
हुंकारमन्त्रबलभस्तितशान्तशक्तीन् ।
शृङ्गारसर्गरसिकद्व्यणुकोदरि त्वं
द्वीपाधिपान्नयनयोर्नय गोचरत्वम् ॥२६॥

पुष्पेति ॥ शृङ्गाररसस्य सर्गे निर्माणे रसिकं प्रीतिमत् पुनः पुनः तन्निर्माणशीलं द्व्यणुकं तद्वदतिकृशं तदेव वा उदरं यस्यास्तत्संबुद्धिः हे कृशोदरि, त्वं अमून्द्वीपाधिपान्पुष्कराद्विसप्तद्वीपेश्वरान्राज्ञो नयनयोर्गोचरत्वं नय प्रापय । अनुग्रहबुद्ध्या विलोकयेत्यर्थः । किंभूतान्-पुष्पेषुणा भुवं लिखितम् । इषुवर्षे बाणमोचने जप्यत इति जाप्तिः जपितो हुंकाररूपो मन्त्रः तस्य बलेन शक्त्या कृत्वा भस्तिता नाशिता शान्तशक्तिः उपशान्तप्रभावो तेषां तान् । जप्तिरित्येव युक्तः पाठः । अन्योऽपि हुंफडादिमन्त्रबलेन कस्यचिच्छक्तिं दूरीकृत्य वशीकरोति ॥

स्वादूदके जलनिधौ सवनेन सार्धं
भव्या भवन्तु तव वारिविहारलीलाः ।
द्वीपस्य तं पतिममुं भज पुष्करस्य
निस्तन्द्रपुष्करतिरस्करणक्षमाक्षि ॥ २७ ॥

स्वाद्विति ॥ हे निस्तन्द्रस्य विकसितस्य पुष्करस्य कमलस्य तिरस्करणे जये क्षमे अक्षिणी लोचने यस्यास्तत्संबुद्धिः भैमि, स्वादूदके मधुरसलिले जलनिधौ समुद्रे सवनेन नाम्नाऽनेन राज्ञा सार्धं तव वारिविहारलीला जलक्रीडाः भव्या रम्याः भवन्तु । तस्मात्पुष्करस्य द्वीपस्य पतिं तं प्रसिद्धं सवननामानममुं राजानं भज वृणीष्व । 'तन्द्रा निद्राप्रमीलयोः' इत्यमरः ॥

सावर्तभावभवदद्भुतनाभिकूपे
स्वर्भौममेतदुपवर्तनमात्मनैव ।
स्वाराज्यमर्जयसि न श्रियमेतदीया-
मेतद्गृहे परिगृहाण शचीविलासम् ॥ २८ ॥

सावर्तेनेति ॥ आवर्तेन दक्षिणावर्तेन सह वर्तमानः सावर्तस्तस्य भावस्तेन भवदुत्पद्यमानमद्भुतमाश्चर्यं यस्मात्तादृग्भूतो नाभिकूपो यस्यास्तत्संबुद्धिः सदक्षिणावर्तगम्भीरनाभिरूपे भैमि, एतस्य सवनस्योपवर्तनं देशं आत्मनैव भौमं भूलो[illegible] स्व[illegible]नि । त्वमेतदीयामेतद्देशसंबन्धिनीं एतद्राजसंबन्धिनीं वा श्रियमेव स्वाराज्यं स्वर्गराज्यं नार्जयसि । अपि त्वर्जय । त्वम् एतद्गृहे शचीविलासं परिगृहाण । इन्द्रतुल्यमेनं शचीवत् त्वं वृणीष्वेति भावः । कूपस्य च सावर्तत्वमाश्चर्यकारि । 'नीवृज्जनपदो देशविषयौ तूपवर्तनम्' इत्यमरः ॥

देवः स्वयं वसति तत्र किल स्वयंभू-
र्न्यग्रोधमण्डलतले हिमशीतले यः ।
स त्वां विलोक्य निजशिल्पमनन्यकल्पं
सर्वेषु कारुषु करोतु करेण दर्पम् ॥ २९ ॥

देव इति ॥ तत्र पुष्करद्वीपे हिमवच्छीतलच्छाये न्यग्रोधमण्डलतले मण्डलाकारवटवृक्षाधःप्रदेशे यः स्वयंभूर्ब्रह्मा देवः स्वयं साक्षात्स्वरूपेण किल प्रसिद्धं वसति, स ब्रह्मा त्वां स्वहस्तनिर्माणमनन्यकल्पमनन्यसदृशं निजशिल्पं निजनिर्माणं विलोक्य सर्वेषु कारुषु शिल्पिषु विषये करेण दर्पं गर्वं करोतु । एवं सुन्दरतरशिल्पनिर्माणकुशलो मदन्यस्य हस्तो न विद्यत इति त्वां वीक्ष्य तस्य बुद्धिरुदेष्यतीति भावः । अन्येन कल्प्यते निर्मीयत इत्यन्यकल्पं तन्न भवति । अन्येन निर्मातुमशक्यमित्यर्थः । अन्यस्माद्दीपद्वन्मेवं न भवति । कल्पवन्तं वा ॥

न्यग्रोधनादिव दिवः पतदातपादे-
र्न्यग्रोधमात्मभरधारमिवावरोहैः ।
तं तस्य पाकिफलनीलदलद्युतिभ्यां
द्वीपस्य पश्य शिखिपत्रजमातपत्रम् ॥३०॥

न्यग्रोधेति ॥ हे भैमि, त्वं तं न्यग्रोधं वटं तस्य द्वीपस्यातपत्रनिवातपत्रं छत्रतुल्यं पश्य । किंभूतं न्यग्रोधम्—दिव आकाशात्पतत आतपादेरुष्णवृष्ट्यादेः न्यक् अधोदेशे रोधनान्निराकरणादिव न्यग्रोधं 'न्यक् रुणद्धि' इति न्यग्रोधः इति सान्वयम् । अतिशीतलच्छायमित्यर्थः । तथा—अवरोहैः शाखोत्पन्नमूलैः कृत्वा आत्मभरं धारयति एवंभूतमिव स्थितम् । किंभूतमातपत्रम्—पाकीनि फलानि नीलानि दलानि पर्णानि च तेषां द्युतिभ्यां रक्तनीलशोभाभ्यां कृत्वा शिखिपत्रजं रक्तनीलमयूरपत्रविरचितम् । समस्तमपि द्वीपं तच्छाये वर्तत इति शेषः । अन्योऽपि बहुतरं भारं हस्तादिना धारयति । न्यग्रोधस्य च केवलस्य' इति निपातान्न्यग्रोधशब्दः साधुः ॥

न श्वेततां यन्तु वा भुवनेषु राज-
हंसस्य न प्रियतमा कथमस्य कीर्तिः ।
चित्रं तु यद्विशदिमाद्वयमाविशन्ती
क्षीरं च नाम्बु च मिथः पृथगातनोति ३१

१ [illegible] संवादु [illegible]

१ [illegible] । [illegible] संवादु ।

नन्विति ॥ ननु भैमि, ते आन्तरं मानसमेतस्य राज्ञो भुजयोरिदं प्रतापः तस्य स्तुतिपाठका ये बन्दिनस्तेभ्यो जाता एवंभूतयाप्यनया गिरा हृद्य इति विश्रुतनाम्नि अत्रास्मिन्राजनि रागि अनुरागयुक्तं किं नाजनि । प्रश्नकाकुः । कुतो नाजनीति वा । किंभूते—शाकद्वीपप्रशासिनि शाकद्वीपाधिपे । किंभूतया गिरा । सुधीषु पण्डितेषु सुधीभवन्त्या अमृतीभवन्त्या । आकर्णयतां विदुषाममृतरूपया । विदुषामेवामृतरूपया न त्वन्यजनानामिति विरागसूचनम् ॥

शाकः शुकच्छदसमच्छविपत्रमाल-
भारी हरिष्यति तरुस्तव तत्र चित्तम् ।
यत्पल्लवौघपरिरम्भविजृम्भितेन
ख्याता जगत्सु हरितो हरितः स्फुरन्ति ३८

शाक इति ॥ तत्र द्वीपे स शाकनामा तरुस्तव चित्तं हरिष्यति । किंभूतः—शुकच्छदैः कीरपक्षैः समा छविर्येषामेवंभूतानि पत्राणि तेषां मालां बिभर्तीति । स कः—यस्य शाकस्य पल्लवौघाना परिरम्भः संबन्धस्तस्य विजृम्भितेन विलसितेन हरितो नीलवर्णाः सत्यो जगत्सु हरित इति ख्याताः स्फुरन्ति । एतत्पत्रसंबन्धेन दिशो हरित इति सान्वर्थं नाम जानन्तीत्यर्थः । मालभारी, 'इष्टकेषीका—' इति ह्रस्वः ॥

स्पर्शेन तत्र किल तत्तरुपत्रजन्मा
यन्मारुतः कमपि संमदमादधाति ।
कौतूहलं तदनुभूय विधेहि भूयः
श्रद्धां पराशरपुराणकथान्तरेऽपि ॥ ३९ ॥

स्पर्शेनेति ॥ तत्र शाकद्वीपे स यासौ तरुः तत्तरोः शाकस्य तस्य पत्रेभ्यो जन्म यस्य एवंभूतो मारुतः स्पर्शेन कृत्वा कमप्यपूर्वं संमदं हर्षमादधाति करोतीति यत् किल श्रूयते त्वं तत् कौतूहलमनुभूय भूयः पुनः पराशरपुराणस्य विष्णुपुराणस्य कथान्तरेऽन्या[illegible]ख्यानान्तरेऽपि श्रद्धामास्तिक्यबुद्धिं विधेहि कुरु । 'तत्पत्रवातसंस्पर्शादाह्लादो जायते परः' इति विष्णुपुराणवचनम् । अस्य [illegible] विद्यते । अनुभवादपि [illegible] [illegible] । भूयसी [illegible] श्रद्धा [illegible] ॥

क्षीरार्णवस्तव कटाक्षरुचिच्छटाना-
मन्वेतु तत्र विकटायितमायताक्षि ।
वेलावनीवनततिप्रतिबिम्बचुम्बि-
किर्मीरितोर्मिचयचारिमचापलाभ्याम् ॥ ४० ॥

क्षीरेति । हे आयताक्षि विशालनयने, [illegible]

[illegible]

वेलाभूमौ वनततिर्वनपङ्क्तिः तस्याः प्रतिबिम्बचुम्बी प्रतिबिम्बधारी । अत एव किर्मीरितः नानावर्णो जातः विचित्रित ऊर्मिचयस्तरङ्गसङ्घातस्तस्य चारिमा सौन्दर्यं चापलं चञ्चलत्वं च ताभ्यां कृत्वा तव कटाक्षस्य रुचीनां कान्तीनां छटा परम्परास्तासां विकटायितं विलसितमन्वेत्वनुकरोतु । क्षीरमयत्वात्स्वतः शुभ्राः द्वीपवृक्षप्रतिबिम्बसंबन्धाच्च नीलाः क्षीरोदतरङ्गास्त्वदीयश्वेतनीलविशालकटाक्षकान्तितुल्या भवन्त्वित्यर्थः । विकटायितम्, लोहितादिराकृतिगणत्वात्क्यषन्ताद्भावे निष्ठा ॥

कल्लोलजालचलनोपनतेन पीवा
जीवातुनानवरतेन पयोरसेन ।
अस्मिन्नखण्डपरिमण्डलितोरुमूर्ति-
रध्यास्यते मधुभिदा भुजगाधिराजः ॥ ४१ ॥

कल्लोलेति ॥ अस्मिन्क्षीरोदे मधुभिदा श्रीविष्णुना भुजगाधिराज शेषोऽध्यास्यतेऽधिष्ठीयते । किंभूतः शेषः—अनवरतेन भूयसा पयोरसेन दुग्धरसेन कृत्वा पीवा परिपुष्टः । किंभूतेन—कल्लोलजालस्य तरङ्गवृन्दस्य चलनेन कृत्वा उपनतेनान्तिकागतेन । तथा—जीवातुना प्राणधारणहेतुत्वाज्जीवनौषधभूतेन । किंभूतः—अखण्डं सर्वदा परिमण्डलिता उर्वी मूर्तिः शरीरं यस्य । श्रीविष्णुस्तत्र पूज्यो देव इत्यर्थः । पीवा, क्वनिपि 'घुमास्था—' इतीकारः ॥

त्वद्रूपसंपदवलोकनजातशङ्का
पादाब्जयोरिह कराङ्गुलिलालनेन ।
भूयाच्चिराय कमला कलितावधाना
निद्रानुबन्धमनुरोधयितुं धवस्य ॥ ४२ ॥

त्वदिति । हे भैमि, इह क्षीरोदे कमला श्रीः पादाब्जयोः [illegible] कराङ्गुलिलालनेन [illegible] निद्रानुबन्धं निद्रासातत्यं [illegible] धवस्य [illegible] । किंभूता— त्वद्रूपसंपदा [illegible] अवलोकनेन [illegible] । [illegible] विष्णुना [illegible] तत्रा [illegible] निद्रानुबन्धं [illegible] । [illegible] ॥

[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥ ४३ ॥

[illegible]

तव विभ्रमेण विलासेन भ्रमणं वनविहारस्तस्माज्जातं श्रमवारि स्वेदजलं तद्वारयन्त्येवंशीलाभ्यः पादाङ्गुलीभ्यो गलितया स्रुतया । एतस्मिन्वृते उदयाचले क्रीडिष्यसीति भावः ॥

नृणां करम्बितमुदामुदयन्मृगाङ्क-
शङ्कां सृजत्वनघजङ्घि परिभ्रमन्त्याः ।
तत्रोदयाद्रिशिखरे तव दृश्यमास्यं
काश्मीरसंभवसमारचनाभिरामम् ॥ ४४ ॥

नृणामिति ॥ हे अनघजङ्घि सुन्दरजङ्घि, तत्र द्वीपे प्रसिद्धे वा उदयाद्रिशिखरे परिभ्रमन्त्यास्तव दृश्यं दर्शनयोग्यमास्यं मुखं करम्बितमुदां संजातानन्दानां नृणामुदयन्मृगाङ्क उदयावस्थश्चन्द्रस्तस्य शङ्कां भ्रमं सृजतु करोतु । किंभूतं मुखम्—काश्मीरसंभवं कुङ्कुमं तस्य समारचनया उद्वर्तनेनाभिरामं रमणीयम् । उदयाचले आरक्तत्वदीयमुखदर्शनात् चन्द्र एवायमुदितः किमिति बुद्ध्या सर्वेषां हर्षो भविष्यति । तस्मादेनं वृणीष्वेति भावः । अनघजङ्घि, 'नासिकोदरौष्ठ–' इति ङीप् ॥

एतेन ते विरहपावकमेत्य तात्र-
त्कामं स्वनाम कलितान्वयमन्वभावि ।
अङ्गीकरोषि यदि तत्तव नन्दनाद्यै-
र्लब्धान्वयं स्वमपि नन्वयमातनोतु ॥४५॥

एतेनेति ॥ हे भैमि, एतेन राज्ञा ते तव विरहपावकमेत्य प्राप्य कामं निश्चितं तावत्प्रथमं हव्य इति स्वनाम कलितान्वयमनुगतार्थमन्वभाव्यन्वभूयत । हव्येनाग्निं प्राप्य यथानुभूयते तद्वदनेनानुभूतमित्यर्थः । अतो हूयते इति हव्यम् । यदि अधुना त्वमेनमङ्गीकरोषि वृणुषे तर्हि अयं तव नन्दनाद्यैः पुत्रपौत्राद्यैः कृत्वा स्वमात्मानमपि लब्धान्वयं ननु निश्चितं प्राप्तवंशमातनोतु ननु संबोधने वा । अन्वयः संबन्धो वंशश्च । यदीत्यनेन स्वीकारस्य पाक्षिकत्वं द्योतयति ॥

लक्ष्मीलतासमवलम्बभुजद्रुमेऽपि
वाग्देवतायतनमञ्जुमुखाम्बुजेऽपि ।
सामुत्र दूषणमजीगणदेकमेव[3]
नार्थी बभूव मघवा यदमुष्य देवः ॥ ४६ ॥

लक्ष्मीति ॥ सा भैमी अमुत्र हव्ये एकमेव दूषणमजीगणत् यत्—मघवा देवोऽमुष्य अर्थी याचको न बभूव । किंभूते—लक्ष्मीरूपाया लतायाः समवलम्ब आधारभूतो भुजलक्षणो द्रुमो यस्य तस्मिन्सत्यद्राज्येऽपि । तथा—वाग्देवतायाः सरस्वत्या आयतनं स्थानं मञ्जु सुन्दरं मुखाम्बुजं यस्य एवंविधेऽपि चतुःषष्टिकलाप्रवीणेऽपि । इन्द्रो नलस्य याचको जातो न त्वस्य । नलस्यास्य महदन्तरमित्यर्थः ॥

१ 'तदेदमग्निमनोरन्यतरोऽङ्गीकारोऽस्तु' अति जीवातु. । २ 'समवलम्ब–' इति सुखावबोधासम्मतः पाठः । ३ 'तदेव' इत्यपि पाठः ।

लक्ष्मीविलासवसतेः सुमनःसु मुख्या-
दस्मादिकृष्य भुवि लब्धगुणप्रसिद्धिम् ।
स्थानान्तरं तदनु निन्युरिमां विमान-
वाहाः पुनः सुरभितामिव गन्धवाहाः ॥४७॥

लक्ष्मीति ॥ विमानवाहा अस्मात् राज्ञो विहायसीव तत्तु तदनन्तरं पुनः स्थानान्तरं इमां भैमीं निन्युर्नीतवन्तः गन्धवाहा वायवः सुमनःसु पुष्पेषु मुख्यात्प्रधानादाकृष्य सुगन्धितामिव । स्थानान्तरं नयन्ति स्म । किंभूतादस्मात्—लक्ष्मीविलासस्य वसतेर्गृहात् । तथा । तथा—सुमनःसु पण्डितेषु मुख्यात् । किंभूतामिमाम्—भुवि लब्धा गुणेन सौन्दर्यादिना प्रसिद्धिर्यया ॥

भूयस्ततो निखिलवाङ्मयदेवता सा
हेमोपमेयतनुभाससमभाषतैनाम् ।
एतं स्वबाहुबहुवारनिवारितारिं
चित्ते कुरुष्व कुरुविन्दसकान्तिदन्ति ॥४८॥

भूय इति ॥ ततः सा निखिलवाङ्मयदेवता हेम्ना [illegible] तदुपमेया तत्सदृशी तनुभा कायकान्तिर्यस्यास्तामेनां सुवर्णसदृशकायकान्तिं वा भैमीं भूयोऽभाषत ऊचे । हे कुरुविन्दैर्माणिक्यमणिभिः सकान्तयः सदृशा दन्ता यस्यास्तत्सम्बुद्धिः, स्वबाहुभ्यां बहुवारं निवारिता अरयो येन तमेनं पुरोवर्तिनं नृपं चित्ते कुरुष्व । वृणीष्वेत्यर्थः । 'स्वबाहु–' इत्यनेन परानपेक्षत्वं सूचितम् । 'कुरुविन्द–' इत्यनेन बहुताम्बूलभक्षणाद्दन्तानां रक्तत्वं सूचितम् । सकान्तीत्यत्र सदृशशब्दपर्यायेण सहशब्देन [illegible] विग्रहः समासः कार्यः । तत्र 'वोपसर्जनस्य' इति सभावः । दन्तेत्यत्र संयोगोपधत्वेऽपि 'नासिकोदर' इति ङीप् ॥

द्वीपस्य पश्य दयितं द्युतिमन्तमेनं
क्रौञ्चस्य चञ्चलदृगञ्चलविभ्रमेण ।
यन्मण्डले स परिमण्डलसंनिवेशः
पाण्डुश्चकास्ति दधिमण्डपयोधिपूरः ॥४९॥

द्वीपस्येति ॥ हे भैमि, त्वं क्रौञ्चस्य द्वीपस्य दयितं पतिं द्युतिमन्नामानम् । अथ च तेजस्विनं राजानं चञ्चलो यो दृगञ्चलो दृगन्तस्तस्य विभ्रमेण विलासेन कटाक्षेण पश्य । अनुरक्तं पश्येत्यर्थः । यस्य राज्ञो मण्डले राज्ये क्रौञ्चद्वीपं परितो मण्डलं वर्तुलः संनिवेशोऽवस्थानं यस्य स प्रसिद्धः पाण्डुः शुभ्रो दधिमण्डसंज्ञकः पयोधिः तस्य पूरः प्रवाहश्चकास्ति । किंच [illegible] पुराणेषु श्रूयते–'क्रौञ्चद्वीपः समुद्रेण दधिमण्डोदकेन च । आवृतः सर्वतः क्रौञ्चद्वीपतुल्येन मानतः' इति विष्णुपुराणम् । मरीचवर्त्तु[illegible]रादिमिश्रं मस्तु इत्यपरपर्यायं किंचिद्द्रवीभूतदधि मण्डमित्युच्यते । 'मण्ड दधिभवं मस्तु' इत्यमरः ॥

तत्राद्रिरस्ति भवदङ्घ्रिविहारयात्री
क्रौञ्चः स्फुरिष्यति गुणानिव यस्त्वदीयान् ।

हंसावली कलकलप्रतिनादवाग्भिः
स्कन्देषुवृन्दविवरैर्विवरीतुकामः ॥ ५० ॥

तत्रेति ॥ तत्र द्वीपे स क्रौञ्चोऽद्रिः भवत्याख्वाद्भिविहारश्च रणविलासगतिस्त्वं याचते एवंशीलोऽसि । स क.—यः त्वदीयान्गुणान्सौन्दर्यादीन् हंसावल्याः कलकलानां विरुतानां प्रतिनादः प्रतिशब्द: स एव वाग्येपानेवंभूतैर्मुखतुल्यैः स्कन्दस्य इषवो बाणास्तेषां वृन्दानि तैः कृतानि विवराणि छिद्राणि तैः कृत्वा विवरीतुकाम इव वर्णयितुकाम इव स्फुरिष्यति । स्कन्देन बाणे पर्वते छिद्राणि कृतानि, तेन क्रौञ्चदारण इति तस्य नाम जातमिति पुराणम् ॥

वैदर्भि दर्भदलपूजनयापि यस्य
गर्भे जनः पुनरुदेति न जातु मातुः ।
तस्यार्चनां रचय तत्र मृगाङ्कमौले-
स्तन्मात्रदैवतजनाभिजनः स देशः ॥५१॥

वैदर्भीति ॥ हे वैदर्भि भैमि, जनो यस्य दर्भदलेन या पूजना तयापि मातुर्गर्भे जातु कदाचिदपि पुनर्नोदेति नोत्पद्यते । तन्मात्रेणैव मुक्तत्वात्पुन. संसार न यातीत्यर्थ. । पुष्पादिपूजया पुनर्नोदेतीति किं वाच्यमित्यपेरर्थ । त्वं तत्र देवे तस्य हरस्यार्चनां पूजा रचय । यत. स देश स एव तन्मात्रं शिव एव दैवतं येषां ते जनाश्च तेषामभिजन उत्पत्तिस्थानम् । तस्मात्त्वमपि तं पूजयेत्यर्थः । 'कुलेऽप्यभिजनो जन्मभूमावप्यथ हायनाः' इत्यमर ॥

चूडाग्रचुम्बिमिहिरोदयशैलशील-
स्तेनाः स्तनंधयसुधाकरशेखरस्य ।
तस्मिन्सुवर्णरसभूषणरम्यहर्म्य-
भूभृद्घटा घटय हेमघटावतंसाः ॥ ५२ ॥

चूडाग्रेति ॥ तस्मिन्द्वीपे स्तनंधयो बाल सुधाकरश्चन्द्रः शेखरे मौलौ यस्य शिवस्य सुवर्णरस एव भूषणमेवंभूतानि अतएव रम्याणि यानि हर्म्याणि तान्येव भूभृत पर्वतास्तेषा घटा परम्पराः घटय रचय । किंभूता —हैमघटावतंसाः उपरि सुवर्णकलशभूषिता अत एव चूडाग्रचुम्बी शृङ्गाग्रे स्थित सूर्यो यस्य एवंभूत उदयशैलस्तस्य शीलं स्वभाव· स्वरूपं तस्य स्तेनाश्चौरा· । शिवप्रीत्यर्थमुदयाचलतुल्यान्प्रासादान् रचयेति भावः । घटयेति मित्वाद्ध्रस्व. ॥

तस्मिन्मलिम्लुच इव स्मरकेलिजन्म-
घर्मोदबिन्दुमयमौक्तिकमण्डनं ते ।
जालैर्मिलन्दधिमहोदधिपूरलोल-
कल्लोलचामरमरुत्तरणि छिनत्तु ॥ ५३ ॥

तस्मिन्निति । भो तरुणि, प्रादुर्भूतयौवने, तस्मिन्देशे जालैः [illegible] महोदधिरिव पूर यस्य [illegible] कल्लोला एव [illegible] चामराणि तेषा मरुत् [illegible] चौर इव स्मरकेलिजन्म [illegible] घर्मोदबिन्दुमय [illegible] मौक्तिकानि तद्रूप मण्डनं छिनत्त्वपहरतु अपहरतु । [illegible]

स्पर्शात्सुरतश्रमजातं घर्मोदकं शाम्यत्वित्यर्थः । चौरोऽप्यपरद्वारेण प्रविश्य मुक्ताद्याभरणं हरति । उद्वन्द्विलत्र 'मन्थौदन—' इत्युदादेश. ॥

एतद्यशो नवनवं खलु हंसवेषं
वेशन्तसंतरणदूरगमक्रमेण ।
अभ्यासमर्जयति संतरितुं समुद्रा-
न्गन्तुं च निःश्रममितः सकलान्दिगन्तान् ॥५४॥

एतदिति ॥ हंसस्य वेष आकारो यस्य नवनवं प्रतिदिनमपूर्वं भवत् एतस्य यशः वेशन्तस्य पल्वलस्य संतरणदूरगमनयोः क्रमेण परिपाट्या, पल्वलस्य संतरणे विषये दूरगमक्रमेण पूर्वं सरस्तोऽर्धं पश्चात्कियदधिकं ततोऽपि परतीर अनया परिपाट्या वा समुद्रान्संतरीतुमुत्तरीतुं इत· समुद्रेभ्य एतद्देशाद्वा नि·श्रम श्रमरहितं यथातथा सकलान्दिगन्तान्दिक्प्रान्तांश्च गन्तुं प्राप्तुमभ्यासमर्जयति । खलु निश्चये उत्प्रेक्षायां वा । श्वेतत्वाद्धंसानां तद्रूप यशसा धृतम् । हंसा न भवन्ति किं त्वेतद्यश एव । अन्योऽपि महानद्यादितरणार्थं वाप्यादौ तरणेनाभ्यासं करोति । नवं चाभ्यासयोग्यं भवति बालाभ्यासो हि दृढतर इत्यर्थः । नवनवमिति प्रकारे द्विरुक्ति. । अर्जयतीति वर्तमानप्रयोगाद्यशसोऽल्पत्वसूचनादस्मिन्ननादरः सूचितः ॥

तस्मिन्गुणैरपि भृते गणनादरिद्रै-
स्तन्वी न सा हृदयबन्धमवाप भूपे ।
दैवे निरुन्धति निबन्धनतां वहन्ति
हन्त प्रयासपरुषाणि न पौरुषाणि ॥५५॥

तस्मिन्निति ॥ सा तन्वी भैमी गणनादरिद्रैरसंख्यैर्गुणै. भृते पूर्णेऽपि तस्मिन्भूपे ध्रुतिमनसि हृदयबन्धं मनोऽभिलाषं नाप । गुणवति तस्मिन्कथं न प्रापेत्यत आह—दैवे निरुन्धति कार्यप्रतिबन्धके सति प्रयासेन युद्धादिश्रमेण परुषाणि दु सहान्यपि पौरुषाणि पुरुषकारा. कार्यं प्रति निबन्धनतां कारणता न वहन्ति न धारयन्ति । हन्त खेदे । दैवनिरोधाद्गुणवत्ताप्यनुरागहेतुर्नाभूदित्यर्थः । बहुगुणेषु हरिनार्[illegible]बन्धनं प्राप्नोति । अन्यास्तु हृदयं गुणेषु पतितमपि बन्धन न प्राप्नोत्यर्थेत्यर्थः ॥

ते निन्यिरे नृपतिमन्यमिमाममुष्मा-
द्दंसावतंसशिखिकोकिलभृतः पुनानः ।
रत्नाकरादिव तुषारमयूखलेखां
लेखानुगाविबुधा गिरिशाननाद्रम् ॥५६॥

न इति । अनयो [illegible] [illegible] [illegible] ते पुनानो [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] । [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] । [illegible]

सीत् । इदानीं त्वा दृष्ट्वा तत्त्वं स्मरतु । ऐरावतकुम्भसदृशौ ते स्तनौ, कल्पवृक्षपल्लवसदृशं ते पाणिद्वयं, चन्द्रसदृशं ते मुखमिति भाव । अतः सुन्दरीति संबोधनम् । स्वच्छन्दमिति सर्वत्र संबन्ध. । 'छन्द. पद्येऽभिलापे च' इत्यमर. । 'नपुंसकमनपुंसकेन—' इत्येकवद्भावो नपुंसकत्वं च ॥

वेदैर्वचोभिरखिलैः कृतकीर्तिरत्ने
हेतुं विनैव धृतनित्यपरार्थयत्ने ।
मीमांसयेव भगवत्यमृतांशुमौलौ
तस्मिन्महीभुजि तयानुमतिर्न भेजे ॥६४॥

वेदैरिति ॥ तया भैम्या तस्मिन्महीभुजि अनुमति. संमतिर्न भेजे । कया कस्मिन्निव—पूर्वमीमांसया भगवत्यमृतांशुमौलौ शिव इव । किंभूते—अखिलैर्लोकैर्वेदतुल्यै. सत्यैर्वचोभि. कृत्वा कृता कीर्तिः स्तुतिर्येन स कृतकीर्तिश्चासौ रत्नं चेति । कृतं कीर्तिरत्नं यस्येति वा । तथा–हेतुं कारणं विनैव धृतो नित्यं परार्थे परकार्ये यत्नो येन । स्वोपकारानपेक्षं कृतोपकारे । किंभूते शिवे-अखिलैश्चतुर्भिर्वेदैः वचोभिर्महावाक्यैः कृत्वा कृतं कीर्तिरत्नं यशोरत्नं यस्येति । तथा-हेतुं कारणमन्तरेण धृतनित्यपरार्थयत्ने । परमकारुणिक इत्यर्थ. । मीमांसापि वेदं प्रति कर्तृत्वमात्रेणेश्वरमङ्गीकृतवती न तु सर्वथा नास्तीति । 'विशुद्धज्ञानदेहाय त्रिवेदीदिव्यचक्षुषे । श्रेय.प्राप्तिनिमित्ताय नमः सोमार्धधारिणे ॥' इति नमस्कारश्रवणात् ॥

तस्मादिमां नरपतेरपनीय तन्वीं
राजन्यमन्यमथ जन्यजनः स निन्ये ।
स्त्रीभावधावितपदामविमृश्य याञ्चा-
मर्थी निवर्त्य विधनादिव वित्तवित्तम् ६५

तस्मादिति ॥ अथ अनन्तरं स जन्यजनो वाहकलोकः स्त्रीभावेन स्त्रीत्वेन धावितपदां चालितचरणां गच्छतीति चरणचालनेन संज्ञापयन्तीमिमां तन्वीं कृशाङ्गीं भैमीं तस्मान्नरपतेरपनीयाकृष्य अन्यं राजन्यं निन्ये प्रापयामास । तत्र दृष्टान्त.—अर्थी याचकः अविमृश्य दातुं निर्धनत्वमविचार्य याञ्चां विधनाद्दरिद्रान्निवर्त्य वित्तेन धनेन वित्तं प्रसिद्धं धनिनम् । वित्त प्रसिद्धं वित्त यस्य इति वा । एवंभूतमिव प्रापयन्तीत्यर्थः । किंभूता याञ्चाम् 'यजयाचयतविच्छप्रच्छरक्षो नङ्' इत्यस्मिन्सूत्रे सर्वेषु पुल्लिङ्गेषु पदेषु याञ्चाशब्दो नङन्तो व्युत्पादित । जातिस्वाभाव्यात्स्त्रिया वर्तते इति स्त्रीत्वभावेन स्त्रीलिङ्गतया धावित शोधित पदं रूपं यस्यास्ताम् ॥

देवी पवित्रितचतुर्भुजवामभागा
वागालपत्पुनरिमां गरिमाभिरामाम् ।
अस्यारिनिष्कृपकृपाणसनाथपाणेः
पाणिग्रहादनुगृहाण गणं गुणानाम् ॥६६॥

देवीति ॥ पवित्रित शोभित चतुर्भुजस्य वामभागो यया एवंभूता वाग्रूपा देवी पुनरिमां भैमीमालपदुवाच । किंभूताम्—गरिम्णा कुलशीलसौन्दर्यादिगौरवेण सरस्वत्यागमनाद्वा गौरवेण अभिरामां मनोज्ञाम् । हे भैमि, अरिपु निष्कृप. कृपाणेन खड्गेन सनाथो युक्त. पाणिर्यस्य एवभूतस्यास्य पाणिग्रहात्परिणयात्स्वीयं गुणानां सौन्दर्यादीनां गणम् । अस्य गुणसङ्घं वानुगृहाण । तुल्यगुणत्वात्स लाभात् ॥

द्वीपस्य शाल्मल इति प्रथितस्य नाथः
पाथोधिना वलयितस्य सुराम्बुनायम् ।
अस्मिन्वपुष्मति न विस्मयसे गुणाब्धौ
रक्ता तिलप्रसवनासिकि किं वा ६७

द्वीपस्येति ॥ सुरा एव मदिरैवाम्बु यस्य एवंभूतेन पाथोधिनाब्धिना वलयितस्य वेष्टितस्य शाल्मल इति प्रथितस्य द्वीपस्य पतिरयम्, हे तिलस्य प्रसवः पुष्पं तत्समाननासिकि, त्वं गुणाब्धौ गुणसमुद्रे वपुष्मत्यस्मिन् । अथ च सुन्दरशरीरेऽस्मिन्राजनि न विस्मयसेऽद्भुतं किमिति न प्राप्नोषि । अपि त्वाश्चर्यं प्राप्नुमुचितम् । एवंविधेऽस्मिन् रक्ता वा किं नासि । अपि तु रक्ता भव । एनं वृणीष्वेत्यर्थः । सुरासमुद्रपतित्वं दोषः । शरीरधारिणि गुणसमुद्रे विस्मयो युक्त' । वपुष्मति, अतिशायने मतुप् । नासिकीति, 'नासिकोदर—' इति ङीष् ॥

विप्रे धयत्युदधिमेकतमं त्रसत्सु
यस्तेषु पञ्चसु बिभाय न सीधुसिन्धुः ।
तस्मिन्ननेन च निजालिजनेन च त्वं
सार्धं विधेहि मधुरा मधुपानकेलीः ॥६८॥

विप्र इति ॥ यः सीधुसिन्धु. सुरासमुद्रः विप्रेऽगस्त्ये एकतमं क्षारजलधिं धयति पिबति सति तेषु पञ्चसु दधिलवणादिसमुद्रेषु अस्मानप्ययं पास्यतीति त्रसत्सु सत्सु न बिभाय तत्रसे । ब्राह्मणस्य सुरापाननिषेधात् मां न पास्यतीति भयं तत्याज । त्वं तस्मिन्नब्धये सीधुसमुद्रेऽनेन च राज्ञा सार्धं निजालिजनेन च सार्धं मधुरा रम्या मधुपानकेली' मधुपानक्रीडा विधेहि कुरु । एतद्वरणे मधुपानं सुलभम् ॥

द्रोणः स तत्र वितरिष्यति भाग्यलभ्य-
सौभाग्यकार्मणमयीमुपदां गिरिस्ते ।
तद्द्वीपदीप इव दीप्तिभिरोषधीनां
चूडामिलज्जलदकज्जलदर्शनीयः ॥ ६९ ॥

द्रोण इति ॥ तत्र द्वीपे स प्रसिद्धः [illegible]

[illegible]

एतदेव चन्द्रस्थाने भविष्यतीति भावः । सौर०, ऐन्दव०, इत्यत्र 'भक्तिः' इत्यण् ॥

उत्सर्पिणी न किल तस्य तरङ्गिणी या
त्वन्नेत्रयोरहह तत्र विपाशि जाता ।
नीराजनाय नवनीरजराजिरास्ता-
मत्राञ्जसानुरज राजनि राजमाने ॥ ७७ ॥

उत्सर्पिणीति ॥ तस्य द्वीपस्य या तरङ्गिणी विपाड्नाम्नी नदी प्रावृट्कालेऽप्युत्सर्पिणी कूलकषा नेति अहह आश्चर्यं किलेति । अन्यद्वीपे प्रसरन्ती दृश्यते, अत्र तु नेति पुराणप्रसिद्धिः । तत्र तस्यां विपाशि नद्यां जाता नवा तत्कालं विकसिता नीरजराजिः कमलपङ्क्तिस्त्वन्नेत्रयोर्नीराजनायास्ता भवतु । त्वं राजमाने शोभमानेऽत्रास्मिन्राजनि अञ्जसा स्वत एवानुराज अनुरागं प्राप्नुहि । अस्यां नद्यां पूराभावात्सदा कमलानां सत्त्वान्नीराजनमप्यविच्छिन्नं भविष्यतीति नोत्सर्पिणीत्यनेन सूचितम् । अत एवैनं भजेत्यर्थः । नीराजनायेति नेत्रापेक्षया कमलानां हीनत्वं सूचितम् । अनुरज इति, 'रञ्जेश्च' इति नलोपः ॥

एतद्यशोभिरखिलेऽम्बुनि सन्तु हंसा
दुग्धीकृते तदुभयव्यतिभेदमुग्धाः ।
क्षीरे पयस्यपि पदे द्वयवाचिभूयं
नानार्थकोपविषयोऽद्य मृषोद्यमस्तु ॥७८॥

एतदिति ॥ हंसाः अखिलेऽम्बुनि एतद्यशोभिर्दुग्धीकृते सति तयोरुभयोः क्षीरनीरयोर्व्यतिभेदः परस्परविवेकस्तद्विषये मुग्धा मूर्खाः सन्तु । सर्वपयसि दुग्धरूपे जाते सति प्रतियोगिनोऽभावात्सर्वं दुग्धत्वेन जानन्त्वित्यर्थः । तथा—नानार्थकोपविषयः नानार्थकोपसंग्राहिनिघण्टोरमरकोषादेर्विषयः प्रतिपाद्य क्षीरे पदे पयस्यपि पदे विषये द्वयवाचिभूयमुभयार्थवाचित्वम् । 'पयः क्षीरं पयोऽम्बु च' इति । अद्य त्वया एतस्मिन्नङ्गीकृते सति मृषोद्यं मिथ्यावाच्यमस्तु भवतु । अस्य यशसा क्षीरनीरयोरैक्ये कृते प्रतियोगिनो जलस्याभावाद्द्वितीयस्य अभिधेयस्याभावाद्द्व्यर्थवाचित्वमयुक्तमित्यर्थः । एवंविधं यशोऽन्यस्य कस्यापि न विद्यत इति भावः ॥

ब्रूमः किमस्य नलमप्यलमाजुहूषोः
कीर्तिं स चैष च समादिशतः स कर्तुम् ।
सद्वीपसीमसरिदीश्वरपूरपार-
वेलाचलाक्रमणविक्रमसक्रमेण ॥ ७९ ॥

ब्रूम इति ॥ हे भैमि, वयं [illegible] नलमपि अलमत्यर्थमाजुहूषोः स्पर्धमानस्यास्य संबन्धि किं ब्रूम । अस्य चरितं वागगोचरमित्यर्थः । स्पर्धामेवाह—स च नलः, एष च सेयमानिति द्वौ [illegible] कीर्तीः स्वयशांसि क्रमेण युगपत्स्वद्वीपयोर्जम्बूप्लक्षद्वीपयोः सीमायां मर्यादारूपो वा यः सरिदीश्वरः समुद्रस्तस्य पूरः प्रवाहस्तस्य पारवेलायां परतीरमर्यादायां योऽचलः पर्वतस्तस्याक्रमणविक्रममारोहणलक्षणं पराक्रमं कर्तुं समादिशतः स संदिष्टवन्तौ । त्वदीया कीर्तिर्दूरगामिनी मदीया वेति निर्णेतुं युगपत्कीर्तिं प्रेषितवन्ताविसर्थः । नलस्पर्धयैतस्य न्यूनत्वं सूचितम् । आह्वातुमिच्छति, न त्वाह्वयते इति वा । 'वेलाबला—' इति पाठे वेलाया बलेनाक्रमणमित्यर्थः । नलम्, 'न लोका—' इति षष्ठीनिषेधः ॥

अम्भोजगर्भरुचिराथ विदर्भसुभ्रू-
स्तं गर्भरूपमपि रूपजितत्रिलोकम् ।
वैराग्यरूक्षमवलोकयति स्म भूपं
दृष्टिः पुरत्रयरिपोरिव पुष्पचापम् ॥८०॥

अम्भोजेति ॥ अथ अम्भोजस्य गर्भो मध्यस्तद्वद्रुचिरा सातिगौरी विदर्भसुभ्रूः रूपेण सौन्दर्येण जितत्रिलोकं गर्भरूपं वयःसंधौ वर्तमानं युवानमपि तं भूपं वैराग्येणाननुरागेण रूक्षं यथा तथावलोकयति स्म । अनुरक्ता नासीदित्यर्थः । का कमिव—पुरत्रयरिपोर्हरस्य दृष्टिः पुष्पचापं काममिव । स्वप्रियनलस्पर्धितया सक्रोधत्वात्परुपेक्षणं ज्ञेयम् । 'द्विगोः' इति ङीब्विधे संज्ञापूर्वकत्वेनानित्यत्वाद्बहुव्रीहिणा वा जितत्रिलोकमिति समर्थनीयम् ॥

ते तां ततोऽपि चकृषुर्जगदेकदीपा-
दंसस्थलस्थितसमानविमानदण्डाः ।
चण्डद्युतेरुदयिनीमिव चन्द्रलेखां
सोत्कण्ठकैरववनीसुकृतप्ररोहाः ॥ ८१ ॥

त इति ॥ ते अंसस्थले स्थिताः समानास्तुल्या विमानदण्डा येषां ते शिबिकावाहकाः ता भैमीं तेजस्वित्वाज्जगदेकदीपाल्लोकत्रयैकदीपरूपात्ततोऽपि तस्मादपि राज्ञः सकाशाच्चकृषुः । अन्यं प्रापयामासुरित्यर्थः । के कस्मात्कामिव—सोत्कण्ठा उत्सुका कैरववनी कुमुदवनी तस्याः सुकृतप्ररोहाः पुण्याङ्कुराः चण्डद्युतेः सूर्याद्दर्शे सूर्यं प्रविष्टामुदयिनीमुदयोन्मुखीं शुक्लपक्षे प्रतिपदादिक्रमेण चन्द्रलेखामिव समाकर्षन्ति ॥

भूपेषु तेषु न मनागपि दत्तचित्ता
विस्मेरया वचनदेवतया तयाथ ।
वाणीगुणोदयतृणीकृतपाणिवीणा-
निक्वाणया पुनरभाणि मृगेक्षणा सा ॥८२॥

भूपेष्विति ॥ अथ तया वचनदेवतया सरस्वत्या मृगेक्षणा पुनरभाणि उक्ता । किंभूता—तेषु भूपेषु मनागपि न दत्तचित्ता । अत एव [illegible]—विस्मेरया विस्मितया । तया—वाण्याः [illegible] गुणोदयेन [illegible] कृत्वा तृणीकृतो [illegible] पाणौ [illegible] वीणाया निक्वाणः स्वनो यया ॥

पन्नालिरम्बुदितानि न एष जम्बू-
द्वीपस्त्वदर्धनिलिम्पयुवनिर्विनानि ।

१ [illegible] २ [illegible]

दोलायितेन बहुना भवभीतिकम्प्रः
कंदर्पलोक इव खात्पतितस्त्रुटित्वा ॥८३॥

यन्मौलीनीति ॥ हे भैमि, यस्य मौलिरत्नं शिरोरत्नं त्वं उदितास्युत्पन्नासि, स एष जम्बूद्वीपः त्वदर्थमिलितैस्त्वदर्थमागतैर्युवभिः कृत्वा भवाद्धराद्भीत्या कम्प्रः कम्पनशीलः बहुना दोलायितेन दोलनेन कृत्वा त्रुटित्वा विच्छिद्य खात्पतितः कंदर्पलोक इव विभाति । सर्वेऽपि युवानः कामतुल्या इत्यर्थः । द्वीपे रत्नमुत्पद्यते । अन्यदप्यान्तरालिकं वस्तु बहुना दोलनेन गगनात्त्रुटित्वा पतति ॥

विष्वग्वृतः परिजनैरयमन्तरीपै-
स्तेषामधीश इव राजति राजपुत्रि ।
हेमाद्रिणा कनकदण्डमहातपत्रः
कैलासरश्मिचयचामरचक्रचिह्नः ॥ ८४ ॥

विष्वगिति ॥ हे राजपुत्रि, अयं जम्बूद्वीपः तेषां शाकद्वीपादीनामधीश इव राजेव राजति । राजचिह्नमेवाह—किंभूतः—अन्तरीपैः सिंहलादिद्वीपैरेव परिजनैः सेवकैर्विष्वक् सर्वतो वृतः । तथा—हेमाद्रिणा मेरुणा कृत्वा कनकदण्डं सुवर्णदण्डं महातपत्रं महच्छत्रं यस्य । तथा—कैलासस्य रश्मिचयः किरणसमूहरूपं चामरचक्रं चामरसङ्घश्चिह्नं यस्य । अन्योऽपि राजा परिजनैः सेव्यते । कनकदण्डातपत्रश्च चामरचिह्नितश्च भवति ॥

एतत्तरुत्तरुणि राजति राजजम्बूः
स्थूलोपलानिव फलानि विमृश्य यस्याः ।
सिद्धस्त्रियः प्रियमिदं निगदन्ति दन्ति-
यूथानि केन तरुमारुरुहुः पथेति ॥ ८५ ॥

एतदिति ॥ हे तरुणि, एतस्य जम्बूद्वीपस्य चिह्नं तरुः राजजम्बूः राजति । एष कः—सिद्धस्त्रियो यस्या जम्ब्वाः फलानि स्थूलोपलानिव स्थूलपाषाणतुल्यानि विमृश्य दृष्ट्वा प्रियं भर्तारं प्रति इदं ईदृशं निगदन्ति पृच्छन्ति । इति किम्—हे प्रिय, दन्तियूथानि हस्तिसमूहाः केन पथा तरुं जम्बूवृक्षमारुरुहुरारूढाः । जम्बूसंज्ञयादेवास्य जम्बूद्वीप इति नाम । राजजम्बूः, राजदन्तादित्वात्परनिपातः ॥

जाम्बूनदं जगति विश्रुतिमेति मृत्स्ना
कृत्स्नापि सा तव रुचा विजितार्थि यस्याः ।
तज्जाम्बवद्रवभवास्ति सुधाविधाम्बु-
र्जम्बूसरिद्वहति सीमनि कम्बुकण्ठि ॥८६॥

जाम्बूनदमिति ॥ [illegible] सत्यां जम्ब्वा वृक्षस्य । [illegible] इति हलायुधः । सा जम्बूनदी अत्र जम्बूद्वीपस्य सीमनि मर्यादायां वहति । किंभूता—[illegible] जम्बूफलानि तेषां द्रवो रसः तज्जाद् भवा जाता । तथा—सुधाया विधा प्रकारो यस्य तादृशमम्बु यस्याः पीयूषतुल्यजला । सा का—यस्या जम्बूनद्याः कृत्स्ना सकलापि मृत्स्ना प्रशस्ता मृत्तिका जगति तव रुचा कान्त्या विजितार्थि [illegible] शोभं जम्बूनद्या इदं जाम्बूनदं सुवर्णमिति विश्रुतिमेति । मृत्तिका उत्तमं सुवर्णं, तदपि त्वदङ्गकान्त्या जितम् । 'प्रशस्ता तु मृत्सा मृत्स्ना च मृत्तिका' इत्यमरः । 'मृदस्तिकन्' सस्नौ प्रशंसायाम्' इति स्नप्रत्ययः । जाम्बवम्, 'जम्ब्वा वा' इत्यण् । कम्बुकण्ठि 'अङ्गगात्रकण्ठेभ्यः—' इति ङीप् ॥

अस्मिञ्जयन्ति जगतीपतयः सहस्र-
मस्रासृगार्द्ररिपुतद्वनितेषु तेषु ।
रम्भोरु चारु कतिचित्तव चित्तवन्धि-
रूपान्निरूपय मुदाहमुदाहरामि ॥ ८७ ॥

अस्मिन्निति ॥ अस्मिन्द्वीपे सहस्रमनेके जगतीपतयो राजानो जयन्ति सर्वोत्कर्षेण वर्तन्ते । हे रम्भोरु, अस्रासृग्भ्यां रक्ताश्रुभ्यां यथाक्रमं सार्द्रा रिपवस्तेषां वनिताश्च येषां तेष्वसिमृत्सु तेषु मध्येऽहं कतिचिद्राज्ञ उदाहरामि चारु वदामि । त्वं च तान् मुदा निरूपय पश्य । किंभूतान्—तव चित्तवन्धि [illegible] हारिसौन्दर्यान् ॥

प्रत्यर्थियौवतवतंसतमालमालो-
न्मीलत्तमःप्रकरतस्करशौर्यसूर्ये ।
अस्मिन्नवन्तिनृपतौ गुणसंततीनां
विश्रान्तिधामनि मनो दमयन्ति किं ते ॥८८॥

प्रत्यर्थीति ॥ हे दमयन्ति, गुणसंततीनां सौन्दर्यादिगुणवृन्दानां विश्रान्तिधामनि विश्रान्तिस्थानेऽस्मिन्नवन्तिनृपतौ मनः किं न वर्तते इति शेषः । किंभूते—प्रत्यर्थिनां यौवतं स्त्रीसमूहः तस्य वतंसभूतास्तमालमाला एवोन्मीलन्ति प्रकटीभूतानि तमांसि तेषां प्रकरः समूहस्तस्य तस्करो विनाशकः शौर्यमेव सूर्यो यस्य । वैरिणां मृत्युरूपः । वीरानुरागिण्यो हि योषित इति प्रायेणासिन्ननुरक्तासीति मम प्रतिभातीति युक्तमिति भावः ॥

तत्रानुतीरवनवासितपस्विशिप्रा
शिप्रा तवोर्मिभुजया जलकेलिकाले ।
आलिङ्गनानि ददती भविता वयस्या
हास्यानुबन्धिरमणीयसरोरुहास्या ॥८९॥

तत्रेति ॥ तत्र अवन्त्यां शिप्रा नदी तव वयस्या सखी [illegible] भविष्यति । (किंभूता—) अनुतीरं तीरसमीपे वनेषु [illegible] तपस्विनो शिप्रा यस्याः । तथा—[illegible] ऊर्मिभुजया तरङ्गबाहुना तवालिङ्गनानि ददती । तथा—[illegible] विकासस्यानुबन्धो निरन्तरं तेन रमणीयं सरोरुहं [illegible] यस्याः । तीरमनु समया तीरवनवासितपस्विनोऽनि [illegible] 'अन्व च्यायाम' इति [illegible] ।

[illegible]

[illegible]

अस्याधिशय्य पुरमुज्जयिनीं भवानी
जागर्ति या सुभगयौवतमौलिमाला ।
पत्याऽर्धकायघटनाय मृगाक्षि तस्याः
शिष्या भविष्यसि चिरं वरिवस्ययाऽपि ९०

अस्येति ॥ हे मृगाक्षि, या भवानी पार्वती अस्य उज्जयिनीपुरमधिशय्याधिष्ठाय जागर्ति स्फुरद्रूपा वर्तते । किंभूता—सुभगं सुन्दरं यौवतं स्त्रीवृन्दं तस्य मौलिमाला शिरोमाला । त्वं तस्या भवान्या वरिवस्यया शुश्रूषया एतेन पत्या अर्धकायघटनाय शिष्यापि भविष्यसि । एतद्वरणेन प्राणेशार्धशरीरत्वं सुलभमित्यर्थः । रूपेण शिष्या जातैव सेवयापि शिष्या भविष्यसीति चापेरर्थः । स्वीयं प्राणेशार्धत्वं तवापि करिष्यतीत्यर्थः । पुरम् 'अधिशीङ्—' इत्याधारस्य कर्मत्वम् । भवानी 'इन्द्रवरुण—' इति पुंयोगे ङीषानुकु ॥

निःशङ्कमङ्कुरिततां रतिवल्लभस्य
देवः स्वचन्द्रकिरणामृतसेचनेन ।
तत्रावलोक्य मुदृशां हृदयेषु रुद्र-
स्तद्देहदाहफलमाह स किं न विद्मः ॥९१॥

निःशङ्कमिति ॥ तत्रोज्जयिन्यां स देवो रुद्रः स्वचन्द्रकिरणामृतसेचनेन सुदृशां हृदयेषु रतिवल्लभस्य कामस्य निःशङ्कं निर्भयमङ्कुरिततां प्रादुर्भावमवलोक्य तद्देहदाहस्य फलं प्रयोजनं किमाह किं ब्रूते वयं तन्न विद्मः । तत्रत्याः स्त्रियः सर्वदा सकामा दृष्ट्वा मया कृतः कामदाहो व्यर्थ एव जात इत्यर्थः । पुनः सहस्त्वोत्पत्ते ॥

आगश्शतं विदधतोऽपि समिद्धकामा
नाधीयते परुषमक्षरमस्य वामाः ।
चान्द्री न तत्र हरमौलिशयालुरेका-
नध्यायहेतुतिथिकेतुरपैति लेखा ॥ ९२ ॥

आग इति ॥ वामाः स्त्रिय आगश्शतं [illegible] विदधतोऽपि कुर्वतोऽप्यस्य राज्ञः परुषं निष्ठुरमक्षरं नाधीयते न ब्रुवते । यतः—समिद्धकामाः । सकामत्वादस्यापराधं न गणयन्तीति भावः । [illegible] अनध्याये हेतुमाह—तत्रोज्जयिन्यां हरमौलौ [illegible] स्थिता अनध्यायहेतुस्तिथिः [illegible] तस्याः केतुश्चिह्नं चान्द्री एका लेखा [illegible] न गच्छति । [illegible] तत्र [illegible] अपि [illegible] न [illegible] इति भावः । [illegible] सर्वाध्ययनं [illegible] ॥

भूपं व्यलोकत न सुतरामनुरक्त-
मपि कुण्डिनावनिपुरंदरनन्दिनी तम् ।
अन्यानुरागविरसेन विलोकनाद्धि
जानामि तस्यविलोकनमेव रम्यम् ॥९३॥

भूपमिति ॥ सा कुण्डिनावनिपुरंदरस्य भीमस्य नन्दिनी पुत्री दूरतरं सुतरामनुरक्तम् (अपि) सानुरागमपि तं भूपं न व्यलोकयत् । वा यस्मादन्यस्मिन्नलेऽनुरागेण तदतिरिक्ते विरसेन विगतेन रसेन अननुरागेण विलोकनात् विलोकनापेक्षयाऽविलोकनं सर्वथानवेक्षणमेव रम्यं श्रेष्ठं जानामि मन्ये । यत्रानुरागो नास्ति तद्विलोकनेनापि प्रयोजनं नास्तीत्यर्थः ॥

भैमीङ्गितानि शिबिकामधरे वहन्तः
साक्षान्न यद्यपि कथंचन जानते स्म ।
जज्ञुस्तथापि सविधस्थितसंमुखीन-
भूपालभूषणमणिप्रतिबिम्बितेन ॥ ९४ ॥

भैमीति ॥ अधरेऽधोभागे शिबिकां वहन्तो दधाना भैमीङ्गितानि जृम्भणादीनि अनुरागविह्नानि यद्यपि साक्षात् कथंचन केनापि प्रकारेण न जानते स्म, तथापि सविधे समीपे स्थिताः संमुखीना भूपालास्तेषां भूषणमणिषु रत्नादिषु प्रतिबिम्बितेन हेतुना जज्ञुः । अननुरागचिह्नानि प्रतिबिम्बवशाज्जानते स्मेत्यर्थः । संमुखं दृश्यतेऽस्मिन्निति प्रतिबिम्बाधिकरणे रत्नादौ 'यथामुखसंमुखस्य दर्शनः खः' इति खः । भूषणमणीनां विशेषणं वा ॥

भैमीमवापयत जन्यजनस्तदन्यं
गङ्गामिव क्षितितलं रघुवंशदीपः ।
गाङ्गेयपीतकुचकुम्भयुगां च हार-
चूडासमागमवशेन विभूषितां च ॥ ९५ ॥

भैमीमिति ॥ जन्यजनः [illegible] भैमीं तस्मादन्यं नृपमवापयत । क इव—रघुवंशदीपो भगीरथः गङ्गां क्षितितलमिव । किंभूतां भैमीं गङ्गां च—[illegible] सुवर्णं तद्वत्पीतं गौरं कुचकुम्भयुगं यस्याः । गाङ्गेयेन [illegible] पीतं कुचकुम्भयुगं यस्याः उभयोः पुरस्तात् । तथा—हारो मुक्ताभूषणं कण्ठस्थितम्, चूडा [illegible] शिरसि [illegible] भूषणं तयोः समागमवशेन विभूषिता [illegible] । हरस्येव हारो चूडा शिरोभागस्तस्याः समागमवशेन विभूषितां [illegible] । [illegible] च । [illegible] । [illegible] ॥

तां मत्स्यलाञ्छनदृगञ्चितचापनामा
नीराजितभ्रुवमवापत नाविनेशा ।
व्रीडाजडे किमपि सुन्दर चेतसा चे-
[illegible] ॥९६॥

तामिति । [illegible]

[illegible]

अश्मश्रुजातमनुयाति न शर्वरीशः
श्यामाङ्ककर्बुरवपुर्वदनाब्जमस्य ॥ १०३ ॥

प्रत्यर्थीति ॥ हे भैमि, अयं पृथुनामा मधुराया अधिनाथो राजा । किंभूतः—प्रत्यर्थिपार्थिवाः शत्रुनृपास्त एव पयोनिधयस्तेषां माथे मथने मन्थपृथ्वीधरः मन्थशैलो मन्दरः । तथा—शर्वरीशश्चन्द्रः अस्याश्मश्रुजातमनुत्पन्नश्मश्रु कचरहितं वदनाब्जं नानुयाति नानुकरोति । यतः—श्यामेनाङ्केन कलङ्केन कर्बुरं विचित्रं वपुर्यस्य । सकलङ्कश्चन्द्रः श्मश्रुरहितैतन्मुखचन्द्रतुल्यो न भवतीत्यर्थः । वय संधौ वर्तत इति भावः । न जातं श्मश्रु यस्मिन्, 'वाहिताग्न्यादिषु' इति परनिपातः । पार्थिव इति, 'तत्र विदितः' इत्यण् ॥

बालेऽधराधरितनैकविधप्रवाले
पाणौ जगद्विजयकार्मणमस्य पश्य ।
ज्याघातजेन रिपुराजकधूमकेतु-
तारायमाणमुपरज्य मणिं किणेन ॥१०४॥

बाल इति ॥ हे अधरेणोष्ठेनाधरितानि जितान्यनेकविधानि नानाजातीयानि प्रवालानि पल्लवा विद्रुमा वा यया । तथा—बाले, त्वं अस्य राज्ञः पाणौ जगद्विजयस्य कार्मणं वशीकरणं मणिं कङ्कणरत्नं पश्य । किंभूतं मणिम्—ज्याघातजेन किणेनोपरज्य श्यामीभूय रिपुराजकस्य रिपुनृपवृन्दस्य तदर्थं धूमकेतुतारायमाणं धूमकेतुनक्षत्रवदाचरितम् । धूमकेतुनक्षत्रमुदितं सद्यथा राजक्षयं करोति तथेति । नैकविधं विविधं प्रवालं ययेति वा । रिपवश्च तद्राजकं च । अन्यथा आदिवृद्धिः स्यात् । संज्ञापूर्वकविधेरनित्यत्वाद्वृद्ध्यभावः ॥

एतद्भुजारणिसमुद्भवविक्रमाग्नि-
चिह्नं धनुर्गुणकिणः खलु धूमलेखा ।
जातं ययारिपरिषन्मशकार्थयाश्रु-
विश्राणनाय रिपुदारदृगम्बुजेभ्यः ॥१०५॥

एतदिति ॥ धनुर्गुणकिणः ज्याघातजः किणः एतस्य भुज एवारणिरग्न्युत्पत्तिकाष्ठं तस्मात्समुद्भवविक्रमाग्नेः समुत्पन्नप्रतापवह्नेस्तस्य चिह्नं चिह्नभूता धूमलेखा खलु निश्चये । यथा धूमोऽग्नेर्लिङ्गम् । यया धूमलेखया रिपूणां दारास्तेषां दृगम्बुजेभ्योऽश्रुविश्राणनाय रोदनवितरणाय जातम् । पतिवधादित्यर्थः । किंभूतया—अरिपरिषद्वैरिसङ्घलक्षणा मशकालिवृत्तिरूपोऽर्थः प्रयोजनं यस्याः सा तया । अत्रार्थशब्दो निवृत्तिवचनः । धूमलेखा हि दृशां चाश्रूणि जनयति । अतिशूरोऽयमिति भावः । 'अर्थोऽभिधेयरैवस्तुप्रयोजननिवृत्तिषु' इत्यमरः ॥

श्यामीकृतां मृगमदैरिव माथुरीणां
धौतैः कलिन्दतनयासुधिमध्यदेशाम् ।
तत्रात्तकालियमहाह्रदनाभिशोभां
रोमावलीमिव विलोकयितासि भूमेः ॥१०६॥

श्यामेति ॥ तत्र मथुराया अधिनाथस्य कालिन्दीं यमुनां भूमे रोमावलीमिव त्वं विलोकयितासि । किंभूताम्—माथुरीणां मथुरास्त्रीणां धौतैर्जलक्रीडाक्षालितैर्मृगमदैः कस्तूरीभिरिव श्यामीकृता न तु स्वतः श्यामामित्यर्थः । तथा—आप्ता प्राप्ता कालियस्य सर्पराजस्य महाह्रदेन कृत्वा नाभिशोभा यया ताम् । रोमराजिः स्वतः श्यामापि मृगमदैः श्यामतरा, कालियमहाह्रदवद्गम्भीरया नाभ्या प्राप्तशोभा च, मध्यप्रदेशे च भवति । अनेन सह कालिन्द्यां जलक्रीडां कुर्विति भावः ॥

गोवर्धनाचलकलापिचयप्रचार-
निर्वासिताहिनि घने सुरभिप्रसूनैः ।
तस्मिन्ननेन सह निर्विश निर्विशङ्कं
वृन्दावने वनविहारकुतूहलानि ॥ १०७ ॥

गोवर्धनेति ॥ हे भैमि, तस्मिन् श्रीकृष्णक्रीडयातिप्रसिद्धे स्त्रीसरूपं वृन्दमवतीति वृन्दावनं मथुरासमीपवनं तस्मिन् । वृन्दस्य गोपालसङ्घस्य वने वा । त्वं अनेन राज्ञा सह निर्विशङ्कं सर्पादिभयरहितं यथा तथा पुष्पावचयादीनि वनविहारकुतूहलानि वनक्रीडाकौतुकानि निर्विशोपभुङ्क्ष्व । किंभूते—गोवर्धननामाचलो गिरिस्तत्र वर्तमानाः कलापिचया मयूरसङ्घास्तेषां प्रचारेण संचरणेन निर्वासिता निष्कासिता अहयः सर्पा यस्मात् । तथा—घने निविडच्छाये । तथा—सुरभीणि सुगन्धीनि प्रसूनानि पुष्पाणि यस्मिन् । वृन्दावने 'वनगिर्योः संज्ञायाम्' इति कोटरादित्वाद्दीर्घः ॥

भावी करः कररुहाङ्कुरकोरकोऽपि
तद्वल्लिपल्लवचये तव सौख्यलक्ष्यः ।
अन्तस्त्वदास्यहृतसारतुषारभानु-
शोकानुकारिकरिदन्तजकङ्कणाङ्कः ॥१०८॥

भावीति ॥ हे भैमि, तस्य वृन्दावनस्य वल्लिपल्लवचये लताकिसलयवृन्दमध्ये कररुहा एव नखा एवाङ्कुरास्ते एव कोरका यस्य एवंभूतस्तव करः सौख्येनानायासेन लक्ष्यो ज्ञेयः भावी भविष्यति । रक्तत्वादतिमृदुत्वात्कोरकाकारनखरूपकोरकयुक्तत्वाच्च किमयं कोरकयुक्तः पल्लवः, अथवा नखयुक्तो भैमीकर इति संदेहविषयत्वयोग्योऽपीत्यपिशब्दार्थः । यतः—अन्तः मध्ये त्वदास्येन हृतसाररूपदीपमुखनिर्माणार्थे हृतः मध्यदेशसंबन्धिश्रेष्ठभागो यस्य एवम्भूतो वा तुषारभानुश्चन्द्रस्तस्य शोभानुकारि यद्वलयाकारं करिदन्तजकङ्कणं तदेवाङ्कश्चिह्नं यस्य । हस्तिदन्तवलययुक्तो भैमीकरः, तद्रहितश्च पल्लव इति पल्लवमध्ये करः सुखेन ज्ञास्यत इत्यर्थः । तत्रत्याः स्त्रियः प्रायशो दन्तवलयानि बिभ्रति ॥

तत्रः श्रमाम्बु सुरतान्तमुदा नितान्त-
मुत्कण्टके स्तनतटे तव संचरिष्णुः ।
स्वज्ञन्यमज्जनजनः पथिकः पिपासुः
पाता कुचन्दपङ्किलमप्यशङ्कम् ॥ १०९ ॥

तत्र इति ॥ हे भैमि, तत्र वृन्दावने [illegible]
[illegible]

१ [illegible]

कलुपमपि श्रमाम्बु सुरतश्रमजनितं घर्मोदकं अशङ्क निःशङ्कं पाता पास्यति । अपनेष्यतीत्यर्थः । किंभूतः—सुरतान्तमुदा सुरतावसानहर्षेण नितान्तमुत्कण्टके रोमाञ्चिते तव स्तनतटे संचरिष्णु संचरणशीलः । तथा—पञ्जन्वृक्षादिबाहुल्येन मन्दीभवन् । पथिको नित्यं मार्गस्थः । अत एव पिपासुस्तृषार्तः । अन्योऽपि पान्थः कण्टकिते देशे संचरिष्णुः । अत एव भग्नकण्टकत्वात्पङ्गुभवन्नुदकपानेच्छुर्निर्मलोदकप्राप्त्यभावात्कर्दमयुक्तमपि जलं निर्विचारं पिबति ॥

पूजाविधौ मखभुजामुपयोगिनो ये
विद्वत्कराः कमलनिर्मलकान्तिभाजः ।
लक्ष्मीमनेन दधतेऽनुदिनं वितीर्णै-
स्ते हाटकैः स्फुटवराटकगौरगर्भाः ॥११०॥

पूजेति ॥ ये विदुषां पण्डितानां कराः मखभुजां देवानां पूजाविधावुपयोगिनः तत्पराः । तथा—कमलेन दानसंबन्धिना जलेन निर्मलकान्तयः । अथ च पद्मतुल्याः । ते विद्वत्करा अनेन राज्ञानुदिनं प्रतिदिनं वितीर्णैर्दत्तैर्हाटकैः सुवर्णैः कृत्वा लक्ष्मीं दधते धारयन्ति । किंभूताः—सुवर्णधारणादेव स्फुटः प्रकटः बीजकोशस्तद्वद्गौरगर्भा गौरमध्याः । पद्मा अपि देवपूजाविधावुपयोगिनः, स्फुटेन बीजकोशेन गौरमध्याः । अतितरां दातारमिति भावः । 'बीजकोशो वराटकः' इत्यमरः । कमलमध्यस्थिता पीतवर्णा वर्णिकेत्यर्थः ॥

वैरिश्रियं प्रतिनियुद्धमनाप्नुवन्यः
किंचिन्न तृप्यति धरावलयैकवीरः ।
स त्वामवाप्य निपतन्मदनेषुवृन्द-
स्यन्दीति तृप्यतु मधूनि पिबन्निवायम् १११

वैरीति ॥ यः राजा वैरिश्रियं वैरिराजलक्ष्मीं प्रति लक्षीकृत्य वैरिभिः सह नियुद्धं नितरां युद्धमनाप्नुवन्न प्राप्नुवन् किंचित्किमपि न तृप्यति न तुष्यति । यतः—धरावलये एको वीरः शूरः । युद्धमकृत्वैव वैरिभिर्दत्ताः श्रियो लब्ध्वापि युद्धेच्छामप्राप्यातृप्तः । सोऽयं अद्य त्वामवाप्य त्वद्विषये एनमुद्दिश्य नितरां पतन्तो मदनेषवः पुष्पाणि तेषां वृन्दानि तेभ्यः स्यन्दीनि मधूनि पुष्परसान्पिबन्निव तृप्यतु । त्वत्तुल्यमदनयुद्धलाभादित्यर्थः । एनं वृणीष्वेति भावः । 'अनाप्नुवन्' इति पाठे (प्रति)नियुद्धं युद्धं युद्धं प्रति युद्धमात्रे वैरिश्रियः प्राप्नुवन्न तृप्यति स त्वां प्राप्य तृप्यतु । श्रीभ्योऽपि त्वमधिकेत्यर्थः । अन्योऽपि मद्यपानेन पूर्वमसंतोषहेतुं विस्मरन्संतुष्यति ॥

तस्मादियं क्षितिपतिक्रमगम्यमान-
मध्वानमैक्षत नृपादवतारिताक्षी ।
तद्भावबोधबुधतां निजचेष्टयैव
व्याचक्षते स्म शिबिकानयने नियुक्ताः ११२

तस्मादिति ॥ तस्मान्नृपादवतारिताक्षी इयं भैमी क्षितिप-

१ 'अत्र मदनेषुवृन्दस्यन्दि... नैषधनेपूना तन्नमागमाद्रागानन्द... मधुस्यन्दिः' इति जीवातुः ।

तिभी राजभिः क्रमेण परिपाट्या गम्यमानं राजसंबन्धिनं क्रमेण गम्यमानं वा अध्वानमैक्षत । शिबिकानयने नियुक्ता जनाः निजचेष्टयैवान्यप्रापणरूपेण स्वव्यापारेणैव नृपरत्नेषु प्रतिबिम्बितं तस्या भैम्याः भावोऽभिप्रायस्तस्य बोधो ज्ञानं तेन बुधतां पण्डितां व्याचक्षते स्म ज्ञापितवन्तः । तामन्यं नृपं प्रापयामासुरित्यर्थः । अन्योऽपि भावबोधेन निजं पाण्डित्यं प्रकटयति ॥

भूयोऽपि भूपमपरं प्रति भारती तां
त्रस्यच्चमूरुचलचक्षुषमाचचक्षे ।
एतस्य काशिनृपतेस्त्वमवेक्ष्य लक्ष्मी-
मक्ष्णोः सुखं जनय खञ्जनमञ्जुनेत्रे ॥११[३]

भूय इति ॥ भारती त्रस्यन् यश्चमूरुर्मृगः तद्वच्चलचक्षुः चलनेत्रां तां भैमीं प्रत्यपरं भूयोऽप्याचचक्षे । हे खञ्जननेत्रवत् नेत्रे सुन्दरनेत्रे, त्वं एतस्य काशिनृपतेर्लक्ष्मीं कायकान्तिम् अक्ष्णोः सुखं जनय । एतदीयाक्षिलक्ष्मीमवेक्ष्येति वा । ... इत्यादिप्रयोगदर्शनाद्ध्रस्वोऽपि काशिशब्दः ॥

एतस्य सार्वभुजः कुलराजधानी
काशी भवोत्तरणधर्मतरिः स्मरारेः ।
यामागता दुरितपूरितचेतसोऽपि
पापं निरस्य चिरजं विरजीभवन्ति ॥११४

एतस्येति ॥ हे भैमि, या काशी स्मरारेर्हरस्य भवोत्तरणे संसारसमुद्रस्य तरणे मूल्यानपेक्षत्वाद्धर्मनौका, सा एतस्यावनिभुजो राज्ञः कुलराजधानी वंशपरम्परानिवासस्थानम् । स्मरारेः ... रणत्वमेवाह—यां काशीमागताः प्राप्ताः दुरितपूरितचेतसोऽपि पापिनोऽपि चिरजं चिरकालसंचितं पापं निरस्य विरजीभवन्ति विगतरजस्का भवन्ति विगतरजोगुणाः सत्त्वप्रधाना भवन्ति । मोक्षं लभन्त इत्यर्थः । धर्मतरीत्यनेन सर्वसाध्यनिरा... तम् । अविरजसोऽपि विरजसो भवन्ति । 'अरुर्मन-' इति ... सलोपश्च ॥

आलोक्य भाविविधिकर्तृकलोकसृष्टि-
कष्टानि रोदिति पुरा कृपयैव रुद्रः ।
नामेच्छयेति विषमात्रमधत्त यत्तां
संसारतारणतरीमसृजत्पुरीं सः ॥ ११५

आलोक्येति ॥ रुद्रः भवीनि भविष्यन्ति विधिकर्तृकाया ब्रह्मकर्तृकाया लोकसृष्टेः कष्टानि दुःखान्यालोक्य ... कृपयैव रोदिति अरोदीत् । ब्रह्मललाटादुत्पन्नो रुदन् ब्रह्मणा किमिति रोदिषीति पृष्टः सन् नामेच्छया रोदिमीत्युक्तेन ब्रह्म...

१ दीर्घस्यापि 'काश.' इति छन्दादेशे 'काशिका' इति ... योगस्य ... काशिशब्दस्य ... प्रमाणम् । ... 'सर्वधातुभ्य इन्' इति (उणादि) सूत्रेण निष्पन्नः काशि... कारात्—' इति ङीविकल्पे रूपद्वयमिति ... । तथा च ... श्रेष्ठा दीर्घराजी निरर्गं च नप ... । काशी ... वाराणसी' इति ॥

कृतं नामेति। नामेच्छया मिषमात्रमधत्त। वस्तुतस्तु लोकानां दु:खं दृष्ट्वारुदत्, ननु रुद्रनामेच्छयेत्यर्थः। यत् यतः स रुद्रः ता पुरीं संसारसागरतरीं संसारसमुद्रतारणनौकां मोक्षदायिनीमसृजत्। काशीमागतस्य संसारदु:खानि पराभवं कर्तुं न शक्नुवन्ति। मोक्ष एव भवतीति भावः। पुरा रोदिति, 'पुरि लुङ् चास्मे' इति लट् ॥

वाराणसी निविशते न वसुंधरायां
तत्र स्थितिर्मखभुजां भुवने निवासः।
तत्तीर्थमुक्तवपुषामत एव मुक्तिः
स्वर्गात्परं पदमुदेतु मुदे तु कीदृक् ॥११६॥

वाराणसीति ॥ हे भैमि, वाराणसी वसुधरायां न निविशते न विद्यते। तत्र मखभुजां देवानां या स्थितिः सा भुवने स्वर्गलक्षणे निवासः। तत्र या स्थितिः लोकानां सा देवानां भुवने स्वर्गे निवास इति वा। स्वर्ग एव काशी न तु भूमिरित्यर्थः। अत एव काश्या स्वर्गरूपत्वादेव हेतोस्तस्मिन्काशीलक्षणे तीर्थे तत्संबन्धिनि मणिकर्णिकादौ तीर्थे मुक्तवपुषां त्यक्तकलेवराणां नृणां मुक्तिः मोक्षो भवति। यदि काशी तीर्थमात्रमेव स्यात् न स्वर्गः तर्हि तत्र त्यक्तशरीराणां नृणां स्वर्गलक्षणमेव फलं भवेन्न तु मुक्तिः मुक्तिस्तावद्भवतीति पुराणप्रामाण्यादवसीयते। अन्यथा स्वर्गात्परमधिकं मुदे मुक्तिव्यतिरिक्तहर्षार्थं कीदृक् तु पुनः पदं स्थानं, कीदृग्वा हेतुः उदेतु उत्पद्यताम्। अपि तु मुक्तिव्यतिरिक्तमन्यन्नास्तीत्यर्थः। भूलोके तीर्थादौ मृतानां सुखाय स्वर्गाप्तिः फलम्। इयमपि अन्यभूतीर्थतुल्या चेद्भवेत् तर्हि अत्रापि मृतानां स्वर्ग एव ननु मुक्तिः। मुक्तिस्तावद्भवति। तस्मात्स्वर्गरूपैवेयम्। स्वर्गेऽपि त्यक्तदेहानां तदधिकं मुक्तिलक्षणं फलं युक्तमिति भावः। एतन्महिमा काशीखण्डादौ पुराणे ज्ञातव्यः ॥

सायुज्यमृच्छति भवस्य भवाब्धियाद-
स्तां पत्युरेत्य नगरीं नगराजपुत्र्याः।
भूताभिधानपटुमद्यतनीमवाप्य
भीमोद्भवे भवतिभावमिवास्तिधातुः ११७

सायुज्यमिति ॥ हे भीमोद्भवे भैमि, भवाब्धि संसारसमुद्रस्तस्य यादो जन्तुः नगराजपुत्र्याः पार्वत्याः पत्युः भवस्य सायुज्यं ऐक्यमिच्छति प्राप्नोति। किं कृत्वा—तां नगरीमेत्य प्राप्य। सह युनक्तीति सयुक् तस्य भावः सायुज्यम्। किंभूताम्—भूतस्य सत्त्वस्य तारकमन्त्रस्य अभिधाने उपदेशे समर्थाम्। क इव—अस्तिधातुः 'अस भुवि' इति धातुः भूताभिधानपटुमतीतकालार्थाभिधानसमर्थामद्यतनीं लुङ्विभक्तिं प्राप्य भवतिभावमिव। 'अस्तेर्भूः' इत्यनुशासनाद्भूधातुत्वं यथा प्राप्नोति। अद्यतनीति लुङ्विभक्तेः कौमाराणां संज्ञा। देहान्ते देव परं तारकं मन्त्रोपदिशतीति भवाब्धियादसश्च भवसायुज्यं युक्तम् ॥

निर्विश्य निर्विरति काशिनिवासि भोगा-
न्निर्माय नर्म च मिथो मिथुनं यथेच्छम्।
गौरीगिरीशघटनाधिकमेकभावं
शर्मोर्मिकञ्चुकितमञ्चति पञ्चतायाम् ११८

निर्विश्येति ॥ काश्यां निश्चयेन वसतीत्येवंशीलं काशीनिवासि मिथुनं स्त्रीपुंसयुग्मं कर्तृ मिथो रहसि परस्परं निर्विरति वैराग्यरहितं सानुरागं यथा तथा यथेच्छं यावदभिलाषं भोगान्स्रक्चन्दनादीन्निर्विश्यानुभूय। तथा—मिथः यथेच्छं नर्म वचनविहारादिक्रीडां च यावज्जीवं निर्माय विधाय पञ्चतायां देहान्तसमये अर्धकायसंयोजनरूपाद्गौरीगिरीशयोर्घटनादप्यधिकं शर्मोर्मिकञ्चुकितं सुखपरम्परासंवलितमेकभावं तादात्म्यमञ्चति प्राप्नोति। शिवयोर्हि संयोगे शरीरद्वैतं स्फुरति, काशीवासिमिथुनस्य शिवतादात्म्यात्तदपि नास्तीत्याधिक्यम्। स्वर्गादिसुखपरित्यागं ध्यानादियोगं च विना काशीनिवासमात्रेण परमानन्दरूपब्रह्मसायुज्यं भवति। तस्मात् सर्वाभिलाषसिद्ध्यर्थमेनं वृणीष्वेति भावः ॥

न श्रद्दधासि यदि तन्मम मौनमस्तु
कथ्या निजामृतमयैव तवानुभूत्या।
न स्यात्कनीयसितरा यदि नाम काश्या
राजन्वती मुदिरमण्डनधन्वना भूः ॥११९॥

नेति ॥ हे भैमि, यदि काश्याः स्वर्गापेक्षयाधिकवर्णनेन मद्वचने न श्रद्दधासि न विश्वसिषि तर्हि मम मौनमस्तु। तर्हि तव मौनित्वे काशीमहिमानं का कथयिष्यतीत्यत आह—मुदिराणां मेघानां मण्डनं धन्व यस्य तेनेन्द्रेण राजन्वती सौराज्यवती भूः अमरावती काश्याः सकाशाद्यदि नाम चेत्कनीयसितरा अल्पीयसितरा हीनतरा न स्याच्च भवेत्तर्हि तव निजया आत्मीयया आप्ततमयातितरां हितया अनुभूत्यानुभवेनैव कथ्या कथनीया। काशीतः स्वर्गभूमिरतिहीनेत्यस्मिन्नर्थे तवानुभव एव प्रमाणमित्यर्थः। एतद्वरणेन काशीमनुभूय काश्यमरावत्योर्विशेषं ज्ञास्यसि। तस्मादेनं वृणीष्वेति भावः। अतिशयेन अल्पा कनीयसी इति ईयसुनि 'युवाल्पयोः कन्' इति कन्नादेशोऽतितरां कनीयसी कनीयसितरा इति 'घरूप–' इत्यादिना ह्रस्वः। काश्याः, 'पञ्चमी विभक्ते' इति पञ्चमी ॥

ज्ञानाधिकासि सुकृतान्यधिकाशि कुर्याः
कार्यं किमन्यकथनैरपि यत्र मृत्योः।
एकं जनाय सततामयदानमन्य-
द्धन्ये वहत्यमृतसत्रमवारितार्थि ॥ १२० ॥

ज्ञानेति ॥ हे धन्ये, त्वं ज्ञानेनाधिका उत्कृष्टासि ईदृशी काचिद्विदुषी नास्ति तस्मात्त्वं अधिकाशि काश्यां सुकृतानि फलपरिचयांशानि पुण्यानि कुर्याः। अन्यकथनैरपि 'एवंविधा एवंविधा काशी' इति प्रत्येकं काशीमाहात्म्यकथनेन किं कार्यं किं प्रयोजनम्। काशीमाहात्म्यकथनेऽन्यमाहात्म्यकथनैः किमपि प्रयोजनं नास्तीत्यर्थः। अन्यस्य वस्तुनः कथनैरिति वा। यत्र काश्यां मृत्योः सकाशाज्जनाय सततं सर्वदा अभयदानं एकममृतमयं मोक्षरूपं सत्रं वहति धत्ते। न वारिता अर्थिनो उत्तमाधमा यत्र एवंभूतमन्यद्द्वितीयममृतमन्नमुदकरूपं सत्रं नगरी वहति धत्ते। यत्र स्थिता [illegible] च [illegible] भवति [illegible] नास्तीति। अन्यत्र [illegible] भवति, अत्र तु [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]' [illegible]। [illegible]।

भूभर्तुरस्य रतिरेधि मृगाक्षि मूर्ता
सोऽयं तवास्तु कुसुमायुध एव मूर्तः ।
भातं च ताविव पुरा गिरिशं विराद्ध-
माराद्धुमाशु पुरि तत्र कृतावतारौ ॥१२१॥

भूभर्तुरिति ॥ हे मृगाक्षि, अस्य भूभर्तुः मूर्ता साक्षाद्रतिः कामप्रिया एधि भव । सोऽयं नृपस्तव मूर्तः शरीरधारी कुसुमायुध एवास्तु भवतु । त्वय्यस्य रतिबुद्धिर्भवतु, अस्मिंश्च तव कामबुद्धिर्भवत्वित्यर्थः । अथ च शरीरधारिणी प्रीतिरेव भव । अयं च तव मदनोदयकारित्वान्मूर्तोऽनुराग एव भवतु । परस्परस्मिन्नतितरामनुरक्तौ भवेतामित्यर्थः । युवां ताविव रतिकामाविव भातं शोभेताम् । किंभूतौ युवाम्—पूर्वं विराद्धं प्रकोपितं गिरिशमाशु आराद्धुं तदीयं क्रोधं परिचर्यया शीघ्रमपनेतुं तत्र तस्यां पुरि काश्यां कृतावतारौ कृतनिवासौ । अतिसुन्दरौ युवां दृष्ट्वा काशीस्थो लोक एवमेव संभावयत्वित्यर्थः । अवतीर्यतेऽनेनेत्यवतारो देहः । कृतो धृतो देहो याभ्यामिति वा । 'अवेतॄस्त्रोः—' इति करणे घञ् । एवमन्यत्रापि ज्ञेयम् ॥

कामानुशासनशते सुतरामधीती
सोऽयं रहोनखपदैर्महतु स्तनौ ते ।
रुष्टाद्रिजाचरणकुङ्कुमपङ्कराग-
संकीर्णशंकरशशाङ्ककलाङ्ककारैः ॥१२२॥

कामेति ॥ हे भैमि, कामानुशासनस्य वात्स्यायनादिशास्त्रस्य शते सुतरां अधीतमध्ययनमस्यास्तीत्यधीती सोयं राजा रहः नखपदैस्ते स्तनौ महतु पूजयतु । कीदृशैः—रुष्टायाः क्रुद्धाया अद्रिजायाश्चरणयोः कुङ्कुमपङ्करागः कुङ्कुमलौहित्यं तेन संकीर्णाया मिश्रितायाश्चरणपतितस्य शंकरस्य चरणाघातवशेन कुङ्कुमसंबन्धालोहिताया शशाङ्ककलायाश्चन्द्रकलाया अङ्ककारैः प्रतिमल्लैः । अङ्कं द्वन्द्वयुद्धं कुर्वन्तीत्यङ्ककाराः । वक्रत्वादारक्तत्वाच्च तत्सदृशैः । एन [illegible] भावः । 'कलाङ्कुरान्.' इति वा पाठः । अधीतमनेनेत्यधीती, इष्टादिभ्यश्च' इतीनि । तद्योगे शासनशते इत्यत्र 'क्तस्येन्विषयस्य कर्मण्युपसंख्यानम्' इति सप्तमी ॥

पृथ्वीश एष नुदतु त्वदनङ्गताप-
मालिन्य कीर्तिचयचामरचारुचापः ।
संग्रामसंगतविरोधिशिरोधिदण्ड-
खण्डिप्रचुरशरसंभ्रमरम्यतापः ॥ १२३ ॥

पृथ्वीश इति । एष पृथ्वीशस्त्वामालिङ्ग्य त्वदनङ्गतापं त्व-[illegible] सदृशत्वर, त्वद्विषयं स्मरं वा त्वदीयं पृथक्कृत्य त्वदनुर-[illegible] नुदतु हरतु । किंभूतः—कीर्तिश्चामरमनुपकत्वात् कीर्तिच-[illegible] चारु चापं यस्य सः । तथा—[illegible] विरोधिनो [illegible] शिरोधिदण्डा [illegible] शराः [illegible] [illegible] प्रतापो यस्य । [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

नेन तापशान्तिराश्चर्यकारिणी । अतिधनुर्धरस्य चापे चामरं [illegible] वति । 'शिरोधिः कंधरेत्यपि' इत्यमरः ॥

वक्षस्त्वदुग्रविरहादपि नास्य दीर्णं
वज्रायते पतनकुण्ठितशत्रुशस्त्रम् ।
तत्कन्दकन्दलतया भुजयोर्न तेजो
वह्निर्नमत्यरिवधूनयनाम्बुनापि ॥ १२४ ॥

वक्ष इति ॥ तव उग्रो दुःसहो विरहो वियोगानलस्तस्मादपि न दीर्णं अस्य वक्षः वज्रायते वज्रवदाचरति अविदीर्णत्वाद्वज्रमतिकठिनं भवति । यतः—पतनेन कुण्ठितानि भग्नानि शत्रुशस्त्राणि यस्मिन् । कुलिशमपि वह्निसंबन्धाद्विदीर्णं न भवति । पतनकुण्ठितशत्रुशस्त्रं च भवति । अस्मादेतद्वक्षो वज्रतुल्यम् । [illegible] च हीरकवदाचरति । हीरकोऽपि वह्निसंबन्धान्न स्फुटतीति प्रसिद्धिः । शस्त्राणि च कुण्ठयति । 'पृथिव्यां यानि रत्नानि ये चान्ये लोहजातयः । तानि वज्रेण लिख्यन्ते वज्रं नान्येन लिख्यते' इत्यादि ज्ञातव्यम् । सामुद्रिकलक्षणयुक्तमेतद्वक्ष इत्यर्थः । अत एव एतस्य भुजयोस्तद्वक्षोलक्षणो यः कन्दो मूलं तस्य कन्दलो नवाङ्कुरौ तयोर्भावस्तत्ता तया वज्रीभूतवक्षःस्थलमूलप्रकाण्डतया हेतुना भुजसमुत्पन्नस्तेजोवह्निः प्रतापरूपोऽग्निः अरिवधूनां नयनाम्बुना नेत्रबाष्पेणापि न नमति न शाम्यति । विद्युद्वह्नेरम्बुना शान्त्यभावात्कारणगुणानां च कार्ये समवायात् विद्युद्रूपस्य स्थललक्षणस्य भुजकारणस्य गुणोऽद्भिः शान्त्यभावलक्षणः तत्कार्यभूते प्रतापाग्नावपि वर्तते । यतः स वैरिवनितास्रुणापि न शाम्यतीति युक्तं वक्षसो वज्रत्वम् । अतिकठिनवक्षःप्रभवबाहुसमुत्पन्नोऽयुग्मो यस्य प्रतापो वैरिणो हत्वापि न शाम्यति । वैरिविषये निष्कृपोऽयमिति भावः । त्वदुग्रविरहविदारितहृदयावस्थमेनमनुगृहाणेति भावः । 'कन्दलं तु कपाले स्यादुपरागे नवाङ्कुरे' इति विश्वः ॥

किं न द्रुमा जगति जाग्रति लक्षसंख्या-
स्तुल्योपनीतपिककाकफलोपभोगाः ।
स्तुल्यस्तु कल्पविटपी फलसंप्रदानं
कुर्वन्स एष विबुधानमृतैकवृत्तीन् ॥१२५॥

किमिति ॥ तुल्यः समान उपनीतो दत्तः पिकानां कोकिलानां काकानां फलैः कृत्वा उपभोगो जीवनवृत्तिर्यैस्तथाविधा [illegible] लक्षसंख्या द्रुमाः जगति भुवनमध्ये किं न जाग्रति [illegible] अपितु तिष्ठन्त एव, परं वर्णनीया न भवन्तीत्यर्थः । [illegible] तत्कृत्तीन्सुधाजीविनो विबुधान्देवान्फलसंप्रदानं [illegible] दानपात्रं कुर्वन्स एष कल्पविटपी स्तुत्यः स्तोतुमर्हः । [illegible] त्वेन कल्पवृक्षः पुरः स्थित इव एष इत्यभिनयनिर्देशः । [illegible] नीयानामुत्तमफलवृत्तीनां पिकानां हीनजातीयानां [illegible] काकानां च तुल्यदानात्सामान्यापादनादतिमूर्खत्वाद्[illegible] स्तुत्याः । कल्पवृक्षस्तु [illegible] दैवत्य [illegible] [illegible] विशेषज्ञत्वात्स्तोतुमर्हः इत्यर्थः । [illegible] तेषु मूर्खेषु च तुल्यदानात्[illegible]

[illegible]

राजानः कति न सन्ति, परं यद्यैक्यवृत्तीनयाचितवृत्तीन्वा मोक्षैकवृत्तीन्मुमुक्षून्वाऽऽत्मादिदानपात्रं कुर्वन्नतिवितरणशीलत्वात्कल्पवृक्षतुल्यः काशीश्वर एव विशेषज्ञः स्तोतव्य इति भङ्ग्याभिहितम्। सर्वनृपाधिकः सर्वेभ्यो दाता पण्डितश्चायं तस्मादेनं वृणीष्वेति भावः । 'द्वे याचितायाचितयोर्यथासंख्यं मृतामृते' 'अमृतं यज्ञशेषे स्यात्' इत्यमरः ॥

अस्मै करं प्रवितरन्तु नृपा न कस्मा-
दस्यैव तत्र यदभूत्प्रतिभूः कृपाणः ।
दैवाद्यदा प्रवितरन्ति न ते तदैव
नेदं कृपा निजकृपाणकरग्रहाय ॥ १२६ ॥

अस्मा इति ॥ सर्वे नृपाः अस्मै नृपाय करं बलिं कस्मात्कथं न प्रवितरन्तु प्रयच्छन्तु । अथ च—दासभूतत्वात्स्वामिनेऽस्मै हस्तं कथं न वितरन्तु। दासेन हि स्वामिने हस्तो दीयते । यद्यस्मात् तत्र द्विविधेऽपि करदाने कृपाणः खड्गः अस्यैव प्रतिभूरभूत्। ते राजानो दैवाद्विनाशकाले विपरीतदैववशाद्यदा न द्विविधमपि करं प्रवितरन्ति ददति तदा निजस्य कृपाणस्य हस्तेन धारणाय इदं कृपा अस्य कृपा नैव भवति, तदा क्रुद्धः सन् खड्गतोलनेन तान्निहत्य बलात्करं गृह्णात्येव । तदैवेत्यविलम्बार्थ एवकारो वा । हस्ते गृहीतखड्गमेनं दृष्ट्वा भीताः सन्तस्ते बलिमस्मै प्रयच्छन्ति । अथ च—दासा भूत्वा हस्तदानं प्रयच्छन्ति । उभयविधकरदाने तत्र खड्गस्य प्रतिभूत्वात्ते चेन्न प्रयच्छन्ति तर्हि त्वत्त एवोभयविधं करं गृह्णामीत्युक्त्वा बलात्करं गृह्णातीति भावः । लोके ऋणी चेन्न प्रयच्छति तदा बलात्कारेण लग्नक एव गृह्यते । अस्य कृपा इति षष्ठीसमासः ॥

एतद्बलैः क्षणिकतामपि भूखुराग्र-
स्पर्शायुषां रयरसादसमापयद्भिः ।
इत्येकेवलनभःक्रमणप्रवाहै-
र्वाहैरलुप्यत सहस्रदृगर्वगर्वः ॥ १२७ ॥

एतदिति ॥ एतद्बलैरेतस्य सैन्यभूतैर्वाहैरश्वैः सहस्रदृगिन्द्रः तस्य अर्वाश्च उच्चैःश्रवास्तस्य गर्वः खुराग्रैर्भूमिं न स्पृशामि, गगने चरामि, देववाह्यश्च मादृशोऽन्यो न विद्यत इत्येवंरूपः अलुप्यत लुप्तो विनाशितः । किम्भूतैर्वाहैः—भुवः खुराग्रैः कृत्वा यः स्पर्शस्तद्रूपाणि यान्यायूंषि स्थितयस्तेषां क्षणिकतामपि क्षणमात्रं या स्थापिता तामपि रयरसाद्वेगातिनिर्भरादसमापयद्भिः । क्षणमात्रमपि खुराग्रैर्भूमिमस्पृशद्भिरित्यर्थः । तथा—इत्येकेवलैः येषां तादृगन- [illegible] केवलं नभःक्रमणप्रवाहा गगनगमनपरम्परा येषाम् । वेगवशादन्तरिक्षभूगमने । केवलं नभसि क्रमणं येषां तेषां वायूनां प्रवाहा इव । [illegible] ते वायुवत् [illegible] । वायो [illegible] [illegible] । 'सहस्रदृगर्वगर्वः' इति पाठे सुगमतानित्यर्थः ।

१ [illegible] इति पाठः ।

तद्वर्णनासमय एव समेतलोक-
शोभावलोकनपरा तमसौ निरासे ।
मानी तया गुणविदा यदनादृतोऽसौ
तद्भूभृतां सदसि दुर्यशसेव मम्लौ ॥ १२८ ॥

तद्वर्णनेति ॥ तस्य काशीश्वरस्य वर्णनासमय एव समेताः समागता लोका नूतनराजलोकास्तेषां शोभा तस्या अवलोकनपरा असौ भैमी तं काशीश्वरं निरासे निराचकार । अन्यावलोकनेनैव निराकरणं जातमित्यर्थः । तया गुणविदातिविदुष्या भूभृतां सदसि राजसभायां यद्यस्मान्मानी अभिमानवान् असावनादृतोऽवज्ञातः, तत्तस्माद् दुर्यशसेवाकीर्त्येव मम्लौ । लज्जावशात्कालिमानं प्राप्त इत्यर्थः । गुणिना हि राजसमक्षं कृताऽवज्ञाभिमानिनो दुर्यशसे भवति, न तु मूर्खेण कृता । निरासे, 'उपसर्गादस्यत्यूह्योः' इति तङ् । 'परासे' इति क्वचित्पाठः ॥

सानन्तानाप्यतेजःसखनिखिलमरुत्पार्थिवान्दिष्टभाज-
श्चित्तेनाशाजुषस्तान्सममसमगुणान्मुञ्चती गूढभावा ।
पारेवाग्वर्तिरूपं पुरुषमनु चिदम्भोधिमेकं शुभाङ्गी
निःसीमानन्दमासीदुपनिषदुपमा तत्परीभूय भूयः ॥

सेति ॥ सा भैमी एवंभूतं नललक्षणं पुरुषमनु लक्ष्यीकृत्य भूयोऽतिशयेन बहु अत्यर्थं तत्परीभूय नल एव तात्पर्यं यस्या एवंविधा भूत्वा उपनिषदो रहस्यभूतायाः श्रुतेरुपमा यस्या एवंविधा उपनिषत्तुल्या आसीत् । किम्भूता सा—तेजसः सखायस्तेजःसखाः तेजस्विनो निखिलाः सकला मरुतश्च देवाः पार्थिवाश्च राजानस्तानाप्य प्राप्य एतत्समीपं गत्वा समं युगपत्त्यजन्ती । यतो—गूढभावा गूढाशया नलविषयमनुरागं गोपायन्ती । किम्भूतांस्तान्—अनन्तानसङ्ख्यानान् [illegible] । तथा—दिष्टभाजः स्वयंवरकाले समागतान्दैवभाजो बहुसंपदो वा । तथा—चित्तेन चेतसा आशाजुषो भैमीप्राप्त्यभिलाषिणः स्वस्त्यभिलाषिणः । तथा—असमगुणानतुल्यसौन्दर्यादिगुणान्परस्परातुल्यानधिकान् । पुनः किम्भूता सा—शुभाङ्गी सुन्दरी । किम्भूतं पुरुषम्—पारेवाग्वर्तिरूपम् । वाचः पारे परतीरे वर्तमानरूपं वागगोचरो वर्णयितुमशक्यं सौन्दर्यं यस्य । अतिसुन्दरम् । तथा—चिदम्भोधिं ज्ञानसमुद्रं सकलशास्त्रपारगम् । तथा—निःसीमानन्दमपरिमितानन्दं, सदोत्साहशक्तियुक्तं, भैमीप्राप्तिनिश्चयाद्वा निःसीमानन्दम् । एकं मुख्यम् । निःसीमानन्दं यथा तथा तत्परीभूयेति वा । समं प्राप्येति वा । समनाशाजुष इति वा । यदा राज्यलक्ष्म्या सह [illegible] पुरुषविशेषणं वा । उपनिषदपि—अनन्तेनाकाशेन [illegible] त्याम् । तथा—दिष्टभाजः कालम् [illegible] चित्तेन मनसा सम [illegible] आशाजुषो दिग्भाजो दिग्वर्तिनः [illegible] । तथा—[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

निजामयोध्यामपि पावनीमयं
भवन्मयो ध्यायति नावनीपतिः ॥ ५ ॥

वृणीष्वेति ॥ गौरत्वलक्षणेन वर्णेन सुवर्णकेतकीप्रसूनस्य गौरत्वलक्षणाद्वर्णादद्दत प्रेमास्पदीकृतं तस्मादधिक वा अतिगौर सुकुमारशरीरमृतुपर्णनामानं नृप त्व वृणीष्व । अयं अवनीपतिः भवन्मयस्त्वदेकचित्त सन् निजामात्मीया परम्परागतां पावनीं पवित्रीकरणशीलामयोध्यां मुक्तिपुरीमपि न ध्यायति न स्मरति । परमानन्दरूपत्वान्मुक्तेः सकाशादपि तव प्राप्तिरनन्ताधिकेत्यर्थः । अन्योऽपि विलासी गुणवतीमपि निजां प्रियामचिन्तयन्नन्यामेव ध्यायतीत्युक्ति । त्वय्यतितरामनुरक्तोऽयमतेनं वृणीष्वेति भाव । वर्णात्, 'पञ्चमी विभक्ते' इति पञ्चमी । भवन्मय, 'सर्वनाम्नो वृत्तिमात्रे–' इति पुंवद्भावः ॥

न पीयतां नाम चकोरजिह्वया
कथंचिदेतन्मुखचन्द्रचन्द्रिका ।
इमां किमाचामयसे न चक्षुषी
चिरं चकोरस्य भवन्मुखस्पृशी ॥ ६ ॥

नेति ॥ हे भैमि, चकोरजिह्वया एतस्य ऋतुपर्णस्य मुखमेव चन्द्रस्तस्य चन्द्रिका प्रसन्नतारूपा ज्योत्स्ना कथंचित्केनापि प्रकारेण न पीयतां नाम । चकोरजिह्वया सत्यचन्द्रचन्द्रिका पीयते, इयं त्वलौकिकमुखचन्द्रिकेति पीयतां मा वा । अत्रास्माकमौदासीन्यमित्यर्थः । परंतु चिरं भवन्मुखस्पृशी त्वदीयमुखसेवनतत्परे चकोरस्य चक्षुषी इमामेतन्मुखचन्द्रचन्द्रिकां किमिति नाचामयसे पाययसे । अपि तु पाययस्व । अलौकिकत्वात्ताद्दग्रसाभावाच्चकोरजिह्वया पानेऽकृतेऽपि तथा सुन्दरत्वाद्वर्णनायामस्मदादीनामशक्यत्वेऽपि ताद्दगाह्लादकत्वस्य सौन्दर्यस्य च प्रत्यक्षेण द्रष्टुं शक्यत्वादेतन्मुखचन्द्रचन्द्रिकां चक्षुषी पाययस्वेत्यर्थः। अथ च चकोरजिह्वया भवन्मुखसेवाया अकृतत्वादेतन्मुखचन्द्रचन्द्रिकापानं कर्तुमशक्यमिति युक्तम् । तदीयचक्षुर्भ्यां तु चिरकालमुचितस्य भवन्मुखस्य सेवनात्तयोरेतन्मुखचन्द्रचन्द्रिकापानं युक्तम् । उत्तमसेवया हि दुष्प्रापमपि वस्तु सुप्रापं भवतीत्याशयः । चिरकालमेतन्मुखकान्ति सादरं किं न पश्यसि । अपितु पश्य । एनं वृणीष्वेति भाव. । यद्वा जिह्वया अल्प एव स्वाद्ये सामर्थ्यादेतन्मुखचन्द्रचन्द्रिकायाश्चातिबहुत्वाच्चकोरजिह्वयेयं कथंचिन्न पीयतां नाम । त्वन्मुखस्पर्शोश्चकोरनेत्रयोस्तु पानं युक्तम् । अल्पीयसोरपि नेत्रयोर्भूयसो विषयस्य ग्रहणे सामर्थ्यसद्भावात् । किं पुनर्विशालयोरनयोरिति भावः । एते चकोरस्यैव नेत्रे भवन्मुखं स्पृशत इति नेत्रयो रमणीयत्वं चन्द्रिकापानयोग्यत्वं विलोकनचातुर्यं च सूचितम् । अत्राचमेः प्रत्यवसानार्थत्वात् 'गतिबुद्धि–' इत्यादिना चक्षुषोः कर्मत्वम् । 'णिचश्च' इति कर्त्रभिप्राये क्रियाफले विवक्षायामात्मनेपदे प्राप्तेऽपि 'निगरणचलनार्थेभ्यश्च' इति परस्मैपदप्राप्तेः आचामयसे इति चिन्त्यम् । एवं सति चकोरस्य चक्षुषी चिरं भवन्मुखस्पृशी वर्तेते । यतस्त्वन्मुखसेवां बहुकालं कुर्वत(र्वाते) इत्यर्थः । अत एव इमामेतन्मुखचन्द्रिकां किं न आचामयसे । सामर्थ्यात् चक्षुर्भ्यामिति शेष । इति समाधानम् । आचमनमाचाम. सोऽस्या अस्तीत्याचामवती तां करोति इत्यर्थे 'तत्करोति–' इति णिचन्तस्य लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषया प्रतिपदोक्तप्रत्ययसामान्याभावात्परस्मैपदाभाव. । निगरणादिसूत्रेणानुवृत्तपरस्मैपदसंज्ञया परस्मैपदस्य विधानात् 'संज्ञापूर्वको विधिरनित्यः' इति, परिभाषयात्र परस्मैपद न भवतीति वा । आचाम इति, 'न कम्यमिचमाम्' इति मित्त्वनिषेधाद्ध्रस्वाभावः ॥

अपां विहारे तव हारविभ्रमं
करोतु नीरे पृषदुत्करस्तरन् ।
कठोरपीनोच्चकुचद्वयीतट-
त्रुट्यत्तरः सारवसारवोर्मिजः ॥ ७ ॥

अपामिति ॥ हे भैमि, आरवेण सहिताः सारवाः सरय्वा इमे सारवाः एवंभूता ऊर्मयस्तेभ्यो जात. पृषदुत्करो बिन्दुसमूहः अपां विहारे अनेन सह जलक्रीडायां सत्यां तव हारविभ्रमं स्वस्संबन्धिहारविलासं करोतु । किंभूत.—नीरे तरन्प्लवमानः । तथा–कठोरातिकठिना पीना उच्चा त्वदीया कुचद्वयी तस्यास्तटे परिसरे त्रुट्यत्तरोऽतिशयेन त्रुट्यन्विशीर्यमाणतर. । जलक्रीडावशाद्विच्छिन्नस्त्वदीयो मुक्ताहार इव शोभताम् । अथ च–पश्यतो लोकस्य भैमीहारः किमयमिति विशिष्टां भ्रान्तिं जनयतु । विगतहारे देशे हारविलास इति विरोधश्च । अथ च—पृषदुत्करः हरिणसङ्घः क्रीडाप्रदेशे क्रीडां करोतु युक्तम् । सरयूक्रीडाप्राप्त्यर्थमेनं वृणीष्वेति भाव । 'देविकायां सरय्वां च भवे दाविकसारवौ' इत्यमरः । दाण्डिनायनादिसूत्रेण साधुः ॥

अखानि सिन्धुः समपूरि गङ्गया
कुले किलास्य प्रसभं स भन्त्स्यते ।
विलङ्घ्यते चास्य यशःशतैरहो
सतां महत्संमुखधावि पौरुषम् ॥ ८ ॥

अखानीति ॥ अस्य कुले वंशे पूर्वजैः सगरपुत्रैरिन्द्रनीताश्वहरणार्थं सिन्धुः समुद्रः पातालपर्यन्तमखानि खातः । कपिलशापदग्धानां तेषामेवोद्धरणार्थं भगीरथेनानीतया गङ्गया समपूरि पूर्णः कृत । तथा–श्रीरघुनाथेन रावणवधार्थं प्रसभं हठेन स सिन्धुः भन्त्स्यते बन्धनं नेष्यते । किलेति पुराणप्रसिद्धमेतत् । स एव इदानीमस्य यशःशतैर्विलङ्घ्यते च । सर्वे समुद्रमेव प्रतिपौरुषं किमिति कृतवन्त इत्यत आह–अहो युक्तमेतत्सतां महतां पौरुषं महतामेव संमुखं धावति प्रसरतीत्येवशीलम् । क्षुद्रान्कृपयोपेक्षत एवेत्यर्थ. । एवंविधा अस्य पूर्वजा', श्रीरघुनाथश्च यस्मि-

१ 'ल्पीयसाम्' इति जीवातुसुखावबोधानन्त. पाठः ।

१ आचामय' इति प्रयतवन् । 'हे दर्शोत्तमा मतिः । तस्याः नदोषते से 'रवरसार्–'इति लोपः' इति भट्टोजिदीक्षिताशयः । केचित्तु मा त्वन् इत चक्षुषी रणचक्षुषी भेडचक्षुषी आचामय—इति व्याचक्षते' इति तत्त्वबोधिनी । 'औ च दर्शो चवा वा मा रमा जलधिमन्दिरा' इति त्रिकाण्डशेषानुवादेन मामन्तरेण 'वे' इति संबोधनम्–इति मारम् । २ 'अत्र 'भवन्मुखस्पृशी–चकोरचक्षुषी' इति निपदे नियमो नेत्रचकोरचक्षुरेस्तरुदेशः भेदेऽभेदरूपा निदर्शनालंकारः' इति जीवातु. । ३ 'भ्रान्तिमदलंकार.' इति जीवातु. ।

युवान्तरं सा वचसामधीश्वरा
स्वरामृतन्यक्कृतमत्तकोकिला ।
शशंस संसक्तकरैव तद्दिशा
निशापतिज्ञातिमुखीमिमां प्रति ॥ १४ ॥

युवेति ॥ सा वचसामधीश्वरा सरस्वती निशाकरस्य ज्ञातिसदृशं मुखं यस्यास्तां चन्द्राननामिमां प्रति युवान्तरमन्यं वरं शशंस वर्णयामास । किंभूता—स्वरामृतेन न्यक्कृतस्तिरस्कृतो मत्तो वसन्तहृष्टः कोकिलो यया । तथा—तद्दिशस्य यस्यां दिशि वर्णनीयो युवा तिष्ठति तद्दिशा तदीयया दिशाभिमुख्येन संसक्तकरैव संबद्धहस्ता । हस्तेन तं निर्दिश्येति यावत् । सरस्वतीवाणीं माधुर्येणैवाश्रृणोत्तु राजन्यानुरागेणेति स्वरामृतपदेन सूचितम् । ईश्वरेति, 'स्थेश-' इति वरच् । अथ प्राणेश्वरीत्यादेः कथं साधुत्वम् । 'अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते' इतीशेर्वनिपि ङीब्रयोः सतोरित्यवेहि ॥

न पाण्ड्यभूमण्डनमेणलोचने
विलोचनेनापि नृपं पिपाससि ।
शशिप्रकाशाननमेनमीक्षितुं
तरङ्गयापाङ्गदिशा दृशोस्त्विषः ॥ १५ ॥

नेति ॥ हे एणलोचने मृगाक्षि, त्वं पाण्ड्यभूमण्डनं पाण्ड्यदेशस्य चूडामणिं मुकुटरत्नभूतं नृपं विलोचनेन पिपाससपि न न पश्यसि तावत् । परं पातुमिच्छस्यपि नेत्यपेरर्थः । अनुचितमेतदित्यर्थः । अधरेण तावन्न पिपाससि, परं विलोचनेनापि न पिपाससीति । द्वाभ्यां नेत्राभ्यां न पिपाससि परमेकेनापि न पिपाससीति वा । तस्मात्त्वं शशिवत्प्रकाशं प्रसन्नमाननं यस्य तं एनं नृपमीक्षितुं दृशोस्त्विषो नेत्ररश्मीनपाङ्गदिशा नेत्रप्रान्तदेशेन तरङ्गय । अतिसुन्दरमेनं कटाक्षैर्विलोकयेति भावः ॥

भुवि भ्रमित्वानवलम्बमम्बरे
विहर्तुमभ्यासपरम्परापरा ।
अहो महावंशममुं समाश्रिता
सकौतुकं नृत्यति कीर्तिनर्तकी ॥ १६ ॥

भुवीति ॥ हे भैमि, महावंशं महाकुलीनममुं समाश्रिता । एतद्वंश्येनेति यावत् । एवंविधा कीर्तिरूपा नर्तकी सकौतुकं यथा तथा धनानिलापराहित्येन नृत्यति । अहो आश्चर्यम् । (आश्चर्यं) लोकगतं कौतुकं नर्तकीगतमिति न पौनरुक्त्यम् । किंभूता—पूर्वं भ्रमित्वा । सकलं भूमण्डलं व्याप्येत्यर्थः । पश्चादवलम्बं यथा तथा अम्बरे गगने विहर्तुं चरणादाभ्यासपरम्परायां परा आसक्ता । अभ्यासपरम्परायां वा परा उत्कृष्टा । एतदीया कीर्तिर्भूलोकं पूर्वमभिव्याप्य लोकान्तरं व्याप्नोतीत्यर्थः । तेनाधनवदन्येन सदोत्साहयन्तमनुमिनोति वा । नर्तक्यपि पूर्वं भूमौ भ्रमित्वा निराधरं गगने नर्तितुमभ्यासपरा सती महान्तं वेणुमाश्रित्य वेणोरुपरि सकौतुकं नृत्यति । अथ च महान्तं पूर्ववंशमाश्रिता नर्तकीति वा । याहि इतीति भूमावपि मन्तुमति न शक्नोति सा निरवलम्बे महान्तं वेणुमाश्रित्य नृत्यतीत्यतिचित्रमित्यादि ज्ञातव्यम् । 'वंशो वेणौ कुले वर्गे पृष्ठस्यावयवेऽपि च' इति विश्वः ॥

इतो भिया भूपतिभिर्वनं वना-
दटद्भिरुच्चैरटवीत्वमीयुषी ।
निजापि सावापि चिरात्पुनः पुरी
पुनः स्वमध्यासि विलासमन्दिरम् ॥१७॥

इत इति ॥ इत अस्माद्राज्ञः सकाशाद्भिया भयेन वनाद्वनान्तरमटद्भिर्गच्छद्भिर्भूपतिभिः उच्चैरतिशयेन अटवीत्वमरण्यानीत्वमीयुषी प्राप्ता सा प्रसिद्धा निजा स्वीयापि पुरी चिराद्वनान्तरभ्रमात्पुनरध्यासि (वापि) प्राप्ता । तथा—पुर्यां स्वीयं विलासमन्दिरं रतिगृहं पुनरप्यधिष्ठितम् । वनकुञ्जैवेत्यर्थः । राज्यभ्रंशदशापेक्षयानेकवारं तत्रागत्य पुनरन्यत्र गत्वा पुनस्तत्रागच्छन्तीत्यर्थः । अनेन वैरिनगराण्युद्वासितानीति भावः । 'उपेयिवान्-' इत्यत्र सूत्रे उपसर्गस्यातन्त्रत्वादीयुषीत्यत्र क्वसुः ॥

आसीदासीमभूमीवलयमलयजालेपनेपथ्यकीर्तिः
सप्ताकूपारपारीसदनजनघनोद्गीतचापप्रतापः ।
वीरादस्मात्परः कः पदयुगयुगपत्पातिभूपातिभूय-
श्चूडारत्नोडुपत्नीकरपरिचरणामन्दनन्दन्नखेन्दुः ॥ १८ ॥

आसीदिति ॥ हे भैमि, अस्माद्वीरात्पर उत्कृष्टः अन्यो वा क आसीद्वा । अपि तु एवंविधोऽयमेव, न त्वन्यः कश्चिदित्यर्थः । किंभूतः—सीमां समुद्रलक्षणां आ अभिव्याप्य सीमासहितं भूवलयं तस्य मलयजालेपनेपथ्यं चन्दनाङ्गरागरूपं नेपथ्यं भूषणं तदिव कीर्तिर्यस्य । यदीयकीर्तिचन्दनधवलितसमुद्रमण्डितमण्डलम् । तथा—सप्तानामकूपारपाराणां समुद्रपरतीराणां समाहारः सप्ताकूपारपारी सैव सदनं निवासस्थानं यस्य सप्तसमुद्रपरतीरवासी यो जनो लोकस्तेन घनमविच्छिन्नं उद्गीत उच्चैर्गीयमानश्चापप्रतापो यस्य, चापश्च प्रतापश्च वा यस्य सः । तथा—पदयुगे चरणयुगले युगपत्समकालमेव पातिनः पतनशीला नमस्कारकारिणो भूपालेषां अतिभूयांसि निरन्तराणि यानि चूडारत्नानि तान्येव वर्तुलत्वादुडुपत्न्यो नक्षत्ररूपाश्चन्द्रस्त्रियस्तासां कराणां किरणानां परिचरणं सर्वतः संचरणं तेन । अथ च तासां हस्तैर्यत्परिचरणं चरणसेवा तया कृत्वा अमन्दं नन्दन्तोऽनितरां समृद्धकान्तयो नखा एवेन्दवश्चन्द्रा यस्य । चरणपतितसकलराजशिरोमणिकिरणसंवर्धितनखकान्तिः । यदास्त्री प्रतापवानत एव सर्वनृपतिवन्द्यचरण एतादृशः कोऽपि नास्ति तस्मादेनं वृणीष्वेति भावः । अन्योऽपि पत्नीकरकृतचरणसंवाहनेन नन्दति ॥

भङ्गाकीर्तिमर्षीमलीमसतमप्रत्यर्थिसेनाभट-
श्रेणीतिन्दुककाननेषु विलसत्यस्य प्रतापानलः ।

---

१ '[illegible]' इति जीवातुः । २ [illegible] [illegible] इति जीवातुः ।

अयमिति ॥ अयं कलिङ्गदेशाधिप आयातः किल श्रूयते इति ईरयन्तीति ईरिणः पौरास्तेषां वाक् तस्याः सकाशाद्भयं तस्माद्धेतोः अस्य रिपुः यत् वनमयात्पलाय्य गतवान् तद्युथा । रिपुरिति जात्येकवचनम् । वैरथ्ये हेतुमाह—तान्येव अय समायात इत्येवंरूपाण्यक्षराणि यासु ताः श्रुताः शुकैरेवाकर्णितास्तस्य एतदीयरिपोः उत्स्वापगिरोऽतिशयितनिद्राप्रलापवाचः एकस्याप्यक्षरस्य व्यत्यासं विना पठद्भिः शुकैर्वनेऽपि स रिपुरत्रासि भीषितः । पलाय्य वने गतानामपि रिपूणामुत्स्वप्नप्रलपितास्ता गिरो बहुशः पठद्भिः शुकैर्वनेऽपि त्रासिता वैरिणः स्थातुं न शक्नुवन्तीत्यर्थः । अतिशूरोऽयमिति भावः ॥

इतस्त्रसद्भिर्द्रुतभूभृदुज्झिता
प्रियाथ दृष्ट्वा वनमानवीजनैः ।
शशंस पृष्टाद्भुतमात्मदेशजं
शशित्विषः शीतलशीलतां किल ॥ २६ ॥

इत इति ॥ इतः अस्माद्राज्ञः सकाशात्त्रसन्तो भीताः अत एव विद्रुताः पलायिताः भूभृतो राजानस्तैः परित्यक्ता प्रिया स्वस्वप्राणेश्वरी वनमानवीजनैर्भिल्लीजनैर्दृष्टा । अथ पश्चादात्मदेशजं अद्भुतं पृष्टा सती भवत्या देशे किंपूर्वमिति, शशित्विषश्चन्द्रस्य शीतलशीलतां किल प्रसिद्धं हिमस्वभावत्वमेव स्वदेशजातमाश्चर्यं शशंसाकथयत् । स्वदेशे वियोगाभावाच्चन्द्रकराणां शीतलत्वं, वने च वियोगादुष्णत्वमित्यर्थः । प्रियेति जात्येकवचनम् । भर्तृत्यक्ता वियोगज्वरभराक्रान्ता सती वने चन्द्रकान्तिमुष्णामनुभवतीत्यर्थः ॥

इतोऽपि किं वीरयसे न कुर्वतो
नृपान्धनुर्बाणगुणैर्वशंवदान् ।
गुणेन शुद्धेन विधाय निर्भयं
तमेनमुर्वीवलयोर्वशी वशम् ॥ २७ ॥

इत इति ॥ हे भैमि, त्वं इतोऽपि राज्ञः सकाशात् किमिति न वीरयसे शूरा न भवसि । अपितु तस्मादपि शूरा भव । किं वीरा न भवसि अपि तु वीरा भवस्येवेति वा । किंभूतादितः नृपाञ्शत्रून् धनुश्च बाणाश्च गुणाश्च चापशरमौर्वीरूपैर्बहुभिरुपकरणैः कृत्वा वशंवदान्वश्यान्कुर्वतः । किंभूता त्वम् । उर्वीवलये उर्वशीरूपातिसुन्दरी । किं कृत्वा—तमेनं बहुभिर्धनुरादिभिरुपकरणैर्विद्विषां जेत्रं शुद्धेन केवलेन चापादिलेशसंस्पर्शरहितेन सौन्दर्यादिना गुणेन मौर्व्या च कृत्वा निर्भरमतितरामायासरहितं वा यथा तथा वशं विधाय । बहुसाधनैः पराञ्जयतोऽस्यैकेनैव साधनेन जयकरणादित्यर्थः । मौर्वीमात्रेण जयादाश्चर्यं च अयं सर्वेभ्योऽपि वीरः अस्मादपि त्वमित्यपेरर्थः । वीरयसे, 'शूर वीर विक्रान्तौ' इति चुरादिः ॥

एतद्भीतारिनारी गिरिबिलविगलद्वासरा निःसरन्ती
स्वक्रीडाहंसमोहग्रहिलशिशुभृशप्रार्थितोन्निद्रचन्द्रा ।
आक्रन्दद्भूरि यत्तन्नयनजलमिलच्चन्द्रहंसानुबिम्ब-
प्रत्यासत्तिप्रहृष्यत्तनयविहसितैराश्वसीदश्वसीच्च २८

एतदिति ॥ एतस्माद्भीतानामरीणां नारी, एतस्माद्भीता अरिनारी वा गिरिबिले पर्वतकंदरायां विगलद्वासरातिवाहितदिवसा । तथा—रात्रौ निःसरन्ती बिलाद्बहिर्निर्गच्छन्ती । तथा—तदनन्तरं स्वः स्वकीयो मदीयः क्रीडाहंस एवायमिति मोहो भ्रान्तिस्तया ग्रहिलो मदीयमेनं हंसं देहीत्याग्रहवान् शिशुस्तेन भृशं प्रार्थितो याचित उन्निद्रश्चन्द्रो यां एवंभूता सती चन्द्रदाने सामर्थ्याभावात्तदाग्रहशान्त्यभावाद्धु स्ववशाद्यस्माद्भूरि बहु आक्रन्दद्रुरोद । तस्माद्धेतोः बहुतरे नयनजले मिलत्प्रतिबिम्बरूपेण संघट्टमानो यश्चन्द्ररूपो हंसस्तस्य योऽनुबिम्बः, मिलन्यश्चन्द्रहंसस्तस्यानुबिम्बो वा, तस्य प्रत्यासत्त्या सामीप्येन मदीय क्रीडाहंसोऽयमागत इति बुद्ध्या प्रहृष्यन्तो मोदमानस्य तनयस्य पुत्रस्य विहसितैर्हासैः कृत्वा तदाग्रहशान्तेः आश्वसीदाश्वासं प्राप । परित्यक्तस्वीयसपत्नस्मरणात्क्व तव हंसः वृथैव भ्रान्तोऽसीति न्यश्वसी(स)च्च शोकनिश्वासं चामुञ्चत् । आश्वसीत्, लङि 'रुदश्च पञ्चभ्यः' इत्यपृक्तसार्वधातुकस्येडागमः । लुङि वा 'हयन्तक्षण—' इति वृद्धिनिषेधे रूपम् । न्यश्वसी(स)त्, लङि 'अड्गार्ग्यगालवयोः' इत्यपृक्तसार्वधातुकस्याडागमः ॥

अस्मिन्दिग्विजयोद्यते पतिरयं मे स्तादिति ध्यायिनी
कम्पं सात्त्विकभावमञ्चति रिपुक्षोणीन्द्रदारा धरा ।
अस्यैवाभिमुखं निपत्य समरे यास्यद्भिरूर्ध्वं निजः
पन्था भास्वति दृश्यते बिलमयः प्रत्यर्थिभिः पार्थिवैः

अस्मिन्निति ॥ हे भैमि, अस्मिन्राज्ञि दिग्विजयोद्यते सति रिपवश्च ते क्षोणीन्द्रा राजानस्तेषां दाराः प्रिया वशवर्तिनी धरा पृथ्वी अयं राजा मे पतिः स्वामी स्ताद्भूयादिति ध्यायिनी चिन्तयन्ती सती सात्त्विकेषु मध्ये कम्पलक्षणं सात्त्विकभावमञ्चति गच्छति । अन्यस्वामिसूचकं भूकम्पलक्षणं भौममुत्पातं प्राप्नोतीत्यर्थः । एवमन्याप्येवं ध्यायन्ती सती सात्त्विकं भावं प्राप्नोति । तथा—समरेऽस्यैवाभिमुखं शस्त्राघातैर्निपत्य ऊर्ध्वमूर्ध्वदेशम् । अथ च—उत्तमं स्वर्गलोकं, यास्यद्भिर्गमिष्यद्भिः प्रत्यर्थिभिः पार्थिवैः भास्वति सूर्यमण्डलमध्ये निजः स्वीयो बिलमयः पन्था दृश्यते । 'द्वाविमौ पुरुषौ लोके सूर्यमण्डलभेदिनौ । परिव्राड् योगयुक्तश्च रणे चाभिमुखो हत ॥' इति वचनात् । अथ च—सूर्ये बिलरूपो व्युत्पातश्च म्रियमाणैर्दृश्यते । अतिशूरोऽयमिति भावः ॥

विद्राणे रणचत्वरादरिगणे त्रस्ते समस्ते पुनः
कोपात्कोऽपि निवर्तते यदि भटः कीर्त्या जगत्युद्भटः
आगच्छन्नपि संमुखं विमुखतामेवाधिगच्छत्यसौ
द्रागेतच्छुरिकारयेण ठणिति च्छिन्नापसर्पच्छिराः ३०

विद्राण इति ॥ त्रस्ते भीते अत एव रणचत्वराद्रणाङ्गणाद्विद्राणे पलायिते समस्तेऽरिगणे मध्ये कोऽपि भटः शूरः कोपाद्यदि पुनः निवर्तते । यतो जगति कीर्त्या यशसा उद्भट स्यात् । असौ भटः अस्य संमुखमागच्छन्नपि विमुखतामेव विगतमुखतामधिग-

1 'अत्र [illegible]' इति जीवातुः । 2 [illegible]' इति जीवातुः ।

हित्वा दैत्यरिपोरुरः स्वभवनं शून्यत्वदोषस्फुटा-
सीदन्मर्कटकीटकृत्रिमसितच्छत्रीभवत्कौस्तुभम् ।
उज्झित्वा निजसद्म पद्ममपि तद्व्यक्तावनद्धीकृतं
लूतातन्तुभिरन्तरद्य भुजयोः श्रीरस्य विश्राम्यति॥३७॥

हित्वेति ॥ श्रीः लक्ष्मीः अद्यास्य भुजयोरन्त. मध्ये विश्राम्यति शोभते । किं कृत्वा—दैत्यरिपोर्विष्णो. स्वभवनं स्वस्य गृहं उरः हित्वा। तथा—तत् निजसद्म पद्ममप्युज्झित्वा । किंभूतमुर—लक्ष्म्या त्यक्तत्वाच्छून्यत्वलक्षणेन दोषेण स्फुटमासीदन्त· स्थिरीभवन्तो मर्कटकीटा ऊर्णनाभकीटास्तेषां करणेन निर्वृत्तं ते रचितं कृत्रिमं सितच्छत्रमिव सितछत्र मण्डलाकारं श्वेतं गर्भाण्ड(न्त) स्थापनस्थानं तद् भवंस्तद्रूपीभवन्कौस्तुभाख्यो मणिर्यत्र । किंभूतं पद्मन्—लूतातन्तुभिः मर्कटीसूत्रैर्मर्कटसदृशैः । कमलसूत्रैरित्यर्थः । व्यक्तं प्रकटमवनद्धीकृतं बद्धन् । बिसतन्तूनामेव लूतातन्तुत्वेनोक्तिः परस्परमतिदूरे द्वे अपि भवने प्रति गतागताभ्या श्रान्ता सती गृहद्वयं परित्यज्य अतिसमीपवर्तिनोरस्य भुजयोरेव भवनयो. सुखेन निषीदति । अत्रैव स्थिरा भवतीत्यर्थः । कौस्तुभस्य धवलत्वाल्लूताच्छत्रत्वेन, कमलसूत्राणां च सादृश्याल्लूतातन्तुत्वेनोत्प्रेक्षा । 'लूता स्त्री तन्तुवाये स्यात्' इत्यमरः ॥

सिन्धोर्जैत्रमयं पवित्रमसृजत्तत्कीर्तिपूर्ताद्भुतं
यत्र स्नान्ति जगन्ति सन्ति कवयः के वा न वाचंयमाः
यद्बिन्दुश्रियमिन्दुरञ्चति जलं चाविश्य दृश्येतरो
यस्यासौ जलदेवतास्फटिकभूर्जागर्ति यागेश्वरः ॥३८॥

सिन्धोरिति ॥ अयं सिन्धोर्जैत्रं समुद्रस्य जेतृ पवित्रमुज्वलं पावनं च तत्कीर्तिपूर्ताद्भुतं यशोरूपतडागाश्चर्यमसृजन्निर्ममे । यत्र कीर्तितडागे जगन्ति स्नान्ति उज्वलीभवन्ति स्नानं च कुर्वन्ति । यद्वर्णनविषये के वा कवय· स्फुटु (?) रतनार्थसार्था अपि वाचंयमा मौनिनो न सन्ति । अपि तु सर्वेपि मौनिन एव भवन्तीत्यर्थः । अथ च—के वयो जलपक्षिण के वा तापसा न सन्ति । अपि तु तडागे वहवः पक्षिणस्तापसाश्च विद्यन्ते । इन्दुः यस्य कीर्तितडागस्य विन्दुश्रियमञ्चति प्राप्नोति । यदपेक्षया चन्द्रोऽल्पीयानित्यर्थः । अथ च—महतस्तडागस्य जलबिन्दुशोभामिन्दुरञ्चति । यदीयो विन्दुरेवेन्दुरित्यर्थः । यस्य च जलमाविश्य प्रविश्येव दृश्येतरः अस्मदादिनेत्रयोरविषयभूतः असौ जगति विद्यमानः स्फटिक एव भू· यस्य स कैलास एव जा(या)गेश्वरः स्फाटिकधीदिविलिङ्गरूपी जलदेवता जागर्ति स्फुरति । समच्छायत्वाज्जले क्षिप्तः स्फटिको न दृश्यते । इयमेव स्फटिकपरीक्षा । उज्वलतरैस्तत्कीर्तिकल्लोलप्लावित इव कैलासो न दृश्यते । इन्दुर्जले चाविश्य जले प्रतिबिम्बितः सन् यदिन्दुश्रियमञ्चति वा । असौ इन्दुरेव यस्य जलमाविश्याद्दश्य. स्फटिकनिर्मितो यागेश्वरः सन् जलदेवता जागर्ति । कीर्तिमध्यपाती चन्द्रोऽपि समच्छायत्वान्न दृश्यत इत्यर्थ इति वा । यागेश्वर स्फाटिक' इति प्रसिद्धिः । समुद्राधिक्यं तु सागर पवेति स्तोतु' इति वचनात्पर्वातिरिक्ते काले समुद्रस्यास्पृश्यत्वादस्य तु सर्वदा पवित्रत्वात् । समुद्रस्य भूलोकस्यस्यैव कतिपयस्यैव जनस्य स्नानार्हत्वादस्य तु लोकत्रयस्य स्नानार्हत्वात् । तस्य वर्णयितुं शक्यत्वादस्य चाशक्यत्वात् । तस्य च चन्द्रैकसर्वस्वत्वादस्य च बिन्दुरूपचन्द्रत्वात् समुद्रे च श्रीविष्णुरूपाया जलदेवताया सुप्तत्वादत्र च यागेश्वरस्य जाग्रत्वात् । एवंविधो यशस्वी कोऽपि नास्तीति भाव । यागेश्वर इति । असौ जलदेवता जागर्ति । असौ का—या स्फटिकभूर्यागेश्वरः कैलासो जागर्तीति वा । 'वाचि यमो व्रते' इति खचि 'वाचंयमपुरंदरौ च' इति साधु. ॥

[1] [illegible] रिपु. [illegible] [illegible] [illegible] । [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] इति जीवातुः ।

अन्तःसंतोषबाष्पैः स्थगयति न दृशस्ताभिराकर्णयिष्य
न्नङ्गे नानस्तिरोमा रचयति पुलकश्रेणिमानन्दकन्दाम् ।
न क्षोणीभङ्गभीरुः कलयति च शिरःकम्पनं तन्न विद्मः
शृण्वन्नेतस्य कीर्तीः कथमुरगपतिः प्रीतिमाविष्करोति ॥३९॥

अन्तरिति ॥ यस्मात् उरगपतिः शेष. अन्त. संतोषबाष्पैरानन्दाश्रुभिः कृत्वा दृशो नेत्राणि न स्थगयत्याच्छादयति । यत·—ताभिर्दृग्भिः एतद्गुणानाकर्णयिष्यन्सन् । चक्षु श्रवस्त्वादश्रुभिर्नेत्राच्छादनेन गुणानाकर्णनशङ्कया आनन्दाश्रुभिर्दृशो नाच्छादयति । तथा—आनन्द एव कन्दो मूलं यस्यास्ता पुलकश्रेणि रोमाञ्चपङ्क्तिमपि अङ्गे न रचयति करोति । यत·—अनस्तिरोमाविद्यमानरोमा । यथा—संतोषाच्छिर.कम्पनं न करोति । यत·—क्षोणीभङ्गभीरुः यद्यहं मूर्धानं कम्पयिष्यामि तर्हि भूमिः पतिष्यतीति भिया । तस्मात्कारणादेतस्य कीर्तीः शृण्वन् शेषोऽन्त करणे समुत्पन्नां प्रीतिं कथं केनान्येन प्रकारेणाविष्करोति प्रकटयति वयं तत् न विद्म· । आश्चर्यरूपकीर्तिरयमिति भाव. । सहस्रमुखत्वाद्दृश इति बहुत्वम् ॥

आचूडाग्रममज्जयज्जयपटुर्यच्छल्यदण्डानयं
संरम्भे रिपुराजकुञ्जरघटाकुम्भस्थलेषु स्थिरान् ।
सा सेवास्य पृथुः प्रसीदति तया नासौ कुतस्त्वत्कुच-
स्पर्धागर्धिषु तेषु तान्धृतवते दण्डान्प्रदण्डानपि ४०॥

आचूडेति ॥ संरम्भे युद्धसंभ्रमे सति जये पटुरयं राजा रिपवश्च ते राजानश्च तेषा कुञ्जरघटाकुम्भस्थलेषु दूरनिखाततया स्थिरान् शल्यस्य अग्रलोहस्य संबन्धिनो दण्डाञ्छारान्प्रासान्वा आचूडाग्रं पुङ्खाग्रं मर्यादीकृत्य यदमज्जयन्निचखान सा अस्य एतत्कर्तृका त्वदीया पृथुर्महती सेवा । तया सेवया त्वं असे कुतो न प्रसीदसि । यत.—किंभूताय—तव कुचस्पर्धागर्धिषु कुचसाम्याभिलाषिषु तेषु कुम्भस्थलेषु तान्पूर्वोक्तान्प्रचण्डान्दण्डान् दत्तवतेऽपि कृतवतेऽपि । येन हि महती सेवा क्रियते तस्मै प्रसद्यते । अतिशूरोऽयं तस्मादुपेक्ष्येत्यर्थ ॥

सितश्रिया सक्थिणि लीयमानया
वितीर्णया तद्गुणसंर्गणेव सा ।
उपाहसत्कीर्तिमहत्त्वमेव तं
गिरां हि पारे निषधेन्द्रवैभवम् ॥ ४१ ॥

सितेति ॥ सा भैमी सितश्रिया त [illegible]

प्रालेयशैलश्च हिमाचलः तौ यावत् यावन्तं देशमभिव्याप्य तिष्ठत यावत्कालं तौ वर्तेते वा । एतस्य नरपतेः कीर्तिलावत्पर्यन्तं चरति भ्रमति । किंभूतौ शैलौ—पुलस्त्यगोत्रापत्ययोः रावणकुबेरयोः अवास्तु अगृहभूमिभूते अपि वास्तु भवन्तौ गृहभूमित्वं प्राप्ते उभे द्वे अपि ये हरितौ दक्षिणोत्तरे दिशौ तयोः क्रमेण श्यामत्वाच्छुभ्रत्वाच्च रोमरेखा रोमावली उत्तरीयं पूर्वकायावरणवस्त्रं तद्रूपौ । समुद्रबन्धनशिलापरम्परा दक्षिणदिशो रोमस्थानीया । हिमाचलश्चोत्तरदिग्वस्त्रस्थानीयः । तथा—प्राक्च प्रत्यक्च आशे प्राचीप्रतीच्यौ दिशौ तयोः परिवृढौ स्वामिनौ इन्द्रवरुणौ तयोः ये नगरे तयोर्यदारम्भणमारम्भस्तस्मिन् । स्तम्भयोरिव सुन्दरी मुद्रा आकारो ययोस्तौ उभावद्री उदयास्ताचलौ च यावन्तं देशमभिव्याप्य तिष्ठत । पूर्ववत् । किंभूतावद्री—प्रातःसायंसंध्ये एव रक्तत्वात्पताकारुची ताभ्यां रचिता निर्मिता शिखायां शिखरे शोणा रक्ता शोभा ययोस्तौ । पौलस्त्य इति गोत्रापत्ये गर्गादित्वाद्यञ् । वास्तूभवदिति, 'च्वौ च' इति दीर्घः । उभौ अवयवौ ययोस्ते उभय्यौ ते च ते हरितौ चेति समासे पुंवद्भाव इति वा॥

युद्ध्वा चाभिमुखं रणस्य चरणस्यैवादसीयस्य वा
बुद्ध्वाऽन्तः स्वपरान्तरं निपततामुन्मुच्य बाणावलीः ।
छिन्नं वावनतीभवन्निजभियः खिन्नं भरेणाथ वा
राज्ञानेन हठाद्विलोठितमभूद्भूमावरीणां शिरः ॥४८॥

युद्ध्वेति ॥ अनेन राज्ञा अरीणां शिरः भूमौ हठाद्बलात्कारेण विलोठितं झटिति छेदात्स्फुरद्भ्रमणमभूत् । किंभूतानामरीणाम्—अदसीयस्यामुष्यायं अदसीयस्तस्य रणस्याभिमुखं संमुखम् । प्रारम्भमभि लक्ष्यीकृत्य वा । बाणावलीः शरपङ्क्तीरुन्मुच्य मुक्त्वा युद्ध्वा वा निपतताम् । बाणपङ्क्तिवर्षणेन युद्धं कृत्वा रणभूमौ पतताममिति यावत् । अथ च—अन्तःकरणे स्वपरान्तरं स्वस्य आत्मनः परस्य चान्तरं न्यूनाधिक्यत्वतारतम्यं बुद्ध्वा वा अदसीयस्य चरणस्यैवाभिमुखं बाणावलीरुन्मुच्य निरायुधीभूय निपतताम् । एतच्चरणयोर्दण्डवन्नमस्कारं कुर्वताम् । किंभूतं शिरः—(रणसंमुखपक्षे) छिन्नं वा बाणैः खण्डितं सत् वा अवनतीभवत् नतग्रीव भूमौ पतितं सत् । तथा—(चरणपक्षे)—अथवा निजभियो भरेण स्वीयभयबाहुल्येन वा खिन्नं सत् अवनतीभवत् । (द्वितीयपक्षे—) बलाद्विलोठितं वामदक्षिणभागस्पर्शकारीकृतम् । वैरिणो यदि युध्यन्ते तर्हि म्रियन्त एव । ये तु विचारका भीरवश्च, ते शस्त्राणि परित्यज्य एनमेव शरणं गच्छन्ति जीवन्तीति । एवकारेणान्यः शरण्यो न विद्यत इति सूचितम् । अन्यदपि भाराक्रान्तं नम्रं भवति । वाशब्दः प्रत्येकविकल्पे ॥

न तूणादुद्धारे न गुणघटने नाश्रुतिशिखं
समाकृष्टौ दृष्टिर्न वियति न लक्ष्ये न च भुवि ।
नृणां पश्यत्यस्य क्वचन विशिखान्किं तु पतित-
द्विपद्वक्षःश्वभ्रैरनुमितिरसून्गोचरयति ॥ ४९ ॥

नेति ॥ युद्धकौतुकदर्शिनां नृणां मनुष्याणां दृष्टिः अस्य विशिखान् क्वचन कस्मिन्नपि तूणादुद्धारे निष्कासने उपादानकाले न पश्यतीति सर्वत्र संबन्धः । तथा—कस्मिन्नपि गुणघटने मौर्व्यासंधानकाले न । आश्रुतिशिखं कर्णाग्रं मर्यादीकृत्य समाकृष्टौ कस्मिन्नपि सम्यगाकर्षणकाले न । तथा—मोचनानन्तरं वियति कस्मिन्नपि गगनदेशे न । तथा—शत्रून्निर्भिद्य ततो निर्गत्य भुवि कस्मिन्नपि भूप्रदेशे पतितान्न पश्यति । तर्हि किंतु पतितानां बाणाघातकृतमर्मवेधवशाद्गतप्राणानां भूयिष्ठानां द्विषतां वक्षसः श्वभ्रैः दृढं प्रहृत्य बहिर्निर्गतशरकृतच्छिद्रैः कृत्वा या अनुमितिरनुमानज्ञानं असून्बाणान्गोचरयति ज्ञापयति । छेदनेन बाणा न मुक्तास्तर्हि एतेषां वक्षसि छिद्राणि कथं भवेयुरित्याद्यनुमितिः । 'चक्षुःश्वभ्रैः' इति पाठे चक्षुष्येव विध्यन्तीति भावः ॥

दमस्वसुश्चित्तमवेत्य हासिका
जगाद देवीं कियदस्य वक्ष्यसि ।
भण प्रभूते जगति स्थिते गुणै-
रिहाप्यते संकटवासयातना ॥ ५० ॥

दमेति ॥ हासयतीति हासिका अतिनीचा चेटी दमस्वसुः चित्तं तद्वर्णनबाहुल्यनिरपेक्षं तस्मिन्ननुरक्तं चावेत्य ज्ञात्वा देवीं सरस्वतीं जगाद । हे देवि, अस्य कियत् एतदीयं कियच्चरितं वक्ष्यसि वर्णयिष्यसि । अपि तु बहुत्वात्प्रत्येकं वर्णयितुं न शक्यत इत्यर्थः । गुणैः सौन्दर्यादिभिः प्रभूते महति जगति स्थितेऽपि इह नृपे संकटवासरूपा संमर्दवसतिरूपा यातना संकटवासेन वा यातना तीव्रवेदना आप्यते प्राप्यत इति भण कथय । सर्वे गुणाः सर्वं जगत्परित्यज्यास्मिन्नेव संमर्देन निवसन्तीत्येकेनैवाकारेण वर्णय । पृथग्वर्णनासामर्थ्यादित्यर्थः । वाक्यार्थः कर्म । अथ च भूयसि वर्तमाने जगति मध्ये गुणैरिहैव कष्टरूपा वसतिपीडा प्राप्यते न त्वन्यत्र । एतन्निवासे गुणा उद्विजन्त एवानर्हत्वादेकोऽपि गुणोऽत्र नास्तीति भणेत्युपहासः । अस्य कियद्वक्ष्यसि कथय । अतःपरं मा स्म वादीः । तस्मान्निर्गुणमेनं गुणित्वेन कियन्तं कालं वर्णयिष्यसीति कथयेति वा । 'स्थितैः' इति पाठे गुणविशेषणम् । प्रभूतैरिति च ॥

ब्रवीति दासीह किमप्यसंगतं
ततोऽपि नीचेयमति प्रगल्भते ।
अहो सभा साधुरितीरिणः क्रुधा
न्यषेधदेतत्क्षितिपानुगाञ्जनः ॥ ५१ ॥

ब्रवीतीति ॥ जनः प्रेक्षकः क्रुधा स्वस्वामिवर्णनविघातसमुत्पन्नेन क्रोधेन इतीरिणो भाषमाणान् एतस्य क्षितिपस्यानुगाननुचरान् न्यषेधन्निवारयामास । इति किम्—इह सभायां भैम्या दासी किमपि असंगतमयुक्तं ब्रवीति 'चलेऽपि काकस्य' इत्यादि भाषते । ततोऽपि दास्या अपि सकाशान्नीचा इयं चेटी अतिप्रगल्भते नितरां धृष्टतया भाषते । नियामकः कोऽपि नास्ति । अहो अयुक्तत्वादाश्चर्यं साधुः सभा । विरुद्धलक्षणया काका अन्तःप्रश्लेषेण वासाधुरेतादृशी सभा न कुत्रापीति । ब्रवीति, वर्तमानसामीप्ये भूते लट् । 'शशंस' इति वा पाठः समीचीनः । गल्भ धार्ष्ट्ये ॥

१ 'गोत्रापत्योरिति' इति जीवातुः ।

दुग्धाम्भोधेर्मुनिचुलकनत्रासनाशाभ्युपायः
कायव्यूहः क्व जगति न जागर्त्यदःकीर्तिपूरः ५७

अध्याहार इति ॥ अमुष्य कीर्तिपूरः क्व कस्मिञ्जगति लोके न जागर्ति प्रकाशते । अपितु स्वर्गपातालमर्त्यलोके स्फुरति । लोकत्रयव्यापित्वं क्रमेणाह—किंभूतः—स्मरहरशिरसि यश्चन्द्रस्तस्य यः शेष एककला तस्या अध्याहारो लक्षणया पञ्चदशकलाभिपूरक । स्वर्गं गत्वा शिवशिर स्थितचन्द्रो येन षोडशकलः क्रियत इत्यर्थः । अन्यत्राप्यपूर्णवाक्ये किमपि योग्यं पदान्तरमध्याहृत्य वाक्यपूर्णं क्रियते । तथा शेषस्याहेः सर्पराजस्य भूयान् सहस्रसंख्याकाः फणास्तेषां समुचितो योग्योऽतिदीर्घः कायविशिष्टिकाय शरीरदण्डिकायामूहः । फणसहस्रस्य शरीरमहत्त्वेन भवितव्यम् । पातालं गत्वा तदीयविशिष्टशरीरपूर्णं क्रियते इत्यर्थः ॥ तथा—मुनेरगस्त्यस्य चुलकनं संकुचितहस्तपानं तस्माद्यस्त्रासो भयं तस्य नाशे निरासे अभि नाशस्यैवोपायः साधनम् । दुग्धाम्भोधेः कायव्यूहः शरीरसमूहः । पूर्वमेकाकिकेन पानाद्भयमभूत् इदानीमनेकयशोरूपानेकशरीरधारणात् । एकस्यानेकस्याने नाशस्याभावात्तत्त्रासस्य च क्षीरसमुद्रस्याद्भुतस्य समाधानं मर्त्यलोके मनोज्ञतः यतनि दुग्धाब्धेर दूति दुग्धसमुद्रनिर्गमनस्य बाधाभावासाधनभूत क्षीरोदधे कायव्यूह इत्यर्थः ॥

राज्ञामस्य शतेन किं कलयतो हेतिं शतघ्नीं कृतं
लक्षैर्लक्षभिदो दशैव जयतः पद्मानि पद्मैरलम् ।
कर्तुं सर्वपरिच्छिदः किमपि नो शक्यं परार्धेन वा
तत्संख्यापगमं विनास्ति न गतिः काचिद्भवेतद्द्विषां ५८

राज्ञामिति ॥ [illegible]

पायः । पलायितास्त्र हन्तीत्यर्थः । 'लक्षं शरव्ये संख्यायाम्' । शतघ्नीम्, अमनुष्यकर्तृके च' इति टक् ॥

वयस्ययाकूतविदा दमस्वसुः
स्मितं वितत्याभिदधेऽथ भारती ।
इतः परेषामपि पश्य याचतां
भवन्मुखेन स्वनिवेदनत्वराम् ॥ ५९ ॥

वयस्ययेति ॥ अथ दमस्वसुः आकूतविदाभिप्रायज्ञया वयस्यया सख्या स्मितं वितत्य हसितं कृत्वा भारती इत्यभिदधे उक्ता । इति किम्—हे भारति, त्वं भवन्मुखेन त्वन्मुखेन स्ववर्णनं याचतां प्रार्थयमानानां इतोऽस्मात्नृपात्परेषामन्येषां स्वनिवेदने स्ववर्णने एव त्वरां कालविलम्बासहनत्वं पश्य । एतद्वर्णनाद्विरमेति भावः । अन्यानपि वर्णयेत्यर्थः ॥

कृतात्र देवी वचनाधिकारिणी
त्वमुत्तरं दासि ददासि कासती ।
इतीरिणस्त्रूपारिपार्श्विका-
न्स्वभर्तुरेव भ्रुकुटिन्यवर्तयन् ॥ ६० ॥

कृतेति । [illegible]

[illegible]

परागतं निजगाद भारती
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥ ६१ ॥

परेति [illegible]

[illegible]

कुत इति ॥ हे भैमि, ते त्वया स्वयंवरार्थमागतं वरलोकपरिणेतृवृन्दं प्रति लक्षीकृत्य एवममुना दृश्यमानप्रकारेण अनवलोकनायादर्शनाय प्रतिज्ञा कुतः कस्मात्कारणात्कृता । अपि त्वयुक्तमेवैतत् । 'वा' इति पाठे कुतो वेत्यन्वयः । अनवलोकनायैवेत्यवधारणार्थो वा । न केवलमव(धा)रणायैव, किंतु—अनवलोकनायापीत्यप्यर्थो वा । किंतर्हि कर्तव्यमित्यत आह—हे भैमि, ते इयं दृष्टिः एनं मिथिलानगर्याः पुरन्दरं स्वामिनं निपीयैव निविलास्तु । एतद्वरम् । सर्वथानवलोकनाद्विलोकन वरमिति राजान्तरवदननुरागेणाप्येनं विलोकयेत्यर्थः । अन्ये यद्यपि नावलोकितास्तथाप्येनं विलोकय । विलोकनेनाप्येनं संभावयेत्यर्थः । पूर्वश्लोके सामान्यत उक्तत्वादन्वादेशे एनमिति समर्थनीयम् ॥

न पाहि पाहीति यदब्रवीरमुं
 ममोष्ठ तेनैवमभूदिति क्रुधा ।
रणक्षितावस्य विरोधिमूर्धभि-
 र्विदश्य दन्तैर्निजमोष्ठमास्यते ॥ ६३ ॥

न पाहीति ॥ अस्य विरोधिमूर्धभिर्वैरिशिरोभिः इति क्रुधा रणक्षितौ निजमोष्ठं दन्तैर्विदश्य विशेषेण दष्ट्वा आस्यते स्थीयते । इति किम्—हे ओष्ठ, त्वं अमुं नृपं प्रति पाहि पाहीति यत् नाब्रवीः तेन कारणेन ममैवं भूमौ विलुण्ठनपूर्वं मरणमभूदिति । पाहि पाहीति यो वदति तमयं रक्षति । पाहीति पदोच्चारणे प्रथमं तवैव सामर्थ्यम् । पकारस्यौष्ठ्यत्वात् । त्वया च सदर्पत्वात्तदनुच्चारणान्मामयं मारितवानिति त्वमेवापराधीत्यर्थः । शवमुष्टिन्यायेनाधरोष्ठो दष्ट एव तिष्ठति न तु मुक्त इति आस्यते इत्यनेन सूचितम् ॥

भुजेऽपसर्पत्यपि दक्षिणे गुणं
 सहेषुणादाय पुरःप्रसर्पिणे ।
धनुः परीरम्भमिवास्य संमदा-
 न्महाहवे दित्सति वामबाहवे ॥ ६४ ॥

भुज इति ॥ महाहवे महति रणसंमर्दे दक्षिणेऽपसव्ये । अथ च—सरलेऽनुकूलेऽपि भुजे इषुणा सह गुणं मौर्वीमप्यादाय गृहीत्वा अपसर्पति कर्णपश्चाद्देशं गच्छति सति पुरःप्रसर्पिणे रिपुसंमुखं यायिने दृढतरमुष्टयेऽस्य वामबाहवे सव्यभुजाय धनुः संमदादिव दृढतरत्वजाताद्धर्षादिव परीरम्भमालिङ्गनं दित्सति दातुमिच्छति । दित्सतीवेति वा । अस्मिन्नपि गुणिनि विश्वासपात्रे सङ्ग्रामात्स्वजनमादाय पलायिते सति सङ्ग्रामं कर्तुं संमुखाय वामाय दुष्टायापि अयमेव साधुरिति मत्वा सुवंशजेन केनचिन्मध्यस्थेनालिङ्गनं दीयते । दृढमुष्टिरतिशूरोऽयमित्यर्थः । सङ्ग्रामे कर्णान्तपर्यन्तमाकर्षणाद्धनुश्चक्रीकृत्य शरान्मुञ्चतीवान् इति भावः । वामबाहवे ददातियोगाच्चतुर्थी ॥

अस्योर्वीरमणस्य पार्वणविधुर्द्वैराज्यसज्जं यशः
 सर्वाङ्गोज्ज्वलशर्वपर्वतसितश्रीगर्वनिर्वासि यत् ।
तत्कम्बुप्रतिबिम्बितं किमु शरत्पर्जन्यराजिश्रियः
 पर्यायः किमु दुग्धसिन्धुपयसां सर्वानुवादः किमु ॥ ६५ ॥

अस्येति ॥ अस्य उर्वीरमणस्य राज्ञो यत् यशः एतादृशं कीदृशं यशः—पर्वणि भवः पार्वणः पूर्णो विधुश्चन्द्रस्तस्य द्वयो राज्ञोः कर्म तत्र सज्जं तत्परम् । पार्वणचन्द्रसदृशमित्यर्थः । तथा—सर्वेष्वङ्गेषूज्ज्वलस्य धवलस्य शर्वपर्वतस्य हरनिवासकैलासस्य सितश्रीः श्वेतकान्तिस्तद्विषये यो गर्वस्तस्य निर्वासिकारकम् । कैलासादपि धवलतरम् । एवंभूतं यशः । तत्कम्बुप्रतिबिम्बितं समुद्रशङ्खप्रतिबिम्बः किमु । तथा—शरदि पर्जन्यराजिर्मेघपङ्क्तिस्तस्याः श्रीः धवलिमशोभा तस्याः पर्यायः किमु । शब्दस्य शब्दान्तरेणोच्चारः पर्यायः । तथा—दुग्धसिन्धोः क्षीराब्धेः पयसां दुग्धानां सर्वेण प्रकारेणानुवादः पुनरभिधानं किमु । चन्द्रादितुल्यमेतद्यश इति भावः । अन्योऽन्यविशिष्टद्वैराज्य... पक्षं निरस्यति ॥

निस्त्रिंशत्रुटितारिवारणघटाकुम्भास्थिकूटावट-
 स्थानस्थायुकमौक्तिकोत्करकिरः कैरस्य नायं करः ।
उन्नीतश्चतुरङ्गसैन्यसमरत्वङ्गत्तुरंगक्षुरा-
 क्षुण्णासु क्षितिषु क्षिपन्निव यशःक्षोणीजबीजव्रजम् ॥ ६६ ॥

निस्त्रिंशेति ॥ अस्य नृपस्यायं दृश्यमानः करः कैः पुरुषैः इव नोन्नीतस्तर्कितः । अपि तु सर्वैरप्येवमेव तर्कित । कीदृशः करः निस्त्रिंशेन खड्गेन कृत्वा त्रुटितायाः खण्डितं प्राप्ताया वैरिवारणघटाया वैरिगजपरम्परायाः कुम्भानां गण्डस्थलानामस्थिसमूहास्तेषामवटस्थाने गर्तलक्षणस्थाने स्थायुकः स्थिरं ... मौक्तिकोत्करो मुक्तासमूहस्तस्य किरः विक्षिपः । तथा—चतुरं करिनररथतुरगलक्षणान्यङ्गानि येषामेवंभूतानि सैन्यानि ... समराः सङ्ग्रामास्तेषु त्वङ्गन्तश्चित्रं गच्छन्तः तुरंगास्तेषां क्षुरैः ... अत्यन्ततीक्ष्णभागैः क्षुण्णासु विदलितासु कृष्टासु क्षितिषु ... भूमिषु यशोलक्षणस्य क्षोणीजस्य वृक्षस्य तदुत्पादकं बीजव्रजं ... सद्यं क्षिपन्निव वपन्निव । यशोवृक्षस्य शुभ्रत्वाच्चकारणेन ... शुभ्रेणैव भवितव्यम् । अरिकरिकुम्भस्थमुक्ताफलानि ... जातानीत्यर्थः । अन्योऽपि पात्रस्थं बीजमङ्कुरोत्पादनाय ... कृष्टासु भूमिषु वपति वैरिकरिणां हननादेतस्य बहु यशो ... मिति तैक्ष्ण्यात्क्षुरा इव क्षुराः खुरा इति, ... निर्गतोऽङ्गुलिभ्यो निस्त्रिंशः खड्गः इति, 'डच्प्रकरणे ... ... संख्यात्वनिस्त्रिंशाद्यर्थम्' इति डच् । स्थायुकः, 'लष-पत—' इत्युकञ् । किरतीति किरः, 'इगुपध—' इति कः ।

अर्थिभ्रंशवहद्रुमवत्फलभरव्याजेन कुब्जायितः
 सत्यस्मिन्नतिदानभाजि कथमप्यास्तां स कल्पद्रुमः ।
आस्ते निर्व्ययरत्नसंपदुदयोदग्रः कथं याचक-
 श्रेणीवर्जनदुर्यशोनिविडितव्रीडस्तु रत्नाचलः ॥ ६७ ॥

अर्थीति ॥ स कल्पद्रुमः प्रसिद्धः केवलं कल्पितवस्तु ...

१ 'नवनात्मान' इत्यत्र पकारो ... । २ 'अत्र ... सर्वाङ्ग... ...' इति जीवातुः ।

१ 'उत्प्रेक्षावतस्य ...' इति जीवातुः । २ ... जीवातुः ।

न्राजति अतिदानमतिशयितं दानं भजति सति अकल्पितमपि ददति सति अर्थिश्रेणीयाचकैर्वर्जनात्पूर्वं अल्पान्यपि व्ययाभावाद्बहूभवन्ति बहूनि जायमानानि यानि फलानि तेषां भरव्याजेन भारगौरवमिषेण कुब्जायितः खर्वेवदाचरितोऽतिनम्रः सन् कथनम्यात्तां महता क्लेशेन । अथ च—लज्जागोपनप्रकारेणापि तिष्ठतु । कालं वातिवाहयतु । नम्रत्वेन लज्जागोपनं युक्तमिति भावः । तु पुनः रत्नाचलो याचकश्रेण्या वर्जनात्परित्यागाज्जातेन दुर्यशसापकीर्त्या निबिडिता घनीकृता व्रीडा लज्जा यस्य पूर्वंभूतोऽपि याचकाभावात् निर्व्ययचाक्षयया रत्नसंपदा कृत्वा य उदयोनुत्सूता वृद्धिस्तेन उदग्र उच्चशिखरः । अथ च—अनम्र एव कथमास्ते । अपितु—लज्जितस्यानम्रत्वमयुक्तमेवेत्यर्थः । कल्पवृक्षस्य स्वर्गस्थितत्वाद्दुष्प्रापतया फलभरव्याजेन नम्रतया वा लज्जापरिहारः संभवी । रोहणाद्रेस्तु एतल्लोकस्थितत्वाद्दुष्प्रापत्वाभावेऽपि याचकैर्वर्जनाल्लज्जातिशयाद्नम्रत्वं युक्तं, तत्तु तस्य नास्तीत्याश्चर्यम् । कल्पवृक्षमेरुभ्यामप्ययमधिको दानशूर इति भावः । कुब्जायितः.. लोहितादेराकृतिगणत्वादाचारे क्यष् ॥

> सृजामि किं विघ्नमिदंनृपस्तुता-
> विर्तीङ्गितैः पृच्छति तां सखीजने ।
> स्मिताय वक्त्रं यदवक्रयद्वधू-
> स्तदेव वैमुख्यमलक्षि तन्नृपे ॥ ६८ ॥

सृजामीति ॥ वधूः भैमी सखीजने इङ्गितैर्भ्रूभङ्गादिचेष्टितैः कृत्वा तां भैमीमिति पृच्छति सति स्वाभिप्रायज्ञापनार्थं स्मिताय वक्त्रं यत् अवक्रयद्वक्रं चक्रे । तत् वदनवक्रणमेव तन्नृपे तस्मिन्राज्ञि वैमुख्यं पराङ्मुखत्वमलक्षि लक्षितम् । अन्यतो विलोकनादेवास्यानादरोऽस्या इति सखिभिः लोकैः, तेन राज्ञा वा तर्कितमित्यर्थः । इति किम्—हे भैमि, अहं अथ वालो नृपश्च इदंनृप. तस्य स्तुतौ विघ्नं सृजामि किम् । 'वैलक्ष्यम्' इति (पाठे) 'अनावधानतया यस्यान्नुत्तमत्रपत्' । तस्मादेव नृपगतमेव वैलक्ष्यं मालिन्यं लोकैर्लक्षितमित्यर्थः । स्मिताय स्मितं कर्तुम्, 'क्रियार्थोपपद-' इति चतुर्थी ॥

> दृशास्य निर्दिश्य नरेश्वरान्तरं
> मधुस्वरा वक्तुमधीश्वरा गिराम् ।
> अनूपयामास विदर्भजाश्रुती
> निजास्यचन्द्रस्य सुधाभिरुक्तिभिः ॥ ६९ ॥

दृशेति ॥ अथ मधुस्वरा मधुरस्वरा गिरामधीश्वरा वक्तुं वर्णयितुं दृशा नेत्रव्यापारेण नरेश्वरान्तरं नृपान्तरं निर्दिश्य दर्शयित्वा विदर्भजाश्रुती भैम्याः [illegible] निजास्य स्वीय वदनमेव चन्द्रस्तस्य सुधाभिरमृतरूपाभिरुक्तिभिः कृत्वा अनूपयामास [illegible] । अनुगता आपो यत्र अनूपो देशः, तद्वत्— [illegible] [illegible] [illegible] । [illegible] [illegible] । [illegible] [illegible] इति [illegible] [illegible] ।

[illegible] बोभवतु ।

> स कामरूपाधिप एष हा त्वया
> न कामरूपाधिक ईक्ष्यतेऽपि यः ।
> त्वमस्य सा योग्यतमासि वल्लभा
> सुदुर्लभा यत्प्रतिमल्लभा परा ॥ ७० ॥

स इति ॥ स एष कामरूपस्य देशविशेषस्य अधिपः । अथ च मदनरूपस्यापि स्वामी । तद्रूपधारणादित्यर्थः । स कः—यः त्वया ईक्ष्यतेऽपि न । न अभिलष्यत इति तु किं वाच्यमित्यर्थः । हा कष्टम् अनुचितमेतत् । यतः—कामाद्रूपेणाधिकोऽतिसुन्दरः । अथ वा कामाद्रूपेणाधिको नेति काकुर्वा । यतः—अयं कामाद्धिकस्तस्मादस्य सा त्वं योग्यतमा वल्लभासि नितरामुचिता प्रेयसी भवसि । सा का—परा उत्कृष्टा यस्यास्तव प्रतिमल्ला तुल्या भा कान्तिः सुतरां दुर्लभा । यस्याः सदृशी कान्तिः कस्याश्चिदपि न दृष्टचरी । अस्यापि(ति) सुन्दरत्वादित्यर्थः । अथ च—परान्या स्त्री यस्यास्तुल्यकान्तिर्दुर्लभा, सातिसुन्दरी त्वमित्यर्थः । त्वमतिसुन्दरी अस्य सुतरामयोग्येत्यर्थ इति वा । व्याख्यानान्तरं क्लिष्टत्वादुपेक्ष्यम् । सुदुर्लभा, न सुदुर्भ्यां केवलाभ्याम्' इति नुन्निषेधः ॥

> अकर्णधाराशुगसंभृताङ्गतां
> गतैररित्रेण विनास्य वैरिभिः ।
> विधाय यावत्तरणेर्भिदामहो
> निमज्ज्य तीर्णः समरे भवार्णवः ॥ ७१ ॥

अकर्णेति ॥ अस्य वैरिभिः समरे निमज्ज्य [illegible] [illegible] । [illegible] । [illegible] [illegible] कृत्वा [illegible] [illegible] । [illegible] इत्यर्थः । अहो आश्चर्यम् । [illegible] । किंभूतैः— [illegible] कवचं तेन विना । अथवा— [illegible] [illegible] विना । न [illegible] [illegible] [illegible] । [illegible] [illegible] [illegible] । [illegible] [illegible] । अथ च— [illegible] [illegible] [illegible] । [illegible] [illegible] । [illegible] [illegible] । [illegible] [illegible] । [illegible]

> [illegible]
> [illegible] ।

अपां न तत्रारिवधूस्तपस्विनी
ददातु नेत्रोत्पलवासिभिर्जलैः ॥ ७२ ॥

यदिति ॥ भूलोकभुजो भूपालस्यास्य भुजोष्मभिर्बाहुप्रतापैः अरिवेश्मनि अतिसंतापकारित्वात्तपर्तुरेव ग्रीष्मर्तुरेव यद्यस्मात्क्रियते तस्मात्तत्र ग्रीष्मर्तौ तपस्विनी दीना अरिवधूः नेत्राण्येवोत्पलानि तेषु वासिभिर्जलैरश्रुभिः । अथ च—नेत्रतुल्यकमलानां यो वासः परिमलः स विद्यते येषु तैर्जलैः कृत्वा अपां पानीयशालां न ददातु । अपितु ददात्येव । तपस्विनी ग्रीष्मर्तौ सुगन्धिभिरुदकैः अपां करोति । अनेन पतिमारणाच्छोकव्याप्ता सर्वाऽप्यरिनारी रुरोदैवेति भावः । 'प्रपा पानीयशालिका' इत्यमरः ॥

एतदत्तासिघातस्रवदसृगसुहृद्वंशसार्द्रेन्धनैतद्-
दोरुद्दामप्रतापज्वलदनलमिलद्भूमधूमभ्रमाय ।
एतद्दिग्जैत्रयात्रासमसमरभरं पश्यतः कस्य नासी-
देतन्नासीरवाजिव्रजखुरजरजोराजिराजिस्थलीषु ७३

एतदिति ॥ आजिस्थलीषु संग्रामभूमिषु एतन्नासीरस्य एतत्सेनामुखस्य पुरो गच्छन्तो वाजिव्रजा अश्वसंघास्तेषां खुरेभ्यश्चरणाग्रेभ्यो जाता तदुत्थिता रजोराजी रेणुपङ्क्तिः एतस्य दिग्जैत्रयात्रा दिग्जयकारिण्यो या यात्रा वैरिसंमुखगतयस्तासु असमसमतुल्यं समरस्य भरं संमर्दं पश्यतः कस्य जनस्य । एतेन राज्ञा दत्तेभ्योऽसिघातेभ्यः स्रवत् असृग्रक्तं येषाम् । एतेन दत्तोऽसिघातो येभ्यः अत एव स्रवदसृजो वा असुहृद्वंशा अरिसङ्घाः । अथ च—तद्रूपा वेणवः त एव सार्द्राणीन्धनानि दाह्यकाष्ठानि यस्य एवंभूत एव दोष्णोर्बाह्वोरुद्दामप्रतापस्तीक्ष्णप्रतापः स एव ज्वलन् देदीप्यमानोऽनलः तस्य मिलत्संभवत् भूमा बाहुल्यं यस्य एवंभूतो बहुतरो धूमस्तस्य भ्रमाय साहृश्यादधूमेऽपि रजसि 'धूमः' इति बुद्धये नासीत् । अपि तु सर्वस्यापि । आर्द्रवेणुरूपेन्धनं दह्यतो वह्नेर्भूयान्धूमो भवति । सर्वेऽप्यरय एतत्प्रतापवह्निना दग्धाः । अश्वपतिश्चायमिति भावः । आर्द्रं सार्द्रं पर्यायः । 'मिलद्भूमभूम–' इति पाठे मिलतो धूमस्य बाहुल्यं तद्भ्रान्तये ॥

क्षीरोदन्वदपाः प्रमथ्य मथितादेशेऽमरैर्निर्मिते
स्वाकल्पं सृजतस्तदस्य यशसः क्षीरोदसिंहासनम् ।
केषां नाजनि वा जनेन जगतामेतत्कवित्वामृत-
स्रोतःश्रोतपिपासुकर्णकलशीभाजाभिषेकोत्सवः ॥७४॥

क्षीरेति ॥ केषां जगतां भुवनानां संबन्धिना जनेनास्य राज्ञो यशसोऽभिषेक एवोत्सवो नाजनि नाकारि । अपि तु स्वर्गादित्रितेन सर्वेणापि लोकेन एतदीययशसोऽभिषेकः कृतः । विशेषणेनाभिप्रायमाह—किंभूतस्य यशसः—क्षीरोदन्वदपाः क्षीरोदन्वान्क्षीरसमुद्रस्तस्य अपो जलानि दुग्धरूपाणि प्रमथ्य मन्दराचलेन कृत्वा प्रकर्षेण विलोड्य अमरैर्देवैः मथनक्रियायोगात् मथितमिति आदेशे संज्ञायां निर्मिते कृतनाम्‌ । अथ च—निर्जलं सन्मथितं इति मथितमित्युच्यते । ततश्च क्षीरस्यापि मथनक्रियायोगात्तत्संभूतत्वान्मथितरूपे आदेशे निर्मिते सति । तक्रे स्थितत्वसंबन्धात्तदुदकं दुग्धरूपेऽभिधाने कृते सतीत्यर्थः । क्षीरोदस्य क्षीरशुभ्रत्वमात्रापेक्षया तस्यातिशुभ्रत्वाद्यच्छ्वेतं तत् स्वकल्प्य । अथ च—सुष्ठुनायासरहितं यथा तथा । आकल्पमुत्कर्षं सृजतः कुर्वतः । क्षीरोदपदमधितिष्ठत इत्यर्थः । किंभूतेन जनेन—एतद्रचितं कवित्वम्, एतत्संबन्धि कविभिर्निर्मितं शौर्यकृतं वा कवित्वं तदेव स्वादुत्वात्स्वादमृतं तस्य स्रोतसि प्रवाहे श्रोतुं तां तृष्णां सादरमाकर्णनेच्छु । अथ च—जलभरणेच्छु । कर्ण एव कलश्यौ महान्तौ भजतीति भाजा भजता । लोके हि कस्मिंश्चिज्जनि केनचिन्मथिते तदीय सिंहासनमधितिष्ठतोऽन्यस्य कस्यचिज्जनेन वारिपूर्णेन कलशेनाभिषेकः क्रियते । यशोरूपतयोत्कर्षं सूचयितुं मथितादेशे कृते सतीत्युक्तम् । जलोत्कर्षुपचयमानम् क्षीरोदादपि निर्मलतरं मदीयमेतद्यशो वैदर्भीकवित्वरचितं कृतमिति भावः । 'तक्रं ह्युदश्विन्मथितं पादाम्ब्वर्धाम्बु निर्जलम्' इत्यमरः । क्षीरोदन्वदपाः 'उदन्वानुदधौ च' इति साधु । 'ऋक्पूर–' इत्यप्रत्ययः । स्वाकल्पम्, 'पोरदुपधात्' इति यत् । अजनि कर्मणि चिण् ॥

समिति पतिनिपाताकर्णनद्रागदीर्ण-
प्रतिनृपतिमृगाक्षीलक्षवक्षःशिलासु ।
रचितलिपिरिवोरस्ताडनव्यस्तहस्त-
प्रसरनखरटङ्करस्य कीर्तिप्रशस्तिः ॥७५॥

समितीति ॥ अस्य राज्ञः कीर्तिप्रशस्तिर्वर्णनपङ्क्तिः समिति सङ्ग्रामे पतीनां स्वामिनां निपातो मरणं तस्य आकर्णनेन द्रुतं शीघ्रं अदीर्णानि प्रतिनृपतिमृगाक्षीणां लक्षस्य वक्षांसि तान्येव तत्क्षणमेवाविदीर्णत्वाच्छिलास्तासु शोकवशादुरस्ताडने व्यस्तयोः निवेशितयोर्हस्तयोः प्रसरा अतितीक्ष्णा नखरा नखा एव टङ्काः पाषाणदारणलोहविकारास्तै रचितलिपिरिव रचितलेखनेव अस्ती-ति शेषः । अन्यस्यापि कीर्तिप्रशस्तिः शिलासु टङ्कैर्लिख्यते । सर्वेऽप्यरयोऽनेन हताः तन्नार्यश्च शोकवशादुरस्ताडनं कुर्वन्ति । अतिशूरत्वादस्य कीर्तिर्भवतीत्यर्थः । दृढत्वाच्छिलावत् । शोकातुरस्योरस्ताडनं जातिः । 'टङ्कः पाषाणदारणः' इत्यमरः । 'समित्याजिसमिद्युधः' इति (च) ॥

विधाय ताम्बूलपुटीं कराङ्कगां
जगाद ताम्बूलकरङ्कवाहिनी ।
इमम्प्रसुभावमवेत्य भारतीं
नयानया वक्त्रपरिश्रमं शमम् ॥ ७६ ॥

विधायेति ॥ ताम्बूलस्य करङ्कः सुवर्णरचितहंसाद्याकारं ताम्बूलधारणपात्रम् 'पेटी' इति लोके, तस्य वाहिनी धारिणी काचित्स्त्री इममस्मुमिवं तद्वर्णनलिप्सेव रूपमनेन ज्ञात्वा इति वक्ष्यमाणं किं कृत्वा—ताम्बूलपुटीं पूगीफलचूर्णखदिरपर्णानि वर्तते ...

१ 'अत्र दक्षिणां ... तत्तद्धर्षणलोलनायकोतद्वरम' सावित्र्यादौ तिदर्शितम्' इति जीवातुः ।

१ 'अत्र क्षीरोदसिंहासनाख्यायेन, ... सिंहासनारूढाः, ... इत्यादि मथितादेशे ... इति जीवातुः । २ 'द्रुत' इति पाठः ।

न्ते तां यां मध्यदेशे भाषया 'गुल्वडा' इति व्यवहरन्ति तां देव्यै दातुं कराङ्गां स्वीयकरतलमध्यगतां. देवीकरतलमध्यगतां वा कृत्वा । कराङ्के गृहीत्वेत्यर्थः । इति किम्—हे देवि, त्वं अनया वीटिकया एतदीयबहुवर्णनजनितं वक्त्रस्य सकलं परिश्रमं शमं नय बहुवर्णनजनितं शोषं शान्तिं प्रापयेति । एतत्स्तुतेर्विरमेत्यर्थः । अन्योपि शुष्कमुखो वीटिकया श्रमं शमयति ॥

समुन्मुखीकृत्य बभार भारती
रतीशकल्पेऽन्यनृपे निजं भुजम् ।
ततस्त्रसद्बालपृषद्विलोचनां
शशंस संसज्जनरञ्जनीं जनीम् ॥ ७७ ॥

समिति ॥ भारती रतीशकल्पे कामतुल्येऽन्यनृपे निजं बाहुं सम्यगुन्मुखीकृत्य बभार भैम्यै तं दर्शयितुं तदभिमुखं चकार । ततोनन्तरं त्रसद्बालपृषद्विलोचनां भीतबालहरिणनेत्रां संसज्जनानां सभ्यानां रञ्जनीमनुरागजनिकां जनीं वरार्थिनीं तां भैमीं शशंसाभाषीत् । 'रतीशतुल्ये' इति वा पाठः । रञ्जनीं रञ्जेरनणाभावाल्लोपाभावः ॥

अयं गुणौघैरनुरज्यदुत्कलो
भवन्मुखालोकरसोत्कलोचनः ।
स्पृशन्तु रूपामृतवापि नन्वमुं
तवापि दृक्कारतरङ्गभङ्गयः ॥ ७८ ॥

अयमिति ॥ हे भैमि, गुणौघैः सौन्दर्यादिगुणौघैः अनुरज्यन्तोऽनुरक्ता भवन्तः उत्कला लक्षणया तद्देशनिवासिनो लोका यत्र । अथ च गुणौघैः सौन्दर्यादिगुणौघैरनुरज्यन्त उत्कृष्टा अतु पट्टिकला यत्र तेरपलक्षितो वा अयं नृपः भवन्मुखालोके रसेनानुरागेणोत्कलोचनोत्कण्ठितनेत्र । अस्तीति शेषः । तस्मात् ननु हे रूपामृतवापि सौन्दर्यामृतदीर्घिके सुन्दरि तवापि दृक्कोलारा उज्ज्वला विशालाः चञ्चला वा तरङ्गाः पुनः पुनर्व्यापाररूपाः कल्लोलास्तेषां भङ्गयः प्रकारविशेषाः अमुं स्पृशन्तु । अयं त्वां पश्यति, त्वमप्येनं कटाक्षैः पश्य योग्यत्वादिति भावः । अनुरज्यदुत्कल इत्यनेन जनानुरञ्जनात्पदाधिक्यं सूचितम् । अन्यस्मानपि जलवाप्या चञ्चलतरङ्गभङ्गयो भवन्ति । अनुरज्यदिति श्यनो दित्त्वाल्लोपः ॥

अनेन सर्वार्थिकृतार्थताकृता
हृतार्थिनौ कामगवीसुरद्रुमौ ।
मिथः पयःसेचनपल्लवाशने
प्रदाय दानव्यसनं नयाममुः ॥ ७९ ॥

अनेनेति ॥ [illegible]

नृपः कराभ्यामुदतोलयन्निजे
नृपानयं यान्पततः पदद्वये ।
तदीयचूडाकुरुविन्दरश्मिभिः
स्फुटेयमेतत्करपादरञ्जना ॥ ८० ॥

नृप इति ॥ अयं नृपः निजे पदद्वये प्रणामवशात्पततो नम्रान्यान्नृपान्कराभ्यां कृपया शिरसि धृत्वा उदतोलयदुत्थापयामास । तदीया राजकीया याः चूडा मुकुटास्तासां कुरुविन्दरश्मिभिर्माणिक्यशोणशोभाभिः कृत्वा इयमेतस्य करपादयोः रञ्जना रक्तिमा स्फुटा दृश्यत इति शेषः ॥

यत्कस्यामपि भानुमान्न ककुभि स्थेमानमालम्बते
जातं यद्वनकाननैकशरणप्राप्तेन दावाग्निना ।
एतद्भुजतेजसा विजितयोस्तावत्तयोरौचिती
धिक्तं वाडवमम्भसि द्विपि भिया येन प्रविष्टं पुनः ॥

यदिति ॥ भानुमान् सूर्यः कस्यामपि ककुभि दिशि स्थेमानं स्थिरत्वं यत् नालम्बते नाङ्गीकरोति किंतु सर्वदा परिभ्रमत्येव । दावाग्निना वनवह्निना च घनं अतिगहनं काननं तदेवैकं केवलं शरणं रक्षितारं प्राप्तेन तदेकाश्रयेण यत् जातम् । एतस्य भुजतेजसा विशेषेण जितयोः सूर्यदावानलयोः तावन्निश्चितं एषा औचिती युक्ततरता । भीतस्य व्याकुलता वनाश्रयणं च युक्तमित्यर्थः । नातो हि जितः सन् लज्जया पुनरदर्शनपुनर्दर्शने भयेनैकस्मिन्देशे स्थातुं [illegible] परिभ्रमति । सर्वथान्यस्य प्रवेष्टुमशक्यं घनं वनं वा विशति । तावेतौ युक्तमेव कृतवन्तावित्यर्थः । तं वाडवं वडवानलं पुनः धिक् । येन अस्माद्भिया द्विपि सद्भुजवतो अम्भसि समुद्रजले प्रविष्टं निमग्नम् । [illegible] । अथ च वाडवो ब्राह्मणः । तस्य [illegible] भयेन प्रवेशो युक्तः । [illegible] । सूर्यादेरप्येतदीयं तेजोऽधिकमिति भावः । [illegible] ॥

अमुष्योर्वीभर्तुः प्रधनधनुरुन्मुक्तशर-
रवैति प्रारब्धे रणभुवि निरस्याननतरे ।
न कम्पन्तामन्यः प्रतिनृपभटा न्यायनु न त-
द्भुवद्वाम्भोजं भवतु न न तेषां क्षुदिरः ॥ ८१ ॥

अमुष्येति । [illegible]

स्थोऽपि जपमालयाभीष्टदेवतामन्त्रजपं कुर्वंस्तां साक्षात्कर्तुं नेत्रे निमील्य ध्यानेन तां साक्षात्करोति ॥

प्रशंसितुं संसदुपान्तरञ्जिनं
श्रिया जयन्तं जगतीश्वरं जिनम् ।
गिरः प्रतस्तार पुरावदेव ता
दिनान्तसंध्यासमयस्य देवता ॥ ८७ ॥

प्रशंसितुमिति ॥ दिनान्तसंध्यासमयस्य देवता सरस्वती पुरावदेव पूर्ववदेव ताः अतिगम्भीरमधुरा गिरः प्रतस्तार उवाच । किं कर्तुम्—संसदः सभाया उपान्तावुभयपार्श्वौ रञ्जयत्येवंशीलं श्रिया शरीरशोभया कृत्वातिसुन्दरं जिनं बुद्धदेवं जयन्तं जगत्याः पृथिव्या ईश्वरं राजानं प्रशंसितुं वर्णयितुम् । श्रिया संसदुपान्तरञ्जिनं जयन्तं जगति शौर्यादिना इन्द्रपुत्रतुल्यं कीकटदेशप्रभुत्वाज्जिनं बौद्धं राजानमिति वा । जयन्तनामानं वा । 'जगदीश्वरम्' इति पाठे जिनविशेषणम् ॥

तथाधिकुर्या रुचिरे चिरेप्सिता
यथोत्सुकः संप्रति संप्रतीच्छति ।
अपाङ्गरङ्गस्थललास्यलम्पटाः
कटाक्षधारास्तव कीकटाधिपः ॥ ८८ ॥

तथेति ॥ हे रुचिरे सुन्दरि, त्वं तथा तेन प्रकारेण अधिकुर्या अधिकारं कुर्याः । तथा कथम्—यथा येन प्रकारेण कीकटाधिपः मगधदेशस्वामी त्वत्कटाक्षेषूत्सुकः सन् चिरेप्सिताः तव कटाक्षधाराः तिर्यगवलोकनपरम्पराः संप्रति इदानीं संप्रतीच्छति अङ्गीकरोति । किंभूता धाराः—अपाङ्गो नेत्रप्रान्तस्तल्लक्षणं रङ्गस्थलं नाट्यशाला तत्र लास्ये सविलासनृत्यगतौ लम्पटाः । चिरेप्सिता त्वमिति वा । चिर इत्यकारान्तमप्यव्ययं तेन समासः । एवमेवंजातीयेऽन्यत्रापि ज्ञातव्यम् ॥

इदंयशांसि द्विषतः सुधारुचः
किमङ्कमेतद्द्विषतः किमाननम् ।
यशोभिरस्याखिललोकधाविभि-
र्विभीषिता धावति तामसी मसी ॥ ८९ ॥

इदमिति ॥ अखिलेषु लोकेषु धाविभिः प्रसरणशीलैः लोकत्रयमुज्ज्वलं कुर्वाणैरस्य यशोभिर्विशेषेण भीषिता लोकत्रयान्निर्वासिता सती तामसी कृष्णपक्षरात्रिः एव मसी[2] इदंयशांसि अस्य कीर्तीर्द्विषतः असहमानस्य सुधारुचश्चन्द्रस्य अङ्कं कलङ्कम्, अथ च—संनिधिं धावति शीघ्रं गच्छति प्रविशति किम् । किं वा एतद्द्विषतः एतच्छत्रोः आननं प्राप्नोतीति संशयः । एतद्यशोभिश्चन्द्राङ्कशत्रुमुखातिरिक्तस्य सकलस्यापि जगतः श्वेतीकरणमाश्चर्यतीत्यर्थः । अयमतितरां यशस्वीति भावः । अन्योऽपि भीषितः स्वगोत्रं याति, श्यामस्य च श्यामं वस्तु सगोत्रमिति । तामसी तम सवन्धिनी रात्रिः, मषी (सी) श्याममन्तुमात्रगता श्यामिका च यथाक्रमं चन्द्राङ्कं शत्रुमुखं धावति किमिति वा । निरन्तरोद्द्योतकरणादेतत्कीर्त्या निष्कासितेव तामसी स्त्रीस्वभावभीरुभर्तुश्चन्द्रस्योत्सङ्गं गता अत एव रात्रिकालिमा चन्द्राङ्के दृश्यते । सर्वस्यापि श्वेतीकरणाच्छ्यामिकापि निर्वासितान्यत्र स्थानमशक्ततयेव रिपुमुखं गता । अत एव विवर्णीभूतेषु वैरिमुखेषु कालिमा दृश्यते । एतद्द्विषत, 'द्विषः शत्रुर्वा' इति षष्ठ्या समासः ॥

इदंनृपप्रार्थिभिरुज्झितोऽर्थिभि-
र्मणिप्ररोहेण विवृध्य रोहणः ।
कियद्दिनैरम्बरमावरिष्यते
मुधा मुनिर्विन्ध्यमरुन्ध भूधरम् ॥ ९० ॥

इदमिति ॥ अतिवदान्यस्य अस्य नृपस्य प्रार्थनशीलैरर्थिभिः याचकैः अनेनैव सफलकामानां पूरितत्वादुज्झितः परित्यक्तः । अत एव रत्नव्ययाभावात् मणिप्ररोहेण विवृध्य अङ्कुरोत्पत्त्या विशेषेण वृद्धिं प्राप्य रोहणो मेरुः कियद्भिः कतिपयैरल्पैरेव दिनैरम्बरमाकाशं आवरिष्यते आच्छादयिष्यति यतः, यस्मात् मुनिरगस्त्यः विन्ध्यनामानं भूधरं मुधैवारुन्ध मदागमनपर्यन्तं त्वया न वर्धितव्यमिति नियमेन वृथैव वाग्बद्धमकरोत् । तद्वृद्ध्यभावेऽपि रोहणेनैव सूर्यगतेः प्रतिबन्धस्य करिष्यमाणत्वादगस्त्यप्रयासस्य वैयर्थ्यमेव जातमित्यर्थः । अगस्त्येन विन्ध्यरोधस्तु पुराणप्रसिद्धः । आवरिष्यते, विकल्पत्वादिटो दीर्घो न । अरुन्ध, लङात्मनेपदे ॥

भूशक्रस्य यशांसि विक्रमभरेणोपार्जितानि क्रमा-
देतस्य स्तुमहे महेभरदनस्पर्धीनि कैरक्षरैः ।
लिम्पद्भिः कृतकं कृतोऽपि रजतं राज्ञां यशःपारदै-
रस्य स्वर्णगिरिः प्रतापदहनैः स्वर्णं पुनर्निर्मितः ॥ ९१ ॥

भूशक्रस्येति ॥ वयं विक्रमस्य भरेण बाहुल्येन क्रमात्परिपाट्या उपार्जितानि एतस्य भूशक्रस्य पृथ्वीन्द्रस्य यशांसि कैरक्षरैर्वर्णैः स्तुमहे वर्णयामः । यशसां भूयस्त्वाद्वर्णानां पञ्चाशत्त्वात्स्तोतुं न शक्नुमः । सामान्याकारेण कथंचिद्वर्ण्यन्त इत्यर्थः । किंभूतानि—महेभाः षष्टिहायना गजाः, ऐरावतो वा तेषां दशनैः सह स्पर्धन्ते एवंशीलानि तद्वद्गौराणि । स्वर्णगिरिर्मेरुः अन्येषां राज्ञां मेरुमेव लिम्पद्भिः यशोलक्षणैः पारदैः रसैः कृतकमसत्यं रजतं रूप्यं कृतोऽपि प्रलेपनिर्मितपाण्डुद्युतितां नीतोऽपि सन् अस्य प्रतापरूपैर्दहनैः अग्निभिः पुनः स्वर्णं निर्मितः कृतः । प्रतापस्य गीतत्वात्स्वर्णरूपतां प्रापितः । पारदलेपेन सुवर्णं श्वेतीभवति, वह्नितापने चोड्डीने पारदे पुनः काञ्चनमेव भवतीत्यर्थः । एतत्प्रतापाग्रे परेषां यशांसि न प्रसरन्ति । यशस्वी प्रतापवांश्चान्यः कोपि नास्तीत्यर्थः[2] ॥

यद्भर्तुः कुरुतेऽभिषेणनमयं शक्रो भुवः सा ध्रुवं
दैग्दाहैरिव भस्मभिर्मघवता धूम्रैर्धृतोद्धूलना ।

१, २ 'मषी' इत्यत्र मूर्धन्यान्तमेव बहुत्र दृश्यते । तथापि वर्णत्वान्मध्यस्थानपाठः साधितः । सुखावबोधाजीवात्वोरपि दन्त्यान्ततैव दृश्यते ।

१ 'अत्र रोहणाद्रेरम्बरनिबन्धसंबन्धेऽपि तदन्योक्तिरतिशयोक्तिः' इति जीवातुः । २ 'अत्राप्युपरूपासंबन्धेऽपि तदन्योक्तिरतिशयोक्तिः' इति जीवातुः । ३ 'दिग्दाहैः' इति मूलपुस्तकपाठः । ४ 'धूम्रैः' इति मूले जीवातुमतः पाठः ।

शंभोर्मा व्रत सांधिवेलनटनं भाजि व्रतं द्रागिति
क्षोणी नृत्यति मूर्तिरष्टवपुषोऽसृग्वृष्टिसंध्याधिया ॥

यदिति ॥ अयं भुवः शक्रो भूमीन्द्रः यस्या भूमेर्भर्तुः अभिषेणनं सेनयाभिगमनं कुरुते सा क्षोणी भूमिः इति मनसि कृत्वा लोहितत्वेनौत्पातिकी असृग्वृष्टी रुधिरवृष्टिस्तद्रूपा या सायंसंध्या तस्या धिया भ्रमबुद्ध्या द्राक् शीघ्रं नृत्यति गात्रविक्षेपं करोति । कम्पते इत्यर्थः । व्रत खेदे । ध्रुवमुत्प्रेक्षे । किंभूता सा भूः—दाहात् इन्धनज्वलनाद्भस्मसंभवाद्दिग्दाहैरिव दिग्दाहादिशामौत्पातिकनिर्हेतुकलोहितदीप्तेः प्रभवैरिव मघवता इन्द्रेण वृष्टैर्मोचितैर्भस्मभिः कृत्वा धृतं कृतमुद्धूलनमङ्गलेपो यया सा । इति किम्—शंभोः दिनरात्रिसंधिरूपायां वेलायां काले भवं सांधिवेलं सायंसंध्याकालसमुचितं नटनं नृत्तरूपं व्रतं नियमो मा भाजि भग्नो मा भूदिति स्वयं नृत्यतीत्यर्थः । यतः—अष्टमूर्तेर्जलाद्यष्टमूर्तेः शंभोरेका मूर्तिः पृथिवी । शिवो हि संध्यासमये नृत्यं करोति तन्मूर्तित्वात्तयापि नृत्तमारब्धमित्यर्थः । यमुद्दिश्य अयं प्रयाणं करोति तस्मिन्देशे दिग्दाहभस्मदृष्टिभूकम्परक्तवृष्टिलक्षणाः स्वपराजयसूचका उत्पाता भवन्ति । अयमेव विजयत इत्यर्थः । 'जलार्केन्द्वात्मखम्वग्निवायवः शिवमूर्तयः' । 'यत्सेनयाऽभिगमनमरौ तदभिषेणनम्' इत्यमरः । यद्भर्तुः, भर्तृशब्दस्य पदान्तरार्थत्वाद्याजकादित्वात्समासः । सेनयाभिगमनमभिषेणनम्, 'सत्यापपाश—' इति णिचि ल्युट् । 'उपसर्गात्सुनोति—' इति षत्वम् । दिग्दाहैरित्यत्र 'तस्येदम्' इत्यण् । संधिवेलायां भवं सांधिवेलम्, 'संधिवेला—' इत्यण् । इन्द्रः शिवस्य भस्माहरणेऽधिकारी । अत एव दिशां दाहं कृत्वा भस्मार्पितवानिति केचित् ॥

प्रागेतद्वपुरामुखेन्दु सृजतः स्रष्टुः समस्तस्त्विषां
कोशः शोषमगादगाधजगतीशिल्पेऽप्यनल्पायितः ।
निःशेषद्युतिमण्डलव्ययवशादीषल्लभैरेष वा
शेषः केशमयः किमन्धतमसस्तोमैस्ततो निर्मितः ॥ ९३

प्रागिति ॥ प्राक् सर्गादौ अगाधे जगतीशिल्पेऽप्यमर्यादत्रैलोक्यनिर्माणविषयेऽपि यस्त्विषां समस्तः सकलः कोशो भाण्डागारसंचयः नाल्पायितोऽल्पवन्नाचरितः, किं तु तावानेवाक्षय. स्थितः आमुखेन्दु मुखचन्द्रमभिव्याप्य एतस्य वपुः सृजतः स्रष्टुर्ब्रह्मणः संबन्धी स त्विषां समस्तः कोष. शोष समाप्तिमगाद्व्याप क्षयितः । यतः—चरणप्रभृतिमुखपर्यन्तावयवनिर्माणार्थमेव पूर्णो, न तु केशनिर्माणार्थं तदनन्तरं कान्तिक्षयाद्धेतोः केशमयः केशप्रचुरः केशरूपोऽस्य एष शेषो भागः निःशेषं द्युतिमण्डलं समस्त. तेजोराशिः तस्य व्ययवशान्नाशवशात् 'भाभावस्तमः' इति न्यायात् । ईषल्लभैः सुप्रापै. सुलभैरन्धतमसस्तोमैर्गाढान्धकारसङ्घैः कृत्वा किं वा निर्मित इत्युत्प्रेक्षा । सुन्दरतरोऽयं केशाश्चातिनीला घनाश्चेति भावः । ईषल्लभैः, 'ईषद्दुःसुषु कृच्छ्राकृच्छ्रार्थेषु खल्' । 'उपसर्गादेव स्वत्वयो', नान्यत्र' इति नियमान्नुमभाव. । अन्धतमसम् 'अवसमन्धेभ्यस्तमसः' इत्यच् ॥

१ 'सर्वे ग्रहकारिणो जीवातुः परान्तो व्यत्यये' इति जीवातुः ।

तत्तद्दिग्जैत्रयात्रोद्धुरतुरगखुराग्रोद्धुतैरन्धकारं
निर्वाणारिप्रतापानलजमिव सृजत्येष राजा रजोभिः ।
भूगोलच्छायमायामयगणितविदुन्नेयकायोऽस्य भिया
देतत्कीर्तिप्रतानैर्विधुभिरिव युधे राहुराहूयमानः ॥

तदिति ॥ एष राजा तासां तासां प्राच्यादीनां सर्वासां दिशां जैत्रा जयकारिण्यो यात्रास्तासूद्धुरा उत्साहवन्तोऽतिवलिनस्तुरगास्तेषां खुराग्रैरुद्धुतै रजोभिः कृत्वा अन्धकारं सृजति । कमिव—निर्वाणः शान्तोऽरिप्रतापानलस्तस्मादनन्तरं जातमिव । अन्धकारं सूर्यप्रकाशस्याच्छादितत्वात्तमः सृजति । अनलं नष्टे भाभावरूपोऽन्धकारो भवति । एतस्य दिग्जययात्रायां प्रारब्धायां सर्वेषामपि वैरिणां प्रतापः शान्तो भवतीति भावः । ... च । तथा—एतस्य कीर्तिप्रतानैर्यशोविस्तारैरेव विधुभिश्चन्द्रैः युद्धे युद्धार्थमाहूयमान. स्पर्धापूर्वमाकारित एव राहुरेष भयेनेव भूगोलस्य भूमण्डलस्य छायायां मायामयेन ... रूपेण व्याजेन गणितविद्भिर्ज्योतिषिकैर्गणितशास्त्रप्रामाण्येनोन्नेयः कायः शरीरं यस्य एवंभूतोऽभूत् । एतत्कीर्तिरूपचन्द्रान्दृष्ट्वा एकस्य चन्द्रस्य जेतुं शक्यत्वादेषां तु बहूनां जेतुमशक्यत्वाद्राहुणा स्वं गोपायितुं भूगोलच्छायरूपं मायामयं शरीरं ...मित्यर्थः । ज्योतिःशास्त्रे च भूगोलच्छायैव राहुत्वेनोक्ता । ... शत्रोर्भीतः स्वं गोपायितुं रूपान्तरं धारयति । एतादृशो राजा कोपि नास्तीति भावः । निर्वाण इति, 'निर्वाणोऽवाते' इति निपातः । 'च्छायमाया—' इति, 'विभाषा सेना—' इति ... ।

आस्ते दामोदरीयामियमुदरदरीं यावलम्ब्य त्रिलोकी
संमातुं शक्नुवन्ति प्रथिमभरवशादत्र नैतद्यशांसि ।
तामेनां पूरयित्वा निरगुरिव मधुध्वंसिनः पाण्डुपद्म-
च्छद्मापन्नानितानिद्विपदशनसनाभीनि नाभीपथेन ॥

आस्ते इति ॥ येयं त्रिलोकी लोकत्रयी दामोदरीयां ... श्रीविष्णोर्जठरकंदरामवलम्ब्याश्रित्य आस्ते । अत्रास्या ... दरस्थितायां त्रिलोक्यां प्रथिमभरवशान्महत्त्वबाहुल्यादेतान्यत्र संमातुं सुखेन स्थातुं न शक्नुवन्त्यसमर्थानि सन्ति, ... द्दानि द्विपदशनैः सनाभीनि सदृशान्यतिगौराणि एतस्य यशांसि तामेतां विष्णूदरदरीस्थितां तत्सहितां त्रिलोकीं पूरयित्वा ... ष्टानि तामुदरदरीं तस्या त्रिलोकीं च परिपूर्य अवशिष्टानि ... पद्मच्छद्मापन्नानि नाभिसमुत्पन्नधवलकमलव्याजमापन्नानि ... काराणि सन्ति मधुध्वंसिनो विष्णोर्नाभीरूपेण पथा मार्गेण ... गुरिव निर्जग्मुरिव । संकटत्वान्मयातनाभिया ... श्रीविष्णोर्नाभौ धवलं कमलमन्यथोत्प्रेक्षितम् । पाण्डु ... किंत्वेतद्यशांस्येव । करिदन्तधवलकमलतुल्यान्यतिभूतानि ... यशांसीति भावः । दामोदरीयाम्, 'वृद्धाच्छः' । पृथ्वादिभ्य इमनिच् प्रथिमा । नाभीपथेन ऋगादिना समासान्तः ॥

१ 'ज्योतिःशास्त्रप्रमाणक ... ' ... भिया' इत्युत्प्रेक्षा । तथा च राहुर्लोपकत्वेन कीर्तिचन्द्रा ... तिरेको व्यज्यते' इति जीवातुः । २ 'शक्नुवन्ति' इति जीवातुसंमतो पाठः । ३ 'अत्र पद्मच्छद्मना निरगुरिवेति ... ना च त्रिलोकीयशसोराधाराधेययोरनुरूपविरहसंकरः' इति जीवातुः ।

अस्यासिर्भुजगः स्वकोशसुषिराकृष्टः स्फुरत्कृष्णिमा
कम्पोन्मीलदराललीलवलनस्तेषां भिये भूभुजाम् ।
सङ्ग्रामेषु निजाङ्गुलीमयमहासिद्धौषधीवीरुधः
पर्वास्ये विनिवेश्य जाङ्गुलिकता यैर्नाम नालम्बिता ॥

अस्येति ॥ अस्य असिरेव भुजगस्तेषां भूभुजां राज्ञां भिये भवतीति शेषः । किंभूतः—स्वकोश एव चर्ममय पिधान तदेव सुषिरं वल्मीकविवर तस्मादाकृष्टो बहिः कृतः सद्यो धृतश्च । तथा स्फुरन्प्रकाशमान. उत्तमलोहजातिविशेषत्वात्कृष्णिमा श्यामत्व यस्य । सर्पोऽपि सद्योधृतत्वात्स्फुरत्कालिमा । तथा—कम्पेन तलहस्तान्दोलनेन कृत्वा उन्मीलन्त्य. प्रकटीभूता अराला वक्रा लीला वेषु तादृशानि वलनानि गतिविशेषा यस्य । सर्पोऽपि वक्रगतिर्भवति । तेषां केषाम्—यैः सङ्ग्रामेषु निजाङ्गुलीमय्याः स्वीयाङ्गुलीरूपाया महासिद्धौषध्या वीरुधो वल्लया. स्पर्शमात्रेण विषघ्न्याः पर्वग्रन्थिमङ्गुष्ठाग्रपर्वग्रन्थिद्वयं चास्ये मुखे विनिवेश्य जाङ्गुलिकता विषवैद्यता गारुडिकता नालम्बिता नाङ्गीकृता । नाम प्रसिद्धौ । सर्पोऽपि येन स्वमुखे सिद्धौषधीपर्व न निक्षिप्यते तमेव यथा मारयति. तथा एतदीयः खड्गोऽपि ये शस्त्राणि न त्यजन्ति दैन्याच्च मुखे अङ्गुलीपर्व न धारयन्ति तानेव हन्ति नान्यान्भीताञ्शरणागताश्च । 'विषवैद्यो जाङ्गुलिकः' इत्यमर ॥

यः पृष्ठं युधि दर्शयत्यरिभटश्रेणीषु यो वक्रता-
मस्मिन्नेव बिभर्ति यश्च किरति क्रूरध्वनिं निष्ठुरः ।
दोषं तस्य तथाविधस्य भजतश्चापस्य गृह्णन्गुणं
विख्यातः स्फुटमेक एष नृपतिः सीमा गुणग्राहिणाम् ॥

य इति ॥ अरिभटश्रेणीषु शूरतरवैरिसङ्घेषु विषये यः पृष्ठ दर्शयति पराङ्मुखः पलायते । अथ च—यं प्रत्याकृष्यते तस्य स्वभावात्पृष्ठं दर्शयति । य अस्मिन्स्वस्वामिन्येव नृपे वक्रतामनृजुत्वं स्वाश्रय एव कृतघ्नत्वं बिभर्ति । अथ च—अन्यस्य तादृग्बलाभावादस्मिन्नेव वक्रतां बिभर्ति । नान्येन नम्रीकर्तुं शक्यत इत्यर्थः । तथा—यो निष्ठुरो निर्दयो दाक्षिण्यरहितः सन् क्रूरध्वनिमनेन सहाप्रियभाषणं किरति । अथ च—परिणतदृढवंशजन्मा क्रूर वैरिणां भयावहं शब्दं टंकार क्षिपति । दोष दूषणम् । अथ च—बाहुं भजतस्तथाविधस्य तस्य चापस्य तथाविधस्यान्यस्य वा कस्यचिद्गुणं धृतशौर्यादिकं गृह्णन्वर्णयन् । अथ च—मौर्वीमाकर्षन् एष एको नृपति. स्फुटं निश्चितं गुणग्राहिणां परदोषत्यागननिवृत्तानां दोषेऽपि गुणारोपण कुर्वता सज्जनानाम् । अथ च—मौर्वीग्राहिणा धनुर्धराणां सीमा पर्यन्तावधिः स्फुट विख्यातः प्रसिद्ध. । एवंविधो धनुर्धर. सज्जनश्च कोऽपि नास्तीत्यर्थ. । धनु.पृष्ठदर्शनेनैतस्य पलायनाभावः सूचित. ॥

१ 'स्फुरत्प्रकाशो [illegible]' इति जीवातु । २ [illegible] 'दोष[illegible] [illegible]' इति [illegible] । '[illegible]' इति [illegible] । [illegible] [illegible]' इति [illegible]' [illegible] [illegible] [illegible]' इति जीवातुः ॥

अस्यारिप्रकरः शरश्च नृपतेः संख्ये पतन्तावुभौ
सीत्कारं च न संमुखौ रचयतः कम्पं च न प्राप्नुतः ।
तद्युक्तं न पुनर्निवृत्तिरुभयोर्जागर्ति यन्मुक्तयो-
रेकस्तत्र भिनत्ति मित्रमपरश्चामित्रमित्यद्भुतम् ॥ ९८ ॥

अस्येति ॥ अस्य नृपते. उभौ संख्ये सङ्ग्रामे क्रमेण संमुखौ एतत्संमुख वैरिसंमुखं च पतन्तौ सन्तौ सीत्कार दु.खाभिव्यञ्जकं दन्तमध्यनिर्गत पक्षवातजनितं च ध्वनिविशेष यत्र रचयतः कुरुतः । यच्च मरणभीतिजनित दुर्निर्गतत्वजनितं च कम्पं न प्राप्नुत. । उभौ कौ—अरिप्रकारो वैरिसङ्घ, शरश्च एतौ द्वौ । तथा—मुक्तयो प्राप्तमोक्षधनुश्च्युतयोः यत् पुनर्निवृत्ति. जन्म प्रत्यागमनं च न जागर्ति भवति तत्सर्वं युक्तं उचितमेव । द्वयोरपि तुल्यधर्मत्वात् । तर्हि विलक्षण किमित्याशङ्कायामाह—तत्र तयोर्द्वयोर्मध्ये एको वैरिसङ्घः मित्रं सुहृदम् । अथ च—सूर्यं भिनत्ति । अपरश्च शरोऽमित्रं सूर्यव्यतिरिक्तम् । अथ च—वैरिणं भिनत्ति द्विधाकरोतीत्यद्भुतमाश्चर्यम् । तुल्यकर्मणोरतुल्यकर्मारम्भकत्वस्य विरुद्धत्वादित्यर्थ. । चावन्योन्यसमुच्चये । दु खभयराहित्येन रणे संमुखः पतितः शत्रुसङ्घः 'द्वाविमौ पुरुषौ लोके' इति वचनात्सूर्यमण्डलं भित्त्वा मुक्तिं प्राप्त । अदृढमुष्टितया मुक्तो बाणः कम्पसीत्कारौ रचयति । तदकरणाच्च दृढमुष्टितास्य सूचिता । दृढमुष्टित्वेन मुक्तो वैरिमध्ये न पुनरायाति । वैरिणं हन्तीत्यर्थः । शूरतरोऽय शत्रुमात्र हतवानिति भावः । बाणपक्षे—सम्यक् मुखं पुङ्खमग्रं वा यस्येति ॥

धूलीभिर्दिवमन्धयन्बधिरयन्नाशाः खुराणां रवै-
र्वातं संयति खञ्जयञ्जवजवैस्तोतॄन्गुणैर्मूकयन् ।
धर्माराधनसंनियुक्तजगता राज्ञामुनाधिष्ठितः
सान्द्रोत्फालमिषाद्विगायति पदा स्प्रष्टुं तुरंगोऽपि गां ॥

धूलीभिरिति ॥ धर्माराधने सम्यक् नियुक्तं प्रेरितं जगत् येन एवंभूतेनामुना राज्ञाधिष्ठित आरूढस्तुरगोऽपि पशुरपि धूलीभिः खुरजरजोभिर्दिवं स्वर्गलोकमन्धयन्नन्धं कुर्वन् । चक्षु.प्रविष्टाद्रजस एव निमीलितनयन कुर्वन्नित्यर्थः । तथा—खुराणां रवै. समुच्छलनशब्दैः कृत्वा आशा दिगन्तनिवासिनो जनान्बधिरयन्बधिरतया शब्दान्तरग्रहणाशक्तान्कुर्वन् । तथा—संयति संग्रामे जवस्य वातवेगस्य जवैर्वेगैः सकाशादतिवेगतया वातं खञ्जमन्पङ्गुं कुर्वन् । तथा—गुणैर्हेतुभिः स्तोतॄनश्वरूपलक्षणादिवर्णनकारिणो जनान्मूकयन् गुणाधिक्येन सामस्त्येन स्तोतुमसमर्थान्मूकानिव कुर्वन् । एवंभूत सन् अनन्तर सान्द्राणां निरन्तराणामुत्फालानां चतुर्भिश्चरणैरुत्पतनानां मिषाद्व्याजात् एकेनापि चरणेन गां भुवम् । अथ च—धेनुं स्प्रष्टुं तस्याः स्पर्शं कर्तुं विगायति विशेषेण जुगुप्सते । धार्मिको राजा निषिद्धमाचरतः स्पर्शनात्पापिनो दण्डयति । अहं तु तदधिष्ठितः

१ [illegible] [illegible]' [illegible] [illegible] [illegible]' इति [illegible] [illegible] । [illegible] [illegible] । [illegible] [illegible] [illegible]' इति जीवातुः । [illegible]' [illegible] [illegible] ।

पदा गोः स्पर्शलक्षणं पापं कुर्वन्दण्ड्यः स्यामिति बुद्ध्या पदा न स्पृशतीत्यर्थः। धार्मिको जपनाश्रयमेवेत्यर्थः। अन्वयन्नित्यादौ 'तत्करोति–' इति णिजन्ताच्छता॥

एतेनोत्कृत्तकण्ठप्रतिसुभटनटारब्धनाट्याद्भुतानां
कष्टं द्रष्टैव नाभूद्भुवि समरसमालोकिलोकास्पदेऽपि।
अश्वैरस्वैरवेगैः कृतखुरखुरलीमङ्क्षुविक्षुद्यमान-
क्ष्मापृष्ठोत्तिष्ठदन्धंकरणरणधुरारेणुधारान्धकारात्॥ १००॥

एतेनेति॥ समरसमालोकिनो ये लोकास्तेषामास्पदे स्थानभूतायामपि भुवि संग्राममभूमौ समरसमालोकिलोकानां देवानामास्पदे गगनेऽपि वा एतेन राज्ञा उत्कृत्तकण्ठाश्छिन्नग्रीवाः कबन्धरूपाः प्रतिसुभटा रिपुवीरास्त एव नटा नर्तकास्तैरारब्धानां नाट्याद्भुतानां नृत्ताश्चर्याणां द्रष्टा नाभूदेव। कष्टमिति खेदे। तत्र हेतुः—अस्वैरवेगैः शीघ्रजवैरश्वैः कृता खुरैः कृत्वा खुरली अभ्यासभूमिः पुनः पुनः न्यासो वा तया मङ्क्षु मनोज्ञं शीघ्रं वा विशेषेण क्षुद्यमानं चूर्णीभवत्क्ष्मापृष्ठं भूतलं तस्मादुत्तिष्ठदुत्पतत् अनन्धमन्धंकरण एवंभूतो रणधुरारेणू रणप्रारम्भ एव समुत्पन्नो रेणुस्तस्य धाराः प्रवाहास्तज्जनितादन्धकारात्। रणविलोकनार्थमागतैरपि मानवैर्देवैरप्यश्वखुरोत्थितरजःपूरितनेत्रैः कबन्धनृत्तं नालोकीत्यर्थः। 'मन्दस्वच्छन्दयोः स्वैरम्'। 'एतत्कृत्तोत्तमाङ्ग–' इति पाठः साधीयान्। द्रष्टा तृच्। रणधुरा, ऋगादिना अः। धुरा भर इति वा॥

उन्मीलल्लीलनीलोत्पलदलदलनामोदमेदस्विपूर-
क्रोडक्रीडद्द्विजालीगरुदुदितमरुत्स्फालवाचालवीचिः।
एतेनाखानि शाखानिवहनवहरित्पर्णपूर्णद्रुमाली-
व्यालीढोपान्तशान्तव्यथपथिकदृशां दत्तरागस्तडागः॥

उन्मीलदिति॥ एतेन राज्ञा एतादृशस्तडागोऽखानि निष्पादितः। किंभूतः—उन्मीलन्ती विकसन्ती लीला विलासो येषां तानि नीलोत्पलानि तेषां दलानि पत्राणि तेषां दलनं विकसनं तदुद्भवेन आमोदेन परिमलेन मेदस्वी पुष्टो बहुलपरिमलः पूरः प्रवाहस्तस्य क्रोडे उत्सङ्गे क्रीडन्ती द्विजालिर्हंसादिपक्षिपङ्क्तिस्तस्या गरुद्भ्यः पक्षेभ्य उदित उत्पन्नो मरुद्वायुस्तस्य स्फालः सवेगगमनं संघट्टो वा तेन वाचालाः शब्दायमाना वीचयस्तरङ्गा यस्य। तथा—शाखानिवहेन नवहरित्पर्णैर्नूतनश्यामपर्णैश्च पूर्णा द्रुमाल्यो वृक्षपङ्क्तयस्ताभिर्व्यालीढो व्याप्त उपान्तस्तीरप्रदेशस्तेन शान्ता व्यथा ग्रीष्मोष्मपीडा यासां तासां पथिकदृशां,—ग्रीष्मोष्मपीडा येषां पथिकानां वा दृशन्तासां, दत्तो रागः संतोषो येन। तडागस्यातिरमणीयत्वं सुजनजनकत्वमस्य च धार्मिकत्वं सूचितम्॥

वृद्धो वार्धिरसौ तरङ्गवलिभं बिभ्रद्वपुः पाण्डुरं
हंसालीपलितेन यष्टिकलितस्तावद्वयोर्वंहिमा।
बिभ्रच्चन्द्रिकया च कं विकचया योग्यस्फुरत्संगतं
स्नाने स्नानविधायिधार्मिकशिरोनत्यापि नित्यादृतः॥

वृद्ध इति॥ असौ अनेन निर्मितस्तडागः वृद्धो महान्वार्धिः। समुद्रापेक्षयापि महानित्यर्थः। अथ च—असौ (वार्धि) वारि धीयतेऽस्मिन्वार्धिः वारिस्थानं तडाग एव वृद्धो[illegible] किंभूतः—तरङ्गैः कृत्वा वलिभं वलियुक्तं। तरङ्गा एव [illegible] चर्मस्थूलशरीरावयवविशेषस्थाने जाता यस्येत्यर्थः। [illegible] पाभिर्वलिभिर्भातीति वा। हंसालीपलितेन [illegible] शौक्ल्येन पाण्डुरं धवलं प्रवाहरूपं वपुर्बिभ्रत्। तथा—[illegible] मध्यनिक्षिप्तकीर्तिस्तम्भरूपया कलितो ज्ञातपरिमाणः। [illegible] इत्यर्थः। अथ च—स्खलच्छरीरधारणार्थं दण्डेन युक्तः। [illegible] इत्यर्थः। तथा—तावतामतिबहूनां नानाजातीयानां [illegible] णां वंहिमा बाहुल्यं यत्र। अथच—तावतः [illegible] वयसो वार्धकस्य वंहिमा यस्य। तथा [illegible] तया चन्द्रिकया योग्यं समुचितं स्फुरत्प्रकाशमानं [illegible] यस्य। ज्योत्स्नावन्निर्मलम्। अथच—समुद्रत्वादेतज्ज[illegible] मेग्यासमुचितं कं जलं बिभ्रत्। अथच—विगतकेशया [illegible] खाल्वित्येन 'चांदी' इति कान्यकुब्जभाषायाम्। तया [illegible] स्फुरन्मग्नं कं शिरो बिभ्रत्। यद्वा—केशरहितेन [illegible] क्षितम्। तथा—वार्धकोचितं प्रकटं मध्यगतं [illegible] शिरसः तत्। तथा—स्नानविधायिभिर्धार्मिकैः शिरोनत्या [illegible] नित्यमादृतः तत् स्थाने उचितम्॥ धार्मिकैश्च स्नानादौ [illegible] स्क्रियते। वृद्धोऽपि समुद्रस्य पर्वण्येव स्नानयोग्यत्वादेतस्य [illegible] देत्याधिक्यं समुद्रात्। वलिभमिति मत्वर्थे 'तुन्दिवलि–' [illegible] भः। द्वितीयव्याख्याने पचाद्यच्। बहुलस्य भाव, [illegible] दिमनिचि 'प्रियस्थिर–' इति वंहिरादेशः। 'धार्मिकः [illegible] चरति' इति ठक्॥

तस्मिन्नेतेन यूना सह विहर पयःकेलिवेलासु बाले
नालेनास्तु त्वदक्षिप्रतिफलनभिदा तत्र नीलोत्पलानां।
तत्पाथोदेवतानां विशतु तव तनुच्छायमेवाधिकारं
तत्फुल्लाम्भोजराज्ये भवतु च भवदीयाननस्याभिषेकः॥

तस्मिन्निति॥ हे बाले, तस्मिन् तडागे त्वं एतेन [illegible] विहर क्रीड। तथा—तडागे पयःकेलिवेलासु [illegible] रेषु ग्रीष्मर्तौ वा तत्रैव नालस्य दृश्यत्वात्। [illegible] बहुवचनम्। नीलोत्पलानां तव अक्षिप्रतिफलन[illegible] त्सकाशाद्भिदा भेदः नालेन कमलदण्डेनास्तु। [illegible] त्वन्नेत्रं वा नीलोत्पलम्, इदं वा इति संदेहे सनाल [illegible] लम्, अनालं च त्वन्नेत्रमिति नालनेव निर्णय [illegible] तथा—तस्य पाथो जलं तस्य देवतानामधिकारे व्यापारे [illegible] तव तनुच्छायं तव शरीरप्रतिबिम्बमेव विशतु। [illegible] त्वच्छरीरप्रतिबिम्बमेव भवत्वित्यर्थः। तथा—तत्र [illegible] सितानामम्भोजानां राज्ये खण्डे। अथ च—[illegible] याननस्य त्वदीयमुखकमलस्य च जलक्रीडावशादभिषेक [illegible] च—पट्टाभिषेकः भवतु। नीलोत्पलजलदेवता[illegible] भ्यस्त्वन्नेत्रशरीराननमधिकमिति सूचितम्। तनुच्छायम् [illegible] सेना–' इति षण्ढत्वम्॥

एतत्कीर्तिविवर्तधौतनिखिलत्रैलोक्यनिर्वासित-
र्विश्रान्तिः कलिता कथासु जगतां श्यामैः मनःश्रेणि[illegible]

१ '[illegible]न्धकारः' इति जीवातुः।

[illegible]ज्ञे कीर्तिमयादहो भयभरैरसादकीर्तिः पुनः
[illegible]ा यन्नास कथापथेऽपि मलिनच्छाया बबन्ध स्थितिम् ॥

एतदिति ॥ जगतां स्थावरजङ्गमात्मकानां भुवनानां संबन्धिभिः समग्रैरपि श्यामैः कृष्णैः कज्जलादिपदार्थैर्गुणैर्वा कथासु वार्तासु एव विश्रान्तिः कलिता आश्रयोऽङ्गीकृतः । किंभूतैः—श्यामैः—एतस्य कीर्तेर्यशसः विवर्तेन परिणामेन विशेषेण वर्तनं विवर्तः स्थितिर्वा तेन धौताद्धवलीकृतान्निखिलात् त्रैलोक्यात्कंदरादिसहितात् निर्वासितैर्निष्कासितैः कीर्त्या लोकत्रयस्य श्वेतीकरणात्तत्तच्छ्यामगुणानां सांप्रतमदर्शनात् 'पूर्वं श्यामानि वस्तून्यभूवन्' इति वार्तामात्रशेषाणि श्यामानि जातानि सर्वथा न सन्तीत्यर्थः । तथा—कीर्तिमयात्कीर्तिप्रचुरादस्माद्राज्ञः अकीर्तेः पुनः भयभरैर्भीतिबाहुल्यैर्जज्ञे जातम् । अहो आश्चर्यम् । कीर्तेरकीर्तेश्च विरोधात्कीर्तिरूपादस्मादकीर्तेर्भयं युक्तमित्यर्थः । एतत्कुत —यद्यस्मात् मलिनच्छायाऽतिकृष्णा सा अपकीर्तिः अस्य कथापथेऽपि स्थितिमाश्रयं न बबन्ध नाकरोत् । एतत्कथाप्रारम्भेऽकीर्तिलेशस्याप्यभावात्कीर्तिरेव वर्ण्यत इत्यर्थः । यश्च यस्माद्बिभेति स तदीयकथाप्रारम्भ एव मलिनो भूत्वान्यत्रैव गच्छति । अविद्यमानमपि शशविषाणादि वचनादिगोचरो भवति, अकीर्तिस्तु वचनगोचरोऽपि नाभूदित्याश्चर्यम् । अचेतनाया अप्यकीर्तेर्भयोत्पादनादपि चित्रम् । 'जरताम्' इति पाठे वृद्धानां कथास्विति व्याख्येयम् । जज्ञे, भावे लकारः ॥

अथाब्रवद्भीमसुतेङ्गितात्सखी
जनैरकीर्तिर्यदि वास्य नेष्यते ।
मयापि सा तत्खलु नेष्यते परं
सभाश्रवःपूरतमालवल्लिताम् ॥ १०५ ॥

अथेति ॥ अथ सखी भीमसुताया इङ्गितादनुरागसूचकात् भ्रूवेल्लनादिचेष्टितात्सरस्वतीमित्यवदत् । इति किम्—हे वाणि, जनैः अस्याकीर्तिर्यदि नेष्यते वा नाभिलष्यत एव तत्तर्हि मयापि सा अस्य अकीर्तिः खलु निश्चितं नेष्यते नाभिलष्यते । यद्यपि तुल्यं तथापि परं कश्चिद्विशेषोऽस्ति सभायाः सभालोकस्य श्रव पूरतमालवल्लितां कर्णाभरणतमालवल्लित्वं नेष्यते प्रापयिष्यते । अनामानसंमतां शशविषाणादिवदसतीमप्यस्याकीर्तिमेव सर्वां सभां श्रावयिष्यामीत्यर्थः । वाग्व्यापारदूषणनिवारणं चकारेति भावः । अकीर्तेर्नीलत्वात्तमालवल्लित्वम् । इष्यते, इषेः कर्मणि । नेष्यते, णीञः प्रधानकर्मणि लट् ॥

अकीर्तिमेव वर्णयति—

अस्य क्षोणिपतेः परार्धपरया लक्षीकृताः संख्यया
प्रज्ञाचक्षुरवेक्ष्यमाणतिमिरप्रख्याः किलाकीर्तयः ।
गीयन्ते स्वरमष्टमं कलयता जातेन वन्ध्योदरा-
न्मूकानां प्रकरेण कूर्मरमणीदुग्धोदधे रोधसि ॥१०६॥

अस्येति ॥ हे वाणि, मूकानां प्रकरेण[illegible] अकीर्तयः किल प्रसिद्धं निश्चितं वा कूर्मरमणी कच्छपिका तस्या दुग्धसमुद्रे रोधसि तटे गीयन्ते । किंभूता—परार्धसंख्यायाः सकाशात्परयाधिकया संख्यया लक्षीकृता गणिता परार्धात्प्रधिकाः तथा—प्रज्ञाचक्षुर्भिः जात्यन्धैरवेक्ष्यमाणं दृश्यमानं तिमिरं तत्प्रख्यास्तत्तुल्या अतिश्यामाः । किंभूतेन प्रकरेण—अष्टमं स्वरं निषादादिसप्तस्वरातिरिक्तं कलयताङ्गीकुर्वता । तथा—वन्ध्योदराज्जातेन एवमस्याकीर्तयः सन्तीत्येतदकीर्तीः सभा श्राविता । परार्धाधिका संख्या, अन्धस्य दर्शनशक्तिः, तिमिरस्य चाक्षुषरूपत्वं, स्वरस्याष्टमत्वं, वन्ध्योदराज्जन्म, कच्छपिकादुग्धं, एतानि सर्वथा यथा न सन्ति तथैतद्विशेषणयुक्ता अस्याकीर्तयोऽपि न सन्तीति विपर्ययवसानवृत्त्या वर्णनैव कृता । उपहासार्थं स्वसंगतोक्तिः । आ सामस्त्येन कीर्तय आकीर्तयः पूर्वोक्तविशेषणविशिष्टा अस्य समन्ताः कीर्तयो गीयन्ते किल । पर्यवसानवृत्त्या अस्य कीर्तयो न सन्त्येवेति निन्दैव कृतेति वा । कच्छपी च दर्शनेनैवापत्यानि पालयति न दुग्धेनेति प्रसिद्धिः । प्रज्ञाचक्षुषो योगिनो ज्योतिर्विलोकननिष्ठास्तिमिरं न पश्यन्तीति वा । तिमिरवच्छ्यामायन्ते । मूलविभुजादित्वात्कः ॥

तदक्षरैः सस्मितविस्मिताननां
निपीय तामीक्षणभङ्गिभिः सभाम् ।
इहास्य हास्यं किमभून्नवेति तं
विदर्भजा भूपमपि न्यभालयत् ॥ १०७ ॥

तदक्षरैरिति ॥ विदर्भजा इहास्यां सभायां एतदीयवचनविषये वा अस्य वर्णितस्य नृपस्य हास्यं किमभूत्किं वा नाभूदिति कारणात्सभावत्तमपि भूपं न्यभालयदौदासीन्येन संमुखदृष्ट्या ददर्श नत्वनुरागादित्यर्थः । किं कृत्वा । अनुरागाभावेऽपि हासरस कृताभिरीक्षणभङ्गिभिरवलोकनप्रकारविशेषैस्तां सभां निपीय सादरमवलोक्य । किंभूतां सभाम्—विप्रुपकर्णनिर्पेऽ पर्यवसितैः पूर्वोक्तैरक्षरैः कृत्वा सस्मितानि सविस्मितानि साश्चर्याणि वा आननानि यस्यास्ताम् । इह नृपे आत्महास्यं जातं न वेति वा । स्मितसहितानां विगतस्मितत्वं विरुद्धम् । विरोधाभासः ॥

नलान्यवीक्षां विदधे दमस्वसुः
कनीनिकागः खलु नीलिमालयः ।
चकार सेवां शुचिरक्ततोचितां
मिलन्नपाङ्गः सविधे तु नैषधे ॥ १०८ ॥

नलेति ॥ पतिव्रताया भैम्या नलान्यावलोकनमनुचितमित्याशङ्कां परिहरन्नुचरत्वेन वर्णयिष्यमाणस्य नलस्य प्रस्तावनां करोति—दमस्वसुः कनीनिका नेत्रतारा नलादन्यस्य नृपस्य वीक्षामवलोकनरूपं आगः अपराधं विदधे चक्रे । किंभूता—खलु यस्मात् नीलिम्नः कान्तेरालयः स्थानम् । मलिनो हि निषिद्धमाचरति । अपाङ्गस्तु कटाक्षः पुनः सविधे [illegible] नैषधे [illegible] शुचिरक्ततोचिता [illegible] सेवां चकार । [illegible] दुर्कोपादस्तु नल एव [illegible] । [illegible] च—शुद्धे [illegible] च [illegible] वा । [illegible] हि [illegible] । [illegible]

[illegible]

लोकने रोषः स्तुइष्टता स्वनविलोकने होतो नेति न प्रतिनग- क्षतिः काति । नलमेव कटाक्षैर्विलोकयति भीमीति भावः । इन्द्रा- दिषु चतुर्ष्वंली कनलेषु सत्स्वपि सत्यनलत्वेऽज्ञातेऽपि तयैव सत्य- नल एवानुरागवत्या दृष्टस्तया कटाक्षनिरीक्षणं युक्तम् ॥

इदानीं श्लोकत्रयेण परस्परानुरागं वर्णयति—

दृशा नलस्य श्रुतिचुम्बिनैपुणा
करेऽपि चक्रच्छलनम्रकार्मुकः ।
स्मरः पराङ्गैरनुकल्प्य धन्वितां
जनीमनङ्गः स्वयमार्दयत्ततः ॥ १०९ ॥

दृशेति ॥ ततो भैमीकटाक्षविलोकनानन्तरं स्वयमनङ्गोऽङ्गर- हितः । अत एव नलस्य दृशा नेत्रव्यापारेणैव श्रुतिचुम्बिनापाङ्ग- संचारिणा कटाक्षरूपेण कर्णपूर्णनैपुणा कृत्वा स्मरः परस्य नलस्यैव हस्तादिभिरङ्गैरवयवैः धन्वितां धनुर्धरत्वमनुकल्प्य जनीं भैमीमा- र्दयदपीडयत् । किंभूतः स्मरः—करे नलस्यैव हस्ते रेखात्मकराज- लक्षणरूपचक्रच्छलेन नम्रं चक्राकारं कार्मुकं यस्य सः । नलेक्षिता सती कामातुरा जातेति भावः । मुख्यापाङ्गभागे चानुकल्पोऽप्यङ्गी- क्रियते । आर्दयत्, 'अर्द हिंसायाम्' ण्यन्ताल्लङ् । 'आर्दिदत्' इति पाठे लुङ् ॥

उत्कण्टका विलसदुज्ज्वलपत्रराजि-
रामोदभागनपरागतराऽतिगौरी ।
रुद्रक्रुधस्तदरिकामधिया नले सा
वासार्थितामधृत काञ्चनकेतकी वा ॥११०॥

उत्कण्टकेति ॥ सा भैमी रुद्रक्रुधः रुद्रकृतशापपरित्यागसमु- द्भवात्कोपाद्धेतोः तस्य रुद्रस्यारेः कामः तस्य बुद्ध्या अयं काम एवेति बुद्ध्या नले विषये वासस्य स्वयंवरेण स्थितेरर्थितामभिला- षुकत्वमधृत दधार । नले साभिलाषा जातेति भावः । स्वशत्रुस- माश्रयणं च युक्तम् । केव—काञ्चनकेतकीव । किंभूता सा केतकी च—उत्कण्टका उदितरोमाञ्चा ऊर्ध्वीभूतसूचीतुल्यशूकाग्रा च । तथा—विलसन्ती शोभमाना नीलपीतादिभिर्वर्णैरुज्ज्वला प्रकाश- माना, उज्ज्वलेन शृङ्गारेण वा प्रकाशमानो विलोककाना शृङ्गारो यया एवंभूता वा, कस्तूर्यादिरचिता कपोलवक्षोजादौ पत्रराजिः पत्रवल्ली पत्रपङ्क्तिर्यस्याः । शोभमानोज्ज्वलवर्णपङ्क्तिश्च यस्याः । तथा—आमोदं विलेपनजं सुरभिगन्धं हर्षं वा, स्वाभाविकं परि- मलं च भजतीति भाक् । तथा—अपगतोऽनुरागो यस्याः एवं- भूता न भवति अतितरामनपरागतरा । नयेऽतितरामनुरागिणी । न विद्यते परागः पुष्परजो यस्याम् । एवंविधा न भवति । नित- रामनपरागा अनपरागतरा । अतितरां परागसहिता । तथा— अतितरां गौरी गौरवर्णा उभयत्यपि । गौरीं पार्वतीमतिक्रान्ता वा भैमी । सुवर्णकेतकी यथा रुद्रकोपस्य वसत्यभिलाषुकत्वं दधार तस्य स्थानं बभूवेत्यर्थः । तथा भैम्यपि नलविषये नलवैरिकाम- बुद्ध्या नलशत्रुः काम एव नलसंबन्धित्वेन मा पीडयतीति धिया रुद्रकोपस्यात्मनि यो वासस्तदर्थितां दधार रुद्रकोपस्य स्थानं जाता । नितरां सकोपा जातेत्यर्थः । कामसाम्यं नलस्योक्तम् । नलेन कटाक्षवीक्षणे कृते साऽतितरां कामपीडिता जातेति भाव इति वा । गौरीमतिक्रान्तेति तत्पक्षे 'गौरीगौरत्वमतिक्रान्ता' इति व्या- ख्यातेरनिरोगौरीति स्यात् । तथापि 'इवकाराद्यन्वित' इति व- चनेन इन्द्रादीनामुक्ते पक्षे गौरीति अतिगौरीति समासः ॥

तन्वाली कनले नलेऽन्तरमनाः साम्यान्मनागप्यभू- दग्रे चतुरः स्थिताञ्च चतुरा पातुं दृशा नैषधात् । आनन्दाम्बुनिधौ निमज्य नितरां दूरं गता तत्तला- लंकारीभवनाजनाय ददती पातालकन्याभ्रमम् ॥१११॥

तन्वीति ॥ न अलीकोऽनलीकः स चासौ नलश्च नालीकनल सत्यनलः तस्मिन्नलस्य नान्यस्मिन् स्वदर्शने सत्यनले चरितत्वेन अन्तः मनो यस्याः सा नलेऽनुरक्ता तन्वी सा भैमी अग्रे स्थितान् चतुरश्चतुःसंख्याकानलीकानलान् साम्यात्सत्यनलसाम्येन दृशा नयनव्यापारेण पातुं कटाक्षैर्विलोकयितुं मनागल्पमपि चतुरा कुशला नाभूत् । किंभूता—आनन्दाम्बुनिधावानन्दरूपे समुद्रे निमज्य बुडित्वा । नलावलोकनाभिलाषा भूयेति भावः । नितरां दूरं गता दूरस्य परमकाष्ठां प्राप्ता, तलं गता च । तथा— तस्य आनन्दसमुद्रस्य तलं तस्यालंकारीभवनाज्जनाय पातालकन्या- भ्रमं अनिमेषदृगोरानन्दवशाच्च निर्निमेषतया समुद्रे निमज्ज तलगमनेन च किमियं नागकन्येति भ्रमं बुद्धिं ददती जनयन्ती । 'अलंकारीभवते' इति पाठे तस्य तलस्य भूतलस्योपरिवर्तिने अलंकारभूतायेन्द्रादिलोकाय नललक्षणाय जनाय वा । पाताल- तलस्यालंकारीभवने वासुक्यादिनागलोकाय वा । पुरःस्थितान् नलाकारानपीन्द्रादीनन्यराजवत् ऋजुदृष्ट्यैव विलोकयति स्म । न दृष्टवत्या व्यवहितमपि सत्यनलं कटाक्षैर्विलोकयति स्मेति भावः । 'तत्तल-' इति पाठे तेषामलीकनलानां स्त्रीयेन रूपेणालंकार- भूताय जनाय । सत्यनलायेत्यर्थः ॥

सर्वस्वं चेतसस्तां नृपतिरपि दृशे प्रीतिदायं प्रदाय प्रापत्तद्दृष्टिमिष्टातिथिममरदुरापामपाङ्गोत्तरङ्गाम्[1] । आनन्दान्ध्येन वन्ध्यानकृत तदपराकूतपातान्स तस्याः पत्या पीयूषधारावलनविरचितेनाशुगेनाशु लीढः ॥११२॥

सर्वस्वमिति ॥ स नृपतिः नलोऽपि चेतसः सर्वस्वं प्राणप्रियां तां भैमीं दृशे स्वनेत्राय प्रीतिदायं संतोषजनितं दानं प्रकर्षेण दत्त्वा कटाक्षेण तां सादरं दृष्ट्वा अमरदुरापामिन्द्रादिभिर्दु- र्लभां लोकोत्तरस्वरूपाम् । अथ च—तेषां कटाक्षेणानवलोकना- त्तैर्दुरापाम् । अपाङ्गे नेत्रप्रान्ते उत्तरङ्गां चलत्कल्लोलामतिचञ्चलां कटाक्षरूपां तद्दृष्टिं भैमीदृष्टिमेव इष्टातिथिं प्रियमभ्यागतं प्राप- लेभे । भैम्या पूर्वं कटाक्षैर्विलोकितः, अनन्तरं तेन सावलोकिता, अनन्तरं पुनरपि तया विलोकित इत्यर्थः । अनन्तरं च तस्याः पत्या कामेन पीयूषधारारूपमतिनिर्वापकत्वादमृतरूपं यद्वलनं भैमीकृतं वलितग्रीवमवलोकनं तेन कृत्वा विरचितेनाशुगेन भैमी- कटाक्षरूपेण बाणेन आशु शीघ्रं लीढो विद्धः स नलः तस्या भैम्या दृष्टेरपरेऽन्ये तृतीयादयो ये आकूतपाता अनेकभावाभिव्यञ्जक- व्यापारविशेषास्तान् आनन्दान्ध्येन हर्षाश्रुपरिपूर्णनेत्रतया यदान्ध्य- मदर्शनं तेन वन्ध्यान्निष्फलानकृत । भैमीद्वितीयकटाक्षवीक्षणेनैव अतितृप्तः कामविवशः सन् तस्याः तृतीयादिकटाक्षनिरीक्षणानि न

1 'सर्वतोऽक्षिव्रर्थात्' इति सूचितम् ।

ददर्शेति भावः । अन्योऽपि तुष्टः कस्मैचित्सर्वस्वं ददाति प्रियं चातिथिं प्राप्यानन्दबाष्पाम्बुपूर्णो भवति ॥

श्रीहर्षं कविराजराजिमुकुटालंकारहीरः सुतं
श्रीहीरः सुषुवे जितेन्द्रियचयं मामल्लदेवी च यम् ।
तस्य द्वादश एष मातृचरणाम्भोजालिमौलेर्महा-
काव्येऽयं व्यगलन्नलस्य चरिते सर्गो निसर्गोज्ज्वलः ॥ १२ ॥

श्रीहर्षमिति ॥ माता वागीश्वरी जननी च तस्याश्चरणौ एवाम्भोजे तयोरलिरूपो भ्रमररूपो मौलिर्यस्य । यद्वा—मातृचरणसंबन्धिनी पूजार्थं चरणयोरुपढौकिता अम्भोजालिः कमलमाला तद्युक्तो मौलिर्यस्य । वागीश्वर्या जनन्या वा प्रसादरूपेण धृतनिर्माल्यकमलस्येत्यर्थः । द्वादशानां पूरणः सर्गः व्यगलत्समाप्तः ॥

इति श्रीवेदरकरोपनामकश्रीनरसिंहपण्डितात्मजनारायणकृते नैषधीयप्रकाशे द्वादशः सर्गः ॥

त्रयोदशः सर्गः ।

इदानीमिन्द्रादिपञ्चनलीसंवं त्रयोदशं सर्गमारभते—

कल्पद्रुमान्परिमला इव भृङ्गमाला-
मात्माश्रयामखिलनन्दनशाखिवृन्दात् ।
तां राजकादपगमय्य विमानधुर्या
निन्युर्नलाकृतिधरानथ पञ्चवीरान् ॥ १ ॥

कल्पद्रुमेति ॥ अथ विमानधुर्याः शिबिकावाहिनस्तां भैमीं राजकाद्राजसमूहादपगमय्य निवर्त्य नलाकृतिधरान्नलवेषधारिणः पञ्च वीरान्नलसहितानिन्द्रादीन्निन्युः प्रापयामासुः । शिबिकावाहिना तेषु पञ्चसु नलोऽस्ति न वेत्यपरिज्ञानान्नलस्यापि नलरूपधारकत्वं घटते । यस्य यद्रूपं तद्धारित्वं तस्यापि युक्तमेवेति कल्पेऽक्षयापि युज्यते । वीरपदेन शौर्यं नायकगुणः । के कस्मात्का इव—परिमला मनोहरगन्धा अखिलाः समस्ता नन्दनशाखिनो देवोद्यानतरवः तेषां वृन्दात्समूहात्स्वाश्रयां परिमलाश्रितां भृङ्गमालां भ्रमरपङ्क्तिं परावर्त्य अतिशयात्कल्पद्रुमानिव । कल्पद्रुमा नन्दनस्थितरूपापेक्षयाधिका, तथान्यराजापेक्षया तेऽपीत्यर्थः । सर्वानिलापपूरकत्वमान्यान्मन्दारादिष्वपि चतुर्षु कल्पद्रुमशब्दप्रयोगः । भैम्यप्यात्माश्रया विमाने स्थितत्वात् । नयतिर्द्विकर्मा ॥

साक्षात्कृताखिलजगज्जनताचरित्रा
तत्राधिनाथमधिकृत्य दिवस्तथा सा ।
ऊचे यथा स च शचीपतिरभ्यधायि
प्राकाशि तस्य न च नैषधकायमाया ॥ २ ॥

साक्षादिति ॥ सा देवी तत्र तेषु मध्ये प्राधान्यान्निवेशनक्रमाच्च दिवोऽधिनाथमिन्द्रमधिकृत्योद्दिश्य तथा तेन प्रकारेणोचे अचकथत् । यथा येन प्रकारेण स शचीपतिरिन्द्रश्चाभ्यधायि उक्तो भवति । तस्य नैषधकायस्य माया छद्म न च प्राकाशि प्रकटितं भवति । किंभूता—साक्षात्कृतं अखिलजगतां जनताचरित्रं जनसमूहवृत्तान्तो यया सा । यथा इन्द्रादीनां प्राकट्यं न, विष्णोराज्ञया वर्णनं च, मौलित्वे प्रतिभाक्षयो न, तथावोचदिति भावः । साक्षादिति विशेषणेन नलरूपं कृत्वागतानामिन्द्रादीनां ज्ञानौचित्यं सूच्यते ॥

ब्रूमः किमस्य वरवर्णिनि वीरसेनो-
द्भूतिं द्विपद्बलविजित्वरपौरुषस्य ।
सेनाचरीभवदिभाननदानवारि-
वासेन यस्य जनितासुरभीरणश्रीः ॥ ३ ॥

ब्रूम इति ॥ हे वरवर्णिनि उत्तमे भैमि, वयं अमुष्येन्द्रस्य वीरयुक्तायाः वीराणां वा सेनायाः सैन्यस्योद्भूतिमुत्कृष्टैश्वर्यं सामर्थ्यं बाहुल्यं वा किं ब्रूमो वर्णयामः । वर्णनाशक्यत्वाद्वागगोचर इत्यर्थः । किंभूतस्य—द्विपन् अमित्रो यो बलनामा दैत्यः तस्य विजित्वरं जयनशीलं पौरुषं पराक्रमो यस्य । यस्य रणश्रीः सेनाचरीभवन्तौ सैनिकौ भवन्तौ याविभाननदानवारी गणेशनारायणौ तयोर्वासेनाधिष्ठानेन कृत्वा जनिता कृता असुरभीर्दैत्यभयं यया । असुरेभ्यो देवानां या भीः तस्या ईरणं क्षेपणं तेन या श्रीः सा यस्य जनितेति वा । वागगोचरमस्य चरितमित्यर्थः ॥

नलपक्षे तु—अस्य वीरसेनाख्यनृपादुत्पत्तिं किं कथयामः । अपि तु न । अकथनेऽपि लोकत्रये प्रसिद्धत्वात्स्वगुणैरेवास्य ख्यातत्वाद्वा । यो हि स्वयं न प्रसिद्धः, तस्य पित्रादिप्रसिद्ध्या वर्णनं क्रियते । अयं तु न तथेति भावः । किंभूतस्य—द्विषतां बलस्य सैन्यस्य, आङ्गिकस्य सत्त्वस्य वा, जित्वरं पौरुषं पराक्रमो यस्य । यस्य रणश्रीः सेनाचरीभवन्तः सैनिका इभास्तेषामाननदानवारि मुखदानोदकं तस्य वासेन गन्धेन सुरभिर्जनिता । रणयोः सावर्ण्यात् सेनायामचलीभवतां पर्वतायमानानामिभानामिति वा । मत्तगजबाहुल्यमनेन सूच्यते । एवमिन्द्रनलयोरभेदबुद्धिर्यथा तस्या भवति तथा देव्योक्तम् । रणशब्दो लक्षणया रणभूमौ वर्तते । इतः 'श्लोकादारभ्य 'अस्याजि–' (१३।२८) इति यावत्प्रथममिन्द्रादिवर्णनं पश्चान्नलवर्णनम् । 'अस्याजि–' इत्यादौ नलवर्णनं प्राधान्येन, दिक्पालवर्णनं पश्चादिति ज्ञेयम् । 'श्लोकाद्दिह प्रथमत –' (१३।२२) इति श्लोकेन नलस्य प्राधान्येन निर्देशात् । 'हरिणा' (१३।३२ श्लोके) इत्यादितृतीयया दिक्पालानामप्राधान्येन निर्देशात् । 'शीतस्पर्शा शीते शीतस्पर्शा च दाहवे । भर्तृभक्ता च या नारी सोच्यते वरवर्णिनी' इति रुद्रः । 'उत्तमा वरवर्णिनी' इत्यमरः । वरो वर्णो यस्या इत्यत्र वरेति 'वर्णतोरवर्णान्तात्' इतीनिः ॥

शुभ्रांशुहारगणहारिपयोधराङ्क-
चुम्बीन्द्रचापखचितद्युमणिप्रभाभिः ।
अन्वास्थत मणिभि चामरवाहिनीभि-
र्यामानु सैव सकुला नगनाचिताभिः ॥ ४

---

१ [illegible]

शुभ्रेति ॥ एष इन्द्रः समिति च यात्रासु विलासगतिषु च दण्डयात्रासु वा अमरवाहिनीभिः सुरसेनाभिरन्वास्यतेऽनुगम्यते । किंविधाभि:—शुभ्रांशुश्चन्द्रः, हरसंबन्धिनो हारा एकादश रुद्रा- [illegible] गण: समूहः हरसंबन्धिनो वा ये गणा नन्दिप्रभृतयः, ता- न्सर्वानपि हरन्ति आत्मनासह नयन्ति । तत्सहिता इति यावत् । एवंविधा: पयोधरा मेघाः । हरस्यापत्यं हारिः स्कन्दो, गणपतिः, [illegible] वा । तेषामङ्कचुम्बी स्वामित्वान्मध्यवर्ती यः इन्द्रः । शुभ्रांशु[illegible] आत्मना सह नयति एवंशीलः, पयोधरा- ङ्कचुम्बी च एवंविधो वा य इन्द्रस्तस्य चापं तेन खचिता संबद्धा [illegible] सूर्यशोभा यासु ताभिः । शुभ्रांश्वादिभि: शक्रधनु- [illegible] सूर्येण च भान्ति ताभिर्वा । तथा—बहुः प्रचुरो लाभो [illegible] तेषु रत्नार्चिताभिः पूजिताभिः । दैत्यजयाद्बहुला [illegible] वा । मेघानामपि काम- [illegible] । चन्द्रादिभिः विशिष्टेन्द्रचापेन च खे [illegible] सूर्यशोभा यास्विति वा । तं कृत्वा [illegible] तत्तेन मतत्वेन सूर्यतेजः [illegible] ॥

[illegible] दण्डयात्रासु च चामरधारिणी- [illegible] । किंभूताभि: । शुभ्रा: सिताः अंशवो यस्य [illegible] सुन्दरः पयोधराङ्कः [illegible] प्रभा [illegible] । हारमध्यमणी- [illegible] । तथा— [illegible] तेषां [illegible] । प्रा [illegible] नास्ते तथा संग्रामयात्रा- [illegible] ', ' [illegible] ', [illegible] । हारि, ता- [illegible] ॥

[illegible]

एकस्मिन्प्रदेशेऽनेकसिंहानां अन्यासिश्चाल्पस्थानेऽकुण्ठा [illegible] त्यर्थः । किंभूतोऽयम्—बलाद्दैत्यादुदग्र उदग्रबलः । [illegible] पौरुषं यस्य सः ॥

नलपक्षे—अतुलानत्युच्चान्सलक्षणांश्च [illegible] मारयन्ति एवंविधा विग्रहाः शरीराणि वैरं वा येषाम् । [illegible] उद्दामदर्पा हरयोऽश्वा गजाश्च तेषां कोटिं भजताम् । [illegible] पक्षच्छिदां महायच्छेदं कुक्षिच्छेदं वा कृत्वा [illegible] मन्यं वा यस्य अयं नलो वैरिकृतापत्समुद्रं [illegible] वैरिणो हत्वा विपद्रहितमकरोदित्यर्थः ॥

भूमीभृतः समिति जिष्णुमपव्ययायं
जानीहि न त्वमथवन्तममुं कथंचित् ।
गुप्तं घटप्रतिभटस्तनि बाहुनेत्रं
नालोकसेऽतिशयमद्भुतमेतदीयम् ॥ [illegible]

भूमीभृत इति ॥ हे घटस्य प्रतिभटौ [illegible] तत्संबुद्धिः भैमि, त्वं समिति संग्रामे भूमीभृतः पर्वता [illegible] जेतारम् । तथा—न विद्यते पर्वतत्रस्यापायो नाशो [illegible] अमघवन्तमनिन्द्र न तु नेत्र जानीहि । अपि तु [illegible] इन्द्रस्य सहस्रनेत्रत्वाद्वाय तथेत्यत आह—[illegible] मतिक्रान्त प्रकृतादपि [illegible] नलरूप धारणाच्छादितं बहुनेत्रस्य भावो बाहुनेत्र [illegible] न पश्यसि । गुप्तत्वात्, न त्वविद्यमानत्वादित्यर्थः । [illegible] त्वम् । इन्द्रनलयोर्नेत्राणि न सन्तीत्यर्थः इति वा । [illegible] वा । बहुनेत्रसंबन्धिनमेतदीयमद्भुतमतिशयम् [illegible] मिति वा ॥

नलपक्षे—[illegible] न जानीहि [illegible] गतो जेतारम् । तथा—[illegible]

[illegible]

एतस्य पाणिचरणं तदनेन पत्या
सार्धं शचीव हरिणा मुदमुद्वहस्व ॥ ७ ॥

लेखा इति ॥ हे नितम्बिनि अतिपृथुनिबिडनितम्बे भैमि, वलवृत्रनमुचिप्रभृतीनां समृद्धं संपूर्णं राजभावस्तस्य प्राज्यो बहुरूपभोगस्तस्य पिशुनास्तदसहमाना लेखा देवा एतस्येन्द्रस्य पाणी च चरणौ च पाणिचरणं सरागं सानुरागं यथा तथा दधते धारयन्ति । हस्तदानात्पाणिम्, नमस्कारार्थं च चरणावित्यर्थः । तत्तस्मात् अनेन हरिणा इन्द्रेण पत्या सार्धं शचीव मुदमुद्वहस्व धारयस्व ॥

नलपक्षे—सरागमरुणं एतस्य पाणिचरणं कर्तृ सैन्यस्वाम्यमात्यादिभिः षड्विधेन वा बलेन समृद्धस्य राज्यस्य प्राज्य उपभोगस्तस्य सूचिकाः सामुद्रिकोक्तलक्षणभूताः चक्रध्वजादिलेखाः कर्मभूताः दधते धारयति । 'दध धारणे' एकवचनान्तमस्मिन्पक्षे रूपम् । तस्मादनेन पत्या नलेन सह हर्षं धारयस्व । केन केव— हरिणा इन्द्रेण शची इव । 'लेखा अदितिनन्दनाः', 'पिशुनौ खलसूचकौ' इत्यमरः । नितम्बशब्दादतिशयार्थादिलिः । पाणिचरणम्, प्राण्यङ्गत्वादेकवद्भावे षण्डत्वम् ॥

आकर्ण्य तुल्यमखिलां सुदती लगन्ती-
माखण्डलेऽपि च नलेऽपि च वाचमेताम् ।
रूपं समानमुभयत्र विगाहमाना
श्रोत्रान्न निर्णयमवापदसौ न नेत्रात् ॥ ८ ॥

आकर्ण्येति ॥ असौ सुदती भैमी एतां पूर्वोक्तामखिलां वाचमाखण्डलेऽपि च नलेऽपि च तुल्यं लगन्तीं समानसंबन्धामाकर्ण्य उभयत्र इन्द्रे च नले च समानं रूपमैक्यरूपं च विगाहमाना जानती विशेषावलोकनादपि विशेषमनुपलभमाना यथाक्रमं श्रोत्राच्छ्रवणेन्द्रियात् नेत्राच्चक्षुरिन्द्रियाच्च निर्णयं नावापन्न प्राप । अनयेन्द्रस्तुतः किं वा नल, तयोः सरूपत्वादयमिन्द्रो नलो वेति नाज्ञासीदित्यर्थः । अपि चेति निपातसमुदायौ परस्परसमुच्चयवाचकौ । अवापत् लृदित्वादङ् ॥

शक्रः किमेष निषधाधिपतिः स वेति
दोलायमानमनसं परिभाव्य भैमीम् ।
निर्दिश्य तत्र पवनस्य सखायमस्यां
भूयोऽसृजद्भगवती वचसः स्रजं सा ॥ ९ ॥

शक्र इति ॥ सा भगवती सरस्वती भूयः पुनरपि वचसः स्रजं वाङ्मालामसृजत् । किं कृत्वा—तत्र तेषु मध्येऽस्यां भैमीसमीपे पवनस्य सखायमग्निं निर्दिश्योद्दिश्य । पुनः किं कृत्वा—भैमीमिति दोलायमानं मनो यस्यास्तां परिभाव्य संचिन्त्य । इति किम्—एष किं शक्रः, स दृष्टपूर्वः निषधाधिपतिः नलो वेति । दोला इवाचरति 'कर्तुः क्यङ् सलोपश्च' इति क्यङि शानचि दोलायमानमिति । अस्यां सामीपिक आधारः ॥

एष प्रतापनिधिरुद्गतिमान्सदाऽयं
किं नाम नार्जितमनेन धनंजयेन ।
हेम प्रभूतमधिगच्छ शुचेरमुष्मा-
न्नास्येव कस्यचन भास्वररूपसंपत् ॥ १० ॥

एष इति ॥ हे भैमि, एष प्रतापस्य निधिः प्रकृष्टोष्णस्पर्शस्थानम् । तथा—अयं सदा उद्गतिमानूर्ध्वगमनयुक्तः । ऊर्ध्वज्वलनोऽयमित्यर्थः । धनंजयेन वह्निनानेन किं नाम का संज्ञा नार्जितं न प्राप्ता । 'अग्निर्वैश्वानरो वह्निः—' इत्यादिकं नाम निर्वचनयोगात् प्राप्तमित्यर्थः । सर्वेषां नाम्नां निर्वचनमस्त्येव । नाम संभावनायाम् । अग्निनाऽनेन किं नाम वस्तु न प्राप्तम् । तैजसानां परमाणूनां सर्वत्राविरलत्वेन विद्यमानत्वादिति वा । अनेन धनंजयशब्देन कृत्वा सार्थकं नाम किं न अर्जितमिति वा । धनंजयत्वादेव शुचेरपि तस्मादमुष्मादग्नेः प्रभूतं हेम स्वर्णमधिगच्छ प्राप्नुहि 'धनमिच्छेद्धुताशनात्' इत्युक्तेः । 'अग्नेः प्रजातं परि यद्धिरण्यम्' इति श्रुतेरस्मात्सुवर्णमुत्पन्नम् । अस्येवाग्नेरिव कस्यचन कस्यापि भास्वरा देदीप्यमाना रूपसंपन्नास्ति । तेजोमात्रविवक्षया । तेजोव्यतिरिक्तस्य कस्यचन शुक्लं भास्वरं रूपं न दृष्टमित्यर्थः ॥

नलपक्षे ॥ एष नलः क्षात्रतेजःस्थानम् । तथा—सदा उदयवान् । तथा अनेन जयेन कृत्वा किं नाम धनं नार्जितम् । वैरिणो विजित्य धनमर्जितम् । सदा अयः शुभावहो विधिर्यस्मादिति वा । शुचेः स्वधर्मोपार्जितद्रव्यादमुष्मात्प्रचुरं सुवर्णं प्राप्नुहि । शुचेः शृङ्गाररूपादिति वा । अस्य नलस्येव भास्वरा कायकान्तिसमृद्धिः कस्यापि अन्यस्य नास्ति । भा दीप्तिः, स्वर कण्ठशब्दः, रूपं सौन्दर्यं तेषां संपद् अस्येव कस्यापि नास्तीति वा । तेजस्वी मधुरस्वरः सुन्दरश्चेत्युक्तम् । 'वीतिहोत्रो धनंजयः' 'शुचिरप्पितम्' इत्यमरः । धनंजयः 'संज्ञायां भृतृवृजि—' इति खच् । 'अरुर्द्विष—' इति मुम् । भास्वरः 'स्थेशभास—' इति वरच् ॥

अत्यर्थहेतिपटुताकवलीभवत्त-
त्तत्पार्थिवाधिकरणप्रभवाऽस्य भूतिः ।
अभ्यङ्गरागजननाय महेश्वरस्य
संजायते रुचिरकर्णि तपस्विनोऽपि ॥ ११ ॥

अत्यर्थेति ॥ हे रुचिरकर्णि शोभनश्रवणेन्द्रिये भैमि, अस्याग्नेः अत्यर्थातिशयिता हेतिपटुता ज्वालापाटवं तस्य कवलीभवन्ति ग्रासीभवन्ति तानि तानि पार्थिवानि पृथिवीकार्याणि तृणकाष्ठकरीषादीनि तान्येवाधिकरणं भस्म एवाधारः तत प्रभव उत्पत्तिर्यस्याः एवंविधा भूतिर्भस्म तपस्विनोऽपि पाशुपतादिव्रतनिष्ठस्य महेश्वरस्य शिवस्याङ्गरागजननायोद्धूलनेनाङ्गानां विशिष्टवर्णोत्पत्तये संजायते संपद्यते । एतत्संबन्धि भस्मापीश्वरस्य तपस्विनोऽप्युपकृत्यै भवति । अन्यस्य भवतीति किं वक्तव्यमिति स्तुतिः । रुचिरकर्णीति श्लेषोक्तिचातुरीविषये सावधाना भव इति व्यज्यते । एतद्वरणे नलस्यैव केवलम्, नान्यस्येति विचारं कुर्वीष्वेति व्यज्यते ॥

नलपक्षे—हे रुचिरकर्णि, अस्य नलस्य भूतिः संपत् महेश्वरस्य महाधनिकस्यापि यक्षराजस्य कुबेरस्य च अभिलाषसमुत्पत्तये संपद्यते । [illegible] संपद्रूपादीनि धनिको कुबेरस्य भूतये स्पृहणीयाः । [illegible] तपस्विनोऽपि ईश्वरस्य [illegible] ननाय संपद्यत इति वा । किंभूता संपत्—अतिशयेन [illegible]

मोक्षोपसंहारादिमन्त्रप्रयोगसामर्थ्येन ग्रासीभवन्तस्ते ते च पृथ्वीश्वराश्च तेषामधिको रणस्तस्मादुत्पन्ना। स प्रभव उत्पादको यस्या इति वा। क्षत्रतेजसोपार्जितेत्यर्थः। 'रागोऽनुरक्ते मात्सर्ये'। हेतिर्ज्वाला आयुधं च। पार्थिवेपि, 'ईश्वर' इत्यधिकारे 'सर्वभूमि–' इत्यण्। पक्षे संबन्धेऽण्। रुचिरकर्णीति 'नासिकोदर–' इति ङीप्॥

एतन्मुखा विबुधसंसदसावशेषा
माध्यस्थ्यमस्य यमतोऽपि महेन्द्रतोऽपि।
एनं महस्विनमुपेहि सदारुणोच्चै-
र्येनामुना पितृमुखि ध्रियते करश्रीः॥१२॥

एतदिति॥ हे पितृमुखि, अशेषा सर्वा असौ विबुधसंसद्देवसभा एष मुखं यस्याः सा। 'अग्निमुखा वै देवाः' इति श्रुतेः। अस्याग्नेर्यमतोऽपि महेन्द्रतोऽपि माध्यस्थ्यमासनापेक्षया दिगपेक्षया च मध्ये विद्यमानत्वमस्ति। त्वं महस्विनं तेजोयुक्त महस्सु तेजस्सु विषये इनं स्वामिनं वा एनमुपेहि। येन सदारुणा काष्ठसहितेनामुना करश्रीः किरणशोभा उच्चैरूर्ध्वा रक्ता च ध्रियते। पितृमुखीति संबुद्ध्या धन्यत्वं व्यज्यते। 'धन्या पितृमुखी कन्या धन्यो मातृमुखः सुतः' इति सामुद्रिकोक्तेः॥

नलपक्षे॥ असौ जगति प्रसिद्धा पुरो दृश्यमाना च निखिला विद्वत्सभा एतन्मुखा एतत्प्रधाना। यथा सर्वेष्वङ्गेषु मुखं प्रधानं तथा विद्वत्सभायामसौ। 'के विबुधाः' इति पृष्टे प्रथममसौ गण्यत इत्यर्थः। पुण्यश्लोकत्वादेष मुखे यस्यास्तादृशी इति वा। अस्य यमतः समवर्तिनोऽपि इन्द्रादप्यधिकं माध्यस्थ्यं पक्षपातरहितत्वम्। शत्रुमित्रयोस्तुल्यो दण्ड इत्यर्थः। तसेः सार्वविभक्तिकत्वात्। लोकपालांशत्वादिन्द्रयमयोरेतन्मध्यवर्तित्वमिति केचित्। तेजस्विनमेनं प्राप्नुहि। येनानेन सदा सर्वदा हस्तशोभा अतिशयेनारुणा रक्ता धार्यते। स्विनं शोभनं पतिमेनं मह पूजय। तथा–एनमुपेहि एतत्समीपं गच्छेति वा। महस्विनमुत्सववन्तं वा। विश्वप्रकाशे सकारान्तस्य महःशब्दस्य पाठात्। 'मुखं मुख्ये च वक्त्रे स्यात्' इत्यजयपालः। पिता मुखं यस्या इति समासः। मुखेनैव मुखस्य सादृश्यात्पितृमुखमिव मुखं यस्या इत्यत्र पर्यवस्यति॥

नैवाल्पमेधसि पटो रुचिमत्त्वमस्य
मध्येसमिन्निवसतो रिपवस्तृणानि।
उत्थानवानिह पराभवितुं तरस्वी
शक्यः पुनर्भवति केन विरोधिनायम्॥१३॥

नैवेति॥ एधसि काष्ठे पटोर्जाज्वल्यमानस्याग्नेः रुचिमत्त्वं दीप्तियुक्तत्वमल्पं नैव। किंतु वह्नित्यर्थः। जाज्वल्यमानस्यास्य इन्धने दीप्तिमत्त्वमल्पं नैव। तत्संबन्धादधिकं दीप्तिमानयं भवतीत्यर्थं इति वा। तथा–मध्येसमित् समिधां काष्ठानां मध्ये निवसतो विद्यमानस्यास्य तृणानि शत्रवः। रिपुनाशो यथा वेगेन [illegible] तथा समृद्धेनानेन क्षणमात्रेण तृणानि दह्यन्त इत्यर्थः। [illegible] त्राणा पलाशशम्यादिकाष्ठानां मध्ये इति वा। इह लोके [illegible] ध्ये वोत्थानवानूर्ध्वज्वलनवान् तरस्वी वेगवानयं विरोधिना [illegible] केन पुनः पराभवितुं शक्यो भवति। तेनैव शान्तिनां [illegible] जय्यो भवति। अपि तु न वेगेनोत्थितस्यास्य वारिणापि [illegible] कर्तुमशक्यमित्यर्थं इति वा॥

नलपक्षे–पटोः ग्रहणधारणादिसमर्थस्यास्य अल्पमेधसि [illegible] प्रज्ञे रुचिमत्त्वं प्रीतियुक्तत्वं नैव। अयोग्यत्वात्तस्येत्यर्थः। [illegible] समिन्मध्ये सङ्ग्राममध्ये निवसतोऽस्य वैरिणस्तृणानि। [illegible] त्करा इत्यर्थः। इह रणे भूलोके वा तरस्वी उत्थानवानुद्योगवान्वा अयं केन पुना रिपुणा जेतुं शक्यः। अपि तु न [illegible] कन्याप्यजय्योऽयमित्यर्थः। उत्थानमुद्यमः। [illegible] बलवांश्च नास्तीत्यर्थः। भवतीति संबोधनं वा। [illegible] वेगे च', 'इध्ममेधः समित्' इत्यमरः। अल्पमेधसि [illegible] इत्यत्र नित्यग्रहणादन्यस्मादपि भवतीति वृत्तिकारोक्तेः [illegible] सारेणासिच्। मध्येसमित्, 'पारेमध्ये षष्ठ्या वा' निपातनादेत्वम्। 'अयः' इति वैकल्पिकत्वादजभावः। 'शकधृष–' इत्यक्रियार्थत्वेपि शकियोगे तुमुन्॥

साधारणीं गिरमुपर्बुधनैषधाभ्या-
मेतां निपीय न विशेषमवाप्तवत्या।
ऊचे नलोऽयमिति तं प्रति चित्तमेकं
ब्रूते स चान्यदनलोयमितीदमीयम्॥१४॥

साधारणीमिति॥ उपर्बुधनैषधाभ्यामग्निनलाभ्यां [illegible] समामेतां गिरं निपीयाकर्ण्य इदमीयमनयोः संबन्धि [illegible] तारतम्यं नावाप्तवत्या ज्ञातवत्या भैम्याः पुरोवर्तिनं [illegible] चित्तं मनः अयं नल इत्यूचे। अन्यदपरं चित्तं [illegible] ब्रूते स नलव्यतिरिक्तो वह्निरित्यकथयत्। युगपदालोचन [illegible] सङ्ख्यान्मनसः प्रतिशरीरमेकत्वस्य साधितत्वादेककालि [illegible] क्रियाभेदादवस्थान्तरप्राप्तेर्भेद इवोपचर्यते। यद्वा– [illegible] पुरोवर्तिनं क नल इति प्रत्यूचे। अकारप्रश्लेष [illegible] ब्रवीति स मनः। तथा—अयमन्यान्वैरिणो याति [illegible] त्यन्यदः स चासौ नलश्च अन्यदनल इति ब्रूते स्म। अत्र [illegible] ने प्रथमभङ्गोऽपि न भवति। एकस्य द्वैरूप्यादिरोधाभास [illegible] 'शोचिष्केश उपर्बुध' इत्यमरः। उषसि बुध्यते इति [illegible] 'इगुपध–' इति कः। 'अहरादीनाम्–' इति रेफः। [illegible] इति तृतीया। 'अन्यत्–' इति पक्षे कः। समान [illegible] साधारणम्। अनेकं प्रत्यविशिष्टबन्धम्। पृषोदरादिः। तत [illegible] 'पाद्यार्घाभ्यां च' इत्यत्र 'अर्घाच्च साधारणादन्' इति [illegible] ङीप्। वप्रकरणाच्च साधारणभूमिरित्याद्यपि घटते। इदं [illegible] त्यदादित्वात् 'वृद्धाच्छः'॥

एतादृशीमथ विलोक्य सरस्वती तां
संदेहचित्रभयचित्रितचित्तवृत्तिम्।
देवस्य सूनुमरविन्दविकासिरश्मे-
रुद्दिश्य दिक्पतिमुदीरयितुं प्रचक्रे॥१५

१ 'महस्सु इन इति पक्षे सकारद्वयश्रवणार्थं पक्षान्तरेऽपि द्वित्वं कर्तव्यम्। यद्वा–'न व्यञ्जनपरस्यानेकस्यैकस्य वा हलः श्रवणं प्रति [illegible]' इति 'दीर्घो यद्–' इति सूत्रे भाष्योक्त्या द्वित्वमन्तराऽपि न दोष इति बोध्यम्।

एतादृशीमिति ॥ अथ सरस्वती अरविन्दविकासिनः कमलविलासकरा रश्मयः किरणा यस्य देवस्य रवेर्दिक्पति दक्षिणदिशःपति सूनुं अन्येषां पुत्राणां दिक्पतित्वाभावाचनमुद्दिश्य उदीरयितुं वक्तुं प्रचक्रे आरेभे । किं कृत्वा—एतादृशीमुक्तसंशयास्पदीभूताम् । तथा—नलनिश्चयाभावात्संदेहः, तुल्यरूपदर्शनादेव्युक्तिवैचित्र्याद्वा चित्रम्, नलनिश्चयाभावान्नलप्राप्तिविघ्नाद्वास तैः सशयाश्चर्यत्रासैः चित्रिता नानाविधा कृता चित्तवृत्तिर्यस्याः सा एवंविधा तां भैमीं विलोक्य । 'चित्तभित्तिम्' इति पाठे चित्तमेव भित्तिर्यस्याः । भित्तौ हि चित्रं युक्तमित्यर्थः । एषेव दृश्यत इति 'त्यदादिषु दृश.–' इति कञि 'आ सर्वनाम्न.' इत्यात्वे 'टिड्ढा–' इति ङीपि एतादृशी ॥

दण्डं बिभर्त्ययमहो जगतस्ततः स्या-
त्कम्पाकुलस्य सकलस्य न पङ्कपातः ।
स्वर्वैद्ययोरपि मदव्ययदायिनीभि-
रेतस्य रुग्भिरमरः किमु कश्चिदस्ति ॥१६॥

दण्डमिति ॥ अहो संबोधने, अयं यमो दण्डं स्वायुधं बिभर्ति । ततस्तस्माद्धेतोः पुराणादिदर्शनेन कम्पाकुलस्य पापभीरोः सकलस्य जगतो भुवनस्य पङ्कात्पापात्पातो ब्रुडनं न स्याद्भवेत् । पङ्के महारौरवादौ नरके वा । एतद्भयात्पापं कोपि न करोतीत्यर्थः । अहो आश्चर्यम् । अन्यो यष्टिं धारयति अन्यस्य च कम्पमानस्य पङ्केपातो न भवतीत्यसंगते । तथा—चिकित्सासमर्थयोः स्वर्वैद्ययोर्दस्रयोरपि मदव्ययदायिनीभिः गर्वक्षयं कुर्वाणाभिः एतस्य रुग्भिः प्राणिकर्मविपाकदर्शनेनानेन प्रेरिताभिः पीडाभिः न म्रियत इत्यमरः कश्चिदस्ति । अपितु न कोऽप्यस्ति । कर्मजरोगाणामश्विभ्यामप्यचिकित्स्यत्वादित्यर्थः 'स्वर्वैद्ययोः' इति नाम रुजापनयनसामर्थ्यसंभावनासूचनार्थम् ॥

नलपक्षे—अयं नलो दण्डं शासनं यतो बिभर्ति तस्मात्कम्पाकुलस्य सकलस्यापि लोकस्य पङ्के पातो न भवेत्पूर्ववदेतस्माद्भयात् । अथ दण्डं चतुरङ्गसैन्यं बिभर्ति ततः शत्रुभयात्कम्पाकुलस्य लोकस्य दुःखपातो न भवेत् । सैन्येनैव वैरिणा निहतत्वाल्लोकस्य दुःखनाश इति वा । सौन्दर्येण प्रसिद्धयोर्नासत्ययोरपि गर्वक्षयकारिणीभिरेतस्य रुग्भिः कायकान्तिभिरुपलक्षितो देवोऽपि कश्चिदस्ति किमु । अपितु नास्ति । देवेषु मध्ये दस्रावेव सुन्दरतमौ तावप्यनेन जितौ यतः । ये देवतासमीपस्थाः रमणीयाः त एतद्गुणभावादेव, न तु स्वभावेनेत्यर्थः । 'पङ्कोऽस्त्री शादकर्दमौ' अस्त्री पङ्कं पुमान्पाप्मा', 'स्त्री रुग्रुजा', 'रुचि प्रभायाम्' इति चामरः । दायिनीभिरिति ताच्छील्ये णिनिः ॥

निरामियोपजननं प्रति हेतुरस्य
संज्ञा श्रुतासुहृदयं न जनस्य कस्य ।
छायेदृगस्य च न कुत्रचिदध्यगामि
तप्तं यमेन नियमेन यतोऽमुनैव ॥ १७ ॥

मित्रेति ॥ अस्य यमस्योत्पत्तिं प्रति मह[illegible] मित्रप्रिया सूर्यपत्नी हेतुर्निमित्तं श्रुता आकर्णिता । छायानाम्नी तु कुत्रचित् कुत्रापि पुराणादौ ईदृगस्योत्पत्तिं प्रति हेतुः नाध्यगामि(यि) नाश्रावि । किंतु शनैश्चरस्यैवेत्यर्थः । 'यमो यमी श्राद्धदेवः संज्ञायास्तनयास्त्रय.' इति पुराणम् । अयं यमः कस्य जनस्यासुहृत्प्राणहर्ता न । अपितु सर्वस्यापि प्राणहर्ता । अमुना यमेनैव नियमेन नक्तोपवासादिव्रतेन तपः तप्तं धर्मः कृतः । अत एवास्य पुत्रत्वं धर्मराजत्वं चेत्यर्थः ॥

नलपक्षे—अस्य नलस्य संज्ञा नाम श्रुता सती मित्रप्रियस्य सुहृदिष्टस्योपजननं प्रत्युत्पादनं प्रति हेतुः । अस्य संज्ञा सुहृदिष्टजननं प्रति हेतुः श्रुता ख्यातेति वा । पुण्यश्लोकत्वात् । अथ कस्य जनस्य सुहृन्मित्रं न । अपि तु सम्यक्परिपालनादुपकारित्वाद्वा सर्वस्यापि सुहृदेव । ईदृक्प्रत्यक्षदृश्या अस्य छाया कायकान्तिः कुत्रापि नरसुरोरगेषु नाध्यगामि(यि) न दृष्टा । सुन्दरतरोऽयमित्यर्थः । छाया रीतिः लोकपरिपालनमित्यर्थः इति वा । अस्येव जगत्पालनं कोपि न करोतीत्यर्थः । अमुना नलेनैव यमेन ब्रह्मचर्यादिना, नियमेन नक्तादिव्रतेन च तपः तप्तम् । स्वधर्ममिति शेषः । 'छाया स्यादातपाभावे प्रतिबिम्बार्कयोषितोः' । 'तपश्चान्द्रायणादौ स्याद्धर्मे' इति विश्वः । अध्यगामि(यी)ति इङो गाङादेशे कर्मणि चिण् । यमेनेति पक्षे हेतौ तृतीया ॥

किंच प्रभावनमिताखिलराजतेजा
देवः पिताम्बरमणी रमणीयमूर्तिः ।
उत्क्रान्तिदा क्रमतु न प्रतिभाति शक्तिः
कृष्णत्वमस्य च परेषु गदाभियोक्तुः ॥१८॥

किंचेति ॥ केवलं महात्म्य जननीत्येव न । किंच अन्यच्च प्रभया दीप्त्यावनमितं तिरस्कृतमखिलं राज्ञश्चन्द्रस्य तेजो येन स, तथा रमणीयमूर्तिरम्बरमणिः सूर्यो देवः अस्य पिता । अस्य यमस्योत्क्रान्तिदायिका । अथ च मरणदा शक्तिरायुधविशेषः क्रमतुल्यक्षीकृत्य न प्रतिभाति समर्था न भवति । अपितु मरणमनु समर्थैव । परेष्वन्येषु जनेषु गदाभियोक्तुः प्रेरयितुः अस्य कृष्णश्यामत्वं च । परपीडाजननेनापयशसा दुष्कृतैः । अस्य कृष्णत्वं लोहवत्काठिन्यात्क्रूरत्वमित्यर्थ इति वा ॥

नलपक्षे—प्रभावेण पराक्रमेण नमितसकलभूपप्रताप, अम्बरमणिः सूर्य, इव कान्त्या [illegible] मूर्तिः, देवो राजा वीरसेनोऽस्य पिता । [illegible] वा । [illegible] । [illegible] रमणीयमूर्तिरिति वा । [illegible] संबोधनम् । [illegible] मूर्तिरस्येति वा । अस्य [illegible] न प्रतिभाति । अस्य [illegible] न प्रतिभाति । अपितु [illegible] । [illegible]

[illegible]

ह्यात्मानिलार्केषु यमने सर्वनाम्नि च', 'शक्तिर्बले प्रभावाद्यौ शक्तिः प्रहरणान्तरे' इत्यादि विश्वः ॥

एकः प्रभावमयमेति परेतराजौ
तज्जीवितेशधियमत्र निधत्स्व मुग्धे ।
भूतेषु यस्य खलु भूरियमस्य वश्य-
भावं समाश्रयति दस्रसहोदरस्य ॥ १९ ॥

एक इति ॥ अयं एकः परेताः प्रेतास्तेषां राजौ पङ्क्तौ विषये प्रभावं सामर्थ्यं एति तस्मात् अत्रास्मिञ्जीवितेशधियमन्तकबुद्धिं कुरु । हे मुग्धे, उभयोर्भेदमजानाने संज्ञागर्भजातत्वाद्दस्रसहोदरस्याश्विभ्रातुः यस्य यमस्य भूतेषु भूरि प्रचुरं भूतं वश्यभावमधीनत्वं समाश्रयति प्राप्नोति । प्राणिषु मध्ये प्रचुरं भूतं यस्य यमस्य [illegible] विनाशमेवाश्रयतीति वा । मुमुक्षवः कतिचये, तदपेक्षया भूतानां प्राचुर्यम् । खलु निश्चये । सर्वमारयितात एतद्दर्शनं इति निश्चयेनायमन्तक इति किं न जानासीत्यर्थः ॥

नलपक्षे—[illegible] आर्मीयाश्च तेषामाजिः । परास्त्रेष्ठांस्ते- [illegible] कुर्वन्ति ये तेषामाजिरिति वा । [illegible] तस्या अयं नल एक एव प्रभावमेति । तथा—भूतेषु पृथिव्यप्तेजोवाय्वाकाशेषु [illegible] दस्रसहोदरस्याश्वि- [illegible] । तस्मात्मुग्धे सुन्दरि, अभि- [illegible] । तथा—समा मर्यादा [illegible] यस्य एतद्रणे [illegible] सुन्दरश्च कोऽपि नाली- [illegible] 'नलकोति–' इति [illegible] ॥

मुक्तो गिरां शमननैषधयोः समानः
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥ २० ॥

[illegible] इति ॥ [illegible] समानस्तुल्यः [illegible] सुना- [illegible] इति विश्वः ॥

[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥ २१ ॥

तत्रेति ॥ तत्रभवती पूज्या सा भगवती सरस्वती क्रममाप्तं, परिपाटीयोग्यं यथा तथा वा, अभि- [illegible] किं कृत्वा—तत्र यमेऽपि नृशमलर्थं [illegible] अस्या भैम्या विधिनिषेधाभ्यां सकाशान्निर्गतं प्रतिषेधं समालोक्य । किंभूता—पाथसां पयसां पतिं प्रत्यु [illegible] ऽवस्थापितोऽभिमुखाङ्गुलीकः संमुखकरशाखः पाणिर्यया [illegible] वच्छब्दः पूजार्थः । अङ्गुलीक इति 'नद्युतश्च' इति कप् [illegible] मत, 'प्रोपाभ्याम्–' इति तङ् । अभिधातुं कथयितुं [illegible] इति तुमुन् ॥

या सर्वतोमुखतया व्यवतिष्ठमाना
यादोरणं जयति नैकविदारका या ।
एतस्य भूरितरवारिनिधिश्चमूः सा
यस्याः प्रतीतिविषयः परतो न तीरः [illegible]

येति ॥ एतस्य वरुणस्य भूरितरा वारिनिधयः समुद्राः सा चमूर्जयति सर्वोत्कर्षेण वर्तते । सा का—यस्याः [illegible] परं तीरं प्रतीतिविषयो दृग्गोचरो न । सेनायां समुद्रादपि [illegible] नत्वात्परं पारं न दृश्यत इत्यर्थः । सा का—या सर्वतोमुख- त्वेन भावेन व्यवतिष्ठमाना व्यवस्थिता । जलमयीत्यर्थः । [illegible] दोरणं जलजन्तुशब्दैस्तत्संग्रामैर्वा उपलक्षिता । तथा—न [illegible] दारका अनेककूपका । नैकान्विदारयति नैकविदारका [illegible] आगमनं यस्याः सा । [illegible] इति वा । या नैकविदारकं [illegible] परतो [illegible] न ज्ञानगोचरः । [illegible] पयसः [illegible] निवारयितुमशक्यत्वादित्यर्थः । [illegible] मनुष्य अतोऽव्ययादेव । [illegible] इति वा ॥

नलपक्षे—एतस्य भूम्णां [illegible] निधिः [illegible] सा चमूर्जियते । या सर्वतो- [illegible] मुखतया श्रेष्ठतया व्यवतिष्ठते । [illegible] यादः । [illegible] वा । [illegible] व्याप्तिभिः [illegible] [illegible] देशो न । किन्तु [illegible] नलपर्यन्तम् । तथा—नैक [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]
[illegible]

उत्पद्मकाननसखः सुखमातनोति
रत्नैरलंकरणभावमितैर्नदीनः ॥ २३ ॥

नासीरेति ॥ नदीनामिनः स्वामी समुद्रो नासीरसीमनि [illegible]लनयसेनामुखविभागे स्थितः सन् करणभावं साधकतमत्वमितै-[illegible]े रत्नैर्मुक्तादिभिः अलमतिशयेनास्य वरुणस्य सुखमातनोत्युत्पा-[illegible]दति सुखजनने रत्नानि करणभूतानि । स्वामिनेऽस्मै रत्नानि [illegible]त्वा प्रीतिमुत्पादयतीत्यर्थः । करणे देहे भावं सत्त्वमितैः प्राप्तैः । देहोत्पन्नैरित्यर्थ इति वा । अलंकरणभूतत्वाद्वरुणदेहस्थितैरिति [illegible] । एवंविधै रत्नैरुपलक्षितो वा । अलंकरणभावमलंकरणत्वं गतै-[illegible] एव तैः सुखमातनोतीति वा । किंभूतो नदीनः—घनध्वनि-[illegible]विडशब्दः । तथा—भूयान्प्रचुरतरः दीर्घपरिमाणत्वात्, सहस्रसं-[illegible]त्वाद्वा । तथा—कुम्भीरा नक्रास्तद्वान् । (तथा-)नकरा म-[illegible]रविशेषास्तद्युक्तः । तथा—सहदानवारिः पुण्डरीकाक्षयुक्तः । [illegible]तथा-) उच्छब्द उदयार्थः । उद्गतानि विकसितानि पद्मानि येषु [illegible]नि काननानि तेषां सखा । तद्युक्त इत्यर्थः । उत्कृष्टा पद्मा ल-[illegible]क्ष्मीर्येषामेवंविधैः काननैर्युक्त इति वा । उत्कृष्टा पद्मा लक्ष्मीः [illegible]कन्या यस्मिन्स चासौ वनलक्ष्मेति वा । श्रीविष्णोस्तत्र विद्यमा-[illegible]नत्वाल्लक्ष्मीयुक्तत्वम् । नासीरसीमपदेन तीरं लक्ष्यते, तत्र निवि-[illegible]ध्वनिरिति वा । जलस्य तीरे प्रतिघातात् ॥

नलपक्षे—भूयान्बहुतरः कुम्भी गजो नासीरमुखे सेनामुखवि-[illegible]भागे सुखमनायासेन रवान्शब्दान्विस्तारयति । किंभूतः कुम्भी—[illegible]घनवपुर्निर्यस्य । तथा—सम आनुपूर्व्या वृत्तः सलक्ष्मीको वा [illegible]करः शुण्डादण्डो यस्य । तथा—दानवारिणा मदजलेन सहितः । तथा—उद्गतानि पद्मकानि कुम्भस्थले पद्मबिन्दुजालकानि यस्मि-[illegible]न्नेवंविधं यदाननं मुखं तद्युक्तः । तथा—अलंकारत्वं प्राप्तै रत्नै-[illegible]र्दीनो न । किंतु सम्भृत 'सेनामुखं तु नासीरम्', 'नक्रस्तु कुम्भीरः', 'पद्मकं बिन्दुजालकम्' इत्यमरः ॥

ससन्दनैः प्रवहणैः प्रतिकूलपातं
का वाहिनी न तनुते पुनरस्य नाम ।
तस्या विलासवति कर्कशताश्रिता या
ब्रूमः कथं बहुतयासिकता वयं ताः ॥२४॥

सेति ॥ हे विलासवति भैमि, नाम शिरश्चालने । अस्य पर-[illegible]स्य का नाम वाहिनी नदी ससन्दनैः सवेगैर्निरन्तरोदकमहिमभिर्वा प्रवहणैः प्रवाहैः कृत्वा कूलं तीरं प्रत्यनुपातं गमनं न तनुते । अपि तु सर्वापि तनोति । वयं तस्यास्ताः सिकता वालुका बहुतया प्रचुरत्वेन कथं केन प्रकारेण ब्रूमः कथयाम । अतिबहुत्वेनैवास्या वक्तुं न शक्यत इत्यर्थः । ता[illegible]—[illegible] कर्कशता काठिन्य श्रिता । [illegible] जलजन्तुविशेष[illegible] श्रिता इति वा ॥

नलपक्षे—अस्य [illegible] का नाम वाहिनी सेना ससन्दनैः [illegible] प्रवहणैः [illegible] कृत्वा [illegible] गमनं न करोति । अपि तु [illegible] । [illegible] वा । का सेना अस्य [illegible] न [illegible] । [illegible] वा । [illegible] वा । [illegible]

रथारोहणात् । कर्काः श्वेताश्वास्तेषां शतैराश्रितायास्तस्या बहुतया बाहुल्येन ताः भूयस्त्वेन प्रसिद्धा वालुका वयं किं ब्रूमः । ताभ्योऽपि सेना प्रचुरतरेत्यर्थः । तस्याः सकाशात्ता वालुका बहुतया किं ब्रूमः । वालुकाः कथमपि संख्यातुं शक्यन्ते, सा तु न कथंचिदित्यर्थ इति वा । असिः प्रहरणमेषां ते आसिकास्तेषां भाव आसिकता । याः श्वेताश्वशताधिरूढास्ता आसिकताः असिप्रहरणान्पुरुषानिति यावत् । तान्बहुतया किं वर्णयामः । अतिबहुत्वेन वक्तुं न शक्यन्त इत्यर्थः । बहून् तयन्ते गच्छन्ति ता रक्षन्ति वा ये ते बहुतयाः ते च ते आसिकाश्च तेषां भावानिति वा । 'कर्णीरथः प्रवहणम्', 'सांयात्रिकः पोतवणिक्' इत्यमरः । 'पोतः प्रवहणं स्मृतम्' इति हलायुधः । प्रवहणैः, 'कृत्यचः' इति णत्वम् । प्रतिकूलपातम्, पक्षे द्रव्यवीप्सायां 'विशिपति-' इत्यादिना णमुल् । 'तृतीयाप्रभृतीनि-' इति पाक्षिकः समासः । असिः प्रहरणमेषाम्, 'प्रहरणम्' इति ठक् । असिभिर्जयन्तीत्यासिकाः, 'तेन दीव्यति-' इति वा ठक् ॥

शोणं पदप्रणयिनं गुणमस्य पश्य
किंचास्य सेवनपरैव सरस्वती सा ।
एनं भजस्व सुभगे भुवनाधिनाथं
किं वा भजन्ति तमिमं कमलाशया न २५

शोणमिति ॥ हे सुभगे सौभाग्यवति भैमि, त्वं एनं भुवनस्य जलस्याधिनाथमधिपतिं वरुणं भजस्व वृणीष्व । जलपतित्वमेवाह । त्वं गुणमप्रधानं सेवकं शोणं नाम नदम् अस्य पदप्रणयिनं चरणानुरागिणं पश्य । किंचेत्यधिकोक्तौ । शोणोऽस्य चरणप्रणयी इति किं वक्तव्यम् । सा प्रसिद्धा सरस्वती नदी अस्य सेवनपरैव चरणसंवाहनादिपरैव । पूर्वोक्तापरितोषे प्राह । के कमलस्य जलस्य आलया आधाराः समुद्रादिपल्वलान्ताः पद्माकरा वा तमिमं न भजन्ति सेवन्ते । अपि तु सर्वेऽपि क्षीरोदादय । क्षीरोदादय सर्वेऽपि यस्यानुचराः, तस्य शोणाद्यनुचरत्वे का कथा । तस्मात्सलिलपतिरयमित्यर्थः । कमलालया लक्ष्म्यभिलाषेण के वा लोका इमं न सेवन्ते स्तुवन्तीत्यर्थो वा । शोणादीनां तत्तदभिमानिन्यो देवता लक्ष्यन्ते, अतस्तेषां सेवकत्वं युज्यते ॥

नलपक्षे—त्वं [illegible] नलं [illegible] । [illegible]—त्वं शोणं रक्तं गुणमस्य [illegible] । [illegible]—सा सरस्वती [illegible] । तमिमं कमलाया: [illegible] के वा लोका न सेवन्ते । अपि तु—[illegible] सेवन्त इत्यर्थः । [illegible] । [illegible], अपि तु [illegible] वा । [illegible] । [illegible] ', [illegible] ', [illegible] । [illegible]

[illegible]
[illegible] ।

भीमोद्भवां प्रति नले च जलेश्वरे च
तुल्यं तथापि यदवर्धयदत्र चित्रम् ॥ २६ ॥

शङ्केति ॥ इयं पूर्वोक्ता वाणी भीमोद्भवां प्रति लक्षीकृत्य । भैम्या इति यावत् । अनेकनलावलम्ब्यां नानानैषधविषयां शङ्कालतातातिं संशयवल्लीपरम्परां न वर्धयतु तावन्न पूरयतु तावत् । अपितु पूरयत्येव । नवा ऋद्धिर्यस्याः सा नवर्धिः । नवर्धिकरोतु नवर्धयतु । भैमीं प्रति संदेहपरंपरां नूतनसमृद्धिमतिबद्धां करोत्वित्यर्थ इति वा । तावच्छब्दोऽनुमतौ, अवधारणे वा । यतः—अभेदिका विशेषप्रतिपादनमकुर्वती । समानधर्मदर्शनाद्धि संशय उपचीयते, विशिष्टधर्मदर्शनात्तु व्यावर्तेत इत्यर्थः । यद्यप्यत्र विषये चित्रं नास्ति, तथापि नले जलेश्वरे च तुल्यमेककालं यत् संशयवल्लीपरम्परामवर्धयत्पूरयति स्म । अत्र विषये चित्रमाश्चर्यम् । नहि विषयस्यैव संदिहानत्वमुपपद्यते । यतो लोके दूरस्थिते पुरुषे पुरुषत्वं स्थाणुत्वं वाऽनुपलभ्य, ऊर्ध्वत्वमात्रं स्थाणुसाधर्म्यमुपलभ्य तटस्थः स्थाणुर्वा पुरुषो वेति संदिग्धे । नतु पुरुष एवात्मानमूर्ध्वमवलोक्य अहं वा स्थाणुर्वेति । तस्मान्नलजलेश्वरविषयो भैम्याः संशयो युक्तः। विषयभूतयोरेव तु संशये महदाश्चर्यमिति भावः । विरोधपरिहारस्तु—तुल्यकालं यथाक्रमं नले शं सुखम्, जलेश्वरे कालतातातिं कालिमातिशयं पूरयति स्म । तथाहि—यदि देवी एनं नल एवायमित्यकथयिष्यत्तदा मय्यनुरक्ता भैमी मामक्रमेणैनमेवावरीष्यत् तत्तु देव्या न कृतं वरणश्लेषेण वर्णितत्वादिति नले सुखं जनितम् । यदि वाणी मां नल एवायमित्यकथयिष्यत्तदा नलबुद्ध्या भैमी मामेवावरीष्यत् तत्तु तया न कृतं मच्छेषेणैव वर्णितत्वादिति विषादाद्वरुणे कालिमातिशयो जनितः, कालतातातिरप्यनेकनलावलम्बिनी चतुर्णामप्यवरणात् । अथ च—मत्संदेहाद्वरुणं भजेत्, नलसंदेहान्मां भजेदिति क्रमेण नलवरुणयोः संशयपरम्परां पूरयति स्म । अनेकनलावलम्ब्यां भैम्या संशयवल्लीपरम्परां न वर्धयतु न छिनत्तु । 'वर्धक पूर्तिच्छिदोः' । यतो—विशेषमप्रतिपादयन्ती । या हि छेदासमर्था छुरिकादिः साऽनेकतृणविशेषानवलम्बनां लतातातिं न छिनत्ति इति नाश्चर्यम् । तथापि भैमीं प्रति नले च जलेश्वरे च संशयवल्लीपरम्परामेककालमेव यदच्छिनत्तच्चित्रम् । या हि न छिनत्ति सा छिनत्तीति चित्रमिति भावः । मत्संदेहादेनं भैमी भजेदिति नलभ्रान्तिः । नलसंदेहान्मां भजेदिति वरुणभ्रान्तिः वरुणवाचिशब्दसद्भावाच्छ्लेषवक्रोक्त्यादिज्ञानचतुरा भैमी वरुणं न वरिष्यतीति निश्चयेन नलभ्रमनाशः. नलेऽनुरक्ता भैमी मत्प्रतिपादकशब्दसद्भावान्मां न वरिष्यतीति निश्चयेन वरुणभ्रमनाश इति वा । विशेषमप्रतिपादयन्ती वाणी सरस्वती वा । देव्या नाहमाहमहं वर्णितः, अतो मां वरिष्यति न वेति वरुणस्य संदेहो गतः । इदानीमवशिष्टोऽहमेव मय्येवानुरक्तेति मां वरिष्यति न वेति नलसंदेहो गत इति भाव इति वा । इत्यादि स्वस्वाभिप्रायो विचारणीयः ॥

वाग्मीं विलोक्य विबुधैरपि मायिभिस्त-
च्छद्मेतानियमलीकनलीकृतस्तैः ।
आह स्म तां भगवतीं निषधाधिनाथं
निर्दिश्य राजपरिषत्परिवेशनानम् ॥ २७ ॥

वाग्मीमिति । इदं भगवती प्रसन्ने निषधाधिनाथमुद्दिश्य तां बालां भैमीमाह स्मोवाच । किं कृत्वा—तां भैमीं मायिभिः कृतस्वैरमलनैषधीकृतात्मभिर्मायिभिश्छलपरैरपि विबुधैरमिताम-प्रतारितां विलोक्य । किंभूतं नलम् । राज्ञां । तस्याः परि समीपे वेषं शृङ्गार भजति तम् । । इति पाठे परिशेष उपान्तः । बालामपि, संबध्यते । बाला हि प्रतार्यते, इयं बालापि न प्रतारिता स्वाप्यवरणात् । ये च विबुधा ज्ञातारस्ते मायिनः तैः मायिभिरपि बालापि न प्रतारितेत्यप्याश्चर्यम् । राजपरिषत्परिवेषरूपणान्नलस्य चन्द्रत्वं ध्वनितम् । परिषत्, 'संसत्परिषत्' त्वम् ॥

अत्याजिलब्धविजयप्रसरस्त्वया किं
विज्ञायते रुचिपदं न महीमहेन्द्रः ।
प्रत्यर्थिदानवशताहितचेष्टयासौ
जीमूतवाहनधियं न करोति कस्य ॥ २८ ॥

अत्याजीति ॥ त्वया मह्या महेन्द्रो नलः किं न ज्ञायते, तु विशेषेण इन्द्रादिभ्यो भेदेन सत्यत्वेन जानीहीत्यर्थः । अति अतिशयेन आजौ सङ्ग्रामे, अतिशयिते वा आजौ लब्ध विजयस्यारिपराभवनस्य प्रसरो बाहुल्यं येन । तथा—रुचि गस्य कान्तेर्वा पदं स्थानम् । तथा—असौ अर्थिनमर्थिनं प्रत्यर्थि या दानवशता दानपरता तया, दानेन्द्रियवशता वा वशतया जितेन्द्रियतया वा आहिता कृता या चेष्टा अनुकूलव्यापारः तेन परदारदर्शनादिनिवृत्तव्यापारेण न हनस्य अर्थिहेतोः प्राणानपि तृणवद्ददतो राजविशेषस्य वि दानातिशयेनाधिपरतन्त्रतया च जितेन्द्रियतया च जिमूत वाहन इति धियं कस्य न करोति । दानशूर मादिन तम् । प्रत्यर्थिनो वैरिणो ध्यन्ति प्रत्यर्थिदा अतः प्रा अनिशूराः ते वशा अधीना यस्य तस्य भावस्तत्ता कृता या चेष्टा तया शत्रुवशीकरणव्यापारेणेन्द्रबुद्धिं करोति । अपितु सर्वस्यापि करोति । इन्द्रो यथा शत्रून तथायमपीति वा ॥

इन्द्रपक्षे—अयं महेन्द्रः त्वया किं न विज्ञायते । इन्द्रत्वेन निश्चयः । किंभूत —अतिशयित आजिः सङ्ग्रामः तथा—लब्धो विजयेनार्जुनेन कृत्वा प्रसरो तत. कर्मधारयः । 'प्रसव' इति पाठे इन्द्रपक्षे—लब्धो विजयोऽर्जुनो, विजयत इति वा, प्रसवः पुत्रो येन । तथा—रुचिपदं तेन स्थानम् । मही उत्सववान् । तथा-अयं प्रत्यर्थिना दानवानां प्रतिकूला चेष्टा, अहितस्य शत्रोर्वा चेष्टा शत्रुकृत व्यापारस्तेन इन्द्रबुद्धिं कस्य न करोति । अथवा—अयं त्वया किमित्ययाति केन हेतुना त्यक्त । अयं न दुराचरति विज्ञायते एवंभूतो न भवति । अपितु तथा—रुचिपदं कान्तिस्थानं न तथा—मही काका व्याख्येयम् । एवंगुणविशिष्टस्य परित्यागे न पश्यामि इति भावः । ... उचितमेव कृतनिश्चयः । किम् ... आगमनाद्—लब्धो विना ...

सरो विस्तारो यस्य । गरुडेन पराजित इत्यर्थः । तथा—अरुचि-
दमननुरागस्थानम् । तथा—न मही उत्सवरहित' सदा दैत्य-
नयात् । अरुचिस्थानं महेन्द्रः त्वया किं न विज्ञायते अपि तु
ज्ञात एव । यत —अत्याजि त्यक्त इति वा । अस्मिन्पक्षे न मही-
यत्र नञ आवृत्तिः । अतिशयितरणे लब्धो विना जयप्रसरो यस्येति
वा । 'विजयस्तु जये पार्थे' इत्यमर. । विज्ञायते 'उपमानादाचारे',
'कर्तुः क्यङ्' ॥

येनामुना बहुविगाढसुरेश्वराध्व-
राज्याभिषेकविकसन्महसा बभूवे ।
आवर्जनं तमनु ते ननु साधु नाम-
ग्राहं मयानलमुदीरितमेवमत्र ॥ २९ ॥

येनेति ॥ येनामुना नलेन बहुतिशयेन विगाढः सेवितः सुरेश्वराध्वा मार्गः त्रिलोकीप्रतिपालनलक्षणो येन । तथा—राज्येऽभिषेको मङ्गलस्नानं तेन कृत्वा विकसन्महो यस्य । एवंविधेन भूवे जातम् । पूर्वेण कर्मधारयः । बहुवारं सेवितो देवेन्द्रेण मार्गो लोकपालनप्रकारो यस्येति वा । पश्चात्कर्मधारयः । इन्द्रेण लोकपरिपालनसाध्विक्षितमित्यर्थः । ननु भैमि, अत्र पञ्चसु मध्ये स्वयंवरे वा नामग्राहं नाम गृहीत्वा एवममुना पूर्वोक्तेन प्रकारेण मयोदीरितमुक्तं तं नलमनुलक्षीकृत्य ते तव आवर्जनं पतित्वेनाङ्गीकरणं साधु शुभम् । सत्यमनलमेन सर्वथा वृणीष्वेति भावः ॥

वह्निपक्षे ॥ येनानेन वह्निनाऽनेकवारमनुभूतो यः सुरेश्वराध्वरेषु देवेन्द्रयज्ञेष्वाज्याभिषेको घृताह्वलेन कृत्वा विकस्वरतेजसा जातम् । बहु वारवारं विगाढ आवर्तितः 'इन्द्र आयाहि' इत्यादिना आहूत सुरेश्वरो यत्र तादृशेषु यागेष्वाज्याभिषेकस्तेन कृत्वा विकस्वरतेजसा जातमिति वा । ननु भैमि, अत्र पञ्चसु मध्ये नाम गृहीत्वा एवं पूर्वोक्तप्रकारेण मयोक्तं तमनलमग्निं प्रति ते आवर्जन साधु । अपि तु न साधु । आ इति खेदे । आवर्जन पतित्वेनाङ्गीकरण साध्विति वा । नु भैमि, तमनु ते वर्जनं न साध्विति वा । पूर्वार्धेन सर्वदा पराज्ञभोजनेनैव परिपुष्टोऽयमिति त्याग सूचित । तथा—ननु भैमि, मया नाम गृहीत्वा कथितमनलं नलान्य, अथ च—वह्निमनु ते वर्जनं साधु भद्रम् । आ हर्षे । नु भैमि, तमनु ते आवर्जन सामस्त्येन वर्जन न साधु, अपितु साध्वेवेति वा । आ आवर्जन सामस्त्येनाङ्गीकरणं तव न साधु, किंतु वर्जनमेव साध्विति वा । नामग्राहम्, 'द्वितीयायाम्' इत्यनुवृत्तौ 'नाम्न्यादिशिग्रहो' इति णमुल् ॥

यच्चण्डिमारणविधिव्यसनं च तत्त्वं
बुद्ध्वाशयाश्रितममुष्य च दक्षिणत्वम् ।
सैषा नले सहजरागभरादमुष्मि-
न्नात्मानमर्पयितुमर्हति धर्मराजे ॥ ३० ॥

यदिति ॥ [illegible] । यस्य चण्डिमा क्रूरत्वं रणविधौ सङ्ग्रामविधाने । व्यसनमेव वैरिणां [illegible] । [illegible] वैरिणो [illegible] भावः । रणविधौ व्यसनमेव [illegible] । यच्चण्डिमा क्रौर्यम्, यच्च रणकर्मणि व्यसनमिति वा । सा एषा त्वं अमुष्याशयमभिप्रायमाश्रितं मनसि स्थितं दक्षिणत्वं सरलत्वं च तत् सर्वं बुद्ध्वा ज्ञात्वा, (शयं) पाणिं आश्रितं दानशूरत्वं वा ज्ञात्वा धर्मसहिते राजनि धर्मेण राजमाने वा अमुष्मिन्नले सहजरागभरादकृत्रिमानुरागबाहुल्यादात्मानमर्पयितुं योजयितुमर्हसि न । अपि तु योग्या भवस्येवेति वा । सर्वथाऽयं वरणीय एव त्वयेति भावः । एतेन शूरत्वदातृत्वधार्मिकत्वान्युक्तानि ॥

यमपक्षे ॥ हे चण्डि कोपने, यत् च अमुष्य यमस्य मारणविधिव्यसनं प्राणिप्राणहरणशीलत्वं आशया दिशा च दक्षिणत्वमाश्रितं तत्तत्त्वं निरुपाधिरूपं ज्ञात्वा सैषा त्वं अनले नलान्यस्मिन् नलसदृशे चास्मिन्धर्मराजे यमे अकृत्रिमप्रेमरसबाहुल्यात्संयोजयितुमर्हसि । सर्वप्राणा एतदधीनाः, दक्षिणदिक्पतिश्चाय तस्मादादरणीय इति भावः । चण्डि नलान्यनामधेयश्रवणमात्रात्कोपने । सर्वदा सर्वप्राणिप्राणहरणमेव व्यसनं दोषं अमुष्य दिशा दक्षिणत्वं छलेन सरलत्वमुदारत्वं चाश्रितं न त्वनेनेत्यर्थ. । तत् सर्वं तात्त्विकं बुद्ध्वा सैषा त्वं नलादन्यस्मिन् अस्मिन्नात्मानं योजयितुं योग्या न भवसि । अमुष्य । यत् मारणविधिव्यसनं तत् तत्त्वं सत्यं, दक्षिणत्वं तु दिगाश्रितं दक्षिणदिक्पतित्वात् । दक्षिण इति देशनिमित्तत्व समाख्या, तदेतद्बुद्ध्वा सैषा त्वं आत्मानमर्पयितुं न अर्हसीति वा योजना । एवंविधो न वरणीय इति भावः । अन्यच्च कारणम्—असहजरागभरात् असहजानुरागबाहुल्याच्चेत्यर्थः । यत्रानुरागो नास्ति. स न वरणीय इति भावः ॥

किं ते तथा मतिरमुष्य यथाशयः स्या-
त्त्वत्पाणिपीडनविनिर्मितयेऽनपाशः ।
कान्मानवानवति नो भुवनं चरिष्णू-
न्नासावमुत्र नरता भवतीति युक्तम् ॥३१॥

किमिति ॥ अमुष्य नलस्य आशयोऽभिप्राय. तव पाणिपीडनस्य पाणिग्रहणस्य विनिर्मितये निष्पत्तये अनपाश. अपगता आशा यस्मादपाशः एवंविधो न भवत्यनपाशः तत्परो यथा स्यात्तथा किं ते मतिर्बुद्धि' । किंशब्दः संभावनायाम् । यथार्थं त्वद्ग्रहणायाभिलाषसहितोऽस्य मनो भवेत्तथा त्वं प्रायेण करिष्यसीति गम्यत इत्यर्थः । असौ नलो भुवनं जगत् चरिष्णून्संचरणशीलान्कान्मानवान्मनुष्यान् नोऽवति रक्षति अपितु सर्वानप्यवनेन रक्षति । मानवाननिमानी नर' श्रेष्ठ रक्षतीति वा । तस्मादमुत्र नले भवती रता नेति न युक्तम् । किंत्वस्मिन्रता भवेत्यर्थः । असौ ना पुरुषश्रेष्ठ' अतो नरता पुरुषश्रेष्ठत्वममुत्र भवतीति युक्तं न त्वनेस्मिन्नित्यर्थ इति वा । असौ ना, अमुत्र भवती रता नेति युक्तं, अपि तु नेति वा । असौ ना पुरुषश्रेष्ठः, अतोऽमुत्र भवती रक्तानुरक्तेति किं न युक्तं, अपि तु युक्तमेवेति वा । भवतीति संबुद्धिः ॥

वरुणपक्षे—अमुष्य वरुणस्य आप. पानीयं न प्रकारेण पाणिग्रहणनिष्पत्तयेऽनपाशा न विद्यते पाशो यस्मिन्नेवंविध पाशरहितो यथा भवेत्तथा ते बुद्धि किम् । किं प्रश्ने । पाशं त्यक्त्वा पाणिग्रहणं करिष्यसीत्यर्थः । [illegible] । [illegible] न । [illegible] रक्षतीति [illegible] वा । असौ पुरुषश्रेष्ठं [illegible]

सार्थं देवी पुनस्तत्त्वमाह—अयं त्वत्संबन्धी त्वच्चित्तानुरञ्जकोऽतिमहान् नितरां तेजस्वी नलो न भवत्येव। यत् त्वया निश्चितं तत्तथ्यमेवेत्यर्थः। किं तु नलवदाभासत इत्येव। नलाकारधारणादेवास्याभा, न तु सहजेत्यर्थः। यद्वा—यतोऽयं नलाख्यतृणविशेषवन्निःसारो भाति तस्मान्नितरां तेजस्वी नलो न भवतीत्यर्थः। यदि चैनं त्यजसि तर्हि ते श्रेष्ठा. के सुखे तरतीति कतरः सुखसमुद्ररूपो नलो वरो भवितेत्यर्थः। यद्वा—नैषधराजो नल एव गतिर्जीवनोपायो यस्या एवंविधया त्वया देव इन्द्रो न निश्चीयते किम्। अपि तु निश्चित एव। यत —पतिर्न म्रियते। नलानुरागिणी त्वम्, इन्द्रोऽयमिति ज्ञात्वैव पतित्वेन नाङ्गीकरोपीत्यर्थः। यस्मात्—दैत्यैरतिक्रान्तं महो यस्य तस्मादसारभूतः। यदि चैनं त्यजसि तर्हि तव लाभो न। अपि तु लाभ एवेति वा॥

वह्निपक्षे—धरतीति धरो वाहनं स चासावजश्च मेषः, धर इव पर्वततुल्यो वा यो मेषस्तेन कृत्वा या गतिः, धरायां भूमौ अजेन कृत्वा या गतिस्तयोपलक्षितः, पाकादिकरणद्वारा त्रैलोक्यरक्षणात्पतिः, देवो द्युतिमानमरश्च वह्निः न निश्चीयत इति न। अपि तु निश्चीयत एव। परं एवंगुणविशिष्टो ज्ञात्वापि न व्रियते। अपितु अग्नित्वेन निश्चित्य वरणीय एवेत्यर्थः। धरो वाहनमजो यस्य स धराजो वह्निः स एव गतिः शरणं यस्या आग्नेय्या दिशः पतिर्देवोऽग्निः किं न निर्णीयते। निर्णीतश्चेत्किमु न व्रियत इति वा। अग्निश्चेत्तत्वेन किमिति भातीत्यत्राह—अयं निश्चितं नलो न, किं तु ततोऽप्यतितेजस्वी तव नलवद्भातीति वा। अयं त्वत्संबन्धी नलो न भवति, किंत्वनल एवेत्यर्थ इति वा। एवंगुणविशिष्टमेनं यदि त्यजसि, तर्हि अग्नेः परः अन्यः श्रेष्ठश्च ते को भर्ता भविता। अपित्वेतत्सदृशोऽतितेजस्वी कोऽपि नास्तीत्यर्थः। अथ च—तव कोऽभीष्टः। अपितु न कोऽपि। किं तु परः शत्रुरेवेत्यर्थः॥ ७॥ अत्रापि त्यागः सूचितः। तथाहि—एष ना मनुष्यो न किंतु धराजगत्या आग्नेय्या दिशः पतिः देवो वह्निरिति भवत्या निर्णीयते किम्। यतो न व्रियते। त्वया सत्यमेव निश्चितमित्याह—अयं त्वच्चित्तानुरञ्जकोऽतितेजस्वी नलो न, किंतु तदाकारधारणान्नलाभः। सहजेयं कान्तिर्न भवतीत्यर्थः। नले तृणविषये आभा यस्य। यस्य तेजस्वित्वं तृणं प्रत्येव न तु दैत्यान्प्रतीत्यर्थ इति वा। नैषधराजो गतिर्यस्यास्तया भवत्या एष दीप्यमानोऽग्निः किमु न निर्णीयते। अपितु निर्णीयत एव। यतो न म्रियते। अयं तव पतिर्नलो न भवति किंतु दैत्यैराक्रान्ततेजास्तृणविशेषनलतुल्य इति वा॥

यमपक्षे—एष धरान्पर्वतान्भ्रमाभ्यां खुराभ्यां अजति क्षिपति धराजो महिषस्तस्य गत्या तेन वा या गतिस्तयोपलक्षितः धर्मरूपत्वात्पतिः पालयिता देवः क्रीडापरोऽमरश्च यमो न निर्णीयत इति न। अपितु निश्चित एव, परं किमु न म्रियते। एष देवः धराजेन महिषेण कृत्वा अर्यमणस्य गतिर्यस्यामेवंभूताया दक्षिणदिशः पतिर्न। अपितु भवत्येवेति किमु न निर्णीयते किं वा न म्रियते, अपितु यमत्वेन निर्णयो वरणीयश्चेत्यर्थ इति वा। अतितेजस्व्ययं निश्चितं नलो महनो न। अपितु धर्मरूपत्वाद्गहन एव। 'नल गहने' इत्यस्य पचाद्यचि रूपम्। यदि चैनं त्यजसि तर्हि तव लाभो न किंतु हानिरेव। यतः—तव एतदन्यः श्रेष्ठः कतरो वरः.

अपितु नास्त्येवेत्यर्थः। अयं नलो न किंतु तवातिमहतामनानां प्राणानां लाभो यस्मात्सोऽतिमहानलाभः। सर्वेषां प्राणा एतदधीना अतस्त्वया त्वस्मिन्वृते तव चिरकालं प्राणनं भविष्यतीत्यर्थः। यद्वा—धर्मरूपत्वादतिशयितो महः पूजा यस्य स चासौ अनलाभश्च तेजस्वित्वाद्वह्नितुल्य इत्यर्थः। यदि चैनं त्यजसि, तर्हि तव वरः श्रेष्ठ परः शत्रुः कतरः। अपि एतस्मिन्परित्यक्तेऽयमेव महाञ्शत्रुरित्यर्थ इति वा। अथ च—के जले तरति, कानि जलानि तरन्त्यस्मिन्निति वा कतरो वरुणो वरो भविता॥ ७॥ अत्रापि त्यागः सूचितः। तथा—एष धराजगत्या दक्षिणदिशः पतिर्देवो यमो न। अपि तु यम एव इति निश्चित्य तेन कारणेन न म्रियते किम्। धर्मराजबुद्ध्या देवो न निर्णीयते इति न। किंतु निर्णीयत एव। अतएव पतिर्न म्रियते किमिति वा। अथ दैत्यैः आक्रान्ततेजा नलः पितृदेवो यमो न। अपि तु यम एव। परं तव नलवदाभाति नलाकाधारणादित्यर्थ इति वा। यदि चैनं त्यजसि तर्हि श्रेष्ठः सुखसमुद्रो नलो वरो भविता॥

वरुणपक्षे—एष धराजगत्या भूलोकस्य पतिर्न। किंत्वर्थात्पातालस्य अतएव देवः कान्तिमानमरश्च वरुणः किं न निश्चीयते किं वा न म्रियते। अयं नलो न किंतु अतिमहती नलवत्कान्तिर्यस्य सोऽतिमहाः तव नलाभो भातीति शेषः। यदि चैनमुज्झसि, तर्ह्येतदन्यः श्रेष्ठश्च तव को वरो भर्ताऽपितु एतत्सदृशोऽन्यो नास्तीत्यर्थः। धरायां जायन्ते धराजानि स्थावरजङ्गमानि भूतानि तेषां गतिर्जीवनोपायो जलं तस्य पतिः न। अपितु अपांपतिर्वरुणो देवः किं न निर्णीयते किं वा न म्रियते। अपितु निर्णयो वरणीयश्चेत्यर्थ। अतिमहस्य अतिपूज्यस्यानलस्याग्नेरभा कान्त्याभावो यस्माद्धेतोर्वरुणो हि जलरूपत्वादग्निविरोधीत्यर्थ इति वा। यद्येवं त्यजसि, तदा तव वर श्रेष्ठ क परः शत्रु। अपितु अयमेव शत्रुरित्यर्थ इति वा। धरतीति धरो धर्ता जगतः पोषकः स चासावजश्च तस्य धराजस्य श्रीविष्णोर्गतिः प्रथमसमयजमाधारो जलं तस्य पतिर्न। अपितु तत्पतिर्वरुणः किं न निर्णीयते। उदकम् 'आपो नाराः' इत्यादिना श्रीविष्णोराश्रयः। अथ च—यदि त्वमेनम् अ श्रीविष्णुः इनः स्वामी यस्य तं श्रीविष्णुभक्तं त्यजसि, तर्हि तव लाभो न, किंतु हानिरेव। तस्मात्तव कतरो वरुण एव परः श्रेष्ठो वर इति वा॥ ७॥ अत्रापि त्यागः सूचितः। तथाहि एष धराजगत्या पूर्वोक्तप्रकारेण उदकस्य प्रतीच्या दिशो वा पतिर्वरुणो देवो न। अपितु स एवेति निर्णीयते किमु। अपितु निश्चित एव। यतो न म्रियते। नारं नल इत्यादि तुल्यम्। यद्येनं त्यजसि तर्हि तवापि(ति) महतामनानां प्राणानां लाभः जीवितमित्यर्थ। यस्मात्ते सुखसमुद्ररूपः श्रेष्ठो नलो वरो भविता। नलस्यासावेव तव प्राणनं, नान्यथेति भाव इत्यादिव्याख्या सुधिया योजनीया। ग्रन्थविस्तरभयान्न लिखिता॥

नलपक्षे—अयं नैषधराजस्य निषधदेशाधिपतिर्नलो राजा, निषधदेशोद्भवानां लोकानां यो राजा तस्य वा, गत्या ज्ञानेन [illegible] पतिः स्वामी देवः क्रीडादियुक्त, राजा वा, ना मनुष्यो नलः किं न निर्णीयते किं वा न म्रियते। अपितु निषधाधिपो नलं एवायं मनुष्यो नल एवायमिति निर्णयो वरणीयश्चेत्यर्थः। ननु नलात् तवातिमहल्लाभो [illegible]। नातिमहत् [illegible]।' इति नलस्य किमु ज्ञातव्यम्। यदि चोक्तप्रकारेणात्यन्तं र-

जसि तर्हि को वरोऽस्मात्परोऽधिकः। अपितु नास्तीति नलमेव वृणीष्वेति भावः। नलस्यावरणेऽभर्तृकैव स्थास्यसीत्यर्थः। एष धराजगत्या भूलोकस्य पतिः स्वामी ना मनुष्यो नलो देवो राजा न, अपि तु नल एवेति किं न निश्चीयते किं वा न व्रियते। अपि तु निश्चेयो वरणीयश्च। यस्मान्नलवरणे तवातिमहतो जीवनस्य लाभः। नलप्राप्तावेव तव जीवनं भविष्यतीत्यर्थः। यदि च अयं शुभावहदैवरूपमेनं त्यजसि तर्हि तव कः श्रेष्ठो वरः। अपि त्वन्यो नास्तीत्यर्थ इति वा। नैषधराज एव गतिर्यस्यास्तया भवत्या मनुष्योऽयं नलो राजा पतिः किं न निश्चीयते किं वा न व्रियते। अपितूभयमपि कर्तव्यम्। यद्येनमुज्झसि तर्हि तव निश्चितमति महानलाभो महदभाग्यम्। यस्मादेतादृशोऽन्यः कतरो वरः, अपितु नास्त्येवेत्यर्थ इति वा। एष देवो न इन्द्रादिरमरो न, किंतु भूलोकस्य पतिर्मनुष्यो नल इति किं न निश्चीयते, किं वा न व्रियते। यदि चायं देवरूपमेनं त्यजसि तर्हि तव लाभो न, किंतु हानिरेव। धरायां जायन्ते धराजा मनुष्यास्तेषां गत्या प्रकारेण सनिमेषनेत्रत्वादिलिङ्गेन एष देवो नेति किमु न निर्णीयते। तथा—पतिरिति किमिति न व्रियते निश्चितं ना मनुष्यो नलोऽयम्। यदि चैनं त्यजसि तर्हि तव परोऽन्यो वरः श्रेष्ठः कतरो लाभः। अपितु एतद्वरणात्परः श्रेष्ठो लाभो नास्तीत्यर्थः। एष धरायां भूलोकेऽतिसौन्दर्यादजः काम इति बुद्ध्या प्राणेशो मनुष्यो नलो ननु देवः कश्चिदिति किं न निर्णीयते कि वा न व्रियते। निकटस्थानामेषां चतुर्णामेतदाकारधारणात्कृत्रिमं सौन्दर्यं, अस्यतु सहजमिति दर्शनमात्रेण तारतम्यं ज्ञात्वा एष नलो निश्चेयो वरणीयश्चेत्यर्थः। खलु यस्मात्तदाकारधारणेनातिमानामति(स)लक्ष्मीकाणामिन्द्रादीनां हाने परित्यागे लाभः। तव कपटसौन्दर्यास्ते न वरणीया इत्यर्थः। इत्यादिव्याख्या यथाबुद्धि ज्ञातव्या। 'नलः पोटगले राज्ञि पितृदेवे कपीश्वरे' इत्यादि विश्वः॥

इन्द्राग्निदक्षिणदिगीश्वरपाशिभिस्तां
वाचं नले तरलिताथ समां प्रमाय।
सा सिन्धुवेणिरिव वाडववीतिहोत्रं
लावण्यभूः कमपि भीमसुता तापम्॥३५॥

इन्द्रेति॥अथ लावण्यभूः परमसौन्दर्योत्पत्तिस्थानं सा भीमसुता नले विषये तां पूर्वोक्तां'देवः पतिः–'[१३।१४] इत्यादिवाचमिन्द्राग्निदक्षिणदिगीश्वरपाशिभिः समां सह तुल्यां श्लेषेण तेषामपि वर्णयित्रीं प्रमाय निश्चित्य तरलिता संदेहवशान्नलनिश्चयाभावाद्दोलायमानमना. सती कमप्यनिर्वाच्यमतिदु सहं तापमाप। का कमिव—सिन्धुवेणिर्गङ्गासागरसंगमो वाडववीतिहोत्रमिव वडवानलमिव यथा प्राप्नोति। नलनिश्चयाभावाद्वडवानलमिव दु.सहं संतापं प्रापेति भावः। नले तरलिता सोत्कण्ठेति वा॥

साप्तुं प्रयच्छति न पक्षचतुष्टये तां
तल्लाभशंसिनि न पञ्चमकोटिमात्रे।
श्रद्धां दधे निषधराड्विमतौ मताना-
मद्वैततत्त्व इव सत्यतरेऽपि लोकः॥३६॥

साप्तुमिति॥सा भैमी निषधराजो नलस्य संबन्धिन्यां विविधायां मतौ बुद्धौ सत्याम्। नलविषये संदेहे सतीतियावत्। [illegible] चासौ कोटिश्च पञ्चमकोटावेव पञ्चमकोटिमात्रे पञ्चमभागमात्रे। पञ्चमस्थानस्थित इति यावत्। एवंभूते पञ्चानां मध्ये सत्यतरे अतितरां सत्येऽपि नले विषये श्रद्धामास्तिक्य न दधे। सत्यतरेऽपि नलोऽयमेवेति तस्या बुद्धिर्नोदभूदित्यर्थः। क सति—तल्लाभशंसिनि भैमीप्राप्त्यभिलाषिणि पक्षचतुष्टये पक्षाणां समीपवर्तिनां यानां सदृशानामिन्द्रादीनां चतुष्टये तां श्रद्धां सत्यनलविषयां निश्चयमाप्तुं प्राप्तुं न प्रयच्छति सति। भैमीप्राप्त्यभिलाषेणातिसुन्दराकारधारणात्कृत्रिमरत्नादिष्विव मायानलेषु बहुरूपातिशयदर्शनात् निश्चयं प्रतिषेधति सति। कः कस्मिन्निव—मताना सांख्यादिदर्शनानां मध्ये 'एकमेवाद्वितीयं ब्रह्म, नेह नानास्ति किंचन' इत्यादिश्रुतिभिः सत्यतरे परमार्थतो विद्यमानेऽप्यद्वैतरूपे तत्त्वरूपे ब्रह्मैक्यबोधे वा विषये लोकोऽविद्यावान्युक्तायुक्तविचारशून्यो जनो यथा श्रद्धां न धत्ते। क सति—पक्षचतुष्टये अनेकात्मवादिसांख्यादिदर्शनचतुष्के तामद्वैतश्रद्धां प्राप्तुं न ददति सति। नानात्वसाधकयुक्तिसहस्रैरैकात्म्यनिषेधके सतीति यावत्। तल्लाभ... वाच्यस्य लाभ. तच्छंसिनीत्यद्वैततत्त्वस्य विशेषणम्॥ ३॥ सांख्या हि प्रतिशरीर पुरुषबहुत्वमङ्गीकुर्वन्ति नैयायिकाश्च 'नानात्मानो व्यवस्थिताः' इति वचनादात्मनां नानात्वमङ्गीकुर्वन्ति। आर्हताश्च देहप्रमाणात्मस्वीकारमङ्गीकुर्वन्ति। बौद्धाश्च सिद्धान्तसिद्धानेकयुक्तिभिरनेकात्मनामेव चित्ततातिबाहुल्यमङ्गीकुर्वन्ति॥ ३॥ सत्, असत्, सदसत्, सदसद्विलक्षणमिति पक्षचतुष्टयम्॥ ३॥ सद्वादिनः सांख्याः। असद्वादिनो बौद्धाः। सदसद्वादिनो नैयायिकाः। प्रपञ्चनित्यत्ववादिनो वेदान्तिन.। न सत् बाधानुपपत्तेः। नहि सद्रजतं गगनादिकं वा बाध्यते। नचासत् प्रतिभासानुपपत्तेः। नह्यत्यन्तासच्छशशृङ्गं कदाचिदप्यवभासते। नच सदसदात्मकमुभयरूपं परस्परविरोधात्। नह्यसत्सद्वाऽसद्भवितुमर्हति। उभयरूपमपि न भवतीत्यपि वक्तुमयुक्तमित्याद्यपि ज्ञातव्यम्॥ ३॥ सांख्या हि प्रतिशरीरं भिन्नाञ्शुद्धज्ञानस्वभावान्बहूनात्मन इच्छन्ति नैयायिका अपि प्रतीशरीरं भिन्नान्सर्वव्यापकाञ्ज्ञानादिनवविशेषगुणवत आत्मन इच्छन्ति। आर्हतास्तु प्रतिशरीर भिन्नान्देहपरिमाणान्संकोचविकासशीलान्बहूनात्मनोऽङ्गीकुर्वन्ति। बौद्धाश्च प्रतिदेहं भिन्नान्क्षणिकज्ञानसंततिरूपान्बहूनेवात्मन इच्छन्ति॥ ४॥ भैमीप्राह्यभिलाषिणि सत्यतरे नले नलसंबन्धिन्यां विमतौ सत्यामपि सा श्रद्धां न दधे। अपितु दधावेव। अनेकनलदर्शने सत्येव पञ्चमकोटिस्थले सत्ये नले। 'अविज्ञातेऽपि बन्धौ हि बलात्प्रह्लादते मन.' इति न्यायेनायमेव प्रायेण सत्यनलो भविष्यतीति तस्या मनसि बुद्धिरुदभूदित्यर्थ.। मतानां विमतावपि सत्यतरेऽद्वैततत्त्वे लोक इव। लोकः परीक्षको जनो यथा श्रद्धां धत्ते तथेति संबन्धः। 'प्राप्तुम्' इति पाठे निषधराट् नल इन्द्रादिचतुष्टये भैमीप्रतारकं स्वीयस्वरूपधारणात्तां स्वस्मै प्राप्तुं न यच्छति सति तल्लाभशंसिनि भैमीप्राह्यभिलाषिणि पञ्चमकोटिस्थे अर्थादात्मनि श्रद्धा निश्चयं न दधे। अर्थाद्भैमीं प्राप्तुम्। एतस्मिंश्चतुष्टये प्रतिबन्धके सति इयं मया कथंकारं प्राप्यते। अपि तु नेति तस्य बुद्धिरुदभूदित्यर्थः। मतानां विमतौ सत्यां सदसदादिपक्षचतुष्टये तां सम्यग्बुद्धिं निषेधति सति अभेदसिद्धिशंसिनि पञ्चमकोटिमात्रे चतुष्कोटिविनिर्मुक्ते सत्यतरेऽप्यद्वैततत्त्वे यथा लोकः श्रद्धा न धत्त इति

व्याख्येयम् । लोकः कौतुकदर्शी सभास्थो जन इत्यनेन वरिष्यतीति निश्चयमयं पञ्चम. सत्यनल इति वा निश्चयं न दधे । पञ्चनकोटिनाम्रे, 'पुंवत्कर्मधारय–' इति पुंवद् ॥

उक्तिविशेषेण पुनरपि संदेहजनितं संतापं वर्णयति—

कारिष्यते परिभवः कलिना नलस्य
तां द्वापरस्तु सुतनूमदुनोत्पुरस्तात् ।
भैमीनलोपयमनं पिशुनौ सहेते
न द्वापरः किल कलिश्च युगे जगत्याम् ३७

करिष्यत इति ॥ कलिना चतुर्थयुगेन नलस्य परिभवः कारिष्यते करिष्यते । द्वापरस्तु अयं वा नल', अयं वा नल इति संदेह. पुनः । अथ च शब्दच्छलेन तृतीय युगं पुनः तां सुतनूं सुन्दरीं पुरस्तात्कलेः पूर्वमेवादुनोदपीडयत् । कलिवरणानन्तर नलपराभव करिष्यति, द्वापरस्तु भैम्यं नलं वरीतुमेव नाददिलर्थ. । तयोर्विरोधित्वे कारणमाह—किल यस्मात्कारणाद्वापर कलिश्च द्वावपि युगे जगत्या भूलोके भैमीनलयोरुपयमनं विवाह न सहेते । जातं तयोर्विवाहं कलिर्यथा न सोढा, तथा भाविनं द्वापरोऽपि न सेहे । यत —पिशुनौ खलौ । निश्चिते नले विवाहो भवत्येव, संदेहस्तु प्रतिबन्धक.। तस्मात्कलिवद्द्वापरस्यापि विरोधित्वात्तेन सा पीडितेत्यर्थ. । द्वापरे कलौ च भैमीनलयोरभावात्तयोर्विवाह न सहेतां तावित्यर्थ । नलनिश्चयाभावात्संनिततमा सतापमापेति भाव. । शब्दश्लेषबलेनेयमुक्ति. । कारिष्यते, 'स्यसिच्सीयुट्तासिषु—' इतीटचिण्वद्भावात् 'अचो ञ्णिति' इति वृद्धि' । परिभव, 'परौ भुवोऽवज्ञाने' इति घञो विकल्पितत्वात् 'ऋदोरप्' ॥

उत्कण्ठयन्पृथगिमां युगपन्नलेषु
प्रत्येकमेषु परिमोहयमाणबाणः ।
जानीमहे निजशिलीमुखशालिसंख्या-
साफल्यमाप स तदा यदि पञ्चबाणः॥३८॥

उत्कण्ठयतीति ॥ परिमोहयमाना मोहजनका बाणा [illegible] [illegible]

नलेष्वेव युगपत्परिमोहमाना अर्थाद्भैम्यां विषयेऽनुरागजनका बाणा यस्य स मदनः यदि निजबाणसंख्यासाफल्यमाप तर्हि तदैव नान्यदा । पञ्चस्वपि तस्या युगपदनुरागजननात्, तस्यामपि पञ्चानामपि तेषां प्रत्येकं युगपदनुरागजननाच्च स्वीयबाणसंख्यायाः साफल्यमापेत्यर्थ इति वा । नलेषु तां पृथक्सोत्कण्ठां कुर्वन् । तथा—एषु नलेष्वेव प्रत्येकमुत्कण्ठां जनयन् अर्थाद्भैमीं प्रति । यतः—परिमोहयमानबाण इत्युभयत्रापि हेतुगर्भं विशेषणम् । सा भैमी पञ्चस्वपि नलवुद्ध्यैव सानुरागाभूदिति भावः । तेऽपि तस्यामित्यपि च भाव. । पञ्चस्वनुरागात्पातिव्रत्यभङ्गप्रसङ्ग इति न पञ्चस्वपि परपुरुषतापरिहारेण नलबुद्ध्यैवानुरागात्परिहारः । उत्कण्ठयन्—इत्युत्कण्ठते, कामश्चैनामुत्कण्ठयति, हेतुमण्णिच् शता । पक्षान्तरे तु—उत्कण्ठां कुर्वन्निति 'तत्करोति–' इति णिच् ॥

देवानियं निषधराजरुचस्त्यजन्ती
रूपादरज्यत नले न विदर्भसुभ्रूः ।
जन्मान्तराधिगतकर्मविपाकजन्मै-
वोन्मीलति क्वचन कस्यचनानुरागः ॥३९॥

देवानिति ॥ इयं विदर्भसुभ्रू. भैमी नले रूपात्सौन्दर्याज्जानुरज्यत नानुरक्ता । नलेऽनुरक्ता, पर रूपाद्धेतोर्नेत्यर्थ । यतो—निषधराजरुचो नलतुल्यकान्तीन्देवानिन्द्रादीन्त्यजन्ती । यदि नले रूपाद्धेतोरनुरज्यत्, तर्हि तुल्यरूपानिन्द्रादीनप्यवृणोत्, [illegible]

[illegible]

तस्य हंसस्य गिरा पुरेव संघटनाकाल इव नलं प्रत्येमि निश्चिनोमि। अदृष्टमज्ञातमपि च नलं दूत्यावसरे यथा हंसवचनेनाहं ज्ञातवती, तथाधुनापि नलनिश्चयाभावे परमाप्तस्य तस्य वचनान्नलं निश्चिनोमीति। मदनपरवशत्वेनाधीरत्वान्नलस्य निश्चयार्थमाप्ततमं हंसं सस्मारेत्यर्थः। प्रत्यय इत्यादि 'वर्तमानसामीप्ये' इति लट्। निषधसंबन्धि नैषधीयं नलवरणलक्षणं कार्यमुद्दिश्य हंसं सस्मारेति वा योजना। 'किल नैषधीयम्' इति पाठे नलं किल निश्चितं प्रत्येमीति योजना। 'प्रियदूतभूतम्' इति पाठो वा॥

एकैकमैक्षत मुहुर्महतादरेण
मेदं विवेद न च पञ्चसु कंचिदेषा।
शङ्काशतं वितरता हरता पुनस्त-
दुन्मादिनेव मनसेयमिदं तदाह ॥ ४१ ॥

एकैकमिति॥ एषा भैमी महता आदरेण प्रयत्नेन मुहुरेकैकमिन्द्रादीनैक्षतालोकत। विशेषजिज्ञासया पुनः पुनः साभिप्रायं ददर्शेत्यर्थः। अथ च—महता दरेण भयेन पतिव्रतेयं पञ्चापि सादरं कथं पश्यतीत्यविदितमादरावलोकनकारणेभ्यो जनेभ्योऽपवादभयेनेत्यर्थः। परं पञ्चसु मध्ये कंचिदल्पीयांसमपि भेदं विशेषं नच नैव विवेद। अनन्तरं च वक्ष्यमाणप्रकारेण शङ्काशतं वितरता तन्वता, वितीर्य च पुनः तच्छङ्काशतं हरता वक्ष्यमाणप्रकारानेकयुक्तिभिर्नाशयता, मनसेयं भैमी इदं वक्ष्यमाणं बभाषे। चेतस्येवावि(व व्य)चारयदित्यर्थः। उत्प्रेक्षते—उन्मादिना इव उन्मादवानपि भूयसा आदरेण भयेन वा प्रत्येकमीक्षते, तारतम्यं न जानातीति शङ्काशतं च करोति, पुनस्त्यजति, ददाति च पुनरादत्ते च, इत्येवमव्यवस्थितचित्तो भवति। तथेयमप्यव्यवस्थितचित्ताभूदिति भावः। वेद स्मेति पाठे भूते 'लट् स्मे' इति लट्॥

तमेव विचारमाह—

अस्ति द्विचन्द्रमतिरस्ति जनस्य तत्र
भ्रान्तौ दृगन्तचिपिटीकरणादिरादिः।
स्वच्छोपसर्पणमपि प्रतिमाभिमाने
भेदभ्रमे पुनरमीषु न मे निमित्तम् ॥४२॥

अस्तीति॥ जनस्य द्विचन्द्रमतिः द्वौ चन्द्राविति बुद्धिः प्रसिद्धास्ति। परं तत्र भ्रान्तौ प्रमाणप्रमितैकत्वे एकस्मिन्नेव चन्द्रे विषये योऽनेकत्वप्रत्ययस्तस्मिन्विषये दृगन्तयोर्नेत्रप्रान्तयोर्यच्चिपिटीकरणं अचिपिटयोश्चिपिटयोः करणमङ्गुल्यग्रेण निपीडनं तदादिर्यस्य काचकामलादिदोषस्य स दृगन्तचिपिटीकरणादिर्दोष आदिः प्रथमो हेतुरस्ति। चन्द्रद्वयभ्रान्तौ चिपिटादिर्हेतुरुक्तः। तथा—प्रतिमाया आदर्शादौ दृश्यमानस्य मुखादिप्रतिबिम्बस्याभिमानेऽपि प्रतिबिम्बस्तुरूपे भ्रान्तिज्ञानेऽपि स्वच्छस्यादर्शादेरप समीपे यत्सर्पणं प्रापणं दर्पणसंनिधानं तन्निमित्तमस्तीति शेषः। दर्पणादिस्वच्छवस्तुसंनिधानादर्शकमपि प्रतिबिम्बं भासत इत्यर्थः। मे मम पुनरमीषु दृश्यमानेषु भेदभ्रमे एकस्मिन्नेव विषये यः पञ्चत्वसंशयस्तस्मिन्विषये निमित्तं कारणं नास्ति। द्विचन्द्रभ्रान्तौ कारणमस्तीति भ्रान्तिर्युक्ता, एको नलः पञ्चसु सत इति मदीया भ्रान्तिः कारणाभावान्न युक्ता। तत्र एवंते केचन भविष्यन्तीति स्वयमेव संशयं चकार तत्र चेति भावः। 'अभिमानोऽर्थादिदर्पे ज्ञाने प्रणयहिंसयोः' इति निघण्टुः॥

पक्षान्तरमाह—

किं वा तनोति मयि नैषध एव काय-
व्यूहं विधाय परिहासमसौ विलासी।
विज्ञानवैभवभृतः किमु तस्य विद्या
सा विद्यते न तुरगाशयवेदितेव ॥४३॥

किं वेति॥ वा पक्षान्तरे। असौ प्रत्यक्षदृश्यो नैषध एव काय-व्यूहं शरीरसमूहं विधाय निर्माय मयि परिहासं [illegible] तनोति किम्। यतो—विलासी। एकोऽप्यसौ नल एव [illegible] क्रीडावशात्कायव्यूहं तनोति, नत्वन्ये केचन सन्तीत्यर्थः। [illegible] नो तनोति' इति पाठे काकुः। कायव्यूहरचनेऽस्य शक्तिः [illegible] त्यत आह—विशिष्टस्य ज्ञानस्य, विशिष्टं ज्ञानं येषां [illegible] कलाग्रन्थास्तेषां वा वैभवं बाहुल्यं तद्बिभ्रतस्तस्य नलस्य [illegible] शयवेदितेवाश्वहृदयज्ञातृतेव सा कायव्यूहविधानरूपा विद्या [illegible] न विद्यते। अपि तु सापि विद्यत एवेति संभावना। 'विज्ञानवैभवभुवः' इति पाठे भुवः स्थानभूतस्येत्यर्थः। परिहासः, 'उपसर्गस्य घञि—' इति सूत्रे बहुलग्रहणाद्दीर्घाभावः॥

एको नलः किमयमन्यतमः किमैलः
कामोऽपरः किमु किमु द्वयमाश्विनेयौ।
किं रूपधेयभरसीमतया समेषु
तेष्वेव नेह नलमोहमहं वहे वा ॥४४॥

एक इति॥ वा पक्षान्तरे। इह एषु पञ्चसु मध्ये [illegible] नलः किम्, अन्यतमो द्वितीय ऐलः पुरूरवाः किम्, [illegible] कामः किम्, शिष्टं द्वयमाश्विनेयावश्विनीकुमारौ किमु, [illegible] तेषु पञ्चस्वेवाहं नलमोहं किं न वहे। अपितु तेष्वेव [illegible] धारयामि, न तु कायव्यूहरचनादिक एव नलः पञ्चसु [illegible] इत्यर्थः। यतः—रूपधेयभरस्य सौन्दर्यबाहुल्यस्य सीमतया [illegible] काष्ठात्वेन समेषु सदृशेषु। सादृश्याद्धि मोहो युक्तः। [illegible] 'स्वार्थे तमप्'। सीमशब्दो नान्तः स्त्रीलिङ्गः॥

पूर्वं मया विरहनिःसहयापि दृष्टः
सोऽयं प्रियस्तत इतो निषधाधिराजः।
भूयः किमागतवती मम सा दशेयं
पश्यामि यद्विलसितेन नलानलीकान् ॥४५॥

पूर्वमिति॥ विरहनिःसहया वियोगासहिष्णुया मया [illegible] निषधाधिराजः प्रियः प्राणेश इतस्ततः सर्वासु [illegible] स्वयंवरप्रस्तावात्प्रागपि दृष्टः। स इदानीं दृश्यते स मोहवशात् [illegible] पूर्वमपि दृष्ट इत्यर्थः। प्रकृतं किमियत आह—मम इयं [illegible] पुनरपि सैव विरहोद्भ्रान्तताख्या दशा आगतवती किम्। [illegible]

[illegible] मुग्धत्वेनाह. पाठ.।

तेन यस्याः सामर्थ्येनालीकासत्यान्नलान्पश्यामि । अपि' पूर्वमित्यनेन, भूय इत्यनेन वा योजनीयः ॥

मुग्धा दधामि कथमित्थमथापशङ्कां
संक्रन्दनादिकपटः स्फुटमीदृशोऽयम् ।
देव्यानयैव रचिता हि तथा तथैषां
गाथा यथा दिगधिपानपि ताः स्पृशन्ति ॥ ४६ ॥

मुग्धेति॥ अथ पक्षान्तरे । अथवा मुग्धा मोहवशा सत्यहमित्थं 'अस्ति द्विचन्द्र–' (१३।४२) इत्याद्यनेकरूपामपशङ्कां दु.शङ्कां कथं दधामि । अपि त्वेतदयुक्तमित्यर्थः । यत —स्फुट निश्चितमयमीदृशो नलबाहुल्यज्ञानरूप संक्रन्दनादीनामिन्द्रादीनां चतुर्णां कपट. । तेषां मायैवैषेत्यर्थ. । हि यस्मादनया देव्यैव सरस्वत्यैव एषां पुरोवस्थितानां संबन्धिन्यो गाथाः 'भूस.–' इत्यादिवर्णनश्लोकास्तथा तेन तेन प्रकारेण रचिता. । यथा येन येन प्रकारेण ता गाथा दिगधिपानिन्द्रादीनपि स्पृशन्ति श्लिष्टशक्त्या अभिधावृत्त्या वदन्ति, न केवल नलमित्यपेरर्थ । तस्मादिन्द्रादिभिरेव मत्प्रतारणार्थं मायया नलरूप धृतमित्येव बुद्धिर्युक्ता, न तु पूर्वसंशयरूपेत्यर्थः । तथाशब्दस्य द्विरुपादानाद्यथाशब्दोऽपि द्विर्ज्ञातव्य. । 'कपटोऽस्त्री–' इत्यमरः ॥

एतन्मदीयमतिवञ्चकपञ्चकस्थे
नाथे कथं नु मनुजस्य चकास्तु चिह्नम् ।
लक्ष्माणि तानि किममी न वहन्ति हन्त
बर्हिर्मुखा धुतरजस्तनुतामुखानि ॥ ४७ ॥

एतदिति ॥ एतस्मिन्मदीयाया बुद्धेर्वञ्चके भ्रामके पञ्चके इन्द्रादिसमूहे तन्मध्ये स्थिते नाथे मम प्राणेशे मनुजस्य मनुष्यस्य चिह्नं स्वेदनिमेषरजःस्पर्शम्लानकुसुमत्वादिलिङ्गं कथं नु कथमिव चकास्तु प्रकाशताम् । अपि त्विन्द्रादिमायया नलस्यस्यापि चिह्नस्याच्छादितत्वात्तत्र प्रकाशत इति युक्तमित्यर्थः । नलस्य स्वयमवञ्चकत्वेऽपि 'छत्रिणो गच्छन्ति' इति न्यायाच्चतुर्णामेव वञ्चकत्वेऽपि तत्सिद्धिः । परिहासवशाद्वा नलस्यापि वञ्चकत्वं युक्तम् । एतद्राजसु दृश्यमानं स्वेदादिचिह्नमिति निश्चयं वा । हन्त खेदे । अमी बर्हिर्मुखा देवा धुतं त्यक्तं रजो रेणुस्पर्शो यया एवंभूता तनुर्येषां तेषां भावो धुतरजस्तनुता रेणुस्पर्शरहिततनुता मुखं आदिर्येषां तानि स्वेदराहित्यम्लानपुष्पत्वनिर्निमेषत्वादीनि देवत्वव्यञ्जकानि तानि प्रसिद्धानि चिह्नानि किमिति न निवहन्ति धारयन्ति । नहि कृपया तावदेतदुक्तानि परन्तु नोह्यन्ते । कष्टमित्यर्थः । बर्हिर्मुखपदं कृपाराहित्यसूचकम् । नलचिह्नानामस्फुटत्वेऽपि यदि देवचिह्नानि स्फुटान्यभविष्यंस्तर्हि पारिशेष्यान्नलनिश्चयोऽप्यभविष्यत्, तान्यपि स्वस्फुटानि कुर्वन्त्यपि यदा नलो ज्ञातुं न शक्यत इति भावः ॥

याचे नलं किममरानपरान्वदर्थं
नित्यार्चनादपि ममाफलितैरलं तैः ।
कंदर्पशोषणशिलीमुखपातपीत-
कारुण्यनीरनिधिगह्वरघोरचित्तैः ॥ ४८ ॥

याच इति ॥ अहं मत्थं यूयं नलं प्रयच्छतेत्यमरान्नल याचे किम् । अथ वा पूर्वापरितोषे । तदर्थं नलप्राप्त्यर्थं तेषां नित्यार्चनादपि ममाफलितैः प्रार्थितददद्भिस्तैर्देवैरलं पूर्यताम् । एतावन्ति दिनानि नित्यपूजनादपि ये नलं न प्रायच्छंस्तेऽधुना प्रार्थनमात्रेण कथ दास्यन्तीति वृथैव तत्प्रार्थनमित्यर्थः । किंविधैस्तै.—कंदर्पस्य शोषणाख्यः शिलीमुखो बाणस्तेन पातात्पतनात्पीत. शोषितः कारुण्यनीरनिधि' कृपासमुद्रो येषां तानि अत एव गह्वराणि गभीरबिलरूपाणि घोराणि कठिनानि चित्तानि येषामेवंभूतै । यस्मात्कृतेऽपि पूजने कामायत्ततया निष्कृपत्वादफलितैरित्यर्थ. । याचिर्द्विकर्मा । 'नदत्तफलै.' इति वा पाठ. । फलशब्दादस्त्यर्थे 'फलबर्हाभ्यामिनच्' । ततो नञ्समासः ॥

देवानुपालभते—

ईशा दिशां नलभुवं प्रतिपद्य लेखा
वर्णश्रियं गुणवतामपि वः कथं वा ।
मूर्खान्धकूपपतनादिव पुस्तकाना-
मस्तं गतं बत परोपकृतिव्रतत्वम् ॥ ४९ ॥

ईशा इति ॥ हे दिशामीशाः दिक्पाला लेखा देवा', नलो भू. स्थानं यस्यास्तां नलप्रभवां वा वर्णश्रियं रूपशोभां प्रतिपद्य प्राप्य गुणवतां सौन्दर्यादिगुणयुक्तानामपि वो युष्माकं परेषामुपकृतिरुपकार एव व्रत तद्विद्यते येषां ते व्रतिनस्तेषां भावस्तत्त्वं कथं वा कुतो वा हेतोरस्तं गतं नष्टम् । स्वयमुपकारकत्वाभावेऽपि स्वाभिलषितायामपि मयि भवदर्थं दूत्यकारिणो नलस्याप्याकारे धृते सौन्दर्यादिगुणागमनात्परोपकारित्वमप्यागतं तन्मद्विषये कथं विनष्टमित्यर्थ । नलाकारधारणादेतावती मत्प्रतारणा किमिति क्रियत इति भाव । केषामिव—मूर्खा अश्रुतशास्त्रा' पुरुषा एवाज्ञानवशादन्धाः त एव कूपा अतिगभीरा मूर्खरूपा. कूपास्तेषु पतनात्तदधीनत्वात्तत्र विशेषलेखनीभूतनलप्रभवा रेखावर्णश्रियं लिप्यक्षरशोभा प्राप्य शुद्धत्वादिगुणयुक्तानां दोरकयुक्तानां च पुस्तकानां यथा वाचकपाठकाद्युपकारित्वमस्तं गच्छति । मूर्खस्य मूर्खत्वादेवोपकाराभावादन्येषां चाप्रदर्शनादित्यर्थ. । दूरपतितानामपि पुस्तकानामनुपकारित्वमेव । 'प्रतिपद्य स्थितानाम्' इति समानकर्तृकत्वम् ॥

यस्येश्वरेण यदलेखि ललाटपट्टे
तस्यादयोग्यमपि योग्यमपास्य तस्य ।
का वासनास्तु विभृयामिह यां हृदाहं
नाकाधिपैर्जलजमेति हिमैस्तु दाहम् ॥ ५० ॥

यस्येति ॥ ईश्वरेण यस्य प्राणिनो ललाटपट्टे यदयोग्यमनुचितमप्यलेखि लिखितं तदयोग्यमपि तस्य योग्यमुचितमे- [illegible]

ग्यमेव भवतीत्यत्र दृष्टान्तमाह—यतः जलजमम्भोजं अर्कातपैरुष्णैरपि सूर्यकिरणैर्दाहं न एति, हिमैस्तु पुनर्दाहं गच्छति । उष्णस्पर्शो दाहकः, शीतस्पर्शस्तु दाहशमक इति लोके दृष्टं, तदिदं विपरीतं जातं विरुद्धकार्योत्पत्तेर्विषमम् । नलस्य मम वा ललाटे यदीश्वरेणायोग्यमेव लिखितं, तर्हि परस्परयोग्यं परस्परं विहाय तस्य मम चायोग्यमेव भविष्यतीति कं प्रकारं चित्ते धारयिष्यामि । अपि तु न कमपीति देवानां न कोऽप्यपराध इति भावः ॥

तर्हि कल्पद्रुमो याच्यतामित्यत आह—

इत्थं यथेह मदभाग्यमनेन मन्ये
　　कल्पद्रुमोऽपि स मया खलु याच्यमानः ।
संकोचसंज्वरदलाङ्गुलिपल्लवाग्र-
　　पाणीभवन्भवति मां प्रति बद्धमुष्टिः ॥५१॥

इत्थमिति ॥ इह नलैकत्वेऽपि समये वा इत्थमनेन नलानेकत्वंभवनप्रकारेण यथा यादृक् ममाभाग्यं नलानिश्चयाद्यथा देवाभावो दृश्यते अनेन हेतुना प्रकारेण वा सोऽतिवदान्यः कल्पद्रुमोऽपि खलु निश्चितं मया नलं याच्यमानः सन् मां प्रति बद्धमुष्टिरतिकार्पण्यसंकुचत्करो भवतीत्यहं मन्ये । किंभूतः—संकोच एव संज्वरः संतापो येषामेवंविधानि दलानि किसलयान्येवाङ्गुल्यो येषामेवंभूताः पल्लवा एवाग्रपाणयो हस्ताग्राणि यस्य एवंभूतोऽनेवंभूत एवंभूतो भवन् । अन्यस्यापि बद्धमुष्टेरङ्गुल्यः संकुचिता भवन्ति । कल्पवृक्षः कल्पितदानशीलोऽपि मदभाग्यवशान्मां प्रत्यदातैव भवेदिति भावः । अदातृत्वनिश्चयात् 'भवति' इति वर्तमानप्रत्ययः ॥

देव्याः करे वरणमाल्यमथार्पये वा
　　यो वैरसेनिरिह तत्र निवेशयेति ।
सैषा मया मखभुजां द्विषती कृता स्या-
　　त्स्वस्य तृणाय तु विहन्मि न बन्धुरत्नम् ॥५२॥

देव्या इति ॥ अथवा इह स्वयंवरे एतेषु पञ्चसु मध्ये वा यो वैरसेनिः सत्यनलः तं त्वं जानासि अतस्तत्र एतां मालां निवेशय निक्षिपेत्युक्त्वा देव्याः सरस्वत्याः करे वरणमाल्यं वरणमधूकमालामर्पये ददामीति संभावना । स्वयमेवैतद्दूषयति—एवं क्रियमाणे सा एषा देवी मया मखभुजां देवानामिन्द्रादीनां द्विषती वैरिणी कृता स्यात् । तन्नामाप्रकटनादित्यर्थः । भवतु नाम सा तद्वैरिणी स्वकार्यसिद्धिस्तु साध्येत्यत आह—तु पुनः तृणतुल्यायाः स्वस्य कार्यसिद्धये बन्धुरत्नं सुहृच्छ्रेष्ठां देवीं न विहन्मि । मम यत्किंचिद्भवतु, परं तु देवैः सह विरोधं न करोमीत्यर्थः । अन्योऽपि तृणार्थं रत्नं न विनाशयति । द्विषती, 'द्विषोऽमित्रे' इति शतरि ङीप् । मखभुजां, 'द्विषः शतुर्वा' इति षष्ठी ॥

यः स्यादमीषु परमार्थनलः स माला-
　　मङ्गीकरोतु वरणाय ममेति चेताम् ।
तं ज्ञापयामि यदि तत्तु विसृज्य लज्जां
　　ह्रीं कथं जगति शृण्वति ही विडम्बः ॥५३॥

य इति ॥ अमीषु पञ्चसु भवत्सु मध्ये यः परमार्थतः स नलः स्यात् स मम वरणाय मालामङ्गीकरोत्वित्येव प्रकारं [illegible] त्त्वा चेति वा । यदि एतां च मालां तत्र तेषु मध्ये तं [illegible] ज्ञापयामि, तत्पुनर्लज्जां विसृज्य कथं कुर्वे । अपित्वेव कर्तुमनुचितं यतः—जगति सर्वस्मिन्नपि जने शृण्वति सति ही कष्टं विडम्बो लज्जात्यागादतिपरिहासो भविष्यतीति शेषः । सर्वो जनो लज्जात्यागात्सर्वेऽप्युपहसिष्यन्तीत्यर्थः । ही इति खेदे । ह्रीं दर्थे, इः खेदे इति वा । इति चेति समुदायः प्रकारे । न चेति वा ॥

इतरनलतुलाभागेष शेषः सुधाभिः
　　स्नपयति मम चेतो नैषधः कस्य हेतोः ।
प्रथमचरमयोर्वा शब्दयोर्वर्णसख्ये
　　विलसति चरमेऽनुप्रासभासां विलासः ॥५४॥

इतरेति ॥ इतरैश्चतुर्भिर्नलैस्तुलां साम्यं भजत इति एष शेषः पञ्चसु मध्ये अन्त्यः पञ्चमो नैषधः मम चेतः कस्य हेतोः केन कारणेन सुधाभिरमृतैः स्नपयति आर्द्रमिव करोति । [illegible] स्ये सत्यप्येष एव मम मनसे यतो रोचते, तस्मादयमेव सत्यनलो भविष्यतीत्याशयः । सत्यनलत्वज्ञापकं निरुपाधिकानुरागमेवमन्यदृष्टान्तेन प्रथयति—प्रथमेति । वाथवा युक्तमेतत् । प्रथमचरमयोरादिमान्त्ययोः शब्दयोर्वर्णैरक्षरैः सख्ये सदृशे सत्यपि चरमे पाश्चात्त्ये शब्देऽनुप्रासभासां छेकानुप्रासवृत्त्यनुप्रासलाटानुप्रासादिशब्दालंकारकान्तीनां विलास उल्लासश्चमत्कारो विलसति [illegible] पेण शोभते । वर्णसाम्ये सत्यपि प्रथमस्यानायासगतत्वात्, द्वितीयस्य तु सदृशस्य पश्चाद्भूरिप्रयत्नसाध्यत्वाच्चरमे यथानुप्रास [illegible] रति, तथापि द्वितीयसाहित्ये प्रथमेऽपि यथाऽनुप्रासः समस्ति [illegible] सुन्दरान्तरविच्छेदेन पश्चादवलोक्यमानतया पञ्चमस्यैवमेतेषां नलत्वत्र सत्यत्वं प्रयोजकम् । अतः सर्वेऽपि तुल्या एवेति भावः । अत्रायमेव श्लोको दृष्टान्तः । अत्रत्ययोरेव प्रथमचरमशब्दयोर्वर्णसाम्ये सत्यपि चरमे चरमशब्द एवानुप्रासातिशय न प्रथमशब्दे प्रथम इत्युक्ते नानुप्रासः । प्रथमचरमयोरित्युक्ते तु चरम एवानुप्रासातिशयो दृश्यते न तथा प्रथम इत्यर्थ इति वा । यद्वा—[illegible] यपादचतुर्थपादयोर्वर्णसाम्ये सत्यपि चरमे चतुर्थपादेऽनुप्रासभासां विलासो विलसति । उभयोरनुप्रासत्वे सत्यपि चतुर्थेऽनुप्रासभासां विलास इत्युक्तत्वेनैवानुप्रासत्वम्, न तु प्रथमे । 'चरमे' इति [illegible] सित्वपक्षे ह्रस्व. । कस्य हेतोः, 'षष्ठी हेतुप्रयोगे' इति षष्ठी ॥

इति मनसि विकल्पानुद्धतः संत्यजन्ती
　　क्वचिदपि दमयन्ती निर्णयं नाससाद ।
मुखमथ परितापास्कन्दितानन्दमस्या
　　मिहिरविरचितावस्कन्दमिन्दुं निनिन्द ॥५५॥

इतीति ॥ इत्युक्तप्रकारेण मनसि उद्धत उत्पद्यमानान्विकल्पाननेकत्वावलम्बनसंशयान्सोपपत्तिकत्वेन संत्यजन्ती दमयन्ती क्वचिदपि निर्णयं निश्चयं नाससाद । पञ्चसु मध्ये [illegible]

१ '[illegible]' इति सुखावबोधासम्मतः पाठः ।

स्निग्ध न प्राप्नोति वा । अथ पश्चाज्जलनिधिराजाया परितापेनास्कन्दितोऽभिभूत आनन्दो यस्य । परितापेन कृत्वा आस्कन्दितोऽप्राप्त आनन्दो येनैवंभूत यासा सुखं कर्तुं । मिहिरेण सूर्येण रचितोऽवस्कन्द पराभवो यस्यैवंविधमिन्दुं निलिन्द । निष्पन्नचन्द्रमलमानभूदित्यर्थः । आस्कन्दनमास्कन्दः पराभवः । परितापेन च आस्कन्द स संजातो यस्य एवंविध आनन्दो यस्येति कारकादित्वात्प्रसिद्धिः ॥

श्रीहर्षं कविराजराजिमुकुटालंकारहीरः सुतं
श्रीहीरः सुषुवे जितेन्द्रियचयं मामल्लदेवी च यम्।
स्वादूत्पादभृति त्रयोदशतयादेश्यस्तदीये महा-
काव्येऽयं व्यरमन्नलस्य चरिते सर्गो रसाम्भोनिधिः॥

श्रीहर्षमिति ॥ अर्थं पूर्ववत् । स्वादूत्पादभृति लड्डुपट्टदशाद्दशादित्वात्स्वादुरसोत्पत्तिधारकेऽत्यन्तमधुरमनार्थसहिते त्रयोदशतया आदेश्योऽभिधेयः सर्गो व्यरमत् । समाप्त इत्यर्थः । व्यरमत्. 'व्याङ्परिभ्यो रमः' इति परस्मैपदम् ॥

इति श्रीवेदरकरोपनामकश्रीमन्नरसिंहपण्डितात्मजनारायणकृते नैषधीयप्रकाशे त्रयोदशः सर्गः ॥

चतुर्दशः सर्गः ।

अथाधिगन्तुं निषधेश्वरं सा
प्रसादनामाद्रियतामराणाम् ।
यतः सुराणां सुरभिर्नृणां तु
सा वेधसासृज्यत कामधेनुः ॥ १ ॥

अथेति ॥ अथ विकल्पदूषणानन्तरं सा भैमी निषधेश्वरं नलमधिगन्तुं निश्चेतुं प्राप्तुं च षोडशोपचारैरमराणां प्रसादनां परितोषणमाद्रियत आदरेण चकार । यतो वेधसा सुराणां कामधेनुरभिलापप्रसूः सुरभिर्गौरसृज्यत सृष्टा, नृणां तु पुनः कामप्रसूः सा देवप्रसादना सृष्टा । तस्मान्नलनिश्चयार्थं प्राप्त्यर्थं च देवपरितोषणं चकारेति युक्तमित्यर्थः ॥

अथाधिगन्तुं निषधेशमेषां प्रसादनं दानवशात्रवाणाम् ।
अचेष्टतासौ महतीष्टसिद्धिराराधनादेव हि देवतानाम् ॥ १ ॥

अथेति । क्षेपकः ॥ अचेष्टत अकृत । दानव एव शात्रवाः । प्रज्ञादित्वात्स्वार्थेऽण् ॥

पूर्वोक्तार्थसमर्थनार्थमर्थान्तरन्यासमाह—

प्रदक्षिणप्रक्रमणालवाल-
विलेपधूपाचरणाम्बुसेकैः ।
इष्टं च मृष्टं च फलं सुवाना
देवा हि कल्पद्रुमकाननं नः ॥ २ ॥

प्रदक्षिणेति ॥ हि यस्मात् देवा नोऽस्माकं मनुष्याणां कल्पद्रुमकाननं बहवः कल्पवृक्षा एवेति कवेरुक्तिः । किंभूता देवा — प्रदक्षिणं प्रक्रमणं वलयाकारं परिभ्रमणं तदेवालवालं वृक्षमूले जलधारणार्थं वलयाकारः सेतुः स च विलेपश्चन्दनादिलेपश्च धूपो दशाङ्गादिलेपनाचरणानि करणानि तान्येवाम्बुसेका (तैः) प्रदक्षिणाद्याचरणं चोदकस्नपनानि च तेषां । कृत्वा इष्टमभिलषितं मृष्टं च स्वभावसुन्दरं सुस्वादु च फलं मनोरथरूपमात्रादिकं च सुवाना उत्पादयन्तः । वृक्षा अप्यालवालवृक्षायुर्वेदोक्ततरुदोषनाशक(नि) विडङ्गादिलेपश्चोहदधूपाम्बुसेकैरिष्टं मृष्टं च फलं सुवते । 'आवरण-' इति पाठे अङ्गमलङ्गदेवतापूजा कण्टकावृतिश्चेति व्याख्येयम् ॥

पूजाप्रारम्भार्थं प्रथमं नमस्कारमाह—

श्रद्धामयीभूय सुपर्वणस्ता-
ननाम नामग्रहणाग्रकं सा ।
सुरेषु हि श्रद्दधतां नमस्या
सर्वार्थसिद्ध्यङ्गमिथः समस्या ॥ ३ ॥

श्रद्धेति ॥ सा श्रद्धामयीभूय आस्तिक्यप्रचुरा भूत्वा तान्नलवेषधारिणः सुपर्वणो देवान्नामग्रहणाग्रकमिन्द्राय नम इत्यादिनामग्रहणपूर्वकं ननाम ववन्दे । हि यस्मात्सुरेषु श्रद्दधतां श्रद्धावतां नमस्या नमस्कार एव सर्वार्थसिद्धेः यान्यङ्गानि साधकानि तेषां मिथः समस्या परस्परपूरणहेतुः श्रद्धापूर्वं देवनमस्कार एव कारणसामग्रीसंपादकः, तस्मादेवं नमस्कृतवतीत्यर्थः । समस्यापि पदानां परिपूरणं करोति । श्रद्धामयी, प्रकृतवचने मयट् । अग्रकम्, 'शेषाद्विभाषा' इति क (प्) । नमःकरणं नमस्या, 'नमोवरिवः-' इति क्यच् ॥

देवपूजाङ्गध्यानं प्रथममाह—

यत्तान्निजे सा हृदि भावनाया
बलेन साक्षादकृताखिलस्थान् ।
अभूदभीष्टप्रतिभूः स तस्या
वरं हि दृष्टा ददते परं ते ॥ ४ ॥

यदिति ॥ सा अखिलस्थान्सर्वगतान्स्तानिन्द्रादीन्भावनाया ध्यानस्य बलेन सामर्थ्येन निजे हृदि यत्साक्षादकृत प्रत्यक्षीचकार । सर्वगतानपि ध्यानबलेनैकत्रानीय ददर्शेत्यर्थः । स साक्षात्कार एव तस्या भैम्या अभीष्टस्य नलप्राप्तिलक्षणस्य प्रतिभूर्दाननिश्चयकर्ता अभूत् । हि यस्माद्दृष्टास्ते देवाः परं श्रेष्ठं वरमभीष्टं परिणेतारं च ददते प्रयच्छन्ति । नहि देवदर्शनं निष्फलं भवतीत्यर्थः ॥

इदानीं देवपूजामाह—

सभाजनं तत्र ससर्ज तेषां
सभाजने पश्यति विस्मिते सा ।

---

१ 'अवान्तरप्रसादनापाः कामधेनुत्वेन रूपकालंकारः' इति जीवातुः । २ 'पूर्वोक्तं दार्ष्टान्तिकमत्र दृष्टान्तेन निरूढः । अत्र च पाठान्तरम् - 'हेतुर्विचारश्च नव' इति सुखावबोधा । अत्र च जीवातौ न व्याख्यातम् ।

१ 'अत्र प्रदक्षिणप्रक्रमणादावालवालादिरूपकात्, देवेषु कल्पद्रुमत्वस्य च रूपकसमुच्चयः' इति जीवातुः । २ 'भिस्मित-' इति जीवातु । ३ 'सामान्येन विशेषसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः' इति जीवातुः ।

ग्यमेव भवतीत्यत्र दृष्टान्तमाह—यतः जलजमम्भोज अर्कातप- रुणैरपि सूर्यकिरणैर्दाहं न एति, हिमैस्तु पुनर्दाहं गच्छति । उष्णस्पर्शो दाहकः, शीतस्पर्शस्तु दाहशमक इति लोके दृष्टं, तदिदं विपरीतं जात विरुद्धकार्योत्पत्तेर्विषमम् । नलस्य मम वा ललाटे यदीश्वरेणायोग्यमेव लिखितं, तर्हि परस्परयोग्यं परस्पर विहाय तस्य मम चायोग्यमेव भविष्यतीति क प्रकार चित्ते धार- यिष्यामि । अपि तु न कमपीति देवानां न कोप्यपराध इति भावः ॥

तर्हि कल्पद्रुमो याच्यतामित्यत आह—

इत्थं यथेह मदभाग्यमनेन मन्ये
कल्पद्रुमोऽपि स मया खलु याच्यमानः ।
संकोचसंज्वरदलाङ्गुलिपल्लवाग्र-
पाणीभवन्भवति मां प्रति बद्धमुष्टिः ॥५१॥

इत्थमिति ॥ इह नलैकत्वेऽपि समये वा इत्थमनेन नलाने- कत्वभवनप्रकारेण यथा यादृक् ममाभाग्यं नलानिश्चयात्तथा दैवा- भावो दृश्यते अनेन हेतुना प्रकारेण वा सोऽतिवदान्यः कल्पद्रु- मोऽपि खलु निश्चितं मया नलं याच्यमानः सन् मां प्रति बद्धमु- ष्टिरतिकार्पण्यसंकुचत्करो भवतीत्यहं मन्ये । किंभूतः—संकोच एव संज्वरः संतापो येषामेवंविधानि दलानि किसलयान्येवाङ्गु- लयो येषामेवंभूताः पल्लवा एवाग्रपाणयो हस्ताग्राणि यस्य एवं- भूतोऽनेवंभूत एवंभूतो भवन् । अन्यस्यापि बद्धमुष्टेरङ्गुलय संकुचिता भवन्ति । कल्पवृक्षः कल्पितदानशीलोऽपि मदभाग्यव- शान्मां प्रत्यदातैव भवेदिति भावः । अदातृत्वनिश्चयात् 'भवति' इति वर्तमानव्यत्ययः ॥

देव्याः करे वरणमाल्यमथार्पये वा
यो वैरसेनिरिह तत्र निवेशयेति ।
सैषा मया मखभुजां द्विषती कृता सा-
त्स्वस्मै तृणाय तु विहन्मि न बन्धुरत्नम् ॥५२॥

देव्या इति ॥ अथवा इह स्वयंवरे एतेषु पञ्चसु मध्ये वा यो वैरसेनिः सत्यनलः तं त्वं तावज्जानासि अतस्तत्र एतां मालां निवे- शय निक्षिपेत्युक्त्वा देव्याः सरस्वत्याः करे वरणमाल्यं वरणमधूक- मालामर्पये ददामीति संभावना । स्वयमेवैतद्दूषयति—एवं क्रिय- माणे सा एषा देवी मया मखभुजां देवानामिन्द्रादीनां द्विषती वैरिणी कृता स्यात्। तन्मायाप्रकटनादित्यर्थः । भवतु नाम सा तद्वै- रिणी स्वकार्यसिद्धिस्तु साध्येत्यत आह—तु पुनः तृणतुल्यायाति- निःसाराय स्वस्मै स्वरूपाय अकिंचित्करात्मकार्यसिद्धये बन्धुरत्नं सुहृन्मध्येऽतिश्रेष्ठा देवीं न विहन्मि । मम यत्किंचिद्भवतु, पर तु देवद्वेषरूपं मित्रविघातं न करोमीत्यर्थः । अन्योऽपि सुज्ञस्तृणार्थं रत्नं न विनाशयति । द्विषति, 'द्विषोऽमित्रे' इति शतरि उगित्त्वा- न्ङीप् । मखभुजां, 'द्विषः शतुर्वा' इति षष्ठी ॥

यः स्यादमीषु परमार्थनलः स माला-
मङ्गीकरोतु वरणाय ममेति चैनाम् ।
तं ग्राहयामि यदि तत्तु विसृज्य लज्जां
कुर्वे कथं जगति शृण्वति ही विडम्बः ॥५३॥

य इति ॥ अमीषु पञ्चसु नलेषु मध्ये यः परमार्थेन सत्य नलः स्यात स मम वरणाय मालामङ्गीकरोत्वित्येवं प्रकारेण कृत्वा चेति वा । यदि एनां च मालां तत्र तेषु मध्ये तं सत्य ग्राहयामि, तत्पुनर्लज्जां विसृज्य कथं कुर्वे । अपि नैव कर्तुं युक्तम् । यतः—जगति सर्वस्मिन्समाजने शृण्वति सति ही कष्ट विडम्बः । लज्जात्यागादतिपरिहासो भविष्यतीति शेषः । सर्वेषां सदसि लज्जात्यागात्सर्वेऽप्युपहसिष्यन्तीत्यर्थः । ही इति खेदे । हियां दैवं, इः खेदे इति वा । इति चेति समुदायः प्रकारे । य चेति वा ॥

इतरनलतुलाभागेष शेषः सुधाभि-
स्स्नपयति मम चेतो नैषधः कस्य हेतोः ।
प्रथमचरमयोर्वा शब्दयोर्वर्णसख्ये
विलसति चरमेऽनुप्रासभासां विलासः ॥५४॥

इतरेति ॥ इतरैश्चतुर्भिर्नलैस्तुला साम्यं भजत इति भाक्, एष शेषः पञ्चसु मध्ये अन्त्यः पञ्चमो नैषधः मम चेतः कस्य हेतोः केन कारणेन सुधाभिरमृतैः स्नपयति आप्लुतमिव करोति । तुल्य- त्वे सत्यप्येष एव मम मनसे यतो रोचते, तस्मादयमेव सत्यनलो भविष्यतीत्याशय । सत्यनलत्वज्ञापकं निरुपाधिकपरमप्रेमैव दृष्टान्तेन प्रथयति—प्रथमेति । वाथवा युक्तमेतत् । प्रथमचरमयो- रादिमान्त्ययोः शब्दयोर्वर्णैरक्षरैः सख्ये मैत्र्यां सत्यामपि चर- पाश्चात्त्ये शब्देऽनुप्रासभासां छेकानुप्रासवृत्त्यनुप्रासलाटानुप्रा- सादिशब्दालंकारकान्तीनां विलास उल्लासश्चमत्कारो विलसति विशे- षेण शोभते । वर्णसाम्ये सत्यपि प्रथमस्यानायासगतत्वात्, द्विती- यस्य तु सदृशस्य पश्चाद्दूरिप्रयत्नसाध्यत्वाच्चरमे यद्यनुप्रासस्त्व स्फु- रति, तथापि द्वितीयसाहित्ये प्रथमेऽपि यथाऽनुप्रासत्वमपि तथा सुन्दरान्तरविच्छेदेन पश्चादवलोक्यमानतयैव पञ्चमश्चेतसे रोचते, न त्वत्र सत्यत्वं प्रयोजकम् । अतः सर्वेऽपि तुल्या एवेति भावः । अत्रायमेव श्लोको दृष्टान्तः । अत्रत्ययोरेव प्रथमचरमशब्दयोर्वर्ण- साम्ये सत्यपि चरमे चरमशब्द एवानुप्रासातिशय न प्रथमशब्दे प्रथम इत्युक्ते नानुप्रासः । प्रथमचरमयोरित्युक्ते तु चरम एवानु- प्रासातिशयो दृश्यते न तथा प्रथम इत्यर्थ इति वा । यद्वा—प्रथ- मपादचतुर्थपादयोर्वर्णसाम्ये सत्यपि चरमे चतुर्थपादेऽनुप्रासभासां विलासो विलसति । उभयोरनुप्रासत्वे सत्यपि चतुर्थेऽनुप्रासमाला विलास इत्युक्तेस्तत्रैवानुप्रासत्वम्, न तु प्रथमे । 'स्नपयति' इति मित्त्वपक्षे ह्रस्व । कस्य हेतोः, 'षष्ठी हेतुप्रयोगे' इति षष्ठी ॥

इति मनसि विकल्पानुद्यतः संत्यजन्ती
क्वचिदपि दमयन्ती निर्णयं नाससाद ।
मुखमथ परितापास्कन्दितानन्दमस्या
मिहिरविरचितावस्कन्दमिन्दुं निनिन्द ॥५५॥

इतीति ॥ इत्युक्तप्रकारेण मनसि उद्यत उत्पद्यमानान्विकल्पा- ननेककोटावलम्बनबोधान्दोषोद्भावनेन संत्यजन्ती दमयन्ती क्वचि- दपि निर्णयं निश्चयं नाससाद । पञ्चसु मध्ये कस्मिन्नपि एते नल

१ 'तुल्यायनेष' इति सुखावबोधानुमतः पाठः ।

निश्चय न प्रापेति वा। अथ पश्चान्नलनिश्चयाभावात्परितापेनास्कन्दितोऽभिभूत आनन्दो यस्य। परितापेन कृत्वा आस्कन्दितोऽप्राप्त आनन्दो येनैवंभूतं यास्या मुख कर्तृ। मिहिरेण सूर्येण रचितोऽवस्कन्द पराभवो यस्यैवंविधमिन्दुं निनिन्द। निष्प्रभचन्द्रसदृशमभूदित्यर्थ। आस्कन्दनमास्कन्दः पराभवः। परितापेन य आस्कन्द स सजातो यस्य एवंविध आनन्दो यस्येति कारकादित्वाद्रूपसिद्धि.॥

श्रीहर्षं कविराजराजिमुकुटालंकारहीरः सुतं
श्रीहीरः सुषुवे जितेन्द्रियचयं मामल्लदेवी च यम्।
स्वादूत्पादभृति त्रयोदशतयादेश्यस्तदीये महा-
काव्येऽयं व्यरमन्नलस्य चरिते सर्गो रसाम्भोनिधिः॥

श्रीहर्षमिति॥ अर्थं पूर्ववत्। स्वादूत्पादभृति सहृदयहृदयाह्लाददायित्वात्स्वादुरसोत्पत्तिधारकेऽत्यन्तमधुरनवार्थसहिते त्रयोदशतया आदेश्योऽभिधेय सर्गो व्यरमत्। समाप्त इत्यर्थ.। व्यरमत्, 'व्याङ्परिभ्यो रमः' इति परस्मैपदम्॥

इति श्रीवेदरकरोपनामकश्रीमन्नरसिंहपण्डितात्मजनारायणकृते नैषधीयप्रकाशे त्रयोदश. सर्ग.॥

चतुर्दशः सर्गः।

अथाधिगन्तुं निषधेश्वरं सा
प्रसादनामाद्रियतामराणाम्।
यतः सुराणां सुरभिर्नृणां तु
सा वेधसासृज्यत कामधेनुः॥ १॥

अथेति॥ अथ विकल्पदूषणानन्तर सा भैमी निषधेश्वर नलमधिगन्तुं निश्चेतु प्राप्तुं च षोडशोपचारैरमराणां प्रसादनां परितोषणमाद्रियत आदरेण चकार। यतो वेधसा सुराणां कामधेनुरभिलाषप्रसू सुरभिर्गौरसृज्यत सृष्टा, नृणा तु पुन. कामप्रसू सा देवप्रसादना सृष्टा। तस्मान्नलनिश्चयार्थं प्राप्त्यर्थं च देवपरितोषण चकारेति युक्तमित्यर्थ॥

अथाधिगन्तु निषधेशमेषा प्रसादन दानवशात्रवाणाम्।
अचेष्टतासौ महतीष्टसिद्धिराराधनादेव हि देवतानाम्॥ १॥
अथेति। क्षेपकः॥ अचेष्टत अकृत। शत्रव एव शात्रवा.। प्रज्ञादित्वात्स्वार्थेऽण्॥

पूर्वोक्तार्थसमर्थनायैमर्थान्तरन्यासमाह—

प्रदक्षिणप्रक्रमणालवाल-
विलेपधूपाचरणाम्बुसेकैः।
इष्टं च मृष्टं च फलं सुवाना
देवा हि कल्पद्रुमकाननं नः॥ २॥

प्रदक्षिणेति॥ हि यस्मात् देवा नोऽस्माक मनुष्याणां कल्पद्रुमकानन बहवः कल्पवृक्षा एवेति कवेरुक्तिः। किंभूता देवा.—प्रदक्षिणं प्रक्रमणं वलयाकार परिभ्रमणं तदेवालवाल वृक्षमूले जलधारणार्थं वलयाकार. सेतुः स च विलेपश्चन्दनादिलेपश्च धूपो दशाङ्गादिलेपामाचरणानि करणानि तान्येवाम्बुसेका (तैः) प्रदक्षिणाद्याचरण चोदकतर्पणानि च तैर्वा। कृत्वा इष्टमभिलषित मृष्टच स्वभावसुन्दर सुस्वादु च फल मनोरथरूपमामुष्मिकं च सुवाना उत्पादयन्तः। वृक्षा अप्यालवालवृक्षायुर्वेदोक्ततरुदोषनाशक(नि) विडङ्गादिलेपदोहदधूपाम्बुसेकैरिष्ट मृष्ट च फल सुवते। 'आवरण–' इति पाठे अन्नमत्स्यदेवतापूजा कण्टकावृतिश्चेति व्याख्येयम्॥

पूजाप्रारम्भार्थं प्रथमं नमस्कारमाह—

श्रद्धामयीभूय सुपर्वणस्ता-
न्ननाम नामग्रहणाग्रकं सा।
सुरेषु हि श्रद्दधतां नमस्या
सर्वार्थसिद्ध्यङ्गमिथः समस्या॥ ३॥

श्रद्धेति॥ सा श्रद्धामयीभूय आस्तिक्यप्रचुरा भूत्वा तान्नलवेषधारिण. सुपर्वणो देवान्नामग्रहणाग्रकमिन्द्राय नम इत्यादिनामग्रहणपूर्वक ननाम ववन्दे। हि यस्मात्सुरेषु श्रद्दधतां श्रद्धावतां नमस्या नमस्कार एव सर्वार्थसिद्धेः यान्यङ्गानि साधकानि तेषां मिथः समस्या परस्परपूरणहेतुः श्रद्धापूर्वं देवनमस्कार एव कारणसामग्रीसंपादक., तस्माद्देवं नमस्कृतवतीत्यर्थः। समस्यापि पदाना परिपूरणं करोति। श्रद्धामयी, प्रकृतवचने मयट्। अग्रकम्, 'शेषाद्विभाषा' इति क.(प्)। नम.करण नमस्या, 'नमोवरिवः–' इति क्यच्॥

देवपूजाङ्गध्यानं प्रथममाह—

यत्तान्निजे सा हृदि भावनाया
बलेन साक्षादकृताखिलस्थान्।
अभूदभीष्टप्रतिभूः स तस्या
वरं हि दृष्टा ददते परं ते॥ ४॥

यदिति॥ सा अखिलस्थान्सर्वगतान्तानिन्द्रादीन्भावनाया ध्यानस्य बलेन सामर्थ्येन निजे हृदि यत्साक्षादकृत प्रत्यक्षीचकार। सर्वगतानपि ध्यानबलेनैकत्रानीय ददर्शेत्यर्थ.। स साक्षात्कार एव तस्या भैम्या अभीष्टस्य नलप्राप्तिलक्षणस्य प्रतिभूर्दाननिश्चयकर्ता अभूत्। हि यस्माद्दृष्टास्ते देवा. पर श्रेष्ठं वरमभीष्टं परिणेतार च ददते प्रयच्छन्ति। नहि देवदर्शन निष्फल भवतीत्यर्थः॥

इदानीं देवपूजामाह—

सभाजनं तत्र ससर्ज तेषां
सभाजने पश्यति विस्मिते सा।

---

१ 'अत्रामरप्रसादनाया. कामधेनुत्वेन रूपणाद्रूपकालंकार' इति जीवातु। २ 'पूर्वोक्त एवार्थो भङ्ग्यन्तरेण निबद्ध.। अत एव पाठान्तरम्, केषुचिदादर्शेषु लब्ध श्लोको नास्त्येव' इति सुखावबोधा। अत एव जीवातौ न व्याख्यापि।

१ 'अत्र प्रदक्षिणप्रक्रमणादाल्वालाद्यवयवरूपणात्, देवेषु कल्पद्रुमरूपणाच्च समस्तवस्तुविषयरूपकम्' इति जीवातु। २ [illegible] जीवातु। ३ 'सामान्येन विशेषसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यास [illegible]'।

ख्येयम्। अयं श्लोकः 'शेषं नलम्' 'एकैकवृत्ते' (१४।११) इति द्वाभ्यां श्लोकाभ्यां समानार्थः। अनलसेति प्रत्येकपर्यवसायित्वादेकवचनम्॥

निश्चित्य शेषं तमसौ नरेशं
प्रमोदमेदस्वितरान्तराभूत्।
देव्या गिरां भावितभङ्गिराख्य-
च्चित्तेन चिन्तार्णवयादसेयम्॥ १३॥

निश्चित्येति॥ असौ भैमी शेषमवशिष्टं तं पञ्चमं पूर्वोक्तप्रकारेण नरेशं नलं निश्चित्य प्रमोदेन प्रकृष्टहर्षेण मेदस्वितरमत्यन्तपरिपुष्टं सोल्लासमान्तरं मानसं यस्या एवंभूताभूत्। नले निश्चिते सति नितरां हृष्टाभूदित्यर्थः। रलयोः सावर्ण्यान्नलश्चासावीदाश्च तमिति वा। अनन्तरं च देव्याः सरस्वत्याः गिरां वचनानां भाविता पर्यालोचिता भङ्गिः प्रकारो यया विज्ञाताशया। गिरां देव्या सरस्वत्या वा विज्ञातवचोरचनाविशेषा सती नलनिश्चयात्पूर्वं चिन्तार्णवयादसा चिन्तासमुद्रजलजन्तुरूपेण नलनिश्चये सत्यपि तत्प्राप्त्युपायचिन्तासमुद्रजलचरेण वा चित्तेन मनसा इदं वक्ष्यमाणप्रकारमाख्यदूचे। मनस्येवैवमचिन्तयदिति भावः। 'चित्रार्णव-' इति पाठे विचित्रदेवीवचनानुसरणजनिताश्चर्यसमुद्रजलचरेणातिसाश्चर्येणेत्यर्थः॥

किमाख्यदित्याह—

सा भङ्गिरस्याः खलु वाचि कापि
यद्भारती मूर्तिमतीयमेव।
श्लिष्टं निगद्यादित वासवादी-
न्विशिष्य मे नैषधमप्यवादीत्॥ १४॥

सेति॥ खलु निश्चितं सा प्रसिद्धा मूर्तिमती भारती सरस्वती देवी इयमेव 'इयं मूर्तिमती सा भारत्येव' इति भारतीत्वं विधेयम्। यद्यस्मादस्या वाचि कापि लोकोत्तरा भङ्गि रचनास्ति तस्मादित्यर्थः। यस्मादियमेव मूर्तिमती भारती तस्मादस्या वचने निश्चितं सा कापि भङ्गिरस्तीति वा। तामेव भङ्गीमाह—यत् श्लिष्टमुभयसंबद्धं वचो निगद्यास्पष्टमुक्त्वा वासवादीनादित गौरवेणावर्णयत्। विशिष्य विशेषं कृत्वा तेभ्यो विशिष्य वा। यत् 'अत्याजि-' (१३।२८) इत्यादिश्लोकचतुष्टयेन मे मम मह्यं वा नैषधमप्यवादीत्। सर्वलोकपालादपि नलस्यैव वर्णनं युक्तमिति भावः॥

जग्रन्थ सेयं मदनुग्रहेण
वचःस्रजः स्पष्टयितुं चतस्रः।
द्वे ते नलं लक्षयितुं क्षमेते
ममैव मोहोऽयमहो महीयान्॥ १५॥

जग्रन्थेति॥ सेयं वाणी मयि मम वाऽनुग्रहेण कृपया स्पष्टयितुं नलं स्पष्टं ज्ञापयितुं वा वचसः 'अत्याजि—'(१३।२८)इत्यादिश्लोकरूपाः वचनमालाः जग्रन्थ ममन्थ, तासु मध्ये ते द्वे वचःस्रजौ [illegible]

[illegible] मुक्तवतीयं। [illegible]

'नामग्राहं मया नलमुदीरितम्'(१३।२९) 'नमे सहजा[illegible]' (१३।३०) इत्येवंरूपे, 'महीमहेन्द्रः' (१३।२८) 'नलमुपा[illegible]' (१३।२९) इत्येवंरूपे वा नलं लक्षयितुं ज्ञापयितुं क्षमे [illegible] भवतः। अहो आश्चर्यं—मम एवायमेतावन्तं कालं [illegible] अबोधः। 'नले स्पष्टं कथितेऽप्येतावन्तं कालं मम [illegible] दित्याश्चर्यमित्यर्थः। पूर्वोक्ता एव चतस्रो वचःस्रजः स्पष्टयितुं [illegible] स्पष्टीकर्तुं ये द्वे ते वचःस्रजौ 'त्वं यार्थिनी' (१३।३३) 'देव [illegible]' (१३।३४) इत्येवंरूपे सेयं देवी जग्रन्थ, ते द्वे वचःस्रजौ नलं [illegible] क्षमे समर्थे। 'त्वं यार्थिनी' (१३।३३) इत्यनेन प्रथमं [illegible] स्फुटं नलस्यैव प्रतिपादनाद्व्याख्यानान्तरे च देवान्परित्यज्य [illegible] वा नल एव स्वीकरणीय इति यावदयं नलस्यैव प्रतिपाद[illegible] 'देवः पतिः—' (१३।३४) इत्यनेनापि लोकपाला[illegible] पञ्चरूपत्वसंभवादिन्द्रादेश्चासंभवान्नलादन्यस्तत्र कतरो [illegible] पितु 'अन्यो नास्ति' इत्यपि नलस्यैव प्रतिपादनादित्ययं [illegible] अत्र पूर्वस्यच्छन्दो विशेष्यवचःस्रक्परामर्शार्थः। [illegible] रामर्शकोऽपि विधेयसंस्पर्शी। यत्तदोश्च नित्यसंबन्धा[illegible] संबध्यते। 'ग्रन्थिग्रन्थिदम्भिस्वञ्जां चेति वक्तव्यम्' इति [illegible] मपितो लिटः किद्वविधानात् 'जग्रन्थ' इति रूपम्। [illegible] त्परस्य लिटो वा कित्त्वमिति केचित्' इति अपितो लिटः कि[illegible] विधानाद्वा नलोपाभावः समर्थनीयः। युक्त्यन्तरेण वा समा[illegible] तव्यम्॥

श्लिष्यन्ति वाचो यदमूरमुष्याः
कवित्वशक्तेः खलु ते विलासाः।
भूपाललीलाः किल लोकपालाः
समाविशन्ति व्यतिभेदिनोऽपि॥ १६॥

श्लिष्यन्तीति॥ अमुष्या देव्याः अमूः पूर्वोक्ता वाचः [illegible] कार्थतया श्लिष्यन्ति श्लेषं भजन्ते खलु निश्चितं कवित्वशक्तेः [illegible] निर्माणसहप्रतिभायाः विलासा विजृम्भणानि। कवित्वशक्ति [illegible] श्लेषवचोरचना निर्मातुमशक्येत्यर्थः। किल यस्माद्व्यतिभेदिनो [illegible] परस्परापेक्षया नलापेक्षया वा विशेषेण सहस्रनेत्रादि[illegible] तरां भिन्ना अप्यमी लोकपाला भूपालस्य नलस्य लीला [illegible] न्समाविशन्त्यनुभवन्ति नलाकारं बिभ्रति। अत्र च नल[illegible] श्लोकेषु मूर्तीभूय प्रतिष्ठा एव दृश्यन्त इत्यर्थः। अत [illegible] न्मम भ्रमोऽभूदिति भावः। 'श्लेषवशान्नललीला. सन्तो लोक[illegible] पाला गाथा. समाविशन्तीति वा। अन्योन्यं भिन्ना अपि लोक[illegible] पाला नललीला. सन्तोऽंशेन नृपत्वं प्राप्ता. सन्त. [illegible] वन्ति। अतो नलस्यैव लोकपालात्मतया तत्र प्रयुक्तानि [illegible] चापि श्लेषं वदन्तीति कवित्वशक्तिविलासा एव॥

त्यागं महेन्द्रादिचतुष्टयस्य
किमभ्यनन्दत्क्रममप्युचितस्य।
किं प्रेरयामास नले च तन्मां
सा सूक्तिरस्या मम कः प्रमोदः॥ १७॥

त्यागमिति॥ इयं देवी 'अत्याजि' १३।२८ 'देव' (१३।[illegible])

इत्यादिना श्लोकचतुष्टयेन 'त्वं यार्थिनी' (१३।३३) 'देवः पति-' (१३।३४) इत्यादिगाथाद्वयेनापि क्रमेण सूचितस्य प्रत्यायितस्येन्द्रादिनलचतुष्टयस्य पूर्वव्याख्यानप्रकारेण परित्यागं किं कथमन्वमनन्दत् । युक्तमेतदिति स्तौति स्मेत्यर्थः । नले मां पूर्वव्याख्यानप्रकारेण प्रेरयामास च किं, कथं प्रेरयामास । एकेनैव वाक्येन द्वयमपि कथं चकार । आश्चर्यमेतदित्यर्थः । किंशब्दावत्राश्चर्ये । नले च । नल एवेति चकारोऽवधारणार्थो वा । तत्तस्मात्कारणादस्या देव्या का सूक्तिः शोभनवचननिर्माणचातुरी । अपि तु लोकोत्तरा । मम प्रकृष्टो मोहश्च क, अपि तु सोऽपि लोकोत्तरः । अस्या इयत्सूक्तिः क, मम मोहश्च केत्यर्थः । एवं देव्या इन्द्रादिचतुष्टयस्य स्पष्टं परित्यागेऽभ्यनुज्ञाते नलस्य च वरणेऽभ्यनुज्ञाते ममैवं मोहो न युक्त इत्यर्थः । पूर्वं मोहोऽभूदिदानीं तु निवृत्त इत्याशयः । इन्द्रादित्यागं किमर्थमन्वमनन्दत्, नले च मां किमर्थं प्रेरयामास, उभयमपि तावच्चकार तदेतन्मदनुग्रहार्थमेवेति भाव इति वा । त्यागम्, 'वचो-' इति कुत्वम् ॥

एवं विचारानन्तरं किमभूत्तत्राह—

परस्य दारान्खलु मन्यमानै-
रस्पृश्यमानाममरैर्धरित्रीम् ।
भक्त्यैव भर्तुश्चरणौ दधानां
नलस्य तत्कालमपश्यदेषा ॥ १८ ॥

परस्येति ॥ एषा भैमी तत्कालं देवप्रसादसमये एवंभूतां धरित्रीं पृथ्वीमपश्यत् । किंभूताम्—परस्य नलस्य दारान्पत्नीं मन्यमानैरिव परनारीबुद्ध्यैव अमरैरिन्द्रादिभिरस्पृश्यमानाम् । खलुरिवार्थे । तथा—भूपतित्वाद्भर्तुर्नलस्य भक्त्यैव सेवाबुद्ध्यैव चरणौ दधानां धारयन्तीम् । अन्यापि भक्त्या भर्तुश्चरणौ धारयति देवत्वात्सहजो भूम्यस्पर्शो मनुष्यत्वात्सहजो भूमिस्पर्शोऽन्यथोत्प्रेक्षितः । देवमनुष्यचिह्ने दर्शिते । 'दारानिव' इति वा पाठः ॥

सुरेषु नापश्यदवैक्षताक्ष्णो-
र्निमेषमुर्वीभृति संमुखी सा ।
इह त्वमागत्य नले मिलेति
संज्ञानदानादिव भाषमाणम् ॥ १९ ॥

सुरेष्विति ॥ सा भैमी संमुखी सती बुद्धिपूर्वं विलोकयन्ती सती सुरेषु अक्ष्णोर्निमेषं नेत्रपक्ष्मसंकोचं नापश्यत्, उर्वीभृति नले त्ववैक्षत । देवानामनिमेषत्वान्मनुष्याणां च सनिमेषत्वादित्यर्थः । तत्रोत्प्रेक्षते—किंभूतं निमेषम्—संज्ञानदानादाकारसूचकाक्षिपक्ष्मचेष्टाकरणादिति भाषमाणमिव । इति किम्—हे भैमि, त्वं आगत्य इह मया चिह्निते नले मिल संयुक्ता भवेति ॥

नाबुद्ध बाला विबुधेषु तेषु
क्षोदं क्षितेरैक्षत नैषधे तु ।
पत्ये सृजन्त्याः परिरम्भमुर्व्याः
संभूतसंभेदमसंशयं सा ॥ २० ॥

नेतीति ॥ सा तेषु विबुधेषु देवेषु क्षितेः क्षोदं भूरेणुं रजो नाबुद्ध न ददर्श, नैषधे त्वैक्षत ददर्श । देवानां रजःसंबन्धाभावाद्राणां तत्संबन्धादित्यर्थः । तमसंशयमुत्प्रेक्षते—(किंभूतम्-) पत्ये नलाय परिरम्भमालिङ्गनं सृजन्त्या ददत्या उर्व्याः सकाशात्संभूतसंभेदमिव संजातसंबन्धमिव । आलिङ्गनवशाद्भूरेणुर्नले लग्न इवेत्यर्थः । पत्ये 'क्रियया यमभिप्रैति-' इति संप्रदानत्वम् ॥

स्वेदः स्वदेहस्य वियोगतापं
निर्वापयिष्यन्निव संसिसृक्षोः ।
हीराङ्कुरश्चारुणि हेमनीव
नले तयालोकि न दैवतेषु ॥ २१ ॥

स्वेद इति ॥ तया नले स्वेद आलोकि, न दैवतेषु देवेषु । किं करिष्यन्निव—संसिसृक्षोर्भैम्यालिङ्गनं कर्तुमिच्छोः स्वदेहस्य नलशरीरस्य वियोगतापं भैमीवियोगजनितं ज्वरं निर्वापयिष्यन् (इव) शमयिष्यन् (इव) । भैम्यालिङ्गनोत्सुकनलदेहस्य तापनाशकरत्वादित्यर्थः । उदकं हि तापं शमयति । नलालिङ्गनोत्सुकस्य भैमीदेहस्य वा । देवेषु स्वेदस्याभावात्, नरेषु च तत्सद्भावात् सात्त्विकस्वेदयुक्तो नलो मया प्राप्त एवेति भैम्या विरहज्वरशान्तिः । उत्प्रेक्षते—चारुण्यत्युत्तमे हेमनि सुवर्णे खचितो हीराङ्कुर इव । अतिगौरदेहरोमकूपस्थस्वेदजलकणझणत्कारो हेमस्थवज्राङ्कुरत्वेनोत्प्रेक्षितः । देवता एव दैवतानि । प्रज्ञादित्वात्स्वार्थे णः (ऽण्) । 'स्वार्थिकाः प्रकृतितो लिङ्गवचनान्यतिवर्तन्ते' इति षण्ढत्वम् ॥

सुरेषु मालाममलामपश्य-
न्नले तु बाला मलिनीभवन्तीम् ।
इमां किमासाद्य नलोऽद्य मूर्द्धा
श्रद्धास्यते मामिति चिन्तयेव ॥ २२ ॥

सुरेष्विति ॥ सा बाला सुरेषु मालाममलां निर्मलामम्लानां चापश्यत्, नले तु मलिनीभवन्तीं पूर्वमम्लानां कालक्षेपेणोष्मणा च म्लानां मलिना च जायमानामपश्यत् । सुराणामम्लानकुसुमत्वादित्यर्थः । उत्प्रेक्षते—इति चिन्तयेव मलिनीभवन्तीम् । इति किम्—नलोऽद्य स्वयंवरदिनेऽतिमूर्द्धा मत्सकाशादप्यतिमूर्द्धालिनीं भैमीमासाद्य प्राप्य मां मालां श्रद्धास्यते किमादरेणाङ्गीकरिष्यति किम् । अपि तु नेति ॥

श्रियं भजन्तां कियदस्य देवा-
श्छाया नलस्यास्ति तथापि नैषाम् ।
इतीरयन्तीव तया निरैक्षि
सा नैषधे न त्रिदशेषु तेषु ॥ २३ ॥

श्रियमिति ॥ देवा अस्य नलस्य श्रियं कियद्भजन्तामाश्रयन्तु, अपि तु न किंचिदपि यस्मादेषां देवानां नलस्य संबन्धिनी तथा तादृशी [illegible] छायापि कान्तिलेशोऽपि नास्ति । [illegible] कान्तिलेशोऽपि नास्ति ते [illegible] शोभा [illegible] तु न कथंचिदित्यर्थः । अथ च—एषां [illegible] नास्ति । [illegible] न [illegible] । [illegible] न [illegible] ते [illegible] श्रियं कथं [illegible] । अथ च—[illegible] श्रियं [illegible]

ख्येयम् । अयं श्लोकः 'शेषं नलम्' 'एकैकवृत्ते.' (१४।११) इति द्वाभ्यां श्लोकाभ्यां समानार्थः । अनलस्येति प्रत्येकपर्यवसायित्वादेकवचनम् ॥

निश्चित्य शेषं तमसौ नरेशं
प्रमोदमेदस्वितरान्तराभूत् ।
देव्या गिरां भावितभङ्गिराख्य-
चित्तेन चिन्तार्णवयादसेयम् ॥ १३ ॥

निश्चित्येति ॥ असौ भैमी शेषमवशिष्टं तं पञ्चमं पूर्वोक्तप्रकारेण नरेशं नलं निश्चित्य प्रमोदेन प्रकृष्टहर्षेण मेदस्वितरमत्यन्तपरिपुष्टं सोल्लासमान्तरं मानसं यस्या एवभूताभूत् । नले निश्चिते सति नितरां हृष्टाभूदित्यर्थः । रलयो. सावर्ण्यान्नलश्चासावीशश्च तमिति वा । अनन्तरं च देव्या. सरस्वत्याः गिरां वचनानां भाविता पर्यालोचिता भङ्गिः प्रकारो यया विज्ञाताशया । गिरां देव्या सरस्वत्या वा विज्ञातवचोरचनाविशेषा सती नलनिश्चयात्पूर्वं चिन्तार्णवयादसा चिन्तासमुद्रजलजन्तुरूपेण नलनिश्चये सत्यपि तत्प्राप्त्युपायचिन्तासमुद्रजलचरेण वा चित्तेन मनसा इदं वक्ष्यमाणप्रकारमाख्यदूचे । मनस्येवैवमचिन्तयदिति भावः । 'चित्रार्णव-' इति पाठे विचित्रदेवीवचनानुसरणजनिताश्चर्यसमुद्रजलचरेणातिसाश्चर्येणेत्यर्थ. ॥

किमाख्यदित्याह—

सा भङ्गिरस्याः खलु वाचि कापि
यद्भारती मूर्तिमतीयमेव ।
श्लिष्टं निगद्यादृत वासवादी-
न्विशिष्य मे नैषधमप्यवादीत् ॥ १४ ॥

सेति ॥ खलु निश्चितं सा प्रसिद्धा मूर्तिमती भारती सरस्वती देवी इयमेव 'इय मूर्तिमती सा भारत्येव' इति भारतीत्वं विधेयम् । यद्यस्मादस्या वाचि कापि लोकोत्तरा भङ्गि रचनास्ति तस्मादित्यर्थः । यस्मादियमेव मूर्तिमती भारती तस्मादस्या वचने निश्चित सा कापि भङ्गिरस्तीति वा । तामेव भङ्गीमाह—यत् श्लिष्टमुभयसंबद्धं वचो निगद्यास्पष्टमुक्त्वा वासवादीनादृत गौरवेणावर्णयत् । विशिष्य विशेष कृत्वा तेभ्यो विशिष्य वा । यत् 'अत्याजि-' (१३।२८) इत्यादिश्लोकचतुष्टयेन मे मम मह्यं वा नैषधमप्यवादीत् । सर्वलोकपालांशस्य नलस्यैव वर्णन युक्तमिति भावः ॥

जग्रन्थ सेयं मदनुग्रहेण
वचःस्रजः स्पष्टयितुं चतस्रः ।
द्वे ते नलं लक्षयितुं क्षमेते
ममैव मोहोयमहो महीयान् ॥ १५ ॥

जग्रन्थेति ॥ सेयं वाणी मयि मम वाऽनुग्रहेण कृपया स्पष्टयितुं नलं स्पष्टं ज्ञापयितुं या चतस्र. 'अत्याजि—'(१३।१८)इत्यादीर्वच स्रजः वचनमाला जग्रन्थ ससर्ज,तासु मध्ये ते द्वे वच.स्रजौ 'नामग्राहं मया नलमुदीरितम्'(१३।२९) 'नमे (१३।३०) इत्येवंरूपे, 'महीमहेन्द्रः' (१३।२८) 'नलमुदीरित (१३।२९) इत्येवंरूपे वा नलं लक्षयितुं ज्ञापयितु भवत' । अहो आश्चर्ये—मम एवायमेतावन्त काल अबोध. । 'नले स्पष्टं कथितेऽप्येतावन्तं कालं मम निश्चयो दित्याश्चर्यमित्यर्थः । पूर्वोक्ता एव चतस्रो वच.स्रजः स्प- स्पष्टीकर्तुं ये द्वे ते वचःस्रजौ 'त्व यार्थिनी' (१३।३३) 'देव. पत' (१३।३४) इत्येवंरूपे सेयं देवी जग्रन्थ,ते द्वे वचःस्रजो नलं क्षमे समर्थे । 'त्व यार्थिनी' (१३।३३) इत्यनेन स्फुट नलस्यैव प्रतिपादनाद्व्याख्यानान्तरे च देवान्परितोष्य संबन्धात् वा नल एव स्वीकरणीय इति यावदर्थं नलस्यैव प्रतिपादकत्वम् 'देवः पति.-' (१३।३४) इत्यनेनापि लोकपालांशत्वात् पञ्चरूपत्वसंभवादिन्द्रादेश्चासंभवान्नलादन्यस्त्वव कतरो वर., पितु 'अन्यो नास्ति' इत्यपि नलस्यैव प्रतिपादनादित्यर्थ इति वा। अत्र पूर्वस्तच्छब्दो विशेष्यवच.स्त्वपरामर्शार्थः । उत्तरस्तु परामर्शकोऽपि विधेयसंस्पर्शी । यत्तदोश्च नित्यसंबन्धात् संबध्यते । 'श्रन्थिग्रन्थिदम्भिस्वञ्जां चेति वक्तव्यम्' इति किर्त्वमपितो लिटः कित्त्वविधानात् 'जग्रन्थ' इति रूपम् । 'संयोगात्परस्य लिटो वा कित्त्वमिति केचित्' इति अपितो लिट. विधानाद्वा नलोपाभावः समर्थनीयः । युक्त्यन्तरेण वा समाधेतव्यम् ॥

श्लिष्यन्ति वाचो यदमूरमुष्याः
कवित्वशक्तेः खलु ते विलासाः ।
भूपाललीलाः किल लोकपालाः
समाविशन्ति व्यतिभेदिनोऽपि ॥ १६ ॥

श्लिष्यन्तीति ॥ अमुष्या देव्याः अमू. पूर्वोक्ता वाचः यदनेकार्थतया श्लिष्यन्ति श्लेषं भजन्ते खलु निश्चितं कवित्वशक्ते. काव्यनिर्माणसहप्रतिभायाः विलासा विजृम्भणानि । कवित्वशक्ति विना श्लेषवचोरचना निर्मातुमशक्येत्यर्थः । किल यस्माद्व्यतिभेदिनोऽपि परस्परापेक्षया नलापेक्षया वा विशेषेण सहसनेत्रवादिनाऽतितरां भिन्ना अप्यमी लोकपाला भूपालस्य नलस्य लीला विलासान्समाविशन्त्यनुभवन्ति नलाकार बिभ्रति । अथ च नलवर्णनानु श्लोकेषु मूर्तीभूय प्रतिष्ठा एव दृश्यन्त इत्यर्थः । अत' श्लेषवशान्मम भ्रमोऽभूदिति भाव. । 'श्लेषवशान्नललीला. सन्तो लोकपाला गाथा. समाविशन्तीति वा । अन्योन्य भिन्ना अपि लोकपाला नललीलाः सन्तोंऽशेन नृपत्वं प्राप्ता. सन्त. किल प्रादुर्भवन्ति । अतो नलस्यैव लोकपालांशतया तत्र प्रयुक्तानि देवीवचासि श्लेषं वदन्तीति कवित्वशक्तिविलासा एव ॥

त्यागं महेन्द्रादिचतुष्टयस्य
किमभ्यनन्दत्क्रमसूचितस्य ।
किं प्रेरयामास नले च तन्मां
सा सूक्तिरस्या मम कः प्रमोहः ॥ १७ ॥

त्यागमिति ॥ इयं देवी 'अत्याजि' १३।२८ 'देव' (१३।३

१ 'केषुचिदादर्शेषु 'शेषं नलम्' 'एकैकवृत्ते.' (१४।११) इति गाथाद्वयेन गतार्थत्वादिय गाथा नास्त्येव' इति सुखावबोधा । अत एव जीवातौ न व्याख्याना ।

सत्यः कृतः स्पष्टमभूत्तदानीं
तयाक्ष्णि लज्जेति जनप्रवादः ॥ २९ ॥

तस्या इति ॥ तस्याश्चित्तं प्रियमुपेतमेव प्राप्तमेव । अक्षि तु पुनः नलं प्रयातुं प्राप्तुं न प्रबभूवभूव समर्थं नाभूत् । स्पष्टमुत्प्रेक्षते— अक्ष्णि नेत्रे लज्जेति जनप्रवादो लोकाभाणकः तया तदानीं नलवरणसमये सत्यः कृतोऽभूत् । अन्यथा लज्जायाश्चित्तधर्मत्वे चित्तस्य नलप्राप्तिरयुक्ता, नेत्रस्य च नलप्राप्तिर्युक्तेत्यर्थः । प्रीत्या चित्तं नल एव वर्तते परं लज्जावशात्कटाक्षेण विलोकयितुं नाशकदिति भावः । प्रबभूवभूव, च्वौ दीर्घः ॥

कथं कथंचिन्निषधेश्वरस्य
कृत्वास्यपद्मं दरवीक्षितश्रि ।
वाग्देवताया वदनेन्दुबिम्बं
त्रपावती साकृत सामिदृष्टम् ॥ ३० ॥

कथमिति ॥ त्रपावती सा भैमी निषधेश्वरस्यास्यपद्मं मुखकमलं कथंचिन्महता कष्टेन लज्जाविगमसाहसेन दरवीक्षितश्रि ईषद्विलोकितशोभं कृत्वा वाग्देवताया वदनेन्दुबिम्बं लज्जया सामिदृष्टमर्धदृष्टमकृत । किंचिद्दृष्ट्वा पुनर्व्यावृत्तत्वाददृष्टसकलशोभं चकारेत्यर्थः । 'त्रपावती' इत्युभयत्र हेतुः । एतां मालां नलकण्ठे स्थापयेत्याशयेन देवीमुखमर्धवीक्षितं चकारेति भावः ॥

अजानतीवेदमवोचदेना-
माकूतमस्यास्तदवेत्य देवी ।
भावस्त्रपोर्मिप्रतिसीरया ते
न दीयते लक्षयितुं ममापि ॥ ३१ ॥

अजानतीति ॥ देवी अस्या भैम्याः तत्पूर्वश्लोकसूचितमाकूतमाशयमवेत्य ज्ञात्वा अप्यजानतीव एनां भैमीं प्रति इदमवोचत् । इदं किम्—हे भैमि, त्रपोर्मिप्रतिसीरया लज्जाकल्लोलरूपया जवनिकया ते तव भाव आशयो ममापि (लक्षयितुं) सरस्वत्या अथ च विश्वास्य सखीभूताया अपि (लक्षयितुं) ज्ञातुं न दीयते । त्वल्लज्जावशादतिगूढं यत्सूचयसि तन्ममापि न ज्ञायते । ततः किंचिल्लज्जां त्यक्त्वा स्पष्टं कथयेति परिहासबुद्ध्या तामेव व्याजाय वादयितुमवोचदित्यर्थः । अन्यदपि जवनिकाच्छादितं न ज्ञायते । वितीर्यते लक्षयितुं न मेऽपि इति पाठे मे मह्यम् । 'प्रतिसीरा जवनिका' इत्यमरः ॥

देव्याः श्रुतौ नेति नलार्धनाम्नि
गृहीत एव त्रपया निपीता ।
अथाङ्गुलीरङ्गुलिभिर्मृशन्ती
दूरं शिरः सा नमयांचकार ॥ ३२ ॥

देव्या इति ॥ देव्याः श्रुतौ कर्णे 'न' इति नलस्यार्धे नाम्नि गृहीत एव भैम्या उच्चारित एव त्रपया निपीता व्याप्ता सा भैमी 'ल' इति द्वितीयमक्षरमुच्चारयितुमशक्ता सती अथानन्तरं स्वस्या अङ्गुलीर्देव्या वाङ्गुलीः स्वीयाङ्गुलीभिरेव मृशन्ती स्पृशन्ती निबिडं पीडयन्ती शिरो दूरमत्यर्थं नमयांचकार । अभिलाषप्रतिबन्धे तु स्मितस्याङ्गुलिमेलनं स्वभावोक्तिः ॥

करे विधृत्येश्वरया गिरां सा
पान्था पथीन्द्रस्य कृता विहस्य ।
वामेति नामैव बभाज सार्थं
पुरन्ध्रिसाधारणसंविभागम् ॥ ३३ ॥

कर इति ॥ गिरामीश्वरया वाग्देव्या विहस्याज्ञाननाटनाद्धास्यं कृत्वा तां करे विधृत्य इन्द्रस्य पथि पान्था पथिका कृता इन्द्रं प्रति वरणार्थं नीता सा भैमी पुरन्ध्रीणामन्यस्त्रीणां साधारणः समानः संविभागोंऽशो यस्य । पुरन्ध्रिषु वा । एवंभूतं सर्वस्त्रीवाचकं 'वामा' इत्येव नाम वक्रार्थत्वात्सार्थं बभाज भेजे । इन्द्रं प्रति देव्या नीयमाना वक्राभूदिति भावः । सार्थमेवेति वा । पान्थेति पूर्ववत् । 'पाथा' इति पाठे 'पथे गत्याम्' इति धातोर्ज्वलादित्वाण्णे पथि गन्त्री कृतेत्यर्थः । पुरन्ध्रीति पूर्ववत् ॥

तमेवार्थमुक्तिविशेषेण पुनराह—

विहस्य हस्तेऽथ विकृष्य देवी
नेतुं प्रयाताभि महेन्द्रमेताम् ।
भ्रमादियं दत्तमिवाहिदेहे
ततश्चमत्कृत्य करं चकर्ष ॥ ३४ ॥

विहस्येति ॥ वाग्यानन्तरं देवी विहस्य किंचिद्धसित्वा एतां भैमीं स्वहस्तेन विकृष्य महेन्द्रमभि लक्षीकृत्य नेतुं प्रयाता प्रस्थिता इन्द्रं प्रापयितुं निर्गता । ततः इन्द्राभिगमनोद्योगानन्तरमियं भैमी चमत्कृत्य किमियमिन्द्रवरणे मां प्रवर्तयतीति बुद्ध्या भीत्वा करं स्वहस्तं चकर्ष आचकर्ष । किंभूतमिव करम्—भ्रमाद्रज्जुभ्रान्तेरहिदेहे सर्पशरीरे दत्तमिव स्थापितमिवेत्युत्प्रेक्षा । सर्पदेहे भ्रमाद्दत्तं हस्तं यथा कश्चित्कर्षति तथेत्युपमा वा । ततो देवीकरादिति वा ॥

भैमीं निरीक्ष्याभिमुखीं मघोनः
स्वाराज्यलक्ष्मीरभृताभ्यसूयाम् ।
दृष्ट्वा ततस्तत्परिहारिणीं तां
व्रीडं बिडौजःप्रवणाभ्यपादि ॥ ३५ ॥

भैमीमिति ॥ स्वाराज्यलक्ष्मीर्बिडौजःप्रवणा इन्द्रेऽत्यन्तमनुरक्ता स्वर्गाधिपत्यश्रीर्भैमीं मघोन इन्द्रस्याभिमुखीं निरीक्ष्य सपत्नीबुद्ध्या भैम्यामभ्यसूयामसहनमत्यन्तं दधार । ततोऽनन्तरं तां तत्परिहारिणीमिन्द्रत्यागिनीं दृष्ट्वा इन्द्रेऽनुरक्ता सती व्रीडं लज्जामभ्यपादि प्राप । इयमिन्द्रं नाभिलषति तदेव वयमस्यां तनोति

१ 'अजानतीवेदम' इति [illegible] पाठः । २ [illegible]
[illegible] इति [illegible]
४१

१ [illegible] इति [illegible]
[illegible] [illegible] । [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] । [illegible] जीवातौ न [illegible] ।

ललज्जेत्यर्थः। इयं भैमी स्त्रीरत्नभूता सती निर्गुणतयैनं परिहरति तस्याहं प्रिया जातेति लज्जितेत्यर्थः। अभ्यपादि, कर्तरि चिण्॥

त्वत्तः श्रुतं नेति नले मयातः
परं वदस्वेत्युदिताथ देव्या।
ह्रीमन्मथद्वैरथरङ्गभूमी
भैमी दृशा भाषितनैषधाभूत्॥ ३६॥

त्वत्त इति॥ अथ देव्या इत्युदिता परिहासवशादुक्ता भैमी दृशा दृष्ट्यैव भाषितनैषधाभूत्। इति किम्—हे भैमि, मया त्वत्तो नलविषये इति 'न' श्रुतं निषेधार्थो नकारः श्रुतः। अतः कारणात्परं नलादन्यदभीष्टं वदस्व कथय। अथ च—नलविषये 'नलः' इति पदे 'न' इति नलनाम्नोऽर्धं श्रुतम्। अतो नकारात्परमनन्तरमक्षरं कथयेति। किंभूता—ह्रीमन्मथयोर्लज्जाकामयोर्द्वैरथस्य द्वाभ्यां रथाभ्यां प्रवृत्तस्य युद्धस्य रङ्गभूमी नृत्तस्थानं समबलह्रीकामवशीकृता। अस्मिन्नले मालां मया-क्षेपयेति दृष्ट्यैव नलं निर्दिष्टवती न त्वन्यं, न च साक्षान्नलकारमुच्चारयति स्मेत्यर्थः। उदिता, अथ पश्चादिति वा। वदस्व, 'भासन-' इति भासने उत्साहे वा तङ्। द्वैरथं द्विरथसंबन्धीति संबन्धेऽण्॥

हसत्सु भैमीं दिविषत्सु पाणौ
पाणिं प्रणीयाप्सरसां रसात्सा।
आलिङ्ग्य नीत्वाकृत पान्थदुर्गां
भूपालदिक्पालकुलाध्वमध्यम्॥ ३७॥

हसत्स्विति॥ सा देवी भैमीमालिङ्ग्याङ्कपालिकया धृत्वा भूपालस्य नलस्य दिक्पालकुलस्य च इन्द्रादिचतुष्टयस्य पुरःसरोऽध्वा मार्गस्तन्मध्यं नीत्वा प्रापय्य पान्थदुर्गां पथिकसिन्दूरादिपूजितशिलामयकल्पितमार्गदेवतामकृत चकार। इन्द्रादिपञ्चकमध्ये नीत्वा मुमोचेत्यर्थः। लज्जाभरनिश्चलत्वादतिसौन्दर्याच्च देवतात्वम्। केषु सत्सु—रसादुभयाशयपरिज्ञानाद्भैम्याश्च देव्याशयापरिज्ञानात्प्रीतेर्वाऽप्सरसामुर्वशीप्रभृतीनां पाणौ पाणिं प्रणीय निर्माय तालिकादानपूर्वं दिविषत्स्विन्द्रादिषु हसत्सु सत्सु। उत्सवादौ मञ्चके दुर्गामारोप्य राजवीथिषु भ्राम्यते, तथैनामपि चलदुर्गां चकारेत्यर्थ इति वा। दिविषत्सु, 'सत्सूद्विष-' इति क्विप्, 'हद्द्युभ्यां च' इति सप्तम्या अलुक्, 'हलदन्तात्-' इति वा, सुषामादित्वात्षत्वम्। पान्थानां दुर्गा, पान्था चासौ दुर्गा चेति वा॥

आदेशितामप्यवलोक्य मन्दं
मन्दं नलस्यैव दिशा चलन्तीम्।
भूयः सुरानर्थपथादथामौ
तानेव तां नेतुमना नुनोद॥ ३८॥

आदेशितामिति॥ अथासौ देवी भूयः पुनरर्थपथात्स्व-[illegible] विहाय तानेव सुरानिन्द्रादीनेतुमना प्रापयितुकामा [illegible] तां भैमीं नुनोद। नुनोदेति प्रेरयति स्मेत्यर्थः। किं कृत्वा—[illegible] मन्दं मन्दं नलस्यैव दिशा नलसंमुखेन चलन्तीं गच्छन्तीं विलोक्य। [illegible]

आदेशः संजातोऽस्याः। 'अदेशिताम्' इति पाठे नल प्रति [illegible] त्वप्रेरितामपीत्यर्थः॥

मुखाब्जमावर्तनलोलनालं
कृत्वालिहूंहूंरवलक्ष्यलक्ष्यम्।
भीमोद्भवा तां नुनुदेऽङ्कपालीं
देव्या नवोढेव दृढां विवोढुः॥ ३९॥

मुखेति॥ भीमोद्भवा देव्यास्तामङ्कपालीं नुनुदेऽमुच[त्] केव—विवोढुः परिणेतुर्दृढां प्रथमसुरतारम्भनिर्भरामङ्कपालीं दृढा नववधूरिव। अङ्कपालीमोचनमात्रेण साम्य [illegible] लिङ्गम्। किं कृत्वा—परिहासवशान्नलसंमुखगमननिषेधिका[ना]लीनां सखीनां निवारणव्यञ्जको 'हूहू' इति रवः [illegible] क्ष्यैश्चिह्नैर्लक्ष्यं ज्ञेय, तेषां वा लक्ष्य विषयभूतम्। यद्वा—[illegible] लवरणनिषेधिकास्वालिषु कोपवशाद्भैम्या एव हूहूकारा[illegible] ह्लैर्लक्ष्यम्। अथ च—अलीनां भ्रमराणामिव ये हूहूरवा। [illegible] पद्मिनीत्वाद्भ्रमराणां हूंहूंरवैर्लक्ष्यम्। आवर्तने परावर्तने [illegible] चञ्चलं कण्ठदण्ड एव नालं यस्य एवंभूत मुखाब्जं कृत्वा। [illegible] ढापि आलिङ्गनादि कुर्वित्युपदिशतीना तासु वा हूंहूंरवनिक्षेप [illegible] मुखाब्जमावर्तयति। अब्जमपि लोलनालं भ्रमरहूहूरवलक्ष्य [illegible] भवति। 'रवलक्ष' इति पाठे लक्षसंख्येत्यर्थः॥

देवी कथंचित्खलु तामदेव-
द्रीचीं भवन्तीं स्मितसिक्तसृक्का।
आह स मां प्रत्यपि ते पुनः का
शङ्का शशाङ्कादधिकास्यबिम्बे॥ ४०॥

देवीति॥ देवी तां भैमीमित्याह स। किंभूताम्—कथंचिन्[illegible] हताङ्कपालीमोचनादिप्रकारेण कष्टेन खलु निश्चितम्। अदेवद्रीचीं भवन्तीं न देवानञ्चति देवान्प्रति गच्छति एवंविधा भवन्ती [illegible] किंभूता—स्मितेन ईषद्धासेन सिक्तसृक्का सिक्तौष्ठप्रान्ता [illegible] प्रायापरिज्ञानात्किंचित्कृतहासा। इति किम्—हे शशाङ्कादधिक सुन्दरमाह्लादकमास्यबिम्बं यस्या एवंभूते भैमि, सखीप्राया [illegible] प्रति इयं प्रतार्य इन्द्रादिवरणार्थं मा नयतीति ते तव पुनः [illegible] शङ्का। अपि त्वेवं शङ्का न कार्या मा भैषीरिति। देवानञ्चति देवद्रीची, 'विष्वग्देवयो-' इति टेरद्र्यादेशे उगितश्च[illegible] 'अच' इत्यकारलोपे 'चौ' इति पूर्वस्याणो दीर्घः। पश्चाच्चिप्रत्ययः। 'अदेवद्रीचीभवन्तीम्' इति पाठः सम्यक्। अदेवद्रीची देवद्रीची भवन्ती च्विप्रत्यय। ततो नञ्समासः। शशाङ्कात्, यस्मादधिकं इति ज्ञापकात्पञ्चमी॥

चेन्न प्रतारयसि तर्हि पुनः पुनरिन्द्रादिसंमुखं मा [illegible] नयसीत्याशङ्कायामाह—

एषामकृत्वा चरणप्रणाम-
मेषामनुज्ञामनवाप्य मह्यम्।

१ 'स्वन' इति पाठः सुखावर्तो मायात्। २ 'सुमुचे' इति पु[illegible]। ३ 'नतिमन्द' इति पाठः।

सुपर्ववैरे तव वैरसेनिं
वरीतुमीहा कथमौचितीयम् ॥ ४१ ॥

एषामिति ॥ एषामिन्द्रादीनां चरणयोः प्रणाममकृत्वा, धा—एषां सम्यक् व्यथा भवति तथानुज्ञां नलवरणानुमतिमप्य निजचिह्नप्रकटमात्रानुमितप्रसादेन लब्धप्रायामपि साक्षाच्छर कम्पादिसूचितामनुज्ञामलब्ध्वा सुपर्ववैरे स्वावज्ञानादिन्द्राभिः सह विरोधे सति येयं तव वैरसेनिं नलं वरीतुमीहा चेष्टाभिलाषो वा सा कथमिवौचिती । अपि तु न कथंचित् । स्वावज्ञानाद्विरुद्धाः सन्तः शापं दास्यन्तीति तान्प्रति नीयसे न तु वरार्थमिति भावः । इयमौचिती वा । 'कतमौचिती' इत्यपि पाठः ॥

इतीरिते विश्वसितां पुनस्ता-
मादाय पाणौ दिविषत्सु देवी ।
कृत्वा प्रणम्रां वदति स्म सा तान्
भक्त्येयमर्हत्यधुनानुकम्पाम् ॥ ४२ ॥

इतीति ॥ सा देवी इति पूर्वोक्तमीरिते सति विश्वसितां तां भैमीं पाणौ पुनरादाय धृत्वा दिविषत्सु देवेषु विषये नमस्कारवतात्मकर्पेण नम्रां कृत्वा तान्देवानिति वदति स्म । इति किम्—भवद्भक्त्येयं भैम्यधुना नलवरणानुमतिरूपामनुकम्पां कृपामर्हतीति॥

एतद्वरणार्थमागतानामस्माकं नलवरणानुमतिर्दीयतामिति कथमुच्यत इत्याशङ्कां परिहरति—

युष्मान्वृणीते न बहून्सतीयं
शेषावमानाच्च भवत्सु नैकम् ।
तद्वः समेतान्नृपमेनमंशा-
न्वरीतुमन्विष्यति लोकपालाः ॥ ४३ ॥

युष्मानिति ॥ हे लोकपालाः, इयं भैमी यस्मात्सती पतिव्रतैकभर्तृकैव तस्माद्बहून्युष्मान्न वृणीते पतित्वेन नाङ्गीकरोति । भवत्सु मध्ये शेषावमानाच्च एकं न वृणीते । तत्तस्मात्सर्वैक्यवरणपक्षयोर्दोषदर्शनाद्धेतोरेकत्र नलस्वरूपे समेतान्मिलितानंशानंशभूतान्वो युष्मानेव एनं नृपं 'अष्टाना लोकपालाना वपुर्धारयते नृपः' इति वचनाद्युष्मद्रूपमेवैनं नलं नृपं वरीतुमन्विष्यति विचारयति । नले वृते पूर्वोक्तोभयदोषाभावाद्गलमेव वरीतुं वाञ्छतीत्यर्थः । यो युष्माकं समेतानंशानेन नृपमिति वा ॥

परदारत्वादपीयं भवद्भिर्नाभिलषणीयेत्याह—

भैम्याः स्रजःसञ्जनया पथि प्रा-
क्स्वयंवरं संजनयांबभूव ।
संभोगमालिङ्गनयास्य वेधाः
शेषं नु कं हन्तुमियद्यतध्वे ॥ ४४ ॥

भैम्या इति ॥ हे लोकपालाः, वेधा [illegible] स्वन-
[illegible]
'प्रसूनमालाधिगता—' (८९) इत्त [illegible]

लेषु मध्येऽस्य दूतगतस्य सतनलस्य कण्ठे निक्षेपणया कृत्वा भैम्याः स्वयंवरं प्राक्पूर्वमेव संजनयांबभूवाकृत । तथा तत्रैव सर्गे 'तथ्य मिथस्तौ—' (५३) इत्याद्युक्तप्रकारेणास्य नलस्यालिङ्गनयालिङ्गनेन भैम्याः संभोगं बाह्यरतिमपि व्यधत्त । अस्य संभोगमिति वा । अस्य स्वयंवरस्य संभोगं फलमालिङ्गनेन चकार । तस्मात्कं तु पुनः शेषं संभोगं हन्तुं विनाशयितुमियत्तलाकारधारणादिप्रकारेण यतध्वे प्रयत्नं कुरुथ । अपि तु न कोऽप्यवशिष्टोऽस्ति । तस्माद्वृथा प्रयासो न कार्यः । किं त्वाज्ञैव दातव्येत्यर्थः । बाह्यरतस्यैवाभ्यर्हितत्वात्तत्राप्यालिङ्गनस्याभ्यर्हिततरत्वात्तस्य च संवृत्तत्वात्कं पुनः शेषं संभोगं हन्तुमियद्यतध्व इति वा । 'किम्' इति पाठे 'शेषा तु लोकस्थितिः' इति कामशास्त्रोक्तन्यायेन शेषं लोकस्थितिरूपं संभोगं पुनर्हन्तुमियत्किं यतध्व इति व्याख्येयम् । 'सञ्जनालिङ्गना—' इत्यत्र ण्यन्तत्वाद्युच् ॥

इदानीं युक्त्यन्तरेण देवान्सान्त्वयति—

वर्णाश्रमाचारपथात्प्रजाभिः
स्वाभिः सहैवास्खलते नलाय ।
प्रसेदुषो वेदशवृत्तभङ्ग्या
दित्सैव कीर्तेर्भुवमानयद्वः ॥ ४५ ॥

वर्णेति ॥ वा पूर्वापरितोषे । पूर्वमसंभावितमेवोक्तं मया । किंतु नलाय कीर्तेर्दित्सैव वो युष्मान्भुवमानयत् । भैमीस्वयंवरदर्शनव्याजेन नलाय कीर्तिं दातुमेवात्रागमनं युष्माकं न तु भैमीवरणार्थमित्यर्थः । यतः—किंभूताय—स्वाभिः प्रजाभिः सह वर्णानां ब्राह्मणादीनामाश्रमाणां ब्रह्मचर्यादीनां स्मृत्युक्तादाचारपथात्सकाशादस्खलतेऽच्युताय । किंभूतान् वः—ईदृग्वृत्तभङ्ग्या प्रसेदुषः स्वाचाराचरणादेव निष्कपटदूत्यकरणाद्वा प्रसन्नान् । भैम्या इन्द्रादीन्विहाय सौन्दर्यादिना गुणेन नल एव वृत इति कीर्तिं ॥

इति श्रुतेऽस्या वचसैव हासा-
त्कृत्वा सलास्याधरमास्यबिम्बम् ।
भ्रूविभ्रमाकूतकृताभ्यनुज्ञे-
ष्वेतेषु तां साथ नलाय निन्ये ॥ ४६ ॥

इतीति ॥ इति पूर्वोक्ते देवीवचने श्रुते सत्यस्या देव्या वचसैव जाताद्धासात्स्मितादेतोरास्यबिम्बं मुखचन्द्रं सलास्याधरं चलदोष्ठं कृत्वा एतेषु देवेषु भ्रूविभ्रमरूपेणाकूतेनाशयज्ञापकेनेङ्गितेन कृताऽभ्यनुज्ञा नलवरणानुमतिर्यैस्तेषु सत्सु । अथानन्तरं सा देवी तां नलाय नलं प्रापयितुं नलार्थं सा निन्ये । पुनर्नलसमुखीं चकारेत्यर्थः ॥

मन्दाक्षनिस्स्पन्दतनोर्मनोभू-
दुष्प्रेक्ष्यमस्या [illegible] तन्वाः ।
मधूकमालाम [illegible] सा
कण्ठोपकण्ठं [illegible] ॥ ४७ ॥

[illegible]

मन्दाक्षेति ॥ सा देवी मधूकमालया मधुरं सुन्दरं तस्याः करं वसुधासुधांशोः भूचन्द्रस्य नलस्य कण्ठोपकण्ठं कण्ठसमीपमानयति स्म प्रापयति स्म । किंभूतायाः—मन्दाक्षेण लज्जया निस्पन्दा निश्चला तनुर्यस्याः । सस्तम्भाया इत्यर्थः । किंभूतं करम्—मनोभुवा नलविषयकामेन दुष्प्रेरमपि कामेनापि प्रेरयितुमशक्यम् । 'निष्पन्द—' इति पाठे पूर्ववत्पत्वम् । 'दुःप्रेरमपि प्रेरयति स्म' इति विरोधाभासः ॥

अथाभिलिख्येव समर्प्यमाणां
राजिं निजस्वीकरणाक्षराणाम् ।
दूर्वाङ्कुराढ्यां नलकण्ठनाले
वधूर्मधूकस्रजमुत्ससर्ज ॥ ४८ ॥

अथेति ॥ अथ करस्य नलकण्ठसमीपनयनानन्तरं वधूर्भैमी दूर्वाङ्कुराढ्यां मधूकस्रजं नलकण्ठनाल उत्ससर्ज निक्षिप्तवती । उत्प्रेक्षते—अभिलिख्य समर्प्यमाणां दीयमानां निजेनात्मना स्वीकरणं तत्संबन्धिनामक्षराणाम् 'मया त्वं निश्चितं वृतोऽसि' इत्येवरूपाणां वर्णानां राजिमिव । निश्चयज्ञापनार्थं हि पत्रं दीयते तद्वदित्यर्थः । मालासञ्जनानन्तरं वाङ्गीकारे निश्चयो जातः । दूर्वाङ्कुराणां श्यामत्वादक्षरसाम्यम् । मधूकानि लिखिताक्षरसंविस्थानीयानि । कण्ठस्य नालत्वान्मुखस्य कमलत्वम् ॥

तां दूर्वया श्यामलयातिवेलं
शृङ्गारभासंनिभया सुशोभाम् ।
मालां प्रसूनायुधपाशभासं
कण्ठेन भूभृद्विभरांबभूव ॥ ४९ ॥

तामिति ॥ भूभृदचलः तां मालां कण्ठेन विभरांबभूव दधौ । किंभूताम्—श्यामलया अतएव शृङ्गाररसस्य भया कान्त्या संनिभया तुल्यया दूर्वयातिवेलमतितरां सुशोभां शोभनदीप्तिम् । तथा—प्रसूनायुधस्य कामस्य पाशभासं पाशसदृशीम् । मालानिक्षेपानन्तरमेव कामपरवशत्वान्मालाया कामपाशत्वम् । 'श्यामो भवति शृङ्गार.' इति भरतवचनाच्छृङ्गारस्य श्यामत्वम् । भूभृत्पर्वतोऽपि । विभरांबभूव 'भीह्री—' इत्यादि 'कृञ्चा—' इति सुबोऽनुप्रयोगः ॥

दूर्वाग्रजाग्रत्पुलकावलिं तां
नलाङ्गसङ्गाद्ध्रुवमुल्लसन्तीम् ।
मानेन मन्ये नमितानना सा
मालामलोकत पुष्पमालाम् ॥ ५० ॥

दूर्वेति । मानेन [illegible]न नमितानना सा भैमी [illegible] [illegible] तथा । [illegible] [illegible] मन्ये [illegible] । किंभूताम्—दूर्वा[illegible] [illegible] पुलकावलिर्यस्या[illegible] । [illegible] शोभमाना सदृशीं च । [illegible] —(नववधू) द्या-

काश्चिद्विलोकितवती । अन्यापि नायिका एवंविधा सपत्नीं [illegible] नम्रमुखी सती सेर्ष्यमालोकते । 'स्त्रीणामीर्ष्याकृतः कोपो [illegible] ऽन्यासङ्गिनि प्रिये' ॥

कापि प्रमोदास्फुटनिर्जिहान-
वर्णेव या मङ्गलगीतिरासाम् ।
सैवाननेभ्यः पुरसुन्दरीणा-
मुच्चैरुलूलुध्वनिरुच्चचार ॥ ५१ ॥

कापीति ॥ प्रमोदाद्धर्षवशात्कण्ठस्य सगद्गदत्वादस्फु[illegible] कटा निर्जिहाना निर्गच्छन्तो वर्णा अक्षराणि यस्यामेवंविधैः विलोकयितुमागतानां पुरसुन्दरीणामाननेभ्य. कापि [illegible] मङ्गलरूपा धवलादिगीतिरासीत् । सैवो[illegible] उदलसत् । विवाहाद्युत्सवे स्त्रीणां धवलादिमङ्गलगीतिः गौडदेशे 'उलुलुः' इत्युच्यते । सोऽप्यव्यक्तवर्ण उच्चार्यते । [illegible] रीतिः कविनोक्ता ॥

सा निर्मले तस्य मधूकमाला
हृदि स्थिता च प्रतिबिम्बिता च ।
कियत्यमग्ना कियती च मग्ना
पुष्पेषुबाणालिरिव व्यलोकि ॥ ५२ ॥

सेति ॥ तस्य नलस्य निर्मले हृदि स्थिता चान्तः प्रतिबिम्बिता च सा मधूकमाला कियती किंचिदमग्ना अत्रुडिता, कियती च मग्ना त्रुडिता पुष्पेषु· कामस्तस्य बाणालिः शरपङ्क्ति व्यलोकि वीक्षिता । लोकैरिति शेषः । मधूकप्रतिबिम्बानां किं दन्त.प्रविष्टपुष्परूपबाणानांसाम्यम्, उपरिस्थितानां चामग्नशरसाम्यम् । मालास्पर्शान्नलोऽपि कामपरवशो जात इत्यर्थः ॥

रोमाणि सर्वाण्यपि बालभावा-
द्वरश्रियं वीक्षितुमुत्सुकानि ।
तस्यास्तदा कण्टकिताङ्गयष्टे-
रुद्ग्रीविकादानमिवान्वभूवन् ॥ ५३ ॥

रोमाणीति ॥ तदा तस्मिन्समये कण्टकिता संजातरोमाञ्चा अङ्गयष्टिः शरीरं यस्यास्तस्या भैम्याः वयसोरभेदाद्बालभावात् । अथच शिशुत्वात् । वरस्य नलस्य श्रियं शोभां [illegible] सुकानीव सर्वाण्यपि रोमाणि उत् ऊर्ध्व. ग्रीवा यस्यां क्रि[illegible] सा उद्ग्रीविका क्रिया तस्या आदानमङ्गीकरणमन्वभूवन् । [illegible] त्विको रोमाञ्चः मन्मथश्च तस्या जात इत्यर्थः । [illegible] वीक्षितुमुत्कण्ठिता. स्वैरत्वादुद्ग्रीवा भवन्ति । [illegible] उद्ग्रीविका, बहुव्रीहौ कप् ॥

रोमाङ्कुरैर्दन्तुरिताखिलाङ्गीं
रम्भाधरा सा सुतरां विरेजे ।

[illegible]

शरव्यदण्डैः श्रितमण्डनश्रीः

सारी शरोपासनवेदिकेव ॥ ५४ ॥

ोमेति ॥ रोमाङ्कुरैर्दन्तुरितमुन्नतानतीकृतमखिलाङ्गं यस्याः रोमाञ्चयुक्ता । तथा रम्याधरा बिम्बोष्ठी सा भैमी स्मारी कामसंबन्धिनी शरोपासनवेदिकेव बाणाभ्यासशालेव सुतरां विरेजे । ता वेदिका—शरव्यदण्डैर्वेध्यभूतैर्दण्डैः श्रिता मण्डनश्रीरलंशोभा यया सा । रोमाङ्कुराः शरव्यदण्डस्थानीयाः । भैम्यपि मण्डनश्रीः । रोमाञ्चितां तां दृष्ट्वा सर्वेऽपि कामपरवशा जाता भावः । 'शराभ्यास उपासनम्' इत्यमरः । दन्तुर कृतं रितम् ॥

चेष्टा व्यनेशन्निखिलास्तदास्याः

स्मरेषुवातैरिव ता विधूताः ।

अभ्यर्थ्य नीताः कलिना मुहूर्तं

लाभाय तस्या बहु चेष्टितुं वा ॥ ५५ ॥

चेष्टा इति ॥ तदा तस्मिन्कालेऽस्या निखिलाश्चेष्टा व्यनेशन्विः । उत्प्रेक्षते—स्मरेषुवातैः कामबाणपुङ्खवायुभिर्विधूता इव वशाच्चीता इव । वाशब्द उत्प्रेक्षान्तरसमुच्चये इवार्थे वा । लाभाय भैम्याः प्राप्तये बहुभिः प्रकारैश्चेष्टितुमभ्यर्थ्य भैमीयाचित्वा मुहूर्तं घटिकाद्वयं क्षणमात्रं वा कलिना युगेन इव । भैम्याः कामुकेन कलिना स्वस्यात्यविलासितया भैमीमनानेन बहुविलाससंपत्तये भैमीविलासा एव याचितकमण्डनीता इवेति भावः । याचितमपि क्षणमात्रमेव नीयते । विकलत्वेन कटाक्षादिव्यापाररहिता सा जातेति भावः । 'व्यन्' इत्यत्र पुषादित्वादङि 'नशिमन्योरलिट्येत्वं वक्तव्यम्' त्वम् । भाष्यकारस्य कैयटस्य पदमञ्जरीकारस्यापि मते छन्दस्त्वं नशिमन्यो', न भाषायाम् । 'अनेशमल्पेयव—' इत्युदात् 'नशेरप्येत्त्वं छन्दस्येव' इत्यवगम्यते । वृत्तिकृता तु नशिनोर्भाषाविषयत्वमङ्गीकृत्य, अलिपचोश्छन्दोविषयत्वमङ्गीकृत्येत्त्वं थितम् ॥

इदानीं नलस्य सात्त्विकभावान्वर्णयति—

तत्र्यन्तमाल्यस्पृशि यन्नलस्य

स्वेदं करे पञ्चशरश्चकार ।

भविष्यदुद्वाहमहोत्सवस्य

हस्तोदकं तज्जनयांबभूव ॥ ५६ ॥

तदिति ॥ [illegible] भैम्या निक्षिप्त माल्यं माल-

१ [illegible]

मनुरागवशात्पुनः पुनः स्पृशतीति स्पृक् तस्मिन्नलस्य करे यत्सात्त्विकं स्वेदं घर्मजलं चकार, तत्, भविष्यत उद्वाहरूपस्य महोत्सवस्य संबन्धि नियतपरस्वत्वापादनहेतुभूतं हस्तोदकं कन्यादानजलमेव जनयांबभूव । नलस्यापि सात्त्विक स्वेदः प्रवृत्त इति भाव. । इदं स्वेदजलं न भवति किंतु हस्तोदकमिति ॥

तूलेन तस्यास्तुलना मृदोस्त-

त्कम्प्राऽस्तु सा मन्मथबाणवातैः ।

चित्रीयितं तत्तु नलो यदुच्चै-

रभूत्स भूभृत्पृथुवेपथुस्तैः ॥ ५७ ॥

तूलेनेति ॥ मृदोरतिसुकुमारायास्तस्या भैम्यास्तूलेन कार्पासेन मृदुतया यस्मात्तुलना साम्यमस्तीति शेषः । ततस्तस्मात्सा मन्मथबाणवातैः कामशरपुङ्खवायुभि. कम्प्रा सकम्पा अस्तु भवतु । कार्पासो हि लघुत्वाद्वातेन सकम्पो भवति, सा च तत्तुल्या, अतस्तस्याः कामबाणवातैः सकम्पत्वं युक्तमेवेत्यर्थ. । तत्तु पुनश्चित्रीयितमाश्चर्यं कृतं यदुच्चैर्नूनं महाराजो धीरोपि स नलस्तैः कामबाणवातैः कृत्वा पृथुर्महान्वेपथुः कम्पो यस्यैवंविधोऽभूत् । तत्तैः कामबाणैश्चित्रं कृतम् । आश्चर्यं कृतमित्यर्थः । तूलस्य तूलतुल्यस्य वा वातैः कम्पो युक्तः । अत्युच्चस्य पर्वतस्य तु वातैः कम्पोऽनितरामाश्चर्यकारीत्यर्थः । उभावपि तुल्यानुरागौ सात्त्विककम्पयुक्तौ जाताविति भावः । चित्रीयितम् 'नमोवरिवश्चित्रङः क्यच्' इति क्यजन्तात् क्तः । 'क्यचि च' इतीत्वमकारस्य ॥

दृशोरपि न्यस्तमिवास्त राज्ञां

रागाद्दृगम्बुप्रतिबिम्बिमाल्यम् ।

नृपस्य तत्पानवतोरिवाक्ष्णोः

प्रालम्ब्यमालम्बनयुक्तमन्तः ॥ ५८ ॥

दृशोरिति ॥ दृशोरम्बुनि कोपजनितेऽम्बुनि प्रतिबिम्बितोऽस्या-[illegible] एवंशीलं माल्यं [illegible] रागाद्[illegible] । अथच तज्जनिताश्रुलौहित्यात् [illegible] राज्ञां दृशोरपि न्यस्तमिव [illegible] । नेत्रलौहित्यदर्शनादेवं ज्ञायतेत्यर्थः [illegible] । [illegible] लौहित्यं भवति, अनु च [illegible] । [illegible] तेषां दृशोरपि [illegible] । अत एव नेत्रलौहित्यमनु च [illegible] । अर्थादुक्तमेतत् । न [illegible] करणे सत्यं निक्षिप्तं, किंतु [illegible] । [illegible] रागा[illegible] भैम्या [illegible] तथा [illegible] राज्ञा नेत्रयोरपि [illegible] मन्तर् । [illegible] नोऽपि [illegible] [illegible] । [illegible] [illegible] । [illegible] । [illegible] इति [illegible] । [illegible] —[illegible] । इदं-

मन्दाक्षेति ॥ सा देवी मधूकमालया मधुरं सुन्दरं तस्याः करं वसुधासुधांशोः भूचन्द्रस्य नलस्य कण्ठोपकण्ठं कण्ठसमीपमानयति स्म प्रापयति स्म । किंभूतायाः—मन्दाक्षेण लज्जया निस्पन्दा निश्चला तनुर्यस्याः । सस्तम्भाया इत्यर्थः । किंभूतं करम्—मनोभुवा नलविषयकामेन दुष्प्रेरमपि कामेनापि प्रेरयितुमशक्यम् । 'निष्पन्द—' इति पाठे पूर्ववत्पत्वम् । 'दुःप्रेरमपि प्रेरयति स्म' इति विरोधाभासः ॥

अथाभिलिख्येव समर्प्यमाणां
राजिं निजस्वीकरणाक्षराणाम् ।
दूर्वाङ्कुराढ्यां नलकण्ठनाले
वधूर्मधूकस्रजमुत्ससर्ज ॥ ४८ ॥

अथेति ॥ अथ करस्य नलकण्ठसमीपनयनानन्तरं वधूर्भैमी दूर्वाङ्कुराढ्यां मधूकस्रजं नलकण्ठनाल उत्ससर्ज निक्षिप्तवती । उत्प्रेक्षते—अभिलिख्य समर्प्यमाणां दीयमानां निजेनात्मना स्वीकरणं तत्संबन्धिनामक्षराणाम् 'मया त्वं निश्चितं वृतोऽसि' इत्येवरूपाणां वर्णानां राजिमिव । निश्चयज्ञापनार्थं हि पत्रं दीयते तद्वित्यर्थः । मालासञ्जनानन्तर वाङ्गीकारे निश्चयो जातः । दूर्वाङ्कुराणां श्यामत्वादक्षरसाम्यम् । मधूकानि लिखिताक्षरसंविस्थानीयानि । कण्ठस्य नालत्वान्मुखस्य कमलत्वम् ॥

तां दूर्वया श्यामलयातिवेलं
शृङ्गारभासंनिभया सुशोभाम् ।
मालां प्रसूनायुधपाशभासं
कण्ठेन भूभृद्विभरांबभूव ॥ ४९ ॥

तामिति ॥ भूभृन्नलः तां मालां कण्ठेन विभरांबभूव दधौ । किंभूताम्—श्यामलया अतएव शृङ्गाररसस्य भया कान्त्या संनिभया तुल्यया दूर्वयातिवेलमतितरां सुशोभां शोभनदीप्तिम् । तथा—प्रसूनायुधस्य कामस्य पाशभासं पाशसदृशीम् । मालानिक्षेपानन्तरमेव कामपरवशत्वान्मालायाः कामपाशत्वम् । 'श्यामो भवति शृङ्गारः' इति भरतवचनाच्छृङ्गारस्य श्यामत्वम् । भूभृत्पवेतोऽपि । विभरांबभूव 'भीह्री—' इत्यामि 'कृञ्चा—' इति भुवोऽनुप्रयोगः ॥

दूर्वाग्रजाग्रत्पुलकावलिं तां
नलाङ्गसङ्गादुपमुल्लसन्तीम् ।
मानेन मन्ये नमितानना मा
मानूयमालोकत पुष्पमालाम् ॥ ५० ॥

दूर्वेति ॥ मानेन ईर्ष्याजनितकोपेन नमितानना सा भैमी मानूयं [illegible] तस्यां [illegible] यथा तथा । [illegible] निरावत । [illegible] मन्ये [illegible] । किंभूताम्—दूर्वा[illegible] पुलकावलिर्यस्यास्ताम् । [illegible] शोभनाना सदृशां च । [illegible] —(नलस्य) [illegible]

क्षैर्विलोकितवती । अन्यापि नायिका एवंविधा [illegible] नम्रमुखी सती सेर्ष्यमालोकते । 'स्त्रीणामीर्ष्याकृतः [illegible] ऽन्यासङ्गिनि प्रिये' ॥

क्वापि प्रमोदास्फुटनिर्जिहान-
वर्णेव या मङ्गलगीतिरासाम् ।
सैवाननेभ्यः पुरसुन्दरीणा-
मुच्चैरुलूलुध्वनिरुच्चचार ॥ ५१ ॥

कापीति ॥ प्रमोदाद्धर्षवशात्कण्ठस्य [illegible] कटा निर्जिहाना निर्गच्छन्तो वर्णा अक्षराणि [illegible] विलोकयितुमागतानां पुरसुन्दरीणामाननेभ्यः [illegible] मङ्गलरूपा धवलादिगीतिरासीत् । सैवा[illegible] उदलसत् । विवाहाद्युत्सवे स्त्रीणां धवलादि[illegible] गौडदेशे 'उलूलुः' इत्युच्यते । सोऽप्यव्यक्तवर्ण उच्चार्यत इति रीतिः कविनोक्ता ॥

सा निर्मले तस्य मधूकमाला
हृदि स्थिता च प्रतिबिम्बिता च ।
कियत्यमग्ना कियती च मग्ना
पुष्पेषुबाणालिरिव व्यलोकि ॥ ५२ ॥

सेति ॥ तस्य नलस्य निर्मले हृदि स्थिता [illegible] म्बिता च सा मधूकमाला कियती किंचिदमग्ना [illegible] यती च मग्ना त्रुटिता पुष्पेषु कामस्तस्य बाणालि [illegible] व्यलोकि वीक्षिता । लोकैरिति शेषः । मधूकमालिन[illegible] दन्तःप्रविष्टपुष्परूपबाणांशसाम्यम्, उपरिस्थिताना [illegible] शसाम्यम् । मालास्पर्शान्नलोऽपि कामपरवशो जात इत्य[illegible]

रोमाणि सर्वाण्यपि बालभावा-
द्वरश्रियं वीक्षितुमुत्सुकानि ।
तस्यास्तदा कण्टकिताङ्गयष्टे-
रुद्ग्रीविकादानमिवान्वभूवन् ॥ ५३ ॥

रोमाणीति ॥ तदा तस्मिन्समये कण्टकिता [illegible] अङ्गयष्टिः शरीरं यस्यास्तस्या भैम्याः [illegible] त्वात् । अथच शिशुत्वात् । वरस्य नलस्य श्रियं [illegible] रसुकानीव सर्वाण्यपि रोमाणि उत् ऊर्ध्वं ग्रीवा [illegible] सा उद्ग्रीविका क्रिया तस्या आदानमङ्गीकरणमन्वभूवन् [illegible] विको रोमाञ्चः स्तम्भश्च तस्या जात इत्यर्थः । [illegible] वीक्षितुमुत्कण्ठिता सत्त्वादुद्ग्रीवा भवन्ति । [illegible] उद्ग्रीविका, बहुव्रीहौ कप् ॥

रोमाङ्कुरैर्दन्तुरिताखिलाङ्गी
रम्याधरा सा सुतनुं विरेजे ।

[illegible]

शरव्यदण्डैः श्रितमण्डनश्रीः
सारी शरोपासनवेदिकेव ॥ ५४ ॥

मिति ॥ रोमाङ्कुरैर्दन्तुरितमुन्नतानतीकृतमखिलाङ्गं यस्या. ोमाञ्चयुक्ता । तथा रम्याधरा बिम्बोष्ठी सा भैमी सारी काम-धन्वी शरोपासनवेदिकेव बाणाभ्यासशालेव सुतरां विरेजे । ता वेदिका—शरव्यदण्डैर्वेध्यभूतैर्दण्डैः श्रिता मण्डनश्रीरलं-ोभा यया सा । रोमाङ्कुरा शरव्यदण्डस्थानीयाः । भैम्यपि मण्डनश्रीः । रोमाञ्चितां तां दृष्ट्वा सर्वेऽपि कामपरवशा जाता भावः । 'शराभ्यास उपासनम्' इत्यमरः । दन्तुरं कृतं रेतन् ॥

चेष्टा व्यनेशन्निखिलास्तदास्याः
स्मरेषुवातैरिव ता विधूताः ।
अभ्यर्थ्य नीताः कलिना मुहूर्तं
लाभाय तस्या बहु चेष्टितुं वा ॥ ५५ ॥

ेष्टा इति ॥ तदा तस्मिन्कालेऽस्या निखिलाश्चेष्टा व्यनेशन्वि- । उत्प्रेक्षते—स्मरेषुवातैः कामबाणपुङ्खवायुभिर्विधूता इव गवशान्नीता इव । वाशब्द उत्प्रेक्षान्तरसमुच्चये इवार्थे वा । लाभाय भैम्याः प्राप्तये बहुभिः प्रकारैश्चेष्टितुमभ्यर्थ्य भैमी-याचित्वा मुहूर्तं घटिकाद्वयं क्षणमात्रं वा कलिना युगेन इव । भैम्या. कामुकेन कलिना स्वस्याल्पविलासितया भैमी-मानेन बहुविलाससंपत्तये भैमीविलासा एव याचितकमण्ड-नीता इवेति भावः । याचितमपि क्षणमात्रमेव नीयते । वस्तम्भेन कटाक्षादिव्यापाररहिता सा जातेति भावः । 'व्य-र्' इत्यत्र पुषादित्वादङि 'नशिमन्योरलिट्येत्त्वं वक्तव्यम्' त्वम् । भाष्यकारस्य कैयटस्य पदमञ्जरीकारस्यापि मते छन्द-त्वं नशिमन्योः, न भाषायाम् । 'अनेशमस्येषव.–' इत्युदा-ात् 'नशेरप्येत्त्वं छन्दस्येव' इत्यवसीयते । वृत्तिकृता तु नशि-ोर्भाषाविषयत्वमङ्गीकृत्य, अमिपचोश्छन्दोविषयत्वमङ्गीकृत्यैत्त्वं धितम् ॥

इदानीं नलस्य सात्त्विकभावान्वर्णयति—

तदङ्घ्रिमस्तमाल्यस्पृशि यन्नलस्य
स्वेदं करे पञ्चशरश्चकार ।
भविष्यदुद्वाहमहोत्सवस्य
हस्तोदकं तज्जनयांबभूव ॥ ५६ ॥

तदिति ॥ पञ्चशरः कामस्तया भैम्या निक्षिप्तं माल्यं माला-मनुरागवशात्पुनः पुनः स्पृशतीति स्पृक् तस्मिन्नलस्य करे यत्सा-त्त्विकं स्वेदं घर्मजलं चकार, तत्, भविष्यत उद्वाहरूपस्य महोत्स-वस्य संबन्धि नियतपरस्वत्वापादनहेतुभूतं हस्तोदकं कन्यादान-जलमेव जनयांबभूव । नलस्यापि सात्त्विकः स्वेदः प्रवृत्त इति भावः । इदं स्वेदजलं न भवति किंतु हस्तोदकमिति ॥

तूलेन तस्यास्तुलना मृदोस्त-
त्कम्प्राऽस्तु सा मन्मथबाणवातैः ।
चित्रीयितं तत्तु नलो यदुच्चै-
रभूत्स भूभृत्पृथुवेपथुस्तैः ॥ ५७ ॥

तूलेनेति ॥ मृदोरतिसुकुमार्यास्तस्या भैम्यास्तूलेन कार्पासेन मृदुतया यस्मात्तुलना साम्यमस्तीति शेषः । तत्तस्मात्सा मन्मथ-बाणवातैः कामशरपुङ्खवायुभिः कम्प्रा सकम्पा अस्तु भवतु । कार्पासो हि लघुत्वाद्वातेन सकम्पो भवति, सा च तत्तुल्या, अत-स्तस्याः कामबाणवातैः सकम्पत्वं युक्तमेवेत्यर्थः । तत्तु पुनश्चित्री-यितमाश्चर्यं कृतं यदुच्चैर्भूभृन्महाराजो धीरोऽपि स नलस्तैः काम-बाणवातैः कृत्वा पृथुर्महान्वेपथुः कम्पो यस्यैवंविधोऽभूत् । तत्तैः कामबाणैश्चित्रं कृतम् । आश्चर्यं कृतमित्यर्थः । तूलस्य तूलतुल्यस्य वा वातैः कम्पो युक्तः । अत्युच्चस्य पर्वतस्य तु वातैः कम्पोऽनित-रामाश्चर्यकारीत्यर्थः । उभावपि तुल्यानुरागौ सात्त्विककम्पयुक्तौ जाताविति भावः । चित्रीयितम् 'नमोवरिवश्चित्रङः क्यच्' इति क्यजन्तात् क्तः । 'क्यचि च' इतीत्वमकारस्य ॥

दृशोरपि न्यस्तमिवास्त राज्ञां
रागाद्दृगम्बुप्रतिबिम्बिमाल्यम् ।
नृपस्य तत्पीनवतोरिवाक्ष्णोः
प्रालम्ब्यमालम्बनयुक्तमन्तः ॥ ५८ ॥

दृशोरिति ॥ दृशोरम्बुनि क्रोधजनितेऽश्रुणि प्रतिबिम्बोऽस्या-स्तीति प्रतिबिम्बि माल्यं सा स्रक्माला रागाद्दर्शनविषयात्क्रोधात् । अथ च तज्जनिताक्षिलौहित्यात् हेतोः सभासदां राज्ञां दृशोरपि न्यस्तमिव येन केनचिद्विनिक्षिप्तमिवास्त अतिष्ठत । नेत्रलौहित्य-दर्शनादेवं ज्ञायत इति यावत् । यथा कश्चिच्छत्रुः शत्रुसमि-[illegible] निक्षिपति, तदीयनेत्रस्य च लौहित्यं भवति, अश्रु च निर्गच्छति । तथा क्रोधाद्दर्शनमात्रेण तन्माल्यमेव तेषां दृशोरपि नेत्रयोर्निक्षिप्तं शल्यमिवाभवत् । अत एव तयो-र्लौहित्यमश्रु च जातमित्यर्थः । [illegible] । न [illegible] करणे शल्यं निक्षिप्तं, किंतु दृशोरपीत्यपिशब्दार्थः । अथ च— [illegible]

[illegible]

जनित विस्फारत्वं विलोकनजन्येनोत्प्रेक्षितम्। यद्वा—नलनेत्रमध्यस्तन्माल्यमेव प्रालम्बमृजुलम्बिनं हारविशेषमङ्गीचकार। माल्यविलोकनान्नेत्रयोरन्तःप्रतिबिम्बितायाः मालाया ऋजुलम्बित्वं नेत्रयोर्विस्फारत्वमन्तरेण न घटत इति तदेवाक्षिपति—नलस्तु तां मालां विलोकयन्हर्षवशाद्विस्फारितनेत्रो जात इति भावः। तन्माल्यं रागाद्दृशोर्न्यस्तमिवास्त नेत्रमध्ये निक्षिप्तं यच्छल्यादि तदिवाभूत्। युक्तमेतत्। क्रोधादि दृष्टमात्रं वस्तु शल्यमिव भवति, नेत्रयोश्च लौहित्यमश्रु च भवतीति युक्तमित्यर्थः। तन्माल्यं पीतवतोरिव नलनेत्रयोरन्तः रागार्थीतेर्हृष्टत्वं प्राप। एतदपि युक्तम्। प्रीतेर्हि हर्षो भवतीत्यपि युक्तमेवेत्यर्थ इति वा। 'प्रालम्ब्यम्' गुणवचनादित्वात्ष्यञ्। 'प्रालम्बम्' इति पाठे 'प्रालम्बो हारभेदे स्यात्' इति विश्वः। 'राज्ञा' इति पाठे आनन्दाश्रुणि प्रतिबिम्बितं माल्यं राज्ञा नलेनानुरागाद्दृशोरपि न्यस्तमिवास्त। न केवलं हृदि, किंतु नेत्रयोरपि धृतमित्यर्थः। अत एव तन्माल्यं पिबतोर्नलनेत्रयोर्मध्ये प्रलम्बत्वमालम्बतेति युक्तम्। दीर्घाया मालाया अन्तर्धारणार्थं नेत्रमध्योऽपि दीर्घो जात इति भावः॥

स्तम्भस्तथालम्भितमां नलेन
भैमीकरस्पर्शमुदः प्रसादः।
कंदर्पलक्ष्यीकरणार्पितस्य
स्तम्भस्य दम्भं स चिरं यथापत्॥ ५९॥

स्तम्भ इति॥ मालानिक्षेपसमयजातो भैमीकरस्य स्पर्शस्तेन जाता मुद्धर्षस्तस्य प्रसादरूपः स्तम्भः सात्त्विकभावो नलेन तथाऽलम्भितमामतितरां प्राप्तः। तथा स नलः कंदर्पस्य लक्ष्यीकरणार्थं शरव्यार्थमर्पितस्यारोपितस्य स्तम्भस्य दम्भं व्याजं वेध्यकाष्ठसादृश्यं चिरमापत्। कामवेध्यस्तम्भवद्भैमीकरस्पर्शजातसात्त्विकस्तम्भवशान्नितरां निर्व्यापारो जात इति भावः। नितरां कामपीडा सूचिता॥

इदानीमिन्द्रादिभिः स्वरूपं धृतमित्याह—

उत्सृज्य साम्राज्यमिवाथ भिक्षां
तारुण्यमुल्लङ्घ्य जरामिवारात्।
तं चारुमाकारमुपेक्ष्य यान्तं
निजां तनूमाददिरे दिगीशाः॥ ६०॥

उत्सृज्येति॥ अथ नलवरणानन्तरमिन्द्रादयो दिगीशा दिक्पाला यान्तं गच्छन्तं चारुं सुन्दरं तमलीकनलाकारमुपेक्ष्योन्मुच्य निजां सहस्रनेत्रत्वादिलक्षणां स्वीयां तनूमारान्नलसमीप एवाददिरेऽङ्गीचक्रुः। क कामिव—कश्चिद्राजा साम्राज्यमुत्सृज्य क्षीणपुण्यतया चक्रवर्तिपदं त्यक्त्वा भिक्षामिव। तथा—कालवशाद्गच्छत्तारुण्यमुल्लङ्घ्यातिक्रम्य कश्चिज्जरामिव। उपमाद्वयेनेन्द्राद्याकाराणां नलाकारादतिहीनत्वं सूचितम्। साम्राज्यादिपरित्यागेन भिक्षाद्यङ्गीकारे यावद्दुःखं भवति तावन्नलाकारपरित्यागेन स्वाकाराङ्गीकारे तेषां जातमिति भावः। तत्र निजत्वमेव हेतुः। अन्योऽपि विद्वानसमीचीनमपि स्वीयमङ्गीकरोति, न तु समीचीनमपि परकीयम्। 'तनुम्' इति पाठे स्वाङ्गमिति शेषः। [illegible] 'आङो दोऽनास्य—' इति तङ्॥

यथाक्रमं तेषामाकारस्वीकारमाह—

मायानलत्वं त्यजतो निलीनैः
पूर्वैरहंपूर्विकया मघोनः।
भैमीोद्भवासात्त्विकभावशोभा-
-दिदृक्षयेवाविरभावि नेत्रैः॥ ६१॥

मायेति॥ मायानलत्वमलीकनलत्वं त्यजतो मघोनः पूर्वं निजशक्त्या गोपितैः पूर्वैर्नेत्रैर्नलाद्भैमीसङ्गजनिता [illegible] सात्त्विकभावशोभा रोमाञ्चादिलक्ष्मीस्तस्या दिदृक्षयेव [illegible] येव अहं पूर्वमहं पूर्वमिति यथा भवति तथा। यद्वा—अहं पूर्वमहं पूर्वमिति यस्यां क्रियायां सर्वे ब्रुवते साहंपूर्विका [illegible] त्सुक्याभ्यामाविरभावि वेगेन प्रकटीभूतम्। इन्द्रेण [illegible] प्रकटितमिति भावः। अन्योऽपि दर्शनोत्सुकोऽहंपूर्विकया [illegible] भवति। 'अहं पूर्वमहं पूर्वमित्यहंपूर्विका स्त्रियाम्' इत्यमरः। अहंपूर्विकया, स्वार्थे कः। मयूरव्यंसकादित्वात्समासः॥

गोत्रानुकूलत्वभवे विवाहे
तत्प्रातिकूल्यादिव गोत्रशत्रुः।
पुरश्चकार प्रवरं वरं य-
मायन्सखायं ददृशे तया सः॥ ६२॥

गोत्रेति॥ तया स इन्द्रसखः प्रवरो ददृशे दृष्टः। स कः—गोत्रशत्रुरिन्द्रो यं वरं श्रेष्ठं प्रवरमेतन्नामानं सखायं पुरश्चकार पूजितवान्। अथ च अग्रेसरमकरोत्। किं कुर्वन्—वसिष्ठकश्यपादिवंशादिपुरुषयोरनुकूलत्वेनासमानत्वेन विवाहत्वेन वा भवे जायमाने। अथच—गोत्रयोर्जन्मकालीननाम्नोरानुकूल्येन तृतीयैकादशचतुर्थदशमादिज्योतिःशास्त्रोक्तसद्राशिकूटसंभवेन जायमाने विवाहे विषये। विवाहार्थमिति यावत्। आयन्स्वर्गात्स्वयंवरार्थमायन्भुवमागच्छन्। एतावन्तं कालमदृष्टोऽभूदिदानीं प्रकटो जात इत्यर्थः। सखायमिन्द्रमायन्प्राप्नुवन्स प्रवरस्तया दृष्ट इति वा। प्रवरशब्दच्छलेन प्रवरपुरस्कार उत्प्रेक्षते—तस्य गोत्रानुकूलत्वविशिष्टस्य विवाहस्य प्रातिकूल्याद्विरुद्धत्वादिव। यतोऽयं गोत्रशत्रुरिति च्छलम्। नलभैमीगोत्रयोरनुकूलत्वेन जायमाने विवाहे स्वयमिन्द्रस्तत्प्रातिकूल्यं कृतवान्। ततश्च विशिष्टस्यापि प्रातिकूल्ये गोत्रयोरपि प्रातिकूल्यं जातम्। देवत्वाद्गोत्ररहितत्वाद्गोत्रभैमीगोत्रयोरप्यनुकूलत्वाभावात्प्रातिकूल्यम्। ततश्च गोत्रप्रातिकूल्येऽपि श्रेष्ठप्रवराङ्गीकरणेनापि यथाकथंचिद्विवाहो घटिष्यत इति बुद्ध्या प्रवरमार्पयं पुरश्चकारेत्यर्थः। यद्वा—गोत्रानुकूलत्वभवे विवाहे तस्य प्रातिकूल्याद्धेतोः प्रवरं पुरश्चकार। समानप्रवरत्वेनापि विवाहनिषेधादित्यर्थः। नाम्नोराद्यक्षरयो राशिकूटसूचकयोर्गणनायां षडष्टकाद्यसद्राशिकूटादिव गोत्रप्रातिकूल्यादि ज्योतिःशास्त्रादूह्यम्। प्रवरमिन्द्रमित्रम्॥

१ 'प्रभाव' इति पाठो जीवातौ। २ 'दिगिन्द्राः' इति पाठः।

स्वकामसंमोहमहान्धकार-
निर्वापमिच्छन्निव दीपिकाभिः ।
उद्गत्वरीभिश्छुरितं वितेने
निजं वपुर्वायुसखः शिखाभिः ॥ ६३ ॥

स्वकामेति ॥ वायुसखोऽग्निः निजवपुरुद्गत्वरीभिरुद्दित्वरीभिः शिखाभिर्ज्वालाभि. छुरितं वितेने व्याप्तं चकार । भैम्यभिलापं परित्यज्य पुनरपि ज्वालाव्याप्तं शरीरमङ्गीचकारेत्यर्थ. । किं कुर्वन्निव—दीपिकाभिर्दीपज्वलितशिखाभिः स्वस्य कामेन संमोहोऽविवेकरूपस्तल्लक्षणो महान्धकारस्तस्य निर्वाप शान्तिमिच्छन्निव । उद्गत्वरीभिः, 'गत्वरश्च' इति क्वरबन्तात् 'टिड्ढा—' इति ङीप् ॥

पत्यौ वृते भीमजया न वह्ना-
वह्ना स्वमह्नाय निजुह्नुवे यः ।
जनादपत्रप्य स हा सहाय-
स्तस्य प्रकाशोऽभवदप्रकाशः ॥ ६४ ॥

पत्याविति ॥ य प्रकाश पूर्वं वह्नेरलीकनलत्वाङ्गीकारसमये स्वमात्मानमह्नाय शीघ्रं निजुह्नुवे गोपितवान्स तस्य वह्ने सहायः सखा प्रकाशो दीप्ति सद्योऽह्ना दिवसेन वेतुनाऽप्रकाशोऽप्रकटोऽभवत् । प्रकटीभूतोऽपि सूर्यप्रभाच्छादितत्वादप्रकटो जात इत्यर्थ. । हा कष्टम् । पत्यौ स्वस्वामिनि वह्नौ भीमजया न वृते सति जनाल्लोकादपत्रप्य लज्जित्वेव प्रकटो नाभूदिति लुप्तोत्प्रेक्षा । अन्योऽपि स्वस्वामिनोपकर्षे लज्जया निलीयते । ज्वालास्वङ्गीकृतास्वपि रात्रिवत्प्रकाशाभावाद्वह्निर्निष्प्रभ एवाभूदिति भाव. ॥

सदण्डमालक्तकनेत्रचण्डं
तमःकिरं कायमधत्त कालः ।
तत्कालमन्तःकरणं नृपाणा-
मध्यासितुं कोप इवोपनम्रः ॥ ६५ ॥

सदण्डमिति ॥ कालो यम. सदण्डं लोहयष्ट्या सह वर्तमानमलक्तकेन रक्तं यक्षनालक्तक तद्वदारक्ते नेत्रे ताभ्यां चण्डमतिभयंकरम्, तथा—तमः किरन्तमन्धकारमुद्गिरन्तं कालरूपात् । यद्वा स्वीयश्यामत्वातिशयेन तमसो विक्षेपकम् । एवंविधं कायं देहमधत्त प्रकटितवानित्यर्थ. । उत्प्रेक्षते—तत्काल तस्मिन्नलवरणानन्तरसमये नृपाणामन्तःकरणमध्यासितुमधिष्ठातुमुपनम्र आसन्नीभूत काल. इयान कोप इव । नूनं कोप एव राज्ञां प्रकटो जात इति भाव. । कुपितोऽप्येवंविधो भवति । आलक्तके, तेन रक्तं रागात्' इत्यण् । तम किरम्, 'इगुपध—' इति क. । अन्तःकरणम्, 'अधिशीङ्—' इति कर्मत्वम् ॥

दृग्गोचरोऽभूदथ चित्रगुप्तः
कायस्थ उच्चैर्गुण एतदीयः ।
ऊर्ध्वं तु पत्रस्य मषीद एको
मषीददश्चोपरि पत्रमन्यः ॥ ६६ ॥

दृगिति ॥ एतदीयो यमसंबन्धी उच्चैर्नितरामुन्नतो वा गुणः सेवकः उच्चैर्गुणा यत्सेवविधो वा । कायस्थो राजसेवको गणकजातिविशेषश्चित्रगुप्तनामा लेखको दृग्गोचरः प्रकटोऽभूत् । अथच—काये देहे तिष्ठतीति कायस्थ एतदीयो नितरां प्रसिद्धः चित्रेणाश्चर्यभूतेन नलाकारेण गुप्त छादित एवंभूतो गुण. श्यामवर्णः प्रकटोऽभूत् । एव शब्दश्लेषसामान्येन सूचितयोर्द्वयोर्विशेषमाह—तत्र एको गणकस्तालपत्रस्योर्ध्वं चोपरि मषीं द्रव्यान्तरेण द्रवीभूतं कज्जलं ददाति एवंभूत । प्राणिनां शुभाशुभकर्मगणनार्थं मष्या विलिखन्नित्यर्थः । अन्य. कृष्णगुणस्तु मषेरुपरि पत्रं ददत् मषेः सकाशादह काल इति पत्रालम्बनं कुर्वन्प्रकटोऽभूदित्यन्वयः । अतिश्याम इत्यर्थ. । चौ परस्परसमुच्चये त्वर्थे वा ॥

तस्यां मनोबन्धविमोचनस्य
कृतस्य तत्कालमिव प्रचेताः ।
पाशं दधानः करबद्धवासं
विभुर्वभावाप्यमवाप्य देहम् ॥ ६७ ॥

तस्यामिति ॥ तस्मिन्काले नलवरणानन्तरं विभुः स्वामी प्रचेता वरुण आप्यं पार्थिवतैजसाद्यवयवोपष्टब्धप्रचुरतरजलावयवनिर्मितमुपभोगयोग्यमम्मयं देहमवाप्य बभौ । किंभूत —तस्यां भैमीविषये कृतस्य मनोबन्धविमोचनस्यान्तःकरणबन्धोन्मोचनस्य [पूर्वं भैमीविषये ले(पा)शेन बद्ध्वा निश्चलीकृत्य यत्क्षिप्तं मनः, तत्तया नले वृते सति प्रकृतचेतस्त्वात्पुनस्तत्क्षणमेवोन्मोचितम्] (तत्) तदीयमोचनस्येव (तत्) संबन्धिनमिव करे बद्धवासं कृतवसतिं पाशं स्वायुधं दधान । अन्यस्यापि तत्कालमेव कृतवस्त्वादिबन्धनविमोचनस्य हस्ते पाशो बन्धनरज्जुर्भवति । आप्यं पूर्ववत् ॥

सहद्वितीयः स्त्रियमभ्युपेया-
देवं स दुर्बुध्य नयोपदेशम् ।
अन्यां सनाथः कथमृच्छतीति
जलाधिपोऽभूदसहाय एव ॥ ६८ ॥

सहेति ॥ स जलाधिपो वरुण । अथ च—जडस्वामी मूर्खतम । इति विचार्यासहाय एवाभूत् । इति किम्—सहद्वितीयः ससहायः स्त्रियमभ्युपेयात्, किं पुनरन्यामित्येवरूपं नयोपदेशं नीतिमार्गं दुर्बुध्य दुष्टमिदमिति विचार्य । 'मात्रा स्वस्रा दुहित्रा वा न विविक्तासनो भवेत् । बलवानिन्द्रियग्रामो विद्वांसमपि कर्षति ॥' तथा— कामिनी कामयेदेव निर्जने पितरं सुतम् । सद्वितीयोऽनुपेयादित्यत्र [illegible] इत्यादिकामशास्त्र [illegible] रेकान्ते मदनसंचारादेकेन स्त्रियं प्रति न गन्तव्यम्, किंतु ससहायेनेति प्रतिपादनपर नीत्युपदेश [illegible] [illegible] [illegible] युक्ता । [illegible] प्राप्नोति, अपितु न कथंचित् । [illegible], न [illegible] । [illegible]

[illegible]

[illegible] ।

१ [illegible]

रीतमेव बुध्यते । 'द्वितीया सहधर्मिणी' इत्यमरः । सहद्वितीय. विकल्पत्वात्सत्वाभाव. ॥

इदानीं देव्यापि स्वाकारो धृत इत्याह—

देव्यापि दिव्या नु तनुः प्रकाशी-
कृता मुदश्चक्रभृतः सृजन्ती ।
अनिह्नुतैस्तामवधार्य चिह्नै-
स्तद्वाचि बाला शिथिलाद्भुताभूत् ॥ ६९ ॥

देव्येति ॥ अग्निन्द्रादीनां स्वाकारधारणानन्तर देव्या अपि सरस्वत्या अपि चक्रभृत. श्रीविष्णोः मुदो हर्षान्सृजन्ती प्रेयसितरा दिव्या तनु· सुन्दरा मूर्ति. प्रकाशीकृता । देव्यापि स्वाकारो धृत इत्यर्थ । अनन्तर च बाला भैमी अनिह्नुतैः प्रकटितैर्वीणाहंमादिभिश्चिह्नैस्तां सरस्वतीमवधार्य ज्ञात्वा तद्वाचि श्लेपवक्रोक्त्यादिरूपाया तस्या वाण्यां विषये शिथिलाद्भुता परित्यक्ताश्चर्याभूत् । पूर्वं तु मानुषीयमीदृशं कथं वदतीति साश्चर्याऽभूत् । संप्रति सरस्वतीं दृष्ट्वा अस्या एवमुक्तौ किमाश्चर्यमपि तु न किंचिदिति त्यक्ताश्चर्या जातेत्यर्थः ॥

विलोकके नायकमेलकेऽस्मि-
न्रूपान्यताकौतुकदर्शिभिस्तैः ।
बाधा बतेन्द्रादिभिरिन्द्रजाल-
विद्याविदां वृत्तिवधाव्यधायि ॥ ७० ॥

विलोकक इति ॥ अस्मिन्नानादेशेभ्यः समागते नायकमेलके राजसङ्घे विलोकके विलोकयति सति रूपान्यतया नलाकार परित्यज्य सहस्रनेत्राद्याकारधारणेन कौतुकं दर्शयितुं शीलमेषामेवंभूतैर्देवीसहितैरिन्द्रादिभिर्निर्जले जलदर्शनादिरूपामिन्द्रजालविद्यां ये विदन्ति जानन्ति तेषां वृत्तिवधाज्जीवनोपायस्य स्वयमङ्गीकरणेन नाशाद्बाधा व्यधायि पीडा विहिता । बताश्चर्यं कष्टं वा । स्वयंवरमध्य इन्द्रजाल प्रकटयतामैन्द्रजालिकानां विलोककेऽस्मिन् राजसङ्घे तैर्वृत्तिवधात्तेषां बाधा व्यधायि । ऐन्द्रजालिकान्परित्यज्येन्द्रादीनामेव विलोकनादित्यर्थ इति तत्त्वार्थो वा । रूपान्तरं धारयमाणानिन्द्रादीन्दृष्ट्वा सर्वेपि साश्चर्या जाता इति भाव. । तै., सा च ते च 'पुमान्स्त्रिया' इत्येकशेषः ॥

विलोक्य तावाप्तदुरापकामौ
परस्परप्रेमरसाभिरामौ ।
अथ प्रभुः प्रीतमना बभाषे
जाम्बूनदोर्वीधरसार्वभौमः ॥ ७१ ॥

विलोक्येति ॥ अथ जाम्बूनदस्य सुवर्णस्योर्वीधरः पर्वतो मेरुस्तस्य सार्वभौमश्चक्रवर्ती अत एव प्रभु· समर्थ इन्द्र प्रीतमना. सन् तौ भैमीनलावेतादृशौ विलोक्य बभाषे ॥ किंभूतौ—आप्तोन्योन्यप्राप्तिरूपो दुरापोऽन्येन प्राप्तुमशक्यः कामोऽभिलाषो याभ्याम् । अत एव—परस्परप्रेमरसेनाभिरामौ स्तम्भस्वेदादिसात्त्विकभावयुक्तौ । 'प्रभु , जाम्बूनदोर्वीधर-' इत्यादिना वरदानसामर्थ्यं सूचितम् । 'प्रीतमना.' इत्यनेन च स्वेच्छयैव वरं दातुमारब्धवानितु यानितः सन्निति प्रतारणाभाव सूचयति । सार्वभौम. । '... धरः' इत्यण् । अनुशतिकादित्वादुभयपदवृद्धि· ॥

किमाह स, इत्यत आह—

वैदर्भि दत्तस्तव तावदेष
वरो दुरापः पृथिवीश एव ।
दूत्यं तु यत्त्वं कृतवानमायं
नल प्रसादस्त्वयि तन्ममायम् ॥ ७२ ॥

वैदर्भीति ॥ हे वैदर्भि, मया तावत्प्रथममेष पृथिवीश· नल एव त्वत्संबन्धी वरः । अथ च देवप्रसाद । अर्थानुत्व ... किंभूतः—भूयोभिरपि तपोभिर्दुराप. । दत्तस्तावदत्र एवेति ... इति भैमीमुक्त्वा नलमाह—हे नल, त्व तु भैमीविषये ... वन्निव दूत्यं यद्यस्मादमायं व्याजरहितं मन शुद्ध्या कृतवान् ... स्मात्त्वयि विषये ममाय वक्ष्यमाणः प्रसाद । वरदानमित्य...

प्रत्यक्षलक्ष्यामवलम्ब्य मूर्तिं
हुतानि यज्ञेषु तवोपभोक्ष्ये ।
संशेरतेऽस्माभिरवीक्ष्य भुक्तं
मखं हि मन्त्राधिकदेवभावे ॥ ७३ ॥

प्रत्यक्षेति ॥ हे नल, अहं प्रत्यक्षेण लक्ष्या नेत्रग्राह्या तनुमवलम्ब्य धृत्वा तव यज्ञेषु हवींषि पुरोडाशादीन्युपभोक्ष्ये । ईदृशेन वरेण मम को लाभ इत्यत आह—हि यस्माद्विद्वांसो यजमानादयश्च मखं यज्ञमस्माभि. साक्षाद्भुक्तमवीक्ष्य मन्त्रात् ... कोऽतिरिक्तो देवस्तस्य सद्भावे विषये संशेरते । मीमांसका मन्त्रातिरिक्ता कर्मसमवायिनी देवता नास्त्येवेति वेदान्तिनि ... प्रतिपद्यन्ते । तस्मात्तद्विप्रतिपत्तिनिरासद्वारा तुभ्यं कीर्तिं ... त्वदीययज्ञेषु हुतं प्रत्यक्षेणैव शरीरेण भोक्ष्य इति भाव । ... प्रक्षिप्तस्य हविषो भस्मसाद्भावमात्रस्य दर्शनान्मन्त्रप्रकरणादीनां चादर्शनात्किमयं यज्ञ सत्योऽसत्यो वेति संदेहे ... रेण मखभोजने त्वयं संदेहो गमिष्यति । कस्मिन् सति—मन्त्राधिके देवेषु भावे विश्वासे सति । 'मन्त्रमयी देवता' इत्येतस्य ... पेक्षया प्रत्यक्षायां देवतायामधिकस्य मनोविश्वासस्य ... त्यर्थः । संशयनिवृत्तिरेव महांस्तव लाभो भविष्यतीति ... उपभोक्ष्ये, 'भुजोऽनवने' इति तङ् । अस्माभिरिति बहुवचनं ... तान्तराभिप्रायम् ॥

भवानपि त्वद्दयितापि शेषे
सायुज्यमासादयतं शिवाभ्याम् ।
प्रेत्यासि कीदृग्भवितेति चिन्ता
संतापमन्तस्तनुते हि जन्तोः ॥ ७४ ॥

भवानिति ॥ हे नल, भवानपि त्वद्दयिता भैम्यपि ... शेषे भूलोकभोगनिमित्तस्य कर्मणः शेषेऽवसाने सति शिवाभ्यामीश्वरपार्वतीभ्यां सायुज्यं सह ऐक्यमासादयतं प्राप्नुतम् । ... न्द्रिवेन, भैमी च शिवया सहैकत्वं गच्छत्वित्यर्थ । स्वकर्मानुसारेणा... न्ययमेव भविष्यति किं वरदानेनेत्यत आह—हि यस्माज्जन्तोः ... प्राप्याहं कीदृग्धर्मो देवो मनुष्यो वा, स्वर्गस्थो नारकी वा ...

ष्यामीत्यादिश्चिन्ता जन्तोः पापिनोऽन्तःकरणे संतापं महान्तमाधि जनयति । वरदाने चिन्तानिवृत्तेर्मनस्तापनाशः फलमित्यर्थः । शिवाभ्याम्, 'पुमान्स्त्रिया' इत्येकशेषः । 'अस्मि' इत्यहमर्थेऽव्ययं वा ॥

तवोपवाराणसि नामचिह्नं
वासाय पारेसि पुरं पुरास्ति ।
निर्वातुमिच्छोरपि तत्र भैमी-
संभोगसंकोचभियाधिकाशि ॥ ७५ ॥

तवेति ॥ हे नल, निर्वातुमिच्छोरपि मुमुक्षोरपि तव वासाय वसत्यर्थमुपवाराणसि काशीसमीपे पारेसि असिनद्याः परतीरे नामचिह्नं त्वन्नामाङ्कितं तत्प्रसिद्धं पुरं । नलपुरमिति यावत् । पुरास्ति भविष्यति । इदानीमन्यत्र निवासेऽप्यतः परं तत्पुरं राजधानी भविष्यति । मुमुक्षोरपि ते पुरं काशीमधिकृत्य न कृतमित्यर्थः । किमिति न कृतमित्यत आह-भैम्या सह संभोगः सुरतादिसुखं तस्य संकोचोऽल्पत्वं तस्माद्भिया भयेन अधिकाशि पञ्चक्रोशपरिमितायां काश्यां मुक्तिपुर्यां ब्रह्मचर्यादिनियमे भोगसंकोचभिया तत्पुरं न कृतम्, किंतु तत्समीप इति भावः । उपवाराणसि, सामीप्येऽव्ययीभावः । पारेसि, 'पारेमध्ये षष्ठ्या वा' इत्येदन्तत्वं च तत एव निपातनात् । पुरास्ति, 'यावत्पुरा-' इति लट् । अधिकाशि, सप्तम्यर्थेऽव्ययीभावः ॥

धूमावलिश्मश्रु ततः सुपर्वा
मुखं मखास्वादविदां तमूचे ।
कामं मदीक्षामयकामधेनोः
पयायतामभ्युदयस्त्वदीयः ॥ ७६ ॥

धूमेति ॥ ततो धूमावलिरेव श्मश्रु यस्यैवंविधं मखास्वादविदां यज्ञरसाभिज्ञानां देवानां मुखं सुपर्वा देवोऽग्निरिति तं नलमूचे । इति किम्—हे नल, त्वदीयोऽभ्युदयस्त्वत्समृद्धिः कामं नितरां मदीक्षामयी विलोकनमयी विलोकनरूपा कामधेनुस्तस्याः पयायतां दुग्धमिवाचरतु तद्वदपरिमितो भवत्विति ॥ मद्विलोकनमात्रेण तव समृद्धिरनन्तास्त्विति तस्मै वरं दत्तवानित्यर्थः । अन्यत्रापि मुखस्य श्मश्रु च युक्तम् । कामधेनोः पयो युक्तम् । धूमावलिरूपेण श्मश्रुणा ततो व्याप्त इति वा । पयायताम् । आचारे, 'कर्तुः क्यङ् सलोपश्च' इति क्यङ्सलोपौ ॥

वरान्तरमाह—

या दाहपाकौपयिकी तनुर्मे
भूयात्त्वदिच्छावशवर्तिनी सा ।
तया पराभूततनोरनङ्गा-
त्तस्याः प्रभुः सन्नधिकस्त्वमेधि ॥ ७७ ॥

येति ॥ हे नल, स्फोटादिजनितो दाहः, तण्डुलादेः पाकः, तयोरौपयिकी कारणभूता मे या तनुर्मूर्तिः सा त्वदिच्छया वशे वर्तत इत्येवंशीला भूयात् । निरग्निकेऽपि देशे यत्र त्वमभिलषिष्यसि तत्र दाहपाकयोग्या मम मूर्तिः प्रकटा भवत्वित्यर्थः । अत एव वशवर्तित्वात्तस्या मदीयमूर्तेः प्रभुः स्वामी संस्त्वं शिवनेत्रज्वालारूपया तया मदीयमूर्त्या पराभूततनोर्दग्धशरीरादनङ्गादधिक एधि भव । पूर्वमेव सुन्दरत्वेन कामादधिकः, इदानीं तु मत्तन्वास्त्वद्वशवर्तित्वात्त्वद्दासीभूतया कामे पराभूते प्रकारान्तरेणाप्यधिकतरो भवेति भावः ॥

वरान्तरमाह—

अस्तु त्वया साधितमन्नमीन-
रसादि पीयूषरसातिशायि ।
यद्भूप विप्रास्तव सूपकार-
क्रियासु कौतूहलशालि शीलम् ॥ ७८ ॥

अस्त्विति ॥ हे नल, त्वया साधितं राद्धमन्नं तण्डुलादि, मीना मत्स्याः, रसाः प्रपानकादयो दुग्धादयो वा त आदयो मुख्या यस्य एवंभूतमन्यदपि पाकयोग्यं भक्ष्यं पीयूषरसममृतास्वादमप्यतिशेतेऽतिक्रामति तच्छीलमेवंभूतमस्तु भवतात् । यद्यस्माद्धे भूप, तव सूपकारक्रियासु पाचकनिष्पादितासु रन्धनकृतिषु कौतुकेन शालते तच्छीलमेवंविधं शीलं स्वभावं विप्रा जानीमः । तस्मात्तुभ्यमीदृशो वरो दत्त इत्यर्थः । 'चित्तम्' इत्यपि पाठः । विप्राः 'अस्मदो द्वयोश्च' इति बहुवचनम् ॥

वैवस्वतोऽपि स्वत एव देव-
स्तुष्टस्तमाचष्ट धराधिराजम् ।
वरप्रदानाय तवावदानै-
श्चिरं मदीया रसनोद्धुरेयम् ॥ ७९ ॥

वैवस्वतोऽपीति ॥ वैवस्वतः सूर्यपुत्रो यमोऽपि देवः स्वत एव स्वयमेव तुष्टः सन् धराधिराजं नलमित्याचष्टावोचत् । इति किम्—हे नल, तवावदानैर्दूत्यादिकर्मभिर्निर्वाणीयपशोरक्षणाद्यैर्वा निमित्तैरियं मदीया रसना जिह्वा वरप्रदानाय तुभ्यं वरं दातुं चिरमुद्धुरोत्सुका कदा वरं दास्यामीति सोत्कण्ठा स्थित इति । अहं वरं ददामीत्यर्थः ॥

सर्वाणि शस्त्राणि तवाङ्गचक्रे-
राविर्भवन्तु त्वयि शत्रुजेत्रे ।
अवाप्यमस्मादधिकं न किंचि-
ज्जागर्ति वीरव्रतदीक्षितानाम् ॥ ८० ॥

सर्वाणीति ॥ हे नल, सर्वाणि [illegible] शत्रुणा जेतरि । किमित्येवं [illegible] मार्गं न [illegible] न

१ [illegible] मुखावबोधा ।

४२

[illegible]

स्फुरति नास्ति । किंत्वेतदेव तेषां परमं प्राप्यम् । तस्मादयं वरो [illegible] पूर्वेभ्यो [illegible] । दीक्षितानाम्, 'कृत्यानां कर्तरि वा' इति षष्ठी ॥

कृच्छ्रं गतस्यापि दशाविपाकं
धर्मान्न चेतः स्खलतु त्वदीयम् ।
अमुञ्चतः पुण्यमनन्यभक्तेः
सहत्वरास्तव्य इव त्रिवर्गः ॥ ८१ ॥

कृच्छ्रमिति ॥ हे नल, कृच्छ्रमतिकष्टं दशाविपाकमवस्थापरि-[illegible] गतस्यापि [illegible] पतितस्यापि तव चेतो धर्मान्न स्खलतु । [illegible] —[illegible] स्वदायत्तम् । आपदि सर्वैरप्यधर्म एव [illegible], तव तु [illegible] धर्मपरमेव भूयादिति वरो मया [illegible] । [illegible] वरस्य दाने हेतुमाह—यस्मात्पुण्यममु-[illegible] ऽनन्यभक्तेः [illegible] केवलधर्मकर्तैकवृत्तेः पुरुषस्य धर्मा-[illegible] त्रिवर्गः [illegible] वसति एकभूत इव भवति । अतस्त्वं धर्मे [illegible] प्राप्स्यते । कृच्छ्रमित्यादिना भविष्यत्क-[illegible] । [illegible]' इति पाठः । अन्यस्य [illegible] गति [illegible] कर्तरि [illegible]' इति तद्वत् । त्रिवर्गः [illegible] । '[illegible]' इत्यमरः ॥

[illegible] वाचमतोऽनदतं
[illegible] नृपति [illegible] ।
[illegible] तु
ददामि [illegible]कौतुकेन ॥ ८२ ॥

[illegible]

[illegible] तव देशे
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥ ८३ ॥

[illegible]

तत्र तन्मयम्' इति । उदकस्येच्छानुसारित्वं परत्र [illegible] 'यात्रा तु जीवनोपाये' इति विश्वः ॥

प्रसारितापः शुचिभानुनास्तु
मरुः समुद्रत्वमपि प्रपद्य ।
भवन्मनस्कारलवोद्गमेन
क्रमेलकानां निलयः पुरेव ॥ ८४ ॥

प्रसारीति ॥ हे नल, मरुर्निर्जलो देशो भवतो मानसा-[illegible] लापस्तस्य लवो लेशस्तस्योद्गमेनोदयेन [illegible] प्राप्यापि पुरेव निर्जलत्वदशायां यथासीत् तथैवास्तु । [illegible] (पूर्वम्)शुचिभानुना ग्रीष्मसंबन्धिना सूर्येण प्रसारि[illegible] संतापो यस्य । (इदानीमपि) समुद्रत्वाच्छुचिकिरणेन [illegible] सारिता विस्तारिता आपो यस्य । शुचेर्वडवाग्नेः किरणेन [illegible] विस्तारितः (री ताप) संतापो यस्येति वा । चन्द्रो [illegible] वृद्धिः, समुद्रे वडवाग्निर्युक्तः । तथा—(पूर्वम्) क्रमेल[illegible] द्राणां निलयः स्थानभूतः । बाहुल्येन तेषां तदुद्भवत्वात् । ([illegible] नीम्) भवन्मनस्कारोऽभिलापस्तस्य लवो लेशस्तदुद्गमे [illegible] क्राणां यादोविशेषाणां ये मेलकाः सङ्घास्तेषां निलयः । [illegible] कानां निलयो मरुर्भवन्मनस्कारलवोद्गमे सति समुद्र [illegible] पुरेव शुचिभानुना प्रसारितापो नास्तु, अपितु [illegible] प्रसारिता आपो यस्येति, 'ऋक्पूर–' इत्यप्रत्ययः । [illegible] [illegible] मनस्कारः । [illegible]काग्र्येण चिन्तनमि[illegible] 'चिन्ताभोगो मनस्कारः' इत्यमरः । 'अतः कृकमि–' [illegible]

वरान्तरमाह—

अम्लानिरामोदभरश्च दिव्यः
पुष्पेषु भूयाद्भवदङ्गसङ्गात् ।
दृष्टं प्रसूनापमया मयान्य-
न्न धर्मशर्माभयकर्मठं यत् ॥ ८५ ॥

अम्लानिरिति ॥ हे नल, [illegible]

[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥ ८६ ॥

[illegible]

व ग्रहणोचितं ग्रहीतुं योग्यं किं न । अपितु सत्सकाशादपि न्चिद्ग्रहीतुमुचितमेव । त्वन्नियामित्रमतया मया यद्दीयते तदभ्य-ङ्गीकुर्विति । 'स्मयो हर्षवेगयोः' इति विश्वः । संमदम्. 'प्रमदसं-मदौ हर्षे' इति साधुः ॥

गर्वपरिहारपूर्वं स्ववस्तु ग्रहणयोग्यत्वेनैव समर्थयते—

अर्थी विनैवार्थनयोपसीद-
न्नाल्पोऽपि धीरैरवधीरणीयः ।
मान्येन मन्ये विधिना वितीर्णः
स प्रीतिदायो बहु मन्तुमर्हः ॥ ८७ ॥

अर्थीति ॥ यया सम्मीपमागन्तव्यमिति या अर्थना तया विनैव उपसीदन्समीपमागच्छन्स्वयमेव वा भवन्नल्पोऽप्यर्थे । प्रार्थितेऽर्थे फल स धीरैर्नैवापिनिर्नावधीरणीयो नावज्ञेयः किन्तु-ङ्गीकरणीय एव । यस्मान्मान्येन मानमर्हता पूज्येन विधिना ब्र-ह्मणा दैवेन वा वितीर्णो दत्तो याच्ञानन्तरेण लब्धत्वात्स प्रीति-दाय प्रीत्या दानमल्पोऽपि बहु मन्तुं गौरवेणाङ्गीकर्तुमर्हं उचित इत्यहं मन्ये । तस्मात्सदापि मया योऽल्पोऽप्यर्थो दीयते स ग्रहीतव्य एवेति भाव. । धीरैरल्पोऽप्यर्थो नावज्ञायते किं पुन-र्महानित्यर्थः । महतोपि वस्त्वल्पत्वोक्त्या गर्वपरिहार । प्रीत्या दाय. 'कर्तृकरणे कृता—' इति समास । दीयते दाय कर्मणि घञ् ॥

तमेव प्रमाह—

अवामावामार्धे सकलमुभयाकारघटना-
द्द्विधाभूतं रूपं भगवदभिधेयं भवति यत् ।
तदन्तर्मन्त्रं मे स्मरहरमयं सेन्दुममलं
निराकारं शश्वज्जप नरपते सिध्यतु मते ८८

अवामेति ॥ शश्वज्जपो यस्य [illegible]

हरं शिवं शिवरूपं शश्वज्जप सदा स्तुहि, सोऽयं स्मरहरस्ते सिध्यतु साक्षाद्भवत्विति वा । अन्तर्मध्ये मन्त्राः शैवाः शाक्ताश्च यस्य तादृशमिति वा । तत्किं—यद्रूपं शब्दरूपत्वाद्भगवती च भगवांश्च भगवन्तौ पार्वतीपरमेश्वरावभिधेयं यस्य । यद्वा—भग-वच्छब्दवाच्यमर्धनारीश्वरम् । भवति इत्यर्थः । कथम्—यतः द्विधा स्त्रीपुंसरूपौ द्वौ भागौ रूपं भूतम् । प्राप्तमिति वा । एतस्यैव द्वयस्य आह—यतोऽर्धे दक्षिणभागे अवामा न स्त्री । किंतु पुरुष इत्यर्थ. । अर्धे वामभागे वामा स्त्री चेति साम-र्थ्यादर्धशब्दावृत्त्या योज्यम् । एवं द्विधाभूतमित्यर्थः । अवामं दक्षिणम्, आ सामस्त्येन वाममावाममदक्षिणं च अवामावामे च तेऽर्धे च समौ भागौ भूतं प्राप्तं यद्द्विधा भवतीति वा । परस्परयोराकारयोः स्वरूपयोर्घटनात्मेलनात्सकलं संपूर्णैकरूप-मित्यर्थ. । यद्रूपमर्धे वामभागेऽवामा अप्रतिकूला प्रसादावदात-कान्तयुक्ता वामा स्त्री भवति । पार्वती रूपं भवतीत्यर्थ. । तद्रूपमवामं दक्षिणार्धे महेशः पुरुषरूपं भवति । एतेन शम्भुद्वैत सूच्यते । कीदृशं हर. स्मरहर वा—सेन्दुम् । तथा—अमलम् । सेन्दुत्वेपि कलङ्करहितम् । यत —सकल कलानाथचन्द्रयुतम्—कलामात्रं निष्कलङ्कं भव-तीत्यर्थ इति वा । कलानिरखिलाधिष्ठरे . यतु षोडशकलाभिश्रोपे-तमिति वा । यद्रूपमर्धे अवामो वामा यावामा [illegible] विष्णु । अर्धे मा वा लक्ष्मीश्च । वा वार्थे । यद्वा—[illegible] रक्षिता मा लक्ष्मी. । लक्ष्मीनारायणात्मक भवति । तदाम-नेत्रत्वेन्दुरूपतया सेन्दुमम् । भाले चन्द्रकलोपेत यत्सेन्दुमम् । लक्ष्मीभागे च भूषणीभूतार्धचन्द्रयोग सेन्दुमम् । शिवादिभिर-[illegible]

[illegible]

तथा—यत्पूर्वमुभयोर्हकाररेफयोर्घटनात्संबन्धाद्द्विधाभूतं पृथग्भूतमसंयुक्तं (अव्यवहितं) सद्भगवान्हरोऽभिधेयो वाच्यो यस्य तादृग्भवति। प्रत्येकममकारयोगात् हर इति शिवनाम यद्भवति। यद्वा—पूर्वं 'हर' इति द्विधाभूतम्, अनन्तरमकारद्वयव्यतिरेकेण व्यञ्जनरूपतया संयोगात्सकलम् । एकीभूतमित्यर्थः । तथा—भगवती भुवनेश्वरी अभिधेया यस्य तादृशमिति वा। 'शिवान्त्यो वह्निसंयुक्तो वामनेत्रसमन्वितः । तुरीयस्वरदीताङ्गुरेखातारासमन्वितः ॥ एष चिन्तामणिर्नाम मन्त्रः सर्वार्थसाधकः । जगन्मातुः सरस्वत्या रहस्य परमं मतम् ॥' इत्यागमाप्रणवद्वयसंपुटितभुवनेश्वरीरूपं चिन्तामण्याख्यं मे सरस्वत्याः स्वरूपं मन्त्रं स्मर जप । स च मन्त्रस्ते सिध्यतु । शैवादिचिन्तामणिमन्त्रसंभवान्म इति विशेषणम् । हश्च रश्च मश्च ईश्च तादृशं हकाररेफमकारेकारसमाहाररूपम्, यद्यपीकारः पश्चान्निर्दिष्टस्तथापि मकारात्पूर्वमेव ज्ञातव्यः । तस्य पश्चान्निर्देशो मन्त्रगोपनार्थः । तथा—सेन्दुं सचन्द्रं निराकारं निर्गताकारचतुष्टयस्वरूपं तादृशं मे मन्त्रं स्मर। इतरत्पूर्ववदिति वा । अत्र पक्षे आकाररहितो मन्त्रः सकलं कश्च लश्च कलौ ताभ्यां सहितम् । अत्रापि निराकारं सेन्दुमिति संबध्यते। उभयाकारघटनादित्यादि पूर्ववत् । तथा च 'क्लीम्' इति कामराजबीजं सिध्यति। अस्मिञ्श्लोके टीकान्तरकृतो बहूनां शैववैष्णवादिमन्त्राणामुद्धारो विज्ञेयः । अत्र ग्रन्थविस्तरभिया कष्टकल्पनया च नोक्तः॥

मन्त्रफलमाह—

सर्वाङ्गीणरसामृतस्तिमितया वाचा स वाचस्पतिः
स स्वर्गीयमृगीदृशामपि वशीकाराय मारायते ।
यस्मै यः स्पृहयत्यनेन स तदेवाप्नोति किं भूयसा
येनायं हृदये श्रितः सुकृतिना मन्मन्त्रचिन्तामणिः ॥

सर्वेति ॥ अयं पूर्वश्लोकोपदिष्टो मन्मन्त्रश्चासौ चिन्तामणिश्च । चिन्तामणिसंज्ञको मन्मन्त्र इत्यर्थः । सर्वकामदत्वान्मन्मन्त्र एव चिन्तामणिः । चिन्तामणितुल्यो मन्मन्त्र इत्यर्थः । स पुरश्चरणादिना क्षीणपापेन सुकृतिना येन साधकेन जपादिना हृदये चित्ते कृतः, स साधकः सर्वाङ्गानि व्याप्नुवन्ति सर्वाङ्गीणानि तैः शृङ्गारादिरसैरेवातिस्वादुत्वादमृतैः स्तिमितया आर्द्रया काव्यादिरूपया वाचा वाचस्पतिर्वागीशो भवति । तथा—स साधकः स्वर्गीयमृगीदृशां दिव्यानां मृगाक्षीणां रम्भादीनामपि वशीकाराय मारायते कंदर्पायते। तं दृष्ट्वा उर्वशीप्रभृतयो देवाङ्गनाः कामपरवशा भवन्तीत्यर्थः । किं च—यः पुरुषः कृतपुरश्चरणोऽपि यस्मै फलाय स्पृहयति फलमभिलष्यति, सोऽनेन सकृत्पठितमात्रेण मन्त्रेण हेतुना तत्प्राप्नोत्येव । किं भूयसा कथनेन मन्त्रविशेषेण वा। नात्र संदेहः । तस्मात्त्वयाऽयमेव मन्त्रो हृदये धार्य इति भावः। 'सर्वाङ्गीण' इत्यत्र 'तत्सर्वादेः–' इति खः । वाचस्पतिः 'षष्ठ्याः पतिपुत्र–' इत्यादिना सत्वम्। 'स्वर्गीय' इति नामधेयत्वात् 'वृद्धाच्छः'। मारायते 'कर्तुः क्यङ्' इति क्यङ् । यस्मै 'स्पृहेरीप्सितः' इति संप्रदानत्वम् । भूयसा 'बहोर्लोपो भू च बहोः' ॥

पुष्पैरभ्यर्च्य गन्धादिभिरपि
सुभगैश्चारुहंसेन मां चे-
न्निर्यान्तीं मन्त्रमूर्तिं जपति
मयि मतिं न्यस्य मय्येव भक्तः ।
तत्प्राप्ते वत्सरान्ते शिरसि
करमसौ यस्य कस्यापि धत्ते
सोऽपि श्लोकानकाण्डे रचयति
रुचिरान्कौतुकं दृश्यमस्याः ॥ ९० ॥

पुष्पैरिति ॥ यः साधकश्चारुणा हंसेन निर्यान्तीं गच्छन्तीं यमानाम् । हंसवाहनामित्यर्थः । मन्त्रमूर्तिं मन्त्रमयविग्रहां वर्णरूपेण परिणमदाकारां मन्त्रस्यान्तरशरीरां वा मां देवीं सुभगैर्निमनोहरैः सुकुमारैः सुगन्धिभिश्च पुष्पैः गन्धधूपादिभिरुपचारैरप्यभ्यर्च्य, तथा—मयि मतिं न्यस्य विषयान्तरादाकृष्य नवलेन स्थिरीकृत्य देवतान्तरपरिहारेण मय्येव भक्तः सन् मामेव सेवमानः सन् चेद्यदि जपति, तत्तर्ह्यसौ जापको वत्सरान्ते वत्सरावसाने प्राप्ते जाते सति यस्य कस्यापि स्त्रीबालमूकादेरपि शिरसि करं धत्ते स्थापयति सोऽपि स्त्रीबालादिरप्यकाण्डेऽप्रसङ्गेऽपि रुचिरान्रसभावगुणालंकारयुतानदोषाञ्श्लोकान्रचयति। स्वयं तु सिद्धमन्त्रः, स विविधाञ्श्लोकान्रचयतीति किं वाच्यमित्यपेरर्थः। एतदस्याः कौतुकं दृश्यम् । अनुभवेनायमस्याश्चमत्कारो दृश्य इत्यर्थः । एवं संपूज्य हंसवाहनादिध्यानपूर्वमेकाग्रेण मनसा चेज्जपति, तर्हि वत्सरमात्रेण सिद्धमन्त्रः सन्नेवंविधं सामर्थ्यं लभत इति भावः ॥

गुणानामास्थानीं नृपतिलकनारीतिविदितां
रसस्फीतामन्तस्तव च तव वृत्ते च कवितुः ।
भवित्री वैदर्भीमधिकमधिकण्ठं रचयितु
परीरम्भक्रीडाचरणशरणामन्वहमहम् ॥ ९१ ॥

गुणानामिति ॥ हे नृपतिलक राजश्रेष्ठ नल, अहं वैदर्भीं भैमीम् । अथ च—वैदर्भीसंज्ञां रीतिमल्पपदसमासाल्पसमासां वा रचनाविशेषं क्रमेण तव च नलस्य तव च वृत्ते चरित्रे निधनि चरित्रे विषये कवितुः काव्यकरणोद्युक्तस्य श्रीहर्षस्याधिकण्ठम् कण्ठेऽन्वहं सदा परीरम्भस्यालिङ्गनस्य कुचमर्दनादेश्च विलासस्य यदाचरणं करणं, तदेव शरणं जीवनोपायो यस्यास्तादृग्भूताम् । परीरम्भक्रीडया वा हेतुभूतया त्वच्चरणशरणमालिङ्गनार्थं त्वच्चरणयोः पतन्तीम् । अथच—परीरम्भस्य श्लेषात्मकस्य क्रीडाया वक्रोक्तिविलासस्य या सामस्त्येन यच्चरणं ज्ञानं तदेव शरणं यस्यामेवंविधाम् । अधिकं यथा तथा नितरां रचयितुं हृदि भवित्री भविष्यामि । किंभूताम्—गुणानां सौन्दर्यपातिव्रत्यादीनाम् । अथच—श्लेषप्रसादादीनाम्। आस्थानीं सभारूपामवस्थानभूताम् । तथा—नारी इति स्त्री इति विदितां नारी चेत्, एवं भैम्येव नान्येति प्रसिद्धाम् । अथच—रीतिषु पाञ्चाल्यादिषु विदिता, तथा न इत्यरीतिविदिता तथाविधापि न इति नारीतिविदितां तादृशीम्। पाञ्चाल्यादिषु रीतिषु मध्येऽतिप्रसिद्धामिति यावत् । तथा—तवान्तः हृदये रसेन स्वीयसौभाग्येन नलविषयानुराग

स्वस्मिन्नलानुरागेण वा स्फीतामतिपुष्टाम् । अथच—अन्तः श्लोकमध्ये रसैः शृङ्गारादिभिः परिपुष्टाम् । एवंभूतां भैमीं त्वत्कण्ठालिङ्गनपरां त्वच्चरणशरणां त्वदेकवश्यां प्रत्यहमहं करिष्यामि । त्वच्चरितवर्णयितुश्च कण्ठे एवंभूतां वैदर्भीं रीतिमधिकं च रचयिष्यामि । वैदर्भीमेव रमणीयां रीतिमवलम्ब्य त्वच्चरितवर्णको यथा भवति तथाहं करिष्यामीति भावः । एतदपि वरदानम् । 'नद्' इति संबुद्ध्यन्तं पृथक्कृत्य राजश्रेष्ठ नः पुरुष इति संबोध्य पातिव्रत्यादिरीत्या विदितां पाञ्चाल्यादिरीतिषु च विदितामिति वा । 'श्लेषः प्रसादः समता माधुर्यं सुकुमारता । अर्थव्यक्तिरुदारत्वमोजःकान्तिसमाधयः ॥ इति वैदर्भमार्गस्य प्राणा दश गुणाः स्मृताः ।' इत्यालंकारिकाः । 'आस्यानी क्लीबमास्थानम्' इत्यमरः । 'आतिछन्त्यस्याम्–' अधिकरणे ल्युट् । टित्वाङीप् । 'ना रीति–' इत्यत्र पक्षे 'ढूलोपे–' इति दीर्घः । कवितु', 'कवृ वर्णने' 'कवृङ् स्तुतौ' इत्यस्य वा । अधिकण्ठं सप्तम्यर्थेऽव्ययीभावः ॥

वरान्तरमाह—

भवद्वृत्तस्तोतुर्मदुपहितकण्ठस्य कवितु-
र्मुखात्पुण्यैः श्लोकैस्त्वयि घनमुदेयं जनमुदे ।
ततः पुण्यश्लोकः क्षितिभुवनलोकस्य भविता
भवानाख्यातः सन्कलिकलुषहारी हरिरिव ९२

भवदिति ॥ मदुपहितकण्ठस्य मयाधिष्ठितस्य कण्ठस्य भवतो वृत्तस्य चरित्रस्य स्तोतु' कवितुः कवेः मुखात्सकाशात्त्वयि विषये पुण्यैश्चारुभिरमलैश्च श्लोकैः पद्यैर्यशोभिश्च घनं निबिडं यथा तथा जनानां मुदे हर्षाय उदेयमुदेतव्यम् । ततोऽनन्तरं तस्माद्वा हेतोर्भवान् क्षितिभुवनलोकस्य भूविष्टपजनस्य कलियुगसबन्धिकलुषहारी पातकहरणशीलः सन् हरिः श्रीविष्णुरिव पुण्यश्लोकः पुण्यश्लोक इति ख्यातो भविता भविष्यति । यद्वा—पुण्यश्लोकः सन् क्षितिभुवनलोकस्य कलिकलुषहारी हरिरिव भविता । पुण्यौ चारू निर्मलौ श्लोकौ पद्ययशसी यस्येति विग्रहः । 'पुण्यश्लोको नलो राजा' इति पुण्यश्लोकत्वम् । 'कर्कोटकस्य नागस्य–' इत्यादिना कलिनाशकत्वमुक्तम् । 'पद्ये यशसि च श्लोकः' इत्यमरः । उदेयम्, 'अचो यत्' इति यत् ॥

देवी च ते च जगदुर्जगदुत्तमाङ्ग-
रत्नाय ते कथय कं वितराम कामम् ।
किंचित्त्वया नहि पतिव्रतया दुरापं
भक्त्यास्तु यस्तव वच व्रतलोपमिच्छुः ९३

देवीति ॥ देवी च ते चन्द्रादयो भैमीं जगदुरिति ऊचुः । इति किम्—हे भैमि, यत जगतः [illegible] शिरसः रत्नाय भूषणभूतायै [illegible] ते तुभ्यं कं कामं वितराम दद्याम । अपितु [illegible] । [illegible] पतिव्रतया त्वया किंचिदपि वस्तु दुराप न, किंतु [illegible] त्वया [illegible] [illegible] । [illegible] ॥

इति कर्मणि घञ् । त्वया, खलर्थयोगे षष्ठीनिषेधात्तृतीया । व्रतलोपम्' 'न लोका–' इति षष्ठीनिषेधाद्द्वितीया ॥

वरान्तरमाह—

कूटकायमपहाय नो वपु-
र्बिभ्रतस्त्वमसि वीक्ष्य विस्मिता ।
आप्तुमाकृतिमतो मनीषितां
विद्यया हृदि तवाप्युदीयताम् ॥ ९४ ॥

कूटेति ॥ हे भैमि, त्वं नोऽस्मान्वीक्ष्य यतो विस्मितासि, अतो मनीषितामाकृतिमाकारं स्वेच्छाशरीरं प्राप्तुं तवापि हृदि मनसि विद्यया नानादेहस्वीकारहेतुभूतया मन्त्रादिशक्त्या उदीयतामुत्पद्यताम् । अस्माकं हृदि यथोदितं तथा तवापीत्यपिशब्दार्थः । अपिशब्दान्नलस्यापीति केचित् । किंभूतान् —कूटकायं स्वेच्छामात्रेण धृतं मायानलशरीरमपहाय त्यक्त्वा पुनर्दिव्यं निजं वपुर्बिभ्रतो धारयतः । अन्योपि प्रभुर्यद्वस्तुदर्शनात्सेवकादिः साश्चर्यो भवति तद्वस्तु तस्मै प्रयच्छति । उदीयतामिति भावे लः ॥

इत्थं वितीर्य वरमम्बरमाश्रयत्सु
तेषु क्षणादुदलसद्विपुलः प्रणादः ।
उत्तिष्ठतां परिजनालपनैर्नृपाणां
सर्वासिद्विन्दहतदुन्दुभिनादसान्द्रः ॥ ९५॥

इत्थमिति ॥ इत्थं पूर्वोक्तप्रकारेण नलाय भैम्यै च वरं वितीर्य दत्त्वा देवीसहितेषु तेष्विन्द्रादिष्वम्बरं स्वर्गं प्रति गन्तुमुद्यतेषु प्रारब्धगगनगमनोद्योगेषु सत्सु क्षणात्क्षणमात्रेणोत्तिष्ठतां स्वं स्वं शिबिरं प्रति गन्तुमुत्थितानां नृपाणां परिजनालपनैः सेवकसंभाषणैर्जयजीवादिशब्दैः । राज्ञामेव वाऽश्वाद्यानयनार्थं परिजनान्प्रतिभाषणैः कृत्वा विपुलो दशदिग्व्यापी प्रणादः उदलसत् । उदित इत्यर्थः । कीदृशः—भैमीनलविवाहोत्सवदर्शनात्, आगच्छन्नायकनायक(कावलोकन)हर्षाद्वा, सर्वासु दिक्षु देवैर्हन्यमानानां दुन्दुभीनां नादैः सान्द्रो निबिडीभूतः । देवेषु निर्गतेषु राजानोऽप्युत्थिताः, तेषां तत्सेवकानां च महान्कलकलः संजातः, देवैश्च दिव्यवाद्यान्यावादितानीत्यर्थः । वरम्, जात्यभिप्रायेणैकवचनम् । सा च ते च तेषु, 'पुमान्स्त्रिया' इत्येकशेषः । उत्तिष्ठतामनुपूर्वकर्मत्वात्तङ् न ॥

न दोषं विद्वेषादपि निरवकाशं गुणमये
वरेण प्रागात्रे न समरसमारम्भमद्यम् ।
जगुः पुण्यश्लोकं प्रतिनृपतयः किंतु विदधुः
सनिश्वासैर्नैर्मोहृदयमुदयन्निर्भरदयम् ॥ ९६ ॥

नेति ॥ [illegible] पुण्यश्लोकं [illegible] । [illegible] ॥

तद्योग्यकथिद्विशेषरकरनामगादिकर्माणि नोनु । तत्र—समजनि प्रातःस्त्रे लन्यदिच्याथ्यामन्त्रे मान सुरे वरेण च नितरां दुष्टं । तस्मादस्मासध्यांश्चिकविरोधेनुरिन्द्र । किन्तु—गन्तन्तरर्वदिनां सत्ता निजसामर्थ्यक्रतासरकरनूनं स्वनिश्चयं, कथञ्चोभितनुर्वना मिलानिश्चयितं, दृष्टा भैमीहृदयं उदयन्तो निजत्वर वस्तुना दृशा यत्स्वयंभूतमनिसरूपं चिदुषकुः । अनितिनात्मानन्दम्ना भैमी नितरां सरूपाऽभूदिति भावः । भैम्या इदयभूतं ज्ञानभूतं तत्र स्वनिश्चायैः सहर्षं चक्रुरिति वा ॥

भूभृद्भिर्लम्भिताऽर्घ्या करुणरसनदीमूर्तिभिर्देवतात्वं
तातेनाभ्यर्थ्ययोग्याः सपदि निजसखीर्दापयामास तेभ्यः ।
वैदर्भ्यास्तेऽप्यलाभात्कृतगमनमनःप्राणवाञ्छां विजह्रुः
सख्यः संशिक्ष्य विद्याः सततकृतवयस्यानुकाराभिरामाः ॥ ९७ ॥

भूभृद्भिरिति ॥ भूभृद्भी राजभिः शोकसंतापविनाशस्य करुणास्यस्य रसस्य । अथ च—जलस्य । नदी तस्या मूर्तिभिस्ता देवताया भावं लम्भिता प्रापिता जलदेवतात्वात्तेन स्थापिता तातेनाभ्यर्थसः करुणरसार्द्रीकृतचित्ता सती अर्घ्या भैमी सपदि तत्कालप्राप्तेः एते नितरां दु खिताः । तस्मादेतत्सुन्दर्योन्मर्दिताङ्गेभ्यो देहीत्यञ्जलियोजनेन । अर्थाज्जातमेव । तस्यर्थं संप्रार्थ्य निजसखीः स्वसहचरीर्योग्या रूपकुलशीलादिना तेषां नार्याणे मनुचितास्तेन पित्रा तेभ्यो राजभ्यो दापयामास । तेभ्य. सखीदाने भीमं प्रावर्तयदित्यर्थः । ते राजानोऽपि वैदर्भ्या अलाभात्कृतं गमने देहत्यागविषये मनो यैस्तेषां प्राणानां वाञ्छाभिलाषः सखीभिर्विजह्रुः । भैमीसखीलाभाद्धारब्धगमनात्प्राणान्पुनः स्वयन्तर्यच्छिलयर्थः । यत.—किंभूताभिः—भैम्या सकाशादिन्द्रादिदेवेभ्यो वरप्राप्तां याहच्छिकशरीरनिर्माणादिरूपां विद्यां संशिक्ष्य सम्यगभ्यस्य सततं सदैव कृतो वयस्याया भैम्या अनुकारो याभि । तुल्यशरीरकलाकौशलाभिरित्यर्थः । ततश्च भैमीप्रतिबुद्ध्यैव स्वप्राणान्रक्षितवन्त इति भाव । लम्भिद्रिरसमो । सख्याः, 'आत्मोपयोगे' इत्यपादानत्वम् ॥

अहह सह मघोना श्रीप्रतिष्ठासमाने
निलयमभि नलेऽथ स्वं प्रतिष्ठासमाने ।
अपतदमरभर्तुर्मूर्तिबद्धेव कीर्ति-
र्गलदलिमधुबाष्पा पुष्पवृष्टिर्नभस्तः ॥ ९८ ॥

अहहेति ॥ अथ राजन्य. सखीदानानन्तरं मघोना इन्द्रेण सह श्रीः संपत्प्रतिष्ठा माहात्म्यं ताभ्यां समाने स्वं निजं निलयं स्थानमभिलक्षीकृत्य प्रतिष्ठासमाने जिगमिषति नले नभस्तो गगनात्पारिजातादिदिव्यवृक्षाणां पुष्पवृष्टिरपतत् । अहहेति हर्षे । भैम्या नले वृते हृष्टैर्देवैर्नलस्योपरि पुष्पवृष्टिः कृतेत्यर्थः । उत्प्रेक्षते—बद्धा धृता मूर्तिर्यया सा मूर्तिबद्धा । यद्वा—मूर्त्या बद्धा युता साकारा । गलन्तः पतन्तोऽलयो भ्रमरा यत्र एवंविधं मधु एव बाष्पा (यस्याः)अथ.पतनजनितदुःखसुखसनिश्वासजलाश्रुबिन्दवो यस्या एवंभूता । अमरभर्तुरिन्द्रस्य कीर्तिरिव । पुष्पाणां शुभ्रत्वात्कीर्ति- । भैम्या चावृतत्वादिन्द्रस्य कीर्तिर्गलितेति युक्तम् । स्वर्गा-

[illegible] । नैता [illegible] मरुतो [illegible] । [illegible] इति, 'नमस्व—' इति नलो [illegible]

नासानमैषीन्नमंशनमुं स्वजाद्रि-
शृङ्गच्छिदा तदनमा नदाभ्यणालि ।
उत्का स पश्यति निवृत्य निवृत्य यान्ती
वाग्देवनापि निजनिजनयान भैमीम् ॥ ९९ ॥

स्वर्गेति ॥ [illegible] मार्गगमनसमये [illegible] वागादि [illegible] । तत—[illegible] । [illegible] जानामिति [illegible] । [illegible] वाग्देवतापि भैमीं निवृत्य निवृत्य पुनः पुन. [illegible] तथा तथा पश्यति स्म । किंभूताम्—[illegible] चातुर्यादिविज्ञमाना [illegible] । किंभूता—[illegible] स्मरहास्यसमानुभूतगुणगणेनरतया सोत्कण्ठा । [illegible] दर्शनार्थं. । अन्योन्यस्य गच्छन्तीव विलासपूर्वकं [illegible] पश्यति । पुरुषाणां पुरुषेषु, स्त्रीणां च स्त्रीषु [illegible] ग्नित्यागे तेषाम्, भैमीपरित्यागे च देव्याः सोत्कण्ठा [illegible] मारत्यन्तं विलासपूर्वं यान्ती इति वा । [illegible] इति, [illegible] दिन्योऽप्रे' ॥

सानन्दं तनुजाविवाहनमहे भीमः स भूमीपति-
र्वैदर्भीनिषधेश्वरौ नृपजनानिष्टोक्तिनिष्ठे [illegible] ।
स्वानि स्वानि धराधिपाश्च शिबिराण्युद्दिश्य याताः [illegible]
देको द्वौ बहवश्चकारसृजतः स्मातेनिरे मङ्गलम् [illegible]

सानन्दमिति ॥ स भीम एको भूमीपती राजा [illegible] भैम्या विवाहनं पाणिग्रहणं तल्लक्षणे महे महोत्सवे [illegible] टिकतूर्यवादनादिकं मङ्गलं सानन्दं सहर्षं यथा [illegible] दर्भीनिषधेश्वरौ च द्वौ क्षणमात्रं तत्र स्थितावित्यर्थः [illegible] राजसंघाः । नृपाणां वा ये जनाः सेवकास्तेषामनिष्टोक्ति [illegible] ष्ठोराणि यानि मृषादोषारोपणवचनानि तान्यां [illegible] मार्जनायाशुभवचनानाकर्णनाय नृत्यगीतवाद्यबहुलं [illegible] दिदर्शनश्रवणादिरूपं मङ्गलं सृजतः स्म चक्राते । [illegible] कर्णनीयम्' इति वैदर्भीनिषधेश्वरौ गीतवाद्याद्याकर्णनेन [illegible] मङ्गलपरिहारं चक्रतु । बहवः सर्वे धराधिपाश्च [illegible] स्वानि स्वानि शिबिराणि सेनानिवेशानुद्दिश्य लक्षीकृत्य [illegible] गच्छन्तः सन्तः प्राप्तभैमीसदृशदयिताः [illegible] मङ्गलमातेनिरे चक्रुः । वाद्यानि वादयामासुरित्यर्थः । [illegible] क्रमात् । पूर्वं भीमश्चकार, अनन्तरं भैमीनलौ चक्राते, [illegible] राजानश्चक्रुरिति क्रम. । किंच—एक', द्वौ, बहवः, इति [illegible] तथा—चकार, सृजतः स्म, आतेनिरे इति च क्रमः । [illegible] सर्वत्र वा संबन्धनीयम् । अष्टजानातृलानर्किनिस्त हर्ष. [illegible]

लाभाद्भैमीनलयोः सुन्दरभैमीसखीलाभाद्वाद्वामिति ज्ञेयम् । विवाहन, ण्यन्तात्नपुंसके भावे 'ल्युट् च' इति ल्युट् ॥

ीहर्षं कविराजराजिमुकुटालंकारहीरः सुतं
ोहीरः सुषुवे जितेन्द्रियचयं मामल्लदेवी च यम् ।
ातस्तस्य चतुर्दशः शरदिजज्योत्स्नाच्छसूक्तेर्महा-
ाव्ये चारुणि नैषधीयचरिते सर्गो निसर्गोज्ज्वलः १४

श्रीहर्षमिति ॥ शरदिजा शरत्कालीना ज्योत्स्ना चन्द्रिका द्वदच्छा निर्मला निर्दोषा प्रसन्ना आह्लादजनिका च शोभना क्तिर्यस्य तस्य श्रीहर्षस्य कवेः कृतौ महाकाव्ये चतुर्दशानां ण सर्गः समाप्तः । चतुर्दशानां पूरणः इत्यर्थे 'तस्य पूरणे डट्' ति डट् । 'शरदिजा' इति 'सप्तम्यां जनेर्डः' इति डप्रत्यये 'प्रा-द्शरत्कालदिवां जे' इति सप्तम्या अलुक् ॥

इति श्रीवेदरकोपनामकश्रीमन्नरसिंहपण्डितात्मज-
नारायणकृते नैषधीयप्रकाशे चतुर्दशः सर्गः ॥

पञ्चदशः सर्गः ।

अथोपकार्यां निषधावनीपति-
निंजामयासीद्वरणस्रजाञ्चितः ।
वसूनि वर्षन्सुबहूनि वन्दिनां
विशिष्य भैमीगुणकीर्तनाकृताम् ॥ १ ॥

अथेति ॥ अथ भैम्या स्वयंवरे वरणस्रजा मधूकमालयाञ्चितः ञ्चितः स निषधावनीपतिः नलोऽपि (एवं देवान्प्रसाद्य भैम्या ले वृते ताभ्यां वरान्दत्त्वा देवेषु प्रारब्धस्वर्गगमनेषु सत्सु, अन-तरं) भीमेन स्वनिवासार्थं रचितां निजां स्वीयां नलेनैव वा ारितां पटमयद्रव्यादिरूपां उपकार्यामयासीत् ययौ । किं कुर्वन् अन्येषां वन्दिनां सुबहूनि वसूनि वर्षन् । भैमीगुणानां कीर्तनम् ा तात्पर्येण कुर्वन्तीति कृतः तेषां तु वन्दिनां, विशिष्य विशेषं त्वा वर्षन्नन्यापेक्षया तेभ्योऽधिकं प्रयच्छन् । वन्दिनां, संबन्ध-ामान्ये षष्ठी ॥

धनदानस्य सुबहुत्वमेव विवृणोति—

तथा पथि त्यागमयं वितीर्णवा-
न्यथातिभाराधिगमेन मागधैः ।
तृणीकृतं रत्ननिकायमुच्चकै-
श्चिकाय लोकश्चिरमुञ्छमुत्सुकः ॥ २ ॥

तथेति ॥ अयं नलः पथि त्यागं कीर्त्यर्थं साधारण्येन दीयमानं वनं तथा तेन प्रकारेण वितीर्णवान् यथा येन प्रकारेण मागधैर्व-न्दिजातिविशेषैरतिभाराधिगमेनातिशयगुरुत्वप्राप्त्या बहुतरलब्ध-धनस्य वोढुमशक्तैः परिपूर्णत्वाच्च निरपेक्षत्वात्तृणीकृतं तृणवत्त्यक्तं रत्ननिकायं रत्नसमूहमुच्चकैः नितरामुत्सुकोऽहमहमिकया ग्रहीतुं प्रवृत्तो लोकः उञ्छं भूपतितमणुकणगणं चिरं बहुकालं चिकाय उच्चित्य आददे । रत्ननिकायमेव उञ्छमिति रूपकम् । उच्चकैर्बहु-मूल्यं रत्ननिकायमिति वा । अनेनास्य दानशूरत्वमुक्तम् । उञ्छो धान्यस्य कणश आदानम् । रत्नादाने त्वौपचारिकः प्रयोगः । त्यज्यते त्यागः । येन (?) कर्मणि घञ् । 'वितेनिवान्' इति पाठे त्यागमिति भावे घञ् । दानं चकारेत्यर्थः । निकायमिति, 'निवासचिति–' इति घञ्, आदेश्च कः । चिकायेति, 'विभाषा चेः' इति कुत्वम् ॥

त्रपास्य न स्यात्सदसि स्त्रियान्वया-
त्कुतोऽतिरूपः सुखभाजनं जनः ।
अमूदृशी तत्कविबन्दिवर्णनै-
रवाकृता राजकरञ्जिलोकवाक् ॥ ३ ॥

त्रपेति ॥ असाविव दृश्यत इति अमूदृशी एतत्सदृशी अन्यापि भैम्यवृतानि राजकानि नृपसङ्घातानि रञ्जयतीत्येवंशीलास्तदनुजी-विनो लोकास्तेषां मृषावाक् दोषारोपणरूपा तस्य नलस्य तयोर्वा भैमीनलयोः कवयः प्रबन्धकर्तारः, बन्दिनश्च प्राकृतादिभाषावर्णन-चतुराः, तेषां वर्णनैः कर्तृभिरवाकृता तिरस्कृता । तेषां प्रचुरतार-स्वरवर्णनतिरोहितत्वात्सा वाक् ताभ्यां नाकर्णितैवेत्यर्थः । वाक् अवाक् कृता अशब्दरूपा कृता ध्वनिमात्रं श्रुतम्, नत्वर्थव्यञ्जकः शब्दः श्रुत इति वा । असौ का—सदसि नानादेशमिलितजनस-माजे तत्समक्षं स्त्रिया अन्वयात्संबन्धादस्य नलस्य लज्जा न स्यात् । अपितु लज्जया भवितुं युक्तम् । नच तया जातम् इति निर्लज्जो-यमित्येका वाक् । तथा—अतिरूपः सुन्दरो जनः श्रीरामचन्द्र-जानकीवत्कुतः सुखभाजनं सुखस्थानम् । अपितु—रूपवाञ्जनो दुःख्येवेति दृष्टत्वात्सुरूपयोरनयोरपि दुःखं भवितैवेत्यन्या । वाक् अवाक् कृतेति विरोधाभासः । सदसि स्त्रिया अन्वयाद्धेतोर्लज्जास्य न स्यादेवेत्ययं निर्लज्जः । अतिसुरूपश्च भवादृशो जनो भैमीप्राप्ति-जनितसुखभाजनं कुतः, अपि तु न । रूपवान्हि रम्यां प्रियां न लभते अतो रूपवन्तो भवन्तोऽपि रम्यां प्रियां नालभन्त इति स्वं स्वं प्रभुं प्रति सेवकवचनमिति वा । अतिरूपो भैमील-क्षणो जनः कुतः सुखभाजनम् । अपितु न । एवंभूतानां राज्ञाम-प्राप्तेरिति वा । अमूदृशी, अदस्शब्दे उपपदे 'त्यदादिषु दृशः–' इति कञि 'दृग्दृशवतुषु' 'आ सर्वनाम्नः' इत्यात्वे 'अदसोऽसेर्दादु दो मः' इत्यूत्वे मत्वे च 'टिड्ढाणञ्' इति ङीप् । अवाक् कृता इति पदद्वयम् ॥

राजकीयनिन्दायां कृतायामपि तयोर्निर्दोषत्वमाह—

अदोषतामेव सतां विवृण्वते
द्विषां मृषादोषकणाधिरोपणाः ।
न जातु सत्ये सति दूषणे भवे-
दलीकमाधातुमवद्यमुद्यमः ॥ ४ ॥

---

१ 'पुलकर्णाकृताम्' इति क्वचित् पाठः' इति सुखावबोधा। २ 'अथ रत्नुवराम् एवं देवान्' इत्यारभ्य 'अनन्तरम्' इत्यन्तः पाठः प्रक्षिप्तः । अर्थभूतत्वात् । ३ 'उञ्छम्' इति पाठे 'उञ्छो धान्येनोति उञ्छः' इति सुखावबोधा ।

१ 'अमादृशी' इति जीवातुसम्मतः पाठः ।

अदोषतामिति ॥ द्विषां मृषा अविद्यमानस्य दोषकणस्य दोषलेशस्य अधिरोपणा आरोपः सतामदोषत्वमेव विवृणुते प्राकट्येन कथयन्ति । कथम्—यतः सत्येन दूषणे सति विद्यमाने अलीकमसत्यमवद्यं आधातुमारोपयितुं खलानां जातु कदाचिदपि उद्यमः प्रयत्नारम्भो न भवेत् । सति दोषे विद्यमानत्वादेव नारोपः। अयं तावदारोप्यते, ततश्चासति दोषे तदारोपणं निर्दोषतामेव व्यनक्तीत्युभयथापि परदोषोद्घाटनमनुचितमित्यर्थः । सर्वथा तौ निर्दोषावेव इति भावः । सत्ये दूषणे सति खलानामलीकं दोषमाधातुमुद्यमः कदाचिन्न भवेत् । अपितु सत्यदोषाभावे अलीकमपि दोषं वदन्ति । ततश्च निर्दोषत्वमेवागतमित्यर्थ इति वा । अथ च—सत्ये परब्रह्मस्वरूपे श्रीरघुनाथे विषये असत्यसाधौ दूषणाख्ये राक्षसे अवद्यमलीकं दुष्टमप्रियं कर्तुमुद्यमः किं कदाचिन्न भवेत् । अपितु—श्रीरामचन्द्रे विषयेऽपि दूषणाख्येन राक्षसेनाप्रियं कर्तुमुद्यमः कृत एव । तथापि यथा स निर्दोषः, तथा तन्निन्दायां कृतायामपि निर्दोषावेव तावित्यर्थः । यद्वा—वह्नौ सीतायाः पातिव्रत्यपरीक्षणादपरीक्ष्य-परिग्रहादिदोषेऽसत्यपि परब्रह्मस्वरूपे श्रीरघुनाथे कदाचित्तमेकं दोषमाधातुं प्रयत्नः किं न स्यात् । अपि तु लोकः प्रयतत एव । तथापि यथा तत्त्वतः स निर्दोष एव तथा तावपीति भावः । वैरिभिः सत्यमप्युक्तमलीकं भवति मृषोक्तं तु किमुतेति सूचितम् । द्विषां कर्तरि षष्ठी ॥

विदर्भराजोऽपि समं तनूजया
प्रविश्य हृष्यन्नवरोधमात्मनः ।
शशंस देवीमनुजातसंशयां
प्रतीच्छ जामातरमुत्सुके नलम् ॥ ५ ॥

विदर्भेति ॥ विदर्भराजोऽपि उत्तमजामातृप्राप्त्या हृष्यन्सन् तनूजया समं सह आत्मनोऽवरोधमन्तःपुरं प्रविश्य भैमी नलं वरिष्यति, अन्यं वेति अनुजातः पुनः पुनर्जातः संशयो यस्यास्तां देवीं भैमीमातरं शशंस इत्यवोचत् । इति किम्—हे उत्सुके, जामातरि नले उत्कण्ठिते, त्वं नलं जामातरं भैमीपतिं प्रतीच्छ जानीहि ॥

[illegible] सूचितस्य नलस्य गुणगणं वर्णयन्ति—

तनुत्विषा यस्य तृणं स मन्मथः
कुलश्रिया यः पवितास्मदन्वयम् ।
जगत्त्रयीनायकमेलके वरं
मुदाँ परं वेद विवेक्तुमीदृशम् ॥ ६ ॥

[illegible] ॥ [illegible] ॥

नान्योऽस्मदादिः । न विद्यते परः श्रेष्ठो यस्मादिति वा । पविता लुट् ॥

सृजन्तु पाणिग्रहमङ्गलोचिता
मृगीदृशः स्त्रीसमयस्पृशः क्रियाः ।
श्रुतिस्मृतीनां तु वयं विदध्महे
विधीनिति स्माह च निर्ययौ च सः ॥ ७ ॥

सृजन्त्विति ॥ स भीम इत्याह स्म च, निर्ययौ चान्तःपुरगाच्च । चकारौ विवाहत्वरां द्योतयतः । इति किम्—हे [illegible] दृशो हरिणेक्षणाः सुवासिन्यः, भवत्यः पाणिग्रहे विवाह मङ्गल उचिताः । तथा—स्त्रीणां समय आचारः तं स्पृशन्ति योषिदाचारप्राप्ता दुर्गादिकुलदेवतापूजानिलयवारम्भादिकाः [illegible] जन्तु कुर्वन्तु । वयं तु पुनः श्रुतिस्मृतीनां विधीन् [illegible] जुहोत्यादीन्, मधुपर्कादिकांश्च, वैदिकान्, स्मार्तांश्च [illegible] न्विदध्महे कुर्मह इति । एवमादिश्य तदानीमेव निर्गत इति । पाणिग्रहमङ्गलोचितयोषिदाचारज्ञा वृद्धाः, सुवासिन्यो [illegible] समयस्पृशः 'स्पृशोऽनुदके—' इति क्विन् । वयं, 'अस्मदो [illegible]' इति बहुवचनम् ॥

निरीय भूपेन निरीक्षिताननः
शशंस मौहूर्तिकसंसदंशकम् ।
गुणैररीणैरुदयास्तनिस्तुषं
तदा स दातुं तनयां प्रचक्रमे ॥ ८ ॥

निरीयेति ॥ भूपेन भीमेन निरीय अन्तःपुरान्निर्गत्य [illegible] ताननः मौहूर्तिकानां ज्यौतिषिकाणां संसत्सभा [illegible] लग्नं शशंस । स च भीमस्तदा तस्मिन्नंशके तनयां दातुं प्रचक्रमे मुहूर्तविलम्बासहत्वेन प्राञ्जलिकान् [illegible] तान् विधीनचीकरदित्यर्थः । किंभूतमंशकम्—[illegible] जामित्रगुणैरुपलक्षितम् । तथा—शुक्रगुर्वादिग्रहयोरुदयास्त[illegible] निस्तुषं रहितम् । ग्रहाणां गुणदोषादिकं ज्योतिःशास्त्रे गन्तव्यम् । निरीय, 'इण् गतौ' । मौहूर्तिकाः, मुहूर्तं [illegible] इत्यर्थे 'क्रतूक्थादि—' इत्युक्थादित्वाट्ठक् । अंशकमेव स्वार्थे कन् । अरीणैः, ल्वादित्वात् 'ओदितश्च' इति निष्ठा [illegible] निर्गतं तुषात् । तुषो दोषलेशः ॥

अथावदद्दूतमुखः स नैषधं
कुलं च बाला च ममानुकम्पताम् ।
स पल्लवन्वद्य मनोरथाङ्कुर-
श्रियेण नस्त्वच्चरणोदकैरिति ॥ ९ ॥

अथेति ॥ [illegible] ॥

-वतु पल्लव इवाचरतु । पल्लवितो भवत्वित्यर्थः । पल्लवसहितो भवत्वेकं वा पदम् । कंचन संदेशहरं प्रेष्य तं सविनयमाकारयति स्मेति भावः । अन्यत्रापि चिरसंचितोऽङ्कुरो जलैः पल्लवितो भवति । स पल्लववत् आचारे क्विप् ॥

तथोत्थितं भीमवचःप्रतिध्वनिं
निपीय दूतस्य स वक्त्रगह्वरात् ।
व्रजामि वन्दे चरणौ गुरोरिति
ब्रुवन्प्रदाय प्रजिघाय तं बहु ॥ १० ॥

तथेति ॥ स नलो दूतस्य वक्त्रमेव गह्वरात्कंदरात्तथा पूर्वोक्तप्रकारेण यथा भीमेनोक्तं तथैवोदितं भीमवचनं प्रतिध्वनिं प्रतिशब्दं निपीय सादरमाकर्ण्येति ब्रुवंस्तस्मै दूताय बहु प्रचुरं वस्त्रालंकारादि प्रदाय तं प्रजिघाय प्राहिणोत् । इति किम्—हे दूत अहं व्रजामि इदानीमेव गच्छामि गत्वा च गुरोः श्वशुरस्य चरणौ वन्दे नमस्करोमीति । प्रतिशब्दस्वरूपेण राजादेशानुवादस्य न्यूनाधिकशङ्का परिहृता । व्रजामि वन्दे च. 'वर्तमानसामीप्ये-' इति भविष्यति लट् ॥

निपीतदूतालपितस्ततो नलं
विदर्भभर्तागमयांबभूव सः ।
निशावसाने श्रुतताम्रचूडवा-
ग्यथा रथाङ्गस्तपनं धृतादरः ॥ ११ ॥

निपीतेति ॥ ततो दूतप्रत्यागमनानन्तरं निपीतं सादरं श्रुतं दूतालपितं दूतवचनं येन स विदर्भभर्ता भीमो धृतादरः सादरः सन् नलमागमयांबभूव प्रतीक्षितवान् । पुनरपि दूतेनानाययति स्मेति वा । यथा निशावसाने प्राप्ते मुहूर्ते श्रुता प्राभातिकी ताम्रचूडस्य कुक्कुटस्य वाक् येन स रथाङ्गश्चक्रवाको धृतादरः सन् तपनं सूर्यं प्रतीक्षते कदा वा उदेष्यतीति । 'कृकवाकुस्ताम्रचूड' इत्यमरः ॥

क्वचित्तदालेपनदानपण्डिता
कलस्वहंकारमगात्पुरस्कृता ।
अलम्भि कुङ्कुमनसंनिवेशना-
दरूपनिर्माणविदग्धयादरः ॥ १२ ॥

क्वचिदिति ॥ [illegible]

वह्नितापभयाभावः प्राप्त इति वा । जातावेकवचनम् । काश्चिच्चित्रादिकर्म काश्चिच्चापूपादिनिर्माणं चक्रुरिति भावः ॥

मुखानि मुक्तामणितोरणोद्गतै-
र्मरीचिभिः पान्थविलासमाश्रितैः ।
पुरस्य तस्याखिलवेश्मनामपि
प्रमोदहासच्छुरितानि रेजिरे ॥ १३ ॥

मुखानीति ॥ तस्य पुरस्य, तथा तत्संबन्धिनामखिलवेश्मनामपि मुखानि द्वारोपान्तरूपाण्याननानि मुक्तायुक्तानां मणीनां रत्नानाम्, मुक्तानां च मणीनां च वा, तोरणान्तेभ्य उद्गतैर्निर्गतैरत एव पान्थविलासमुत्थाय दूरं प्रसर्पणशीलानां पान्थानां विलासमाश्रितैर्मरीचिभिः किरणैः कृत्वा वरागमनसमये प्रमोदहासेन हर्षजहासेन छुरितानि मिश्रितानीव रेजिरे । सर्वाण्यपि पुरद्वाराणि गृहद्वाराणि च मुक्तामणितोरणैरलंकृतानि । सर्वं च पुरं सानन्दमभूदिति भावः । हास्यं मुखे भवति । तस्य पुरस्य संबन्धिना वेश्मनामिति व्याख्याने न केवलं पुरलोकानां मुखानि प्रमोदहासच्छुरितानि, किंतु गृहाणामपीत्यपेरर्थः । 'तोरणान्तरा-' इति पाठे तोरणात्पान्थविलासमाश्रितैस्तथा दूरं प्रसर्पणशीलैरिति व्याख्येयम् ॥

पथामनीयन्त तथाधिवासना-
न्मधुव्रतानामपि दत्तविभ्रमाः ।
वितानतामातपनिर्भयात्तदा
पटच्छिदाकालिकपुष्पजाः स्रजः ॥ १४ ॥

पथामिति ॥ पटच्छिदाभिर्वस्त्रच्छेदैर्निर्मितान्याकालिकान्यसमयजानि यस्मिन्काले यानि न भवन्ति तादृशानि पुष्पाणि तेभ्यो जातास्तन्निर्मिता स्रजो मालास्तदा वरागमनसमये पथां पुरमार्गाणां वितानतामुल्लोचतामनीयन्त प्रापिताः । किंभूताः ।—तथा मालत्यादिपुष्पाणां यथा, तथाऽधिवासना सुगन्धिद्रव्यपरिमलवासनया मधुव्रतानामपि दत्तो विभ्रमो भ्रान्तिर्याभिः । [illegible] ॥

विभूषणैः कञ्चुकिता बभुः प्रजा
विचित्रचित्रैः खचितान्तरा गृहाः ।
बभूव तस्मिन्मणिकुट्टिमैः पुरे
वपुः स्वमुद्वर्णपवित्रितोरमन् ॥ १५ ॥

विभूषणैरिति ॥ [illegible]

उपमा यस्य तद्रूपान्तरं प्रापितमिव बभूव । पातालस्य रम्यतरत्वात्पातालमुपरिजातमित्येत्यर्थ इत्युत्प्रेक्षा । परिवर्तिता विनिमयिता उपमा उपमानं स्वर्गादि येन । उपमानत्वेन प्रसिद्धस्य स्वर्गस्योपमेयत्वं कृतम् । स्वयं च तस्योपमानं जातमित्यर्थ इति वा । 'स्वरुर्व्याः' इति पाठे स्वर्गात्सकाशात्परिवर्तितोपममिव बभूवेत्यर्थः । मणिकुट्टिमैरुपलक्षिते पुरे वा । सर्वमपि तदा सालंकारं जातमिति भावः । कञ्चुकम्सारकादिः ॥

तदा निसस्वानतमां घनं घनं
ननाद तस्मिन्नितरां ततं ततम् ।
अवापुरुच्चैः सुषिराणि राणिता-
ममानमानद्धमियत्तयाध्वनीत् ॥ १६ ॥

तदेति ॥ तदा नलागमनसमये तस्मिन्पुरे घनं कांस्यतालादिवाद्यं घनं निबिडं यथा तथा निसस्वान शब्दं चकार । तथा—ततं वीणादिवाद्यं ततं विस्तृतं यथा तथा नितरां ननाद शब्दं चकार । तथा—सुषिराणि सच्छिद्राणि वंशादिवाद्यानि उच्चैर्नितरां राणितां शब्द(कृ)त्वं अवापुः । तथा—आनद्धं मुरजादिवाद्यमियत्तया इदंपरिमाणत्वेनामानमपरिच्छेद्यं यथा तथाऽध्वनीत् । घनं दृढावयवं बहुसंख्यं वेति घनविशेषणं वा । तथा—ततं स्वरूपेण विस्तृतं बहुसंख्याकं वेति ततविशेषणं वा । तथा—इयत्तया अमानं बहुसंख्यमित्यानद्धविशेषणं वा । चतुर्विधमपि वाद्यं तत्र वादितमित्यर्थः । 'ततं वीणादिकं वाद्यमानद्धं मुरजादिकम् । वंशादिकं तु सुषिरं कांस्यतालादिकं घनम्' इत्यमरः । राणिताम्—अवश्यं रणन्तीति 'आवश्यकाधमर्ण्ययोर्णिनिः' इति णिनौ राणीनि तेषां भावस्तत्ता ताम् । अध्वनीत्, 'अतो हलादेः—' इति वृद्धिविकल्पः ॥

विपञ्चिराच्छादि न वेणुभिर्न ते
प्रणीतगीतैर्न च तेऽपि झर्झरैः ।
न ते हुडुक्केन न सोऽपि ढक्कया
न मर्दलैः सापि न तेऽपि ढक्कया ॥ १७ ॥

विपञ्चिरिति ॥ वेणुभिर्वंशध्वनिभिर्विपञ्चिर्वीणाध्वनिर्न आच्छादि । ते च वेणुध्वनयः प्रणीतं प्रारब्धं गीतं यैस्तैः द्रुतमध्यादिमूर्च्छनापूर्वमुच्चैर्गायद्भिर्गायकैर्गायकगीतैर्न आच्छादिषतेति सर्वत्र विपरिणामेन व्याख्येयम् । झर्झरैर्झर्झराख्यैः कांस्यमयैर्वाद्यविशेषध्वनिभिः कृत्वा तेऽपि गायकध्वनयोऽपि न च नैवाच्छादिषत । हुडुक्केन लघीयसा कांस्यमयवाद्यविशेषेण ते झर्झरध्वनयो नाच्छादिताः । ढक्कया वादित्रविशेषेण सोऽपि हुडुक्कध्वनिर्नाच्छादि । मर्दलैर्मृदङ्गध्वनिभिः सा ढक्कापि नाच्छादि । ढक्कया तेऽपि मर्दला अपि नाच्छादिताः । अनपेक्षितगौरवलाघवं वाद्यमात्रं तत्र मिलितम् । मतश्रुतिताडमाना अपि विपञ्च्यादिध्वनयो वादकौशलादभिव्यक्तभेदेनोपलब्धा इति भावः । विपञ्च्यते स्वरोऽन्या विपञ्चि, वीणादिकम् इन्प्रत्ययः ॥

विचित्रवादित्रनिनादमूर्छितः
सुदूरचारी जनतामुखारवः ।
ममौ न कर्णेषु दिगन्तदन्तिनां
पयोधिपूरप्रतिनादमेदुरः ॥ १८ ॥

विचित्रेति ॥ विचित्राणि नानाविधानि वादित्राणि तेषां [illegible] नादैर्मूर्छितो वर्धितः । तथा—सुतरां दूरचारी दूरसंचारी [illegible] जनता जनसमूहस्तस्य मुखारवो मुखशब्दः पयोधिपूरे [illegible] प्रतिनादेन प्रतिशब्देन । पयोधिपूरस्य तटे प्रतिशब्देन [illegible] मेदुरः परिपुष्टः सन् दिगन्तदन्तिनां दिक्प्रान्तवर्तिदिग्गजानां कर्णेषु न ममौ । तत्कर्णानपि परिपूर्य बहिर्गत इत्यर्थः । [illegible] जातीयमिश्रणादेकीभूतो जनशब्दो दिगन्तपर्यन्तं प्रसृत इति भावः । 'स दूर—' इति पाठे सः । अतिमहानित्यर्थः ॥

उदस्य कुम्भीरथ शातकुम्भजा-
श्चतुष्कचारुत्विषि वेदिकोदरे ।
यथाकुलाचारमथावनीन्द्रजां
पुरन्ध्रिवर्गः स्नपयांबभूव ताम् ॥ १९ ॥

उदस्येति ॥ अथ सर्ववाद्यवादनानन्तरं पुरन्ध्रिवर्गः [illegible] कुलवृद्धसुवासिनीसमूहश्चतुष्कसंज्ञेन नानावर्णक[illegible] कसर्वतोभद्रादिमण्डनेन चार्वी रमणीया त्विट् कान्तिर्यस्य [illegible] कूर्मपृष्ठचतुरस्रहस्तमात्रोच्छ्रितत्वादिसुकल्पिते वेदिकाया [illegible] मध्ये शातकुम्भजाः सुवर्णघटिताः कुम्भीरुदस्य उत्क्षिप्य [illegible] कुलाचारं स्त्रीणां भैम्याश्च कुलाचारानतिक्रमेणाथ मङ्गल[illegible] गीतपूर्वं यथा तथा तामवनीन्द्रजां भैमीं स्नपयांबभूव । [illegible] [illegible]ानन्तरारम्भप्रश्नकार्त्स्न्येष्वथो अथ' इति वचनात् एकोऽथशब्द आनन्तर्ये, द्वितीयस्तु मङ्गले इति ज्ञेयम् । 'यथाविधानं [illegible] नन्दनीम्' इति च पाठः । स्नपयांबभूव, मित्त्वादुपधाह्रस्वः ॥

विजित्य दास्यादिव वारिहारिता-
मवापितास्तत्कुचयोर्द्वयेन ताः ।
शिखामवापुः सहकारशाखिन-
स्त्रपाभरम्लानिमिवाननैर्मुखैः ॥ २० ॥

विजित्येति ॥ ताः कुम्भ्यस्तस्या भैम्याः कुचयोर्द्वयेन [illegible] (व) त्वक्काठिन्यादिगुणातिशयेन विजित्य दास्यादिव [illegible] जलवाहित्वमवापिताः प्रापिताः । प्रापिता इव वा [illegible] [illegible] तैर्मुखैः सहकारशाखिन आम्रवृक्षस्य । शिखां [illegible] म्लानिं वैवर्ण्यकालिमानमिवावापुर्वहन्ति स्म । पराजितानि [illegible] रेण नम्रमुख्यो वारिहारितां प्रापिताः सन् म्लानिं घ्नन्ति । [illegible] मुखे माङ्गलिकाम्रपल्लवा निक्षिप्यन्त इत्याचारः । अवापुः । [illegible] प्रापणे' लुङि ॥

असौ मुहुर्जातजलाभिषेचना
क्रमाद्दुकूलेन सितांशुनोज्ज्वला ।

[illegible] 'वान्वास्य' [illegible] । 'ज्ञानिना' [illegible] [illegible] । नवीन [illegible] ।' [illegible] ।

द्वयस्य वर्षाशरदां तदातनीं
सनाभितां साधु बबन्ध संध्यया ॥ २१ ॥

असाविति ॥ मुहुर्जातं जलाभिषेचनं यस्या असौ भैमी क्र-मात्सिततांशुना सिततन्तुना दुकूलेन क्षौमाम्बरेणोज्ज्वलिता भूषिता सती वर्षाश्च शरदश्च तासां द्वयस्य संध्यया संधिना तदातनीं तदा-भवां तात्कालिकीं सनाभितां तुल्यतां साधु सम्यक् बबन्ध दधौ । वर्षाश्च कृतजलाभिषेका, शरच्च सी(सि)तांशुना चन्द्रेणोज्ज्वला द्वयोः संधिरुभयगुणोपेतः । वस्त्रपरिधानात्पूर्वं प्रावृट्सदृशी, अन-न्तरं शरत्सदृशी जातेत्यर्थः ॥

पुरा प्रभिन्नाम्बुदुर्दिनीकृतां
निनिन्द चन्द्रद्युतिसुन्दरां दिवम् ।
शिरोरुहौघेण घनेन वर्षता
क्वचिद्दुकूलेन सितांशुनोज्ज्वला ॥ २२ ॥

क्वचित् पुरा—इति श्लोके । सा दिवं निनिन्द । तत्तुल्या जातेत्यर्थः । किंभूताम्—पुरा वर्षासु प्रभिन्नैरतिघनैः क्षरद्भिर्वा । अम्बुदैर्दुर्दिनीकृतां जलप्लाविताम् । अनन्तरं शरदारम्भे चन्द्रद्युति-सुन्दरीम् । किंभूता—क्वचिद्वर्षता शिरोरुहौघेण केशपाशरूपेण घनेन मेघेनोपलक्षिता । तथा—दुकूलेनैव सितांशुना चन्द्रेणो-ज्ज्वला । जलाभिषेकस्थानेऽम्बुदक्षरणम् । चन्द्रचन्द्रिकास्थाने दुकूलम् ॥

विरेजिरे तच्चिकुरोत्कराः किराः
क्षणं गलन्निर्मलवारिविप्रुषाम् ।
तमःसुहृच्चामरनिर्जयार्जिताः
सिता वमन्तः खलु कीर्तिमुक्तिकाः ॥२३॥

विरेजिर इति ॥ तस्याश्चिकुरोत्कराः केशसङ्घा विरेजिरे । किं-भूताः—गलतां निर्मलानां वारिविप्रुषामुदबिन्दूनां क्षणं किरन्तीति किराः विक्षेपकाः । उदबिन्दून्मुञ्चन्त इत्यर्थः । किंभूता इव—तमसः सुहृन्दि सदृशान्यतिश्यामानि चामराणि तेषां निर्जयेनार्जिता स्वीकृत्य सङ्गृहीताः सिताः शुभ्राः कीर्तिरूपा मुक्तिका वमन्तः खलु । इवार्थे खलुशब्दः । कृष्णचामरादप्यतिसुन्दरस्तत्केशपाश इति भावः । विप्रुषाम्, कर्मणि षष्ठी ॥

गरीयसा स्नानजलस्य वाससा
प्रमार्जनेनाधिकमुज्ज्वलीकृता ।
अदभ्रमभ्राजत [illegible]शाणना-
[illegible]प्रकाशरोचिःप्रतिमेव हैमजा ॥ २४ ॥

गरीयसेति । सा [illegible] [illegible] । किंभूता सा—[illegible] [illegible] [illegible] कोमलतरेण वाससा कर्तृणा । स्नानजलस्य प्रमार्जनेन करणेन वा । पूर्वापेक्षयाऽधिकं यथा तथा उज्ज्वलीकृता । केव—अश्मशाणणनात् शिलोत्तेजनाद्धेतो प्रकाशं पूर्वापेक्षयाऽतिदीप्रं रोचिर्दीप्तिर्यस्याः सा हेमजा सौवर्णा देवादीनां प्रतिमेव । शिलाघर्षणात् 'ओपिता' इति सुवर्णकारपरिभाषा । प्रमार्जनेन, प्रथमपक्षे नन्द्यादित्वात्क-र्तरि ल्युः । द्वितीयपक्षे भावे ल्युट् । 'शाण तेजने' भौवादिक-स्तस्माल्ल्युट् ॥

[illegible]

तदा तदङ्गस्य बिभर्ति विभ्रमं
विलेपनामोदमुचः स्फुरद्रुचः ।
दरस्फुरत्काञ्चनकेतकीदला-
त्सुवर्णमभ्यस्यति सौरभं यदि ॥ २५ ॥

तदेति ॥ सुवर्णं दरमीषत्स्फुटद्विकसत्काञ्चनकेतकीदलं तस्मा-त्सौरभं सौगन्ध्यं यदि अभ्यस्यति शिक्षते, तदा तर्हि तदङ्गस्य भैमीशरीरस्य विभ्रमं विलासं विशिष्टां भ्रान्तिं वा बिभर्ति । कि-भूतस्य—विलेपनस्य यक्षकर्दमादेरङ्गरागस्यामोदं मुञ्चति तस्य । तथा—स्फुरन्ती रुग् दीप्तिर्यस्य । स्वाभाविकगौरकान्तिमतः । अभ्यङ्गानन्तरमङ्गरागः कृत इति भावः । 'यदि तर्हि' इति सम्ब-न्धात् 'अभ्यस्यति बिभर्ति' इति लिङर्थे लट् । क्रियानिष्पत्तिस्तु न विवक्षणीया ॥

अवापितायाः शुचिवेदिकान्तरं
कलासु तस्याः सकलासु पण्डिताः ।
क्षणेन सख्यश्चिरशिक्षणैः स्फुटं
प्रतिप्रतीकं प्रतिकर्म निर्ममुः ॥ २६ ॥

अवापितायाः इति ॥ सकलासु गीतनृत्तकरणादिषु कलासु विद्यासु पण्डिताः [illegible] सख्यः शुचि [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

विनापि भूषामवधिः श्रियामियं
व्यभूषि [illegible] चाधिका ।
न भूषयैषा [illegible] किं तु सा-
[illegible] ॥ २७ ॥

विनेति । [illegible]

नास्तीति विवेकः कस्यापि नाभूदित्यर्थः । पूर्वापेक्षयाधिका वा शोभते स्मेति भावः । भूषां विनापि निसर्गसिद्धया शोभा-विशेषेण बहुना प्रयासेनाभूषि । पूर्वापेक्षया उत्तमा इति निर्णय-तारतम्यज्ञानार्थं पुनः पुनः विलोकिता च परमियं भूषया नाधिकास्ति, किं तु सान्वयेति तारतम्यविचारचातुरी कस्यास्तु पुनः सख्या जाता इत्यर्थोऽपि तु न कस्याश्चित् । प्रयासेनालंकृत्य पुनः पुनः विलोक्यापि विज्ञाभिरपि अनया मण्डनं मण्डितम्, मण्ड-नैर्वा इयं मण्डितेति तारतम्यं न ज्ञातमेव । पर भूषणानामैरर्थ्य-म्, साधारणत्वं वा, अधिकशोभाकारित्वं वेति किमपि न निश्चि-तम् । किं तु भ्रान्ता एव जाता इत्यर्थ इति वा । तस्या निरति-शया कान्तिर्जातेति भावः । पूर्वोक्ता विचारचातुरी कस्याम्‌नु कस्याश्चिदेव विदुष्याः न तु सर्वस्या इति वा । अलंकृत तद्गुणेन मण्डनमिति विचारचातुरी कस्यचिन्मलक्षणस्य महाप्राज्ञस्य, कस्य ब्रह्मणो वास्तु । मया श्रीहर्षेण ब्रह्मणा वेयं निर्णेतुं शक्यते नान्ये-नेत्यर्थ इति वा । कस्य पुनर्न जाता, अपि तु सर्वस्यापीति वा ॥

तिलकप्रसाधनं वर्णयति—

विधाय बन्धूकपयोजपूजने
कृतां विधोर्गन्धफलीबलिश्रियम् ।
निनिन्द लब्धाधरलोचनार्चनं
मनःशिलाचित्रकमेत्य तन्मुखम् ॥ २८ ॥

विधायेति ॥ लब्धं प्राप्तमधराभ्यां लोचनाभ्यां चार्चनं पूजनं येन । ओष्ठनेत्रेण रमणीयमिति यावत् । एवंविधं तन्मुखं भैमीमुखं कर्तृ माङ्गलिकं मनःशिलाख्यगौरधातुविशेषनिर्मितं चित्रकं तिल-कमेत्य प्राप्य बन्धूकेन पयोजाभ्यां नीलोत्पलाभ्यां च पूजने पूजा-द्वयं कृत्वाऽनन्तरं कृतां विधोश्चन्द्रसंबन्धिनीं गन्धफल्या चम्पक-कलिकया बलिः पूजा तज्जनितां श्रियं कान्तिं निनिन्द । यदि कोऽपि बन्धूकोत्पलैश्चन्द्रस्य पूजा कृत्वा चम्पककलिकां चन्द्रस्य शिरसि न्यस्यति, तदा तां चन्द्रलक्ष्मीं न्यक्करोतीत्यभूतोपमेत्यर्थः । बन्धूकस्याधरस्य, नीलोत्पलयोर्लोचनयोः, चम्पककलिकाया मनः-शिलातिलकस्य, चन्द्रस्य वदनस्य चोपमोपमेयभावः । 'चम्पको हेमपुष्पकः । एतस्य कलिका गन्धफली' इत्यमरः ॥

श्लोकत्रयेण केशप्रसाधनं वर्णयति—

महीमघोनां मदनान्धतातमी-
तमःपटारम्भणतन्तुसंततिः ।
अबन्धि तन्मूर्धजपाशमञ्जरी
कयापि धूपग्रहधूमकोमला ॥ २९ ॥

महीति ॥ कयापि केशप्रसाधनचतुरया सख्या तस्या भैम्याः मूर्धजपाशः केशपाशस्तद्रूपा सौगन्ध्यादिभ्योंच मञ्जरी प्रथमोद्भि-न्नकलिकाङ्कुरदण्डोऽबन्धि संयता । किंभूता मञ्जरी—महीमघोनां भूमीन्द्राणां मदनेन कामविकारेणान्धता विवेकशून्यता सैव तमी तामसी रात्रिस्तस्यास्तमोरूपस्य पटस्य आवरकत्वादविवेकरूपस्य आरम्भणे निर्माणे विषये तन्तुसंततिः सूत्रपरम्परा तानकरूपा । धूपग्रहस्य धूपग्रहणसाधनस्य सच्छिद्रस्य धातुमयस्य कर-संबन्धिना दह्यमानकर्पूरागरुचन्दनादिपरिमलबहुलेन धूमेन कोमला उपस्कृता । तत्संबन्धादतिसुगन्धी निनरां जाता । एव राज्ञां नीलपट्टाम्बरादिक फणिपाश विस्तृतीति वा । तदपि तस्याः केशपाश दृष्ट्वा राज्ञां विवेकशून्यता जातेति भावः ॥

पुनःपुनः कानन कुसुमैः कच-
च्छटाभिरिया भूपजधूमसंयमम् ।
राज्ञीं सितम्नां कृततन्निजभ्रमा
बबन्ध तन्मूर्धजचामरं चिरात् ॥ ३० ॥

पुनःपुनरिति ॥ कापि सखी तस्या भैम्याः मूर्ध्नि दासीजनसहायेन मूर्धजरूपं चामरं विलम्बेन ववन्ध । चिरकाले हेतुमाह—किंभूता—कच भैमीकेशपाशभ्रान्त्या माद्यत्प्रजासु धूमस्य मुहुः संयमं कृत्वा । तथा—तत्कान्तिदर्शिनीनां सखीनां निरन्तरं विलोकनपूर्णनिमेषैः कृत्वा तत्कृतः स केशपाशस्य धूपजधूमसंगमनरूपो निज स्वीयो भ्रमो यया ॥

बलस्य कृष्टेव हलेन भाति या
कलिन्दकन्या घनभङ्गभङ्गुरा ।
तदार्पितैस्तां करुणस्य कुड्मलै-
र्जहास तस्याः कुटिला कचच्छटा ॥ ३१ ॥

बलस्येति ॥ कुटिलातिवक्रा तस्या या कचच्छटा कुन्तलश्रेणिर्बलस्य बलभद्रस्य हलेन आकृष्टा सती घनैर्निबिडैर्भङ्गैर्भङ्गुरा उच्चावचा कलिन्दस्य पर्वतस्य कन्या यमुनेव भाति सा कचच्छटा तां यमुनां तदा तस्मिन्समयेऽर्पितैः निरतिशयैः करुणारव्यवृक्षस्य कुड्मलैः कलिकाभिर्जहास । यमुना पराभव-कृतेन महीयसा भङ्गेन पराभवेन भग्ना पुष्परहिता च । इयं तु स्वभावकुटिला पुनरपि कुसुमैरञ्चिता चेति हासो युक्त इत्यर्थः । श्यामाऽतिवक्रा पुष्पालङ्कृता च तस्याः कुन्तलश्रेणिरतितरां शोभते स्मेति भावः । पूर्वं तु तत्तुल्याभूत्, इदानीं त्वधिका जातेति भावः । जहासेवेति वा । यमुनाकर्षणं हरिवंशादौ ज्ञेयम् ॥

ललाटप्रसाधनं वर्णयति—

धृतैतया हाटकपट्टिकालिके
बभूव केशाम्बुदविद्युदेव सा ।
मुखेन्दुसंबन्धवशात्सुधाजुषः
स्थिरत्वमूहे नियतं तदायुषः ॥ ३२ ॥

धृतेति ॥ एतयालिके ललाटे या हाटकस्य सुवर्णस्य पट्टिका धृता सा केशाम्बुदानां कुन्तलरूपजलदानां । तेषु वा । विद्युदेव बभूव । क्षणप्रभायास्तस्याः कथं स्थिरत्वमित्यत आह—मुखेन्दोः संबन्धवशाद्धेतोः सुधाजुषोऽमृतं सेवमानस्य तदायुषो विद्युत्प्राणस्य स्थिरत्वं नियतं निश्चितमहमूहे तर्कयामि । अमृतपाना-दमरत्वं तस्या जातमित्यर्थः । सुवर्णपट्टिकया ललाटमलङ्कृतमिति भावः । 'यदायुषः' इति वा पाठः । ऊहे, 'ऊह वितर्के' ॥

कुन्तलान्वर्णयति—

ललाटिकासीमनि चूर्णकुन्तला
बभुः स्फुटं भीमनरेन्द्रजन्मनः ।

मनःशिलाचित्रकदीपसंभवा
भ्रमीभृतः कज्जलधूमवल्लयः ॥ ३३ ॥

ललाटिकेति ॥ ललाटे रचितायाः रेखाकारायाः ललाटिकायाः पत्रपाश्याया अलंकारविशेषस्य सीमनि पर्यन्तप्रदेशे भीमनरेन्द्रजन्मनो भैम्याश्चूर्णकुन्तला वक्रकुण्डलीभूताः केशाः कज्जलरूपस्य धूमस्य वल्लयः श्रेण्यः स्फुटमिव बभुः । किंभूता वल्लयः—मनःशिलायाश्चित्रकं तिलकस्तद्रूपो दीपस्तस्मात् संभवो यासां ताः । तथा—भ्रमीः संकुच्य वक्रीभावान्बिभ्रति ता बिभ्रत्यो धारयन्त्यः । नलस्य मनःशिलातिलकेनैव कामोद्दीपनात्तस्य दीपत्वम् । दीपधूमसंभवा कज्जलश्रेणिः किल भ्रमियुक्ता भवति । 'पत्रपाश्या ललाटिका' इति हलायुधः । 'कर्णललाटात्कनलंकारे' इति कन् ॥

श्लोकचतुष्टयेन कज्जलालंकारं वर्णयति—

अपाङ्गमालिङ्ग्य तदीयमुच्चकै-
रदीपि रेखा जनिताञ्जनेन या ।
अपाति सूत्रं तदिव द्वितीयया
वयःश्रिया वर्धयितुं विलोचने ॥ ३४ ॥

अपाङ्गमिति ॥ अञ्जनेन जनिता या रेखा सा तदीयमपाङ्गमालिङ्ग्य स्पृष्ट्वा उच्चकैर्नितरामदीपि शुशुभे । द्वितीयया तारुण्यवयःश्रिया कर्त्र्या विलोचने भैमीनेत्रे वर्धयितुं शैशवापेक्षया विशाले कर्तुं तद्रेखादीपनं सूत्रमिव अपाति । प्राच्यो हि सुन्दर्यो विलोचने नेत्रप्रान्तनिर्गतया कर्णोपान्तस्पर्शिन्याञ्जनरेखया भूषयन्ति । शिल्पिनश्च किमपि लेखितुं वर्धयितुं वा लिख्यमानस्य वर्ध्यमानस्य चाकारवक्रिमपरिहाराय मषीखटिकाद्युपदिग्धस्य सूत्राभिघातेन रेखापातनं कुर्वन्ति । यद्यपि नेत्रयोर्वृद्धिर्नास्ति तथापि शैशवापेक्षया तारुण्येन कटाक्षविक्षेपादिविलासवशाद्दैर्घ्यप्रतीतेर्दैर्घ्यकरणार्थं सूत्रपातो युक्तः । नेत्रे कज्जलाञ्चिते इति भावः ॥

अनङ्गलीलाभिरपाङ्गधाविनः
कनीनिकानीलमणेः पुनः पुनः ।
तमिस्रवंशप्रभवेन रश्मिना
स्वपद्धतिः सा किमरञ्जि नाञ्जनैः ॥ ३५ ॥

अनङ्गेति ॥ अनङ्गलीलाभिः कटाक्षविक्षेपरूपैः कामविलासैः कृत्वा पुनः पुनरपाङ्गधाविनो नेत्रोपान्तसञ्चारिणः कनीनिकानीलमणेर्नेत्रतारारूपस्येन्द्रनीलरत्नस्य तमिस्रवंशप्रभवेनाथ श्यामान्वयेन (?) अतिकृष्णेन रश्मिना नयनप्रान्तरेखारूपा सा स्वपद्धतिर्निजगमनमार्गः किमरञ्जि न अञ्जनैः । सदा तन्मार्गगमनेन [illegible] नेत्रप्रान्तौ नीलीकृतौ, न तु [illegible] । [illegible] भावः ॥

असेविषातां सुषमां विदर्भजा-
दृशावदःशाञ्जनरेखयान्वयम् ।
भुजद्वयस्याधिक[illegible]ोः
स्मरेण बाणीकृतयोः पदे [illegible]ः ॥ ३६ ॥

असेविषातामिति ॥ विदर्भजादृशावञ्जनरेखयाऽन्वयं संबन्धमवाप्य स्मरेण बाणीकृतयोर्बाणत्वं प्रापितयोर्नीलोत्पलयोः सुषमां परमां शोभामसेविषातामलभेताम् । किंभूतयोः—सव्यापसव्यबाणाकर्षणाद्भुजद्वयेऽधिकरणे ज्याकिणपद्धतिर्ज्याभिघातवैवर्ण्यरूपकिणमार्गस्तां स्पृशत इति स्पृशौ तयोः । नलमुद्दिश्याकर्णबाणाकर्षणात्कर्णान्तविश्रान्तयोर्नेत्रनीलोत्पलबाणयोर्भुजकिणसंबन्धसंभावना युक्ता । अञ्जनरेखे किणतुल्ये, नेत्रे च स्मरवृद्धिकरत्वात्स्मरनीलोत्पलबाणतुल्ये इति भावः ॥

तदक्षितत्कालतुलागसा नखं
निखाय कृष्णस्य मृगस्य चक्षुषी ।
विधिर्यदुद्धर्तुमियेष तत्तयो-
रदूरवर्तिक्षतता स शंसति ॥ ३७ ॥

तदक्षीति ॥ विधिर्ब्रह्मा तदक्ष्णोर्मृगनेत्राधिकयोर्भैमीनेत्रयोस्तत्काले तस्मिन्पाणिग्रहोचिताञ्जनप्रसाधनसमये तुला साम्यकरणं तद्रूपेणाऽऽगसाऽपराधेन हेतुना नखं निखाय कृष्णस्य मृगस्य कृष्णसारहरिणस्य चक्षुषी उद्धर्तुमुन्मूलयितुं यदियेष, तयोः कृष्णसारनेत्रयोरदूरवर्ति समीपवर्ति यत्क्षतं तस्य भावस्तत्ता सा तन्नखनिखननकर्म शंसति स्म । 'क्षतमास्पत स्फुटम्' इति पाठे स्फुटं प्रकटम्, उत्प्रेक्षायां वा । अदूरवर्ति क्षतं ययोस्ते अदूरवर्तिक्षते तयोर्भाव इति वा । मृगनेत्रसमीपे नखनिखननाकारं क्षतं भवति ॥

श्लोकद्वयेनावतंसनीलोत्पले वर्णयति—

विलोचनाभ्यामतिमात्रपीडिते
वतंसनीलाम्बुरुहद्वयीं खलु ।
तयोः प्रतिद्वन्द्विधियाधिरोपयां-
बभूवतुर्भीमसुताश्रुती ततः ॥ ३८ ॥

विलोचनाभ्यामिति ॥ खलु यतो भीमसुतायाः श्रुती कर्णौ विलोचनाभ्यामाकर्णपूर्णायतत्वादतिमात्रमनितरां पीडिते पराक्रान्ते, ततस्तस्मात्कारणात्तयोर्नेत्रयोः प्रतिद्वन्द्विनौ तुल्यबले इमे नीलोत्पले इति धिया बुद्ध्या वर्तंसरूपां नीलाम्बुरुहद्वयीमधिरोपयाम्बभूवतुः आरोपितवन्तौ । बभतुरित्यर्थः । [illegible] खलु [illegible] । अन्योऽन्यविरोधेन पराभूतत्वमनयोर्व [illegible] विधापयति । नीलौ [illegible], न तु नीलोत्पलाभ्यामेव [illegible] । नीलोत्पले कर्णभूषणीकृते इति च भावः ॥

धृतं वतंसोत्पलयुग्ममेनया
[illegible] पतिते दृशाविव ।
मनोऽनुबन्धं [illegible]
[illegible] ॥ ३९ ॥

धृतमिति ॥ [illegible]

नितस्य प्रापितस्य। किंभूते दृशौ—अस्यां भैम्यां पतिते निषण्णे। ततो रसिकत्वादेवापरावृत्य लगित्वा संबध्य स्थिते स्थिरतरे इत्युत्प्रेक्षा। कश्चिद्विलासी भैम्याः कर्णौ प्रथममेव दृष्टवान्। ततस्तस्य नेत्रे कर्णयोरेव लग्ने स्थिते, नोत्पलद्वयमित्यर्थः। नेत्रगमनादेवास्यान्यत्। अन्यदपि पतितं वस्तु कुत्रापि लगित्वा तिष्ठति॥

रत्नावतंसं वर्णयति—

विदर्भपुत्रीश्रवणावतंसिका-
मणीमहःकिंशुककार्मुकोदरे।
उदीतनेत्रोत्पलबाणसंभृति-
र्नलं परं लक्ष्यमवैक्षत स्मरः॥ ४०॥

विदर्भेति॥ स्मरः नलं परं केवलं श्रेष्ठं वा लक्ष्यमवैक्षत। [illegible]। किंभूतः—विदर्भपुत्रीश्रवणयो-[illegible] भूषणभूता माणिक्यादिरत्नखचितसुवर्ण-[illegible] माणिक्यादिरत्नानि तासां महस्तेजः [illegible] उदीता समुत्पन्ना [illegible] संभृतिः सामग्री। [illegible]। [illegible] अनलसि-[illegible] अवणद्वयप्रयोगः। [illegible]॥

[illegible]—

[illegible]
[illegible] किम्।
[illegible]
[illegible]॥ ४१॥

[illegible]

त्वदाननेन्दोः प्रियकामजन्मनि
श्रयत्ययं दौरुधरीं धुरं ध्रुवम्॥ ४२॥

अवादीति॥ कयाचिद्वयस्यया सख्या कुण्डले [illegible] योर्निक्षिप्य भैमी अवादि इत्युक्ता। इति किम्—भैमी [illegible] राभ्यां कुण्डलाभ्याममित उभयपार्श्वयोरय समन्वयः [illegible] बन्धः प्रियस्य नलस्य कामो रत्यभिलाषस्तस्य जन्मनि [illegible] दौरुधरीं पूर्वापरराशिस्थगुरुशुक्रयोर्मध्यराशिस्थचन्द्र [illegible] रूपस्य महायोगस्य संबन्धिनी धुरं भारं धुरं [illegible] ध्रुवमुत्प्रेक्षायां वा। दुरुधराख्ये महायोगे जातः [illegible] प्राप्नोति, तथा कुण्डलालंकृतमुखचन्द्रदर्शनमात्रेण [illegible] भिलाषो वृद्धिं प्राप्स्यतीति भावः। 'गुरुभार्गवयो [illegible] यदा भवेत्। तदा दुरुधरायोग.—' इति ज्योति.शा [illegible]

अधररागसाधनमाह—

निवेशितं यावकरागदीप्तये
लगत्तदीयाधरसीम्नि सिक्थकम्।
रराज तत्रैव निवस्तुमुत्सुकं
मधूनि निर्धूय सुधासभर्माणि॥ ४३॥

निवेशितमिति॥ तदीयोऽधरोष्ठस्तस्य सीमनि [illegible] रागो लोहितिमा तस्य दीप्तये [illegible] सिक्थकं [illegible] हीनरम्यतया परित्यज्य [illegible] तस्य [illegible] तत्राधरसीम्नि [illegible] रराज। सुधया [illegible] तत्रैव [illegible]। [illegible]

[illegible]—

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]॥ ४४॥

[illegible]

रागाः पट्टसूत्रादिरचितसप्ततन्त्रीरवाप्य 'विपञ्ची सा तु तन्त्रीभिः सप्तभिः परिवादिनी' इत्यमरवचनात्स्फुटं प्रकटं परिवादिनी इति विशिष्टसंज्ञा सती अराजदशोभत । स्फुटमुत्प्रेक्षाया वा । वीणाभ्योऽपि मधुरस्वरा कण्ठकन्दली सप्तसरमुक्ताहारालंकृता चेति भावः ॥

भुजप्रसाधनमाह—

उपास्यमानाविव शिक्षितुं ततो
मृदुत्वमप्रौढमृणालनालया ।
विरेजतुर्माङ्गलिकेन संगतौ
भुजौ सुदत्या वलयेन कम्बुनः ॥ ४५ ॥

उपेति ॥ मङ्गलं प्रयोजनमस्य मङ्गलार्थं रचितेन कम्बुनः शङ्खस्य वलयेन कङ्कणेन संगतौ युक्तौ सुदत्या भैम्या भुजौ रराजतुः शुशुभाते । उत्प्रेक्षते—अप्रौढा बाला मृणालनाला तया बिसदण्डेन ततो भुजाभ्यां सकाशान्मृदुत्वं शिक्षितुमुपास्यमानाविव सेव्यमानाविव । मृणालादपि कोमलतरौ भुजावित्यर्थः । गौडदेशे विवाहकाले शङ्खवलयधारणमाचारः । बालेन चाभ्यासः सुकर इत्यप्रौढपदम् । 'नाला नालमथास्त्रियाम्' इत्यपि क्वचित्पाठान्महाकविप्रयोगान्नालशब्दोऽप्याबन्तः । ततः, 'आख्यातोपयोगे' इत्यपादानत्वम् । माङ्गलिकेन, 'प्रयोजनम्' इति ठक् । रराजतु, 'फणां च सप्तानाम्' इत्येत्वाभ्यासलोपौ वैकल्पिकत्वान्न भवतः । क्वचित्तु 'विरेजतुः' इत्यपि पाठोऽस्ति ॥

श्लोकद्वयेन पदप्रसाधनमाह—

पदद्वयेऽस्या नवयावराञ्जना
जनैस्तदानीमुदनीयतार्पिता ।
चिराय पद्मौ परिरभ्य जाग्रती
निशीव विश्लिष्य नवा रविद्युतिः ॥ ४६ ॥

पदेति ॥ तदानीं तस्मिन् प्रसाधनसमये अस्याः पदद्वयेऽर्पिता रचिता नवा आर्द्रा यावराञ्जना अलक्तकरञ्जना जनैर्नवोदयसमये जाताऽतिरक्ता रविद्युतिरिवोदनीयतातर्क्यत । किंभूता रविद्युतिः—निशि रात्रौ सूर्यस्यास्तमयवशात्पद्माभ्यां सह विश्लिष्य दिने पुनः पद्मौ चिराय परिरभ्य जाग्रती तिष्ठन्ती । रविद्युतिर्यथा पद्मेषु श्रियमधिकां करोति तथा यावकरञ्जना तत्पदयोरिति भैमीचरणौ पद्मतुल्याविति भावः । चिराय विश्लिष्येति वा चिरवियुक्तावन्योन्यं प्राप्य गाढमालिङ्ग्य तिष्ठत इत्युक्तिः ॥

कृतापराधः सुतनोरनन्तरं
विचिन्त्य कान्तेन समं समागमम् ।
स्फुटं सिषेवे कुसुमेषुपावकः
स रागचिह्नश्चरणौ न यावकः ॥ ४७ ॥

कृतेति ॥ पूर्वं विरहावस्थायां बहुसंतापकारित्वात्सुतनोर्भैम्याः कृतोऽपराधो येन स कुसुमेषुः काम एव पावकोऽग्निरनन्तरमधुना कान्तेन नलेन समं सह भैम्या समागमं विचिन्त्य स्फुटं निश्चितं चरणौ सिषेवे । अपराधमार्जनायेत्यर्थः । कामस्याग्नित्वे हेतुमाह—यतः सोऽग्नी रागचिह्नो रागो लोहितिमैव चिह्नं यस्य । वह्निरयमिति ज्ञायते । अथवाऽनुराग एव चिह्नं यस्य । अनुराग एव हि काममनुमापयति । तस्मात्कामाग्निरेवायं, नत्वयं यावकोऽलक्तकः । स यावको नेति वा । अन्योऽपि प्रोषितभर्तृकायाः कस्याश्चित्कृतापराधः संलग्निप्रियागमनं विचिन्त्यापराधमार्जनाय तत्पादयोः पतति । सालक्तकतत्पदद्दर्शनादेव नलस्य कामोद्रेको भवितेति भावः ॥

सहजशोभामाहात्म्यं वर्णयति—

स्वयं तदङ्गेषु गतेषु चारुतां
परस्परेणैव विभूषितेषु च ।
किमूचिरेऽलंकरणानि तानि त-
द्वृथैव तेषां करणं बभूव यत् ॥ ४८ ॥

स्वयमिति ॥ स्वयं भूषणं विनैव परस्परानपेक्षं च तस्या भैम्या अङ्गेषु मुखाद्यवयवेषु प्रत्येकं स्वीयस्वीयसौष्ठववशात्तरुणिमारोहवशाच्च चारुतां गतेषु प्राप्तेषु सत्सु परस्परेणैवान्योन्येनैव च विशेषेण भूषितेषु प्रत्येकं सौन्दर्ये सत्यप्यन्योन्यसाहचर्यवशात्करानुगुणौ भुजौ भुजानुगुणौ करावित्येकस्याङ्गस्यापरेण तस्य च तेनैव सर्वाङ्गयोग्याङ्गसामग्रीसंघट्टनात्सुन्दरतरेषु सत्सु तानि मनःशिलादितिलकादीन्यलंकरणानि किमूचिरे, अपि तु—स्वकरणप्रयोजनं न किंचिदूचुः । यद्यस्मात्तेषामलंकरणानां तत्पूर्वोक्तप्रकारं करणं निर्माणं वृथैव बभूव । दुःखवशान्न किंचिदूचुः, किमप्यधिकं न चक्रुरित्यर्थः । आश्रितत्वादनिराकार्यत्वेन स्थितान्येवेति भावः । यत्तेषां करणं तद्वृथैवाभूत् । अत एव करणमलमित्यन्वयेन नाम सान्वयं जातमिति भावः । अलं वृथा करणं येषामिति बहुव्रीहिणापि सान्वयं जातमित्यर्थः । पूर्वमलशब्दस्य भूषणार्थत्वम्, पश्चादप्रयोजकत्वान्निषिद्धार्थमिति चेत्यर्थः । 'किमूहिरे' इति पाठे किमर्थं धृतानि न जाने इति शेष इति वा ॥

भूषणकान्त्युत्कर्षं वर्णयति—

क्रमाधिकामुत्तरमुत्तरं श्रियं
पुपोष यां भूषणचुम्बनैरियम् ।
पुरः पुरस्तस्थुषि रामणीयके
तया बबाधेऽवधिबुद्धिधोरणिः ॥ ४९ ॥

क्रमेति ॥ इयं दमयन्ती भूषणचुम्बनैर्भूषणसंबन्धैः कृत्वा उत्तरमुत्तरं यथा स्यात्तथा अग्रेऽग्रे क्रमेण पूर्वभूषणापेक्षया उत्तरोत्तरभूषणेनाधिकामतिशयिता या श्रियं पुपोष तयालंकारशोभया रामणीयके सौन्दर्ये पुरःपुरस्तस्थुषि स्थिरतरे सति अवधिबुद्धेरियत्ताबुद्धेर्धोरणिः परम्परा बबाधे बाधिता । इतोऽन्यद्रामणीयकं नास्तीति यदि बुद्धिर्भवेत्, तदावधिर्भवेत् । पूर्वपूर्वरामणीयकेयत्ताबाधेन रामणीयकान्तरे पुरः पुरः स्फुरत्यवधिर्बाधित इत्यर्थः । तस्या भूषणशोभा निरवधिरभूदिति भावः । धोरणिरिति देश्यशब्दः ॥

मणीसनाभौ मुकुरस्य मण्डले
बभौ निजास्यप्रतिबिम्बदर्शिनी ।

नलान्मनोऽन्यत्र न यत्र मानना
नृपस्त्रियो भीममहोत्सवागताः ।
तदङ्घ्रिलाक्षामदधन्त मङ्गलं
शिरःसु सिन्दूरमिव प्रियायुषे ॥ ५५ ॥

नलादिति ॥ नलात्सकाशादन्यत्रान्यस्मिन्नो यस्य मनो न यत्र्यमना-स्तस्यामुमानता भैमीचरणप्रणामप्रवणा भीमस्य कन्याविवाहरूपे महोत्सवे आकारिताः सत्य आगता नृपस्त्रियः अन्तराक्समहिताः प्रियायुषे स्वप्राणनाथचिरजीवनाय मङ्गलरूपं सिन्दूरमिव स्वशिरःसु तस्या भैम्या अङ्घ्र्योश्चरणयोर्लाक्षामलक्तकमदधन्त अधारयन् । पत्युरायुर्वृद्धये अन्या स्त्रियस्ता एव वा यथा शिरःसु सिन्दूरं धारयन्ति, तथा प्रणामसमये वा भैम्याः पतिव्रतायाः प्रणिता रक्ष-णीया इति प्रार्थितो नलः स्वप्राणेशाय चिरजीवनाय तदुचितं स्वभर्तृ-चिरजीवनाय भैमीचरणयोः प्रणामं कृतवत्य इति भावः । प्रणा-मादेव चाङ्घ्रिलाक्षा लग्ना । 'विधन्नामिवदे समे' इत्यमरः । ब्राह्मणादित्वाद्वृद्धिः । अदधन्त 'दध धारणे' लङि । 'हृद्दिग्धं कुङ्कुमं चैव सिन्दूरं कज्जलं तथा । कूर्पासकं च ताम्बूलं माङ्गल्या-भरणं शुभम् । केशसंस्कारकबरीकरकर्णविभूषणम् । भर्तुरायुष्य-मिच्छन्ती दूरयेत्र पतिव्रता' इति स्कान्दवचनम् ॥

अमोघभावेन सनाभितां गताः
प्रसन्नगीर्वाणवराक्षरस्रजाम् ।
ततः प्रणम्राधिजगाम सा ह्रिया
गुरुर्गुरुब्रह्मपतिव्रताशिषः ॥ ५६ ॥

अमोघेति ॥ ततो मण्डनानन्तरं प्रणम्रा कृतगुर्वादिचरणप्रणा-मा सती ह्रिया गुरुः । अधिकलज्जेत्यर्थः । सा भैमी गुर्वोः पूज्यत-मयोः पित्रोः ब्रह्मणां ब्राह्मणानां, वाङ्मनःकायकर्मभिः पतिमव्य-भिचरन्तीनां पतिव्रतानां वृद्धशोभनसुवासिनीनां च अविधवा सुभगा अ(न)ष्टपुत्रा भवेति आशिषोऽधिजगामालभत । कि-भूता आशिषः—अमोघभावेन सफलत्वेन प्रसन्नानां गीर्वाणानां देवानां पूर्वोक्ता वराक्षरसंबन्धिन्योऽक्षरस्रजो वर्णमालास्तासां सनाभितां बन्धुत्वं गताः प्राप्ताः सत्यत्वेन तत्तुल्याः ॥

तथैव तत्कालमथानुजीविभिः
प्रसाधनासज्जनशिल्पपारगैः ।
निजस्य पाणिग्रहणक्षणोचिता
कृता नलस्यापि विभोर्विभूषणा ॥ ५७ ॥

तथैवेति ॥ तथैव भैम्या वेदिकोदरे यथा मङ्गलस्नानादि कृ-तम्, तेनैव प्रकारेण च तत्कालं तस्मिन्नेव काले अथ मङ्गलस्ना-नानन्तरं प्रसाधनासज्जनं भूषणकरणं तत्संबन्धि शिल्पं विज्ञान-कौशलं तस्य पारगैः (अ)शेषविशेषज्ञैः शृङ्गारिभिरनुजीविभिः सेवकैर्निजस्य स्वस्य विभोः स्वस्वामिनो नलस्यापि पाणिग्रहणक्ष-णोचिता विवाहकालयोग्या विवाहरूपोत्सवयोग्या वा विभूषणा कृता रचिता । निजस्येति स्वयं प्रवृत्तिः सूचिता । विभोरित्यवि-लम्बः सूचितः । भूषयतेर्युरादि. तस्याट्युच् ॥

ओचित्येन केशप्रसाधनमाह—

नृपस्य तत्राधिकृताः पुनः पुन-
र्विचार्य तान्बन्धमवीविपन्कचान् ।
कलापलीलोपनिधिर्गरुत्यजः
स यैरपालापि कलापिसंपदः ॥ ५८ ॥

नृपस्येति ॥ तत्र केशप्रसाधने अधिकृता नापितादयः पुनः पुनर्विचार्य भूषणयोग्यमयोग्यमिति स्वबुद्धिकल्पितेन प्रसाधनं कृ-त्वा । अथ च पूर्वं कृतस्यापि विद्यमानत्वात्पुनः पुनस्तत्कान्तिवर्धनात् एते केशा एवं न कृता इति निराकृतिः । कानि पुनराणि कृत्र स्थापनीयानि योग्यायोग्यभावं विचार्य तान्नृपस्य तान्कचान्धम्मि-ल्लादिरचनाविशेषग्रन्थिरूपं बन्धमवापिपन्प्रापयामासुः । तान्कान्—यैः कचैः शरदि गरुतः पक्षान्त्यजति गरुत्त्यजस्तस्य कलापिनस्तुल्य संबन्धी कलापलीलोपनिधिः. कलापलीलाया उपनिधिः साम्यस-पालापि आच्छादितः । तदपेक्षयाऽधिकैर्जातमित्यर्थः । कलापली-लारूपो य उपनिधिः कश्चिन्मयमिद्ध. प्रतिनिधि स यैराच्छादि । जित इत्यर्थः इति वा । नलकेशविलासस्य गृहीतत्वाद्विला-सतया निरर्थकं बर्हभारं त्यजतीति सूचनाद् गरुत्त्यज इति पदं साभिप्रायम् । यैः केशैः पक्षत्यागिन्या मयूरसंहतेः कलापशोभा-निक्षेपः अपालापि गृहीत्वा नास्तीत्यपलापितः । यः परस्य निक्षेपं गृहीत्वा न दत्ते परं प्रतारयति स राज्ञोऽधिकृतैः पुरुषैः पश्चाद्दण्ड्यः शिक्षणीयो भवति । मयूराः शरदि पक्षान्मुञ्चन्ति । 'पुमानुपनि-धिर्न्यासः' इत्यमरः । अवापिपन्, आप्नोतेर्ण्यन्तात्लुङि द्वितीयस्यैका-चो द्वित्वम् । गत्यर्थत्वादणौ कर्तुर्णौ कर्मत्वम् । 'अलम्भयन्' इति च पाठः ॥

पतत्रिणां द्राघिमशालिना धनु-
र्गुणेन संयोगजुषां मनोभुवः ।
कचेन तस्यार्जितमार्जनश्रिया
समेत्य सौभाग्यमलम्भि कुड्मलैः ॥ ५९ ॥

पतत्रिणामिति ॥ अर्जिता लब्धा मार्जनश्रीरभ्यञ्जनिता स्नि-ग्धशोभा येन । तथा—द्राघिम्नातिदीर्घत्वेन शालते एवंशीलेन तस्य नलस्य कचेन केशपाशेन सह समेत्य संबन्धं प्राप्य कुड्मलै-र्मल्लिकादिकोरकैः कर्तृभिः द्राघिमशालिना तथार्जितमार्जनश्रिया पुनः पुनरङ्गुल्यादिना घर्षणाल्लब्धमार्जनसंबन्धिस्निग्धशोभेन भ्रमर-मालारूपेण धनुर्गुणेन संयोगजुषां सहितानां मनोभुवः कामस्य पतत्रिणां बाणानां सौभाग्यं सादृश्यमलम्भि । केशपाशस्य भ्रमर-मालारूपेण कामधनुर्गुणेन साम्यम्, कोरकाणां च पुष्परूपैर्बाणैः नलस्य च कामेनेत्यर्थः । अतिविशालनीलतरकलिकालंकृतनलके-शपाशदर्शनमात्रेण भैमी कामवशा भवितेति भावः । कचेन, जात्येकवचनम् ॥

मूर्धप्रसाधनमाह—

अनर्घ्यरत्नौघमयेन मण्डितो
रराज राजा मुकुटेन मूर्धनि ।

१ 'अवापयन्' इति पाठः सुखावबोधाख्यः ।

वनीपकानां स हि कल्पभूरुह-

स्ततो विमुञ्चन्निव मञ्जुमञ्जरीम् ॥ ६० ॥

अनर्घ्येति ॥ अनर्घ्यरत्नौघमयेनामूल्यरत्नसमूहनिर्मितेन मुकुटेन मूर्ध्नि मण्डितो राजा स नलो हि यस्माद्वनीपकानां याचकानामभिमतधनदानात्कल्पभूरुहः कल्पवृक्षः, ततो हेतोर्मञ्जुमञ्जरीं कल्पवृक्षत्वोचितां रम्यां मञ्जरीमुत्सृजन्निव विरराज। वृक्षो हि बालपल्लवपुष्पफलयुक्तां मञ्जरीमुत्सृजति। कल्पवृक्षस्य च मञ्जरी रत्नफलानामुद्गमनी। मञ्जरीस्थाने मुकुटः, तत्किरणा वा। मञ्जर्याकारा मुकुटमणिकिरणा ऊर्ध्वं निर्गच्छन्तीत्यर्थः। अर्घमर्हतीत्यर्थे दण्डादित्वाद्यत्। 'मञ्जरीः' इति च पाठः॥

भालप्रसाधनमाह—

नलस्य भाले मणिवीरपट्टिका-

निभेन लग्नः परिधिर्विधोर्बभौ।

तदा शशाङ्काधिकरूपतां गते

तदानने मातुमशक्नुवन्निव ॥ ६१ ॥

नलस्येति ॥ रत्नखचितायां वीरसंबन्धिन्यां वीरपुरुषधार्यायां वीरपट्टिकानाम्न्यां चारयातायाः सुवर्णपट्टिकायाः कर्णयुगपश्चाद्भागमात्रव्यापिन्या निभेन व्याजेन नलस्य भाले ललाटे लग्नः सन् विधोश्चन्द्रस्य परिधिः परिवेषो बभौ। मुखचन्द्रेऽपि चेत्परिवेषः, संपूर्णमण्डलः किमिति न दृश्यत इत्यत आह—किं कुर्वन्निव। तदा प्रियासंगमकाले भूषणकाले च दर्पवशाद्भूषणवशाच्च शशाङ्काधिरूपतां चन्द्रापेक्षयाधिकसौन्दर्यम्। अथच—अधिकपरिमाणत्वं गते प्राप्ते तदानने मातुं तुल्यप्रमाणतां च प्राप्तुमशक्नुवन्निव। अल्पपरिमाणस्य यदलंकरणं तदधिकपरिमाणस्यैकदेश एव तिष्ठति नतु सर्वं मण्डयितुं शक्नोति। तस्मान्मुखैकदेशो भाल एव परिधिः स्थित इति युक्तमिति भावः। मणिकिरणानां मण्डलाकारत्वेन पट्टिकायाः परिवेषाकारत्व युक्तम्। 'अशक्तिमुद्वहन्' इति च पाठः॥

श्लोकत्रयेण तिलकं वर्णयति—

बभूव भैम्याः खलु मानसौकसं

जिघांसतो धैर्यभरं मनोभुवः।

उपभ्रु तद्वर्तुलचित्ररूपिणी

धनुःसमीपे गुलिकेव संभृता ॥ ६२ ॥

बभूवेति ॥ मनोभुवो धनुःसमीपे संभृता सज्जीकृता उपभ्रु भ्रुवोः समीपे तस्य नलस्य वर्तुलं चित्रं तिलकस्तद्रूपिणी गुलिकेव मृन्मयो गोलक इव बभूव। किंभूतस्य—भैम्या मानसौकसं। मनसि धैर्यभरं धैर्यबाहुल्यं अथच धैर्यमरमेव। मानससरोनिवासिनं हंसम्। पक्षित्वाच्च विद्यते धैर्यभरो यस्यैवंविधं वा। हंसं जिघांसतो हन्तुमिच्छतः। भ्रुवोः कामधनुष्ट्वम्, तिलकस्य च गुलिकात्वम्। भ्रूसमीपस्थितवर्तुलतिलकदर्शनमात्रेण भैमी कामवशा भविष्यतीति भावः। अन्योपि हंसं हन्तुमिच्छन्क्षत्रियो धनुषि गुलिकां संधत्ते। 'राज्ञश्च तिलको वृत्तो वर्तुलो नृपवंश्ययोः' इति वचनात्। मानसौकस्त्वोत्प्रेक्षायां खलु। 'चित्र

... इति ... 'चित्रं तु ...' इति ...

अनुमितं या नन्दनातिदुमण्डली

नलीमिता किल सर्वजनार्जिता।

श्रियं ... कानन तारकामयी

कृता शशाङ्कस्य नवाङ्कवर्तिनी ॥ ६३ ॥

अनुमितेति ॥ ... चन्दनबिन्दुमण्डली ... तारका ... रोहिण्यादिभ्यो तारका ... कृता। तथा ... कृता। ... न कृता, किंतु ... इति ... रोहिण्यादिभ्यो भवेत्, तर्हि ... इति पाठेऽतिशयितत्विव स्थिता॥

न यावदग्निभ्रममेत्युदूढतां

नलस्य भैमीति हरेर्दुराशया।

स बिन्दुरिन्दुः प्रहितः किमस्य वा

न वेति भाले पठितुं लिपीमिव ॥ ६४ ॥

नेतीति ॥ हरेरिन्द्रस्य इति पूर्वरूपया दुराशयानुचिन्तया 'अस्य नलस्य भाले ललाटे ... न वा' इति संदेहरूपा यां लिपीमक्षरपङ्क्तिं ... पठितुं वाचयितुं स चन्दनतिलकबिन्दुरेव इन्दुश्चन्द्रः प्रहित इवेत्युत्प्रेक्षा। इति किम्—भैमी यावदग्निभ्रमं ... णीकरणपर्यन्तं नलस्योदूढतां परिणीतता ... तीति। यद्यपि स्वयंवरो जातः, तथापि यावत्सप्तपदी ... वद्भैमी नलस्य भार्या न भवतीति दुराशया स बिन्दुः ... हितः किम्। 'पतित्वं सप्तमे पदे' इति स्मृतिप्रामाण्यात् ... मण नाम्नि तावद्भैमी नलस्यास्ते नेति। ... बुद्ध्वा तत्प्राप्त्यर्थं वयं प्रयताम इति दुराशया ... तश्चन्द्रो ललाटे स्थितः। चन्द्र इव तिलको रेजे इति ... वदग्निभ्रमम्, अव्ययीभावः। लिपी, 'कृदिकारात्—' इति ...

कर्णभूषणं वर्णयति—

कपोलपालीजनिजानुबिम्बयोः

समागमात्कुण्डलमण्डलद्वयी।

नलस्य तत्कालमवाप चित्तभू-

रथस्फुरच्चक्रचतुष्कचारुताम् ॥ ६५ ॥

कपोलेति ॥ तत्कालं तस्मिन्मण्डनसमये नलस्य कुण्डल ...

ी कर्णभूषणीभूतमण्डलाकारकुण्डलद्वयी कपोलपाल्यां प्रश-स्तस्वच्छनलकपोलयुगे जातौ निजौ स्वीयावनुबिम्बौ तयोः [illegible]गमात्संबन्धाद्धेतोश्चित्तभूरथे कामरथे स्फुरल्लसच्चक्रचतुष्क चारुतां सौन्दर्यमवाप । रथश्चतुश्चक्रो भवति । पाली फ-न् । चतुष्कं परिमाणोपाधिके सङ्घार्थे 'संख्यायाः संज्ञासङ्घ—' कन् । तत्र प्राणिसङ्घे यद्यपि प्रत्यय, तथाप्यत्रौपचारिकः [illegible] ॥

श्रितास्य कण्ठं गुरुविप्रवन्दना-
द्विनम्रमौलेश्चिबुकाग्रचुम्बिनी ।
अवाप मुक्तावलिरास्यचन्द्रमः-
स्रवत्सुधातुन्दिलबिन्दुवृन्दताम् ॥ ६६ ॥

[illegible]तेति ॥ अस्य कण्ठे श्रिता मुक्तावलिर्मौक्तिकहारलता आ-[illegible] चन्द्रमास्तस्मात्स्रवन्ती सुधा तस्यास्तुन्दिल स्थूलं बिन्दुवृन्दं भावस्तत्ता तामवाप । किंभूतस्य—गुरूणां पित्रादीनां वि-च वन्दनया विनम्रो मौलिर्यस्य । अत एव । किंभूता हार-—चुबुकाग्रचुम्बिनी हन्वग्रस्पर्शिनी । मुक्तानां स्थूलत्व वर्तु-च सूचितम् । पूर्णचन्द्रदर्शनवन्नलदर्शनाद्गुर्वादीनां प्रीतिर्जा-भाव. ॥

[illegible]त्रयेण भुजभूषणं वर्णयन्ति—

यतोऽजनि श्रीर्बलवान्बलं द्विप-
न्बभूव यस्याजिषु वारणेन सः ।
अपूपुरत्तान्कमलार्थिनो घना-
न्समुद्रभावं स बभार तद्भुजः ॥ ६७ ॥

[illegible]न इति ॥ स तद्भुजो नलभुजो मुद्राभिरङ्गुलीयकैः सहित. [illegible]द्रस्य भावम् । अथ च दण्ड्यदण्डनादिराजधर्मपरिपालना-[illegible] नियमनत्साहित्यम् । बभार भेजे । ऊर्मिका दधारेति भाव । [illegible] —यतो यस्माद्भुजाद्धेतो श्री शोभा राज्यलक्ष्मीर्वा । अज-[illegible] । तथा—आजिषु यस्य भुजस्य वारणेन यत्कर्तृकेण शत्रुवि-[illegible]न कृत्वा बल शत्रुसैन्य द्विषन्पराभावुक सन् स नलो बल्वा-[illegible]हयुक्त. शक्तियुक्तो वा बभूव । [illegible]कृतनिवारणेन बलवान्सन् [illegible] सैन्य पराभावुकोऽभूदिति वा । [illegible] । तत्र—आजिषु द्विषन्स नलो यस्य च [illegible]कर्तृकेण रणेन सङ्ग्रामेण बलवानभू-[illegible] वा । शत्रुसैन्य द्विषन्स [illegible]लोऽपि शत्रु सङ्ग्रामेषु [illegible]भूतस्य वारणे निराकरणे बलवान बभूवेति वा । आजिषु द्विषन्प्रसिद्ध [illegible] सङ्ग्रामे विषये बलवानभूदिति वा । [illegible] स ऐरावत न [illegible] द्विषद्भुजेन सह [illegible]-[illegible]षु बलवानभूत् । [illegible] [illegible] । 'बल [illegible]' इति [illegible] [illegible] । सङ्ग्रामेषु [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

लक्ष्मीमर्थयन्त एवंशीलान्याचकानपूपुरत्पूर्णीचकार । अतिवदान्य इत्यर्थः । बहून्सुन्दरवधूकाङ्क्षिणो वरान्यः पपार । बहवो ब्राह्मणा येन विवाहिता इत्यर्थ इति वा । अथ च—सागरत्वं भेजे । यस्मा-त्सागराल्लक्ष्मीर्जाता । यदुत्पन्नेन वारणेनैरावताख्येन स बलाराति-राजिषु बलवानभूत् । यश्च वृष्ट्यर्थं जलाभिलाषिणो मेघान्पूरयति । रामनामाद्यङ्किता मुद्रोक्ता । 'यदुद्गता', 'पपार यस्तान्' इति वा पाठ । 'सलिलं कमलं जलम्' इत्यमरः। 'कमला श्रीवरश्रियो.' इति विश्व. । बलनं बलः । घञर्थे कविधानात्क. । अपूपुरदिति पूरयतेर्लुङि 'णौ चङि—' इति ह्रस्वे 'दीर्घो लघोः' इत्यभ्यासस्य दीर्घः । पपार, पधातोः पूरणार्थाल्लिट् । इत्वं (उत्व) बाधित्वा परत्वाद्वृद्धिः ॥

कृतार्थयन्नर्थिजनाननारतं
बभूव तस्यामरभूरुहः करः ।
तदीयमूले निहितं द्वितीयव-
द्ध्रुवं दधे कङ्कणमालवालताम् ॥ ६८ ॥

कृतेति ॥ तस्य करोऽमरभूरुहः कल्पवृक्षो यतो बभूव । किं कुर्वन्—अर्थिजनान्याचकलोकान्बहुधनदानादनारतं सदा कृतार्थ-यन्प्राप्तप्रयोजनान्कुर्वन् । तस्मान्मणिबन्धरूपे तदीयकरमूले निहितं स्थापितं द्वितीयवद्वितीयेन वैवाहिकेन सूत्रमयेन माङ्गलिकेन क-ङ्कणेन युक्तं सौवर्णं कङ्कणमालवालतां दधे । तदीयकरकल्पतरोः क-ङ्कणमालवालस्थाने जातमित्यर्थ' । वृक्षमूले आलवालद्वयं भवति । मिलितमुद्रिकाद्वयवद्द्वयोर्मिलितयोर्घटनाद्द्वितीयवदिति वा । ध्रुव-मुत्प्रेक्षायाम् । 'विनियमितं तदा' इति पाठः साधुः ॥

रराज दोर्मण्डनमण्डलीयुगे
स वज्रमाणिक्यसितारुणत्विषोः ।
मिषेण वर्षन्दशदिक्सुखोन्मुखौ
यशःप्रतापाववनीजयार्जितौ ॥ ६९ ॥

रराजेति ॥ स नलो रराज । किं कुर्वन्—दोर्मण्डन बाहु-भूषण तस्य मण्डली श्रेणी ता युगे इति युगे तयोर[illegible] [illegible]भूषणाश्रययोर्वज्रमाणिक्ययोः क्रमेण सितारुणत्विषोः श्वेत-[illegible]निषेण ऊर्ध्वाधोदिक्सहितप्राच्यादिदशदिक्सुखानामुन्मुखौ तत्र [illegible]जयेनार्जितौ क्रमेण यश प्रतापौ वर्षन्प्रसारय-न्निव । [illegible] [illegible] । [illegible] [illegible] [illegible] । [illegible] ।

घने समन्तापवनावलम्बिनां
विभूषणानां मणिमण्डले नलः ।
सरूपरेखामवलोक्य निष्कली-
चकार मेरावनदर्पणादरम् ॥ ७० ॥

[illegible]

घन इति ॥ नल· [illegible] तेषां [illegible] मणिमण्डले रत्नमये [illegible] परमां शोभा स्वलावण्यपरमां मर्यादा [illegible] चतुरा नापितादयस्तेषां [illegible] प्रतिबिम्ब[illegible] मुकुराणां निष्फलीचकार । आदर्शकृत्यस्य [illegible] मङ्गलमादर्श इति बुद्ध्या तैर्दर्पण आनीत· । [illegible] तेषां सेवाचातुर्यम् । सेवाचतुराणि 'तेन वित्त.—' इति [illegible] ॥

व्यलोकि लोकेन न केवलं चल-
न्मुदा तदीयाभरणार्पणाद्युतिः ।
अदर्शि विस्तारितरत्नलोचनैः
परस्परेणैव विभूषणैरपि ॥ ७१ ॥

व्यलोकीति ॥ चलन्ती व्याप्नुवती [illegible] मुदस्य तेन निरन्तरहर्षेण लोकेन तदीयानां नलीयानामाभरणानामर्पणाद्युतिः संस्थानविशेषे स्थापनजनिता शोभा केवलं न व्यलोकि किंतु विस्फारितानि प्रसारितकिरणानि रत्नान्येव लोचनानि [illegible] । विस्फारितैः रत्नलोचनैः कृत्वा वा । अचेतनैर्विभूषणैरपि परस्परेणान्योन्यस्य द्युतिरदर्शीव विलोकितेव । अन्योन्यशोभाविलोकनार्थमचेतनैरपि तैर्नेत्राणि प्रसारितानीत्यर्थः । आभरणशोभा सर्वैर्विलोकिता । मण्डनमात्रं च खचितरत्नमित्यर्थः ॥

ततोऽनु वार्ष्णेयनियन्तृकं रथं
युधि क्षितारिक्षितिभृज्जयद्रथः ।
नृपः पृथासूनुरिवाधिरूढवा-
न्सजन्ययात्रामुदितः किरीटवान् ॥ ७२ ॥

तत इति ॥ ततो भूषणधारणादनु पश्चात्स नलो नृपो वार्ष्णेयनामा नियन्ता सारथिर्यस्य । अथच—कृष्णः सारथिर्यस्य । तं रथं किरीटवान्सहजकिरीटयोगात्किरीटनामा पृथासूनुरर्जुन इवारूढवान् । किंभूतो नलोऽर्जुनश्च—युधि क्षिता भङ्गं प्रापिता अरिक्षितिभृतां वैरिनृपाणां जयन्तो जयदातारोऽपि रथा येन । क्षितवैरिनृपश्चासौ जयद्रथो यस्येति वा । क्षिता वैरिनृपाणां जयन्तो रथा लक्षणया अर्शआदित्वाद्वा महारथातिरथार्धरथप्रमुखा योधा येनेति वा । अर्जुनपक्षे—युद्धे हतोऽभिमन्युवधादरिः शत्रुभूतः क्षितिभृद्राजा जयद्रथो येन । क्षितोऽरीणां कौरवाणां संबन्धी राजा जयद्रथो येनेति वा । तथा—जनीं वधूमर्हति जन्यो वरस्तत्संबन्धिन्यां यात्रायां मुदितो हृष्टः । जन्या वरपक्षीयास्तैः सह यात्रया वा हृष्टः । अथच—युद्धसंबन्धिन्यां विजययात्रायां हृष्टः । तथा—मुकुटेन मण्डितः । वरयात्रार्थं निर्गत इत्यर्थः । वार्ष्णेयः, वृष्णेरपत्यम्, 'इतश्चानिञः' इति ढक् । नियन्तृकम्, 'नद्यृतश्च' इति कप् ॥

१ 'अत्र समाध्यलंकारः' इति जीवातुः । २ 'परस्परेणैव' इति पाठे उत्प्रेक्षा इति सुखावबोधा । ३ 'अर्थापत्तिरलंकारः । सा 'रत्नलोचन' इति रूपकोत्थेति संकरः । तेन 'विभूषणानि रत्नलोचनैरन्योन्यं पश्यन्तीवाद्द्दृश्यन्त' इत्युत्प्रेक्षा व्यज्यते' इति जीवातुः । ४ टीकापुस्तकेषु 'क्षतः' इत्येव पाठः । तथापि प्राचीनमूलपुस्तकस्य 'क्षिता' इति पाठानुरोधादित्थं कृतम् ।

[illegible]—

[illegible]
[illegible]।
[illegible]
[illegible] ॥

[illegible] ॥ [illegible] ॥

अजानती कापि विलोकनोत्सुका
मर्मीरभूतार्धमपि स्तनांशुकम् ।
कुचेन तस्मै चलतेऽकरोत्पुरः
पुराङ्गना मङ्गलकुम्भसंभृतिम् ॥

अजानतीति ॥ नलस्य विलोकनोत्सुका [illegible] 'भूतार्धं कम्पितार्धमपि स्तनांशुकं चोलकाख्यं [illegible] तन्यनाजानती कापि पुराङ्गना चलते वरयात्रोत्सुकाय पुरोऽग्रभागे कुचेन कृत्वा मङ्गलकुम्भस्य [illegible] पूर्णकुम्भस्य संभृति संभारमुपढौकनमकरोत् । [illegible] चेतनस्याप्यनुरागोत्पादना, कुचस्यातिसौन्दर्यमिति [illegible] वरस्य च पुरः पूर्णकलशदर्शनं शुभाय भवति । [illegible] 'मन्सिमैति स संप्रदानम्' इति संप्रदानत्वम् ॥

सखीं नलं दर्शयमानयाकृतो
जवादुदस्तस्य करस्य कङ्कणे ।
विपद्य हारैस्त्रुटितैरतर्कितैः
कृतं कयापि क्षणलाजमोक्षणम् ॥ [illegible]

सखीमिति ॥ सोऽयं नल. समागच्छतीत्येव [illegible] दर्शयमानया दर्शयन्त्या कयापि प्रदर्शनार्थमेव [illegible] काशाज्जवाद्वेगादुदस्तस्योत्क्षिप्तस्य करस्य [illegible] प्रभागे कङ्कणाख्ये भूषणे विपद्य वेगाभिघातत [illegible] तैस्त्रुटितैर्हारैर्नलविलोकनरसादतर्कितैरज्ञातविच्छेदैः [illegible] दीयमुक्ताफलैः कृत्वा क्षणं क्षणमात्रम् । [illegible] ना । लाजमोक्षणं कृतम् । अन्यरतगौतिस्त्वाधि [illegible] क्षणमध्ये मौक्तिकमोक्षणमपि क्षणं तद्धमकार्यं [illegible] मानया, 'णिचश्च' इति कर्त्रभिप्राये क्रियाफले [illegible] तरस्याम्' इत्यत्र 'अभिवादिदृशोरात्मनेपदे—' इति [illegible] कर्मकत्वात्सखीमिति कर्मत्वम् । 'सखी' इति च पाठः ।

लसन्नखादर्शमुखाम्बुजस्मित-
प्रसन्नवाणीमधुपाणिपल्लवम् ।

यियासतस्तस्य नृपस्य जज्ञिरे
प्रशस्तवस्तूनि तदेव यौवतम् ॥ ७६ ॥

[illegible]दिति ॥ तद्युवतीनां समूहो यौवतमेव यियासतो वरया-
[illegible] तस्य नृपस्य प्रशस्तवस्तूनि शुभसूचकमङ्गलद्रव्याणि
। किंभूतम्—नखा एवादर्शाः, मुखान्येवाम्बुजानि, स्मि-
[illegible] प्रसूनानि पुष्पाणि, वाण्य एव मधूनि, पाणय एव पल्ल-
इतरेतरयोगः समाहारो वा । लसन्तः स्फुरत्कान्तयो नखा-
[illegible] यस्य तत् । एवंविधपुरनारीदर्शनाद्भैमीपाणिग्रहो नि-
[illegible] शुभायैव भविष्यतीति तस्य बुद्धिरभूदिति भावः । अनि-
[illegible] तासां सूचितम् । 'दध्याज्यादर्शादिदर्शनं शुभावहम्'
[illegible]न्तराजग्रन्थे ज्ञातव्यम् । आरोप्यमाणस्य प्राधान्याज्जज्ञिरे
[illegible]हुवचनम् ॥

करस्थताम्बूलजिघत्सुरेकिका
विलोकनैकाग्रविलोचनोत्पला ।
मुखे निचिक्षेप मुखद्विराजता-
-रुषेव लीलाकमलं विलासिनी ॥ ७७ ॥

[illegible]रेति ॥ एकिका कापि विलासिनी पुरनारी करस्थं ताम्बूल
[illegible]भक्षयितुमिच्छुः सती करस्थं लीलाकमलं मुखे निचिक्षेप ।
[illegible]लविलोकने विषये एकाग्रे तत्परे विलोचनोत्पले यस्याः
ताम्बूलभ्रान्त्या कमलं मुखे निक्षिप्तमित्यर्थः । कयेव—मुख-
[illegible] राजनि विद्यमाने कमलस्य द्वितीया राजता तया जाता या
[illegible]धस्तयेव । उत्तमेन मन्मुखेन सहैतत्स्पर्धत इति रोषादिव
कमलं निक्षिप्तमित्यर्थः । नलसौन्दर्यातिशयदर्शनेन विमन-
[illegible]ता । जिघत्सु, 'लुङ्सनोर्घस्लृ' इत्यदेर्घस्लादेशे, 'वस्लृ
[illegible]' इत्येतस्माद्वा सन्नन्तादु । 'न लोका–'इति षष्ठीनिषेधा-
[illegible] जिघत्सुरिति द्वितीयायाम् 'द्वितीया' इति योगवि-
[illegible]समास ॥

कयापि वीक्षाविमनस्कलोचने
समाज एवोपपतेः समीयुषः ।
घनं सविघ्नं परिरम्भमाहसै-
स्तदा तदालोकनमन्वभूयत ॥ ७८ ॥

[illegible]येति ॥ कयापि स्वैरिण्या वीक्षणा नलदर्शनेन विमनस्के [illegible] [illegible]

दिदृक्षुरन्या निनिमेषवीक्षणां
[illegible]वोन्द्रां दधती स्तुतिपदम् ।

पदाग्रमात्रेण यदस्पृशन्महीं
न तावता केवलमप्सरोऽभवत् ॥ ७९ ॥

दिदृक्षुरिति ॥ नलं दिदृक्षुः, अत एव दर्शनानुरागवशेन वि-
गतपक्ष्मसंकोचे वीक्षणे विशिष्टे नेत्रे यस्याः सा । तथा—नृणां
भूलोकवासिनामयोग्यां दिव्यां तनुश्रियं दधती अन्या काचिन्नारी
इत्थं प्रासादेवाङ्गनात्वान्यापि दर्शनौत्सुक्यात्पदाग्रमात्रेणैव यदस्मा-
न्महीमस्पृशत्तावता केवलं तावन्मात्रेणैव नाप्सरोऽभवत् । अप्सर
सोऽप्यनिमेषनेत्रा मनुष्यानर्हा दैवैकभोग्या कायकान्तिं बिभ्राणाः
केवलं पदैकदेशेनापि भूमिं न स्पृशन्ति । इयं तु निर्निमेषदर्शनो-
त्सुकतयाङ्गुष्ठादिमात्रेण स्पृशती तेनैव धर्मेण तत्तुल्या नाभूत् ।
अन्यत्सर्वं साहश्यमेवेत्यर्थः । अप्सरोऽभवदिति च्विः । अप्सर श-
ब्दस्य बहुत्वेऽपि अन्या इत्यपेक्षयाभवदितीत्येकवचनमपि युक्तम् ।
'आप सुमनसो वर्षा अप्सर सिकतासमाः । एताः स्त्रियां बहुत्वे
स्युरेकत्वेऽप्युत्तर त्रयम् ॥' इति वचनादेकवचनान्ताप्सरःशब्दा-
च्चिः । बहुजनपृष्ठवर्तिनो भित्त्यादिव्यवहिता वा पादाङ्गुष्ठमात्रेण
भुवं स्पृशन्त्यः प्रोन्नमिताङ्ग्यः पश्यन्तीति दिदृक्षूणां स्वभावः ॥

विभूषणस्रंसनशंसनार्पितैः
करग्रहैररपि धूननैरपि ।
अमान्तमन्तः प्रसभं पुरापरा
सखीषु संमापयतीव संमदम् ॥ ८० ॥

विभूषणेति ॥ [illegible] शरीरमध्येऽमान्तं समदं शरी-
रस्यानादृ[illegible] नलदर्शनजं प्रमोदं विभूषणानां
[illegible] तव [illegible], तव [illegible]मिति
प्रत्येक [illegible] करग्रहैरपि धूननैरपि तच्छरीरक-
म्पनैश्च [illegible] पुरा समापयतीव प्रा-
[illegible] । [illegible], करेण [illegible], पतित-
[illegible] तथा—[illegible]
[illegible]
[illegible] । नलदर्शनानु-
रागा[illegible] जाता इति भावः । पुरा समापयतीति
[illegible] ।

[illegible]—

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥ ८१ ॥

[illegible]

घन इति ॥ नलः समन्ता येऽपनना हन्नमन्नकायशालि नान-वलम्बत एयशीलानि तत्र स्थितानि तेषां विभूषणानां तेषु मान्द्रे मणिमण्डले रत्नगर्भे स्वरूपस्य स्वाकारस्य रेखा परमां शोभां स्वलावण्यपरमां मर्यादां वावलोक्य सेवया स्थितः ब्रमितः सेवाचतुरा नापितादयस्तेषां दर्पणार्पणं प्रतिबिम्बदर्शनार्थं मुकुरार्पणा निष्फलीचकार । आदर्शकृत्यस्य रत्नैरेव कृतत्वादिति भावः । मङ्गलमादर्श इति बुद्ध्या तैर्दर्पण आनीतः । तेन च विज्ञोहित इति तेषां सेवाचातुर्यम् । सेवाचणेति 'तेन वित्तः–' इति चणप् ॥

व्यलोकि लोकेन न केवलं चल-
न्मुदा तदीयाभरणार्पणाद्युतिः ।
अदर्शि विस्तारितरत्नलोचनैः
परस्परेणैव विभूषणैरपि ॥ ७१ ॥

व्यलोकीति ॥ चलन्ती व्याघुट्योत्पाद्यमाना मुदस्य तेन निरन्तरहर्षेण लोकेन तदीयानां नलीयानामाभरणानामर्पणाद्युति संस्थानविशेषे स्थापनजनिता शोभा केवलं न व्यलोकि किंतु विस्फारितानि प्रसारितकिरणानि रत्नान्येव लोचनानि येषामेवंविधैः । विस्फारितैः रत्नलोचनैः कृत्वा वा । अचेतनैर्विभूषणैरपि परस्परेणान्योन्यस्य द्युतिरदर्शीव विलोकितेव । अन्योन्यशोभाविलोकनार्थमचेतनैरपि तैर्नेत्राणि प्रसारितानीत्यर्थः । आभरणशोभा सर्वैर्विलोकिता । मण्डनमात्रं च सचितरत्नमित्यर्थः ॥

ततोऽनु वार्ष्णेयनियन्तृकं रथं
युधि क्षितारिक्षितिभृज्जयद्रथः ।
नृपः पृथासूनुरिवाधिरूढवा-
न्सजन्ययात्रामुदितः किरीटवान् ॥ ७२ ॥

तत इति ॥ ततो भूषणधारणादनु पश्चात्स नलो नृपो वार्ष्णेयनामा नियन्ता सारथिर्यस्य । अथच—कृष्णः सारथिर्यस्य । तं रथं किरीटवान्सहजकिरीटयोगात्किरीटनामा पृथासूनुरर्जुन इवारूढवान् । किंभूतो नलोऽर्जुनश्च—युधि क्षिता भङ्गं प्रापिता अरिक्षितिभृतां वैरिनृपाणां जयन्तो जयदातारोऽपि रथा येन । क्षितवैरिनृपश्चासौ जयद्रथो यस्येति वा । क्षिता वैरिनृपाणा जयन्तो रथा लक्षणया अर्शआदित्वाद्वा महारथातिरथार्धरथप्रमुखा योधा येनेति वा । अर्जुनपक्षे—युद्धे हतोऽभिमन्युवधादरिः शत्रुभूतः क्षितिभृद्राजा जयद्रथो येन । क्षितोऽरीणां कौरवाणां संबन्धी राजा जयद्रथो येनेति वा । तथा—जनीं वधूमर्हति जन्यो वरस्तत्संबन्धिन्यां यात्रायां मुदितो हृष्टः । जन्या वरपक्षीयास्तैः सह यात्रया वा हृष्टः । अथच—युद्धसंबन्धिन्यां विजययात्रायां हृष्टः । तथा—मुकुटेन मण्डितः । वरयात्रार्थं निर्गत इत्यर्थः । वार्ष्णेयः, वृष्णेरपत्यम्, 'इतश्चानिञः' इति ढक् । नियन्तृकम्, 'नद्यृतश्च' इति कप् ॥

१ 'अत्र समासालंकार' इति जीवातुः । २ 'परस्परेणैव' इति पाठे लुप्तोत्प्रेक्षा इति सुखावबोधा । ३ 'अत्रापह्नुतिरलंकारः । सा 'रत्नलोचन' इति रूपकोत्थेति संकर । तेन 'विभूषणानि रत्नलोचनैरन्योन्य पश्यन्तीवादृश्यन्त' इत्युत्प्रेक्षा व्यज्यते' इति जीवातुः । ४ टीकापुस्तकेषु 'क्षताः' इत्येव पाठः । तथापि प्राचीनमूलपुस्तकस्य 'क्षिता' इति पाठानुरोधादित्थं कृतम् ।

इदानीं नगरदर्शनार्थं पुरनारीणामनुरागमाह—

विदर्भनाथस्य निदेशशंसितं
रसोद्गमादम्बरमस्तमुज्ज्वलम् ।
गृहाद्गृहादेत्य धृतप्रसाधना
नगराजगत्राजपथानथाधिकम् ॥

निदर्शेति ॥ अथ रथारोहणानन्तरं विदर्भनृपतिना कृतस्य स्वर्गस्यास्परस: सुन्दरनारी एव प्रकाशमान मुखं शृङ्गाररूपं अतं नलं रागाभियुक्तिलोचनविषु निरीक्ष्य तत्र तत्र मग्नो गृहाद्गृहादागत्य निसर्गस्थानराजपथालंकारा जगत् । तदेवागतेऽन्यापि कुतुकिन इत्यर्थः । गेयुक्तम् । सर्वा अपि नलदर्शनार्थमागता इति भावः ॥

अजानती कापि विलोकनोन्मुखा
समीरधूतार्धमपि स्तनांशुकम् ।
कुचेन तस्मै चलतेऽकरोत्पुरः
पुराङ्गना मङ्गलकुम्भसंभृतिम् ॥

अजानतीति ॥ नलस्य विलोकनोन्मुखा अतएव धूतार्धं कम्पितार्धमपि स्तनांशुकं चोलकादि अजानती नलस्यानावृण्वती कापि पुराङ्गना चलते वरयात्रोन्मुखाय पुरोऽग्रभागे कुचेन कृत्वा मङ्गलकुम्भस्य जलपूर्णकुम्भस्य संभृति संभारमुपदामकरोत् । सर्वेषु चेतनस्याप्यनुरागोत्पादना, कुचस्तानि नौन्दर्यमिति इ वरस्य च पुरः पूर्णकलशदर्शनं शुभाय भवति । तस्मै, मभिप्रैति स संप्रदानम्' इति संप्रदानत्वम् ॥

सखीं नलं दर्शयमानयाकृतो
जवादुदस्तस्य करस्य कङ्कणे ।
विपद्य हारैस्त्रुटितैरतर्कितैः
कृतं कयापि क्षणलाजमोक्षणम् ॥

सखीमिति ॥ सोऽयं नलः समागच्छतीत्येवं दर्शयमानया दर्शयन्त्या कयापि प्रदर्शनार्थमेव आकाराजवाद्वेगादुदस्तस्योत्क्षिप्तस्य करस्य पुरःप्रभागे कङ्कणाख्ये भूषणे विपद्य वेगाभिघातवशात्त्रुटितैर्हारैर्नलविलोकनरसादतर्कितैरज्ञातविच्छेदैर्हारीयमुक्ताफलैः कृत्वा क्षणं क्षणमात्रम् । वा । लाजमोक्षणं कृतम् । अन्यरसगीतिरत्नाविक्षणमध्ये मौक्तिकमोक्षणमपि क्षणं तत्र लाजमोक्षणं मानया, 'णिचश्च' इति कर्त्रभिप्राये क्रियाफले आत्मने तरस्याम्' इत्यत्र 'अभिवादिदृशोरात्मनेपदे—' इति कर्मकत्वात्सखीमिति कर्मत्वम् । 'सखीं' इति च पाठः ।

लसन्नखादर्शमुखाम्बुजस्मित-
प्रसूनवाणीमधुपाणिपल्लवम् ।

पियासतस्तस्य नृपस्य जज्ञिरे
अशान्तवस्तूनि तदेव यौवतम् ॥ ७६ ॥

[illegible]दिति ॥ नवुवतीनां समूहो यौवतमेव पिपासतो वरना- [illegible] तस्य नृपस्य मनस्तवस्तूनि [illegible] । किंभूतम्—[illegible], [illegible]। [illegible] ॥

पद्माग्रमात्रेण यदस्पृशन्महीं
न तावता केवलमप्सरोऽभवन् ॥ ७९ ॥

[illegible]रिति ॥ [illegible] अत एव दर्शनानुरागवशेन वि- [illegible] । तथा—नृणां [illegible] अप्सरोऽभवन् । अप्सर[illegible] इति वचनादेकवचनान्तोऽप्सरः शब्दो- [illegible] ॥

करस्थताम्बूलजिघत्सुरेकिका
विलोकनैकाग्रविलोचनोत्पला ।
मुखे निचिक्षेप मुखाद्विराजता-
रेव लीलाकमलं विलासिनी ॥ ७७ ॥

[illegible]नि ॥ एकिका कापि विलासिनी [illegible] करस्थताम्बूल- [illegible] मुखे निचिक्षेप । [illegible] ॥

विभूषणत्वेन नवेन नारिते:
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥ ८० ॥

कयापि वीक्षाविवशस्वलोचने
समाज एवोपदेशः [illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥ ७८ ॥

[illegible]

घन इति ॥ नलः समन्ता येऽपवना इन्नमनकारयन्नाति तानवलम्बत एषशीलानि तत्र स्थितानि तेषां विभूषणानां वने मान्द्रे मणिमण्डले रत्नमङ्गे स्वरूपस्य स्वाकारस्य रेगां परमां शोभां स्वलावण्यपरमां मर्यादां चावलोक्य सेवया चित्ता. प्रमितुः सेवाचतुरा नापितादयस्तेषां दर्पणार्पणां प्रतिबिम्बदर्शनार्थं मुकुरार्पणां निष्फलीचकार । आदर्शकृत्यस्य रत्नैरेव कृतत्वादिति भावः । मङ्गलमादर्श इति बुद्ध्या तैर्दर्पण आनीतः । तेन च विलोकित इति तेषां सेवाचातुर्यम् । सेवाचणेति 'तेन वित्तः—' इति चणप् ॥

व्यलोकि लोकेन न केवलं चल-
न्मुदा तदीयाभरणार्पणाद्युतिः ।
अदर्शि विस्तारितरत्नलोचनैः
परस्परेणेवं विभूषणैरपि ॥ ७१ ॥

व्यलोकीति ॥ चलन्ती व्याघुट्योत्पाद्यमाना मुदस्य तेन निरन्तरहर्षेण लोकेन तदीयानां नलीयानामाभरणानामर्पणाद्युतिः संस्थानविशेषे स्थापनजनिता शोभा केवलं न व्यलोकि किंतु विस्फारितानि प्रसारितकिरणानि रत्नान्येव लोचनानि येषामेवंविधैः । विस्फारितैः रत्नलोचनैः कृत्वा वा । अचेतनैर्विभूषणैरपि परस्परेणान्योन्यस्य द्युतिरदर्शीव विलोकितेव । अन्योन्यशोभाविलोकनार्थमचेतनैरपि तैर्नेत्राणि प्रसारितानीत्यर्थः । आभरणशोभा सर्वैर्विलोकिता । मण्डनमात्रं च खचितरत्नमित्यर्थः ॥

ततोऽनु वार्ष्णेयनियन्तृकं रथं
युधि क्षितारिक्षितिभृज्जयद्रथः ।
नृपः पृथासूनुरिवाधिरूढवा-
न्सजन्ययात्रामुदितः किरीटवान् ॥ ७२ ॥

तत इति ॥ ततो भूषणधारणादनु पश्चात्स नलो नृपो वार्ष्णेयनामा नियन्ता सारथिर्यस्य । अथच—कृष्णः सारथिर्यस्य । तं रथं किरीटवान्सहजकिरीटयोगात्किरीटनामा पृथासूनुरर्जुन इवारूढवान् । किंभूतो नलोऽर्जुनश्च—युधि क्षिता भङ्गं प्रापिता अरिक्षितिभृतां वैरिनृपाणां जयन्तो जयदातारोऽपि रथा येन । क्षितवैरिनृपश्चासौ जयद्रथो यस्येति वा । क्षिता वैरिनृपाणां जयन्तो रथा लक्षणया अर्शआदित्वाद्वा महारथातिरथार्धरथप्रमुखा योधा येनेति वा । अर्जुनपक्षे—युद्धे हतोऽभिमन्युर्वधादरिः शत्रुभूतः क्षितिभृद्राजा जयद्रथो येन । क्षितोऽरीणा कौरवाणां संबन्धी राजा जयद्रथो येनेति वा । तथा—जनीं वधूमर्हति जन्यो वरस्तत्संबन्धिन्यां यात्रायां मुदितो हृष्टः । जन्या वरपक्षीयास्तैः सह यात्रया वा हृष्टः । अथच—युद्धसंबन्धिन्यां विजययात्रायां हृष्टः । तथा—मुकुटेन मण्डितः । वरयात्रार्थं निर्गत इत्यर्थः । वार्ष्णेयः, वृष्णेरपत्यम्, 'इतश्चानिञः' इति ढक् । नियन्तृकम्, 'नद्यृतश्च' इति कप् ॥

१ 'अत्र समासोक्त्यलंकारः' इति जीवातुः । २ 'परस्परेणेव' इति पाठे तूत्प्रेक्षा इति सुखावबोधा । ३ 'अत्रापह्नुत्यलंकारः । सा 'रत्नलोचन' इति रूपकोत्थेति संकरः । तेन 'विभूषणानि रत्नलोचनैरन्योन्यं पश्यन्तीवाद्दृश्यन्त' इत्युत्प्रेक्षा व्यज्यते' इति जीवातुः । ४ टीकापुस्तकेषु क्षताः' इत्येव पाठः । तथापि प्राचीनपुस्तकस्य 'क्षिता' इति पाठानुरोधादित्थं दत्तम् ।

दृशोर्ग्रां तरसंदर्शनार्थं पुरनारीसंभ्रममाह—

विदर्भनाथाविदितस्य वीक्षितुं
रसोदयादप्सरसामसुज्ज्वलम् ।
गृहाद्गृहादेत्य धृतप्रसाधना
व्यराजयन्राजपथानथाविकम् ॥

विदर्भेति ॥ अथ रथारोहणानन्तरं विदर्भे कुण्डिनरूपस्य स्वर्गस्याप्सरसः सुन्दर्यो नार्यः प्र... प्रकाशमानं मूर्तं शृङ्गाररूपं ना तं नलं ... रागाभिवृद्धिर्लोचनाभ्यां विशेषेण द्रष्टुं ... सत्यो गृहाद्गृहादेत्यागत्य निसर्गरम्यान्राजपथा... राजयन् । तयोगात्तेऽप्यधिकं शुशुभिर इत्यर्थः । ...यमुक्तम् । सर्वा अपि तद्दर्शनार्थमागता इति ...

अजानती कापि विलोकनोत्सुका
समीरधूतार्धमपि स्तनांशुकम् ।
कुचेन तस्मै चलतेऽकरोत्पुरः
पुराङ्गना मङ्गलकुम्भसंभृतिम् ॥

अजानतीति ॥ नलस्य विलोकनोत्सुका ... धूतार्धं कम्पितार्धमपि स्तनांशुकं चोलकादि ... नलस्यनावृण्वती कापि पुराङ्गना चलते वरायाः... लाय पुरोऽग्रभागे कुचेन कृत्वा मङ्गलकुम्भस्य ... पपूर्णकुम्भस्य संभृतिं संभारमुपदामकरोत् । ... चेतनस्याप्यनुरागोत्पादना, कुचस्यानिलान्दर्शनं ... वरस्य च पुरः पूर्णकलशदर्शनं शुभाय भवति । ... मभिप्रैति स संप्रदानम्' इति संप्रदानत्वम् ॥

सखीं नलं दर्शयमानयाकृतो
जवादुदस्तस्य करस्य कङ्कणे ।
विपज्य हारैस्त्रुटितैरतर्कितैः
कृतं कयापि क्षणलाजमोक्षणम् ॥

सखीमिति ॥ सोऽयं नलः समागच्छतीति ... दर्शयमानया दर्शयन्त्या कयापि प्रदर्शनार्थं ... काशाज्जवाद्वेगादुदस्तस्योत्क्षिप्तस्य करस्य ... ग्रभागे कङ्कणाख्ये भूषणे विपज्य वेगानिरा... तैश्छिन्नैर्हारैर्नलविलोकनरसादतर्कितैरज्ञात... दीयमुक्ताफलैः कृत्वा क्षणं क्षणमात्रम् । ... वा । लाजमोक्षणं कृतम् । अन्यरसगतिरन्या... क्षणमध्ये मौक्तिकमोक्षणमपि क्षणं तत्कृत... मानया, 'णिचश्च' इति कर्त्रभिप्राये क्रियाफले ... तरस्याम्' इत्यत्र 'अभिवादिदृशोरात्मनेपदे—' ... कर्मकत्वात्सखीमिति कर्मत्वम् । 'सखी' इति ...

लसन्नखादर्शमुखाम्बुजासित-
प्रसूनबाणीमधुपाणिपल्लवम् ।

[illegible]

घन इति ॥ नलः समस्ता येऽपवना हस्तमस्तकाद्यङ्गानि तानवलम्बत एवंशीलानि तत्र स्थितानि तेषां विभूषणानां घने सान्द्रे मणिमण्डले रत्नसङ्घे स्वरूपस्य स्वाकारस्य रेखां परमां शोभां स्वलावण्यपरमां मर्यादां वावलोक्य सेवया वित्ताः प्रसिद्धाः सेवाचतुरा नापितादयस्तेषां दर्पणार्पणां प्रतिबिम्बदर्शनार्थं मुकुरार्पणां निष्फलीचकार । आदर्शकृत्यस्य रत्नैरेव कृतत्वादिति भावः। मङ्गलमादर्श इति बुद्ध्या तैर्दर्पण आनीतः । तेन च विलोकित इति तेषां सेवाचातुर्यम् । सेवाचणेति 'तेन वित्त.–' इति चणप् ॥

व्यलोकि लोकेन न केवलं चल-
न्मुदा तदीयाभरणार्पणाद्युतिः ।
अदर्शि विस्तारितरत्नलोचनैः
परस्परेणैवं विभूषणैरपि ॥ ७१ ॥

व्यलोकीति ॥ चलन्ती व्याघुट्योत्पाद्यमाना मुद्यस्य तेन निरन्तरहर्षेण लोकेन तदीयानां नलीयानामाभरणानामर्पणाद्युतिः संस्थानविशेषे स्थापनजनिता शोभा केवलं न व्यलोकि किंतु विस्फारितानि प्रसारितकिरणानि रत्नान्येव लोचनानि येषामेवंविधैः । विस्फारितैः रत्नलोचनैः कृत्वा वा । अचेतनैर्विभूषणैरपि परस्परेणान्योन्यस्य द्युतिरदर्शीव विलोकितेव । अन्योन्यशोभाविलोकनार्थमचेतनैरपि तैर्नेत्राणि प्रसारितानीत्यर्थः । आभरणशोभा सर्वैर्विलोकिता । मण्डनमात्रं च खचितरत्नमित्यर्थः ॥

ततोऽनु वार्ष्णेयनियन्तृकं रथं
युधि क्षितारिक्षितिभृज्जयद्रथः ।
नृपः पृथासूनुरिवाधिरूढवा-
न्सजन्ययात्रामुदितः किरीटवान् ॥ ७२ ॥

तत इति ॥ ततो भूषणधारणादनु पश्चात्स नलो नृपो वार्ष्णेयनामा नियन्ता सारथिर्यस्य । अथच—कृष्णः सारथिर्यस्य । तं रथं किरीटवान्महत्त्वकिरीटयोगात्किरीटनामा पृथासूनुरर्जुन इवारूढवान् । किंभूतो नलोऽर्जुनश्च—युधि क्षिता भङ्गं प्रापिता अरिक्षितिभृतो वैरिनृपाणां जयन्तो जयदातारोऽपि रथा येन । [illegible] जयद्रथो यस्येति वा । क्षिता वैरिनृपाणां जयन्तो रथा [illegible] महारथातिरथार्धरथप्रमुखा योधा येनेति वा । अर्जुनपक्षे—युद्धे हतोऽभिमन्युवधादरिः शत्रुभूतः [illegible] जयद्रथो येन । क्षितोऽक्षीणा कौरवाणा संबन्धी राजा जयद्रथो येनेति वा । तथा—जनीं वधूमर्हन्ति जन्यो [illegible] यात्रायां मुदितो हृष्टः । जन्या वरपक्षीयास्तैः सह यात्रया वा हृष्ट । अथच—युद्धसंबन्धिन्यां विजययात्रायां हृष्टः । तथा—मुकुटेन मण्डितः । वरयात्रार्थं निर्गत इत्यर्थः । [illegible], 'तत्रभवति' इति ढक् । नियन्तृकम्, [illegible] इति कप् ।

[illegible] नीवान् । [illegible] पाठ [illegible] । [illegible] । [illegible] नीवान् । [illegible] । [illegible] ।

इदानीं वरसंदर्शनार्थं पुरनारीसंभ्रममाह—

विदर्भजाम्नस्त्रिदिवस्य वीक्षितुं
रसोदयादप्सरसस्तमुज्ज्वलम् ।
गृहाद्गृहादेत्य धृतप्रसाधना
व्यराजयन्राजपथानथाधिकम् ॥

विदर्भेति ॥ अथ रथारोहणानन्तर विदर्भे कुण्डिनरूपस्य स्वर्गस्याप्सरसः सुन्दरनार्यः [illegible] प्रकाशमानं मूर्तं शृङ्गाररूपं वा तं नलं [illegible] रागाभिवृद्धिहेतोर्वीक्षितुं विशेषेण द्रष्टुं धृतप्रसाधना सत्यो गृहाद्गेहादेत्यागत्य [illegible] राजयन् । तद्योगात्तेऽप्यधिक शुशुभिर इत्यर्थः । यमुक्तम् । सर्वा अपि तद्दर्शनार्थमागता इति भावः ।

अजानती कापि विलोकनोत्सुका
समीरधूतार्धमपि स्तनांशुकम् ।
कुचेन तस्मै चलतेऽकरोत्पुरः
पुराङ्गना मङ्गलकुम्भसंभृतिम् ॥

अजानतीति ॥ नलस्य विलोकनोत्सुका [illegible] धूतार्धं कम्पितार्धमपि स्तनांशुकं चोलकाख्यं [illegible] नत्यनाकृष्टवती कापि पुराङ्गना चलते [illegible] लाय पुरोऽग्रभागे कुचेन कृत्वा मङ्गलकुम्भस्य [illegible] पपूर्णकुम्भस्य संभृतिं संभारमुपदामकरोत् । [illegible] चेतनस्याप्यनुरागोत्पादना, कुचस्यातिमांसलत्वेन [illegible] वरस्य च पुरः पूर्णकलशदर्शनं शुभाय भवति । [illegible] मभिप्रैति स संप्रदानम्' इति संप्रदानत्वम् ॥

सखीं नलं दर्शयमानयाकृतो
जवादुदस्तस्य करस्य कङ्कणे ।
विपज्य हारैस्त्रुटितैरतर्कितैः
कृतं कयापि क्षणलाजमोक्षणम् ॥

सखीमिति ॥ सोऽयं नलः समागच्छतीत्येवं सखीं दर्शयमानया दर्शयन्त्या कयापि प्रदर्शनार्थम् [illegible] काराज्जवाद्वेगादुदस्तस्योत्क्षिप्तस्य करस्य [illegible] प्रभागे कङ्कणाख्ये भूषणे विपज्य [illegible] नत्रुटितैर्हारैर्नलविलोकनरसादतर्कितैः [illegible] दीयमुक्ताफलैः कृत्वा क्षणं क्षणमात्रम् । [illegible] ना । लाजमोक्षणं कृतम् । [illegible] क्षणमध्ये मौक्तिकमोक्षणमपि [illegible] मानया, 'णिचश्च' इति कर्त्रभिप्राये क्रियाफले [illegible] तस्याम्' इत्यत्र 'अभिवादिदृशोरात्मनेपदे' [illegible] कर्मत्वात्सखीमिति कर्मत्वम् । [illegible]

लमन्नसादर्यमुपाम्बुजन्मिना-
प्रमूनवार्णामयुरगिरा [illegible]

यियासतस्तस्य नृपस्य जज्ञिरे
प्रशस्तवस्तूनि तदेव यौवतम् ॥ ७६ ॥

दिति ॥ तद्युवतीनां समूहो यौवतमेव यियासतो वरया- स्य तस्य नृपस्य प्रशस्तवस्तूनि शुभसूचकमङ्गलद्रव्याणि । किंभूतम्—नखा एवादर्शाः, मुखान्येवाम्बुजानि, स्मि- प्रसूनानि पुष्पाणि, वाण्य एव मधूनि, पाणय एव पल्ल- तरेतरयोगः समाहारो वा । लसन्त स्फुरत्कान्तयो नखा- र यस्य तत् । एवंविधपुरनारीदर्शनाद्भैमीपाणिग्रहो नि- शुभायैव भवितेति तस्य बुद्धिरभूदिति भावः । अति- तासां सूचितम् । 'दध्याज्यादर्शादिदर्शनं शुभावहम्' न्तराजग्रन्थे ज्ञातव्यम् । आरोप्यमाणस्य प्राधान्याज्जज्ञिरे हुवचनम् ॥

करस्थताम्बूलजिघत्सुरेकिका
विलोकनैकाग्रविलोचनोत्पला ।
मुखे निचिक्षेप मुखद्विराजता-
-रुषेव लीलाकमलं विलासिनी ॥ ७७ ॥

ति ॥ एकिका कापि विलासिनी पुरनारी करस्थ ताम्बूलं भक्षयितुमिच्छुः सती करस्थं लीलाकमलं मुखे निचिक्षेप । लविलोकने विषये एकाग्रे तत्परे विलोचनोत्पले यस्याः ताम्बूलभ्रान्त्या कमलं मुखे निक्षिप्तमित्यर्थः । कयेव—मुख- राजति विद्यमाने कमलस्य द्वितीया राजता तया जाता या धयेव । उत्तमेन मन्मुखेन सहैतत्स्पर्धत इति क्रोधादिव मलं निक्षिप्तमित्यर्थः । नलसौन्दर्यातिशयदर्शनेन विमन- ता । जिघत्सु, 'लुङ्सनोर्घस्लृ' इत्यदेर्घस्लादेशे, 'घस्लृ इत्येतस्माद्वा सन्नन्तादुः । 'न लोका–' इति षष्ठीनिषेधा- जिघत्सुरिति द्वितीयायाम् 'द्वितीया' इति योगवि- समासः ॥

कयापि वीक्षाविमनस्कलोचने
समाज एवोपपतेः समीयुषः ।
घनं सविघ्नं परिरम्भसाहसै-
स्तदा तदालोकनमन्वभूयत ॥ ७८ ॥

येति ॥ कयापि स्वैरिण्या वीक्षया नलदर्शनेन विमनस्के [illegible] लोचने यस्याः [illegible] समाजे जनसङ्घ एव समीयुषः तस्योपपतेर्जारस्य परिरम्भ आलिङ्गनविषये साहसैर्विविधा- [illegible] कृत्वा तदा नलविलोकनलग्ने तदालोकन नलद- [illegible] नितरां [illegible] तथान्वभूयतानुभूतम् । [illegible] [illegible] आलिङ्गनं [illegible] नल [illegible] । तदा [illegible] ([illegible]) [illegible] , न तु निरन्तर [illegible] । [illegible] [illegible] ॥

दिदृक्षुरन्या विनिमेषवीक्षणा
नृणामयोग्यां दधती तनुश्रियम् ।
पदाग्रमात्रेण यदस्पृशन्महीं
न तावता केवलमप्सरोऽभवत् ॥ ७९ ॥

दिदृक्षुरिति ॥ नलं दिदृक्षु, अत एव दर्शनानुरागवशेन वि- गतपक्ष्मसंकोचे वीक्षणे विशिष्टे नेत्रे यस्याः सा । तथा—नृणां भूलोकवासिनामयोग्या दिव्यां तनुश्रियं दधती अन्या काचिन्नारी इत्थं प्राप्तदेवाङ्गनासाम्यापि दर्शनौत्सुक्यात्पदाग्रमात्रेणैव यद्यस्मा- न्महीमस्पृशत्तावता केवलं तावन्मात्रेणैव नाप्सरोऽभवत् । अप्सर सोऽप्यनिमेषनेत्रा मनुष्यानर्हा देवैकभोग्या कायकान्ति बिभ्राणाः केवल पदैकदेशेनापि भूमिं न स्पृशन्ति । इयं तु निर्निमेषदर्शनो- त्सुकतयाङ्गुष्ठादिमात्रेण स्पृशती तेनैव धर्मेण तत्तुल्या नाभूत् । अन्यत्सर्वं सादृश्यमेवेत्यर्थः । अप्सरोभवदिति च्विः । अप्सरःश- ब्दस्य बहुत्वेऽपि अन्या इत्यपेक्षयाभवदितित्येकवचनमपि युक्तम् । आप सुमनसो वर्षा अप्सरः सिकतासमाः । एताः स्त्रियां बहुत्वे स्युरेकत्वेऽप्युत्तरं त्रयम् ॥' इति वचनादेकवचनान्ताप्सरःशब्दा- च्च्विः । बहुजनपृष्ठवर्तिनो भित्त्याद्यव्यवहिता वा पादाङ्गुष्ठमात्रेण भुवं स्पृशन्त प्रोन्नमिताङ्गाः पश्यन्तीति दिदृक्षूणां स्वभावः ॥

विभूषणस्रंसनशंसनार्पितैः
करप्रहारैरपि धूननैरपि ।
अमान्तमन्तः प्रसभं पुरापरा
सखीषु संमापयतीव संमदम् ॥ ८० ॥

विभूषणेति ॥ अपरान्त करणे शरीरमध्येऽमान्तं संमदं शरी- रमानादधिकमात बहिरवस्थित नलदर्शनज प्रमोदं विभूषणाना स्रंसनस्य शंसने तव मण्डन गलितम्, तव मण्डनं गलितमिति प्रत्येक कथने विषयेऽर्पितैर्दत्तैः करप्रहारैरपि धूननैरपि तच्छरीरक- म्पनैश्च कृत्वा प्रसभं हठात्कारेण स्वसखीषु पुरा समापयतीव प्रा- विशदिव । विचित्तत्वेन शब्दनच्छ्वसन्, करेण ताड्यते, पतित- विस्मृतभूषणादिनिवेदनाय कम्पते चेति, तथा—अन्यदपि कुसू- लादावमाद्धोधूनादि बहिरेव मस्मिन सद्धलात्कारेण करताडनै- करकैर्धूननैश्चान्तर्मीयत इति च लौकिकी रीतिः । नलदर्शनानु- रागादतिविमनस्कान्या जाता इति भावः । पुरा समापयतीति 'पुरि लुङ् चास्मे' इति लट् ॥

विभूषणभ्रंश शब्देन [illegible] न ज्ञापित [illegible] आह—

वतंसनीलाम्बुरुहेण किं दृशा
विलोकमाने विमनीबभूवतुः ।
अपि श्रुती दर्शनकौतुकेन मां
न तेन ते शुश्रुवतुर्मृगीदृशाम् ॥ ८१ ॥

वतंसेति । [illegible] [illegible]

[illegible]

घन इति ॥ नलः समन्ता येऽपघना हस्तमस्तकादङ्गानि तानवलम्बत एवंशीलानि तत्र स्थितानि तेषां विभूषणानां घने सान्द्रे मणिमण्डले रत्नसङ्घे स्वरूपस्य स्वाकारस्य रेखां परमां शोभां स्वलावण्यपरमां मर्यादां वावलोक्य सेवया सितः प्रसिद्धः सेवाचतुरा नापितादयस्तेषां दर्पणार्पणां प्रतिबिम्बदर्शनार्थं मुकुरार्पणां निष्फलीचकार । आदर्शकृत्यस्य रत्नैरेव कृतत्वादिति भावः। मङ्गलमादर्श इति बुद्ध्या तैर्दर्पण आनीतः । तेन च विलोकित इति तेषां सेवाचातुर्यम् । सेवाचणेनेति 'तेन वित्त.-' इति चणप् ॥

व्यलोकि लोकेन न केवलं चल-
न्मुदा तदीयाभरणार्पणाद्युतिः ।
अदर्शि विस्तारितरत्नलोचनैः
परस्परेणैव विभूषणैरपि ॥ ७१ ॥

व्यलोकीति ॥ चलन्ती व्याघुट्योत्पाद्यमाना मुदस्य तेन निरन्तरहर्षेण लोकेन तदीयानां नलीयानामाभरणानामर्पणाद्युतिः संस्थानविशेषे स्थापनजनिता शोभा केवलं न व्यलोकि किंतु विस्फारितानि प्रसारितकिरणानि रत्नान्येव लोचनानि येषामेवंविधैः । विस्फारितैः रत्नलोचनैः कृत्वा वा । अचेतनैर्विभूषणैरपि परस्परेणान्योन्यस्य द्युतिरदर्शीव विलोकितेव । अन्योन्यशोभाविलोकनार्थमचेतनैरपि तैर्नेत्राणि प्रसारितानीत्यर्थः । आभरणशोभा सर्वैर्विलोकिता । मण्डनमात्रं च रुचिरत्नमित्यर्थः ॥

ततोऽनु वार्ष्णेयनियन्तृकं रथं
युधि क्षितारिक्षितिभृज्जयद्रथः ।
नृपः पृथासूनुरिवाधिरूढवा-
न्सजन्ययात्रामुदितः किरीटवान् ॥ ७२ ॥

तत इति ॥ ततो भूषणधारणादनु पश्चात्स नलो नृपो वार्ष्णेयनामा नियन्ता सारथिर्यस्य । अथच—कृष्णः सारथिर्यस्य । तं रथं किरीटवान्सहजकिरीटयोगात्किरीटनामा पृथासूनुरर्जुन इवारूढवान् । किंभूतो नलोऽर्जुनश्च—युधि क्षिता भङ्गं प्रापिता अरिक्षितिभृतां वैरिनृपाणां जयन्तो जयदातारोऽपि रथा येन । क्षितवैरिनृपश्चासौ जयद्रथो यस्येति वा । क्षिता वैरिनृपाणा जयन्तो रथा लक्षणया अर्शआदित्वाद्वा महारथातिरथार्धरथप्रमुखा योधा येनेति वा । अर्जुनपक्षे—युद्धे हतोऽभिमन्युवधादरिः शत्रुभूतः क्षितिभृद्राजा जयद्रथो येन । क्षितोऽरीणां कौरवाणां संबन्धी राजा जयद्रथो येनेति वा । तथा—जनीं वधूमर्हति जन्यो वरस्तत्संबन्धिन्या यात्रया मुदितो हृष्टः । जन्या वरपक्षीयास्तैः सह यात्रया वा हृष्टः । अथच—युद्धसंबन्धिन्या विजययात्रायां हृष्टः । तथा—मुकुटेन मण्डितः । वरयात्रार्थं निर्गत इत्यर्थः । वार्ष्णेयः, वृष्णेरपत्यम्, 'इतश्चानिञः' इति ढक् । नियन्तृकम्, 'नद्यृतश्च' इति कप् ॥

इदानीं तद्दर्शनार्थं पुरनारीवर्णनमाह—

विदर्भनाम्नि त्रिदिवस्य वीक्षितुं
रसोद्गमादम्बरसम्मुखं जनम् ।
गृहाद्गृहादेत्य पुनः प्रधावता
जनाजगन्नाजपथानथान्वितम् ॥

विदर्भेति ॥ अथ [illegible] विदर्भ कुण्डिनस्य [illegible] सुन्दरतां [illegible] प्रकाशमान [illegible] रागातिशयात् [illegible] विशेषेण द्रष्टुं [illegible] गृहाद्गृहादेत्यागत्य [illegible] गमयत् । [illegible] । सर्वा अपि तद्दर्शनार्थमागता इति [illegible]

अजानती कापि विलोकनोत्सुका
समीरधूतार्धमपि स्तनांशुकम् ।
कुचेन तस्मै चलतेऽकृतोत्पुरः
पुराङ्गना मङ्गलकुम्भसंभृतिम् ॥

अजानतीति ॥ नलस्य विलोकनोत्सुका [illegible] धूतार्धं कम्पितार्धमपि स्तनांशुकं चोलकादि [illegible] नलस्यानुपश्यन्ती कापि पुराङ्गना चलते [illegible] लाय पुरोऽग्रभागे कुचेन कृत्वा मङ्गलकुम्भस्य [illegible] पपूर्णकुम्भस्य संभृतिं संभारमुपादानमकरोत् । [illegible] चेतनस्याप्यनुरागोत्पादना, कुचस्यातिनिन्दित [illegible] चरस्य च पुरः पूर्णकलशदर्शनं शुभाय भवति । [illegible] मभिप्रैति स संप्रदानम्' इति संप्रदानत्वम् ॥

सखीं नलं दर्शयमानयाकृतो
जवादुदस्तस्य करस्य कङ्कणे ।
विपद्य हारैस्त्रुटितैरतर्कितैः
कृतं कयापि क्षणलाजमोक्षणम् ॥

सखीमिति ॥ सोऽयं नलः समागच्छतीति [illegible] दर्शयमानया दर्शयन्त्या कयापि प्रदर्शनार्थं [illegible] काशाज्जवाद्वेगादुदस्तस्योत्क्षिप्तस्य करस्य [illegible] ग्रभागे कङ्कणाख्ये भूषणे विपद्य वेगातिशय [illegible] तैश्छिन्नैर्हारैर्नलविलोकनरसादतर्कितैरज्ञातविच्छिन्नैः [illegible] दीयमुक्ताफलैः कृत्वा क्षणं क्षणमात्रम् । [illegible] वा । लाजमोक्षणं कृतम् । अन्यरमणीनिर्लाजैः [illegible] क्षणमध्ये मौक्तिकमोक्षणमपि क्षणं तद्गतकार्य [illegible] मानया, 'णिचश्च' इति कर्त्रभिप्राये क्रियाफले [illegible] तरस्याम्' इत्यत्र 'अभिवादिदृशोरात्मनेपदे—' [illegible] कर्मकत्वात्सखीमिति कर्मत्वम् । 'सखीः' इति [illegible]

लसन्नखादर्शमुखाम्बुजस्मित-
प्रसूनवाणीमधुपाणिपल्लवम् ।

१ 'अत्र समाध्यलंकारः' इति जीवातुः । २ 'परस्परेणैव' इति पाठे तुल्योत्प्रेक्षा इति सुखावबोधा । ३ 'अपह्नुतिरलंकारः । सा 'रत्नलोचनैः' इति रूपकोत्थेति संकरः । तेन 'विभूषणानि रत्नलोचनैरन्योन्यं पश्यन्तीवादृश्यन्त' इत्युत्प्रेक्षा व्यज्यते' इति जीवातुः । ४ टीकापुस्तकेषु 'क्षताः' इत्येव पाठः । तथापि प्राचीनपुस्तकस्य 'क्षिता' इति पाठानुरोधादित्थं कृतम् ।

यियासतस्तस्य नृपस्य जज्ञिरे
प्रशस्तवस्तूनि तदेव यौवतम् ॥ ७६ ॥

देति ॥ तद्युवतीनां समूहो यौवनमेव यियासतो वरया- र तस्य नृपस्य प्रशस्तवस्तूनि शुभसूचकमङ्गलद्रव्याणि किंभूतम्—नखा एवादर्शाः, मुखान्येवाम्बुजानि, स्नि- ग्धूनानि पुष्पाणि, वाण्य एव मधूनि, पाणय एव पल्ल- ।रेतरयोगः समाहारो वा। लसन्त- स्फुरत्कान्तयो नखा- यस्य तत्। एवंविधपुरनारीदर्शनाङ्गनीपाणिग्रहो नि- शुभेनैव भवितेति तस्य बुद्धिरभूदिति भाव.। अनि- तासां सूचितम्। 'दध्याज्यादर्शादिदर्शनं शुभावहम्' स्तराजग्रन्थे ज्ञातव्यम्। आरोप्यमाणस्य प्राधान्याज्जज्ञिरे वचनम् ॥

करस्थताम्बूलजिघत्सुरेकिका
विलोकनैकाग्रविलोचनोत्पला।
मुखे निचिक्षेप मुखद्विराजता-
-रुषेव लीलाकमलं विलासिनी ॥ ७७ ॥

ते ॥ एकिका कापि विलासिनी पुरनारी करस्थ ताम्बूलं ।क्षयितुमिच्छुः सती करस्थ लीलाकमल मुखे निचिक्षेप। विलोकने विषये एकाग्रे तत्परे विलोचनोत्पले यस्या. न्बूलभ्रान्त्या कमलं मुखे निक्षिप्तमित्यर्थः। कयेव—मुख- ।जति विद्यमाने कमलस्य द्वितीया राजता तया जाता या त्येव। उत्तमेन मन्मुखेन सहैतत्स्पर्धत इति क्रोधादिव ।ल निक्षिप्तमित्यर्थः। नलसौन्दर्यातिशयदर्शनेन विस्मृत- ।। जिघत्सु, 'लुङ्सनोर्घस्लृ' इत्यदेर्घस्लादेशे, 'घस्लृ इत्येतस्माद्वा सन्नन्तात्। 'न लोका-' इति षष्ठीनिषेधा- जिघत्सुरिति द्वितीयायाम् 'द्वितीया' इति योगवि- भाग ॥

कयापि वीक्षाविमनस्कलोचने
समाज एवोपपतेः समीयुषः।
पनं सविघं परिरम्भमाहसे-
स्तदा तदालोकनमन्वभूयत ॥ ७८ ॥

ति ॥ कयापि [illegible] वीक्षया नलदर्शनेन [illegible] [illegible]

[illegible]

यिसुरन्या निमिषेक्षणा

[illegible]

पदाग्रमात्रेण यदस्पृशन्महीं
न तावता केवलमप्सरोऽभवत् ॥ ७९ ॥

दिदृक्षुरिति ॥ नलं दिदृक्षु, अत एव दर्शनानुरागवशेन वि- गतपक्ष्मसंकोचे वीक्षणे विशिष्टे नेत्रे यस्याः सा। तथा—नृणां भूलोकवासिनामयोग्या दिव्या तनुश्रियं दधती अन्या काचिन्नारी इत्थं प्रासादवाङ्गनत्वस्यापि दर्शनौत्सुक्यात्पदाग्रमात्रेणैव यदस्या- न्महीमस्पृशत्तावता केवलं तावन्मात्रेणैव नाप्सरोऽभवत्। अप्सर सोप्यनिमेषनेत्रा मनुष्यानर्हां दैवैकभोग्यां कायकान्ति बिभ्राणाः केवलं पदैकदेशेनापि भूमिं न स्पृशन्ति। इयं तु निर्निमेषदर्शनो- त्सुकतयाङ्गुष्ठाग्रमात्रेण स्पृशती तेनैव धर्मेण तत्तुल्या नाभूत्। अन्यत्सर्वं सादृश्यमेवेत्यर्थ। अप्सरोऽभवदिति च्वि'। अप्सर.श- ब्दस्य बहुत्वेपि अन्या इत्यपेक्षयाभवदित्येकवचनमपि युक्तम्। आप सुमनसो वर्षा अप्सर सिकतासमा.। एताः स्त्रियां बहुत्वे स्युरेकत्वेऽप्युत्तर त्रयम्॥' इति वचनादेकवचनान्ताप्सर शब्दा- च्वि'। बहुजनपृष्ठवर्तिनो स्त्रियादिव्यवहिता वा पादाङ्गुष्ठमात्रेण भुवं स्पृशन्त. प्रोन्नमिताङ्गाः पश्यन्तीति दिदृक्षूणां स्वभाव. ॥

विभूषणसंभ्रमशंसनार्पितैः
करप्रहारैरपि धूननैरपि।
अमान्तमन्तः प्रसभं पुरापरा
सखीषु संमापयतीव संमदम् ॥ ८० ॥

विभूषणेति ॥ अपरान्त करणे शरीरमध्येऽमान्त समद शरी- रस्यानादविस्तान [illegible] नलदर्शनज प्रमोद विभूषणाना [illegible] [illegible] गतम्, [illegible] गलितमिति प्रत्येक [illegible] करप्रहारैरपि धूननैरपि नखशरीरक- [illegible] सखीषु पुरा संमापयतीव प्रा- [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥ ८१ ॥

[illegible]

घन इति ॥ नलः समस्ता येऽपघना हस्तमस्तकाद्यङ्गानि तानवलम्ब्य त एवंशीलानि तत्र स्थितानि तेषां विभूषणानां घने सान्द्रे मणिमण्डले रत्नसङ्घे स्वरूपस्य स्वाकारस्य रेखां परमां शोभां स्वलावण्यपरमां मर्यादां वावलोक्य सेवया वित्ताः प्रसिद्धाः सेवाचतुरा नापितादयस्तेषां दर्पणार्पणां प्रतिबिम्बदर्शनार्थं मुकुरार्पणां निष्फलीचकार । आदर्शकृत्यस्य रत्नैरेव कृतत्वादिति भावः। मङ्गलमादर्श इति बुद्ध्या तैर्दर्पण आनीतः । तेन च विलोकित इति तेषां सेवाचातुर्यम् । सेवाचणेति 'तेन वित्तः–' इति चणप् ॥

व्यलोकि लोकेन न केवलं चल-
न्मुदा तदीयाभरणार्पणाद्युतिः ।
अदर्शि विस्तारितरत्नलोचनैः
परस्परेणैव विभूषणैरपि ॥ ७१ ॥

व्यलोकीति ॥ चलन्ती व्याधुव्योत्पाद्यमाना मुद्यस्य तेन निरन्तरहर्षेण लोकेन तदीयानां नलीयानामाभरणानामर्पणाद्युतिः संस्थानविशेषे स्थापनजनिता शोभा केवलं न व्यलोकि किंतु विस्फारितानि प्रसारितकिरणानि रत्नान्येव लोचनानि येषामेवंविधैः । विस्फारितैः रत्नलोचनैः कृत्वा वा । अचेतनैर्विभूषणैरपि परस्परेणान्योन्यस्य द्युतिरदर्शीव विलोकितेव । अन्योन्यशोभाविलोकनार्थमचेतनैरपि तैर्नेत्राणि प्रसारितानीत्यर्थः । आभरणशोभा सर्वैर्विलोकिता । मण्डनमात्रं च खचितरत्नमित्यर्थः ॥

ततोऽनु वार्ष्णेयनियन्तृकं रथं
युधि क्षितारिक्षितिभृज्जयद्रथः ।
नृपः पृथासूनुरिवाधिरूढवा-
न्सजन्ययात्रामुदितः किरीटवान् ॥ ७२ ॥

तत इति ॥ ततो भूषणधारणादनु पश्चात्स नलो नृपो वार्ष्णेयनामा नियन्ता सारथिर्यस्य । अथच—कृष्णः सारथिर्यस्य । तं रथं किरीटवान्सहजकिरीटयोगात्किरीटनामा पृथासूनुरर्जुन इवारूढवान् । किंभूतो नलोऽर्जुनश्च—युधि क्षिता भङ्गं प्रापिता अरिक्षितिभृतो वैरिनृपाणां जयन्तो जयदातारोऽपि रथा येन । [illegible] जयद्रथो यस्येति वा । क्षिता वैरिनृपाणा जयन्तो रथा लक्षणया [illegible] महारथातिरथार्धरथप्रमुखा [illegible] येनेति वा । अर्जुनपक्षे—युद्धे हतोऽभिमन्युवधादरिः शत्रुभूत [illegible] जयद्रथो येन । क्षितोऽरीणां कौरवाणा संबन्धी राजा जयद्रथो येनेति वा । तथा—जना वधूमर्हन्ति जन्यो [illegible] यात्राया मुदितो हृष्टः । जन्या वरपक्षीयास्तैः सह यात्रया वा हृष्टः । अथच—युद्धसंबन्धिन्या विजययात्राया हृष्टः । तथा—मुकुटेन सहितः । वरयात्रार्थं निर्गत इत्यर्थः । [illegible] 'दृतिवासिनः' इति टक् । नियन्तृकम्, [illegible] ॥

[illegible] जीवातुः । २ '[illegible]' इति पाठे [illegible] । ३ [illegible] 'रागोत्पा' [illegible] जीवातुः । ४ [illegible] [illegible] इति प्रका-

इदानीं वरसंदर्शनार्थं पुरनारीसंभ्रममाह—

विदर्भनाम्नस्त्रिदिवस्य वीक्षितुं
रसोदयादप्सरसस्तमुज्ज्वलम् ।
गृहाद्गृहादेत्य धृतप्रसाधना
व्यराजयन्राजपथानथाधिकम् ॥

विदर्भेति ॥ अथ रथारोहणानन्तरं विदर्भेति कुण्डिनरूपस्य स्वर्गस्याप्सरसः सुन्दरनार्य एव प्रकाशमानं मूर्तं शृङ्गाररूपं वा तं नलं रागाभिवृद्धिहेतोर्वीक्षितुं विशेषेण द्रष्टुं धृतप्रसाधनाः सत्यो गृहाद्गृहादेत्यागत्य निसर्गरम्यान्राजपथानधिकं व्यराजयन् । तद्योगात्तेऽप्यधिकं शुशुभिर इत्यर्थः । [illegible]र्यमुक्तम् । सर्वा अपि तद्दर्शनार्थमागता इति भावः ॥

अजानती कापि विलोकनोत्सुका
समीरधूतार्धमपि स्तनांशुकम् ।
कुचेन तस्मै चलतेऽकरोत्पुरः
पुराङ्गना मङ्गलकुम्भसंभृतिम् ॥

अजानतीति ॥ नलस्य विलोकनोत्सुका [illegible] धूतार्धं कम्पितार्धमपि स्तनांशुकं चोलकाख्यं [illegible] न्त्यनावृण्वती कापि पुराङ्गना चलते [illegible]लाय पुरोऽग्रभागे कुचेन कृत्वा मङ्गलकुम्भस्य पपूर्णकुम्भस्य संभृतिं संभारमुपदामकरोत् । [illegible] चेतनस्याप्यनुरागोत्पादना, कुचस्यातिसौन्दर्यं [illegible] वरस्य च पुरः पूर्णकलशदर्शनं शुभाय भवति । [illegible] मभिप्रैति स संप्रदानम्' इति संप्रदानत्वम् ॥

सखीं नलं दर्शयमानयाकृतो
जवादुदस्तस्य करस्य कङ्कणे ।
विपज्य हारैस्त्रुटितैरतर्कितैः
कृतं कयापि क्षणलाजमोक्षणम् ॥

सखीमिति ॥ सोऽयं नलः समागच्छ[illegible] दर्शयमानया दर्शयन्त्या कयापि प्रदर्शनार्थम[illegible] काशाज्जवाद्वेगादुदस्तस्योत्क्षिप्तस्य कर[illegible] प्रभागे कङ्कणाख्ये भूषणे विपज्य [illegible] तैरितस्ततो हारैर्नलविलोकनरसादनर्कितै[illegible] दीयमुक्ताफलैः कृत्वा क्षण [illegible] । [illegible] वा । लाजमोक्षणं कृतम् । [illegible] क्षणमध्ये मौक्तिकमोक्षणमपि [illegible] मानया, 'णिचश्च' इति कर्त्रभिप्राये [illegible] तरस्याम्' इत्यत्र 'अभिवादिदृशोरात्मनेपदे—' [illegible] कर्मकत्वात्सखीमिति कर्मत्वम् । [illegible]

लसन्नखादर्शमुखाम्बुजाभिर-
[illegible]

…येयासततस्य नृपस्य जज्ञिरे
मङ्गलवस्तूनि तदेव यौवतम् ॥ ७६ ॥

…देति ॥ तद्युवतीनां समूहो यौवतमेव वियास्तो वस्या… तस्य नृपस्य मङ्गलवस्तूनि शुभसूचकमङ्गलद्रव्याणि …किंभूतम्—नेत्रा एवादर्शाः, मुखान्येवाम्बुजानि सि… …नाणि पुष्पाणि, वाण्य एव मधूनि, पाणय एव पल्ल… …रितरोग… मनाहारो वा। लसन्त्यः स्फुरत्कान्तयो न ना… …तस्य तत्। एवंविधयुवतीदर्शनाङ्गलीपाणिग्रहो लि… …शुभायैव भविष्यतीति तस्य बुद्धिरभूदिति भाव। अति… …ता सूचितम्। 'स्त्र्यादर्शादिदर्शनं शुभावहम्' …तराजनस्थे ज्ञातव्यम्। आरोप्यमाणस्य साधान्याज्जज्ञिरे …वचनम् ॥

पदाग्रमात्रेण यदस्पृशन्महीं
न तावता केवलमप्सरोऽभवत् ॥ ७९ ॥

दिदृक्षुरिति ॥ नलं दिदृक्षुः, अत एव दर्शनानुरागवशेन वि… गतपक्ष्मसंकोचे वीक्षणे विनिष्टे नेत्रे यस्याः सा। तथा—नृणां भूलोकवासिनामयोग्या दिव्या तनुश्चिन दधतीं अन्या काचिन्नारी इत्थं प्रातरेवाह्न… दर्शनोत्सुकत्वात्पदाग्रमात्रेणैव यदस्या महीमस्पृशत्तावता केवलं तावन्मात्रेणैव नाप्सरोऽभवत्। अप्सर… …निमेषनेत्रा तनुप्रभा… दैवकन्योचिता कायकान्ति विभ्राणा. केवलं पदैकदेशेनापि भूमिं न स्पृशन्ति। इयं तु निर्निमेषदर्शनो… …त्सुकतायाः… स्पृशती तेनैव धर्मेण तत्तुल्या नाभूत्। अन्यन्नवं साम्यमेवेत्यर्थः। अप्सरोऽभवदिति क्वि। अप्सरःश… …स्य बहुत्वेऽपि अन्या इत्येकस्या … एकवचनमपि युक्तम्। …भप्सु सरन्तो वरा अप्सर … । एता स्त्रियो बहुत्वे …एकवचनान्तोऽप्सर शब्दो… …इव। बहुवचनान्तवर्तिनी … पादाङ्गुल्यग्रेण … स्पृशन्ति … दृष्ट्वा लभन्ते ॥

…रस्सताम्बूलजिघत्सुरेकिका
विलोकनैकाग्रविलोचनोत्पला।
मुखे निचिक्षेप मुखद्विराजता-
-स्येव लीलाकमलं विलासिनी ॥ ७७ ॥

…र ॥ एकिका काचिद्विलासिनी पुरस्तात् … ताम्बूल… जिघत्सुरिच्छुः सती करस्थ लीलाकमलं मुखे निचिक्षेप। विलोकने विषये एकाग्रे तत्परे विलोचनोत्पले यस्याः … कमलं मुखे निक्षिप्तमित्यर्थः। कथंभूता—मुख… …ति विद्यमाने कमलस्य द्वितीया राजता … …उत्प्रेक्षा … मुखेन … इति भो… …क्षिप्तमित्यर्थः। … विलसदासक्त… विलस… …। निचिक्षेप … [illegible] …

…विभूषणत्वंमदर्शनतापितैः
… [illegible] …
… [illegible] …
… [illegible] ॥ ८० ॥

कयापि वीक्षितविमनस्कतोपने
… [illegible] …
… [illegible] …
… [illegible] ॥ ८१ ॥

[illegible]

वन इति ॥ नलः समस्ता येऽपवना हस्तमस्तकाद्यङ्गानि तानवलम्बत एवंशीलानि तत्र स्थितानि तेषां विभूषणानां वने सान्द्रे मणिमण्डले रत्नसङ्घे स्वरूपस्य स्वाकारस्य रेखां परमां शोभां स्वलावण्यपरमां मर्यादां वावलोक्य सेवया वित्ताः प्रसिद्धाः सेवाचतुरा नापितादयस्तेषां दर्पणार्पणां प्रतिबिम्बदर्शनार्थं मुकुरार्पणा निष्फलीचकार । आदर्शकृत्यस्य रत्नैरेव कृतत्वादिति भावः । मङ्गलमादर्श इति बुद्ध्या तैर्दर्पण आनीतः । तेन च विलोकित इति तेषां सेवाचातुर्यम् । सेवाचणेति 'तेन वित्तः-' इति चणप् ॥

व्यलोकि लोकेन न केवलं चल-
न्मुदा तदीयाभरणार्पणाद्युतिः ।
अदर्शि विस्फारितरत्नलोचनैः
परस्परेणैव विभूषणैरपि ॥ ७१ ॥

व्यलोकीति ॥ चलन्ती व्याघुट्योत्पाद्यमाना मुद्यस्य तेन निरन्तरहर्षेण लोकेन तदीयानां नलीयानामाभरणानामर्पणाद्युतिः संस्थानविशेषे स्थापनजनिता शोभा केवलं न व्यलोकि किंतु विस्फारितानि प्रसारितकिरणानि रत्नान्येव लोचनानि येषामेवंविधैः । विस्फारितैः रत्नलोचनैः कृत्वा वा । अचेतनैर्विभूषणैरपि परस्परेणान्योन्यस्य द्युतिरदर्शीव विलोकितेव । अन्योन्यशोभाविलोकनार्थमचेतनैरपि तैर्नेत्राणि प्रसारितानीत्यर्थः । आभरणशोभा सर्वैर्विलोकिता । मण्डनमात्रं च खचितरत्नमित्यर्थः ॥

ततोऽनु वार्ष्णेयनियन्तृकं रथं
युधि क्षितारिक्षितिभृज्जयद्रथः ।
नृपः पृथासूनुरिवाधिरूढवा-
न्सजन्ययात्रामुदितः किरीटवान् ॥ ७२ ॥

तत इति ॥ ततो भूषणधारणादनु पश्चात्स नलो नृपो वार्ष्णेयनामा नियन्ता सारथिर्यस्य । अथच—कृष्णः सारथिर्यस्य । तं रथं किरीटवान्सहजकिरीटयोगात्किरीटनामा पृथासूनुरर्जुन इवारूढवान् । किंभूतो नलोऽर्जुनश्च—युधि क्षिता भङ्गं प्रापिता अरिक्षितिभृतां वैरिनृपाणां जयन्तो जयदातारोऽपि रथा येन । क्षितवैरिनृपश्चासौ जयद्रथो यस्येति वा । क्षिता वैरिनृपाणां जयन्तो रथा लक्षणया अर्थआदित्वाद्वा महारथातिरथार्धरथप्रमुखा योधा येनेति वा । अर्जुनपक्षे—युद्धे हतोऽभिमन्युवधादरिः शत्रुभूतः क्षितिभृद्राजा जयद्रथो येन । क्षितोऽरीणां कौरवाणां संबन्धी राजा जयद्रथो येनेति वा । तथा—जनीं वधूमर्हतीति जन्यो वरस्तत्संबन्धिन्यां यात्रायां मुदितो हृष्टः । जन्या वरपक्षीयास्तैः सह यात्रया वा हृष्टः । अथच—युद्धसंबन्धिन्यां विजययात्रायां हृष्टः । तथा—मुकुटेन मण्डितः । वरयात्रार्थं निर्गत इत्यर्थः । वार्ष्णेयः, वृष्णेरपत्यम्, 'इतश्चानिञः' इति ढक् । नियन्तृकम्, 'नद्यृतश्च' इति कप् ॥

इदानीं वरसंदर्शनार्थं पुरनारीसंभ्रममाह—

विदर्भनाम्नस्त्रिदिवस्य वीक्षितुं
रसोदयादप्सरसस्तमुज्ज्वलम् ।
गृहाद्गृहादेत्य धृतप्रसाधना
व्यराजयन्राजपथानथाविश
[illegible]

विदर्भेति ॥ अथ रथारोहणानन्तरं विदर्भ-
कुण्डिनरूपस्य स्वर्गस्याप्सरसः सुन्दर्यस्तं पु[illegible]
प्रकाशमानं नूनं शृङ्गाररूपं वा त[illegible]
रागाभिवृद्धिहेतोर्वीक्षितुं विशेषेण द्रष्टुं [illegible]
मत्यो गृहाद्गृहादेत्यागत्य निसर्गरम्यान्राजपथा[illegible]
राजयन् । तद्योगात्तेऽप्यधिकं शुशुभिर इत्यर्थः ।
र्यमुक्तम् । सर्वा अपि तद्दर्शनार्थमागता इति त[illegible]

अजानती कापि विलोकनोन्मुखी
समीरधूतार्धमपि स्तनांशुकम् ।
कुचेन तस्मै चलतेऽकरोत्पुरः
पुराङ्गना मङ्गलकुम्भसंभृतिम् ।

अजानतीति ॥ नलस्य विलोकनोन्मुखी स[illegible]
धूतार्धं कम्पितार्धमपि स्तनांशुकं चोलक[illegible]
नलयनावृण्वती कापि पुराङ्गना चलते [illegible]
लाय पुरोऽग्रभागे कुचेन कृत्वा मङ्गलकुम्भ[illegible]
पपूर्णकुम्भस्य संभृतिं संभारमुद्दानकरोत् । [illegible]
चेतनस्याप्यनुरागोत्पादना, कुचन्यासनि[illegible]
वरस्य च पुरः पूर्णकलशदर्शनं शुभाय भवति । [illegible]
मभिप्रैति स संप्रदानम्' इति संप्रदानत्वम् ॥

सखीं नलं दर्शयमानयाकृतो
जवादुदस्तस्य करस्य कङ्कणे ।
विपद्य हारैस्त्रुटितैरतर्कितैः
कृतं कयापि क्षणलाजमोक्षण[म्]

सखीमिति ॥ सोऽयं नल इति समागच्छन्तं [illegible]
दर्शयमानया दर्शयन्त्या कयापि प्रदर्शनार्थं [illegible]
काराज्जवाद्वेगादुदस्तस्योत्क्षिप्तस्य करस्य तु[illegible]
ग्रभागे कङ्कणाख्ये भूषणे विपद्य वेगाभिघात[illegible]
तैश्छिन्नैर्हारैर्नलविलोकनरसादतर्कितैरज्ञातैः [illegible]
दीयमुक्ताफलैः कृत्वा क्षणं क्षणमात्रम् । अथ[illegible]
वा । लाजमोक्षणं कृतम् । अन्यत्र नैमित्ति[illegible]
क्षणमध्ये मौक्तिकमोक्षणमपि क्षणं तद्वत्कृ[illegible]
मानया, 'णिचश्च' इति कर्त्रभिप्राये क्रियाफले [illegible]
तरस्याम्' इत्यत्र 'अभिवादिदृशोरात्मनेपदे—' [illegible]
कर्मकत्वात्सखीमिति कर्मत्वम् । 'सखी' इति [illegible]

लसन्नखादर्शमुखाम्बुजश्रिय
प्रसूनवाणीमधुपाणिपङ्कज[म्] ।

१ 'अत्र समासोक्तिरलंकारः' इति जीवातुः । २ 'परस्परैरेव' इति पाठे [illegible] इति सुखावबोधा । ३ 'अत्रार्थान्तरन्यासः । सा रत्नलोचन' इति [illegible] । तेन 'विभूषणानि रत्नलोचनैरन्योन्यं पश्यन्तीनाद्रियन्त' [illegible] इति जीवातुः । ४ [illegible] इत्येव पाठः । [illegible] इति पाठा[illegible] ।

यियासतस्तस्य नृपस्य जज्ञिरे
प्रशस्तवस्तूनि तदेव यौवतम् ॥ ७६ ॥

...दिति ॥ तद्युवतीनां समूहो यौवतमेव यियासतो वरया-...स्य तस्य नृपस्य प्रशस्तवस्तूनि शुभसूचकमङ्गलद्रव्याणि । किंभूतम्—नखा एवादर्शा, मुखान्येवाम्बुजानि, स्मि-...प्रसूनानि पुष्पाणि, वाण्य एव मधूनि, पाणय एव पल्ल-...इतरेतरयोगः समाहारो वा । लसन्त स्फुरत्कान्तयो नखा-...ो यस्य तत् । एवंविधपुरनारीदर्शनाङ्गनीपाणिग्रहो नि-...न शुभायैव भवितेति तस्य बुद्धिरभूदिति भाव. । अनि-...तामा सूचितम् । 'दध्याज्यादर्शादिदर्शनं शुभावहम्' ...सन्तराजन्ये ज्ञातव्यम् । आरोप्यमाणस्य प्राधान्याज्जज्ञिरे ...हुवचनम् ॥

करस्थताम्बूलजिघत्सुरेकिका
विलोकनैकाग्रविलोचनोत्पला ।
मुखे निचिक्षेप मुखद्विराजता-
रुपेव लीलाकमलं विलासिनी ॥ ७७ ॥

...ति ॥ एकिका कापि विलासिनी पुरनारी करस्थ ताम्बूल ...भक्षयितुमिच्छुः सती करस्थं लीलाकमलं मुखे निचिक्षेप । ...लविलोकने विषये एकाग्रे तत्परे विलोचनोत्पले यस्या ...म्बूलभ्रान्त्या कमलं मुखे निक्षिप्तमित्यर्थ. । कयेव—मुख-...राजति विद्यमाने कमलस्य द्वितीया राजता तया जाता या ...यस्येव । उत्तमेन मन्मुखेन सहैतत्स्पर्धत इति क्रोधादिव ...मलं निक्षिप्तमित्यर्थ । नलसौन्दर्यातिशयदर्शनेन विमन-...ा । जिघत्सु, 'लुङ्सनोर्घस्लृ' इत्यदेर्घस्लादेशे, 'वस्लृ ...इत्येतस्माद्वा सन्नन्तादु । 'न लोका-' इति षष्ठीनिषेधा-...जिघत्सुरिति द्वितीयायाम् 'द्वितीया' इति योगवि-...समास. ॥

कयापि वीक्षाविमनस्कलोचने
समाज एवोपपतेः समीयुषः ।
घनं सविशं परिरम्भसाहसै-
स्तदा तदालोकनमन्वभूयत ॥ ७८ ॥

...ति ॥ कयापि [illegible]

दिदृक्षुरन्या निनिमेषदर्शना
नृणामयोग्यां दधती तनुश्रियम् ।
पदाग्रमात्रेण यदस्पृशन्महीं
न तावता केवलमप्सरोऽभवत् ॥ ७९ ॥

दिदृक्षुरिति ॥ नलं दिदृक्षु. अत एव दर्शनानुरागवशेन विगतपक्ष्मसंकोचे वीक्षणे निर्निमिष्टे नेत्रे यस्याः सा । तथा—नृणा भूलोकवासिनामयोग्यां दिव्यां तनुश्रियं दधती अन्या काचिन्नारी इत्थं प्राप्तदेवाङ्गनालाञ्छनापि दर्शनौत्सुक्यात्पदाग्रमात्रेणैव यद्यस्मान्महीमस्पृशत्तावता केवलं तावन्मात्रेणैव नाप्सरोऽभवत् । अप्सर सोऽप्यनिमेषनेत्रा मनुष्यानर्हा देवैकभोग्या कायकान्ति बिभ्राणाः केवलं पदैकदेशेनापि भूमिं न स्पृशन्ति । इयं तु निर्निमेषदर्शनोत्सुकतयाङ्गुष्ठाग्रमात्रेण स्पृशती तेनैव धर्मेण तत्तुल्या नाभूत् । अन्यत्सर्वं सादृश्यमेवेत्यर्थ । अप्सरोभवदिति च्विः । अप्सर.शब्दस्य बहुत्वेपि अन्या इत्यपेक्षयाभवदित्येकवचनमपि युक्तम् । 'आप सुमनसो वर्षा अप्सर सिकतासमा. । एताः स्त्रियां बहुत्वे स्युरेकत्वेऽप्युत्तर त्रयम् ॥' इति वचनादेकवचनान्तोऽप्सर शब्दादिव. । बहुजनपृष्ठवर्तिनो भित्त्यादिव्यवहिता वा पादाङ्गुष्ठमात्रेण भुवं स्पृशन्त. प्रोन्नमिताङ्गाः पश्यन्तीति दिदृक्षूणां स्वभाव. ॥

विभूषणस्रंसनशंसनार्पितैः
करप्रहारैरपि धूननैरपि ।
अमान्तमन्तः प्रसभं पुरापरा
सखीषु संमापयतीव संमदम् ॥ ८० ॥

विभूषणेति ॥ अपरान्या क्षणे शरीरमध्येऽमान्त संमदं शरीरमानादधिकमान बहिरवगिरन्त नलदर्शनज प्रमोद विभूषणाना [illegible]

[illegible]

धन इति ॥ नलः समस्ता येऽपवना हस्तमस्तकाद्यङ्गानि तानवलम्बत एवंशीलानि तत्र स्थितानि तेषां विभूषणानां घने सान्द्रे मणिमण्डले रत्नमङ्घे स्वरूपस्य स्वाकारस्य रेखां परमां शोभां स्वलावण्यपरमां मर्यादां वावलोक्य सेवया वित्ताः प्रसिद्धाः सेवाचतुरा नापितादयस्तेषां दर्पणार्पणां प्रतिबिम्बदर्शनार्थं मुकुरार्पणां निष्फलीचकार । आदर्शकृत्यस्य रत्नैरेव कृतत्वादिति भावः । मङ्गलादर्श इति बुद्ध्या तदर्पणं आनीतः । तेन च विलोकित इति तेषां सेवाचातुर्यम् । सेवाचणेति 'तेन वित्त.–' इति चणप् ॥

व्यलोकि लोकेन न केवलं चल-
न्मुदा तदीयाभरणार्पणाद्युतिः ।
अदर्शि विस्तारितरत्नलोचनैः
परस्परेणैव विभूषणैरपि ॥ ७१ ॥

व्यलोकीति ॥ चलन्ती व्यावुत्योत्पाद्यमाना मुदस्य तेन नि[illegible] लोकेन तदीयानां नलीयानामाभरणानामर्पणाद्युतिः [illegible] शोभा केवलं न व्यलोकि किंतु वि[illegible] प्रसारितानि रत्नान्येव लोचनानि येषामेवंविधैः । [illegible] कृत्वा वा । अचेतनैर्विभूषणैरपि परस्परे[illegible] द्युतिरदर्शि विलोकितेव । अन्योन्यशोभाविलोकना[illegible] प्रसारितानीत्यर्थः । आभरणशोभा सर्वे[illegible] । [illegible] च [illegible]मित्यर्थः ॥

नलोऽनु वार्ष्णेयनियन्तृकं रथं
युधि क्षिताशिक्षितिभृज्जयद्रथः ।
नृपः पृथासूनुरिवाधिरूढवा-
न्नजन्ययात्रामुदितः किरीटवान् ॥ ७२ ॥

नल इति ॥ [illegible] नलो नृपो वार्ष्णे[illegible] सारथिर्यस्य । यद्वा—कृष्ण. सारथिर्यस्य । तं [illegible] पृथासूनुरर्जुन इ[illegible] युधि क्षिता [illegible] प्रापिता [illegible] रथा येन । [illegible] वा । क्षिता [illegible] महारथानिरथार्थं प्रमुख्या [illegible] अभिमन्युवधादि. शत्रु[illegible] येन । [illegible] सं[illegible] [illegible] [illegible] । नियन्तृकम्, [illegible]

[illegible]

इदानीं वरसंदर्शनार्थं पुरनारीसंभ्रमम्—

विदर्भनाम्नस्त्रिदिवस्य [illegible]
रसोदयादप्सरसस्तमुत्सुकम्
गृहाद्गृहादेत्य धृतप्रसाधना
व्यराजयन्राजपथानवाभिः [illegible]

विदर्भेति ॥ अथ रथारोहणानन्तरं [illegible] कुण्डिनरूपस्य स्वर्गस्याप्सरसः सुन्दर्यो [illegible] प्रकाशमानं मूर्तं शृङ्गाररूपं वा तं न[illegible] रागाभिवृद्धिहेतोर्वीक्षितुं विशेषेण द्रष्टुं [illegible] मस्यो गृहाद्गृहादेत्यागत्य निसर्गरम्यान्[illegible] राजयन् । तद्योगात्तेऽप्यधिकं शुशुभिर इत्य[illegible] र्थमुक्तम् । सर्वा अपि तद्दर्शनार्थमागता इति [illegible]

अजानती कापि विलोकनोत्सुका
समीरधूतार्धमपि स्तनांशुकम्
कुचेन तस्मै चलतेऽकरोत्पुरः
पुराङ्गना मङ्गलकुम्भसंभृतिम्

अजानतीति ॥ नलस्य विलोकनोत्सुका [illegible] धूतार्धं कम्पितार्धमपि स्तनांशुकं [illegible] नन्यनावृण्वती कापि पुराङ्गना चलते [illegible] लाय पुरोऽग्रभागे कुचेन कृत्वा मङ्गलकुम्भ[illegible] पपूर्णकुम्भस्य संभृतिं संभारमु[illegible] । चेतनस्याप्यनुरागोत्पादना, कुच[illegible] वरस्य च पुरः पूर्णकलशदर्शनं शुभाय [illegible] । [illegible] मभिप्रैति स संप्रदानम्' इति संप्रदानत्वम् ।

सखीं नलं दर्शयमानया [illegible]
जवादुदस्तस्य करस्य [illegible]
विपद्य हारस्त्रुटितरतर्कितः
कृतं कयापि [illegible]

सखीमिति ॥ सोऽयं नलः [illegible] दर्शयमानया दर्शयन्त्या कयापि [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] कृत्वा [illegible] । [illegible] [illegible] इति [illegible] [illegible]

[illegible]
[illegible]

यियासतस्तस्य नृपस्य जज्ञिरे
प्रशस्तवस्तूनि तदेव यौवतम् ॥ ७६ ॥

ऽदिति ॥ तद्युवतीनां समूहो यौवतमेव यियासतो वरया-
स्य तस्य नृपस्य प्रशस्तवस्तूनि शुभसूचकमङ्गलद्रव्याणि
। किंभूतम्—नखा एवादर्शा., मुखान्येवाम्बुजानि, स्मि-
: प्रसूनानि पुष्पाणि, वाण्य एव मधूनि, पाणय एव पल्ल-
इतरेतरयोगः समाहारो वा। लसन्त स्फुरत्कान्तयो नखा-
ाि यस्य तत्। एवंविधपुरनारीदर्शनाद्भैमीपाणिग्रहो नि-
म शुभायैव भवितेति तस्य बुद्धिरभूदिति भाव । अति-
तासां सूचितम् । 'दध्याज्यादर्शादिदर्शनं शुभावहम्'
मन्तराजग्रन्थे ज्ञातव्यम् । आरोप्यमाणस्य प्राधान्याज्जज्ञिरे
हुवचनम् ॥

करस्थताम्बूलजिघत्सुरेकिका
विलोकनैकाग्रविलोचनोत्पला ।
मुखे निचिक्षेप मुखद्विराजता-
-रुषेव लीलाकमलं विलासिनी ॥ ७७ ॥

ति ॥ एकिका कापि विलासिनी पुरनारी करस्थ ताम्बूल
भक्षयितुमिच्छुः सती करस्थ लीलाकमल मुखे निचिक्षेप ।
लविलोकने विषये एकाग्रे तत्परे विलोचनोत्पले यस्या.
ाम्बूलभ्रान्त्या कमल मुखे निक्षिप्तमित्यर्थः । कयेव—मुख-
राजनि विद्यमाने कमलस्य द्वितीया राजता तया जाता या
रुषयेव । उत्तमेन मन्मुखेन सहैतत्स्पर्धत इति क्रोधादिव
मल निक्षिप्तमित्यर्थ । नलसौन्दर्यातिशयदर्शनेन विमन-
ा । जिघत्सु, 'लुङ्सनोर्घस्लृ' इत्यदेर्घस्लादेशे, 'घस्लृ
इत्येतस्माद्वा सन्नन्तादु । 'न लोका–'इति षष्ठीनिषेधा-
जिघत्सुरिति द्वितीयायाम् 'द्वितीया' इति योगवि-
समास. ॥

कयापि वीक्षाविमनस्कलोचने
समाज एवोपपतेः समीयुषः ।
घनं सविघ्नं परिरम्भसाहसे-
स्तदा तदालोकनमन्वभूयत ॥ ७८ ॥

ाति ॥ कयापि स्वैरिण्या वीक्षया नलदर्शनेन विमनस्के
पयान्तरे लोचने यस्यास्मिन्समाजे जनसङ्घ एव समीयुष.
स्योपपतेर्जारस्य परिरम्भ आलिङ्गनविषये साहसैर्निरर्था-
प्रवर्तनै [illegible] तदा नलविलोकनमनवे तदालोकन नलद-
न नितरा सविघ्न यथा तथान्वनुभूतमनुभूतम् । [illegible]
[illegible] आलिङ्गनैश्चैवध्यानात्तदा नल [illegible] ।
तदा [illegible] ([illegible]) आलोकनं
न तु निरन्तरमिति वा । [illegible] [illegible]
समाजे [illegible] ॥

दिदृक्षुरन्या विनिमेषवीक्षणा
नृणामयोग्यां दधती तनुश्रियम् ।
पदाग्रमात्रेण यदस्पृशन्महीं
न तावता केवलमप्सरोऽभवत् ॥ ७९ ॥

दिदृक्षुरिति ॥ नल दिदृक्षु , अत एव दर्शनानुरागवशेन वि-
गतपक्ष्मसकोचे वीक्षणे विशिष्टे नेत्रे यस्या. सा । तथा—नृणां
भूलोकवासिनामयोग्यां दिव्यां तनुश्रिय दधती अन्या काचिन्नारी
इत्थं प्रासदेवाङ्गनासाम्यापि दर्शनौत्सुक्यात्पदाग्रमात्रेणैव यद्यस्मा-
न्महीमस्पृशत्तावता केवलं तावन्मात्रेणैव नाप्सरोऽभवत् । अप्सर
सोप्यनिमेषनेत्रा मनुष्यानर्हा देवैकभोग्यां कायकान्ति बिभ्राणाः
केवलं पदैकदेशेनापि भूमिं न स्पृशन्ति । इयं तु निर्निमेषदर्शनो-
त्सुकतयाङ्गुष्ठादिमात्रेण स्पृशती तेनैव धर्मेण तत्तुल्या नाभूत्।
अन्यत्सर्वं सादृश्यमेवेत्यर्थ. । अप्सरोभवदिति च्विः । अप्सर.श-
ब्दस्य बहुत्वेपि अन्या इत्यपेक्षयाभवदितित्येकवचनमपि युक्तम् ।
'आप सुमनसो वर्षा अप्सर सिकतासमा । एता. स्त्रियां बहुत्वे
स्युरेकत्वेऽप्युत्तर त्रयम् ॥' इति वचनादेकवचनान्ताप्सर.शब्दा-
च्चिव. । बहुजनपृष्ठवर्तिनो भित्त्यादिव्यवहिता वा पादाङ्गुष्ठमात्रेण
भुवं स्पृशन्त प्रोन्नमिताङ्गा पश्यन्तीति दिदृक्षूणां स्वभाव. ॥

विभूषणस्रंसनशंसनार्पितैः
करप्रहारैरपि धूननैरपि ।
अमान्तमन्तः प्रसभं पुरापरा
सखीषु संमापयतीव संमदम् ॥ ८० ॥

विभूषणेति ॥ अपरान्त करणे शरीरमध्येऽमान्तं समद शरी-
रमानादधिकमात बहिरवस्थित नलदर्शनज प्रमोद विभूषणाना
स्रंसनस्य स्रसने तत्र मण्डन गलितम्, तत्र मण्डन गलितमिति
प्रत्येक कथने विषयेऽर्पितैर्दत्तै करप्रहारैरपि धूननैरपि तच्छरीरक-
म्पनैश्च कृत्वा प्रसभ बला [illegible] सखीषु पुरा समापयतीव प्रा-
[illegible] । [illegible] तान्
[illegible] ताडने, पतित-
विस्तृतभूषणादिसंवेदनाय कम्पते चेति, तथा—अन्यदपि कुसू-
लाद्यावनाद्धोधूर्लादि [illegible] सद्भ्यः प्रहारेण करताडन
करकुन्तनधूननैर्भ्रान्तमोन्नत इति च लौकिकी रीति । नलदर्शनानु-
रागादतिविमनस्कान्ता जाता इति भाव । पुरा संमापयतीति
'पुरि लुङ् चास्मे' इति लट् ॥

विभूषणभ्रश [illegible] न [illegible] आह—

घनैर्नलालोकमहोत्सवे [illegible]
विलोकमाने विमतीरमन्तुः ।
अपि श्रुती दर्शनसक्तचेतसां
न तेन ते शुश्रुवतुर्भृगीदृशाम् ॥ ८१ ॥

घनैरिति ॥ [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

घन इति ॥ नलः समस्ता येऽपवना हस्तमस्तकाद्यङ्गानि तान- वलम्बत एवंशीलानि तत्र स्थितानि तेषां विभूषणानां घने सा- न्द्रे मणिमण्डले रत्नसङ्घे स्वरूपस्य स्वाकारस्य रेखां परमां शोभां स्वलावण्यपरमां मर्यादां वावलोक्य सेवया वित्ताः प्रसिद्धाः सेवा- चतुरा नापितादयस्तेषां दर्पणार्पणां प्रतिबिम्बदर्शनार्थं मुकुरार्पणां निष्फलीचकार । आदर्शकृत्यस्य रत्नैरेव कृतत्वादिति भावः । मङ्ग- लमादर्श इति बुद्ध्या तैर्दर्पण आनीतः । तेन च विलोकित इति तेषां सेवाचातुर्यम् । सेवाचणेति 'तेन वित्तः-' इति चणप् ॥

व्यलोकि लोकेन न केवलं चल-
न्मुदा तदीयाभरणार्पणाद्युतिः ।
अदर्शि विस्तारितरत्नलोचनैः
परस्परेणैव विभूषणैरपि ॥ ७१ ॥

व्यलोकीति ॥ चलन्ती व्याघुट्योत्पाद्यमाना मुदस्य तेन नि- रन्तरहर्षेण लोकेन तदीयानां नलीयानामाभरणानामर्पणाद्युतिः संस्थानविशेषे स्थापनजनिता शोभा केवलं न व्यलोकि किंतु वि- स्फारितानि प्रसारितकिरणानि रत्नान्येव लोचनानि येषामेवंविधैः । विस्फारितैः रत्नलोचनैः कृत्वा वा । अचेतनैर्विभूषणैरपि परस्परे- णान्योन्यस्य द्युतिरदर्शीव विलोकितेव । अन्योन्यशोभाविलोकना- र्थमचेतनैरपि नेत्राणि प्रसारितानीत्यर्थः । आभरणशोभा सर्वै- र्विलोकिता । मण्डनमात्रं च खचितरत्नमित्यर्थः ॥

ततोऽनु वार्ष्णेयनियन्तृकं रथं
युधि क्षितारिक्षितिभृज्जयद्रथः ।
नृपः पृथासूनुरिवाधिरूढवा-
न्सजन्ययात्रामुदितः किरीटवान् ॥ ७२ ॥

तत इति ॥ ततो भूषणधारणादनु पश्चात्स नलो नृपो वार्ष्णे- यनामा नियन्ता सारथिर्यस्य । अथच—कृष्णः सारथिर्यस्य । तं रथं किरीटवान्महत्किरीटयोगात्किरीटनामा पृथासूनुरर्जुन इ- वारूढवान् । किंभूतो नलोऽर्जुनश्च—युधि क्षिता भङ्गं प्रापिता अरिक्षितिभृतां वैरिनृपाणां जयन्तो जयदातारोऽपि रथा येन । क्षितवैरिनृपश्चासौ जयद्रथो यस्येति वा । क्षिता वैरिनृपाणां ज- यन्तो रथा लक्षणया अर्धआदिर्वाढा महारथातिरथार्धरथप्रमुखा योधा येनेति वा । अर्जुनपक्षे—युद्धे हतोऽभिमन्युवधादरिः शत्रु- भूतः क्षितिभृद्राजा जयद्रथो येन । क्षितोऽरीणां कौरवाणां सं- बन्धी राजा जयद्रथो येनेति वा । तथा—जनी वधूमर्हति जन्यो वरस्तत्संबन्धिन्यां यात्रायां मुदितो हृष्टः । जन्या वरपक्षीयास्तैः सह यात्रया वा हृष्टः । अथच—युद्धसंबन्धिन्या विजययात्रायां हृष्टः । तथा—मुकुटेन मण्डितः । वरयात्रार्थं निर्गत इत्यर्थः । वार्ष्णेयः, वृष्णेरपत्यम्, 'इतश्चानिञः' इति ढक् । नियन्तृकम्, 'नद्यृतश्च' इति कप् ॥

१ 'तेन सम न ...' इति जीवातुः । २ 'परस्परेण' इति पाठे ... मुक्तावलीमोनो । ३ ... । नो 'रत्नलोचन' ... तेन विभूषणानि रत्नलोचनैरन्योन्य ... इति जीवातुः । ४ टीकापुस्तके ... इति पाठा- ... ।

इदानीं ...

विदर्भनाम्नस्त्रिदिवस्य वीक्षितुं
रसोदयादप्सरसस्तमुज्ज्वलम् ।
गृहाद्गृहादेत्य धृतप्रसाधना
व्यराजयन्राजपथानथाखिलम् ॥

विदर्भेति ॥ अथ रथारोहणानन्तरं विदर्भ... कुण्डिनरूपस्य स्वर्गस्याप्सरसः सुन्दरनार्यस्त... प्रकाशमानं मूर्तं शृङ्गाररूपं वा तं नलं ... रागाभिवृद्धिहेतोर्वीक्षितुं विशेषेण द्रष्टुं ... सत्यो गृहाद्गृहादेत्यागत्य निसर्गरम्यानाखिलान् ... राजयन् । तद्योगात्तेऽप्यधिकं शुशुभिरे इत्यर्थः । ... र्यमुक्तम् । सर्वा अपि तद्दर्शनार्थमागता इति ...

अजानती कापि विलोकनोत्सुका
समीरधूतार्धमपि स्तनांशुकम् ।
कुचेन तस्मै चलतेऽकरोत्पुरः
पुराङ्गना मङ्गलकुम्भसंभृतिम् ॥

अजानतीति ॥ नलस्य विलोकनोत्सुका अत ... धूतार्धं कम्पितार्धमपि स्तनांशुकं चोलकार्धं ... नत्यजानावृण्वती कापि पुराङ्गना चलते ... लाय पुरोऽग्रभागे कुचेन कृत्वा मङ्गलकुम्भ ... पपूर्णकुम्भस्य संभृतिं संभारमुत्पादनमकरोत् । ... चेतनस्याप्यनुरागोत्पादना, कुचलातिमाङ्गलिक ... वरस्य च पुरः पूर्णकलशदर्शनं शुभाय भवति । ... मभिप्रैति स संप्रदानम्' इति संप्रदानत्वम् ॥

सखीं नलं दर्शयमानयाकृतो
जवादुदस्तस्य करस्य कङ्कणे ।
विपद्य हारैस्त्रुटितैरतर्कितैः
कृतं कयापि क्षणलाजमोक्षणम् ॥

सखीमिति ॥ सोऽयं नलः समागच्छतीति ... दर्शयमानया दर्शयन्त्या कयापि प्रदर्शनार्थं ... कारात्तज्जवाद्वेगादुदस्तस्योत्क्षिप्तस्य करस्य ... अग्रभागे कङ्कणाख्ये भूषणे विपद्य वेगाभिघात ... तैस्त्रुटितैर्हारैर्नलविलोकनरसादतर्कितत्वात् ... दीयमुक्ताफलैः कृत्वा क्षणं क्षणमात्रम् । ... ना । लाजमोक्षणं कृतम् । अन्यत्र ... क्षणमध्ये मौक्तिकमोक्षणमपि क्षणं नलदर्शन ... मानया, 'णिचश्च' इति कर्त्रभिप्राये क्रियाफले ... नरस्याम्' इत्यत्र 'अभिवादिदृशोरात्मनेपदे ... कर्मकत्वात्सखीमिति कर्मत्वम् । 'सखी' इ...

लसन्नखादर्शमुखाम्बुजभ्रिया
प्रसूनबाणाभिमुखाभिसारितम् ।

यियासतस्तस्य नृपस्य जज्ञिरे
प्रशस्तवस्तूनि तदेव यौवतम् ॥ ७६ ॥

...दिति ॥ तद्युवतीनां समूहो यौवतमेव यियासतो वरया- ... तस्य नृपस्य प्रशस्तवस्तूनि शुभसूचकमङ्गलद्रव्याणि किंभूतम्—नखा एवादर्शा, मुखान्येवाम्बुजानि, स्मितानि पुष्पाणि, वाण्य एव मधूनि, पाणय एव पल्ल- ...तरयोगः समाहारो वा। लसन्तः स्फुरत्कान्तयो नखा- यस्य तत्। एवंविधपुरनारीदर्शनाद्भैमीपाणिग्रहो नि- शुभायैव भवितेति तस्य बुद्धिरभूदिति भावः। अनि- ...लं सूचितम्। 'दध्याज्यादर्शादिदर्शनं शुभावहम्' ...तराजग्रन्थे ज्ञातव्यम्। आरोप्यमाणस्य प्राधान्याज्जज्ञिरे ...वचनम् ॥

करस्थताम्बूलजिघत्सुरेकिका
विलोकनैकाग्रविलोचनोत्पला।
मुखे निचिक्षेप मुखद्विराजता-
-रुषेव लीलाकमलं विलासिनी ॥ ७७ ॥

...त ॥ एकिका कापि विलासिनी पुरनारी करस्थं ताम्बूलं ...क्षयितुमिच्छुः सती करस्थं लीलाकमलं मुखे निचिक्षेप। विलोकने विषये एकाग्रे तत्परे विलोचनोत्पले यस्याः ...बूलभ्रान्त्या कमलं मुखे निक्षिप्तमित्यर्थः। कयेव—मुख- ...जलि विद्यमाने कमलस्य द्वितीया राजता तया जाता या ...रुषेव। उत्तमेन मन्मुखेन सहैतत्स्पर्धत इति क्रोधादिव ...ल निक्षिप्तमित्यर्थः। नलसौन्दर्यातिशयदर्शनेन विमन- ...। जिघत्सुः, 'लुङ्सनोर्घस्लृ' इत्यदेर्घस्लादेशो, 'घस्लृ ...त्येतस्माद्वा सन्नन्तात्। 'न लोका-' इति षष्ठीनिषेधा- ...जिघत्सुरिति द्वितीयायाम् 'द्वितीया' इति योगवि- ...गः ॥

कयापि वीक्षाविमनस्कलोचने
समाज एवोपपतेः समीयुषः।
घनं सविघ्नं परिरम्भमाहसे-
त्सदा तदालोकनमन्वभूयत ॥ ७८ ॥

...ति ॥ कयापि [illegible]

[illegible]

पदाग्रमात्रेण यदस्पृशन्महीं
न तावता केवलमप्सरोऽभवत् ॥ ७९ ॥

दिदृक्षुरिति ॥ नलं दिदृक्षु, अत एव दर्शनानुरागवशेन विगतपक्ष्मसंकोचे वीक्षणे विशिष्टे नेत्रे यस्याः सा। तथा—नृणां भूलोकवासिनामयोग्यां दिव्यां तनुश्रियं दधती अन्या काचिन्नारी इत्थं प्राप्तदेवाङ्गनासाम्यापि दर्शनौत्सुक्यात्पदाग्रमात्रेणैव यद्यस्मान्महीमस्पृशत्तावता केवलं तावन्मात्रेणैव नाप्सरोऽभवत्। अप्सरसोऽप्यनिमेषनेत्रा मनुष्यानर्हा देवैकभोग्या कायकान्तिं बिभ्राणाः केवलं पदैकदेशेनापि भूमिं न स्पृशन्ति। इयं तु निर्निमेषदर्शनोत्सुकतयाङ्गुष्ठादिमात्रेण स्पृशती तेनैव धर्मेण तत्तुल्या नाभूत्। अन्यत्सर्वं सादृश्यमेवेत्यर्थः। अप्सरोभवदिति च्विः। अप्सरःशब्दस्य बहुत्वेपि अन्या इत्यपेक्षयाभवदित्येकवचनमपि युक्तम्। 'आपः सुमनसो वर्षा अप्सरः सिकतासमाः। एताः स्त्रियां बहुत्वे स्युरेकत्वेऽप्युत्तरं त्रयम् ॥' इति वचनादेकवचनान्तोऽप्सरःशब्दोऽपि। बहुजनपृष्ठवर्तिनो भित्त्यादिव्यवहिता वा पादाङ्गुष्ठमात्रेण भुवं स्पृशन्तः प्रोन्नमिताङ्गाः पश्यन्तीति दिदृक्षूणां स्वभावः ॥

विभूषणस्रंसनशंसनार्पितैः
करप्रहारैरपि धूननैरपि।
अमान्तमन्तः प्रसभं पुरापरा
सखीषु संमापयतीव संमदम् ॥ ८० ॥

विभूषणेति ॥ अपरान्या ... शरीरमध्येऽमान्तं संमदं शरीरमानादधिकमानं बहिरवस्थितं नलदर्शनजं प्रमोदं विभूषणानां [illegible]

[illegible] ॥ ८१ ॥

[illegible]

[illegible] दर्शनान्न [illegible]

वन इति ॥ नलः समन्ता येऽपवना हस्तमस्तकाद्यङ्गानि तानवलम्बत एवंशीलानि तत्र स्थितानि तेषां विभूषणानां घने सान्द्रे मणिमण्डले रत्नसङ्घे स्वरूपस्य स्वाकारस्य रेखां परमां शोभां स्वलावण्यपरमां मर्यादां वावलोक्य सेवया वित्ताः प्रसिद्धाः सेवाचतुरा नापितादयस्तेषां दर्पणार्पणां प्रतिबिम्बदर्शनार्थं मुकुरार्पणां निष्फलीचकार । आदर्शकृत्यस्य रत्नैरेव कृतत्वादिति भावः । मङ्गलादर्श इति बुद्ध्या तद्दर्पण आनीतः । तेन च विलोकित इति तेषां सेवाचातुर्यम् । सेवाचणेति 'तेन वित्तः—' इति चणप् ॥

व्यलोकि लोकेन न केवलं चल-
न्मुदा तदीयाभरणार्पणाद्युतिः ।
अदर्शि विस्तारितरत्नलोचनैः
परस्परेणैव विभूषणैरपि ॥ ७१ ॥

व्यलोकीति ॥ चलन्ती व्याप्नुवन्त्युत्पाद्यमाना मुदस्य तेन निरन्तरहर्षेण लोकेन तदीयानां नलीयानामाभरणानामर्पणाद्युतिः संस्थानविशेषे स्थापनजनिता शोभा केवलं न व्यलोकि किंतु विस्तारितानि प्रसारितकिरणानि रत्नान्येव लोचनानि येषामेवंविधैः । विस्तारितैः रत्नलोचनैः कृत्वा वा । अचेतनैर्विभूषणैरपि परस्परेणान्योन्यस्य द्युतिरदर्शीव विलोकितेव । अन्योन्यशोभाविलोकनार्थमचेतनैरपि नेत्राणि प्रसारितानीत्यर्थः । आभरणशोभा सर्वैर्विलोकिता । मण्डनमात्रं च सुचितरत्नमित्यर्थः ॥

ततोऽनु वार्ष्णेयनियन्तृकं रथं
युधि क्षितारिक्षितिभृज्जयद्रथः ।
नृपः पृथासूनुरिवाधिरूढवा-
न्स्वजन्ययात्रामुदितः किरीटवान् ॥ ७२ ॥

तत इति ॥ ततो भूषणधारणादनु पश्चात्स नलो नृपो वार्ष्णेयनाम्ना नियन्त्रा सारथिर्यस्य । अथच—कृष्णः सारथिर्यस्य । तं रथं किरीटवान्महार्घकिरीटयोगात्किरीटनामा पृथासूनुरर्जुन इवाधिरूढवान् । किंभूतो नलोऽर्जुनश्च—युधि क्षिता भङ्गं प्रापिता अरिक्षितिभुजां वैरिनृपाणां जयन्तो जयशीला अपि रथा येन । क्षितवैरिनृपरथानां जयद्रथो यस्येति वा । क्षिता वैरिनृपाणां जयन्तो रथा उत्तमत्वा अतिशायित्वाद्वा महारथातिरथार्धरथप्रमुखा येन येनेति वा । अर्जुनपक्षे—युद्धे हतोऽभिमन्युर्येनासौ शत्रु[illegible] क्षितिभृद्राजा जयद्रथो येन । क्षितोऽरीणां कौरवाणां संबन्धी राजा जयद्रथो येनेति वा । तथा—जनीं वधूमर्हति जन्यो [illegible] यात्रायां मुदितो हृष्टः । जन्या वरपक्षीयास्तैः सह यात्रया वा हृष्टः । अथच—युद्धसंबन्धिन्यां विजययात्रायां हृष्टः । [illegible] । यात्रार्थं [illegible] इत्यर्थः । [illegible] इति हृष्टः । नियन्तृकम्, [illegible] इति कप् ।

[illegible]

इदानीं वरसंदर्शनार्थं पुरनारीसंभ्रमम्—

विदर्भनाम्नस्त्रिदिवस्य [illegible]
रसोदयादप्सरस[illegible]
गृहाद्गृहादेत्य वृतप्रसाधना
व्यराजयन्राजपथान्[illegible]

विदर्भेति ॥ अथ रथारोहणादनन्तरं [illegible] कुण्डिनरूपस्य स्वर्गस्याप्सरसः सुन्दर्यः [illegible] प्रकाशमानं मूर्तं शृङ्गाररूपं वा तं नलं रागाभिवृद्धिहेतोर्वीक्षितुं विशेषेण द्रष्टुं [illegible] गृहाद्गृहादेत्यागत्य निर्गत्य [illegible] राजयन् । तद्योगात्तेऽप्यधिकं शुशुभिरे [illegible] । सर्वा अपि तद्दर्शनार्थमागता इति [illegible]

अजानती कापि विलोकनोत्सुका
समीरधूतार्धमपि स्तनांशुकम् ।
कुचेन तस्मै चलतेऽकरोत्पुरः
पुराङ्गना मङ्गलकुम्भसंभृतिम् ॥

अजानतीति ॥ नलस्य विलोकनोत्सुका [illegible] धूतार्धं कम्पितार्धमपि स्तनांशुकं चोलकम् [illegible] कापि पुराङ्गना चलते [illegible] लाय पुरोऽग्रभागे कुचेन कृत्वा मङ्गलकुम्भस्य जलपूर्णकुम्भस्य संभृतिं संभारमुपढौकनमकरोत् । [illegible] चेतनस्याप्यनुरागोत्पादना, कुचस्या[illegible] वरस्य च पुरः पूर्णकलशदर्शनं शुभाय भवति । [illegible] नमिति स संप्रदानम्' इति संप्रदानत्वम् ।

सखीं नलं दर्शयमानया[illegible]
जवादुदस्तस्य करस्य [illegible]
विपत्य हारत्रुटितैरतर्कितैः
कृतं कयापि [illegible]

सखीमिति ॥ सोऽयं नलः [illegible] दर्शयमानया दर्शयन्त्या कयापि [illegible] वाताज्जवाद्वेगादुदस्तस्योत्क्षिप्तस्य करस्य [illegible] अग्रभागे कङ्कणाख्ये भूषणे विपत्य [illegible] हारात्त्रुटितैरतर्कितैर्[illegible] मुक्ताफलैः कृत्वा क्षणं अकरोत् । [illegible] वा । लाजमोक्षणं कृतम् । [illegible] मौक्तिकलाज[illegible] मानया, 'निचय' इति क्वचित्[illegible] तस्मात् इत्यत्र [illegible] सखीमिति कर्मत्वम् । [illegible]

[illegible]

यियासतस्तस्य नृपस्य जज्ञिरे
प्रशस्तवस्तूनि तदेव यौवतम् ॥ ७६ ॥

दिति ॥ तत्पुरवर्तिनां मनूहो यौवतमेव यियासतो वरया- स तस्य नृपस्य प्रशस्तवस्तूनि शुभसूचकमङ्गलद्रव्याणि किंभूतम्—नखा एवादर्शा, मुखान्येवाम्बुजानि, स्मि- प्रसूनानि पुष्पाणि, वाण्य एव मधूनि, पाणय एव पल्ल- तरेतरयोग' समाहारो वा । लसन्त स्फुरत्कान्तयो यस्या- । यस्य तत् । एवंविधपुरनारीदर्शनाङ्गीपाणिग्रहो नि- शुभावेव भवितेति तस्य बुद्धिरभूदिति भाव. । अनि- ताना सूचितम् । 'दध्याज्यादर्शादिदर्शनं शुभावहम्' न्तराजमन्ये ज्ञातव्यम् । आरोप्यमाणस्य प्राधान्याज्जज्ञिरे वचनम् ॥

करस्थताम्बूलजिघत्सुरेकिका
विलोकनैकाग्रविलोचनोत्पला ।
मुखे निचिक्षेप मुखद्विराजता-
-रुषेव लीलाकमलं विलासिनी ॥ ७७ ॥

नि ॥ एकिका कापि विलासिनी पुरनारी करस्थं ताम्बूलं क्षयितुमिच्छुः सती करस्थं लीलाकमलं मुखे निचिक्षेप । विलोकने विषये एकाग्रे तत्परे विलोचनोत्पले यस्या ताम्बूलभ्रान्त्या कमलं मुखे निक्षिप्तमित्यर्थः । कयेव—मुख राजति विद्यमाने कमलस्य द्वितीया राजता तया जाता या रुषेव । उत्तमेन मन्मुखेन सहैतत्स्पर्धत इति कोपादिव कमलं निक्षिप्तमित्यर्थः । नलसौन्दर्यातिशयदर्शनेन विस्मृत । जिघत्सु, 'लुङ्सनोर्घस्लृ' इत्यदेर्घस्लादेशे, '[illegible] इत्येतस्मादुः प्रत्ययः । 'न लोका-' इति षष्ठीनिषेधा जिघत्सुरिति द्वितीयायाम् 'द्वितीया' इति योगवि- भागः ॥

कयापि वीक्षाविमनस्कलोचने
नमाज एषोपपतेः समीपुषः ।
पतं सचित्रं परिरम्भणारम्भे-
[illegible] ॥ ७८ ॥

[illegible]

पदाग्रमात्रेण यदस्पृशन्महीं
न तावता केवलमप्सरोऽभवत् ॥ ७९ ॥

दिदृक्षुरिति ॥ नलं दिदृक्षु , अत एव दर्शनानुरागवशेन वि- गतपक्ष्मसंकोचे वीक्षणे विशिष्टे नेत्रे यस्याः सा । तथा—नृणां भूलोकवासिनामभोग्यां दिव्यां तनुश्रियं दधती अन्या काचिन्नारी इत्थं प्राप्तदेवाङ्गनासाम्यापि दर्शनौत्सुक्यात्पदाग्रमात्रेणैव यत्सा- न्महीमस्पृशत्तावता केवलं तावन्मात्रेणैव नाप्सरोऽभवत् । अप्सर सोऽप्यनिमेषनेत्रा मनुष्याणामभोग्या दैवैकभोग्यां कायकान्ति बिभ्राणाः केवल पदैकदेशेनापि भूमिं न स्पृशन्ति । इयं तु निर्निमेषदर्शनो- त्सुकतयाङ्गुष्ठादिमात्रेण स्पृशती तेनैव धर्मेण तत्तुल्या नाभूत् । अन्यत्सर्वं सादृश्यमेवेत्यर्थः । अप्सरोऽभवदिति च्वि । अप्सर श- ब्दस्य बहुत्वेऽपि अन्या इत्यपेक्षयाभवदित्येकवचनमपि युक्तम् । आप सुमनसो वर्षा अप्सर सिकतासमा. । एता' स्त्रियां बहुत्वे स्युरेकत्वेऽप्युत्तर वयम् ॥' इति वचनादेकवचनान्ताप्सर.शब्दा- च्चि. । बहुजनदृष्टत्वेऽपि निरन्तरत्वरहिता या पादाङ्गुष्ठमात्रेण भुवं स्पृशन्ति. सोऽप्सरसां पदवन्तीति निःसृता सभावः ॥

विभूषणत्वेन नवर्शसनार्पितैः
करग्रहैरपि पुनरपि ।
जनान्तरेन्तः [illegible]
[illegible] संनाटयतीव संमदम् ॥ ८० ॥

विभूषणेति ॥ [illegible]

[illegible]

घन इति ॥ नलः समस्ता येऽपनना कृत्तमन्त्र कार्यगर्णि नान-वलम्बत एवंशीलानि तत्र नितानि तेषां विभूषणानां तैर्मा-न्ध्रे मणिमण्डले रत्नपङ्क्ते स्वरूपस्य स्वाकारस्य तेषां परमा शोभां स्वलावण्यपरमां मर्यादां वावलोक्य सेवका निताः सम्निहिताः सेवा-चतुरा नापितादयस्तेषां दर्पणार्पणां प्रतिबिम्बदर्शना । मुकुराणां निष्फलीचकार । आदर्शकुलस्य स्वेरेन कृतस्वार्हानि भावः । मङ्ग-लमादर्श इति उक्त्वा तैर्दर्पण आनीतः । तेन न विलोकित इति तेषां सेवाचातुर्यम् । सेवाचणेति 'तेन वित्तः—' इति चणप् ॥

व्यलोकि लोकेन न केवलं चल-
न्मुदा तदीयाभरणार्पणाद्युतिः ।
अदर्शि विस्तारितरत्नलोचनैः
परस्परेणैव विभूषणैरपि ॥ ७१ ॥

व्यलोकीति ॥ चलन्ती व्याप्नुवत्योत्पद्यमाना मुत्सा तेन नि-रन्तरहर्षेण लोकेन तदीयाना नलीयानामाभरणानामर्पणाद्युतिः संस्थानविशेषे स्थापनजनिता शोभा केवलं न व्यलोकि किंतु वि-स्फारितानि प्रसारितकिरणानि रत्नान्येव लोचनानि येषामेतादृशैः विस्फारितैः रत्नलोचनैः कृत्वा वा । अचेतनैर्विभूषणैरपि परस्परे-णान्योन्यस्य द्युतिरदर्शीव विलोकितेव । अन्योन्यशोभाविलोकना-र्थमचेतनैरपि तैर्नेत्राणि प्रसारितानीत्यर्थः । आभरणशोभा सर्वै-र्विलोकिता । मण्डनमात्रे च खचितरत्नविशेषैः ॥

ततोऽनु वार्ष्णेयनियन्तृकं रथं
युधि क्षितारिक्षितिभृज्जयद्रथः ।
नृपः पृथासूनुरिवाधिरूढवा-
न्सजन्ययात्रामुदितः किरीटवान् ॥ ७२ ॥

तत इति ॥ ततो भूषणधारणादनु पश्चात्स नलो नृपो वार्ष्णे-यनामा नियन्ता सारथिर्यस्य । अथच—कृष्णः सारथिर्यस्य । तं रथं किरीटवान्सहजकिरीटयोगात्किरीटनामा पृथासूनुरर्जुन इ-वारूढवान् । किंभूतो नलोऽर्जुनश्च—युधि क्षिता भग्ना प्रापिता अरिक्षितिभृतां वैरिनृपाणां जयन्तो जयदातारोऽपि रथा येन । क्षितवैरिनृपश्चासौ जयद्रथो यस्येति वा । क्षिता वैरिनृपाणां ज-यन्तो रथा लक्षणया अर्शआदित्वाद्वा महारथातिरथार्धरथप्रमुखा योधा येनेति वा । अर्जुनपक्षे—युद्धे हतोऽभिमन्युवधादरिः शत्रु-भूतः क्षितिभृद्राजा जयद्रथो येन । क्षितोऽरीणां कौरवाणां स-म्बन्धी राजा जयद्रथो येनेति वा । तथा—जनीं वधूमर्हति जन्यो वरस्तत्संबन्धिन्या यात्रायां मुदितो हृष्टः । जन्या वरपक्षीयास्तैः सह यात्रया वा हृष्टः । अथच—युद्धसंबन्धिन्यां विजययात्रायां हृष्टः । तथा—मुकुटेन मण्डितः । वरयात्रार्थं निर्गत इत्यर्थः । वार्ष्णेयः, वृष्णेरपत्यम्, 'इतश्चानिञः' इति ढक् । नियन्तृकम्, 'नद्यृतश्च' इति कप् ॥

१ 'अत्र समाध्यलङ्कारः' इति जीवातुः । २ 'परस्परेणैव' इति पाठे लुप्तोत्प्रेक्षा इति सुखावबोधा । ३ 'अर्थापत्तिरलङ्कारः । सा 'रत्नलोचन' इति रूपकोत्थेति सङ्करः । तेन 'विभूषणानि रत्नलोचनैरन्योन्य पश्यन्तीवाद्दृश्यन्त' इत्युत्प्रेक्षा व्यज्यते' इति जीवातुः । ४ टीकापुस्तकेषु 'क्षता—' इत्येव पाठः । तथापि प्राचीनमूलपुस्तकस्थ 'क्षिता' इति पाठानुरोधादित्थं कृतम् ।

इदानीं [illegible] पुरन्ध्रीणामनमाह—

निदर्शनात्प्रतिदिनस्य [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

निदर्शनेति ॥ [illegible]

अजानती कापि विलोकनोत्सुका
समीरभूतार्धमपि स्तनांशुकम् ।
कुचेन तस्मै चलतेऽकरोत्पुरः
पुराङ्गना मङ्गलकुम्भसंभृतिम् ।

अजानतीति ॥ नलस्य विलोकनोत्सुका अत [illegible] भूतार्धं कम्पिताभमपि स्तनांशुकं चोलकादि नत्यनाकर्णयन्ती कापि पुराङ्गना चलते [illegible] लाय पुरोऽग्रभागे कुचेन कृत्वा [illegible] पपूर्णकुम्भस्य संभृतिं संभारमुद्दानमकरोत् । [illegible] चेतनस्याप्यनुरागोत्पादना, कुचस्यातिमान्दर्शनि वरस्य च पुरः पूर्णकलशदर्शनं शुभाय भवति । [illegible] मभिप्रैति स संप्रदानम्' इति संप्रदानत्वम् ॥

सखीं नलं दर्शयमानयाकृतो
जवादुदस्तस्य करस्य कङ्कणे ।
विपज्य हारैस्त्रुटितैरतर्कितैः
कृतं कयापि क्षणलाजमोक्षणम् ।

सखीमिति ॥ सोऽयं नलः समागच्छति [illegible] दर्शयमानया दर्शयन्त्या कयापि प्रदर्शनार्थं [illegible] काशाज्जवाद्वेगादुदस्तस्योत्क्षिप्तस्य करस्य [illegible] ग्रभागे कङ्कणाख्ये भूषणे विपज्य वेगाभिघात [illegible] तैश्छिन्नैर्हारैर्नलविलोकनरसादतर्कितैरज्ञातविच्छे- दीयमुक्ताफलैः कृत्वा क्षणं क्षणमात्रम् । [illegible] वा । लाजमोक्षणं कृतम् । अन्यरमणीनि [illegible] क्षणमध्ये मौक्तिकमोक्षणमपि क्षण तद्रूप [illegible] मानया, 'णिचश्च' इति कर्त्रभिप्राये क्रियाफले [illegible] तरस्याम्' इत्यत्र 'अभिवादिदृशोरात्मनेपदे—' इति [illegible] कर्मकत्वात्सखीमिति कर्मत्वम् । 'सखी.' इति [illegible]

लसन्नखादर्शमुखाम्बुजस्मित-
प्रसूनवाणीमधुपाणिपल्लवम् ।

यियासतस्तस्य नृपस्य जज्ञिरे
प्रशस्तवस्तूनि तदेव यौवतम् ॥ ७६ ॥

[illegible]दिति ॥ तद्युवतीनां समूहो यौवतमेव यियासतो यात्रा[illegible] तस्य नृपस्य प्रशस्तवस्तूनि शुभसूचकमङ्गलद्रव्याणि । किंभूतम्—नखा एवादर्शा, मुखान्येवाम्बुजानि, स्मि[illegible] प्रसूनानि पुष्पाणि, वाण्य एव मधूनि, पाणय एव पल्ल[illegible]तरेतरयोगः समाहारो वा । लसन्तः स्फुरत्कान्तयो नखा[illegible]ो यस्य तत् । एवंविधपुरनारीदर्शनाद्भैमीपाणिग्रहो नि[illegible]र शुभायैव भवितेति तस्य बुद्धिरभूदिति भावः । अनि[illegible]तानां सूचितम् । 'दध्याज्यादर्शादिदर्शनं शुभावहम्' [illegible]न्तराजग्रन्थे ज्ञातव्यम् । आरोप्यमाणस्य प्राधान्याज्जज्ञिरे [illegible]वचनम् ॥

करस्थताम्बूलजिघत्सुरेकिका
विलोकनैकाग्रविलोचनोत्पला ।
मुखे निचिक्षेप मुखद्विराजता-
-रुपेव लीलाकमलं विलासिनी ॥ ७७ ॥

[illegible]ते ॥ एकिका कापि विलासिनी पुरनारी करस्थ ताम्बूल[illegible]क्षयितुमिच्छुः सती करस्थ लीलाकमल मुखे निचिक्षेप । [illegible]विलोकने विषये एकाग्रे तत्परे विलोचनोत्पले यस्या [illegible]म्बूलभ्रान्त्या कमलं मुखे निक्षिप्तमित्यर्थः । रुषेव—मुख[illegible]जति विद्यमाने कमलस्य द्वितीया राजता तया जाता या [illegible]त्येव । उत्तमेन मन्मुखेन सहैतत्स्पर्धत इति क्रोधादिव [illegible]लं निक्षिप्तमित्यर्थः । नलसौन्दर्यातिशयदर्शनेन विमन[illegible] । जिघत्सु, 'लुङ्सनोर्घस्लृ' इत्यदेर्घस्लादेशे, 'घस्लृ [illegible]इत्येतस्माद्वा सन्नन्तादुः । 'न लोका—'इति षष्ठीनिषेधा[illegible] जिघत्सुरिति द्वितीयायाम् 'द्वितीया' इति योगवि[illegible]नात् ॥

कयापि वीक्षाविमनस्कलोचने
समाज एवोपपतेः समीयुषः ।
घनं सविघ्नं परिरम्भनाहसे-
स्तदा तदालोकनमन्वभूयत ॥ ७८ ॥

[illegible]ति ॥ कयापि [illegible] वीक्षया नलदर्शनेन विमनस्के [illegible] लोचने यस्या [illegible] एव समीयुष [illegible] [illegible] परिरम्भ [illegible] [illegible] [illegible] तदा [illegible] तदालोकनमन्वभूयत [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

दिदृक्षुरन्या निनिमेषताश्रितां
[illegible] दधती [illegible] ।

पदाग्रमात्रेण यदस्पृशन्महीं
न तावता केवलमप्सरोऽभवत् ॥ ७९ ॥

दिदृक्षुरिति ॥ नलं दिदृक्षुः, अत एव दर्शनानुरागवशेन विगतपक्ष्मसंकोचे वीक्षणे विशिष्टे नेत्रे यस्याः सा । तथा—नृणां भूलोकवासिनामयोग्यां दिव्यां तनुश्रियं दधती अन्या कचिन्नारी इत्थं प्रासादेवाङ्गनासाम्यापि दर्शनौत्सुक्यात्पदाग्रमात्रेणैव यदस्या न्महीमस्पृशत्तावता केवलं तावन्मात्रेणैव नाप्सरोऽभवत् । अप्सर सोप्यनिमिषनेत्रा मनुष्यानर्हा दैवैकभोग्या कायकान्ति बिभ्राणाः केवलं पदैकदेशेनापि भूमिं न स्पृशन्ति । इयं तु निर्निमेषदर्शनोत्सुकतयाङ्गुष्ठादिमात्रेण स्पृशती तेनैव धर्मेण तत्तुल्या नाभूत् । अन्यत्सर्वं साहश्यमेवेत्यर्थः । अप्सरोभवदिति च्विः । अप्सरःशब्दस्य बहुत्वेपि अन्या इत्यपेक्षयाभवदितित्येकवचनमपि युक्तम् । आप सुमनसो वर्षा अप्सरः सिकतासमाः । एताः स्त्रियां बहुत्वे स्युरेकत्वेऽप्युत्तरं त्रयम् ॥' इति वचनादेकवचनान्ताप्सरःशब्दाच्चिः । बहुजनपृष्ठवर्तिनो भित्त्यादिव्यवहिता वा पादाङ्गुष्ठमात्रेण भुवं स्पृशन्तः प्रोन्नमिताङ्गाः पश्यन्तीति दिदृक्षूणां स्वभावः ॥

विभूषणस्रंसनशंसनार्पितैः
करप्रहारैरपि धूननैरपि ।
अभ्रान्तमन्तः प्रसभं पुरापरा
सखीषु संमापयतीव संमदम् ॥ ८० ॥

विभूषणेति ॥ अपरान्या करणे शरीरम[illegible]ऽमान्त समदं शरीरस्थानादधिकमान बहिरवस्थित नलदर्शनज प्रमोद विभूषणाना स्रंसनस्य गलने तव मण्डन गलितम्, तव मण्डनं गलितमिति प्रत्येक कथने [illegible] करप्रहारैरपि धूननैरपि तच्छरीरक[illegible] [illegible] प्रसभ [illegible] सखीषु पुरा समापयतीव प्राविशदिव । [illegible], पतित[illegible] [illegible] यथा—[illegible] [illegible] । नलदर्शनानु[illegible] । पुरा समापयतीति 'पुरि लुङ् चास्मे' इति लट् ॥

[illegible]

[illegible]
विलोकनानि [illegible] ।
अपि [illegible]
न तेन ते [illegible] ॥ ८१ ॥

[illegible]

यन इति ॥ नलः समन्ता येऽपरना उन्नतमकाण्डानि गान-चलम्बत पृथ्वीलानि तत्र निनालि तेषां विभूषणानां तन्ने सा-न्द्रे मणिमण्डले रत्नगृहे स्वरूपस्य स्वाकारस्य सेना परमा शोभा सलावण्यपरमां मर्यादां आसन्नोत्र सेवता निना. कलिना सेवा-चतुरा नापिनादयस्तेषां दर्पणार्पणां प्रतिबिम्बदर्शना। मुकुरार्पणा निष्फलीचकार। आदर्शहृत्यस्य रत्नेन कृतार्थानि भावः। नल-लमादर्श इति बुद्ध्वा तेर्दर्पण आर्पितः। तेन न विलोकित इति तेषां सेवाचातुर्यम्। सेवाचर्णानि 'तेन वित्त.–' इति नेनार ॥

व्यलोकि लोकेन न केवलं चल-

न्मुदा तदीयाभरणार्पणाद्युतिः।

अदर्शि विस्तारितरत्नलोचनैः

परस्परेणैव विभूषणैरपि ॥ ७१ ॥

व्यलोकीति ॥ चलन्ती व्याघुटोत्पाद्यमाना मुदस्य तेन नि-रन्तरहर्षेण लोकेन तदीयानां नलीयानामाभरणानामर्पणाद्युतिः संस्थानविशेषे स्थापनजनिता शोभा केवलं न व्यलोकि किंतु वि-स्फारितानि प्रसारितकिरणानि रत्नान्येव लोचनानि येषामेवंविधै. विस्फारितैः रत्नलोचनैः कृत्वा वा। अचेतनैर्विभूषणैरपि परस्पर-णान्योन्यस्य द्युतिरदर्शीव विलोकितेव। अन्योन्यशोभाविशेषेत्वना-र्थमचेतनैरपि तैर्नेत्राणि प्रसारितानीत्यर्थः। आभरणशोभा सर्वै-र्विलोकिता। मण्डनमात्रं च रचितरत्नमित्यर्थः ॥

ततोऽनु वार्ष्णेयनियन्तृकं रथं

युधि क्षितारिक्षितिभृज्जयद्रथः।

नृपः पृथासूनुरिवाधिरूढवा-

न्सजन्ययात्रामुदितः किरीटवान् ॥ ७२ ॥

तत इति ॥ ततो भूषणधारणादनु पश्चात्स नलो नृपो वार्ष्णे-यनामा नियन्ता सारथिर्यस्य। अथच—कृष्ण सारथिर्यस्य। तं रथं किरीटवान्सद्रत्नकिरीटयोगात्किरीटनामा पृथासूनुरर्जुन इ-वारूढवान्। किंभूतो नलोऽर्जुनश्च—युधि क्षिता भग्न प्रापिता अरिक्षितिभृतां वैरिनृपाणां जयन्तो जयदातारोऽपि रथा येन। क्षितवैरिनृपश्चासौ जयद्रथो यस्येति वा। क्षिता वैरिनृपाणां ज-यन्तो रथा लक्षणया अर्थआदित्वाद्वा महारथानिरथार्थरथप्रमुखा योधा येनेति वा। अर्जुनपक्षे—युद्धे हतोऽभिमन्युवधादरि. शत्रु-भूतः क्षितिभृद्राजा जयद्रथो येन। क्षितोऽरीणां कौरवाणा सं-बन्धी राजा जयद्रथो येनेति वा। तथा—जनीं वधूमर्हति जन्यो वरस्तत्संबन्धिन्यां यात्रायां मुदितो हृष्टः। जन्या वरपक्षीयास्तैः सह यात्रया वा हृष्ट.। अथच—युद्धसंबन्धिन्या विजययात्रायां हृष्टः। तथा—मुकुटेन मण्डितः। वरयात्रार्थं निर्गत इत्यर्थ.। वार्ष्णेय', वृष्णेरपत्यम्, 'इतश्चानिञ.' इति ढक्। नियन्तृकम्, 'नद्यृतश्च' इति कप् ॥

१ 'अत्र नमाध्यलंकारः' इति जीवातु.। २ 'परस्परेणैव' इति पाठे उत्प्रेक्षा इति सुखावबोधा। ३ 'अपायचिरलंकारः। सा 'रत्नलोचन' इति रूपकोत्थेति सकरः। तेन 'विभूषणानि रत्नलोचनैरन्योन्य पश्यन्ती-वाद्दृश्यन्त' इत्युत्प्रेक्षा व्यज्यते' इति जीवातुः। ४ 'क्षितापुत्रनेत्रु-क्ताः' इत्येव पाठः। तथापि प्राचीनपुस्तकस्य 'क्षिता' इति पाठा-नुरोधादित्थ इतन्।

[illegible] कृतार्थीकृत्य [illegible]—

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] ॥ [illegible]

[illegible]

भद्राननी कापि विलोकनोत्सुका

सर्मारभूतार्थमपि लतांकुके

कुचेन तस्मै चलनेऽकरोत्पुरः

पुराङ्गना मङ्गलकुम्भसंभृतिम्।

भद्राननीति ॥ नलस्य विलोकनोत्सुका [illegible] पुनार्थं कस्मिन्नार्थेऽपि लतासुखं चोलकाय नयनाद्युत्सुका कापि पुराङ्गना चलने [illegible] लाय पुरोऽग्रभागे कुचेन कृता मङ्गलकुम्भ पूर्णकुम्भस्य संभृति सम्यक्पुरस्तात्करोत् । [illegible] चेतनत्वाप्यनुरागोत्पादना, कुचयोर्निर्मलत्वं [illegible] यस्य च पुरः पूर्णकलशदर्शनं शुभाय भवति। [illegible] मभिप्रेति स संप्रदानम्' इति संप्रदानत्वम्।

सखीं नलं दर्शयमानयाकुलो

जवादुदस्तस्य करस्य कङ्कणे

विपञ्य हारैस्त्रुटितैरतर्कितैः

कृतं कयापि क्षणलाजमोक्षणम्

सखीमिति ॥ सोऽयं नल. [illegible] दर्शयमानया दर्शयन्त्या कयापि [illegible] काशाज्जवाद्वेगादुदस्तस्योत्क्षिप्तस्य करस्य [illegible] अग्रभागे कङ्कणाख्ये भूषणे विपञ्य [illegible] तैस्त्रुटितैर्हारैर्नल.विलोकनरभसादनर्कितैर्त्स्व-दीयमुक्ताफलैः कृत्वा क्षण क्षणमात्रम्। [illegible] वा। लाजमोक्षणं कृतम्। [illegible] क्षणमध्ये मौक्तिकमोक्षणमपि क्षणं [illegible] मानया, 'णिचश्च' इति कर्त्रभिप्राये क्रियाफले [illegible] तस्याम्' इत्यत्र 'अभिवादिदृशोरात्मनेपदे—' [illegible] कर्मकत्वात्सखीमिति कर्मत्वम्। 'सखी.' [illegible]

लसन्नखादर्शमुखाम्बुजश्रिय-

प्रसूनवाणीमसुपाणिपल्लवम्।

यियासतस्तस्य नृपस्य जज्ञिरे
प्रशस्तवस्तूनि तदेव यौवतम् ॥ ७६ ॥

[illegible]दिति ॥ तद्युवतीनां समूहो यौवतमेव यियासतो वरया-
[illegible]स्य तस्य नृपस्य प्रशस्तवस्तूनि शुभसूचकमङ्गलद्रव्याणि
। किंभूतम्—नखा एवादर्शा, मुखान्येवाम्बुजानि. स्मि-
[illegible]प्रसूनानि पुष्पाणि, वाण्य एव मधूनि, पाणय एव पल्ल-
[illegible]तरेतरयोग समाहारो वा । लसन्त स्फुरत्कान्तयो नखा-
[illegible]ो यस्य तत् । एवंविधपुरनारीदर्शनाद्भैमीपाणिग्रहो नि-
[illegible]र शुभायैव भवितेति तस्य बुद्धिरभूदिति भाव । अनि-
[illegible] तासां सूचितम् । 'दध्याज्यादर्शादिदर्शनं शुभावहम्'
[illegible]न्तराजन्ये ज्ञातव्यम् । आरोप्यमाणस्य प्राधान्याज्जज्ञिरे
[illegible]वचनम् ॥

करस्थताम्बूलजिघत्सुरेकिका
विलोकनैकाग्रविलोचनोत्पला ।
मुखे निचिक्षेप मुखद्विराजता-
-रुषेव लीलाकमलं विलासिनी ॥ ७७ ॥

[illegible]ते ॥ एकिका कापि विलासिनी पुरनारी करस्थं ताम्बूलं
[illegible]क्षयितुमिच्छुः सती करस्थ लीलाकमल मुखे निचिक्षेप ।
[illegible]विलोकने विषये एकाग्रे तत्परे विलोचनोत्पले यस्या
[illegible]म्बूलभ्रान्त्या कमलं मुखे निक्षिप्तमित्यर्थः । कयेव—मुख-
[illegible]ाजति विद्यमाने कमलस्य द्वितीया राजता तया जाता या
[illegible]न्येव । उत्तमेन मन्मुखेन सहैतत्स्पर्धत इति क्रोधादिव
[illegible]लं निक्षिप्तमित्यर्थ. । नलसौन्दर्यातिशयदर्शनेन विमन-
. । जिघत्सु, 'लुङ्सनोर्घस्लृ' इत्यदेर्घस्लादेशे, 'घस्लृ
इत्येतस्माद्वा सन्नन्तादु । 'न लोका-'इति षष्ठीनिषेधा-
जिघत्सुरिति द्वितीयायाम् 'द्वितीया' इति योगवि-
भाग. ॥

कयापि वीक्षाविमनस्कलोचने
समाज एवोपपतेः समीयुषः ।
घनं सविघ्नं परिरम्भनाहसै-
स्तदा तदालोकनमन्वभूयत ॥ ७८ ॥

[illegible]ति ॥ कयापि स्वैरिण्या वीक्षया नलदर्शनेन विमनस्के
[illegible] सान्तरे लोचने यस्याः [illegible] एव समीयुष-
[illegible] परिरम्भ आलिङ्गनविषये [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥

[illegible]
[illegible] ।

पदाग्रमात्रेण यदस्पृशन्महीं
न तावता केवलमप्सरोऽभवत् ॥ ७९ ॥

दिदृक्षुरिति ॥ नलं दिदृक्षु', अत एव दर्शनानुरागवशेन वि-
गतपक्ष्मसंकोचे वीक्षणे विशिष्टे नेत्रे यस्या सा । तथा—नृणां
भूलोकवासिनामयोग्या दिव्या तनुश्रियं दधती अन्या काचिन्नारी
इत्थं प्रासादेवाङ्गनासाम्यापि दर्शनौत्सुक्यात्पदाग्रमात्रेणैव यद्यस्मा-
न्महीमस्पृशत्तावता केवलं तावन्मात्रेणैव नाप्सरोऽभवत् । अप्सर
सोऽप्यनिमेषनेत्रा मनुष्यानर्हा दैवैकभोग्या कायकान्ति बिभ्राणाः
केवलं पदैकदेशेनापि भूमि न स्पृशन्ति । इय तु निर्निमेषदर्शनो-
त्सुकतयाङ्गुष्ठादिमात्रेण स्पृशती तेनैव धर्मेण तत्तुल्या नाभूत्।
अन्यत्सर्वं सादृश्यमेवेत्यर्थ. । अप्सरोभवदिति च्वि । अप्सर श-
ब्दस्य बहुत्वेपि अन्या इत्यपेक्षयाभवदितित्येकवचनमपि युक्तम् ।
आप सुमनसो वर्षा अप्सर सिकतासमाः । एताः स्त्रियां बहुत्वे
स्युरेकत्वेऽप्युत्तर त्रयम् ॥' इति वचनादेकवचनान्ताप्सर.शब्दा-
च्चि. । बहुजनपृष्ठवर्तिनो भित्त्यादिव्यवहिता वा पादाङ्गुष्ठमात्रेण
भुवं स्पृशन्त. प्रोन्नमिताङ्गा पश्यन्तीति दिदृक्षूणां स्वभावः ॥

विभूषणस्रंसनशंसनार्पितैः
करप्रहारैरपि धूननैरपि ।
अमान्तमन्तः प्रसभं पुरापरा
सखीषु संभापयतीव संमदम् ॥ ८० ॥

विभूषणेति ॥ अपरान्त करणे शरीरमध्येऽमान्तं समदं शरी-
रमानादधिकमाल बहिरप्रसृत नलदर्शनज प्रमोद विभूषणाना
[illegible] तत्र मण्डनं गलितम्, तत्र मण्डनं गलितमिति
प्रत्येक कथने [illegible] करप्रहारैरपि धूननैरपि [illegible]
[illegible] पुरा [illegible]
[illegible] । [illegible], पतित-
[illegible]
[illegible]
[illegible] । [illegible]
[illegible] । पुरा [illegible]
[illegible] ॥

[illegible] आह—

[illegible]
विलोकमाने [illegible] ।
अपि श्रुती [illegible]
न तेन [illegible] ॥ ८१ ॥

[illegible]

घन इति ॥ नलः समस्ता येऽपवना हस्तमस्तकाद्यङ्गानि तानवलम्बत एवंशीलानि तत्र स्थितानि तेषां विभूषणानां घने सान्द्रे मणिमण्डले रत्नसङ्घे स्वरूपस्य स्वाकारस्य रेखां परमां शोभां स्वलावण्यपरमां मर्यादां वावलोक्य सेवया वित्ताः प्रसिद्धाः सेवाचतुरा नापितादयस्तेषां दर्पणार्पणां प्रतिबिम्बदर्शनार्थं मुकुरार्पणां निष्फलीचकार । आदर्शकृत्यस्य रत्नैरेव कृतत्वादिति भावः । मङ्गलमादर्श इति बुद्ध्या तैर्दर्पण आनीतः । तेन च विलोकित इति तेषां सेवाचातुर्यम् । सेवाचणेति 'तेन वित्तः-' इति चणप् ॥

व्यलोकि लोकेन न केवलं चल-
न्मुदा तदीयाभरणार्पणाद्युतिः ।
अदर्शि विस्तारितरत्नलोचनैः
परस्परेणैव विभूषणैरपि ॥ ७१ ॥

व्यलोकीति ॥ चलन्ती व्याधुन्वोत्पाद्यमाना मुदस्य तेन निरन्तरहर्षेण लोकेन तदीयानां नलीयानामाभरणानामर्पणाद्युतिः संस्थानविशेषे स्थापनजनिता शोभा केवलं न व्यलोकि किंतु विस्फारितानि प्रसारितकिरणानि रत्नान्येव लोचनानि येषामेवंविधैः । विस्फारितैः रत्नलोचनैः कृत्वा वा । अचेतनैर्विभूषणैरपि परस्परेणान्योन्यस्य द्युतिरदर्शीव विलोकितेव । अन्योन्यशोभाविलोकनार्थमचेतनैरपि तैर्नेत्राणि प्रसारितानीत्यर्थः । आभरणशोभा सर्वैर्विलोकिता । मण्डनमात्रं च रुचितरत्नमित्यर्थः ॥

ततोऽनु वार्ष्णेयनियन्तृकं रथं
युधि क्षितारिक्षितिभृज्जयद्रथः ।
नृपः पृथासूनुरिवाधिरूढवा-
न्सजन्ययात्रामुदितः किरीटवान् ॥ ७२ ॥

तत इति ॥ ततो भूषणधारणादनु पश्चात्स नलो नृपो वार्ष्णेयनामा नियन्ता सारथिर्यस्य । अथच—कृष्णः सारथिर्यस्य । तं रथं किरीटवान्सद्रत्नकिरीटयोगात्किरीटनामा पृथासूनुरर्जुन इवारूढवान् । किंभूतो नलोऽर्जुनश्च—युधि क्षिता भङ्गं प्रापिता अरिक्षितिभृतां वैरिनृपाणां जयन्तो जयदातारोऽपि रथा येन । क्षितवैरिनृपश्चासौ जयद्रथो यस्येति वा । क्षिता वैरिनृपाणां जयन्तो रथा लक्षणया अर्थआदिव्याद्वा महारथातिरथार्धरथप्रमुखा योधा येनेति वा । अर्जुनपक्षे—युद्धे हतोऽभिमन्युवधादरिः शत्रुभूतः क्षितिभृद्राजा जयद्रथो येन । क्षितोऽरीणा कौरवाणां संबन्धी राजा जयद्रथो येनेति वा । तथा—जनीं वधूमर्हति जन्यो वरस्तत्संबन्धिन्यां यात्रायां मुदितो हृष्टः । जन्या वरपक्षीयास्तैः सह यात्रया वा हृष्टः । अथच—युद्धसंबन्धिन्यां विजययात्रायां हृष्टः । तथा—मुकुटेन मण्डितः । वरयात्रार्थं निर्गत इत्यर्थः । 'वार्ष्णेयः', वृष्णेरपत्यम्, 'इतश्चानिञः' इति ढक् । नियन्तृकम्, 'नद्यृतश्च' इति कप् ॥

१ 'अत्र ममालङ्कारः' इति जीवातुः । २ 'धम्मेर्णैव' इति पाठे उत्प्रेक्षा इति सुखावबोधा । ३ तदाद्यतिरस्कारः । सा 'स्वगेभ्यन' इति स्वलोकेनेति सकारः । तैन विभूषणानि रत्नलोचनैरन्योन्यं परस्परी' नइइत्यन' इत्युत्प्रेक्षा व्यञ्जते' इति जीवातुः । ४ टीकापुस्तकेषु 'धराः' इत्येव पाठः । नलः... 'क्षिता' इति पाठा-... इत्यन ।

इदानीं वरसंदर्शनार्थं पुरनारीसंभ्रममाह—

विदर्भनाम्नस्त्रिदिवस्य वीक्षितुं
रसोदयादप्सरसस्तमुज्ज्वलम् ।
गृहाद्गृहादेत्य धृतप्रसाधना
व्यराजयन्राजपथानथाविशन् ॥

विदर्भेति ॥ अथ रथारोहणानन्तरं विदर्भं कुण्डिनरूपस्य स्वर्गस्याप्सरसः सुन्दरनारी... प्रकाशमानं मूर्तं शृङ्गाररूपं वा तं नलं ... रागाभिवृद्धिहेतोर्वीक्षितुं विशेषेण द्रष्टुं ... सत्यो गृहाद्गृहादेत्यागत्य ... राजयन् । तद्योगात्तेऽप्यधिकं शुशुभिर इत्यर्थः । ... र्थमुक्तम् । सर्वा अपि तद्दर्शनार्थमागता इति ...

अजानती कापि विलोकनोत्सुका
समीरधूतार्धमपि स्तनांशुकम् ।
कुचेन तस्मै चलतेऽकरोत्पुरः
पुराङ्गना मङ्गलकुम्भसंभृतिम् ॥

अजानतीति ॥ नलस्य विलोकनोत्सुका ... धूतार्धं कम्पितार्धमपि स्तनांशुकं चोलकादि ... नलस्य नावृण्वती कापि पुराङ्गना चलते ... लाय पुरोऽग्रभागे कुचेन कृत्वा मङ्गलकुम्भस्य ... पपूर्णकुम्भस्य संभृतिं संभारसुद्वानमकरोत् । ... चेतनस्याप्यनुरागोत्पादना, कुचस्यातिमान्द्यरित... वरस्य च पुरः पूर्णकलशदर्शनं शुभाय भवति । ... मभिप्रैति स संप्रदानम्' इति संप्रदानत्वम् ।

सखीं नलं दर्शयमानयाकृतो
जवादुदस्तस्य करस्य कङ्कणे ।
विपद्य हारैस्त्रुटितैरतर्कितैः
कृतं कयापि क्षणलाजमोक्षणम् ॥

सखीमिति ॥ सोऽयं नलः ... दर्शयमानया दर्शयन्त्या कयापि ... काराज्जवाद्वेगादुदस्तस्योत्क्षिप्तस्य करस्य ... अग्रभागे कङ्कणाख्ये भूषणे विपद्य ... तैस्त्रुटितैर्हारैर्नलविलोकनरभसादतर्कितैः ... दीयमुक्ताफलैः कृत्वा क्षणं क्षणमात्रम् । ... वा । लाजमोक्षणं कृतम् । अन्यस्मै ... क्षणमध्ये मौक्तिकमोक्षणमपि क्षणं ... मानया, 'णिचश्च' इति कर्त्रभिप्राये क्रिया... तरस्याम्' इत्यत्र 'अभिवादिदृशोरात्मनेपदे—' ... कर्मकत्वात्सखीमिति कर्मत्वम् । 'सखी' ...

लसन्नखादर्शमुखाम्बुजश्रियः
प्रसूनवाणीमधुपाणिपङ्कजम् ।

सुखासनम्, अत्रानिविधात्व्ययीभावे 'अतश्च' इति टच् । सूना, श्चादित्वाद्द ॥

यालेपुरनुप्रतीकनिलयालंकारसारश्रियो-
हंकुर्वन्ननुरामणीयकममूरालोक्य पौरप्रियाः ।
नन्दाः कुरुविन्दसुन्दरकरस्यानन्दनं स्यन्दनं
तस्याध्यास्य यतः शतक्रतुहरिक्रीडाद्रिमिन्दोरिव ॥

इतीति ॥ अनू पौराणां प्रिया इति पूर्वोक्तप्रकारेण यथास्फूर्ति धाभिप्रायमन्योन्यमालेपु. संवादं चक्रु. । किंभूता.—कुरुविन्दन-भरागवत्सुन्दरौ रक्तौ करौ यस्य आनन्दनं वेगवत्त्वादिगुणयो-द्दानन्दकारिणं स्यन्दनं रथमध्यास्य यतो गच्छतस्तस्य नलस्या-प्रतीकं प्रत्यवयवं निलय. स्थानं येषां तेषामलंकाराणा सारश्रिया उत्शोभया कृत्वा करसौन्दर्यादहमधिकमिति हस्तसौन्दर्यं वदति, हस्तसौन्दर्यादहमधिकमिति करसौन्दर्यमित्येवं प्रत्येकमहकुर्वद-कारं कुर्वत्तनुरामणीयकं शरीरसौन्दर्यमालोक्य सानन्दा हर्षपरा । स्येव—पद्मरागवद्रक्तकिरणस्य नन्दनवनमभिव्याप्य मर्यादीकृत्य स्थितं नन्दनवनसमीपे स्थितं शतक्रतोर्हरिदिक् प्राचीदिक् स्याः क्रीडाद्रिमुदयाचलमधिष्ठाय गच्छत उदित्वरस्येन्दोरिव त्काायकान्ति विलोक्य यथा सानन्दा भवन्ति तथेत्यर्थ. । चन्द्रो-दये स्त्रीणां हर्षः । स्यन्दनम्, 'अधिशीङ्—' इत्याधारस्य कर्मत्वम् । यतः, इण. शतरि रूपम् ॥

श्रीहर्षं कविराजराजिमुकुटालंकारहीरः सुतं
श्रीहीरः सुषुवे जितेन्द्रियचयं मामल्लदेवी च यम् ।
यातः पञ्चदशः कृशेतररसस्वादाविहायं महा-
काव्ये तस्य कृतौ नलीयचरिते सर्गो निसर्गोज्ज्वलः ॥

श्रीहर्षमिति ॥ कृशेतरेणातिभूयसा रसेन स्वादावमृतरूपे नलीयचरिते पञ्चाधिकानां दशानां पूरणः पञ्चदशः । 'स्वादौ' इति भाषितपुंस्कम् ॥

इति श्रीवेदरकरोपनामकश्रीमन्नरसिंहपण्डितात्मज-
नारायणकृते नैषधीयप्रकाशे पञ्चदश· सर्गः ॥

षोडशः सर्गः ।

वृतः प्रतस्थे स रथैरथो रथी
गृहान्विदर्भाधिपतेर्धराधिपः ।
पुरोधसं गौतममात्मवित्तमं
द्विधा पुरस्कृत्य गृहीतमङ्गलः ॥ १ ॥

वृत इति ॥ अथो रथारोहणानन्तरं रथैः 'कुन्ता. प्रविशन्ति' इतिवद्रथिभिः वृत. । तथा—रथी प्रशस्तरथोपेतः स धराधिपो नलो विदर्भाधिपतेर्गृहान् प्रति प्रतस्थे ययौ । किंभूत —आत्मवि-त्तम मन्त्रज्ञानिमध्ये श्रेष्ठ गौतम गौतमगोत्रमेतन्नामानं वा पुरोधसं द्विधा ताभ्यां प्रकाराभ्यां पुरस्कृत्याग्रे कृत्वा सपूज्य च विवाहका-र्यभार तस्मिन्नारोप्य वा गृहीतानि स्वीकृतानि दध्यक्षतपूर्णकल-शादीनि मङ्गलानि येन । रथे. सह वर्तमानैः पुरुषैर्वा । प्रतस्थे, 'समवप्रविभ्यः स्थ.' इति तङ् ॥

विभूषणांशुप्रतिबिम्बितैः स्फुटं
भृशावदातैः स्वनिवासिभिर्गुणैः ।
मृगेक्षणानां समुपासि चामरै-
र्विधूयमानैः स विधुप्रभैः प्रभुः ॥ २ ॥

विभूषणेति ॥ मृगेक्षणानां चामरधारिणीनां विधुप्रभैश्चन्द्रध-वलै. । तथा—विधूयमानैश्चाल्यमानैश्चामरैः स प्रभुर्नलः समुपासि वीज्यते स्म । स्फुटमुत्प्रेक्षते—विभूषणानां रत्नखचितनिजमण्डना-नामंशुषु किरणेषु प्रतिबिम्बितैः । तथा—भृशावदातैरत्युज्ज्वलैः स्वस्मिन्निवसन्त्येवशीलैः श्रुतशीलसौन्दर्यादिभिर्गुणैरिव । प्रत्यक्षी-भूतैर्नलगुणैरिव चामरैरुपासीत्यर्थः । चामराण्यपि विभूषणरश्मिप्र-तिबिम्बितानि । स्फुटं निश्चितम् । ईदृशैश्चामरैरेव गुणैरिति वा ॥

परार्ध्यवेषाभरणैः पुरःसरैः
समं जिहाने निषधावनीभुजि ।
दधे सुनासीरपदाभिधेयतां
स रूढिमात्राद्यदि वृत्रशात्रवः ॥ ३ ॥

परार्ध्येति ॥ निषधावनीभुजि नले परार्ध्यानि श्रेष्ठानि वेषा-भरणानि रूपालंकारा येषां ते. पुर सरै. समं सह जिहाने चलति सति स वृत्रशात्रव इन्द्रः सुनासीर इति पदस्याभिधेयतां वाच्यत्वं यदि दधार तर्हि रूढिमात्राद्दधार, नतु शोभनं नासीरं सेनामुखं यस्येति यौगिकतया, मुख्यवृत्त्या मुख्यया वृत्त्या नल एव दृश्यते, नत्विन्द्रे त्रिविधाः शब्दा.—केवलयौगिका·, केवलरौढिका·, योगरूढाश्च । तत्र—पाचकादयो यौगिकाः, तैलपायिकादयो रौढि-काः, आतपत्रादयो योगरूढाः । तदेवमेतादृशाग्रेसराभावादिन्द्रस्य सुनासीरपदवाच्यत्वं यद्यस्ति तर्हि रूढ्यैव । व्युत्पत्त्या तु नल एवोचितमित्यर्थः । इन्द्रादप्यधिको नल·, तत्पुर.सराश्चेन्द्रपुर.-सरदेवेभ्योऽप्यधिका इति भावः । परार्धे भवानि, 'अर्धाद्यत्' 'परावराधमोत्तमपूर्वाच्च' इति यत् । शत्रुरेव शात्रव· । प्रज्ञादित्वा-त्स्वार्थेऽण् । 'वृद्धश्रवा· सुनासीर ' इत्यमरः ॥

नलस्य नासीरसृजां महीभुजां
किरीटरत्नैः पुनरुक्तदीपया ।
अदीपि रात्रौ वरयात्रया तया
चमूरजोमिश्रतमिस्रसंपदा ॥ ४ ॥

नलस्येति ॥ तया वरस्य भैमीवरस्य नलस्य यात्रया । वरा वा यात्रा तया । रात्रावदीपि शुशुभे । किंभूतया—नलस्य नासीर-सृजां सेनायामग्रेसरीभूतानां महीभुजां राज्ञां किरीटरत्नैः स्वैरेवा-न्धकारनिराकरणात्पुनरुक्ता व्यर्थीकृता दीपा यस्यां तया । तथा—च-

---

१ 'पौरस्त्रिय.' इति पाठो जीवातुसंमतः । २ 'काव्ये तस्य हि वैर-सेनिचरिते' इति जीवातुसंमत. पाठः ।

१ 'स्वभूषणांशु' इति पाठो जीवातुसुखावबोधासंमतः ।

मञ्चस्थं मधुसूदनम् । रथस्थं वामनं दृष्ट्वा पुनर्जन्म न विद्यते ॥' इति । तथा—यया स्त्रिया अधातिधवानिनि पातकनिनाशिनि यमुनागङ्गौघयोर्योगे संगमे प्रयागाख्ये माघ मघे मकरस्थे रवौ माघे मासविच्छेदेन स्नान कृत, मास नलस्य पतयालुभिरतिचञ्चलैः शितिसितैः कृष्णधवलैर्दक्चामरैर्नेत्रैरेव चामरैर्नेत्रव्यापाररूपैश्चामरैः स्त्रीराट् स्त्रीराजेव साद्गनेडिनि मन्महे । राजा हि कृष्णधवलैश्चामरैर्वीज्यते । प्रयागे माघस्नानजन्यसुकृतात्स्त्री राजत्वं प्राप्नोति तत्र स्नानेन । 'मितामिते तु ये स्नान माघमासे युधिष्ठिर । न तेषां पुनरावृत्तिः कल्पकोटिशतैरपि ॥' इति वचनात् । स्त्रीषु श्रेष्ठा सैव भवेदित्यर्थः । अयं च कटाक्षैर्या पश्यति सा तु सर्वाभ्योऽप्यधिका । सा च भैम्येव नान्या । भैम्या च प्रयागे सकलमाघस्नानफल लब्धम् । भैमीसदृशी कापि कुत्रापि नास्तीति भावः । ज्यैष्ठीति, ज्येष्ठानक्षत्रयुक्ता पौर्णमासीति 'नक्षत्रेण युक्तः कालः' इत्यणि वृद्धिः । तद्युक्तमासाभिधायित्वेऽपि 'सास्मिन्पौर्णमासी–' इत्यादिना ज्यैष्ठ इत्येव भवति । 'ज्येष्ठी' इति पाठे वृद्ध्यभावश्चिन्त्यः । संज्ञापूर्वकस्य विधेरनित्यत्वाद्वृद्ध्यभाव' कथंचित्समर्थनीयः । 'स्त्रीराट्' इति संबन्धषष्ठ्या निर्धारणसप्तम्या वा समासः । पृथग्वा पदम्—राजैव सा स्त्रीत्यर्थः । 'कालभावाध्वगन्तव्याः कर्मसंज्ञा ह्यकर्मणाम्' इति देशश्चाकर्मकाणा कर्मसंज्ञो भवतीति वक्तव्यम्' इति वचनान्माघस्य कालवाचित्वात्कर्मत्वे धातोः कर्मणि विहितेन तङा तस्याभिहितत्वान्माघः सस्ने इति प्राप्ते माघमिति द्वितीया चिन्त्या । अत्रार्थे हरदत्तमिश्रैः—'गतिबुद्धि–' इत्यादिसूत्रे 'अकर्मकाणामिति कालभावाध्वदेशव्यतिरिक्तकर्मरहितानाम्' इत्यर्थो ग्राह्यः–इति सिद्धान्तितम् । एवं 'ल. कर्मणि च–' इत्यादावपि यत्राकर्मकग्रहणं तत्र सर्वत्र द्रष्टव्यम् । तेनात्र माघस्य कर्मत्वे 'सस्ने' इति लिट् सिद्धो भवति । यद्वा—मा अघं यस्यां क्रियायां यथातथा स्नाताया मम सर्वपापक्षयपूर्वकसर्वमनोरथसिद्धिर्भवत्विति संकल्प्येत्यर्थः । 'कलुषं वृजिनैनोघम्' इत्यमरः । यमुनागङ्गेति पूर्वनिपातानियम' । पूर्ववत्परिहरणीयः ॥

वैदर्भीविपुलानुरागकलनात्सौभाग्यमत्राखिल-
क्षोणीचक्रशतक्रतौ निजगदे तद्वृत्तवृत्तक्रमैः ।
किंचास्माकनरेन्द्रभूसुभगतासंभूतये लग्नकं
देवेन्द्रावरणप्रसादितशचीविश्राणिताशीर्वचः ॥९०॥

वैदर्भीति ॥ हे सख्यः, तस्य नलसंबन्धीनि वृत्तान्यधीतानि यानि वृत्तानि पद्यानि तेषां क्रमैर्नलविषये कविभि. कृतैरसदादिभिश्च पठितैः काव्यै । तस्य भैम्या वृत्तैरतीतै सकलद्वीपाधिराजेन्द्रदेवेन्द्रादिदिक्पालपरित्यागरूपस्य चरित्रस्य क्रमैः परिपाटीभिर्वा । कृत्वा वैदर्भ्या भैम्या विपुलस्य नलविषयानुरागस्य कलनाज्ज्ञानादखिलक्षोणीचक्रे शतक्रताविन्द्रेऽस्मिन्नले स्त्रीसंबन्धिसकलवरप्रेमास्पदत्वादिलक्षणं सौभाग्य निजगदे स्पष्टं कथितम् । निश्चितमस्माभिरिति यावत् । अतिसुन्दरीयमिन्द्रादीन्परित्यज्य यस्मादेनमवृत, तस्मादयमेव सुभगतमो नान्य इति सर्वैर्निश्चितमित्यर्थः । भैमीकृतान्नलविषयविपुलानुरागस्याङ्गीकरणाद्धेतोस्तस्या एव वृत्तस्य भूतस्य चतुःश्री... तस्य चरित्रस्य क्रमैः । तेऽतिप्रसिद्धा ये वृत्तक्रमास्तैर्वा भैम्या ... सकलसौभाग्यनिधानमिति सर्वेषां पुरस्तात्कथितमिति समुदायोऽर्थः । वैदर्भ्या विपुलानुरागेण नलस्य ... वा । किं चान्यत्र—अस्माकमयमास्माक स चासौ नरेन्द्र स्मनस्माकनरेन्द्रस्तस्य भूः भैमी तस्याः सुभगता सौभाग्य तस्य उत्पत्तये महासमृद्ध्यर्थं वा । इन्द्रस्यावरणेन ... भावेन प्रसादितया संतोषितया शच्या विश्राणित ... 'पुत्रान्यविधवा भव' इत्यादिकमाशीर्वचो लग्नकं ... शचीदत्ताशी सहस्रवलादैम्यापि सुभगेति निश्चितमित्य ... शी.श्रुति.' इति पाठे आशिषा श्रवणम् । अ... मत्यन्ताच्छ्रुतिर्वेद इत्यर्थः । अय तु पाठ सार्वीयान् । न्योन्यमनुरागोचितं सौभाग्यमपि भविष्यतीत्यनुतात्पर्य 'णेरध्ययने वृत्तम्' इति साधुः । 'आस्माक' इति ... स्मिन्नपि च–' इत्यस्माकादेशः । लग्नकशब्दो नपुंसकोऽपि । भैम्या वृत्तानां जातानां वृत्तानां हंसप्रेषणादिचरित्राणा ... पाठ्यैर्निजगद इति वा ॥

आसुत्राममपासनान्मखभुजां भैम्येव राजव्रजे
तादर्थ्यागमनानुरोधपरया युक्ताऽऽर्जि लज्जामृजा ।
आत्मानं त्रिदशप्रसादफलतां पत्ये विधायानया
हीरोपापयशःकथानवसरः सृष्टः सुराणामपि ॥९१॥

आसुत्राममिति ॥ भैम्या एव आसु... मखभुजां देवानामपासनात्त्यागाद्धेतो राजव्रजे विषये ... मृजा परिमार्जन युक्ता आर्जि कृता । यत्कृतं तदुक्तं ... यतः—तस्मै इदं तदर्थं तस्य ... तेन भैमीलि... मागमनं तन्निमित्तोऽनुरोधो दाक्षिण्यं तत्र परता । यो ... मागच्छति स तस्य दाक्षिण्यं कुर्वँल्लज्जां मार्ष्टीत्युचितम् ... मदर्थमागतानामेषां मध्यासिनोऽभूत्, लज्जा च जातेत्यु... राजसु सकृपत्वेनेन्द्रादीनपि भैमी नावृणोत् । ततश्च ... ऽपि त्यक्तास्तत्र मानुषाणामस्माकं का कथेति तेषा ... भैम्यैव युक्तं कृतमिति भावः । स नलोऽर्थः प्रयोजन ... भावस्तादर्थ्यं तेन नलप्रयोजनत्वेन नलवरणार्थं यदागमन ... पक्षपातस्तन्निष्ठया नलानुरक्तया । अत एवेन्द्रादीना ... वा । तर्हीन्द्रादीनां लज्जा रोषोऽकीर्तिश्च कृतेति देवद्रोहा... शङ्कां परिहरति—अनया भैम्या पत्ये नलायात्मान ... दस्त देवप्रसादस्य फलतां वररूपत्वं विधाय सुराणामि... हीरोपापयशसां कथायाः कथामात्रस्याप्यनवसरोऽनवकाश सृष्टः कृतः । अस्मान्नावृणोदिति सजातीयान्प्रति ... प्रति लज्जा । अस्माकं पश्यतां नलमवृणोदिति रोष । ... स्वीकृत्य देवानपमानितवतीत्ययशः । देवैः प्रसन्नैर्नूनं ... त्वेन नलाय भैमी दत्ता । एतदर्थमेव भूम्यामागता, न ... मिलापेणेति लोकप्रतीते । भैम्या देवानामपि लज्जा... र्जनं कृतमिति सर्वानुरागादनयोः शुभपरम्परैव भविता ... शुभशङ्कालेशोपीति भाव । 'पत्ये नयन्त्या' इति पाठ ... चीनः । आत्मानं त्रिदशप्रसादफलतां नयन्त्या प्रापयन्त्येदं

१ 'अखिलम्' इति पाठे सौभाग्यविशेषणत्वेन योज्यमिति सुखावबोधः । २ 'आशीस्तति:' इति पाठः सुखावबोधस्य ।

सुत्रामम्, अत्राभिविधावव्ययीभावे 'अतश्च' इति टच् । मृजा, दादित्वादङ् ॥

ग्रालेपुरनुप्रतीकनिलयालंकारसारश्रिया-
हंकुर्वत्तनुरामणीयकममूरालोक्य पौरप्रियाः ।
ानन्दाः कुरुविन्दसुन्दरकरस्यानन्दनं स्यन्दनं
तस्याध्यास्य यतः शतक्रतुहरिक्रीडाद्रिमिन्दोरिव ॥

इतीति ॥ अमूः पौराणां प्रिया इति पूर्वोक्तप्रकारेण यथास्फूर्ति थाभिप्रायमन्योन्यमालेपुः संवादं चक्रुः । किंभूता—कुरुविन्दव-ग्रागवत्सुन्दरौ रक्तौ करौ यस्य आनन्दनं वेगवत्त्वादिगुणयो-ादानन्दकारिणं स्यन्दनं रथमध्यास्य यतो गच्छतस्तस्य नलस्य-प्रतीकं प्रत्यवयवं निलयः स्थानं येषां तेषामलंकाराणां सारश्रिया ाशोभया कृत्वा करसौन्दर्यादहमधिकमिति हस्तसौन्दर्यं वदति, सौन्दर्यादहमधिकमिति करसौन्दर्यमित्येवं प्रत्येकमहंकुर्वद-ार कुर्वत्तनुरामणीयकं शरीरसौन्दर्यमालोक्य सानन्दा हर्षपरा । ेव—पद्मरागवद्रक्तकिरणस्य नन्दनवनमभिव्याप्य मर्यादीकृत्य स्थितं नन्दनवनसमीपे स्थितं शतक्रतोर्हरिदिक् प्राचीदिक् गः क्रीडाद्रिमुदयाचलमधिष्ठाय गच्छत उदित्वरस्येन्दोरिव कायकान्ति विलोक्य यथा सानन्दा भवन्ति तथेत्यर्थः । चन्द्रो-ा स्त्रीणां हर्षः । स्यन्दनम्, 'अधिशीङ्—' इत्याधारस्य कर्मत्वम् । ा', इणः शतरि रूपम् ॥

हर्षं कविराजराजिमुकुटालंकारहीरः सुतं
श्रीहीरः सुषुवे जितेन्द्रियचयं मामल्लदेवी च यम् ।
तः पञ्चदशः कृशेतररसस्वादाविहायं महा-
काव्ये तस्य कृतौ नलीयचरिते सर्गो निसर्गोज्ज्वलः ॥

श्रीहर्षमिति ॥ कृशेतरेणातिभूयसा रसेन स्वादावमृतरूपे ळीयचरिते पञ्चाधिकानां दशानां पूरणः पञ्चदशः । 'स्वादौ' ते भाषितपुंस्कम् ॥

इति श्रीवेदरकरोपनामकश्रीमन्नरसिंहपण्डितात्मज-
नारायणकृते नैषधीयप्रकाशे पञ्चदशः सर्गः ॥

षोडशः सर्गः ।

वृतः प्रतस्थे स रथैरथो रथी
गृहान्विदर्भाधिपतेर्धराधिपः ।
पुरोधसं गौतममात्मवित्तमं
द्विधा पुरस्कृत्य गृहीतमङ्गलः ॥ १ ॥

वृत इति ॥ अथो रथारोहणानन्तरं रथैः 'कुन्ताः प्रविशन्ति' तिवद्रथिभिः वृतः । तथा—रथी प्रशस्तरथोपेतः स धराधिपो ालो विदर्भाधिपतेर्गृहान् प्रति प्रतस्थे ययौ । किंभूतः—आत्मवि-त्तमं ब्रह्मज्ञानिमध्ये श्रेष्ठं गौतमं गोतमगोत्रमेतन्नामानं वा पुरोधसं द्विधा द्वाभ्यां प्रकाराभ्यां पुरस्कृत्याग्रे कृत्वा संपूज्य च विवाहका-र्यभार तस्मिन्नारोप्य वा गृहीतानि स्वीकृतानि दध्यक्षतपूर्णकल-शादीनि मङ्गलानि येन । रथैः सह वर्तमानैः पुरुषैर्वा । प्रतस्थे, 'समवप्रविभ्यः स्थः' इति तङ् ॥

विभूषणांशुप्रतिबिम्बितैः स्फुटं
भृशावदातैः स्वनिवासिभिर्गुणैः ।
मृगेक्षणानां समुपासि चामरै-
र्विधूयमानैः स विधुप्रभैः प्रभुः ॥ २ ॥

विभूषणेति ॥ मृगेक्षणानां चामरधारिणीनां विधुप्रभैश्चन्द्रध-वलैः । तथा—विधूयमानैश्चाल्यमानैश्चामरैः स प्रभुर्नलः समुपासि वीज्यते स्म । स्फुटमुत्प्रेक्षते—विभूषणानां रत्नखचितनिजमण्डना-नामंशुषु किरणेषु प्रतिबिम्बितैः । तथा—भृशावदातैरत्युज्ज्वलैः स्वस्मिन्निवसन्त्येवंशीलैः श्रुतशीलसौन्दर्यादिभिर्गुणैरिव । प्रत्यक्षी-भूतैर्नलगुणैरिव चामरैरुपासीत्यर्थः । चामराण्यपि विभूषणरश्मिप्र-तिबिम्बितानि । स्फुटं निश्चितम् । ईदृशैश्चामरैरेव गुणैरिति वा ॥

परार्ध्यवेषाभरणैः पुरःसरैः
समं जिहाने निषधावनीभुजि ।
दधे सुनासीरपदाभिधेयतां
स रूढिमात्राद्यदि वृत्रशात्रवः ॥ ३ ॥

परार्ध्येति ॥ निषधावनीभुजि नले परार्ध्यानि श्रेष्ठानि वेषा-भरणानि रूपालंकारा येषां तैः पुरःसरैः समं सह जिहाने चलति सति स वृत्रशात्रव इन्द्रः सुनासीर इति पदस्याभिधेयतां वाच्यत्वं यदि दधार तर्हि रूढिमात्राद्दधार, नतु शोभनं नासीरं सेनामुखं यस्येति यौगिकतया, मुख्यवृत्त्या मुख्यया वृत्त्या नल एव दृश्यते, नत्विन्द्रे त्रिविधाः शब्दाः—केवलयौगिकाः, केवलरौढिकाः, योगरूढाश्च । तत्र—पाचकादयो यौगिकाः, तैलपायिकादयो रौढि-काः, आतपत्रादयो योगरूढाः । तदेवमेतादृशाग्रेसराभावादिन्द्रस्य सुनासीरपदवाच्यत्वं यद्यस्ति तर्हि रूढ्यैव । व्युत्पत्त्या तु नल एवोचितमित्यर्थः । इन्द्रादप्यधिको नलः, तत्पुरःसराश्चेन्द्रपुरः-सरदेवेभ्योऽप्यधिका इति भावः । परार्धे भवानि, 'अर्धाद्यत्' 'परावराधमोत्तमपूर्वाच' इति यत् । शत्रुरेव शात्रवः । प्रज्ञादित्वा-त्स्वार्थेऽण् । 'वृद्धश्रवाः सुनासीरः' इत्यमरः ॥

नलस्य नासीरसृजां महीभुजां
किरीटरत्नैः पुनरुक्तदीपया ।
अदीपि रात्रौ वरयात्रया तया
चमूरजोमिश्रतमिस्रसंपदा ॥ ४ ॥

नलस्येति ॥ तया वरस्य भैमीवरस्य नलस्य यात्रया । वरा वा यात्रा तया । रात्रावदीपि शुशुभे । किंभूतया—नलस्य नासीर-सृजां सेनाग्रमेलनीभूतानां महीभुजां राज्ञां किरीटरत्नैः स्वैर्न्ध्या-न्धकारनिराकरणात्पुनरुक्ता व्यर्थीकृता दीपा यस्यां तया । तथा—च-

१ 'पौरप्रिय.' इति पाठो जीवातुसंमतः । २ 'कान्ते तस्य ...वेर-...तनिचरिते' इति जीवातुसंमतः पाठः ।

१ 'समूरजानु' इति पाठो जीवातुसुखावबोधासंमतः ।

मूरजोभिर्मिश्रा बहुकृता तमिस्रसंपत्तिभिरसंबो यया। महान्धकारेऽपि रत्नदीपप्रकाशैर्भूयिष्ठप्रकाशत्वाद्दीपीत्यर्थः। महान्धकार एव हि दीपाः शोभन्त इत्यर्थः। राज्ञां सेनामुखाग्रवर्तित्वेन नलस्य चक्रवर्तित्वं सूचितम्। अर्दापि, भावे क्तः॥

विदर्भराजः क्षितिपाननुक्षणं
शुभक्षणासन्नतरत्वसत्वरः।
दिदेश दूतान्पथि यान्यथोत्तरं
चमूममुष्योपचिकाय तच्चयः॥ ५॥

विदर्भेति॥ विदर्भराजो यान्क्षितिपानेव दूताननुक्षणं वारंवारं नलाकारणार्थं दिदेश प्राहिणोत्, तेषां च यः पूर्वमेकः प्रेषितः तदनन्तरमन्यः तदनन्तरं चान्यः, एवमुत्तरोत्तरमनतिक्रम्य पथ्यमुष्य नलस्य चमूमुपचिकाय भूयसीमकृत। किंभूतः—शुभस्य क्षणस्य लग्नसमयस्यासन्नतरत्वेन नैकट्येन सत्वरो वेगवान्। भूयांसो नृपा दूताः प्रेषिता इत्यनेनादरातिशयः सूचितः॥

हरिद्विपद्वीपिभिरांशुकैर्नभो-
नभस्वदाध्मापनपीनितैरभूत्।
तरस्वदश्वध्वजिनीध्वजैर्वनं
विचित्रचीनाम्बरवल्लिवेल्लितम्॥ ६॥

हरीति॥ तरस्वतां वेगवतामश्वानां ध्वजिनी सेना। तरस्वन्तोऽश्वा यस्यां सा वा। तस्या ध्वजभूतैरांशुकैर्वस्त्रनिर्मितैः। तथा—नभस्वता वायुना कृतं यदाध्मापनं परिपूर्णं तेन पीनितैः पुष्टीकृतैः सजीवसिंहादितुल्यैर्हरिभिः सिंहैः, द्विपैर्हस्तिभिः, द्वीपिभिर्व्याघ्रैः कृत्वा तत्सेनायामुपरितनं नभ आकाशं वनं विपिनतुल्यमभूदिति। किंभूतं वनम्—विचित्राणि नानावर्णानि चीनदेशोत्पन्नानि सूक्ष्माणि ध्वजसंबन्धीनि चाम्बराणि वस्त्राणि तान्येव वल्ल्यो लताभिर्वेल्लितं वेष्टितम्। वनेऽपि सिंहादयो वृक्षा लताश्च सन्ति। ध्वजपटैर्न वृक्षा अपि लक्ष्यन्ते। तरस्वन्तोऽश्वा यस्य नलस्य। तरस्वदश्वा वा या ध्वजिनी। प्रकृतत्वात्तस्यैव। सा ध्वजिनी नभसि नभस्वदाध्मापनपीनितैरांशुकैर्ध्वजैः पताकाभिः कृत्वा वनमभूत्। किंभूता ध्वजिनी—हरिभिरश्वैः, द्विपैर्हस्तिभिः, द्वीपिभिर्द्वीपान्तरवासिभिः सेनाचरभूतैः राजभिरुपलक्षिता। वनमपि सिंहादिभिरुपलक्षितम्। विचित्रेति पूर्ववदिति वा। मतान्तरे—चीनो मृगविशेषः। ऊर्ध्वविस्तृतत्वादम्बराणि [illegible]

भुवाह्वयन्तीं निजतोरणस्रजा
गजालिकर्णानिललोलया ततः।
स दूर्तामिव भीमजन्मनः
[illegible] महीपतिः॥ ७॥

[illegible]

किंभूताम्—द्वारे निबद्धा गजास्तेषामालि... कृत्वा खेलति चलतीति खेला तया निजया ... लरचितया तोरणस्रजा तद्रूपया ... आह्वयन्तीं शीघ्रमागच्छेति भ्रमेणयाकारयन्तीम्। ... भुवाह्वयति। राजगृहद्वारदर्शनेनातिसत्वरोऽभूदिति ... द्वाहरं प्रतीहारः'। (खेलया-) पचाद्यच्। प्रतीहा... यति-' इति दीर्घः॥

श्लथैर्दलैः स्तम्भयुगस्य रम्भयो-
श्चकास्ति चण्डातकमण्डिता स्म भूः।
प्रियासखीवास्य मनःस्थितिस्फुरत्-
सुखागतप्रश्नितत्तूर्यनिःस्वना॥ ८॥

श्लथैरिति॥ सा द्वारभूमिः रम्भयोः ... शकुनार्थं च रोपितस्तम्भयुगस्य च्छेदवशाद्रायुवशाद्वा पत्रैः कृत्वा नीललम्बमानचण्डातकसंज्ञकेन वस्त्रेण ... तास्य नलस्य प्रियाया भैम्याः सखीव चकास्ति ... सा—अनुरागवशान्मनसन्तःकरणे या नलस्य स्थितिः ... त्सदा चित्तनिवासेनोल्लसन्त्यः सुखागतस्य सुखेनागत... संबन्धी प्रश्नः सुखेनागत इत्येवंरूपः स कृतः प्रश्नितः ... प्रश्नतां प्रापितस्तूर्यनिःस्वनो यया। चिरप्रोषिते हि ... गच्छति सति प्रेयसी त्रपया तूष्णीं स्थिता ... तत्सखी सुखागतप्रश्नं करोतीति स्थितिः। अत्र ... स्थाने, तूर्यनिःस्वनाश्च सुखागतप्रश्नस्थाने, ... नीयौ। 'अर्धोरुकं वरस्त्रीणां स्याच्चण्डातकमंशुकम्' इत्य... पयुक्तं पुरः पश्चाच्च प्रलम्बितवर्तुलभागद्वयं कदलीस... कौसिरन्तः परिधीयमानं चण्डातकम्। प्रश्नितेति, ... इति ण्यन्तादिष्टा, न तारकादिः॥

विनेतृभर्तृद्वयभीतिदान्तयोः
परस्परसादनवाप्तवैशसः।
अजायत द्वारि नरेन्द्रसेनयोः
समागमः स्फारमुखारवोद्गमः॥ ९॥

विनेत्रिति॥ नरेन्द्रौ भीमनलौ तयोः सेने तयोः ... राजगृहद्वारि एवंभूतोऽजायत जातः। किंभूतयोः—विने... नलभीमलक्षणं भर्तृद्वयं तस्माद्भीतिस्तया दान्तयोः ... नान्या नियमितत्वादकृतकलहादिसंरम्भयोः। ... स्मादन्योन्यस्मादनवाप्तमलब्धं वैशसं मरणं येन। ... हि कलहो भवति, परं मौढ्याद्विनियमितत्वान्नाभूत् ... तथा—स्फारोऽतिमहान्मुखारवस्याम्कूलवर्णविशेषस्य ... द्गम उदयो यत्र॥

निर्दिश्य बन्धूनिव इत्युदीरितं
दमेन गत्वाग्रपथे कृतादरम्।
विनीतमा द्वारत एव पद्रतां
गतं तमश्लिष्ट मुदा विदर्भराट्॥ १०॥

...र्दिश्येति ॥ विदर्भराट् भीमो मुदा उचितो जामातेति तमैक्षिष्ट नलमद्राक्षीत् । किंभूतम्—भीमेनैवं संमुखं गत्वा ...सुहृदो भ्रातृन्वा स्वमातापितृसंबन्धिनो निर्दिश्याज्ञाप्य प्र-...य इतोऽनेन पथा आगम्यतामित्यादिप्रकारैरुदीरितमुक्तम् । ...मुखेन ज्ञापितमार्गम् । तथा—दमास्येन भैमीभ्रात्रार्धपथे ...र्हणा अर्घ्यादिपूजा यस्मै तम् । तथा—अनुद्रुतवेपल्वाद्विनी- ... । अत एव—द्वारत आ द्वारसीमामेवावधीकृत्य रथादु- ...र पद्गतां पादचारित्वं गतं प्राप्तम् । दमेनैव बन्धून्पुरः प्रस्थाप्य इत्युदीरितमिति वा । आ द्वारतः । पदद्वयम् । पद्ग इति, ...स्य पदाज्यातिगोपहतेषु' इति पादस्य पत् ॥

अथायमुत्थाय विसार्य दोर्युगं
मुदा प्रतीयेष तमात्मजन्मनः ।
सुरस्रवन्त्या इव पात्रमागतं
भृताभितोवीचिगतिः सरित्पतिः ॥ ११ ॥

अथेति ॥ अथ नलदर्शनानन्तरमयं भीम उत्थाय प्रत्युत्थानं ...त्वा आत्मजन्मनो भैम्याः पात्रं योग्यमागतं तं नलं दोर्युगं ...सार्य प्रसार्य मुदा प्रतीयेषाऽऽलिलिङ्ग । कः कमिव—सरित्पतिः ...रस्रवन्त्या भागीरथ्या आगतं पात्रं प्रवाहमिव । नौकादिकं वा । ...भूतः—भृते धृतेऽभितः पार्श्वद्वये वीचिगती तरङ्गपरम्परे येन । ...वीचिततिः' इत्यपि पाठः ॥

इदानीं विवाहविधिमाह—

असिस्वदद्यन्मधुपर्कमर्पितं
स तद्व्यधात्तर्कमुदर्कदर्शिने ।
यदेष पास्यन्मधु भीमजाधरं
मिषेण पुण्याहविधिं तदाकृत ॥ १३ ॥

असिस्वददिति ॥ स नलः अर्पितं भीमेन दत्तं सहमिश्रित-कांस्यपात्रस्थदधिमधुघृतरूपं मधुपर्कं यदसिस्वददास्वादितवान्त-दुदर्कदर्शिने विवाहोत्तरफलपरिपाकभूताधरचुम्बनादिविचारिणे लोकायेति तर्कमूहं व्यधाच्चक्रे । इति किम्—यद्यस्मादेष नलो भीमजाधररूपं मधु पास्यन्पास्यति तस्मात्तदा मधुपर्कदानावसरे मधुपर्कास्वादनमिषेण पुण्याहविधिं शुभनक्षत्रादियुक्तपुण्यदिन-कृत्यं मङ्गलपूर्वमुपक्रममकृत । अन्योऽपि शुभकार्यं करिष्यञ्शुभवि-वाहदिनादौ तदीयमारम्भं करोति तथा—अनेनापि भैम्यधरपाने मुहूर्तश्चक्र इति जनेन तर्कितमित्यर्थः । अधरस्यातिस्वादुत्वमुक्तम् । 'असिस्वदत्' इति चौरादिकात्स्वदेश्चङ् । चे तमपि षोपदेशं मन्य-न्ते तै षत्वाभावश्चिन्त्यः । 'असिष्वदत्' इति पाठाभावाद(णि-ज)न्तस्य दुर्योजत्वाच्च चौरादिक एव । पास्यन्, 'लृटः सद्वा' इति शता । पुण्यं च तदहश्च, 'राजाहः—' इति टचि 'पुण्यसुदि-नाभ्यामह्नः क्लीबतेष्टा' पुण्याहं तत्र विधिरिति विग्रहः ॥

यथावदस्मै पुरुषोत्तमाय तां
स साधुलक्ष्मीं बहुवाहिनीश्वरः ।
शिवामथ स्वस्य शिवाय नन्दनां
ददे पतिः सर्वविदे महीभृताम् ॥ १२ ॥

यथावदिति ॥ अथालिङ्गनानन्तरं महीभृतां राज्ञां पतिर्बहु-वाहिन्या ईश्वरः स्वामी स भीमः सर्वविदे सर्वविद्याविज्ञाय शि-वाय शुभश्रवणकीर्तनाय अत एव पुरुषोत्तमाय पुरुषश्रेष्ठायास्मै नलाय साधुलक्ष्मीं समीचीनकायकान्तिम्, अत एव शिवां शुभ-रूपां तां भैमीं स्वस्य नन्दनां कन्यां यथावद्वेदोक्तविधिना ददे । 'मधुपर्कात्पूर्वं(र्वपूर्वं) कन्यादानम्' इत्याचारः । मधुपर्कादिवि-धिपूर्वं ददे दातुमारब्धवानिति वा । अथ च—बहुनदीश्वरः समुद्रः पुरुषोत्तमाय तां स्वकन्यां लक्ष्मीं यथावद्ददे तत्साधु । तथा—प-र्वतराजो हिमालयः सर्वज्ञाय श्रीमहादेवाय स्वपुत्रीं पार्वतीं ददे ... तदपि साधु । यद्वा—... लक्ष्मीं ददे तत्साधु । अथच—बहुन-... स्वरूपाय शिवाय शुभरूपां लक्ष्मीं ... श्रीहराय श्रीपार्वतीं ददे । ...तुषो हिमालय पुरुषोत्तमरूपाय ... पार्वतीमिति वा । नलाय पार्वतीरूपां लक्ष्मीम्, लक्ष्मीरूपां पार्वतीमिति ... समुद्र पुरुषोत्तमायेव शिवायेव भैमीं लक्ष्मीमिव ... साधुलक्ष्मीमित्यत्र समा-... हिमपार्वतीपुरुषोत्तमौ व्यज्यते । ... सामान्यविशेषमित्याकर्णनाय ॥

वरस्य पाणिः परघातकौतुकी
वधूकरः पङ्कजकान्तितस्करः ।
सुराज्ञि तौ तत्र विदर्भमण्डले
ततो निबद्धौ किमु कर्कशैः कुशैः ॥ १४ ॥

वरस्येति ॥ वरस्य पाणिः परघातकौतुकी शत्रुमारणकुतू-... वधूकरः पङ्कजकान्तितस्करः कमलश्रीचोरो यस्मात्तस्मात्कारणा... विदर्भमण्डले ... सुराज्ञि भीमेन राजन्वति तत्र तस्मिन्विदर्भमण्डले ... तौ वरवधूकरौ कर्कशैः दुर्वारैर्नितरां बद्धौ । उभयहस्तयोः कुश... मपूर्वं पाणिग्रहणमभूत् । तत्र कुशबन्धने कारणोत्प्रेक्षा ... एको हिंस्रः, अपरश्चौर इति सापराधत्वात्किमु ... अन्यत्रापि संसारे अन्यघातकस्तस्करौ कठिनतरैर्... पाणिग्रहणे जातमिति भाव । कुशैः पाणिबन्धनं देशा... दधानं करयोः शौर्यं मार्दवं च सूचितम् । सुराज्ञि, '...' ... इत्यस्य निपातनात्सुराज्ञीति ... यत्र बहुवाहिनीश्वर... स्वभावः ॥

विदर्भजायाः करवारिजेन य-
न्नलस्य पाणेरुपरि स्थितं किल ।
विगाढ्य नूनं पुरुषायितस्य त-
द्भविष्यतोऽस्यापि तदातदालि...

विदर्भेति ॥ विदर्भजाया करवारिजेन ... नलस्य पाणेरुपरि स्थितम् ...

[illegible]

तरते भविष्यतः पुरुषान्तिरस्य पुरुषकृतानभिनात्र । विपरीतरागे नि यावत् । सूरं सूचनाकारि विरच्य विशेषेण अंशा न कौतुक-विलोकनार्थं निकटस्थिताभिन्न शक्तिभिर्भीमसोमोनिरस्तानि उपह-सितम् । विपरीतरते हि गीपादिकपरि भवन्ति । विवाहे न पुरो चरकरस्योपरि भवति । 'सूर तु सूचनाप्रान्ते' इति ... ॥

इदानीमित आरभ्य 'न तेन वाहेषु–' (१।३४) इति यावत् विवाहोचित यौतक प्रतिपादयति—

सखा यदस्मै किल भीमसंज्ञया
स यक्षसख्याधिगतं ददौ भवः ।
ददौ तदेष श्वशुरः सुरोचितं
नलाय चिन्तामणिदाम कामदम् ॥ १६ ॥

सखेति ॥ भीमसंज्ञया 'भीम' इति नाममात्रेण सखा स्वस्यापि भीमनामत्वात् किलोत्प्रेक्षायाम् । भवो महेश्वरोऽस्मै भीमाय यक्षेण कुबेरेण सह यत्सख्यं मैत्री तेनाधिगत प्राप्त यच्चिन्तामणीनां दाम मालां ददौ, एष श्वशुरो भीमस्तत्कामद सकलाभिलषितदायि सुराणामुचितं देवधार्यं चिन्तामणिदाम नलाय ददौ । उत्प्रेक्षामात्र-मेव तात्पर्यम् । 'सुतोचितम्' इति पाठे मैत्र्युचितम् ॥

तदेव वर्णयति—

वहोर्दुरापस्य वराय वस्तुन-
श्चितस्य दातुं प्रतिबिम्बकैतवात् ।
बभौ तरामन्तरवस्थितं दध-
द्यदर्थमभ्यर्थितदेयमर्थिने ॥ १७ ॥

वहोरिति ॥ यच्चिन्तामणिदाम बभौतराम् । किंभूतम्—बहोरपरिमितस्य, तथा—दुरापस्य दुर्लभस्य दिव्यस्य वराय जामात्रे दातुं चितस्य पुरः पुञ्जीकृतस्य रत्नहेमवसनहस्त्यश्वादेर्वस्तुनः पदार्थसमूहस्य स्वस्मिन्प्रतिबिम्बस्य कैतवाद्व्याजादन्तरवस्थितं स्वस्य मध्ये स्थितमर्थिने याचकायाभ्यर्थितं सत्तदानीमेव दातुमर्हमर्थं वस्तुजातं दधद्धारयदिव । 'तद्ददाविति' पूर्वेणान्वयः । 'यदा यद्यो याचिष्यते तदैव तद्वस्तु तस्मै दातव्य'मिति बुद्ध्या स्वनाम सार्थकीकर्तुं वस्तुजातमन्तः स्थापितमिवेत्यर्थः । वहोरिति भावितपुंस्कम् ॥

असिं भवान्याः क्षतकासरासुरं
वराय भीमः स ददाति भासुरम् ।
ददे हि तस्मै धवनामधारिणे
स शंभुसंभोगनिमग्नयानया ॥ १८ ॥

असिमिति ॥ भीमः क्षतो हतः कासराख्यो महिषाख्योऽसुरो येन तं भासुर देदीप्यमानं भवान्या दुर्गाया असिं खड्गं वराय ददाति स । तस्याः खड्गस्तेन कथं प्राप्त इत्यत आह—हि यस्मात्स्फुट वा शंभुना सह संभोगस्तत्र निमग्नया सुरतरसासक्तयानया दुर्गया आत्मवैरिदलनानन्तरं स्वस्य प्रयोजनाभावात्सुरतासक्तत्वे खड्गधारणस्य रसभङ्गजनकत्वाच्च धवनामधारिणे 'भीम' इति शिवनामधारकाय शंभुसेवकाय तस्मै भीमाय ददे । शंभौ सम्यगविच्छेदेन निरन्तरं भीमाय निमग्नया इत्यादिर्वा ... समर्पितं ... इत्यन्ये । ... ।
... । 'भूमान–' इति पुंस्त्वम् ।

अदायि यः सा महिषासुरद्विषा
कृपाणमस्मै तमदत्त कुतुकः ।
... तस्या हि ... ध्वजिना
... दक्षिणार्धेन पराङ्गदारणः ॥ १९ ॥

अदायीति ॥ महिषासुरद्विषा दुर्गया प्राप्तः ... कृपाणं ... भीमस्य कृपाणं ... समर्पितम् । अत तेन ... इत्याह—हि यस्मात् ... नर्तुः ... मध्वजिना ... तस्या ... तेन शरीरदक्षिणभागेन पराङ्गदारणो वैयर्थ्यात् उदासितः ... । ... विरता ... इति मिथ्या ... । 'उदासि' इति ... दक्षिणार्धेन तस्मै दत्तः इत्यर्थः । ... 'अङ्कुशाङ्कित ... कृपाणो ददाति स कृपुदः' इत्यमरः ।

उवाह यः सान्द्रतराङ्ककाननः
सशौर्यसूर्योदयपर्वतव्रतम् ।
सनिर्झरः शाणनधौतधारया
समूढसंध्यः क्षतशत्रुजासृजा ॥ २० ॥

उवाहेति ॥ य ... स्वस्य भीमस्य ... परूपो य. सूर्यस्योदयस्तत्सम्बन्धी पर्वत उदय-नियम सदासूर्योदयकारित्वलक्षणमुवाह धृत । किं-तराण्यल्पानि सूक्ष्माण्यङ्कान्यङ्ककानि मुद्रपत्रीवहाला-मनन चीचन यत्र । तदाधार इति यावत् । सान्द्राण्य-नामेवाङ्कानां काननं समूहो यत्र । उदयाचलपक्षे— नैपूर्ध्वाधोभागेषु काननानि वनानि यस्य ... लोहकारचक्रघर्षणेन धौतयोज्ज्वलीकरणेन ... कृत्वा सनिर्झरः सप्रवाह. । धारैव निर्झरीभूतेत्यर्थः । ... लोऽपि सनिर्झरो भवति । तथा—क्षतेभ्यः खण्डितेभ्य जातेनासृजा रक्तेन कृत्वा सम्यक् रूढा प्राप्ता संध्या ... संध्यास्थाने रक्तमेव येन धृतमित्यर्थः । सम्यग्धृता ... लकसंधिर्येन । अतिदृढसंधिरित्यर्थ इति वा । यद्वा— ... सृजा समूढः प्राप्तः संधिर्यस्य । त्सरुफलकसंधिपर्यन्त ... निमग्न इत्यर्थः । उदयाचलोऽप्यूढप्रात.सध्य. । उदया-... ऽभूदित्यर्थ. । तमदत्त इति पूर्वेण संवन्धः । 'अङ्कक–' इ... 'अल्पे' इति कन् ॥

यमेन जिह्वा प्रहितेव या निजा
तमात्मजां याचितुमर्थिना भृशम् ।

---

१ 'परार्ध' इति काचित्के पाठे 'परार्धसख्यानात्' इति, 'पर... यदर्धं शरीरवामलक्षणम्' इति वा—इति सुखावबोधा । २ ... धौतधारया' इति पाठ । 'शाणन इति पाठश्चिन्त्य.—' इति सुखाव-बोधा । ३ 'रूपकालङ्कारः–' इति जीवातुः ।

स तां ददेऽस्मै परिवारशोभिनीं
करग्रहार्हामसिपुत्रिकामपि ॥ २१ ॥

प्रेनेति ॥ स भीतत्वानसिपुत्रिकां छुरिकामप्यस्मै ददे । न [illegible] । न केवलं पुत्रीमपि तु छुरिकामपि । तां [illegible] तं भीमं [illegible] पाणिग्रहणावसरे [illegible] । [illegible] । किंभूताम्—परिवारशालिनीं [illegible] । [illegible] । पूर्वं यद्यपि दत्ता, तथापि परिवारसाहित्येनेदानीं दत्तेत्यर्थः । छुरिकां [illegible] भावः । 'छुरिका चासिपुत्रिका' [illegible] ॥

यदङ्गभूमी बभतुः स्वयोषिता-
सरोजपत्रावलिनेत्रकज्जले ।
रणस्थलस्थण्डिलशायितान्रत-
गृहीतदर्भैरिव दक्षिणीकृते ॥ २२ ॥

[illegible] ॥ यस्याः [illegible] कस्तूरिका [illegible] इव बभतुः [illegible] । किंभूते—रणस्थले या [illegible] । [illegible] स्थण्डिल- [illegible] गृहीता [illegible] । [illegible] दक्षिणत्वेन [illegible] । छुरिकैव [illegible] स्थण्डिलशा- [illegible] दक्षिणत्वेन [illegible] । [illegible] इति ॥

पुरैव तस्मिन्समदेशि बन्धुना-
भिकेन यः सैन्दनाटिनाजिना ।
नलाय विश्राणयति स्म तं रथं
नृपः सुलङ्घ्याद्रिसमुद्रकापथम् ॥ २३ ॥

[illegible] ॥

नि पूर्वं [illegible] पुरैव [illegible] समदेशि प्रेषितो दत्तः । नृपो नलाय तं रथं विश्राणयति स्म । किंभूतम्—सुलङ्घ्या [illegible] समुद्राः, कापथा विषमा [illegible] यस्य । सर्वत्र [illegible] । 'कुत्सा कापथः समौ' इत्यमरः । कापथ इति 'का पथ्यक्षयोः' इति कादेशः । 'ऋक्–' आदिना समासान्तः ॥

तमेव वर्णयति—

प्रसूतवत्या नलकूबरान्वय-
प्रकाशितायामपि महारथस्य यत् ।
कुबेरदृष्टान्तबलेन पुष्पक-
प्रकृष्टतैवास्य ततोऽनुमीयते ॥ २४ ॥

प्रसूतेति ॥ [illegible] महतो [illegible] सूतवत्या [illegible] सूत- [illegible] । [illegible] कुबेरेण [illegible] संबन्धः । नलेन सह वा यः कूबरस्यान्वयः । तेन प्रकाशिता प्रकटीकृता शोभिता च । [illegible] महारथस्य पुष्पक- [illegible] । पुष्पकात्तु [illegible] । कुबेरस्य दृष्टान्तं उदाहरणं तस्य बलेन [illegible] । न केवलं कुबेरस्य महा- [illegible] । कुबेरस्यापि महारथस्य [illegible] पुष्पक [illegible] । [illegible] एवं कुबेरदृष्टा- [illegible] । यतो- [illegible] प्रकाशिता [illegible] । [illegible] । [illegible] इति भावः । [illegible] ॥

महेन्द्रमुच्चैःश्रवसा प्रताप य-
जितेन यत्नादिव निह्नुवन्निव ।
स ददेऽस्मै हयमश्वमेधिकं
[illegible] ॥ २५ ॥

महेन्द्रमिति । [illegible]

[illegible]

छदे सदैव च्छविमस्य बिभ्रतां
न केकिनां सर्पविषं विसर्पति ।
न नीलकण्ठत्वमधास्यदत्र चेत्
स कालकूटं भगवानभोक्ष्यत ॥ ३० ॥

छदे इति ॥ अस्य भोजनपात्रस्य छविं नीलां द्युतिं सदैव छदे ... बिभ्रतां केकिनां मयूराणां सर्पविषं न प्रसर्पति । तच्छरीर ... नश्यतीत्यर्थः । स भगवाञ्छिवोऽत्र पात्र एतदाधारत्वेन काल... चेदभोक्ष्यत तर्हि नीलकण्ठत्वं नाधास्यत् । अत्र पात्रे विष... गे कृते सति तज्जीर्णतया नीलकण्ठत्वं न स्यादित्यर्थः । क्रि... पत्तौ लृङ् । 'भुजोऽनवने' इति तङ् ॥

विराध्य दुर्वाससमस्खलद्दिवः
स्रजं त्यजन्नस्य किमिन्द्रसिन्धुरः ।
अदत्त तस्मै स मदच्छलात्सदा
यमभ्रमातङ्गतयैव वर्षुकम् ॥ ३१ ॥

विराध्येति ॥ स भीमस्तस्मै नलाय मदच्छलाद्दानजलव्याजा... वर्षुकं वर्षणशीलं यं हस्तिनमदत्त । स दुर्वाससं विराध्य ...यित्वा तच्छापादिन्द्रसिन्धुर ऐरावतो दिवः सकाशादस्खलत्प... किम् । भुवमागत ऐरावणः किमित्यर्थः । विराधे हेतुः— ...स दुर्वाससः स्रजं मालां त्यजन्भुवि क्षिपन् । अत्र पौराणिकी ...—कदाचिदैरावतमारुह्य गच्छत इन्द्राय दुर्वाससा प्रसादेन ...दारपुष्पमाला दत्ता, सा चेन्द्रेण करीन्द्रकुम्भे स्थापिता, स तां ...डादण्डेनाधश्चिक्षेप, ततः कुपितेन मुनिना त्वमपि मालावदधः ...ति शापः । तन्मूलेयमुत्प्रेक्षा । वर्षुकत्वेन पुनरुत्प्रेक्षते—अभ्रमा... ...तया ऐरावतत्वेनैव । ऐरावतो हि सदा मदजलं वर्षति अ... ...पि तावत्स्वर्गाकृष्टः स एव इति सदा दानजलं मुञ्चतीत्यर्थः । ...श्रवन्मातङ्गत्वतया वा । श्यामत्वात्सजलघनतुल्य इत्यर्थः । अस्य ...नस्य संबन्धित्वेन अस्खलत् किमिति वा । वर्षुकम् 'लषपत—' ...युकञ् ॥

मदान्मदभ्रे भवताथवा भिया
परं दिगन्तादपि यात जीवत ।
इति स यो दिक्करिणः स्वकर्णयो-
र्विनैव वर्णस्रजमागतैर्गतैः ॥ ३२ ॥

मदादिति ॥ यो गजः स्वकर्णयोरागतैर्गतैरागमनैर्गमनैश्च ...त्वा वर्णस्रजं वर्णमालां विनैव दिक्करिणो दिग्गजान्प्रति इत्याह ...व । इति किम्—भो दिग्गजाः, भवतां बलाभिमानश्चेदस्ति ...र्हि मदायुद्धं कर्तुं यूयं मदग्रे भवत मम पुरस्तात्तिष्ठत । अथवा ...न्मदो नास्ति, तर्हि भिया दिगन्तस्तथा यूयं दिगन्तादपि परं दूरं ...त गच्छत, पलायिताश्च सन्तस्तत्रैव सुखेन जीवत स्वप्राणान्र... ...तेति । इयं उत्प्रेक्षा ॥

बभार बीजं निजकीर्तये रदौ
द्विपामकीर्त्यै खलु दानविप्रुषः ।
श्रवःश्रमैः कुम्भकुचां शिरःश्रियं
मुदे मदस्वेदवतीमुपास्त यः ॥ ३३ ॥

बभारेति ॥ यो गजो निजकीर्तये रदौ दन्तौ बीजं कारणं बभार । द्विपामकीर्त्यै दानविप्रुषो दानोदबिन्दूनेव कारणं बभार । खलूत्प्रेक्षायाम् । दन्ताभ्यां परविदारणात्स्वयश समुत्पत्तेस्तयोः कीर्तिकारित्वम् । अथ च—कीर्तिलक्षणस्य कार्यस्य शुभ्रत्वात्कारणेनापि तादृशेनैव भवितुं युक्तमिति कीर्तिबीजभूतकन्दादिव । मदजलगन्धाघ्राणमात्रेण परगजानां भङ्गाद्दानबिन्दूनां तदकीर्तिकारणत्वम् । कार्यस्य श्यामत्वात्कारणेनापि तादृशेनैव भवितुं युक्तमिति श्यामदानबिन्दव एवाकीर्तेर्बीजमित्युत्प्रेक्षा । तथा—मुहुर्मुहुर्गतागतैः श्रवःश्रमैः कर्णप्रयासैरेव व्यजनचालनैः कृत्वा कुम्भाविव कुचौ यस्यास्तां मदस्वेदवतीं दानरूपघर्मोदकयुक्तां शिरःश्रियं घर्मजलापहरणद्वारा तस्या एव मुदे हर्षायोपास्त सिषेवे । एवंभूतं शिरो दधानः प्रीतिमुदपादयदित्यर्थः । कामकेलिखिन्नां कुम्भकुचां कामिनीं स्वेदमपनयन्कामी तालवृन्तचालनेन वीजयतीति मदस्य स्वेदरूपेण शिरःश्रियः स्त्रीत्वरूपणम् । अथ-चेति, 'मुदा' इत्यपि पाठः ॥

न तेन वाहेषु विवाहदक्षिणी-
कृतेषु संख्यानुभवेऽभवत्क्षमः ।
न शातकुम्भेषु न मत्तकुम्भिषु
प्रयत्नवान्कोऽपि न रत्नराशिषु ॥ ३४ ॥

नेति ॥ तेन भीमेन नलाय विवाहे दक्षिणीकृतेषु कन्यादानदक्षिणात्वेन दत्तेषु वाहेषु रथादिषु तुरगेषु वा संख्यानुभवे संख्याज्ञाने प्रयत्नवानपि कोऽपि कश्चिदपि क्षम इयन्तो वाहा दत्ता इत्येवं संख्यापरिच्छेदे समर्थो नाभवत् । तथा—शातकुम्भेष्वनेकभूषणभूतघटिताघटितकाञ्चनेषु न । तथा—मत्तकुम्भिषु गलन्मदमातङ्गेषु च न । तथा—रत्नराशिषु न । क्षमोऽभवदिति सर्वत्र, विवाहदक्षिणीकृतेष्विति च । बहुतरं यौतकं दत्तमिति भावः ॥

करग्रहे वाम्यमधत्त यस्तयोः
प्रसाद्य भैम्यानु च दक्षिणीकृतः ।
कृतः पुरस्कृत्य ततो नलेन स
प्रदक्षिणस्तत्क्षणमाशुशुक्षणिः ॥ ३५ ॥

करेति ॥ य आशुशुक्षणिरग्निस्तयोः करग्रहे [illegible] वाम्यं वक्रत्वमधत्त भेजे । भैम्यभिलाष[illegible] पूर्वं विरुद्धोऽभूत्, अनु पश्चाद्वलवरणा[illegible] दिना प्रसाद्य संतोष्य दक्षिणीकृत [illegible] पाणिग्रहणानन्तर नलेन पुरस्कृ[illegible] प्राप्य तत्क्षणं तस्मिन्विवाहसमये [illegible] दक्षिणभागेन वलयाकारेण [illegible] काले वामभागेऽभूत्, [illegible] कृतः । अथ च—[illegible] सुवरानुकूलः कृतः । [illegible] कृतः । अन्यो[illegible]

१ [illegible]

ऽञ्जनया कृतै रदावलेर्दन्तपङ्क्तेर्द्युतिः शोभा भेजे । मुखे च दन्तपङ्क्तिर्युक्ता । वैधो लाजहोमलया कृत इति भावः ॥

तया प्रतीष्टाहुतिधूमपद्धति-
र्गता कपोले मृगनाभिशोभिताम् ।
ययौ दृशोरञ्जनतां श्रुतौ श्रिता
तमाललीलामलिकेऽलकायिता ॥ ४१ ॥

तयेति ॥ तया भैम्या प्रतीष्टा करकुड्मलाभ्यां स्वीकृता आहुतिधूमपद्धतिर्हूयमानलाजादिद्रव्यसंबन्धिनी धूमपरम्परा कपोले मृगनाभिशोभितां कस्तूरीशोभां गता प्राप्ता । तत ऊर्ध्वं गच्छन्ती दृशोश्चक्षुषोरञ्जनतां ययौ प्राप । ततोऽप्यूर्ध्वं गच्छन्ती श्रुतौ कर्णयोस्तमाललीला वतंसभूततमालदलसादृश्यं श्रिता । ततोऽप्यूर्ध्वतरं गच्छन्ती अलिके ललाटेऽलकायिता चूर्णकुन्तलवदाचरिता । तत्तुल्या जातेत्यर्थः । कपोले कस्तूरी, दृशोरञ्जनम्, श्रुतौ तमालम्, ललाटे चालका इति युक्तम् । वैधं धूमग्रहणं कृतमिति भावः । मृगनाभिशोभितेति 'कर्तर्युपमाने' इति णिनौ मृगनाभिशोभिनी तस्या भावस्तत्ता 'त्वतलो–' इति पुंवत् ॥

अपह्नुतः स्वेदभरः करे तयो-
स्त्रपाजुषोर्दानजलैर्मिलन्मुहुः ।
दृशोरपि प्रस्तुतमस्तु सात्त्विकं
घनैः समाधीयत धूमलङ्घनैः ॥ ४२ ॥

अपह्नुत इति ॥ त्रपाजुषोर्लज्जावतोस्तयोः करे वर्तमानः स्वेदभरः सात्त्विकघर्मजलसङ्घो दानजलैर्ब्राह्मणेभ्यो दक्षिणादानार्थमुत्सृष्टैः सकरजलैर्मुहुर्वारंवारं मिलन्संबन्धं प्राप्नुवन्सन् अपह्नुतोऽपलपितः । दानजलयोगात्सात्त्विकः स्वेदोऽयमिति लोकेन न ज्ञात इत्यर्थः । करे मुहुर्मिलन्पुन पुनरञ्जनन्दानजलैरपह्नुत इति वा । तत्रापि कामविकारवशात्स्वेदं लोको ज्ञास्यतीति भिया वा । दृशोरपि प्रस्तुत गलित सात्त्विक कामविकारजनक घनैः सान्द्रैर्धूमलङ्घनैर्धूमाक्रमणं कृत्वा समाधीयत परिहृतं तान्यामित्यर्थात् । तदेव कर्तृभिरपलपितं वा । परस्परसंस्पर्शात्तयोः स्वेदादयः सात्त्विका भावाः प्रवृत्ता इति भावः ॥

वहूनि भीमस्य वसूनि दक्षिणां
प्रयच्छतः सद्मवेश्य तत्क्षणम् ।
जनेषु रोमाञ्चमितेषु निश्चतां
ययुस्तयोः कण्टककुड्मलश्रियः ॥ ४३ ॥

बहूनीति ॥ बहूनि वसूनि दक्षिणां प्रयच्छतो दक्षिणात्वेन ददतो भीमस्य सद्म दानशौण्डं तत्क्षणं तदवेश्य ...

आश्चर्यातिशयाद्रोमाञ्चमितेषु प्राप्तेषु जनेषु मध्ये तयोर्भैमीनलयोः कण्टककुड्मलश्रियः कण्टककलिकाशोभा मिश्रतामैक्यं ययुः प्रापुः । सात्त्विकोऽपि रोमाञ्चोऽन्यजनवदाश्चर्यादयं जात इत्यपलपित इति भावः ॥

वभूव न स्तम्भविजित्वरी तयोः
श्रुतिक्रियारम्भपरम्परात्वरा ।
न कम्पसंपत्तिमलुम्पदग्रतः
स्थितोऽपि वह्निः समिधा समेधितः ॥ ४४ ॥

वभूवेति ॥ श्रुतिक्रियाया वेदविहितलाजहोमाग्निपरिभ्रमणादिकाया आरम्भस्य परम्परा एकस्मादनन्तरमन्यस्यारम्भः, तस्मादनन्तरमन्यस्य, एवमव्यवहितो य उत्तरोत्तरभावस्तद्विषया त्वरा वेगिता तयोः सात्त्विकभावजनितस्याङ्गाचलनात्मकस्य स्तम्भस्य विजित्वरी जयनशीला न वभूव । तं नापललापेत्यर्थः । अतएवापेक्षितायामपि कर्मवेगितायां सात्त्विकस्तम्भवशात्तौ किमपि कर्म शीघ्रं कर्तुं समर्थौ नाभूतामिति भावः । तथा—समिधा काष्ठैः समेधितः संवर्धितद्युतिरप्यग्रतः स्थितोऽपि तयोः कम्पसंपत्तिं सात्त्विकं कम्पबाहुल्यं नालुम्पत्र शमयति स्म । शीतजं हि कम्पं विशिष्टोऽग्निः शमयति, न तु सात्त्विकम् । तस्य तत्रासमर्थत्वादित्यर्थः । तयोरन्यसात्त्विकापलापेऽपि स्तम्भकम्पौ लोकैर्ज्ञाताविवेति भावः । 'अवर्ततास्तम्भ–' इति पाठे न स्तम्भविजित्वरीति नञ्समासः । अलुम्पत्, 'शे मुचादीनाम्' इति नुम् ॥

दमस्वसुः पाणिममुष्य गृह्णतः
पुरोधसा संविदधेतरां विधेः ।
महर्षिणेवाङ्गिरसेन भाङ्गता
पुलोमजामुद्वहतः शतक्रतोः ॥ ४५ ॥

दमेति ॥ दमस्वसुः पाणिं गृह्णतोऽमुष्य नलस्य संबन्धिनो वैवाहिकस्य श्रौतस्य विधेः साङ्गता समग्राङ्गत्वं पुरोधसा संविदधेतरां नितरां साकल्येन चक्रे । प्रधानमात्रं नलेन कृतम्, अङ्गानि तु पुरोधसा कृतानीति भावः । कस्य केनेव—पुलोमजामुद्वहतः परिणयतः शतक्रतोः संबन्धिनो विधेः साङ्गता आङ्गिरसेन महर्षिणा बृहस्पतिनेव ॥

स कौतुकागारमगात्पुरंध्रिभिः
सहस्ररम्भीकृतमीक्षितुं ततः ।
अधात्महत्वाक्षतकुङ्कुमलिप्तता-
मयिष्टितं ...

स इति । ...

[illegible]

ष्टादिरचितवहुच्छिद्रगवाक्षं वधूवरसंवेशार्थं रचितशृङ्गारवेदिकं कौतुकागार कुतूहलावहं दूर्वायवाङ्कुरादिनवमङ्गलद्रव्यसहितं गृहमगाद्ययौ। यद्गृह जिष्णुना जयशीलेनामुना नलेनाधिष्ठितं सद्विलोकितुं नेत्रसहस्रावकाशरन्ध्रधारिणा महत्त्वाक्षस्य तनुत्रेण कवचेन सह मित्रतां साम्यमधाद्बभार। तदपि जिष्णुनेन्द्रेणाधिष्ठीयते। खलूत्प्रेक्षायां निश्चये वा॥

तथाशनाया निरशेपि नो ह्रिया
न सम्यगालोकि परस्परक्रिया।
विमुक्तसंभोगमशायि सस्पृहं
वरेण वध्वा च यथाविधि त्र्यहम्॥ ४७॥

तथेति॥ वरेण वध्वा चाशनाया बुभुक्षा ह्रिया कृत्वा तथा पूर्ववन्नो निरशेपि न निःशेषिता। आतृप्ति न भुक्तमित्यर्थः। तथा—परस्परक्रियान्योन्यं चेष्टादिव्यापारोऽपि ह्रियैव सम्यक्संमुखदर्शनेन नालोकि न विलोकित.। किंतु दृगन्तमात्रेणेत्यर्थः। तथा—त्र्यहं दिनत्रयं यथाविधि विमुक्तसंभोगं त्यक्तसुरतं यथा तथा परं सस्पृहं सुरतेच्छासहितं यथा तथाशायि शयितम्। त्र्यहमिति सर्वत्र योज्यम्। विध्यतिक्रमभयाद्दिनत्रयं ताभ्यां सह भुक्तम्, अन्योन्यं विलोकितम्, सह निद्रितं च। परं लज्जया न यावत्तृप्ति भुक्तम्, नाशेषाङ्गं दृष्टम्, न च चुम्बनालिङ्गनादिपूर्वं शयितमित्यर्थः। 'एकत्र शयनं त्रिरात्रं ब्रह्मचर्यं च' इति विधिः। अशनाया, 'अशनायोदन्यधनाया बुभुक्षापिपासागर्धेषु' इति साधुः। त्र्यहं, समाहारे द्विगौ 'राजाह.—' इत्यादिना टच्। 'न संख्यादेः समाहारे' इत्यह्नादेशाभाव। 'रात्राह्नाहा. पुंसि' इति पुंस्त्वम्। अत्यन्तसंयोगे द्वितीया। त्र्यहं विमुक्तसंभोगमिति योजना॥

कटाक्षणाज्जन्यजनैर्निजप्रजाः
क्वचित्परीहासमचीकरत्तराम्।
धराप्सरोभिर्वरयात्रयागता-
नभोजयद्भोजकुलाङ्कुरः क्वचित्॥ ४८॥

कटाक्षेति॥ भोजकुलस्य भीमपूर्वजभोजाख्यक्षत्रियवंशस्याङ्कुर इवाङ्कुरो बालो दमः क्वचिद्भीमदृक्पथागोचरे कस्मिंश्चिद्देशे जन्यजनैर्वारयात्रिकैर्नलपक्षीयैः सह निजाः प्रजाः परिहासपात्रभूतपौरवारस्त्रीमुख्यास्ताभिः प्रयोज्याभिरित्यर्थ.। कटाक्षणाच्चेत्रसंज्ञया परीहासं श्लेषवक्रोक्त्यादिनार्थान्तरोपदर्शनरूपमुपहासमचीकरत्तरामतितरां कारयामास। तथा—क्वचित्त वरयात्रया निमित्तेनागतान्नलपक्षीयानन्यान्राजलोकान्धराप्सरोभिर्दासीस्वैरिणीस्तिरस्त्रीप्रभृतिभिः पुरसुन्दरीभिर्वाराङ्गनाभिरभोजयद्भोजनमकारयत्। परिवेषणार्थं काश्चित्सहभोजनार्थं काश्चिदादिष्टवानित्यर्थः। विवाहे कर्तव्यमानेवो हासकारणतोरभावाद्दङ्कुरपदप्रयोगो युक्तः। कटाक्षशब्दात् 'तत्करोति—' इति ण्यन्ताल्लुङ्। निजप्रजा', 'हृक्रो.—' इति कर्मत्वम्। आगतान्, भुजेः प्रत्यवसानार्थत्वात् 'गतिबुद्धि—' इति कर्मत्वम्। अभोजयत्, 'निगरणचलनार्थेभ्यश्च' इति परस्मैपदम्॥

तमेव प्रकारमाह—

स कंचिदूचे रचयन्तु तेमनो-
पहारमत्राङ्ग रुचेर्यथोचितम्।
पिपासतः काश्चन सर्वतोमुखं
तवार्पयन्तामपि काममोदनम्॥ ४९॥

स इति॥ स दम. कंचित् नलपक्षीयमेवमूचे। [illegible] नेति शेषः। अङ्ग हे वारयात्रिक, अत्र पात्रे। आसु [illegible] मध्ये वा। काश्चन स्त्रियस्तव रुचेरभिलाषस्य यथोचि[illegible] तिक्रमेण तेमनाख्यस्य व्यञ्जनस्योपहारमानयनं रचयन्तु. यावदभिलाष तेमनमानयन्तु किमिति प्रश्नकाकु(कुः), एवं कुर्वन्तु, त्वं भुङ्क्ष्वेति भोजनोपदेशो वा। एवमुत्तरं तथा—पिपासतस्तृषालोस्तव पानार्थं सर्वतोमुखं जलम् ददतु। तथा—ओदनमपि कामं यथेच्छमर्पयन्तान्।

परिहासस्तु॥ अत्र आसु मध्ये। विविक्ते स्थाने [illegible] ङ्गरुचेः स्तनजघनाद्यङ्गानां रुचेर्दर्शनाद्यभिलाषस्योचितं [illegible] वति तथा तव मानसोऽपहारमपहरणं रचयन्तु। [illegible] दिनान्त.करणहरणं कुर्वन्त्वित्यर्थः। कायकान्तेर्हेतोः [illegible] शयान्मनोहरणं कुर्वन्त्विति वा। तथा—पिपासत[illegible] सर्वतो नेत्रादिचुम्बनस्थाने दर्शनमात्रेण कामस्य हर्षकर [illegible] यन्तान्। बहूनां चुम्बनस्थानानामेकत्र मुखे [illegible] तव ददत्वित्यर्थ.। अथ च—कामस्य हर्षकरं [illegible] नार्थमर्पयन्तान्। अथ च—मुखं पिपासतस्तव सर्वत्र [illegible] ददतु। 'स्यात्तेमनं तु निष्ठानम्' इत्यमरः। पूर्वत्र [illegible] त्युभयत्र योज्यम्। मुख सर्वत इति, 'उभसर्वतसोः—' [illegible] तीया। तव, ते इति च संबन्धसामान्ये षष्ठी॥

सुखेन तेत्रोपविशत्वसाविति
प्रयाच्य सृष्टानुमतिं स्खलाहसत्।
वराङ्गभागः स्वमुखं मतोऽधुना
स हि स्फुटं येन किलोपविश्यते॥ ५०॥

सुखेनेति॥ काचित्स्खला वक्रोक्त्यादिनाभिर[illegible] त्रिक, असौ मत्सखी पुरुषो वात्र स्थाने ते तव उ[illegible] त्वात्। संमुखमिति यावत्। त्वदुपायेन वा। त्वदा[illegible] त्वया सह भोजनार्थं तव पुरस्ताद्वा। भोजनाय[illegible] प्रयाच्य संप्रार्थ्य सुखेनोपविशत्विति सृष्टा दत्तानुमतिस्तं वारयात्रिकं पश्चादहसत्। हासे कारणमाह—हे [illegible] वनेन किलोपविश्यते स हि वराङ्गभागो गुह्यदेश। [illegible] नेन स्वस्यात्मनो मुखं स्फुटं निश्चितं मतः। मुखेन [illegible] न्वित्येवमर्थपर तद्वचनमज्ञात्वा तेनानुज्ञातां दत्तां [illegible] प्रदेशेन किलोपविश्यते इत्येवं वदतानेन स्वमुखं [illegible] यस्मात्, तस्माद्धास्यं युक्तमित्यर्थः। सर्वजनवोपद्गु [illegible] वा। अथच—ते सुखेनोपविशतु, अपितु [illegible] शन्त्विति प्रयाच्य तदीयं जुगुप्सितमर्थमगृहीत्वा [illegible] हसत्। 'सुन्नं नि सरणे वक्रे प्रारम्भोपाययोरपि' इति [illegible]

१ 'अत्रोभयोरप्यर्थयोर्विवक्षितत्वेन [illegible] ज्ञीयातुः।

युवामिमे मे त्रितमे इतीरिणी
गले तथोक्ता निजपुच्छमेकिका ।
न भासदस्तुच्छगलो वदन्निति
न्यधत्त जन्यस्य ततः पराक्रपत् ॥ ५१ ॥

युवामिति ॥ इमे पुरोवर्तिन्यौ युवां मे मम (तेन) त्रितमे त्वमे त्रितमे भवादृशौ स्त्रियौ न दृष्टे इतीरिणी वदन्, स्तुवन् । अथच—मत्समीपवर्तिन्यौ प्रियतमे भवेतामिति वा परिहासाद्वदत् । काचिज्जनस्य वरपक्षीयस्य गले तथा यथा त्वयोच्यते तथेत्युक्त्वा तयोर्द्वयोर्मध्ये एकिका एकैव निजपुच्छं रज्जुस्थाने हारविशेषमेवेत्युक्त्वा न्यधत्त । इदानीं किन्तु—हे जन्य, त्वं अद पूर्वोक्त इमे मे इति शब्दं वदन्कुर्वन्, तु पुनस्तुच्छगलस्त्यागी न भासि । अपितु एव गलदं तुर्यन्छाग एव स्फुरसि । अथच—तुच्छ स्तनशून्यो गल कण्ठो यस्य एवंभूतो न भासि । अजस्य गले स्तनौ तिष्ठत, त्वं तु तादृशगलोऽपि स्तनशून्य इति कारणान्न शोभसे । अथच रज्जुरहितकण्ठो न भासीति रज्जुस्थाने हार धत्ते स्तनेनु भवतो लम्बमानो हार एव गलस्तनस्थाने भवत्विन्यर्थं । ततोऽनन्तर परा द्वितीया रज्जुबद्धारमेव धृतवत्याजमिव तमाकृष्य कण्ठे बद्ध्वा दूर निनाय । अजो हि मिमेमेशब्दो रज्जा कण्ठे बद्ध्वा कृष्यते इति परिहास. । अथच—रिक्तकण्ठो भूषणरहितो न भासीति निजपुच्छ स्वर्णरचित पट्टवस्त्रक गले मुक्तात्त स्वरेन नितरा वस्त्रविक्षेप, द्वितीया च दत्तपट्टवस्त्राग्रं छागमिव चकर्षेति परिहास । अथच—एतमस्य स्तुति कुर्वन् तुच्छगलो हाररहितकण्ठो न भासीति वदन्ती गले हार परिसोपयनादिशर्पति वा । यद्वा अकस्मिन्ना भवत्या मे प्रियतमे इति वदन् त्व शून्यकण्ठो न भासि मयापि त्व वरणीय इति मालास्थाने हारमेव चिक्षेप । परा च य(त)त्रव एषा परिहासनिषेण मनोगाभ्यमेव चकर्षेति भाव । मिमेमे इति परिहासपक्षे युवामित [illegible] न एव यदुक्ता [illegible] ॥

नलाय बालव्यजनं विधुन्वती
दमस्य दास्या निभृतं पदेऽर्पितान् ।
जहाति लोमैः सरटान्पटोज्झिनी
[illegible] ॥ ५२ ॥

[illegible]

पुर इति ॥ कश्चित्खला धूर्ता समागताय कस्मैचिद्द्विजाय पुर स्वमग्रे स्थितं लाङ्गुलं पुच्छं यस्यां क्रियाया तद्यथा तथा कूर्माकारां वृसीमृषीणामासनमदादत्तवती । वरः श्रेष्ठ' । वरस्य नलस्य वा । द्विजस्तत्र तस्यां पुरःस्थलाङ्गूलायामेव वृसीमुपाविशदुपविष्टः । यत.—ऋजुस्तस्या. कौटिल्यमजानान । सा च खला निजासने स्वीयाज्ञानस्य आसन मया भ्रान्त्याऽन्यथा स्थापितम् इति वदा । स्वाज्ञान नाटयन्तीत्यर्थं । तं पुनरुत्थाप्य पश्चात्कृतं पुच्छं यस्या. सा एवंभूता चासौ सा च वृसी तां प्रददाति प्रददत्येवंभूता समहसत् । उपविष्टस्योरुद्वयमूलान्तरे स्थितमासनपुच्छ शिश्नमिव भविष्यति इति बुध्या मया पुरोलाङ्गूलमासन स्थितम्, अयं तु मद्वमित्रायमजानानोऽचतुर पशुतुल्य. । यतोऽस्य पश्चादेव पुच्छेन भवितव्यमिति ज्ञापयितुं परिहासपुरःसरं तां पश्चात्पुच्छं ददानाऽहसदिति भाव । अथवा भयोरिहासमनानर्हस्योपहासाय प्रवृत्तामिति केचित् । [illegible] स्वमरया अमनेवेदेति वा । '[illegible] वृसी' इत्यमरः ॥

स्वयं कथाभिर्वरपक्षसुभ्रुवः
स्थिरीकृतायाः पदयुग्ममन्तरा ।
परेण पश्चान्निभृतं न्यधारय-
[illegible] ॥ ५४ ॥

स्वयमिति ॥ [illegible]

[illegible]

यासु तथा—विलासैः पूर्वोक्तैरेव त्याजिता धैर्यसंपद्याभिः, यासु वा। तथा—कामजनिता वरवर्गस्य विक्रिया विकाराः कर्त्र्यो विलोकक लोके मुहुरहासयन्निति वा। इदानीं कामचेष्टापुरःसर परिहासः प्रवृत्त इति भावः॥

तदेवाह—

तिरोवलद्वक्रसरोजनालया
सिते सितं यत्खलु यूनि बालया।
तया तदीये हृदये निखाय त-
द्व्यधीयतासंमुखलक्ष्यवेधिता॥ ५६॥

तिर इति॥ कस्मिंश्चिद्यूनि तरुणे सिते सानुरागं हसिते सति कयाचिद्बालया तिरो वक्रं यथा तथा वलद्वक्रसरोजनालया वलितः वलन् मुखकमलस्य दण्डो ग्रीवा यस्याः एवंभूतया सत्या यत्स्मितमीषद्धासि। तया बालया तदीये हृदये हसितुर्वक्षसि तत्स्मितमेव निखाय खनित्वा आरोप्यासंमुखस्य लक्ष्यस्य वेध्यस्य वेधिना वेधकता व्यधीयत कृता। खलूत्प्रेक्षे। पराङ्मुखलक्ष्यवेधकत्वं धनुर्विद्यायां निपुणस्यैव भवति। यः पराङ्मुखः सँल्लक्ष्यं विध्यति। पराङ्मुख्यापि तस्मिन्नात्मानुरागो निवेशित इत्यर्थः। स्मितं लज्जा चानुरागसूचिका। मया स्वानुरागद्योतनार्थं हास्ये कृतेऽनया हास्यपूर्वं लज्जितं चेत्तर्हीयं मय्यनुरक्तेति निश्चितवन्तं तत्स्मितमेव कामबाणीभूय न्यपीडयदिति भावः। बालत्वादपि वलितग्रीवत्वम्। प्रौढा तु संमुखमेव हसति। सिते, स्मितमिति कर्तरि भावे च क्तः। वेधिता, विधेर्णादादिकात्ताच्छील्ये णिनि.॥

कृतं यदन्यत्करणोचितत्यजा
दिदृक्षु चक्षुर्यदवारि बालया।
हृदस्तदीयस्य तदेव कामुके
जगाद वार्तामखिलां खलं खलु॥ ५७॥

कृतमिति॥ करणस्य कर्तव्यस्योचितं परिवेषणादि त्यजति तया बालया यदन्यदप्रस्तुतं व्यापारान्तरं कृतम्। तथा—पुनः पुनः दिदृक्षु दर्शनेच्छु किंचिद्दृगन्तमात्रेण द्रष्टुं प्रवृत्तमपि चक्षुर्यदवारि अर्थात्परावर्तितम्। तदेवान्यकरणचक्षुर्वारणरूपं द्वयमेव कामुके विषये तदीयस्य हृदो बालासंबन्धिनो मनसोऽखिला वार्तामादाय जगाद। यतः। खलं सूचकम्। खलूत्प्रेक्षे निश्चितं वा। दुर्जनो ह्यन्यदीयमनोगतमन्यस्मै निवेदयति। लज्जानुभाववशादियं मय्यनुरक्तेति सोऽज्ञासीदिति भावः। 'खले' इति पाठे साभिप्रायेणानवरतेङ्गितज्ञानचतुरे इति कामुकविशेषणम्॥

जलं ददत्याः कलितानतेर्मुखं
व्यवस्यता साहसिकेन चुम्बितुम्।
पदे पतद्वारिणि मन्दपाणिना
प्रतीक्षितोऽन्येक्षणवञ्चनक्षणः॥ ५८॥

जलमिति॥ कस्मिंश्चिदस्मै जलं पाययमानायाः पादप्रक्षालनार्थं वा कस्मैचिज्जलं ददत्याः। अत एव कलितानतेर्नम्रीभूतायाः कस्याश्चित्सुन्दर्याः समीपस्थितं मुखं जनमध्ये चुम्बितुं व्यवस्यता कृतोद्यमेन। अत एव साहसिकेनाविचार्यकारिणा कामुकेन पतद्वारिणि पदे मन्दपाणिना विलम्बार्थं विरलाङ्गुलित्वाद्गलज्जलपाणिना सता। पादप्रक्षालनालग्नपाणिना वा अन्यस्यां चुम्बनसामर्थ्यां सत्यामेकपङ्क्तिनिविष्टानामन्येषां संचरतां वा। ईक्षणस्य दर्शनस्य ईक्षणानां नेत्राणां वा वञ्चनं प्रतारणार्थमसंनीक्षणार्थं क्षणोऽवसरः प्रतीक्षितो विलम्बेन जलपानपक्षे—पदे चरणे विरलाङ्गुलिभ्यः पतद्वारि यस्मिंस्तस्मिन् पादप्रक्षालनपक्षे—पतद्वारिणि पदे मन्दपाणिनेति योजना। अन्यानिरीक्षणावसरं प्रतीक्ष्य तन्मुखं चुचुम्बेति भावः॥

युवानमालोक्य विदग्धशीलया
स्वपाणिपाथोरुहनालनिर्मितः।
श्लथोऽपि सख्यां परिधिः कलानिधौ
दधावहो तं प्रति गाढबन्धताम्॥ ५९॥

युवानमिति॥ विदग्धशीलया चतुरया कयाचित्सुन्दर्या युवानं कंचित्तरुणमालोक्य कलानां सकलविद्याचातुर्याणां निधौ स्थानभूतायां स्वाशयज्ञायां प्रियसख्याम्। अथ च चन्द्रे स्वपाणिभ्यामेव पाथोरुहनालाभ्यां कमलनालाभ्यां रचितः कण्ठाश्लेषरूपः परिधिः श्लथोऽपि शिथिलबन्धोऽपि नेत्रलक्ष्यं युवानं प्रति लक्ष्यीकृत्य गाढबन्धतां दृढबन्धत्वं बभार। अहो आश्चर्ये। कलानिधौ च परिवेषो युक्तः। उपचारात्वविरोधात्सख्यां चन्द्रे वा कृतस्यालिङ्गनस्य परिधेश्च तन्नस्वरूपत्वादाश्चर्यम्। मदालिङ्गनेच्छुरियं स्वाशयज्ञापनार्थं मामालिङ्गितवती मामेवालिलिङ्गेति तदाशयमज्ञासीदिति भावः।

नतभ्रुवः स्वच्छनखानुबिम्बन-
च्छलेन कोऽपि स्फुटकम्पकण्टकः।
पयो ददत्याश्चरणे भृशं क्षतः
सरस्य बाणैः शरणे न्यविक्षत॥ ६०॥

नतेति॥ सरस्य बाणैर्भृशं क्षतो नितरां पीडितः। अत एव स्फुटः प्रकटः सात्त्विकः कम्पः कण्टका रोमाञ्चाश्च यस्य स कोऽपि कामी स्वच्छनखेषु तदीयनिर्मलनखेष्वनुबिम्बनच्छलेन प्रतिबिम्बव्याजेन पयो दुग्धं जलं वा परिवेषयन्त्याः पाययन्त्या नतभ्रुवः स्वाश्रितत्रपावश्चरणे एव शरणे रक्षितृणी न्यविक्षत प्राविशत्। कामपीडाशान्त्यर्थं चिरं चरणावलोकनव्याजेन प्रार्थनयाऽऽत्मानं प्रकाशितवानिति भावः। भीतः सकम्पो बाणं सशस्त्रः सन् शरणं विशति, क्षत इवेति लुप्तोत्प्रेक्षा वा। 'चरणोऽस्त्रियाम्' इत्यमरोक्तेश्चरणे द्वितीयाद्विवचनान्तम्। 'चरणौ' इति च पाठः। 'शरणम्' इति पाठे चरणरूपद्वयं रक्षितारमिति व्याख्येयम्। न्यविक्षत, 'नेर्विशः' इति तङ्॥

मुखं यदस्यायि विमुज्य सुभ्रुवा
ह्रियं यदालम्ब्य नतास्यमासितम्।

१ 'चरौ' इति द्वितीयाद्विवचनान्तम्, ...। २ 'सारङ्गविशा ...' इति पाठः।

अवादि वा यन्मृदु गद्गदं युवा
तदेव जग्राह तदाप्तिलम्भकम् ॥ ६१ ॥

मुखमिति ॥ तयैवान्यया वा सुभ्रुवा विभुज्य मुखं वक्रीकृत्य यदस्यायीपदहासि । तथा—ह्रियमालम्ब्य लज्जामाश्रित्य नतास्यं नम्रमुखं यथातथा यदामित स्मितम् । मृदु मञ्जुलं गद्गदमस्पष्टवर्णं यथा तथा यदवादि । युवा तदेव नयं तस्या आप्तिलम्भकम् । प्राप्तिनिश्चायकमित्यर्थः । जग्राह । ज्ञातवानित्यर्थः । स्मितायनुभाववशादियं मया लब्धैवेति निश्चिकायेति भावः । वा समुच्चये ॥

विलोक्य यूना व्यजनं विधुन्वती-
मवाप्तसत्त्वेन भृशं प्रसिष्विदे ।
उदस्तकण्ठेन मृषोष्मनाटिना
विजित्य लज्जां ददृशे तदाननम् ॥ ६२ ॥

विलोक्येति ॥ यूना व्यजनं विधुन्वतीं चालयन्तीं सुन्दरीं नकस्माद्विलोक्य तद्दर्शनादेवाप्तसत्त्वेन प्राप्तसात्त्विकभावेन सता भृशं प्रसिष्विदे । सात्त्विकः स्वेदः प्राप्त इत्यर्थः । आनन्दोद्रिक्तो मनोविकारः सत्त्वम् । तमेव प्रस्वेदं निह्नोतुं मृषा अलीकमूष्माणं प्रस्वेदनिमित्तं संतापं नाटयति एवंशीलेनाभिनयता स्वेदापाकरणव्याजेनोदस्तकण्ठेनोर्ध्वीकृतमुखेन सता लज्जां विजित्य परित्यज्य तदाननं तस्या मुखं ददृशे । स्वकानपीडाज्ञापनार्थं तथापश्यदिति भावः । प्रसिष्विदे, षोपदेशत्वात्षत्वम् । प्रसिस्विदे' इति पाठश्चिन्त्यः ॥

स तत्कुचस्पृष्टकचेष्टिदोर्लता-
चलद्दलाभव्यजनानिलाकुलः ।
अवाप नानानलजालशृङ्खला-
निबद्धनीडोद्भवविभ्रमं युवा ॥ ६३ ॥

स इति ॥ स पूर्वोक्तो युवा व्यजनं चालयन्त्यास्तस्याः पूर्वोक्ताया. स्त्रिया. कुचयोः स्पृष्टकाल्पमालिङ्गनं चेष्टते करोति एवंशीला दोर्लता बाहुवल्ली तस्या संबन्धि चलद्दलाभं चपलपर्णतुल्यं व्यजनं तालवृन्तं तस्यानिलेन कम्पनसंजातवायुना आकुलो विवशीकृतः स्तनस्पर्शिभुजचालितव्यजनविलोकनमात्रसंजातानुरागतरलः सन् नानानलानामनेकशरकाण्डानां जालस्य समूहस्य (नलनालानां नलदण्डानां वा) या शृङ्खला निर्बन्धनहेतुत्वात्तेषां परस्परग्रथनलिमितः पञ्जरस्तया नितरां बद्धः संकुचितप्रचारीकृतो यो नीडोद्भवः पक्षी तस्येव विभ्रमः पञ्जरमध्य एव यद्दिदिष्टं भ्रमणम् । अथ च—तस्य विलाससान्यनवाप । जनसंमर्देऽप्यनुरागातिशयाव्यजनचालनचलद्भुजान्तर्वर्तितत्कुचयोः परम्परयापि संस्पर्शे सांसर्गिकप्रीत्या साक्षादिव तत्कुचस्पृष्टकालिङ्गनमनुभवन्नशङ्क्या यथेष्टं चेष्टितुमशक्तः कामातुरः पञ्जरबद्धपक्षिनिर्बन्धमिवानुबभूवेति भावः । लतायाश्चञ्चलदलत्वं युक्तम् । व्यजनचालनव्याजाचलनो भुजस्यापि स्तनसंस्पर्शो स्पृष्टकालिङ्गनत्वं युक्तम् । 'नलजाल–' इति पाठः । 'गलनाल–' इति पाठे नानाविधाः कण्ठनालसंनिबन्धिन्यः कण्ठवन्धनकारिण्यः शृङ्खला इत्यर्थः ॥

अवच्छटा कापि कटाक्षणस्य सा
तथैव भङ्गी वचनस्य काचन ।
यथा युवभ्यामनुनाथने मिथः
कृशोऽपि दूतस्य न शेषितः श्रमः ॥ ६४ ॥

अवेति ॥ सा कापि वर्णयितुमशक्या भावोल्लसनचतुरा कटाक्षणस्य नेत्रप्रान्तवक्रीक्षणस्यावच्छटा भङ्गिपरम्परा वा । तथैव तदुचितैव सा काचन कापि वक्रोक्त्यादिरूपा वचनस्य भङ्गी रचनाप्यभूदिति शेषः । सा का—यया कटाक्षावच्छटया वचनभङ्ग्या च कर्त्र्या युवाभ्यां मिथः परस्परमनुनाथनेऽन्योन्यप्रार्थने विषये कृशोऽप्यल्पोऽपि दूतस्य श्रमः प्रयासो न शेषितोऽवशिष्टीकृतः । यया कृत्वा युवभ्यां न शेषित इति वा । आत्मनैव चेष्टाविशेषरचनाद्वारा त्वं किमेष्यसि, अहं वैष्यामीत्यादिप्रश्ननिश्चयाद्दूतस्यानवसर इति भावः । यूनोर्वैदग्ध्यं सूचितम् । 'युवतिश्च युवा च' इत्यत्र 'पुमान् स्त्रिया' इत्येकशेषः । कर्तरि तृतीया चतुर्थी वा । शेषित., 'तत्करोति–' इति ण्यन्तान्निष्ठा ॥

पपौ न कोऽपि क्षणमास्यमेलितं
जलस्य गण्डूषमुदीतसंमदः ।
चुचुम्ब तत्र प्रतिबिम्बितं मुखं
पुरः स्फुरत्याः स्मरकार्मुकभ्रुवः ॥ ६५ ॥

पपाविति ॥ कश्चित्कोपि युवा आस्येन मुखेन मेलितं योजितं करपुटे पानार्थं धृतं जलस्य गण्डूषं पेयं जलं क्षणमात्रं न पपौ । यतः—उदीतसंमद उत्पन्नानुरागः । तथापि किमिति न पपावित्यत आह—तत्राधरसंपृक्ते करपुटे धृते प्रतिबिम्बितं पुरः स्फुरत्या विलसन्त्याः स्मरकार्मुकवद्भ्रुवौ यस्यास्तस्या मुखं चुचुम्ब उदीतसंमदः सन्वा चुम्बितवान् जले । पीते प्रतिबिम्बासंभवात्पानार्थं गृहीते जले तस्या मुखप्रतिबिम्बे प्रतिबिम्बितनिजमुखचुम्बनदर्शनकौतूहल[illegible]शात्तस्या यावदवस्थानं तावन्न पपौ । गतायां तु प्रतिबिम्बा[illegible]त्पपाविति भावः । पङ्क्तिस्थान्ये(न्ये)क्षणवञ्चनं यावन्न [illegible] तैरीक्षिते तु जलं पपौ । पुरः स्फुरत्या जलं दृष्ट्वा [illegible] मिति वा ॥

हरिन्मणेर्भोजनभाजनेऽर्पिते
गताः प्रकोपं किल [illegible] ।
भृतं न शाकैः प्रविर्तानि[illegible]
स्त्विपदमेवं हरितेति [illegible] ॥ ६६ ॥

हरिदिति ॥ [illegible] पुरःस्थापिते सति पत्र[illegible] स्फुटं प्रकोपं [illegible] भीन[illegible] । इति [illegible] प्रविर्तानं पात्रं शाकैः [illegible]

१ 'अत्रागन्तुकेन मनःखेदेन सद्जन्मास्विन्नस्वेदमूहनान्मीलनाटनात्' इति जीवातुः ।' २ 'चेष्ट' इति पाठो जीवातुसुखावबोधासंमतः । ३ 'नानानलनाल–' इति पाठे 'नलनालाना मरकाण्डदण्डानाम्' इति व्याख्येयम्—'इति सुखावबोधा । जीवातावपि 'नलनाल–' इत्येव पाठो लभ्यते ।

रेव वा न भृतं तद्रचितं पूर्णं वा। किंत्वोदनादियुक्तमपि हरिता नीलया त्विषा भृतम्, न पत्रावली, नापि शाकेत्येवं ज्ञापिताः। ततस्तुष्टा इत्यर्थः। वारयात्रिकाः वरयात्रा प्रयोजनमेषाम्, 'प्रयोजनम्' इति ठक्॥

ध्रुवं विनीतः स्मितपूर्ववाग्युवा
किमप्यपृच्छन्नविलोकयन्मुखम्।
स्थितां पुरः स्फाटिककुट्टिमे वधूं
तदङ्घ्रियुग्मावनिमध्यबद्धदृक्॥ ६७॥

ध्रुवमिति॥ विनीतो ध्रुवमाचारवानिव स्मितपूर्ववाग्मुखं नविलोकयन्नपश्यन् युवा तस्या अङ्घ्रियुग्मस्यावनिमध्ये भूमिभागे बद्धदृग्योजितनेत्रः सन् पुरः स्फटिकनिबद्धभूमौ स्थितां वधूं किमप्यपृच्छत्। अग्रे स्फटिककुट्टिमप्रतिबिम्बिततदङ्गदर्शनसंजातस्मित. पुनरपि भगदर्शनार्थमेव गोष्ठीमिषेण तां स्थिरीचकारेति भावः। अधोदर्शनार्थमेव मुखं न विलोकितम्। अयं श्लोकः क्वचित्॥

अमी लसद्बाष्पमखण्डिताखिलं
वियुक्तमन्योन्यमसुक्तमार्दवम्।
रसोत्तरं गौरमपीवरं रसा-
दभुञ्जतामोदनमोदनं जनाः॥ ६८॥

अमी इति॥ अमी जना रसात्स्वादविशेषानुरागादोदनमभुञ्जत। किंभूतम्—लसद्बाष्पं विद्यमानोष्माणमीषदुष्णम्। तथा—अखण्डितश्चासावखिलः संपूर्णश्च तम्। पाकेऽप्यविच्छिन्नतण्डुलमिति यावत्। अभग्नमखिलं स्वरूपं यस्येति वा। तथा—पाकसमये नवनीतक्षेपाद्वियुक्तमसंलग्नसिक्थम्। तथा—असुक्तमत्यक्तं मार्दवं येन सुजातिशालिबीजत्वादतिकोमलम्। तथा—रसोत्तरं स्वादुबहुलम्। तथा—गौरं चन्द्रधवलम्। तथा—अपीवरं जीरकादिसुजातिशालिबीजत्वात्सूक्ष्ममदीर्घतण्डुलम्। अत एव—आमोदनं हर्षहेतुम्। परिमलबाहुल्याद्वा आमोदनम्। अणुत्वे चागलद्बाष्पत्वम्, मार्दवत्यागेऽन्योन्यं वियुक्तत्वम्, अन्तःकरणमार्दवे परस्परविरोध इति च विरोधाभासः॥

वयोवशस्तोकविकस्वरस्तनीं
तिरस्तिरश्चुम्बति सुन्दरे दृशा।
स्वयं किल स्रस्तमुरःस्थमम्बरं
गुरुस्तनी ह्रीणतरा परादधे॥ ६९॥

वय इति॥ सुन्दरे जन्यजने दृशा वयोवशेन निर्गच्छदागच्छच्छैशवतारुण्यपारतन्त्र्येण स्तोकमीषद्विकस्वरावुल्लसितमण्डलौ स्तनौ यस्यास्तां वयःसंधौ वर्तमानां मुग्धां (मुग्धा) तिरस्तिरो वक्रं यथा तथा (दृशा) चुम्बति पश्यति सति सानुरागकटाक्षमात्रेणापि चुम्बनजन्यं सुखमनुभवति। गुरुस्तनी तारुण्यभरपीवरदृढतरकुचा अपरान्या स्त्री तदनुरागाद्ध्रीणतरातिमलज्जा सती यथास्थानस्थितमपि स्वयमात्मनैव स्रस्तं स्थानच्युतं जातमिवोरःस्थमम्बर

१ 'अत्र कश्चिन्मातृद्वयान्तरस्तनानि पत्रभाजनभ्रान्तिनिबन्धनात्राप्तन...' इति जीवातुः। २ 'अत्र यूनः ...पाठात् ... क्वचिदेकेन स्मानद्योकनादिनिरस्करणभर्नेगादिनाजत्वोत्प्रेक्षा' इति जीवातुः।

हृदयावरणवस्त्रं बलाद्विगलितं कृत्वा पुनस्तदाच्छादनमकरोत् चकार। मुग्धां प्रत्यनक्षरं हृदयावरणसंज्ञानं चकार। ...रीतिरीदृशी। अथ च—त्वमिमामल्पस्तनीं मुग्धां ...नां किं पश्यसि। किंतु पीनघनस्तनीं त्वत्संभोगक्षमां मां ... स्वाशयज्ञापनायादृष्टमपि पीनघनस्तनयुगमदर्शयदिति ... ह्रीणतरा, 'तसिलादिषु—' इति पुंवद्भावः॥

यदादिहेतुः सुरभिः समुद्भवे
भवेद्यदाज्यं सुरभिर्ध्रुवं ततः।
वधूभिरेभ्यः प्रवितीर्य पायसं
तदोघकुल्यातटसैकतं कृतम्॥ ७०॥

यदिति॥ सुरभिः कामधेनुर्गौर्वा। अथ च—सौरभ्ययु... दार्थः। समुद्भवे उत्पत्तिविषये यस्यादिहेतुर्दुग्धादिद्वारा ... मूलकारणं ततो ध्रुवं तस्मादिव सौरभ्यधर्मयुक्तकारणादिव ... सुरभि भवेत्स्यात् 'कारणगुणा हि कार्ये समवयन्ति' इति ... भवितुमर्हति। तदाज्यमेभ्यो जन्यजनेभ्यो वधूभिः ... वेष्य पायसं क्षीरपक्वतण्डुलमन्नं तदोघकुल्यानां घृतनद्याः ... कृत्रिमाल्पसरितां तटयोः सैकतं कृतम्। पूर्वं पायसं परिवे... स्योपरि धाराप्रवाहरूपे घृते क्षिप्ते द्विधाभूय घृतमध्ये... पायसं शुभ्रत्वाद्घृतकुल्यासैकतमिव शोभते स्मेति भावः।... सौरभ्यबाहुल्यमुक्तम्। यदाज्यमित्येव पाठः॥

यदप्यपीता वसुधालयैः सुधा
तदप्यदः स्वादु ततोऽनुमीयते।
अपि क्रतूपर्बुधदग्धगन्धिने
स्पृहां यदस्मै दधते सुधान्धसः॥ ७१॥

यदपीति॥ यदपि यद्यपि वसुधालयैर्मनुष्यैः सुधामृतं ... पीता तदपि तथापि सुधारसाज्ञानेऽपि अदः आज्यं ततोऽमृत... सकाशात्स्वादु मिष्टमित्यनुमीयते। यद्यस्मात्सुधान्धसोऽमृताशना ... वा अपि क्रतावुपर्बुधेनाग्निना दग्धगन्धिने विनाशितसौरभा... प्यस्मै घृताय स्पृहामिच्छां दधते। यागे हि हुतं घृतं देवा ... अते। यद्यमृतादधिकरसं नाभविष्यत्, तर्ह्यमृतादा... यागानलविकृतगन्धमप्येतत्सानुरागं कथमभ्यवहरिष्यन्।... भ्यवहरन्ति तावत्। तस्मादमृतादपि विकृतगन्धमपि ... मधिकरसम्, किमुत स्पष्टसौरभमिति भावः। मनुष्यैरपि ... यस्मान्न पीता, अमृतान्धसोऽपि विशिष्टा(ष्य) अस्मै ... हयन्ति, तस्मादपि हेतोरदो घृतं सुधायाः स्वादुतरमनुमीय... एकेऽदपरसत्वाद्बुद्धिपूर्वममृतं नास्वादयन्त्येव, अन्ये च ... साम्प्रता अपि यस्माद्घृताय स्पृहयन्ति, तस्मादेतद्रयादमृता... धिकमेतदप्यनुमीयत इति वा। क्रतूपर्बुधेन दग्धश्चासौ ... सोऽस्त्यस्येति कर्मधारयादिनिः। 'स्पृहेरीप्सितः' इति सम्प्रदानत्वम्।

अत्रोधि नो ह्रीनिभृतं मदिङ्गितं
प्रतीत्य वा नादृतवत्यसाविति।
लुनाति यूनः स धियं कियद्गता
निवृत्य बालादरदर्शनेपुणा॥ ७२॥

रं पिपासुरस्तीत्येतदाशयमियं नाजानादिति कृताद्धास्यादिय तदाशयं ज्ञात्वा गलन्तिका पुनरस्थापयदिति भाव. । 'पूर-ा-' इत्यादिना सुहितार्थयोगे षष्ठीसमासनिषेधादेवं वा-इति षष्ठी ॥

युवा समादित्सुरमत्रगं घृतं
विलोक्य तत्रैणदृशोऽनुबिम्बनम् ।
चकार तन्नीविनिवेशिनं करं
बभूव तच्च स्फुटकण्टकोत्करम् ॥ ८५ ॥

युवेति ॥ अमत्रगं पात्रस्थं घृतं समादित्सुर्ग्रहीतुकाम. कश्चि-त्तत्र घृते एणदृशः पुर स्थाया मृगाक्ष्या. परिवेषिकाया अनुबि-प्रतिबिम्बं विलोक्य कर स्वहस्तं तस्य बिम्बस्य नीविषु भङ्गीनि-ाभिचुम्बितविवस्त्रविच्छित्तिषु निवेशनशीलं चकार । तत्रास्था-त्यर्थ । तच्च तस्या प्रतिबिम्बं स्फुटाः कण्टकोत्करा यस्मिन् । नाञ्चनभूदित्यर्थ. । स्वप्रतिबिम्बनीवीग्रन्थिविमोचनार्थं ना-विसविधे स्पर्शकारिणस्तत्करस्य चेष्टां दृष्ट्वा तस्य स्वसंभोग-नां ज्ञात्वा तदानीमेतस्मिन्ननुरागाद्रोमाञ्चिताभूत्, तादृश्याश्च बिम्बितत्वात्प्रतिबिम्बमपि रोमाञ्चितमभूदिति भावः । द्वयो-नुरागस्तुल्यो जात इति भाव ॥

प्रलेहजस्नेहधृतानुबिम्बनां
चुचुम्ब कोऽपि श्रितभोजनच्छलः ।
मुहुः परिस्पृश्य कराङ्गुलीमुखै-
स्ततो नु रक्तैः समवापितैर्मुखम् ॥ ८६ ॥

प्रलेहेति ॥ कोऽपि विटो लिह्यत इति लेह , प्रकृष्टो लेह. प्र-ः सूरणादिद्रव्ययुक्त आर्द्रकादिसंस्कृततक्रादिनिर्मितो द्रवद्रव्य-पलस्तज्जाते स्नेहे तैलादौ धृतमनुबिम्बनं यया । धृत स्थित-बिम्बनं यस्या वा । एवंविधां पुरस्थां सुन्दरीं श्रित भोजन-लं येन एवंविध सन् प्रतिबिम्बितां तामेव कराङ्गुलीनां मुखै-र्मुहु परिस्पृश्य स्पृष्ट्वा चुचुम्ब । कीदृशैः —स्वमुख समवापितै-पितैः । तथा—रक्तैः अरुणैः स्वभावात्, उष्णस्य तस्य स्प-ष्ट्वा । ततो नु तस्मादनुरागात्किम्, अङ्गुल्यग्रैः रक्तत्वादनुरागा-न्वितता किमित्युत्प्रेक्षा । रिक्तैः' इति पाठे मुहु परिस्पृश्य ततो तदनन्तरमेव रिक्तैः प्रलेहशून्यैः स्वमुखं प्रापितैः कराङ्गुली-चुचुम्बेत्यर्थः । प्रलेहे वटकादिनिक्षिप्तत्तैलादिबिन्दुवत्तरन्ति जातं प्रतिबिम्बमङ्गुल्या स्पृशति प्रलेहचलनात्प्रतिबिम्बभङ्ग-ादङ्गुल्यग्रैलेहनच्छटापरम्परया चुम्बितवानिति भावः । तां न स्वानुरागमदर्शयदिति च भावः ॥

अराधि यन्मीनमृगाजपत्त्रिजैः
पलैर्मृदु स्वादु सुगन्धि तेमनम् ।
अशाकि लोकैः कुत एव जेमितुं
न तत्तु संख्यातुमपि स्म शक्यते ॥ ८७ ॥

अराधीति ॥ मीनेभ्यो मत्स्येभ्य , चित्रकादिमृगेभ्य , अजेभ्य-श्छागेभ्यः पक्षिभ्यस्तित्तिरिलावकादिभ्यश्च पक्षिभ्यश्च जातैः पलैर्मां-सैर्मृदु स्वादु सुगन्धि पाकेन परिमलविशेषयुक्त च यत्तेमनाख्यं व्यञ्जनं सूपकारैरराधि साधितम् । तद्बाहुल्याल्लोकैः संख्यातुमपि न शक्यते स्म । जेमितु तु पुन कुत एवाशाकि । अपि तु भोक्तुं शक्यं नाभूदेव । जेमितुम्, 'जिमु अदने' ॥

कृतार्थनश्चाटुभिरिङ्गितैः पुरा
परास्ति यः किंचनकुञ्चितभ्रुवा ।
क्षिपन्मुखे भोजनलीलयाङ्गुलीः
पुनः प्रसन्नाननयान्वकम्पि सः ॥ ८८ ॥

कृतेति ॥ किंचन किंचित्कुञ्चिते वक्रीकृत्योत्क्षिप्ते भ्रुवौ यया कयाचिदिङ्गितैरञ्जलिबन्धादिचेष्टितैश्चाटुभि. प्रियवचनैश्च कृता अर्थना संभोगप्रार्थना येन तथाविधो यो विट. पुरा पूर्वं परास्ति निरस्त', प्रसन्नाननया सरसदृष्टिव्यञ्जितप्रसादमुख्या तया भोज-नलीलया ग्रासमिषेण मुखेऽङ्गुली. क्षिपन्नङ्गुलीसंस्पर्शेन तां प्रति दीनत्वं सूचयन्स पुनरन्वकम्प्यनुगृहीतः । तद्दैन्यं दृष्ट्वा संभोग-स्तयानुमत इति भावः ॥

अकारि नीहारनिभं प्रभञ्जना-
दधूपि यच्चागुरुसारदारुभिः ।
निपीय भृङ्गारकसङ्गि तत्र तै-
रवर्णि वारि प्रतिवारमीदृशम् ॥ ८९ ॥

अकारीति ॥ यद्वारि प्रभञ्जनाद्व्यजनादिवायुसंयोगाद्धेतोर्नी-हारनिभ तुषारतुल्यमकारि, यच्चागुरुसारस्य कृष्णागुरोर्दारुभिर-धूपि धूपितम्, भृङ्गारके सुवर्णपानपात्रे सङ्ग. स्थितिर्यस्यास्तीति, तद्वारि तत्र भोजनावसरे । भीमगृहे वा । निपीय नितरा पीत्वा तैर्जनै. प्रतिवार पुन पुनरीदृश वक्ष्यमाणप्रकारेणावर्ण्यस्तावि । प्र-तिवार निपीयेति वा । 'अगुरु' इत्येव पाठः । 'भृङ्गारः कनका-लुका' इत्यमरः । अल्पत्वे कन् ॥

जलवर्णनमेवाह—

त्वया विधातर्यदकारि चामृतं
कृतं च यज्जीवनमम्बु साधु तत् ।
वृथेदमारम्भि तु सर्वतोमुख-
स्तथोचितः कर्तुमिदंपियस्तव ॥ ९० ॥

त्वयेति ॥ हे विधातः, त्वया चाम्बुदकं यदमृतमंज्ञ, यच्च जीव-नसंज्ञमकारि कृतं तद्द्वयमपि साधूचितमेव कृतम् । अमृततुल्यरम-त्वात्, प्राणधारणहेतुत्वाच्चान्वर्थत्वाद्युक्तमेवैतत्संज्ञाद्वयमित्यर्थ । तु पुनरिदं सर्वतोमुखसंज्ञं वृथा आरम्भि कृतम् । अन्वर्थत्वाभावा-न्निरर्थकमेतत्कृतम् । यस्मादिदं जलं पिबतीदंपियोऽस्मदादि. पुर-पन्यथा भवेत. सर्वदिक्षु मुखानि यस्य पूर्वविधिना कर्तुमुचितः । अस्मदादेर्बहूनि मुखानि सर्वेष्वप्यवयवेषु त्वं चेदकरिष्य , तर्ह्य-स्मदादिरिदमनावृति पानुमशक्ष्यत् नत्वेकेन मुखेनेति । नितरा मे-

१ [illegible] — [illegible] — ' इति सुखावबोधा ।

त्समाधुर्यादिगुणयुक्तमेतदिति भावः। चौ तुल्ययोगत्वद्योतकौ। 'पयः कीलालममृतं जीवनम्', 'पुष्कर सर्वतोमुखम्' इत्यमरः। इदंपिवः, 'पाघ्राध्मा–' इत्यादिना शः॥

सरोजकोशाभिनयेन पाणिना
स्थितेऽपि कूरे मुहुरेव याचते।
सखि त्वमसै वितर त्वमित्युभे
मिथो न वादाद्ददतुः किलौदनम्॥ ९१॥

सरोजेति॥ उभे सख्यौ इति मिथो वादाद्वैमत्यात्किलौदनं न ददतुः। किलेति व्याजे। इति किम्—हे सखि, त्वं पात्रमध्ये कूरे ओदने स्थितेऽपि मुहुरेव वारंवारम् सरोजकोशवदभिनय आकारो यस्य स्तनवराङ्गप्रार्थनासूचकेन पाणिना कूरं याचतेऽसै कामुकाय कूरं वितर देहि। द्वितीया वदति—त्वं वितर इति विवदमाने। तत्प्रार्थितस्तनवराङ्गदानेऽन्योन्यं प्रवर्तयन्त्योर्मध्येऽन्योन्यलज्जावशादेकतरा रिरंसुरपि नाङ्गीचकारेति भावः। 'अनुवादात्' इति पाठे उक्तरूपानुवादादुभे अपि स्वल्पमोदनं किल ददतुरित्यर्थः। ओदनदानव्याजेन तत्प्रार्थितदानमङ्गीचक्रुरिति भावः॥

इयं कियच्चारुकुचेति पश्यते
पयःप्रदाया हृदयं समावृतम्।
ध्रुवं मनोज्ञा व्यतरद्यदुत्तरं
मिषेण भृङ्गारधृतेः करद्वयी॥ ९२॥

इयमिति॥ पय प्रदायाः समावृत वस्त्राच्छन्नमपि हृदयमिति विचार्य पश्यते पृच्छते कामुकाय ध्रुवं निश्चितं मनोज्ञा। अथ च—परार्शयत्येव। तस्या. करद्वयी भृङ्गारस्य धृतेर्धारणस्य मिषेण यद् यस्मादुत्तर तदीयप्रश्नस्य प्रतिवचनं व्यतरद्ददौ। इति किम्—इयं स्त्री कियन्तौ किम्प्रमाणौ चारू सुन्दरौ च कुचौ यस्याः सेति। स्वर्णकलशीपरिमाणौ स्वर्णवर्णौ चैतस्याः कुचाविति तं प्रत्यसूचयदित्यर्थः। उभावपि मिथोऽनुरागादन्योन्यविलोकनपरावेव तस्थतुरिति भावः। अन्योप्यभिप्रायज्ञः केनचिन्मिषेण प्रश्नस्योत्तर ददाति॥

अमीभिराकण्ठमभोजि तद्गृहे
तुषारधारामृदितेव शर्करा।
हैयद्विपद्वष्कयणीपयःसुतं
सुधाह्रदात्पङ्कमिवोद्धृतं दधि॥ ९३॥

अमीभिरिति॥ अमीभिर्जन्यजनैस्तद्गृहे भीमगृहे आकण्ठमभिव्याप्य रयानया शर्कराभोजि भुक्ता। तुषारधारया हिमोदकेन मृदितेव निश्चितेव। तथा—हयं द्विपन्त्या गन्धर्वारिण्या महिष्या वष्कयण्याश्चिरसूताया पयो दुग्धं तस्मात्सुतं जात दुग्धपरिणामत्वं दध्यप्यभोजि। सुधाह्रदादमृतस्यागाधजलाशयादुद्धृत पङ्कमिवेत्युत्प्रेक्षा। शर्करातिशीता शुभ्रा च, दध्यप्यमृतसम्भवाद् शुभ्रं [illegible] भाव.। तद्द्वैर्मीभिर्विशिष्टं दध्यभोजि। तुषारधारया मृदिताऽल्पकणत्वं प्रापिता शर्करेव, सुधा[illegible] इति दधिविषयमेवोत्प्रेक्षाद्वयं वा। दध्न. शैत्यं शा[illegible] घनत्वं सूचितमेतेन। 'पयः शृतम्' इति पाठे [illegible] शृतं पक्व तस्य महिषीपयश्चाभोजि। दधि चाभोजीति [illegible] 'चिरसूता वष्कयणी' इत्यमरः। महिष्या दधि स्वादुतर[illegible] 'द्विष. शतुर्वा' इति वचनात् 'हयं द्विषति' इति द्विती[illegible] तीया श्रिता–' इति योगविभागात्समासः। द्विपद्वष्कय[illegible] वत्कर्मधारय–' इति पुंवद्भावः। 'शृतम्' इति '[illegible] इति साधु॥

तदन्तरन्तः सुषिरस्य विन्दुभिः
करम्बितं कल्पयता जगत्कृता।
इतस्ततः स्पष्टमचोरि मायिना
निरीक्ष्य तृष्णाचलजिह्वताभृता॥ ९[illegible]

तदन्तरिति॥ तद्दधि निरीक्ष्य रसातिशयात्तृष्णा[illegible] सनया चला चञ्चलाधरप्रान्तलेहिनी गलज्जला जिह्वा [illegible] भावस्तत्ता तां बिभ्रता। तथा—अन्तरन्तर्मध्ये [illegible] छिद्रस्य विन्दुभिः करम्बितं मिश्रितं व्याप्त तद्दधि [illegible] वता जगत्कृता इतस्तत. सर्वप्रदेशेभ्यः तद्दधि स्पष्टमचो[illegible] सपहृतम्। स्पष्टं संभावनायाम्। अपहृतमिवेत्यर्थः। [illegible] न दृष्ट इत्यत आह—यतो मायिना। अदृश्यतयापहर[illegible] सफेनक्षीरस्य दध्याकारेण परिणामे दधनि छिद्राणि [illegible] ब्रह्मणाऽदृश्यतया दधनि वर्तमानः सारो भोक्तुमिच्छया [illegible] अन्यथा छिद्राणि कथं दृश्यन्ते। अन्येन ग्रहीतु न शक्य[illegible] त्प्रेक्षा—येन निर्मितं तस्य ब्रह्मणोऽपि जिह्वाचाञ्चल्यनिर्मा[illegible] तम दधीति ध्वन्यते॥

ददासि मे तन्न रुचेर्यदास्पदं
न यत्र रागः सितयापि किं तया।
इतीरिणे बिम्बफलं पलच्छला-
ददायि बिम्बाधरयारुचच तत्॥ ९[illegible]

ददासीति॥ बिम्बफलतुल्योऽधरो यस्यास्तया सुन्द[illegible] व्याजान्मासव्याजाद्बिम्बसंज्ञं फल परिवेषितं मामन[illegible] कार कृत्वा इतीरिणेऽधरचुम्बनवासनया भाषमाणाय [illegible] यि दत्तम्। तद्बिम्बाकार फल तस्मै अरुचच। स्वादि[illegible] मदभिलाषं ज्ञात्वा स्वीकारपुर.सर पलरूपबिम्बया[illegible] नमेवानया प्रतिज्ञातमिति संतुष्टोऽभूदिति भाव.। [illegible] हे बिम्बोष्ठि, यद्रुचे. प्रीतेरास्पद यत्र वस्तुनि मम [illegible] मसं न ददासि। यद्वा—यद्रुचे प्रीतेरास्पद न [illegible] ददासि। तथा—मम यस्मा राग. प्रीतिर्नास्ति तया [illegible] र्करयापि किम्। अपि तु—न किंचित्प्रयोजनम्। [illegible] शर्करयापि प्रयोजन नास्ति, अभिलाषाभावात्। [illegible] किं वाच्यमित्यपिना सूच्यते। अथ च—यत्र [illegible] येनया प्रकरणाच्छर्करयापि किम्। तस्मादत्र [illegible]

[illegible]

[illegible]

नेत्य, तन्मह्यं देहीति । 'कृतं तया' इति पाठे तया पूर्णताम् । फलच्छलात्' इति, पाठे फलदानप्रसङ्गव्याजात् । बिम्बाकारोऽधरो यस्या इति 'सप्तम्युपमान–' इत्यादिनोत्तरपदलोपी समास । रुचत्, पुषादित्वादङ् । 'द्युद्भ्यो लुङि' इति परस्मैपदम् ॥

समं ययोरिङ्गितवान्वयस्ययो-
स्तयोर्विहायोपहृतप्रतीङ्गिताम् ।
अकारि नाकूतमवारि सा यया
विदग्धयाऽरञ्जि तयैव भाववित् ॥ ९६ ॥

सममिति ॥ यो वयोर्वयस्ययोः सख्योर्विषये स्वाभिप्रायज्ञापनार्थं समं युगपदिङ्गितवान्भ्रूक्षेपादि चेष्टितवानभूत्, स तयोर्मध्य उपहृतं कृतं प्रतीङ्गितं तदभिलाषस्वीकारसूचकप्रतिचेष्टितं यया तामेकां विहाय स्थितः सन् तयैवारञ्जि द्वितीययैव प्रत्यनुरञ्जितः । यया कया—यया चतुरया विदग्धया आकूतं प्रतीङ्गितं नाकारि । प्रतीङ्गितं कुर्वाणा सैव सखी जनसमक्षमिङ्गितकरणमयुक्तमित्यवारि निषिद्धा । यतो भावविद्वैदग्ध्यस्य वेत्ता । द्वितीया तदिङ्गितदर्शनात्तस्मिन्ननुरागाल्लज्जित्वा प्रतीङ्गितं नाकरोत् । जनसमक्षमेतदनुचितमिति व्याजेन नत्प्रियं प्रतीयमिङ्गितं किमिति करोतीति सापत्न्येर्ष्यया च तां वारितवती इति तस्या वैदग्ध्यम् । स च तदीयगुप्तभावज्ञानाद्भाववित् । सहचरीजनसमक्षमिङ्गितं कुर्वाणेयमचतुरा, द्वितीया इङ्गितं नाकरोत्, तां च न्यवारयदिति चैव चतुरा मय्यनुरक्ता चेति चतुरो द्वितीयस्यामेवानुरक्तोऽभूदिति भावः । विहाय स्थितः सन् इति योजना । अन्यथा हानस्य पुरुषः कर्ता, रञ्जनस्य स्त्री, इति भिन्नकर्तृकत्वात्क्त्वा न स्यादिति । अरञ्जि, ण्यन्ताच्चिण् ॥

सखीं प्रति साह युवेङ्गितेक्षिणी
क्रमेण तेऽयं क्षमते न दित्सुताम् ।
विलोम तद्व्यञ्जनमर्प्यते त्वया-
वरं किमस्मै न नितान्तमर्थिने ॥ ९७ ॥

सखीमिति ॥ यून इङ्गितं चेष्टामीक्षते एवंशीला काचित्स्वसखीं प्रत्याह स्म इत्यवोचत् । हे सखि, यस्मादयं क्रमेण परिपाट्या ते दित्सुतां त्वत्कर्तृकां व्यञ्जनस्य दातुमिच्छुतां न क्षमते । तस्मात्त्वया नितान्तमतिचञ्चलतयार्थिने याचमानायास्मै यूने वरं श्रेष्ठमभीष्टं तत्तेमनादिव्यञ्जनं विलोमं विपरीतं क्रमरहितं यथा तथा किं नार्प्यते दीयते । अपितु लुलजिह्वायास्मै युगपत्क्षिप्यतामिति श्लोकिः । अयमालिङ्गनचुम्बनादिवाह्यरतपरिपाट्या तव वराङ्गदानेच्छुतां न सहते । तस्मादनितरलतयार्थिने संभोगविलम्बमसहमानायास्मै वरं केवलं । श्रेष्ठं वा । न विद्यते वरं श्रेष्ठं यस्मात्तदवरमतिश्रेष्ठं वा । अवरमधोदेशे वर्तमानं वा । रोमरहितं तद्गलक्षणं व्यञ्जनमवयवः किमिति त्वया नार्प्यते । अपि त्वर्प्यतेत्युपहासः । अतिसंभोगाच्चिरतरं तान्तं ग्लानमिति व्यञ्जनविशेषणं वा । 'व्यञ्जनं लाञ्छनश्मश्रुनिष्ठानावयवेष्वपि' इत्यमरः । नितरां तान्तमिति पक्षे 'अनुनासिकस्य क्वि—' इति दीर्घः ॥

समाप्तिलिप्येव भुजिक्रियाविधे-
र्दलोदरं वर्तुलयालयीकृतम् ।
अलंकृतं क्षीरवटैस्तदश्नतां
रराज पाकार्पितगैरिकश्रिया ॥ ९८ ॥

समाप्तीति ॥ क्षीरवटैः दुग्धमध्यक्षिप्तैर्माषपलाधितैर्वटकाख्यैः पक्वान्नविशेषैः स्वसंबन्धादलंकृतं तत्पूर्वोक्तं वटकस्यानिरिक्तं व्यञ्जनं वर्तुलया वृत्ताकारया पाकेन तप्तस्नेहद्वारकाग्निसंयोगेनार्पितया निर्मितया गैरिकश्रिया शैलरक्तधातोरिव श्रिया वटकानामेव शोभया रराज । विशिष्टवटकसंबन्धाद्व्यञ्जनान्तरं रेजे इत्यर्थः । विशिष्टया श्रियोपलक्षितैः क्षीरवटैरलंकृतं सद्रेजे इति वा । क्षीरवटैः कर्तृभिः श्रिया कृत्वा अलंकृतं सद्रेजे इति वा । किमिव—अश्नतां भुञ्जानानां तेषां भुजिक्रियाविधेर्भोजनविधेः समाप्तेः वटकदर्शनमात्रेणान्यत्र रुच्यभावाद्व्यञ्जनान्तरविरते संबन्धिन्या लिप्या समाप्तिसूचिकया छकाररूपपुष्पिकारूपया आलयीकृतं आस्पदीकृतं दलोदरं श्रीतालादिपत्रमध्यमिव इत्युपमोत्प्रेक्षा वा । वृत्तया समाप्तिलिप्या श्रितं पाकेन बालकेनार्पितया गैरिकश्रियाऽलंकृतं दलोदरमिति वा योज्यम् । 'पोतः पाकोऽर्भकः' इत्यमरः । ग्रन्थलेखनसमाप्तिपत्रे समाप्तिसूचकं छकारादिवर्तुलमक्षरं क्रियते, गैरिकचिह्नितं च क्रियते । एवं भोजनसमाप्तिसूचकं क्षीरवटकादि ॥

चुचुम्ब नोर्वीवलयोर्वशीं परं
पुरोऽधिपारि प्रतिबिम्बितां विटः ।
पुनःपुनः पानकपानकैतवा-
च्चकार तच्चुम्बनचुंकृतान्यपि ॥ ९९ ॥

चुचुम्बेति ॥ कश्चिद्विटः पुरोऽग्रेऽधिपारि पानकरसपूर्णे सुवर्णादिपानपात्रे प्रतिबिम्बितामुर्वीवलये उर्वशीमिवातिसुन्दरीं कांचित्परं केवलं चुचुम्बेति न किंतु पुनःपुनः पानकस्य द्राक्षादिसाधितमधुररसप्रधानपेयद्रव्यरूपस्य यत्पानं तस्य कैतवात्प्रतिबिम्बितायास्तस्याश्चुम्बनस्य संबन्धीनि चुंकृतानि चुम् इति पानकानुकरणशब्दस्तस्य करणान्युच्चारणानि तान्यपि चकार । चुम्बनादिना तस्यां स्वानुरागं प्रकटीचकारेति भावः । 'झल्लरी बर्बरी पारी पानपात्रम्' इति क्षीरस्वामी । सप्तम्यर्थेऽव्ययीभावः । चुंकृतानि, नपुंसके भावे क्तः ॥

घनैरमीषां परिवेषकैर्जनै-
रवर्षि वर्षोपलगोलकावली ।
चलद्भुजाभूषणरत्नरोचिषा
धृतेन्द्रचापैः श्रितचान्द्रसौरभा ॥ १०० ॥

घनैरिति ॥ घनैर्बहुभिः परिवेषकैरन्नव्यञ्जनदायिभिर्जनैः तैरेव घनैर्मेघैरमीषां भुञ्जानानां राज्ञा कृते वर्षोपलाः करकान्तुल्यानामेलाकर्पूरशर्करालवङ्गतण्डुलपिष्टरचितानां गोलकानामतिवृत्तानां लड्डुकविशेषाणाम् । अथ च—करकारूपाणां गोलकानां । आवली पङ्क्तिरवर्षि विकीर्णा वृष्टा च । कीदृशैः—परिवेषणकर्मेण चाञ्चल्यो या भुजास्तासां भूषणेषु रत्नानि तेषां रोचिषा कान्त्या

१ 'अत्रापि नरसानि विवक्षितत्वान्नैव च...' इति जीवातुः ।

स्ततामेन्दुचार नेः । [illegible] । [illegible]—[illegible] चेन्द्रचापो मेधु । कोदृशो—[illegible] मनस्यं यथा । अमर—[illegible] चान्द्रसोरमा, सिता चान्द्रसोरमा [illegible] । [illegible] चन्द्रसूर्यसदृशीत्यर्थः । [illegible] क्रमेण [illegible] त्तिसदृशी । चन्द्रसंवलितआम्ररसमकान्ता, [illegible] कान्ताः, तेषां सा सिता [illegible] । [illegible] मनोज्ञ [illegible] द्रवं भिन्नं पयेति वा । [illegible] सुरभितरो मनोज्ञतरौ ॥

किय‌द्वहु व्यञ्जनमेतदृश्यते
ममेति तूर्णं वदतां पुनःपुनः ।
अमूनि संख्यातुमसावदोकि ते-
श्छलेन तेषां कठिनीव भूयसी ॥ १०१ ॥

कियदिति ॥ एतदिमनाद्यि[illegible] मम कियत्किंपरिमाणं दृश्यते । अपितु बहु नास्ति [illegible] तूर्णं पुनःपुनः वदतां तेषां जन्यानां 'कियद्वहु व्यञ्जनमेतत्' [illegible] 'एतद्बहुत्वसंख्येयत्वा भवति, दृश्यते किम्' इति [illegible] व्यञ्जनानि संख्यातुं गणयितुमसौ [illegible] भूयसी [illegible] कठिनी खटिका इव तैः परिवेषकैर्दौकि अर्पिता । [illegible] संख्या पृष्टा, तद्वनया कठिन्या एतानि गणयेति कठिनी [illegible] तेऽत्युत्प्रेक्षिता । इति वदतामपि संख्यातुमित्यर्थे [illegible] तरा कठिन्यर्पितेति वा योज्यम् । कठिन्या न संख्यायते । एतद्व्यञ्जनम् अमूनीति, ममेति, अमीपामिति चैकवचनबहुवचनानि जातिव्यक्तिविवक्षयेति ज्ञातव्यानि ॥

विदग्धबालेङ्गितगुप्तिचातुरी-
प्रवह्लिकोत्पाटनपाटवे हृदः ।
निजस्य टीकां प्रबबन्ध कामुकः
स्पृशद्भिराकूतशतैस्तदौचितीम् ॥ १०२ ॥

विदग्धेति ॥ कश्चित्कामुकः विदग्धायाश्चतुराया बालाया मुग्धाया इङ्गितगुप्तौ चेष्टितगोपनविषये चातुरी यत्कौशलं सैव दुर्ज्ञेयत्वात्प्रवह्लिका गुप्ताभिप्राय. प्रबन्धविशेषस्तस्या उत्पाटने भेदने ज्ञानविषये यत्पाटवं सामर्थ्यं प्रावीण्यं तत्र विषये तदौचितीं विदग्धबालेङ्गितानामानुगुण्यं स्पृशद्भिः गतैस्तदनुरूपैराकूतशतैर्बहुभिरिङ्गितैः कृत्वा निजस्य हृदः स्वीयाभिप्रायस्य टीकां विवरणं प्रबबन्ध प्रकर्षेण कृतवान् । गुप्तान्यपि मदिङ्गितानि ज्ञातवान्, अतिचतुरोऽयं मय्यनुरक्तश्चेति तदनुगुणैः स्वीयचेष्टितैस्ता स्वाशयं बोधितवानिति भाव. । बालाया अपि विदग्धसखीशिक्षया वैदग्ध्यादिङ्गितकरणम्, सहजमौग्ध्यात्सलज्जया तद्गोपनं च युक्तम् । विदग्धः कश्चन युवा, बाला च काचन, तयोरिङ्गितगुप्तिर्वा । यद्वा—विदग्धस्येङ्गितं बालायाश्च गुप्ति. अर्थादिङ्गितस्यैव । तयोर्विषये या चातुरी तत्र, प्रवह्लिकोत्पाटनपाटवे विषये, तयोरौचितीं स्पृशद्भिः । अत्र द्वयोरपि भवतोराशयो मया ज्ञात इतीङ्गितैस्तज्ज्ञापनद्वारातिचतुरोऽहमेव त्वया भजनीय इति बाला प्रति स्वाशयं ज्ञापितवानिति भावः । अन्योपि विदग्धोऽतिगहनायाः प्रवह्लिकाया भेदने विषयेऽनेकैराशयैर्व्याख्यां करोति ॥

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] ।
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] ॥ १० ॥

[illegible] ॥ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] पुरुषः [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] । [illegible] संयोगो [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ॥

विलोकिते राजिवरेण सस्मितं
द्विजाश्रुगुच्छमिते सरोजिते ।
तदालिरानीय कुतोऽपि शार्करीं
करे ददौ तस्य विहस्य पुत्रिकाम् ॥१०

विलोकित इति ॥ राजवरेण [illegible] सस्मितं विलोकिते [illegible] विलोकनानन्तरं द्विजाश्रुगुच्छमिते [illegible] सरोजितत्वादि नवीन कस्मादपि स्थानाच्छार्करीं शर्करारचितां पुत्रिकां विहस्य वैमुख्यामसिद्धानस्य तस्य करे ददौ । [illegible] नायकेषु शर्करातुल्यरसानेनामप्यधरोष्ठ [illegible] तामेना जानीहीति संज्ञां चकारेति भाव. । सरोजितत्वे [illegible] मिते सति तासां राज्ञीनां काचित्सखी तदन्तर्वर्तिनी, [illegible] शार्करीं पुत्रिकां ददौ । शर्करापुत्रिकापरिवेषणमिषेण [illegible] भजामीति स्वदानसंज्ञानमकरोदिति भावः । इति वा । [illegible] मिति विकारप्रत्ययः । पुत्रिका, 'पुत्राल्कृत्रिमे' इति कन् ॥

निरीक्ष्य रम्याः परिवेपिका ध्रुवं
न भुक्तमेवैभिरवाप्ततृप्तिभिः ।
अशक्नुवद्भिर्बहुभुक्तवत्तया
यदुज्झिता व्यञ्जनपुञ्जराशयः ॥ १०५ ॥

निरीक्ष्येति ॥ बहुभुक्तवत्तयाल्पाहारेणाशक्नुवद्भिर्भोक्तुं र्यैरेभिर्वरयात्रिकैर्यस्मात्कारणात्प्रचुरव्यञ्जनपुञ्जाना राशय. परम्परा उज्झितास्त्यक्ताः, तस्माद्रम्याः परिवेपिका निरीक्ष्यावाप्ततृप्तिभिरेभिर्बुभुक्षैरेतैर्भुक्तमेव नेति ध्रुवमहं मन्ये । यावदिच्छं तावत्तद्दर्शनादियमुत्प्रेक्षा । एता निरीक्ष्यावाप्ततृप्तिभिरेतैर्ध्रुवं किंचिन्नैव भुक्तमिति वा । यथा लोको मन्यत इति शेष. । यथा व्यञ्जनपुञ्जपरम्परास्त्यक्ताः, यथैभिर्न भुक्तमिति लोको मन्यत इति वा ॥

पृथक्प्रकारेङ्गितशंसिताशयो
युवा ययोदासि तयापि तापितः ।

ततो निराशः परिभावयन्परा-

मये तयातोपि सरोपयैव सः ॥ १०६ ॥

पृथगिति ॥ पृथक्प्रकारैर्नानाविधैरिङ्गितैश्चेष्टितैः कृत्वा शंसितः कथित आशयोऽभिप्रायो येन स युवा यया स्त्रिया उदास्युदासीनः सतीङ्गितेन न संभावितः, तया तापितो व्यथितः । उदासीनो हि दुःखं न जनयति । अनयापि तु तादृश्यापि दुःखं जनितमिति विरोधार्थोऽपिशब्दः । ततोऽनन्तरं तस्या निराशः, तस्याः सकाशान्निराशो निर्गताभिलाषः सन् परां तदन्यां परिभावयन्निङ्गितेरानुकूल्यं सानुरागं पश्यन्स युवा सरोपया तयैव पूर्वमुदासीनयैतातोपि परितोषित, न तु द्वितीययेत्यर्थः । अये आश्चर्ये । सरोषो हि दुःखं जनयति न सुखम् । तयापि तादृश्यापि सुखं जनितमिति विरोधादाश्चर्यम् । जनसमक्षमिङ्गितकरणमयुक्तमिति तयेङ्गितं पूर्वं न कृतम् । स तु तदाशयमजानानोऽननुरागेणेयं प्रतीङ्गितं नाकरोदिति बुद्ध्यान्यामपश्यत् । ततश्च सा सपत्नीबुद्ध्या ईर्ष्या जातेति मत्सरेणैवेयम् । पूर्वं तु गाम्भीर्यादिङ्गितं नाकरोत् । सानुरागैव च सरोषा भवतीति रोषादनुरागमनुमाय संतुष्ट इति भावः । 'उपेतया' इति पाठे रोषात्तदपसारणार्थं समीपमागतयेत्यर्थः ॥

पयःसिता मण्डकमण्डनाम्बरा

वटाननेन्दुः पृथुलड्डुकस्तनी ।

पदं रुचेर्भोज्यभुजां भुजिक्रिया

प्रिया बभूवोज्ज्वलकूरहारिणी ॥ १०७ ॥

पय इति ॥ भुजिक्रिया भोजनक्रिया भोज्यभुजां भक्ष्यं भुञ्जानाना तेषां प्रिया तृप्तिजननी । अथ च स्त्री बभूव । किंभूता—पयो दुग्धमेव सितं हासो यस्याः । तथा—यचिन्मृदुसूक्ष्मा, क्वचिद्वृत्तान्ताग्निसंयोगेन शोणबिन्दवो मण्डका अपूपा एव पट्टसूत्राद्विचित्ररूपतया मण्डनभूतान्यलंकारभूतानि वाऽम्बराणि वस्त्राणि यस्याः । तथा—अतिवृत्तत्वात्तापसादितवटकरूपः कुङ्कुमोद्वर्तनरक्तत्वेनाह्लादक आननेन्दुर्मुखचन्द्रो यस्याः । तथा—पृथुलड्डुकस्तनी स्थूलातिकठिनमोदकरूपौ स्तनौ यस्याः सा । तथा—उज्ज्वलकूरहारिणी विविक्तशुभ्रौदनरूपमौक्तिकहारवती । अथ च—उज्ज्वलकूरेण मनोहारिणी । यत्र रुचेरभिलाषस्य । अथ च—कान्तेः, अनुरागस्य च । पदं स्थानम् । प्रियापि पूर्वोक्तगुणलक्षिता रुचेः पदं बभूव । यत्र प्रिया इति वा । 'भोज्य भक्ष्ये' इति मनु ॥

चिरं युवा तूर्णमितः कृतापेन-

चिरं मनोपेङ्गितया च निद्रुरः ।

[illegible]

[illegible] ॥ १०८ ॥

चिरमिति ॥ [illegible]

गसंपुटान्स्वजनरचयन् । अञ्जलीमिति वचनेन वारंवारमञ्जलेः करणं सूचितम् । वारिधाराकम्पनेन स्वप्रार्थना भवाङ्गीकृता, करयुगयोजनाद्विरमेति सूचितम् । इयं स्वीकारचेष्टा । करक्षालनं भुजिक्रियासमाप्तिं द्योतयति ॥

न षड्विधः पिङ्गजनस्य भोजने

तथा यथा यौवतविभ्रमोद्भवः ।

अपारशृङ्गारमयः समुन्मिष-

न्भृशं रसस्तोषमधत्त सप्तमः ॥ १०९ ॥

नेति ॥ षड्विधो मधुराम्ललवणतिक्तकटुकषायास्वादरूपः षट्प्रकारो रसः पिङ्गजनस्य रसिककामुकसङ्घस्य भोजने विषये तथा तोषं नाधत्तोत्पादयत् । यथा—यौवतं स्त्रीसङ्घस्तस्य विभ्रमो विलासस्तस्मादुद्भवो यस्य स भृशं समुन्मिषन्वर्धमानोऽपारशृङ्गारमयो निर्मर्यादानेकविधविभावानुभावव्यभिचारिसंयोगजन्यशृङ्गाररूपः सप्तमो रसः तोषमधत्त । सप्तमत्वं मधुराद्यपेक्षया ज्ञेयं, न तु नाट्यरसापेक्षया । षड्भ्यो रसेभ्योऽन्यस्याभावाद्भोजने सप्तमरसस्य सद्भावादाश्चर्यम् ॥

मुखे निधाय क्रमुकं नलानुगै-

रथोज्झि पर्णालिरवेक्ष्य वृश्चिकम् ।

दमार्पितान्तर्मुखवासनिर्मितं

भयाविलैः सभ्रमहासिताखिलैः ॥ ११० ॥

मुखे इति ॥ अथ हस्तक्षालनानन्तरं नलानुगैर्नलानुगतै राजभिः क्रमुकं पूगफलं मुखे निधाय वृश्चिकमवेक्ष्य दमेनार्पिता दत्ता पर्णालिर्नागवल्लीदलपङ्क्तिरोज्झि त्यक्ता । किंभूतं वृश्चिकम्—अन्तर्मुखवासेन कर्पूरकस्तूर्यादिसुगन्धिद्रव्येण मुखसौगन्ध्यकारिणा निर्मितम् । किंभूतैः—भयेन दृष्टमात्रेण आविलैः । अतएव सभ्रमेणाखिलं वृश्चिकबुद्ध्या हासिताः प्रापिताः [illegible] । दमेनार्पितं पर्णान्तर्मुखवासेन निर्मितमिति वा ॥

अमीषु [illegible]-

[illegible] ।

[illegible]-

[illegible] ॥ १११ ॥

[illegible]

इति द्विकृत्वः शुचिमृष्टभोजिनां
दिनानि तेषां कतिचिन्मुदा ययुः ।
द्विरष्टसंवत्सरवारसुन्दरी-
परीष्टिभिरतुष्टिमुपेयुषां निशि ॥ ११२ ॥

इतीति ॥ इति पूर्वोक्तप्रकारेण द्विकृत्वो द्विवारं दिवा रात्रौ च शुच्यदोषं मृष्टं स्वादु च भोजिनां भुञ्जानानां तेषां वारयात्रिकाणां कतिचित्पञ्चषाणि दिनानि मुदा ययुः । पञ्चषाणि दिनानि सहर्षास्तत्रोषुरित्यर्थः । किंभूतानाम्—निशि द्विः द्वौ वारावष्टौ द्विरष्टौ षोडश संवत्सरा यासां ताः वारस्य सङ्घस्य सुन्दर्यो वेश्यादासादयस्तासां परीष्टिभिश्चुम्बनादिसेवाभिस्तुष्टिं संतोषमुपेयुषां प्राप्तवताम् । 'द्विरष्ट' इतिवत्सुचः कृत्वसुचो बाधकत्वात् 'द्विः' इति प्राप्ते 'द्विकृत्वः' इत्यत्र 'अपवादविषये क्वचिदुत्सर्गस्यापि समावेशः' इति परिभाषया यथाकथंचित्परिहर्तव्यम् ॥

उवास वैदर्भगृहेषु पञ्चषा
निशाः कृशाङ्गीं परिणीय तां नलः ।
अथ प्रतस्थे निषधान्सहानया
रथेन वार्ष्णेयगृहीतरश्मिना ॥ ११३ ॥

उवासेति ॥ नलः कृशाङ्गीं तां परिणीय वैदर्भगृहेषु पञ्च षड् वा प्रमाणमासां ता निशा उवास । पञ्चषाणि दिनानि तत्र स्थितवानित्यर्थः । अथ सप्तमे दिनेऽनया भैम्या सह रथेन निषधान्प्रतस्थे । किंभूतेन—वार्ष्णेयनाम्ना सारथिना गृहीता रश्मयो यस्य । पञ्चषाः, 'संख्ययाऽव्यया–' इति समासे 'बहुव्रीहौ संख्येये–' इति डच्, टिलोपः । निशाः, अत्यन्तसंयोगे द्वितीया ॥

परस्य न स्प्रष्टुमिमामधिक्रिया
प्रिया शिशुः प्रांशुरसाविति ब्रुवन् ।
रथे स भैमीं स्वयमध्यरूरुह-
न्न तत्किलाश्लिक्षदिमां जनेक्षितः ॥ ११४॥

परस्येति ॥ इति ब्रुवन्स नलो भैमीं स्वयमात्मनैव रथेऽध्यरूरुहदध्यारोपयामास । इति किम्—इमां पतिव्रतां भैमीं स्प्रष्टुं स्पर्शनेन्द्रियविषयीकर्तुं परस्य मदन्यस्य नाधिक्रियाधिकारः, प्रिया भैमीं शिशुरल्पप्रमाणा, असौ रथश्च प्रांशुः उच्चतर इति स्वयमारोढुमसमर्थेति । तत्तस्माद्धेतोर्जनेक्षितो लोकैर्विलोकितः सन्निमां भैमीं नालिलिङ्ग । किलेति व्याजे । तत्त्वतस्तु जनसमक्षमालिलिङ्गैव । किंत्वेवं ब्रुवन्धार्ष्ट्यं परिजहारेति भावः । कर्मत्वस्याविवक्षितत्वाद्रथे इत्यधिकरणे सप्तमी । अध्यरूरुहत्, 'णौ चङि–' इत्युपधाह्रस्वत्वे 'दीर्घो लघोः' इत्यभ्यासदीर्घत्वम् । अश्लिक्षत्, 'श्लिष आलिङ्गने' इति क्सः । 'अश्लिष्यत्' इति पाठे लङ् ॥

इति स्मरः शीघ्रमतिश्चकार तं
वधूं च रोमाञ्चभरेण कर्कशौ ।

१ सुखावबोधाया पूर्वोत्तरार्धव्यत्यासः ।

स्खलिष्यति स्निग्धतनुः प्रियादियं
म्रदीयसी पीडनभीरुदोर्युगात् ॥ ११

इतीति ॥ इति हेतोः शीघ्रमतिस्त्वरितबुद्धिः शीघ्रबुद्धि... गस्फुरणशीलस्तयोरन्योन्यविषयः स्मरस्तं नलं वधूं भैमीं ... रोमाञ्चानां भरेण बाहुल्येन कर्कशत्वचौ चकार । अन्यो... शाद्दुत्पन्नसात्त्विकरोमाञ्चौ तौ जाताविति भावः । इति किम्—... दीयसी स्निग्धतनुर्नितरां कोमला सस्नेहाङ्गी चेयं भैमी ... प्रियान्नलात्सकाशात्स्खलिष्यति निःसरिष्यति । यतः पीडने ... विडधारणे भीरु दोर्युगं बाहुयुगं यस्य तस्मा... इति ॥ 'इतीव तं शीघ्रमतिः स्मरोऽकरोद्वधूम्' इति पाठः ॥

तथा क्रिमाजन्मनिजाङ्कवर्धितां
प्रहित्य पुत्रीं पितरौ विपेदतुः ।
विसृज्य तौ तं दुहितुः पतिं यथा
विनीततालक्षगुणीभवद्गुणम् ॥ ११६॥

तथेति ॥ तौ पितरौ तं दुहितुः पतिं जामातरं नलं ... संप्रेष्य यथा विपेदतुः विषण्णौ बभूवतुः, तथा आजन्म ... प्रभृति निजाङ्कयोः स्वीयोत्सङ्गयोर्वर्धितां वृद्धिं प्रापितां ... प्रस्थाप्य विपेदतुः किम् । अपितु नेति वैधर्म्योपमा । ... किंभूतम्—विनीततया स्वविनयत्वेन लक्षगुणीभवन्तः ... गुणा यस्य तम् । सुतावियोगादपि सगुणजामातृवियोगो ... तयोर्दुःसहो जात इत्यर्थः । प्रहित्य, 'हि गतौ' क्त्वो ल्यप् ... विपेदतुः, सदेरेत्वाभ्यासलोपौ । 'सदिरप्रतेः' इति षत्वम् ॥

निजादनुव्रज्य स मण्डलावधे-
र्नलं निवृत्तौ चटुलापतां गतः ।
तडागकल्लोल इवानिलं तटा-
द्धृतानतिर्व्याववृते वैराटराट् ॥ ११७॥

निजादिति ॥ स वराटराट् भीमो नलमनुव्रज्यानुगम्य ... जान्मण्डलावधेः सकाशान्निवृत्तौ परावृत्तिसमये चटु प्रियवा... लपति भाषत इति चटुलापस्तद्भावं गतः प्राप्तः प्रिय भाषण... धृताङ्गीकृता नलकृता आनतिर्नमस्कारो येन स एवंभूतः सन् ... ववृते निजगृहान्प्रति परावृत्तः । क इव—तडागकल्लोल इव । यथानिलं वायुमनुव्रज्य तटान्निवृत्तो चटुला आपो यस्य ... गतः सन् तीरात्सकाशात्तडागतरङ्गो व्यावर्तत इत्युपमा । ... लाप इत्यत्र 'कर्मण्यण्' पक्षे 'ऋक्–' आदिना समासान्त ... स तु तत्पुरुष एवेति कश्चित्तदुपेक्ष्यम् ॥

पितात्मनः पुण्यमनापदः क्षमा
धनं मनस्तुष्टिरथाखिलं नलः ।
अतः परं पुत्रि न कोऽपि तेऽहमि-
त्युदस्रुरेष व्यसृजन्निजौरसीम् ॥ ११८॥

पितेति ॥ इत्युक्त्वा उद्गतान्यस्रूणि यस्य स एष भीमो ... जामौरसीं स्वीयक्षेत्रबीजाभ्यामुत्पादितां भैमीं व्यसृजदविसृष्टे...

१ 'विराटराट्' इति पाठः सुखावबोधासमः ।

(इ)ति किम्—हे पुत्रि, आत्मनस्तव पुण्य धर्म एव पिता हितका(रि)त्वात्, अहितनिवारकत्वाच्च । तथा—तव क्षमा सहनशक्त्यो(स्ति) नापदो न विद्यन्त आपदो याभ्यस्ता. । आपन्नाशिका इत्यर्थः । (त)व मनसस्तुष्टि संतोषोऽलुब्धत्वमेव धनम् । अथानन्तरमखि(ल)मपि तवेष्टं नल एव । किं बहुना—एतदतिरिक्तसकलाभीष्टद(त्वा)त्सर्वं नल एवेत्यर्थः । अतः परमद्यतनदिनप्रभृत्यहं भीमस्ते कोऽपि संबन्धी बान्धवो न भवामीति ॥

प्रियः प्रियैकाचरणाचिरेण तां
पितुः स्मरन्तीमचिकित्सदाधिषु ।
तथास्त तन्मातृवियोगवाडवः
स तु प्रियप्रेममहाम्बुधावपि ॥ ११९ ॥

प्रिय इति ॥ प्रीणाति हर्षं जनयतीति प्रियो नल. पितुः स्मरन्तीं तां भैमीं प्रियस्य मनीषितस्य एकस्य वस्तुन आचरणात्करणान्मनीषितस्य यदेकं मुख्यं केवलं वा करणं तस्मादाधिषु पितृवियोगजमानसपीडासु स तु चिरेण बहुना कालेनाचिकित्सदुपचचार । कस्यचिदिष्टस्य मेलनात्पितृवियोगजन्यदुःखं चिरेणात्याजयदित्यर्थः । चिरकालं पितुः स्मरन्तीमिति वा । स सर्वजनप्रसिद्धस्तस्या मातृवियोग एवासह्यतरत्वाद्वाडवो वडवानलः । तु पुन. प्रियस्य नलस्य प्रेमा निरुपाधिकः स्नेहस्तद्रूपे महाम्बुधौ सत्यपि तथाप्रचुलप्राच्यरूप एवास्त स्थितवान् । तस्मिन्नतिप्रियं कुर्वत्यपि स लोकमपि न शान्त इत्यर्थः । पितृवियोगदु खान्मातृवियोगस्य गौरवं सूचितम् । विशेषतश्च कन्यानाम् । अपिरौचित्ये । जलानलयोर्विरोधेऽपि वाडवस्याम्बुधावेव स्थितिर्युक्तेत्यर्थः । शशास (तृतीयचरणे). 'न तु प्रिय—' इत्यपि च पाठौ स्पष्टार्थौ । पितुः 'अधीगर्थ—' इति षष्ठी । अचिकित्सत् । 'कित निवासे रोगापनयने च' इत्यस्मात् 'गुप्तिज्किद्भ्यः—' इति रुक्प्रतीकारे स्वार्थे सन् कितेश्चोदात्तेत्तु पाठात् सन्नन्तादपि परस्मैपदमेव. न त्वात्मनेपदमिति सिद्धान्तः ॥

असौ महीभृद्बहुधातुमण्डित-
स्तया निजोपत्यकयेव कामपि ।
भुवा कुरङ्गेक्षणदन्तिचारयो-
र्बभार शोभां कृतपादसेवया ॥ १२० ॥

असाविति ॥ असौ भूभृन्नलस्तु पुनर्बहुधानेकप्रकारं मण्डितो नानारत्नादिभिरलंकृतस्तया भैम्या कामप्यतिशयितां शोभां बभार । किंभूतया—कुरङ्गवद्धरिणवदीक्षणं विलोकनम्, दन्तिवद्धस्तिवच्चारो गतिः तयोर्भुवा स्थानभूतया हरिणाक्ष्या गजगत्या च । तथा—कृता भर्तुः पादसेवा यया । कया क इव—निजोपत्यकया पर्वतासन्नभूम्या महीभृत्पर्वत इव । बहुभिर्गैरिकादिधातुभिर्मण्डित. । किंभूतयोपत्यकया—हरिणानामीक्षणस्य, हस्तिनां भक्षणस्य गमनस्य वा स्थानभूतया । तथा—कृता प्रत्यन्तपर्वतानां सेवा आश्रयणं यया । कृता प्रत्यन्तपर्वतै. सेवा यस्या इति वा ॥

तदेकतानस्य नृपस्य रक्षितुं
चिरोढया भावमिवात्मनि श्रिया ।
विहाय सापत्न्यमरञ्जि भीमजा
समग्रतद्वाञ्छितपूर्तिवृत्तिभिः ॥ १२१ ॥

तदिति ॥ चिरोढया चिरकालं ध्रियमाणया । अथ च—चिरपरिणीतया श्रिया राज्यलक्ष्म्या तदेकतानस्य तदेकनिष्ठस्य भैमीतत्परस्य नृपस्यात्मनि स्वविषये भावमनुरागं रक्षितुं स्थिरीकर्तुमिव सापत्न्यमेकभर्तृकस्त्रीद्वयान्योन्येर्ष्यां विहाय समग्राणां तस्या भैम्या वाञ्छितानां पदार्थानां पूर्तिः पूरणं तस्यां वृत्तिभिर्वर्तनैरुपायैः कृत्वा भीमजारञ्जि प्रीणिता । संपद्वैभवेन दुर्लभान्यपि तद्वाञ्छितानि नलेन पूरितानि, ततश्च सा परितुष्टेति भाव. । अन्यापि चिरपरिणीता विदुषी नवोढायामनुरक्तस्वामिन आत्मन्यनुरागरक्षणार्थं सापत्न्यं त्यक्त्वात्मनो ज्यैष्ठ्यं रक्षयन्ती सती नवोढाया हितकरणेन प्रीतिं जनयति ॥

मसारमालावलितोरणां पुरं
निजाद्वियोगादिव लम्बितालकाम् ।
ददर्श पश्यामिव नैषधः प्रियां-
मथाश्रितोद्ग्रीविकमुन्नतैर्गृहैः ॥ १२२ ॥

मसारेति ॥ अथ बहुमार्गलङ्घनानन्तरं नैषध पुरं प्रियामिव ददर्श । किंभूतां पुरम्—मसारमालावलिरिन्द्रनीलमालापरम्परा एवाञ्जनदलादिरचितमालारूपाणि तोरणानि यस्याम् । इन्द्रनीलमालावलियुक्तानि तोरणानि बहिर्द्वाराणि यस्यास्ताम् । तथा—अत एव—निजाद्वियोगाल्लम्बितालकामिव प्रसाधितचूर्णकुन्तलामिव । तथा—उन्नतैरत्युच्चैर्गृहैः कृत्वा आश्रिताङ्गीकृता उद्ग्रीविकामूर्ध्वीकृतकण्ठतया विलोकनं यथा स्यादेव पश्यामिव विलोकिन्तामिव । उच्चगृहत्वाद्दूरत एव दृष्टवानित्यर्थ । 'पथाम्' इति पाठे मार्गाणां पश्यामिव । अन्यापि नायिका प्रोषिते नायकेऽप्रसाधितालका सती उद्ग्रीविकया प्रियागमनमार्गान्पश्यति । मसाराणां नीलत्वादलकत्वम् । पथामिति कर्तृकर्मणो.—' इति कर्मणि षष्ठी ॥

पुरीनिरीक्षान्यमना मनागिति
प्रियाय भैम्या निभृतं विसर्जितः ।
ययौ कटाक्षः सहसा निवर्तिना
तदीक्षणेनार्धपथे समागमम् ॥ १२३ ॥

पुरीति ॥ अयं मत्प्रियो मनाग् ईषत्पुरीनिरीक्षया अन्यमना दुश्चित इति हेतोरस्मिन्नवसरेऽयं मत्प्रियमिरीक्षितुं शक्यत इति बुद्ध्या भैम्या प्रियाय प्रियं वीक्षितुं निभृतं गुप्तं यथा तथा विसर्जितः

१ 'तथाच 'अन्योन्याभावमनुमानिनावनेन ऽस्मन्निवो । मत्वा स्वात्मव[illegible] स्वेतो त्वाश्य वाञ्छितनुं ' इति [illegible] वचनात्स्वमनमात्मात्मात्मा[illegible] रे खण्डनप्रकारो— चिकित्सनम्' इति इत्यः पाठ । [illegible] वत्सुप्रयोगात् 'अवदे कुल [illegible] नदुद्धवस्य [illegible] भवति' इति [illegible]—इति वर्धमानः [illegible]'—इति सुखावबोधा ।

१ [illegible] इति पाठ [illegible] । [illegible] 'पथामिति पाठे' इति [illegible]' इति न [illegible] ।

प्रेषितः निजः कटाक्षः सकलां पुरीमविलोक्यैव किंचिन्निरीक्ष्य भैम्यनुरागबाहुल्यात्सहसा असमय एव पुरीनिरीक्षणान्निवर्तिना शीघ्रं परावृत्तेन तदीक्षणेन नलकटाक्षेण सहार्धपथ एव समागमं संबन्धं ययौ। उभावपि परस्परानुरागेण क्षणमात्रमप्यपलोकनान्तरायं न सहेते स्मेति भावः। नितरामनुरागः सूचितः। 'पुरीं निरीक्ष्य' इति पाठे पुरीं निरीक्ष्य ईषदन्यमनाः किमिति बुद्धा प्रेषितः। रहस्यं ज्ञातुं दूतोपि गुप्तं प्रेष्यते। प्रियाय, 'क्रियार्थोपपदस्य–' इति चतुर्थी ॥

अथ नगरधृतैरमात्यरत्नैः
पथि समियाय स जाययाभिरामः।
मधुरिव कुसुमश्रिया सनाथः
क्रममिलितैरलिभिः कुतूहलोत्कैः ॥१२४॥

अथेति ॥ अथ पुरसमीपप्राप्त्यनन्तरं जायया कृत्वाभिरामो मनोहरः स नलो नगरे धृतैः स्थापितैरमात्यरत्नैः सह पथि समियाय मेलनं प्राप। किंभूतैः—कुतूहले भैमीसहितनलदर्शनकौतुके विषय उत्कैरुत्कण्ठितैः। तेन वा उदूर्ध्वं कं शिरो येषाम्। ऊर्ध्वीकृतशिरोभिः। कः कैरिव—कुसुमश्रिया चम्पकादिपुष्पशोभया सनाथो रमणीयो मधुर्वसन्तः क्रमेण वसन्तागमपरिपाट्या मिलितैर्मध्वास्वादकौतुकेनोत्कण्ठितैरलिभिर्भ्रमरैरिव यथा संयुज्यते तथेत्युपमा ॥

कियदपि कथयन्स्ववृत्तजातं
श्रवणकुतूहलचञ्चलेषु तेषु।
कियदपि निजदेशवृत्तमेभ्यः
श्रवणपथं स नयन्पुरीं विवेश ॥ १२५ ॥

कियदिति ॥ स नलः पुरीं विवेश। किं कुर्वन्—स्वयंवरवृत्तान्तश्रवणकुतूहलचञ्चलेषु तेषु मन्त्रिप्रवरेषु कियदपि स्वसंबन्धि वृत्तजातं स्वदूत्येन्द्रादिमायाप्रभृतिरूपं मुख्यं वृत्तान्तं संक्षेपेण कथयन्। तथा—कियदपि निजदेशवृत्तं स्वराष्ट्रे जातमेभ्योऽमात्येभ्यः सकाशाच्छ्रवणपथं नयन्नाकर्णयन्। ग्रामगतजातिः। 'अमुत्र–' इति पाठे 'अदः परस्मिन्नत्रापि' इति वचनादमुत्रेत्यनेन व्यवहितोऽपि स्वयंवरः परामृश्यते ॥

अथ पथि पथि लाजैरात्मनो बाहुवल्ली-
मुकुलकुलसकुल्यैः पूजयन्त्यो जयेति।
क्षितिपतिमुपनेमुस्तं दधाना जनाना-
ममृतजलमृणालीसौकुमार्यं कुमार्यः ॥ १२६ ॥

अथेति ॥ अथ पुरप्रवेशानन्तरं जनानां कुमार्योऽकृतविवाहाः कन्यास्तं क्षितिपतिमुपनेमुः समीपमागत्य नमश्चक्रुः। किंभूता— पथि पथि प्रतिमार्गमात्मनो बाहुवल्लीनां भुजरूपलतानां मुकुलकुलेन कलिकावृन्देन सकुल्यैस्तत्तुल्यैर्लाजैर्मङ्गलद्रव्यतया शकुनदर्शनेन जय सर्वोत्कर्षेण वर्तस्वेति शब्दपूर्वं पूजयन्त्यः। तथा— अमृतजलैः जाताया मृणाल्या बिसस्येव सौकुमार्यं मार्दवं दधानाः। पुरप्रवेशे दाहनार्थं कुमार्य इत्युक्तम्। सकुल्यैः, ...

अभिनवदमयन्तीकान्तिजालावलोक-
प्रवणपुरपुरन्ध्रीवक्त्रचन्द्रान्वयेन।
निखिलनगरसौधाट्टावलीचन्द्रशालाः
क्षणमिव निजसंज्ञां सान्वयामन्वभूवन् ॥१२७॥

अभीति ॥ निखिलानां नगरसंबन्धिनां सौधानां धुः... लितगृहाणामट्टावल्य उपरितनगृहविशेषपङ्क्तयस्तासामुपरितनचन्द्रशालास्तृतीयशिरोगृहाः। अट्टावलीनां गवाक्षविवराणि ... ता अभिनवा नवोढा दमयन्ती तस्याः कान्तिजालस्य ... स्यावलोके प्रवणानामुत्सुकानां पुरपुरन्ध्रीणां वक्त्रचन्द्रसंबन्धेन कृत्वा क्षणमिव क्षणमात्रं यावत्तन्मुखसंबन्धलाभं ... निजसंज्ञां स्वीयं नाम मुखचन्द्रसंबन्धतया सान्वयां चन्द्रशालाः गृहाणि चन्द्रशाला, चन्द्राणां वा संबन्धिन्यः ... इति योगसहितामन्वभूवन्। सान्वयामितिवेति वोत्प्रेक्षा। ... अपि पुरनार्यो गवाक्षविवरैर्भैमीमपश्यन्। तानि च तन्मुखचन्द्र-संबन्धेन यौगिकत्वेन कविनोत्प्रेक्षितानि ॥

निषधनृपमुखेन्दुश्रीसुधां सौधवाता-
यनविवरगरश्मिश्रेणिनालोपनीताम्।
पपुरसमपिपासापांसुलत्वोत्परागा-
ण्यखिलपुरपुरन्ध्रीनेत्रनीलोत्पलानि ॥ १२८ ॥

निषधेति ॥ अखिलानां सकलानां पुरपुरन्ध्रीणां नगरस्त्रीणां नेत्राण्येव नीलोत्पलानि निषधनृपस्य मुखेन्दुश्रीलक्षणां सुधाममृतं पपुः सादरमालोकन्त। किंभूतां सुधाम्—सौधवातायनानां विवरेभ्यश्छिद्रेभ्यो गच्छन्त्यो बहिर्निर्गच्छन्त्यो रश्मिश्रेणयो नयनकिरणपङ्क्तयस्तद्रूपा ये नाला बिसयुक्तत्वाद्दलपजलपानसाधनभूताः कमलनालदण्डास्तैरुपनीतां नेत्रसमीपं प्रापिताम्। किंभूतानि नीलोत्पलानि—असमयातुल्ययातिभूयस्या पिपासया पानेच्छया पांसुलत्वं शुष्कत्वं सोत्कण्ठतरत्वं च तेनैवोत्कृष्टा उत्तरन्तो वा परागाः कौसुमरजांसि येषु तानि। गवाक्षविवरैः ... नलमुखशोभां सर्वा अपि सादरं ददृशुरित्यर्थः। कुमारीणां समीपगत्या, पौरस्त्रीणां च गवाक्षान्तर्गत्या, कौतुकमात्रेण दृष्टा... जैवेन कनीनिकानीलरश्मीनां नालारूपाणामुचिततरत्वमुक्तम्। अन्योपि पिपासात्यन्तशुष्ककण्ठो दूरस्थं कूपाद्युदकं सच्छिद्रकमलनालादिना पिबति। नगरैकवारमेव बहु पिबन्त्यन्त... डामिया ॥

अवनिपतिपथाट्टस्त्रैणपाणिप्रवाल-
स्खलितसुरभिलाजव्याजभाजः प्रतीच्छन्।
उपरि कुसुमवृष्टीरेष वैमानिकाना-
मभिनवकृतभैमीसौधभूमिं विवेश ॥ १२९ ॥

१ 'अवनिपतिरसौ...–' इति पाठो टीकानुमतः। २ '...नाल–' इति 'लाजव्याज–' इति, 'जनाना–' इति च पाठे मुक्तबोधानमतः।

अवनीति ॥ एप नलोऽभिनवकृतस्य नूतननिर्मितस्य भैमीसंबन्धिनः सौधस्य शान्तिहोमाद्यलंकृतां भूमिमुपरितनीं वा भूमिं विवेश । किं कुर्वन्—कौतुकविलोकनार्थं गगने स्थितानां वैमानिकानां देवानां कुसुमवृष्टीरुपरि शिरस्यादरेण प्रतीच्छन्स्वीकुर्वन् । किंभूता वृष्टीः—अवनिपतिपथे राजमार्गेऽट्टेषु विपणिस्थेष्वट्टालकेषु वर्तमानानां स्वैगानां स्त्रीवृन्दानां पाणिप्रवालेभ्यः स्खलिताः सुरभयः पङ्कजपरिमलविशेषयुक्ता लाजालेपा व्याजं मिषं भजन्ति । शकुनार्थं विकीर्यमाणानां लाजानां शुभ्रत्वादूर्ध्वदेशसंसनाच्च पुष्पवृष्टित्वम् । ता अपि पल्लवेभ्यो निर्गच्छन्ति । वैमानिकाः, चरत्यर्थे ठक् ॥

इति परिणयमित्थं यानमेकत्र याने
दरचकितकटाक्षप्रेक्षणं चानयोस्तत् ।
दिवि दिविषदधीशाः कौतुकेनावलोक्य
प्रणिदधुरिव गन्तुं नाकमानन्दसान्द्राः १३०

इतीति ॥ दिविषदां देवानामधीशा इन्द्रादयश्चत्वारो देवा नाकं स्वर्गं प्रति गन्तुं प्रणिदधुरिव गन्तुमचिन्तयन्निव । तत्वतस्तद्विहाय वाञ्छा नास्त्येवेतीवशब्दः सूचयति । किंभूताः—अनयोर्भैमीनलयोरिति पूर्वोक्तप्रकारं परिणयं विवाहमित्थमनुकरीत्या च एकत्रैकस्मिन्याने रथे यानं स्थित्वा गमनम्, तथा—दरचकितमीषल्लज्जं सलज्जं यत्कटाक्षैरन्योन्यविलोकनं, तच्च एतत्सर्वं दिव्याकाशे स्थित्वा कौतुकेनावलोक्यानन्देन परमहर्षेण सान्द्राः पूर्णाः । 'प्रणिदधुरथ—' इति पाठे तयोर्गृहप्रवेशानन्तरमित्यर्थः । स्वयंवरानन्तरमेव देवा निर्गता इति चतुर्दशे सर्गे यद्यप्युक्तं तथापि भूमेर्निर्गत्य नलपुरप्रवेशपर्यन्तं नलभैमीकौतुकविलोकनार्थं गगने स्थिता इति दिविपदेन सूचितम् । इदानीं पुनः स्वर्गं प्रति निर्गता इत्युक्तेर्न कोऽपि विरोधः । किंचानन्तरसर्गसंगत्यै कलिनलद्वेषारम्भस्याप्रस्तुततां परिहर्तुं नलः पुरं प्रविष्टः, देवाश्च स्वर्गं जग्मुः । गच्छता च तेषां मध्येमार्गं कलिदर्शनप्रस्तुतसंवादादिप्रसक्त्यानुप्रसक्तवक्तव्यतया युक्तमुक्तम् ॥

श्रीहर्षं कविराजराजिमुकुटालंकारहीरः सुतं
श्रीहीरः सुषुवे जितेन्द्रियचयं मामल्लदेवी च यम् ।
काश्मीरैर्महिते चतुर्दशतयीं विद्यां विदद्भिर्महा-
काव्ये तद्भुवि नैषधीयचरिते सर्गोऽगमत्षोडशः १३१

श्रीहर्षमिति ॥ पूर्वार्धं पूर्ववत् । किंभूते काव्ये—चतुर्दशतयीं विद्यां विदद्भिर्जानद्भिः [illegible] परीक्षापूर्वं महिते पूजिते । [illegible] । [illegible] तत्रापि [illegible] ननु । [illegible] वा । [illegible] । [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

गणत्वात् कान्तत्वाभावं वा संपाद्य, कान्तत्वेऽपि 'कलहंसरागसहित' इत्यादि भट्टिप्रयोगे समासदर्शनात् 'मतिबुद्धिपूजार्थेभ्यश्च' इति चकारादुक्तेऽपि शिष्टप्रयोगानुसारेण क्तप्रत्ययमङ्गीकृत्य, 'क्तस्य च वर्तमाने' इति षष्ठीप्राप्त्यभावात्कर्तरि तृतीयैवेति वा यथाकथंचित्समर्थनीयम् । चतुर्दशतयीमिति 'संख्याया अवयवे—' इति तयपि 'टिड्ढाणञ्—' इति ङीप् । विद्यां विदद्भिः 'न लोका—' इति षष्ठीनिषेधः । तद्भुवि, भाषितपुंस्कत्वात्पुंवद्भावः । षोडश, पूर्ववत्॥

इति श्रीवेदरकरोपनामकश्रीमन्नरसिंहपण्डितात्मजनारायणकृते नैषधीयप्रकाशे षोडशः सर्गः ॥

सप्तदशः सर्गः ।

अथारभ्य वृथाप्रायं धरित्रीधावनश्रमम् ।
सुराः सरस्वदुल्लोललीला जग्मुर्यथागतम् ॥ १ ॥

अथेति ॥ अथ स्वर्गगमनचिन्तनानन्तरं धरित्रीं प्रति धावनेन जनितं प्रयासं वृथेव वृथाप्रायं व्यर्थमिवारभ्य विधायागमप्रयोजनानुपलक्षितहर्षविषादतया । अथ च—तद्भूमिं प्रति निष्प्रयोजनमागमनेन ततः पुनर्यथागतं व्यावर्तनेन च । सरस्वतः समुद्रस्योल्लोलानन्तरङ्गालहरीलीला येषां तत्तुल्याः सुरा आगतमनतिक्रम्य यथागतं स्वर्गं जग्मुः । भैमीमप्राप्यैव जग्मुरित्यर्थः । भैम्यलाभाच्छ्रमस्य वैयर्थ्यम् । नलभैमीवरदानद्वारा सर्वथा [illegible] प्रायशब्दः प्रायोक्तिः, न तु सर्वथैवेत्युक्तम् । वृथा वृथार्थं प्रायशः प्राप्नोति वा वृथाप्रायम् । यथागतम्, अव्ययीभावः । यथा आगतं तथा जग्मुरिति वा ॥

तदेवाह—

भैमीं पत्ये भुवस्तस्मै चिरं चित्ते श्रुतामपि ।
विद्यामिव विनीताय न विषेदुः प्रदाय ते ॥ २ ॥

भैमीमिति ॥ ते देवाश्चिरं चित्ते धृतामपि भैमीं तस्मै भुवः पत्ये नलाय प्रदाय दत्त्वा न विषेदुः । पश्चात्तापं न प्राप्ता इत्यर्थः । [illegible] —विनीताय शिष्याय चिरं चित्ते [illegible] । [illegible] विद्या चिन्तादपि नोपरमति, तथा [illegible] मनसा तेषां चित्तं नोपरतेति ।

कान्तिमन्ति विमानानि भेजिरे भानुगाः सुराः ।
स्फटिकाद्रेस्तटानीव प्रतिबिम्बा विवस्वतः ॥ ३ ॥

कान्तीति । [illegible]

[illegible] ।
[illegible] ॥ ४ ॥

जवादिति ॥ जवाज्जिवेगाज्जातेन वातेन कृत्वा बलादाकृष्टाः सहचरीकृता मेघा यैरेषां देवानां रथैः श्वसनाद्वायोः सकाशात्स्वस्वाननः शीघ्रगामित्वं द्रष्टृणामग्रेऽकथीव कथितमिव । आकृष्टत्वाद्गत्वा वायोः पश्चाद्गामित्वात्पुरश्चलितानां रथानां शीघ्रत्वमित्यर्थः । शीघ्रशब्दोऽत्र धर्मिवचनः । वेगजेन वातेन गमनेनेति वा । वाधातोर्भावे क्तः । श्वसनात्, 'पञ्चमी विभक्ते' इति पञ्चमी ॥

क्रमाद्वीयसां तेषां तदानीं समदृश्यत ।
स्पष्टमष्टगुणैश्वर्यात्पर्यवस्यन्निवाणिमा ॥ ५ ॥

क्रमादिति ॥ क्रमाद्गमनाद्वीयसां दूरतराणां तेषां तदानीम[illegible] स्पष्टं प्रकटं समदृश्यत । किंभूत इव—अष्टानां गुणा[illegible]पर्यवस्यन्निव । पृथग्भूत इव । [illegible] गुणेभ्यः पृथग्भूतत्वादिव स्पष्टं दृष्ट इत्यर्थः । [illegible] दूरत्वात्सूक्ष्मा दृश्यते तेषामष्टौ गुणा विद्यन्ते तन्म[illegible] स्पष्टो दृष्टः, नत्वन्य इत्यर्थः । तस्मिन्काले [illegible] । स्पष्टमुत्प्रेक्षे । तेषां रथानामिति [illegible]णिमा समागत इति [illegible] । [illegible] दूराणाम्, ईयसुनि 'स्थूलदूर—' [illegible] । अणिमा पृथ्वादिः ॥

[illegible] तेषां [illegible] पीतपताकताम् ।
[illegible] ॥ ६ ॥

[illegible]

[illegible] ॥ ७ ॥

[illegible]

[illegible] ॥ ८ ॥

[illegible]

स्फुटं सावर्णिवंश्यानां कुलच्छत्रं महीभुजाम् ।
चक्रे दण्डभृतश्चुम्बन्दण्डश्चण्डरुचिं रुचिम् ॥

स्फुटमिति ॥ दण्डभृतो यमस्य दण्डः [illegible] रुचिं सूर्यं चुम्बन्स्पृशन्सन् त सूर्यमेव सावर्णि[illegible] महीभुजां कुलच्छत्रं कुलश्रेष्ठम् । अथ च—[illegible] चित्र स्फुटमिव चक्रे । स्वर्णं वृत्तत्वात्, अथो [illegible] छत्रमिवेत्युत्प्रेक्षा । ते सूर्यमण्डल प्राप्ता इति [illegible] । अस्तमये च समानो वर्णोऽस्य स सवर्णः सूर्य[illegible] 'अत इञ्' । वंश्यः, दिगादिः ॥

नलभीमभुवोः प्रेम्णि विस्मितायां दधौ [illegible]
पाशिपाशः शिरःकम्पसस्तभूषश्रवःश्रियम् ॥ [illegible]

नलेति ॥ पाशिपाशो वरुणपाशो नलभीमभुवो[illegible] प्रेम्णि विषये विस्मितायाः दिशो [illegible] स्रस्ता भूषा भूषण यस्मादेवंविधस्य श्रवसः कर्णस्य [illegible] दधौ । तस्मास्ताटङ्करहितः कर्ण इव शुशुभ इत्यर्थः । [illegible] नायिकात्वं व्यज्यते ॥

पवनस्कन्धमारुह्य नृत्यत्तारकरः शिखी ।
अनेन प्रापि भैमीति भ्रमं चक्रे [illegible] ॥

पवनेति ॥ पवनस्य [illegible] मध्ये ताराचक्राधारभूत स्कन्धमारुह्य [illegible] कराः किरणा [illegible] यस्य स शिखी [illegible] प्रापीति [illegible] देवानां भ्रमं चक्रे । [illegible] किमिति [illegible] देवाना [illegible] स्कन्धमारुह्य [illegible]

तत्कर्णौ [illegible] दूती [illegible]
[illegible] ॥

तत्कर्णावित्ति ॥ [illegible]

[illegible]

[illegible]

अद्राक्षुराजिहानं ते स्मरमग्रेऽमरं सुराः ।
अक्षाविनयशिक्षार्थं कलिनेव पुरस्कृतम् ॥ १४ ॥

अद्राक्षुरिति ॥ ते सुरा अग्रेऽमरं पुरः स्मरमाजिहानमागच्छन्तं अद्राक्षुः । उत्प्रेक्षते—तज्जनोपन्यासिना कलिनाक्षाणामिन्द्रियाणाम् । अथ च—द्यूतपाशकानाम् । संबन्धिनोऽविनयस्याविनीतत्वस्य शिक्षार्थं पुरस्कृतमिवाग्रेकृतमिव । अथ च—पूजितमिव । स्मरो हीन्द्रियवैकृत्यं करोतु जानातीतीन्द्रियाणामविनयशिक्षार्थं [illegible] द्यूते पाशकेषु विषये नलस्याविनयं शिक्षयितु पाशकाज्ञानद्वारा नल [illegible] कलिना पूजित पुर [illegible] । प्रायेणोत्प्रेक्षा ॥

अनंगस्यार्थं तृणप्राणाः पृष्ठस्थीकृतह्रीह्रियः ।
शम्भलीभुक्तसर्वस्वा जना यत्पारिपार्श्विकाः ॥ १५ ॥

अनंगस्येति ॥ एवम्भूता जना यस्य कामस्य परितः पार्श्वयो-र्वर्तन्त इति पारिपार्श्विकाः । परस्या इत्यर्थः । सेवका वा । किं-भूता—[illegible] ते । अत एव—पृष्ठस्थीकृते पश्चात्कृते [illegible] । [illegible] निर्लज्जाश्चेत्यर्थः । तथा—[illegible] शम्भलीभि-र्दूतीभिर्भुक्तं सर्वस्वं येषां ते । वर्तन्त इति शेषः । पारिपार्श्वि-कं [illegible] ॥

निर्जितलोकजिह्मानां वृद्धस्य स्पर्धयेव यः ।
[illegible] ॥ १६ ॥

[illegible]

यत्तेन सह स्पर्धते इत्यर्थः । प्रत्यनीकाग्रे आयुधनिष्कृता स्त्री येनेति स्त्रिया अस्त्रीत्वकरणे विरोधाभासश्च । अथवा—या ईश्वरेण स्त्री कृता सानेनास्त्री कृतेत्यपि प्रतिकूलाचरणेनेश्वरेण सह स्पर्धते । अथवा— ईश्वरेणापि त्रिपुरवधे मोहिनी स्त्री शरीकृतानेनापि स्त्री शरी-कृतेत्यैकविषयतया स्पर्धा । शक्तिरूपो हि श्रीविष्णुस्त्रिपुरवधे भगवता शरतां नीत इत्यागमः । 'अनुसरन्' इति पाठे लुप्तो-त्प्रेक्षा । [illegible] । तत्परावर्त्याच्च इत्यामिति लिङ्गम् । अस्त्रीकृतेत्यत्रानन्वयत्वं कृतास्त्रीकृतेनेति 'च्वौ' इतीकारः । पक्षे—न स्त्री अस्त्री, अस्त्रीकृता स्त्री येनेति समासः । 'नद्यृतश्च' इति कप् । कुलकम् ॥

चक्रे शक्रादिनेत्राणां स्मरः पीतनलश्रियाम् ।
अपि दैवतवैद्याभ्यामचिकित्स्यमरोचकम् ॥ १८ ॥

चक्र इति ॥ स्मरः कामः पीतनलश्रियां सादरदृष्टनलशोभानां शक्रादिनेत्राणामिन्द्रादिनेत्राणां दैवतवैद्याभ्यामश्विभ्यामपि न चिकित्स्यं [illegible] अरोचकं [illegible] चक्रे । [illegible] नलस्य दर्शनात् नलदृष्टिश्चेत् स्मरे दृष्टे तन्नेत्राणां प्रीतिर्न जाता । न केवलं स्मरं दृष्ट्वा न प्रीतास्ते, किंतु [illegible] । [illegible] स्मरम-[illegible]

[illegible]

ल्याः संरम्भनिर्गच्छन्नासापवनानां फूत्कारा येषामेवंभूता जना गं सेवन्ते । तं बुबुधिरे इति पूर्वेण संबन्धः । क्रोधवशादन्तरोष्ठो दश्येते नेत्रे रक्ते जायेते । तेन श्वासफूत्काराश्च निर्गच्छन्ति । गश सेवका एवंविधा इत्यर्थः । रूपकम् । क्षतशोणितस्य, चक्षुश्शितेस्तनुणाः ॥

दुर्गं कामाशुगेनापि दुर्लङ्घ्यमवलम्ब्य यः ।
दुर्वासोहृदयं लोकान्सेन्द्रानपि दिधक्षति ॥ २१ ॥

दुर्गमिति ॥ यः क्रोधो मदनबाणेनापि लङ्घयितुमशक्यमत एव दुर्गम् । अथ च—गिर्यादिविषमदुर्गरूपम् । एवभूत रुद्ररूपस्य दुर्वाससो मुनेर्मानसमाश्रित्य शक्रादिसहितान्सप्तापि लोकान्शापाग्निना दग्धुमिच्छति । दुर्वासा हि सर्वदा क्रोधाविष्टः सर्वमपि शापाग्निना दग्धुमिच्छति । अन्योऽपि क्षुद्रो बाणेनाप्राप्यमतिविषम गिर्यादिदुर्गमाश्रित्य सर्वानपि पीडयति । रूपकं, समासोक्तिश्च ॥

वैराग्यं यः करोत्युच्चै रञ्जनं जनयन्नपि ।
सूते सर्वेन्द्रियाच्छादि प्रज्वलन्नपि यस्तमः ॥२२॥

वैराग्यमिति ॥ यः क्रोधो नितरां मुखादिलौहित्यं कुर्वन्यावत्स्वकार्यं करोति तावदुद्वेगमपि जनयति । तथा नितरां प्रदीप्तोऽभिवृद्धोऽभिभवेच्चक्षुरादीनि सर्वाणि बाह्याभ्यन्तरेन्द्रियाण्याच्छादयत्येवंशीलमज्ञानमप्युत्पादयति । प्रसिद्धं तम आलोकाभावाच्चक्षुरिन्द्रियमेवाच्छादयति रूपाग्रहणात्, नतु रसादीनि । तमस्यपि रसगन्धादीनां ग्रहणस्य सर्वसाक्षिकत्वात् । इदं तु क्रोधवशान्मनसोऽनवस्थानात्सहकारिसंनिधानाभावाच्चक्षुरादीनां रूपादिस्वविषयग्रहणासामर्थ्यजननात्सर्वेन्द्रियाच्छादि । एवमाश्चर्यजनक तमश्च यः सूत इत्यर्थः । अपी परस्परसमुच्चयार्थौ । अथ च—यो हिंसादौ प्रीतिं जनयन्महानिष्टोत्पादनानुशयाख्यायश्चित्तार्हत्वनिदानभूतं वैराग्यं जनयति । अथ च पूर्वोक्तप्रकारेण वैराग्यं फलभूतं जनयितुं रञ्जन करोति । प्रज्वलितु च तमः सूत इति वा यथाकथंचिद्धेतौ शत्रा व्याख्येयम् । अथवा—अपी विरोधार्थौ । यो लौहित्यं च जनयति, यश्च प्रीतिमुत्पादयति स एवाप्रीतिमिति कथम् । यश्च प्रकर्षेण दीपस्तेजोरूपः सोऽन्धकार रञ्जनं च कथं सूते, तत्रापि सर्वेन्द्रियाच्छादिनमिति विरोधाभासौ । वैराग्यशब्दस्य लौहित्याभावप्रीत्यभावार्थश्लेषात्, तम.शब्दस्य चान्धकारार्थश्लेषात् । तत्परिहारस्तूक्तप्रकारेण ॥

पञ्चेषुविजयाशक्तौ भवस्य क्रुध्यतो जयात् ।
येनान्यविगृहीतारिजयकालनयः श्रितः ॥ २३ ॥

पञ्चेष्विति ॥ पञ्चेषुविजयाशक्तौ कामजयविषये अभिनिवेशाभावादशक्तौ सत्यां कुप्यतो महेश्वरस्य जयात्स्ववशीकरणाद्धेतोर्येन क्रोधेन परेण प्रारब्धविग्रहे शत्रौ स्वजयस्य समय. तत्पराभवारम्भसमय. स इत्येवंरूपो नीत्युपदेशोऽङ्गीकृतः । अन्यदा यो जेतुमशक्य सोऽन्येन विगृहीतो यदा भवति तदा जय्यो भवतीति नीत्युपदेश । अन्यदा जेतुमशक्यस्य भवस्य स्मरेण सह विग्रहसमये जितत्वाच्छ्रित इवेत्युत्प्रेक्षा । महेश्वरोऽपि येन स्ववशीकृत., तस्य क्रोधस्य माहात्म्यमशक्यवर्णनमिति भाव. । विगृहीतारिजय इति सप्तमीसमासः । अरेर्जयकाल इति षष्ठीसमासो वा । पञ्चभिः कुलकम् ॥

हस्तौ विस्तारयन्निभ्ये बिभ्यदर्थपथस्थयोः ।
सूचयन्काकुमाकूतैर्लोभस्तत्र व्यलोकि तैः ॥ २४ ॥

हस्ताविति ॥ इभ्ये धनिनि विषये द्वावपि पाणी दे प्रसारयन्, दास्यति न वेति हेतोर्भयं प्राप्नुवन् अत एवाधस्ताद्वाह हृदयान्निर्गत्य कण्ठमागत्य मुखादनि सरन्ती वाणी येन भूतः, तथा—आकूतैर्निजदैन्यज्ञापकैश्चेष्टितैः काकु शोकभय-जन्य ध्वनिविकार सूचयञ्ज्ञापयन् । खण्डोक्तिं वदन्निति यावत् तथा—अङ्गुलीमुखनिर्देशादिचेष्टितैर्देहि देहीत्यादि[illegible] कितां वाणीं वदन्, एवभूतो मूर्तो लोभस्तत्र जनौघे [illegible] यत्तु—धनिनि बिभ्यदिति । तदव्याख्यानम् । '[illegible] भयहेतुः' इति पञ्चमीप्रसङ्गात् । 'इभ्य आढ्यो धनी [illegible] 'काकुः स्त्रिया विकारो यः शोकभीत्यादिभिर्ध्वने.' इति [illegible] लुब्धस्येय जातिः ॥

दैन्यस्तैन्यमया नित्यमत्याहारामयाविनः ।
भुञ्जानजनसाकूतपश्या यस्यानुजीविनः ॥ २५ ॥

दैन्येति ॥ नित्यं दैन्यस्तैन्यमया सदा दीनत्वचोरत्वे [illegible] येषु तादृशा दैन्यचौर्यरूपा वा, तथा—जाठरवह्न्यनुत्पादगौरवादजीर्णरसत्वान्नित्य दीर्घरोगिण', तथा—अयमेव [illegible] भोक्ष्यते मह्य भोक्तुं न दास्यति, कीदृग्घृतं दधि च [illegible] वितीर्यम्, अस्मै च किमित्यादिदुष्टदृष्ट्याशयादिनान्यव्यवहर्तो लोकस्य साभिप्राय विलोकका एवभूता यस्य लोभस्य [illegible] स व्यलोकीति पूर्वेण संबन्ध. । इयमपि जाति. । (स्तैन्येति [illegible] यन्लोपश्च' इत्यत्र 'स्तेनात्' इति योगविभागात्ष्यञ्) । आमयावीति, 'सर्वत्रामयस्योपसंख्यानम्' इति दीर्घश्च ॥

धनिदानाम्बुवृष्टेर्यः पात्रपाणावग्रहः ।
स्वान्दासानिव हा निःस्वाद्विक्रीणीतेऽर्थवत्सु यः ॥ २६ ॥

धनीति ॥ संप्रदानभूतब्राह्मणहस्ते विषये समृद्धधनानां नराणां संकल्पसंबन्धिजलवर्षणस्य यो लोभः प्रतिबन्धक. । वृष्टेश्चावग्रह' संभाव्यते । महाधनिकोपि यद्वशात्पात्रपाणौ [illegible] न वितरतीत्यर्थः । तथा—नि.स्वान्निर्धनात् (हेतो) स्वानात्मनः स्वीयान्पुत्रदारादीन्वा । धनिकेषु विषये निर्गतस्नेहाभिलाष. कश्चन विनिमये स्ववशवर्तिनो दासीपुत्रानिव यो विक्रीणीते वितरति । हा खेदे । नि स्वेन च लोभवशादात्मनो दासा यथा स्वेच्छया धनार्थं विक्रीयन्ते, तथेत्यर्थ' । अवग्रहः पूर्ववत् ॥

एकद्विकरणे हेतू महापातकपञ्चके ।
न तृणे मन्यते कोपकामौ यः पञ्च कारयन् ॥ २७ ॥

एकेति ॥ ब्रह्मवधादिपञ्चमहापातकसङ्घमध्ये एकस्य महापातकस्य द्वयोश्च करणे क्रमेण कारणभूतो यस्माद्, अत एव तयो

---

१ 'जय पाठ सर्वत्र नोपलभ्यते' । २ 'नि.स्वान् धनदानात्' । जीवातु. ।

रकार्यकारित्वादुभौ कोपकामौ यो लोभस्तृणतुल्यावपि न मन्यते त.—स्वयं पञ्चापि महापातकानि नरादिना कारयन् । कोपाच ऽपि ब्राह्मणो हन्यते. तस्यैकं ब्रह्मवधं प्रति हेतुत्वम्. कामात् —गुरुतल्पगमनम्, स्त्रीकामाच तद्भर्तुर्ब्राह्मणस्य वधश्चेति महापातकद्वयं प्रति तस्य हेतुत्वम् । धनादिलोभात्तु—ब्रह्मवध', सुवर्णस्तेयं च । रसलोभात्सुरापानम् । कामलोभात्स्त्रीजातिदर्शितधनलोभाद्वा गुरुतल्पगमनम्, इष्टसंग्रहलोभादेतैश्चतुर्भिरपि सह संसर्ग इत्येव लोभस्य पञ्चापि महापातकानि प्रति हेतुत्वादधिकत्वात्कोपकामावप्यकिंचित्करौ मन्यते। ताभ्यामप्यधिको लोभ इति भाव । 'एकद्वि-' इति द्वन्द्वत्वाड्डजभावः । 'संख्याया अल्पीयस्या' इत्येकशब्दस्य पूर्वनिपात । यदा तु एकं वा द्वौ वा प्रमाणं येषामिति समासे 'बहुव्रीहौ संख्येये डजबहुगणात्' इति डच्प्रसङ्गस्तदा 'एकद्व-' इति पाठो युक्त' । तृणे इति, 'मन्यकर्मण्यनादरे विभाषाप्राणिषु' इति चतुर्थी वैकल्पिकत्वात्पक्षे द्वितीया ॥

य: सर्वेन्द्रियसद्मापि जिह्वां बहुवलम्बते ।
तस्यामाचार्यकं चाञ्चापटवे पाटवेऽर्जितुम् ॥ २८॥

यः सर्वेति ॥ यो लोभ' सर्वेन्द्रियाणि षडिन्द्रियाणि सद्मानि यस्य एवंविध. । घ्राणं गन्धलुब्धम्, चक्षू रूपलुब्धमित्यादिप्रकारेणेत्यर्थ । अपि बहु यथा भवति तथा जिह्वामवलम्बते । किं कर्तुम्—तस्या जिह्वायां चाञ्चापटवे चाञ्चापटुर्ब्रह्मचारी शिष्यस्तस्मै पाटवे पटुत्वविषये चाञ्चाचाटूक्तिकौशले आचार्यकं गुरुत्वमर्जितुम् । लुब्धस्यैषा रीति' । अयमत्र तात्पर्यार्थ —यो लोभो दुर्वाचे विप्रियवाक्यवचनाय यत्सामर्थ्यं नैपुण्यं तद्विषये गुरुता विधातुमिवास्याः सकाशात्प्रियवचनसंभाषणाभ्यासं कर्तुमिव शिष्यभूत तामनितरां सेवत इत्यर्थ । लोभवशात्सर्वोऽपि चाञ्चाप्रियवाक्यानि ब्रूत इति भाव. । 'चाञ्चाव(च)टवे पटवे' इति पाठे पटुत्वदाय चाञ्चाव(च)टव इत्यर्थ । चाञ्चा चाटुपाटवे विषये स्वस्य गुरुता विधातुमिवोत्प्रेक्षा । 'योपधात्-' इति वुञि 'आचार्यकम्' इति साधु । 'व(च)टवे पटवे' इति भाषितपुंस्कम् । पत्त्रनि. कुलकम् ॥

पथ्यां तथ्यामगृह्णन्तमन्धं बन्धुप्रबोधनाम् ।
शून्यमाश्लिष्य नोज्झन्तं मोहमैक्षन्त हन्त ते ॥२९॥

पथ्यामिति ॥ हिता सत्या बन्धुना मातापित्रादिना कृता प्रबोधना सत्कर्म कुरु, असत्कार्यमित्यादिरूपा प्रवर्तनामगृह्णन्तम् । अत. —अन्धमज्ञानबहुलम् । तथा—(शून्यम्) अलीकमनात्मानिकमपि [illegible] अनात्मभूतानि [illegible] देहेन्द्रियादीन्यविद्याविलासवशाद्दा न येन, आश्लिष्य [illegible] न त्यजन्त एवंभूत मोहं ते [illegible] । [illegible] । 'हन्त' इत्याश्चर्ये खेदे वा । [illegible] ॥

१ [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

श्वःश्वः प्राणप्रयाणेऽपि न स्मरन्ति स्मरद्विषः ।
मग्नाः कुटुम्बजम्बाले बालिशा यदुपासिनः ॥३०॥

श्वःश्व इति ॥ यस्य मोहस्य सेवका बालिशा मूर्खाः । अथवा स्वयंप्र(स्वप्र)ज्ञत्वाभिमानात्, परोपदेशानङ्गीकाराच्च शिशुभूता' । एवंभूता जना' पुत्रकलत्रादिरूपकुटुम्बरूपे कर्दमे ब्रुडिता अपि मृतोऽहम्, अयं पुत्र' किं करिष्यति, इदं कलत्रं वा किं करिष्यति, अस्य क्षेत्रादे' किं भविष्यतीत्यादिप्रकारेण पुत्रादियोगक्षेमविचारणामात्रपरा शिश्नोदरपरायणाः सन्तः परेद्यवि । अतिसंनिहित इति यावत् । 'जातस्य हि ध्रुवो मृत्यु.' इत्यादिवचनप्रामाण्यादनातुरत्वेऽपि संनिहिते प्राणगमने ज्ञाते । संनिपातादिनातुरत्वेऽपि वा श्व. प्राणप्रयाणे निश्चिते सत्यपि संसारसमुद्रतारकं स्मरहर न ध्यायन्ति । किंतूक्तप्रकारेण मरणसमयेऽपि कुटुम्बचिन्तामेव कुर्वन्तीत्यर्थ । इदमपि मूढलक्षणम् । जम्बाले निमग्नोऽन्योऽपि किमपि न स्मरति । 'श्व.श्व.' इति वीप्सायां द्वि । 'श्व' स्वप्राण-' इति स्वस्य प्राणानामित्यर्थ. । स्मरद्विष. इति 'अधीगर्थ-' इति कर्मणि षष्ठी । 'द्विषम्' इति पाठे कर्मत्वविवक्षया द्वितीया ॥

पुंसामलब्धनिर्वाणज्ञानदीपमयात्मनाम् ।
अन्तर्म्लापयति व्यक्तं यः कज्जलवदुज्ज्वलम् ॥३१॥

पुंसामिति ॥ यो मोहो न लब्धं निर्वाणं विनाशो येन स ज्ञानरूपो दीपस्तन्मयस्तत्प्रचुर आत्मा मनो येषां वसिष्ठादीनां ज्ञानिनां पुंसामुज्ज्वलमप्यन्तो निर्मलमप्यन्तःकरणं व्यक्तं प्रकटं म्लापयति मलसहितं करोति । मोहमोहिता. कामाधीना. सन्तो ज्ञानिनोऽपि विश्वामित्रादय. स्वमनो मेनकादिदेवाङ्गनाप्रवणं चक्रु. पूर्वमुज्ज्वलस्यापि मनसो मोहेन मालिन्य कृतम्, 'ज्ञानिनामपि चेतांसि-' इत्यादि मार्कण्डेयवच. प्रमाणम् । न लब्ध' साक्षात्कृतो निर्वाणोपयोगी मोक्षोपयोगी ज्ञानदीपकरूप. स्वप्रकाशज्ञानरूप आत्मा यैस्तेषामज्ञानरहितानामिति वा । किमिव—कज्जलवत् यथा मध्ये स्वाश्रितस्य दीपस्य कज्जलं मुधा प्रज्वलितानां घटादीनां मध्यं मलिनयति ॥

ब्रह्मचारिवनस्थायियतयो गृहिणं यथा ।
त्रयो यमुपजीवन्ति क्रोधलोभमनोभवाः ॥ ३२ ॥

ब्रह्मेति ॥ ब्रह्मचारी, वनस्थायी वानप्रस्थ', यति संन्यासी, एते त्रयोऽपि आश्रमिणो गृहिणं गृहस्थं यथाशनाच्छादनार्थमुपजीवन्ति सेवन्ते । यस्मात्त्रयोऽप्याश्रमिणो ज्ञानेनान्नेन चान्वहम् । गृहस्थैरेव धार्यन्ते तस्माज्ज्येष्ठो गृहाश्रमी ।' इति [illegible] । न [illegible] कुर्वन्ति, तथा—क्रोधलोभमनोभवा य मोहं सेवन्ते [illegible] । मूढ एव क्रुद्धो लुब्ध कामी च भवति ।

जाग्रतामपि निद्रा यः पश्यतामपि योऽन्धता ।
श्रुते मत्सरि ज्ञाने यः प्रज्ञानेऽपि न यत्नः ॥ ३३ ॥

जाग्रतामिति । यो मोहो [illegible]
[illegible] । [illegible]

[illegible]

ता चक्षुराच्छादनाद्द्रष्टव्यदर्शनाभावरूप सदसद्रस्त्वग्रहणम् । संसारस्यानित्यदुःखरूपतां जानतामपि तदपरित्यागहेतुत्वादज्ञानरूप इत्यर्थः । तथा—यः श्रुते शास्त्राधिगमे सत्यपि मूढत्वेन श्रेयानुरूपं जाड्यम् । विधिनिषेधाद्यनिर्णयरूप इत्यर्थः । तथा—यश्च प्रकाशे सौराग्नेयचाक्षुषाद्यालोके सत्यपि द्रष्टव्यघटपटाद्याच्छादनरूपतयान्धकाररूपः । प्रकटेऽप्यर्थे प्रतीतिप्रतिबन्धक इत्यर्थ. ॥

कुरुसैन्यं हरेणेव प्रागलज्जत नार्जुनः ।
हतं येन जयन्कामस्तमोगुणजुषा जगत् ॥ ३४ ॥

कुर्विति ॥ तमोगुणजुषाज्ञानरूपतमोगुणसेविना येन मोहेन हतं जगज्जयन्कामो नालज्जत । क इव—तमोगुणजुषा आश्रिततमोगुणेन हरेण संहारकारकेण रुद्रेण प्राप्तकालतया प्राक् हतं ग्रस्त कुरुसैन्यं पश्चाद्विनाशयन्नर्जुन इव । मया हतमित्यभिमानेन लज्जां नाप । अन्येन हतस्य पश्चात्स्वेन हनने हि लज्जा युक्ता । सा तु कामस्य न जातेत्यर्थः । मूढ एव कामपरवशो भवतीत्यर्थ. । ईश्वरः प्राक्कुरुसैन्यं शूलेन हन्ति, पश्चाच्छरेणार्जुन इति द्रोणपर्वकथा । कुलकम् ॥

चिह्निताः कतिचिद्देवैः प्राचः परिचयादमी ।
अन्ये न केचनाचूडमेनःकञ्चुकमेचकाः ॥ ३५ ॥

चिह्निता इति ॥ अमी कामादयः कतिचित्कतिपयैर्देवैरिन्द्रादिभिः प्राचः पूर्वजातात्परिचयात्पटुतरात्संसर्गाच्चिह्निताः चिह्नैर्निश्चिताः । देवानामपि कामाद्यायत्तत्वात्प्राचीनः परिचय. । अन्ये तदुपजीविनो बौद्धादयः केचन विशेषेण न ज्ञाताः । यतः—आचूडं शिखामभिव्याप्य मर्यादीकृत्य वा एनसा पापरूपेण कञ्चुकेन मेचकाः श्यामवर्णाः । यो हि नीलवस्त्रादिनावृतदेहः, स विशेषतो न लक्ष्यते । श्यामत्वान्न बुद्धा इत्यर्थः ॥

तत्रोद्घूर्ण इवार्णोधौ सैन्येऽभ्यर्णमुपेयुषि ।
कस्याप्याकर्णयामासुस्ते वर्णान्कर्णकर्कशान् ॥ ३६॥

तत्रेति ॥ उद्घूर्णे त्यक्तमर्यादेऽर्णोधौ समुद्र इवातिगभीरे तत्र तस्मिन्कलिसैन्येऽभ्यर्णमुपेयुषि सामीप्य गते सति ते देवाः कस्याप्यनुपलक्षिताकारस्य चार्वाकस्य कर्णकर्कशान्वर्णानाकर्णयामासुः । अभ्यर्णम्, 'अभेश्चाविदूर्ये' इति नेट् । 'गुरी उद्यमे' मर्यादाधारणे उद्यमत्यागिनीत्यर्थः ॥

तानेव वर्णानाह—

ग्रावोन्मज्जनवद्यज्ञफलेति श्रुतिसत्यता ।
का श्रद्धा तत्र धीवृद्धाः कामाध्वा यत्खिलीकृतः ३७

ग्रावेति ॥ ग्रावोन्मज्जनवत् 'ग्रावाणः प्लवन्ते' इति प्रतिपादितपाषाणतरणवज्ज्योतिष्टोमादियज्ञाना साध्ये स्वर्गादौ फलेऽपि 'ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेत' इत्यादिश्रुतीनां सत्यता यथार्थता । ग्रावोन्मज्जनवाक्यस्य प्रत्यक्षबाधितत्वात्, यागानन्तरमेव स्वर्गादेरदृष्टत्वाज्ज्योतिष्टोमादियागप्रतिपादिका श्रुतिरपि प्रव[illegible]चिता । तथाच 'यागश्रुतिरप्रमाणम् प्रत्यक्षविरुद्धत्वाद्ग्रावोन्मज्जनश्रुतिवत्' इति प्रयोगाद्यागश्रुतेरपि स्वर्गादावप्रमाणतेति न [illegible]गम् । अत्र विरुद्धलक्षणया सत्यतेत्यस्याऽसत्यतेत्यर्थः । एवमपि वेदवाक्यानां श्रुतित्वाविशेषादप्रमाणत्वे हे धीवृद्धाः [illegible]मन्तो देवास्तत्र फले श्रुतौ वा युष्माकं का श्रद्धा कथमादि[illegible] अपि त्वप्रामाणिकेऽर्थे श्रद्धा न कार्या । यद्येन कारणेन वृद्धा[illegible] कविद्यातिक्रमप्रिया कामाध्वा यदृच्छाचारमार्गः खिलीकृतो द[illegible] त्यक्त इत्यर्थः । श्रुतिमात्रस्याप्रमाणत्वाद्यज्ञे यजमानैर्निजा इ[illegible]च्छिदहानि यज्ञसंचयं तदप्यप्रामाणिकत्वात्त्यजतेति भावः । वृद्धा.' इत्युपहासे । अतिमूर्खा भवन्त इत्यर्थ. ॥

केनापि बोधिसत्त्वेन जातं सत्त्वेन हेतुना ।
यद्वेदमर्मभेदाय जगदे जगदस्थिरम् ॥ ३८ ॥

केनेति ॥ केनाप्यज्ञातनाम्ना बोधिसत्त्वेनातिप्राज्ञेन [illegible]रकेण वेदस्य मर्मभेदाय रहस्यभङ्गाय जातमुत्पन्नम् । [illegible] कर्तुमारब्ध इति यावत् । कथमत आह—यद्यस्मात्सत्त्वेन [illegible] सत्त्वरूपेण लिङ्गेन यत्सत्तत्क्षणिकम्, यथा घट इत्यादिरूपे[illegible]गदस्थिरं क्षणिकं जगदे प्रत्यपादि । सत्त्वलिङ्गेन विश्वस्य [illegible]त्वसिद्धावुभयलोकगतं स्थिरमेकं कर्तारमधिकारिणमाश्रित्य [illegible] विहितानां विधिनिषेधानां निराश्रयतया वेदस्याप्रामाण्यात्[illegible]द्वेदमर्मभेदः कृत इत्यर्थः । बौद्धसिद्धान्तस्तु ग्रन्थान्तरादो[illegible] विस्तरभयादत्र नोक्त. । अयं वक्ता पूर्वस्माच्छित्र । चार्वाक[illegible] स्वमतं वेदाप्रामाण्यं बौद्धसंवादेन द्रढयति—केनेति । [illegible] हेतुना यस्माज्जगदस्थिरं जगदे । तस्मात्केनापि लोकोत्तर[illegible] तेनैव चार्वाकेण वेदमर्मभेदाय बौद्धेन जातम् । तदीयमतानु[illegible]णात्तद्रूपेणैव जातमित्यर्थः । 'जगाद' इति पाठे यद्बोधिसत्त्व [illegible] दस्थिर जगादेति व्याख्येयम् । क्षणिकत्वे सिद्धे येन पाप कृत[illegible] नष्ट एवेति किमिति पापाद्भयमित्यादि प्रकरणाज्ज्ञेयम् ॥

अग्निहोत्रं त्रयीतन्त्रं त्रिदण्डं भस्मपुण्ड्रकम् ।
प्रज्ञापौरुषनिःस्वानां जीवो जल्पति जीविका ॥ ३९ ॥

अग्नीति ॥ नित्यं काम्यं च सायंप्रातर्होमरूपमग्निहोत्राख्यं [illegible] त्रयी च तन्त्रं मीमांसा, वेदत्रयसंबन्धि वा यत्तन्त्रं वेदविहितो[illegible]ऽन्योऽपि कर्मकलापः, तथा—त्रयो दण्डा यत्र तत्पाशुपततन्त्रं, तथा—भस्मनः पुण्ड्रकः तिलको यत्रैवंविधं शैवादिव्रत [illegible] प्रज्ञाया बुद्धेः पौरुषेण सामर्थ्येन तीक्ष्णया प्रज्ञया नि स्वाना [illegible] प्रज्ञया पौरुषेण च वा हीनाना, वञ्चनेन चौर्येण च बलाद्वा [illegible]तुमसमर्थानां पुरुषाणां जीविका जीवनोपाय । तद्वेषधार[illegible] द्रव्यमर्जयितुमेव । न तु तात्त्विको धर्म. परलोकसाधनम् । एवं वेदप्रामाण्यवादिनां भवति । जीवो बृहस्पतिर्जल्पति यद[illegible] वाक्यार्थः कर्म । तदुक्त तेनैव—'अग्निहोत्र त्रयो वेदास्त्रिदण्डं भस्मपुण्ड्रकम् । बुद्धिपौरुषहीनाना जीविकेति बृहस्पति' इति । तस्मादग्निहोत्राद्यप्रमाणमेवेति भावः । 'जीविका' इति धात्वर्थनिर्देशे ण्वुल ॥

१ इदं पद्य जीवातौ न व्याख्यातम् । कस्मिंश्चिन्मूलपुस्तकेऽपि नोपलभ्यते ॥

इदानीं ब्राह्मणादिजातिधर्मानसहमानो जातिं दूषयति—

शुद्धिर्वंशद्वयीशुद्धौ पित्रोः पित्रोर्यदेकशः।
तदानन्त्यकुलादोषाददोषा जातिरस्ति का॥४०॥

शुद्धिरिति॥ विशुद्धमातापितृजन्यत्वं ब्राह्मण्यादेर्लक्षणम्। सा शुद्धिर्दुर्निरूपा। यतस्तयोः पित्रोर्मातापित्रोर्यौ पितरौ मातामह-पितामहौ, मातामहीपितामह्यौ च, तयोरेकशः प्रत्येकं वंशद्वयीशुद्धौ सत्याम्, एवं तयोरपि पितृपितामहीमातृपितामह्यादिमा-तामहानाम्, पितामहादिमातामहीनाम्, पितामह्यादिशुद्धौ स-त्याम्। एवं प्रकारेण यावत्प्रत्येकं शुद्धौ सत्यां शुद्धिः परीक्षणीया। तस्मादनन्तकुला एककपरिमितवंशभेदा अत एव दोषाद्विशे-षशुद्धिमनानन्त्यपुंसां पारम्पर्येण शुद्धेरसंदेहात्, इन्द्रचन्द्रादीनां च पुराणप्रामाण्येन व्यभिचारदर्शनादशुद्धेर्निश्चयाच्च, जातिसंकर-रूपाद्दोषात्का जातिर्निर्दोषास्ति। अपि तु न कापि। यदाहु— 'अप्येकपत्न्यां नारीणां संवर्ते स्वजनैरपि। को हि जानाति कि-स्य प्रच्छन्नं पातकं भवेत्॥' इति। तथा—'अनादाविह संसारे दुर्वारे मकरध्वजे। कुले च कामिनीमूले का जातिपरिकल्पना॥' इति। तस्मात्सर्वेऽपि योनिसंकरिणोऽपि जानन्तो दुष्टा एवेति जातिधर्मान्विहाय स्वेच्छाचारं कुरुतेति भावः। यद्वा—तस्मात् स्वानन्तानन्त्यानां कुलानामदोषाद्दोषाभावाद्व्यभिचारादिदोषवर्जिता जातिः स्यात्, सा कास्ति, अपि तु न कापि। पूर्वपूर्वपित्रादि-व्यभिचारादिदोषान्सर्वापि जातिर्दुष्टेति व्याख्या। 'यदा तदा' इति पाठः सम्यक्। तदा पित्रोरनन्तकुलानां दोषाभावेन कृत्वा अदोषा जातिरस्ति। अपि तु महति कुले कस्यचिद्दोषस्य संभवात्सर्वापि जातिर्दुष्टैवेत्यर्थ इति व्याख्या। यच्छन्दसामर्थ्यात्तच्छब्दाध्याहारः। उक्तम्, 'सर्वत्र सर्वनाम्' इति न्यायात्॥

अन्यदप्याह—

कामिनीवर्गसंसर्गैर्नः कः संक्रान्तपातकः।
नाश्नाति स्नाति हा मोहात्कामक्षामव्रतं जगत्॥४१॥

नाश्नातीति॥ [illegible]

भोजनाभिलाषे सत्यपि न भुङ्क्ते अभिलाषे सत्येव(सत्यप्र)मावा-स्यादौ स्नानिवृत्तिं, स्नाति च तीर्थादौ, वृथैव कामोपहतत्वादि-त्यर्थः। बहिः शोधयन्तु, अन्तरशुद्धम्। क्षामेति, 'क्षायो मः'॥

ईर्ष्यया रक्षतो नारीर्धिक्कुलस्थितिदाम्भिकान्।
स्मरान्धत्वाविशेषेऽपि तथा नरमरक्षतः॥४२॥

ईर्ष्ययेति॥ ईर्ष्ययासहनत्वमात्रेण नारी रक्षतस्तासां परपुरु-षदर्शनमपि कर्तुमनयच्छतः कुलस्थितिः ब्राह्मण्यादिजातेरसांकर्ये-णावस्थानं तद्रूपेण दम्भेन चरन्ति ये तान्पुरुषान्स्त्रीरक्षण एव कुलस्थितिं मन्यमानान्धिक् ते निन्द्याः। निन्द्यत्वे दाम्भिकत्वमेव हेतुः। किंभूतान्—स्त्रियः पुरुषाश्च विवेकशून्या यतः, अतः— स्मरान्धत्वस्याविशेषे साधारण्ये सत्यपि तथा नारीवन्निर्बन्धेन नरमरक्षतः परदारगमनादनिवारयतः। नहि जातिसंकरो नारीणा-मेव व्यभिचारेण यतस्ता एव रक्षणीयाः किं तु पुरुषाणामपि व्यभिचारेण। यदि रक्षणीयम्, तर्हि द्वयमपि। न चैव क्रियते। तस्मादन्यतरस्यैव रक्षणे जातिसंकरस्य तादवस्थ्यात्कुलस्थितिस्वभा-वाभावान्नारीरक्षणं तेषां दम्भ एवेत्यर्थः। तस्मादीदृशी लक्ष्या नरस्य वेदवाक्यतयाविव, स्त्रीणामपि नरान्तरे प्रवृत्तिर्निषेधो ना कुर्विति भावः। ईर्ष्यया इत्यनेन ईर्ष्यैवात्र हेतुर्न तु धर्म इति सूचितम्। अत्र च स्मरान्धत्वाविशेषेऽपि नारी रक्षतोऽरक्षत-श्चेत्य, विवेकशून्या पुरुषं नरं तु नोपरक्षतः। [illegible] यथा एक एव वर्ततेऽथ नरश्चेत्र नोभे न, किं तु द्वौ दुर्लभौ इति। तस्य किंस्वात्ते। [illegible]॥

परदारनिवृत्तिर्या [illegible]।
अहल्याकेलिलोलेन दम्भो दम्भोलिपाणिना॥४३॥

परेति॥ [illegible]

अन्यदाह—

[illegible]॥४४॥

[illegible]

शोऽपि न। तत्सेवका यूयमपि गुरुतल्पगमनं कामं कुरुतेति भावः। यथोक्तम्—'राज्ञि धर्मिणि धर्मिष्ठाः पापे पापाः समे समाः। राजानमनुवर्तन्ते यथा राजा तथा प्रजाः॥' इति। अयमप्युपहासः। गुरुशब्दच्छलेनैवमुक्तम्। 'महः' इति पाठे उत्सवः। अथ च—तेजःसमूहः गुरुतल्पगमनेऽपि प्रत्यहमुदेत्येव, न तु पतित इत्यर्थः। इन्द्रादिनिकटे वाल्मीकिप्रमुखा द्विजास्तिष्ठन्ति तेषां संबोधनम्। बृहस्पतिभार्यायां गर्भमुत्पाद्य तत्सुतस्वीकारार्थं सोद्यमानिन्द्रादीन्प्रति चन्द्रेण महारणारम्भसंरम्भेण तेजः प्रकटितम्। अनन्तरं ब्रह्मणा गुरुभार्यां त्याजितोऽपि गर्भजं पुत्रं गृहीतवानिति पुराणकथा। 'तल्पं च शयनीये स्यात्तल्पमट्टकलत्रयोः' इति विश्वः॥

'पुण्यो वै पुण्येन कर्मणा, पापः पापेन' इत्यादिश्रुतिं दूषयति—

पापात्तापा मुदः पुण्यात्परासोः स्युरिति श्रुतिः।
वैपरीत्यं द्रुतं साक्षात्तदाख्यात बलाबले॥ ४५॥

पापादिति॥ परागता असवः प्राणा यस्य। मृतस्येत्यर्थः। तस्य प्राणिनः इह कृतान्निषिद्धाचरणजात्पापात्तापाः दुःखानि, पुण्यादिह कृताद्विहिताचरणजाद्धर्मान्मुदः सुखानि स्युः भवन्तीति श्रुतिराह। साक्षात्प्रत्यक्षेण द्रुतं शीघ्रं वैपरीत्यम्। दृश्यत इति शेषः। प्रयागादौ प्रातर्माघस्नानं कुर्वतो भवदभिमतसुकृतकारिणः पुरुषस्य तदानीमेव दुःखं भवति। भवदनभिमतपरदारसंगमादिपापकारिणस्तदानीमेव सुखं भवतीति वैपरीत्यमनुभूयते। अथ च—एवं श्रुतिः श्रवणमात्रम्, न तु तत्र किंचित्प्रमाणम्। किं च मृतस्य किं वा भविष्यतीति को वेद। जीवता तावद्वैपरीत्यमनुभूयते। तत्तस्माच्छ्रुतिप्रत्यक्षयोर्विषये यूयं बलाबले स्वयमेव आख्यात कथयत। भवन्त एव विचारयन्त्वित्यर्थः। प्रमाणयोः परस्परविरोधे सबलत्वेन दुर्बलत्वेन च व्यवस्था क्रियते। ततश्च यथा—प्रत्यक्षानुमानविरोधे प्रत्यक्षं बलीयः, तथा—श्रुतिप्रत्यक्षविरोधे प्रत्यक्षमेव बलीय इति निश्चित्य पापात्सुखमनुभूयत इति पापं सर्वैः कार्यमिति भावः। प्रबलदुर्बलत्वव्यवस्थापकस्य न्यायस्याप्ययमुपहासः॥

'संदेहेऽपि परे लोके त्याज्यमेवाशुभं बुधैः' इत्यादि प्रतिबन्द्या दूषयति—

संदेहेऽप्यन्यदेहाप्तेर्विवर्ज्यं वृजिनं यदि।
त्यजत श्रोत्रियाः सत्रं हिंसादूषणसंशयात्॥ ४६॥

संदेह इति॥ तत्र तत्र व्यभिचरितत्वाच्छ्रुतिप्रामाण्यानिश्चयात्, 'पापं न कार्यं जन्मान्तरे निरयादिदुःखभयात्' इत्येके वदन्ति, अन्ये च—देहे [illegible] अन्यदेहप्राप्तिस्तत्र स्यादित्यत्र का [illegible] इति चार्वाकप्रभृतयश्च, अन्यदेहाप्ते देहान्तरप्राप्तेः संदेह [illegible] दोषः परिहरणीय इति न्यायेन यदि देहान्तर [illegible] वृजिनं पापं त्याज्यं [illegible] श्रोत्रियाः यूयं [illegible]। [illegible] 'अहिंसा [illegible] हिंसा न कार्या [illegible]। [illegible]

'पाक्षिकोऽपि दोषः परिहरणीयः' इत्यनेनैव न्यायेन त्यजत। न चेदेवं पापमपि कुरुतेति भावः। 'संश्रयात्' इति संबन्धादित्यर्थः। 'कलुषं वृजिन—' इत्यमरः॥

'त्याज्यमेवाशुभं बुधैः' इत्यपि सव्यभिचारमाह—

यस्त्रिवेदीविदां वन्द्यः स व्यासोऽपि जजल्प [illegible]
रामाया जातकामायाः प्रशस्ता हस्तधारणा॥ [illegible]

य इति॥ यः त्रिवेदीविदां वेदत्रयवेदिनां वो युष्माकं [illegible] नमस्करणीयः स व्यासोऽपि इति भारतादौ जजल्प उक्तवान् इति किम्—जातकामायाः कामार्ताया रिरंसो रामाया [illegible] शीलाया अपि रमण्या हस्तधारणा पाणिग्रहणमङ्गीकरणं [illegible] युक्तैव। न केवलं वाल्मीकिः, किं तु व्यासोऽपीत्यपिशब्दार्थः। [illegible] चन पूज्यत्वाद्भवद्भिरङ्गीकर्तव्यमित्यपि सूच्यते। 'मातां [illegible] दीनां यो न कामयते स्त्रियम्। ब्रह्महा स तु विज्ञेयो [illegible] नमब्रवीत्॥' इत्याद्यर्जुनतीर्थयात्रायां नागाङ्गनासंगम[illegible] श्यादिप्रसङ्गे स्वर्गगमनावसरे च भारतादौ। रामायणे [illegible] युक्तौ प्रसिद्धम्। ततश्च पापं वर्ज्यम्, कार्यमित्यप्युच्यते। [illegible] पि दोष इति भावः। वेदविदामिति, 'कुलानाम्—' इति [illegible]

युक्त्यन्तरेण पूर्वोक्तमाह—

सुकृते वः कथं श्रद्धा सुरते च कथं न सा।
तत्कर्म पुरुषः कुर्याद्येनान्ते सुखमेधते॥ ४७॥

सुकृत इति॥ सुकृते चान्द्रायणादौ वो युष्माकं [illegible] हेतुना श्रद्धा आस्तिकता। अपि त्वनुचितमेतत्। सा च [illegible] रते कामिनीरतिविषये कथं न किमिति न। अपि तु तत्र [illegible] वितुं युक्तम्। यस्मात्पुरुषः तत्कर्म व्यापारं कुर्यात् येन [illegible] अन्ते कर्मावसान एव सुखमेधते। अनुभूयते पुरुषेण [illegible] न्मान्तरे व्रतादिजन्यं सुखं संदिग्धम्, सुरतजन्यं च [illegible] नुभवसाक्षिकम्। तस्माच्चान्द्रायणादि सुकृतं त्यक्त्वा [illegible] ङ्गीकर्तव्यमिति भावः। एतेन 'मासैरष्टभिरह्ना च पूर्वेण [illegible] युषा। प्राज्ञस्तत्कर्म कुर्वीत येनान्ते सुखमेधते॥' इत्या[illegible] क्षितम्। 'दुरिते च' इति पाठे परदारगमनादावित्य[illegible] गमनाद्यनन्तरमेव सुख दृश्यते यतः॥

बलात्कुरुत पापानि सन्तु तान्यकृतानि [illegible]
सर्वान्बलकृतान्दोषानकृतान्मनुरब्रवीत्॥ [illegible]

बलादिति॥ भो द्विजाः, यूयं पापानि [illegible] त्वादनुमतौ असत्यामपि कुरुत। तानि पापानि [illegible] तान्यप्यकृतानि सन्तु। फलदायीनि मा भूवन् [illegible] मनुः बलेन कृतान्सर्वानर्थान्व्यापारान् कृतानेवाब्रवीत् [illegible] बलाद्भुक्तं बलाद्यन्नाभिकृतं च यत्' इत्यन्यार्थं [illegible] [illegible] प्रकृते [illegible] यति॥

[illegible]

स्वागमार्थेऽपि मा स्थासिस्तीर्थिका विचिकित्सवः ।
तं तमाचरतानन्दं स्वच्छन्दं यं यमिच्छथ ॥५०॥

स्वागमेति ॥ भोस्तीर्थिकाः संप्रदायागतविद्या., यूयमस्मि- [illegible]र्वोक्तमनुवचनरूपस्वीयागमप्रतिपाद्येऽर्थे प्रमेये 'आत्मारामः [illegible]ात्' इति श्रुत्यर्थे वा विषये विचिकित्सवः संशयालवः मा स्थ [illegible]वथ इदं कार्यं नवेति संशयं परित्याज्य इत्यर्थः । मनुना [illegible]त्या वा ईदृक् कथं प्रतिपादितमित्युभयत्राप्यनादरपरा वा मा [illegible]वत । तर्हि किं कार्यमित्यत आह—यूयं च यमानन्दं परदार [illegible]मनादीच्छत, तं तं स्वच्छन्दं स्वेच्छया नि संशयमादरेण चाच- [illegible]त आत्माराम' स्यामिति श्रुतिप्रामाण्यात्पूर्वोक्तस्मृतिप्रामाण्याच्च [illegible]रायं परित्यज्यादरेण यदृच्छया सुखमुपभुङ्ध्वमिति भाव. । [illegible]स्मदागमे निन्दापरा', तथापि स्वागमे निन्दा न युक्तेत्यपिना [illegible]सूचितम् । सा निरनुबन्धक'. ततो न लुङ् । तीर्थेन आगमेन [illegible]रति ठक् । सदुपाध्यायो वा तीर्थम्. तस्मादस्त्यर्थे ठन् ॥

पूर्वोक्तश्रुतिस्मृतीनामनर्थमज्ञात्वा स्वैरेवमुक्तं व्याख्यानमप्रमाण- मेत्याशङ्क्याह—

श्रुतिस्मृत्यर्थबोधेषु कैकमत्यं महाधियाम् ।
व्याख्या बुद्धिबलापेक्षा सा नोपेक्ष्या सुखोन्मुखी ॥

श्रुतीति ॥ श्रुतिस्मृत्यर्थबोधेषु महाधियामैकमत्यमविसंवाद [illegible]ास्ति, अपितु—सर्वत्रापि विसंवाद एव । बुद्धिबलेन परस्पर- विजयात् । एवं सति व्याख्या पदार्थवाक्यार्थनिरूपणं बुद्धिबल प्रज्ञाबलमपेक्षते एवंभूता । यस्य यथा स्फुरति, स तथा व्याचष्टे- ति । अत एवाद्वैतवादिन' श्रुतीरभेदपरत्वेन. द्वैतवादिनस्तु भेद परत्वेन व्याचक्षते सा व्याख्या सुखोन्मुखी अनायाससाध्या । अथ- च—सुखपर्यवसायिनी । नोपेक्ष्या नानादरणीया । सैवाङ्गीकार्ये- त्यर्थ । स्वेच्छाचारमेव कुरुतेति भाव । एका समाना अविसंवा- दिनी मति. । चातुर्वर्ण्यादित्वात्स्वार्थे ष्यञ् ॥

त्वन्मतादृतारे निरयादिभीतिः स्यादित्याशङ्क्याह—

यस्मिन्नस्मीति धीर्देहे तद्दाहे वः किमेनसा ।
क्वापि तत्किं फलं न स्यादात्मेतिपरसाक्षिके ॥५२॥

यस्मिन्निति ॥ यस्मिन्देहे अहमस्मि इति धी, गौर कृश [illegible] स्थूलाद्याकार. प्रत्ययस्तस्य शरीरस्य दाहे सति वो युष्माकमेव [illegible] एनसा पापेन किम् । अपि तु पापेन निरयपातादि किंचिदपि न साध्यते । [illegible] —अत्र देह एवात्मा. देहातिरिक्तो वा । [illegible] [illegible] देहेन पाप कृत तस्य विनष्टत्वाद्देहान्तरा- [illegible] पापेन किं [illegible] । अपि तु—न किंचिदित्यर्थ । [illegible]

[illegible]

चेत् । स चेत्फलस्य भोक्ता, तर्हि आत्मेति हेतो' । आत्मत्वा- विशेषादिति यावत् । तस्मात्क्वाप्यात्मान्तरेऽपि तत्किं न स्यात् । अपि तु भवितव्यमेव । तेन देहेन पातके कृते तदतिरिक्तेनात्मना चेत्फलं भोक्ष्यते तर्हि देवदत्तेन पापे कृत आत्मत्वाविशेषाद्यज्ञद- त्तेनापि तत्फलमुपभोक्तव्यमित्यप्यापद्यते किं च पापफलदुःखानु- भवे तस्य देहस्य नाशे तत्पातकफल देहव्यतिरिक्ते परप्रत्ययवेद्य आत्मनि चेद्भवेत्, तथापि न दोष । दु खं ह्युपभुज्यमान प्रति- कूलं भवति, उपभोक्ता चाहंकारास्पदं देहो विनिष्ट., आत्मा तु नो- पभोक्तेति फलसंबन्धेऽपि न दोष' । ततश्च पापकारिणो देहस्य विनष्टत्वात्मृत्योरेव चापवर्गत्वान्न कश्चित्फलभोक्तेति । स्वेच्छा- चारमेव कुरुतेति भाव । यद्वा—परश्चासौ साक्षी च परसाक्षी स एव परसाक्षिक आत्मेत्यात्मलक्षणे परे देहातिरिक्ते साक्षिणि तट- स्थे चेत्तत्फलम्, तर्हि क्वापि पाषाणादौ वा तत्फल किं न स्यात् अपि तु स्यादेवात्मत्वाविशेषात् । तस्माद्देहातिरिक्त आत्मा नास्त्ये- व, देहश्च नष्ट, कस्य पापफलं स्यादिति भावः । यद्वा—क्वापि जन्मान्तरीयदेहान्तरे आत्मात्मीति पापफल चेत्स्यात्, तर्हि परो देवदत्ताद्यात्मा साक्षी यस्य तस्मिन्नात्मान्तराधिष्ठिते देवदत्तादि- देहेपि । परस्य वा देवदत्तादिदेहस्य साक्षिण्यात्मनि किं न स्यात् ॥ अपित्वविशेषात्स्यादेवेति । अलमतिप्रसङ्गेन ॥

पुनरपि देहातिरिक्तात्मवादिनमुपहसति—

मृतः स्मरति जन्मानि मृते कर्मफलोर्मयः ।
अन्यभुक्तैर्मृते तृप्तिरित्यलं धूर्तवार्तया ॥ ५३ ॥

मृत इति ॥ गतप्राणो नष्टशरीरस्यात्मेत्यत्र पूर्वानुभवसं- स्कारोद्बोधोऽपि पूर्वजन्मान्यनेकजन्मतत्कर्मजात्यादीनि पूर्वमहं ब्राह्मणोऽभूवमित्यादीनि स्मरति । मृते च कर्मणा सुकृतदुष्कृतक- र्मणा फलानि सुखदु.खरूपाणि तेषामूर्मय परम्परा भोगा वा भवन्ति । तदधिकरणा भवन्तीत्यर्थ. । तथा—अन्येषां ब्राह्मणाना भुक्तैर्भोजनैः कृत्वा मृते परलोकदेहे प्रेते तृप्तिर्भवतीति धूर्तानां पर- वञ्चनमात्रेण स्वोपजीविनां वार्तया [illegible] वार्तामात्रेणाल- म् । सा न कार्येत्यर्थ. । सर्वमप्येतद्व्यधिकरणत्वादनुपपन्नम् । स्व- भोजनादिलाभार्थ पर वञ्चयन्ति । तस्माद्देह एवात्मेति भाव । 'अन्यभुक्तानि' इति पाठे 'अन्येषां भुक्तानि' इति शेषषष्ठीसमास ॥

देहातिरिक्तात्मप्रतिपादिका श्रुतिमप्युपहसति—

जनेन जनतास्मीति कार्यं नार्यं न्यमित्यमी ।
त्याज्यते ग्राह्यते चान्यदहो धूर्तातिधूर्तया ॥ ५४ ॥

जनेनेति । [illegible]

[illegible]

अहो आश्चर्यम्, कष्टं वा। महदनुचितमेतदित्यर्थः। 'देह आत्मभावं परित्यज्य तदन्यस्मिन्नात्मनि नित्यतां गृहीत्वा दीक्षातपआदिभिर्देहं कर्शय, तदतिरिक्तात्मवेदनं कुरु' इति श्रुत्या लोक उपदिश्यत इत्यर्थः। विप्रलम्भकवाक्यत्वेन श्रुतिमात्रमप्रमाणम्। वार्तामात्रेणालम्। सा न कार्येत्यर्थः। अन्योपि धूर्तोन्येन रत्नादि त्याजयति, काचादि ग्राहयति। कर्तृद्वयस्यानभिहितत्वादुभयत्र तृतीया॥

ननु पुत्रेष्ट्या पुत्रस्य प्रत्यक्षोपलम्भाज्ज्योतिष्टोमादेरपि फलस्यानुमानाच्छ्रुतिमात्रप्रामाण्यात्कथं श्रुतेर्धूर्तत्वमित्याशङ्क्य दूषयति—

एकं संदिग्धयोस्तावद्भावि तत्रेष्टजन्मनि।
हेतुमाहुः स्वमन्त्रादीनसङ्गानन्यथा विटाः॥५५॥

एकमिति॥ भवनाभवनाभ्यां संदिग्धयोरर्थयोः पुत्रादिलाभालाभयोर्मध्ये एकमनिष्टं वा तावन्निश्चितं भावि भविष्यति। तत्र तयोर्मध्ये। तथा सति वा। इष्टस्य पुत्रादेर्जन्मनि लाभे सति विटा धूर्ताः परवञ्चनचतुराः स्वमन्त्रादीन्हेतुं कारणभूतानाहुः। अस्माभी रुद्रजपादि त्वदर्थं कृतम्, तेन त्वया पुत्रादि लब्धमिति वदन्तीत्यर्थः। अन्यथा पुत्राद्यलाभे तु तानेव मन्त्रानसाङ्गानङ्गाविकलतया फलस्यासाधकान्प्राचीनपुत्रवियोगादिविपरीतफलकारिणश्चाहुः। सामग्रीसाकल्याभावाद्यथोक्तदक्षिणाभावात्फलं न जातम्, विपरीतं च जातमित्यर्थः। तस्माद्दृष्टफलपुत्रेष्ट्यादिदृष्टान्तेनादृष्टफलेष्वपि फलकल्पना निरवकाशेति श्रुतिरप्रमाणैवेति भावः॥

श्रुतिप्रामाण्यमभ्युपगमवादेनाङ्गीकृत्याप्येकात्मवादिमतमनिष्टापत्त्या दूषयति—

एकस्य विश्वपापेन तापेऽनन्ते निमज्जतः।
कः श्रौतस्यात्मनो भीरो भारः स्याद्दुरितेन ते ५६

एकस्येति॥ विश्वेषां सर्वेषां परदारगमनजनितेन पापेन हेतुनानन्तेऽक्षये तापे निरयादिदुःखे निमज्जतोऽनन्तदुःखमनुभवतः सतः श्रौतस्य 'एकमेवाद्वितीयं ब्रह्म' 'नेह नानास्ति किंचन' इत्यादिश्रुतिसिद्धस्यैकस्याद्वितीयस्यात्मनः हे भीरो पापाद्भयशील, ते तव एकस्य दुरितेन को भारो गौरवं स्यात्, अपि तु पूर्णस्य शकटस्य शूर्पेणेव न कश्चिद्भारो भवेत्। एकात्मवादिमते प्रामाणिकस्यैवात्मनो यदि सकलशरीरोपाधिकृतपापसंबन्धः, तदा तत्फलानन्त्यान्निरयादिदुःखानुभवावसरे तवैकपापेन कृत्वा पापाक्षयराशिभूतस्तस्य न कोपि भारः स्यात्। किं च तवैतत्पुण्यं कृतम्, तच्चैव कृतमिति पापे कृतेपि तव दोषो नेति यथेच्छं पापं कुर्वित्यर्थः। अपि चाद्वैतात्स्वपरव्यवहाराभावे परदारत्वपरस्वत्वाद्यभावात्परदारगमनादौ पापलेशस्याप्यभावात्स्वेच्छाचारमेव कुर्वित्यर्थः। भीरो नाम परपर्यालोचनया विना भयशील, इत्युपहासः। वञ्चकैकात्म्यश्रुतिरुपासनपरा ज्ञेया, न तु तात्त्विकीति भावः॥

देवपूजादिबुद्धिं निराकरोति—

किं ते वृन्तद्रुतात्पुष्पात्तन्मात्रे हि फलप्रदः।
न्यस्तं तन्मूर्ध्नि नान्यस्य न्यास्यमेवात्मनो यदि ५७

[illegible] 'अन्ते' [illegible] अनुमानेन [illegible] इति [illegible]—इति मु- [illegible]। २ 'न्यस्त [illegible]' इति वा पाठः [illegible]।

किमिति॥ भो देवपूजक, वृन्तात्प्रसवबन्धनात्स्रुतम् [illegible] मवचितं चम्पकादिपुष्पं तस्माद्धेतोस्ते तव किं प्रयोजनम्। [illegible] दोष एवेत्यर्थः। हि यस्माददः पुष्पं तन्मात्रे वृक्षाग्रवृन्त [illegible] मानमेव फलति फलरूपेण परिणमते, नतु तेन विना। [illegible] चिते फलोत्पत्तिप्रतिबन्ध एव भवति। नत्वन्यत्फल [illegible] अथ देवपूजादौ विनियोगात्साफल्यमिति चेत्। तदप्यसत्। [illegible] श्मनः शालग्रामशिवलिङ्गादेः पाषाणस्यैव मूर्ध्नि न्यास [illegible] चेत्तत्र न्यस्तं सत्फलाय भविष्यतीत्याशयः, तर्ह्यनन्यस्य [illegible] भिन्नस्य पाषाणसदृशस्य स्वस्य मूर्ध्नि तत्पुष्पं न्यस्य निर्देहि। [illegible] नन्यस्यैवेति वा। नास्यमेवेति वा। किं च भवन्मते भेदस्य [illegible] त्विकत्वात्परमेश्वरस्य सर्वत्र सत्त्वाच्छालग्रामादेस्त्वच्छिरसो [illegible] देवपूजापि पृथग्वृथेति स्वशिरस्येव पुष्पाणि क्षिपेत्युपहासः। [illegible] भावः। न्यास्यं, हलन्तत्वाण्ण्यत्॥

वैराग्यजननार्थमन्यदप्याह—

तृणानीव घृणावादान्विधूनय वधूरनु।
तवापि तादृशस्यैव का चिरं जनवञ्चना॥[illegible]

तृणानीति॥ हे पुरुष 'मुखं श्लेष्मागारं, स्तनौ मांस [illegible]' इत्यादीनि वधूरनु स्त्रीरुद्दिश्य घृणावादाञ्जुगुप्सावचनानि [illegible] सारत्वेन तृणानीव विधूनय त्यज। यतः—तादृशस्य मांसा [illegible] स्यैव तवापि गर्हितस्यापि स्त्रियोऽनेन प्रकारेण निन्द्या इति [illegible] जनवञ्चना लोकप्रतारणा का। अपि तु न कार्येति भावः। [illegible] व्यभिचारिण्यः पापनिरता इति निन्दावाक्यानि तवापि [illegible] चारिणो न युक्ता इति वा॥

कुरुध्वं कामदेवाज्ञां ब्रह्माद्यैरप्यलङ्घिताम्।
वेदोऽपि देवकीयाज्ञा तत्राज्ञाः काधिकार्हणा॥[illegible]

कुरुध्वमिति॥ हे अज्ञा मूर्खा ब्राह्मणाः, यूयम् 'अहल्यायै [illegible] सुरपतिरभूदात्मतनयां प्रजानाथोऽयासीत्' इत्यादि [illegible] ष्णुमहेशादिभिरप्यलङ्घितां काम एव देवः, तस्य स्त्रीपार [illegible] णामाज्ञां कुरुध्वम्। यस्माद्वेदोऽपि 'श्रुतिस्मृती ममैवाज्ञे' इति श्रीभगवद्वचनाद्देवकीया आज्ञा। अतः—तत्र वेदरूपाया [illegible] कामाज्ञातोऽधिका अर्हणा पूजा मान्यता का। अपि तु—[illegible] शेषाद्वेदाज्ञेव कामाज्ञापि माननीयैवेत्यर्थः। आज्ञाद्वयमपि [illegible] तस्मात्कामाज्ञामपि कुरुध्वम्, न त्वेकत्र पक्षपातः कार्य इति [illegible] यद्वा—तत्र द्वयोराज्ञयोर्मध्येऽधिकमर्हणं यस्याः सा का आज्ञा। [illegible] तु पूर्ववदविशेषाद्द्वे अपि समे एवेत्यर्थः। द्वयोर्मध्ये अधिका [illegible] इति यूयमेव कथयतेति ब्रह्मादिभिरप्यङ्गीकृतत्वाच्छिष्ट [illegible] स्वलक्षणप्रामाण्यात्, प्रत्यक्षसुखहेतुत्वाच्च कामदेवाज्ञैवाधिका [illegible] वेदो हि ब्रह्मादीनामेवाज्ञा, ब्रह्मादयश्च कामदेवाज्ञाकारिणः, [illegible] यदीयाज्ञा भवद्भिरनुष्ठीयते, तैरपि याऽनुष्ठीयते सा [illegible] मनुष्ठेयेति भाव इति वा। पक्षपातात्तारतम्याज्ञानाद् [illegible] 'वेदो हि' इति च पाठः। कामदेवाज्ञामेव कुरुध्वम्, [illegible] पि देवाज्ञा। तत्र वेदे अधिका पूजा। अपितु—कामदेव [illegible] या ब्रह्मादिभिरप्यनुष्ठितत्वादिति वा। 'का निगर्हणा' [illegible] तत्र कामाज्ञायां का निन्दा। कोऽनादर इत्यर्थः। [illegible] दिषु 'जनपदयोः कुक्' इत्यत्र 'देवस्येति च वक्तव्यम्' इति [illegible] व्याख्यः कुक्॥

श्लोकत्रयेण मीमांसकान्परिहरति—

प्रलापमपि वेदस्य भागं मन्यध्व एव चेत् ।
केनाभाग्येन दुःखान्न विधीनपि तथेच्छथ ॥६०॥

प्रलापमिति ॥ महता प्रयासेन यस्य प्रामाण्यमुपपादितम्, तस्य वेदस्यैव कंचन भागमर्थं 'सोऽरोदीत्, यदरोदीत्' इत्याद्यर्थवादमन्त्रनामधेयात्मकं प्रलापमिवानर्थकवचोरूप चेन्मन्यध्वे कुरुध्वे आम्नायस्य क्रियार्थत्वादानर्थक्यमतदर्थानाम्' इत्यादिना पूर्वपक्षसूत्रेण प्रतिपादितस्यानर्थक्यस्य 'विधिना त्वेकवाक्यत्वात्' इत्यादिना सिद्धान्तसूत्रेण स्तुत्यर्थत्वादिनाऽर्थवादादेरुपयोगेऽभिहितेऽपि तादर्थ्यानावादनिराकृतत्वादर्थवादादिवेदभागमनर्थकवचनप्रायं चेन्मन्यध्वे, तर्हि बहुधनव्ययायाससाध्यत्वात्, दुःखजनकान् 'ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेत' इत्यादीन् विधिभागानपि केन भाग्याभावेन तथा प्रलापरूपान्न इच्छत नाङ्गीकुरुथ । अपि तु तानपि प्रलापरूपानेव स्वीकुरुथ इत्यर्थ । सर्वोऽपि वेदो विधिरूपः प्रलापरूपो वा अस्तु । नत्वर्धजरतीयन्यायः समाश्रयितुं युक्त इति भाव । वेदत्वाविशेषेऽप्यमान्यमेव वैपम्यहेतुरित्यर्थः । दुःखशब्दस्य नपुंसकत्वेऽपि दुःखं करोतीति ण्यन्तात्पचाद्यचि दुःखानिति ज्ञेयम् ॥

प्रकारान्तरेणापि मीमांसकानुपहसति—

श्रुतिं श्रद्धत्थ विक्षिप्ताः प्रक्षिप्तां ब्रूथ च स्वयम् ।
मीमांसामांसलप्रज्ञास्तां यूपद्विपदापिनीम् ॥६१॥

श्रुतिमिति ॥ हे मीमांसायां वेदविचारे मांसला परिपुष्टा प्रज्ञा बुद्धिर्येषां ते यूयं श्रुतिं वेदं प्रत्यक्ष श्रद्धत्थ आदरेण स्वीकुरुथ । अक्षरमात्रमपि सार्थकं मन्यध्वे । तथा—विक्षिप्ता वादिभिर्निराकृता भ्रान्तचित्ता. पूर्वापरानुसंधानविकला. सन्तः तामेव श्रुतिं यूपस्तम्भन द्विप दापिनीं दापयन्तीं स्वयमात्मनैवाङ्गीकृतप्रामाण्यामपि प्रक्षिप्ता केनचिद्धूर्तेन सिल्लूपा निक्षिप्ता च ब्रूथ । चकार. पूर्वापरविरोधद्योतनार्थ. । पूर्वापरानुसंधानविकलत्वाद्वेदविचारचतुरा साध्वी भवता बुद्धिरित्युपहासार्थं 'मीमांसा–' इत्यादि संबोधनम् । मांसला—इत्यनेन च स्थूलदृष्टय आपातग्राहिणो यूयम्, न तु कुशाग्रबुद्धय इति सूचितम्। ऋत्विजो यज्ञमध्ये यजमान यज्ञसमापनाग्रहशील समाप्त्युत्तरकालभावि स्वाच्छन्द्य विदित्वा कार्यं तावेलायामेव स्वयं यूपे यूपे हस्तिनो बद्धा ऋत्विग्भ्यो दद्यात्' इत्येतत्प्रतिपादकानि वेदवाक्यानि यजमानस्य श्रद्धाजननार्थं पठित्वा याचन्ते । प्रत्यक्षश्रुतिविहितदेवान्तरनिदर्शनव्यामोहितश्च स यजमानः श्रद्दधानतया तथैव प्रतिपद्य तेभ्य प्रयच्छतीति तैरेवैषा स्तुति. प्रवर्तिता स्यादित्याशङ्क्य 'नैव वेदमूला' इति 'लोभपूर्वकमेतदित्यम्' इति वेदवाक्यानामर्थवादत्वमङ्गीकरोति । ततश्च कानिचिद्वाक्यानि प्रधानानि, कानिचिदप्रधानानि तत्पर्वजरतीयन्यायप्रसङ्गस्य [illegible] । 'यूपहस्तिनो दानमाचरन्ति' इति [illegible] श्रुतिरभिधीयते । [illegible] [illegible]

धर्माधर्मौ मनुर्जल्पन्नशक्याजनवर्जनौ ।
व्याजान्मण्डलदण्डार्थी श्रद्दधायि मुधाबुधैः ॥६३॥

धर्मेति ॥ बहुधनव्ययायाससाध्यत्वात्, शीतभयात्तीर्थस्नानाद्यशक्यत्वात्, अतो चरणसंतापनादिरूपतया तत्तदिन्द्रियवेगस्य परिहर्तुमशक्यत्वात्, सुखानुभवमूलत्वाच्च, क्रमेणाशक्यमर्जनं करणं, वर्जनं च ययोस्तौ धर्माधर्मौ बुद्धिपूर्वं जल्पन्बहुधा प्रतिपादयन्मन्वन्तराधिपतिरादिराजो मनुर्मुख्यस्मृतिकर्ता ब्रह्मपुत्रः स्वायंभुवः व्याजाद्धर्माधर्मोपदेशकस्मृतिप्रणयनमिषेण विधिनिषेधातिक्रमनिमित्तप्रायश्चित्तद्वारा मण्डलस्य राष्ट्रस्य लोकस्यापराधे निमित्तीकृत्य दण्डार्थी द्रव्यमभिलाषुको यतः,—तस्माद्बुधैः पण्डितंमन्यैर्मुधा वृथैव श्रद्दधायि आदृता । अधर्माचरणं सुकरमित्यधर्ममेव सर्व करोति । ततश्च येन केनाप्युपायेनार्थग्रहणोपाय एव दण्डो मनुनाऽभिहित, ननु धर्म इत्यर्थ. । अबुधैरिति वा । मनुवचनमूलत्वात्स्मृतिमात्रस्याप्रामाण्यमुक्तम् ॥

[illegible]

को हि वेदास्त्यमुष्मिन्वा लोक इत्याह या श्रुतिः ।
तत्प्रामाण्यादमुं लोकं लोकः प्रत्येतु वा कथम् ६२

को हीति ॥ 'को हि तद्वेद यदमुष्मिँल्लोकेऽस्ति वा न वा' इति 'दिक्ष्वतीकाशान्करोति' इत्यादिर्या श्रुति', अमुष्मिँल्लोके परलोके विषये सुखादिकमस्ति वास्त्येव नास्त्येव इति वा हि निश्चित को वेद । अपि तु न कोऽपि । इत्याह ब्रवीति । तस्याः श्रुतेः प्रामाण्यादमुं लोकं परलोकं लोकः परीक्षकोऽस्मदादिः कथं वा कथमिव प्रत्येतु विश्वासेन निश्चिनोतु । अपितु न कोऽपि । यदीयास्तित्वनास्तित्वयो. श्रुतेरेव संदेहस्तत्प्रामाण्यात्पामरो भवादृश एव परलोकं मन्यते, नतु प्रामाणिकः कश्चिदिति भावः ॥

स्मृतिप्रामाण्यमपि दूषयति—

पुराणप्रामाण्यं दूषयति—

व्यासस्यैव गिरा तस्मिन्श्रद्धेत्यद्धा स्थ तात्त्रिकाः ।
मत्स्यस्याप्युपदेश्यान्वः को मत्स्यानपि भापतां ६४

व्यासस्येति ॥ [illegible] पुत्रोत्पादित इत्यादिरीत्यस्य व्यासस्यैव [illegible] गिरा तस्मिन्धर्मे । परलोके वा । व्यास एव वा । श्रद्धा भावना [illegible] बुद्धिरिति इत्येतस्मादेतोरद्धा निश्चित यूयं तात्त्विका युक्तिज्ञा शास्त्रविचारचतुरा. स्थ भवथ । विरुद्धवचनमा—एव [illegible] व्यासेन प्रतिपादिते धर्मे परलोके तद्विना [illegible], ते यूय [illegible] इति भाव । अथ च—तात्त्विका [illegible] इत्यर्थः । [illegible] [illegible]

त्स्यान्को वदतु । अपि तु न कोऽपि । यतो मत्स्यस्योपदेशयान् । जलस्थलचारिभ्यो यो हीनो मत्स्यः, तस्यापि शिष्यास्तन्निर्देशकारिणः । ततश्चोपदेशकापेक्षयोपदेश्यस्य हीनत्वान्मत्स्यशब्देनापि नाभिधेया इति भावः । एवं कूर्मपुराणादीनामुपहासः । अथ न मनुसंबन्धित्वेन सर्वेऽपि मानवशब्दवाच्या यथा, तथा मत्स्यसंबन्धिनो मात्स्यशब्दाभिधेयत्वमेव युक्तम्, ननु मत्स्यशब्दाभिधेयत्वमिति को मत्स्यानपि भापतामिति युक्तमुक्तमिति व्याख्येयम् । ताभ्रिका इति, 'तन्त्रमधीते वेद वा' इत्यर्थे वसन्तादेराकृतिगणत्वाट्ठक् । मत्स्यस्येति 'कृत्यानाम्–' इति कर्तरि षष्ठी ॥

पूर्वोक्तमेव व्यासस्याप्रमाणत्वं श्लोकद्वयेनाह—

पण्डितः पाण्डवानां स व्यासश्चाटुपटुः कविः ।
निनिन्द तेषु निन्दत्सु स्तुवत्सु स्तुतवान्न किं ६५

पण्डित इति ॥ पण्डितो बुद्धिमान्, अत एव कविरौत्प्रेक्षिकस्यार्थस्य वर्णकः, तथा—पाण्डवानां युधिष्ठिरादीनां चाटुनि प्रियवचने पटुः एवंभूतः स भवद्भिराप्ततमत्वेनाङ्गीकृतो व्यासस्तेषु पाण्डवेषु दुर्योधनादीन्निन्दत्सु सत्सु न निनिन्द किम् । तथा—तेषु श्रीकृष्णादीन्स्तुवत्सु सत्सु न स्तुतवान्किम् । तेषु निन्दत्सु स्वयमपि निनिन्द, तेषु स्तुवत्सु स्वयमपि तुष्टावेति पूर्वविशेषणयुक्तस्यापि व्यासस्य पराधीनत्वादनाप्तत्वाच्च तत्प्रणीत भारताद्यप्रमाणमेवेति भावः । अन्योपि पण्डितः प्रभुचित्तानुगुणमेव व्यवहरति, तद्वदयमपीत्यर्थः ॥

न भ्रातुः किल देव्यां स व्यासः कामात्समासजत् ।
दासीरतस्तदासीद्यन्मात्रा तत्राप्यदेशि किम् ॥६६॥

नेति ॥ स भवदीयो व्यासो भ्रातुर्विचित्रवीर्यस्य देव्यां महिष्यां कामात्स्मरपरवशत्वादनुरागान्न समासजद्व्यवहरति स्म । किलेत्युपहासे श्रुतौ वा । अस्मद्बुद्ध्या तावत्कामादेव संगतः । पौराणिकास्तु—देवरात्सुतोत्पत्तेर्धर्म्यत्वात्तस्यां सुतोत्पादनार्थं मात्राज्ञप्तस्तस्यां सक्त इति वदन्ति । तस्मात्तद्यथा, तथास्त्वित्यर्थः । तदा पुत्रोत्पादनोपलक्षिते काले दास्यां रत आसीदिति यत्प्रसिद्धम् । तत्र दासीरतेऽपि मात्रा सत्यवत्या अदेशि आदिष्टः किम् । कथयतेति प्रश्नकाकुरुपहासार्था, अपि तु तत्र तावन्नादिष्टः, तस्मादुभयत्रापि स्मरपरवशत्वादेव प्रवृत्तः । एवंविधस्यानाप्तत्वात्तद्वचनमप्रमाणमेवेति भावः । समासजत्, 'दंशसञ्ज–' इति नलोपः ॥

इदानीं देवद्विजगोभजनं दूषयति—

देवैर्द्विजैः कृता ग्रन्थाः पन्था येषां तदादृतौ ।
गां नतैः किं न तैर्व्यक्तं ततोऽप्यात्माधरीकृतः ॥६७

देवैरिति ॥ देवैर्ब्रह्मादिभि, द्विजैर्याज्ञवल्क्यादिभिश्च कृता ग्रन्थाः पुराणानि स्मृतयश्च त एव येषां भवादृशां वैदिकानां तदादृतौ तेषां देवानां द्विजाना चादृतावादरे विषये पन्थाः । देवा ब्राह्मणाश्चावश्यं भजनीया इत्युपदेशपराः प्रमाणमिति यावत् । स्वपूजार्थमेव तैर्ग्रन्था निर्मिताः, तद्वचनप्रामाण्याद्देवादीनाद्रियन्ते एवभूता मूर्खा ये, तैर्युष्माभिस्तद्ग्रन्थप्रामाण्यादेव गां पशुरूपां सुरभिं नतैः सद्भिस्ततः पशोर्गोरपि सकाशादात्मा स्वरूपं व्यक्तं स्पष्टं नाधरीकृतः किम् । नम्रः अधच-हीनः । न कृतः किम् । अपि तु—कृत एव नमस्कार्यापेक्षया नमस्कर्तुर्हीनत्वात्पशोरपि सकाशादधमत्वो नूनं इत्यर्थः । ... मन्ये इति यावदिति वा । ... माणत्वाद्देवब्राह्मणसुरभिभजनं निर्मूलत्वात्त्याज्यमिति भावः । ... द्विजैः कृता ग्रन्था येषां वः पन्थाः प्रमाणम्, तैर्भवद्भिस्तत्तेषां देवादीनां वा, ग्रन्थादीनां वा, आदरणनिमित्तं गां नतैः । ... तोऽप्यात्मेति पूर्ववत् ॥

इदानीं परलोकमङ्गीकृत्यापि यज्वनां ब्रह्मचर्यादि परिहरं...

साधुकामुकतामुक्ता शान्तस्वान्तैर्मखोन्मुखैः ।
सारङ्गलोचनासारां दिवं प्रेत्यापि लिप्सुभिः ॥६८

साध्विति ॥ शान्तं विषयभोगपराङ्मुखं स्वान्तं चित्तं येषां मखोन्मुखैर्गृहीतदीक्षैरपि यज्ञेषु सोत्साहं प्रवृत्तैर्याज्ञिकैः अङ्ग... संभोगलोभिता यद्मुक्ता न त्यक्ता, तत्साधु युक्तम् । यद्वा—... सुखकारिणी सा चासौ कामुकता च सा न मुक्ता । शान्तस्वान्तैर्यज्वभिः कामुकता साधु मुक्ता त्यक्ता । साध्विति काकुः । ... लक्षणया नैव मुक्ता, किं तु संभोगैकनिष्ठा एव त इति व्याख्येयम् । सर्वत्रापि हेतुगर्भं विशेषणमाह—किंभूतैः—सारङ्गलोचनाभिः सुन्दरीभिः सारां श्रेष्ठाम् । ता एव सारः श्रेष्ठः पदार्थो यस्यां वा । दिवं प्रेत्यापि मृत्वापि लिप्सुभिः । रम्भादिकाम(ना)... बहुधनव्ययायाससाध्यान्यज्ञान्ये कुर्वन्ति, तैः कामुकता नैव त्यक्ता । अन्येषां तु यावज्जीवमेव कामुकत्वम् । यज्वना तु मरणानन्तरमपीति प्रेत्यापीत्यनेन सूचितम् । तस्माद्दीक्षासमयेऽपि ब्रह्मचर्यादिग्रहणेनात्मा न वञ्चनीय इति भावः । दिव, 'न लोका–' इति षष्ठीनिषेधाद्द्वितीया ॥

एतदेवोपजीव्याह—

कः शमः क्रियतां प्राज्ञाः प्रियाप्रीतौ परिश्रमः ।
भस्मीभूतस्य भूतस्य पुनरागमनं कुतः ॥ ६९ ॥

क इति ॥ हे प्राज्ञाः प्रकर्षेणाज्ञा भो मूर्खाः, तस्माच्छमः शान्तिः कः । अपि तु न कोऽपि । शमाङ्गीकरणेन परलोकसाधनेपि काम्यमानकमनीयकामिनीसंभोगफलत्वाद्व्यर्थैव शान्तिः । तस्मात्कार्येत्यर्थः । तर्हि किं कार्यमित्यत आह—प्रियायास्तरुणरमणीयरमण्याः प्रीतौ प्रेम्णि तस्याः सुखोत्पादने विषये परिश्रमः भूयान्प्रयत्नः कार्यः क्रियतां कर्तव्यः । शान्तिः का, अपि तु न कापि । भोः प्राज्ञाः बुद्धिमन्तस्तारतम्यविचारचतुराः, प्रियाप्रीतौ प्रयासः कार्यः तस्य सुखहेतुत्वादिति वा । परस्त्रीगमने लोकान्तरे निरयादिभयं नास्तीत्याशङ्क्याह—भस्मीभूतस्य मृतस्य भूतस्य जातस्य । देहस्य वा । पुनरागमनं लोकान्तरे कृम्यादिदेहप्राप्तिरिति यत्, स भ्रमः परलोकस्यैवाभावात्, तत्सद्भावेऽपि च देहस्यैवात्मत्वात्, तस्य च भस्मीभूतत्वात्केन नरकादि भुज्यते । तस्माद्यावज्जीवं यथेच्छं सुखं भोक्तव्यमिति भावः । 'प्रियाप्राप्तौ' इति च पाठः ॥

मोक्षेऽधिकाराभावाद् ब्रह्मचर्यपरित्यागेन काम एव सेवनीय इति शब्दच्छलेन वृद्धसंमत्या स्वीयं मतं द्रढयति—

उभयी प्रकृतिः कामे सज्जेदिति मुनेर्मनः ।
अपवर्गे तृतीयेति भणतः पाणिनेरपि ॥ ७० ॥

१ 'सजेत्' इति पाठे सञ्जधातोर्नकारस्य 'दंशसञ्ज–' इति लोपः ।

उभयीति ॥ 'अपवर्गे तृतीया' इति भणतः पाणिनेरपि मुनेरुभयी प्रकृतिः स्त्रीपुंसलक्षणा द्वयी व्यक्तिः कामलक्षणे पुरुषार्थे मैथुने मिथुनधर्मे सज्जेदासक्ता भवेदिति मनोन्त करणाभिप्राय. लक्ष्यत इति शेष ॥ अयमाशय —'अपवर्गे तृतीया' इति वदत पाणिनेर्मैथुनधर्मेऽशक्तेन नपुंसकेन तीर्थयात्राब्रह्मचर्यादिद्वारा मोक्षे प्रयतितव्यम्, स्त्रीपुंसलक्षणा व्यक्तिर्मैथुने शक्तत्वात्कामभोगेऽधिकारिणी, न तु तीर्थयात्रादिद्वारा मोक्षे इति । तस्मात्कामाख्यैव कार्मेत्यर्थः । न केवलमस्मदाचार्यस्यैव संमतम्, किं तु भवदीयस्य पाणिनेरपीत्यपिशब्दार्थः । अथ चैवं वदतः पाणिनेरप्ययमाशय.—धर्मार्थलक्षणा व्यक्ति । अथ च—पूर्वप्रयोज्यत्वात्प्रकृतिः कामे संनद्धा भवेत् । 'धर्मार्थकाममोक्षाः स्यु –' इत्यादौ कामादव्यवहितपूर्वत्वेन तस्या उक्तत्वात् । तृतीया तु कामलक्षणा व्यक्तिः । अथ च—पूर्वप्रयोज्यप्रकृतिरपवर्गे संबन्धुमर्हा । अपवर्गादव्यवहितपूर्वत्वेन तस्या उक्तत्वात् । तस्मादपवर्गे निमित्ते कामाख्या तृतीयैव व्यक्तिर्युक्तेत्युक्तत्वात् । मोक्षमार्गं प्रति कामस्यैव हेतुत्वात्प्रियाप्रीतिरेव सुतरां कार्येति भावः । अपवर्गे फलप्राप्तिरि(र्ति)मे सूत्रार्थं शब्दच्छलेनान्यथोत्प्रेक्ष्य बुद्धसंमतिः स्त्रीयमतसमर्थनार्थं दर्शिता । 'तृतीयाप्रकृतिः षण्ढः' इत्यमर । उभयीत्यत्रायचः स्थानिवत्त्वात्तयप्ग्रहणान्ङीप् । सज्जेत् अर्हार्थे लिङ् ॥

गङ्गास्नायिनो दूषयति—

बिभ्रत्युपरियानाय जना जनितमज्जनाः ।
विग्रहायाग्रतः पश्चाद्वत्वरोरभ्रविभ्रमम् ॥ ७१ ॥

बिभ्रतीति ॥ उपरि यानाय स्वर्गं गन्तुम् । अथ च—ऊर्ध्वदेशं गन्तुम् । जनितमज्जना कृतगङ्गास्नानाः । अथ च—कृताधोगमना जना अग्रत विग्रहाय युद्धाय पश्चाद्वत्वरः पश्चाद्गमनशील उरभ्रो मेषस्तस्य विभ्रमं सादृश्यं बिभ्रति धारयन्ति । मज्जनादूर्ध्वगमनं विरुद्धमिति विपरीतार्थकारित्वान्मेषवन्मूर्खा एवेति । गङ्गास्नानेन स्वर्गो भवतीति भ्रान्तिरेवेति भाव । 'विग्रहस्य' इति पाठे उपरियानाय कृतगङ्गास्नाना जना मार्गे गच्छतो मेषस्य भ्रान्ति सादृश्यं वा धारयन्ति । शीतबाधया नीचग्रीवतया गमनाच्छरीरस्याग्रत शिरोदेशे पश्चात्कटिदेशे च हस्तयोर्धारणात्कृतगङ्गास्नानानां गङ्गास्नानसमयेऽपि मेषतुल्यत्वम् । तथा जलमध्येऽघमर्षणवशाद्दक्षिणकरेण प्राणानायच्छत पृष्ठस्थितवामहस्तस्य नीचग्रीवतया पुरःसादृश्यम्, पश्चात्स्थितहस्तस्य च पुच्छसादृश्यमिति मेषतुल्यास्ते जना उद्वेजिनिपिपोर्नीचैर्भावस्य विरुद्धस्य कारणादुपहास इति व्याख्येयम् । यानाय विग्रहायेति च तुमर्थाच्च—' इति चतुर्थी ॥

परलोकसद्भावेऽपि देहान्तरप्राप्तावपि च न किंचिदनिष्टमित्याह—

एनसानेन तिर्यक्स्यादित्यादिः का बिभीषिका ।
राजिलोऽपि हि राजेव स्वैः सुखी सुखहेतुभिः॥७२॥

१ 'परशाना मे[illegible]' [illegible] [illegible]नसतः । [illegible] देन [illegible]सताः ।

एनसेति ॥ अनेन लोके क्रियमाणेन ब्रह्महत्यादिनैनसा पातकेन तिर्यक्कृमिपक्ष्यादि स्याद्भवेदित्यादिरेवंप्रकारिका बिभीषिका भयोपदर्शनं किम् । अपि त्वनिष्टहेतुत्वाभावान्न किंचिदेतत् । हि यस्माद्राजिलोऽपि तिर्यक्त्वनिहीन सर्पविशेषो जलव्यालोऽपि स्वैः स्वीये सुखहेतुभिर्भेकभक्षणजलाहारसजातीयतरुणीसंभोगादिभिः सुखकारणै राजेव सुखी । स्वजात्यनुगुणाहारविहारसंभोगादीनि विचित्राण्येव सर्वेषां सुखसाधनानि न तु नियतानि कानिचित् । ततश्च पापफलभूते तिर्यग्योनित्वे जातेऽपि सुखसद्भावान्न किंचिदनिष्टमित्यर्थः । 'समौ राजिलडुण्डुभौ' इत्यमर. । बिभीषिका, 'धात्वर्थनिर्देशे ण्वुल्' इति ण्वुल् । 'भियो हेतुभये षुक्' इति षुक् । 'प्रत्ययस्थात्–' इतीत्वम् ॥

युद्धे हतानां स्वर्गप्राप्तिरित्यादि भारतादिवचनं दूषयति—

हताश्चेद्दिवि दीव्यन्ति दैत्या दैत्यारिणा रणे ।
तत्रापि तेन युध्यन्तां हता अपि तथैव ते ॥ ७३ ॥

हता इति ॥ सङ्ग्रामे हता. संमुख पतिता दिवि दीव्यन्ति क्रीडन्ति इति चेद्यदि तर्हि दैत्यारिणा श्रीविष्णुना रणे हता हिरण्यकशिपुप्रभृतयो दैत्यास्तत्रापि स्वर्गेऽपि तेन सह युध्यन्तां युद्धं कुर्वन्तु । यस्माद्धता मारिता अपि ते दैत्या भवदीयमते तथैव रणे संमुखपतनात्स्वर्गे जीवन्त एव । ततश्च 'यं यं वापि स्मरन्भावं–' इत्यादिवचनप्रामाण्यान्मरणसमयेऽपि दैत्यैर्दैत्यारिणा सह विरोधस्य चित्ते धृतत्वात्स्वर्गप्राप्तावप्यसुरभावस्य तथैव वर्तमानत्वात्तत्रापि तेन सह योद्धव्यमेव । तत्रापि युध्यन्त एवेति कुत्रचित्पुराणादौ नाकर्ण्यते । तस्माद्रणे पतितानां मरणादधिकं किंचिदपि नास्तीति 'रणादपलायनात्स्वर्ग.' इत्यादिक्षात्रधर्मप्रतिपादकं वाक्यजातमप्रमाणमेवेति भाव । हता अपीत्यत्र 'हतौ, अपि' इति पदेन हतौ हिंसायां कृतायामपि मरणे प्राप्तेऽपि । अन्यत्पूर्ववत् । 'हतावपि' इति वा पाठः ॥

इदानीं मायावेदान्तसिद्धान्तं दूषयति—

त्वं च ब्रह्म च संसारे मुक्तौ तु ब्रह्म केवलम् ।
इति स्वोच्छित्तिमुक्त्युक्तिर्वैदग्धी वेदवादिनाम् ॥७४॥

त्वमिति ॥ संसारे संसरणावसरे त्वं जीवात्मस्वरूपः प्रपञ्चश्च, तथा—अनाद्यविद्याविलासवानसावविद्यमानभेदं ब्रह्म च, इति द्वयमस्ति । चौ समप्राधान्यद्योतनार्थौ । मुक्तौ तु मोक्षे संजाते पुनराविद्यकजीवव्यवहारनिवृत्ते केवलं व्यप्रपञ्चरहितं ब्रह्मैव वर्तते । घटोपाधिनिवृत्तेर्घटाकाशनिवृत्तावाकाशमात्रस्यावस्थानवत् [illegible]निवृत्ते. स्वनिवृत्तौ 'एकमेवाद्वितीयं ब्रह्म' [illegible] संपद्यते [illegible] । तथापि [illegible] मुक्तिरवगन्तव्या [illegible] स्वोच्छित्तिरेव मुक्तिस्तस्या उक्तिर्वचनं तत्र [illegible] [illegible] वेदवादिनां वेदान्तमतानुगा[illegible] । [illegible] प्रतिपादित इति [illegible] [illegible] वेदवादिनामिति [illegible] [illegible] किंचिदपि न जानन्तीति सूचितम् । यदि च संसारे [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] । [illegible] इति भाव. । [illegible]–

नाम्' इति च पाठः। पूर्व एव भावः । 'वेदवेदिता' इति पाठे स्वोच्छित्तिमुक्त्युक्तिवैदग्ध्यीरूपा वेदार्थज्ञातता आत्मविनाशोक्ति- र्वेदार्थपरिज्ञानं नामेत्युपहासः ॥

न्यायवैशेषिकसिद्धान्ताभिमतां मुक्तिं दूषयति—

मुक्तये यः शिलात्वाय शास्त्रमूचे सचेतसाम् ।
गोतमं तमवेक्ष्यैव यथा वित्थ तथैव सः ॥ ७५ ॥

मुक्तय इति ॥ यः सचेतसां चैतन्यवतां सुखदुःखाद्यनुभवाभावाच्छिलात्वाय पाषाणावस्थारूपायै मुक्तये मुक्तिं प्रतिपादयितुं शास्त्रमूचे न्यायदर्शनं निर्ममे 'तदत्यन्तविमोक्षोऽपवर्गः' इत्यनेन सकलविशेषगुणोच्छेदो मुक्तिरिति मुक्तस्य शिलातुल्यत्वं प्रत्यपादयत्। यूयं तं स्वगमेवावेत्य विचार्यैव गोतममेतन्नामानं मुनिं यथा वित्थ जानीथ स एव तथा नान्य इत्यर्थः। एवं येनोक्तं स गोतम इति यथा युष्माकं संमतः, तथा ममापीत्यर्थः। वैशेषिकास्तु तदीयमतानुसारिण इति भावः। अथवा—नायं परं नाम्ना गोतमः। किं तु प्रकृष्टो गौर्गोतमः पशुरेव सचेतसां शिलारूपमुक्तिप्रतिपादनादित्यर्थतोऽपि गोतम एवेति भावः। आत्यन्तिकी दुःखनिवृत्तिर्मोक्ष इति, सुखमपि दुःखानुषक्तित्वाद्धेयमेवेति वदताम् 'अशरीरं वा व सन्तं प्रियाप्रिये न स्पृशतः' इति च तत्र प्रमाणमुदाहरतां वैशेषिकाणामपीयमेव मुक्तिः समतेति न्यायवैशेषिकसिद्धान्तोपहासोऽनेन कृत इति ॥

हरिहरादिध्यानान्मुक्तिरिति वचनानि दूषयति—

दारा हरिहरादीनां तन्मग्नमनसो भृशम् ।
किं न मुक्ताः कृतः सन्ति कारागारे मनोभुवः ॥७६॥

दारा इति ॥ हरिहरादीनां लक्ष्म्यादयो दाराः स्त्रियः भृशं निरन्तरं [illegible] मनो यासामेवंविधा अपि किं [illegible] न मुक्ताः। प्रत्युत [illegible] मनोभुवः कारागारे [illegible] । तस्मान्न मुक्ता इति [illegible] 'मनु[illegible] इत्यादिवचनैर्हर्यादिध्या- [illegible] प्रतिपादयन्त [illegible] मुक्त्यभा- [illegible] ॥

[illegible]—

दे[illegible]दस्ति [illegible]ज्ञः करुणाभागवन्ध्यवाक् ।
[illegible]वाग्व्ययमात्रान्नः कृतार्थयति नार्थिनः ॥७७॥

[illegible]

[illegible] नोऽस्मान् भवन्तः प्रा[illegible] वाग्व्ययमात्राद्वाङ्निर्गममात्रेणाव्ययेन किं [illegible] र्णमनोरथान्करोति। कथयतेत्यर्थः। [illegible] पि चेन्न ददाति, तस्मान्नास्त्येव। [illegible] च कृतार्थयति तस्मान्नास्तीति भावः। अनेनाप्युपहा[illegible]

इदानीं कर्ममीमांसकमतावलम्बेनायोग्योपलम्भ[illegible]—

भविनां भावयन्दुःखं स्वकर्मजमपीश्वरः ।
स्यादकारणवैरी नः कारणादपरे परे ॥ ७८ ॥

भविनामिति ॥ भविनां संसारिणां स्वकर्मं[illegible] भूतं दुःखं भावयन्कुर्वन्स्वयं भवदपि भवने पुनः [illegible] श्वरो नोऽस्माकमकारणवैरी दायादत्वादिहेतु [illegible] अपरेऽन्ये पुनः कारणाद्दारक्षेत्राद्यपहारबन्धुवधादेर्वैरहेतो[illegible] रिणो भवन्ति। भविनां न इति वा संबन्धः। 'ईश्वरप्रे[illegible] स्स्वर्गं वा श्वभ्रमेव वा।' कर्मफलदातेश्वर इति मते [illegible] फलं भवेत् तर्हीश्वरेण कर्तव्यं न किंचिदस्ति, ता[illegible] दुःखोत्पत्तेः। एवंसति स चेदनुभावयति त[illegible] तेन कृतः स्यात्। तस्मात्तस्य दयालुत्वादयो गुणा [illegible] र्मण एव प्राधान्यादीश्वरो नास्त्येवेति भावः। 'पञ्चमी'[illegible] विभागात् 'कारणाद्वैरी' इति समासं कृत्वा [illegible]

अन्यदप्याह—

तर्काप्रतिष्ठया साम्यादन्योन्यस्य व्यतिघ्नताम् ।
नाप्रामाण्यं मतानां स्यात्केषां सत्प्रतिपक्षवत् ॥ [illegible]

तर्केति ॥ प्रमाणानुग्राहकयुक्तिसंघरूपस्य [illegible] तयाऽपर्यवसानेन कृत्वा परस्परं तुल्यत्वं तस्मात्तुल्य[illegible] न्दोपसुन्दन्यायेन विनिमयेनान्योन्यस्य परस्परं व्यति[illegible] केषां मतानां प्रमाणत्वेन समानानामनुमानादीनाम्[illegible] त्वामत्वेकात्म्यनानात्म्यसेश्वरत्वानीश्वरत्वादि प्रतिपाद[illegible] नामप्रामाण्यं स्यात्। अपितु—तुल्यबलत्वेन [illegible] माणत्वमेव स्यात्। किं च—सन् प्रतिपक्षो [illegible] यस्य तदनुमानं स प्रतिपक्ष तदुक्तस्येवाप्रामाण्य [illegible] वैशेषिकादयो यथा कृतकत्वाद्घटवदनित्यः शब्द [illegible] निरवयवत्वादात्मवन्नित्यः शब्द वदन्ति। तत्रान्तरेण [illegible] पविशेषे पूर्वस्य यथाऽप्रामाण्यं तथेत्यर्थः। [illegible] ऽप्रामाण्यं द्वयोरपीत्यर्थः। [illegible] यन्ते तर्का अनुमानानि तेषामप्रतिष्ठया [illegible] श्चिनत्स्वरूपनयेत्यर्थं इति वा व्याख्येयम्। [illegible] त्वात्, गगनमनित्यम[illegible] वादिनि स प्रति[illegible]आनुमानयोरि[illegible] ॥

अन्यदाह—

अक्रोधं शिक्षयन्त्यन्यैः क्रोधना ये [illegible]
निर्धनास्ते धनाय [illegible] ॥ [illegible]

[illegible]

अक्रोधमिति ॥ क्रोधना अकारणरोषणा ये तपोधना. तप.-स्विनो दुर्वासःप्रभृतयस्ते 'क्रोधो बह्वनर्थकारित्वात्सर्वथा त्याज्यः' इत्यक्रोधं क्रोधाभावमन्यै. प्रयोज्यैः शिक्षयन्ति । अन्ये क्रोधाभावं लक्षन्ते, तान् क्रोधो न कार्य इति प्रयोजयन्त्युपदिशन्तीति यावत् । स्वयं तु क्रुद्धा यत्किंचिदाचरन्ति अन्यांस्त्वेतदुपदिशन्तीत्युपहासः । तथा—येऽतिनिर्धनास्ते धनार्थैव स्वस्य धनप्राप्त्यर्थमेव लोहादिधातूनां सुवर्णादिधनं वाद स्पष्टं वचनमन्योन्यरिपुमित्रभावज्ञानेन धातूनां संयोगात्स्वर्णरूप्यादि मया कर्तुं शक्यते, मदुपदेशात्त्वमपि कुर्विल्येवंरूपं धातुवादमुपदिशन्ति एवंशीला भवन्ति । पर तु स्वस्मै किंचित्तेन दातव्यमित्येवं परप्रतारणबुध्यैव नतु तत्त्वत । यतः स्वयं निर्धनाः । इति हेतुः । तादृक्सामर्थ्यसद्भावे तेषामधनत्वं न युज्यते । अत्र 'यः स्वयमतीर्णः स कथ परांस्तारयति' इत्यनेन धातुवादिनामप्युपहास. । अन्यैः प्रयोज्यकर्तुरनभिहितत्वात्कर्तरि तृतीया । निर्धनाः, 'क्रुधमण्डार्थेभ्यश्च' इति युच् ॥

इदानीं दानधर्मं दूषयति—

किं वित्तं दत्त तुष्टेयमदातरि हरिप्रिया ।
दत्त्वा सर्वं धनं मुग्धो बन्धनं लब्धवान्बलिः ८१

किमिति ॥ भो जनाः, यूयं वित्तं स्वर्णादि यज्ञादौ दक्षिणात्वेन विप्रेभ्यः किमिति दत्त । अपि तु—कस्मैचिदपि न देयम् । यस्माद्द्यं हरिप्रिया विष्णोः प्रेयसी संपद्रूपा लक्ष्मीरदातरि अकृतदानोपभोगे कृपणे तुष्टा प्रीतिं प्राप्नोति । तत्रैव वसतीत्यर्थः । दाने बाधकमाह—यस्मात् मुग्धो मूर्खो दानव्यसनपरः, तथोदर्कविचारशून्यः स्मृतिपुराणादौ श्रद्धावांश्च बलि. सर्वं धनं श्रीवामनाय दत्त्वा बन्धनं लब्धवान् । वाक्पाशेन बद्ध. सन्पातालप्रवेशरूपं बन्धनं प्राप्तवानिति पुराणकथा । दानं कर्तव्यमित्यत्र स्मृत्यादिकमेव प्रमाणम्, दानमशुभोदर्कं जातमित्यत्रापि तदेव प्रमाणम् । तथा च—कर्तृद्रव्यपात्रशुध्यादियुक्तेऽपि दानविधौ सति विरुद्धफलदर्शनात् अदातरि च लक्ष्म्याः स्थैर्यदर्शनादन्वयव्यतिरेकाभ्यां दानधर्मः सर्वथा त्याज्य एवेत्युक्तमिति भावः । हरिप्रियेत्यनेन श्रीहरिणापि याचकत्वाङ्गीकाराल्लक्ष्मीप्रीत्यर्थमदातृत्वमेवाङ्गीकृतमेवेति च सूचितम् ॥

पात्राभावाद्दानं न कर्तव्यमित्याह—

दोग्धा द्रोग्धा च सर्वोऽयं धनिनश्चेतसा जनः ।
विसृज्य लोभसंक्षोभमेकद्वा यद्युदासते ॥ ८२ ॥

दोग्धेति ॥ अयं प्रत्यक्षग्रहणयोग्य· सर्वोपि जनो धनिन आदराद्व्याजाद्दोग्धा दोहनशीलः । स्वामिभक्तदानादिविध्युपदेशादिना येन केनाप्युपायेन धनिकेभ्यो धनमाकर्षतीत्यर्थ. । तथा—द्रोग्धा मनसा तद्विषये द्रोहकरणशीलश्च । कथमेनं हन्याम्, एतस्य धनादि च कथं गृह्णीयामित्यादिप्रकारेण तद्विषये द्रोहमेव चिन्तयतीत्यर्थः । ननु सर्वोऽप्येवमिति कथमुच्यत इत्यत आह—लोभसंक्षोभं द्रव्याद्यभिलाषजनितं मनसो नितरां क्षोभं कार्पण्यपारवश्यलक्षणं विकारमभिलाषातिरेकं वा विसृज्य यद्युदासत उदासीना भवन्ति परस्वापकर्षणादेरुपरता भवन्ति तर्हि एकद्वा एको द्वौ वा, न तु तृतीयः । तादृशास्त्वल्पीयान् तस्मादुक्तमेवोक्तमित्यर्थ । तस्मात्परप्रतारणप्रयोजनक एव दानधर्माद्युपदेश इति भाव. परप्रतारकत्वात्पात्रत्वाभावाद्दानं न कर्तव्यमित्यर्थः । 'विपद्य' इति पाठे लोभातिरेकं बलान्निरुध्येत्यर्थः । दोग्धा, द्रोग्धा, ताच्छील्ये तृन् । तद्योगे च 'न लोका–' इति षष्ठीनिषेधाद्धनिन इति द्वितीया । एको द्वौ वा एकद्वा, 'संख्ययाव्यया–' इत्यादिना बहुव्रीहौ 'बहुव्रीहौ संख्येये' इति डच् समासान्त. ॥

इदानीं विधिनिषेधजातं दूषयन्नुपसंहरति—

दैन्यस्यायुष्यमस्तैन्यमभक्ष्यं कुक्षिवञ्चना ।
स्वाच्छन्द्यमृच्छतानन्दकन्दलीकन्दमेककम् ॥८३॥

दैन्यस्येति ॥ अस्तैन्यं चौर्याभावो दैन्यस्य निर्धनत्वस्यायुष्यम् । वर्धकमित्यर्थ. । चौर्यं यावन्न क्रियते तावद्दैन्यं नापयाति । तस्मात्तत्कर्तव्यमेवेति भाव. । तथा—अभक्ष्यं लशुनगृञ्जनग्राम्यसूकरादि । तद्वर्जनमिति यावत् । तत्कुक्षिवञ्चना स्वोदरविप्रलम्भनमेवं स्वादुतमभक्ष्यपरिहारे जठरवञ्चनैव भवति, न तु स धर्म. । तस्मात्किं बहुना—आनन्दस्य सकलसुखस्य कन्दलीकन्दं प्ररोहमूलभूतमेकमसहायं केवल स्वाच्छन्द्यं स्वेच्छाचारित्वमृच्छत आश्रयत । श्रौतस्मार्तसकलनिषेधान्परित्यज्य सर्वसुखहेतुत्वात्स्वेच्छाचारमेव कुरुतेत्युपदेशानसत्समाकर्णयतेति भावः । आयुष्यं, 'तस्मै हितम्' इति यत् । अस्तैन्यं स्तेनशब्दात् 'स्तेनाद्यन्नलोपश्च' इत्यत्र 'स्तेनाद्' इति योगविभागात्ष्यञि अर्थाभावेऽव्ययीभावः । एवनभक्ष्यमित्यत्रापि । 'विन्दत' इति वा (पाठः)। 'विद्लृ लाभे' लोट् ॥

इत्थमाकर्ण्य दुर्वर्णं शक्रः सक्रोधतां दधे ।
अवोचदुच्चैः कस्कोयं धर्ममर्माणि कृन्तति ॥८४॥

इत्थमिति ॥ शक्र इत्थं पूर्वोक्त दुर्वर्णं वेदादिदूषकं चार्वाकस्य दुष्टवर्णवाक्यमाकर्ण्य सक्रोधतां दधे । सकोपोऽभूदित्यर्थः । अनन्तरमुच्चैस्तितरां तारस्वरमित्यवोचत् । इति किम्—एतेषु मध्ये अनिश्चितरूपोऽयं कस्कः श्रुत्यादिमूलानि धर्मरहस्यभूतानि मर्माणि वेददूषणात्कृन्तति छिनत्ति । कोऽयं कोयमेवं भाषत इति वक्तृविशेषनिश्चयाय कोपाभिव्यञ्जकसंभ्रमोक्तौ । कस्कशब्दः कस्कादित्वात्साधुः ॥

क्रोधमेव द्योतयन्वेदप्रामाण्यं प्रतिजानीते—

लोकत्रयीं त्रयीनेत्रां वज्रवीर्यस्फुरत्करे ।
क इत्थं भाषते पाकशासने मयि शासति ॥८५॥

लोकेति ॥ पाकशासने पाकासुरमर्दने मयि त्रयीनेत्रां प्रत्यक्षचक्षुर्द्वयागोचरार्थगोचरीकरणसमर्थवेदत्रयरूपनेत्रां वेदविहिताचरणवेदनिषिद्धवर्जनकारिणीं लोकत्रयीं धर्मस्थापनपूर्वं शासति परिपालयति सति क इत्थमेवं सन्दलयमेद्रूपगप्रकारेण भाषते । किंभूते—वज्रवीर्येण स्फुरन्प्रकाशमानः करो यस्य तस्मिन् । वज्रेत्यादिना वेदादिनिन्दकस्य स्वण्डच्छेदनसामर्थ्यं स्वस्य सूचितम् । मयीति स्वेन हृदयस्पर्शनपूर्वं कोपाहंकाराविष्काराभिनयः । 'वज्रहस्तः पुरंदर' इत्यादिवाक्यमनपाये मयि प्रत्यक्षदृश्ये सति श्रुतिप्रामाण्यं को वान्यथाकर्तुं समर्थ इति 'वज्रवीर्य–' इत्यनेन विग्रहवत्त्वं सूचितम् । 'नागोन्नमनवत्–' 'अग्निहोत्रं त्रयी-

सदृष्टं भो नास्तिका अवैदिकत्वाद्द्रष्टुमनर्हाः, वो युष्माकं मर्म हृदयं किं न भिनत्ति, अपि तु विदारयत्येव । कुतो हेतोर्न भिनत्तीति वा । एतन्निदर्शनेन सचेतसो हृदयेन विदरीतुं युक्तम् । तत्र जातमिदमाश्चर्यम् । मूर्खतमा भवन्त इत्यर्थः । कर्म वो मर्म दर्शनरहस्यरूपं । किं दूषयति, किं तु दूषयत्येवेति वा । सर्वोद्देशेन नास्तिका इति बहुवचनम् । गृहस्थाश्चिरतुरासु पत्नीषु सतीष्वपि पुत्राद्यसंभवे एवं वदन्ति—अस्माभिरपत्यप्राप्तिहेतुकं कर्म प्राङ् कृतम् । अजातसन्तानप्रेतकृत्येनास्मद्वंश्येन केनचित्प्रेतेन प्रतिबन्धः कृतः, तस्मादपत्यं न भवतीत्यादि वा कथयन्ति । तस्माल्लोकप्रवादपारम्पर्याद्दर्थापत्तिदृष्टं कारणान्तरमङ्गीकरणीयम् । आदिशब्दाभ्यां कृषिवाणिज्यवालिसेवादिव्यवसायात्तत्फलावाप्तश्च व्याख्याता. ॥

'मृत. स्मरति–' 'अन्यभुक्तैर्मृते तृप्ति –' 'संदेहेऽप्यन्यदेहाप्ते.–' इत्यादेरुत्तरमाह—

याचतः स्वगयाश्राद्धं प्रेतस्याविश्य कंचन ।
नानादेशजनोपज्ञाः प्रत्येषि न कथाः कथम् ॥ ९० ॥

याचत इति ॥ पापवशादप्राप्तसद्गतेः पिशाचत्वादियोनिं प्राप्तस्य स्वसम्बन्धिनम्, उदासीनं वा, यं कंचनाविश्य सूक्ष्मरूपेण तच्छरीरमधिष्ठाय स्वसम्बन्धि गयाश्राद्धं निजदुर्गतिपरिजिहीर्षया गयायां श्राद्धं प्रयागे माघस्नानादिजन्यं पुण्यविशेषं याचतो मम सद्गतिप्राप्त्यर्थमिदं करणीयमिति प्रार्थयमानस्य एवं कृते पुनर्मोक्षमार्गेति वदतः प्रेतस्य सम्बन्धिनां नानादेशेभ्य आगता जनास्तेभ्य उपज्ञा श्रुता, तैर्वा ज्ञाता सत्यत्वेन सर्वेषां सम्मताः कथाः कथं न प्रत्येषि तासु कथं न विश्वसिषि, अपि तु नानाविधप्रामाणिकजनसंवादसिद्धत्वात्पूर्वजन्मकथनात्पूर्वं सर्वान्येतावत्सुवर्णादि निक्षिप्तं तत्प्रदर्शनेति निध्यादिदर्शनसंवादाद्देशान्तरकालान्तरप्रवृत्तिरथनाद्गयाश्राद्धादौ कृते तस्य सद्गतेरनुमानाच्च ता सर्वथा विश्वसितुं योग्या इत्यर्थः । एतेन तीर्थादिप्रभावविशेषपरलोकदेहान्तरप्राप्तिधर्माधर्ममूलस्वर्गनरकादिप्राप्तीनां प्रामाण्यं समर्थितम् । नानादेशजन उपज्ञोऽनुभविता यासां ता सर्वसाक्षिका इत्यर्थः ॥

'यो हि वेद–' इत्यादेरुत्तरमाह—

नीतानां यमदूतेन नामभ्रान्तेरुपागतां ।
श्रद्धत्से संवदन्तीं न परलोककथां कथम् ॥ ९१ ॥

[illegible]वंविध इति प्रकाशकश्रुतिस्मृतिप्रमाणेषु यथा स्वर्गादिरूपं श्रुतम्, तादृशस्यैव तस्य कथनात्संवदन्तीं संवादं कुर्वतीं परलोकसंबन्धिनीमस्तित्वकथां कथं कुतो हेतोस्त्वं न श्रद्धत्से परलोकास्तित्वे प्रमाणरूपां न मन्यसे वद । न किंचिदविश्वासे कारणमस्ति । तस्मात्परलोकोऽस्त्येवेति भाव. ॥

जज्वाल ज्वलनः क्रोधादाचख्यौ चाक्षिपन्नमुम् ।
किमात्थ रे किमात्थेदमसदग्रे निरर्गलम् ॥ ९२ ॥

जज्वालेति ॥ अथ ज्वलनोऽग्निः क्रोधाज्जज्वाल । अमुं चार्वाकमाक्षिपन्परुषभाषणैरविक्षिपन्निलाचख्यावूचे च । इति किम्—रे चार्वाक नीच, त्वमस्माकं वैदिकानामग्रे निरर्गलं निर्भयं यथा तथा इदं पूर्वोक्तप्रकारं किमात्थ किमात्थ किं ब्रूषे किं ब्रूष इति । (अत पर चेद्वक्ष्यसि, तर्हि तव कण्ठोष्ठमेव कुण्ठयिष्यामीत्य[illegible]) क्रोधाविष्टस्य जातिरियम् । क्रोधावेशद्योतनायैव वीप्सया पुनरुक्तिः ॥

इदानीं 'नाश्नाति स्नाति–' इत्यादेरुत्तरमाह—

महापराक्रिणः श्रौतधर्मैकवलजीविनः ।
क्षणाभक्षणमूर्च्छाल स्मरन्विस्मयसे न किम् ॥ ९३ ॥

महेति ॥ रे क्षण [illegible]भोजनेन मूर्च्छाशील, रे नास्तिक, द्वादशादिबहुदिवसोपवाससाध्यमहापराकव्रतमनुष्ठितवान्[illegible] श्रौतधर्मैकेन [illegible] जीवितप्राणधारणशीलानेवंभूतान्मनुष्यान्[illegible] न विस्मयसे । [illegible] [illegible]

[illegible]

इदानीं [illegible]— इत्या[illegible] इत्यादेरुत्तरमाह—

[illegible]

कस्यापि कन्यादानादिप्रतिपादकस्यान्यमतस्य स्वीयमतस्यैव सत्त्वाङ्गीकारात् 'सर्वमप्रमाणम्' इति सर्वासत्यत्ववादिनो ...तापसिद्धान्ताभ्यां दूषिता एवेति वैदिकसिद्धान्तो निर्दोष ...यात न वेति। पक्षे—नास्तिकमतस्याप्यसत्यत्वादसत्यभूतस्य ...त्वाभावान्निर्दोषो वैदिक. पक्षः सिद्ध एवेत्यपि नास्तिका ...ताः। निर्दोषत्वेपि वैदिकपक्षानङ्गीकारे स्वपक्षोऽपि तैर्नाङ्गी- इति ज्ञेयम्। एवंच तस्यैकस्य मतस्य दृष्ट्या सत्यताङ्गा- भयवादिसिद्धतया पुत्रेष्ट्यादौ पुत्रजन्मादिफलसिद्धौ सत्यां क्वचित्फलव्यभिचार, तत्र कर्मणो वैकल्याद्यर्थतामात्र वैयर्थ्य- फलसाधनत्वराहित्यमात्रम्। तु पुन. अधर्मः प्राचीनपुत्र- ...गादिरनर्थो दु.खराशिर्धर्मजो न पुत्रेष्ट्यादिधर्मजन्यो न ...ति। विपरीतं तु धर्मेण न जन्यते, किंतु प्राचीनदुष्कर्मनिमित्- ...व। केवलं तु काकतालीयन्यायेन तस्य पुत्रेष्ट्याद्यनन्तरभा- ...त्रम्। नच तावतैव तत्कार्यत्वमतिव्याप्तेरित्यर्थ इत्यादि ज्ञात- ...। कस्मिन्नपि मातृगमनादिनिषेधे स्वकन्यादानादौ च वि- वैदिके मते सत्ये सति तस्मिन्नंशे सत्यत्वेऽङ्गीकृते सति सर्व- ...मसंगतमिति वदन्तो नास्तिका हता.। मातृगमननिषेधादेर- ...म भवद्भिरपि परिपालनादित्यर्थः। तथाच तद्दृष्ट्या कन्यादान- ...तृगमननिषेधरूपाणां सत्यानां विधिनिषेधांशानां दृष्टान्तेना- ...त्रादो व्यर्थतामात्र वचनमात्रेण व्यर्थमित्युच्यते। ननु धर्मजो ...त्वोऽनर्थ' प्रयोजनाभाव.। तद्दृष्टान्तेन व्यर्थतामात्रम्, अन्य- व्यर्थतैवेत्यलमतिप्रसङ्गेन॥

उपसंहरति—

...पि सर्वैर्वैमत्यात्पातित्यादन्यथा क्वचित्।
...तव्यं श्रौत एव स्याद्धर्मे शेषेऽपि तत्कृतेः॥१०१॥

क्वापीति॥ सर्वैर्नास्तिकैरपि क्वापि कस्मिन्नप्यहिंसाकन्यादा- ...दौ श्रौते वेदोक्त एव धर्मे स्यातव्य वर्तितव्यम्। कुत —अवै- ...त्वात्। सर्वेषामिति शेष। श्रौताना बौद्धमाध्यमिकादीनामपि प्रतिपत्ते.। अहिंसादेस्तैरप्यनिषिद्धत्वादङ्गीकृतत्वाचेत्यर्थ। स्या- व्यमेवेति वा। तथा—क्वचिद्वर्णाश्रमाधिकारविहितेऽन्यथाकरणे- ...षिद्धाचरणे पातित्यदोषाद्विहिताकरणनिषिद्धाचरणप्रत्यवाय- ...यादपि श्रौत एव धर्मे स्यातव्यम्। अन्यथा वैमत्येपि श्रौत एव ...विरोधासिद्धेर्मे स्यातव्यम्। कुत —पातित्यात्। यत्र तु ...ते धर्मे तेषां विप्रतिपत्तिसदनङ्गीकारेऽपि प्रत्यवाय. स्या ...त्यनीयार्य एवेत्यर्थ इति वा। एवं शेषेपि नित्यनैमित्तिका- ...याननिरिक्ते काम्ये ज्योतिष्टोमादावपि स्यातव्यम्। कुत —तत्कृ ...त्वस्य वेदस्य [illegible] करणात्। वेदविहित[illegible]विशेषादित्यर्थ। [illegible]—[illegible] स्यातव्यम्। [illegible] ...तुमितरत्वा [illegible] अपि वेदमूला इति तेऽप्य- [illegible] इत्यर्थ। एतेन 'ज्ञेन जानता—' इति 'एकस्य वि- [illegible]—' 'स्व च [illegible]— इत्यादि [illegible] इत्यम्। धातु- [illegible] साधन[illegible] [illegible]इति ज्ञेयम्। 'तत्कृते' इति पाठे हेतुगर्भविशेषणम्। [illegible] [illegible]। श्रुतिस्मृति[illegible] [illegible] [illegible]। [illegible] [illegible] श्रौते च धर्मे स्यातव्यम्। [illegible]

पामनुमते विहिते चेन्न स्थीयते तर्हि 'विहितस्याननुष्ठानात्' इति स्मृते. पातित्यम्। सर्वेषां विमते निषिद्धे चेत्स्थीयते तथापि 'निन्दि- तस्य च सेवनात्' इति स्मृते पातित्यमित्यर्थ.। तथा च विहितानां केषांचिद्भवद्भिरप्यनुष्ठानात्, निषिद्धाना केषांचिद्भवद्भिरपि वर्जना- तद्दृष्टान्तेनान्येष्वपि विधिनिषेधांशेषु तत्कृते. श्रौतत्वाविशेषा- देव हेतो. स्यातव्यम्। तेऽपि प्रामाणिकत्वेन स्वीकार्या इत्यादि ज्ञातव्यम्॥

बभाण वरुणः क्रोधादरुणः करुणोज्झितम्।
किं न प्रचण्डात्पाखण्डपाश पाशाद्बिभेपि नः॥१०२॥

बभाणेति॥ क्रोधादरुणो रक्तकायकान्तिर्वरुण करुणयोज्झितं वचो नितरां परुष यथा तथा बभाण। हे पाखण्डपाश नास्तिकाधम, त्वं नोऽस्माकं प्रचण्डादु.सहात्पाशान्न बिभेषि किम्। कुत्सायां 'याप्ये पाशप्' इति पाशप्प्रत्यय.॥

मानवाशक्यनिर्माणा कूर्माद्यङ्कबिला शिला।
न श्रद्धापयते मुग्धास्तीर्थिकाध्वनि वः कथम्॥१०३॥

मानवेति॥ मानवैर्मनुष्यैरशक्य निर्माणं यस्याः, तथा—कूर्म- वराहनरसिंहादयोऽङ्काश्चिह्नानि येषामेवंविधं बिल विवर यस्या. सा शिला गण्डकाख्यतीर्थविशेषसंभवा शालग्रामशिला भो मुग्धा मूर्खाः, तीर्थिकाध्वनि सेश्वरमार्गे वैदिकाध्वनि वा वो युष्मान्कथं न श्रद्धापयते आस्तिक्यं न प्रापयति। चित्रमेतत्। भवता मूर्खत- रत्वमित्यर्थः। मनुष्यैरशक्यरचन सावयवत्वेन कार्यं शिलादि स्वनि- र्माणदक्षमिच्छामात्रेण कर्तारं मनुष्याद्विलक्षणमीश्वरमाक्षिपति। 'विमतं सकर्तृकं कार्यत्वाद्घटवत्' इत्यनुमानात्पक्षधर्मताबलाद्विलक्षणे कर्तरीश्वरे सिद्धेऽपि कथमनाश्वास इत्याशय.। एतेन 'देवश्चेदस्ति सर्वज्ञ —' इत्यादेरुत्तर दत्तमिति ज्ञेयम्॥

शतक्रतूरुजाद्याख्याविख्यातिर्नास्तिकाः कथम्।
श्रुतिवृत्तान्तसंवादैर्न वश्चमदचीकरत्॥१०४॥

शतेति॥ भो नास्तिका', शतक्रतुश्च श्रीविष्णोरूरुभ्या जायत इत्यूरुजो वैश्य' स आदिराद्यो वा येषा ते ब्राह्मणादिवर्णाश्च तेषा- मारव्या शतक्रतु, मुखजो बाहुज ऊरुज इत्यादीनि नामानि तेषा सर्वत्र विशेषेण रव्याति' कर्त्री श्रुतिवृत्तान्तसंवादैर्वेदोक्तेतिहासै' कर- णैर्वो युष्मान्कथ न चमदचीकरचमत्कार नाकारयत्। अति [illegible] भवतां तन्नोत्पादयत्। चमदित्यव्ययमाश्चर्यार्थे। 'शताश्वमे[illegible] क्रतुयागेन्द्रो भवति' इतीन्द्रस्यैव शतक्रतुत्व वेदेनोक्तम्। [illegible] नापीन्द्र एव शतक्रतुत्वेन व्यवह्रियते ननु [illegible]। तथा— '[illegible]' इत्यादिश्रुत्या ब्राह्मणक्षत्रियादीना मु- [illegible] [illegible] एव [illegible] [illegible]। [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]। [illegible] [illegible]। [illegible] [illegible]

मेनकादीनां च तेषां प्रसिद्धिर्देवदुत्तान्तस्य तद्देतुभिर्मुख्यमाक कथमाश्रयं नानीकरत्। लोकेर्देवप्रसिद्धानिन्द्रादीनुद्दिश्य यागस्य फलस्य वान्प्रत्यक्षेणानेव पश्यतोलर्थः। ततः ते इः, तन्मूल परलोकादि न प्रामाणिकमेवेति भाव इति वा। प्रथमव्याख्याने न इति 'इतो:—' इत्यणौ कर्तुर्णौ कर्मत्वम्, नमदिति न कर्मान्तरम्, सन्तादेरिति करणे तृतीया। पक्षान्तरे तु तेनैव सूत्रेणाणौ कर्तुः कर्मत्वस्य वैकल्पिकत्वेन कर्मत्वाभावादनभिहिते कर्तरि संतादेरिति तृतीया, न इति षष्ठी ॥

तत्तज्जनकृतावेशान्गयाश्राद्धादियाचिनः।
भूताननुभवन्तोपि कथं श्रद्धत्थ न श्रुतीः ॥ १०५ ॥

तदिति ॥ तेषु तेषु जनेषु कृतावेशान्कृतसंचारान्, तथा—गयाश्राद्धादियाचिनो गयापिण्डदानादिपुण्ये याचतः प्राप्तप्रेतभावान्भूतान्प्राणिनोऽनुभवन्तोऽपि पश्यन्तोऽपि यूयं श्रुतीः कथं न श्रद्धत्थ सत्यत्वेन मन्यध्व इति। पौनरुक्त्यं न शङ्कनीयम्, भिन्नवक्तृत्वात्। एवमुत्तरत्रापि ज्ञेयम् ॥

नामभ्रमाद्यमं नीतानथ स्वतनुमागतान्।
संवादवादिनो जीवान्वीक्ष्य मा त्यजत श्रुतीः ॥१०६॥

नामेति ॥ नामभ्रमाद्यमदूतैर्यमं नीतान्प्रापितानथ मुक्तत्वात्प्रत्यावृत्य स्वतनुमागतान्प्राप्तान्संवादं 'चन्द्र. क्षयी—' इत्यादिवेदसंवादं वदन्स्वेवंशीलाञ्जीवान्वीक्ष्य श्रुतीर्वेदान्मा त्यजताप्रामाणिकान्मा ब्रूत। एवं वेदप्रामाण्योपसंहारात्स्मृत्यादेरपि वेदमूलत्वात्तदुक्तसर्वधर्माणां प्रामाण्यं व्यवस्थापितम् ॥

संरम्भैर्जम्भजैत्रादेस्तभ्यमानाद्बलाद्बलन्।
मूर्धबद्धाञ्जलिर्देवानथैवं कश्चिदूचिवान् ॥ १०७ ॥

संरम्भैरिति ॥ अथ देववचनानन्तर जम्भजैत्रः शक्र आदिर्यस्य इन्द्रानलादीनां संरम्भैर्भ्रूभङ्गाद्याकारविकारैर्भीतेन कलिना पुरश्चलितुं स्तभ्यमानान्निपिध्यमानानिन्द्रादिसंरम्भाद्दृष्ट्वा भयात्तत्संमुखं पदमपि चलितुमशक्ताद्बलात्कलिसैन्याद्बलन्पृथग्भवन्किंचिद्धार्ष्ट्यमवलम्ब्य द्वित्राणि पदानि संमुखमागच्छन्दीनत्वद्योतनपुरःसरं शक्रादिनमस्कारार्थं मूर्ध्नि बद्धाञ्जलिः कश्चिदज्ञातनामा पापरूपत्वेनाज्ञातनामा वा चार्वाको देवानेवं वक्ष्यमाणप्रकारेण ऊचे ॥

नापराधी पराधीनो जनोऽयं नाकनायकाः।
कालस्याहं कलेर्बन्दी तच्चाटुचटुलाननः ॥ १०८ ॥

नेति ॥ हे नाकनायका इन्द्रादयः, अयं मल्लक्षणो जनोऽपराधी न यतः—पराधीन.। तदेवाह—कलेः कलिनाम्न. कालस्याहं वन्दी स्तुतिपाठकः। अत एव—तस्य चाटुनि प्रियवचनविषये चटुलं प्रियवादि वावदूकं वाननं यस्यैवंभूत.। अथ च—कालस्य कृतान्तरूपस्य। वन्दिनो हि यमाश्रयन्ति तत्प्रियं वदन्ति, न च दण्डार्हाः तस्मादेतत्प्रियं वेदादिदूषणं मया कृतम्। यदि न करोमि तदयं दण्डयिष्यतीति परप्रयुक्तत्वान्नाहं दण्ड्यः श्रीमन्निरिति ॥

इति तस्मिन्नादलोन देवाः स्यन्दनमन्दिरम्।
कलिमाकल्पनां कुर्वाणं नापरं पुरः ॥ १०९ ॥

इतीति ॥ तेऽप्यनभिमतानि इति पूर्वोक्तप्रकारेण प्रमाणे नास्तीति स्यन्दनमन्दिरं रथस्थं कलिम्, परं द्वितीयं न पुरोऽग्र आकल्पनाकुर्दन्तुः ॥

संददर्शोन्नमद्ग्रीवः श्रीनलुत्वकृताद्भुतान्।
तत्तत्पापपरीतस्तान्नाकीशान्नारकीव सः ॥ ११० ॥

समिति ॥ तेऽस्मैः प्रसिद्धेर्ब्रह्महत्यादिभिर्मूर्तैः पापै, निः पुरुषैः परीतः समन्ताद्व्याप्तः, तथा—उन्नमन्ती मुग्धा भीता ग्रीवा यस्य संभूतः स कलिः श्रीनलुत्वेन ... संपत्त्याद्भुत्येन वा कृताद्भुतान्कृताश्चर्यान्... भयान्वा तान्नाकीशान्ददर्श। क इव—नारकीव। यथा हत्यादिकारी आकण्ठ नरके मग्न ऊर्ध्वग्रीवो नरकस्य. पुण्यकारिणोऽतएव पापकारित्वाद्दमे इतः, पुण्यकृतश्चैते दीप्तस्वरूपा इति ... नरकस्थोऽपि ... पश्यति। 'यमानुलोम्यं' कृतपश्चात्तापः सुरानार्ततया पश्यतीत्युपमा। 'उन्नतग्रीवः' पाठ.। नारकीयानिति हितार्थे 'तस्मै हितम्' इति, ... 'कुञ्जादिभ्यः' इति वा छः। नारकी, नारकशब्दात् 'अत इनिः' ॥

गुरुरीडावलीढः प्रागभून्नमितमस्तकः।
स त्रिशङ्कुरिवाक्रान्ततेजसेव विडौजसः ॥ १११ ॥

गुर्विति ॥ प्राग्दर्शनात्पूर्वं इन्द्रादय. के नाम वराकाः ... रूपया गुर्व्या महत्या रीडयावज्ञयावलीढो व्याप्तस्तेषु कृत... दर्शनानन्तरं विडौजस इन्द्रस्य तेजसा आक्रान्तः पराभूत... ततेजस्कः सन् अवज्ञा त्यक्त्वा स कलिरनमन्नपि वदतान्... शक्रतेजसैव वा नमितो नम्रीकृतो मस्तको यस्यैवंभूतोऽभूत्। इन्द्रादीन्नमश्चकारेत्यर्थः। क इव—त्रिशङ्कुनामा सूर्यवंश्यो नृप इव। स हि स्वयाजने प्रार्थितेन पुरोधसा वसिष्ठेन निरस्तो गुरोर्वसिष्ठस्यावज्ञया व्याप्तस्तस्मिन्कृतावज्ञः सन्नस्मिमानाद्विश्वामित्र सार्वकामिकं क्रतुं याजितस्तत्प्रभावात्सशरीर एव स्वर्गं गच्छंस्त्विन्द्रेऽपि कृतावज्ञः संस्तत्तेजसा पराभूतः स्वर्गाच्च्युत इन्द्रं नमितमस्तकोऽभूदिति पुराणेतिहासः। 'रीडावमाननावज्ञा' इत्यमरः ॥

विमुखान्द्रष्टुमप्येनं जनंगम इव द्विजान्।
एष मत्तः सहेलं तानुपेत्य समभाषत ॥ ११२ ॥

विमुखानिति ॥ मत्तः सगर्वोऽयं कलिः सहेलं सविलासमुपेत्य समीपमागत्य एवं तान्देवान्समभाषत। किंभूतान्—एनं कलिं द्रष्टुमपि न केवलं भाषितुं स्प्रष्टुं किंतु वीक्षितुमपि विमुखाननर्हान्सावज्ञान्। कः कानिव—मत्तो निरर्गलो मदिरासक्तो जनंगमश्चण्डालो द्विजानिव। किंभूतान्—एवं चण्डाल द्रष्टुमप्यनर्हान्। 'चण्डालप्लवमातङ्गदिवाकीर्तिजनंगमाः' इत्यमरः। 'गमश्च' इति खच्, खित्त्वान्मुम् ॥

स्वस्ति वास्तोष्पते तुभ्यं शिखिन्नस्ति न खिन्नता।
सखे काल सुखेनासि पाशहस्त मुदस्तव ॥ ११३ ॥

१ 'मूर्ध्नि इति क्वाचित्क. पाठ' इति सुखावबोधा।

·स्वस्तीति ॥ हे वासोष्पते इन्द्र, ते तुभ्यं स्वस्ति क्षेममस्ति चेत्। तथा—हे शिखिन्नग्ने, तव खिन्नता चित्तक्लेशो नास्ति चेत्। हे सखे काल यम, सुखेनासि किम्। हे पाशहस्त वरुण, त्र मुदः सन्ति कच्चित्। गृहमात्रस्याधिपत्यादसामर्थ्यं, वृथैव गलाजटिलत्वम्, कुत्सितरूपत्वम्, आयुधधारणवैयर्थ्यं च संबुद्धिभिः सूचितम्। उत्तमानां कुशलप्रश्नस्तैः सह साम्यं, तेभ्यो· धिक्यं सूचयति। इन्द्राय स्वस्तिप्रयोगः स्वामिभावं, ब्राह्मण्यं। कलेर्द्योतयति। वर्णसाम्येन यमे सखिशब्दप्रयोगः। अयमेव च वोऽवज्ञा चेति क्षेपन्। 'स्वस्त्याशीःक्षेमपुण्यादौ' इत्यमरः। 'वा· ोष्पतिगृहमेधाच्छ च' इति लिङ्गाद्वास्तोष्पतिशब्दः साधु। तुभ्यमिति 'नमः स्वस्ति–' इति चतुर्थी। इतरत्र तवेति संबन्धनीयम्॥

स्वयंवरमहे भैमीवरणाय त्वरामहे।
तदस्माननुमन्यध्वमध्वने तत्र धाविने॥ ११४॥

स्वयमिति ॥ हे देवा, वयं स्वयंवररूपे महे उत्सवे भैमीवरणाय यस्मात्त्वरामहे सवेगाः स्मः तस्मात्तत्र धाविने स्वयंवरस्थानं प्रति गच्छतेऽध्वनेऽस्माननुमन्यध्वमाज्ञापयत। त्वरावशाद्भवद्भिः गोष्ठी न क्रियते, आज्ञैव दीयतामित्यर्थः। अध्वने, तादर्थ्ये चतुर्थी॥

ऽवज्ञाय तमस्योच्चैरहंकारमकारणम्।
चिरेऽतिचिरेणैनं स्मित्वा दृष्टमुखा मिथः॥ ११५॥

त इति ॥ ते देवा पूर्वोक्तमकारणं निर्हेतुकमुच्चैरतिशयितमस्य कलेरहकारं दर्पमवज्ञाय मिथोऽन्योन्यं दृष्टमुखाः सन्तः, कोऽयं स्वयंवरवार्तां करोतीति स्मित्वा हास्यं कृत्वातिचिरेण ·पीयसानेन सह कथं वा वक्तव्यमिति बुद्ध्या भूयांसं कालं विलम्ब्य एनं कलिं प्रत्यूचिरे वक्ष्यमाणं बभाषिरे॥

पुनर्वक्ष्यसि मा मैवं कथमुद्वक्ष्यसे तु सः।
सृष्टवान्परमेष्ठी यं नैष्ठिकब्रह्मचारिणम्॥ ११६॥

पुनरिति ॥ हे कले, त्वं स्वयंवरार्थं गमिष्यामीत्येकवारमज्ञानादुक्तम्, तदिदानीं पुनर्मा एवं वक्ष्यसि मा मा वोच। [illegible] परमेष्ठी यं त्वामान्तरगुरुकुलवासिनं नैष्ठिकब्रह्मचारिणं सृष्टवान्। स तु पुनस्त्वं कथमुद्वक्ष्यसे परिणेष्यसि। [illegible] निष्कलत्र एव सृष्टः। तस्मात्तव स्वयंवरवार्तानुचिता [illegible]। तस्मादेव पुनर्मा स्म वोच इत्यर्थः। [illegible]। [illegible] इति वचे· [illegible]। मामेति निषेधातिशयार्थं वीप्सायां द्विरुक्तिः। [illegible] [illegible] 'परस्मै स्यः [illegible]' इति, [illegible]। [illegible] इति सूत्रेण [illegible]। [illegible] इति [illegible]। नैष्ठिको [illegible] तु [illegible]। [illegible] इति स्मृते॥

द्रौहिणं द्रुहिणो वेत्तु त्वामाकर्ण्यावकीर्णिनम्।
त्वज्जनैरपि वा धातुः सेतुर्लङ्घ्यस्त्वया न किम्॥ ११७॥

द्रौहिणमिति ॥ द्रुहिणो ब्रह्मा त्वामवकीर्णिनं क्षतव्रतमाकर्ण्य निजाज्ञाभङ्गाद्द्रौहिणं गुरुद्रोहकारिणं वेत्तु। एवं त्वया कृते ब्रह्मा एवं ज्ञास्यतीति यावत्। अथवा तेन ज्ञातेऽपि तव किं भयमिति सोपहासमाह—त्वज्जनैस्त्वदुपजीविभिः कामक्रोधादिभिरपि धातुः सेतुर्ब्रह्मकृता धर्ममर्यादा लङ्घ्यः। त्वया (पुन) किं न लङ्घ्यः। त्वदीयाः सेवका अपि ब्रह्माज्ञां लङ्घयन्ति, त्वं लङ्घयसीति किमाश्चर्यमित्यर्थः। यद्वा—त्वज्जनैरपि सेतुर्न लङ्घ्यः, त्वया न लङ्घ्य इति किं वाच्यम्, तदाज्ञालङ्घनमनौचित्यात्कार्यमित्यर्थ इति काकुः। 'धातात्मयोनिर्द्रुहिणः–' इत्यमरः। द्रुक्षत्सुरेभ्यः। औणादिकः किनः॥

स्वयंवरं प्रत्यगमने हेत्वन्तरमपि ब्रुवते—

अतिवृत्तः स वृत्तान्तस्त्रिजगद्युवगर्वनुत्।
आगच्छतामपादानं स स्वयंवर एव नः॥ ११८॥

अतीति ॥ एकं विना सर्वपरित्यागस्त्रिजगत्सु वर्तमानानां तरुणानां सौन्दर्यादिविषयं गर्वं नुदतीति नुत् नाशकः स वृत्तान्तो भैमीस्वयंवरोऽतिवृत्तोऽतिक्रान्तः। संजात इत्यर्थः। भवद्भिः कथं ज्ञातमित्यत आहुः—स स्वयंवर एवागच्छतां नोऽस्माकमपादानं निश्चलोऽवधिभूतोऽर्थ इत्यर्थः। वयमपि तत्र गतास्तत एवागच्छाम इति सर्वोऽपि वृत्तान्तोऽस्माभिर्ज्ञायत इत्यतोऽपि त्वया न तत्र गन्तव्यमिति भावः। विश्लेषे चञ्चलं स्थिरं वा यदुदासीनं तदपादानमिति वैयाकरणाः॥

कथं यूनां गर्वनोदः, को वा तया वृत इत्याशङ्कायामाहुः—

नागेषु सानुरागेषु पश्यत्सु दिविषत्सु च।
भूमिपालं नरं भैमी वरं सावरदुरम्॥ ११९॥

नागेष्विति ॥ नागेषु वासुकिप्रभृतिषु सानुरागेष्वस्मदादिषु दिविषत्सु देवेषु च पश्यत्सु सानुरागां भैमीं स्वीयानिमेषनयनैर्विलोकयत्सु सत्सु। अथवा—अस्मदन्येषु देवेषु सानुरागेष्वस्मदादिषु कौतुकवशादेव पश्यत्सु। तान्सर्वाननादृत्य सा भैमी [illegible] वरं सर्वगुणाश्रयं श्रेष्ठं भूमिपालं सार्वभौमं नरं [illegible] वरं परिणेतारमवरद्वृतवतीत्यर्थः। [illegible] सौन्दर्यादिगुणो गतः इत्यर्थः। पश्यत्सु [illegible] कौतुकार्थं [illegible] च गतम्, न तु [illegible] च [illegible] सूचितमिति क्षेपम्। नागेष्वित्यादौ 'षष्ठी चानादरे' इति सप्तमी। [illegible] इति [illegible]। [illegible] [illegible]॥

किमिति [illegible] —

[illegible]।
[illegible] नलं वेद गुणो[illegible]॥ १२०॥

[illegible]

भुजगेशानिति ॥ भैमी भुजगेशान्वासुकिप्रमुखान्फणागणजिह्वालालनादिवैरूप्यादसद्देशानमनोहराकारानेव जानाति । तथा—इतरान्नलादन्यान्नरान्मनुजाधीशांश्चापल्यनिर्गुणत्वाभ्यां वानरानेव। तथा—अमरानचतुरत्वात्पामरान्नीचानेव। केवलं नलमेव गुणोज्ज्वलं श्रुतवीर्यौदार्यसौन्दर्यादिभिः प्रकाशमानं वेद । सर्वगुणाकरत्वान्नल एव तया वृतोऽन्ये तु परित्यक्ता इत्यर्थः । 'निवर्णः पामरो नीचः' इत्यमरः । वेदेतीदानीमपि तथैव प्रतीतेः सततवर्तमानता, विभक्तिप्रतिरूपको निपातो वा । तथा चाज्ञासीदित्यर्थः ॥

इति श्रुत्वा स रोपान्धः परमश्चरमं युगम् ।
जगन्नाशनिशारुद्रमुद्रतानुक्तवानदः ॥ १२१ ॥

इतीति ॥ चरमन्त्यं युगं स कलिः इतीन्द्रादिवचनं श्रुत्वा परमोऽत्युत्कृष्टो रोपान्धो रोपातिशयितरां निर्विचारतया पुरःस्थमपि वस्त्ववजानन्, अत एव—जगन्नाशसंबन्धिनी निशा । यस्यां निशि जगन्नाशो भवतीति यावत् । तत्संबन्धी प्रलयकाले सकलभूतग्राससलालसासंपन्नो रुद्रस्तद्वन्मुद्रा आकारो यस्य । क्रोधवशादतितरां विकृताकार इति यावत् । एवंभूतः संस्तान्सुरानदो वक्ष्यमाणमुक्तवान् ॥

'पुनर्वक्ष्यसि मा मैवम्' इत्यादेरुत्तरमाह—

कयापि क्रीडतु ब्रह्मा दिव्याः स्त्रीर्दीव्यत स्वयम् ।
कलिस्तु चरतु ब्रह्म प्रैतु वातिप्रियाय वः ॥ १२२ ॥

कयेति ॥ हे देवाः, ब्रह्मा कयाप्यतिसुन्दर्या गायत्र्यादिपदवाच्यया । अज्ञातनामजातिगोत्रया वा । अथ च—अगम्यत्वाद्यस्या नामकथनेऽप्यस्माकं लज्जा भवति तया सुतया । सह सुखेन क्रीडतु । तथा—यूयं स्वयमात्मना दिव्याः स्त्रीः स्वर्गभवाः रम्भादीः । अहल्यामुख्या वा । रमणीर्दीव्यत स्वेच्छया ताभिः सह सुरतक्रीडां कुरुत । 'प्रजापतिः स्वां दुहितरमभ्यधावत्' इति श्रुत्वा ब्रह्मणः स्वाच्छन्द्याद्भवतां सुतरां स्वाच्छन्द्यमिति स्वयमित्यनेनोक्तम् । कलिस्तु पुनर्ब्रह्मचर्याख्यं व्रतं यावज्जीवं चरतु । वा अथवा जीवन्कलिरस्मानुपहसिष्यतीत्यनेन न जीवितव्यमिति वो युष्माकमतिप्रियाय नितरां तुष्ट्यै प्रैतु म्रियताम् । स्वयं सर्वैः स्वेच्छाचारः क्रियते, मया तु स्वेच्छाचारो न कर्तव्यः, मर्तव्यमेवेति कीदृशीयं भवतां परमद्वेषपरीतिरिति लोकरीत्योपहासः । अथ च—यूयं महादयाः सर्वेऽपि स्वेच्छाचारिणः स्वाच्छन्द्यं कुरुत नाम, कलिस्तु न तादृगिति ब्रह्मैव चतुरः, युष्माकमप्यतिप्रियाय भैमीलक्षणाय वस्तुने म्रियताम् । भवद्वत्स्वेच्छाचारं न करोमि किं तु भैमीप्राप्तये प्रवृत्तस्य मम मरणं चेत्स्यात्, तदप्यस्त्विति भावः । अत्राप्युपहास एव तात्पर्यम् । क्रीडार्थत्वेति (पि) 'दिवः कर्म च' इति करणस्यापि कर्मत्वात्स्त्रीभिरित्यर्थे द्वितीया ॥

उपहासमेव प्रकटयति—

चर्यैव कतमेयं वः परस्मै धर्मदेशिनाम् ।
स्वयं तत्कुर्वतां सर्वं श्रोतुं यद्भिभितः श्रुती ॥ १२३ ॥

चर्येति ॥ हे देवाः, परस्मा अन्यस्मै जनाय 'स्वसुतादिगमनं न कार्यम्' इति धर्मदेशिनां धर्ममुपदिशतां स्वयं तद्ब्रह्महत्यागमनादि सर्वं कर्म कुर्वतां वो युष्माकं मध्ये केनापि नरेण नर्या आचारपरीतिः अपि तु न क्वापीत्यर्थः । श्रुती कर्णौ यत्स्वसुतादिगमनं ब्रह्महत्यादिगमनं कर्म श्रोतुं बिभितः । स्वेच्छाचारिणां भवतां परपीडायामेव तात्पर्यमिति भावः । भयं 'गदमद—' इति यत् ॥

तत्र स्वयंवरेऽलम्भि भुवः श्रीर्नैषधेन सा ।
जगतो ह्रीस्तु युष्माभिर्लाभस्तुल्याभ एव वः ॥ १२४ ॥

तत्रेति ॥ तत्र स्वयंवरे नैषधेन भुवः श्रीः सौन्दर्यलक्ष्मीः सा भैमी अलम्भि प्राप्ता । युष्माभिस्तु उपहासास्पदीभूतत्वाज्जगतो ह्रीर्लोकगता लज्जा, जगतः सकाशाद्वा लज्जा सा लब्धा । इति वो नलस्य युष्माकं च पूर्वोक्तवस्तुप्राप्तिस्तुल्य एवाभासते तुल्याभ एव । वाक्यार्थवैरूप्यमितरत्तुल्यमेवेति । भवद्भिर्लज्जैव लब्धा, न तु भैमीति दर्पो वृथैवेति भावः । अयं च यूयं च यूय तेषां वः । एक...

दूरान्नः प्रेक्ष्य यौष्माकी युक्तेयं वक्रवक्रणा ।
लज्जयैवासमर्थानां मुखमास्माकमीक्षितुम् ॥ १२५ ॥

दूरादिति ॥ आगच्छतो नोऽस्मान्दूराद्दूरत एव प्रेक्ष्य यौष्माकी वक्रवक्रणा मुखकौटिल्यकरणं युक्तैव । किंभूतानां युष्माकम् [गुणीभूतस्य विग्रहान्तर्गतस्य युष्मच्छब्दस्य विशेषणम्] भैम्यवृतत्वात्सजातया लज्जयैव हेतुना आस्माकं मुखमीक्षितुमसमर्थानाम् । लज्जाशीलो ह्यन्यं दूरादेव दृष्ट्वा लज्जया मुखं दर्शयति । तस्मात्सलज्जा भवन्त इति । युक्तमेवेतदिति नर्म अयमप्युपहासः । 'लज्जयेव' इति पाठे उत्प्रेक्षा । प्रेक्ष्येति वक्रणापेक्षया समानकर्तृकत्वम् । यौष्माकीति 'तस्मिन्नणि च—' इति युष्माकादेशः । 'युष्माकम्' इति पाठः साधुः । एवमेवास्माकमित्यत्रापि द्रष्टव्यम् । वक्रणेति नामधातोर्युच् ॥

स्थितं भवद्भिः पश्यद्भिः कथं भोस्तदसांप्रतम् ।
निर्दग्धा दुर्विदग्धा किं सा दृशा न ज्वलत्क्रुधा ॥ १२६ ॥

स्थितमिति ॥ हे देवाः, तन्नलवरणं पश्यद्भिर्भवद्भिः कथं स्थितम् । औदासीन्येनेति शेषः । असांप्रतम् । अनुचितमित्यर्थः । दुर्विदग्धा भवदवज्ञानादचतुराचारा सा भैमी ज्वलन्ती देदीप्यमाना क्रुत्क्रोधो यस्यां तया दृशा कृत्वा किमर्थं न निःशेषं सुतरां न भस्मसात्कृता । अपि तु तादृक्सामर्थ्यसद्भावे तस्याः सापराधत्वे दग्धुमुचितम्, तदपि न कृतमित्येतदनुचितमेवेत्यर्थः । 'युक्ते द्वे सांप्रतं स्थाने' इत्यमरः । भोरिति प्रत्येकं संबुद्धि ॥

महावंशाननादृत्य महान्तमभिलापुका ।
स्वीचकार कथंकारमहो सा तरलं नलम् ॥ १२७ ॥

महेति ॥ कुलशीलादिना महान्तमत्युत्कृष्टं नलं (नरं) अभिलापुका सा भैमी कश्यपसुतत्वान्महावंशान्दिव्यवंशादिभूतान्...

१ 'परमम्' इति तु युक्तः पाठः । तत्र परमं रोपान्ध इति योजयम् । इति सुखावबोधा ।

१ 'अलम्भि लब्धा । लभेर्ण्यन्तात्कर्मणि लुङि 'विभाषा चिण्—' इति विकल्पान्नुमागमः' इति मल्लिनाथस्तु भ्रान्तः ।

स्वीकृत्य तरल चन्न्यभावमनिश्चितबुद्धि नल कथकार कथ- । स्वीचकार । अहो आश्चर्यम् । महान्त कामयमानया देवप- रागेण मनुष्यचरणान्महच्चित्रमित्यर्थः । अथ च—या महापरि- ग चान्द्रानि मानिविशालान्दडान्वेणून्परित्यज्य तरलम्यगंनात्रे- पि चञ्चल हस्तं नलाख्य तृणमङ्गीकरोतीति चित्रमेव । अत एव कि न भवद्भिर्दृष्टेति भाव । अभिलाषुका, 'लषपत–' इत्यु- क् । महान्तमिति, 'न लोका–' इति षष्ठीनिषेधाद्द्वितीया । कारं पूर्ववत् ॥

इदानीं नल. कथ सोढ इत्याह—

भवाद्दशैर्दिशामीशैर्मृग्यमाणां मृगेक्षणाम् ।
स्वीकुर्वाणः कथं सोढः कृतरीढस्तृणं नलः ॥१२८॥

भवादृशैरिति ॥ भो देवा , दिशामीशैर्महासमृद्धिभिर्भवादृ- मृग्यमाणा काम्यमाना मृगेक्षणां भैमीं स्वीकुर्वाण समुद्वहन्, त एव भवत्सु कृतरीढ कृतावज्ञ , तृणतुल्योऽतिनि.सार , अथ —नलशब्दवाच्यत्वात्तृणभूत , स नलो भवद्भिः कथ केन प्र- रेण सोढ. क्षान्त. । सा भवद्भिरभिलाषिता तया भवन्तोऽनादृ- इत्युपहास । मृगेक्षणा, 'न लोका–' इति षष्ठीनिषेध । ढ , 'तीषसह–' इतीड्विकल्पाद् 'यस्य विभाषा' इति निष्ठाया इ ॥

दारुणः कूटमाश्रित्य शिखी साक्षीभवन्नपि ।
नावहत्किं तदुद्वाहे कूटसाक्षिक्रियामयम् ॥१२९॥

दारुण इति ॥ अयं शिखी वह्निर्दारुण. कूटं काष्ठराशिमाश्रि- ग्निसाक्षिके विवाहे साक्षीभवन्नपि तत्र प्रकाशमानोपि तयोर्भै- मीनलयो' तस्य, तस्या वा, उद्वाहे विवाहे विषये कूटसाक्षिणो- लीकसाक्षिण क्रिया सत्यापलापलक्षणां कि नावहत् । अपितु— तदप्यनुचित कृतम् । कूटसाक्षी तु परकीयं वस्त्वन्यस्मै दापयति । दनेन प्रायशस्तत्र न स्थितमित्यग्निसाक्षिको विवाह एव न भव- तीति । भैमी नलेन नोढेति भैमी नलादन्यस्मै भवत्स्वेव मध्ये कस्मैचित्किमिति न दापितेत्यर्थ । अथ च—दारुण. । पापकारि- त्वादतिक्रूर. पुरुष. कपटमाश्रित्य व्यवहारे साक्षीभवन्नपि तस्य चित्ते तस्य कार्यस्योद्वाहे निर्वाहे कूटसाक्षित्व धत्ते । अत्र तु नेत्याश्चर्यम् ॥

अहो महःसहायानां संभूता भवतामपि ।
क्षमैवास्मै कलङ्काय देवसेवामृतद्युतेः ॥ १३० ॥

अहो इति ॥ भो देवा , महः सहायानां तेजस्विना दिव्यमूर्तीना भवतामपि क्षमैवास्मै कलङ्काय इन्द्रादिषु सत्स्वपि भैमी नलं वृतवतीत्ययशसे । अथ च—नलकृतानादररूपाय । अथ च—लज्जा- वशादन्यवदनवीक्षणाशक्तिमुखमालिन्यरूपाय कलङ्काय संभूता । अहो महदाश्चर्यम् । गुणभूता क्षमा दोषाय जातेत्यर्थः । मह सहा- यस्य तेजस्विनोऽमृतपतेर्देवस्य दीप्यमानस्य चन्द्रस्येव । यथा चन्द्र- स्य क्षमा भूमि कलङ्काय जाता । भवतामपीत्यपिशब्देन यत्र कल- ङ्कशङ्कापि नास्तीति सूचितम् । 'भूछायैन्दवकलङ्क.' इति ज्योतिर्विद' । मह सहायानामपीति वा । चन्द्रस्य यथा तथा भवतामपीति स- मुच्चयार्थो वा । क्षमा परित्यज्य भवद्भिरन्यतमस्य चेत्कोऽपराधं करोति तर्हि यशो नास्तीत्यादिति भाव ॥

सा यत्रे यं तमुत्सृज्य महामीर्ष्यालवः स्थ किम् ।
ब्रूतागः सद्मनस्तस्माच्छद्मनाद्याच्छिनद्मि ताम् ॥१३१॥

सेति ॥ हे देवा , सा भैमी य वव्रे त नलमुत्सृज्य यूय मह्य कल्ये किमिर्ष्यालवोऽक्षान्तिपरा स्थ भवथ । अपराधिनस्त्वा- पकर्तुमशक्ता' सन्तोऽनपराधाय मह्य किमिर्ष्यालुका' स्थेत्युपहा- स , तस्माद्यूय मूत कथयत—अह तस्मान्नलात्सकाशाच्छद्मना कप- टेन कथमपि वञ्चयित्वा तामाच्छिनद्मि आहरामि । यत —आगसो भवदनादररूपापराधस्य सद्माधारभूत , तस्मादनिलम्बेनैव तामा- हरामि । गच्छेति मामनुमन्यध्वमित्यर्थ. । अन्येनापराधे कृतेऽन्यस्मै दुह्यत इति युक्तमिति लोकरीत्योपहास' । ब्रूत नो युष्माकमस्माकं चाग सम्मानादरणादपराधिनीं तां नलादानयामीति वा । मह्यं, 'क्रुधद्रुह–' इति चतुर्थी । आच्छिनद्मि, वर्तमानसामीप्ये लट् ॥

यतध्वं सहकर्तुं मां पाञ्चाली पाण्डवैरिव ।
सापि पञ्चभिरस्माभिः संविभज्यैव भुज्यताम् १३२

यतध्वमिति ॥ यूय मां सहकर्तुं यतध्व यत्नं कुरुत । भैमी- मानेतुमहं गच्छामि, यूयं मम सहायार्थमागच्छतेत्यर्थः । तव साहाय्यकेऽस्माक किं फलमित्यत आह—अस्माभिरिन्द्राग्नियम- वरुणैर्मया सह पञ्चभिः सा भैम्यपि सविभज्य संभोगकालं समा- नभागमेव कृत्वैवोपभुज्यताम् । तथाच भवतामपि फलमस्तीति भाव. । कै केव–पञ्चभिः पाण्डवै पाञ्चाली द्रौपदीव । पाञ्चा- लीदृष्टान्तेनैकस्या. पतिव्रताया बहुभिरुपभोगो न दुष्टचर इत्यलौ- किकत्वं परिहृतम् । पाण्डवानामग्रभावित्वात्तदानीं दृष्टान्तत्वेन कलेर्योगित्वाद्भविष्यदर्थज्ञानसामर्थ्याद्वचन युक्तम् । जगत्प्रवाहा- नादितया पाण्डवपाञ्चालीवृत्तान्तानामतीतत्वात्तदुदाहरणीकृत्यै- तदुक्तमिति वा । पाञ्चाली । जनपदवाचिनः क्षत्रियाभिधायिन' पाञ्चालशब्दात् 'जनपदशब्दात्–' इत्यपत्येऽञ् ॥

अथापरिवृढा सोढुं मूर्खतां मुखरस्य ताम् ।
चक्रे गिरा शराघातं भारती सारतीव्रया ॥ १३३ ॥

अथेति ॥ अथ पूर्वोक्तकलिवचनाकर्णनानन्तरं तामुक्तप्रकारां मुखरस्यानुचितभाषणशीलस्य कलेर्मूर्खतां सोढुं क्षन्तुमपरिवृढा- ऽसमर्था भारती सरस्वती अर्थगाम्भीर्योत्सारया श्रेष्ठया, परुषत्वाच्च तीव्रया दु.सहया गिरा कले. शराघातं बाणव्यधमिव चक्रे । बा- णवत्पीडाकर परुषं वचनमूच इत्यर्थ. । 'भारतीव्रया' इति पाठे— अर्थगाम्भीर्येण दु सहया ॥

कीर्तिं भैमीं वरं चास्मै दातुमेवागमन्नमी ।
न लीढे धीरवैदग्धीं धीरगम्भीरगाहिनी ॥ १३४ ॥

१ 'शतेषु षट्सु सार्धेषु त्र्यधिकेषु च भूतले । कलेर्गतेषु वर्षेषु प्राभवन् कुरुपाण्डवा ॥' इति राजतरङ्गिणीत. पाण्डवाना कल्यन्तर्गतत्वेनेति बो- ध्यम् । २ 'नालीढ'इत्यपि पाठ –' इति सुखावबोधा । ३ 'गाहिनीम्' इति पाठे 'विरुद्धलक्षणया धीरे सर्वोच्च गम्भीरार्थस्य गाहिनो धीरवैदग्धीं न लीढे इति व्याख्येयम्' इति सुखावबोधा ।

कीर्तिमिति ॥ हे कले, अमी देवा अमो नलाय भैमीं दातु-मेव, तथा—भैमीं कामयमानोऽपीन्द्रादयो भैम्या एव दूत्य कृतवान्, एवंविधोऽतिधीरः कोपि नास्तीति कीर्ति यश, तथा—भैमीं च प्रत्यक्षलभ्याम्, तथा—उक्तप्रकारान्तराश्च असो नलाय दातुमेवागमन्स्वयवर गतवन्तः। ननु भैमीं लब्धुमिति त्वं नो वेत्सीति शेषः। देवा हि केनापि प्रकारेण परीक्ष्य परितुष्टाः सन्तो वर ददते। कुतोऽहं न वेद्मीत्यत आह—यस्मादगम्भीरस्रोतान-स्यार्थस्य गाहिनी स्पर्शिनी गम्भीरार्थग्राहिणी न भवतीत्यर्थ.। एवंभूता मूढानां बुद्धिर्धीराणां महाशयानां वैदग्धी चातुरीं न लीढे न वेत्तीत्यर्थः। त्वं तु मूर्खत्वादेतेषामभिप्रायमज्ञात्वोपक्ष-सितवानिति भावः। अधीरेत्यकारप्रश्लेषेण सबोध्य, अगम्भीरगा-हिनी ते धीः वैदग्धीम्। अर्थादेतेषां न लीढ इति वा। हे अधी-र्बुद्धिरहित मन्दबुद्धे कले, अगम्भीरगाहिनी ते धीर्वैदग्धीमचा-तुर्यं नास्वादयति। अपि तु प्राप्नोत्येवेति काका वा व्याख्येयम्। लीढे, लिहेः स्वरितेत्त्वात्तङ्। कचित् 'लेढि' इति पाठ. ॥

वाग्मिनीं जडजिह्वस्तां प्रतिवक्तुमशक्तिमान्।
लीलावहेलितां कृत्वा देवानेवावदत्कलिः ॥ १३५ ॥

वाग्मिनीमिति ॥ कलिर्वाग्मिनीं वाचोयुक्तिपरम्पराचतुरा तां देवीं प्रतिवक्तुं प्रत्युत्तर दातुमशक्तिमानसमर्थो यतः—प्रत्यु-त्तरास्फुरणाज्जडजिह्वः कुण्ठितवदनशक्तिः, अत एव तां लीलया विलासव्याजेनावहेलितामवज्ञातां कृत्वा स्त्रियं त्वां प्रतिवक्तुमयुक्त-मित्येवंप्रकार परिहस्य देवानेवावदत् ॥

प्रौञ्छि वाञ्छितमस्माभिरपि तां प्रति संप्रति।
तस्मिन्नले न लेशोपि कारुण्यस्यास्ति नः पुनः ॥ १३६ ॥

प्रौञ्छीति ॥ हे देवाः, संप्रत्यस्माभिरपि तां भैमीं प्रति वा-ञ्छितमभिलाषः प्रौञ्छि परिमार्जित.। त्यक्तमित्यर्थ.। नोऽस्माकं पुन· कारुण्यस्य लेशोपि तस्मिन्नले नास्ति। नलमपकर्तुं प्रवर्तामह इत्यर्थः। प्रौञ्छि, उञ्छेर्वर्जनार्थात्कर्मणि चिण् ॥

वृत्ते कर्मणि कुर्मः किं तदा नाभूम तत्र यत्।
तैः कालोचितमिदानीं ~~नः~~ शृणुतालोचितं पुनः ॥१३७॥

वृत्त इति ॥ हे देवाः, स्वयंवरलक्षणे कर्मणि वृत्ते जाते सति किं कार्यं कुर्म., अपि तु किंचिदिदानीं कर्तुं न शक्यम्। पश्चा-त्तापमात्रं भवति, न तु तल्लाभः परदारत्वात्, गतशोको न कर्तव्य इति च। तस्मात्तां प्रति वाञ्छित त्यक्तमित्यर्थः। यतो यस्मात्तदा स्वयंवरसमये वयं तत्र नाभूम स्थिताः। तदानीं चेत्तत्राभविष्याम, तर्हि तथैवाकरिष्याम, तन्नाभूदित्यर्थ.। हे देवाः, यूयमिदानीं पुनर्भैम्या नले वृते सत्यपि कालोचितं, नोऽस्माकमालोचितं वि-चार शृणुताकर्णयत। नले कृपालेशोपि नास्तीति मयोक्तम्, तत्प्र-कारमाकर्णयतेत्यर्थः। न., 'अस्मदो द्वयोश्च' इति बहुत्वम्। आलो-चितं, भावे क्तः ॥

तदेवाह—

प्रतिज्ञेयं नले विज्ञाः कलेर्विज्ञायतां मम।
तेन भैमीं च भूमिं च त्याजयामि जयामि तम् ॥१३८॥

प्रतिज्ञेति ॥ हे विज्ञाः, कलेर्मे प्रतिज्ञा विज्ञा-यतामिति शेषः। इत्यमिति किम्—अहं तेन नलेन भैमीं च भूमिं च त्याजयामि शीघ्र मोचयामि। [illegible] मीति प्रतिज्ञा मम नैतच्छ्रेतं [illegible] भवद्भिर्ज्ञातं [illegible] स्पष्ट मया कथ्यते तदा कर्णनामित्यर्थः। कलेर्मे नलं [illegible] नित·। तेन, अनुक्ते कर्तरि तृतीया, त्याजयामि, जयामि [illegible] मानसामीप्ये भविष्यति लट् ॥

नैषधेन विरोधं मे चण्डतामण्डितौजसः।
जगन्ति हन्त गायन्तु रवेः कैरववैरवत् ॥ १३९ ॥

नैषधेनेति ॥ चण्डतया भूमैभीपरित्या [illegible] त्यागित्वंयस्तेन मण्डितौजसोऽलङ्कृततेजसो मे मम नैषधेन विरोधं जगन्ति त्रयोऽपि लोका गायन्तु कीर्तयन्तु। क-मिव—चण्डतामण्डितौजसो रवेः सूर्यस्य कैरवै· कुमुदै· सह [वि]रोधमिव। हन्त रोदे। अयोग्येन हीनतेजसा नलेन सह [विरो]धारम्भान्मेलोक्ये यद्यप्ययशो भविष्यति, तथापि किं [कुर्व] रोदे.। अयश.समुदयेऽपि सूर्येण कैरववैरवन्मयापि नलो [जे]ष्यत एवेति भावः। एतेन दर्पः सूचितः ॥

द्वापरः साधुकारेण तद्धिकारमदीदिपत्।
प्रणीय श्रवणे पाणिमवोचन्नमुचे रिपुः ॥ १४० ॥

द्वापर इति ॥ द्वापरस्तृतीययुगरूपः सहचरस्तस्य क[लेः] नलेन सह विरोधरूपं साधुकारेण [illegible] पत्साधु, उचितमेतत्त्वया विचारितमित्युद्दीपयामास। तद[ु]त्साहनं चकारेत्यर्थ.। अथ नमुचेर्दैत्यस्य रिपुरिन्द्रो युष्मा[भि]र्हाय्यं कर्तव्यमिति कलिनोक्तस्य वचस [illegible] ऽस्माभिर्न स्थीयत इति लौकिकाभिनयव्यञ्जनवशाच्छ्रवणे प्रणीय यत्त्वया विचारितं तदस्माभि· श्रोतुमप्यनर्हमिति [illegible] णिभ्यां कर्णौ पिधाय कलिमवोचत्। अदीदिपत्, दीपेर्ण्यन्तात् 'भ्राजभासभापदीप—' इत्यादिनोपधाह्रस्वविकल्पः ॥

विस्मेयमतिरस्मासु साधु वैलक्ष्यमीक्षसे।
यद्दत्तेऽल्पमनल्पाय तद्दत्ते ह्रियमात्मनः ॥ १४१ ॥

विस्मेयेति ॥ हे कले, त्वं विस्मेयाश्चर्यहेतुर्मतिर्यस्यैवंविधो[ऽसि] यस्मात्त्वमस्मासु वर्तमानं वैलक्ष्यं सलज्जत्वं साधु सम्यक्प्रकारे[णे]क्षसे जानासि। पराशयवेदितया तव तीक्ष्णबुद्धित्वादद्य विस्मि[ता] स्मेत्युपहासः। साधूचितं यद्वैलक्ष्यं तद्यस्मादीक्षस इति वा। कथं भवत्सु वैलक्ष्यस्यौचित्यमित्याशङ्क्य समर्थयते—यः पुर[ुषो] ऽनल्पाय महते पुरुषायाल्पमतितुच्छं वस्तु दत्त इति यत्, स पुरु[ष]स्तदल्पवस्तुदान कर्मात्मने स्वस्मै ह्रियमेव दत्ते। महते यदल्पं [दी]यते तदल्पदानमेव कर्तृ दात्रे पुरुषाय लज्जामेव दत्ते। तेन तस्य लज्जैव भवतीत्यर्थ इति वा। तथा च महते नलायास्माभिरल्पं दत्तमिति लज्जा युक्तैवेति भाव.। अतितरां नलमाहात्म्यं सूचि[त]म्। एतेन 'दूरान्न. प्रेक्ष्य—' इत्यस्योत्तरम्। यद्यपि, [illegible]

१ 'हन्त हर्षे। आत्मन सकाशादधिकेन नैषधेन विरोधात्[illegible] यशो भावीति हर्ष.' इति सुखावबोधा।

योज्यम् । यद्वा—अनल्पाय न विद्यतेऽल्पो यस्मात् । अति-
शयेत्यर्थः । यदस्मदादिरल्पं 'कस्कोऽयं धर्मनर्माणि कृन्तति'
इत्युपालम्भवचनं दत्ते करोतीति तस्मै हियमेव दत्ते । अ-
त्र महोपालम्भयोग्यस्य तवाल्प एवोपालम्भः कृत इति
अस्मदादस्माकं वैलक्ष्यं युक्तमेवेति व्याख्येयम् । अधमायाल्प-
मुपालम्भादि यद्दत्ते तस्मै ह्रियं दत्ते । अधमेन सह संभा-
षणनिषेधात्तस्योपालम्भोऽपि न कार्यः । स त्वस्माभिः कृत. ।
तच पापरूपेण भवता सह संभाषणमस्माभिरनुचितं कृतमिति
अस्मदादस्मासु वैलक्ष्यं युक्तमेवेति वा । इत्थमपि वक्रोक्तिः ॥

नलानाथत्वनलमहत्त्वप्रकटनपूर्वं वैलक्ष्यस्यौचित्यं समर्थयते—

फलसीमां चतुर्वर्गं यच्छतांशोऽपि यच्छति ।
तस्यास्मदुपज्ञा सा भक्तिर्भूतावकेशिनी ॥ १४२ ॥

फलेति ॥ यस्य नलभक्तेः शतांशोऽपि शततमो भागः फलस्य
सीमां मर्यादाभूतं निरतिशयफलरूपं चतुर्वर्गं धर्मार्थकाममो-
क्षरूपं यच्छति नलाय दातुं शक्नोति, सास्मदुपज्ञाऽस्मदाश्रयाऽस्म-
दीया नलस्य भक्तिरवकेशिनी निष्फला भूता जाता । यस्य.
शततमांशेन वशीकृतैरस्माभिः संतुष्य फलरूपत्वेन चतुर्वर्गोऽपि
दातुं शक्यते, तस्या निरतिशयायाः परिपूर्णायाश्चतुर्वर्गाद-
धिकतमस्य फलस्याभावादस्माकं दातुमसामर्थ्यात्सा निष्फलैव
जातेत्यर्थ. । निरतिशयभक्त्येर्युक्तवान्महते नलाय चतुर्वर्गोऽप्यल्पत-
रत्वाद्दातुमयुक्तः । तादृशाय भैमीलक्षणालरतमफलदाने कृतेऽ-
स्माकं लज्जा युक्तैवेति भावः । यच्छततमांशवशीकृतैरस्माभिर्दि-
ग्पालसमर्पो नलोऽप्यन्यस्मै जनाय फलावधि चतुर्वर्गं दातुं शक्नो-
तीति यावत्, सा भक्तिरपूर्णा निष्फला जातेति वा व्याख्ये-
यम् । शोऽपि' इति पाठे चतुर्वर्गं ददतामस्माकं स नलोऽपि क्रि-
यमाणकर्मफलमर्यादां ब्रह्मार्पणरूपेण ददाति तस्याः पुनः प्रत्य-
क्षात्तस्यास्माकं च साम्यमेव । किंतु नलस्यास्मद्विषया सा नि-
रतिशया कर्मनात्रस्यापि ब्रह्मण्येवार्पणात्फलाभिसंधानरहिता भ-
क्तिर्वन्ध्या जाता, तादृग्भक्तिफलादानेऽस्माकमसामर्थ्यात् । तथा च
वैलक्ष्यं युक्तमेवेति व्याख्येयम् । यच्छताम् । संबन्धे षष्ठी । शतं
संख्यावर्तत इति विगृह्य लक्षणया शततमोश इति । 'उपज्ञ आश्रये'
इति साधुः ॥

नले वैराशौ न भवतीत्याह—

व्यवसायो न व्यवसायस्ते नले साधुमतौ कले ।
लोकपालविशालोऽयं निषधानां सुधाकरः ॥ १४३ ॥

भव्य इति ॥ हे कले. रागद्वेषादिराहित्येन साध्वी निर्मला
मतिर्यस्य तस्मिन् नले विषये ते व्यवसायो वैराचरणोद्यमो भव्यः
योग्योदर्को न । किं च निषधदेशानामानन्दकत्वात्सुधाकरश्चन्द्रोऽयं
नलो लोकपाला दिक्पालास्तद्वद्विशेषेण शालते शोभते स्वाभाविकेन
गौरवेण । तद्वद्वा लोकपालसम्मतः । अतस्तेन सह
तव शुभोदर्कं न भवतीति न तत्कार्यमित्यर्थः । 'मते' इति
पाठे अनाश्री मतिर्यस्येति कलिविशेषणम् । 'मतः कले' इति
पाठे—अनार्योऽपरादि रतुमत इति व्यवसायविशेषणम् ॥

---

१ 'मते' इति पाठः सुखावबोधाख्यः ।

एतदेव स्फुटयति—

न पश्यामः कलेस्तस्मिन्नवकाशं क्षमाभृति ।
निचिताखिलधर्मे च द्वापरस्योदयं वयम् ॥ १४४ ॥

नेति ॥ वयं तस्मिन्क्षमाभृति राज्ञि नले कलेस्तुर्ययुगस्य तवा-
वकाशं प्रवेशावसरं न पश्याम. संभावयाम. । तथा—भवन्मि-
त्रस्य द्वापरस्य चोदयं नलपराभवनसामर्थ्यं न संभावयाम. ।
यतः—नितरां चिता अर्जिता अखिला धर्मा येन । श्रौतस्मार्त-
धर्मानुष्ठातरीत्युभयत्र हेतुः । तस्य धर्ममयत्वात्, युवयो. पाप-
रूपत्वात्तत्रावकाशलेशोऽपि न संभाव्यत इत्यर्थः । यद्यपि देवा
नलपराभवस्य भविष्यत्तां जानन्ति, तथाप्युत्साहभङ्गद्वारा कलि-
निषेध एव तात्पर्यादवकाशं न पश्याम इत्यूचु. । यद्वा—पश्याम
इति वर्तमानसामीप्ये भविष्यति लट्प्रयोगात्प्रस्तुतमवकाशो ना-
स्ति, विलम्बेन भविष्यतीति सूचितमिति ज्ञेयम् । अथ च—
यथासंख्येन तितिक्षाशीले कलहावकाशो न, निश्चितसकलधर्म-
रहस्ये च संदेहस्योदयो न भवतीति युक्तम् ॥

भैम्यपि न बाध्येत्याह—

सा विनीततमा भैमी व्यर्थानर्थग्रहैरहो ।
कथं भवद्विधैर्बाध्या प्रमितिर्विभ्रमैरिव ॥ १४५ ॥

सेति ॥ पातिव्रत्यादिधर्मनिष्ठत्वाद्विनीततमा सा भैमी व्यर्थो
निर्हेतुको वैराचरणलक्षणोऽनर्थस्तत्र ग्रहोऽभिनिवेशो येषां तैर्भ-
वद्विधैः कथमिव बाध्या पीडनीया । अपितु-अनुचितमेतत् ।
अहो कष्टं, संबुद्धिर्वा, आश्चर्ये वा । कैः केव—विशिष्टैर्भ्रमैर्विपर्य-
यज्ञानैर्विनीतं सुतरामपाकृतं तमोऽज्ञानं ययैवंभूता भ्रान्तिज्ञान-
विरोधिनी प्रमितिः सम्यगनुभूतिस्तात्त्विका रजतादिधीरिव ।
कथं बाध्येत्यर्थ. । किंभूतैर्विभ्रमैः—व्यर्थो निष्फलोऽनर्थस्य शुक्ति-
रजतादेर्ग्रहो ज्ञानं येषां तैः । 'अविनीततम आः' इति पदच्छेदः ।
आः कोपे । नितरामविनीत अधम कले इति वा ॥

उक्तिविशेषेण पञ्चभिः श्लोकैः पुनरपि तौ न बाध्यावित्याह—

तं नासत्ययुगं तां वा त्रेता स्पर्धितुमर्हति ।
एकप्रकारधर्माणं न कलिद्वापरौ युवाम् ॥ १४६ ॥

तमिति ॥ न असत्यं नासत्यं किंतु सत्यमेव युगं सत्ययुगम् ।
कृतयुगमिति यावत् । तं नलं तां भैमीं वा स्पर्धितुं तुल्यभवितु-
मर्हति । तथा—त्रेतायुगमपि स्पर्धितुमर्हति न तु जेतुमित्यर्थ. ।
यथासंख्येन वा योज्यम् । यस्याङ्को मुख्य. न चासौ प्रकार-
धर्मा च तम् तां वा, प्रकारा. मलिनो धर्मो यस्य यस्मात् । प-
ञ्चाङ्किकयान्वेन कर्मपादप । लोकवदर्शीयुगमध्ये तादृश धर्मप्रधा-
नौ । यत , नलः सत्ययुगमपि चतुर्धर्मपादधर्मप्रकाराधर्मो-
त्याप्तयुगं स्पर्धितुमर्हति त्रेतायुगं त्रिपादधर्मेऽपि इति-
द्वापरविशेषा धर्मपादतुल्या द्वयुगमाधर्म्याद्विकप्रकाराधर्मसंभवा-
त्सापि स्पर्धितुमर्हतीत्यर्थ. । कलिद्वापरौ युगे युवां पुनरना स्पर्धि-
तुं नार्हथ इति विमाकिविरेतन कार्यः । तयोर्भैमीनलयोर्मत-
त्वात्, युवयोरधर्मबाहुल्यात्तयुगा नौ तुल्यमितुमन्यमतथा, किं
पुनर्जेतुमित्यर्थः । आ नामत्वेन नार्हथ तत्र तयाममन्यम् । तत्र

त्वान्तरा नलं भैमीं नाकस्माच्चं प्रवेक्ष्यसि ।
ण्णां चक्रमसंयुक्तं पठ्यमानं डकारवत् ॥ १५१ ॥

गत्वेति ॥ हे कले, निषधदेशान्गत्वा प्राप्य नलं भैमीमन्तरा उभैम्योर्मध्येऽकस्माच्छीघ्रं दुरितलक्षणकारणमन्तरेण वा त्वं न वेक्ष्यसि । नलस्य पुण्यश्लोकत्वात्, भैम्याश्च पातिव्रत्यादिधर्मकत्वात्, तौ पराभवितुं न शक्नोषीत्यर्थः । क इव—असयुक्तं विसंधितया पृथक्कृतप्रकृतिप्रत्ययविभाग पश्चात्पठ्यमान हितया प्रयोगार्हम् । उच्चार्यमाणमिति यावत् । एवभूत पण्णां पण्णामिति शब्दरूपस्य वर्णवृन्दमन्तरा मध्ये डकारवत् । कारो वर्णो यथाऽकस्माद्विधिमन्तरेण न प्रविशतीति साधर्म्योमा । षषशब्दात्षष्ठीबहुवचने 'षट्चतुर्भ्यश्च' इति नुटि तत्सहित ामि 'स्वादिष्वसर्वनामस्थाने' इति पूर्वपदस्य पदत्वात् 'झला शोऽन्ते' इति जश्त्वेन षकारस्य डकारे 'न पदान्तात्—' इति षेधस्य 'अनाम्नवति—' इति निषेधात् 'ष्टुना ष्टुः' इति ष्टुत्वेन ान्नकारस्य णकारादेशे 'यरोऽनुनासिके'—इति डकारस्याप्यनुासिकस्य व्यवस्थितविकल्पत्वादनुनासिकस्यात्र नित्यत्वेन णकारे ाते सर्वथापि न स्वेन रूपेण 'षण्णाम्' इति पदमध्ये डकारो था प्रवेशं लभते, तथा तयोर्मध्ये त्वमपीत्याशय. । अन्यथा वेकल्पत्वात्पक्षे षड्णामिति स्यात् तन्मा भूदित्यत्र व्यवस्थितविापाऽङ्गीकरणीया । षण्णां चेति चकारो भैमीं चेति योज्य. । था च—क्रमेण परिपाट्यां सयुक्त षण्णामिति कर्मभूतं शब्दरूपन्तरा डकारो यथा न प्रविशति । असयुक्तावस्थायां यद्यपि स्वेन रूपेणावस्थान वर्तते, तथापि सयुक्तावस्थायां नास्तीत्यर्थ इति वा । षण्णामित्यत्र प्रकृतिप्रत्ययदशायामकस्मादागन्तुकादेशरूपतया डकारो यथा प्रविशति, तथा त्व न प्रविशसीति वैधर्म्योपमया वा व्याख्येयम् । 'टकारवत्' इति पाठे-'वावसाने' इत्यवसान इव चर्त्वविकल्पात्, खरश्चाभावात् षट्, षट्स्वित्यादिवत् षण्णामित्यत्र खरवसानयोरभावाट्टकारो यथा न प्रविशतीति साधर्म्योपमैव । क्षेपकोऽयम् । नल भैमी 'अन्तरान्तरेण—' इति द्वितीया ॥

अपरेऽपि दिशामीशा वाचमेतां शचीपतेः ।
अन्वमन्यन्त किंत्वेनां नादस्त युगयोर्युगम् ॥ १५२ ॥

अपरे इति ॥ अपरे दिशामीशा यमादय. शचीपतेरेतां पूर्वोक्तां वाचमन्वमन्यन्त । 'इन्द्रो युक्तमाज्ञापयति' इत्येवमन्वमन्दन् । किंतु पुनर्नूनं युगयो कलिद्वापरयोर्युगमेनामिन्द्रगिर नादस्त नाङ्गीचक्रे । दिगीशानामपि संमतायां वाचि तयोरसंमतेः किंतु शब्देन नूनंतरत्वमाग्रहित्व चोक्तम् । एनाम्, अन्वादेशे एनादेश. । आदस्त, अनात्मनेपदम् ॥

कलिं प्रति कलिं देवा देवान्प्रत्येकशः कलिः ।
सोपहासं समैर्वर्णैरित्थं व्यररचन्मिथः ॥ १५३ ॥

कलिमिति ॥ देवा कलिं युगं प्रति लक्षीकृत्य, कलिरेवा-

न्प्रत्येकश एकैकमुद्दिश्य मिथोऽन्योन्यं समैर्वर्णैस्तुल्यैरक्षरैः श्लिष्टैः शब्दैः सोपहासमुपहासवाक्यसहितं कलिं कलहं वाग्युद्धमित्थं वक्ष्यमाणप्रकारेण व्यररचन्, व्यररचच्च कृतवन्त. कृतवाश्चेत्यर्थः । व्यररचत्, रचयतेश्चौरादिकस्यादन्तत्वादग्लोपित्वान्न सन्वद्भावः । व्यरचयदित्यपि पाठ. ॥

इन्द्रः कलिं प्रत्याह—

तवागमनमेवार्हं वैरसेनौ तयावृते ।
उद्वेगेन विमानेन किमनेनापि धावता ॥ १५४ ॥

तवेति ॥ हे कले, तया वैरसेनौ नले वृते सति तवागमनं गमनाभावोऽर्हं युक्तम् । उद्वेगेनोत्कृष्टजवेन, अत एव—धावता शीघ्रगामिनाऽनेन प्रत्यक्षदृश्येन विमानेनाकाशगामिना रथेन किम्, अपितु—न किंचित्प्रयोजनमस्ति । अन्यस्य वृतत्वादित्यर्थ. । वैरसेनावुत्तरेण वा संबन्धनीयम् । अनया नलेऽवृते एव तव स्वपुराद्गमनं युक्तम् । नलवरणानन्तरमिदानीं सर्वथा गमनं न कार्यमित्यर्थ इति वा । एतावत्पर्यन्तं किं कृतम्, इदानीं किमर्थं गम्यत इत्युपहासः ॥

एतदेव वाक्यं कलिरिन्द्रं प्रत्याह—हे शक्र, भैम्या नले वृते सति तव यथागतमागमनमेवाकृतकार्यत्वादिदानीं स्वर्गं प्रत्यगमनमेव युक्तम् । निर्लज्जत्वमङ्गीकृत्येन्द्राण्यादीनामग्रे कथं मुखं दर्शयिष्यसि । अपि तु—अनुचितमेतत् । सर्वथा स्वर्गं प्रति न गन्तव्यमेव युक्तमित्यर्थ इति वा । विमानेनाहंकाररहितेनापिधा तिरोधानं तद्युक्तेन नितरा गोपितेनानेन मुखदर्शनानुमितेनोद्वेगेन निर्वेदेन किम्, अपि तु—तद्गोपन व्यर्थम् । धैर्यमवलम्ब्य निर्वेदो यद्यपि त्वया गोप्यते, तथापि मया ज्ञात एव । अथ च—भैमीनलाभ्यां वरदानार्थमेव मयागतमित्यादिव्याजेन निर्वेदगोपनं क्रियते, तथापि स निर्वेदो ज्ञात एव । अभिमानशून्यत्वान्न किंचिदनेन निर्वेदेन साधयितुं शक्यते, तस्मादन्यथा दु.खं मा कार्षीरित्युपहसितवानित्यर्थ. । विमानेनान्यवरणादपमानेन हेतुना य उद्वेगस्तेन प्रकटेन किम्, अपि तु—त गोपायेति वा । विगतमानानामिन स्वामिभिरितरामभिमानशून्य इन्द्र, गोपितेन चानेन निर्वेदेन किमिति वा । उद्वेगेन किम्, अनेन धावता विमानेनापि किमिति वा । अपिधा, 'आतश्चोपसर्गे' इत्यङ् प्रत्ययः ॥

वह्निः कलिमाह—

पुरा यासि वरीतुं यामग्र एव तया वृते ।
अन्यस्मिन्भवतो हास्यं वृत्तमेतन्नराकरम् ॥ १५५ ॥

पुरेति । हे कले त्वं या वरीतुमितोऽपि पुरा यासि गमिष्यसि तयाऽग्र एव ... दुर्निवारान्यस्मिन्नले ... इदानीं गमनं भवतस्तत्र हास्यं ... वृत्तमेतन्नराकरम् । ... युक्तमिदमनुचितमिदमुच्यते । ...

१ ...
...

... सुरपतेरेव । ...
... । ... ।

एतस्य नृत्त गमनान्तरं दासहेतुभूतं न्यनकारि च। भविष्यत्यनेति शेष इति वा। एतस्मिन्कर्मणि कितवानां तस्य तद्यनोऽक दुष्टरीति एवविध वृत्तं जातप्रायमेवेति वा। अत्रानुप्रास ॥

इदानीं कलिरभिमाह—हे नले, त्वं यां वरीतु पुरा याग यासी., तया तव समक्षमेव त्वामनादृत्यान्यस्मिन्वरे वृते तदेतल्लक्षद्दश युक्त वर्तुलमाल्यं पुन नयाना सामस्त्येन करोति नितरो लज्जावहं जातमिति शेषः। हा कष्टम्। त्वयाऽक दुःख रासादत्ते लज्जास्पद वृत्तं जातमिति वा। हे नले, पुराऽस्मद्गमनात्पूर्वं यां वरीतुमयासि तया प्रयत्नोऽकारि त्वदर्थं प्रति गमनम्। यद्वा—स्वस्य गमनात्पूर्वं दूतीहस्तेनोपहारप्रदानादिद्वारा यां वरीतुं प्रयत्नोऽकारि, तया तव समक्षमेव नले वृते पुनरन्यागं प्रत्यागमनलक्षणमाचरण तव यपां न करोतीति यपाऽकर लज्जां नाकलि। एव वृत्तेपि निर्लज्जः सन् स्वगृह गच्छन् स्वां गतिरो पुन कथं दर्शयितास इति भाव इति। तया निवृत्त्यागमनाचरण लज्जावहं सदहास्यं हास्ययोग न, अपितु—सोढोऽस्मभेति काकु। मुल लज्जाकरम्, वृत्तमाचरणमपि लज्जाकरमिति वा। (पुरा) यासीति 'यावत्पुरा—' इति भविष्यति लट्। पक्षे 'पुरियुज्ज्वा—' इति भूते लट्। पक्षे 'यसु प्रयत्ने' भावे निण् ॥

यमः कलिमाह—

पत्यौ तया वृतेन्यस्मिन्यदर्थं गतवानसि।
भवतः कोपरोधस्तादक्षमस्य वृथारुपः ॥ १५६ ॥

पत्याविति ॥ हे कले, त्व यदर्थं यस्या निमित्तेन गतवान्गमनयुक्तोऽसि यां वरीतुमेव गच्छसि तया पूर्वमेवान्यस्मिन्पत्यौ वृते स्वभर्तृत्वेनाङ्गीकृते सति भवतः कोपस्य रोधो निवारण स्याद्भवतु। यतोऽक्षमस्यासमर्थस्य अत एव—वृथा रुट् कोपो यस्य। तस्मादिदानीं कोपो रोद्धव्यः, न कार्य इत्यर्थः। नलद्वेषे कारणाभावाद्वा निष्कारणरोषस्य। यस्मादसहनस्यासमर्थस्य वा रुषो वृथा कोपा निष्फलाः, तस्मात्कोपो निवार्य इति वा ॥

कलिरेतदेव यममाह—हे यम, यां वरीतुं गतवानसि तया नले पत्यौ वृते भवतः सकाशादन्योऽधस्तादधरो हीनः क, अपि तु त्वमेव। त्वत्सकाशादन्योऽधो हीन. क. स्यात्, अपि तु—त्वमेव हीन इति वा। अपरोर्थात्त्वदन्यो भवमुत्पत्ति तस्यल्पुपक्षयं प्रापयतीति भवतो निरर्थकजन्मा, अत एव—अधो हीनः क स्यात्, अपि तु—त्वमेव हीन इति वा। संबुद्ध्यन्तं वा निरर्थकजन्मन्नित्यर्थः। अक्षमस्य भूस्पर्शरहितस्य देवस्य रुषो वृथा। अस्मादृशानामेव रोषा सफला., न तु भवादृशानामित्यर्थ इति वा। अक्षमासहनासमर्थ यम वृथा निष्कारणमस्मान्प्रति रुष. कोपान् स्य मा कुर्वित्यर्थ इति वा। यस्मै यदर्थं 'चतुर्थी तदर्था—' इति समास.। गतवान्मतुप्। पक्षे भूते क्तवतुः। भवत. षष्ठी पञ्चमी च दिग्योगे। पक्षे प्रथमा 'अधातो.' इति प्रतिषेधात् 'अत्वसन्तस्य—' इति न दीर्घ.। अधस्तादिति दिक्शब्दत्वादधरशब्दादस्ताति., 'अस्ताति च' इत्यधरस्याधादेशः। अध इति। तस्मादेव 'पूर्वाधरा--' इत्यसिरधरस्याधादेशश्च। रुषेति 'घोऽन्तकर्मणि' ॥

वरुण कलिमाह—

यासि स्वर्णगत कान्त्या योजनानां महान्तरा।
समुद्रस्तं त्वयिऽन्यस्मिन्कि न ह्रीरिव यासि?

यासीति ॥ हे कले, कायकान्त्या स्वर्ण… …यासि किं … महान्तोऽन्तरा यस्मिन्ये तेन … योजनानां … कोशरूपयोजनसमूहमतिदूरमिति … … मूढो मन्ये। … हे यासि … वृते सति अन्यस्मिन् … … हीः कि न, … अतिवाग्भेन। … … लज्जामपगण… तस्मान्मूर्ख एवेत्यर्थः। … … कान्त … कायकान्त्या पराभूतः। तथा—… पराभूतः समस्त्या श्यामकायकान्त्या सर्वेनामस्वेन … श्यामीकृत… पराभूतो … समूह. … तयाऽन्यस्मिन्वृते … यासि। अथो … … वा ह्रीः किं न भवेत्। अपि तु—भवेदेवेति वा।

पुनरिन्द्र कलिर्हरणमाह—हे अमर देव वरुण, हीना योजनानां दूर … … कुर्वन्। … … वा … … रूपदर्शनात्प्रकाश… रमन्ति सानुराग कुर्वन्निति … नदयुतेन विमानेन महता … … वा समूहस्तामारूढो यस्त्व यासि … वरमयासीः, तस्य तवान्यस्मिंस्तया त्वत्समक्ष वृते ह्री. किं भवति। अत्रप निर्लज्जेति धिक्कारः। अह तु तदा नाम न गतोऽपि न वृत इत्यपमानाल्लज्जया भवितुं युक्तम्। पर … जागत इति चित्रम्। अत एव चात्रपत्वमित्यर्थः। अत्र … न म्रियसे इत्यमर। अन्योप्येवमनादरे कृते लज्जया म्रियते तु निर्लज्जो न म्रियस इति चिन्तमित्यर्थ इति वा। अत्रपा… भावेनामरेत्येकं पदं वा। त्रपाया सत्यामप्यमरेति वा। … लज्जाभावेनामं रोगं पीडामस्मादृशां रासि ददासीत्यत्रपत्ता… निर्लज्जत्वेन वयमतितु खिन्नो भवाम इत्यर्थ इति वा। एते … रोपि श्लोका यथाक्रममिन्द्रादिदेववचनत्वेन ज्ञेयाः … सर्वत्रानुस्यूत.। तत्रापि पूर्वं देववच', पश्चात्कलिवच.। … 'अर्वणस्त्रसौ–' इति त्रन्तादेश, 'आन्महतः–' इत्याकार.। … स्रेति पक्षे 'लट् से' इति भूते लट् ॥

नलं प्रत्यनपेतार्ति तार्तियीकतुरीययोः।
युगयोर्युगलं बुद्ध्वा दिवि देवा धियं दधुः ॥ १५८ ॥

नलमिति ॥ देवा इन्द्रादयस्तार्तीयीकतुरीययोस्तृतीयचतुर्थयोर्युगयोर्द्वापरस्य कलेश्च युगलं द्वयं नलं प्रत्युद्दिश्यानपेतार्त… गतव्यथ 'सर्वथा नलः पीडनीयः' इति नलेऽनिवृत्तापकारा… बुद्ध्वा दिवि धियं दधु.। 'युगद्वयमस्मद्वचन न शृणोति … यत्किञ्चिद्भवतु, किमस्माकम्' इति विचार्य स्वर्गं गन्तुमीषुरित्यर्थ… तार्तीयीक. पूर्ववत्। तुरीयः 'चतुरश्छयतावाद्यक्षरलोपश्च' इ… छश्च लोपश्चेति ॥

द्वापरैकपरीवारः कलिर्मत्सरमूर्छितः।
नलनिग्राहिणीं यात्रां जग्राह ग्रहिलः किल ॥ १५९ ॥

द्वापरेकेति ॥ कामादिसैन्यं परावलं द्वापर एवैकः सहायो । तथा—मत्सरेण नलशुभद्वेषेण मूर्छितो विनष्ट इव, अतिरेण प्रवृद्धो वा । तथा—अहिलो निवारणस्यानाकर्णनादाग्रहकलिरवश्यं नलं निग्रहीष्यामीत्येवंरूपं नलनिग्राहिणीं यात्रां ाह निषधान्प्रति इत्यर्थः । किल यस्मात्—अहिल., तस्या-स्ये । उपहासे वा । एक. परिवारो यस्येति विगृह्य द्वापरेणरीवार इति समासः । परीवार 'उपसर्गस्य घञि—' इति दीर्घम् । निग्राहिणीमावश्यके णिनिः ॥

ेष्टापूर्तसंपूर्तेर्दूरं दुर्गानमुं प्रति ।
पेधन्निषधान्गन्तुं विघ्नः संजघटे घनः ॥ १६० ॥

नलेति ॥ नलस्य इष्टापूर्तानां यागतडागादिधर्माणां संपूर्तेःर्णत्वाद्धेतोर्नितरां धर्मबाहुल्यात्पापरूपं प्रस्थितमनु प्रत्युत दूरान्दुर्गमानेन प्रवेष्टुमशक्यान्निषधान्गन्तुं गमनायामु निषेधयन्घनो महान्निरन्तरश्च विघ्नो वक्ष्यमाणप्रकारेण संजघटे त्ते । धर्मबाहुल्यं दृष्ट्वा सहसा तान्प्रवेष्टुं शङ्कित इत्यर्थः । अथ —घनो मेघो जलपूर्तेर्दुर्गमं देशं गन्तुं विघ्नरूपो भवन्निषेधति । च पूर्तं चेति द्वन्द्वे 'अन्येषामपि दृश्यते' इति दीर्घः ॥

ण्डलं निषधेन्द्रस्य चन्द्रस्येवामलं कलिः ।
प म्लापयितुं पापः स्वर्भानुरिव संग्रहात् ॥ १६१ ॥

मण्डलमिति ॥ पाप. कलिः, पापग्रहमध्ये गणितत्वात्पापःर्भानुरिवामलं निष्पापं निषधेन्द्रस्य मण्डलं राष्ट्रम्, अमलं परिप्रकाश चन्द्रस्य मण्डलं बिम्बमिव संग्रहाद्धठाद्ग्रहणयोगाच्च म्लापयितुं विनाशयितुं ग्रसितुं च प्राप ॥

ियतापि च कालेन कालः कलिरुपेयिवान् ।
र्मीभर्तुरहंमानी राजधानीं महीभुजः ॥ १६२ ॥

कियतेति ॥ कालो युगलक्षणः समयरूप. । अथ च—पापत्वात्कालवर्णः । अथ च—दारुणत्वात्कृतान्ततुल्यः । तदा—[illegible] नलपीडनेऽहंकारवान्कलि. कियतापि भूयसा कालेन [illegible] नलस्य राजधानीं चोपेयिवान्प्राप्तवान् । पूर्वं [illegible], इदानीं तु राजधानीमिति वार्थः । भूमीभर्तो-[illegible] विशेषणद्वयेन सूच्यते । कियता-[illegible] वा । अहमिति [illegible], सोऽस्यास्तीति [illegible] इति वा ॥

इदानीं दुरवदेशाविशनाह—

दानुद्धरतां तत्र मुखादाकर्णयन्पदम् ।
प्रसारयितुं कालः कलिः पदमपारयत् ॥ १६३ ॥

वेदानिति ॥ तत्र पुरे वेद[illegible] [illegible]

[illegible]

कमपि चरणन्यासं प्रसारयितुं नापारयत् । पापरूपत्वादित्यर्थः । एतेन नलपुरस्य धर्मपूर्णत्वमुक्तम् । वेदान्, शतृयोगे 'न लोका—' इति षष्ठीनिषेधः ॥

श्रुतिपाठकवक्त्रेभ्यस्तत्राकर्णयतः क्रमम् ।
क्रमः संकुचितस्तस्य पुरे दूरमवर्तत ॥ १६४ ॥

श्रुतीति ॥ तत्र पुरे श्रुतिपाठका वेदाध्यापयितारस्तेषां वक्त्रेभ्यः सकाशात्क्रमं पूर्वपदपरित्यागेनोत्तरपदग्रहणादिकं क्रमसंज्ञं ग्रन्थमाकर्णयत. शृण्वतोऽस्य कलेः क्रमश्चरणो गतिर्वा दूरं नितरां संकुचितोऽवर्तत । क्रमाकर्णनाद्भयेन पापः पदमपि पुरश्चलितुमशक्तस्ततो देशाद्दूरं न्यवृतदित्यर्थः ॥

तावद्गतिर्धृताटोपा पादयोस्तेन संहिता ।
न वेदपाठिकण्ठेभ्यो यावदश्रावि संहिता ॥ १६५ ॥

तावदिति ॥ तेन कलिना वेदपाठिनां कण्ठेभ्यो मुखेभ्यो यावत्संहिता पदक्रमरूपावस्थाद्वयविलक्षणा ऋगादिरूपा नाश्रावि नाकर्णिता तावत्कालं तावद्देशपर्यन्तं च प्रतिबन्धराहित्याद्धृताटोपा धृतसरम्भा सत्वरा पादयोर्गतिः सहिता संयोजिता । यावत्कालं यावति च देशे संहिता नाकर्णिता, तावत्कालं तावद्देशपर्यन्तं च प्रतिबन्धराहित्याच्छीघ्रगतिरभूत् । यदा यस्मिंश्च देशे सा श्रुता तदैव तस्य गतिभङ्गोऽभूदित्यर्थः । यावत्संहिताऽश्रावि, तावत्पदयोः सत्वरा गतिर्न योजिता, अपि तु तावदेव योजिता । संहिताश्रवणपर्यन्तमेव सत्वरगतिः सोऽभूत्, नानन्तरमित्यर्थ इति वा ॥

तस्य होमाज्यगन्धेन नाना नाशमिवागमत् ।
तथाततं दशाँ नासाँ क्रतुधूमकदर्थितः ॥ १६६ ॥

तस्येति ॥ [illegible] अग्निहोत्रादिहोमाज्य होमस्य [illegible] तस्य गन्धेन [illegible] नाशमिवाग-[illegible] । [illegible] । तथा [illegible] क्रतुधूमेन कदर्थितः [illegible] दशाँ [illegible] नासाम् [illegible] । [illegible] इति [illegible] 'अनुदात्तोपदेशवनति—' [illegible] ॥

अतिथीनां पदाम्भोभिरभिः [illegible] ।
अङ्गने गृहिणां तत्र [illegible] ॥ १६७ ॥

अतिथीनामिति । तत्र [illegible]

[illegible]

[illegible] ॥ १६८ ॥

ष्ममिः प्रकृष्टतापैः कृत्वा पुटाभ्यां पुटयोर्वा पाकमुभयपार्श्वयोः पात्रादिसान्तरमग्निसंयोगमिव प्रापत् । प्रतिगृहं यागयाहुल्याद्ग्रामदक्षिणपार्श्वयोर्वह्निताप्पैर्नितरां पीडामन्वभूदित्यर्थः । तथा—पूर्तानां धार्मिकनिर्मितवापीकूपतडागादीनामूर्मयस्तरङ्गास्तद्रूपाणि व्यजनानि तेषामनिलैर्वायुभिस्तस्य प्रत्यङ्गं सर्वाङ्गमकर्तीव छिन्नमिवाभूदित्युत्प्रेक्षा । प्रत्यवयवकर्तनेन च पीडातिशयाद्वाप्यादितरङ्गवायुस्पर्शमात्रेण नितरां व्यथितोऽभूदित्यर्थः । 'वर्हिः शुष्मा कृष्णवर्त्मा' इत्यमरः ।

पितृणां तर्पणे वर्णैः कीर्णाद्वेश्मनि वेश्मनि ।
कालादिव तिलात्कालाद्दूरमत्रसदत्र सः ॥ १६९ ॥

पितृणामिति ॥ अत्र पुरे वेश्मनि प्रतिगृहं ब्राह्मणादिचतुर्वर्णैः पितृणां तर्पणे जलसमर्पणे विषये कीर्णाद्विक्षिप्तात्पितृप्रियात्कालात्कृष्णवर्णात्तिलात्सकाशात्स कलिः कालात्कृतान्तादिव दूर नितरामत्रसद्भयमाप । 'तर्पणैः' इति पाठे—तर्पयन्तीति तर्पणैरिति वर्णविशेषणम् । तिलादिति जातावेकवचनम् ॥

स्नातॄणां तिलकैर्मेने स्वमन्तर्दीर्णमेव सः ।
कृपाणीभूय हृदयं प्रविष्टैरिव तत्र तैः ॥ १७० ॥

स्नातॄणामिति ॥ स कलिः स्नातॄणां स्नानं कुर्वतां वैदिकाना तैस्तादृशैर्गोपीचन्दनादिरचितैर्ललाटादिस्थानस्थैर्द्वादशभिस्तिलकैः कृपाणीभूय खड्गतामङ्गीकृत्य तस्य कलेर्हृदयं विदार्य प्रविष्टैरिव स्वं स्वकीयमन्तः शरीरमध्यं दीर्णमेव शकलीभूतमेव मेने । कृपाणैर्हि विदारणं भवतीति युक्तम् । खड्गाकारांस्तिलकान्दृष्ट्वा विव्यथ इत्यर्थः ॥

पुमांसं मुमुदे तत्र विंदन्मिथ्यावदावदम् ।
स्त्रियं प्रति तथा वीक्ष्य तमथ म्लानवानयम् ॥ १७१ ॥

पुमांसमिति ॥ तत्र पुरेऽयं पुमांसं मिथ्यावदावदं मृषाभाषिणं विदञ्जानन्स्वमित्रलाभान्मुमुदे । अथ पश्चात्तं नरं स्वस्त्रियं प्रत्युद्दिश्य तथाऽलीकभाषिणं वीक्ष्य ज्ञात्वा मित्रनाशादिव दुःखवशान्म्लानवान्म्लानतां गतः । पत्नीं प्रति क्रीडायामसत्यदोषाभावाद्व्यथितोऽभूदित्यर्थः । 'न नर्मयुक्तं वचनं हिनस्ति स्त्रीपुंसयोः—'इति भारतादौ । विदन् 'विदेः शतुर्वसुः' इत्यत्र विकल्पानुवृत्तेर्वसोरभावः । एव 'चतुर्दशतयीं विद्या विदद्भिः—' इत्यत्रापि ज्ञेयम् । वदावदं 'चरिचलि—' इत्यादिना द्वित्वमभ्यासस्याक् । म्लानवान् क्तवतोस्तकारस्य 'संयोगादेरातः—' इति नः ॥

यज्ञयूपघनां जज्ञौ स पुरं शङ्कुसंकुलाम् ।
जनैर्धर्मधनैः कीर्णां ²व्यालक्रोडीकृतां च ताम् ॥ १७२ ॥

यज्ञेति ॥ स यज्ञयूपैः खादिरौदुम्बरपशुबन्धस्तम्भैर्घनां नितरां व्याप्तां तां पुरं शङ्कुभिस्तीक्ष्णाग्रकीलैः संकुलां व्याप्तामिव जज्ञौ मेने । तथा—धर्मधनैर्जनैः कीर्णां तां पुर व्यालैः सर्पैर्दुष्टश्वापदैर्वा दुष्टगजैर्वा क्रोडीकृतां सर्वत्र पूर्णां व्यालाः क्रोडे मध्ये यस्यास्तामेतादृशीं कृतामिव मेने । कीलसर्पादिभिर्व्याप्त स्थान यथा प्रवेष्टुमशक्यम्, तथा सा पुरी तस्य प्रवेष्टुमशक्या जातेत्यर्थः । 'व्यालो भुजगमे क्रूरे श्वापदे दुष्टदन्तिनि' इति विश्वः । रेफान्तः पुरशब्दः स्त्रीलिङ्गः । चः समुच्चयार्थे इवार्थो वा ॥

स पार्श्वमशकद्गन्तुं न वराकः पराकिणाम् ।
मासोपवासिनां छायालङ्घने घनमस्खलत् ॥ १७३ ॥

स इति ॥ वराकः क्वचिदपि स्थानालाभाद्दीनः स कलिः पराकिणां द्वादशरात्रोपवासरूपपराकाख्यकृच्छ्रविशेषव्रतचारिणां पार्श्वं गन्तुं नाशकत् । तथा—मासोपवासिनां कायप्रतिच्छायाया अपि लङ्घनेऽतिक्रमणे तस्या अपि समीपे गन्तुं घन नितरामस्खलत्क्रमत्पदोभूत् । तच्छायामपि द्रष्टु नाशकदित्यर्थः । वराकः 'जल्पभिक्ष—' इति षाकन् ॥

आवाहितां द्विजैस्तत्र गायत्रीमर्कमण्डलात् ।
स संनिदधतीं पश्यन्दृष्टनष्टोऽभवद्भिया ॥ १७४ ॥

आवाहितामिति ॥ तत्र पुरे स द्विजैस्त्रैवर्णिकैः 'आगच्छ वरदे—' इत्यादिमन्त्रैरावाहिताम् अनन्तरमर्कमण्डलान्मन्त्रवशात् सामर्थ्यात्सूर्यबिम्बान्निर्गत्य दिव्यरूपेण संनिदधतीं तत्समीपं गच्छन्तीं प्रात.संध्याधिदेवतां गायत्रीं पश्यन्गायत्र्याः सकाशात् येन गायत्र्यैवादौ दृष्ट. पश्चात्तदानीमेव नष्टोऽदृश्योऽभवत् संध्यावन्दनं कुर्वतो द्विजान्दृष्ट्वा गायत्री मां विनाशयिष्यतीति ततः स्थानादपलाय्य गत इत्यर्थः । 'गायत्री सूर्यबिम्बस्था—' इति ध्यानम् । अर्कमण्डलादावाहितामिति वा । दृष्टनष्टः 'पूर्वकाल—' इति समासः ॥

स गृहे गृहिभिः पूर्णे वने वैखानसैर्घने ।
यत्याधारेऽमरागारे क्वापि न स्थानमानशे ॥ १७५ ॥

स इति ॥ स गृहिभिर्गृहस्थैः पूर्णे गृहे, तथा—वैखानसैर्वानप्रस्थैर्घने व्याप्ते वने, तथा—यतीनां परमहंसानां सन्यासिनामाधार आश्रयभूतैर्व्याप्तेऽमरागारे । क्वापि कस्मिन्नपीति सर्वत्र योज्यम् । देवालये स्थानं न आनश आश्रयं न प्राप । गृहिभिर्गृहे पूर्णे सतीति सतिसप्तमी वा सर्वत्र ॥

क्वापि नापश्यदन्विष्यन्हिंसामात्मप्रियामसौ ।
स्वमित्रं तत्र न प्रापोदपि मूर्खमुखे कलिम् ॥ १७६ ॥

क्वापीति ॥ असौ कलिस्तत्र पुर आत्मनः प्रियामिष्टां निषिद्धां हिंसाम् । अथ च—स्त्रियम् । अन्विष्यन्नपि क्वापि कस्मिन्नपि देशे नापश्यत् । तथा—कलहप्रियत्वान्नामसाम्याच्च स्वस्य मित्रं कलिं कलहं मूर्खाणामपि मुखे संभाविते स्थले नाप्नोत् । मूर्खा अपि तत्र न कलहायन्ते हिंसाकलहयोरभावात्तत्र स्थितिं न लेभ इत्यर्थः । अन्योऽपि यत्र स्वस्त्रीमित्राद्यभावस्तत्र क्षणमपि न तिष्ठतीत्युक्तिः ।

हिंसागवीं मखे वीक्ष्य रिरंसुर्धावति स्म सः ।
सा तु सौम्यवृषासक्ता खरं दूरान्निरास तम् ॥ १७७ ॥

हिंसेति ॥ मखे गोमेधाख्ये यज्ञे हिंसागवीं हिंसासदृशीं गवीं वीक्ष्य रिरंसुर्हृष्टचित्तः स 'निषिद्धगोहिंसा मत्प्रिया' इति

१ 'विन्दन्' इत्यपि पाठ. सुखावबोधायाम् । २'व्याड'इत्यपि पाठः सुखावबोधायाम् ।

धावति स्म । सा तु हन्यमाना गौः पुन. सौम्ये सोमदेवताकद्रव्यसाध्ये वृषे धर्मे आसक्ता तत्संबन्धिनी तत्साधिका सती । अभिचारादिदुष्टकर्मराहित्यात्सौम्यो रमणीयः पारलौकिको धर्मस्तत्साधिका वा । खरं पापरूपत्वाद् सहम् । रलयोरभेदात्खलं वा । पापरूपं दूरादेव निरास निराचकार । अधर्मसाधनं गोहिंसादि दृष्ट्वा प्रवृत्तेः पश्चादधर्मसाधनमग्नीषोमीयवैदिकपशुहिंसादि दृष्ट्वा मत्प्रिया हिंसा न भवतीति दूरात्परावृत्त इत्यन्वय. । 'मुखे' इति पाठे—हिंसाप्रतिपादिकां गा वाणीं यज्वनां मुखे वीक्ष्य । श्रुत्वेति यावत् । रिरंसुरधावत् । सा तु वाणी सौम्यप्रतिपादिका सती तमखरम् 'अग्नीषोमीयं पशुम्–' इत्यादिवाक्याकर्णनमात्रेण तु खवशान्निस्तेजस्कं दूरान्निरासेति वा । अथ च—कामातुर. सुरतेच्छु. खरो गर्दभो गां वीक्ष्य यद्यपि धावति, तथापि सा रमणीयवृषभानुरक्ता सती विजातीयत्वाद्गर्दभं दूरान्निराचकारेति । मुखे यज्ञप्रारम्भ इति वा । अथच—गौर्यथा सौम्यं वृषभमनुसरन्ती क्रूरं वृषभं त्यजति । 'सुकृते वृषभे वृष.' इत्यमर. । हिंसागवीनि 'गोरतद्धित–' इति टच् ॥

मौनेन व्रतनिष्ठानां स्वाक्रोशं मन्यते स सः ।
वन्द्यवन्दारुभिर्जज्ञौ स्वशिरश्च पदाहतम् ॥ १७८ ॥

मौनेनेति ॥ स कलिर्व्रतनिष्ठानां वाग्यमव्रतिनां संध्यादिजपमौनिनां वा मौनेन वाङ्नियमेन कृत्वा स्वस्यात्मन आक्रोशं गालीप्रदानमेव मन्यते स्म । तथा—वन्द्येषु नमस्कारार्हेषु गुर्वादिषु वन्दारुभिर्नमस्कुर्वद्भिर्नरैः स्वशिरश्च पदाहतं चरणताडितमिव जज्ञावज्ञासीत् । च इवार्थो वा । वन्दारु' 'शॄवन्द्योरारुः । इत्यारु.।'वन्द्यान्' इति पाठे—तद्योगे 'न लोका–' इति षष्ठीनिषेधाद्द्वितीया ॥

ऋषीणां स वृसीः पाणौ पश्यन्नाचामतामपः ।
मेने घनैरमी हन्तुं शस्त्रं मामद्भिरुद्यताः ॥ १७९ ॥

ऋषीणामिति ॥ स कलि. ऋषीणां पाणौ हस्ते वृसीः कुशासनानि पश्यन् 'अमी ऋषयो घनैर्लोहमुद्गरैर्मां हन्तुमुद्यताः' इति मेने । तथा—आचामतां तेषामेव हस्ते आचमनार्थं गृहीता अपः पश्यन् अमी मामद्भिश्च 'त्वं भस्मसाद्भव' इति शप्तुमुद्यता इति मेने । ततोऽप्यतिभयेनापासरदित्यर्थ· । केषांचिद्धस्ते वृसी , केषांचिद्धस्तेऽप. पश्यन्निति वा । हन्तुमिव, शप्तुमिवेति प्रतीयमानोत्प्रेक्षा । 'स कुशान्' इति पाठे—कुशानपश्च पश्यन्नित्यर्थः । अत्र दैर्घ्यात्कुशा एव घनतुल्या. । आचामतां 'ष्ठिवुक्लमु–' इति दीर्घ. ॥

मौञ्जीधृतो धृताषाढानाशशङ्के स वर्णिनः ।
रज्ज्वामी बन्द्धुमायान्ति हन्तुं दण्डेन मां ततः ॥१८०॥

मौञ्जीति ॥ स कलिर्मौञ्जीधृतो मुञ्जतृणमेखलाधारिण. तथा—धृत आषाढ. पालाशदण्डो यैस्तान्वर्णिनो ब्रह्मचारिण· एवभूतानाशशङ्के मेने । अमी पुरुषा रज्ज्वा मां बन्द्धुं ततो बन्धानन्तरं च दण्डेन मां हन्तुमायान्तीति । मौञ्जीधृतो धृताषाढा एते ब्रह्मचारिणो न भवन्ति, किंतु मां रज्ज्वा बन्द्धुम्, दण्डेन हन्तुमायान्तीत्याशशङ्क इति वा । 'धृताषाढा–' इति पाठे—एवंभूतान्ब्रह्मचारिण इति नाशशङ्के, किंचिदुत्तरार्धम् । 'पालाशो दण्ड आषाढ.', 'वर्णिनो ब्रह्मचारिणः' इत्यमरः । मौञ्जी विकारेऽञ् । वर्णोऽस्त्येषाम् 'वर्णाद्ब्रह्मचारिणि' इतीनिः ॥

दृष्ट्वा पुरः पुरोडाशमासीदुत्त्रासदुर्मनाः ।
मन्वानः फणिनीस्तत्र स मुमोचासु च स्रुचः ॥१८१॥

दृष्ट्वेति ॥ स तत्र पुरि पुरोऽग्रेऽश्वशफमात्रं पुरोडाशमष्टादशकपालादिसंस्कृतं पशुशरीरावयवं दृष्ट्वा उत्त्रासेनोत्कृष्टभयेन दुर्मना दु.खित आसीत् । तथा—स्रुचः सर्पफणाकारपुरोभागा वैकङ्कतादीर्जुहू· फणिनी. सर्पिणीर्मन्वानोऽसु मुमोच । दंशनभिया रुरोदेत्यर्थः । पुरोडाशोऽकारान्तः । 'पुरोडाशभुजामिष्टम्' इति माघे ॥

मुमुदे मदिरादानं विदन्नेष द्विजन्मनः ।
दृष्ट्वा सौत्रामणीमिष्टिं तं कुर्वन्तमदूयत ॥ १८२ ॥

मुमुद इति ॥ एष द्विजन्मनो ब्राह्मणस्य मदिरादानं मदिरास्वीकारं विदञ्जानन्पश्यन् 'अयं महापातकी' इति बुद्ध्या मुमुदे । अनन्तरं च सौत्रामणीमिष्टिमिन्द्रदेवताकं यागं कुर्वन्तं तं द्विजं दृष्ट्वाऽदूयत । 'सौत्रमण्यां सोमग्रहान्सुराग्रहांश्च गृह्णन्ति' इति श्रुतेर्मदिरादानस्य वैधत्वाल्लब्धाश्रयविनाशादिव विव्यथ इत्यर्थः । सौत्रामणी देवतार्थे संबन्धमात्रे वाण् 'अन्' इति प्रकृतिभाव. ॥

अपश्यद्यावतो वेदविदां ब्रह्माञ्जलीनसौ ।
उदडीयन्त तावन्तस्तस्यास्राञ्जलयो हृदः ॥ १८३ ॥

अपश्यदिति ॥ असौ वेदविदां यावतो यावत्संख्याकान्बहून्ब्रह्माञ्जलीन्ब्रह्मयज्ञसमये क्रियमाणान्, हस्तस्वरकल्पनार्थं संयोजितान्करपुटान्वा, सूर्योपस्थायिना गायत्रीमन्त्रजपाञ्जलीन् 'व्रतारम्भेऽवसाने च पादौ ग्राह्यौ गुरोः सदा । संहत्य हस्तावध्येयं स हि ब्रह्माञ्जलिः स्मृतः,' इति मनूक्तलक्षणान्करसंपुटानपश्यत् । तावन्तस्तस्य कलेर्हृदः सकाशादस्राञ्जलयो रक्तपूर्णा अञ्जलय उदडीयन्त उत्पतिता निर्गताः । तद्दर्शनमात्रेण नितरां विदीर्णहृदयोऽभूदित्यर्थः । 'तदस्र–' इति पाठ उपेक्ष्यः ॥

स्नातकं घातकं जज्ञे जज्ञौ दान्तं कृतान्तवत् ।
वाचंयमस्य दृष्ट्येव यमस्येव बिभाय सः ॥ १८४ ॥

स्नातकमिति ॥ स विद्यास्नातकम्, व्रतस्नातकम्, उभयस्नातकं च स्वस्य घातकं विश्वासघातिनं जज्ञे मेने । तथा—दान्तं तप.क्लेशसहं जितेन्द्रियं नरं कृतान्तवद्यममिव भयहेतुं जज्ञौ ज्ञातवान् । तथा—वाचंयमस्य मौनिनो दृष्ट्यैव दर्शनमात्रेण मौनिकर्तृकस्वकर्मक—स्वकर्तृकमौनिकर्मकदर्शनेनैव वा बिभायाभयमत् । कस्येव—यमस्येव । यमकर्तृकस्वकर्मक—स्वकर्तृकयमकर्मकदर्शनेनेव । यमेन दृष्टे, यमे वा दृष्टे, यथा भयं, तथा मौनिन इत्यर्थः । 'स्नातकस्त्वाप्लुतो व्रती,' 'तपःक्लेशसहो दान्त ' इत्यमरः । 'गुरवे तु वरं दत्त्वा स्नायाच्च तदनुज्ञया । वेदव्रतानि वा पारं नीत्वा ह्युभयमेव वा' इति याज्ञवल्क्य. । स्नातीति स्नातकः पावकादि[illegible] । घातकं हन्तेर्ण्वुलि 'हनस्त.' । जज्ञौ जज्ञ इति

१ 'जज्ञे' इति सुखावबोधसम्मतः ।

जानातेः कर्त्रभिप्रायक्रियाफलविवक्षया 'ईगात्कर्तरि–' इति पर स्मैपदम्। तद्विवक्षया तु 'अनुपसर्गाज्ज्ञः' इति तङ् । इदनेनि भयहेतुत्वाविवक्षयानपादानत्वम् ॥

स पाखण्डजनान्वेषी प्राशृण्वन्वेदपण्डितान्।
जलार्थीवानलं प्राप्य पापस्तापादपासरत् ॥ १८५ ॥

स इति ॥ स पाखण्डजनान्वेषी स्वपक्षीयान्वेदूपकान्विचारयन्सन् वेदेषु पण्डितान्श्रोतस्मार्तकर्मठान्प्राशृण्वन्पश्यंस्तापादनिदुःखाद्धेतोरपासरत्पलायितः। यतः—पापरूपः। क इव—अनलं प्राप्य जलार्थीव। तृषितो जलं विचिन्वन्नग्निं प्राप्यौष्ण्याद्दूरं पलायते ॥

तत्र ब्रह्महणं पश्यन्नतिसंतोषमानशे ।
निर्वर्ण्य सर्वमेधस्य यज्वानं ज्वरति स्म सः ॥ १८६ ॥

तत्रेति ॥ स तत्र ब्रह्महणं नरं पश्यन्महापातकिदर्शनमाश्रयादतितरां संतोषमानशे प्राप । अनन्तरं सर्वमेधाख्यस्य यज्ञस्य यज्वानं स प्रोक्षणावघातनादिसंस्कारादिकर्मणा निर्वर्ण्य निर्धार्य ज्वरति स्म नितरां संतप्तोऽभूत् । सर्वमेधे हि तत्तज्जातीयैकैकप्राणिहिंसाधिकारात् 'ब्राह्मणो ब्राह्मणमालभेत' इति ब्रह्मवधस्य वैधत्वान्निराश्रयत्वात्संतप्त इत्यर्थः। ब्रह्महणम् 'ब्रह्मभ्रूण–' इति क्विप् । ज्वरतिर्भ्वादिः ॥

यतिहस्तस्थितैस्तस्य राम्भैरारम्भि तर्जना।
दुर्जनस्याजनि क्लिष्टिर्गृहिणां वेदयष्टिभिः ॥ १८७ ॥

यतीति ॥ यतीनां संन्यासिनां हस्तस्थितैः राम्भैर्वेणुदण्डैस्तस्य कलेस्तर्जना भर्त्सना आरम्भ्यकारि । तथा—गृहिणां गृहस्थानां वेदैरेव यष्टिभिर्दण्डैर्वेदानां क्रमजटारूपाभिर्वा यष्टिभिस्तस्य दुर्जनस्य क्लिष्टिः क्लेशोऽजनि। राम्भयष्टीर्दृष्ट्वा भीत इत्यर्थः। 'राम्भस्तु वैणवः' इत्यमरः । रम्भो वेणुः 'तस्येदम्' इत्यण् । क्लिष्टिः 'तितुत्र–' इतीण्निषेधः ॥

मण्डलत्यागमैच्छद्वीक्ष्य स्थण्डिलशायिनः।
पवित्रालोकनादेष पवित्रासमविन्दत ॥ १८८ ॥

मण्डलेति ॥ एष स्थण्डिलशायिनो वेदिकाशयनव्रतचारिणो नरान्वीक्ष्य मण्डलस्य तद्राष्ट्रस्य त्यागमैच्छत्। तथा—पवित्राणां यज्ञाद्युपकरणादीनामालोकनात्पवेर्वज्रात्त्रासस्तमविन्दत प्राप । ततोपि महद्भयमापेत्यर्थः । 'अगर्भौ साग्रौ दर्भौ पवित्रम्' इति कात्यायनः। स्थण्डिल एव शेते व्रतवशात्स स्थण्डिलशायी । 'व्रते' इतीनिः ॥

अपश्यञ्जिनमन्विष्यन्नजिनं ब्रह्मचारिणाम्।
क्षपणार्थी सदीक्षस्य स चाक्षपणमैक्षत ॥ १८९ ॥

अपश्यदिति ॥ स जिनं बौद्धविशेषं स्वमित्रमन्विष्यन्ब्रह्मचारिणामजिनं कृष्णमृगचर्मोत्तरासङ्गमपश्यत्। क्षपणेन दिगम्बरेण वेदबाह्येनार्थी (व) प्रयोजनार्थी तमपि गवेषयन्यज्ञदीक्षासहितस्य यज्वनोऽक्षपणं दीक्षाङ्गधर्मपरित्यागाभावमैक्षत । यद्वा—अक्षाभ्यां पाशकाभ्यां पण क्रीडां पाशकसंबन्धिजयपराजयदेयं राशीकृतं धनं ददर्श। 'राजसूये यजमानोऽक्षैर्दीव्यति' इति श्रुतेर्विहितत्वाद्द्यूतक्रम्। ... जातान्, ननु लिङ्गि... ॥

जपतामक्षमालासु वीजाकर्षणदर्शनात्।
स जीनाकृष्टिकष्टानि विपरीतदृगन्वभूत् ॥ १९० ॥

जपतामिति ॥ स जपतां नराणामक्षमालासु पद्माक्षरुद्राक्षमणिनिर्मितजपमालिकासु ... पद्माक्षादिबीजानां ... गणनार्थमाकर्षणं तस्य दर्शनाद्धेतोर्जीनानां प्राणानामाकृष्टिराकर्षणं तया जातानि कष्टानि दुःखान्यन्वभूत् । यस्माद्विपर्ययदृक् ... रुद्रदर्शी ... महदुःखमन्वभूदित्यर्थः । अथ च—विपरीतदर्शनशीलत्वाद्बीजेत्यक्षरमात्रश्रवणेन, ... सारूप्येण च जीनेति ... जीनाकृष्टिकष्टानुभवनं युक्तम् ॥

त्रिसंध्यं तत्र विप्राणां स पश्यन्नघमर्षणम्।
वरमैच्छद्दृशोरेव निजयोरपकर्षणम् ॥ १९१ ॥

त्रिसंध्यमिति ॥ स तत्र त्रिसंध्यं प्रातर्मध्याह्नसायाह्न संध्यात्रयमभिव्याप्य विप्राणामघमर्षणम् 'ऋतं च–' इति ... नासास्पर्शाभिमन्त्रित चुलुकोदकं तत्प्रक्षेपोदकं वा पश्यन्निजदृशोरपकर्षणमुन्मूलनमेव वरं श्रेष्ठमित्यैच्छत् । मदीयनेत्रे ... कोप्युदमूलयिष्यत् तर्ह्येतद्दुःसमूलं नाद्रक्ष्यत । तस्मान्नेत्रोन्मूलनमेव वरमिति मेन इत्यर्थः । तदपि दृष्ट्वा दुःखितोऽभूदिति भावः । अघमर्षणदर्शनव्यथा नेत्रापकर्षणव्यथातुल्या । त्रिसंध्यमत्यन्तसंयोगे द्वितीया ॥

अद्राक्षीत्तत्र किंचिन्न कलिः परिचितं क्वचित्।
भैमीनलव्यलीकाणुप्रश्नकामः परिभ्रमन् ॥ १९२ ॥

अद्राक्षीदिति ॥ भैमीनलयोर्व्यलीकस्यानृतस्याणु दोषस्य ... मपि प्रश्नकामः प्रष्टुं वाञ्छन्। अत एव तत्र पुरे कथंकस्याचिन्निरूपणार्थं परिभ्रमन्परितो विचरन्स कलिः क्वचिदपि स्थाने किंचित् स्वस्य परिचितं जिनक्षपणादिमित्रं नाद्राक्षीत्। नलेन भैम्या ... तत्रत्येन जनेन वा कृतेषु क्वचिदपि केषुचिदपि महापातकोपपातकादिषु मध्ये किंचिदपि परिचितपातकं नाद्राक्षीत्। 'त्वया नैषधो नलोऽन्यलोको वा स्पृष्टः किम्' इति कलिर्यत्पृच्छति। तदेकमपि पापं नास्त्येवेति भाव इति वा ॥

तपःस्वाध्याययज्ञानामकाण्डद्विष्टतापसः।
स्वविद्विषां श्रियं तस्मिन्पश्यन्नुपततापसः ॥ १९३ ॥

तप इति ॥ पञ्चाग्निसाधनादि तपः, वेदपाठरूपः स्वाध्यायः, देवतोद्देशेन द्रव्यत्यागो यागो यज्ञः, एषां स्वस्य पापरूपस्य विद्विषां वैरिणां तस्मिन्पुरे श्रियं समृद्धिं बाहुल्यं पश्यन्नकाण्डे निष्कारणमेव द्विष्टास्तापसा येन स कलिरुपतताप अतिदाहमाप। अतिदुःखितोऽभूदित्यर्थः। अन्योपि स्ववैरिलक्ष्मीं पश्यन्नुपतप्यते। यज्ञापेक्षया स्वाध्यायस्याभ्यर्हितत्वात्पूर्वनिपातः ॥

कम्रं तत्रोपनम्राया विश्वस्या वीक्ष्य तुष्टवान्।
स मम्लौ तं विभाव्याथ वामदेव्याभ्युपासकम् १९४

कम्रमिति ॥ स तत्र पुरे उपनम्राया उपासकस्य समीपमागत्य स्थितायाः स्वजातीयाया विजातीयाया गम्याया अगम्याया वा विश्वस्याः सर्वस्याः स्त्रिया. कम्रं कामुकं तां संभुञ्जानं कंचन नरं वीक्ष्य अयं महापातकी ममाश्रयो भविष्यतीति बुद्ध्या तुष्टवान् । अथ पश्चाद्विचारणायां क्रियमाणायां तं कम्रं वामदेवेन मुनिना दृष्टं ब्रह्मसाम 'कयानश्चित्र–' इत्यादि वामदेव्य नाम साम तस्य ब्रह्मविद्याया अभ्युपासकं विभाव्य मत्वा म्लौ दुःखितोऽभूत् । 'वामदेव्योपासने सर्वाः स्त्रिय उपसीदन्ति' इति श्रुतिः । 'दृष्टं साम' इत्यर्थे 'वामदेवाड्ड्यड्ड्यौ' इति ड्य. ॥

वैरिणी शुचिता तस्मै न प्रवेशं ददौ भुवि ।
न वेदध्वनिरालम्बमम्बरे विततार वा ॥ १९५ ॥

वैरिणीति ॥ शुचिता लोकानां बाह्याभ्यन्तरशुचिता मन.शुद्धिर्गोमयाद्यनुलेपनजनिता च शुचिता भुवि प्रवेशं तस्मै न ददौ । यस्मादशुचेस्तस्य वैरिणी । नगरमध्ये सर्वेषां जनानां भूमेश्च शुचित्वात्स्थातु नाशकदित्यर्थ । तथा—वेदध्वनिरम्बरे शब्दाश्रये नगरसंबन्ध्युपरितनाकाशदेशे आलम्बनाश्रयं न विततार । अम्बरस्य वेदध्वन्याश्रयत्वात्तत्रापि स्थातुं नाशकदित्यर्थः । वा समुच्चये । अन्योऽपि वैरिणे स्थानं न ददाति ॥

दर्शस्य दर्शनात्कष्टमग्निष्टोमस्य चानशे ।
जुघूर्णे पौर्णमासेक्षी सोमं सोऽमन्यतान्तकम् १९६

दर्शस्येति ॥ स दर्शस्याग्निष्टोमस्यामावास्यायागस्य दर्शनात्कष्टं महद्दुःखमानशे प्राप । तथा—पौर्णमासं यागमीक्षते एवंशील· सन् जुघूर्णे बभ्राम । तद्दर्शनेन मुमूर्च्छेत्यर्थः । सोमयागं त्वन्तकमेवामन्यत । तद्दर्शनान्मरणमेवान्वभूदित्यर्थः । अन्यस्यापि ज्वरादिपीडा, पश्चान्मूर्च्छा, अनन्तरं च मरणं भवति ॥

तेनादृश्यन्त वीरघ्ना न तु वीरहणो जनाः ।
नापश्यत्सोभिनिर्मुक्ताञ्जीवन्मुक्तानवैक्षत ॥ १९७ ॥

तेनेति ॥ तेन कलिना वीरान्शूरान्घ्नन्तीति क्षात्रधर्मजीविनो धार्मिका अदृश्यन्त । वीरान्श्रेष्ठानाचारवतो घ्नन्तीति वीरहणो जना न दृष्टाः । शूरा एव यैर्हन्यन्ते, न तु सदाचार. । तादृशा महावीरा एव तत्र तेन दृष्टा इत्यर्थः । यद्वा—वीरयते शूरो भवति वीरोऽतितेजस्वी वह्निस्तं घ्नन्त्युपेक्षया नाशयन्तीति वीरहणो नष्टाग्नयस्ते पुनर्न दृष्टा. । सर्वोऽपि गृहस्थः साग्निक एव तत्रेत्यर्थ· । तथा—सोऽभिनिर्मुक्तान् येषु सुप्तेषु सूर्योऽस्तमेति तादृशान्सूर्यास्तमयसमये निद्रिताननाचारांस्तत्र नापश्यत् । किंतु—जीवन्तश्च ते मुक्ताश्च तान्विषयपरित्यागिनोऽध्यात्मज्ञानिनोऽवैक्षत । वीरघ्ना वीरहननयोग्या दृष्टा. न तु ये वीरान्हतवन्तस्ते दृष्टा. । वीरहणमपि तत्र राष्ट्रे न स्थित इत्यर्थ इति वा । 'सुप्ते यस्मिन्नस्तमेति सुप्ते यस्मिन्नुदेति च । अंशुमानभिनिर्मुक्ताभ्युदितौ तु यथाक्रमम्' इत्यमरः । वीरघ्नः मूलविभुजादित्वात्कः ॥

स तत्रोपाश्रतो विप्रान्दृष्ट्वा स्पृष्टपरस्परान् ।
होमशेषीभवत्सोमभुजस्तान्वीक्ष्य दूनवान् ॥ १९८ ॥

स इति ॥ स विप्रान्स्पृष्टं परस्परं यैस्तानन्योन्यस्पर्शिनोऽन्नं भुञ्जानान्दृष्ट्वा तुतोष । उच्छिष्टाना मिथः स्पर्शनिषेधात्तदतिक्रमकारिणः स्वाश्रयत्वेन संभाव्य हृष्ट इत्यर्थ । अनन्तर होमशेषीभवन्होमावशिष्ट· सोमलतां भुञ्जते सोमलताचूर्णं भुञ्जानांस्तान्वीक्ष्य विचार्य दूनवान्व्यथितोऽभूत् । 'न सोमेनोच्छिष्टो भवति' इति श्रुते. । 'इक्षुदण्डे तिले सोमे नोच्छिष्टं मनुरब्रवीत्' इति स्मृतेश्च सोमभक्षणेऽनुच्छिष्टत्वादन्योन्यस्पर्शेऽपि पापाभावाद्दुःखितोऽभूदित्यर्थ. ॥

श्रुत्वा जनं रजोजुष्टं तुष्टिं प्राप्नोज्झटित्यसौ ।
तं पश्यन्पावनस्नानावस्थं दुःस्थस्ततोऽभवत् १९९

श्रुत्वेति ॥ असौ कंचन जनं रजोजुष्टं धूलिमलिनं श्रुत्वा निषिद्धस्त्रीरज.स्पर्शबुद्ध्या खरादिनिषिद्धरज स्पर्शबुद्ध्या दृष्ट्वा स्वाश्रयाशया झटिति शीघ्रं तुष्टिं प्राप्नोत् । ततोऽनन्तरं विचारावसरे पवनसंबन्धि पवित्रं च यद्गोरज.स्नानं तत्र तेन वाऽवस्था स्थितिर्यस्य तत्र वाऽवतिष्ठते तं पश्यन्दु स्थो दूनोऽभवत् । 'वारुणं तु जलस्नानमापोहिष्ठेति मान्त्रिकम् । वायव्यं गोरजःस्नानमाग्नेयं भस्मनोदितम् । यत्तु सातपवर्षेण दिव्यं तदिति पञ्चधा' इति मनु. । पावनस्नानस्य धर्म्यत्वाद्दूनोऽभूदित्यर्थ. । प्राप्नोत् लङ् । 'प्राप्त.' इति च पाठ. ॥

अधावत्क्वापि गां वीक्ष्य हन्यमानामयं मुदा ।
अतिथिभ्यस्तथा बुद्ध्वा मन्दो मन्दं न्यवर्तत ॥ २०० ॥

अधावदिति ॥ अयं क्वापि यज्ञशालायां गृहे वा हन्यमानां गां वीक्ष्य स्वाश्रयाशया मुदाऽधावत् अनन्तरं तु पुनस्तां गामतिथिभ्योऽभ्यागतार्थं हन्यमानां बुद्ध्वा मन्दो मूर्खोऽसौ दु खवशान्मन्दं शनैर्न्यवर्तत परावृत्त· । क्षणमपि तत्र स्थातुमशक्तः सन्नमन्दं शीघ्रं परावृत्त इति वा । 'महोक्षं वा महाजं वा श्रोत्रियायोपकल्पयेत्' इति स्मृतेः ॥

हृष्टवान्स द्विजं दृष्ट्वा नित्यनैमित्तिकत्यजम् ।
यजमानं निरूप्यैनं दूरं दीनमुखोऽद्रवत् ॥ २०१ ॥

हृष्टवानिति ॥ स द्विजं नित्यानि संध्यास्नानादीनि, नैमित्तिकानि ग्रहणस्नानादीनि त्यजन्तं तमकुर्वाणं दृष्ट्वा हृष्टवान्स्वाश्रयाशया जहर्ष । अनन्तरमेनं यजमानं यागे कृतदीक्षं निरूप्य निश्चित्य निराशत्वाद्दीनमुखः सन् अद्रवत्तस्मात्प्रदेशाद्दूरं पलायाचक्रे । 'दीक्षितो न ददाति न जुहोति' इत्यादिश्रुतेर्नित्यनैमित्तिकत्यागस्य वैधत्वाद्दोषाभावात्ततोऽपि पलायित इत्यर्थ । नैमित्तिक, आगतार्थे भवार्थे वा ठञ् ॥

आननन्द निरीक्ष्यायं पुरे तत्रात्मघातिनम् ।
सर्वस्वारस्य यज्वानमेनं दृष्ट्वाथ विव्यथे ॥ २०२ ॥

आननन्देति ॥ अयं तत्र पुर आत्मघातिनं जनं निरीक्ष्याननन्द । [illegible] इति [illegible] बुद्ध्या जहर्ष । अथ विचार[illegible] [illegible] दृष्ट्वा ज्ञात्वा विव्यथे । [illegible]

धिकारी। 'सोऽन्त्येष्टौ सर्वस्वाराख्ये यज्ञे आत्मानमेव पशुमन्त्रैः संस्कृतं घातयित्वा यज्ञभागमर्पयति' इति श्रुतिः। वैधत्वादात्मघातदोषाभावाद्व्यथित इत्यर्थः। आत्मघातिन, ताच्छील्ये णिनिः॥

क्रतौ महाव्रते पश्यन्ब्रह्मचारीत्वरीरतम्।
जज्ञे यज्ञक्रियामज्ञः स भण्डाकाण्डताण्डवम् २०३

क्रताविति॥ स महाव्रताख्ये क्रतौ ब्रह्मचारी चेत्वरी च तयो रतं मैथुनं पश्यन्यज्ञक्रियां भण्डानामसत्यभाषणादिव्यापारशीलानामकाण्डताण्डवमसमयोद्धतनृत्तमिव जज्ञे मेने। यतोऽज्ञो मूर्खः। भण्डा यथा बहुजनसमक्षं गुह्यादि प्रकाशयन्ति, तथा—दिवैव बहुजनसमक्षमश्लीलव्यापारकरणाद्यागकर्म भण्डव्यापारतुल्यमिति यज्वानः सर्वेऽप्यसभ्या इति मेन इत्यर्थः। 'महाव्रते ब्रह्मचारिपुंश्चल्योः संप्रवादः' इत्युपनिषत्। एति तच्छीलेत्वरी स्वैरिणी, 'इण्नश–' इति क्वरपि तुकि च 'टिड्ढाणञ्–' इति ङीप्॥

यज्वभार्याश्वमेधाश्वलिङ्गालिङ्गिवराङ्गताम्।
दृष्ट्वाचष्ट स कर्तारं श्रुतेर्भण्डमपण्डितः॥ २०४॥

यज्वेति॥ स यज्वनो यजमानस्य भार्याया अश्वमेधाख्यस्य यज्ञस्याश्वस्तस्य लिङ्गमालिङ्गत्येवंशीलं वराङ्गं गुह्यं यस्यास्तस्या भावस्तत्ता तां दृष्ट्वा श्रुतेर्वेदस्य कर्तारं भण्डमाचष्टाऽकथयत्। द्वापरस्याग्र इत्यर्थः। उन्मत्तत्वादात्मानं प्रत्येव वा। यतोऽपण्डितः शास्त्रानुसारिबुद्धिरहितः 'पुराणं मानवो धर्मः साङ्गो वेदश्चिकित्सितम्। आज्ञासिद्धानि चत्वारि न हातव्यानि हेतुभिः' इति राजाज्ञावन्निर्विचारं वेदार्थोऽनुष्ठेयः। अश्वमेधप्रकरणे 'अश्वस्य शिश्नं महिष्या उपस्थे निधत्ते' इत्यादिश्रुतेः। 'कर्ता भण्डः' इति श्रुतिकर्तुर्भण्डत्वाभिधानान्मूर्खः॥

अथ भीमजया जुष्टं व्यलोकत कलिर्नलम्।
दुष्टदृग्भिर्दुरालोकं प्रभयेव प्रभाप्रभुम्॥ २०५॥

अथेति॥ अथैवं पुरपरिभ्रमक्रमवशा(त्सकलनगरे धर्मात्मनामेव दर्शनेन चित्तखेदा)दनन्तरं कलिर्भीमजया भैम्या जुष्टं प्रीत्या सेवितं नलं व्यलोकत। कमिव—प्रभया संज्ञादेव्या, अथच—असह्यतेजसा, जुष्टं प्रभाप्रभुं सूर्यमिव। किंभूतमुभयम्—दुष्टा मत्सरादिदोषोपहता दृग् बुद्धिर्येषां तैः पापरूपैर्दुरालोकं पुण्यश्लोकत्वात्पतिव्रतया तया च युक्तत्वात्कलिप्रभृतिभिः सुखेन द्रष्टुमशक्यम्, काचकामलादिदोषदृग्भिर्दुर्दर्शं च। प्रकृष्टा भा कायकान्तिर्यस्या इति भैमीविशेषणं च। प्रकृष्टया कायकान्त्या पापिभिर्दुरालोकं नलमिति वा। दुरालोक खल, तद्योगे च 'न लोका–' इति षष्ठीनिषेधाद्दुष्टदृग्भिरिति तृतीया॥

तयोः सौहार्दसान्द्रत्वं पश्यञ्शल्यमिवानशे।
मर्मच्छेदमिवानर्च्छ स तन्नर्मोर्मिभिर्मिथः॥२०६॥

तयोरिति॥ स तयोर्भैमीनलयोः सौहार्दं सान्द्रत्वमन्योन्यानुरागोत्कर्षं पश्यञ्शल्यमिव हृदि नाराचव्यधमिवानशे प्राप। तत्तुल्यदुःखोऽभूदित्यर्थः। तथा—मिथोऽन्योन्यं तयोर्नर्मोर्मिभिः क्रीडाकल्लोलैः प्रीत्यालिङ्गनचुम्बनादिभिरनुभावैः हृत्वा मर्मच्छेदमिव प्राणहरणशरीराचरणं कृत्तनमिवानर्च्छ प्राप। सौहार्दसान्द्रत्वस्य कारणत्वादालिङ्गनादिनर्मणश्च कार्यत्वान्न पौनरुक्त्यम्। सौहार्दम्, युवादित्वादण्। 'हृद्भग–' इत्युभयपदवृद्धिः॥

अमर्षादात्मनो दोषात्तयोस्तेजस्वितागुणात्।
स्प्रष्टुं दृशाप्यनीशस्तौ तस्मादप्यचलत्कलिः॥२०७॥

अमर्षादिति॥ कलिरमर्षाद्भैमीनलप्रीतिनर्मासहनशीलरूपाद्दोषात्, तथा—आत्मनो महापातकादिरूपाद्दोषाद्वाग्निकाश्रयणाशक्तेः, तथा—तयोर्भैमीनलयोस्तेजस्वितागुणात्कान्तिरूपाद्गुणात्सौन्दर्यातिशयात्क्षात्रतेजसश्चाधर्षणीयत्वरूपाद्गुणादिति वंहेतुत्रयात्तौ भैमीनलौ न परं मनसा किं तु दृशापि नयनाभ्यामपि स्प्रष्टुमनीशोऽसमर्थः। किं पुनर्हस्तादिना, एवंभूतो यतोऽतस्तस्मान्नलावासात्प्रासादादपि सकाशात्स कलिरचलन्निर्गतः। एवं विधौ तौ दृष्ट्वा तत्रापि प्रवेष्टुमशक्तस्ततोऽपि प्रस्थित इत्यर्थः। अन्योपि मलिनस्तेजस्विनं दृशा वीक्षितुमप्यशक्तस्ततः पलायते॥

अगच्छदाश्रयान्वेषी नलद्वेषी स निश्वसन्।
अभिरामं गृहारामं तस्य रामसमश्रियः॥ २०८॥

अगच्छदिति॥ नलद्वेषी नलद्वेषपरः, अतएव तत्पराभवार्थमाश्रयान्वेषी निवासं मृगयमाणः कुत्रचिदपि तदलाभाद्दुःखामर्षेण च निश्वसन्स कलिः रामेण श्रीरामेण समा तुल्या श्रीः शोभासंपद्यस्य तस्य नलस्याभिरामं वृक्षादिसमृद्धिमत्त्वाद्रमणीयं गृहारामं प्रासादसमीपवर्ति क्रीडावनमगच्छत्। समीपे स्थितौ क्रियमाणायां नलदोषविचारः सुशक इति गृहारामं प्राप्तवानित्यर्थः। श्रीरामसाम्येन नलस्य पावित्र्यं सौन्दर्यं संपदाधिक्यं भाविराज्यपरित्यागश्चेति सूचितम्। तदानीं रामस्य भावित्वे कथमुपमा भूतत्वात्प्रवाहस्यानादितया वा भूतत्वादुपमा युक्तैवेति ज्ञेयम्॥

रक्षिलक्षवृतत्वेन बाधनं न तपोधनैः।
मेने मानी मनाक्तत्र स्वानुकूलं कलिः किल २०९

रक्षीति॥ कलिस्तत्र पुरे रक्षिणां रक्षकाणां लक्षं संख्या तद्वृतत्वं परिवेष्टितत्वं तेन हेतुना प्रवेष्टुमप्यशक्यत्वात्तपोधनैः कृत्वा न बाधन बाधयतीति बाधनमेवंविधं न भवति तापसास्तत्र प्रवेशाभावात्तापसनिमित्तस्वबाधारहितम्, अत एव—मनाक् ईषत्स्वानुकूलं स्वस्मै हितम्, एवंविधं मेने। विशेषणबलादित्याक्षेपात्तमारामं स्वहितं मेन इत्यर्थः। यतो—मानी अभिमानवान्। नलपराभवार्थं तत्रैव निवासवाञ्छां दधारेत्यर्थः। किलेति प्रसिद्धौ। रक्षिलक्षवृतत्वेनैव बाधकम्, न पुनस्तपोधनैर्बाधकम्। अतस्तत्र पुरे तमाराममेव मनाक् स्वहितं मेन इत्यर्थः। रक्षकबाधने सत्यप्यदृश्यतयापि स्वस्य प्रवेष्टुं शक्यत्वात्तु तपोधनबाधन इति मनागित्युक्तम्। एवं संकटे किमित्यवस्थितिरित्यत आह—यतो मानी। अभिमानसाधनाय संकटमपि मानिनः इति हन्त इत्यर्थ इति वा। रक्षकवृतत्वेन मुनिकर्तृकं बाधनं नन्दनाद्यपि तत्रारामे नास्तीति तं स्वानुकूलं मेन इति वा॥

---

१ 'भाण्डा–' इति पाठे—'भण्डानामिदं भाण्डं तच्च तदकाण्डताण्डवं वा' इति व्याख्येयम्—इति सुखावबोधा।

दलपुष्पफलैर्देवद्विजपूजाभिसंधिना ।
स नलेनार्जितान्प्राप तत्र नाक्रमितुं द्रुमान् ॥ २१० ॥

दलेति ॥ स कलिस्तत्रोद्यानवने दलं पत्रं पुष्पं फलं च कृत्वा देवानां द्विजानामतिथीनां च पूजातत्परेणाभिसंधिनाभिप्रायेण कृत्वा देवद्विजपूजाभिसंधिरस्यास्तीति तत्संबन्धिना या दलादिभिर्देवपूजा करणाभिप्रायेण नलेनार्जितानारोपितानाम्रादिद्रुमानाक्रमितुमारोढुमाश्रयितुं च न प्राप । तेषां धर्मोपयोगित्वात्, स्वस्य च पापरूपत्वात्ताना श्रयितुं नाशकदित्यर्थः ॥

अथ सर्वोद्भिदासत्तिपूरणाय स रोपितम् ।
बिभीतकं ददर्शैकं कुटं धर्मेऽप्यकर्मठम् ॥ २११ ॥

अथेति ॥ अथ स कलिर्येन धर्मकार्ये विषयेऽकर्मठमकर्मशूरमपि पत्रादीनां देवाद्यनुपयोगाद्धर्मकार्यानर्हमपि सर्वेषामुद्भिदां वृक्षाणामासत्तेः सान्निध्यस्य पूरणाय वृक्षलतागुल्मादिजातमत्रानीति कीर्तिपूर्तिमात्राय तत्रोद्याने नलेनारोपितमेकं सर्ववृक्षासत्तिपूरणस्यैकेनैव कृतत्वादेकमद्वितीयं बिभीतकं कुटं वृक्षं ददर्श । 'अनोकहः कुटः सालः' इत्यमरः । कर्मणि घटत इति 'कर्मणि घटोऽठच्' । 'कर्मशूरस्तु कर्मठः', 'उद्भिदस्तरुगुल्माद्याः' इत्यमरः ॥

स तं नैषधसौधस्य निकटं निष्कुटध्वजम् ।
बहु मेने निजं तस्मिन्कलिरालम्बनं वने ॥ २१२ ॥

स इति ॥ स तस्मिन्वने नैषधसौधस्य निकटं समीपवर्तिनं निष्कुटस्य गृहारामस्य ध्वजं लाञ्छनभूतम्, अथच—उच्चोच्चतरत्वाद्ध्वजमिव तदग्रस्थित्या नलदर्शनवशात्तदीयदोषविचारोपायभूतं तं बिभीतकं निजं स्वीयमालम्बनमाधारं बहु मेने । 'गृहारामास्तु निष्कुटाः' इत्यमरः ॥

निष्पदस्य कलेस्तत्र स्थानदानाद्बिभीतकम् ।
कलिद्रुमः परं नासीदासीत्कल्पद्रुमोपि सः ॥ २१३ ॥

निष्पदस्येति ॥ तत्र पुरे वने च निष्पदस्याश्रयरहितस्य कलेः स्थानदानात्स्वेनैव तदाधारभूतत्वात्स बिभीतकः केवलनिवासभूतत्वात्कलिद्रुमः कलिसंबन्धी द्रुमः परं केवलमासीदिति न । किंतु कलिं प्रत्यभिलाषपूरणात्कल्पद्रुमोप्यासीत् । अन्योपि निराश्रयस्याश्रयदानात्कल्पद्रुमत्वेन व्यपदिश्यते । 'भूतावासः कलिद्रुमः' इत्यमरः ॥

पापिनापि कलिना बिभीतकः स्थानं प्राप्तमित्यत्र हेतुमुत्प्रेक्षते—

ददौ पदेन धर्मस्य स्थातुमेकेन यत्कलिः ।
एकः सोपि तदा तस्य पदं मन्येऽमिलत्ततः ॥ २१४ ॥

ददाविति ॥ यद्यस्माद्धेतोः कलिः प्रवाहानादितयाऽतीते कलियुगसमये धर्मस्यैकेन पदेन चतुर्थांशेन स्थानं ददौ । ततस्तस्मात्तदा नलराज्यसमये कृतयुगे स बिभीतकोप्येक एव तस्य कलेः पदं चरणः, अथच—स्थानम्, अमिलत्प्राप्त इत्यहं मन्ये । 'कृतं कर्म भुज्यते' इति न्यायेन कालान्तरे यावद्दत्तं तावदेव तद्दातां तेन लब्धमित्यहं मन्य इत्युत्प्रेक्षा । धर्मस्य संबन्धमात्रविवक्षया षष्ठी ॥

उद्भिद्विरचितावासः कपोतादिव तत्र सः ।
राज्ञः साग्नेर्द्विजादस्मात्संतापं प्राप दीक्षितात् ॥ २१५ ॥

उद्भिदिति ॥ तत्रोद्याने उद्भिदि वृक्षे बिभीतके विरचित आवासः स्थितिर्येन सः कलिः साग्नेरग्निहोत्रवतो द्विजात्क्षत्रियात्, तथा—दीक्षितात्स्वोकृताग्निहोत्रदीक्षादस्माद्राज्ञोऽभिषेकादिगुणयुक्तात्सकाशात्सम्यक् त्रासं महाशापनिग्रहं प्राप । 'राज्ञो द्विजात्' इत्येताभ्यां स्वाभाविकं निग्रहे सामर्थ्यं सूचितम् । 'साग्नेर्दीक्षितात्' इत्येताभ्यां च तपोजनितं शापे सामर्थ्यं सूचितम् । पुरुविधोऽयं समीपस्थितं मां निश्चयेन ज्ञास्यति, शापं च दास्यतीत्यन्तर्भयं प्रापेत्यर्थः । अग्निहोत्रिणो नलस्य संबन्धिनः कृतयज्ञदीक्षात्तस्मादतिप्रसिद्धाद्द्विजाद्ब्राह्मणाद्गौतमात्पुरोधसः सकाशाद्भयं प्राप । नलाग्निहोत्रपरिचर्यार्थं तत्र वर्तमानात्स्वयमप्यग्निहोत्रादिदीक्षायुक्ताच्च गौतमात्पुरोधसः सकाशाद्भीत इत्यर्थ इति वा । कस्मादिव—कपोतादिव । यथा—अग्निसहितादङ्गारभक्षिणः, तथा—ईक्षितात्कपोतनाम्नो द्विजात्पक्षिणः सकाशाद्वृक्षे विरचितावासः काकादिः पक्षी पुरुषो वा वृक्षारूढो वृक्षाधःस्थायी वा भयं प्राप्तपूर्वं कदाचित्, तथेत्युपमा । स यथा प्राप्नोति, तथेत्यर्थः । अग्निः कपोतजठरमन्तःप्रविष्टोऽत एव तद्भक्षिता पाषाणकणिकापि जीर्यत इत्यैतिह्यम् । साग्नेरङ्गारभक्षिणः कपोतविशेषो ह्यङ्गारान्भक्षयति । उद्भिदा तृणकाष्ठादिना निर्मितगृहः पुरुषोऽप्युद्गारिनेत्रात्स्वोपवेशमात्रेण गृहदाहाद्यनिष्टसूचकाद्गृहोपरि विलोकितात्कपोताद्धुकात्पक्षिणः सकाशाद्यथा भयं प्राप्नोति तथासावपि । .... कपोतो हि गृहं प्रविष्टोऽनिष्टसूचकः । एवमद्भुतकर्मणोऽतिस्थूलाच्च वृक्षादिरोहिणो दृष्टात्कपोतात्तद्वृक्षवासी पक्षी नरो वा स्वस्यापि भक्षणशङ्कया शाखापतनशङ्कया वा यथा बिभेति तथेत्यर्थः । एवं यथामति व्याख्यातव्यम् ॥

बिभीतकमधिष्ठाय तथाभूतेन तिष्ठता ।
तेन भीमभुवोऽभीकः स राजर्षिरधर्षि न ॥ २१६ ॥

बिभीतकमिति ॥ बिभीतकमधिष्ठायाश्रित्य तथाभूतेन तिष्ठता तस्य धर्मोपयोगाभावाद्भयराहित्येन स्थितवता, अथ च—तादृशनलदर्शनात्पूर्वोक्तप्रकारेण बिभ्यता सता स्थितेन कलिना भीमभुवोऽभीकः भैम्याः कामुकः स राजा चासावृषिश्च राजत्वेपि धर्मप्रधानत्वान्मुनितुल्यो नलः नाधर्षि न पराभूतः । अपराभवे राजर्षित्वमेव हेतुः । अथच—बिभीतकतुल्यं तरुमाश्रित्य तिष्ठता, तथा अतिमहता भूतेन भूतत्वं प्राप्तेन केनचित्प्रेतेन पिशाचेन भीमाया भयानकाया भूमे रणभूमेः रुद्रभूमेर्वा हेतोरभीको भयरहितो राजर्षिर्धार्मिको न पराभूयत इत्युचितम् । भीमां भूमिमनादृत्य निर्भय इत्यनादरे षष्ठी ॥

तमालम्बनमासाद्य वैदर्भीनिषधेशयोः ।
कलुषं कलिरन्विष्यन्नवात्सीद्वत्सरान्बहून् ॥ २१७ ॥

१ 'नि स्पन्दस्य' इति पाठे—'स्पन्दनात्तमनि गन्तुमसमर्थस्येति व्याख्येयम्' इति सुखावबोधा । २ 'सानलेनेति पाठेऽपि स एवार्थः—' इति सुखावबोधा ।

तमिति ॥ कलिः त विभीतकमालम्बनमाश्रयमासाद्य प्राप्य वैदर्भीनिषधेशयोः कलुषं पापाचरणमन्विष्यन्, गवेषयितुमित्यर्थः। बहून्वत्सरानवात्सीत्। दोषसंस्पर्शनेन विना तयोः पराभवेऽशक्तत्वाद्दोषपरीक्षार्थं बहुकालं तत्रैव स्थित इत्यर्थः। अन्विष्यन्, हेतौ शता। अवात्सीत्, वसेर्लुङि सिचि 'वदव्रज–' इति वृद्धौ 'सः स्यार्धधातुके' इति तत्वम्। वत्सरान्, अत्यन्तसंयोगे द्वितीया ॥

यथासीत्कानने तत्र विनिद्रकलिका लता।
तथा नलच्छलासक्तिविनिद्रकलिकालता ॥ २१८ ॥

यथेति ॥ तत्र कानने तस्मिन्नुद्याने यथा येन प्रकारेण विनिद्रकलिका विकसितकोरका लता वल्ली आसीत्, तथा तेन प्रकारेण नलस्य छले आसक्तिरभिनिवेशस्तद्वशाद्विगतनिद्रो जागरूकः सावधानः कलिलक्षणः कालः समयो यत्र तद्भावस्तत्ता सापि वने आसीत्। विकसितकोरकवल्लीसंबन्धस्तस्योद्यानस्य यथाऽभूत्, तथा सदा (जाग्रत्)कलिसंबन्धोऽप्यभूदित्येतावन्मात्रेण श्लेषमात्रेण वौपम्यम्। नलच्छलनार्थं, नलदोषान्वेषणार्थं च जागरूकः स कलिस्तत्रावात्सीदित्यर्थः ॥

एवं कलेरवस्थानं निरूप्य द्वापरस्यावस्थानमाह—

दोषं नलस्य जिज्ञासुर्बभ्राम द्वापरः क्षितौ।
अदोषः कोऽपि लोकस्य मुखेऽस्तीति दुराशया ॥ २१९ ॥

दोषमिति ॥ लोकापवादरूपमभिशस्तिरूपं वा नलस्य दोषं जिज्ञासुर्द्वापर इत्यघटमानया दुराशया क्षितौ बभ्राम। इति किम्—लोकस्य मुखे जनवार्तायामदोषो दोषरहितः कोपि नरो नास्ति, सर्वो जनो य निर्दोषमाह तादृशः पुरुष एव नास्तीति नलस्यापि कश्चिद्दोषं कोपि वदिष्यतीति। 'न दोष.' इति पाठे—लोकोक्तावल्पोपि दोषो नास्ति, अपितु प्रायेण भविष्यतीति दुराशयेति काका संभावनपरत्वेन व्याख्येयम्। दोष 'न लोका–' इति षष्ठीनिषेध. ॥

अमुष्मिन्नारामे सततनिपतद्दोहदतया
प्रसूनैरुन्निद्रैरनिशममृतांशुप्रतिभटे।
असौ बद्धालम्बः कलिरजनि कादम्बविहग-
च्छदच्छायाभ्यङ्गोचितरुचितयालाञ्छनमृगः २२०

अमुष्मिन्निति ॥ असौ कलि. श्यामपक्षहंसजातीयाः कादम्बविहगा [illegible] पक्षिविशेषास्तेषां छदा. पक्षास्तेषा [illegible] कान्तेरभ्यङ्ग उचिता योग्या तैलाभ्यङ्गेनेव स्वसंस्पर्शे [illegible] कारिणी श्यामतरा रुचि. कान्तिर्यस्य तस्य [illegible] च चन्द्रलाञ्छनमृग. कलङ्कमृगोऽभूत्। [illegible] सदा निपतद्भिः क्रियमाणो धूपादिर्दोहदो [illegible] सदा उन्निद्रैर्विकसितैः प्रसूनैर्माल्[illegible] अमृतांशोश्चन्द्रस्य [illegible] चन्द्रतुल्येऽमुष्मिन्पूर्वोक्त आरामे नलोद्याने [illegible] चन्द्रे हि कलङ्केन भवितव्यम्। [illegible] नलोद्याने। एतेन कलिरेव

दूषकोऽभूदित्युक्तम्। तत्र न्यवात्सीदित्यर्थः। पुष्पफलार्थं कालिकसमृद्धये वृक्षेषु वृक्षायुर्वेदोक्तो धूपादिर्दोहदः क्रियते। यथा—चम्पके पिण्याकादिजलक्षेपः, बकुले सुन्दरीगण्डूषमद्यादिरासेकः, रक्ताशोके च तरुणीचरणप्रताडनमित्यादिः ॥

स्फारे तादृशि वैरसेनिनगरे पुण्यैः प्रजानां घनं
विघ्नं लब्धवतश्चिरादुपनतिस्तस्मिन्किलाभूत्कलेः।
एतस्मिन्पुनरन्तरेऽन्तरमितानन्दः स भैमीनला-
वाराद्धुं व्यधित स्मरः श्रुतिशिखावन्दारुचूडं धनुः २२१

स्फार इति ॥ स्फारे विशालतरे तादृशि उक्तप्रकारेण घने बहुले स्फारत्वेपि सर्वत्र धर्मपूर्णे वैरसेनिर्नलस्तस्य नगरे प्रजानां पुण्यैर्हेतुभिर्घनं भूयांसं विघ्नं लब्धवतः प्राप्तवतो निरा[illegible] कलेस्तस्मिन्नलोद्याने चिराद्बहुकालं नलदोषगवेषणार्थमुपनतिः स्थितिः किलाभूत्। किलेति पुराणादौ श्रूयत इत्यर्थः। प्रजानां पुण्यैः स्फारे व्याप्त इति वा हेतुगर्भं विशेषणम्। एतस्मिन्नन्तरेऽवसरे पुनरन्योन्ययोग्यमेलनादन्तर्मनस्यमितानन्द' प्राप्त[illegible] महर्षः स प्रसिद्धप्रभावः स्मरो भैमीनलावाराद्धु सेवितु [illegible] पीडयितुं वा धनुः श्रुतिशिखा कर्णोर्ध्वदेशस्ता वन्दारुः [illegible] चूडा अग्रभागो यस्यैवंविधमाकर्णपूर्णं व्यधित चकार। भैमीनलौ नगरं प्राप्तौ सुरेषु स्वर्गतेषु कलौ च वनालम्बिनि सतीतरेतरा[illegible] रागातिशयेन चिरविरहिणाविव सस्पृहौ स्मराराधन[illegible] भावः। अनेनोत्तरसर्गे संभोगारम्भवर्णनरूपा संगतिः सूचिता। कलिकर्तृकपराभवस्य भविष्यत्वान्नायकापकर्षस्यावर्णनीय[illegible] स नोक्तः ॥

श्रीहर्षं कविराजराजिमुकुटालंकारहीरः सुतं
श्रीहीरः सुषुवे जितेन्द्रियचयं मामल्लदेवी च यम्।
यातः सप्तदशः स्वसुः सुसदृशि छिन्दप्रशस्तेर्महा-
काव्ये तद्भुवि नैषधीयचरिते सर्गो निसर्गोज्ज्वलः ॥

श्रीहर्षमिति ॥ एककर्तृकत्वात्स्वसुर्भगिन्या[illegible] विशेषस्य प्रशस्तेर्वर्णनाग्रन्थस्य सुसदृशि तत्तुल्ये तद्भुवि श्री[illegible] रचिते सप्तदशानां पूरण. स्वभावसुन्दर. सर्ग. समाप्त। छिन्द[illegible] शस्तिरपि ग्रन्थो मया कृत इति सूचितम्। सोदर्याश्च तुल्या[illegible] वन्ति। 'छन्द प्रशस्ते.' इति पाठे—छन्दोबन्धकमम्बरला[illegible] णपरस्य ग्रन्थस्येत्यर्थः। सप्तदश इति 'तस्य पूरणे–' इति ड[illegible] तद्भुवि भाषितपुंस्कम् ॥

इति श्रीवेदरकरोपनामकश्रीमन्नरसिंहपण्डितात्मजनारायण[illegible] विरचिते नैषधीयप्रकाशे सप्तदश. सर्ग ॥

---

१ [illegible] सिरिशान्। [illegible]—
'इति श्रीवीररामचन्द्र[illegible] [illegible] सप्तदश. सर्ग' [illegible] [illegible]।

अष्टादशः सर्गः ।

सोऽयमित्थमथ भीमनन्दिनीं
दारसारमधिगम्य नैषधः ।
तां तृतीयपुरुषार्थवारिधेः
पारलम्भनतरीमरीरमत् ॥ १ ॥

सोयमिति ॥ सर्गसंगतिरुक्तैव । सोऽयमुक्तसौन्दर्यादिगुणप्रभावो नल इत्थमुक्तप्रकारेण त्रैलोक्यनायकसमक्षं दारसारं स्त्रीरत्नभूतां तामिन्द्रादिभिरप्यभिलप्यमाणां भीमनन्दिनीमधिगम्य तृतीयपुरुषार्थवारिधेः कामरूपदुरवगाहजलधेः संबन्धिनीं पारलम्भनतरीं परतीरप्रापणनौकारूपां तां भैमीमरीरमद्रमयामास । तादृशया विना कामपुरुषार्थपारं कामशास्त्रोक्तनानारतपारं न प्राप्यत इत्यनेन सौन्दर्यातिशयः सूचितः । अन्यापि तरी वारिधेः पारं प्रापयति । 'तारणतरीम्' इत्यपि पाठः । अरीरमत्, रमेर्ण्यन्ताल्लुङि चङि सन्वद्भावादित्वादि ॥

अनुरागातिशयादहोरात्रं तत्संभोगे दोषमाशङ्क्य परिहरति—

आत्मवित्सह तया दिवानिशं
भोगभागपि न पापमाप सः ।
आहृता हि विषयैकतानता
ज्ञानधौतमनसं न लिम्पति ॥ २ ॥

आत्मविदिति ॥ स नलस्तया सह दिवानिशं भोगभाक् सन्नपि दिवामैथुननिषेधातिक्रमजनितं पापं नाप । यतः—आत्मवित्जीवन्मुक्तोऽद्वैतबुद्धिमान् । उक्तमर्थं युक्त्यन्तरेण द्रढयति—हि यस्मादाहृता कृत्रिमा विषयैकतानता स्रक्चन्दनादिविषयपरता ज्ञानेन परमात्मज्ञानेन धौतं क्षालितं कामक्रोधादिमलिनं मनो यस्य तं पुरुषं न लिम्पति पापसंस्पर्शिनं न करोति । स्वाभाविकी हि विषयपरता पापासञ्जिनी, परमात्मज्ञानवतश्च सा न भवति किंतु भोगात्पूर्वकर्मक्षयार्थमेव सा (स) विषयपरतामङ्गीकरोति । आहार्या विषयपरता नलं ज्ञानिनं पापिनं न करोतीत्यात्मवित्त्वं पापं नापेति युक्तमेवोक्तमित्यर्थः । विषयपरताया आहार्यत्वे दोषाभावाद्दिवारात्रं तया सह चिक्रीडेत्यर्थः । दिवानिशम्, अत्यन्तसंयोगे द्वितीया ॥

दिवानिशं भोगे राज्यरक्षणं कथं जातमित्यत आह—

न्यस्य मन्त्रिषु स राज्यमादरा-
दारराध मदनं प्रियासखः ।
नैकवर्णमणिकोटिकुट्टिमे
हेमभूमिभृति सौधभूधरे ॥ ३ ॥

न्यस्येति ॥ स नलो मन्त्रिषु राज्यं न्यस्य नैकवर्णमणिकुट्टिमे नानावर्णरत्नसमूहबद्धभूमिके, तथा—हेमभूमिभृति सुवर्णभूमिधारिणि सौधभूधरे प्रासादरूपात्युच्चे पर्वते प्रियासखः सन् मदनमादरादासक्त्या आरराध सिषेवे । प्रियासख इत्यालम्बनविभावः, कामस्य धर्मविषयत्वं च प्रत्येति । नैकवर्णत्वादिविशेषणसामर्थ्याद्भूधरो हेमाद्रिः सौधभुवं धरति । नलप्रासादाकारेण परिणतेऽनेकवर्णमणिकुट्टिमे हेम्न सुवर्णस्य भूमिभृति पर्वते हेमाद्रौ प्रासादसौन्दर्यमुच्चत्वं च सूचितम् । इत आरभ्य 'तत्र सौध-' इति यावन्महाकुलकम् ॥

वीरसेनसुतकण्ठभूषणी-
भूतदिव्यमणिपङ्क्तिशक्तिभिः ।
कामनोपनमदर्थतागुणा-
द्यस्तृणीकृतसुपर्वपर्वतः ॥ ४ ॥

वीरसेनेति ॥ यः सौधभूधरो वीरसेनसुतस्य नलस्य कण्ठभूषणीभूता दिव्या मणयस्तेषां पङ्क्तियोंतकलब्धोत्तमचिन्तामणिमाला तस्याः शक्तिभिरलौकिकसामर्थ्यैः कृत्वा कामनयाऽभिलापमात्रेणोपनमन्तः संनिहितीभवन्तो नलेनान्येन वा लभ्यमाना इष्टा अर्थाः पदार्था यत्र तद्भावस्तत्ता सैव गुणस्तस्माद्धेतोस्तृणीकृतः सुपर्वणां देवानां पर्वतो मेरुर्येन सः । सर्वार्थदायिचिन्तामणिरत्नस्य मेरावत्र च विद्यमानत्वाद्यो मेरुतुल्य इत्युपमा । अत्र बहूनां चिन्तामणीनां सद्भावात्ततोप्याधिक्यं वा ॥

धूपितं यदुदरान्तरं चिरं
मेचकैरगरुसारदारुभिः ।
जालजालधृतचन्द्रचन्दन-
क्षोदमेदुरसमीरशीतलम् ॥ ५ ॥

धूपितमिति ॥ मेचकैः श्यामलैरगरुसंज्ञकैः सारैः श्रेष्ठैर्दारुभिः काष्ठैश्चिरं यदुदरान्तरं यदीयो गर्भभागः धूपितं वासितम् । यदुदरान्तरधूपार्थं दह्यमानैस्तैरर्पितपरिमलमित्यर्थः । तथा—धूपजसंतापत्याजनाय जालप्रकारेषु जालजालेषु सर्वेषु गवाक्षेषु जालानां वा जालेषु गवाक्षसमूहेषु धृत स्थापितः चन्द्रचन्दनक्षोदः कर्पूरचन्दनचूर्णं तेन मेदुरः पुष्टः स्पर्शसुखशालिभिरतरः परिमलबहुलश्च यः समीरो वायुस्तेन शीतलं शीततरम् । सर्वर्तुष्वेन उद्दीपनविभावाः जालजालेति प्रकारे द्विरुक्तिः, षष्ठीसमासो वा ॥

क्वापि कामशरवृत्तवर्तयो
यं महासुरभितैलदीपिकाः ।
तेनिरे वितिमिरं स्मरस्फुर-
द्दोःप्रतापनिकराङ्कुरश्रियाः ॥ ६ ॥

क्वेति ॥ महासुरभि [illegible] तैलेन [illegible] यासु [illegible] विधा दीपिका यं [illegible] भैमीनलाश्रये देशे [illegible] विगतान्धकारं तेनिरे प्रकाशमानगर्भं चक्रुः । किंभूताः—कामशरवृत्त [illegible] कामबाणेन [illegible] [illegible] वा वृत्ता [illegible] [illegible] [illegible] गोलाकारभूता यस्य यस्य वा । तथा—स्मरस्य भैमीनल [illegible] स्फुरद्दो-[illegible] [illegible] नर श्री. शोभा यासां ताः ।

१ [illegible] [illegible] ।

१ [illegible] [illegible] दोःप्रतापज्वाला [illegible] [illegible] [illegible] सौधभूधर- [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ।

एतादृग्दीपिकादर्शनमात्रेण कामोत्पत्तेस्तुल्यरूपत्वाच्च दीपिका कामप्रतापाङ्कुरा इवेत्युपमोत्प्रेक्षा । राजनिकटस्था दीपाः कर्पूरादिवृत्तवर्तयः क्रियन्ते । 'पुरसर्जाभयालाक्षानखाब्जादिजटागदैः । समैः समधुभिर्धूपो मतः कामशराभिधः' इति कामशरो धूपः ॥

कुङ्कुमैणमदपङ्कलेपिताः
क्षालिताश्च हिमवालुकाम्बुभिः ।
रेजुरध्वततशैलजस्रजो
यस्य मुग्धमणिकुट्टिमा भुवः ॥ ७ ॥

कुङ्कुमैणेति ॥ यस्य मुग्धानि रमणीयानि मणिकुट्टिमानि यासु ता भुवो रेजुः । किंभूताः—कुङ्कुमं चैणमदः कस्तूरी च तयोः पङ्केन कर्दमेन लेपिताः । तथा—जलमध्ये निक्षेपाद्द्रवीभूतहिमवालुकाम्बुभिः कर्पूरवासितोदकैः क्षालिताश्च । तथा—अध्वनि नलागमनमार्गे तता विस्तारिताः शैलजा हिमवत्समुद्भूतमालत्यादिमाला यासु । अतिस्निग्ध्यसौगन्ध्यार्थं पूर्वं कुङ्कुमकस्तूरीलेपः कृतः, अनन्तरं च तत्पङ्कस्पर्शभिया कर्पूरजलैः क्षालनं कृतम्, तेन पङ्को गतोऽधिकं च सौगन्ध्यं जातम्, अनन्तरं च भैमीनलचरणयोर्मृदुतरत्वान्मणिबद्धभूकाठिन्यपरिहारार्थं मृदुतरशैलजप्रक्षेप इति पाठक्रमादर्थक्रमो बलीयानिति पूर्वं कर्पूरोदकैः क्षालिताः पश्चादुभयस्थानीयकुङ्कुमकस्तूरीपङ्केन कृताङ्गोद्वर्तनाः, अनन्तरं च धृतशैलेयमाला धृतसुन्दरमणिखचितमणिभूषणाः सत्यः शुशुभिर इति वा । 'यत्र' इत्यपि पाठः । 'वालुकांशुभिः' इति पाठे—शुभ्रकर्पूरचूर्णैः क्षालिताश्छुरिताः कृतरङ्गमालिका इत्यर्थः । अत्र शाब्दोपि क्रमो घटते । लेपिताः, ण्यन्तान्निष्ठा ॥

नैषधाङ्गपरिमर्दमेदुरा-
मोदमार्दवमनोज्ञवर्णया ।
यद्भुवः क्वचन सूनशय्यया[2]-
भाजि भालतिलकप्रगल्भता ॥ ८ ॥

नैषधेति ॥ क्वचन नलनिद्रास्थानदेशे सूनशय्यया पुष्परचितास्तरणेन यस्य सौधभूधरस्य संबन्धिन्या भुवो भूमेर्भालस्य ललाटस्य तिलकस्तस्य प्रगल्भता रमणीयताऽभाजि धृता । पुष्पशय्या यद्भूमेर्ललाटतिलक इव रेज इत्यर्थः । कीदृश्या—नलाङ्गस्य परिमर्दैन संस्पर्शेन वरुणस्य वरदानसामर्थ्यान्मेदुरो नितरामधिकीभूत आमोदः सौरभं मार्दवं मनोज्ञः सदैवाम्लानत्वात्सुन्दरो वर्णश्च यस्यास्तया । तिलकोपि कस्तूर्यादिनिर्मितत्वात्सुगन्धिः सुवर्णश्च भवति । अथच—यद्भूसंबन्धिनि क्वचन देशे नलाङ्गसंबन्धेनामोदादियुक्तया पुष्पशय्यातुल्ययाऽतिमृद्व्या भैम्या भालतिलकेन या प्रगल्भता प्रकाशमानता सा अभाजि भञ्जिता । संभोगवशात्तिलकस्य मृष्टत्वादित्यर्थ इति वा । अभाजि, पक्षे 'भञ्जेश्च चिणि' इति नलोपः ॥

---

१ 'सूत्र्यद्भिनदन्तुवर्णनादुदात्तालंकारः' इति जीवातुः । २ 'यान्ति भालतिलकप्रगल्भताम्' इति पाठे—'यस्य भूमयः सूनशय्यया कृत्वा भालतिलकप्रगल्भता यान्तीत्यर्थः' इति सुखावबोधा । ३ 'निदर्शनालंकारः' इति जीवातुः ।

क्वापि यन्निकटनिष्कुटस्फुर-
त्कोरकप्रकरसौरभोर्मिभिः ।
सान्द्रमाद्रियत भीमनन्दना-
नासिकापुटकुटीकुटुम्बिता ॥ ९ ॥

क्वापीति ॥ क्वापि कस्मिंश्चित्प्रदेशे यस्य सौधस्य निकटे निष्कुटे गृहारामे स्फुटन्तो विकसन्तः कोरकप्रकरा मल्लिकादिकलिकासमूहास्तेषां सौरभोर्मिभिः सौगन्ध्यपरम्पराभिर्भीमनन्दनानासिकापुटकुटी नासिकापुटरन्ध्ररूपमल्पगृहं तत्र कुटुम्बिता कुटुम्बिनः कलत्रादिसहावस्थायिता सान्द्रं नितरामाद्रियताङ्गीकृता । अल्पगृहे बहुकुटुम्बो यथा संमर्देन वसति तथा, भैमीनासिकायां तद्रूपितमित्यर्थः । वनोपान्तेषु दत्तदृष्टिर्भैमी सकलपुष्पपरिमलं प्रत्यहमन्वभूदिति भावः । अथच—भैमीनासापुटकुटीकुटुम्बितासादृश्यं धृतम् । कुटुम्बिनो हि सजातीया भवन्ति । भैमीनासाश्वाससौरभतुल्यता यन्निकटवर्तिवनपुष्पसौरभैर्धृतेत्यर्थः ॥

ऋद्धसर्वऋतुवृक्षवाटिका-
कीरकृत्तसहकारशीकरैः ।
यज्जुषः स्म कुलमुख्यमाशुगः
प्राणवातमुपदाभिरञ्चति ॥ १० ॥

ऋद्धेति ॥ आशुगो वायुः ऋद्धाः फलपल्लवादिसमृद्धिमन्तः सर्वऋतुवृक्षा वसन्तादिसकलर्तुसंबन्धिन आम्रादयो वृक्षा यस्यां सा, ऋद्धाः सर्वे ऋतवः सर्वे वृक्षाश्च यस्यां वा तस्या वाटिकायाः कीरैः शुकैश्चञ्चुपुटैः कृत्वा कृत्तानि खण्डितानि यानि सहकाराणामाम्रवृक्षाणां पुष्पाणि फलानि वा तेषां शीकरैर्मकरन्दबिन्दुभिः रसबिन्दुभिर्वोपदाभिस्तद्रूपैरुपहारैः कृत्वा यज्जुषो यत्सौधसेविनो नलस्य भैम्या वा यस्य कस्यापि वा प्राणवातं नासाश्वासरूपं प्राणाख्यं वायुं, यज्जुषो यत्संबन्धी वा वायुर्यथा भैमीनलयोरन्तरस्य वाञ्छति साऽपूपुजत् । उपहारैरुपतिष्ठते स्मेति वा । यस्मात्—कुलमुख्यं पञ्चवायुमध्ये प्राणस्यादिभूतत्वात्कुलवृद्धम् । कुलवृद्धश्च तदीयैः पूज्यते । आम्रशीकरानानयन्वायुर्यत्सेविजनं सुखयति स्मेत्यर्थः । सहकारशीकरैरित्यनेन वायोः शैत्यसौगन्ध्ये, अञ्चतीत्यनेन मान्द्यं च सूचितानि । सर्वऋत्वित्यत्र 'ऋत्यकः' इति प्रकृतिभावः । सहकारेत्यत्र पुष्पे फले वा प्रयत्नात् 'पुष्पमूलेषु—' इति लुप् । 'फले लुक्' । इति वा लुक् । यज्जु इति क्विबन्तात्षष्ठी, पक्षे इगुपधात्कः ॥

कुत्रचित्कनकनिर्मिताखिलः
क्वापि यो विमलरत्नजः किल ।
कुत्रचिद्रचितचित्रशालिकः
क्वापि चास्थिरविधैन्द्रजालिकः ॥ ११ ॥

कुत्रेति ॥ यः सौधः कुत्रचित्कस्मिंश्चित्प्रदेशे कनकेन निर्मितमखिलं मूर्धाधोभागादि यस्यैवंविधः क्वापि विमलैः रत्नैर्जातो रत्नैर्निर्मितः । तथा—कुत्रचिद्रचिताश्चित्रशाला उपरितनोत्तमगृहविशेषाः, चित्रिका वा यत्र । रचितेन चित्रेण शालते तच्छीलो वा ।

चास्थिराभिरव्यवस्थिताभिर्विधाभिः प्रकाशान्धकारादिरूपैः प्रकारैः कृत्वा ऐन्द्रजालिकोऽनेकचमत्कारकारी । शालिकेति शालाशब्दात्स्वार्थे संज्ञार्थं वा कनि 'प्रत्ययस्थात्कात्–' इतीत्वम् । पक्षे—ताच्छील्यणिनन्तात्स्वार्थे कन् । ऐन्द्रजालिकः, 'शिल्पम्' इति ठक् । 'विधा विधौ प्रकारे च' इत्यमरः ॥

चित्रतत्तदनुकार्यविभ्रमा-
धाय्यनेकविधरूपरूपकम् ।
वीक्ष्य यं बहु धुवञ्शिरो जरा-
वातकी विधिरकल्पि शिल्पिराट् ॥ १२ ॥

चित्रेति ॥ यं सौधं वीक्ष्याश्चर्यातिशयाद्बहु वारंवारं शिरः धुवन्कम्पयञ्शिल्पिनामतिचमत्कारिनानावस्तुनिर्माणनिपुणानां राट् राजा श्रेष्ठो विधिर्ब्रह्मा विश्वकर्मा वा जरया वृद्धत्वेन वातकी वातरोगयुक्तः अकल्पि तर्कितो देवादिभिरिति शेषः । किंभूतम्—चित्रे आलेख्ये चित्राण्याश्चर्यरूपाणि वा तेषां तेषामनुकार्याणामभिनेयानां देवर्षिमनुष्यादीनां विभ्रमं विलासं विशिष्टां तत्तद्भ्रान्ति वाधायीन्युत्पादयन्त्येवंभूतानि शुक्लनीलपीतादिवर्णवशात्काष्ठपाषाणरूप्यस्वर्णादिघटितत्वाद्वानेकविधरूपाणि नानाप्रकारस्वरूपाणि रूपकाणि प्रतिमा यत्र । चित्रमाश्चर्यं तन्वन्ति विस्तारयन्ति चित्रतन्ति तादृशानीति पूर्ववत् । अचेतनास्वर्लोकास्वपि प्रतिमासु चेतनत्वादिभ्रमोत्पादिनिर्माणनैपुण्यादद्भुतभरकम्पितशिराः शिल्पिराडपि ब्रह्मा विश्वकर्मा किमयं जरया निमित्तोद्भूतवाताधिक्यप्रचलितग्रीव इत्युत्प्रेक्षित इत्यर्थः । रमणीयतमोऽयमिति भावः । 'वातकी वातरोगी स्यात्' इत्यमरः । वातकी, मत्वर्थे 'वातातीसाराभ्यां कुक्' इतीनिः कुक् ॥

भित्तिगर्भगृहगोपितैर्जनै-
र्यैः कृताद्भुतकथादिकौतुकः ।
सूत्रयन्त्रजविशिष्टचेष्टया-
श्चर्यसञ्जिबहुशालभञ्जिकः ॥ १३ ॥

भित्तीति ॥ यः सौधो भित्तिगर्भे ये गृहा भित्तिभिराच्छादितान्यदृश्यमानानि विवराणि गर्भागाराणि तेषु तैर्जनैर्गोपितैरदृश्यैर्येन स्थापितैर्जनैः कृत्वा कृतमद्भुतकथादिकौतुकमाश्चर्यजनककथा- [illegible] कौतूहलं येन सः । [illegible] [illegible] एव [illegible] कुर्वन्ति [illegible] [illegible] कौतूहलं च [illegible] । तथा—सू- [illegible] [illegible] [illegible] सूत्रयन्त्र [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

तामसीष्वपि तमीषु भित्तिगै-
स्वरश्मिभिरमन्दचन्द्रिकः ।
यस्तपेऽपि जलयन्त्रपातुका-
सारदूरधुततापतन्द्रिकः ॥ १४ ॥

तामसीष्विति ॥ यः सौधस्तामसीष्वपि तमीषु तमोबहुलकृष्णपक्षरात्रिषु भित्तिगैः स्वरश्मिभिः कुड्यखचितरत्नकिरणैः सुवर्णादिषु प्रतिफलितैर्मणिबद्धभूमिकिरणैर्वाऽमन्दा भूयसी चन्द्रिका ज्योत्स्ना यत्र । तमोलेशस्याप्यभावात् । तथा—तपेऽप्युष्णबहुले ग्रीष्मर्तावपि जलधारासंचारिमण्डपलम्भादिरचितजलयन्त्रेभ्यः पातुकैर्निर्गमनशीलैरासारैर्धारासंपातैर्दूरं नितरां धुता निराकृता तापजनिता तन्द्रिका मूर्च्छा निःसंज्ञता येन सः । शीतत्वात्सुखकर इत्यर्थः । तामसी, मत्वर्थीयप्रकरणे 'ज्योत्स्नादिभ्य उपसंख्यानम्' इत्यण् । तन्द्रिका, तन्द्रीशब्दात्स्वार्थे कनि 'केऽणः' इति ह्रस्वः ॥

यत्र पुष्पशरशास्त्रकारिका-
सारिकाध्युषितनागदन्तिका ।
भीमजानिषधसार्वभौमयोः
प्रत्यवैक्षत रते कृताकृते ॥ १५ ॥

यत्रेति ॥ यत्र सौधेऽध्युषितोऽधिष्ठितो नागदन्तः शयनस्थाने गृहावयवभूतगजदन्तनिर्मितः पञ्जरो यया सा । तथा—पुष्पशरस्य कामस्य वात्स्यायनादिप्रणीतं शास्त्रं तस्य कारिकाऽभ्यासवशात्तुल्याक्रमशास्त्रविनोदनार्थं शब्दं करोति एवंभूता सारिका पक्षिणी भीमजानिषधसार्वभौमयोर्भैमीनलयो रते विषये चुम्बनालिङ्गनादीनां कृताकृते विहिताविहिते कर्मभूते प्रत्यवैक्षतानुकारिगानुमदृशे । आलिङ्गनादीनां बहवो भेदाः कामशास्त्रे निरूपिताः । तत्र किंचिदालिङ्गनं कृतम्, किंचिन्न कृतमित्यावयवदवेक्षत । अनुवदति स्म च । अनुचकार चेत्यर्थः । शास्त्रं [illegible] सारिका भाषन्ति । [illegible] [illegible] । नागदन्तिका, 'शेषाद्विभाषा' इति कपि 'प्रत्ययस्था–' इतीत्वम् ॥

यत्र मत्तकलविङ्कशीलिता-
र्लीलकेलिपुनरुक्तरागतः ।
क्वापि दृष्टिनिरवापि चापिको-
त्संनहंसमिथुनस्मरोत्सवः ॥ १६ ॥

यत्रेति ॥ यत्र सौधे [illegible]

यत्र [illegible]
[illegible]

एतादृग्दीपिकादर्शनमात्रेण कामोत्पत्तेस्तुल्यरूपत्वाच्च दीपिका-कामप्रतापाङ्कुरा इवेत्युपमोत्प्रेक्षा । राजनिकटस्था दीपाः कर्पूराः-दिवृत्तवर्तयः क्रियन्ते । 'पुरसर्जाभयालाक्षानखाब्जादिजटागदैः । समैः समधुभिर्धूपो मतः कामशराभिधः' इति कामशरो धूपः ॥

कुङ्कुमैणमदपङ्कलेपिताः
क्षालिताश्च हिमवालुकाम्बुभिः ।
रेजुरध्वततशैलजस्रजो
यस्य मुग्धमणिकुट्टिमा भुवः ॥ ७ ॥

कुङ्कुमैणेति ॥ यस्य मुग्धानि रमणीयानि मणिकुट्टिमानि यासु ता भुवो रेजुः । किंभूताः—कुङ्कुमं चैणमदः कस्तूरी च तयोः पङ्केन कर्दमेन लेपिताः । तथा—जलमध्ये निक्षेपाद्द्रवीभूतहिमवालुकाम्बुभिः कर्पूरवासितोदकैः क्षालिताश्च । तथा—अध्वनि नलागमनमार्गे तता विस्तारिताः शैलजा हिमवत्समुद्भूतमालत्यादिमाला यासु । अतिस्निग्ध्यसौगन्ध्यार्थं पूर्वं कुङ्कुमकस्तूरीलेपः कृतः, अनन्तरं च तत्पङ्कस्पर्शभिया कर्पूरजलैः क्षालनं कृतम्, तेन पङ्को गतोऽधिकं च सौगन्ध्यं जातम्, अनन्तरं च भैमीनलचरणयोर्मृदुतरत्वान्मणिबद्धभूकाठिन्यपरिहारार्थं मृदुतरशैलजप्रक्षेप इति पाठक्रमादर्थक्रमो बलीयानिति पूर्वं कर्पूरोदकैः क्षालिताः पश्चाद्गोमयस्थानीयकुङ्कुमकस्तूरीपङ्केन कृताङ्गोद्वर्तनाः, अनन्तरं च धृतशैलेयमाला धृतसुन्दरमणिखचितमणिभूषणाः सत्यः शुशुभिर इति वा । 'यत्र' इत्यपि पाठः । 'वालुकांशुभिः' इति पाठे—शुभ्रकर्पूरचूर्णैः क्षालिताश्छुरिताः कृतरङ्गमालिका इत्यर्थः । अत्र शाब्दोपि क्रमो घटते । लेपिताः, ण्यन्तान्निष्ठा ॥

नैषधाङ्गपरिमर्दमेदुरा-
मोदमार्दवमनोज्ञवर्णया ।
यद्भुवः क्वचन सूनशय्यया-
भाजि भालतिलकप्रगल्भता ॥ ८ ॥

नैषधेति ॥ क्वचन नलनिद्रास्थानदेशे सूनशय्यया पुष्परचितास्तरणेन यस्य सौधभूधरस्य संबन्धिन्या भुवो भूमेर्भालस्य ललाटस्य तिलकस्तस्य प्रगल्भता रमणीयताऽभाजि धृता । पुष्पशय्या यद्भूमेर्ललाटतिलक इव रेज इत्यर्थः । कीदृश्या—नलाङ्गस्य परिमर्देन संस्पर्शेन वरणस्य वरदानसामर्थ्यान्मेदुरो नितरामधिकीभूत आमोदः सौरभं मार्दवं मनोज्ञं सदैवाम्लानत्वात्सुन्दरो वर्णश्च यस्यास्तया । तिलकोपि कस्तूर्यादिनिर्मितत्वात्सुगन्धिः सुवर्णश्च भवति । अथच—यद्भूसंबन्धिनि क्वचन देशे नलाङ्गसंबन्धेनामोदादियुक्तया पुष्पशय्यातुल्ययाऽतिमृद्व्या भैम्या भालतिलकेन या प्रगल्भता प्रकाशमानता सा अभाजि भञ्जिता । संभोगवशात्तिलकस्य मृष्टत्वादित्यर्थ इति वा । अभाजि, पक्षे 'भञ्जेश्च चिणि' इति नलोपः ॥

क्वापि यन्निकटनिष्कुटस्फुर-
त्कोरकप्रकरसौरभोर्मिभिः ।
सान्द्रमाद्रियत भीमनन्दना-
नासिकापुटकुटीकुटुम्बिता ॥ ९ ॥

क्वापीति ॥ क्वापि कस्मिंश्चित्प्रदेशे यस्य सौधस्य निकटे निष्कुटे गृहारामे स्फुटन्तो विकसन्तः कोरकप्रकरा मल्लिकादिकलिकासमूहास्तेषां सौरभोर्मिभिः सौगन्ध्यपरम्पराभिर्भीमनन्दनाया नासिकापुटकुटी नासिकापुटरन्ध्ररूपमल्पगृहं तत्र कुटुम्बिता पुत्रकलत्रादिसहावस्थायिता सान्द्रं नितरामाद्रियताङ्गीकृता । यथा गृहे बहुकुटुम्बो यथा संमर्देन वसति तथा, भैमीनासिकायां निरुपितमित्यर्थः । वनोपान्तेषु दत्तदृष्टिर्भैमी सकलपुष्पपरिमलं प्रत्यहमन्वभूदिति भावः । अथच—भैमीनासापुटकुटीकुटुम्बितासादृश्यं धृतम् । कुटुम्बिनो हि सजातीया भवन्ति । भैमीनासाश्वाससौरभतुल्यता यन्निकटवर्तिवनपुष्पसौरभैर्धृतेत्यर्थः ॥

ऋद्धसर्वऋतुवृक्षवाटिका-
कीरकृत्तसहकारशीकरैः ।
यज्जुषः स्म कुलमुख्यमाशुगः
घ्राणवातमुपदाभिरञ्चति ॥ १० ॥

ऋद्धेति ॥ आशुगो वायुः ऋद्धाः फलपल्लवादिसमृद्धिमन्तः सर्वऋतुवृक्षा वसन्तादिसकलर्तुसंबन्धिन आम्रादयो वृक्षा यस्यां सा, ऋद्धाः सर्वे ऋतवः सर्वे वृक्षाश्च यस्यां वा तस्या वाटिकायां कीरैः शुकैश्चञ्चुपुटैः कृत्वा कृत्तानि खण्डितानि यानि सहकाराणामाम्रवृक्षाणां पुष्पाणि फलानि वा तेषां शीकरैर्मकरन्दबिन्दुभिर्निर्यासबिन्दुभिर्वोपदाभिस्तद्रूपैरुपहारैः कृत्वा यज्जुषो यत्सौधसेविनो नलस्य भैम्या वा यस्य कस्यापि वा घ्राणवातं नासाश्वासमरुतं घ्राणाख्यं वायुं, यज्जुषो यत्संबन्धी वा वायुरर्थाद्भैमीनलयोरन्तरस्य वाञ्छति स्माऽपूपुजत् । उपहारैरुपतिष्ठते स्मेति वा । [illegible] स्मात्—कुलमुख्यं पञ्चवायुमध्ये प्राणस्यादिभूतत्वात्कुलवृद्धम् । कुलवृद्धश्च तदीयैः पूज्यते । आम्रशीकरानानयन्वायुं [illegible] जनं सुखयति स्मेत्यर्थः । सहकारशीकरैरित्यनेन वायोः सौगन्ध्ये, अञ्चतीत्यनेन मान्द्यं च सूचितानि । सर्वऋतुरित्यत्र 'ऋत्यकः' इति प्रकृतिभावः । सहकारेत्यत्र पुष्पे फले वा प्रत्ययस्य 'पुष्पमूलेषु—' इति लुप् । 'फले लुक्' । इति वा लुक् । [illegible] इति क्विबन्तात्षष्ठी, पक्षे इगुपधात्कः ॥

कुत्रचित्कनकनिर्मिताखिलः
क्वापि यो विमलरत्नजः किल ।
कुत्रचिद्रचितचित्रशालिकः
क्वापि चास्थिरविधैन्द्रजालिकः ॥ ११ ॥

कुत्रेति ॥ यः सौधः कुत्रचित्कस्मिंश्चित्प्रदेशे कनकेन निर्मितः [illegible] मूर्धाधोभागादि यस्यैवंविधः क्वापि विमलरत्नैर्जातो रचित [illegible] तथा—कुत्रचिद्रचिताश्चित्रशाला उपरितनोत्तमगृहविशेषाः [illegible] त्रिका वा यत्र । रचितेन चित्रेण शालते तच्छीलो वा । [illegible]

१ 'समृद्धिमदन्तुवर्णनादुदात्तालंकारः' इति जीवातुः । २ 'यान्नि भालतिलकप्रगल्भताम्' इति पाठे—'यस्य भुवः सूनशय्यया हृत्वा भालतिलकप्रगल्भता प्राप्तेत्यर्थः' इति सुखावबोधा । ३ 'निदर्शनालंकारः' इति जीवातुः ।

गस्थिरामिरव्यवस्थितामिर्विधाभिः प्रकाशान्धकारादिरूपैः प्रकारैः कृत्वा ऐन्द्रजालिकोऽनेकचमत्कारकारी । जालिकेति जालाज्जालात्स्वार्थे संज्ञार्थं वा कनि 'प्रत्ययस्थात्कात्-' इतीत्वम् । दक्षे—ताच्छील्यणिन्नन्तात्स्वार्थे कन् । ऐन्द्रजालिक, 'शिल्पम्' इति ठक् । 'विधा विधौ प्रकारे च' इत्यमरः ॥

चित्रतत्तदनुकार्यविभ्रमा-
धाय्यनेकविधरूपरूपकम् ।
वीक्ष्य यं बहु धुवञ्शिरो जरा-
वातकी विधिरकल्पि शिल्पिराट् ॥ १२ ॥

चित्रेति ॥ यं सौधं वीक्ष्याश्चर्यातिशयाद्बहु वारंवारं शिरः धुवन्कम्पयञ्छिल्पिनामतिचमत्कारिनानावस्तुनिर्माणनिपुणानां राट् राजा श्रेष्ठो विधिर्ब्रह्मा विश्वकर्मा वा जरया वृद्धत्वेन वातकी वातरोगयुक्तोऽपि तर्कितो देवादिभिरिति शेषः । किंभूतम्—चित्र आलेख्ये चित्राण्याश्चर्यरूपाणि वा तेषां तेषामनुकार्याणामभिनेयानां देवर्षिमनुष्यादीनां विभ्रमं विलासं विशिष्टां भ्रान्ति वाधायीन्युत्पादयन्त्येवंभूतानि शुक्लनीलपीतादिवर्णयशःकाष्ठपाषाणरूप्यस्वर्णादिघटितत्वादनेकविधरूपाणि नानाप्रकारस्वरूपाणि रूपकाणि प्रतिमा यत्र । चित्रमाश्चर्यं तन्वन्ति विस्तारयन्ति चित्रतन्ति तादृशानीति पूर्ववत् । अचेतनान्यलीकान्यपि प्रतिमासु चेतनत्वादिभ्रमोत्पादिनिर्माणनैपुण्याद्भुतस्वरकम्पितशिराः शिल्पिराडपि ब्रह्मा विश्वकर्मा किमयं जरया निःसत्त्वोद्भुतवातादिभयप्रचलितमीव इत्युत्प्रेक्षित इत्यर्थः । रसगौरवस्तोऽयमिति भावः । 'वातकी वातरोगी स्यात्' इत्यमरः । वातकी, मत्वर्थे 'वातातीसाराभ्यां कुक्' इतीति इक् ॥

भित्तिगर्भगृहगोपितैर्जनै-
र्यः कृताकृतकथादि [illegible] ।
सूचयन्न[illegible]
[illegible] ॥ १३ ॥

भित्तीति ॥ [illegible]

तामसीष्विति ॥ यः सौधस्तामसीष्वपि तमीषु तमोबहुलकृष्णपक्षरात्रिषु भित्तिगै रत्नरश्मिभिः कुड्यखचितरत्नकिरणैः सुवर्णादिषु प्रतिफलितैर्मणिबद्धभूमिकिरणैर्वाऽनन्दा भूयसी चन्द्रिका ज्योत्स्ना यत्र । तमोलेशस्याप्यभावात् । तथा—तपेऽप्युष्णबहुले ग्रीष्मर्तावपि जलधारासंचारिमण्डपस्तम्भादिरचितजलयन्त्रेभ्यः पातुकैर्निर्गमनशीलैरासारैर्धारासम्पातैर्दूरं नितरां धुता निराकृता तापजनिता तन्द्रिका मूर्छा निःसंज्ञता येन सः । शीतत्वात्सुखकर इत्यर्थः । तामसी, मत्वर्थीयप्रकरणे 'ज्योत्स्नादिभ्य उपसंख्यानम्' इत्यण् । तन्द्रिका, तन्द्रीशब्दात्स्वार्थे कनि 'केऽणः' इति ह्रस्वः ॥

यत्र पुष्पशरशास्त्रकारिका-
सारिकाध्युषितनागदन्तिका ।
भीमजानिषधसार्वभौमयोः
प्रत्यवैक्षत रते कृताकृते ॥ १५ ॥

यत्रेति ॥ यत्र सौधे [illegible]

एतादृग्दीपिकादर्शनमात्रेण कामोत्पत्तेस्तुल्यरूपत्वाच्च दीपिकाकामप्रतापाङ्कुरा इवेत्युपमोत्प्रेक्षा । राजनिकटस्था दीपाः कर्पूरादिवृत्तवर्तयः क्रियन्ते । 'पुरसर्जाभयालाक्षानखाब्जादिजटागदैः । समैः समधुभिर्धूपो मतः कामशराभिधः' इति कामशरो धूपः ॥

कुङ्कुमैणमदपङ्कलेपिताः
क्षालिताश्च हिमवालुकाम्बुभिः ।
रेजुरध्वततशैलजस्रजो
यस्य मुग्धमणिकुट्टिमा भुवः ॥ ७ ॥

कुङ्कुमैणेति ॥ यस्य मुग्धानि रमणीयानि मणिकुट्टिमानि यासु ता भुवो रेजुः। किंभूताः—कुङ्कुमं चैणमदः कस्तूरी च तयोः पङ्केन कर्दमेन लेपिताः । तथा—जलमध्ये निक्षेपाद्द्रवीभूतहिमंवालुकाम्बुभिः कर्पूरवासितोदकैः क्षालिताश्च । तथा—अध्वनि नलागमनमार्गे तता विस्तारिताः शैलजा हिमवत्समुद्भूतमालत्यादिमाला यासु । अतिस्नैग्ध्यसौगन्ध्यार्थं पूर्वं कुङ्कुमकस्तूरीलेपः कृत., अनन्तरं च तत्पङ्कस्पर्शभिया कर्पूरजलै. क्षालनं कृतम्, तेन पङ्को गतोऽधिकं च सौगन्ध्यं जातम्, अनन्तरं च भैमीनलचरणयोर्मृदुतरत्वान्मणिबद्धभूकाठिन्यपरिहारार्थं मृदुतरशैलजप्रक्षेप इति पाठक्रमादर्थक्रमो बलीयानिति पूर्वं कर्पूरोदकैः क्षालिताः पश्चाद्द्रोमयस्थानीयकुङ्कुमकस्तूरीपङ्केन कृताङ्गोद्वर्तनाः, अनन्तरं च धृतशैलेयमाला धृतसुन्दरमणिखचितमणिभूषणाः सत्यः शुशुभिर इति वा । 'यत्र' इत्यपि पाठः । 'वालुकांशुभिः' इति पाठे—शुभ्रकर्पूरचूर्णैः क्षालिताश्छुरिताः कृतरङ्गमालिका इत्यर्थः । अत्र शाब्दोऽपि क्रमो घटते । लेपिताः, ण्यन्तान्निष्ठा ॥

नैषधाङ्गपरिमर्दमेदुरा-
मोदमार्दवमनोज्ञवर्णया ।
यद्भुवः क्वचन सूनशय्यया-
भाजि भालतिलकप्रगल्भता ॥ ८ ॥

नैषधेति ॥ क्वचन नलनिद्रास्थानदेशे सूनशय्यया पुष्परचितास्तरणेन यस्य सौधभूधरस्य संबन्धिन्या भुवो भूमेर्भालस्य ललाटस्य तिलकस्तस्य प्रगल्भता रमणीयताऽभाजि धृता । पुष्पशय्या यद्भूमेर्ललाटतिलक इव रेज इत्यर्थः । कीदृश्या—नलाङ्गस्य परिमर्दनं संस्पर्शेन वरणस्य वरदानसामर्थ्यान्मेदुरो नितरामधिकीभूत आमोदः सौरभं मार्दवं मनोज्ञ. सदैवाम्लानत्वात्सुन्दरो वर्णश्च यस्यास्तया । तिलकोपि कस्तूर्यादिनिर्मितत्वात्सुगन्धिः सुवर्णश्च भवति । अथच—यद्भूसंबन्धिनि क्वचन देशे नलाङ्गसंबन्धेनामोदादियुक्तया पुष्पशय्यानुल्यया‌ऽतिमृद्व्या भैम्या भालतिलकेन या प्रगल्भता प्रकाशमानता सा अभाजि भञ्जिता । संभोगवशात्तिलकस्य मृष्टत्वादित्यर्थ इति वा । अभाजि, पक्षे 'भञ्जेश्च चिणि' इति नलोपः ॥

क्वापि यन्निकटनिष्कुटस्फुर-
त्कोरकप्रकरसौरभोर्मिभिः ।
सान्द्रमाद्रियत भीमनन्दना-
नासिकापुटकुटीकुटुम्बिता ॥ ९ ॥

कापीति ॥ क्वापि क्वचित्प्रदेशे यस्य सौधस्य निकटे निष्कुटे गृहारामे स्फुटन्तो विकसन्तः कोरकप्रकरा मल्लिकादिकलिकासमूहास्तेषां सौरभोर्मिभिः सौगन्ध्यपरम्पराभिर्भीमनन्दनाया नासिकापुटकुटी नासिकापुटरन्ध्ररूपमल्पगृहं तत्र कुटुम्बिता पुत्रकलत्रादिसहावस्थायिता सान्द्रं नितरामाद्रियताङ्गीकृता । अल्पे गृहे बहुकुटुम्बो यथा संमर्देन वसति तथा, भैमीनासिकायां सौरभं रूपितमित्यर्थः । वनोपान्तेषु दत्तदृष्टिर्भैमी सकलपुष्पपरिमलं तत्र प्रत्यहमन्वभूदिति भावः । अथच—भैमीनासापुटकुट्या कुटुम्बितासादृश्यं धृतम् । कुटुम्बिनो हि सजातीया भवन्ति । भैमीनासाश्वाससौरभतुल्यता यन्निकटवर्तिवनपुष्पसौरभैर्धृतेत्यर्थः ॥

ऋद्धसर्वऋतुवृक्षवाटिका-
कीरकृत्तसहकारशीकरैः ।
यज्जुषः स्म कुलमुख्यमाशुगः
प्राणवातमुपदाभिरञ्चति ॥ १० ॥

ऋद्धेति ॥ आशुगो वायुः ऋद्धाः फलपल्लवादिसमृद्धिमन्तः सर्वऋतुवृक्षा वसन्तादिसकलर्तुसंबन्धिन आम्रादयो वृक्षा यस्यां सा, ऋद्धाः सर्वे ऋतवः सर्वे वृक्षाश्च यस्यां वा तस्यां वाटिकायां कीरैः शुकैश्चञ्चुपुटैः कृत्वा कृत्तानि खण्डितानि यानि सहकाराणामाम्रवृक्षाणां पुष्पाणि फलानि वा तेषां शीकरैर्मकरन्दबिन्दुभिर्निर्यासबिन्दुभिर्वोपदाभिस्तद्रूपैरुपहारैः कृत्वा यज्जुषो यत्सौधसेविनो नलस्य भैम्या वा यस्य कस्यापि वा प्राणवात नामाभ्यन्तरं प्राणाख्यं वायुं, यज्जुषो यत्संबन्धी वा वायुरर्थाद्भैमीनलयोरन्तरस्य वाञ्छति स्माऽपूपुजत् । उपहारैरुपतिष्ठते सेवते वा । [illegible] स्मात्—कुलमुख्यं पञ्चवायुमध्ये प्राणस्यादिभूतत्वात्कुलवृद्धम् । कुलवृद्धश्च तदीयैः पूज्यते । आम्रशीकरानानयन्वायुर्यन्मन्दिरजनं सुखयति सेत्यर्थ. । सहकारशीकरैरित्यनेन वायो. शैत्यसौगन्ध्ये, अञ्चतीत्यनेन मान्द्यं च सूचितानि । सर्वऋतुरित्यत्र 'ऋत्यकः' इति प्रकृतिभावः । सहकारेत्यत्र पुष्पे फले वा प्रत्ययस्य 'पुष्पमूलेषु—' इति लुप् । 'फले लुक्' । इति वा लुक् । यज्जुष इति क्विबन्तात्पष्ठी, पक्षे इगुपधात्कः ॥

क्कुत्रचित्कनकनिर्मिताखिलः
क्वापि यो विमलरत्नजः किल ।
कुत्रचिद्रचितचित्रशालिकः
क्वापि चास्थिरविधैन्द्रजालिकः ॥ ११ ॥

कुत्रेति ॥ य. सौधः कुत्रचित्कचित्प्रदेशे कनकेन निर्मितः [illegible] मूर्धाधोभागादि यस्यैवंविधः क्वापि [illegible] रत्नजातो [illegible] तथा—कुत्रचिद्रचिताश्चित्रशाला उपरितनोत्तमगृहभित्तयः [illegible] त्रिका वा यत्र । रचितेन चित्रेण शाडते [illegible] ता । [illegible]

---

१ '[illegible]' इति जीवातु । २ 'यान्ति [illegible]' इति पाठे—'यस्य भुवः सूनशय्यया [illegible] [illegible]' इति सुखावबोधा । ३ 'निदर्शनालंकारः' इति जीवातुः ।

चास्थिरानिरव्यवस्थितासिर्विधाभि प्रकाशान्धकारादिरूपैः प्रकारैः कृत्वा ऐन्द्रजालिकोऽनेकचमत्कारकारी । शालिकेति शाला-शब्दात्स्वार्थे संज्ञायां वा कनि 'प्रत्ययस्थात्कात्–' इतीत्त्वम् । पक्षे—ताच्छील्यणिन्यन्तात्स्वार्थे कन् । ऐन्द्रजालिक', 'शिल्पम्' इति ठक् । 'विधा विधौ प्रकारे च' इत्यमरः ॥

चित्रतत्तदनुकार्यविभ्रमा-
धाय्यनेकविधरूपरूपकम् ।
वीक्ष्य यं बहु धुवञ्शिरो जरा-
वातकी विधिरकल्पि शिल्पिराट् ॥ १२ ॥

चित्रेति ॥ य सौधं वीक्ष्याश्चर्यातिशयाद्वहु वारंवारं शिरः धुवन्कम्पयञ्छिल्पिनामतिचमत्कारिनानावस्तुनिर्माणनिपुणानां राट् राजा श्रेष्ठो विधिर्ब्रह्मा विश्वकर्मा वा जरया वृद्धत्वेन वातकी वातरोगयुक्तोऽकल्पि तर्कितो देवादिभिरिति शेषः । किंभूतम्—चित्रं आलेख्ये चित्राण्याश्चर्यरूपाणि वा तेषां तेषामनुकार्याणामभिनेयानां देवर्षिमनुष्यादीनां विभ्रमं विलासं विशिष्टां तत्तद्भ्रान्ति वाधायीन्युत्पादयन्त्येवंभूतानि शुक्लनीलपीतादिवर्णवशात्काष्ठपाषाणरूप्यस्वर्णादिविघटितत्वाद्वानेकविधरूपाणि नानाप्रकारस्वरूपाणि रूपकाणि प्रतिमा यत्र । चित्रमाश्चर्यं तन्वन्ति विस्तारयन्ति चित्रतन्ति तादृशानीति पूर्ववत् । अचेतनास्वलीकास्वपि प्रतिमासु चेतनत्वादिभ्रमोत्पादितनिर्माणनैपुण्याद्भुतभरकम्पितशिराः शिल्पिराडपि ब्रह्मा विश्वकर्मा किमयं जरया निमित्तोद्भूतवाताधिक्यप्रचलितग्रीव इत्युत्प्रेक्षित इत्यर्थः । रमणीयतमोऽयमिति भावः । 'वातकी वातरोगी स्यात्' इत्यमरः । वातकी, मत्वर्थे 'वातातीसाराभ्यां कुक्' इतीनिः कुक् ॥

भित्तिगर्भगृहगोपितैर्जनै-
र्यः कृताद्भुतकथादिकौतुकः ।
सूत्रयन्त्रजविशिष्टचेष्टया-
प्यर्थसञ्जितदुरालभञ्जिकः ॥ १३ ॥

भित्तीति ॥ यः सौधो भित्तिगर्भे ये गृहा [illegible] तान्यदृश्यमानविवराणि गर्भागाराणि तेषु [illegible] गोपितैरदृश्यैर्जनैः स्थापितैर्जनैः [illegible] गोष्ठीगीतनृत्यवादित्रादिभिर्वाद्यैः कौतूहलं येन सः । [illegible] नामदृश्यमान [illegible] [illegible] तथा— [illegible]

[illegible]

[illegible] ॥ १४ ॥

तामसीष्विति ॥ यः सौधस्तामसीष्वपि तमीषु तनोबहुलकृष्णपक्षरात्रिषु भित्तिगैः स्वरश्मिभिः कुड्यखचितरत्नकिरणैः सुवर्णादिषु प्रतिफलितैर्मणिबद्धभूमिकिरणैर्वाऽमन्दा भूयसी चन्द्रिका ज्योत्स्ना यत्र । तनोलेरासाप्यभावात् । तथा—तपेऽप्युष्णबहुले ग्रीष्मर्तावपि जलधारासंचारिमण्डपलम्भादिरचितजलयन्त्रेभ्यः पातुकैर्निर्गमनशीलैरासारैर्धारासंपातैर्दूरं नितरां धुता निराकृता तापजनिता तन्द्रिका मूर्च्छा निःसंज्ञता येन सः । शीतत्वात्सुखकर इत्यर्थः । तामसी, मत्वर्थीयप्रकरणे 'ज्योत्स्नादिभ्य उपसंख्यानम्' इत्यण् । तन्द्रिका, तन्द्रीशब्दात्स्वार्थे कनि 'केऽणः' इति ह्रस्वः ॥

यत्र पुष्पशरशास्त्रकारिका-
सारिकाध्युषितनागदन्तिका ।
भीमजानिषधसार्वभौमयोः
प्रत्यवैक्षत रते कृताकृते ॥ १५ ॥

यत्रेति ॥ यत्र सौधेऽध्युषितोऽधिष्ठितो नागदन्तः शयनस्थाने गृहावयवभूतगजदन्तनिर्मितः पञ्जरो यया सा । तथा—पुष्पशरस्य कामस्य वात्स्यायनादिप्रणीतं शास्त्रं तस्य कारिकाऽभ्यासवशादुच्चारणकर्त्री [illegible] करोति एवंभूता सारिका पक्षिणी भीमजानिषधसार्वभौमयोर्भैमीनलयो रते [illegible] चुम्बनालिङ्गनादीनां कृताकृते विहिताविहिते कर्मभूते प्रत्यवैक्षतानुकारेणानुसस्मार । आलिङ्गनादीनां बहवो भेदाः कामशास्त्रे निरूपिताः । तत्र किंचिदाभ्यां न कृतम्, किंचित् कृतमित्यादरदर्शिनी [illegible] । अनुवदति स्म च । [illegible] सारिका [illegible] । [illegible] [illegible] । नागदन्तिका, 'शेषाद्विभाषा' इति कपि [illegible] ॥

[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥ १६ ॥

यत्रेति ॥ [illegible]

[illegible]

एतादृग्दीपिकादर्शनमात्रेण कामोत्पत्तेस्तुल्यरूपत्वाच्च दीपिका-कामप्रतापाङ्कुरा इवेत्युपमोत्प्रेक्षा। राजनिकटस्था दीपाः कर्पूराः-दिवृत्तवर्तयः क्रियन्ते। 'पुरसर्जाभयालाक्षानखाजादिजटागदैः। समैः समधुभिर्धूपो मतः कामशराभिधः' इति कामशरो धूपः॥

कुङ्कुमैणमदपङ्कलेपिताः
क्षालिताश्च हिमवालुकाम्बुभिः।
रेजुरध्वततशैलजस्रजो
यस्य मुग्धमणिकुट्टिमा भुवः॥ ७॥

कुङ्कुमैणेति॥ यस्य मुग्धानि रमणीयानि मणिकुट्टिमानि यासु ता भुवो रेजुः। किंभूताः—कुङ्कुमं चैणमदः कस्तूरी च तयो. पङ्केन कर्दमेन लेपिताः। तथा—जलमध्ये निक्षेपाद्द्रवीभूतहिमंवा-लुकाम्बुभिः कर्पूरवासितोदकैः क्षालिताश्च। तथा—अध्वनि नलागमनमार्गे तता विस्तारिताः शैलजा हिमवत्समुद्भूतमालत्यादि-माला यासु। अतिस्निग्ध्यसौगन्ध्यार्थं पूर्वं कुङ्कुमकस्तूरीलेपः कृत., अनन्तरं च तत्पङ्कस्पर्शभिया कर्पूरजलैः क्षालनं कृतम्, तेन पङ्को गतोऽधिकं च सौगन्ध्यं जातम्, अनन्तरं च भैमीनलचरण-योर्मृदुतरत्वान्मणिबद्धभूकाठिन्यपरिहारार्थं मृदुतरशैलजप्रक्षेप इति पाठक्रमादर्थक्रमो वलीयानिति पूर्वं कर्पूरोदकैः क्षालिताः पश्चाद्रो-मयस्थानीयकुङ्कुमकस्तूरीपङ्केन कृताङ्गोद्वर्तनाः, अनन्तरं च धृत-शैलेयमाला धृतसुन्दरमणिखचितमणिभूषणाः सत्यः शुशुभिर इति वा। 'यत्र' इत्यपि पाठः। 'वालुकांशुभिः' इति पाठे—शुभ्रकर्पूरचूर्णैः क्षालिताश्छुरिताः कृतरङ्गमालिका इत्यर्थः। अत्र शाब्दोपि क्रमो घटते। लेपिताः, ण्यन्तान्निष्ठा॥

नैषधाङ्गपरिमर्दमेदुरा-
मोदमार्दवमनोज्ञवर्णया।
यद्भुवः क्वचन सूनशय्यया-
भाजि भालतिलकप्रगल्भता॥ ८॥

नैषधेति॥ क्वचन नलनिद्रास्थानदेशे सूनशय्यया पुष्परचितास्तरणेन यस्य सौधभूधरस्य संबन्धिन्या भुवो भूमेर्भालस्य ललाटस्य तिलकस्तस्य प्रगल्भता रमणीयताऽभाजि धृता। पुष्पशय्या यद्भूमेर्ललाटतिलक इव रेज इत्यर्थ.। कीदृश्या—नलाङ्गस्य परिमर्दनं संस्पर्शेन वरुणस्य वरदानसामर्थ्यान्मेदुरो नितरामधिकीभूत आमोदः सौरभं मार्दवं मनोज्ञः सदैवाम्लानत्वात्सुन्दरो वर्णश्च यस्यास्तया। तिलकोपि कस्तूर्यादिनिर्मितत्वात्सुगन्धिः सुवर्णश्च भवति। अथच—यद्भूसंबन्धिनि क्वचन देशे नलाङ्गसंबन्धेनामोदादियुक्तया पुष्पशय्यातुल्ययाऽतिमृद्व्या भैम्या भालतिलकेन या प्रगल्भता प्रकाशमानता सा अभाजि भजिता। संभोगवशात्तिलकस्य मृष्टत्वादित्यर्थ इति वा। अभाजि, पक्षे 'भञ्जेश्च चिणि' इति नलोपः॥

१ 'सन्मृडिमदन्तुवर्णनादुदात्तात्कार.' इति जीवातुः। २ 'यान्ति भालतिलकप्रगल्भताम्' इति पाठे—'यस्य भूमयः सूनशय्यया कृत्वा भालतिलकप्रगल्भता यान्तीत्यर्थः' इति सुखावबोधा। ३ 'निदर्शनालंकार.' इति जीवातुः।

क्वापि यन्निकटनिष्कुटस्फुर-
त्कोरकप्रकरसौरभोर्मिभिः।
सान्द्रमाद्रियत भीमनन्दना-
नासिकापुटकुटीकुटुम्बिता॥ ९॥

कापीति॥ क्वापि कस्मिंश्चित्प्रदेशे यस्य सौधस्य निकटे निष्कु गृहारामे स्फुटन्तो विकसन्तः कोरकप्रकरा मल्लिकादिकलिका-समूहास्तेषां सौरभोर्मिभिः सौगन्ध्यपरम्पराभिर्भीमनन्दनाया नासिकापुटकुटी नासिकापुटरन्ध्ररूपमल्पगृहं तत्र कुटुम्बिता कु-कलत्रादिसहावस्थायिता सान्द्रं नितरामाद्रियताङ्गीकृता। अ-गृहे बहुकुटुम्बो यथा संमर्देन वसति तथा, भैमीनासिकाया रूपितमित्यर्थः। वनोपान्तेषु दत्तदृष्टिर्भैमी सकलपुष्पपरिमलं प्रत्यहमन्वभूदिति भावः। अथच—भैमीनासापुटकुटुम्बितासादृश्यं धृतम्। कुटुम्बिनो हि सजातीया भवन्ति। भैमीनासाश्वाससौरभतुल्यता यन्निकटवर्तिवनपुष्पसौरभैर्धृतेत्यर्थः॥

ऋद्धसर्वऋतुवृक्षवाटिका-
कीरकृत्तसहकारशीकरैः।
यज्जुषः स्म कुलमुख्यमाशुगः
प्राणवातमुपदाभिरश्चति॥ १०॥

ऋद्धेति॥ आशुगो वायुः ऋद्धाः फलपल्लवादिसमृद्धिमन्तः सर्वऋतुवृक्षा वसन्तादिसकलर्तुसंबन्धिन आम्रादयो वृक्षा यस्यां सा, ऋद्धाः सर्वे ऋतवः सर्वे वृक्षाश्च यस्यां वा तस्यां वाटिकायां कीरैः शुकैश्चञ्चुपुटैः कृत्वा कृत्तानि खण्डितानि यानि सहकाराणामाम्रवृक्षाणां पुष्पाणि फलानि वा तेषां शीकरैर्मकरन्दबिन्दुभिर्निर्यासबिन्दुभिर्वोपदाभिस्तद्रूपैरुपहारैः कृत्वा यज्जुषो यत्सौधसेविनो नलस्य भैम्या वा यस्य कस्यापि वा प्राणवातं नासाश्वासरूपं प्राणाख्यं वायुं, यज्जुषो यत्संबन्धी वा वायुरर्थाद्भैमीनलयोरन्तरस्य वाञ्छति स्माऽपूपुजत्। उपहारैरुपतिष्ठते सेवते वा। सात्—कुलमुख्य पञ्चवायुमध्ये प्राणस्यादिभूतत्वात्कुलवृद्धम्। कुलवृद्धश्च तदीयैः पूज्यते। आम्रशीकरानानयन्वायुर्यत्सेविजनं सुखयति स्मेत्यर्थः। सहकारशीकरैरित्यनेन वायोः शैत्यसौगन्ध्ये, अञ्चतीत्यनेन मान्द्यं च सूचितानि। सर्वऋतुरित्यत्र 'ऋत्यकः' इति प्रकृतिभावः। सहकारेत्यत्र पुष्पे फले वा प्रत्ययस्य 'पुष्पमूलेषु—' इति लुप्। 'फले लुक्' इति वा लुक्। यज्जुषः इति क्विबन्तात्षष्ठी, पक्षे इगुपधात्कः॥

कुत्रचित्कनकनिर्मिताखिलः
क्वापि यो विमलरत्नजः किल।
कुत्रचिद्रचितचित्रशालिकः
क्वापि चास्थिरविधैन्द्रजालिकः॥ ११॥

कुत्रेति॥ य. सौध. कुत्रचित्कस्मिंश्चित्प्रदेशे कनकेन निर्मितमखिलं मूर्धाधोभागादि यस्यैवंविधः क्वापि विमलै रत्नैर्जातो रचितः। तथा—कुत्रचिद्रचिताश्चित्रशाला उपरितनोत्तमगृहविशेषाः चित्रिका वा यत्र। रचितेन चित्रेण शालते तच्छीलो वा। इन्द्र

चास्थिराभिरव्यवस्थिताभिर्विधाभिः प्रकाशान्धकारादिरूपैः प्रकारैः कृत्वा ऐन्द्रजालिकोऽनेकचमत्कारकारी । शालिकेति शालाशब्दात्स्वार्थे संज्ञायर्थे वा कनि 'प्रत्ययस्थात्कात्—' इतीत्वम् । पक्षे—ताच्छील्यणिन्यन्तात्स्वार्थे कन् । ऐन्द्रजालिकः, 'शिल्पम्' इति ठक् । 'विधा विधौ प्रकारे च' इत्यमरः ॥

चित्रतत्तदनुकार्यविभ्रमा-
धाय्यनेकविधरूपरूपकम् ।
वीक्ष्य यं बहु धुवञ्शिरो जरा-
वातकी विधिरकल्पि शिल्पिराट् ॥ १२ ॥

चित्रेति ॥ यं सौधं वीक्ष्याश्चर्यातिशयाद्बहु वारंवारं शिरः धुवन्कम्पयञ्छिल्पिनामतिचमत्कारिनानावस्तुनिर्माणनिपुणानां राट् राजा श्रेष्ठो विधिर्ब्रह्मा विश्वकर्मा वा जरया वृद्धत्वेन वातकी वातरोग्यकल्पि तर्कितो देवादिभिरिति शेषः । किंभूतम्—चित्रे आलेख्ये चित्राण्याश्चर्यरूपाणि वा तेषां तेषामनुकार्याणामभिनेयानां देवर्षिमनुष्यादीनां विभ्रमं विलासं विशिष्टां तत्तत्कान्तिं वाधायीन्युत्पादयन्त्येवंभूतानि शुक्लनीलपीतादिवर्णवशात्काष्ठपाषाणरूप्यस्वर्णादिघटितत्वाद्वानेकविधरूपाणि नानाप्रकारस्वरूपाणि रूपकाणि प्रतिमा यत्र । चित्रमाश्चर्यं तन्वन्ति विस्तारयन्ति चित्रतन्ति तादृशानीति पूर्ववत् । अचेतनास्वलीकास्वपि प्रतिमासु चेतनत्वादिभ्रमोत्पादिनिर्माणनैपुण्याद्भुतभरकम्पितशिराः शिल्पिराडपि ब्रह्मा विश्वकर्मा किमयं जरया निमित्तेनोद्भूतवाताधिक्यप्रचलितग्रीव इत्युत्प्रेक्षित इत्यर्थः । रमणीयतमोऽयमिति भावः । 'वातकी वातरोगी स्यात्' इत्यमरः । वातकी, मत्वर्थे 'वातातीसाराभ्यां कुक्' इतीनिः कुक् ॥

भित्तिगर्भगृहगोपितैर्जनै-
र्यः कृताद्भुतकथादिकौतुकः ।
सूत्रयन्त्रजविशिष्टचेष्टया-
श्चर्यसञ्जिबहुशालभञ्जिकः ॥ १३ ॥

भित्तीति ॥ यः सौधो भित्तिगर्भे ये गृहा भित्तिभिराच्छादितान्यदृश्यमानविवराणि गर्भागाराणि तेषु तैर्वा गोपितैरदृश्यत्वेन स्थापितैर्जनैः कृत्वा कृतमद्भुतकथादिकौतुकमाश्चर्यजनकरमणीयगोष्ठीगीतनृत्तवादित्रादिसंबन्धिकौतूहलं येन सः । गर्भगृहस्थानामदृश्यमानत्वाद्भित्तय एव गोष्ठ्यादि कुर्वन्ति चित्रमेतदिति बहिर्वर्तमानानां जनानां कौतूहलं यः करोतीत्यर्थः । तथा—सूत्राणां तत्तद्यन्त्रान्तःसंचारिततन्तूनां यन्त्राणि यन्त्रणादनुपलक्षितस्थानरचनाविशेषात्सूत्ररूपाद्वा यन्त्राज्जातया विशिष्टयाद्भुतया चेष्टयान्योन्यचुम्बनालिङ्गनतालवृन्तवालव्यजनादिचालनक्रियया कृत्वाश्चर्यसञ्जिन्योऽतिचमत्कारकारिण्यो बहवः शालभञ्जिकाः सुवर्णगजदन्तादिनिर्मिता पुत्रिका यत्र सः । गोपितैः, ण्यन्तान्निष्ठा ॥

तामसीष्वपि तमीषु भित्तिगै
रत्नरश्मिभिरमन्द्रचन्द्रिकः ।
यस्तपेऽपि जलयन्त्रपातुका-
सारदूरधुततापतन्द्रिकः ॥ १४ ॥

तामसीष्विति ॥ यः सौधस्तामसीष्वपि तमीषु तमोबहुलकृष्णपक्षरात्रिषु भित्तिगै रत्नरश्मिभिः कुड्यखचितरत्नकिरणैः सुवर्णादिषु प्रतिफलितैर्मणिबद्धभूमिकिरणैर्वाऽमन्द्रा भूयसी चन्द्रिका ज्योत्स्ना यत्र । तमोलेशस्याप्यभावात् । तथा—तपेऽप्युष्णबहुले ग्रीष्मर्तावपि जलधारासंचारिमण्डपस्तम्भादिरचितजलयन्त्रेभ्यः पातुकैर्निर्गमनशीलैरासारैर्धारासंपातैर्दूरं नितरां धुता निराकृता तापजनिता तन्द्रिका मूर्च्छा निःसंज्ञता येन सः । शीतत्वात्सुखकर इत्यर्थः । तामसी, मत्वर्थीयप्रकरणे 'ज्योत्स्नादिभ्य उपसंख्यानम्' इत्यण् । तन्द्रिका, तन्द्रीशब्दात्स्वार्थे कनि 'केऽणः' इति ह्रस्वः ॥

यत्र पुष्पशरशास्त्रकारिका-
सारिकाध्युषितनागदन्तिका ।
भीमजानिषधसार्वभौमयोः
प्रत्यवैक्षत रते कृताकृते ॥ १५ ॥

यत्रेति ॥ यत्र सौधेऽध्युषितोऽधिष्ठितो नागदन्तः शयनस्थाने गृहावयवभूतगजदन्तनिर्मितः पञ्जरो यया सा । तथा—पुष्पशरस्य कामस्य वात्स्यायनादिप्रणीतं शास्त्रं तस्य कारिकाऽभ्यासबाहुल्यात्कामशास्त्रनिर्माणसमर्थशब्दं करोति एवंभूता सारिका पक्षिणी भीमजानिषधसार्वभौमयोर्भैमीनलयो रते विषये चुम्बनालिङ्गनादीनां कृताकृते विहिताविहिते कर्मभूते प्रत्यवैक्षतानुकरिणानुसंदधे । आलिङ्गनादीनां बहवो भेदाः कामशास्त्रे निरूपिताः । तत्र किंचिदालिङ्गनं कृतम्, किंचिन्न कृतमित्याद्यपश्यदित्यर्थः । अनुवदति स्म च । अनुचकार चेत्यर्थः । शास्त्रे श्लोकरूपाः कारिका भवन्ति । यज्ञादौ ब्रह्मापि कृताकृतावेक्षको भवति । नागदन्तिका, 'शेषाद्विभाषा' इति कपि 'प्रत्ययस्थात्—' इतीत्वम् ॥

यत्र मत्तकलविङ्कशीलिता-
श्लीलकेलिपुनरुक्तवत्तयोः ।
क्वापि दृष्टिभिरवापि वापिको-
त्तंसहंसमिथुनस्मरोत्सवः ॥ १६ ॥

यत्रेति ॥ यत्र सौधे मत्तैः कलविङ्कैर्गृहचटकैः शीलितानां मुहुः क्रियमाणानां चुम्बनादिराहित्याज्जनसमक्षं करणाच्चाश्लीलानां ग्राम्याणां केलीनां सुरतक्रीडानां पुनरुक्तं वर्तते यत्र, तत्तथा कृत्वा पुनरुक्तियुक्तं, यथा तथा क्वापि कस्मिंश्चित्प्रदेशे वापिकाया उत्तंसभूतानि भूषणीभूतानि तत्र वर्तमानानि हंसमिथुनानि तेषां स्मरोत्सवः सुरतक्रीडा तयोर्भैमीनलयोर्दृष्टिभिर्नेत्रव्यापारैरवाप्यलम्भि । अदर्शीत्यर्थः । आदौ कलविङ्ककेलिर्दृष्टा, अनन्तरं च हंसकेलिरिति पुनः पुनः सुरतदर्शनात्पुनरुक्तिः । 'रतान्ते ऊर्ध्वीभूतगात्राणां कामिनां तिर्यगादिसंभोगदर्शनं पुनः कामोद्दीपकं भवति' इति कामशास्त्राच्चित्रसंभोगं पश्यतः स्मेति भावः ॥

यत्र वैणरववैणवस्वरै-
र्हुङ्कृतैरुपवनीपिकालिनाम् ।

---

१ 'मुहुर्भिन्न' । [illegible] पाठे— [illegible] सुखावबोधः ।

एतादृग्दीपिकादर्शनमात्रेण कामोत्पत्तेस्तुल्यरूपत्वाच्च दीपिकाकामप्रतापाङ्कुरा इवेत्युपमोत्प्रेक्षा । राजनिकटस्था दीपाः कर्पूरादिवृत्तवर्तयः क्रियन्ते । 'पुरसर्जाभयालाक्षानखाजादिजटागदैः । समैः समधुभिर्धूपो मतः कामशराभिधः' इति कामशरो धूपः ॥

कुङ्कुमैणमदपङ्कलेपिताः
क्षालिताश्च हिमवालुकाम्बुभिः ।
रेजुरध्वततशैलजस्रजो
यस्य मुग्धमणिकुट्टिमा भुवः ॥ ७ ॥

कुङ्कुमैणेति ॥ यस्य मुग्धानि रमणीयानि मणिकुट्टिमानि यासु ता भुवो रेजुः । किंभूताः—कुङ्कुमं चैणमदः कस्तूरी च तयोः पङ्केन कर्दमेन लेपिताः । तथा—जलमध्ये निक्षेपाद्द्रवीभूतहिमवालुकाम्बुभिः कर्पूरवासितोदकैः क्षालिताश्च । तथा—अध्वनि नलागमनमार्गे तता विस्तारिताः शैलजा हिमवत्समुद्भूतमालत्यादिमाला यासु । अतिस्नैग्ध्यसौगन्ध्यार्थं पूर्वं कुङ्कुमकस्तूरीलेपः कृतः, अनन्तरं च तत्पङ्कस्पर्शभिया कर्पूरजलैः क्षालनं कृतम्, तेन पङ्को गतोऽधिकं च सौगन्ध्यं जातम्, अनन्तरं च भैमीनलचरणयोर्मृदुतरत्वान्मणिबद्धभूकाठिन्यपरिहारार्थं मृदुतरशैलजप्रक्षेप इति पाठक्रमादर्थक्रमो बलीयानिति पूर्वं कर्पूरोदकैः क्षालिताः पश्चाद्गोमयस्थानीयकुङ्कुमकस्तूरीपङ्केन कृताङ्गोद्वर्तनाः, अनन्तरं च धृतशैलेयमाला धृतसुन्दरमणिखचितमणिभूषणाः सत्यः शुशुभिर इति वा । 'यत्र' इत्यपि पाठः । 'वालुकांशुभिः' इति पाठे—शुभ्रकर्पूरचूर्णैः क्षालिताश्छुरिताः कृतरङ्गमालिका इत्यर्थः । अत्र शाब्दोपि क्रमो घटते । लेपिताः, पर्यन्तान्निष्ठा ॥

नैषधाङ्गपरिमर्दमेदुरा-
मोदमार्दवमनोज्ञवर्णया ।
यद्भुवः क्वचन सूनशय्यया-
भाजि भालतिलकप्रगल्भता ॥ ८ ॥

नैषधेति ॥ क्वचन नलनिद्रास्थानदेशे सूनशय्यया पुष्परचितास्तरणेन यस्य सौधभूधरस्य संबन्धिन्या भुवो भूमेर्भालस्य ललाटस्य तिलकस्तस्य प्रगल्भता रमणीयताऽभाजि धृता । पुष्पशय्या यद्भूमेर्ललाटतिलक इव रेज इत्यर्थः । कीदृश्या—नलाङ्गस्य परिमर्देन संस्पर्शेन वरुणस्य वरदानसामर्थ्यान्मेदुरो नितरामधिकीभूत आमोदः सौरभं मार्दवं मनोज्ञः सदैवाम्लानत्वात्सुन्दरो वर्णश्च यस्यास्तया । तिलकोपि कस्तूर्यादिनिर्मितत्वात्सुगन्धिः सुवर्णश्च भवति । अथच—यद्भूसंबन्धिनि क्वचन देशे नलाङ्गसंबन्धेनामोदादियुक्तया पुष्पशय्यातुल्ययाऽतिमृद्व्या भैम्या भालतिलकेन या प्रगल्भता प्रकाशमानता सा अभाजि भञ्जिता । संभोगवशात्तिलकस्य मृष्टत्वादित्यर्थ इति वा । अभाजि, पक्षे 'भञ्जेश्च चिणि' इति नलोपः ॥

कापि यन्निकटनिष्कुटस्फुर-
त्कोरकप्रकरसौरभोर्मिभिः ।
सान्द्रमाद्रियत भीमनन्दना-
नासिकापुटकुटीकुटुम्बिता ॥ ९ ॥

कापीति ॥ कापि क्वचित्प्रदेशे यस्य सौधस्य निकटे नि[ष्कुटे] गृहारामे स्फुटन्तो विकसन्तः कोरकप्रकरा मल्लिकादिकलिक[स]मूहास्तेषां सौरभोर्मिभिः सौगन्ध्यपरम्पराभिर्भीमनन्दनाया ना[सि]कापुटकुटी नासिकापुटरन्ध्ररूपमल्पगृहं तत्र कुटुम्बिता कु[टुम्बि]कलत्रादिसहावस्थायिता सान्द्रं नितरामाद्रियताङ्गीकृता । [अल्पे] गृहे बहुकुटुम्बो यथा संमर्देन वसति तथा, भैमीनासिका [सौरभैः पू]रुपितमित्यर्थः । वनोपान्तेषु दत्तदृष्टिर्भैमी सकलपुष्पपरिमल[मा]प्रत्यहमन्वभूदिति भावः । अथच—भैमीनासापुटकुट्या कु[टु]म्बितासादृश्यं धृतम् । कुटुम्बिनो हि सजातीया भवन्ति । भै[मी]नासाश्वाससौरभतुल्यता यन्निकटवर्तिवनपुष्पसौरभैर्धृतेत्यर्थः ॥

ऋद्धसर्वऋतुवृक्षवाटिका-
कीरकृत्तसहकारशीकरैः ।
यज्जुषः स्म कुलमुख्यमाशुगः
घ्राणवातमुपदाभिरञ्चति ॥ १० ॥

ऋद्धेति ॥ आशुगो वायुः ऋद्धाः फलपल्लवादिसमृद्धि[म]न्तः सर्वऋतुवृक्षा वसन्तादिसकलर्तुसंबन्धिन आम्रादयो वृक्षा यस्यां सा, ऋद्धाः सर्वे ऋतवः सर्वे वृक्षाश्च यस्यां वा तस्या वाटिकायाः कीरैः शुकैश्चञ्चुपुटैः कृत्वा कृत्तानि खण्डितानि यानि सहकारा[णा]माम्रवृक्षाणां पुष्पाणि फलानि वा तेषां शीकरैर्मकरन्दबिन्दुभि[र्वा र]सबिन्दुभिर्वोपदाभिस्तद्रूपैरुपहारैः कृत्वा यज्जुषो यत्सौधसेविनो नलस्य भैम्या वा यस्य कस्यापि वा घ्राणवातं नासाश्वासरूपं प्राणाख्यं वायुं, यज्जुषो यत्संबन्धी वा वायुरर्थाद्भैमीनलयोरन्यतरस्य वाञ्छति स्माऽपूपुजत् । उपहारैरुपतिष्ठते सेवते स्म । [त]स्मात्—कुलमुख्यं पञ्चवायुमध्ये प्राणस्यादिभूतत्वात्कुलवृद्धम् । कुलवृद्धश्च तदीयैः पूज्यते । आम्रशीकरानानयन्वायुर्भैमी[नलादि]जनं सुखयति स्मेत्यर्थः । सहकारशीकरैरित्यनेन वायोः सौगन्ध्ये, अञ्चतीत्यनेन मान्द्यं च सूचितानि । सर्वऋत्वित्यत्र 'ऋ[त्य]कः' इति प्रकृतिभावः । सहकारेत्यत्र पुष्पे फले वा प्रत्ययस्य 'पुष्पमूलेषु—' इति लुप् । 'फले लुक्' । इति वा लुक् । यज्जु[षः] इति क्विबन्तात्षष्ठी, पक्षे इगुपधात्कः ॥

कुत्रचित्कनकनिर्मिताखिलः
क्वापि यो विमलरत्नजः किल ।
कुत्रचिद्रचितचित्रशालिकः
क्वापि चास्थिरविधैन्द्रजालिकः ॥ ११ ॥

कुत्रेति ॥ यः सौधः कुत्रचित्कचित्प्रदेशे कनकेन निर्मितमखिलं मूर्धाधोभागादि यस्यैवंविधः क्वापि विमलै रत्नैर्जातो रचित[ः] । तथा—कुत्रचिद्रचिताश्चित्रशाला उपरितनोत्तमगृहविशेषाः [चि]त्रिका वा यत्र । रचितेन चित्रेण शालते तच्छीलो वा । [...]

---

१ 'सन्त्रादिमदन्तुवर्णनादुदात्तालंकारः' इति जीवातुः । २ 'यान्ति भाऽतिलकप्रगल्भतान्' इति पाठे—'यस्य भूमयः सूनशय्यया कृत्वा भालतिलकप्रगल्भता यान्तीत्यर्थः' इति सुखावबोधा । ३ 'निदर्शनालंकारः' इति जीवातुः ।

चास्थिरानिरम्यवस्थितानिर्विधाभिः प्रकाशान्धकारादिरूपैः प्रकारैः कृत्वा ऐन्द्रजालिकोऽनेकचमत्कारकारी । जालिकेति जालशब्दात्स्वार्थे संज्ञार्थं वा कनि 'प्रत्ययस्थात्कात्—' इतीत्वम् । पक्षे—ताच्छील्यनिन्यन्तात्स्वार्थे कन् । ऐन्द्रजालिकः, 'शिल्पम्' इति ठक् । 'विधा विधौ प्रकारे च' इत्यमरः ॥

चित्रतत्तदनुकार्यविभ्रमा-
धाय्यनेकविधरूपरूपकम् ।
वीक्ष्य यं बहु धुवञ्शिरो जरा-
वातकी विधिरकल्पि शिल्पिराट् ॥ १२ ॥

चित्रेति ॥ यं सौधं वीक्ष्याश्चर्यातिशयाद्बहु वारंवारं शिरः धुवन्कम्पयन्भित्तिलिखितानेकचमत्कारिनानावस्तुलिखनकौशलनिपुणानां राट् राजा श्रेष्ठो विधिर्ब्रह्मा विश्वकर्मा वा जरया वृद्धत्वेन वातकी वातरोगवानकल्पि तर्कितो देवादिभिरिति शेषः । किंभूतम्—चित्र आलेख्ये चित्राण्याश्चर्यरूपाणि वा तेषां तेषामनुकार्याणामभिनेयानां देवर्षिमनुष्यादीनां विभ्रमं विलासं विशिष्टां तत्तत्कान्ति वाधायीन्युत्पादयन्त्येवंभूतानि कुङ्कुमलक्षीतादिवर्णकनाम्ना काष्ठपाषाणस्वर्णादिघटितबाहुनेकविधरूपाणि नानाप्रकारस्वरूपाणि रूपकाणि प्रतिमा यत्र । चित्रमाश्चर्यं तन्वन्ति विस्तारयन्ति चित्रतन्ति तादृशानीति पूर्ववत् । अचेतनान्यलीकान्यपि प्रतिमासु चेतनत्वादिभ्रमोत्पादकैर्निर्माणनैपुण्यादद्भुतचमत्कारकम्पितशिराः शिल्पिराडपि ब्रह्मा विश्वकर्मा किमयं जरया शिथिलोद्भूतवाताविष्कम्पचलितग्रीव इत्युत्प्रेक्षित इत्यर्थः । रत्नप्रतिमानोऽप्यनिर्मिति भावः । 'वातकी वातरोगी स्यात्' इत्यमरः । वातकी, मत्वर्थे 'वातातीसाराभ्यां कुक्' इतीनिः कुक् च ॥

भित्तिगर्भगृहगोपितैर्जनै-
र्यः कृताद्भुतकथादिकौतुकः ।
सूत्रयन्त्रजविशिष्टचेष्टया-
श्चर्यमज्जितबहुशालभञ्जिकः ॥ १३ ॥

भित्तीति ॥ यः सौधो भित्तिगर्भे ये गृहा [illegible] [illegible]

तामसीष्वपि तमीषु भित्तिगै-
रत्नरश्मिभिरभिन्नचन्द्रिकः ।
यस्तपेऽपि जलयन्त्रधारया
नातपत्रुटितचन्द्रिकः ॥ १४ ॥

तामसीष्विति ॥ यः सौधस्तामसीष्वपि तमीषु तमोबहुलकृष्णपक्षरात्रिषु भित्तिगै रत्नरश्मिभिः कुड्यखचितरत्नकिरणैः सुवर्णादिषु प्रतिफलितैर्भित्तिगतरत्नकिरणैर्वाऽभिन्ना भूयसी चन्द्रिका ज्योत्स्ना यत्र । तमोलेशस्याप्यभावात् । तथा—तपेऽप्युष्माबहुले ग्रीष्मर्तावपि जलधारासंचारिणा यन्त्रेण जलयन्त्रधाराभिः पातुकाभिर्गगनचारिधारासारैर्धारासंपातैर्दूरं नितरां धुता निराकृता तापजनिता तन्द्रिका मूर्च्छा निःसंज्ञता येन सः । शीतत्वात्सुखकर इत्यर्थः । तामसी, मत्वर्थीयप्रकरणे 'ज्योत्स्नादिभ्य उपसंख्यानम्' इत्यण् । तन्द्रिका, तन्द्रीशब्दात्स्वार्थे कनि 'केऽणः' इति ह्रस्वः ॥

यत्र पुष्पशरशास्त्रकारिका-
सारिकाध्युषितनागदन्तिका ।
भीमजानिषधसार्वभौमयोः
प्रत्यवैक्षत रते कृताकृते ॥ १५ ॥

यत्रेति । यत्र सौधेऽध्युषितोऽधिष्ठितो नागदन्तः शयनस्थाने गृहावयवभूतगजदन्तलेखितः पञ्जरो यया सा । तथा—पुष्पशरस्य कामस्य शास्त्रं तस्य कारिकाऽध्यापनपाठचतुरा [illegible] करोति पूर्वभूता सारिका पक्षिणी भीमजानिषधसार्वभौमयो रते विषये पुष्पशास्त्रज्ञानां कृताकृते विहिताविहिते कर्मभूते प्रत्यवैक्षतानुसंदधे । आलिङ्गनादीनां बहवो भेदाः कामशास्त्रे निरूपिताः । [illegible] कृतम्, किंचित्र कृतमित्याद्यवसरबधिरे । अनुवदति स्म च । अनुवचनं [illegible] । [illegible] सारिका भवन्ति । [illegible] भवति । नागदन्तिका, [illegible] इति कनि 'प्रत्ययस्थात्—' इतीत्वम् ।

यत्र मत्तरतिविभ्रमोदिता-
लीककेलिपुनरुक्तजन्मनोः ।
ह्रापि दृष्टिनिग्धापि? [illegible]
[illegible]मिथुनस्मरोन्मदः ॥ १६ ॥

यत्रेति । यत्र [illegible]

यत्र [illegible]
[illegible]

[illegible]

एतादृग्दीपिकादर्शनमात्रेण कामोत्पत्तेस्तुल्यरूपत्वाच्च दीपिका कामप्रतापाङ्कुरा इवेत्युपमोत्प्रेक्षा । राजनिकटस्था दीपाः कर्पूरादिवृत्तवर्तयः क्रियन्ते । 'पुरसर्जाभयालाक्षानखाब्जादिजटागदैः । समैः समधुभिर्धूपो मतः कामशराभिधः' इति कामशरो धूप. ॥

कुङ्कुमैणमदपङ्कलेपिताः
क्षालिताश्च हिमवालुकाम्बुभिः ।
रेजुरध्वततशैलजस्रजो
यस्य मुग्धमणिकुट्टिमा भुवः ॥ ७ ॥

कुङ्कुमैणेति ॥ यस्य मुग्धानि रमणीयानि मणिकुट्टिमानि यासु ता भुवो रेजुः। किंभूताः—कुङ्कुमं चैणमदः कस्तूरी च तयोः पङ्केन कर्दमेन लेपिताः । तथा—जलमध्ये निक्षेपाद्द्रवीभूतहिमवालुकाम्बुभिः कर्पूरवासितोदकैः क्षालिताश्च । तथा—अध्वनि नलागमनमार्गे तता विस्तारिताः शैलजा हिमवत्समुद्भूतमालत्यादिमाला यासु । अतिस्निग्ध्यसौगन्ध्यार्थं पूर्वं कुङ्कुमकस्तूरीलेपः कृत., अनन्तरं च तत्पङ्कस्पर्शभिया कर्पूरजलैः क्षालनं कृतम्, तेन पङ्को गतोऽधिकं च सौगन्ध्यं जातम्, अनन्तरं च भैमीनलचरणयोर्मृदुतरत्वान्मणिबद्धभूकाठिन्यपरिहारार्थं मृदुतरशैलजप्रक्षेप इति पाठक्रमादर्थक्रमो बलीयानिति पूर्वं कर्पूरोदकैः क्षालिताः पश्चाद्रोमयस्थानीयकुङ्कुमकस्तूरीपङ्केन कृताङ्गोद्वर्तनाः, अनन्तर च धृतशैलेयमाला धृतसुन्दरमणिखचितमणिभूपणाः सत्यः शुशुभिर इति वा । 'यत्र' इत्यपि पाठः । 'वालुकांशुभिः' इति पाठे—शुभ्रकर्पूरचूर्णैः क्षालिताश्छुरिताः कृतरङ्गमालिका इत्यर्थः । अत्र शाब्दोपि क्रमो घटते । लेपिताः, पयन्तान्निष्ठा[१] ॥

नैषधाङ्गपरिमर्दमेदुरा-
मोदमार्दवमनोज्ञवर्णया ।
यद्भुवः क्वचन सूनशय्यया[२]-
भाजि भालतिलकप्रगल्भता ॥ ८ ॥

नैषधेति ॥ क्वचन नलनिद्रास्थानदेशे सूनशय्यया पुष्परचितास्तरणेन यस्य सौधभूधरस्य संबन्धिन्या भुवो भूमेर्भालस्य ललाटस्य तिलकस्तस्य प्रगल्भता रमणीयताऽभाजि धृता । पुष्पशय्या यद्भूमेर्ललाटतिलक इव रेज इत्यर्थ. । कीदृश्या—नलाङ्गस्य परिमर्देन संस्पर्शेन वरुणस्य वरदानसामर्थ्यान्मेदुरो नितरामधिकीभूत आमोद. सौरभं मार्दवं मनोज्ञ. सदैवाम्लानत्वात्सुन्दरो वर्णश्च यस्यास्तया । तिलकोपि कस्तूर्यादिनिर्मितत्वात्सुगन्धिः सुवर्णश्च भवति । अथच—यद्भूसंबन्धिनि क्वचन देशे नलाङ्गसंबन्धेनामोदादियुक्तया पुष्पशय्यातुल्ययाऽतिमृद्व्या भैम्या भालतिलकेन या प्रगल्भता प्रकाशमानता सा अभाजि भञ्जिता । संभोगवशात्तिलकस्य मृष्टत्वादित्यर्थ इति वा । अभाजि, पक्षे 'भञ्जेश्च चिणि' इति नलोपः ॥

क्वापि यन्निकटनिष्कुटस्फुर-
त्कोरकप्रकरसौरभोर्मिभिः ।
सान्द्रमाद्रियत भीमनन्दना-
नासिकापुटकुटीकुटुम्बिता ॥ ९ ॥

क्वापीति ॥ क्वापि क्वचित्प्रदेशे यस्य सौधस्य निकटे निष्कुटे गृहारामे स्फुटन्तो विकसन्तः कोरकप्रकरा मल्लिकादिकलिकासमूहास्तेषां सौरभोर्मिभि. सौगन्ध्यपरम्पराभिर्भीमनन्दनाया नासिकापुटकुटी नासिकापुटरन्ध्ररूपमल्पगृहं तत्र कुटुम्बिता पुत्रकलत्रादिसहावस्थायिता सान्द्रं नितरामाद्रियताङ्गीकृता । अल्पगृहे बहुकुटुम्बो यथा संमर्देन वसति तथा, भैमीनासिकायां पूरितमित्यर्थः । वनोपान्तेषु दत्तदृष्टिर्भैमी सकलपुष्पपरिमलं सा प्रत्यहमन्वभूदिति भावः । अथच—भैमीनासापुटकुट्या कुटुम्बितासादृश्यं धृतम् । कुटुम्बिनो हि सजातीया भवन्ति । भैमीनासाश्वाससौरभतुल्यता यन्निकटवर्तिवनपुष्पसौरभैर्धृतेत्यर्थः ॥

ऋद्धसर्वऋतुवृक्षवाटिका-
कीरकृत्तसहकारशीकरैः ।
यज्जुषः स्म कुलमुख्यमाशुगः
घ्राणवातमुपदाभिरञ्चति ॥ १० ॥

ऋद्धेति ॥ आशुगो वायुः ऋद्धाः फलपल्लवादिसमृद्धिमन्तः सर्वऋतुवृक्षा वसन्तादिसकलर्तुसंबन्धिन आम्रादयो वृक्षा यस्यां सा, ऋद्धाः सर्वे ऋतवः सर्वे वृक्षाश्च यस्यां वा तस्यां वाटिकायां कीरैः शुकैश्चञ्चुपुटैः कृत्वा कृत्तानि खण्डितानि यानि सहकाराणामाम्रवृक्षाणां पुष्पाणि फलानि वा तेषां शीकरैर्मकरन्दबिन्दुभिर्निर्यासबिन्दुभिर्वोपदाभिस्तद्रूपैरुपहारै. कृत्वा यज्जुषो यत्सौधसेविनो नलस्य भैम्या वा यस्य कस्यापि वा घ्राणवातं नासाश्वासरूपं प्राणाख्य वायुं, यज्जुषो यत्संबन्धी वा वायुरर्थाद्भैमीनलयोरन्तरस्य वाञ्छति साऽपूपुजत् । उपहारैरुपतिष्ठते स्मेति वा । वातात्—कुलमुख्यं पञ्चवायुमध्ये प्राणस्यादिभूतत्वात्कुलवृद्धम् । कुलवृद्धश्च तदीयैः पूज्यते । आम्रशीकरानानयन्वायुर्यत्सेविजनं सुखयति स्मेत्यर्थः । सहकारशीकरैरित्यनेन वायो. शैत्यसौगन्ध्ये, अञ्चतीत्यनेन मान्द्य च सूचितानि । सर्वऋत्वित्यत्र 'ऋत्यक.' इति प्रकृतिभाव. । सहकारेत्यत्र पुष्पे फले वा प्रत्ययस्य 'पुष्पमूलेषु—' इति लुप् । 'फले लुक्' । इति वा लुक् । यज्जुष इति क्विबन्तात्पष्ठी, पक्षे इगुपधात्कः ॥

कुत्रचित्कनकनिर्मिताखिलः
क्वापि यो विमलरत्नजः किल ।
कुत्रचिद्रचितचित्रशालिकः
क्वापि चास्थिरविधैन्द्रजालिकः ॥ ११ ॥

कुत्रेति ॥ यः सौधः कुत्रचित्क्वचित्प्रदेशे कनकेन निर्मितनिखिलमूर्धाधोभागादि यस्यैवंविध· क्वापि विमलै रत्नैर्जातो रचित । तथा—कुत्रचिद्रचिताश्चित्रशाला उपरितनोत्तमगृहविशेषा. चित्रिका वा यत्र । रचितेन चित्रेण शालते तच्छीलो वा । क्वापि

१ 'सम्पृद्धिमद्वस्तुवर्णनादुदात्तालंकार.' इति जीवातुः । २ 'यान्ति भालतिलकप्रगल्भताम्' इति पाठे—'यस्य भूमयः सूनशय्यया कृत्वा भालतिलकप्रगल्भता यान्तीत्यर्थः' इति सुखावबोधा । ३ 'निदर्शनालंकारः' इति जीवातुः ।

डिण्डिमायितम्, उपमानात्कर्तुः क्यङन्तान्निष्ठा । परदारान्गच्छति पारदारिकः, 'गच्छतौ परदारादिभ्यष्ठग्वक्तव्यः' इति ठक् । उदटङ्कि, 'टकि बन्धे' इत्यस्मात्कर्मणि चिण् ॥

उच्चलत्कलरवालिकैतवा-
द्वैजयन्तविजयार्जिता जगत् ।
यस्य कीर्तिरवदायति स्म सा
कार्तिकीतिथिनिशीथिनीस्वसा ॥ २२ ॥

उच्चलदिति ॥ उच्चत्वसौन्दर्यादिना वैजयन्ताख्यस्येन्द्रप्रासादस्य विजयेन याऽर्जिता लब्धा सा कार्तिकी कृत्तिकानक्षत्रयुक्ता तिथिः पूर्णिमा तस्या निशीथिनी रात्रिस्तस्याः स्वसा तद्वदत्युज्ज्वला यस्य प्रासादस्य कीर्तिः कान्तिरुच्चलतामुड्डीयमानानां कलरवाणां पारावतानामालिः पङ्क्तिस्तस्याः कैतवाद्व्याजाज्जगदवदायति स्म शोधयति स्म । उज्ज्वलं चकारेत्यर्थः । एते कलरवा न भवन्ति, किंतु शरच्चन्द्रचन्द्रिकातुल्या कीर्तिरेवैतस्येत्यर्थः । 'पारावतः कलरवः' 'स्याप्रासादो वैजयन्तः' इत्यमरः । दायति, 'दैप् शोधने' इति भ्वादिरपूर्वः सकर्मकः, 'लट् स्मे' इति लट् । कार्तिकी, 'नक्षत्रेण युक्तः कालः' इत्यणि ङीप्, अत्र कृत्तिकायुक्तो दिवसः कार्तिक इति भाषितपुंस्कत्वसंभवेऽपि 'तिथयो द्वयोः' इत्यभिधानात्पुंलिङ्गेन तिथिशब्देन समासे स्त्रीलिङ्गस्य समानाधिकरणस्योत्तरपदस्याभावात् 'पुंवत्कर्मधारय—' इति सूत्रेण न पुंवत् । ततश्च कार्तिकी चासौ तिथिश्चेति समासः ॥

गौरभानुगुरुगेहिनीस्मरो-
द्वृत्तभावमितिवृत्तमाश्रिताः ।
रेजिरे यदजिरेऽभिनीतिभि-
र्नाटिका भरतभारतीसुधा ॥ २३ ॥

गौरेति ॥ गौरभानोश्चन्द्रस्य गुरुगेहिन्यां बृहस्पतिभार्यायां तारायां विषये स्मरजनितो य उद्वृत्तभावो गुरुतल्पगामित्वादाचारत्यागित्वं, चन्द्रतारयोर्विषये स्मरस्योद्वृत्तभावः कामजनितसामर्थ्यातिशयस्तल्लक्षणं वा, इतिवृत्तं पुरावृत्तमाश्रिताः प्रतिपादयन्त्यः, तथा—भरतेन मुनिना प्रणीता भारती भरताख्यो नाट्यवेदस्तस्मिन्सुधा अमृतरूपाः । भरतोक्तनाट्यरीत्याऽभिनीयमाना नत्यः, सुधाप्राया इति यावत् । एवंभूता नाटिका दशरूपकान्तर्गतचतुरङ्कबन्धविशेषा यस्य सौधस्याजिरेऽङ्गणेऽभिनीतिभिः सात्त्विकादिकवाचिकाहार्यभेदभिन्नैश्चतुर्विधैर्नटाभिनीयमानैरभिनयैः कृत्वा रेजिरे । तयोः स्मरोद्वृत्तभावस्य भिन्नैः सन्यस्पारिच्छित्तिः नैव वृत्तं व्यापारोऽभीतं वा प्रमेयं यत्रैवंविधनाटकादिप्रबन्धमाश्रिता इति वा ॥

शंभुदारुवनसंभुजिक्रिया-
माधवव्रजवधूविलासयोः ।
गुम्फितैरुशनसा सुभाषितै-
र्यस्य हाटकविटङ्कमङ्कितम् ॥ २४ ॥

शंभ्विति ॥ यस्य सौधस्य हाटकविटङ्कं सुवर्णघटितकपोतपालिका शंभोर्दारुवने मन्दरकन्दरायां देवदारुवने गौर्या सह दिव्यसहस्रवर्षपर्यन्तं या सुरतक्रीडा, माधवस्य श्रीकृष्णस्य व्रजवधूभिर्गोपिकाभिः सह विलासो रासक्रीडादिः, तयोर्विषये उशनसा शुक्राचार्येण गुम्फितैः श्लोकरूपेण ग्रथितैः सुभाषितैरतिचमत्कारकारिनवीनार्थशब्दविशेषैः करणैः कर्तृभिर्वाऽङ्कितं चिह्नितम् । हरकृष्णकामविलासवर्णककाव्यरचितकाव्यश्लोका कामोद्दीपनार्थं यदीयहाटकविटङ्के टङ्कैरुट्टङ्किता इत्यर्थः । 'कपोतपालिकायां तु विटङ्कं पुनपुंसकम्' इत्यमर । विशेषेण टङ्क्यते बध्यत इति विटङ्कं पक्षिविश्रमार्थं कुड्याद्बहिर्निर्गतं दारु ॥

अह्नि भानुभुवि दाशदारिकां
यच्चरः परिचरन्तमुज्जगौ ।
कालदेशविषयासहात्स्मरा-
दुत्सुकं शुकपितामहं शुकः ॥ २५ ॥

अह्नीति ॥ यस्मिन्सौधे चरतीति यच्चरः शुकः पक्षी शुकपितामहं पराशरमुज्जगौ तारस्वरं गायति स्म । किंभूतम्—अह्नि दिने भानुभुवि सूर्यपुत्र्यां यमुनायां विषये दाशदारिकां कैवर्तकुमारीं योजनगन्धां परिचरन्तं संभुञ्जानम् । अतएव—यथाक्रमं कालस्य राव्यादेरनिषिद्धस्य, देशस्य तीर्थदेवस्थानादिव्यतिरिक्तस्यानिषिद्धस्य निजशयनागारादेः, विषयस्य परदारादिव्यतिरिक्तस्य स्वभार्यालक्षणस्य, असहात्कालादीनसहमानादधैर्यजनकात्स्मराद्धेतोरुत्सुकं कामातिरेकं सोढुमसमर्थमित्यर्थः । पौराणिककथ्यमानभारतादिकथाश्रवणमात्रेण प्राज्ञः शिक्षानिशयाड्तिमुखरो यद्विहारी कीरस्तादृशीं भारताद्युक्तां कथामुच्चैरनूदितवानिति भावः । अह्नीत्यादिना कामातुरस्य कालाद्यसहनत्वं समर्थितम् । अन्योऽपि साधुरेवंभूतं स्वपितामहमपि निन्दति । 'कैवर्ते दाशधीवरौ' इत्यमरः । यच्चरः, अधिकरणे चरेष्टः ॥

नीतमेव करलभ्यपारता-
मप्रतीर्य मुनयस्तपोर्णवम् ।
अप्सरःकुचघटावलम्बना-
त्स्थायिनः कचन यत्र चित्रगाः ॥ २६ ॥

नीतमिति ॥ मुनयः परमात्मज्ञानचतुरा ऋषयो यत्र सौधे क्वचन कस्मिन्नपि भित्तिभागे चित्रगाश्चित्रे लिखिता वर्तन्ते । किंभूताः—करलभ्यं पारं परतीरं यस्य तद्भावस्तत्ता नीतमेव तपःपयः संनिहितमविकल्पमनाप्तिं प्रापितप्रायमेव । अथ च—संनिहितपरतीरमपि तयोरूपं दुस्तरमर्णवं समुद्रमप्रतीर्यानतिक्रम्य नाद्याप्युत्तीर्य च तपोविघ्नार्थमिन्द्रेण प्रेषितानामप्सरसां स्वर्नारीणामत्युच्चकठिनकुचलक्षणानां घटानामवलम्बनाद्धारणादाधाराद्धेतोः स्थायिनः स्थातुं शक्ताः । कुचमर्दनादिभोगकारित्व इत्यर्थः । योऽपि प्रतीर्यमाणं समुद्रं नद्यादि वा तीरे संनिहितेऽपि श्रान्तिवशादुत्तरीतुमशक्तः स घटमवलम्ब्य तत्र स्थित्वा तिष्ठति । कुचेति पाठे— कुचः कोटे कोष्ठे' इति विश्वः ॥

———

१ 'उच्चरन्' इति सुखावबोधापाठः ।

स्वामिना न वहता न तं मया
स स्मरः सुरतजेनाजितः ।
योऽयमीदृगिति नृत्यते स्म म-
यूरकेकिना मुरजनिस्वनैर्घनैः ॥ २७ ॥

स्वामिनेति ॥ यत्र सौधस्थ संवर्धिना केकिना [illegible] मुरजनिस्वनैर्घनैः [illegible] नृत्यते स्म । इति किम्—योऽयमीदृगित्यादि [illegible] महाप्रभावः स्मरः स्वामिना कार्तिकेयेन प्रभुणा न [illegible] तं वहता पृष्ठेन धारयता मया मयूरेण न सुरतजेनाजित इति । चावन्योन्यसमुच्चये । कुमारस्य नैष्ठिकब्रह्मचारित्वान्मयूराणां च वर्षर्तुकामभाजां [illegible] नूनं मयूरीगुणग्रहणमात्रेण [illegible] त्यागो जयहेतुः । मयूरश्च मेघनादभ्रान्त्या मुरजनादैर्नृत्यति ॥

यत्र वीक्ष्य नलभीमसंभवे
सुरतौ रतिरतीशयोरपि ।
स्पर्धयेव जयतोर्गतागते
कामकामरमणीवभूवतुः ॥ २८ ॥

यत्रेति ॥ यत्र सौधे संभोगगृहे नलभीमसुते नलभैम्यौ वीक्ष्य सुरतौः सुरताभिलाषिणो., अथ च—प्राप्तिं प्राप्नुवतो तथा—जयतो सर्वोत्कर्षेण वर्तमानयो. अथ च—नलभैम्यौ [illegible] कुर्वतो., रतिरतीशयो रति कामयोः स्पर्धयेव ईर्ष्ययेव जयाय तौ पराभवितुं ते नलभैम्यौ कामकामरमणीवभूवतुः मारस्ती अभूताम् । संभोगयुक्तौ स्त्रीपुंसौ दृष्ट्वाऽन्यावपि स्त्रीपुंसावुत्सीसरकौ भवत इति तादृशौ भैमीनलौ दृष्ट्वा अतिशयादशात्तत्र कृतावासौ चेतनौ रतिकामौ संजातसुरतेच्छौ जातौ, तथा—सौन्दर्यातिशयान्नलेन्नले काम इति, कामस्य च भैम्या रतिरिति संजातभ्रमौ च जातौ । एवंभूतावतिशयितान्योन्यरागजननाद्वशीकृतभैमीनलौ यत्र मूर्तौ रतिकामावेवाभूतामिति रतिकामयोर्द्वन्द्वद्वय जातमित्यर्थ. । अयमेव च तयोर्जयः। अथ च—स्वसंभोगदर्शनात्तयोरपि संभोगवाञ्छोत्पादनाज्जय. तज्जयार्थं बुद्धिपूर्वव्यापाराभावात्स्पर्धयेवेत्युत्प्रेक्षा । स्पर्धाकारण तूक्तम् । अथ च—रतिकामसंनिधाने यथा स्त्रीपुंसयोः संभोगवाञ्छासमुदय., तथाऽनयोरपि रतिकामसंनिधानमेव प्रेमरसातिशयादन्योन्यसंनिधानमात्रेणैव कामसंमोहः प्रादुरासीदिति भावः । नलभैम्यौ दृष्ट्वा मोह भजतोः अतएव नलभैमीभ्यामावाजितावित्यपि ते चेतव्ये इति स्पर्धयेव जयतोरिति यथाश्रुत एव वा संबन्धः । अत्र सर्वत्राल्पान्तरत्वान्न्यायप्राप्तोऽपि पूर्वनिपातो रतेर्नले कामभ्रमोदयान्नलरतिकामपदानां प्राक्प्रयोगस्य, रतीशस्य भैम्यां रतिभ्रमोदयाद्भीमसंभवारतीशकामरमणीपदानां पश्चात्प्रयोगस्य, औचिती सूचयतीति ज्ञेयम् । रतिरतीशयोर्विषये स्पर्धयेति केचित् । ते प्रथमाद्विवचनान्तम् । कामकामरमणीवभूवतुरिति स्वि। । कुलकम् ॥

तत्र सौधसुरभूधरे तयो-
राविरासुरथ कामकेलयः ।

ये [illegible]
[illegible] ॥ २९ ॥

[illegible] ॥ [illegible] ॥

पौरुषं दधति योषिता नले
स्वामिनि श्रितवतीभयावया ।
धूनि [illegible]
त्यापि भीमसुतया न साध्वसम् ॥ ३० ॥

पौरुषमिति ॥ [illegible] भीमसुतया [illegible] नले [illegible] न त्यापि, अपि तु [illegible] । [illegible] । किंभूते नले—पौरुषं दधति [illegible] किंभूतया—[illegible] तु—योषिताऽबलया । तथा—स्वामिनि [illegible] सति राजनि च । [illegible] तु—श्रितोऽङ्गीकृतलज्जया [illegible] तथा [illegible] भूतया । तथा—धूनि तरुणे । [illegible] वीरा [illegible] वर्तमानया। [illegible] स्वामिनो [illegible] दासीभूतया बालया भय [illegible] इति युक्तमिति । अथ च प्रथमसंभोगे कि वा भावीति ईदृशो [illegible] ईदृश्या तया महद्भयं प्रापीति भाव । सर्वाण्यपि विशेषणानि हेतुगर्भाणि । अथ च—श्रितो नलविषयो भावो रमणाभिलाषो ययैतादृश्यापि स्वामिनि भर्तरि नले महद्भयं प्रापि । [illegible]—पूर्वोक्तगुणविशिष्टे पूर्वोक्तगुणविशिष्टया चेति । एवंभूतेऽपि नले एवंभूतया तया साध्वस कियदल्पमेव प्राप्तम् । बहु साध्वस [illegible] एव, तथापि किंचित्साध्वस परित्यक्तम् । यस्मात्—श्रितो नल विषयो रमणाभिलाषो ययेति वा । अथ च—श्रित. परिशीलितो ज्ञातो नलाशयो यया बाल(ला)या मम कण्ठोपभोग न करिष्यतीति निश्चितनलाभिप्राया भयं न प्रापेति भाव इति वा । श्रितोऽनुष्ठितो नलाशयो यया नलभावानुकूलवर्तिन्या प्रथमसंभोगे पौरुषमवलम्ब्य क्रीडाकौतुककारी भवति, कान्ता चातुरीत्वैशवा किमत्र भावीति सभया किंचिदप्यजानानाऽल्पभय विहाय प्रियभावानुकूलमाश्रयतीति । एतदनुभवसाक्षिकमिति भावः ॥

इदानीं लज्जानुभावपूर्वं कामशास्त्रानुरोधेन प्रथमसंभोगक्रममाह—

दूत्यसंगतिगतं यदात्मनः
प्रागशिश्रवदियं प्रियं गिरः ।
तं विचिन्त्य विनयव्ययं ह्रिया
न स वेद करवाणि कीदृशम् ॥ ३१ ॥

दूत्येति ॥ इयं प्राक् विवाहात्पूर्वं दूत्येन देवदूतव्यापारेण स्वगति गतं संबन्धं प्राप्तं साक्षाद्दृष्टं नलं प्रियमात्मनो विरहप्र[illegible]

१ अयं श्लोको जीवातौ न व्याख्यात. ।

शितीर्नवमसर्गोक्ता गिरो वाणीरशिश्रवदाश्रावयामासेति यत्, तं प्रियस्य स्ववचनश्रावणलक्षणं विनयस्य व्ययं नाशं धाष्टर्यं विचिन्त्य विशेषेण स्मृत्वा ह्रिया कृत्वा कीदृशं करवाणीति न वेद स नाज्ञासीत्। तदानीं मया यदुक्तं तन्महदनुचितं कृतं, तत्प्रतिक्रिया कीदृशी, प्रकृते चार्थे किं कार्यमिति विनयव्ययस्मरणाज्जातया ह्रिया किंकर्तव्यतामूढाभूदित्यर्थः। उत्तमत्वं सूचितम्। उत्तमा हि पूर्वानुचितस्मरणाल्लज्जन्ते। अतीतस्मरणेनापि सलज्जाऽभूत्, प्रारब्धसंभोगानुभवदशायां तु सलज्जत्वं किं वाच्यमिति भावः। अशिश्रवत्, श्रृणोतेर्णौ चङि द्विर्वचने उपधाह्रस्वत्वे 'सन्वल्लघुनि–' इति सन्वद्भावे 'स्रवतिशृणोति–' इत्यभ्यासस्य वेत्त्वम्। प्रियं, शृणोतेः शब्दकर्मत्वाण्णौ कर्मत्वम्॥

यत्तया सदसि नैषधः स्वयं
प्राग्वृतः सपदि वीतलज्जया।
तन्निजं मनसिकृत्य चापलं
सा शशाक न विलोकितुं नलम्॥ ३२॥

यदिति॥ तया सदसि मिलितलोकत्रयसमक्षं वीतलज्जया निर्लज्जया सत्या सपदि स्वयं परप्रवर्तनाद्यभावेऽप्यात्मनैव वरणमालया कृत्वा प्राक् नैषधो वृत इति यत्, सा तत्तथा नलवरणलक्षणं निजं चापलं धार्ष्ट्यं मनसिकृत्य विचार्य तदानीं लज्जां त्यक्त्वा मया महद्धार्ष्ट्यमवलम्बितमेतदनुचितमिति स्मृत्वा लज्जातिशयवशात्तदानीं नलं विलोकितुमपि न शशाक। अत्राप्युत्तमत्वं सूचितम्। तच्चापलं मनसिकृत्य विशेषेणेता प्राप्ता चासौ लज्जा च तया कृत्वा नलं वीक्षितुं नाशकदिति वा। मनसिकृत्य पूर्ववत्॥

आसने मणिमरीचिमांसले
यां दिशं स परिरभ्य तस्थिवान्।
तामसूयितवतीव मानिनी
न व्यलोकयदियं मनागपि॥ ३३॥

आसन इति॥ अनुरागातिशयादेकासने वर्तमानयोस्तयोर्मध्ये स नलो मणिमरीचिभिः खचितोत्तमरत्नप्रसारिकिरणैर्मांसले व्याप्त आसने सिंहासने (स नलः) यां दिशं परिरभ्य यं सिंहासनप्रदेशमाश्रित्य तस्थिवान्, इयं भैमी तां दिशं मनागपि न व्यलोकयत्। उत्प्रेक्षते—असूयितवतीव ईर्ष्यावतीव। दिशः स्त्रीत्वादियं मद्भर्त्रालिङ्गितेति सपत्नीबुद्ध्याऽसूयां कृतवतीव तां नापश्यदित्यर्थः। यतो मानिनी। लज्जाभयाभ्यां नापश्यत्, तत्रेयमुत्प्रेक्षा। असूयितवती कण्ड्वादियगन्तात् क्तवतु, उगित्वान्ङीप्॥

ह्रीसरिन्निजनिमज्जनोचितं
मौलिदूरनमनं दधानया।
द्वारि चित्रयुवतिश्रिया तया
भर्तृहूतिशतमश्रुतीकृतम्॥ ३४॥

ह्रीति॥ निरन्तरवाहरूपत्वाल्लज्जारूपायां नद्यां निजस्यात्मनो निमज्जने तत्रोचितं योग्यं मौलेः शिरसो दूरं नितरां नमनमानाभेनम्रीभावं दधानया, तथा—द्वारि गृहद्वारदेशे चित्रलिखितयुवतिवत् श्रीः शोभा यस्यास्तया लज्जाभयाभ्यामन्तःप्रवेष्टुमशक्ततयाऽतिनिश्चलया तत्रैव स्थितया भैम्याऽपि भैम्यागच्छेति भर्तुर्नलस्य हूतीनामाह्वानानां शतमश्रुतीकृतं श्रुतमश्रुतं कृतम्। श्रुतं लज्जाभयाभ्यामनुत्तरदानागमनाच्चाश्रुतमिव कृतमित्यर्थः। नवोढाजातिरियम्॥

वेश्म पत्युरविशन्न साध्वसा-
द्देशितापि शयनं न साऽभजत्।
भाजितापि सविधं न सास्वप-
त्स्वापितापि न च संमुखाभवत्॥ ३५॥

वेश्मेति॥ सा किमग्रे भविष्यतीति साध्वसाद्भयात्पत्युर्वेश्म न स्वयमविशत्। अनन्तरं सख्या नलेन वा वेशितापि गृहमध्यं प्रापितापि शयनं नाभजत्। ततोपि सख्या नलेन वा शयनं भाजितापि सा सविधं नलसमीपं यथा तथा नास्वपत्, किंतु दूरत एव निद्राति स्म। ततोपि सख्या नलेनैव बाहुपाल्यादिना सविधं स्वापितापि न च संमुखाऽभवत्, किंतु शय्यापार्श्वपट्टिकावलम्बिनी पराङ्मुख्येवाभूदित्यर्थः। प्रथमसंभोगे मुग्धाया जातिरियम्। साध्वसादिति सर्वत्र। अस्वपत् 'अद्वार्य–' इति लङ्यट्। संमुखा, 'स्वाङ्गाच्चोपसर्जनात्–' इति विकल्पान्न ङीष्॥

केवलं न खलु भीमनन्दिनी
दूरमत्रपत नैषधं प्रति।
भीमजाहृदि जितः स्त्रिया ह्रिया
मन्मथोऽपि नियतं स लज्जितः॥ ३६॥

केवलेति॥ भीमनन्दिनी केवलं नैषधं प्रत्युद्दिश्य दूरं नितरामत्रपत लज्जां प्रापेति न, किंतु भीमजाहृदि वर्तमानया ह्रिया लज्जारूपया स्त्रिया जितः खलु जित एव सोऽतिप्रसिद्धपराक्रमः हृद्येव वर्तमानो मन्मथोऽपि नियतं बहुकालं लज्जितः। अथच—मनो मथ्नाति पीडयतीति मन्मथः पृषोदरादिः। एवंविधोऽपि जितो लज्जितः संकुचितश्चेति चित्रम्। ह्रीवशादलविषयोऽनिर्पीडाकरोपि कामो बहुकालं तामभिभवति स्मेति भावः। अन्योपि स्त्रिया जितो लज्जते॥

आत्मनापि हरदारसुन्दरी
यत्किमप्यभिललाप चेष्टितुम्।
स्वामिना यदि तदर्थमर्थिता
मुद्रितस्तदनया तदुद्यमः॥ ३७॥

आत्मनेति॥ हरदारवद्गौरीव सुन्दरी सा आत्मनापि स्वयमेव यत्किमपि यत्किंचिच्चेष्टितुं तदवसरोचितं स्वाङ्गसंदर्शनताम्बूलदानान्तरदन्तचालनाद्यभिललाप कर्तुमैच्छत्। तदर्थं तस्मै प्रयोजनाय तदनुष्ठानाय इङ्गितज्ञेन स्वामिना नलेन ताम्बूलं देहीति यदि अर्थिता याचिता तदनया भैम्या तस्य तदुद्यमो

---

१ 'दर' पदं जीवातौ न स्तः

गाचनप्रगतो मुदित. तामलादीनाम दानात्रर्णी कृतः । तेन गानिता सती न ददातीति भाव । अतिरागे । न्यामिनेत्यनेनाश्यकर्तव्यतायां सत्यामपीति सूचितम् । गोपीति रागसंभोगे हरेणार्पिता सत्येवमेवाकरोदिति ध्वनिः ॥

ह्रीभराद्विमुखया तया भियं
सज्जितामननुरागशङ्किनि ।
स स्वचेतसि लुलोप रासर-
न्नृत्यकालकलितं तदाशयम् ॥ ३८ ॥

ह्रीभरादिति ॥ नृत्यकाले कलितं परीक्षितं तदाशयं भैम्यभिप्रायं सम्यग्दृढसंस्कारतया स्मरणमारूढं स्मरन्निरासरन्स नलो ह्रीभराद्विमुखया तया विमुखत्वादेवाननुरागशङ्किनी किमस्या मय्यनुरागो नास्तीति शङ्काशीले स्वचेतसि सज्जितां जनितामनुरागाभावसंभावनां भीतिं लुलोप निरसितवान् । नृत्यावसरे मय्यनुरागातिशयादिन्द्रादीनपि परित्यज्य मदलाभे कृतमरणनिश्चयेयमिदानीमनुरागं न त्यक्ष्यतीति निश्चित्य जातां शङ्कां तत्याज । मुग्धा लज्जाभरादेव विमुखीयं न त्वननुरागादिति निश्चिकायेत्यर्थः । तदाशयं शेषत्वाविवक्षया षष्ठ्यभावः ॥

पार्श्वमागमि निजं सहालिभि-
स्तेन पूर्वमथ सा तयैकया ।
कापि तामपि नियुज्य मायिना
स्वात्ममात्रसचिवावशेषिता ॥ ३९ ॥

पार्श्वमिति ॥ तेन नलेन भयवशादेकाकिनी नलस्य सविधमनागच्छन्ती सा आलिभिर्भूयसीभिः सह निजं पार्श्वमागमि प्रापिता । भवतीभिरपि किंचित्कालमनया सार्धमागन्तव्यमित्यादिष्टाभिस्ताभिस्तां स्वसंनिधिं प्रापितवानित्यर्थ. । अथानन्तर कियतापि कालेन किंचिद्विश्वासप्राप्त्यनन्तरमेकयैकाकिन्यैव तया सख्या सह सख्यन्तरपरिहारेण संनिधिं प्रापिता । अथानन्तर कियतापि कालेन तामपि सखीं क्वापि गन्धमाल्यताम्बूलाद्याहरणे घिपयेऽलीकं नियुज्य गन्धाद्यानयेति व्याजात्प्रेष्य यतो मायिना कामशास्त्रोक्तकन्याविस्रम्भणकपटपटुना चतुरेण तेन स्वात्ममात्रो नल एव सचिवः सखा यस्याः स्वसहायैवैकाकिनी अवशेषिता स्वसमीपे स्थापिता । विजनोचित स्वीयमिङ्गितमदर्शयत्, तदीय चापश्यदिति भावः । कन्याविस्रम्भप्रकारोऽयम् । आगमि ण्यन्तात्कर्मणि चिण् '(विभाषा) चिण्णमुलोः–' इति दीर्घविकल्पात्पक्षे ह्रस्वः ॥

संनिधावपि निजे निवेशिता-
मालिभिः कुसुमशस्त्रशास्त्रवित् ।
आनयज्ज्ववधिमानिव प्रिया-
मङ्कपालिवलयेन संनिधिम् ॥ ४० ॥

१ बहुत्रोपलभ्यमानमपि विभाषापदमत्र प्रक्षिप्तम् । 'विभाषा चिण्णमुलो' इति सूत्रस्य नुम्विधायकत्वेन दीर्घविधायकत्वाभावात् । तस्मात् 'चिण्णमुलोर्दीर्घोऽन्यतरस्याम्' इति सूत्र गोध्यम् ॥

संनिधाविति ॥ स ... आनयत्, ... निवेशितां नेत्र ... ... अङ्कपालि परिरम्भम् ... ... कुसुमशस्त्रस्य कामस्य शास्त्रं ... ... बलात्कारेण ... ... कुसुमशस्त्रः कामस्तस्य ... ... कामशास्त्रे—'... ... ...' इति । 'तथा ... ... संनिधापयेत्' इत्यादि । संनिधि-पञ्जरेण गाढमालिङ्ग्य ... ... भावः ॥

प्रागचुम्बदलिके ह्रियानतां
तां क्रमादरनतां कपोलयोः ।
तेन विश्वसितमानसां झटि-
त्यानने स परिचुम्ब्य सिष्मिये ॥ ४१ ॥

प्रागिति ॥ स ह्रिया आनतामतिनम्रां तां प्रागलिके ललाटे चुम्बत् । अतिनम्रत्वात्तदानीं कपोलादिचुम्बनस्याशक्यत्वात् । ततः—किंचिच्चुम्बनभयस्य दूरापेक्षया इदानीम् किंचिदुन्नतमुखीं क्रमात्परिपाट्या तदानीमेवान्यदा वा किंचिद् द्वयोरपि कपोलयोश्चुचुम्ब । तेन कपोलचुम्बनेन ततोऽपि विश्वसित मानसं यस्यास्तां ततोऽप्युन्नतमुखीमानने झटिति मुखचुम्बनाभयाच्छीघ्रं परिचुम्ब्य दुर्लभाधरचुम्बनलाभजनितानन्दवशात् सिष्मिये ईषदव्यक्तमहसत् । स्फुटहासे पुनर्लज्जा स्यादिति नेषद्दीपनाद्धासेत्यर्थ. । अथ च यदेतावत्पर्यन्तं त्वया वञ्चितं तदिदानीं मया लब्धमिति हास. । ललाटादीनि कामशास्त्रोक्तचुम्बनस्थानानि । इयमपि विस्रम्भणरीति. ॥

लज्जया प्रथममेत्य हुंकृतः
साध्वसेन बलिनाथ तर्जितः ।
किंचिदुच्छ्वसित एव तद्धृदि
न्यग्बभूव पुनरर्भकः स्मरः ॥ ४२ ॥

लज्जयेति ॥ ललाटादिचुम्बनक्रमानुभवजातसुखविशेषोद्दीपितकामोदयायास्तस्या हृदि मानसे किंचिदुच्छ्वसित एव विकसित एवार्भको मुग्धत्वादप्रौढ. स्मर. प्रथमं चुम्बनजनितया लज्जया एत्यागत्य हुंकृत. हुंकारेण निषिद्धः । अथ पश्चाद्बलिना प्रबलेन चुम्बनजन्येन साध्वसेन सात्त्विकभयेन तर्जितो भर्त्सितोऽस्मदीय भैमीहृदयलक्षणं स्थानं त्वया प्रविष्टं तिष्ठेत्याक्षेपपूर्वं लज्जाभयाभ्यां भर्त्सित इत्यर्थ. । एवकारो विलम्बद्योतनार्थः । अर्भकोऽपि किंचिच्चेष्टितुमुद्युक्तो मात्रा पूर्वमागत्य हुंकृत्य पश्चात्प्रभुणापि बाधया तर्जित. सन्संकुचितो भवति । हुंकृत इव तर्जित इवेति च प्रतीयमानोत्प्रेक्षा ॥

वल्लभस्य भुजयोः स्मरोत्सवे
दित्सतोः प्रसभमङ्कपालिकाम् ।
एककश्चिरमरोधि बालया
तल्पयन्त्रणनिरन्तरालया ॥ ४३ ॥

वल्लभस्येति ॥ स्मरोत्सवे सुरतोत्सवारम्भेऽङ्कपालिकां कृतपृष्ठवेष्टनबाहुवलयालिङ्गनं प्रसभं हठाद्दित्सतोः कर्तुमिच्छतोर्वल्लभस्य नलस्य भुजयोर्मध्ये एकको भुजः बालया सुरतप्रौढया तया चिरमरोधि प्रतिबद्धः । कीदृश्या—तल्पस्य शय्याया यन्त्रणेन स्वपृष्ठदृढपीडनेन निरन्तरालया निरवकाशया । आलिङ्गनार्थं पृष्ठदेशे नलभुजप्रवेशो यथा न भवति तथा दृढं शय्यासंलीनयन्त्रणेन निरवकाशत्वाद्भुजरोधनाच्चालिङ्गनविघ्नं समाचरदित्यर्थः । अबलत्वादेकैव द्वयोर्भुजयोः प्रतिरोद्धुमशक्यत्वाद्बाहुभ्यामपि निजभुजाभ्यामेकैकस्य नलभुजस्य पर्यायेण रोधनादेकक इत्युक्तेपि द्वावपि भुजौ निरुद्धाविति ज्ञेयम् । एकक इति पर्यायाशयेनोक्तम् । द्वाभ्यामेकस्यैव निरोधेऽपि द्वितीयेन स्पर्शमात्रं कर्तुं शक्यते, न तु द्विभुजसाध्यमङ्कपाल्यालिङ्गनमित्येकक इत्युक्तमिति वा अन्योन्याभिमुख्येन सुप्तयोस्तयोरधस्तनबाहू शय्यासंलग्नत्वाच्छय्ययैव नियन्त्रितौ । आलिङ्गनोद्युक्तः शय्यासलग्नो नलबाहुस्तल्पयन्त्रणनिरवकाशत्वात्पृष्ठदेशे प्रवेष्टुमशक्यत्वादवरुद्धः । उपरितनस्तूपरितनेन भैमीबाहुना चिरं प्रतिरुद्ध इत्याशयः ॥

हारचारिमविलोकने मृषा-
कौतुकं किमपि नाटयन्नयम् ।
कण्ठमूलमदर्सीयमस्पृश-
त्पाणिनोपकुचधाविना धवः ॥ ४४ ॥

हारेति ॥ हारस्य एकावल्यादिमुक्ताहारस्य चारिमा सौंदर्यं तस्य विलोकने विषयेऽतिवृत्तस्थूलमुक्तायुक्तोऽत्यद्भुतोऽयं त्वदीयो हारो दर्शय दर्शयैनमित्यादि किमपि लोकोत्तरं मृषाकौतुकं नाटयन्नभिनयन्नयं धवो भर्ता नलः स्पर्शलोभवशादुपकुचं स्तनसमीपं धावत्येवंशीलेन पाणिनाऽदसीयं भैम्याः संबन्धि कण्ठमूलं कण्ठाधोभागमस्पृशत् । सार्वभौमस्य तस्यापूर्वस्य वस्तुजातस्य दृष्टत्वात्कुचस्पर्श एव तात्पर्याच्चारिवककौतुकाभावेऽपि साक्षात्करस्पर्शमसहमानायास्तस्या हारसौन्दर्यदर्शने मृषाकौतुकनाटनेन कण्ठमूलस्पर्शव्याजेन कुचावेव स्पृशति । मुग्धाविस्रम्भणजातिः ॥

पुनः स्तनस्पर्शे उपायान्तरमाह—

यत्त्वयासि सदसि स्रजाञ्चित-
स्तन्मयापि भवदर्हणार्हति ।
इत्युदीर्य निजहारमर्पय-
न्नस्पृशत्स तदुरोजकोरकौ ॥ ४५ ॥

यदिति ॥ स इत्युदीर्योक्त्वा भैमीकण्ठे निजमुक्ताहारमर्पयन् सन् हारार्पणमिषेण तस्या उरोजावेव काठिन्यादिगुणत्वेन कोरकौ पस्पर्श । इति किम्—हे भैमि, सदसि सभामध्ये त्वयाऽहं स्रजा मधूकमालया कृत्वा यदस्मादञ्चितः सर्वेषां समक्षं पूजितोऽस्मि । तत्तस्मान्मयापि तत्कर्तृका भवत्या अर्हणा पूजा अर्हति । उपकारस्य प्रत्युपकर्तव्यमिति न्याययुक्तेति । अर्हणा कृतेत्यपि पाठः ॥

नीविसीम्नि निहितं स निद्रया
सुभ्रुवो निशि निषिद्धसंविदः ।
कम्पितं शयमपासयन्नयं
दोलनैर्जनितबोधयाऽनया ॥ ४६ ॥

नीवीति ॥ जाग्रदवस्थायां करं निराकरिष्यतीति बुद्ध्या निशि निद्रया निषिद्धा वारिता सविज्ञानं यस्यास्तस्याः सुभ्रुवो भैम्या नीविसीम्नि रसनाकलापमोचनार्थं वसनपट्टिकापरिसरे निहिते स्थापित एव नीविस्पर्शमात्रेण कम्पितं सात्त्विककम्पयुक्तं शयं हस्तं स नलो दोलनैः समुद्भूतस्वगतसात्त्विककम्पनिमित्तहस्तचालनैर्जनितबोधया त्याजितनिद्रयाऽनया भैम्या करणभूतयापास निराकृतवान् । कीदृश —अयं शुभावहविधिम् । सभोगानन्दमिति यावत् । तं यन् प्राप्नुवन् । 'अपासयन्निजम्' इति पाठे—भैम्या प्रयोज्यया स प्रयोजको नलो निजं करमपासयदमोचयदित्यर्थः । कम्पमानकरसंस्पर्शमात्रेण जातबोधया तदीयः करो निराकृत इत्यर्थः । अनयेति करणे तृतीया । पाठान्तरे तु प्रयोज्यकर्तरि ॥

स प्रियोरुयुगकञ्चुकांशुके
न्यस्य दृष्टिमथ सिष्मिये नृपः ।
आववार तदथाम्बराञ्चलैः
सा निरावृतिरिव त्रपावृता ॥ ४७ ॥

स इति ॥ स नृपः प्रियाया ऊरुयुगस्य कञ्चुकांशुके आवरणभूते वस्त्रे दृष्टिं न्यस्य अथानन्तरमेव सिष्मिये ईषद्धसत् । सूक्ष्मवस्त्रावृतत्वात्सर्वं मया द्रष्टुं शक्यत एवेत्याशयेनेत्यर्थः । ल्यपा पूर्वकालत्वेऽभिहिते स्मितस्यानन्तर्यंप्यव्यवहितेतरत्वद्योतनार्थमथशब्दः । नीविस्थापितकरापासनानन्तरमिति वा । अथ नलस्मितानन्तरं निरावृतिरिव वस्त्ररहितेव त्रपावृता सती सा तदूरुयुगवस्त्रं वस्त्रस्य तस्यैवाञ्चलैरग्रभागैराववाराच्छादयामास । वस्त्रस्यातिसूक्ष्मत्वाद्वृथासंभावितनिजगोप्याङ्गदर्शना सती घनावयवत्वसंपादनार्थं तद्वस्त्रं तदञ्चलैरेव प्रावृणोदिति भावः । कामिनोर्निर्जातिः । अञ्चलैरिति बहुत्वं पुनः पुनरावरणक्रियाभेदात् ॥

बुद्धिमान्व्यधित तां क्रमादयं
किंचिदित्थमपनीतसाध्वसाम् ।
किंच तन्मनसि चित्तजन्मना
वीरनामि धनुषा समं मनाक् ॥ ४८ ॥

बुद्धिमानिति ॥ बुद्धिमान् कामशास्त्र[illegible]रचतुरोऽयमित्थं पूर्वोक्तरीत्या क्रमात्[illegible] त्याजिताऽलिकसंभोगभयां व्यधित्[illegible] परमेतावदेव, किंचान्यच्च—तन्मनसि [illegible] स्थितेन चित्तजन्मना स्वधनुषा [illegible] रिता । कामेन धनुषि किंचिद्[illegible] पूर्वं कामो भयलज्जाभ्यां [illegible] निराकृतः, एवं [illegible] भयलज्जयोः किंचिद्[illegible] हुल्लासेनि भावः । [illegible] इति [illegible]

---

१ [illegible]

पाक्षिकत्वान्निमित्ताभावे ह्रस्वाभावः । मित्त्वेऽपि वा 'चिण्णमुलोः'— इति पाक्षिको दीर्घः ॥

सिष्मिये हसति न स्म तेन सा
प्रीणितापि परिहासभाषणैः ।
स्वे हि दर्शयति ते परेण का-
नर्घ्यदन्तकुरुविन्दमालिके ॥ ४९ ॥

सिष्मिय इति ॥ तेन परिहासभाषणैः परिहासप्रधानैः सप्रेमवचनैः प्रीणिता जनितप्रीतिरपि सा तस्मिन्हसत्यपि विकसत्कपोलनयनमलक्षितदन्तं सिष्मिये स्मितं चकार । दर्शितदन्तं प्रसरद्धास्यं तु न चकार । अन्या तु परिहासप्रीणिता हसति, इयं तु नेति चित्रमित्यपिशब्दार्थः । हि यस्मात्ते प्रसिद्धे अनर्घ्या निर्मूल्याः सुलक्षणा दन्ता एव ताम्बूलरागत्वात्कुरुविन्दानि माणिक्यानि तेषां मालिके अल्पे ह्रस्वे वा माले । स्वे आत्मीये सर्वस्वरूपे का कुलीना स्त्री परेणान्येन हास्येन येन केनचित्पुरुषेण च दर्शयति दर्शनयत्यौ करोति । अपि तु हास्यं स्त्रीणां दोषायेत्युत्तमस्त्रीत्वात्प्रकटितदशनं हास्यं न चकारेति युक्तम् । नह्यनर्घ्यवस्त्वन्यस्मै प्रदर्श्यते । तेन स हसति स्मेति वा स्मितहसितविहसितोपहासाट्टहासप्रकारैर्हास्यरसो भरतेन पञ्चधा निरूपित इति स्मितहसितयोर्भेदः । 'अणौ यः कर्ता' इति कर्तृसंज्ञानुवादेन कर्मत्वविधानात्संज्ञापूर्वकविधेरनित्यत्वात्परेणेत्यत्र दृशेर्बुद्ध्यर्थत्वाद् 'गतिबुद्धि—' इति प्राप्तकर्मत्वाभाव. ॥

वीक्ष्य भीमतनयास्तनद्वयं
मग्नहारमणिमुद्रयाङ्कितम् ।
सोढकान्तपरिरम्भगाढता
सान्वमायि सुमुखी सखीजनैः ॥ ५० ॥

वीक्ष्येति ॥ सखीजनैः सा सुमुखी सोढा कान्तस्य परिरम्भाणामालिङ्गनानां गाढता दृढपीडनं यया एवंभूताऽन्वमायग्नुमिता । किं कृत्वा—भीमतनयायाः स्तनद्वयं स्तनद्वये मग्नानां हारमणीनां मुद्रया किंचिन्निम्नीभागरक्तीभूतस्थानश्रियाऽङ्कितं चिह्नितं वीक्ष्य । स्तनयोर्मग्नहारमणिदर्शनादन्यथानुपपत्त्या गाढालिङ्गनमनया सोढमिति सखीभिर्ज्ञातमित्यर्थः । सुमुखीत्यनेनालिङ्गनजातदर्पोऽपि सूचितः ॥

याचते स्म परिधापिकाः सखीः
सा स्वनीविनिबिडक्रियां यदा ।
अन्वमिन्वत तदा विहस्य ता
वृत्तमत्र पतिपाणिचापलम् ॥ ५१ ॥

याचत इति ॥ सा यदा यस्मिन्समये परिधापयन्तीति परिधापिकाः सखीः स्वनीव्या आत्मीयवस्त्रमेखलाबन्धस्य निबिडक्रियां गाढबन्धनं याचते स्म प्रार्थितवती तदा ताः सख्योऽन्यविलोकनपूर्वं विहस्यात्र नीविबन्धश्लथीकरणार्थं वृत्तं जातं पतिपाणिचापलं बलादुन्मोचनव्यापारमन्वमिन्वत अनुमितिविषयीकृतवत्यः। अन्यथानुपपत्त्यैवं प्रार्थनं युज्यत इति पूर्ववृत्तं निश्चितवत्य इत्यर्थः। याचिर्द्विकर्मा । अन्वमिन्वत मिनोतिः, स चानुपूर्वो ज्ञानार्थः ।

कुर्वती निचुलितं ह्रिया किय-
त्सौहृदाद्विवृतसौरभं कियत् ।
कुड्मलोन्मिषितसूनसेविनीं
पद्मिनीं यजति सा स्म पद्मिनी ॥ ५२ ॥

कुर्वतीति ॥ कामशास्त्रोक्तलक्षणा पद्मिनी सा भैमी पद्मिनीं कमलिनीं जयति स्म । किंभूता—कियत्किंचिच्चुम्बनादि मनोगतं ह्रिया निचुलितं स्थगितमप्रकटं कुर्वती (तथा—) कियच्चुम्बनादिकं सौहृदाच्चित्तसौख्यादिवृत्तं प्रकटितं सौरभं कामशास्त्रकौशलं यत्र एवंभूतं कुर्वाणा । किंभूतां पद्मिनीम्—कुड्मलोन्मिषितानि मुकुलान्येव प्रफुल्लानि सूनानि पुष्पाणि सेवते भजते तां लाम् । अर्धविकसितपुष्पवतीम् । निचुलितं कलिकात्वेनावस्थितं, विवृतसौरभं विकसितपुष्पस्थानीयम् । कियत्कलिकारूपा किंचिद्विकसितकमला कमलिनीव साऽभूदित्यर्थः । विवृतं सौरभं मनोज्ञत्वं सौगन्ध्यं वा यस्येति वा ॥

नाविलोक्य नलमासितुं सरो
ह्रीर्न वीक्षितुमदत्त सुभ्रुवः ।
तद्दृशः पतिदिशाचलन्नथ
व्रीडिताः समकुचन्मुहुः पथः ॥ ५३ ॥

नेति ॥ स्मर. सुभ्रुवो भैम्या नलमविलोक्याऽसितुं स्थातुं नादत्त, ह्रीश्च तमीक्षितुं नादत्त । यस्मात्, तस्मात्तस्या दृशः कटाक्षेपा नेत्रव्यापारा. क्रमेण पतिदिशा नलाधिष्ठितदेशमुद्दिश्य [illegible] लितग्रीवं वारवारमचलन् । अथ पश्चादभिमुखं नलनेत्रमेलनं सत्यनन्तरं व्रीडिता. सत्यो नलमप्राप्य पथो मार्गादेव मुहुः समकुचन्परावृत्ताः कामप्रेरितत्वादीक्षितुमारेभे, लज्जा [illegible] त्त्वाच्च तदीक्षणाद्विरराभेति भावः । लज्जाकामयो समबल[illegible] वर्मंधि. । दृशः व्यापारापेक्षया बहुत्वम् ॥

नाऽनया पतिरनायि नेत्रयो-
र्लक्ष्यतामपि परोक्षतामपि ।
वीक्ष्यते स खलु यद्विलोकने
तत्र तत्र नयने ददानया ॥ ५४ ॥

नेति ॥ अनया पति. प्रियो नेत्रयोर्लक्ष्यतां गोचरतां [illegible] नायि, परोक्षतामगोचरत्वमपि न प्रापि । [illegible] [illegible] [illegible] ता वा नेत्रपरोक्षता वा नेत्र, न [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] दोषपादयति—खलु यत्राङ्गावलोकिन [illegible] [illegible]

[illegible]

कने सति न नलो वीक्षते स्म तत्र तारादिवस्तुनि विषये नयने ददाति स्म प्रेरयत्या । मुकुराद्यवलोकने तत्र तत्र प्रतिबिम्बितो नलोऽनुपलक्षितदर्शनेन दृष्टो मामियं पश्यतीति तेनाज्ञानत्वात, उदीक्ष्यतया विम्बरूपस्तु न दृष्ट इति विषयान्तरविलोकनव्याजेन प्रमद.स्वसंजातदर्शनस्य नलस्याभिमतरूपताकारेण वैचित्र्याधिकस्यापि विरुद्धोभयरूपसंभवे मत्कारेन्द्रियाभ्यां नहोत्स्यादिनाच्छादितं प्रत्यभिज्ञावत्, लोके च सरतुरगोभयोद्भूत गर्दभसरत्व युक्तेत्यर्थ । लज्जावशात्साक्षाद्यद्यपि नापश्यत्, तथापि कामप्रेरितत्वाद्दर्पणादिद्वाराऽपश्यदिति भाव । वीक्षते स्मेति पाठ. सुयोज । यद्यस्माद्विलोकननिमित्तं तत्र तत्र वस्तुनि नेत्रे ददत्या स नोक्षते स्मेव, तस्माल्लक्ष्यता परोक्षता च नानारीति वा ॥

वासरे विरहनिःसहा निशां
कान्तसङ्गसमयं समैहत ।
सा ह्रिया निशि पुनर्दिनोदयं
वाञ्छति स्म पतिकेलिलज्जिता ॥ ५५ ॥

वासर इति ॥ सा यस्माद्वासरे दिने विरहनि सहा संभोगविच्छेद सोढुमशक्ता. तस्मात्कान्तस्य सङ्गसमयं संभोगसमयरूपां निशां समैहत रात्रि कदा वा समेष्यतीति । निशि प्राप्ताया पत्यु केलिभिर्नवनवकामक्रीडाभिर्लज्जिता, अत एव—ह्रिया कृत्वा पुनर्दिनोदयं वाञ्छति स्म प्रभातं कदा वा समेष्यतीति । हेतुहेतुमद्भावान्न पौनरुक्त्यम् । सहजया ह्रिया युक्ता ततोपि पतिकेलिभिर्विशेषेण लज्जितेति वाऽपौनरुक्त्यम् ॥

तत्करोमि परमभ्युपैपि य-
न्मा ह्रियं व्रज भियं परित्यज ।
आलिवर्ग इव तेऽहमित्यमूं
शश्वदाश्वसनमूचिवान्नलः ॥ ५६ ॥

तदिति ॥ नलोऽमूं भैमीं शश्वन्निरन्तरमित्याश्वसन विश्वासहेतुं वच ऊचिवान् । इति किम्—हे भैमि, बहुविधेष्वालिङ्गनचुम्बनादिषु मध्ये यत्त्वमभ्युपैपि मन्यसे तत्परं केवलं करोमि, नान्यत् । तस्माद्ध्रियं मा व्रज पुनर्ङ्गसङ्गेन किं वा भावीति चित्ते धृतां भिय परित्यज । यतोऽहं त आलिवर्ग इव सखीसमूहतुल्य· । तस्मात्तस्मिन्यथा विश्वसिषि तथा मय्यपि विश्वसिहि । भय मा यासीरिति । इह त इति पाठे—इह चुम्बनादौ विषयेऽहं तवालिवर्ग ए(इ)व । सखीकर्तृके चुम्बनादौ यथा कापि न भीतिस्तथात्रापीत्यर्थ· ॥

येन तन्मदनवह्निना स्थितं
ह्रीमहौषधिनिरुद्धशक्तिना ।
सिद्धिमद्भिरुदतेजि तैः पुनः
स प्रियप्रियवचोभिमन्त्रणैः ॥ ५७ ॥

येनेति ॥ येन तस्या मदनरूपेण वह्निना ह्रीरेव महौपधिर्दिव्यौपधिस्तया निरुद्धा शक्ति. सामर्थ्यं यस्य तेन लज्जया तिलीनेन स्थितं स कामाग्नि· पुनः सिद्धिमद्भिः प्रकृतार्थसाधनसमर्थैस्तैः प्रियप्रियवचनैः प्रियतमवचनान्येव तद्रूपाण्यनुमन्त्रणानि रहस्यमन्त्रजपास्तैरुदतेजि अदीपि, प्रकाशीकृतसामर्थ्योऽकारीत्यर्थ । पूर्वोक्ताश्वासनवचनै· पुनरुद्दीप्तकामा जातेति भाव. । अन्योपि वह्निरौपधप्रतिरुद्धशक्ति सुसिद्धैरग्निप्रकाशकैर्मन्त्रैः पुनरुद्दीप्यते स । 'निज निशाने' निशानमुद्दीप्तकरणम् । अत्र क्षमार्थाभावान्न सन् ॥

यद्विधूय दयितार्पितं करं
दोर्द्वयेन पिदधे कुचौ दृढम् ।
पार्श्वगं प्रियमपास्य सा ह्रिया
तं हृदिस्थितमिवालिलिङ्ग तत् ॥ ५८ ॥

यदिति ॥ सा दयितेन मर्दनार्थं कुचयोरुपर्यर्पितं कर कराभ्यां विधूय निराकृत्य स्वदोर्द्वयेन कररूपेण दृढं कुचौ यत्पिदधे तत्तेन कुचपिधानप्रकारेण पार्श्वगं पुर. समीपे स्थित प्रियं ह्रियाऽपास्य हृदि स्थितं तमेवालिलिङ्गेवेत्युत्प्रेक्षा । स्त्रीणां याचने यन्निवारणं तदेव कामस्य परमायुधम् । आलिङ्गनेन यथा कामः प्रदीप्तो भवति, तथा कुचमर्दननिषेधपरेण कुचपिधानेनापि नल. प्रदीप्तकामो जात इति भाव· । मुग्धाजातिरियम् ॥

अन्यदस्मि भवतीं न याचिता
वारमेकमधरं धयामि ते ।
इत्यसिस्वददुपांशुकाकुवा-
क्सोपमर्दहठवृत्तिरेव तम् ॥ ५९ ॥

अन्यदिति ॥ इति एवंप्रकारा उपांशुर्मन्दा भीत्या प्रार्थनादैव(न्य)वशात्, काकुर्ध्वनिविकारयुक्ता वाक् यस्य स नलो दीनप्रार्थनवशात्किंचिदनुनतौ सत्यामुपमर्दे दन्तदशनौष्ठपीडनगाढालिङ्गनादौ यो हठस्तेन सहिता वृत्तिरधरपानादिव्यापारो यस्य, सोपमर्दो करधूननादिना सविघ्नाऽधरपानहठवृत्तिर्यस्य वा एवंभूत एव सन् तमधरमसिस्वददपात् । एवमालिङ्गनाद्यपि । इति किम्—हे भैमि, अहं भवतीं त्वामन्यदपरं किमपि कुचमर्दनादि न याचितास्मि याचिष्ये, किं तर्हि—अहमेकवारं तेऽधरं धयामि पिबामीति । आशया दीनवचनम्, पाने तु बलात्कार. । एकवाराधरपानानुमतेरुपमर्देन भङ्गेन सहिता हठवृत्तिरननुमतद्वितीयाद्यधरपानव्यापारो यस्येति वा एकवाराधरपानमात्रानुमतौ लब्धायामालिङ्गनाद्यपि द्वितीयाद्यधरपानमप्यकरोत्, अपराधमार्जनं त्वनन्तरं करिष्यामीति बुद्ध्येति भाव. । पूर्वमोष्ठपानमात्रमकरोत् अनन्तरं नखक्षताद्यपीति केचित् । अन्यदेति पाठे—क्षणान्तरे पुनरधरपानमपि न याचिष्य इत्यर्थ । सोऽप्यमर्धेति पाठे—सोऽप्यमर्ध. किंचिन्मात्रो हठो यत्रैवंविधो व्यापारो यस्य । पूर्वपाठे स इति ज्ञेयम् । याचिता तृच् । वारं काले द्वितीया ॥

पीततावकमुखासवोऽधुना
भृत्य एष निजकृत्यमर्हति ।

---

१ 'सालि(क)सरूप्यमरदकेन' इति जीवातुसंमतपाठ. । २ 'अधाने' इति जीवातुसंमतपाठ । ३ अयं श्लोको जीवातौ न व्याख्यातः ।

रता दुर्निरीक्षा जना यत्रेत्र भूते दिनेऽपि इच्छुरस्मीति वीक्षिता साऽनेन स्वाकारं ज्ञापितेति भाव.। यद्वा—त्वां पश्यामि तदेव ममैव वाञ्छेति, त्वद्दर्शनमेव संभोगसमय इति च ज्ञापितेति भाव.। उत्सुकसखीजनेऽस्मिते व्रीडितेति पाठे—रात्रिवृत्तप्रश्नवाञ्छागोपनार्थं तस्माल्लज्जा मा भूदित्यस्मिते स्मितरहित एवंविधे ज्ञातुमेवोत्सुके सखीजने सखीजनसंनिधौ पूर्वोक्तप्रकारेण सा तेन सकेतिता ल- ज्जिता । यद्रात्रावाचरितं बाहुबन्धादि तदिदानीमिच्छुरस्मीति रात्रिवृत्तज्ञापनार्थं सखीसंनिधावेवमुवाचेत्यर्थ । अत एव सा व्री- डिता । उत्सुके सखीजने स्मिते प्रारब्धहास्ये सति व्रीडितेति वा । हे भैमि, ते नाहादिबन्धादीन् दिने वीक्षिता द्रष्टा एवंभू- तोऽभिलाषुकोऽस्मि । रात्रौ यद्यपि कृता, तथापि न दृष्टाः तस्मा- द्दिने तद्दर्शनेच्छुरस्मीत्येवं सा तेन लज्जिता । न परमहमेव, किंतु त्वत्सखीजनोऽपीत्युत्सुकपदेन सूचितमिति वा। व्याख्यानान्तर ग्रन्थगौरवभयान्नोक्तम् । नर्मारित्यत्र इच्छुर्वीक्षितेत्येताभ्यां योगे 'न लोका-' इति षष्ठीनिषेधः ॥

प्रातरात्मशयनाद्विनिर्यतीं
संनिरुध्य यदसाध्यमन्यदा ।
तन्मुखार्पणमुखं सुखं भुवो
जम्भजित्क्षितिशचीमचीकरत् ॥ ६६ ॥

प्रातरिति ॥ भुवो जम्भजिद्भूमीन्द्रो नलः प्रातरात्मशयनादु- त्थाय विनिर्यतीं शीघ्रं बहिर्निर्गन्तुकामां संनिरुध्य चेलाञ्चलादौ सन्धृत्वा क्षितिशचीं भूमीन्द्राणीं सुन्दरीं सौभाग्यवतीं चान्य- दाऽन्यस्मिन्काले रात्रौ प्रागेव ह्रीभयवशाद्यदसाध्यमप्राप्यं तत्तस्या मुखार्पणं मुखनादिर्यस्य तत्सुखं सुरतमचीकरत् । रात्रिप्रान्तसमये त्वं मदुक्तं चेत्करिष्यसि तर्हि दुष्करमप्राप्यं तुभ्यं दास्यामि नान्य- थेति तां संरभ्यालिङ्गनादि कारितवान् । सा गन्तुकामापि चेदेत- दुक्तं न करिष्यामि, तर्ह्ययं गन्तुं न दास्यति, सखीनां चायमत्रागम- नसमय इति विचार्य चुम्बनादि दत्त्वा शीघ्रं निर्गतेति भाव· । सुखमनायासेनाचीकरदिति क्रियाविशेषणं वा । 'प्रभातप्रहरे पद्मिनी रन्तव्या' इति कामशास्त्रम् । क्षितिशचीमिति, 'हृक्रो.–' इति कर्मत्वम् ॥

नायकस्य शयनादहर्मुखे
निर्गता मुदमुदीक्ष्य सुभ्रुवाम् ।
आत्मना निजनवस्मरोत्सव-
सारिणीयमहृणीयत स्वयम् ॥ ६७ ॥

नायकस्येति ॥ अहर्मुखे प्रातर्नायकस्य शयनान्निर्गता इयं भैमी सुभ्रुवां प्रौढानां सुन्दरीणां सख्यादीनां स्वस्वप्राणेशसुरतज- नितां मुदमानन्दमुदीक्ष्यात्मनैव निजः स्वीयः नवः स्मरोत्सव सं- भोगस्तस्य सारिणी स्मरणशीला सती स्वयमेवाहृणीयत लज्जिता । अनतिप्रौढोपमस्त्रीजातिः शयनान्निर्गता सखीनामोष्ठयावककपो- लपत्रवल्लीमार्जनादि दृष्ट्वा स्वसंभोगचिह्नेन स्वस्वरूपेण कृत्वा नि- जनवस्मरोत्सवं सखीः स्मरयत्येवंशीला सती स्वयं ललज्जे । निज- धवेत्यपि पाठः । हृणीङ् कण्ड्वादिः ॥

तां मिथोऽभिदधतीं सखीं प्रिय-
स्यात्मनश्च स निशाविचेष्टितम् ।
पार्श्वगः सुरवरात्पिधां दध-
दृश्यतां श्रुतकथो हसन्गतः ॥ ६८ ॥

तामिति ॥ स नलस्तां भैमीं हसन् सन् दृश्यता गत.। स्वेच्छ- यैव नयनगोचरत्वं प्राप्त । किंभूताम्—प्रियस्य नलस्यात्मनः स्वस्य च स्वसखीं प्रति मिथो रहसि निशाविचेष्टितं संभोगादिरा- त्रिवृत्तान्तमभिदधतीं कथयन्तीम् । किंभूत —सुराणां वरात्पि- धामदृश्यत्वं दधत् । अत एव—पार्श्वगो निकटस्थः । अत एव— श्रुता भैम्याऽभिधीयमाना रात्रिवृत्तान्तकथा येन । अदृश्येन मया- ऽत्रैव स्थित्वा सर्वं श्रुतमिति प्रत्यक्षो भूत्वा हसन्, न चाकथय- दित्यर्थ· । हसद्गत इति पाठे—श्रुतकथो दृश्यतां गतन्नामहसदि- त्यर्थः । पिधेति, 'आतश्चोपसर्गे' इत्यङ् ॥

चक्रदारविरहेक्षणक्षणे
बिभ्यती धवहसाय साभवत् ।
क्वापि वस्तुनि वदत्यनागतं
चित्तमुद्यदनिमित्तवैकृतम् ॥ ६९ ॥

चक्रेति ॥ सा भैमी चक्राणां चक्रवाकाणां दारैश्चक्रवाकीभिः सह विरहस्तस्येक्षणक्षणे दर्शनकाले संध्यायां ममापि प्रियेण स- हैतद्वियोगो मा भूदिति क्षणमात्रमपि वियोगाद्बिभ्यती धवस्य नलस्य हसाय हास्यायैवाभवत् । संध्यावन्दनमात्रजन्येन वियोगेन चक्रवियोगदर्शनमात्रेण च किमिति बिभेषीत्येवं सा प्रियेण हसि- तेत्यर्थ.। तावतैव वियोगेन तद्वियोगदर्शनमात्रेण च किमिति भीते- त्याशङ्क्याह—क्वापि कस्मिंश्चिद्वस्तुनि विषय उद्यदुत्पद्यमानमनिमि- त्तमकारणं वैकृतं हर्षशोकभयादि यस्मिन्नेवंभूतं चित्तं कर्तृ अना- गतं भाविनमर्थं शुभमशुभं वा वदति । तस्माद्भाविवियोगसू- चिका साधारणी तस्या भीतिर्युक्तेत्यर्थः । भावी विरहः सूचितः । इयं ज्ञातास्वादा मय्यनुरक्ता चेति संतोषवशात्सा तेन हसितेति भाव· । बिभ्यतीं स परिरभ्य नामुचदिति पाठे—भयमोचनार्थं गाढमालिङ्ग्यैव तस्थावित्यर्थः। विकृतिरेव वैकृतं, प्रज्ञादित्वादण् ॥

चुम्बितं न मुखमाचकर्ष य-
त्पत्युरन्तरमृतं ववर्ष तत् ।
सा नुनोद न भुजं तदर्पितं
तेन तस्य किमभून्न तर्पितम् ॥ ७० ॥

चुम्बितमिति ॥ सा क्रमेण गतभीर्गतलज्जा च सती चुम्बितं प्रियेण चुम्बितुमारब्धं मुखं यन्नाचकर्ष वक्रीचक्रे, तच्चुम्ब्यमानमु- खानाकर्षणं कर्तृ पत्युरन्तश्चेतस्यमृतं ववर्ष । तदीयं मन सुधा- वृष्ट्येव परितुष्टं चक्र इत्यर्थः । तथा—तेन स्तनादावर्पितं भुजं न नुनोद निराचकार, तेन भुजस्वीकारेण प्रयोजकेन तस्य किमङ्गं तर्पितं नाभूदपि तु सर्वाङ्गं तेन प्रीणितमभूत् ॥

नीतयोः स्तनपिधानतां तया
दातुमाप भुजयोः करं परम् ।

नीविनीवि निविडं पुराऽऽक्रम-
पाणिनाऽथ शिथिलेन तत्करम् ।
सा क्रमेण ननु नेति वादिनी
विघ्नमाचरदनुप्य केवलम् ॥ ७८ ॥

नीवीति ॥ सा पुरा प्रथमसंभोगारम्भे नीविनीवि नलेनाक्रान्तं [illegible] निविडनिगाढं यथा तथाऽकरोत् । अथानन्तरं क्रमेण [illegible] दिनान्तरे [illegible] तत्करं शिथिलेन पाणिना [illegible] । ततोऽपि दिनान्तरे ननु नेति वादिनी सती आनुप्य तत्करस्य [illegible] सा केवलं विघ्नमाचरत् । ननु नेत्युक्ते यदि न निवर्तेत, तर्हि सा निरुन्ध्यात्, यदापि [illegible] इति वचोमात्रेण विघ्नमाचरत्, न तु कर्मणेति भावः । मुग्धाजातिः । मध्यालापः सूचितः ॥

रूपवेषवसनाङ्गवासना-
भूषणादिषु पृथग्विदग्धताम् ।
सान्यदिव्ययुवतिभ्रमक्षमां
नित्यमेत्य तमगान्नवा नवा ॥ ७९ ॥

रूपेति ॥ सा रूपेषु देवरदानात्कायधारणानिर्मितेषु सौन्दर्यविशेषेषु, वेषेषु महाराष्ट्रलाटगुर्जरादिचोलरतवस्त्रालंकारादिश्वङ्गारभङ्गीषु, वसनेषु नीलपीतदुकूलादिवस्त्रेषु, अङ्गवासनासु चन्दनकस्तूरीकर्पूरागरुरागैरगुरुचन्दनादिधूपैश्च कृतेषु देहामोदेषु, भूषणेषु सौवर्णेषु मुक्तामाणिक्यहीरकादिखचितेष्वलंकारेषु, तदादिषु च भाषान्तरेषु विषये पृथक् प्रत्येकं प्रतिदिनमन्यत्वा दिव्ययुवते रम्भादिस्वर्गस्त्रिया भ्रमे क्षमा समर्थां रम्भादिरियमेवेति भ्रान्तिकारिणीं विदग्धतां चातुर्यमेत्य प्राप्यात एव नवा नवा नूतना नूतना सती नित्यं तमगात् । संबुबुधे इत्यर्थः । अन्वहमन्यैवेयमिति तस्य चेतसि स्फुरितेत्यर्थः । वा इवार्थः । नित्यं नवेन नागात्, अपि तु नवीनेव जगामेति काकुर्वा । अन्वहं नूतनत्वादनुरागातिशयादन्यावरोधाङ्गनासंभोगविमुखो नलो जातइति भावः । क्षमेति पाठे—भैमीविशेषणम् ॥

इङ्गितेन निजरागनीरधिं
संविभाव्य चतुभिर्गुणज्ञताम् ।
भक्ततां च परिचर्ययाऽधिकं
साधिकाधिकवशं व्यधत्त तम् ॥ ८० ॥

इङ्गितेनेति ॥ सा अधिका सर्वगुणैरुत्कृष्टा चतुरा च तमधिकमतितरां वशानामत्यनुरागिणं व्यधत्त चकार । किंचित्प्रौढात्वमुक्तमित्यर्थः । किं कृत्वा—इङ्गितेन तल्पादिषु भर्तृगुणवर्णनपूर्वं भाषणम्, तद्दोपालापः, पश्चादालिङ्गनस्येन शयनम्, पूर्वमुत्थानम्, आगमने तुष्टिः, प्रवासे मैलनत्वम्, सदा तन्मुखदृष्टता,' इत्याद्यनुरागद्योतकेन चेष्टितेन निजम् अगाधत्वादनुरागमेव नीरधिं नलं संविभाव्य सम्यग्ज्ञापयित्वा. तथा—चतुभिः 'भवादृशोऽतिसुन्दरोऽति- [illegible] अपि तु—'न नेति' इत्यादि [illegible] च [illegible] च ज्ञापयित्वा, तथा—अलिन [illegible] ज्ञापयित्वा । [illegible] इति वा ॥

स्वाङ्गमर्पयितुमेत्य वामतां
रोपितं प्रियमथानुनीय सा ।
आतदीयहठसंबुभुक्षुतां
नान्वमन्यत पुनस्तमर्थिनम् ॥ ८१ ॥

स्वाङ्गमिति ॥ सा संभोगार्थिने नलाय स्वाङ्गं स्वमङ्गं निजमङ्गमर्पयितुं दातुं किंचिद्वामतां प्रातिकूल्यमेत्य गत्वा तदङ्गत्वा, अथानन्तरं तेनैव व्यापारेण रोपितमुत्पादितरोषमौदासीन्यं प्राप्तं प्रियं नलं चुम्बनालिङ्गनाचरणपतनादिनाऽनुनीय प्रसाद्यानन्तरमियं सा प्रसादयति चेत्तर्हि सर्वोऽप्यनं करिष्यतीति बुद्ध्या पुनरर्थिनं तदङ्ग याचमानं तं तदीयां नलीया हठाद्बलात्कारेण सबुभुक्षुतां संभोगेच्छुताम् आ मर्यादीकृत्य नान्वमन्यत तावन्नानुमेने । पूर्वं याच्ञापूर्वे संभोगे प्रवृत्त, अनन्तरं तदीयवामत्वाद्रोपवशादौदासीन्यं गतं स्वयं प्रति गमिष्यतीति बुद्ध्या तदाऽनन्तरमनुनीतः सन् पुनरर्थयमानोऽपि यावद्बलात्संभोगं करोति तावन्नानुमत', अनन्तरं त्वनुमत इत्यर्थः । याच्ञानन्तरमेवानुमनने तादृशोऽनुरागो न वर्धते । तदीयमनुरागमात्मनि परां कोटिं प्रापयितुं हठसंभोगमैवैच्छदिति भाव. । अनुनयानन्तरं संभोगे कृतेऽप्यनुरागातिशयात्पुन सुरताभिलाषे नानुमेन इति पुनःशब्दार्थौ वा । रोपित, ण्यन्ताभ्रिष्ठा । आतदीयेति, मर्यादायामव्ययीभावो नपुंसकत्वाद्ध्रस्वत्वम् ॥

आद्यसंगमसमादराण्यधा-
द्वल्लभाय ददती कथंचन ।
अङ्ककानि घनमानवामता-
व्रीडलम्भितदुरापतानि सा ॥ ८२ ॥

आद्येति ॥ सा अङ्ककानि हस्वानि सौकुमार्यातिशयादनुकम्पानि निजान्यङ्गान्याद्यसंगमेन प्रथमसंभोगेन समस्तुल्य आदरः प्राप्त्युपायासक्तिर्येषु प्रथमसंभोगे भयलज्जात्यागपूर्वं विधासार्थं यावान् प्रतारणाद्युपायः कृत', तावानेव पाश्चात्येष्वपि संभोगेषु यत्प्राप्तये नलेनोपाय' कृत', तादृशी नीति यावदधाद्दधार । यत —वल्लभायातिप्रेयसे नलाय कथंचन भूयसा प्रयासेन तान्येव ददती । तत्रापि हेतु —यत.—घनैर्दृढैर्मानवामताव्रीडैः मानः प्रीतिकलहजोदासीनता, वामता स्वाङ्गसमर्पणप्रातिकूल्यम्, व्रीडा लज्जा, तैः घनेन मानेन या वामता तया लज्जया च, लम्भिता

१ 'अत्र चलितं चित्रे स्वात्मदेशम्भावाय नरवधूर्भोगे' इत्याह—चास्मदेः' इति जीवातुः ।

१ इतः प्राक्
'पत्नियां प्रति यदप्तवसनया (?)नश्वरस्य लघुनां द्यानया ।
पत्युरन्वहमदीपत स्फुटं तन्निराहियत तस्य मानसम् ॥'
इत्यधिकः श्लो. क्वचि दृश्यते

प्रापिता दुरापता दुर्लभता येषां तानि । आदौ विवाहात्पूर्वं यः संगमस्तत्कालीनेनादरेण तुल्यादराणीति वा । मानादिना तद्ग्रा-नां दुष्प्रापत्वादिच्छाविवृद्धेर्नलीयोऽनुरागः प्रत्यहं परां कोटिमध्या-रोहदिति भावः । अङ्ककानि, 'ह्रस्वे' 'अनुकम्पायाम्' इति वा कन् । वामतायुक्तो मीड इति समासः ॥

पत्युरागिरिशमातरु क्रमा-
त्स्वस्य चागिरिजमालतं वपुः ।
तस्य चार्हमखिलं पतिव्रता
क्रीडति स्म तपसा विधाय सा ॥ ८३ ॥

पत्युरिति ॥ सा पतिव्रता धर्मेण कार्ये कारणोपचारात्त-पसा तपःफलेनेन्द्रादिवरदानेन वा पत्युर्नलस्य वपुरागिरिशं हर-मारभ्य आतरु वृक्षपर्यन्तं, तरुमारभ्य गिरिशपर्यन्तं वा तं, त-था—स्वस्य चात्मनः शरीरमागिरिजं गिरिजा पार्वतीमारभ्य आ-लतं लतापर्यन्तम्, लतामारभ्य पार्वतीपर्यन्तं वारो(ह्वरो)ह-क्रमेण प्रथमं प्रियस्य, पश्चादात्मन इत्येवंरूपेण, गिरिशरूपे गिरि-जारूपं, तरुरूपे लतारूपमित्येवं वा क्रमेण विधाय तत्तद्रूपं विरच-य्य तस्यावलम्बितशरीरान्तरस्य संबन्ध्यखिलं यद्वापादि क्रीडादि चार्हं योग्यं तदपि विधाय क्रीडति स्म । यतः—पतिव्रता । नहि पतिव्रतानां किंचिदसाध्यमस्ति । चोऽवधारणे । अखिलं भापावे-पादि तस्यैवार्हं यथा तथा रेमे इति वा ॥

न स्थली न जलधिर्न काननं
नाद्रिभूर्न विषयो न विष्टपम् ।
क्रीडिता न सह यत्र तेन सा
सा विधैव न यया यया न वा ॥ ८४ ॥

नेति ॥ सा तेन सह यत्र न क्रीडिता संभोगं नाकृत सा स्थ-ली अकृत्रिमा भूरेव नास्ति । तथा—जलधिः कूपमारभ्य समुद्र-पर्यन्तं स जलाशयो नास्ति । तथा—काननं तद्दुर्गमं वनं नास्ति । साऽद्रिभूर्नास्ति । स विषयः कर्णाटादिरूपो देशविशेष एव सुख-हेतु. स्कन्दनादिर्वा नास्ति । तद्विष्टपं भूर्भुव.स्वराद्येव नास्ति । यस्यां यस्मिन्वा तेन सह न चिक्रीडेति प्रत्येकं योज्यम् । वा समु-च्चये । तथा—सा विधैव पुरुषायितादिरूपः कामशास्त्रोक्त. प्रकार एव नास्ति । यया यया येन येन प्रकारेण सा न क्रीडिता । जला-न्तःसंभोगनिषेधे पूर्वश्लोके नानारूपधारणोक्तेर्मत्स्यादिरूपत्वान्नि-षेधो न, मनुष्याधिकारत्वाच्छास्त्रस्येति ज्ञेयम् । क्रीडिता, 'गत्यर्था-कर्मक—' इति कर्तरि निष्ठा ॥

नम्रयांशुकविकर्षिणि प्रिये
वक्त्रवातहतदीप्तदीपया ।
भर्तृमौलिमणिदीपितास्तया
विस्मयेन ककुभो निभालिताः ॥ ८५ ॥

नम्रयेति ॥ प्रियेऽशुकविकर्षिणि सति लज्जावशाद्गुप्तावयववान-वलोकनार्थं नम्रया, अत एव वक्त्रवातेन हतो निर्वापितो दीप्तः प्रकाशमानो दीपो यया तया भर्तृमौलौ मणयो मुकुटरत्नानि तैर्दी-पिताः प्रकाशिताः ककुभो दिशः विस्मयेन निर्वापितेऽपि ते कथमत्र प्रकाश इत्याश्चर्येण निभालिता विलोकिताः । स्वनक्त ज्ञानाद्विस्मयः, रत्नप्रभातिशयाद्वा ॥

कान्तमूर्ध्नि ददती पिधित्सया
तन्मणेः श्रवणपूरमुत्पलम् ।
रन्तुमर्चनमिवाचरत्पुरः
सा स्ववल्लभतनोर्मनोभुवः ॥ ८६ ॥

कान्तेति ॥ तस्य पूर्वोक्तस्य दिक्षु दीप्तस्य मुकुटमणेः पिधि-त्सया आच्छादितुमिच्छया श्रवणपूरं कर्णभूषणीकृतं नीलोत्पलं का-न्तमूर्ध्नि दधती स्थापयन्ती सा रन्तुं स्ववल्लभस्यैव तनुः शरीरं यस्य नलदेहव्याजं धारयतो मनोभुवः पुर आदौ सुरतारम्भेऽर्चनमिवाचरत्पूजामिव चकार । पुष्पपूजा शिरसि कर्तुमुचिता। सुरतारम्भे च स्मरः समुचिता देवतेति तत्पूजा युक्ता । प्रकाशाभा-वार्थं कर्णोत्पलेन मुकुटमणिं पिदधाविति भावः ॥

तं पिधाय मुदिताथ पार्श्वयो-
र्वीक्ष्य दीपमुभयत्र सा स्वयोः ।
चित्तमाप कुतुकाद्भुतत्रपा-
तङ्कसंकटनिवेशितस्मरम् ॥ ८७ ॥

तमिति ॥ सा तं नलीयं मुकुटमणिं पिधाय कर्णोत्पलेनाच्छाद्य मुदिता सती अथ पश्चात्स्वयोर्निजयोरुभयत्र द्वयोर्वामदक्षिणयोः पार्श्वयोर्दीपं वीक्ष्यार्थाद्द्वौ दीपौ दृष्ट्वा स्वचित्तमघटमानघटनात्कौ-तुकं तद्दर्शनजातमाः किमेतदिति चमत्करणमद्भुतमाश्चर्यं, लज्जा त्रपा, आकस्मिकदीपदर्शनादातङ्को भयं गोप्यान्यपि मदीयाङ्गानि प्रियेण दृष्टानीति शङ्कातिशये वातङ्कः, तेषां संकटे संमर्दे स्मरो निवेशितः स्मरो यत्र तदेवंभूतमाप । विशेषणविधौ तात्पर्यम्। दीपौ दृष्ट्वा कौतुकादिसहिताभूदिति भावः ॥

एककस्य शमने परं पुन-
र्जाग्रतं शमितमप्यवेक्ष्य तम् ।
जातवह्निवरसंस्मृतिः शिरः
सा विधूय निमिमील केवलम् ॥ ८८ ॥

एककस्येति ॥ द्वयोर्दीपयोर्मध्य एककस्य दीपस्य मुखचेलाञ्च-लादिना शमने निर्वाणे क्रियमाणे सति पूर्वशमितमपि तं द्वितीयं दीपं नलेच्छामात्रेण पुनरपि जाग्रतं प्रदीप्तमवेक्ष्य जाता वह्निवरस्य स्मृतिर्यस्याः सा स्मरणाभिनयवशाद्वा शिरो विधूय केवलं निमि-मील निमीलितवती । लज्जाभिनयः । कौतुकवशात्तदीयगोप्यानव-वविलोकनार्थं तस्या निरुपायत्वार्थं पुनः पुनः शामितानपि दीपा-निच्छामात्रेणाजिज्वलदिति भावः । एकस्य शमने कृतेऽपरदीपं जाग्रतं दृष्ट्वा शमितमपि पुनर्जाग्रतं दृष्ट्वेति व्याख्येयम् । एकक पूर्ववत् ॥

पश्य भीरु न मयापि दृश्यसे
सन्निमीलितवती दृशावसि ।

इत्यनेन परिहस्य सा तमः
संविधाय समभोजि लज्जिता ॥ ८९ ॥

पश्येति ॥ अनेनेति परिहस्य सोपहासमुक्त्वा तदीयलज्जापाकरणार्थं दीपाभावेच्छामात्रेण तमः संविधायान्धकारं निर्माय सा समभोजि संभुक्ता । ततो लज्जिता । इति किम्—हे भीरु लज्जाभयकातरे, यद्यस्मात्त्वं दृशौ निमीलितवत्यसि तस्मात्त्वं मयापि न दृश्यसे पश्य नेत्रनिमीलनात्त्वया यथा स्वीयमङ्गं न निरीक्ष्यते, तथा मयापि त्वदङ्गमित्यर्थः । अथ च—त्वया नेत्रे निमीलिते, मया तु त्वं न दृश्यसे चित्रमेतत् । यस्मान्मया न द्रष्टव्यमिति हेतोस्त्वया नेत्रे निर्मीलिते, तावतैव मया न दृश्यसे, अपि तु दृश्यस एव । अन्या हि गोप्यमङ्गं वस्त्रादिनाच्छादयति, त्वया तु नेत्रे एव निर्मीलिते । तथा च मया त्वदीयगोप्यमङ्गं कामं दृष्टमेवेति किं नेत्रनिमीलनेन पश्येति । अमुना नलेन लज्जिता सा तमः सम्यग्विधायानन्तरं चैवं परिहासपूर्वमुक्ता । भीरु, ऊङन्तत्वान्नदीत्वाद्ध्रस्वः । तत्सामर्थ्याच्च गुण. ॥

चुम्ब्यसेयमयमङ्क्ष्यसे नखैः
श्लिष्यसेयमयमर्प्यसे हृदि ।
नो पुनर्न करवाणि ते गिरं
हुं त्यज त्यज तवास्मि किंकरा ॥ ९० ॥
इत्यलीकरतकातरा प्रियं
विप्रलभ्य सुरते ह्रियं च सा ।
चुम्बनादि विततार मायिनी
किं विदग्धमनसामगोचरः ॥९१॥ युग्मम्

चुम्ब्यसे इति ॥ इतीति ॥ युग्मम् । हे प्रिय, मयाऽयं त्वं चुम्ब्यसे, अयं त्वं नखैरङ्क्ष्यसे चिह्नयसे, अयं त्वं श्लिष्यसे आलिङ्ग्यसे, अयं त्वं हृदि अर्प्यसे हृदयोपरि धार्यसे । ते तव पुनरहं गिरं नो करवाणीति न, अपि तु करोम्येव । यद्यया चुम्बनादि याचितं तत्सर्वं करोम्येव । यत इत्यर्थ. । हुमिति सुरतसंमर्दासहत्वेन धूर्ततामित्यर्थं । त्यज त्यज इति पीडानटने । मुञ्च मुञ्च मामित्यर्थः । अहं तव किंकरास्मीति दैन्यनटने । इत्येवंप्रकारेणालीकरते मिथ्यैव सुरते कातरा भीरु । सुरते विषये बलात्कारभीता सती आत्मानं यथाकथंचिन्मोचयितुमेवैवं वदति, न तु हेल्येति । यथा—अदापीनमर्दिति प्रियं विप्रलभ्य प्रतार्य एतादशी मुग्धाबुद्धिं तस्योत्पाद्य तथा ह्रियमपि प्रतार्य मायिमनमपि न मुञ्चति । बला करणाचुम्बनादि करोति, न तु [illegible] चुम्बनादि पूर्वोक्तं सर्वमपि सुरतव्यापारं प्रौढतयैव वितनुते विधाय ददौ । यतो मायिनी [illegible] । [illegible] [illegible] ॥

स्वेप्सितोद्गमितमात्रलुप्तया
दीपिकाचपलया तमोघने ।
निर्विशङ्करतजन्मतन्मुखा-
कृतदर्शनसुखान्यभुङ्क्त सः ॥ ९२ ॥

स्वेति ॥ स तमसा घने तस्मिन्सौधे, अथ च, तमस्तुल्ये घने मेघे तमोरूपे मेघे स्वेप्सितेन स्वेच्छामात्रेणोद्गमितमात्रा प्रकाशिता चासौ तदानीमेव लुप्ता शमिता च, तथा—दीपिकयैव चपलया विद्युता दृष्टनष्टया निर्विशङ्कं यद्रतं तस्माज्जन्म येषां तानि च तानि तस्या मुखाकृतानि वदनेङ्गितानि तेषां दर्शनानि तज्जन्यानि सुखान्यभुङ्क्तान्वभूत् । अन्धकारवशाद्भैमी स्वेच्छाविरचितमुखाकृतदर्शनसुखानुभवार्थं वह्निवरदानवशात्तदानीमेव दीपिकां प्रकाशितवान् तदानीमेव च लज्जावती स्यादिति भिया पुनस्तां शमितवानिति भाव. । विद्युदप्येवंभूता भवति । लुप्तेत्यन्तर्भावितण्यर्थे ज्ञेय. ॥

यद्भ्रुवौ कुटिलिते तया रते
मन्मथेन तदनामि कार्मुकम् ।
यत्तु हुंहुमिति सा तदा व्यधा-
त्तत्स्मरस्य शरमुक्तिहुंकृतम् ॥ ९३ ॥

यदिति ॥ तया रते भ्रुवौ कुटिलिते वक्रिते इति यत्, तन्मन्मथेन कार्मुकमेवानामि । यत्तु पुनः सा तदा सुरतसमये सुरतसमर्दने सहतासारव्याजेन हुंहुमिति रतिकूजनं व्यधात्, तत्स्मरस्य शरमुक्तिहुंकृतं बाणमोचनकालीनं हुंकारमेवाकृतं हुंकार एवाभूत् । तस्या हुंकारं कामस्य बाणमोचनमित्यर्थः । कामस्य बा- नत्याकूजनादिना काम. पुनरनुभिन्ना एवाभूदिति भाव. ॥

ईक्षितोपदिशतीव नर्तितुं
तत्क्षणोदितमुदं मनोभुवम् ।
कान्तदन्तपरिपीडिताधरा
पाणिधूननमियं वितन्वती ॥ ९४ ॥

ईक्षितेति ॥ चुम्बनसमये कान्तदन्तैः परिपीडिताधरा दृष्टाधरा, अत एव—पाणिधूननं वितन्वती [illegible] मुदं [illegible] मनोभुवं [illegible] [illegible] ।

सा [illegible] परिरम्भदायिनी
नाहितं [illegible] ।
चुम्बने च [illegible]
[illegible] ॥ ९५ ॥

[illegible]

यदिति ॥ हारमौक्तिकैस्तदीये हृदि वक्षसि, अथ च—चित्ते, यदासि स्थितं लग्नम्, तत्र गुणो दोरकस्तारत्वादिरेव कारणं हेतुः । अन्यथा नचेदेवं तर्हि तदा सुरतसमये गुणच्युतैः सूत्रभ्रष्टैस्तैर्मौक्तिकैरमुत्र तदीये हृदि वर्तितुं स्थातुं कथं कस्मान्नाशाकि समर्थैर्न जातम् । अथ च—तारत्वादिगुणहीनैर्मौक्तिकैस्तदीयहृदये न स्थीयते किंतूत्तमैरेव । तस्मादुभयविधेऽपि भैमीहृदये स्थातुं मौक्तिकानामन्वयव्यतिरेकाभ्यां द्विविधोऽपि गुणो हेतुरित्यनुमानम् । सुरतसंमर्दान्मुक्ताहारस्त्रुटित इति भङ्ग्यन्तरेणोक्तम् । अन्यस्यापि विदग्धहृदयगामित्वे गुण एव हेतुः, गुणहीनेन तु चित्ते स्थातुं न शक्यते इति भङ्ग्या सूचितम् । गुणच्युतैः, 'पञ्चमी' इति योगविभागात्समासः ॥

एकवृत्तिरपि मौक्तिकावलि-
श्छिन्नहारविततौ तदा तयोः ।
छाययाऽन्यहृदये विभूषणं
श्रान्तिवारिभरभाविते भवत् ॥ १०९ ॥

एकेति ॥ तदा संभोगसमये तयोर्द्वयोर्मध्य एकस्मिन्नल एव वृत्तिर्यस्या एवंभूतापि मौक्तिकावलिरन्यस्या भैम्या हृदये छायया विभूषणमभवत् । किंभूतेऽन्यहृदये—छिन्ना हारस्य विततिर्विस्तारो यस्य । यतः—श्रान्तिवारीणि स्वेदबिन्दवस्तेषां भरः पूरस्तेन भाविते व्याप्ते । द्वयोः समीपे संमुखस्थितयोर्मध्ये भैम्या हारे त्रुटितेऽपि स्वेदजलपूरिते हृदये प्रतिबिम्बितो नलस्य हार एवाभरणमभूदित्यर्थः । अन्यहृदय इति सर्वनामस्त्वात्पुंवद्भावः ॥

वामपादतललुप्तमन्मथ-
श्रीमदेन मुखवीक्षिणानिशम् ।
भुज्यमाननवयौवनामुना
पारसीमनि चचार सा मुदाम् ॥ ११० ॥

वामेति ॥ वामपादतलेन लुप्तो मन्मथश्रीमदः कामसौन्दर्य-[illegible] नातिसुन्दरेणाप्यनिशं भैमीमुखवीक्षिणा केवलभैम्यधीने-[illegible] नलेन भुज्यमानं नवं नूतनं यौवनं तारुण्य यस्याः सा [illegible] मुदां [illegible] पारसीमनि पर्यन्तमर्यादाया परमोत्कर्षे [illegible] । [illegible] प्राप्तेत्यर्थः । वामपादतल—,मुख- [illegible] । एवंभूतेन च भुज्यमान- [illegible] । मुखवीक्षिणं [illegible] तथापि [illegible] ।

[illegible]
[illegible]तानवयानमन्यत ।
नेत्र[illegible]
[illegible]नल: ॥ १११ ॥

[illegible]

तया तर्पितान्सुखितानमन्यत । तथा—तद्विलोकनं [illegible] योरमृतस्य सारेण श्रेष्ठभागेन पारणां तद्रूप तृतीकरण[illegible] बुधे । पुनःपुनर्भैमीगाढालिङ्गनदर्शनादन्तर्बहिश्च [illegible] त्यर्थः । अन्तरशब्दाद्वा भवार्थेऽण् । तर्पितान्, [illegible] मणि क्तः ॥

भूषणैरनुपदाश्रितैः प्रियां
प्रागथ व्यपददेष भावयन् ।
तैरभावि कियदङ्गदर्शने
यत्पिधानमयविघ्नकारिभिः ॥ ११२ ॥

भूषणैरिति ॥ एष नलः प्रियामाश्रितैः स्वशरीर [illegible] स्याटङ्कादिभिर्भूषणैर्दृष्टैः प्रागनुपत्पूर्वं संतोषमगात् । अथ [illegible] न्तर भावयन्विचारयन्व्यपदद्विषण्णोऽभूत् । यद्यस्मात्तैर्भूषणै[illegible] कियतोऽलंकृतस्याल्पस्याङ्गस्य दर्शने विषये पिधानमयानामा[illegible] दनरूपाणां दर्शनान्तरायाणां कारिभिस्तद्धेतुभूतैरभावि [illegible] अनलंकृतं चेत्तर्हि सर्वं दर्शनगोचरोऽभविष्यत्, नतैवम्, [illegible] व्यपददित्यर्थः । भैमीसौन्दर्यं तस्यां नलानुरागातिशयश्च [illegible] रतसमये भूषणमोचनस्यैव युक्तत्वाद्भूषणसद्भाववर्णनं [illegible] तम्, तथापि यावद्भूषणानि मोचयति, तावदपि विलम्ब[illegible] तया हठसुरतसूचनाद्भूषणवर्णनौचिती न दोषायेति, त[illegible] परिहार्यभूषणाभिप्रायेण चेति ज्ञेयम् । 'बहुमन्यत [illegible] भूषणानि स विदर्भसुभ्रुवः' इति वा पाठः सुगमः । [illegible] पुषादित्वादङ् ॥

योजनानि परिरम्भणेऽन्तरं
रोमहर्षजमपि स बोधतः ।
तौ निमेषमपि वीक्षणे मिथो
वत्सरव्यवधिमध्यगच्छताम् ॥ ११३ ॥

योजनानीति ॥ तौ रोमहर्षज [illegible] मत्यल्पमप्यन्तर परिरम्भण आलिङ्गने विषये [illegible] बोधतः स अजान(नी)ताम् । तथापि मिथो [illegible] ऽन्योन्यविलोकनेऽल्पतर निमेषम[illegible] वर्षेण व्यवधि व्यवधान [illegible] जासिष्टाम् । अल्पीयसाऽपि देशकालव्यवधानेन [illegible] विच्छेदस्त्वा[illegible]मानीत्यर्थः । [illegible] सयोगे [illegible] ॥

वीक्ष्य भावमधिगन्तुमुत्सुकां
पूर्वमच्छमणिकुट्टिमे मृदम् ।
कोऽयमित्युदितसंभ्रमीकृतां
स्वानुबिम्बमददर्शीत्[illegible] ॥ ११४ ॥

वीक्ष्येति ॥ एष नलो [illegible]
[illegible]

भयामपि नलरूपधारिणान्येनाहमुक्तेति बुद्ध्या सुरतसमयसमागजनान्तरदर्शनाद्वा उदितसंभ्रमीकृतां समुत्पादितभयां विनम्रस्कया प्रतिबद्धभावोदयाम्, अनन्तरं का कुत्र तिष्ठतीति कृतप्रश्नां भैमीमच्छमणिकुट्टिमे निर्मले मणिबद्धभित्तिभागे स्वानुबिम्बं प्रतिबिम्बमददर्शत दर्शयामास । नायमपूर्वः कश्चित्, किंतु त्वदीयमेवेदं प्रतिबिम्बम् तत्र ममान्य इति भ्रान्तिर्जातेति स्वप्रतिबिम्बं तामदर्शयदित्यर्थः । अन्यतरस्य पूर्वं बिन्दुपतने विषमत्वाद्वैरस्यं स्यादिति बिन्दुस्तम्भार्थम् 'अन्यचित्ततया संभ्रमजनेन च भावबन्धं कुर्यात्' इति कामशास्त्रात्तस्या बिन्दुपातप्रतिबन्धमकरोदिति भाव. । अददर्शत, 'णिचश्च' इति तङ् । ('कृद्वतोऽङि गुणः') । तां बुद्ध्यर्थत्वात्कर्मत्वम् ॥

एवं भैम्या भावलाभवेगभङ्गोपायमुक्त्वा नलस्य भावलाभवेगभङ्गभङ्गीमाह—

तत्क्षणावहितभावभावित-
द्वादशात्मसितदीधितिस्थितिः ।
स्वां प्रियामभिमतक्षणोदयां
भावलाभलघुतां नुनोद सः ॥ ११५ ॥

तत्क्षणेति ॥ स प्रियाय अभिमते क्षणे स्वेष्टसमये भैमीभावलाभौत्सुक्यात्पूर्वमेवोदय उत्पत्तिः समयो यस्यास्तां भावलाभे स्वां निजां बिन्दुच्युतौ लघुतां शीघ्रतां नुनोद । अन्यचित्तीकरणेन व्यलम्बयदित्यर्थः । तदेवाह—किंभूतः—तस्मिन्नेव क्षणे निजभावौत्सुक्यसमयेऽवहितभावेनैतस्या इव ममापि भावलाभश्चेत्स्यात्, तर्हि विषमरतत्वाद्वैरस्यमेव स्यात्. अतस्तुल्यकालमेवोभयोर्भावलाभं करवाणीति सावधानतयोक्तप्रकारेणैव सावधाने वा भावे चित्ते भाविता ध्यानवासनादिभिश्चिन्तिता द्वादशात्मनः सूर्यस्य, सितदीधितेश्चन्द्रस्य, स्थितिर्मर्यादा गगनगमनादिप्रकारो येन सः । तद्ध्यानेन निजवीजस्तम्भनार्थं स्वस्यैव संपादितवैचित्यः सन्निति यावत् । अथ च—सावधानतया कृता सूर्यचन्द्रापरपर्यायेडापिङ्गलाख्यदक्षिणवामनाडीरूपयोर्नसोः स्थितिः स्थैर्यं येन । कुम्भितपवन इत्यर्थः । अन्यचित्ततासंपादनेन नासावायुस्तम्भनेन चोपायेनैकसमयोभयभावप्राप्तिपर्यन्तं स्वीयं भावं स्थिरीचकारेति भावः । एतेन भङ्ग्या नलस्य योगाभ्यासोऽपि सूचित', अन्येन तथा कर्तुमशक्यत्वात् । 'दक्षिणनासापुटवहने पुरुषस्य, वामनासिकापुटवहने योषितो बिन्दुस्तम्भो भवति' इति कामशास्त्रीयं तदीयं च भावं स्थिरीचकारेति वा । विस्तरेणालम् ॥

इदानीं समरतमाह—

स्वेन भावजनने स तु प्रियां
बाहुमूलकुचनाभिचुम्बनैः ।
निर्ममे रतरहःसमापना-
शर्मसारसमसंविभागिनीम् ॥ ११६ ॥

१ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] । २ [illegible] [illegible] ।

स्वेनेति ॥ स तु नलः पुनः स्वेन स्वयमेव भावजनन उभयोर्भावप्राप्तिसमये स्वेन सह वा स्वेनात्मनैव कर्त्रा यद्भावजननं तस्मिन्सति वा । स्वस्य भावजननसमय इति यावत् । तत्र बाहुमूलं कक्षा, कुचौ, नाभिश्च एतेषां चुम्बनैः कृत्वा रतस्य रहसि समापना तज्जनितं परमकाष्ठापन्नं शर्म सुखं, समापनारूपो वा शर्मसारस्तस्य समस्तुल्यो य. संविभागोऽशस्तद्वतीं समरतप्रापणेन सुखिनीं निर्ममे चकार । स्वेनेत्यस्य प्रथमद्वितीयव्याख्ययोः कक्षादिचुम्बनं जातिः । तृतीयायां तु—कक्षादेर्निरन्तरं कामाधिष्ठानत्वात्तच्चुम्बनैरुपायैः स्वस्य भावप्राप्तिसमये तामपि भावमलम्भयदिति भाव. । 'भावभजनेन तु—' इति पाठे—स्वीयेन भावभजनेन निमित्तेन बाह्वादिचुम्बनैरिति व्याख्या ॥

पुनरपि भङ्ग्यन्तरेण तदेवाह—

विश्लथैरवयवैर्निमीलया
लोमभिर्हुतमिवैविनिद्रताम् ।
सूचितं श्वसितसीत्कृतैश्च तौ
भावमक्रमकमध्यगच्छताम् ॥ ११७ ॥

विश्लथैरिति ॥ तौ भावलाभश्रमवशात्स्वोद्वहनेऽपि विश्लथैः शिथिलीभूतैरवयवैरङ्गैः, तथा—निद्राभावेऽपि निमीलया श्रमजनितनयनसंकोचन(न)या, तथा—तस्मिन्क्षणे द्रुतं शीघ्रं विनिद्रतामुल्लासमितैर्गतैर्लोमभिः रोमाञ्चैः, तथा—श्वसितैः श्रमजमुखनासिकाश्वासैः सीत्कृतैश्च तैः सर्वैः सूचितमक्रमकं युगपत्संजातं बिन्दुच्युतिजन्यसुखरूपं भावमध्यगच्छताम् । समरतं प्रापतामित्यर्थः । भोगिनोः संभोगान्ते स्वभाववर्णनाद् जातिः । क्रमकं, 'क्रमादिभ्यो वुन्' इति वुन् ॥

आप्त भावमधिगच्छतोस्तयोः
संमदेषु करजक्षतार्पणा ।
फाणितेषु मरिचावचूर्णना
सा स्फुटं कटुरपि स्पृहावहा ॥ ११८ ॥

आप्तेति ॥ एवं भावमधिगच्छतोः सुरतान्तसुखमनुभवतोस्तयोः करजक्षतानां नखक्षतानामर्पणा दानं संमदेषु परमानन्देषु मध्ये आप्ताभूत् । आनन्दवर्धिकाभूदित्यर्थः । ननु [illegible] सुरतादिच्छं कथमित्यत आह—स्फुटं यथा फाणितेषु [illegible] खण्डविकारेषु वा पानकेषु मध्ये सा सुप्रसिद्धा मरिचावचूर्णना कटुरपि स्पृहावहा [illegible] तथा—कटु [illegible] [illegible] [illegible] । [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ।

[illegible]

अर्धमीलितविलोलतारके
रा दृशौ निधुवनक्लमालसा ।
यन्मुहूर्तमवहन्न तत्पुन-
स्तृप्तिरास्त दयितस्य पश्यतः ॥ ११९ ॥

अर्धेति ॥ निधुवनक्लमेन सुरतश्रमेणालसा । सुतरामसनिः-सहाङ्गीत्यर्थः । सा दृशौ मुहूर्तं क्षणमात्रमर्धनिमीलिते ईषत्संकुचिते विलोले तारके ययोस्तादृशे(शौ) यदवहद्धार, तत्तादृग्भैमीनेत्रावस्थानं पश्यतो दयितस्य पुनस्तृप्तिर्नास्त मा भूत् । पुनः पुनः पश्यत इति वा (भाव)। पौनःपुन्यदर्शनाभिलापस्यानिवृत्तत्वात्पश्यन्नेव स्थित इत्यर्थः । तादृशी तस्य सुतरां सुखायाभूदिति भावः ॥

तत्क्लमस्तमदिदीक्षत क्षणं
तालवृन्तचलनाय नायकम् ।
तद्विधा हि भवदैवतं प्रिया
वेधसोऽपि विदधाति चापलम् ॥ १२० ॥

तदिति ॥ इदानींतनस्तस्याः क्लमः सुरतजः श्रमः नायकं सैन्यस्वामिनं राजानमपि तं क्षणमात्रं तालवृन्तचलनायादिदीक्षतोपदिदेश । सुरतश्रान्तां तां दृष्ट्वा व्यजनवीजनेन श्रमापनयनं चकारेत्यर्थः । हि यतो—भवस्य संसारस्य कामसुखसर्वस्वस्य दैवतमिष्टदेवता तद्विधा भैमीसदृशी अतिसुन्दरी प्रियसौभाग्यवती प्रिया वेधसो ब्रह्मणोऽपि स्वविषये चापलमनुरागतरलतां विदधाति करोति, किं पुनर्मनुष्यस्य नलस्येत्यर्थः । पुनरपि सानुरागो जात इति भावः । 'व्यजनं तालवृन्तकम्' इत्यमरः । अदिदीक्षत, नियमार्थाद्दीक्षेर्हेतुमण्णिच् चङ् ॥

स्वेदबिन्दुकितनासिकाशिखं
तन्मुखं सुखयति स्म नैषधम् ।
प्रोषिताधरशयालुयावकं
सामिलुप्तपुलकं कपोलयोः॥ १२१ ॥

स्वेदेति ॥ तस्या मुखं नैषधं सुखयति स्म । किंभूतम्—स्वेदबिन्दुकाः संजाता यस्यास्तादृशी नासिकाशिखा नासाग्रं यस्य । तथा—प्रोषितो गतोऽधरशयालुरोष्ठस्थितो यावको यस्य । तथा—परिचुम्बनवशात्कपोलयोः सामर्धं लुप्ताः पुलका रोमाञ्चा यस्य एवंभूत दृष्ट्वा स सुखी जात, संजातकामश्च जात इत्यर्थः । अत्र पूर्वोत्तरार्धे व्यत्यस्ते पठनीये, अन्यथा समाप्तपुनरात्तदोषापात । सुखयति, मतुवन्तात् 'तत्करोति–' इति णिचि 'णाविष्ठवत्–' इति मतुब्लोप ॥

ह्रीणमेव पृथु सस्मरं किय-
त्क्लान्तमेव बहुनिर्वृतं मनाक् ।
कान्तचेतसि तदीयमाननं
तत्तदालभत लक्षमादरात् ॥ १२२ ॥

ह्रीणमिति ॥ तदतिसुन्दर तदीयमाननं तदा सुरतान्तसमये कान्तचेतसि विषय आदरातिशयाल्लक्षं लक्षसंख्यं द्रव्यमलभत । मूल्यरहितेऽत्युत्कृष्टे वस्तुनि 'एतल्लक्षं लभते' इति लोकोक्त्या परमोत्कर्षमासादितवदित्यर्थः । परमुत्कर्षं प्रापेत्यर्थः । किंभूतम्—तत्सुखानुभवेन संजातस्मरं स्मरचापलस्मरणात्पुरुषायितलक्षणं बहुतरं ह्रीणं लज्जितमेव । तथा—पुनः सुरताभिलापमात्रे यद्दीपनः ससस्मरमुद्दीप्तकामम् । तथा—सौकुमार्यातिशयात्पुरुषायितादु सुतरां क्लान्त म्लानमेव । तथा—अल्पाल्पया अनुस्पगा साध्यमानभेदागमराहित्यादेर्कीभावात्परब्रह्मानन्दानुवादिन महासुखानुभवादिपरसुखापलापान्मनाक् निर्वृतमल्पं सुखितम् । विस्मृतानुभूतसुखमिति यावत् । 'रतान्तसमये योषित् सुसमतादरकारि भाति' इति कामशास्त्रम् । तदा तादृशं तत् दृष्ट्वा पुनः समदनोऽभूदिति भावः । अथ च—लक्षं विपयत्वं लभतेत्यर्थः ॥

स्वेदवारिपरिपूरितं प्रिया-
रोमकूपनिवहं यथायथा ।
नैषधस्य दृगपात्तथातथा
चित्रमापदपतृष्णतां न सा ॥ १२३ ॥

स्वेदेति ॥ नैषधस्य दृक्स्वेदवारिणा सुरतश्रमजलेन परिपूर्णं प्रियारोमकूपनिवहं यथा यथा यावदपात्सादर व्यलोकयत्, न नलदृक् तथातथा तावत्तावदपतृष्णता तृप्तिं नापदिति चित्रम् । पुनःपुनरवलोकने हि तृप्तिर्भवति अत्र तु न जातेत्याश्चर्यमित्यर्थः । अथ च—पिपासोरञ्जलिजलेनापि पिपासा शाम्यति, न त्वस्याकण्ठवारिपूरितकूपसद्घस्य पुनः पुनः पानेऽपि पिपासा न शान्तेति चित्रमित्यर्थः । एवंभूतभैमीरोमकूपदर्शनमात्रेण पुनः सकामोऽभूदिति भावः ॥

वीतमाल्यकचहस्तसंयम-
व्यस्तहस्तयुगया स्फुटीकृतम् ।
बाहुमूलमनया तदुज्ज्वलं
वीक्ष्य सौख्यजलधौ ममज्ज सः ॥ १२४ ॥

वीतेति ॥ स सुरतसंमर्दाद्वीतमाल्याश्च्युतकुसुमाः कचहस्ता-स्तेषां संयमाय ग्रन्थिबन्धनाय व्यस्तमूर्ध्वंव्यापारित हस्तयुगं यया तया भैम्या स्फुटीकृतं तदतिरमणीयं कामवसतिस्थानमुज्ज्वलमतिगौरं बाहुमूलं वीक्ष्य सौख्यजलधौ ममज्ज । निरवधि सुखमन्वभूदित्यर्थः । वान्तेति वा पाठः । कचहस्त इति हस्तशब्दः प्रशंसावाची । सुखमेव सौख्यं चतुर्वर्णादित्वात्ष्यञ् ॥

वीक्ष्य पत्युरधरं कृशोदरी
बन्धुजीवमिव भृङ्गसंगतम् ।
मञ्जुलं नयनकज्जलैर्निजैः
संवरीतुमशकत्स्मितं न सा ॥ १२५ ॥

वीक्ष्येति ॥ सा कृशोदरी नेत्रचुम्बनवशात्संलग्नैर्निजैर्नयनकज्जलैर्भिन्नवर्णतया मञ्जुलं शोभमानं पत्युरधरं भृङ्गेण भ्रमरेण संगतं मिलितं पीयमानमकरन्दं बन्धुजीवपुष्पमिव वीक्ष्य समुत्पद्यमानं स्मितमीषद्धास्य संवरीतु गोपायितुमुत्पद्यमानमेव निरोद्धुं वा नाशकत्समर्था नाभूत् । उत्तमस्त्रीत्वात्मलज्जत्वाच्चा-

…स्य सविधे स्मितं कर्तुमयुक्तं यद्यपि, तथापि स्वीयसंभोगसौभाग्यवशादुत्पन्नस्य स्मितस्य संवरीतुमशक्यत्वात्सपत्नीदर्शने च सलज्जत्वेऽपि प्रागल्भ्यागमनशङ्कया सिष्मिय इति ॥

तां विलोक्य विमुखश्रितस्मितां
पृच्छतो हसितहेतुमीशितुः ।
ह्रीमती व्यतरदुत्तरं वधूः
पाणिपङ्करुहि दर्पणार्पणाम् ॥ १२६ ॥

तामिति ॥ वधूर्भैमी विमुखं तिर्यङ्मुखं यथा तथा पराङ्मुखीभूय श्रितस्मिता कृतेषद्धास्या विमुखी चासौ श्रितस्मिता च तादृशीं बालां विलोक्य हसितहेतुं पृच्छत ईशितुर्नलस्य पाणिरेव पङ्करुहं कमलं तस्मिन्करकमले दर्पणस्यार्पणामेवोत्तरं व्यतरद्ददौ स्मितहेतुनाचष्ट । यतो—ह्रीमती । स्वनेत्रचुम्बनवशात्तवोष्ठे नेत्रकज्जलं लग्नमिति लज्जावशात्साक्षादुत्तरं दातुमशक्ता कज्जलाङ्कितं स्वाधरं पश्येति भावेन दर्पणार्पणामेवोत्तरं ददावित्यर्थः ॥

लाक्षयात्मचरणस्य चुम्बना-
च्चारुभालमवलोक्य तन्मुखम् ।
सा ह्रिया नतनताननाऽस्मर-
च्छेपरागमुदितं पतिं निशः ॥ १२७ ॥

लाक्षयेति ॥ कुपितभैमीप्रसादनार्थं चरणे पतनाद्भैम्याः प्रश्निनीत्वात्पङ्कजासनबन्धेन सुरतारम्भवशाद्वात्मचरणस्य लाक्षया चुम्बनात्संबन्धाद्धेतोश्चारु भालं ललाटं यस्यैवंभूतं तस्य नलस्य मुखमवलोक्य निजसुरतधार्ष्ट्यस्मरणजातया ह्रिया हेतुना नतनतं नतप्रकारमाननं यस्याः सैवंभूता सती उदितं प्राप्तोदयम्, उदयानन्तरं च कालक्रमापचीयमानः शेषः किंचिदवशिष्टो रागो लौहित्यं यस्य तं निशो रात्र्याः पतिं चन्द्रमस्मरत् । तन्मुखं तादृगभूदित्यर्थः । ईषदवशिष्टरक्तिमचन्द्रदर्शने यथा प्रीतिर्भवति, तथा तादृङ्मुखदर्शनेऽपि तस्याः प्रीतिर्जातेति भावः । नतनतेति प्रकारे द्विरुक्तिः । पतिं कर्मत्वविवक्षया षष्ठ्यभावः ॥

स्वेदभाजि हृदयेऽनुबिम्बितं
वीक्ष्य मूर्तमिव हृद्गतं प्रियम् ।
निर्ममे धुतरतश्रमं निज-
ह्रीनतातिमृदुनासिकानिलैः ॥ १२८ ॥

स्वेदेति ॥ ललाटलाक्षादर्शनसंजातनिजसुरतधार्ष्ट्यस्मरणवशाद्ध्रिया नता सा स्वेदभाजि श्रमजलप्लुते स्वहृदयेऽनुबिम्बितं प्रियं नलं मूर्तं साकारं हृद्गतं चित्तस्थमिव वीक्ष्य निजैरतिमृदुभिर्विश्रान्तिकृद्भिर्मन्दीभूतैर्नासिकानिलैः [illegible] रतश्रमो यस्यैतादृशं निर्ममे चकार । [illegible] हृदयप्रतिबिम्बितप्रियनलबन्धात् [illegible] । निर्मल [illegible] या तादृशी सा दृष्ट्वा स [illegible] तदा [illegible] दृष्ट्वा हर्षसात्मक [illegible] भावः ॥

सूननायकनिदेशविभ्रमै-
रप्रतीतचरवेदनोदयम् ।
दन्तदंशमधरेऽधिगामुका
साऽस्पृशन्मृदु चमच्चकार च ॥ १२९ ॥

सूनेति ॥ सूननायकस्य कामस्य निदेश आज्ञा तस्य विभ्रमैर्विलासैर्हेतुभिरप्रतीतचरः पूर्वं संभोगवेलायामज्ञातो वेदनोदयः पीडोद्भवो यस्मात्तं दन्तदंशमधरेऽधिगामुकाधुना पीडाकारिणं ज्ञातवती सा मृदङ्गिष्ठाङ्गुलीस्पर्शं यथा तथा दन्तदष्टाधरमेवास्पृशत् । अनन्तरं च स्पर्शजपीडानुभवाच्चमच्चकार सशीत्कारमङ्गकम्पमपि चकार । आकस्मिकतयैव किमेतत्कदा जातमिति साश्चर्या चाभूत् । दन्तदंशं, 'न लोका–' इति षष्ठीनिषेधः ॥

वीक्ष्य वीक्ष्य करजस्य विभ्रमं
प्रेयसार्जितमुरोजयोरियम् ।
कान्तमैक्षत हसस्पृशं कियत्-
कोपकुञ्चितविलोचनाञ्चला ॥ १३० ॥

वीक्ष्येति ॥ इयं प्रेयसा नलेन उरोजयोरुपरि बुद्धिपूर्वमर्जितं कृतं करजस्य नखस्य विभ्रमं कोपसंभ्रमवशाद्वीक्ष्य वीक्ष्य वारं वारं विलोक्य, अनन्तरमेव कियत्किंचित्कोपेन कुञ्चितावुन्मील्य मुकुलितौ पर्यायेण विलोचनाञ्चलौ नेत्रपल्लवौ यया एवंभूता सती स्वयंकृतत्वात्संभोगसमये तया ज्ञातत्वाच्च हसस्पृशं श्रितस्मितं कान्तमैक्षत । कोपेन वक्रमपश्यदित्यर्थः । कोपस्याल्पत्वेनोत्तमत्वं धीरत्वं च भैम्या व्यज्यते । वीक्ष्य संभ्रमे द्विरुक्तिः । हसस्पृशं, 'स्पृशोऽनुदके–' इति क्विन् ॥

रोपरूपितमुखीमिव प्रियां
वीक्ष्य भीतिदरकम्पिताक्षराम् ।
तां जगाद स न वेद्मि तन्वि तं
कश्चकार तव कोपरोपणाम् ॥ १३१ ॥

रोपेति ॥ स रोपरूपितं कोपयुक्तं मुखं यस्यास्तामिव दन्तदंशादेः सुखकारित्वेन तत्त्वतः कोपरहितत्वेऽपि कृत्रिमकोपेन भ्रुकुटितमुखीं प्रियां वीक्ष्य भीत्या दरमीषत्कम्पितानि सगद्गदान्यक्षराणि यस्याः क्रियायास्तद्यथा तथेति जगाद । इति किम्—हे तन्वि, अहं तं न वेद्मि, कस्तव कोपरोपणां चकार । '[illegible] नास्ति तव कोपरोपिणम्' इति पाठे—कोपस्य रोपिणमारोपकम् । 'न वेद्मि' इत्यज्ञतः कोपरोपि[illegible] गोपायति ॥

रोपकुङ्कुमविलेपनात्मना-
[illegible]न्ववाचि कृपतन्ववाचि ते ।
भूदयुक्तमनयैव रञ्जना-
माननं विधुविधेयमानने ॥ १३२ ॥

रोपेति । पुनरपि, इति किम्—ननु [illegible] [illegible] नयैवाद्[illegible] तथा—[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

---

१ [illegible]

चन्द्राधिके तवानने रोपरूपेण कुङ्कुमेन विलेपनाद्धेतोर्मनागल्पीयसी इयं रञ्जना रक्तिमसंपादना मा भूत् न कार्या। यस्मादयुक्तसमयैवाप्रस्तावसमुद्भूतैव। किमपि मया नापराद्धमिति निर्हेतुकेयमनुचिता कोपरञ्जना त्यजतामित्यर्थः। अथ च—अयं संभोगसमयो रात्रिरियं, नतु कोपरञ्जनासमयः, तस्मादन्यदा कोपः कार्यः, अधुना तु त्यज्यतामित्यर्थः। अथ च—चन्द्राधिकं तव मुखम्, इदानीं रोपरूपितं सन्न्यूनं भविष्यतीत्ययुक्तसमया रञ्जना न कार्या कोपस्त्यज्यतामित्यर्थः। अथ च—कोपकुङ्कुमविलेपनरञ्जनाऽयुक्तसमया। यतः, तस्मान्नैव कार्या। शीतकाले ह्युष्णवीर्यतया वदनप्रसाधनं कुङ्कुमविलेपनं युक्तम्, इदानीं वसन्तजेन श्रमजेनोष्मणा श्रीखण्डपाण्डिमैवाननप्रसाधनायालम्, न कुङ्कुमरञ्जनेत्यर्थः॥

क्षिप्रमस्य तु रुजा नखादिजा-
स्तावकीरमृतसीकरं किरत्।
एतदर्थमिदमर्थितं मया
कण्ठचुम्बि मणिदाम कामदम्॥ १३३॥

क्षिप्रमिति॥ हे भैमि, कण्ठचुम्बि मम कण्ठे स्थितं, तथा—कामदमिच्छादायि, अत एव एतदर्थं त्वदीयकरजरदनक्षतजपीडापाकरणार्थं भैमीकरजादिक्षतपीडापनोदन कुर्विति मयाऽर्थितं प्रार्थितं सदिदं चिन्तामणिरत्नानां दाम मालामृतसीकरं सुधाबिन्दु किरत्सत्वरात् तावकीर्त्वदीया नखादिजा नखक्षतादिसमुद्भवा रुजाः पीडाः क्षिप्रमस्यतु। शमयत्वित्यर्थः। तस्मात्कोपं मा कार्षीरिति भावः। अर्पितमिति पाठे—पीडाशान्त्यर्थं मया त्वदीयकण्ठे क्षिप्तं सत्त्वदीयकण्ठचुम्बीति व्याख्येयम्। रुजा, [illegible]॥

स्वापराधमलुपत्पयोधरे
मत्करः सुरधनुष्करस्तव।
सेवया व्यजनचालनाभुवा
भूय एव चरणौ करोतु वा॥ १३४॥

स्वापराधमिति। हे भैमि, मत्करस्तव पयोधरे स्तने सुरधनु[illegible] [illegible]व्यजन[illegible]प[illegible] सन् नखक्षतपीडाकरणं [illegible] व्यजनस्य चलना तया, [illegible]ति भूत्वया [illegible] [illegible]लुपत्। वाऽथवा एतावत्याऽपि [illegible] न [illegible] भूय एव पुनरप्ययं करस्तव चरणौ [illegible]। [illegible] अपराधनाशनं भवति, तस्मा[illegible]। अथ च—[illegible] संभोगार्थम्[illegible]। अथ च—[illegible] सुरधनु[illegible]। अथ च—[illegible] सुरधनुरुद्धने[illegible]। [illegible], त[illegible]। [illegible]॥

जैनीयस्य सः। करोतीति करः पचाद्यच्। सुरधनु[illegible] षष्ठीसमासः चलना ण्यन्ताद्युच्। सिरवस्य पाक्षि[illegible]।

आननस्य मम चेदनौचिती
निर्दयं दशनदंशदायिनः।
शोध्यते सुदति वैरमस्य त-
त्किं त्वया वद विदश्य नाधरम्॥ १३५॥

आननस्येति॥ हे सुदति, ममाननस्य चेदनौचि[illegible] यतो—निर्दयं यथा तथा दशनदंशदायिनो दन्तक्षतदान[illegible] तस्मात्तस्य यद्यपराधिता तर्हि अपराधकारिणोऽस्य मन्मु[illegible] धरं विदश्यातितरां खण्डयित्वा त्वया किमिति [illegible] वैरं न शोध्यते त्वं वद कथय, अपि त्वपराधिनोऽस्यात्यन्तमोष्ठं [illegible] खण्डयित्वा वैरनिर्यातनं कुरु। तथा च समः समाधिरित्यर्थः।

दीपलोपमफलं व्यधत्त य-
स्त्वत्पटाहृतिषु मच्छिखामणिः।
नो तदागसि परं समर्थना
सोऽयमस्तु पदपातुकस्तव॥ १३६॥

दीपेति॥ हे भैमि, यो मच्छिखामणिस्त्वत्पटाहृतिषु [illegible] यवसनकर्षणेषु सतीषु लज्जावशान्मुखवाय्वादिना तथा [illegible] दीपलोप स्वकिरणैरेव तिमिरनिराकरणादफल व्यर्थं [illegible] तस्य मणेरागस्यपराधे पर केवल करादिवत्समर्थना परिहारो [illegible] अस्ति, तस्मादुपायान्तराभावात्सोऽयं मौलिमणिस्तव पदयोः [illegible] तुको वन्दारुरस्तु। उपायान्तराभावे हि नमस्कारेणापरा[illegible] र्जनं क्रियते, तस्मादयमपि नमस्कार करोत्वित्यर्थः॥

इत्थमुक्तिमुपहृत्य कोमलां
तल्पचुम्बिचिकुरश्चकार सः।
आत्ममौलिमणिकान्तिभङ्गिनीं
तत्पदारुणसरोजसङ्गिनीम्॥ १३७॥

इत्थमिति॥ स इत्थमुक्तप्रकारेण कोमलां सामयुक्ता[illegible] वाचमुपहृत्योपहारीकृत्य प्रणामकरणवशात्तल्पचुम्बित [illegible] स्पर्शिनश्चिकुराः केशा यस्य स आत्ममौलिमणिकान्ति[illegible] मणिद्युतिस्तद्रूपा भङ्गिनी नदी तां तत्पदे भैमीचरणौ [illegible] णसरोजे तत्सङ्गिनीं सम्बद्धां चकार। प्रणनाम[illegible]। [illegible] रक्तोत्पलसम्बन्धो युक्त एव। तल्पचुम्बीत्यनेन [illegible] णामः सूचितः। [illegible] रति [illegible]॥

तत्पदाखिलनखानुबिम्बनैः
स्वैः समेत्य समवाभिवाद्य सः।
रुद्रभूमविजिगीषया रति-
स्वामिनोपदयमूर्तिनाभूवा॥ १३८॥

तदिति॥ [illegible]

द्रस्य भूमा बहुत्वमेकादशत्वं तस्यापि स्पर्धावशाद्विजिगीषया जेतुमिच्छयोपदशमूर्तितां धारयता रतिस्वामिना कामेन समतां सायमिमाय मदीय. शत्रुर्यद्येकादशत्वं धारयति तर्हि मयापि तावत्संख्याकेन भवितुं युक्तमिति । एकादशत्वं यदि कामो धारयेत्, तर्हि भैमीदशनखसंजातस्वप्रतिबिम्बसंबन्धादेकादशमूर्तिधारी नलस्तेनोपमीयेतेत्यभूतोपमा । रुद्रभीतीति पाठे—एकादशभ्यो रुद्रेभ्यो भीतेर्विजिगीषया तदपाकरणाद्धेतोर्यद्येकादशमूर्तितां मदनो धारयेत्तर्हि स्वप्रतिबिम्बयोगादेकादशमूर्तिस्तेनोपमीयेतेत्यर्थः । प्रणामवशात्तन्नखेषु प्रतिबिम्बित इति भावः । दशानां समीपे उपदशाः 'संख्ययाऽव्यया-' इति समासः । 'बहुव्रीहौ संख्येये' इति डच् । उपदशा मूर्तयो यस्येति समास. ॥

आख्यतैष कुरु कोपलोपनं
पश्य नश्यति कृशा मघोर्निशा ।
एतमेव तु निशान्तरे वरं
रोषशेषमनुरोत्स्यसि क्षणम् ॥ १३९ ॥

आख्यतेति ॥ एष तामित्याख्यतावोचत् । इति किम्—हे भैमि, त्वं कोपलोपनं कुरु । मधोर्वसन्तस्य कृशा दिनापेक्षया स्वभावत एवाल्पपरिमाणा, अथ च—प्रतिक्षणमपचीयमाना, निशा नश्यतीति पश्य । कोपापरित्यागे एवंप्रकारेणावशिष्टा रात्रिर्गमिष्यति, तस्मात्कोपं मुञ्च । तु पुनस्त्वमेतमेव रोषशेषं निशान्तर आगामिरात्र्यन्तरे दिनापेक्षयाऽधिकपरिमाणायां शिशिरर्तुरात्रौ क्षणमात्रमनुरोत्स्यसि कामयिष्यसे वरमेतन्ममाभिष्टम् । शिष्टं कोपं तदा कुर्विदानीं संभोगार्थं प्रसन्ना भव । सर्वं कोपमिदानीमेव चेत्करिष्यसि, तर्हि तदा किं करिष्यसि, तस्मादल्पं रोषं निशान्तरार्थं स्थापयेति लैङ्किरीत्याऽधुना तावत्कोपं त्यजेति भैमीं प्रार्थयति स्मेत्यर्थः । आख्यत्, 'चक्षिङः ख्याञ्' 'अस्यतिवक्ति-' इत्यङ्, ङित्वात्तङ् ॥

साथ नाथमनयत्कृतार्थतां
पाणिगोपितनिजाङ्घ्रिपङ्कजा ।
तत्प्रणामधुतमानमाननं
स्मेरमेव सुदती वितन्वती ॥ १४० ॥

सेति ॥ अथ प्रणामानन्तरं प्रणामं मा कार्षीरित्यादिवचनपूर्वं पाणिभ्यां गोपिते निजाङ्घ्रिपङ्कजे यया तया तस्य प्रणामेन धुतो निरस्तो मान. कोपजनौदासीन्यं यस्यैवंभूतमाननं प्रसादात्स्मेरं सस्मितमेव वितन्वती कुर्वाणा सती सा सुदती नाथं कृतार्थतां कृतकृत्यतामनयत्प्रापयामास । तावन्मात्रेण प्रसन्नाऽभूदिति भाव. ॥

तौ मिथो रतिरसायनात्पुनः
संबुभुक्षुमनसौ बभूवतुः ।
चक्षमे न तु तयोर्मनोरथं
दुर्जनी रजनिरल्पजीविता ॥ १४१ ॥

ताविति ॥ तौ मिथोऽन्योन्यं रतिरसायनात्कारणात् परस्परानुरागविवृद्धेर्हेतोः, अथ च—प्रीतिरेव रसायनं प्रशान्तसुरतेच्छाया. पुनरुज्जीवनौषधं तस्माद्धेतोः, पुन. संबुभुक्षुमनसौ सुरताभिलाषिचित्तौ च बभूवतुः । द्वितीयसुरतेच्छू जातावित्यर्थः । तु पुनः रजनिस्तयोर्मनोरथं द्वितीयसुरतवाञ्छा न चक्षमे विषेहे । यतः—दुष्टा जनिर्जन्म यस्याः । तथा—अल्पं जीवितं सत्त्वं यस्यास्तादृशी संजातप्रभातसमया । अथ च—अल्पायुषो जन्म दुष्टमेवेति । यद्वा—प्रभातस्यासन्नत्वाद्विरहसंभावनावशाद्वा दुष्टा व्याकुला जन्यो नवोढा यस्यां सा दुर्जनी । संभोगेच्छा तु न निवृत्ता, परं प्रभातसमयस्य जातत्वात्संभोगं न चक्रुरिति भाव. । अन्योपि सुरतविषये यद्रसायनं वीर्यवृद्ध्यर्थमौषधं सेवमान. पुनः पुनः सुरतेच्छुर्भवति । अल्पचित्ताऽन्यापि दुष्टा वधू सपत्न्यादिस्त्रीपुरुषयोः संभोग न क्षमते । जननं जनि. 'जनिघसिभ्यामिञ् (ण्),' 'जनिवध्योश्च' इति वृद्धिर्न । 'ढ्रलोपे-' इति दीर्घः । पक्षे—समासान्तविधेरनित्यत्वात्कबभाव. ॥

स्वप्नुमाप्तशयनीययोस्तयोः
स्वैरमाख्यत वचः प्रियां प्रियः ।
उत्सवैरधरदानपानजैः
सान्तरायपदमन्तरान्तरा ॥ १४२ ॥

स्वप्नुमिति ॥ स्वप्नुमाप्तं शयनीयं शय्या याभ्यां तयोर्मध्ये प्रिय. प्रियां प्रति स्वैरं रहसि स्थितत्वात्स्वच्छन्दं यथा तथा आख्यतावोचत् । किंभूतं वच.—परस्परमधरस्य दानं खण्डनं पानं च ताभ्यां जातैरुत्सवैः परमानन्दकारणैर्निमित्तैरन्तरान्तरा मध्ये मध्ये सान्तरायाणि सविघ्नानि कियन्तं कालमनुच्चारितानि सुस्थितान्तानि पदानि यत्र तत् ॥

किमुवाचेत्याह—

देवदूत्यमुपगम्य निर्दयं
धर्मभीतिकृततादृशागसः ।
अस्तु सेयमपराधमार्जना
जीवितावधि नलस्य वश्यता ॥ १४३ ॥

देवदूत्यमिति ॥ देवदूत्यमुपगम्याङ्गीकृत्य निर्दयं यथा तथा धर्माद्भीत्या चित्तशुद्ध्या दूत्याकरणे प्रतिश्रुतापरिपालनाद्धर्मो लुप्येतेति लुप्यमानाद्धर्माद्भीत्या धर्मस्यैव वा भीतिर्लोपलक्षणा तया हेतुभूतया कृतं तादृशमनिर्वाच्यं भवत्पीडनरूपमुक्तप्रकारमागोऽपराधो येन तस्यापराधिनो नलस्य मम जीवितावधि यावज्जीवं या वश्यता भवदधीनता सेयमपराधस्य मार्जना शोधनमस्तु । यावज्जीवं यावदहं जीवामि तावत्तव वश्यः किंकर एवेति प्रतिज्ञा तस्मान्मया तवापराधं क्षन्तव्योऽस्मीति भाव. । मार्जना, ण्यन्तान्मृजेर्युच् ॥

स क्षणः सुमुखि यत्त्वदीक्षणं
तच्च गम्यमुत येन रम्यते ।
तन्नलस्य सुकृतातिरेचनं
यत्त्वदङ्घ्रिरतिनिघ्नमनः ॥ १४४ ॥

स इति ॥ हे सुमुखि, यत्त्वदीक्षणं स एव नलस्य क्षणो महानुत्सवः, शोभनवदनत्वादेवेत्यर्थः । अथ च यत्र महत्यपि काले भवदीक्षणं स महानपि कालः सुखरूपत्वात्क्षणतुल्यः । सुखेनातिवाहितुं शक्य इत्यर्थः । तथा—येन त्वद्विषये मदीयेन मद्विषये त्वदीयेन व्यापारेण त्वं रज्यसे प्रीता भवसि तच्च तदेव मम उरु महद्राज्य त्वदनुरागहेतुव्यापार एव साम्राज्यम्, नतु सकलभूमण्डलाधिपत्यमित्यर्थः । तथा—यस्त्वदङ्गस्य परिरम्भविभ्रम आलिङ्गनविलासस्त्वच्छरीरेण मदङ्गे कृतो वा परिरम्भविभ्रमस्तदेव नलस्य मम सुधयाऽमृतेनाभिषेचनमभितः स्नानम् । सुधाभिषेकादपि भवदङ्गसुखकर इत्यर्थः । सर्वथा त्वमेव मम सकलपुरुषार्थसर्वस्वभूतासीत्यर्थः ॥

शर्म किं हृदि हरेः प्रियार्पणं
किं शिवार्धघटने शिवस्य वा ।
कामये तव महेषु तन्वि तं
नन्वयं सरिदुदन्वदन्वयम् ॥ १४५ ॥

शर्मेति ॥ हरेः श्रीविष्णोर्हृदि प्रियार्पणं लक्ष्म्याः स्थापनं किं नाम शर्म सुखम् । तथा—वाऽथवा शिवस्य शिवायाः पार्वत्या अर्धेन घटनं किं शर्म तदप्यल्पीयः । तर्हि किं नाम परमं सुखमित्याशङ्क्याह—ननु तन्वि भैमि, महेषु सुरतोत्सवेषु तव तमतिप्रसिद्धं सरिदुदन्वतोर्नदीसमुद्रयोरिवान्वयमभिन्नजलोपलम्भेन तादात्म्यलक्षणमयमहमयं शुभावहविधिरूपं वा संबन्धं कामये वाञ्छामि । इष्टदेवताभ्य इति शेषः । महेपूत्सवेषु मध्ये तव सरिदुदन्वदन्वयमेकं कामये नत्वन्यमिति वा । हरेर्हृदि प्रियार्पणे, शिवस्य च शिवार्धघटन आलिङ्गनादीनां पृथक्स्थितभिन्नदेहसाध्यत्वादालिङ्गनादिजन्यं सुखं तावन्नास्त्येव किंत्वेकदेशस्पर्शमात्रजन्यमेवास्ति, तस्मादावयोर्यदि पृथक्त्वम्, तर्हि तदा सुरतसमये क्षीरवदेकीभावोऽस्तु । यद्यपृथक्त्वमिष्टम्, तर्हि नदीसमुद्रजलवत्तादात्म्यमेव भवतु, ननु हरिलक्ष्म्यादिवद्भेदोल्लेख इति भावः । नन्वहमित्यपि पाठः । 'तव मयेह—' इति पाठे—अयमहमिह भूलोके मया सह तव तं तादृशं सरिदुदन्वदन्वयं कामय इत्यर्थः ॥

धीयतां मयि दृढा ममेति धी-
र्नकुमेनमवकाश एव कः ।
यद्विभूय तृणवद्दिवस्पतिं
क्रीतवत्यसि दयापणेन माम् ॥ १४६ ॥

धीयतामिति ॥ हे भैमि, मयि त्वं ममेति धीर्निश्चिता बुद्धि[illegible] । ननु त्वद्बुद्धिरसंसार त्वया क्रियतामिति [illegible] एव कः, अपि तु—तात्त्विकेऽर्थे एव [illegible] नास्ति, यद्यस्माद्धेतोर्दिवस्पतिमिन्द्रं तृ[illegible] तृणमिव परित्यज्य [illegible] मूल्येन मां क्रीतवत्यसि । इदानीं हि ममत्वबुद्धि[illegible] । [illegible] मूल्येन गृहीतं वस्तुनि तु म[illegible] [illegible] न [illegible] । यदि [illegible] परित्यज्य मां नाद्रियस्व । तुन-

वत्यसि तावत्, तस्मादेवमपि मया याचितुमयुक्तमेवेति [illegible] किंकरोऽस्मीति भावः । दिवस्पतिं, दयापणेनेत्येताभ्यामिन्द्रा[illegible] त्वदपेक्षया चाहमतितरां गुणवानिति वृत इति न, किंतु [illegible] तव कृपैव हेतुः, सा यावज्जीवं कार्येत्यर्थः ॥

शृण्वता निभृतमालिभिर्भव-
द्वाग्विलासमसकृन्मया किल ।
मोघराघवविवर्ज्यजानकी-
श्राविणी भयचलासि वीक्षिता ॥ १४७ ॥

शृण्वतेति ॥ किल कदाचित्समये आलिभिः सह [illegible] त्या वाग्विलासं कथासंवादं निभृतं पश्चादागत्याज्ञात [illegible] वरदानाददृश्यत्वेन वा गुप्तं यथातथा शृण्वता, निभृत [illegible] स्थितत्वान्मच्छ्रावणशङ्काभावात्स्पष्टं स्वच्छन्दं सखीभिः सह [illegible] त्संवादं किल शनैः पश्चादागमनाददृष्टिकरणादिना कपटेन [illegible] ता सता वा, मया त्वं वीक्षिता एवंभूता दृष्टाऽसि । किंभूता—मोघ वह्नौ परीक्ष्याप्यकारण श्रीराघवेण विवर्ज्यां त्यक्ता [illegible] वानुरक्तामपि जानकीं शृणोतीति तच्छीला, सीतेव भयेन [illegible] गशङ्काभीत्या चला व्याकुला । (तस्मात्किंकरभूते मयन्यथा [illegible] कार्येति भावः ।) यद्वा यस्माद्भीता दृष्टासि, तस्माद[illegible] तवानुरागोऽस्तीति निश्चित्य 'धीयतां मयि—' इति वक्तुमयु[illegible] भावः । राघवः गोत्रापत्ये बिदादेराकृतिगणत्वादञ् । 'बहुत्वे तु [illegible] जञोश्च' इत्यञो लुक् । तेन 'रघूणामन्वयं वक्ष्ये' इति साधु ॥

लुप्तपत्त्रविनिमीलितात्क्षुपा-
त्कच्छपस्य धृतचापलात्पलात् ।
त्वत्सखीषु सरटाच्छिरोधुतः
स्वं भियोऽभिदधतीषु वैभवम् ॥ १४८ ॥

त्वं मदीयविरहान्मया निजां
भीतिमीरितवती रहः श्रुता ।
नोज्झितासि भवतीं तदित्ययं
व्याहरद्वरमसत्यकातरः ॥ १४९ ॥

लुप्तेति ॥ त्वमिति ॥ युग्मम् । अयं नलस्त्वां प्रतीति [illegible] व्याहरदुवाच । अभयदानं प्रादात् । इति किम्—हे भैमि, [illegible] त्सखीसमूहेन सह गोष्ठ्यां प्रसृतायां प्रसङ्गात्का कस्माद्बिभेति, [illegible] कस्मादिति तस्य कथ्यतामित्यन्योन्य भयहेतुप्रश्ने [illegible] स्पृष्टानि पत्त्राणि यस्यैवंभूतोऽङ्गुल्यादिना स्पृष्टमात्र[illegible] निमीलित. संचित. तस्मात्क्षुपाल्लालुमन्तकादोष[illegible] काशादहं सुतरां बिभेमीति कयाचिदुक्तम्, [illegible] स्वभावत एव चलत कच्छपस्य पलान्मांसादहमित्यन्यया [illegible] तम्, अनिशं शिरो धुनो मूर्धानं कम्पयत [illegible] रटाद्धकलासकाशादहमित्यपरया, [illegible] भियो भयस्य वैभव हेतुमभिदधतीषु [illegible] निरूपणाभिर्निजभयहेतुत्वकस्यापि [illegible] सति नलवियोगाद्भीतोऽहं बिभेमि [illegible]

[illegible]

मिति तस्मादेव बिभेसि न त्वन्यस्मादिति मदीयविरहाद्बिजां भीति रहसि ईरितवती त्वं मया श्रुतासि यस्मात् तस्मान्मा भैषीरहं भवती कदाचिदपि नोज्झितास्मीति । यत.—'असहे नारीप्रलोभनवचनविषये कातरो भीरु' । भाविनस्त्यागस्य दैवाधीनत्वाद्वास्तवत्वादित्वमिति भावः । यद्वा—'असतीष्वकातर', सर्वासु विषये भीरुरेव । तद्भयनिराकरणार्थमेवमवददित्यर्थः । छुप्तेति छुप स्पर्शे, इति तौदादिकादक्तिो निष्ठा । शिरोधुत इति क्विबन्तम् ॥

संगमय्य विरहेऽसि जीविका
यैव वामथ रताय तत्क्षणम् ।
हन्त दत्थ इति रुष्टयावयो-
र्निद्रयाद्य किमु नोपसद्यते ॥ १५० ॥

संगेति ॥ हे भैमि, इत्यतो हेतो रुष्टया कुपितयेव निद्रयाऽद्यास्यां रात्रावावयोर्नोपसद्यते आलम्ब्यते न भूयते किम्विति वितर्के । इति किम्—हे भैमीनलौ, येवाहं निद्रा विरहे विवाहात्पूर्वं वियोगसमये वां युवां स्वप्नदर्शनादिवशात्संगमय्य संयोगं प्रापय्य युवयोर्जीविकास्मि प्राणधारणहेतुरभूवमित्यर्थः । तत्क्षणं तस्या मम संबन्धिनं क्षणं रात्रिलक्षणं ममयमवसरं वा अथ विवाहानन्तरं स्वकार्यार्थं रताय युवां दत्थः । रात्रिलक्षणे मदीयसमय एव सुरतस्य क्रियमाणत्वात् । हन्त कष्टमनुचितम् । कृतमुपकारं न स्मरयेत्यर्थ. । आपदि कृतोपकारा हि तदीयेऽवसरेऽन्यस्मै दत्ते सति कोपमावहतीति । नागच्छन्तीत्यपदिश्यते कृतोपकाराया मम रात्रिरूपोऽवसर' सुरताय दत्तो युवाभ्याम्, मह्यं तु मदीयवासरस्य लेशोऽपि न दत्त', प्रभातपर्यन्तं सुरतस्यैव करणादिति कोपवशादिवावयोर्निद्रा नायातीति नलस्यानबोधादित्यर्थः । आप्रभातं ताभ्या कामकेलयः कृता इति भावः । न क्षणमिति पाठे—यैव जीविका तस्या मम रताय प्रीतये क्षणमल्पमपि समयं न दत्थ इति रुष्टयेति व्याख्येयम् । संगमय्य, ल्यपि लघुपूर्वात्' इति णेरयादेश. । जीविका, कर्तरि ण्वुल् । वां, षष्ठीद्वितीयाद्विवचने वामादेशः ॥

ईदृशं निगदति प्रिये दृशं
संमदात्क्रियदियं न्यमीलयत् ।
प्रातरालपति कोकिले कलं
जागरादिव निशः कुमुद्वती ॥ १५१ ॥

ईदृशमिति ॥ एवं प्रिये ईदृशमेवंप्रकारमन्यदपि निगदति सत्येव संमदाद्धर्षात् । सुरतानन्दश्रमादिति यावत् । तस्माद्धेतोरियं नेत्रे किमत्किंचिन्न्यमीलयत् निमीलितवती । श्रमसंजातया निद्रया व्याकुलेति शेषः । निद्राणेत्यर्थः । श्रान्तो हि निद्राति । [illegible] कुमुद्वतीव [illegible] ॥

वशादिव प्रातर्निमीलयति, तस्मादियमपि । प्रतीयमानोत्प्रेक्षा । न्यमीमिलदिति पाठे—णौ चङि 'भ्राजभास–' इति पाक्षिक उपधाह्रस्वः । जागराद्भावे घञि 'जाग्रोऽविचिण्णल्ङित्सु' इति वृच्यपवादो गुण ॥

मिश्रितोरु मिलिताधरं मिथः
स्वप्नवीक्षितपरस्परक्रियम् ।
तौ ततोऽनु परिरम्भसंपुटैः
पीडनां विदधतौ निदद्रतुः ॥ १५२ ॥

मिश्रितेति ॥ ततोऽनु तादृक्प्रियभाषणमध्य एव भैमीसंभोगस्यानन्तरं परिरम्भरूपे संपुटे । सल्लेपपेटिकायामिति यावत् । तत्र पुनरपि पीडना गाढालिङ्गनां विदधतौ कुर्वाणौ तौ मिश्रिते परस्परान्तरालघटिते ऊरू यस्यां क्रियायां तद्यथातथा, मिथ. पानवशादन्योन्यमिलितावधरौ यस्यां क्रियायां तद्यथातथा, स्वप्ने वीक्षिता परस्परक्रियाऽन्योन्यचुम्बनादिव्यापारो यस्यां क्रियायां तद्यथातथा निदद्रतुः क्षीरनीरालिङ्गनं कृत्वा निद्रितावित्यर्थ' । पीडनां, ण्यन्तत्वाद्युच् ॥

तद्यातायातरंहश्छलकलितरतश्रान्तिनिश्वासधारा-
जस्रन्यामिश्रभावस्फुटकथितमिथःप्राणभेदव्युदासम् ।
बालावक्षोजपत्राङ्कुरकरिमकरीमुद्रितोर्वीन्द्रवक्ष-
श्चिह्नाख्यातैकभावोभयहृदयमयाद्द्वन्द्वमानन्दनिद्राम् ॥

तदिति ॥ तद्द्वन्द्वं स्त्रीपुंसमिथुनमानन्देन सभोगसुखभरेण निद्रामयाशाप । किंभूतम्—निद्रासंबन्धि [illegible] यातायातयोर्निर्गमप्रवेशयोः संबन्धिना रंहसो वेगस्य छद्मेन व्याजेन कलिता [illegible] या रतश्रान्तिनिश्वासधारा सुरतश्रमजनितनिश्वासपरम्परास्तासामन्योन्यमजस्रमनवरतं [illegible] निद्रावस्थाभैमीनासानिर्गतश्वासपरम्परासु निद्रावन्नलनासानिर्गतनिश्वासपरम्परा प्रविष्टा, एवं वैपरीत्येनापि ज्ञातव्यम् । भैमीनिश्वासधारा निर्गत्य नलनिश्वासधारया सह [illegible] नलनासिकां प्रविशति, अत्रापि वैपरीत्यं ज्ञातव्यम् । इति [illegible] यातायाते । तथा च—[illegible] निश्वासपरम्पराणामनिशमन्योन्यं [illegible] इति यावत् । तेन [illegible] स्फुटं स्पष्टं कथितः मिथोऽन्योन्यस्य प्राणाना भेदस्य [illegible] प्राणैक्यं यस्य तथा—[illegible]

[illegible]

[illegible]

यातोऽस्मिञ्शिवशक्तिसिद्धिभगिनीसौभ्रात्रभव्ये महाकाव्ये तस्य कृतौ नलीयचरिते सर्गोयमष्टादशः १८

श्रीहर्षमिति ॥ शिवस्य शक्तेश्च सिद्धिर्यत्र (शिवशक्तिसाधनं यत्र कृतं) स शिवशक्तिसाधननामा ग्रन्थः । शिवभक्तीतिपाठे—शिवस्य भक्तेः सिद्धिर्यत्र शिवभक्तिप्रतिपादको ग्रन्थविशेषः । तस्य (सैव) भगिनी एककर्तृकत्वात्, तस्यां सौभ्रात्रेण शोभनभ्रातृभावेन भव्ये प्रशस्ते तत्तुल्यसरसशब्दार्थन्यासे नलीयचरितेऽष्टादशानां पूरणः सर्गः समाप्तः । शिवशक्तिसिद्धिरपि मया कृतेति सूचितम्। सौभ्रात्रमिति भावे युवादित्वादण् । अष्टादशः, 'तस्य पूरणे डट्' ॥

इति श्रीवेदरकरोपनामकश्रीनरसिंहपण्डितात्मजनारायणविरचिते नैषधीयप्रकाशेऽष्टादशः सर्गः समाप्तः ॥

एकोनविंशः सर्गः ।

निशि दशमितामालिङ्गन्त्यां विबोधविधित्सुभि-
र्निषधवसुधामीनाङ्कस्य प्रियाङ्कमुपेयुषः ।
श्रुतिमधुपदस्रग्वैदग्धीविभावितभाविक-
स्फुटरसभृशाभ्यक्ता वैतालिकैर्जगिरे गिरः ॥ १ ॥

निशीति ॥ सर्गसंगतिः स्पष्टा। वैतालिकैर्वन्दिभिर्गिरो जगिरे। किंभूतैः—निशि रात्रौ । 'बाल्यं वृद्धिर्वपुः पुष्टिः प्रज्ञोत्साहौ बलं महः । दशकेन निवर्तन्ते मनः पञ्चेन्द्रियाणि च' इति वचनाद्दशदशकस्य शतायुषः पुरुषस्यावसानोपलक्षकोऽवस्थाविशेषो दशमः स विद्यते येषां दशमिनो वृद्धास्तेषां भावो दशमिता तामालिङ्गन्त्यामवसान प्राप्तायां संजातप्रायप्रभातायां सत्यां प्रियाङ्क भैमीसमीपमुपेयुषः प्राप्तवतस्तया सह निद्रितस्य निषधदेशवसुधायां मीनाङ्कस्य कामस्य नलस्य विबोधं जागरा विधित्सुभिः कर्तुमिच्छुभिः । कीदृश्यो गिरः—श्रोतॄणां श्रुत्योः श्रवणयोर्मधु अमृतरूपाऽतिमधुरा पदस्रक् सुप्तिङन्तपदमाला तस्या वैदग्ध्या वक्रोक्त्यादिरचनाचातुर्येण विभाविता ध्वनिवृत्त्या व्यञ्जनाव्यापारेण प्रकाशिता भाविका रत्यादिस्थायिव्यभिचारिसहचारिरूपैर्भावैर्युक्ता । ज्ञापिता इति यावत् । तादृशाः स्फुटाः प्रसन्नत्वेन बालिशैरपि प्रतीता ये रसाः शृङ्गारादयस्तैर्भृशं नितरामभ्यक्ताः सर्वतः सिक्ताः । एकमपि पदं नीरसं तासु नास्त्यनिरसिका । नलप्रबोधार्थं मागधैर्मधुर [illegible] । रत्यादयः स्थायिभावाः, निर्वेदादयश्च व्यभिचारिभावाः । 'वैतालिका, बोधकराः' इत्यमरः । दशमोऽवस्थाविशेषो विद्यते यस्यासौ दशमी वृद्धः । अत इनिः । योगरूढोयं शब्दः । दशमिन्या वृद्धाया भावो दशमितेति वा । विशिष्टस्तालो वितालः स शिल्पं येषां वैतालिकाः 'शिल्पम्' इति ठक् । सौखशायिका [illegible] । तदुक्तम्—वैतालिकास्तु कथ्यन्ते [illegible] । [illegible] । जगिरे 'गॄ शब्दे' कर्मणि लिट् । अभ्यक्ता 'नून.—' (१२–५६) इति [illegible] ।

जय जय महाराज प्राभातिकीं सुषमामिमां
सफलयतमां दानादक्ष्णोर्दरालसपक्ष्मणी।
प्रथमशकुनं शय्योत्थायं तवास्तु विदर्भजा
प्रियजनमुखाम्भोजात्तुङ्गं यदङ्ग न मङ्गलम् ॥२॥

जयेति ॥ भो महाराज, त्वं जय जय सर्वोत्कर्षेण [illegible] त्वमिमां प्रत्यक्षदृश्यां प्राभातिकीं प्रातःकालसध्यादिजनितां सुषमां परमां शोभां दरमीषदलसे तत्कालमेव निद्रात्यागादीषत्कुण्ठिते अर्धोन्मिषिते पक्ष्मणी ययोरक्ष्णोर्नेत्रयोर्दानाद्विषयीकरणात् सफलयतमामतितरां सफलां कुरु । त्वत्कृतदर्शनेनेयं धन्या स्यति तस्माच्छीघ्रमुद्बुध्यस्वेति भावः । विदर्भजा शय्योत्थाय शय्यायाः सकाशादुत्थाय तव प्रथमं पूर्वं प्रातःकालभवं [illegible] शुभसूचकं वस्त्वस्तु । तत्स्थाने भैम्येव भूयादुत्थितः सन् प्रथमं स्थितभैमीमुखमेव प्रथमं पश्येत्यर्थः। यद्यस्मात्—हे अङ्ग [illegible] प्रियाजनस्य मुखाम्भोजादन्यत्तुङ्गमुत्कृष्टं मङ्गलं शुभावह [illegible] नास्ति । प्रातरुत्थाय प्रथमं प्रियजनमुखं द्रष्टव्यमिति [illegible] स्थितिः । त्वत्तः पूर्वं भैम्युत्तिष्ठत्विति भावः । दरालस [illegible] तत्कालमुद्बुद्धस्य जातिः । 'पश्चाच्छयनं पूर्वमुत्थानम्' इति [illegible] उत्तमकुलस्त्रीजातिश्च । जय जयेति वीप्सया द्विरुक्तिः । [illegible] भवेति 'कालाद्यन्' । सफलयतमाम् 'तत्करोति–' इति [illegible] लोटि तमपि 'किमेत्तिङ्–' इत्यामु.। शय्योत्थायम्, 'अपादाने परीप्सायाम्' इति णमुल् । परीप्सा त्वरा। 'तृतीयाप्रभृती–' इति समासः ॥

वरुणगृहिणीमाशामासादयन्तममुं रुची-
निचयसिचयांशांशभ्रंशक्रमेण निरंशुकम्।
तुहिनमहसं पश्यन्तीव प्रसादमिषादसौ
निजमुखमितः स्मेरं धत्ते हरेर्महिषी हरित् ॥३॥

वरुणेति ॥ हे राजन्, हरेरिन्द्रस्य महिषी राज्ञी असौ प्राची हरिद्दिक् इतः प्राग्भागेऽह्नः प्रारम्भभाग एव निजमुखं तिमिर [illegible] प्रसादमिषान्नैर्मल्यव्याजात्स्मेर सहासं धत्ते बिभर्ति । [illegible] कथंभूतेव—वरुणस्य गृहिणीं भार्यां प्रतीचीमाशामासादयन्तं गच्छन्तम् । अत एव—रुचीनिचयस्य कान्तिसमूहरूपस्य [illegible] यस्य वस्त्रस्यांशा भागास्तेषामप्यंशेन लेशेन भ्रंशस्य [illegible] भागापगमक्रमेण निर्गता अंशवो यस्य तं निरंशुकम्, [illegible] विवस्त्रममुं तुहिनमहसं पश्यन्तीव । मय्यनुरक्तः [illegible] इदानीमन्यस्यामनुरक्त इमां दशामापन्नोऽयमिति [illegible] अन्यापि नार्यनुरागातिविह्वलं गलद्वस्त्रं परस्त्रीसेवमानं [illegible] मुखं स्मेरं करोति। प्राच्यामरुणोदयोऽभूत्, प्रतीच्यां [illegible] प्रसरणवशाच्चन्द्रो निष्प्रभोऽस्तं जिगमिषुरभूत्, [illegible] स्मेति । अंशेन भ्रंश, 'तृतीया–' इति योगविभागात् [illegible] 'भ्रंश पतीमिमास. । इत सप्तम्यर्थे तसिः । [illegible]

---

१ '[illegible]' इति [illegible] ।

इतोऽस्माद्धेतोरिवेति। इतो दृश्यमानादस्माप्रसादमिपादिति वा संबन्धे पञ्चम्येव॥

अमहतितरास्ताद्दक्तारा न लोचनगोचरा-
स्तरणिकिरणा द्यामश्नन्ति क्रमादपरस्पराः।
कथयति परिश्रान्तिं रात्रीतमस्सहयुध्वना-
मयमपि दरिद्राणप्राणस्तमीदयितस्त्विपाम् ४

अमहतीति॥ भो राजन्, अमहतितराः स्वरूपेणैव सूक्ष्मतरा ध्रुवारुन्धत्यादयस्तारा इदानीं ताद्दक् पूर्ववल्लोचनगोचरा न भवन्ति। स्वरूपेण सूक्ष्मत्वात्पूर्वमपि चक्षुष्मतामपि महता यत्नेन या दृश्यन्ते ता इदानीं सर्वथा न दृश्यन्त एवेत्यर्थः। तादृश्यो बहुसंख्याः पूर्वं प्रकाशमानाश्च यास्तारकाः स्वात्यार्द्रादयस्ता सम्प्रति सुतरामल्पाः सूक्ष्माश्च सत्यो नेत्रगोचरा न भवन्तीति वा। यस्मात्तरणेः सूर्यस्य किरणा अपरस्परा अहमहमिकया सततमविच्छेदेन प्रवृत्ताः सन्त क्रमाद्द्यां गगनमश्नन्ति गाहन्ते। सूर्यकरस्पर्शाभिभूतत्वात्तारा न दृश्यन्त इत्यर्थः। तथा—दरिद्राणाः क्षीणाः प्राणा असवो यस्यैवंभूतोऽस्तं जिगमिपुरयं तमीदयितो निशानाथश्चन्द्रोऽपि रात्रीतमसा सहयुध्वना संग्रामं कुर्वतीनां निजत्विपाम् परिश्रान्तिं सामस्त्येन ग्लानिं रणपातं च कथयति न केवलं त्विष एव दरिद्राणप्राणाः किंतु चन्द्रोऽपीत्यपिशब्दार्थः। अतिशयेन महत्यो महतितराः 'घरूप—' इति ह्रस्वः, ततो नञ्समासः। गोचर पुमान्। अपरे च परे च 'अपरस्पराः क्रियासातत्ये' इति सुट्। द्यां सततमविच्छेदेनाश्नन्तीत्यर्थः। सहयुध्वनां, 'सहे च' इति युधे क्वनिपि 'वनो र च' इति प्राप्तौ ङीब्रौ 'वनो न हशः' इति निषेधाच्च भवतः। दरिद्राणेति, 'दरिद्रातेरार्धधातुके—' इत्यादिना प्राप्तोऽप्यालोपो 'न दरिद्रायके लोपो दरिद्राणे च नेष्यते' इत्यादिनिषेधाच्च भवति॥

स्फुरति तिमिरस्तोमः पङ्कप्रपञ्च इवोच्चकैः
पुरुसितगरुच्चञ्चच्चञ्चूपुटस्फुटचुम्बितः।
अपि मधुकरी कालिमन्या विराजति धूमल-
च्छविरिव रवेर्लाक्षालक्ष्मीं करैरतिपातुकैः॥५॥

स्फुरतीति॥ हे राजन्, तिमिरस्य स्तोमः समूहः लाक्षालक्ष्मीमतिपातुकैरतिक्रामद्भिस्ततोऽप्यधिकं रक्ततरै रवेः करैः कृत्वा पुरूणां बहूनां सितगरुतां श्वेतपक्षाणां पक्षिविशेषाणां बकानां [illegible] विलसद्भिर्वा चञ्चुपुटैः स्फुटं यथा तथा चुम्बितः स्पृष्टः पङ्कस्य प्रपञ्चः समूह इवोच्चैरतितरां स्फुरति शोभते। तिमिरस्तोमोऽन्तराप्रविष्टसूर्यकिरणस्पर्शाद्विरलजननार्थं पङ्कप्रविष्टश्वेतपक्षचञ्चुपुटशबलपङ्कपङ्क्तिरिवातितरां शोभतेतरामित्यर्थः। तथा—आत्मानं कालीं मन्यते कालिमन्या अतिकृष्णा भ्रमरपङ्क्तिरन्तरा सूर्यकिरणैर्धूमलच्छविरिव च कृष्णारुणकान्तिरिव शोभतेतराम्। सूर्यकरा [illegible] तिमिरं [illegible]भूतमिति भावः। 'धूमलो कृष्णलोहिते' इत्यमरः। उच्चैः, [illegible]। [illegible]

१ [illegible] इति जीवातुः।

कालिमन्या, 'आत्ममाने खश्च' इति खश्, दिवादित्वाच्छ्यन्, 'खित्यनव्ययस्य' इति ह्रस्वः 'अरुर्द्विषद्—' इति मुम्। लाक्षालक्ष्मीं, 'न लोका—' इति षष्ठीनिषेधः॥

रजनिवमथुप्रालेयाम्भःकणक्रमसंभृतैः
कुशकिसलयस्याच्छैरग्रेशयैरुदबिन्दुभिः।
सुपिरकुशलेनायःसूचीशिखाङ्कुरसंकरं
किमपि गमितान्यन्तर्मुक्ताफलान्यवमेनिरे॥६॥

रजनीति॥ रजन्या वमथुवत्करिणीवदननिर्गतजलवत्प्रालेयाम्भसो हिमजलस्य कणा लेशास्तेषां गलनक्रमेण संभृतैः संचितैः कुशकिसलयस्याग्रेशयैरग्रस्थितैः सूचीतीक्ष्णाग्रभागे स्थितैरच्छैर्निर्मलतरैरुदबिन्दुभिर्हिमजलकणैः कर्तृभिर्मुक्ताफलान्यवमेनिरेऽवगणितानि। मौक्तिकतुल्यैर्जातमित्यर्थः। किंभूतानि मुक्ताफलानि—सुपिरे विवरकरणे कुशलेन मणिकारेण मध्ये किमपि लोकोत्तरं, स्तोकं वा, अयःसूच्या लोहसूच्या वेधनशलाकायाः शिखेव सूक्ष्मत्वादङ्कुरस्तेन संकरं संयोगं गमितानि प्रापितान्यर्धविद्धानि। 'वमथुः करिशीकरे' इत्यमरः। 'द्वितोऽथुच्'। अग्रेशयैः, 'अधिकरणे शेतेः' इत्यजन्ते शयशब्दे 'शयवास—' इति सप्तम्या अलुक्। सूची, 'कृदिकारात्—' ङीष्। संकरं, 'ऋदोरप्'॥

रविरुचिऋचामोंकारेषु स्फुटामलबिन्दुतां
गमयितुममूरुच्चीयन्ते विहायसि तारकाः।
स्वरविरचनायासामुच्चैरुदात्ततया हृताः
शिशिरमहसो बिम्बादस्मादसंशयमंशवः॥७॥

रवीति॥ रवेः पौर्वाह्णिको रुचय एव ऋचस्तासां [प्रातःकाले रविकिरणानामनुप्रपन्नान्। 'ऋग्भिः पूर्वाह्णे दिवि देव ईयते यजुर्वेदे तिष्ठति मध्येऽह्नः।' इत्यादिश्रुतेः] ऋग्वेदवाक्यानामोंकारेषु प्रारम्भप्रणवेषु, अथ च—[illegible] प्रारम्भेषूदयसमयेषु स्फुटां प्रकटाममलां स्वरोच्चारणादिदोषरहितां बिन्दुतामनुस्वाररूपां गमयितुममूर्विहायसि स्थितास्तारकाः [illegible]प्युच्चीयन्तेऽपचयेन संगृह्यन्त एव। वृत्तामलत्वाद्योग्यत्वाच्च [illegible]बिन्दुनिर्माणार्थमेता गृह्यन्त इव ततो न दृश्यन्त इत्यर्थः। [illegible] तद्बाहुल्यात्ताराबिन्दूनामपि [illegible]। अथ च—उद् ऊर्ध्वं चीयन्ते, नीयन्त इति यावत्। सूर्यप्रभोदय एव तारका नश्यन्तीति भावः। तथा—[illegible] बिम्बात्प्रकाशाद्दंशवोऽप्यासामृचामुच्चैरतितरामुद्दू[illegible] गृहीततया, अथ च—[illegible] वा, अथ च—उच्चैरुदात्तः' इत्युदात्तत्व[illegible] स्वरविरचनाय [illegible] [illegible] हृता इव। [illegible] [illegible] यजुर्वेदे [illegible] ([illegible]), [illegible]।

[illegible]

णानामप्यस्तमये उपरिगामित्वात्सूक्ष्मोपरितनरेखातुल्यत्वादेवमुत्प्रेक्षितम्। सूर्यप्रभोद्गमक्रमेण चन्द्रकिरणा अपि कृशीभूता इति भावः। वृता इति पाठे—स्वीकृताः। असंशयमुभयत्रापि योज्यम्। रुचिऋचाम्, 'ऋत्यकः' इतिप्रकृतिभावः॥

व्रजति कुमुदे दृष्ट्वा मोहं दृशोरपिधायके
भवति च नले दूरं तारापतौ च हतौजसि।
लघु रघुपतेर्जायां मायामयीमिव रावणि-
स्तिमिरचिकुरग्राहं रात्रिं हिनस्ति गभस्तिराट्॥८॥

व्रजतीति॥ गभस्तिराट् सूर्यः तिमिरमेव चिकुरास्तिमिरतुल्याः केशास्तेषु गृहीत्वेति ग्राहं रात्रिं हिनस्ति लघु शीघ्रं विनाशयति। कः कामिव—रावणिरिन्द्रजिन्मायामयीं मायानिर्मितां रघुपतेर्जायां सीतामिव। कस्मिन्सति—वाक्यार्थस्य कर्मत्वात्तदीयं रात्रिहिंसनरूपं कर्म दृष्ट्वा कुमुदे कैरवे मोहं संकोचं व्रजति सति। अथ च—सीताहिंसनरूपं कर्म दृष्ट्वा कुमुदाख्ये वानरे मूर्छां गच्छति। तथा—नले च भवति त्वयि दृष्ट्वा सूर्योदयसमये ज्ञात्वा दृशोरपिधायके उन्मीलितनेत्रे सति। यद्वा—नले त्वयि नेत्रयोराच्छादके भवति सति। अथ च—नले वानरसेनापतौ दारुणं तदीयं कर्म दृष्ट्वा किमपि कर्तुमशक्यत्वाद्दुःखवशाद्वा तारापतौ च सुग्रीवे दृशोरपिधायके हतौजसि च निस्तेजस्के म्लानवदने च सति। रात्रिर्गता, रविरुदितः, कुमुदं च निमीलितम्, कमलं चोन्मीलितम्, चन्द्रश्च निष्प्रभो जात इत्यर्थः। मायामय्याः सीताया वध इन्द्रजिता कृत इति रामायणे। मायामयीं, प्राचुर्ये मयटि ङीप्। रावणिः, अपत्यार्थे बाह्वादित्वादिञ्। चिकुरग्राहं, सप्तम्यन्त उपपदे 'समासत्तौ' इति ग्रहेर्णमुल्। गभस्तिभी राजते गभस्तिराट्, 'सत्सूद्विष—' इति क्विप्॥

त्रिदशमिथुनक्रीडातल्पे विहायसि गाहते
निधुवनधुतस्रग्भागश्रीभरं ग्रहसंग्रहः।
मृदुतरकराकारैस्तूलोत्करैरुदरंभरिः
परिहरति नाखण्डो गण्डोपधानविधां विधुः॥९॥

त्रिदशेति॥ ग्रहसंग्रहः शुक्रादिस्थूलतारासमूहः त्रिदशा देवास्तेषां मिथुनं तस्य क्रीडासंबन्धिनि तल्पे मञ्चरूपे विहायसि गगने निधुवनं सुरतसंमर्दस्तेन धुता विकीर्णाः स्रजः पुष्पमालास्तासां भाग एकदेशस्तस्य श्रीभरं शोभातिशयं गाहते। तथा—विधुरखण्डः पूर्णो वृत्तश्चन्द्रो गण्डोपधानविधां कपोलतलाधःस्थापनार्थमुपधानं शुभ्रतरोच्छीर्षकप्रकारं न परिहरति न त्यजति, अङ्गीकरोत्येव, तद्वच्छोभत इत्यर्थः। किंभूतो विधुः—मृदुतरकराकारैरतिमृदुरश्मिरूपैस्तूलोत्करैः कार्पाससमूहैरुदरंभरिः परिपूरितमध्यः। गण्डोपधानं मृदुतरकार्पासपूर्णमध्यं वृत्तं शुभ्रं च भवति। स्थूलतारास्तारान्तर[illegible]नाच्च कुसुमतुल्या दृश्यन्ते। चन्द्रोऽपि [illegible] संकुचितानि स्वकान्तिनिर्व्यञ्जनेन [illegible] इति भावः। [illegible], 'उदरं[illegible]' इत्यत्र। उदरं, [illegible]। उदर-

भरिः, 'फलेग्रहिरात्मंभरिश्च' इति चकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वादिन्, नुमागमश्च॥

दशशतचतुर्वेदीशाखाविवर्तनमूर्तयः
सविधमधुनाऽलंकुर्वन्ति ध्रुवं रविरश्मयः।
वदनकुहरेऽप्यध्येतॄणामयं तदुदञ्चति
श्रुतिपदभयस्तेषामेव प्रतिध्वनिरध्वनि॥१०॥

दशेति॥ दश शतानि यासां ता एकसहस्रसंख्या ऋग्वेदादिवेदानां समाहारश्चतुर्वेदी तस्याः शाखानामाश्वलायनतैत्तिरीयकादिसंज्ञानां तत्तद्वेदभागानां विवर्तनरूपा अतात्त्विकान्यथाभावरूपाः शाखारूपतां प्राप्ता मूर्तयः स्वरूपाणि येषां तादृशा रविरश्मयो ध्रुवं यस्मादधुना प्रातः समये सविधमस्मदादिसमीपदेशं भूषयन्ति सर्वेऽपि समीपदेशमागच्छन्ति। तत्तस्मादयमध्येतॄणां वेदं पठतां वदनलक्षणेषु कुहरेषु दरीषु विषयं आकर्ण्यमानस्तदनुरूपस्तेषां वेदशाखीभवन्मूर्तीनां सूर्यकराणामेव श्रुतिपदमयो वेदपदरूपः प्रतिध्वनिः प्रतिशब्दोऽध्वनि गगने उदञ्चत्यूर्ध्वं प्रसरति। दरीषु प्रतिशब्दो युक्तः। अध्वनि मध्यतारध्वनिरहितं यथा तथेति। अध्येतारो हि प्रातर्मन्द्रध्वनिना वेदानधीयते। ध्रुवमुत्प्रेक्षायां वा। सूर्योदयो जातः, अध्येतारश्च वेदानधीयत इत्यर्थः। दशशतेति मूर्तिविशेषणम्। चतुर्वेदी, समाहारे द्विगोर्ङीप्। तन्मयः, ताद्रूप्ये मयट्॥

नयति भगवानम्भोजस्यानिबन्धनबान्धवः
किमपि मघवप्रासादस्य प्रघाणमुपघ्नताम्।
अपसरदरिध्वान्तप्रत्यग्वियत्पथमण्डली-
लगनफलदश्रान्तस्वर्णाचलभ्रमविभ्रमः॥११॥

नयतीति॥ अम्भोजस्य कमलकुलस्यानिबन्धनबान्धवोऽकारणमित्रं तदानन्दकारी भगवान् षड्गुणैश्वर्यसंपन्नः श्रीसूर्यो मघवत इन्द्रस्य वैजयन्ताख्यस्य प्रासादस्य प्रघाणमलिन्दं किमपि [illegible] यथातथोपघ्नतामाश्रयतां नयति प्रापयत्याश्रयति। तावत्पर्यन्तमूर्ध्वमागत इत्यर्थः। अथ च—तं श्लिष्यति। पराङ्मुखत्वात्[illegible] परस्पराश्लेषो युक्तः। किंभूतः—अपसरत्पुरः पलायमानमरिध्वान्तं तस्य प्रतीचः पश्चिमाशायाः संबन्धिनि वियत्पथे गगनमार्गे मण्डल्याः संधिभावेन यल्लगनं संश्लेषः प्रत्यग्दिगन्तगामि[illegible]। लयनमिति पाठे—संधिभावेन यत्तिरोधानं सामस्त्येनादर्शनं तदेव फलन्सफलो भवन्नश्रान्तो निरन्तरः स्वर्णाचलस्य मेरोः प्रदक्षिणलक्षणो भ्रमः स एव विभ्रमो विलासो यस्य। सङ्गमगृहीतस्य नायः रात्रौ भ्रमतो यामिकस्य चौरपलायनेन यथा [illegible] तथा स्वर्णाचलरक्षणाय सूर्यस्य भ्रमणविलासस्साफल्यं युक्तमित्यर्थः। अत एव स्वर्णाचलपदं प्रायोजि। अत्रापि [illegible] ज्ञातव्यः। 'प्रघाणप्रघणालिन्दाः' इत्यमरः। [illegible] स्वार्थेऽण्। मघवप्रासादस्य प्रातिपदिकान्तस्य लोपः। [illegible]

[illegible] पाठो [illegible]।

कदेशे प्रघणः प्रघाणश्च' (इति) 'उपघ्न आश्रये' इति च प्रघाणोपघ्नशब्दौ साधू। प्रत्यक्, 'दिक्शब्देभ्य.—' इत्यस्तातेः 'अञ्चेर्लुक्' इति लुक्। 'तसिलादिस्तद्धित.' (?) इत्यव्ययत्वम् ॥

नभसि महसां ध्वान्तध्वाङ्क्षप्रमापणपत्रिणा-
मिह विहरणैः श्यैनंपातां रवेरवधारयन् ।
शशविशसनत्रासादाशामयाच्चरमां शशी
तदधिगमनात्तारापारापतैरुददीयत ॥ १२ ॥

नभसीति ॥ शशी निजाङ्कवर्तिशशाख्यपशुविशेषस्य विशसनं मारणं तस्माद्यस्त्रासो भयं तस्माच्चरमामाशां पश्चिमां दिशमयासीत्। तथा—तारा नक्षत्राणि तद्रूपैः पारापतैस्तस्य चन्द्रपलायनवृत्तान्तस्य सूर्यस्य मृगयारम्भवृत्तान्तस्य चाधिगमनात्परिज्ञानादुदडीयत पलायितम्। किंविधः शशी—नभसि गगने ध्वान्तमन्धकारस्तद्रूपाणां ध्वाङ्क्षाणां काकानां प्रमापणे मारणे विषये पत्त्रिणां श्येनाख्यपक्षिरूपाणां महसां सूर्यतेजसामिह प्राग्भागे विहरणैः क्रीडनैः रवेः श्रीसूर्यस्य श्यैनंपातां मृगयामवधारयन्निर्धारयन्। अन्यस्मिन्नपि राज्ञि मृगयाश्येनपातेन काकादीन् हिनस्ति सति शशयुक्तः पुरुषो मदीयं शशमपि मांसार्थमेतदीयाः श्येना हनिष्यन्तीति भिया पलाय्य गच्छति। पारापता अप्युड्डीय यान्ति। सूर्यकिरणा गगने खेलन्ति, चन्द्रः प्रतीचीं गतः, ताराश्च न दृश्यन्त इति भावः। इह नभसीति वा। गणेन नित्ययुक्तः शशी। त्रासादिव, तदधिगमनादिवेति च प्रतीयमानोत्प्रेक्षा। 'अय गतौ' लङ्। पत्त्री श्येनः। 'श्यैनंपाता च मृगया' 'पारावतः कलरवः' इत्यमरः। पतनं पातः। भावे घञ्, श्येनानां पातः श्येनपातः सोऽस्यां क्रियायां वर्तते श्यैनंपाता मृगयेति 'घञः सास्यां क्रिया—' इति ञः, 'श्येनतिलस्य—' इति मुम् ॥

भृशमविभरुस्तारा हाराच्युता इव मौक्तिकाः
सुरसुरतजक्रीडालूनाद्द्युसद्दयिदङ्गणम् ।
बहुकरकृतात्प्रातःसंमार्जनादधुना पुन-
र्निरुपधिनिजावस्थालक्ष्मीविलक्षणमीक्ष्यते १३

भृशमिति ॥ सुरसुरतं देवमिथुनस्य तस्माज्जाता क्रीडा विलासस्तस्मात्, अथ च—सुरतुल्यराजादिरतक्रीडासमये, तेन लूनात्त्रुटिताद्धाराच्च्युता मुक्ता इव मुक्तारूपास्तारा [illegible] सुरमन्दिरस्य प्राङ्गणं भृशं नितरामविभरुः [illegible]। [illegible] पुनः बहवः करा यस्य स सूर्यस्तेन, अथ च—बहु [illegible] [illegible]

दिवि सीदन्तीति द्युसदः, 'सत्सूद्विष—' इति क्विप् 'हृद्द्युभ्यां ङेरुपसंख्यानम्' इत्यलुक्प्राप्तावपि 'तत्पुरुषे कृति बहुलम्' इति बाहुलकाण्ङेर्लुक्, 'दिव उत्', 'सात्पदाद्योः' इति षत्वनिषेधः। 'बहुकर.' खलपूपक्षे 'दिवाविभा—' इति टः। उपधिः 'उपसर्गे घोः किः' ॥

प्रथममुपहृत्यार्घं तारैरखण्डिततण्डुलै-
स्तिमिरपरिषद्दूर्वापर्वावलीशबलीकृतैः ।
अथ रविरुचां ग्रासातिथ्यं नभः स्वविहारिभिः
सृजति शिशिरक्षोदश्रेणीमयैरुदसक्तुभिः ॥१४॥

प्रथममिति ॥ नभः कर्तृ रविरुचां तिमिरपरिषत्तमःसमूहस्तद्रूपा दूर्वापर्वावल्यो दूर्वाग्रन्थिपरम्परास्ताभिः शबलीकृतैः कर्बुरीकृतैर्मिश्रितैस्तारैर्नक्षत्ररूपैरुज्ज्वलैश्चाखण्डिततण्डुलैरभग्ननिस्तुषशालिबीजैः कृत्वाऽर्घं पूजां प्रथममुपहृत्य दत्त्वा, अथानन्तरमेव स्वविहारिभिः स्वस्मिन्विहरमाणैः स्वसत्ताकैश्च शिशिरस्य हिमस्य क्षोदश्चूर्णबिन्दवस्तेषां श्रेणीमयैः परम्परारूपैरुदसक्तुभिर्जलमिश्रसक्तुभिर्ग्रासातिथ्यं भोज्यान्नदानलक्षणमतिथिपूजनं सृजति करोति। अन्योऽपि तण्डुलदूर्वादलयुतेन जलेन पूर्वमर्घं दत्त्वा सक्त्वादिना स्वगृहमागतायातिथये भोज्यं ददाति। सूर्योदयात् पूर्वं तारास्तिमिरं च हिमजलकणाश्च पतन्ति स्मेति भावः। 'मूल्ये पूजाविधावर्घः' शुद्धाशुद्धौ च तारः स्यात्' इत्यमरः। अत्र तारशब्दः पुल्लिङ्गः। तारयति [illegible] पचाद्यच्। रविरुचां, सम्बन्धमात्रविवक्षया षष्ठी। उदकयुक्ताः सक्तवः मध्यमपदलोपी, उदकानि च सक्तवश्चेति वा समासः। 'मन्थौदन—' इत्युदादेशः ॥

अनुरहितमप्यादित्योऽर्थ्यां विपत्तिमुपागतं
दितिसुतगुरुः प्राणैर्योक्तुं न किं कृतागमः ।
पठति लुठतां कण्ठे [illegible]
यदि न वहते संध्यामौनव्रतव्ययभीरुताम् १५

अस्त्विति । [illegible]

[illegible]

[illegible]
इति [illegible] ।
[illegible]
[illegible] १६

[illegible]

प्रस्थानि शिखराणि कर्तृण्यूष्मभिः प्रातःकालीनातपसंतापैः द्रुतानामश्मजतूनां शिलाजतूनां स्रवान्प्रवाहान्दधति । यद्वा—क्षण उत्सवतुल्ये रात्रिविनाशकारित्वात्सङ्ग्राम इव सङ्ग्रामे विहरन्गोयुद्धकौतुकदर्शनेन परिक्रीडमानः ऊषा सूर्यो ग्रहराजो यैर्नभूतान्युदयाचलसानूनि बालातपसंतापविलीनशिलाजतुस्रवप्रवाहानेव कियत्कालविलम्बधूमलीभूतरुधिरप्रवाहान्धारयन्ति । रणभूमिषु हि कालविलम्बेन धूमला रुधिरप्रवाहा भवन्ति । अत एव—उदयत्युदयं प्राप्नुवन्नरुणोऽग्रजस्तत्संवन्धिनि प्रह्वीभावे नमस्कारे विषये य आदरो भक्त्यतिशयस्तस्माद्धेतोररुणानुजे मिलति संगमं प्राप्नुवति सति तयोररुणगरुडयोः सन्नान्मेलनाद्धेतो. रक्तप्रदीप्त्या नवास्तत्कालमापाकादाकृष्टा इष्टका यत्र तादृशी नूतनेष्टकानिर्मिता वेष्टना, नवा इष्टका यत्र शिल्पे तन्नवेष्टकं तेन वा वेष्टाना प्राकारः किमु न शङ्क्या न तर्क्या, अपि तु सैव तर्क्येत्यर्थः । परिवारभूते दिनप्रकाशे युध्यमाने तद्दर्शिनो लीलाविहारिणो ग्रहराजस्य स्वामिनो महाराजोचितगैरिकसुवर्णभूषितनवेष्टकानिर्मितप्राकारोर्ध्वस्थितिरुचिता संभाव्यते । अथ च दिनरात्र्योः सेनानीभूतयोः सङ्ग्राम उदयाचलसानूनि तद्भटतुल्यानि रुधिरं धारयन्ति । भटा' प्रहारवशाद्रक्तसिक्ता भवन्ति । तत्र च दिनपक्षीयप्रस्थानां जयित्वात्सुवर्णमयगरुडसंपर्काद्धेष्टकस्य वेष्टनां सुवर्णपट्टिकाया धारणा न तर्क्या किमु अपि तु जयिनां तया भवितव्यमेवेति । गरुडस्तेषां सुवर्णमयवीर(विरुद)पट्टिकास्थाने जात इत्युचितमित्यर्थः । नवेष्टकवेष्टनेति, 'स्त्रियाः पुंवत्–' इति पुंवत् । वेष्टकः, कर्तरि ण्वुल् ॥

रविरथहयानश्वस्यन्ति ध्रुवं वडवा बल-
प्रतिबलबलावस्थायिन्यः समीक्ष्य समीपगान् ।
निजपरिवृढं गाढप्रेमा रथाङ्गविहंगमी
सरशरपराधीनस्वान्ता वृषस्यति संप्रति ॥१७॥

रवीति ॥ भो राजन्, संप्रति प्रातःकाले बलस्य दैत्यस्य प्रतिबलः शत्रुः प्राचीवर्तीन्द्रस्तस्य बल सैन्यं तत्रावस्थायिन्यो मध्यवर्तिन्यो वडवास्तुरङ्ग्यो गाढप्रेमाः सूर्याश्वेषु दृढानुरागाः सत्यो रविरथहयान्समीपगान्समीक्ष्य मैथुनार्थमात्मनोऽश्वानिच्छन्ति ध्रुवमुत्प्रेक्षायाम्, निश्चितं वा। इच्छन्तीवेत्यर्थः । यत.—सरशरपराधीनं स्वान्तं चित्त यासाम् । तथा—रथाङ्गविहंगमी चक्रवाक्यपि निज स्वीयं परिवृढं चक्रवाकमिदानीं प्रातः, समीपमागतं दृष्ट्वा कामबाणवशचित्ता, अत एव—रात्रियोगेन दृढानुरागा सती मैथुनवाञ्छया वृषस्यति ।वृषवद्बलवन्तं तं मैथुनार्थं कामयत इत्यर्थः। सूर्याश्वाः पूर्वसामागता., चक्रवाकयोश्च संगमो जात इति भावः। अश्वस्यति वृषस्यति आत्मनोऽश्वानिच्छति वृषमिच्छति च, क्यचि 'अश्ववृषयोर्मैथुनेच्छायाम्' इति मैथुनेच्छायामसुगागम. । व्युत्पत्तिमात्रं चैतत् । रूढ्या तु मैथुनार्थमिच्छन्तीत्येवार्थः । तथाच—'वृषस्यन्ती तु कामुकी' इत्यमर. । 'इति रामो वृषस्यन्तीम्' इति च कालिदास. । 'प्रभौ परिवृढ.' इति निपातः । गाढप्रेमेति, 'डाबुभाभ्याम्–' इति पक्षद्वयेऽपि डाप् । डापो वैकल्पिकत्वादेकत्र नान्ततापि । विहगमी, जातित्वान्ङीप् । रथाङ्ग चासौ विहंगमी चेति समासः ॥

निशि निरशनाः क्षीरस्यन्तः क्षुधाऽश्वकिशो
मधुरमधुरं हेषन्ते ते विलोलितबालधि
तुरगसमजः स्थानोत्थायं क्वणन्मणिमन्थभू-
धरभवशिलालेहायेहाचणो लवणस्यति

निशीति ॥ भो राजन्, निशि रात्रौ निरशना नि
अत एव—क्षुधा क्षीरस्यन्त आत्मनोऽत्यर्थं क्षीर दुग्धं
ते अश्वकिशोरका अतिप्रसिद्धा अश्वबालका. मधुरमधुर
तिलकशब्दं, तथा—विलोलिताः पुन'पुनश्चालिता बाल
च्छानि यस्यां क्रियायां तद्यथा तथा हेषन्ते हेषारव कु
तथा—तत्र मन्दुराया स्थितस्तुरगाणा समजः समूह' स्था
शय्यास्थानाच्छीघ्रमुत्थाय क्वणन् हेषमाण मणिमन्थनाम्
भवानां जातानां शिलानां सैन्धवशिलाना लेहायाला
ईहया इच्छया पुनःपुनर्मुखादिचालनचेष्टया वा चण' रा
लवणस्यत्यात्मनो लोलुपत्वेन लवणमिच्छति । अश्वकिशो
प्रातः क्षीरपानार्थं हेषन्ते, अश्वास्तु प्रात' सैन्धवास्वादनार
इति जातिः । सूर्योदयो जात इत्यर्थ. । क्षीरस्यन्तो, लव
त्यत्र चात्मेच्छायां क्यचि 'अश्वक्षीर–' इत्यादिना 'क्षीरलव
लालसायाम्' इति वचनाल्लालसायामसुक् किशोरका., अ
इति कन् । मधुरमधुर प्रकारे द्विः । 'हेषृ स्वने' । समज. प
विषयत्वात् 'समुदोरजः पशुषु' इत्यप् । स्थानोत्थानम्, 'आ
दाने परीप्सायाम्' इति णमुल् । लेहः, भावे घञ् ॥

उडुपरिषदः किं नार्हत्वं निशः किमु नौचिती
पतिरिह न यद्दृष्टस्ताभ्यां गणेयरुचीगणः ।
स्फुटमुडुपतेराश्मं वक्षः स्फुरन्मलिनाश्मन-
श्छवि यदनयोर्विच्छेदेपि द्रुतं बत न द्रुतम् १८

उड्विति ॥ हे राजन्, उडुपरिषदो नक्षत्रपरम्पराया अर्हत्वं किं
न, अपि त्वौचित्यमेवैतत् । तथा—निशो रात्रेरौचिती न किमु
अपि त्वौचित्यमेव । यद्यस्मात्ताभ्यां तारापङ्क्तिविभावरीभ्या गणे
योऽल्पो रुचीगणो दीप्तिसमूहः (यस्य स')क्षीणतेजाः पति. प्रा
णेशश्चन्द्र इहास्मिन्समये न दृष्टः । तस्मात्तयोरौचित्यमेवेत्यर्थ. ।
'धन्यास्तात न पश्यन्ति पतिभङ्गं कुलक्षयम्' इति वचनात्पति
विपदमदृष्ट्वैव द्वयोरपि ध्वस्तत्वादौचित्येव जातेत्यर्थः । स्फुरन्ती
प्रकाशमाना कलङ्कव्याजेन मलिना कृष्णा आश्मनी पाषाणम
न्धिनी छविः कान्तिर्यस्यैवंभूतमुडुपतेर्वक्षो मध्यम्, अथ च—
हृदयम्, स्फुटं निश्चितमाश्मं पाषाणविकाररूपम् । पाषाणघटित
मिवातिकठिनं मलिनं चेत्यर्थं । यद्यस्मादनयोस्ताराराज्योर्विच्छेदे
वियोगे, अथ च—विनाशे सत्यपि द्रुत शीघ्रं न द्रुत स्फुटितम् ।
पाषाणनिर्मितमेवेत्यर्थ. । बत खेदे । यत् । वक्षोविशेषण वा ।
स्वस्यापि विलये निकटे सत्यपि तत्पतिना चन्द्रेण स्वप्रेयस्योः प्रेम
न दर्शितमिति तस्यानौचितीत्यर्थः । तारापरम्परा रात्रिश्च
विनष्टा । चन्द्रोऽपि क्षीणतेजा आसन्ननाशो जात इत्यर्थः । आर्ह
न्तीति पाठे—'अर्ह. प्रशसायाम्' इति शतरि, अर्हतो भाव इति
ब्राह्मणादित्वात्ष्यञि षित्वान्ङीपि 'अर्हतो नुम् च' इति नुम् ।
आश्मं, विकारेऽणि 'अश्मनो विकारे टिलोप.' इति टिलोप. । गं

इमनेति संबन्धेऽपि विकाराभावाट्टिलोपाभावे आइमनी चासौ छविश्चेति समासे 'पुंवत्कर्मधारय–' इति पुंवत् ॥

अरुणकिरणे वह्नौ लाजानुडूनि जुहोति या
परिणयति तां संध्यामेतामवैमि मणिर्दिवः।
इयमिव स एवाग्निभ्रान्तिं करोति पुरा यतः
करमपि न कस्तस्यैवोत्कः सकौतुकमीक्षितुम् २०

अरुणेति ॥ भो राजन्, या संध्या अरुणस्य किरणरूपे वह्नौ उडूनि नक्षत्राण्येव लाजाञ्जुहोति, दिवो मणिस्तामेतां प्रात.संध्या परितो नयति प्रापयति विवाहयतीत्यहमवैमि मन्ये। यत इयमिव संध्या यथा रक्तवर्णत्वादग्निभ्रान्तिं वह्निविपर्ययज्ञानं पुरा करोत्यकरोत्। यद्वा–यथेयं करोति, तथा स एव सूर्योऽपि रक्ततरत्वादुष्णकरत्वाच्च वह्निबुद्धिं पुरा करोत्युदितमात्र एव करिष्यति। अथ चेयं संध्या पुरा प्रथमं वह्निप्रदक्षिणपरिभ्रमणं यथा करोति, तथैवास्या अनन्तरमेव सूर्योऽपि वह्निप्रदक्षिणपरिभ्रमणमिदानीमेव करिष्यति। एवकारोऽप्यर्थः। यतश्च सकौतुकं यथा तथा तस्य सूर्यस्यैव करं किरणमपीक्षितुं क. पुरुषो नोत्कः नोत्क्षिप्तजलः, अपितु मन्देहराक्षसनिराकरणद्वाराऽस्य किरणमीक्षितुं सर्वोऽप्यर्घ्यदानं करोतीत्यर्थः। अथच—सकौतुकं माङ्गलिकसूत्रकङ्कणेन सह तस्य विवोढुः सूर्यस्यैव हस्तमपि वीक्षितुं कः पुरुषो नोन्मना, अपि तु—सकङ्कणं वरकरं सर्वोऽपि द्रष्टुमुत्कण्ठित एव। या च वधूः परिणीयते, सा प्रज्वलिते वह्नौ लाजाञ्जुहोति। सा च वह्निं पूर्वं प्रदक्षिणीकरोति; वरोऽपि तथा सह पश्चात्प्रदक्षिणीकरोतीति संध्यासूर्ययोर्वधूवरत्वमुक्तम्। अरुणोदयो जात. तत्प्रभया च तारा न दृश्यन्ते, संध्यासनयश्च जात', अधुना रविरुदेतीति भाव'। 'कौतुकं कुतुके स्यात् हस्तसूत्रेऽपि कथ्यते' इति विश्व.। किरण इति पक्षे जातावेकवचनम्। परिणयति, णोपदेशत्वाण्णत्वम्। इयमिव पुरा करोतीति पक्षे 'पुरि लुङ् चास्मे' इति लट्। पक्षान्तरे तु 'यावत्पुरानिपातयोर्लट्' इति भविष्यति लट् ॥

रतिरतिपतिद्वैतश्रीकौ धुरं बिभृमस्तरां
प्रियवचसि यन्नग्नाचार्या वदामतमां ततः।
अपि विरचितो विघ्नः पुण्यद्रुहः खलु नर्मणः
परुषमरुषे नैकस्मै वामुदेति मुदेऽपि तत् ॥२१॥

रतीति ॥ रतिरतिपत्यो रतिकामयोर्द्वितैव द्वैतम्। रतिद्वैतं कामद्वैतं चेति यावत्। तस्यैव श्रीर्ययोस्तत्संबोधनं हे भैमीनलौ, नग्नानां वन्दिनामाचार्या वैतालिका वयं प्रियेऽनुकूले वचसि यद्यस्माद्धुरं भार बिभृमस्तरां चाटुवचनेषु वयमेव प्रगल्भतरास्ततस्तस्माद्दानतमानतितमां ब्रुवाम। सूर्योदयो जात., तस्मात्क्रीडां त्यक्त्वा शीघ्रं शय्याया उत्तिष्ठतमिति वचनेऽस्माकं प्राप्त. काल इति धाष्टर्येन नूनं इत्यर्थ.। यद्यूयं प्रियवचनचतुरास्तर्ह्येवं परुष किमिति वदथेत्याशङ्क्याह—तदस्मदुक्तं परुषं वच एव पुण्यद्रुहः प्रात-कालीनस्नानसंध्यादिधर्मविरोधिनः नर्मणः प्रात कालीनालिङ्गनचुम्बनादिविलासस्य पुनः प्रबोधपूर्वमुत्थापनाद्विरचितः परपत्नो विघ्नोऽपि वां युवयोरेकस्मै अरुषे केवलाय क्रोधाभावाय उदेतीति न, किंतु खलु निश्चितं मुदेऽपि हर्षायाप्युदेतु। यद्यप्येतत्परस्मुकम्, तथापि रोषो न कार्य. परुषस्यापि पुण्यहेतुत्वाद्धर्षोऽपि यस्माद्भविष्यति। तथा च हितवादित्व एव तात्पर्यात्प्रियवचनचातुर्यमव्याहतमेवेत्यर्थ.। क्रीडां विहाय शीघ्रमुत्तिष्ठतमिति भावः। रतीत्यादिविशेषणेन द्वयोरौचिती सूचिता। वा युवयोर्मध्येऽरुषे रोषहीनायैकस्मै भैम्यै मुदे नोदेतु। भैम्याः संभोगप्रियत्वाज्ञर्मविघ्ने यद्यपि संतोषो न भवेत्, तथापि तव प्रियपुण्यत्वादेवास्माभिरुच्यत इत्यर्थ इति वा। भैम्यै कोपाभावायापि नोदेतु मुदेऽपि नोदेतु। भैम्या रोषो वास्तु हर्षोऽपि वा माभूत्, तथापि समयोचितमुच्यत एवेति वा। तत्तस्मादवसरोचितभाषित्वात्पुण्यद्रुहो नर्मण. परुषं यथा तथा विरचितो विघ्नोऽपि निश्चितमकोपाय केवलमुदेत्विति न, किंतु मुदेऽप्युदेतु। सदा स्वोपजीविनामिहितेऽपि परुषे रोषो न भवति, किंतु हर्ष एव भवतीत्यर्थ इति वा। किंच प्रियवच प्रवीणा अपि वयं यतो नग्नाचार्या जितलज्जाः, अत. स्वच्छन्दं वदाम इति भावः। 'नग्नो वन्दिक्षपणयोर्विवस्त्रे तु' इति विश्वः। द्वैतं पूर्ववत्। 'शेषाद्विभाषा' इति कप्। वदामतमां, 'प्रैषातिसर्ग–' इति प्राप्तकाले लोट्। 'तिङश्च' इत्यतिशये तमप्। पुण्यद्रुह. 'सत्सूद्विष–' इति क्विप्। उदेतीति पाठे—'वर्तमानसामीप्ये–' इति लट्। एकस्मै, तादर्थ्यमात्रविवक्षया चतुर्थी ॥

भव लघुयुताक्रान्तः संध्यामुपास्स्व तपोमल
त्वरयति कथं संध्येयं त्वां न नाम निशानुजा।
द्युतिपतिरथावश्यंकारी दिनोदयमासिता
हरिपतिहरित्पूर्णभ्रूणायिता कियतः क्षणान् २२

भवेति ॥ हे राजन्, त्वं तस्माल्लघु शीघ्रं युता पृथग्भूता कान्ता यस्मादेवंभूतो भव। इदानीं भैम्या सह क्रीडां त्यज, तत. संध्यां नित्यकृत्योपासनामुपास्स्व कुरु। हे तपसा नित्यकर्माद्यनुष्ठानरूपेणामलोज्ज्वल निर्दोष, निशानुजा रात्र्यनन्तरजाता प्राभातिकीयं संध्या त्वां कथं नाम न त्वरयति, अपि तु त्वरयत्येव। अथ मुहूर्तानन्तरक्षणे द्युतिपतिः सूर्यो दिनोदयं दिवसप्रारम्भमवश्यंकारी अवश्यं करिष्यति। उदेष्यतीत्यर्थ। यत.—हरिरिन्द्रः पतिर्यस्यास्तस्या हरितो दिश' प्राच्या' पूर्णभ्रूणो दशमासगर्भ इवाचरितो रक्ततर. कियतश्चितुरानेव क्षणानासिता स्थाता। प्रात संध्यायाः सूर्योदयात्प्रागेव विधानाच्छीघ्रमुत्थाय प्रात.संध्यामुपास्स्वेत्यर्थ.। युतेति, 'यु मिश्रणामिश्रणे' क्त.। त्यक्तादिपदत्यागेनामङ्गलमनीतिपरिहारार्थं युतेति श्लिष्टपदं प्रायोजि। संध्यापदेन कर्मानुष्ठानपर्यन्तमेव कान्तारहितो भव, तदनन्तरं पुनरपि युता मयुक्ता कान्ता येनेति मिश्रणमपि विवक्षितम्, एतदर्थमेतत्प्रायोजि वा। कान्ताशब्दस्य प्रियादित्वाद्युतेत्यस्य न पुंवत्। त्वरयति। हेतुमण्णिच्। कारीति भविष्यत्यावश्यके णिनि तद्योगे च 'अकेनो—' इति निषेधाद्दिनोदयमिति षष्ठ्यभावः। आसिता, लुट्। भ्रूणायित', आचारक्यङन्तात् क्तः। क्षणान्, कालाध्वनोरत्यन्तसंयोगे द्वितीया ॥

मुषितमनसश्चित्रं भैमि त्वयाद्य कलागृहे-
र्निषधवसुधानाथस्यापि श्लथश्लथता विधौ।
अजगणदयं संध्यां वन्द्यां विधाय न दूषणं
नमसितुमना यन्नाम स्यात्र संप्रति पूषणम् २

त्ला उत्कटशङ्कोऽनिष्टा', अत एव—अतिशिथिले विकासोन्मुखेऽल्पकलिकाबन्धकाठिन्येऽपि पाथोजास्ये कमलमुखे मकरन्दग्रहणार्थं प्रसभं हठाद्विविश्य प्रविश्य निश्चिरा निर्गमनशीला एवंभूता अलयो भ्रमराः किमपि किंचद(मु)नं मुञ्चतो मुखे कृत्वाऽऽनीतं किमप्यपूर्वरसं स्वादुतरं सरोजिनीमधुरसं कमलिनीमकरन्दरूपं रसनास्वाद्यं वस्तु उपयोगे प्रभातकाले विनीय दत्त्वा नवाब्जं नूतनमपूर्वम्, अथ च—प्रेमभरात्स्वयमभुक्तमनुच्छिष्टम्, अब्जं जायां मधुकरीं भोजयामासुः । अविकसिते कठिने कमलेऽबला प्रवेष्टुमशक्ता एता इति कृत्वा पौरुषेण स्वयं तत्र प्रविश्य मकरन्दं मुखे कृत्वा समानीय मधुकरीभ्यो दत्त्वा ताभिस्तद्भोजयामासुरित्यर्थः । किंचिद्विकसितानि मकरन्दवन्ति कमलानि विकासोन्मुखानि जातानीति भावः । अन्येनापि प्रातः शुभयोगे पाद्यप्राशनं कार्यते । उपयोगेनेति पाठे—'विभावरी नक्तमुषा च शर्वरी—' इति हलायुधः । उषाया भूर्यादिनेन सह योगे । प्रातरित्यर्थः । निश्चिरा, 'इण्नश–' इति क्वरपि तुक् । मुञ्चन्तः कृत्वेति 'स्वाङ्गे तस्प्रत्यये' इति कृञः क्त्वा । जायाम्, 'हक्रो–' इति कर्मत्वम् । जाया इत्यपि पाठः ॥

मिहिरकिरणाभोगं भोक्तुं प्रवृत्तवया पुरः
कलितचुलुकापोशानस्य ग्रहार्थमियं किमु ।
इति विकसितेनैकेन प्राग्दलेन सरोजिनी
जनयति मतिं साक्षात्कर्तुर्जनस्य दिनोदये २८

मिहिरेति ॥ सरोजिनी कमलिनी दिनोदये प्रातःकाले प्रागन्यदलापेक्षया पूर्वविकसितेनैकेन दलेन पत्रेणोपलिता साक्षात्कुर्वाणस्य पश्यतो जनस्येति मतिं जनयति । इति किम्—इयं मिहिरस्य सूर्यस्य किरणानामाभोगं परिपूर्णतां भोक्तुमनुभवितुम्, अथ च—भक्षयितुं प्रवृत्तया कृतप्रारम्भतया हेतुभूतया पुरो भोजनादावत्ता(त)प्रामृतस्य रणार्थस्यापोशानस्याभृतोपस्तरणमन्त्रोदकस्य ग्रहार्थं धारितो बद्धश्चुलुकः प्रसृतविशेषो यया एवंभूता किमु । 'भोजने प्रवृत्तेनापोशानार्थपूर्वकमादाने च भोक्तव्यम्' इति स्मृतेः । आपोशानग्रहीता कमलिनी पुरा कनिष्ठाङ्गुलिं प्रसारयति, तद्वाच्य स्वीयदलानि स्वस्य च । कमलविकासलक्षणो जातः, तत्स्यादुत्प्रेक्षेति भावः ॥

तटतरुखगश्रेणीसारावितैरिव साप्रतं
सरति विगलन्निद्रामुद्रानिष्ट सरोजिनी ।
अपरसुधया मध्ये मध्ये वाग्मुखलम्पया
पपति मधुपः स्वादुकारं मधूनि सरोरुहान् २९

तटेति [illegible]

नलानि विकसितानि, भ्रमराश्च तन्मधूनि भ्रमरैर्धरं च पिबन्तीत्यर्थः । मधुप इति साभिप्रायम् । मधुपा अप्येतादृशा भवति । समन्ताद्भावाः सारावितानि, 'अभिविधौ भाव इनुण्' इतीनुणन्तात्स्वार्थे 'अणिनुणः' इत्यण् । स्वादुकारं, 'स्वादुमि णमुल्' मान्तत्वं च पूर्वस्य स्वादुमि' इति निर्देशात् ॥

गतचरदिनस्यायुर्भ्रंशे दयोदयसंकुच-
त्कमलमुकुलक्रोडानीडप्रवेशमुपेयुषाम् ।
इह मधुलिहां भिन्नेष्वम्भोरुहेषु समायतां
सह सहचरैरालोक्यन्तेऽधुनामधुपारणाः ॥३०॥

गतेति ॥ गतचरदिनस्यातीतानन्तरदिनस्यायुर्भ्रंशेऽवसानकाले सायंसमये दयाया उदयादिव सङ्कुचतां म्लायतां कमलानां मुकुलानि कलिकास्तेषां क्रोडान्यभ्यन्तराणि तान्येव नीडेषु प्रवेशमुपेयुषां प्राप्तानाम् । मकरन्दास्वादलाभेच्छयातिमत्तध्यानमग्नेऽपि कमलेषु स्थितानाम्, अनन्तरं च तेषु संकुचितेषु बहिर्निर्गन्तुमशक्यत्वात्संकुचत्कमलगर्भरूपेषु नीडेषु स्थितानामिति यावत् । क्रोडम्' इति पाठे विशिष्टकमलक्रोडमेव नीडप्रवेशं गतानाम्, अनन्तरं च रात्र्यवसाने इह प्रातः समयेऽधुना भिन्नेषु ईषद्विकसितेष्वम्भोरुहेषु समागतां मिलितानाम् । यद्वा—इह पूर्वदिनान्तसङ्कुचितेष्वम्बुजेषु निरुद्धेषु सत्सु सुखेन स्थितेषु शतकस्थानेन मकरन्दैर्बन्धकमलानि उपविश्य समागतानाम् । मधुलिहां भ्रमराणां सहचरैः [illegible]

[illegible]

लानां हसितैर्विकासैः कृत्वा श्येनीव श्वेतवर्णेन नोज्जीयते न तर्प्यंते, अपितु—सर्वा अपि सरसस्तैः शुभायन्ते। अन्यापि प्रियप्राप्तैः कमलतुल्यमुखहसितैः श्वेता भवति। एवं गगनशिखरं गगनमध्यभागः शरणार्थं स्वपरित्राणार्थं गगन प्रति मिलितस्य प्रत्यागतस्य ध्वान्तस्य ध्वंसिनी विनाशिनी या सूर्यप्रभा तस्या आदरधारणाद्धेतोर्निजैरयशोभरैःस्वीयैरकीर्तिसमूहैर्नीलति श्याम इवाचरति, अन्योपि शरणागतं परित्यज्य तद्वैरिणमादरेणाङ्गीकुर्वन्दुर्यशसा श्यामो भवति। दिशः सरांसि च प्रसेदुः, गगनं च नक्षत्राहार्यशोभापगमान्निजं नीलिमानं प्राप्तमिति भावः। पाण्डूयन्ते, उपमानादाचारेर्थे 'कर्तुः क्यङ्–' इति क्यङ् 'अकृत्सार्वधातुकयोः–' इति दीर्घः। श्येनी, श्येतशब्दाद्वर्णवाचिनो 'वर्णादनुदात्तात्–' इति ङीप् तस्य नश्च नीलति, 'नील वर्णे' इति धातुः। आचारक्विबन्तान्नीलशब्दात्तिब्वा ॥

सरसिजवनान्युद्यत्पक्षार्यमाणि हसन्तु न
क्षतरुचिसुहृच्चन्द्रं तन्द्रामुपैतु न कैरवम्।
हिमगिरिदृषद्दायादश्रि प्रतीतमदः स्मितं
कुमुदविपिनस्याथो पाथोरुहैर्निजनिद्रया ॥३२॥

सरसिजेति ॥ सरसिजवनानि न हसन्तु, अपि तु—विकसन्त्येव। यद्यस्मादुद्यन्नुदित्वरः पक्षः सहायभूतः अर्यमा सूर्यो येषाम्। विकस्वराणीत्यर्थः। अथ च—यदि मित्रस्योदयो भवति, तदा सर्वोपि हर्षवशाद्विहसत्येव। तथा—कैरवं कुमुदं तन्द्रां संकोचं नोपैतु, अपि तु—प्राप्नोत्येव। यतः—क्षतरुचिर्गतलक्ष्मीकः सुहृच्चन्द्रो यस्य तादृशम्। चन्द्रोदयविकासिनः कुमुदस्य चन्द्रक्षये संकोचो युक्त एवेत्यर्थः। अन्योऽपि सुहृत्क्षये मूर्च्छावशान्निमीलति। अथो अथवा पाथोरुहैर्विकसितकमलैः रात्रिसंबन्धिन्या निद्रया कृत्वा कुमुदवनस्यादः प्रत्यक्षदृश्यं स्मितं विकसितं प्रतीतं विनिमयेन गृहीतम्। किंभूतं स्मितम्—हिमगिरेर्हिमाचलस्य दृषदां शिलानां दायादांशभागिनी सदृशी श्रीः शोभा यस्य। शुभ्रतरमित्यर्थः। कमलानां रात्रौ निद्राभूत्, कुमुदानां विकासः। प्रातस्तु कमलानां विकासः, कुमुदानां च संकोचो दृश्यते, ततः स्वीयां निद्रां कुमुदेभ्यो दत्वा कमलैस्तद्विकासः परिवर्त्य गृहीत इति संभाव्यत इत्यर्थः। सूर्ये उदितः, कमलानि विकसितानि, कुमुदानि च संकुचितानीति भावः। प्रतीतम्, प्रतिपूर्वादिणो निष्ठा। 'प्रतीष्टम्' इति च पाठः। अर्थः पूर्वोक्त एव ॥

धयतु नलिने माध्वीकं वा न वाभिनवागतः
कुमुदमकरन्दौघैः कुक्षिंभरिर्भ्रमरोत्करः।
इह तु लिहते रात्रीतर्पं रथाङ्गविहंगमा
मधु निजवधूवक्त्राम्भोजेऽधुनाधरनामकम् ॥३३॥

धयत्विति ॥ अभिनवो नूतनः प्रभात आगतो भ्रमरोत्करो नलिने वर्तमानं माध्वीकं मकरंदं धयतु पिबतु वा न वा। यतः—रात्रौ कुमुदमकरन्दौघैः कुक्षिंभरिः परिपूर्णोदर आकण्ठतृप्तः। रात्रौ कुमुदमकरन्दवृन्दैः पूरितोदरत्वात्प्रातर्मधु पिबतु वा मा पिबतु वा। न तत्रास्माकमाग्रह इत्यर्थः। अन्योऽप्याकण्ठतृप्तोऽतिथिर्भुङ्क्ते न वा, न तत्रादरः। रथाङ्गविहंगमास्तु रात्रीतर्पं सकलां रात्रिं तर्पित्वा वियुक्तत्वात्कुमुदमकरन्दं परित्यज्य पिपासयैव स्थिता इह प्रातःसमये निजवधूवक्त्राम्भोजे वर्तमानमधरनामकं मधु अधुना प्रातःसमये लिहन्त आस्वादयन्ति। एवं गुरुकम्। तावतैव चाम्भोजस्यापि कृतार्थत्वं जातमित्यर्थः। अन्यापि तृप्तानेकयोग्योपि नवभोजनं गुरुतरं भवति। भ्रमरा मकरन्दमास्वादयन्ति, चक्रवाकाश्च प्रातर्वियोगापगमात्कमलमकरन्दमिव निजसहचरीमुखमधरमिति भावः। 'फलेग्रहिरात्मंभरिश्च' इति चात्कुक्षिंभरिः। रात्रीतर्पम्, 'असातितृपोः–' इति णमुल्, 'अम्पाग्रभृतीनि–' इति समासः ॥

जगति मिथुने चक्रावेव सरागमपारगौ
नवमिव मिथः संभुञ्जाते वियुज्य वियुज्य यौ।
सततममृतादेवाहारायदापदरोचकं
तदमृतभुजां भर्ता शंभुर्विषं बुभुजे विभुः ॥३४॥

जगतीति ॥ जगति त्रैलोक्यमध्ये चक्रावेव मिथुने स्त्रीपुंसौ सरागमपारगौ कामशास्त्रपारगामिनौ तद्रहस्यवेदिनौ नान्यौ। यद्वा—सरागमपारगौ चक्रवाकावेव जगति मिथुने। नान्ये एतादृशे चतुरे मिथुने स्त इत्यर्थः। कुत एतज्ज्ञातमित्यत आह—यौ चक्रवाकस्त्रीपुंसौ वियुज्य वियुज्य पुनः पुनरन्योन्येन नाम रात्रौ वियोगं प्राप्य मिथोऽन्योन्यं नवमिवातिपरिचयजन्यावज्ञाशून्यं सातिस्पृहमिव संभुञ्जाते सुरतसुखमनुभवतः। अजस्रकामसेवनाद्विरागो भवेदिति वियुज्य संभोगः प्रत्यग्रसंभोगवदत्यतिशयचमत्कारकारी भवति, कामशास्त्ररहस्यं ज्ञात्वैव तावेव कुरुत इत्यर्थः। अत्र दृष्टान्तः—यद्यस्मादमृतभुजां केवलपीयूषाहाराणां सुराणां भर्ता स्वामी। सुलभतरामृत इति यावत्। विभुर्व्यापकः समर्थः। विषभक्षणेप्यसंभावितोपद्रव इति यावत्। स शंभुः शं-रोगकरणद्वारा सर्वेषामारोग्यसुखकार्यसंभावितरोगोपीश्वरः सततममृतलक्षणादेवाहारात्स्वादरोचकममृतात्यन्तानभिलाषरूपं रोगमापत्प्राप। तत्तस्मात्तत्परिहारार्थं विषं बुभुजे। सततमभ्यस्तस्वादजन्यारुचिपरिहारार्थमेव स कालकूटं भक्षितवान्। अनन्तरं च पुनरमृतभक्षणे प्रत्यग्रैव रुचिस्त(र्य)था जायते तथा वियोगपूर्वः संभोगो नितरां रुचिमुत्पादयतीति बुद्ध्वा चक्रवाकाभ्यां क्रियत इति तावेव कामशास्त्ररहस्यज्ञाविति भावः। पारगौ, 'अन्तात्यन्ता–' इति डः। 'संभुञ्जाते','भुजोऽनवने' इति तङ्। अनेन संभोगस्य वियोगादेव नूतनत्वं भवतीति सूच्यते ॥

विशति युवतित्यागे रात्रीमुचं मिहिकारुचं
दिनमणिमणिं तापे चित्तान्निजाच्च यियासति।
विरहतरलजिह्वा बह्वाह्वयन्त्यतिविह्वला-
मिह सहचरीं नामग्राहं रथाङ्गविहंगमाः ॥३५॥

विशतीति ॥ युवतित्यागे चक्रवाकनिष्ठे स्त्रीवियोगे मिहिकारुचं शीतांशु विशति सति, यतो—रात्रीमुचं रात्रीलक्षणप्रियात्यागिनम्, तथा—वियोगजन्ये तापे परितापे औष्ण्ये च निजाच्चित्ताच्चक्रवाकहृदयात्सकाशाद्दिनमणिमणिं सूर्यकान्तं यियासति जिगमिषति सति विरहेण तरलन्ती तरलेवाचरन्ती विह्वलीभवन्ती स्खलन्ती जिह्वा येषां ते रथाङ्गविहंगमाः। विरहेणातिविह्वलां सहचरीं चक्रवाकीं नामग्राहं स्वसंकेतेन नाम गृहीत्वेह प्रभाते क्रीडासरसि वा बहु वारं वारं आह्वयन्त्याकारयन्ति। अन्योऽप्यतिवि-

शृङ्खलो वार वारमाकार्यते । स्खलिति न वेति संदेहात् । प्रातश्चक्रवाकानां संयोग. परितापत्याग परस्पराह्वानम्, चन्द्रे धूसरत्वम्, सूर्यकान्ते तापश्च । 'प्रालेयं मिहिका' इत्यमरः । रात्रीमुचम्, 'क्विप्च' इति क्विप् । रुगिति संपदादित्वात् । मिहिका रुग्यस्येति समासः । तरलजिह्वा, तरलेवाचरतीत्याचारक्विबन्ताच्छतरि (ङीप्यपि) पुंवत् । आह्वयन्ति, स्पर्धाभावात्तङभावः ॥

स्वमुकुलमयैर्नेत्रैरन्धंभविष्णुतया जनः
किमु कुमुदिनीं दुर्व्याचष्टे रवेरनवेक्षिकाम् ।
लिखितपठिता राज्ञो दाराः कविप्रतिभासु ये
शृणुत शृणुतासूर्यंपश्या न सा किल भाविनी ३६

स्वेति ॥ जनो लोक. स्वमुकुलमयैरात्मीयकलिकारूपैर्नेत्रैः कृत्वान्धभविष्णुतया अनन्धाया अप्यन्धत्वाङ्गीकाराद्धेतो रवेरनवेक्षिकामनवलोकिकां कुमुदिनीं किमु किमर्थं दुर्व्याचष्टे दुष्टां कथयति । अवश्यदर्शनीयपवित्रसूर्यादर्शननियमादिदं मित्रोदयं न सहत इति लोकः किमिति निन्दति, अपित्वयुक्तेयं निन्देत्याक्षेप । नु अहो किं निन्दतीति वा । अन्धभविष्णुतयाऽविचारतया रहस्यमजानन्नेव किमिति निन्दतीति जनविशेषणं वा । कथमयुक्तमित्यत आह—हे श्रोतारः, यूयं शृणुत तस्याः सूर्यादर्शने हेतुमाकर्णयत । ये राज्ञो नृपस्य दाराः कवीना पाणिन्यादीना प्रतिभासनुत्पन्नेषु व्याकरणादिग्रन्थेषु विषये लिखितास्तच्छिष्यैः पठिताश्च, अतोऽवश्यदर्शनीयं सूर्यमपि न पश्यन्तीत्यसूर्यंपश्या राजदारा इत्येव लिखिता', तच्छिष्यैश्च तथैव पठिता. । ननु प्रकृते किमित्याशङ्क्याह—सा कुमुदिनी किल प्रसिद्धं न भाविनी भविष्यति, अर्थाद्राज्ञो दारा', अपि तु राज्ञश्चन्द्रस्य, अथ च—नृपस्य दारा भवत्येव । राजमहिष्यो ह्यतिसुरक्षितत्वादसूर्यंपश्या', इयमपि तथा । तस्मादेतस्या अप्यसूर्यंपश्यता युक्तेति रहस्यानभिज्ञो जनो वृथैवैता निन्दतीत्यर्थ. । किलशब्द' किमर्थो वा । अत्र य इति कुमुदिनीपरामर्शेपि दारै' सामानाधिकरण्याद्बहुवचनम् । येति पाठ' समीचीन । पठिता, एकवचनं बहुवचनं वा । सूर्योदयवशात्कुमुदिनी संकुचितेति भाव । अन्धंभविष्णुतया, 'कर्तरि भुव खिष्णुच्–' इति च्व्यर्थेऽन्धशब्द उपपदे भुवः खिष्णुच्, खित्वान्मुम् । अवेक्षिका, ण्वुलि 'प्रत्ययस्थात्–' इति कात्पूर्वस्येत्वम् । लिखितपठिता , कर्मधारयो द्वन्द्वो वा । असूर्यंपश्याः, 'असूर्यललाटयो.–' इति खश्, खित्वान्मुम् । अत एव ज्ञापकाद्विधायोगिनोऽपि नञ. समासः ॥

चुलुकिततमःसिन्धोर्भृङ्गैः करादिव शुम्भते
नभसि बिसिनीबन्धोरन्ध्रच्युतैरुदबिन्दुभिः ।
शतदलमधुस्रोतःकच्छद्वयीपरिरम्भणा-
दनुपदमदःपङ्काशङ्कामर्मी मम तन्वते ॥ ३७ ॥

चुलुकितेति ॥ नभसि [illegible] शुम्भते दीप्यते । [illegible] पीततम [illegible] मित्रस्य सूर्यस्य करा[illegible] रन्ध्र[illegible] ॥ [illegible] करान्गुलीविवरेभ्योऽधो गलिताः कृत्स्ना जलबिन्दव इव भृङ्गा गगने शोभन्त इत्यर्थः । चुलुकितेति करविशेषणं वा । अनुपदं गगनात्सकाशात्कमलानि प्रति पातानन्तरं शतदलाख्यान्यतिस्थूलानि कमलानि तेषां मधुस्रोतसो मकरन्दप्रवाहस्य कच्छद्वयी मकरन्दार्द्रभागद्वयं यत्तटद्वय तस्याः परिरम्भणात्संश्लेषाद्धेतोरमी भृङ्गा अद —पङ्काशङ्काममुष्य पीतस्य तम.सिन्धोरध.स्थितावशिष्टकर्दमसंभावनां मम वैतालिकस्य मम तन्वते विस्तारयन्ति । सकलेऽपि तमोजले पीतेऽवशिष्टतदीयपङ्क इव भृङ्गा. शोभन्त इत्यर्थ. । अमुष्या मकरन्दप्रवाहकच्छद्वय्याः पङ्क इति वा । प्रवाहतटद्वये पङ्को युक्त. । भृङ्गाश्च मकरन्दस्योपरि नोपविशन्ति, किंतु अभित इति तेषा जाति । प्रात.कालो जात., अन्धकार. साकल्येन विनष्ट', भ्रमरालयीडेभ्यो निर्गत्य गगनमुड्डीय मधुपानार्थं कमलान्युद्दिश्यायान्तीति भावः । चुलुकित इति 'तत्करोति–' इति ण्यन्तात्क्तः । शुम्भते, 'शुभङ्ग दीप्तौ' भावे यङ् ॥

घुसृणसुमनःश्रेणीश्रीणामनादरिभिः सरः-
परिसरचरैर्भासां भर्तुः कुमारतरैः करैः ।
अजनि जलजामोदानन्दोत्पतिष्णुमधुव्रता-
वलिशबलनाद्गुञ्जापुञ्जश्रियं गृहयालुभिः॥३८॥

घुसृणेति ॥ घुसृणसुमनसः कुङ्कुमकुसुमानि तासां श्रेणिस्तस्या. श्रीणा कान्तीनामनादरिभिरनादरणशीलैस्ताभ्योऽपि रक्ततरै. सरस.परिसरचरैस्तीरसंचरणशीलै. कुमारतरैरतिबालैर्भासा भर्तुः करैः सूर्यकिरणैर्जलजामोदो गगनावगाहि[illegible] आनन्दस्तेनोत्पतिष्णुरुत्पतनशीला मधुव्रतावलिस्तया शबलनात्मिश्रणाद्धेतोर्गुञ्जापुञ्जश्रियमर्धरक्तार्धकृष्णगुञ्जाराशिशोभा गृहयालुभिर्ग्रहणशीलैरजनि । तन्मयैर्जातमित्यर्थ. । बाला अपि सुमनसो धीराणामप्यनादरिणो भवन्ति, बाला अपि रक्ततरा भवन्तीति केचित् । अजनि, भावे चिण् । उत्पतिष्णु, 'अलंकृञ्–' इतीष्णुच् । शबलनं, 'तत्करोति–' इति ण्यन्ताद्गुणवचनाद्भावे ल्युट् ॥

रचयति रुचिः शोणीमेतां कुमारितरा र[illegible]-
र्यदलिपटली नीलीकर्तुं व्यवस्यति पातुका ।
अजनि सरसी कल्माषी तद्द्रुतं धवलस्फुट-
त्कवलकलिकापर्णैः पाण्डूकृतोदरमण्डला ३९

रचयतीति ॥ यद्यस्माद्रवे. कुमारितरा[illegible] सरसीं शोणीं रक्तवर्णां रचयति । यस्माच्च [illegible] पातुका अलिपटली भृङ्गश्रेणी [illegible] । [illegible] धवलानां स्फुटन्तीनां [illegible] पर्णै: [illegible] । [illegible]

कमलकुशलाधाने भानोरहो पुरुषव्रतं
यदुपकुरुते नेत्राणि श्रीगृहत्वविवक्षुभिः ।
कविभिरुपमानादम्भोजतां गमितान्यरा-
वपि यदतथाभावान्मुञ्चत्युलूकविलोचने ॥४०॥

कमलेति ॥ कमलमात्रस्य कुशलाधाने आनुकूल्याचरणे भानोरहो अत्याश्चर्यरूप पुरुषसंबन्धि व्रत नियम । अङ्गीकृतपरिपालनशीलत्वमितियावत् । यं दृष्ट्वाऽहो आश्चर्यरूप पुरुष इति सर्वे वदन्ति । कुतो ज्ञातमत आह—यद्यस्मात्तात्त्विकानि कमलानि विकासयतीति किं वाच्यम् । किंतु श्रियोः कान्तिलक्ष्म्योर्गृहत्व स्थानतां विवक्षुभिर्वक्तुमिच्छुभिर्यांस्यन्त्यलमीकि कालिदासादिभिः कविभिरुपमानात्कचिच्छ्रीगृहत्वादिगुणसादृश्यादम्भोजतां कमलत्वं गमितानि प्रापितान्यारोपितकमलत्वानि नेत्रकमलानीति निर्दिष्टानि लोकनेत्राण्यसौ रविरुपकुरुते उन्मीलयति । उदित्वरे हि सूर्ये लोकनेत्राण्युन्मीलन्ति । अथ च—पदार्थग्रहणसमर्थानि करोति । यत आलोकसहकृतमेव चक्षुः पदार्थग्रहणसमर्थम् । यदप्यतथाभावाच्छ्रीगृहत्वाभावात्कविभिः कमलत्वेनानुक्तत्वादुलूकविलोचने नोन्मीलयति, न च पदार्थान्ग्राहयति । यत्रोलूकस्य दृष्टिस्तत्रालक्ष्मीरिति लोकप्रसिद्धेस्तन्नेत्रयो. श्रीगृहत्वं दूर निरस्तम् । सूर्येण कमलानि कमलतुल्यानि लोकनेत्राणि विकास्योलूकनेत्राणि कमलगुणयोगाभावादविकास्यान्वयव्यतिरेकाभ्यां स्वप्रतिज्ञा सत्या कृता । एवंविधः सत्यप्रतिज्ञ कोपि नास्तीत्यर्थ. । कमलानि विकसितानि, सर्वोपि लोकः प्रबुद्धः, कौशिकनेत्रे च निमीलिते । प्रात.कालो जात इति भावः । श्रीगृहत्वविवक्षुभिः, 'द्वितीया' इति योगविभागात्समासः । उपमितिरुपमानम् । नपुंसके भावे ल्युट् । उपमीयतेऽनेनेत्युपमानं सादृश्यमिति वा ॥

यदतिमहती भक्तिर्भानौ तदेनमुदित्वरं
त्वरितमुपतिष्ठस्वाध्वन्य त्वमध्वरपद्धतेः ।
इह हि समये मन्देहेषु व्रजन्त्युदवज्रता-
मभि रविमुपस्थानोत्क्षिप्ता जलाञ्जलयः किल ॥

यदिति ॥ यद्यदि त्वं भानावतिमहती भक्तिर्यस्यैवंभूतो वर्तसे तत्तर्हि हे अध्वरपद्धतेर्यज्ञमार्गस्याध्वन्य महायाज्ञिक नल, उदित्वरमुदयशीलमेन सूर्यं त्वरितमुपतिष्ठस्व पूजय । शीघ्रमुपस्थाने हेतुमाह—हि यस्मादिह समये प्रभाते किल प्रसिद्धं रविमभिलक्षीकृत्योपस्थानमन्त्रेणोर्ध्वक्षिप्ता जलाञ्जलयो मन्देहाख्येषु राक्षसेषूदवज्रतां जलरूपाशनिभावं व्रजन्ति वज्रीभूय तान्भस्मीकुर्वन्तीति श्रुतावुक्तमित्यर्थः । 'तिस्रः कोट्योऽर्धकोटी च मन्देहा नाम राक्षसाः' इति पुराणं च । तस्मादुदयात्पूर्वं शीघ्रमुपतिष्ठस्वेत्यर्थः । 'अध्वन्यम्' इति पाठे—अध्वरपद्धतेरध्वानमलंगामिनम् । भक्तिशब्दस्य प्रियादित्वात्पुंवद्भावाभाव. । अध्वन्यम्, अलंगाम्यर्थे 'अध्वनो यत्खौ' इति यत् । उदवज्रेति, 'मन्थौदन–' इत्युदकस्योदादेशः । 'अभिरभागे' इत्यभे. कर्मप्रवचनीयत्वाद्द्वितीया ॥

उदयशिखरिप्रस्थावस्थायिनी खनिरक्षया
शिशुतरमहोमाणिक्यानामहर्मणिमण्डली ।
रजनिरहितां मान्तश्यामां विधाय विशाखिकां
न खलु कतमेनेनां जाने जनेन विमुद्रिता ॥४१॥

उदयेति ॥ उदयमणेः [illegible] मण्डली उदय[illegible] [illegible] सूर्य[illegible] तेजांसि [illegible] माणिक्यानि तेषा [illegible] [illegible] निमिषेण [illegible] श्यामा [illegible] रजनिरूपा [illegible] जनेन विमुद्रिता [illegible] न खलु [illegible] जाने । रात्रिविगमे [illegible] [illegible] । [illegible] । न जाने । अर्थात् [illegible] [illegible] । अन्यानि माणि[illegible] पतित[illegible] [illegible] केनापि [illegible] । पतितायित [illegible] तमो [illegible] तेन विमुद्रितेयत न जाने, अपि[illegible] जानामि । कालपरिणतिकारिणा [illegible] इति काकुः । [illegible] खलु [illegible] वा । कतम., उतमच्, अतिशये [illegible] [illegible] ॥

सुरपरिवृढः कर्णात्प्रत्यग्रहीति किल कुण्डल-
द्वयमथ खलु प्राच्यै प्रादान्मुदा स हि तत्पतिः ।
विधुरुदयभागेके तत्र व्यलोकि विलोक्यते
नवतरकरस्वर्णस्रावि द्वितीयमहर्मणिः ॥ ४२ ॥

सुरेति ॥ सुरपरिवृढ. शक्रः कर्णात्कुण्डलद्वयं कर्णभूषणयुग ब्राह्मणवेषं धृत्वा प्रतिग्रहरूपेणाग्रहीत् । किलेति पुराणादौ । अथ प्रतिग्रहानन्तरं मुदा तत्कुण्डलद्वयं खलु निश्चितं प्राच्यै दिशे प्रादात् । हि यस्मात्स शक्रस्तस्याः प्राच्याः पतिर्धवो रक्षिता च । प्रेयान्प्रियायै प्रीत्या निजकर्णादिभूषणं प्रयच्छति । तत्रैव द्वयमिति कुतो ज्ञातमत आह—तत्र प्राच्यां तयोर्द्वयोर्मध्ये वा सायमुदयभागुदितवर आरक्तकिरणरूपमेकं कुण्डल व्यलोकि दृष्टम् । प्रातरहर्मणिर्नवतरास्तत्कालनिर्गताः करा रक्ततरकिरणास्तद्रूपस्वर्णस्रावि सुवर्णस्रवणशीलं तादृशमेव द्वितीयं कुण्डलं विलोक्यते । तस्मात्तस्यै तद्द्वयं तेन प्रत्तमित्यहं शङ्क इत्यर्थः । सूर्यस्य कुण्डलसमत्वमवश्यं वक्तव्यम्, प्रसङ्गाच्चन्द्रस्य कुण्डलत्वम् । बालतरकिरणः सूर्य उत्तमसुवर्णस्राविकर्णकुण्डलमिव शोभत इति भावः । कर्णेनेन्द्राय कुण्डलद्वय दत्तमित्यारण्यके पर्वणि कथा ॥

दहनमविशद्दीप्तिर्यास्तं गते गतवासर-
प्रशमसमयप्राप्ते पत्यौ विवस्वति रागिणि ।
अधरभुवनात्सोद्धृत्यैषा हठात्तरणेः कृता-
मरपतिपुरप्राप्तिर्धत्ते सतीव्रतमूर्तिताम् ॥ ४४ ॥

दहनमिति ॥ या दीप्ती रागिण्यारक्ता सती विवस्वति सूर्ये लक्षणे पत्यौ गतवासरप्रशमे पूर्वदिनावसाने सायंकाले प्रशमसमयमस्तमयकालं प्राप्ते, अत एव—अस्तं विनाशमस्ताचल वा गते प्राप्ते सति । 'अग्निर्ज्योतिः–' इत्याद्यग्निहोत्रमन्त्रादिप्रामाण्याद्दहनमविशत् । सैषा दीप्तिरधरभुवनात्पातालात्सकाशाद्धठाद्बलात्कारेणार्थात्तरणिमेवोद्धृत्योदयं प्रापय्य तरणेरग्रे कृतामरपतिपुरप्राप्ति

१ 'अत्र सूर्यमण्डल्यादीना खनित्वाद्यारोपाद्रूपकालंकार' इति जीवातु ।

स्वर्गस्य प्राप्त्या वा प्राप्तिर्यया एवंभूता तीव्रतया तीक्ष्णतया सह वर्तमाना मूर्तिर्यस्यास्तत्तां धत्ते । सूर्ये ऊर्ध्वदेशं प्राप्ते दीप्तिः खरतरा जातेति भावः । या नारी भर्तरि विनाशसमयं प्राप्ते विनष्टे सति तस्मिन्ननुरागिणी सती जन्मान्तरेऽपि तत्प्राप्त्यर्थमग्निप्रवेशं कुरुते सा दुष्कृतैः पातालप्राप्तमपि निरयपतितं 'व्यालग्राही यथा व्यालम्–' इत्यादिवचनप्रामाण्यान्निरयादुद्धृत्य तस्य कृतस्वर्गप्राप्तिः सती सतीनां पतिव्रतानां व्रतमेव मूर्तिः शरीरं यस्याः, सती गौरी तस्या व्रतयुक्ता मूर्तिर्यस्यास्तां धत्ते । गौरीवदियमपीत्यर्थः । समयप्राप्ते, 'प्राप्तापन्ने च द्वितीयया' इति समासः ॥

बुधजनकथा तथ्यैवेयं तनौ तनुजन्मनः
पितृशितिहरिद्वर्णाद्याहारजः किल कालिमा ।
शमनयमुनाक्रोडैः कालैरितस्तमसां पिता-
दपि यदमलच्छायात्कायादभूयत भास्वतः ॥ ४५ ॥

बुधेति ॥ तनुजन्मनोऽपत्यस्य तनौ वर्तमानः कालिमा श्यामत्वं किल प्रसिद्धं निश्चितं वा पितुः पित्रोर्वा शितिहरिद्वर्णादीनां कृष्णनीलवर्णपत्रशाकादीनां च आहारो भक्षणम् । शिति हरिद्वर्णं यद्वाद्यमदनीयं पत्रशाकादि वा । तस्माज्जातः 'स श्यामो मित्रातनयत्वात्' इत्यादि बुधानामुदयनाचार्यादीनामियं कथा गोष्ठी तथ्यैव सत्यैव । यद्यस्माद्धेतोर्भास्वत इतः प्रत्यक्षदृश्यादमलच्छायादुज्ज्वलकान्तेः शुक्लभास्वरादपि तमसां पितास्तमित्येकाहारात्कायाच्छमनयमुनाक्रोडैर्यमयमुनाशनैश्चरैः कालैः श्यामैरभूयतोत्पन्नम् । सूर्यकायस्योज्ज्वलत्वेऽपि श्यामतमतमीतमित्याहारपरेणनिवशाद्यनादिनिरपत्यैः श्यामैर्यतो जातम् । तस्मादियं पण्डितकथा सत्यैवेत्यर्थः । सर्वमपि तमः सूर्येण नाशितमिति भावः । आद्यम्, अदेः 'ऋहलोर्ण्यत्' । काली च कालौ चेति पुमान्स्त्रिया' इत्येकशेषः । तमसां, कर्मणि षष्ठी । अभूयत, भावे तङ् । 'क्रोडः कालोऽस्तित. पङ्गुर्नन्दरछायासुतः शनिः' इत्यमरशेषः ॥

अभजत चिराभ्यासं देवः प्रतिक्षणदात्यये
दिनमयमयं कालं भूयः प्रसूय तथा रविः ।
न खलु शकिता शीलं कालप्रसूतिरसौ पुरा
यमयमुनयोर्जन्माधानेऽप्यनेन यथोज्झितुम् ॥ ४६ ॥

अभजतेति ॥ अयं रविर्देवः क्षणदा रात्रिस्तस्या अत्यये प्रत्यूषे प्रति । राज्यवसान इत्यर्थः । दिनरूपं कालं त्रुट्यादिलक्षणलमयम्, अथ च—तद्रूपं श्यामं वस्तु भूयो बहुतरं यथा तथा पौनःपुन्येन वा प्रसूयोत्पाद्य चिरं बहुकालमभ्यासं तथा तेन प्रकारेणाभजताश्रियत् । यथा येन प्रकारेण पुरा पूर्वं कालः प्रसूतिर्यस्य, अथ च—काली श्यामा प्रसूतिर्यस्यैवंभूतोऽसौ सूर्यः । यमयमुनयोरपि प्रसविष्यतोर्जन्माधाने जन्मार्थं बीजक्षेपसमयेऽप्यनेन चिराभ्यासेन हेतुना शीलं कालोत्पादनस्वभावमुज्झितुं खलु निश्चितं न शकिता न समर्थो भविता । कालप्रसूतिस्वभावः सूर्यः स्वभावस्य दुरतिक्रमत्वात्तावपि कालावुदपादयदित्यर्थः । उद्यमानेन सूर्येण दिवसः कृत इति भावः । प्रातःकाले क्रियमाणोऽभ्यासः पटुतरो भवति । चिराभ्यासम्, मयूरव्यंसकादित्वात्समासः । यद्वा—अकारान्तस्य चिरशब्दस्य 'अत्यन्तसंयोगे च' इति समासः । प्रतिक्षणदात्यये, वीप्सायामव्ययीभावे 'नाव्ययीभावात्–' इति सुपो न लुक् । 'अत्ययम्' इति पाठे पक्षे 'तृतीयासप्तम्योः–' इत्यम् । कालप्रसूतिः पूर्ववत् ॥

रुचिरचरणः सूतोरुश्रीसनाथरथः शनिं
शमनमपि स त्रातुं लोकानसूत सुताविति ।
रथपदकृपासिन्धुर्बन्धुर्दृशामपि दुर्जनै-
र्यदुपहसितो भास्वान्नास्मान्हसिष्यति कः खलः ॥ ४७ ॥

रुचिरेति ॥ सुजनैरेवंभूतो यो भास्वानिति संस्तुतः दुर्जनैर्यद्यस्मादेवमुपहसितः, तस्मादतितुच्छान्परवर्णनोपजीविनः को नाम खलो नोपहसति, अपि तु—सर्वोऽप्युपहसत्येव । यथा—उदिते सूर्ये सद्भिः सूर्यस्यार्हणा क्रियते, तथा खलैर्न । एवं तुच्छा एते स्वोदरभरणार्थं यत्किंचिद्वदन्तीत्यस्माकं खलैर्निन्दायां कृतायां भवादृशैः राजशिरोमणिभिरस्माकमर्हणा क्रियत एवेत्यर्थः । एवं कथं स्तुतः कथमुपहसित इत्यत आह—स सूर्यः रुचिराश्चरणा लक्षितलक्षणया किरणा यस्य, तथा—सूतस्यारुणस्योर्व्या महत्या श्रिया, सूता सूर्येणैव प्रसूता उर्वी श्रीस्तया सनाथोऽलंकृतो रथो यस्य सः । तथा—शनिं शमनमपि शनैश्चरदण्डधरौ सुतौ लोकांस्त्रातुमसूत शनिर्हि तुलादिस्थितया ग्रहेषु लोकपालतया लोकान्रक्षति, यमोऽपि दुष्टादुष्टयोर्निग्रहानुग्रहौ कुर्वन् धर्माधर्माचरणप्रवृत्तिनिवृत्तिजननद्वारा रक्षति । एतादृशौ परोपकारपरौ पुत्रौ प्रासूत । तथा—रथपदानामनाथानां चक्रवाकानां कृपासिन्धुर्दयासमुद्रः, रथस्य पदेन व्यवसायेन गत्या जगतो दयासमुद्रो वा । तथा—सकलपदार्थग्रहणसहकार्यालोकसंपादनद्वारा दृशां सर्वजननेत्राणां बन्धुर्मित्रम् । एवंभूतः सुन्दरः परोपकारकरणैकस्वभावोऽपीति स्तुतिपक्षः ॥

रुचिस्तेजोरूपः ॥ तापकर इति यावत् । तथा—अचरणश्चरणरहितः, यद्वा—विपरीतलक्षणया रुचिरौ चरणौ यस्य, पुराणादौ चरणाङ्गुल्यादिध्याने कुष्ठादिदुष्टफलश्रवणात् । ध्यानेऽप्यचरण एव सूर्यः, विश्वकर्मणा कुन्दे आरोपितस्य सूर्यस्य तेजसा दु सहत्वाच्चरणाकारो न निर्मित इति वा । अन्धं प्रति सुनेत्र नयनचरणस्यापि रुचिरचरणेत्युक्त्योपहासः । तथा—सूतस्यानूरोः सारथेरूरुशोभया सनाथो रथो यस्य स इत्यपि विरुद्धलक्षणा । तथा—शनैः [illegible]वाचिरकालेनोत्पद्यमानत्वात्, यमस्यापि जगत्प्राणहरणशीलत्वात्, परपीडाहरणैकस्वभावौ शनिशमनौ पुत्रौ लोकांस्त्रातुमसूतेत्यपि विरुद्धलक्षणा । तथा—निर्दयो निशि [illegible]चक्रवाकानामेव दयासिन्धुः नान्येषां [illegible] । तथा—[illegible] बन्धुः, नान्येषाम् । यद्वा—नेत्रो[illegible] [illegible]

---

१ [illegible]

२ [illegible]

ना स्वयमेव संकुचितुं कृतारम्भमिति वा व्याख्येयम् । कर्कन्धू-
कणेति पाठश्चिन्त्यः । ग्रन्थविस्तरभयात्साधनिकादि नोक्तम् ।
सुबुद्धिभिर्विविच्य बोद्धव्यम् ॥

श्रुतिमयतनोर्भानोर्जानेऽवनेरधराध्वना
विहरणकृतः शाखा साक्षाच्छतानि दश त्विषाम् ।
निशि निशि सहस्राभ्यां दृग्भिः शृणोति सहस्वराः
पृथगहिपतिः पश्यत्यस्याक्रमेण च भास्वराः ॥ ५२ ॥

श्रुतीति ॥ अहिपतिः शेषो ज्योतिःशास्त्रानुसारेणावनेर्भूमेर-
धराध्वनाधस्तनेन मार्गेण पातालमार्गेण रात्रौ विहरणकृतः परि-
भ्रमतः, तथा—श्रुतिमयी वेदरूपा तनुर्देहो यस्य तस्यास्य भा-
नोस्त्विषां दश शतानि एकसहस्रमेव दश शतानि कठकण्वादि-
शाखा निशि निशि रात्रौ रात्रौ सत्फणत्वाच्छाखाफणं च नेत्रद्वयसङ्ख्या-
[illegible] सहस्राभ्यां दृग्भिः सहस्रद्वयपरिमिताभिर्दृष्टिभिरक्रमेण यु-
गपत्पृथक्पृथक् श्रवस्त्वात्साक्षाच्छृणोति पश्यति चेत्यहं जाने । कि-
मादृशे क्रमेण हेतुद्वयम्—यतः सहस्वराः स्वरूपेणोदात्तानुदात्ता-
दिस्वरैः सह वर्तमानाः । स्वराणां शब्दरूपत्वाच्छृणोति । तथा—
भास्वराः शुक्लभास्वररूपाः । ततः साक्षात्पश्यति च रात्रौ पा-
तालगामित्वात्तत्र च शेषस्य वर्तमानत्वाद्वेदमयशरीरस्य किरण-
सहस्ररूपं शाखासहस्रं शेषो नेत्रसहस्रद्वयस्य सत्त्वाद्युगपत्पृथगेकेन
नेत्रसहस्रेण शृणोति, द्वितीयेन च पश्यतीति युगपत्पृथक् श्रवण-
दर्शनाभ्यामेव शेषनेत्रसहस्रद्वयस्य सार्थक्यमभूदित्यर्थः । 'श्रुति-
मयतरोः' इति पाठे—वेदवृक्षरूपस्य वृक्षस्य शाखा युक्ता । अ-
वनेः बलिसद्मनेति पाठे—'बलिसद्म रसातलम्' इत्यभिधाना-
त्स एवार्थः । दशशतानीति काकाक्षिवदुभयत्रापि सम्बध्यते । सह-
स्वराः, 'वोपसर्जनस्य' इति पाक्षिकस्सभावाभावः ॥

बहुनखरता येषामग्रे खलु प्रतिभासते
कमलसुहृदस्तेऽमी भानोः प्रवालरुचः कराः ।
उचितमुचितं जालेष्वन्तःप्रवेशिभिरायतैः
किमदवयवैरेषामालिङ्गिताङ्गुलिलङ्गिना ॥५३॥

बह्विति ॥ येषां कराणां खरता [illegible] पूर्वं पूर्व[illegible]
[illegible] न प्रतिभासते स्फुरति । सर्वथा तीक्ष्ण[illegible] ।
[illegible]—[illegible] नखरताऽभाग्यता । पूर्वं हि येषामतितरां ती-
[illegible] उपलभ्यते । खलु निश्चितम् अथ च—येऽङ्गुली-
[illegible] बहवो नखरा [illegible] तत्र [illegible] । [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

न्तयः । दृश्यन्त इति शेषः । तथा—जालेष्वन्तःप्रवेशिभिर्गवा-
क्षादिविवरमध्यप्रविष्टैः, अतएव—आयतैर्लङ्घत्वादेव दण्डाद्दीर्घी-
भूतैरेषामेव कियदवयवैः कतिपयैरवयवैः करणैरेषां किरणानां
पाणीनां च य आलिङ्गितः संबद्धश्चासावङ्गुलिलङ्गिमा च, अङ्गुलि-
बहुत्वमसङ्गिमा, अथ च—अङ्गुलिभिर्लङ्गिमा आलिङ्गिताङ्गु-
लिलङ्गिमा तदुचितमुचितम् । इयमतिशयेनोचिता । गवाक्षवि-
वरप्रविष्टैः किरणावयवैः किरणानामङ्गुलितुल्यत्वादाश्रिताङ्गुलिव-
त्चारुता युक्तैव । पाणीनामपि दीर्घैः कतिपयैरङ्गुलिकृता चारुता
भवतीत्यपि युक्तमेवेत्यर्थः । जालेष्वन्तःप्रवेशिभिरायतैरेषां किय-
दवयवैः कर्तृभिरङ्गुलिलङ्गिता आलिङ्गिता गवाक्षविवरप्रवेशान-
न्तरं समालिङ्गिष्यत इत्युचितम् । 'अङ्गुलिचारुता' इति पाठः
स्पष्टार्थः । 'नखोऽस्त्री नखरः' इत्यमरः । उचितमुचितम्, वी-
प्सायां द्विरुक्तिः । प्रवेशिभिस्ताच्छील्ये आवश्यके वा णिनिः ।
आलिङ्गिता, लिगिधातोः पक्षे कर्मणि लुङ् पक्षे निष्ठा । लङ्गति
[illegible] चित्तं [illegible] इति गत्यर्थाल्लगिधातोः पचाद्यचि पृथ्वा-
दिराकृतिगणत्वादिमनिच् समर्थनीयः ॥

नय नयनयोर्द्राक्पेयत्वं प्रविष्टवतीरमू-
र्भवनवलभीजालान्माला इवार्ककराङ्गुलीः ।
भ्रमदणुगणकान्ता भान्ति भ्रमन्त्य इवाशु याः
पुनरपि धृता कुन्दे किंवा न वधकिना दिवः ॥

नयेति ॥ भो राजन्, त्वं [illegible] गृहस्योपरि [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

दिनमिति ॥ दिवाकीर्तिरिव नापित इव दिनं दिवसस्तीक्ष्णैः सवितुः करैरेव क्षुरैर्निशां तिमिरैकवरीलूनां तमोरूपां वेणीं छिन्नमूलां कृत्वा निरदीधरन्निर्धारितवान्। मुण्डयित्वा क्वापि कश्चित्केशोऽवशिष्टः स्यादिति गवेषितवानित्यर्थः। अथ च—बहिर्निष्कासयामास। नापितोऽपि व्यभिचारादिदुष्टां स्वीयां परकीयां वा स्त्रियं क्षुरैर्मुण्डयित्वा देशाद्बहिर्निष्कासयति। ततोऽनन्तरं, तस्मान्मुण्डनाद्वा परितस्तत्र तत्र पतयालुभिरधः पतनशीलैः केशस्तोमैः कृत्वावनीतलं तेषां तेषां वृक्षादिपदार्थानां छाया प्रतिबिम्ब तस्य छलाद्व्याजेन ध्रुवं निश्चितमधवलं श्यामं स्फुरति शोभते। वृक्षाद्यधोभागे कृष्णत्वं मुण्डितकवरीपतयालुकेशसंबन्धकृतम्, नतु प्रतिबिम्बकृतमित्यर्थः। छायाव्यतिरिक्तं सर्वमपि तमो दिवसेन सूर्यकरैर्नाशितमिति भावः। 'दिवाकीर्तिस्तु नापितः' इत्यमरः। कवरी 'जानपद—' इति ङीप्। लूनाम्, 'वाहिताग्न्यादिषु' इति निष्ठान्तस्य परनिपातः। निरदीधरत्, धारेश्चङि 'णौ चङि—' इत्युपधाह्रस्वत्वेऽभ्यासस्य सन्वद्भावादित्वम्, 'दीर्घो लघोः' इति दीर्घः। तत्तच्छायेति, 'विभाषा सेना—' इति वा नपुंसकत्वम् ॥

इदानीं शाङ्खिकानां शङ्खशब्दं श्रुत्वा तद्व्याजेन नलयशोवर्णनं कुर्वन्ति—

ब्रूमः शङ्खं तव नल यशः श्रेयसे सृष्टशब्दं
यत्सोदर्यः स दिवि लिखितः स्पष्टमस्ति द्विजेन्द्रः।
अद्धा श्रद्धाकरमिह करच्छेदमप्यस्य पश्य
म्लानिस्थानं तदपि नितरां हारिणो यः कलङ्कः ॥५६॥

ब्रूम इति ॥ हे नल, वयं श्रेयसे मङ्गलाय सृष्टः कृतः शब्दो यस्य तं शङ्खं तव यश एव ब्रूमः त्वत्कीर्तिमेव शङ्खरूपतया वर्णयामः। शाङ्खिकैर्यः शङ्खो वाद्यते तत्त्वद्यश एव। तद्वदुज्ज्वलतरं तव यश इत्यर्थः। शङ्खस्वनो हि मङ्गलदायकः। त्वद्यशोऽपि लोकानां शुभाय तव पुण्यश्लोकत्वाद्भवति। यस्य शङ्खस्य यशसश्च समुद्रप्रभवत्वाच्छुभ्रतरत्वाच्च सोदर्यः समानोदर्यो भ्राता स प्रसिद्धो द्विजेन्द्रश्चन्द्रो दिवि स्पष्टं लिखितोऽस्ति। निष्प्रभत्वाच्चित्रलिखित इव निर्व्यापारः स्फुटो दृश्यत इत्यर्थः। त्वमिह गगने प्रत्यूषसमये वास्य चन्द्रस्याद्धा निश्चितं श्रद्धाकरं शङ्खसहोदरत्वास्तिक्यबुद्धिजनकं करच्छेदं किरणविनाशमपि पश्य। शङ्खेऽपि किरणा न सन्ति, अस्यापीदानीं न सन्ति। किंच—अस्य हरिणसंबन्धी हारिणो यः कलङ्कस्तद्रूपं नितरामतिशयितं म्लानेः श्यामतायाः स्थानमपि पश्य। शङ्खस्याप्युदरभागे नितरां श्यामतास्ति सा चन्द्रेऽपि। तस्मादपि चन्द्रस्य शङ्खसोदर्यत्वं निश्चितं, तथा चन्द्रमपि तव यशो ब्रूम इत्यर्थः। उक्तप्रकारेण शङ्खसोदर्यत्वं चन्द्रस्य यद्यप्यस्ति (तदपि) तथापि हरिणसंबन्धी यः कलङ्कस्तदस्य सुतरां म्लानिस्थानं पश्य। चन्द्रस्य श्रद्धेयशङ्खभ्रातृत्वेऽपि निष्कलङ्कं शङ्खमेव तव यशो ब्रूमो, नतु सकलङ्कं चन्द्रमि[...] इति वा। अथ च—हे राजन्, तव यशःश्रेयसे यशो[...] सृष्टशब्दं निरचितस्मृतिवाक्यं शङ्खनामानं मुनिं ब्रूमः। श[...] यशोवृद्धये स्मृतिं चकारेत्यर्थः। यस्य शङ्खमुनेः सोदर्यो [...] स लिखितनामा द्विजेन्द्रो ब्राह्मणश्रेष्ठो दिवि स्पष्टमस्ति। [...] लिखिते श्रद्धाकरं सत्यविश्वासकारकमद्धा साक्षान्निश्चितं वा [...] पाण्योश्छेदं कर्तनमपि पश्य। अथ च—श्रेयसे लोकानां [...] णाय सृष्टः पुण्य(श्लोको) नल इति शब्दो यस्मिंस्तथाभूत[...] यशः शङ्खनामानमपि ब्रूमः समानधर्मत्वात्, नतु तद्भ्रातर[...] खित्वात्। सोऽपि धर्मार्थस्मृतिवाक्यानि सृष्टवान्। यस्य भ्रा[...] पूर्ववत्। लिखितस्य चौर्यं हस्तच्छेदश्च भारते ज्ञातव्यः। शा[...] कास्तत्प्रबोधार्थं शङ्खं वादयन्ति तस्माच्छीघ्रमुत्तिष्ठेति भाव[...] लिखितमुनिरेव दिवि ताराशङ्खो जात इति केचित्। समानो[...] शयित इत्यर्थे 'सोदराद्यत्' इति यत्। अस्मादेव निर्देशाद्व[...] यविवक्षायामेव 'विभाषोदरे' इति पाक्षिकः समानस्य सः। हारिणः, संबन्धेऽण्, पक्षे आवश्यके णिनिः ॥

ताराशङ्खविलोपकस्य जलजं तीक्ष्णत्विषो भिन्दतः
सारम्भं चलता करेण निबिडां निष्पीडनां लम्भितः।
छेदार्थोपहृताम्बुकम्बुजरजोजम्बालपाण्डूभव-
च्छङ्खच्छित्करपत्रतामिह वहन्नस्तंगतार्धो विधुः ॥५७॥

तारेति ॥ विशाखानक्षत्ररूपस्य मातृमण्डलसंज्ञस्य शङ्खाकारत्वाच्छङ्खस्य विलोपकः स्वप्रभया विनाशकस्तस्य, तथा—जल[...] कमलानि भिन्दतो विकासयतः। अथ च—यतस्ताराशङ्खविलोपकस्य, अतएव जलजं शङ्खं खण्डयतः। तीक्ष्णत्विषः सूर्यस्यैव शाङ्खिकशिल्पिना सारम्भं सोद्योगं चलता प्रसरता। अथ च—वर्षणवशात्साटोपं गमनागमने कुर्वता। करेण रश्मिना पाणिना च निबिडां निष्पीडनां बाधां दृढां यन्त्रणां च लम्भितः प्रापितः। अस्तंगतमर्धं यस्य स विधुश्चन्द्रः शङ्खच्छेदसौकर्यार्थमुपहृतमानीतं यदम्बु जलं तस्य कम्बुजरजोजम्बालश्छिद्यमानशङ्खसंजातरजोरूप कर्दमः। उदकसंबन्धाद्रजः कर्दमीभवति। तेन पाण्डूभवल्लोहमयत्वादधवलमपि धवलपङ्कवशाद्धवलं भवच्छङ्खच्छेदकारि करपत्रं तद्भावमिह प्रातःसमये वहति। शाङ्खिकशिल्पिनो हि छेदसौकर्यार्थं छिद्यमानशङ्खादिदेशे जलं क्षिपन्ति। दृढतरग्रन्थिच्छेदादौ च करपत्रं करेण निबिडं पीडयन्ति। शङ्खादिच्छेदककरपत्रं चार्धचन्द्राकारं संजातरजःपङ्कपाण्डुरं च भवति। अस्तमितार्धश्चन्द्रस्तादृक्करपत्रतुल्यो दृश्यत इत्यर्थः। सूर्योदयो जातः, तारा लुप्ताः, कमलानि विकसितानि, चन्द्रश्चार्धेनास्तमित इति भावः। जलजं, करेणेति च पक्षे जात्येकवचनम्। पाण्डूभवदिति च्विः ॥

जलजभिदुरीभावं प्रेप्सुः करेण निपीडय-
त्यशिशिरकरस्ताराशङ्खप्रपञ्चविलोपकृत्।
रजनिरमणस्यास्तक्षोणीधरार्धपिधावशा-
द्दधतमधुना बिम्बं कम्बुच्छिदः करपत्रताम् ॥५८॥

जलजेति ॥ जलजं कमलं शङ्खश्च। करेणांशुना पाणिना च। अयं श्लोकः पूर्वेण समानार्थत्वात्क्षेपकः ॥

१ 'निशा शर्वरी तिमिरकबरीं ध्वान्तलक्षणां वेणीं लूनां कृत्वा छिन्नमूलां विधाय। 'तिमिरकबरीलूनाम्' इति पाठस्तु लूनशब्दस्य क्तान्तत्वेन पूर्वनिपातप्राप्तेरुपेक्ष्य' इति सुखावबोधा। 'जातिकालसुखादिभ्यः परवचनम्' इति लूनेति निष्ठाया (क्तस्य) परनिपातः। 'बहुव्रीहेश्चान्तोदात्तात्' इति ङीप्' इति जीवातुः। एवञ्च 'लूनीम्' इति पाठो जीवातुसंमतः प्रतिभाति।

यत्पाथोजविमुद्रणप्रकरणे निर्निद्रयत्यंशुमा-
न्दृष्टीः पूर्णयति स यज्जलरुहामक्ष्णा सहस्रं हरिः ।
साजात्यं सरसीरुहामपि दृशामप्यस्ति तद्वास्तवं
यन्मूलाद्रियतेतरां कविनृभिः पद्मोपमा चक्षुषः ॥५८॥

यदिति ॥ अंशुमान्पाथोजानां कमलानां विमुद्रणप्रकरण उन्मीलनप्रस्ताव एव यद्यस्माद्दृष्टीर्लोकनेत्राणि निर्निद्रयति विगतनिद्राणि करोत्युन्मीलयति । यस्माच्च हरि. श्रीविष्णु शिवपूजासमये एककमलन्यूनं जलरुहां कमलानां सहस्रं स्वीयेनाक्ष्णा पूर्णयति स्म । तत्तस्मात्सरसीरुहां दृशामपि वास्तवमबाधितं साजात्यं तुल्यजातीयत्वमस्ति । यत्साजात्यं मूलमारोपकारणं यस्यास्तादृशी यन्निबन्धना चक्षुष. पद्मेन सह उपमा सादृश्यं कविनृभि· कालिदासादिभि· कविभिराद्रियतेतरामत्यादरेणोपनिबध्यते । यदि नेत्राणि कमलसजातीयानि नाभविष्यन्, तर्हि रवि. कमलोन्मीलनप्रस्तावे तानि नोदमीलयिष्यत् । श्रीविष्णुश्च कमलसहस्रं नेत्रेण नापूरयिष्यत् । न ह्यन्यप्रस्तावेऽन्यस्य योग्यताऽस्ति । तस्माद्दृशां कमलानां च साजात्यं वास्तवमस्त्येवेत्यर्थः । उदित. सूर्य, कमलानि विकसितानि, सर्वोऽपि जन प्रबुद्धः, तस्मात्त्वमपि प्रबुध्यस्वेति भाव. । विष्णु· स्वचक्षुषा कमलसहस्रं पूरितवानिति लिङ्गपुराणादौ द्रष्टव्यम् । विमुद्रणेति, विगतमुद्रं करोतीति ण्यन्ताद्भावे ल्युट् । निर्निद्रयति, 'तत्करोति–' इति णिच् । पूर्णयतीत्यत्रापि । समाना जातिः साजात्यमिति विग्रहे चातुर्वर्ण्यादित्वात्स्वार्थे ष्यञ् (ननु) समानस्य' इति योगविभागात्समानस्य स. । वास्तवम्, आगतार्थे संबन्धे वाऽण् । तत्त्वपर्यायाव्ययवस्तुशब्दात्प्रज्ञादित्वात्स्वार्थे वा । पद्मोपमा, षष्ठीसमास. ॥

अवैमि कमलाकरे निखिलयामिनीयामिक-
श्रियं श्रयति यत्पुरा विततपत्रनेत्रोदरम् ।
तदेव कुमुदं पुनर्दिनमवाप्य गर्भभ्रम-
द्द्विरेफरवघोरणाघनमुपैति निद्रामुदम् ॥ ५९ ॥

अवैमीति ॥ यत्कुमुदं कमलानामाकरे ख(ष)ण्डे सरसि वा । अथ च—कमलाया संपद्रूपाया लक्ष्म्या वाकरे गृहे कोशागारे, विततं विस्तारितं पत्ररूपनेत्राणामुदरं येन, विततानि पत्राण्येव नेत्रमध्यानि येन, तद्विकस्वरम् । अथ च—प्रसारितपक्ष्मनेत्रोदरम् उन्मीलितनेत्रम् । सत् (सा) निखिलयामिन्या· सकलरात्रिसंबन्धिनो यामिकस्य रात्रिचतु प्रहरप्राहरिकस्य सकलरात्रिजागरूकस्य श्रियं शोभां पुरा श्रयतिस्म श्रियत् । सायमारभ्य सूर्योदयावधि परिकसितमभूत् । अथ च—सकला रात्रि जजागार, तदेव कैरवं पुनरिदानीं दिनमवाप्य गर्भे भ्रमन्त सूर्यकिरणसंबन्धसंजातशीघ्रसंकोचवशान्निर्गन्तुमशक्तेरन्त संचारिणो द्विरेफास्तेषां निबन्धसंजातो रवस्तद्रूपा या घोरणा प्रसुप्तघर्घरारवस्तदन्तरमस्या घननिबिडं यथा तथा निद्रामुदं निद्रासंबन्धिमुदमुपैति । अन्तर्भ्रमन्नरः सन् संकुचतीत्यर्थः । अथ च—य कोशागारे सकला रात्रि जागर्ति स दिवसे घोरणाघनं यथा तथा निद्रामुपैति ।

इत्यहमवैमि । पुरा श्रयतीति, 'पुरि लुङ् चास्मे' इति भूते लट् । भीमशब्दार्थाद्धेरेणिजन्तात् 'ण्यासश्रन्थ–' इति युच् ॥

इह किमुपसि पृच्छाशंसिकिंशब्दरूप-
प्रतिनियमितवाचा वायसेनैष पृष्टः ।
भण फणिभवशास्त्रे तातङः स्थानिनौ का-
विति विहिततुहीवागुत्तरः कोकिलोऽभूत् ६०

इहेति ॥ इह प्रभाते पृच्छाशंसिन. प्रश्नवाचिन. किंशब्दस्य प्रथमान्तं रूपं तेनैव प्रतिनियमिता प्रतिक्षण शब्दान्तरभाषणाद्व्यावर्तिता वाग्येन कौ कौ इति नियतभाषिणा वायसेन काकेन फणिना शेषाङ्गवसुत्पन्नं महाभाष्यलक्षणशास्त्रम् । पाणिनीयमिति यावत् । तत्र तातङ्लक्षणादेशस्य स्थानिनौ आदेशिनौ कौ भण कथयेति पृष्टः कृतप्रश्न एष कोकिलो विहिता कृता या तुहीति वाक् सैवोत्तर यस्यैवभूतोऽभूत् किम् । काक· प्रात. स्वभावतः 'कौ कौ' इति वदति । कोकिलश्च 'तुही तुही' इति । काक स्वभावात् 'कौ कौ' इति प्रथमाद्विवचनान्तं प्रश्नशब्दं ब्रूते, कोकिलश्च 'तुही तुही' इति । तत्रोत्प्रेक्षा । तुश्च हिश्च तुही, 'तुह्योस्तातङ्ङाशिष्यन्यतरस्याम्' इति पाणिनिसूत्रस्मरणशीलः सन् तुहिस्थाने तातङो विधानात्तुहीति तातङ स्थानिनावित्युत्तर कोकिलो दत्तवान् । किम् । प्रभातं जात, काकादय. शब्दायन्ते इति भावः । सूत्रवार्तिकयोर्महाभाष्येणैवार्थसंपादनात्फणिभवेत्युक्तम् । स्थानं प्रसङ्गः सोऽस्त्यनयोरिति स्थानिनौ, अत इनिः ॥

दाक्षीपुत्रस्य तन्त्रे ध्रुवमयमभवत्कोप्यधीती कपोतः
कण्ठे शब्दौघसिद्धिक्षतबहुकठिनीशेषभूषानुयातः ।
सर्वं विस्मृत्य दैवात्स्मृतिमुपसि गतां घोषयन्यो घुसंज्ञां
प्राक्संस्कारेण संप्रत्यपि धुवति शिरः पट्टिकापाठजेन ॥

दाक्षीति ॥ अयमाकर्ण्यमानशब्द. कोऽपि कश्चित्कपोतो घूकलक्षणः पक्षी दाक्षीपुत्रस्य दक्षगोत्रसजातमातृकस्य पाणिनेस्तन्त्रे पाणिनीयव्याकरणेऽधीतं पठनमस्यास्तीति पठितपाणिनीयव्याकरणोऽभवत् । अनेकेषु पाणिनिशिष्येषु मध्ये कोऽपि कपोतरूपः शिष्योऽभूत् । ध्रुवमित्यहमुत्प्रेक्षे । किंभूत —तदध्ययनवशादेव कण्ठे देवादिशब्दौघानां सिद्धये उदाहरणसाधनाय क्षता घृष्टा बह्वी कठिनी खटिका तस्या· शेषोऽवशिष्टोऽवशिष्टभागस्तद्रूपया भूषयानुयात· संबद्धः खटिकाशेषरेखया कण्ठेऽलंकृत इत्यर्थः । बाला हि पट्टिकादौ खटिकया लिखितं पठित्वा सरस्वती [illegible] सायं लिपिप्रोञ्छनात्कुण्ठितखटिकाशेषरेखया कण्ठे रचयन्तीति । कपोतस्य धूसरे कण्ठे स्वभावेनैव धवला रेखा भवति । य कपोतः सर्वमपि शास्त्रं विस्मृत्य दैवात्स्मृतिं गतामुपसि प्रात. स्मृता 'दाधा घ्वदाप्' इति पाणिनिसूत्रोक्तां घुसंज्ञां पुनर्विस्मरणभिया घोषयन्पुन पुन पठन्सन् भवति । [illegible] [illegible] पठितपट्टिकालिखितसूत्रपाठजेन संस्कारेण [illegible] ।

[illegible]

तवासनया शिरो धुवति । विस्मृतस्य प्रातः स्मृतिर्भवति । कपोताश्च प्रातर्घुराब्दं कुर्वन्ति, शिरश्च कम्पयन्ति । तस्मादियमुत्प्रेक्षा । बालाश्च श्यामासु काष्ठघटितपट्टिकासु खटिकादिलिखितं धवलाक्षर सूत्रपाठाद्यावेशेन घोषयन्तः शिरः कम्पयन्ति । योपि विस्मृतं पुनः स्मरति सोपि शिरः कम्पयति । दक्षस्यापत्यम्, 'अत इञ्' इतीञि 'इतो मनुष्यजातेः' इति ङीप् । तत्र 'क्तस्येन्विषयस्य कर्मणि' इति कर्मणि सप्तमी । अधीतमनेनेत्यधीती इष्टादेराकृतिगणत्वादिनिः । घोषयन् चौरादिकाद्घुषेः शता । धुवति, दीर्घात्तौदादिकात् 'धू कम्पे' इत्यस्माच्छस्य ङित्वाद्गुणनिषेधे उवङ् ॥

पौरस्त्यायां घुसृणमसृणश्रीजुषो वैजयन्त्याः
स्तोमैश्चित्तं हरिति हरति क्षीरकण्ठैर्मयूखैः ।
भानुर्जाम्बूनदतनुरसौ शक्रसौधस्य कुम्भः
स्थाने पानं तिमिरजलधेर्भाभिरेतद्भवाभिः ६२

पौरस्त्यायामिति ॥ जाम्बूनदतनुरुत्तमस्वर्णतुल्यस्वरूपोऽत एव शक्रसौधस्य वैजयन्ताख्यस्योपरिवर्ती सुवर्णकलशरूपोऽसौ भानुः पौरस्त्यायां हरिति प्राच्यां दिशि कुङ्कुमेन कुङ्कुमवद्वा मसृणा स्निग्धरक्ता या श्रीः शोभा तां जुषो भजन्त्या वैजयन्त्याः पताकायाः स्तोमैः संघरूपैः क्षीरयुक्तकण्ठैर्लक्षणयातिवालैर्मयूखैः कृत्वा चित्तं हरति । इन्द्रसौधस्योपरिवर्तमाना वालतराः सूर्यकिरणास्तदीयरक्तपताकासमूहा इव, सूर्यश्च स्वर्णकलश इव शोभत इत्यर्थः । राजादिप्रासादेषु हि रक्ता भूयस्यः पताकाः सुवर्णकलशाश्च वर्तन्ते । यतोऽयमिन्द्रसौधस्य स्वर्णकुम्भरूपः, अत एव—एतस्माद्भवामिरुत्पन्नाभिर्भाभिः कर्त्रीभिः तिमिररूपोऽतिश्यामो जलधिस्तस्य पानं ग्रासेन तिरोधापनं तत्स्थाने नितरामुचितम् । कुम्भोद्भवो ह्यगस्त्यः पूर्वं समुद्रमधात् । अत एतासामपि भानुरूपकुम्भोद्भवत्वात्समुद्रपानं युक्तमित्यर्थः । सूर्यं ऊर्ध्वमागतः, तिमिर च सर्वं निरस्तमिति भावः । 'घुसृणसुमन.—' इति पाठे—कुङ्कुमकेसरश्रीजुष इत्यर्थः । 'तोकैः' इति पाठे—तोकमपत्यम्, पताकाया अपत्यरूपैस्तत्सदृशैरित्यर्थः । पुरोदेशे भवा, 'दक्षिणापश्चात्पुरसस्त्यक्' 'किति च' इति वृद्धिः । 'कर्तृकर्मणोः कृति' इति कर्तरि प्राप्तापि षष्ठी 'उभयप्राप्तौ कर्मणि' इति नियमेन व्यावर्तितत्वात्तिमिरजलधेरित्यत्रैव भवति, भाभिरित्यत्र तु कर्तरि तृतीयैव ॥

द्वित्रैरेव तमस्तमालगहनग्रासे दवीभावुकै-
रुस्रैरस्य सहस्रपत्रसदसि व्यश्राणि यस्योत्सवः ।
धर्माणां रयचुम्बितं वितनुते तत्पिष्टपिष्टीकृत-
क्ष्मादिग्व्योमतमोवमोघमधुना मोघं निदाघद्युतिः ६३

द्वित्रैरिति ॥ तमस्तमालानां तिमिररूपातिश्यामलतरूणां गहनस्य गाम्भीर्यस्यैव वनस्य वा ग्रासे विनाशे दवीभावुकैर्वनवह्नितां प्राप्नुवद्भिर्द्वित्रैरल्पसंख्यैरेवास्य सूर्यस्योस्रैः किरणैः सहस्रपत्राणां सदृक्षाणां घनोन्मत्तो दिनसंबन्धी हर्षो विकासो यस्माद्व्यश्राणि वितीर्णः । तत्तस्मात्कारणादिदाघद्युतिः सूर्यः धर्माणामुष्णानां किरणानां मोघं मन्दं तनुना द्वित्रैरेव करैस्तमोविनाशे पद्मविकासे च जाते रयचुम्बितं वेगवत्तर मोघं निष्फलं वितनुते विस्तारयति । किंभूतम्—अत एव—पिष्टस्य पिष्टं पिष्टपिष्टमतत्तत्कृत पिष्टीकृतमत्यन्तचूर्णीकृत क्ष्मादिग्व्योम्नां भूदिग्गगनानां तमः एव मालिन्यापातकं येन । तिमिरविनाशस्य कमलविकासस्य च द्वित्रैरेव किरणैः कृतत्वादन्यकिरणैस्तत्करणे पिष्टपेषणात्तद्वैयर्थ्यमित्यर्थः । 'दवदावौ वनारण्यवह्नी' 'किरणोस्रमयूख-' इत्यादि, 'दिनाहनी-'इत्याद्यमरः । द्वौ वा त्रयो वा द्वित्राः, 'संख्ययाऽव्यया—' इति बहुव्रीहौ 'बहुव्रीहौ संख्येये—' इति डच् । भावुकैः, भुवो 'लषपतपद—' इति ताच्छील्यादावुकञ् । अदवा भावुका इत्यर्थे च्विः । व्यश्राणि दानार्थाच्छ्रणतेः चौरादिकाच्छ्राणयतेर्वा कर्मणि चिण् । चुम्बितम्, पिष्टीकृतमिति च कर्मणि भावे च निष्ठा ॥

दूरारूढस्तिमिरजलधेर्वाडवश्चित्रभानु-
र्भानुस्ताम्यद्वनरुहवनीकेलिवैहासिकोऽयम् ।
न स्वात्मीयं किमिति दधते भास्वरश्वेतिमानं
द्यामद्यापि द्युमणिकिरणश्रेणयः शोणयन्ति ६४

दूरेति ॥ अयं भानुस्तिमिरजलधेस्तमःसमुद्रस्य शोषकत्वाद्वाडवो वडवानलः चित्रभानुर्विभावसुः । तथा—ताम्यन्त्या ग्लायन्त्या वनरुहवन्या. कमलवन्या एव कान्तायाः केल्या क्रीडया वैहासिकः परिहासक. क्रीडानर्मकारी हेलामात्रेण विकासकः । तथा—दूरं गगनमार्गमारूढ ऊर्ध्वमागतः, एवंभूतः सन् स्वात्मीयं तेजोरूपत्वात्सहजं भास्वरश्वेतिमानं स्वपरप्रकाशशुक्ल स्वरूपत्वमद्यापि दूरारूढत्वेपि किमिति कुतो न दधते धारयति । तथा—द्युमणेः सूर्यस्य किरणश्रेणयश्चाद्यापि द्यां गगनं किमिति शोणयन्ति रक्तीकुर्वन्तीति प्रश्नद्वयम् । यद्वा—स्वीय रूप किं न धत्त इति कुतो ज्ञातमित्याशङ्क्य प्रत्यक्षं प्रमाणयति—यद्यद्यापि सूर्यकिरणपङ्क्त्यो द्यां शोणयन्ति, तस्माद्भास्वरश्वेतिमा सूर्येण न धृत इति ज्ञायत इत्यर्थ. । एवंविशिष्ट सूर्यो दूरारूढः संजातः, तस्माद्यापि सूर्यकिरणाः स्वीय शुक्लभास्वरत्वं किमिति न दधते न धारयन्ति । ऊर्ध्वमागतः सूर्यः, कमलानि च विकसितानि, तस्माच्छीघ्रमुत्तिष्ठति भावः । 'चित्रभानुर्विभावसुः' इत्यमरः । दूरारूढः, गम्यादिदर्शनात्समासः । विहासे नियुक्तः प्रयोजनम्, शिल्पं वास्येति 'तत्र नियुक्त.' इति 'शिल्पम्' इति वा ठक् । 'प्रयोजनम्' इति वा ठञ् । स्वात्मीयं, 'वृद्धाच्छः', दधते 'दध धारणे' एतस्यैकवचनान्तम्, धारयन्ति बहुवचनान्तम् । श्वेतिमा, पृथ्वादि· । शोणीं कुर्वन्तीति 'तत्करोति' इति ण्यन्तत्वे 'णाविष्ठवत्' इति पुवद्भावष्टिलोपो वा ॥

प्रातर्वर्णनयानया निजवपुर्भूपाप्रसादानदा-
देवी वः परितोपितेति निहितामान्तःपुरीभिः पुरः ।
सूता मण्डनमण्डलीं परिदधुर्माणिक्यरोचिर्मय-
क्रोधावेगसरागलोचनरुचा दारिद्र्यविद्राविणीम् ६५

प्रातरिति ॥ सूता मागधा मण्डनमण्डलीं भूषणश्रेणीं परिदधुः तत्तदलंकरणीयावयवेषु धारयामासु. । किंभूताम्—अन्तःपुरीभिरवरोधसंचारिणीभिः सखीभिरित्युक्त्वा पुरो मागधानां निहितां स्थापिताम् । इति किम्—हे मागधाः, अनया प्रातर्व

नया प्रयोजिकया परितोपिता नितरां संतोषं प्रापिता देवी कृताभिषेका राज्ञी भैमी निजवपुर्भूषाः स्वीयशरीरालंकारभूता अनेकविधसुवर्णमणिप्रभृतीनि भूषणान्येव प्रसादान्पारितोषिकाणि वो युष्मभ्यमदादिति । पुनः किंभूताम्—माणिक्यरोचिर्मय्या पद्मरागप्रभारूपया क्रोधस्यावेग आडम्बरस्तेन सरागलोचनरुचारुणनेत्ररुचा कृत्वा दारिद्र्यस्य विद्राविणीं पलायनकारिणीम् । मयि स्थितायामप्यत्र दारिद्र्य, त्वं कथं नाम स्थातुमिच्छसीति क्रुद्धया यया माणिक्यप्रभारूपनेत्रारुणकान्त्या कृत्वा दारिद्र्यं दूरादपसारितम् । एवं प्रभातवर्णने क्रियमाणे भैम्या निजशरीरभूषणैस्ते संमानिता इत्यर्थः । अन्योपि रोषारुणलोचनरुचा किंचिद्विद्रावयति । आन्तःपुरीभिरिति बहुत्वेन माणिक्येत्यादिना च भूषणानां बहुत्वममूल्यत्वं च सूचितम् । देवी प्रादादित्यनेन च नल. स्नानार्थं गत' प्रासादे नास्तीति सूचितम् । प्रातर्लुप्तसप्तमीकमव्ययम् । परितोपिता, ण्यन्तान्निष्ठा । आन्त पुरीभिः, संबन्धेऽण् 'आन्त.पुरिक्या' इति पाठे—अन्त पुरशब्दात् अन्त.पूर्वपदाट्ठञ्' इति भवार्थे ठञ् । रोचिर्मय्येति, 'स्त्रियाः पुंवत्–' इति पुंवत् ॥

आगच्छन्भणतामुपः क्षणमथातिथ्यं दृशोरानशे
स्वर्गङ्गाम्बुनि वन्दिनी कृतदिनारम्भाप्लुतिर्भूपतिः ।
आनन्दादतिपुष्पकं रथमधिष्ठाय प्रियायौतके
प्राप्तं तैरवरागतैरविदितप्रासादतो निर्गमः ॥ ६६ ॥

आगच्छन्निति ॥ अथ भूपतिर्नलो वन्दिनां दृशोरातिथ्यं प्रेक्षणविशेषद्योतितप्रेमभक्तिबाहुल्यनेत्रगोचरत्वमानशे लेभे । किंभूतानाम्—क्षणमात्रमुपः प्रभातसमयं भणतां वर्णयताम् । किंभूत.—स्वर्गङ्गाम्बुनि मन्दाकिनीजले कृतदिनारम्भाप्लुति. कृतप्रातःस्नानः । तथा—अवरागतैर्नलयहिर्गमनानन्तरमागतैर्मागधैरविदितोऽज्ञातः प्रासादतो निर्गमो राजगृहाद्बहिर्निर्गमो यस्य । तथा—प्रियायौतके भैमीपाणिग्रहणसमये कन्यादानप्रतिष्ठाङ्गतया दीयमाने वस्तुनि नव्ये प्राप्तमतिपुष्पकमतिक्रान्तपुष्पकाख्यकुबेरविमानमतिरमणीयवेगवत्तरं सर्वत्राप्रतिहतगमनं च रथमधिष्ठायारुह्यानन्दात्तज्जवातिशयसंजातहर्षादागच्छन् । मागधागमनात्पूर्वम्, नतु वर्णनानन्तरं प्रबुद्धः प्रासादान्निर्गच्छन्नित्यर्थः । अत एव भैम्यैव ते संभाविता इति पूर्वश्लोक उक्तम् । तस्य परमधार्मिकत्वं सूचितम् । कृतदिनारम्भाप्लुतिरागच्छन्नित्यनेन वक्ष्यमाणभैमीप्रलुब्धनम्, उत्तरसर्गसंगतिश्च सूचिता । नलस्य पुण्यश्लोकत्वात्सर्वत्राप्रतिहतगतित्वात्तस्य च रथस्य पूर्वमेव 'कुलाद्रिसमुद्रस्थपयम्' इत्यादिना सर्वत्राप्रतिहतगतित्वोक्तेऽतिपुष्पकत्वोक्तेः स्वर्गगमनोक्तिर्युक्तैव । आनशे, 'अश्नोतेश्च' इति नुट् । अतिपुष्पकम्, 'अत्यादयः क्रान्ताद्यर्थे–' इति समास. । रथम्. 'अधिशीङ्–' इत्याधारस्य कर्मत्वम् । 'यौतकप्राप्तम्' इति पाठे—'कर्तृकरणे–' इति समासः । अवरागतै., 'कालाः' इति द्वितीयासमासः । प्रासादतोनिर्गमः 'पञ्चमी' इति योगविभागात्समासः, पञ्चम्यलुगौर्विः.

श्रीहर्षं कविराजराजिमुकुटालंकारहीरः सुतं
श्रीहीरः सुषुवे जितेन्द्रियचयं मामल्लदेवी च यम् ।
एकामत्यजतो नवार्थघटनामेकानविंशो महा-
काव्ये तस्य कृतौ नलीयचरिते सर्गोऽयमत्यगमत् १९

श्रीहर्षमिति ॥ सुख्यां नवार्थघटनामपूर्वार्थनिर्मितमत्यजतोऽमुञ्चतो नूतनमेव प्रमेयं सर्वत्र वदतः श्रीहर्षस्य । एकान्नविंशः विंशतेः पूरण इत्यर्थे डटि 'ति विंशतेर्डिति' इति तिलोपे च विंशः । तत एकेन न विंश इति 'तृतीया' इति योगविभागात्समासे 'एकादिश्चैकस्य चादुक्' इति नञः प्रकृतिभावः, एकशब्दस्यादुगागमः ॥

इति श्रीवेदरकरोपनामकश्रीमन्नरसिंहपण्डितात्मजनारायणकृते नैषधीयप्रकाशे एकान्नविंशः सर्गः ॥

विंशः सर्गः ।

सौधाद्रिकुट्टिमानेकधातुकाधित्यकातटम् ।
स प्राप रथपाथोभृद्वातजातजवो दिवः ॥ १ ॥

सौधेति ॥ सर्गसंगतिरुक्तैव । स रथ एव पाथोभृन्मेघः दिवः स्वर्गाङ्गणाच्च सौधो राजसदनमेवाद्रिस्तस्य कुट्टिमो नानावर्णानेकमणिबद्धभूमि सैवानेकधातुका नानाविधगैरिकादिधातुयुक्ता अधित्यकोर्ध्वभूमिस्तस्यास्तट पर्यन्तप्रदेशं प्राप । किंभूत.—वातात्सकाशाद् (अर्थादधिको) जातो जवो वेगो यस्य । यद्वा—जातो जवो यस्य स जातजव, वातो जातजवो यस्माद्धेतोः, तेनापि यस्माद्वातात्सकाशाद्वेग. शिक्षित. । अथवा—(वा) तेन जातः । मेघोऽप्युक्तविशेषणविशिष्ट पर्वतोर्ध्वदेशं गगनात्पतति । धातुकेति 'शेषाद्विभाषा' इति कप् ॥

ततः प्रत्युदगाद्भैमी कान्तमायान्तमन्तिकम् ।
प्रतीचीसिन्धुवीचीव दिनोंकारे सुधाकरम् ॥ २ ॥

तत इति ॥ तत. सौधोपरिभूमिप्राप्त्यनन्तर दिनोंकारे दिनप्रारम्भे प्रभातेऽन्तिकमायान्तं सुधाकरं चन्द्रं प्रतीचीसिन्धुवीचीव पश्चिमदिक्समुद्रलहरीव भैमी रथादवतीर्यान्तिकं गृहपरिसरप्रदेशमागच्छन्तं कान्तं नलं प्रति उदगात्प्रत्युद्जगाम । एतेन भैम्या नल आदरातिशय. सूचितः । 'अन्तिके' इत्यपि पाठः । 'अधिकरणे च' इति चात्सप्तमी । प्रतीची, 'हृदिकारात्–' इति ङीप् । दिनोंकारे, 'ओमाङोश्च' इति पररूपम् ॥

स दूरमादरं तस्या वदने मदनैकदृक् ।
दृष्टमन्दाकिनीहैमारविन्दश्रीरविन्दत ॥ ३ ॥

स इति ॥ दृष्टा मन्दाकिन्या हैमारविन्दश्रीर्येन स नलस्तस्या वदने दूरं स्वर्णकमलादपि नितरामादरमविन्दत लेभे । [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

तेन [illegible] ।
[illegible] ॥ ४ ॥

कारिणामियं जातिः । प्रसृतिप्रमाणे दशाविति सूचितम् । प्राह्ने तनी, 'सायंचिरम्–' इति ट्युल्तुट् च, टित्वान्ङीप् । मीलेरकर्मकत्वात् 'गतिबुद्धि–' इत्यादिनाऽणौ कर्तुर्णौ कर्मत्वाद्दृशाविति द्वितीया । मापयन्, 'मा माने' अस्माद्धेतुण्णिचि शता ॥

तर्कितालि त्वमित्यर्धवाणीका पाणिमोचनात् ।
ज्ञातस्पर्शान्तरा मौनमानशे मानसेविनी ॥ १३ ॥

तर्कितेति ॥ हे आलि सखि, मया नेत्रपिधायिनी त्वं तर्किता ज्ञातासीत्येवंरूपाऽर्धा ना मुद्रैलाघवचनादपरिपूर्णपदा वाणी यस्याः सा, तथा—स्वकराभ्यां नलपाण्योर्मोचनाद्धेतोः ज्ञातं स्पर्शान्तरं स्वीयस्पर्शाद्विलक्षणो नलस्पर्श इति यया, ज्ञातस्पर्शनान्तरं चेतो यस्या इति वा । सा मौनमानशे प्राप, यतो मानसेविनी मानिनी । स्पर्शेन नलं ज्ञात्वा मानवशाद त्रेतायामनुरक्तोऽधुना वृथैव किमित्यागत इत्यभिमानात्किमपि नावददित्यर्थः । वाणीकेति, नद्यन्तत्वात्कप् ॥

सावादि सुतनुस्तेन कोपस्ते नायमौचिती ।
त्वां प्रापं यत्प्रसादेन प्रिये तन्नाद्रिये तपः ॥ १४ ॥

सेति ॥ तेन नलेन सुतनु शुभाङ्गी सा इत्यवाद्युक्ता । (इति किम्—) अयि प्रिये भैमि, ते तवायं मयि कोपो नौचिती । औचितीशब्दस्याविष्टलिङ्गत्वादुचितोऽयं नेत्यर्थः । अहं यस्य तपसः प्रसादेन त्वां प्रापं प्राप्तवानस्मि, तत्तपोऽग्निहोत्रादि नाद्रिय आदरेण न कुर्यामित्याक्षेपकाकुप्रश्नः । एवंविधमहाफलस्य तपसोऽत्यादरो युक्त एवेत्यर्थः । त्वत्प्रापकत्वादेवास्यादरः क्रियते, न त्वन्यथा, तस्मात्कोपं मा कार्षीरिति भावः ॥

निशि दास्यं गतोऽपि त्वां स्नात्वा यन्नाभ्यवीवदम् ।
तं प्रवृत्तासि मन्तुं चेन्मन्तुं तद्वद वन्द्यसे ॥ १५ ॥

निशीति ॥ हे भैमि, अहं निशि तव दास्यमालिङ्गनचुम्बनादि चरणपर्यन्तसेवाकारित्वं गतोपि सन् प्रातः स्नात्वा त्वां नाभ्यवीवदं न नमस्कृतवानिति यत्, तं मन्तुमपराधं मन्तुमङ्गीकर्तुं त्वं प्रवृत्तासि चेत्, तत्तर्हि वद तदपराधमार्जनायेदानीमेव वन्द्यसे नमस्क्रियसे । रात्रौ दास्यं प्रात इत्यनेन सखीषु भैमीरात्रिवृत्तमपि सूचितम् । अभ्यवीवदमभिपूर्वान्नमस्कारार्थाच्चौरादिकाद्वदेः स्वार्थेणिचि चङि च 'णौ चङि–' इत्युपधाह्रस्वः ॥

इत्येतस्याः पदासत्त्यै पत्यैव प्रेरितौ करौ ।
रुद्ध्वा सकोपं सातङ्कं तं कटाक्षैरमूमुहत् ॥ १६ ॥

इतीति ॥ एष इत्येवमुक्तप्रकारेणैतस्याः भैम्याः पदासत्त्यै चरणनिकटीभावाय प्रणामार्थं पत्या प्रेरितौ करौ नमस्काराख्यानौचित्याद्रात्रिवृत्तस्य प्रकटनेन वा सरोषं पति [illegible]चरणयोः [illegible] स्पर्शस्यानौचित्याद्वा आतङ्को भयं तेन च सह यथा तथा चरणस्पर्शात्पूर्वमेव स्वकराभ्यां रुद्ध्वा निवार्य तं कटाक्षैरमूमुहत्कामाधीनं चकार । एवं तया विलोकित एव कामवशो जात इति भावः । पदासत्त्यै, तादर्थ्यमात्रे चतुर्थी । मुहेरकर्मकत्वात् । 'गतिबुद्धि–' इत्यादिनाऽणौ कर्तुर्णौ कर्मत्वात्तमिति द्वितीया । अमूमुहत्, हेतुमण्णिचि चङ्युपधाह्रस्वादि ॥

अवोचत ततस्तन्वीं निषधानामधीश्वरः ।
तदपाङ्गचलत्तारझलत्कारवशीकृतः ॥ १७ ॥

अवोचतेति ॥ ततस्तस्मात्तादृशकटाक्षविलोकनानन्तरं निषधानामधीश्वरस्तन्वीं वक्ष्यमाणमवोचत । किंभूत.—तारशब्दस्य कनीनिकावाचित्वे नपुंसकलिङ्गत्वात्तस्या अपाङ्गे चलत्तारस्य कनीनिकायाः किरणोल्लासलक्षणदर्शनचमत्काररूपो झलत्कारस्तेन वशीकृतः । यद्वा—चलन्ती तरला तारा यत्र तादृशश्चासौ झलत्कारश्च ततः पूर्वेण षष्ठीसमासः । झलत्कार इति देश्यपदम् ॥

कटाक्षकपटारब्धदूरलङ्घनरंहसा ।
दृशा भीत्या निवृत्तं ते कर्णकूपं निरूप्य किम् १८

कटाक्षेति ॥ हे प्रिये, कटाक्षकपटेन नेत्रप्रान्तवक्रविलोकनव्याजेनारब्धं कर्तुं व्यवसितं दूरलङ्घनेऽतिदूरदेशातिक्रमणे रंहो वेगो यया एतादृश्या ते दृशा कर्णरूपं कूपमग्रे निरूप्य विलोक्य भीत्या पुनर्निवृत्तं परावृत्तं किमित्युत्प्रेक्षा । दूरं गन्तुमुपक्रान्ता हि महान्तं कूपं पुरो दृष्ट्वा भयेन शीघ्रं परावर्तन्त एव । दृशेत्यनेन स्त्रीत्वं युज्यते । स्त्रिया हि भीतिर्युक्ता ॥

सरोषापि सरोजाक्षि त्वमुदेपि मुदे मम ।
तप्तापि शतपत्रस्य सौरभायैव सौरभा ॥ १९ ॥

सरोषेति ॥ हे सरोजाक्षि, सरोषापि त्वं मम मुदे हर्षायैवोदेषि भवसि । अलङ्कानानालिङ्गनाद्यर्थं दुरापत्वेन स्पृहणीयतरत्वात्सौन्दर्यातिशयाच्चेत्यर्थः । यस्मात्तप्तापुष्णास्पर्शापि सूर. सूर्यसम्बन्धिनी सौरी भा दीप्तिः शतपत्रस्य कमलस्य विकासपूर्वं सौरभायैव भवति, न तु म्लान्यै । सौरभेत्यत्र 'पुंवत्कर्मधारय–' इति पुंवत् ॥

छेत्तुमिन्दौ भवद्वक्त्रबिम्बविभ्रमविभ्रमम् ।
शङ्के शशाङ्कमानङ्के भिन्नभिन्नविधिर्विधिः ॥ २० ॥

छेत्तुमिति ॥ हे भैमि, विधिर्ब्रह्मा पूर्वं निष्कलङ्कोऽपीन्दौ [illegible] पदेऽनित्साहृश्याघनिश्चलं भवद्वक्त्रबिम्बसा [illegible] विभ्रमो विशिष्टा भ्रान्तिस्तस्य विभ्रमं विलासं छेत्तुं शशाङ्कमानङ्के शशरूपेण कलङ्केन चिह्नितवानित्यहं मन्ये । यतो भिन्नभिन्नविधि [illegible] [illegible] तस्माद्भवन्मुखमुखगारुचोर्[illegible] भ्रान्तिनिरासाय [illegible] कलङ्केन चिह्नितवानित्यर्थः । इत्यहं मन्ये । [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] भिन्नभिन्नविधिर्नानाप्रकारे [illegible] ॥

---

१ [illegible] 'सुन्दरि [illegible]' [illegible] पाठः । ३ [illegible] सुखावबोधा । ४ '[illegible]' इति पाठः सुखावबोधा[illegible]।

१ [illegible] सुखावबोधा । २ [illegible] ।

ताम्रपर्णीतटोत्पन्नैर्मौक्तिकैरिन्दुकुक्षिजैः ।
बद्धस्पर्धतरा वर्णाः प्रसन्नाः स्वादवस्तव ॥ २१ ॥

ताम्रपर्णीति ॥ तव वर्णास्त्वद्वदननिर्गता वर्णाः प्रसन्नाः स्पष्टतरा निर्दोषत्वादुज्ज्वलाश्च, तथा—स्वादवो मधुरा सुश्राव्याः क्रमेण मलयनिर्गतदक्षिणसमुद्रगामिताम्रपर्ण्याख्यनद्यास्तटे उत्पन्नै., तथा—अमृतमयस्येन्दोः कुक्षौ जातैर्मौक्तिकै. सह बद्धा धृता स्पर्धा साहश्यदर्पो यैस्तेऽतिशयेन बद्धस्पर्धा बद्धस्पर्धतराः ।'इक्षुकुक्षिजैः' इति पाठे—इक्षुकुक्षेर्जातैर्मौक्तिकैः । ताम्रपर्णीजातस्य मौक्तिकस्य सौन्दर्यम्, न माधुर्यम् । इक्षुकुक्षौ यदि मौक्तिकानि जायेरन्, तदा माधुर्यातिशयात्तै. सह बद्धस्पर्धतरा इत्यभूतोपमा। इक्षुर्वंशविशेषः, तत्रोत्पन्नस्य मौक्तिकस्य वैद्यकनिघण्टौ शैत्यं माधुर्यं पित्तोपशमकत्वं चोक्तम् । वंशान्मौक्तिकोत्पत्तिः प्रसिद्धा पूर्वमुक्ता च ॥

त्वद्गिरः क्षीरपाथोधेः सुधयैव सहोत्थिताः ।
अद्ययावदहो धावद्दुग्धलेपलवस्मिताः ॥ २२ ॥

त्वदिति ॥ तव गिरः क्षीरपाथोधेः क्षीरसमुद्रात्सकाशात्सुधयैव सहोत्थिता उत्पन्नाः । यस्माद्—अद्ययावदद्यतनदिनमवधीकृत्याद्याप्यहो चित्रं धावत्प्रसरद्दुग्धलेपलवरूपं स्मित हास्यं यासु तादृशः । अमृतेन सह निर्गतत्वादमृतवन्मधुरा., क्षीरसमुद्राच्च निर्गतत्वात्स्मितव्याजेन तद्दुग्धलेपलेश एवाद्याप्यनुवर्तते । तद्वद्धवलस्मिताश्चेति भाव. । धावत्, 'धावु गतिशुद्ध्योः' इत्यस्माच्छता ॥

पूर्वपर्वतमाश्लिष्टचन्द्रिकश्चन्द्रमा इव ।
अलंचक्रे स पर्यङ्कमङ्कसंक्रमिताप्रियः ॥ २३ ॥

पूर्वेति ॥ स नल. पर्यङ्कमलंचक्रे । किंभूतः—अङ्के संक्रमिता समारोपिता प्रिया येन सः । क. कमिव—आश्लिष्टा चन्द्रिका कौमुदी येन स चन्द्रमा. पूर्वपर्वतमिव ॥

प्रावृडारम्भणाम्भोदः स्निग्धां द्यामिव स प्रियाम् ।
परिरभ्य चिरायास विश्लेषायासमुक्तये ॥ २४ ॥

प्रावृडिति ॥ स प्रिया विश्लेषः प्रातःस्नानादिनित्यकर्मानुष्ठानवशेन तावन्मात्रभिन्नदेशावस्थायितया वा वियोगस्तज्जनितो य आयास. खेदस्तस्योभयोर्वा मुक्तये निवृत्तये परिरभ्य चिरायास तस्थौ शुशुभे वा । क कामिव—प्रावृडारम्भणे वर्षारम्भेऽम्भोदो मेघो द्यामिव । (किंभूतो मेघः—) स्निग्ध. सजलत्वाद्रूक्षः श्याम· । मेघो यथा वीनां श्लेषो योगः शरदादौ सदा गगने क्रीडद्भि. पक्षिभिर्यः श्लेष. संबन्धस्तज्जनितदु.खपरिहाराय जलभिया पक्षिणां नीडनिवेशनात्तयोर्नो क्लेशमुक्तये दिवमालिङ्ग्य चिर तिष्ठति । किंभूतः । स.—स्निग्धोनिर्भ्रान्तिमान् । आस, 'अस गतिदीप्त्यादानेषु' ॥

चुचुम्बास्यमसौ तस्या रसमग्नः श्रितस्मितम् ।
नभोमणिरिवाम्भोजं मधुमध्यानुबिम्बितः ॥ २५ ॥

चुचुम्बेति ॥ असौ रसमग्नः प्रेमभरपरवशः सन् तस्या रोपत्वादालिङ्गनसुखाच्च श्रितस्मितमास्यं चुचुम्ब । कः किमिव—मधुमध्येऽनुबिम्बितः प्रतिफलितः, अत एव रसमग्नो नभोमणिः सूर्योऽम्भोजमिव । तदपि श्रितविकासम् । सूर्यपद्मयोर्दूरदेशस्थत्वात्कथ चुम्बनमिति प्रश्ने मधुमध्यानुबिम्बित इत्युत्तरम् ॥

अथाहूय कलां नाम पाणिना स प्रियासखीम् ।
पुरस्ताद्वेशितामूचे कर्तुं नर्मणि साक्षिणीम् ॥ २६ ॥

अथेति ॥ अथ चुम्बनानन्तरं स पाणिना हस्तसंज्ञया कलां नाम प्रियायाः सखीमाहूय ऊचे । किंभूताम्—नर्मण्यन्योन्यक्रीडाहासे साक्षिणीं कर्तुं पुरस्तादग्रे वेशितां स्थापिताम् । वेशिताम्, ण्यन्तान्निष्ठा ॥

कस्मादस्माकमब्जास्या वयस्या दयते न ते ।
आसक्ता भवतीष्वन्यं मन्ये न बहु मन्यते ॥ २७ ॥

कस्मादिति ॥ हे कले, अब्जास्या पद्ममुखी ते वयस्या भैमी कस्मात्कारणादस्माकं न दयते कृपां न करोति, कथय पृच्छ वेति सेपः । स्वयमेव कारणमाशङ्कते—भवतीषु भवादृशीषु सखीषु मध्य आसक्ता सामस्त्येनानुरक्ता सती हितकारिणमप्यन्यं मादृशं बहु यथा तथा नितरां न मन्यत इत्यहं मन्ये । तेन मयि कृपां न करोतीत्यर्थः । रात्रावात्मानं मम हस्तेन स्प्रष्टुमपि नादादिति तां प्रति सूच्यते । भवदासक्तेरस्माकमियं दशाऽनया कृतेति कलां प्रत्यपि सोल्लुण्ठम् । अथ च—नवपरिचयेऽप्यस्माक दयते, चिरपरिचयेऽपि ते तुभ्यं न दयते । कुत.—भवतीषु नासक्ता सती अन्यं मल्लक्षणं बहु मन्यते यत इत्युत्तरानुरोधेन व्याख्येयम् । अस्माकम्, 'अधीगर्थ–' इति षष्ठी, 'अस्मदो द्वयोश्च' इत्येकत्वेपि बहुवचनम् ॥

अन्वग्राहि मया प्रेयान्निशि स्वोपनयादिति ।
न विप्रलभते तावदालीरियमलीकवाक् ॥ २८ ॥

अन्विति ॥ अलीकाऽसत्या वागस्याः सेयं इत्युक्त्वातिविश्वासस्थानभूता भवादृशीरालीः सखीस्तावन्न विप्रलभते प्रतारयति। इति किम्—मया निशि आलिङ्गनचुम्बनादिना स्वस्यात्मशरीरस्योपनयाद्दानादानुकूल्येन रमणान्मया प्रेयान्नलोऽन्वकम्पीति(विप्रलभते प्रतारयति) । मादृशान्यपि वञ्चयति, तथापि भवादृशीः कथं वञ्चयेदिति तावच्छब्दार्थ. । अलीकवाक् प्रतारयतीति विपरीतलक्षणया सोल्लुण्ठभाषणाद्विप्रलभत एवेत्यर्थ. । आलीनाम न विप्रलभते, अपि तु ता अपि वञ्चयत्येव, अस्मादृशां तु का कथेति काकुर्वा । तस्मादियमस्माक न दयत इत्येव तथ्य जानीत, मा च अस्या वचसि भवतीभिर्न विश्वसनीयमिति भावः । एतेन भैम्यो पायप्रयोगः कृत इति सूचितम् ॥

पुनरप्यलीकवामेवाह—

आह सैषा नलादन्यं न जुषे मनसेति यत् ।
यौवनानुमितेनास्यास्तन्मृषाभून्मनोभुवा ॥ २९ ॥

आहेति ॥ एषा भवादृशीना पुर इति यदाह स । इति किम्—अहं नलादन्यं मनसापि न जुषे न सेवे इति । [illegible]

[illegible] ... न पुरुषान्तरं जुषे ... नो- ... [illegible]

भू स्थानं यस्य तेन कामेन कृत्वा मृषा मिथ्याभूत् । मदन्यस्य कामस्य मनसि धारणादसत्यप्रतिज्ञेयमिति निन्दा । वस्तुतस्तु तारुण्यमारभ्य मय्येवानुरक्तेति स्तुतिरेवास्याः कृता । व्याजस्तुतिः ॥

आस्यसौन्दर्यमेतस्याः शृणुमो यदि भाषसे ।
तद्धि लज्जानमन्मौलेः परोक्षमधुनापि नः ॥३०॥

आस्येति ॥ हे कले, त्वमेतस्या आस्यसौन्दर्यं चिरपरिशीलनज्ञानादेपविशेषत्वाद्यदि भाषसे तर्हि वयं शृणुमः । आदर्शे हस्तकङ्कणदर्शनवदसंगतमेतदित्याशङ्क्य हेतुमाह—हि यस्मात्तदेतदास्यसौन्दर्यमधुनापि विवाहमारभ्याद्यतनक्षणपर्यन्तं नोऽस्माकं परोक्षमप्रत्यक्षम् । नेत्रविषयो न जातमित्यर्थः । यतः—लज्जया नमन्मौलेर्नम्रमस्तकायाः । नम्रमौलित्वादेतन्मुखं कदापि मया न दृष्टम् । तस्मादेतदास्यसौन्दर्यं त्वं कथयेत्यर्थः । एतस्या मुखमपि न दृष्टं संभोगकथा तु दूरापास्ता । तस्मादेतदीयवचने सर्वथा न विश्वसनीयमिति भावः । अधुनेत्यस्य वर्तमानार्थत्वात्परोक्षस्य भूतार्थत्वाद्वर्तमानस्य भूतत्वविरोधात्परोक्षाधुनाशब्दयोरर्थान्तरपरिग्रहाद्विरोधाभासोऽपि ॥

पूर्णयैव द्विलोचन्या सैषालीरवलोकते ।
द्रागदृगन्ताणुना मां तु मन्तुमन्तमिवेक्षते ॥३१॥

पूर्णयेति ॥ सैषा आलीर्भवादृशी पूर्णयैव द्विलोचन्या नेत्रद्वयेनावलोकते, मां तु पुनः मन्तुमन्तमिव सापराधमिव एकस्या अपि दृशोऽन्तः प्रान्तदेशस्तस्याप्यणुर्लेशस्तेनापि द्राक् झटिति क्षणमात्रमेवेक्षते । पूर्णद्विलोचन्या चिरकालविलोकनस्य का कथेत्यर्थः । सापराधोऽपि सरोषया दृशा विलोक्यते । प्रियया च प्रेयान्दृगन्तेनैव विलोक्यते । सख्यादिवान्धवजनस्तु सरलैः सकलैर्नेत्रैः । द्विलोचन्या, समाहारद्विगौ 'द्विगोः' इति ङीप् ॥

नै लोकते यथेदानीं मामियं तेन कल्पये ।
योऽहं दूत्येऽनया दृष्टः सोऽपि व्यस्मारिषीदृशा ३२

नेति ॥ हे सखि, यथा येन प्रकारेण । यत इति यावत् । यस्मादिदानीमियं मां न लोकते तेन हेतुना योऽहं दूत्यावसरेऽनया दृष्टोऽप्यहमीदृशा सर्वथानवलोकिन्याऽनयैव व्यस्मारिषि विस्मृत इति कल्पये संभावयामि । संप्रति जिज्ञासिताशेषविशेषं मां द्रक्ष्यतीति तु कथा दूरे । किंतु सर्वथा नावलोकयत्यपीत्यर्थः । स एवायमिति प्रत्यभिज्ञानं यद्यभविष्यत्, तर्हि तादृगेव व्यलोकयिष्यदपि, नत्वेवं तस्माद्विस्मृत एवाहमनयेति कल्पना युक्तेति सोल्लुण्ठम् । पूर्ववद्वक्रोक्तिः । कल्पये चिन्तार्थाच्चौरादिकात्कृपेः 'णिचश्च' इति तङ् । व्यस्मारिषि, स्मरतेः कर्मणि लुङुत्तमैकवचन इटि 'स्यसिच्सीयुट्–' इत्यादिना सिच इडागमे तस्य चिण्वद्भावे 'अचो ञ्णिति' इति वृद्धिः ॥

रागं दर्शयते सैषा वयस्याः सूनृतामृतैः ।
मम त्वमिति वक्तुं मां मौनिनी मानिनी पुनः॥३३॥

रागमिति ॥ हे कले, सैषा वयस्या भवादृशीः सूनृतानि प्रियसत्यानि वचनानि तद्रूपैरमृतैः कृत्वा रागं निजां प्रीतिं दर्शयते बोधयते । भवतीष्वतितमां मम प्रीतिरिति ज्ञापयतीत्यर्थः । मां पुनः त्वं ममेत्येतावन्मात्रमपि वक्तुं मौनिनी । तूष्णीं भवतीत्यर्थः । यतो वृथैव मानिनी धृताभिमाना । नहि मया किमप्यपराद्धमित्यर्थः । त्वं मदीय इत्येतावतैव वचनेनाहं सनाथः, परं तावदपि न वदति, मय्यस्याः कृपा नास्त्येवेति सोल्लुण्ठम् । लज्जावशान्न वदतीति व्याजेन स्तुतिर्वा । दर्शयते, 'णिचश्च' इति तङ् । वयस्याः, दृशेर्बुद्ध्यर्थत्वात् 'गतिबुद्धि–' इति अणौ कर्तुर्णौ कर्मत्वम् ॥

कां नामन्त्रयते नाम नामग्राहमियं सखीम् ।
कले नलेति नासार्कां स्पृशत्याह्वां न जिह्वया ३४

कामिति ॥ हे कले, इयं का नाम सखीं नामग्राहं नाम गृहीत्वा नामन्त्रयते संबोधनपूर्वं नाह्वयति । अपितु सर्वामपि । नाम शिरश्चालने । आस्माकीमस्मत्संबन्धिनीं तु पुनर्नलेति संबुद्ध्यन्तामाह्वां संज्ञां जिह्वया न स्पृशति नोच्चारयत्यपि । रहस्यभाषणं तु दूरापास्तमित्यर्थः । स्त्रीणां भर्तृनामग्रहणस्य निषिद्धत्वादनौचित्यारोपेणोपालम्भाद्व्याजस्तुतिः । आह्वानमाह्वा, 'आतश्चोपसर्गे' इत्यङ् ॥

अस्याः पीनस्तनव्याप्ते हृदयेऽस्मासु निर्दये ।
अवकाशलवोऽप्यस्ति नात्र कुत्र बिभर्तु नः ॥३५॥

अस्या इति ॥ अस्याः परिदृश्यमानेऽत्र हृदये अवकाशलवः स्थापनलेशोऽपि नास्ति । तस्मान्नोऽस्मान्कुत्र कस्मिन्स्थाने बिभर्तु धारयतु । अवकाशलेशाभावे हेतुमाह—यस्मात्पीनाभ्यामावाहुमूलप्रसृताभ्यां स्तनाभ्यां व्याप्ते समन्तादावृतेऽतिसंकटे । संकटेऽपि दयया समावेशो भवतीत्याशङ्क्य सापि नास्तीत्याह—अस्मासु निर्दयेऽस्मद्विषये कृपारहिते । एतेन नास्याः कश्चिदपराध इति सोल्लुण्ठम् । उच्चकुचाभ्यामहमुपर्येव ध्रिये, ननु मम हृदयस्पर्शः कदापि दीयत इत्यौचित्येऽप्यनौचित्यारोपाद्वक्रोक्तिर्व्याजस्तुतिर्वा ॥

अधिगत्येदृगेतस्या हृदयं मृदुतामुचोः ।
प्रतीम एव वैमुख्यं कुचयोर्युक्तवृत्तयोः ॥ ३६ ॥

अधिगत्येति ॥ हे कले, वयमीदृगेवं पूर्वोक्तप्रकारेण कठिनमेतस्या हृदयमधिगत्य प्राप्य ज्ञात्वा वा मृदुतामुचोः कठिनावयवशात्काठिन्यं भजतोः । कदाप्यनालिङ्गनान्मयि विषये निर्दययोरिति यावत् । तथा—युक्तमुचितं वृत्तमाचरणं ययोः । कदाचिदप्यालिङ्गनाकरणाद्विरुद्धलक्षणयाऽनाचारशीलयोरिति यावत् । एवंभूतयोरस्याः स्तनयोः कदाचिदप्यालिङ्गनादानाद्वैमुख्यं पराङ्मुखत्वमेव प्रतीमो जानीमः । आलिङ्गने कुचौ सम्मुखौ भवतः, निर्दयहृदयत्वादेतस्याः पराङ्मुखत्वादेवंभूतावेतौ कुचावपि मया सह पराङ्मुखावेव जानामीत्यर्थः । अथ च—स्त्रीणां हृदयस्यातिमृदुत्वादेतस्या हृदयमीदृगतिमृदु ज्ञात्वापि समेत्य तत्सामरनादिर्द्वैधं भजतोः । अत एव विपरीतलक्षणया युक्तवृत्तयोरनाचारशीलयोः । मृदुं मनि मृदुनैव मनिवन्तम्, विपरीतस्तु स्त्रीं प्रति । तथा च विपरीताचरणादनाचारयोः । अत एव वैमुख्यं पराङ्मुखत्वम् । अथ च विरुद्धमुखत्वं जानीम एव । अनाचारशीलौ हि कस्यचिदपि सम्मुखं न दृश्येते मलिनमुखश्च भवति ।

१ 'नालोकते' इति पाठो जीवातुसुखावबोधानन्द.।

सदानृतवादिनं त्वा वदन्ति तस्मादनृतवादिनस्तवान्यथालपनाऽसत्यवादिनी सदृशी योग्या न स्यात् किंत्वसत्यवादिन्येवोचिता । कृतमपि संभोगमहं न कृतवानिति वदसि, तथेयमपि रात्रौ कृतमपि संभोगं नेति वदति । 'योग्यं योग्येन सज्यते' इति न्यायो युक्तः । इति द्वावपि प्रति सोल्लुण्ठम् । भो राजन्, त्रयोपि लोका नासत्यवदभिनीकुमारवन्मुखं यस्य तमतिसुन्दरमुखं वदन्ति तस्य तव प्रियाऽन्यथा कुरूपं लपनं मुखं यस्यास्तादृशी तुल्यरूपा न स्यात्, किंतु सुन्दरतरवदनैव योग्या स्यात् । तथा च त्वन्मुखवदेवैतस्या अपि मुखं सुन्दरमिति जानीहीति भावः ॥

'आह स–' (२०।२९) इत्यादेः श्लोकत्रयेणोत्तरमाह—

मनोभूरस्ति चित्तेऽस्याः किंतु देव त्वमेव सः ।
त्वदवस्थितिभूर्यस्मान्मनः सख्या दिवानिशम् ४१

मनोभूरिति ॥ अस्याश्चित्ते मनोभूः कामोऽस्ति सत्यम् । हे देव, किंतु त्वमेव स मनोभूः । नतु त्वदन्यः कश्चिदित्यर्थः । कुत,—यस्मात्कारणात् सख्या भैम्या मनो दिवानिशं तवावस्थितेर्भूः स्थानम् । कामपरत्वे मनसि भवति, नलपरत्वे मनो भूः स्थानं यस्य अस्याश्चेतसि सुन्दरतरो मनोभूस्त्वमेव वर्तसे नान्य इति ॥

यद्यहमेव कामस्तर्हि मद्विषयेऽस्याः कामो नास्तीति नलीयावान्तरच्छलाशङ्कानिराकरणव्याजेन प्रकारान्तरेण तस्यैवोत्तरमाह—

सतस्तेऽथ सखीचित्ते प्रतिच्छाया स मन्मथः ।
त्वयास्य समरूपत्वमतनोरन्यथा कथम् ॥ ४२ ॥

सत इति ॥ अथाथवा स मन्मथो(थः) सख्या भैम्याश्चित्ते सतो वर्तमानस्य तव प्रतिच्छाया प्रतिबिम्ब एव, नतु स्वतन्त्रो बिम्बरूपः । प्रतिबिम्बश्च स्वच्छ एव मुकुरादौ भवतीति भैमीमनसः स्वच्छतरत्वं द्योतितम् । कुत एतदित्याशङ्क्यान्यथानुपपत्तिप्रमाणयति—अन्यथा यदि प्रतिच्छाया न भवेत्, तर्ह्यतनोरशरीरस्यास्य कामस्य त्वया सह समरूपत्वं कथं स्यात्, अपि तु न कथंचित् । एतेनास्यादीनां सशरीरत्वात्त्वया सह सारूप्यं (न) युज्यते । अथ त्वतनुः तस्मादस्य प्रतिबिम्बत्व एव त्वत्सारूप्यं युज्यते प्रतिबिम्बस्यैव ह्यशरीरमपि तुल्यरूपं भवति तस्मात्प्रतिबिम्बस्य बिम्बं विना स्थातुमशक्यत्वान्मनसि तव धारणात्सारूप्यम् । त्वत्प्रतिबिम्बभूतं त्वदेकविषयं कामं नान्तरीयकतया धारयतीत्यर्थः । बिम्बत्वेऽनङ्गत्वेन सारूप्यानुपपत्तेः प्रतिबिम्ब एवायमित्युत्प्रेक्षानुमानम् ॥

कः स्मरः कस्त्वमत्रेति संदेहे शोभयोभयोः ।
त्वय्येवार्थितया सेयं धत्ते चित्तेऽथवा युवाम् ॥४३॥

क इति ॥ अथवोभयोर्द्वयोर्भवतोस्तुल्यया शोभया हेतुनात्र द्वयोर्मध्ये स्मरः कः, त्वं नलश्च कः, इति तादृश्यात्संदेहे सति अत्रास्मिन्संदेहे सति वा त्वय्येव विषयेऽर्थितया साभिलाषतया सेयं भैमी युवां द्वावपि स्मरनलौ चित्ते धत्ते । सर्वो हि निःसंदेहयोः काचनप्यादिपदार्थयोः संदेहे एकतरपरित्यागे नतरेव परित्यक्तः स्यात्, तन्मा भूदिति नष्टार्थित्वेनैव यावन्निर्णयं काचनमपि न मुञ्चति, तथा तुल्यशोभत्वेन निश्चेतुमशक्यत्वात्स्मरपरित्यागे भवानेव परित्यक्तः स्यात् तन्मा भूदिति त्वय्येव साभिलाषतया द्वावपि न मुञ्चतीत्यर्थः । त्वदर्थमेव कामं धारयति, न तु कामार्थं त्वामिति भावः । त्वयेति पाठे—त्वया हेतुना यार्थिता तयेत्यर्थः न

'पूर्णया–' (२०।३१) इत्यादेरुत्तरमाह—

त्वयि न्यस्तस्य चित्तस्य दुराकर्षत्वदर्शनात् ।
शङ्कया पङ्कजाक्षी त्वां दृगंशेन स्पृशत्यसौ ॥ ४४ ॥

त्वयीति ॥ पङ्कजाक्षी असौ त्वयि न्यस्तचित्तस्य दुराकर्षत्वस्याप्रत्यावर्तमानत्वस्य दर्शनाद्धेतोः शङ्कया चित्तवत् पुनरप्रत्यावृत्तिभिया त्वां दृगंशेन नेत्रप्रान्तेन स्पृशति पश्यति, नतु पूर्णया द्विलोचन्या । त्वयि न्यस्तस्येति अनुरागातिशयः, पङ्कजाक्षीति च दृशोरतिसौन्दर्यं सूचितम् । सुन्दरस्य वस्तुनः पुनरप्रत्यावृत्तौ महद्भयमिति च सूचितम् । शङ्कयेवेति प्रतीयमानोत्प्रेक्षा ॥

'नालोकते–' (२०।३२) इत्यादेरुत्तरमाह—

विलोकनात्प्रभृत्यस्या लग्न एवासि चक्षुषोः ।
स्वेनालोकय शङ्का चेत्प्रत्ययः परवाचि कः ॥ ४५ ॥

विलोकनादिति ॥ विलोकनात्प्रभृति अनया त्वं यदा दृष्टोसि तदारभ्य त्वमस्याश्चक्षुषोः संलग्न एवासि । त्वामेवेयं सदा पश्यति नान्यत्किंचिदपीत्यस्यास्त्वयि महती नेत्रप्रीतिरित्यर्थः । एवं सति मद्वचने इयं मिथ्या वदतीति शङ्काऽविश्वासश्चेत्, तर्हि एतदीयचक्षुषोर्मध्येऽहं वर्ते नवेति निश्चेतुं स्वेनात्मनैवालोकय । एतदीयचक्षुषी पश्य, अहमत्र वर्त इत्यनुभवेनैव निर्धारयिष्यसीत्यर्थः । स्वेनालोकने हेतुमाह—परवाचि को नाम प्रत्ययो विश्वासः, अपित्वनुभवयोग्येऽर्थे परवचनमप्रमाणमेवेत्यर्थः । दृश्य कनीनिकायां संमुखं द्रष्टुरवश्यं प्रतिबिम्बो भवत्येवेति छलोक्तिः । अथ च—नेत्रलग्नत्वादेव नेत्रकज्जलवदीक्षितुमसामर्थ्यान्नालोकत इति त्वया सत्यमेवोक्तमित्यर्थः । अथ चेत् शङ्का तर्हि स्वनेत्रगतमेव गोलकादि स्वयमालोकय तदा ज्ञास्यसि परवाचि कः प्रत्ययः । विलोकनात्, 'आरभ्यार्थयोगेऽपि' इति पञ्चमी ॥

'रागं दर्शयते–' (२०।३३) इत्यादेरुत्तरमाह—

परीरम्भेऽनयारभ्य कुचकुङ्कुमसंक्रमम् ।
त्वयि मे हृदयस्यैवं राग इत्युदितैव वाक् ॥ ४६ ॥

परीति ॥ अनया परीरम्भे गाढालिङ्गने क्रियमाणे तव हृदये कुचकुङ्कुमस्य संक्रममारभ्योपक्रम्य तद्व्याजेन मे हृदयस्य मनसः । अथ च—वक्षसः । त्वय्येवमनेन प्रकारेण रागः । अथ च—रक्तिमा । एतादृशी वागुदितैव । साक्षाद्यद्यपि नोक्तं तथाप्युक्तप्रायमेवेत्यर्थः । गाढालिङ्गनं ह्यनुरागं विना न घटत इति गाढालिङ्गने कुचकुङ्कुमाङ्गरागलेपनव्याजेन मम त्वय्येवमनुरागो यतेन हृदयान्तर्गतोऽनुरागभर एव प्रकटीकृत इति भावः । 'हृदयस्येव' इति पाठे त्वय्येवेति योजना । त्वयि मे हृदयस्येव रागो नतु वाचिकः, सख्यादेः तु वाच्यावेनैव रागो नतु हृदयस्येति वा । 'उदितेव' इति पाठे—उत्प्रेक्षा । अनया गाढालिङ्गनेन तव हृदये स्थापितं परिदृश्यमानं कुचकुङ्कुमादिकमेव त्वदनभि रागितुतान्तर्गतमलान्योऽयं वीति हृदयैव नवदर्शनीति सूचितम् ॥

'कां नामन्त्रयते–' (२०।३४) इत्यादेरुत्तरमाह—

मनसायं भवन्नामकामसूक्तजपव्रती ।
अक्षसूत्रं सखीकण्ठश्चुम्बत्येकावलिच्छलात् ॥ ४७ ॥

मनसेति ॥ अयं सख्या भैम्याः कण्ठः मनसैव भवतो नलेति नाम तदेव कामसूक्तं स्मररहस्यप्रकाशको मन्त्रस्तस्य जपः स एव व्रतमस्यास्तीति तादृशः सन् एकावलिच्छलादेकयष्टिकमुक्ताहारविशेषव्याजादक्षसूत्रं पद्माक्षादिरचितां जपमालां चुम्बति । भर्तृनामग्रहणनिषेधात् 'साहस्रो मनसो जपः' इति मानसजपे फलविशेषश्रवणाच्च मुक्ताहारजपमालिकया त्वन्नामैव मनसा जपतीति भावः । नलेति स्मरणमात्रेणैव कामोद्रेकात्नाम्नः कामसूक्तत्वम् ॥

'अस्याः पीनस्तन–' (२०।३५) इत्यादेरुत्तरमाह—

अध्यासिते वयस्याया भवता महता हृदि ।
स्तनावन्तरसंमान्तौ निष्क्रान्तौ ब्रूमहे बहिः ॥ ४८ ॥

अध्यासित इति ॥ महता नितरां गौरवयुक्तेन । अथ च—महापरिमाणेन भवता त्वया वयस्याया भैम्या हृदि अध्यासिते समावृते सति अन्तर्हृदयमध्येऽसंमान्तौ स्थातुमशक्तौ स्तनौ हृदयाद्बहिर्देशे निष्क्रान्तौ इति वयं ब्रूमहे संभावयामः । यदाप्रभृति त्वं चित्ते लग्नः, तदाप्रभृत्येवैतौ बहिर्दृश्येते, तस्मात्पूर्वमन्तरेव स्थितत्वाद्बहिर्न दृश्येते । त्वदधिष्ठानानन्तरं तु बहिर्निर्गतौ इति तवैवावकाशोऽभूत् न तु कुचयोः, तस्मादस्मानेव प्रतारयसीति भावः । अन्योपि महताधिष्ठिते स्थाने स्थातुमशक्तो बहिर्निर्गच्छत्येव । बहिरपि यदादि त्वया हृदयं स्पृष्टं तदादि साटोपं निर्गतावित्यर्थः । अध्यासिते ह्यन्तरसंमान्ताविति वान्वयः ॥

'अधिगत्य–' (२०।३६) इत्यादेरुत्तरमाह—

कुचौ दोषोज्झितावस्याः पीडितौ व्रणितौ त्वया ।
कथं दर्शयतामास्यं बृहन्तावाप्तौ ह्रिया ॥ ४९ ॥

कुचाविति ॥ दोषेणोज्झितौ निर्दोषौ, अथ च—दोषायां रात्र्यां (अर्थात्) कूर्पासकेन त्यक्तौ, तथा—बृहन्तावतिपीवरौ, अत एव—त्वया पाणिभ्यां पीडितौ मर्दितौ व्रणितौ नखैश्च क्षतयुक्तौ कृतौ अस्याः कुचौ दिने ह्रिया हेतुना आवृतौ वस्त्रेणाच्छादितौ आस्यं चूचुकाग्रं कथं दर्शयताम्, अपि तु न कथंचित् । रात्रौ हि संभोगसमये निर्विघ्नं स्तनदर्शनं भवेत्, दिवा तु नखक्षतादिसंभोगचिह्नदर्शनभिया वस्त्रावृतत्वात्कथं नाम चूचुकाग्रस्यापि दर्शनं स्यात्, न कथंचिदित्यर्थः । दोषया रात्र्या त्यक्तौ रात्रेर्गतत्वाद्दिनप्रकाशसंबद्धौ, अत एव ह्रिया वस्त्रावृतत्वाद्दिवा वैमुख्यमेव तयोर्युक्तमित्यर्थ इति वा । बहिःस्थितं त्वां प्रति वैमुख्यासंभवाद्धृदयस्थितस्य तव स्वमुखं कथं दर्शयतामिति ह्रिया भैम्याः पराङ्मुखत्वाद्वा कुचौ स्वमुखं नलस्य न दर्शयतः । स्वाश्रयभूतस्य भैमीहृदयस्य वा कुचौ स्वमुखं न दर्शयतः । नहि कुचौ हृदयस्य संमुखौ भवतः । अन्योपि दोषोज्झितो निरपराधो लब्धप्रतिष्ठो धनादिग्रहणेन पीडितो नासादिकर्तनेन कृतव्रणो लज्जितः कस्याप्यग्रे मुखं न दर्शयति । व्रणितौ, तारकादित्वादितच् ॥

१ 'यदि वा दोषा बाहुना उच्चत्वात्पीनत्वादुज्झितौ' इत्यपि सुखावबोधायाम् ॥

इत्यसौ कलया सूक्तैः सिक्तः पीयूषवर्षिभिः ।
इदमेवेति पप्रच्छ प्रियामुन्नमिताननाम् ॥ ५० ॥

इतीति ॥ कलया पीयूषवर्षिभिरमृत क्षरद्भिरतिमधुरैः सु शोभनवक्रोक्त्यादिरूपैर्वाक्यैः सिक्तः संजातगाढप्रेमभरोऽसौ नल उन्नमित पाणिना चिबुक धृत्वोर्ध्वीकृतमाननं यस्यास्तां प्रियां भैमीं इद कलावचनमीदृगेवमेवेति सत्यमिति पप्रच्छ । उन्नमितेति 'नलोप–' इति मित्वपक्षे ह्रस्वः ॥

बभौ च प्रेयसीवक्त्रं पत्युरुन्नमयन्करः ।
चिरेण लब्धसंधानमरविन्दमिवेन्दुना ॥ ५१ ॥

बभाविति ॥ पत्युः करोऽरविन्दमिव बभौ च । किंभूतः—प्रेयसीवक्त्रमुन्नमयन् । किंभूतमरविन्दम्—चिरेण कालेन वैर वि स्मृत्य निवृत्तवैरतया इन्दुना सह लब्ध संधानं येन । अभूतोपमा । चन्द्रकमलयोः सदा वैरम् ॥

ह्रीणा च स्मयमाना च नमयन्ती पुनर्मुखम् ।
दमयन्ती मुदे पत्युरुच्चैरप्यभवत्तदा ॥ ५२ ॥

ह्रीणेति ॥ नलोक्ते. कलोक्तवक्रोक्तिप्रत्युक्तिपरिहासेन ह्रीणा च स्मयमाना च, अत एव लज्जावशेन स्मितं च नलेन द्रष्टव्यमिति बुद्ध्याऽत्युच्चैर्नितरामुन्नमितमपि मुखं पुनर्नमयन्ती दमयन्ती तदा तस्मिन्मुखोन्नमनसमये पत्युर्मुदेऽभवत् । अत्युच्चैर्मुदेऽभूदिति वा तादृशीं तां दृष्ट्वा हृष्टोऽभूदिति भावः ॥

भूयोऽपि भूपतिस्तस्याः सखीमाह स सस्मितम् ।
परिहासविलासाय स्पृहयालुः सहप्रियः ॥ ५३ ॥

भूय इति ॥ सह प्रियया वर्तमानो भूयोपि पुनरपि वक्रोक्त्यादिपरिहासविलासाय स्पृहयालुरभिलाषुको भूपतिस्तस्याः सखीं कलां सस्मितं यथा तथा आह स्म । विलासाय 'स्पृहेरीप्सित.' इति संप्रदानत्वम् । सहप्रियः, 'वोपसर्जनस्य' इति पाक्षिकत्वात्सादेशाभाव. ॥

क्षन्तुं मन्तुं दिनस्यास्य वयस्येयं व्यवस्यतात् ।
निशीव निशिधात्वर्थं यदाचरति नात्र नः ॥ ५४ ॥

क्षन्तुमिति ॥ हे कले, इयं तव वयस्याऽस्य वर्तमानस्य दिनस्य मन्तुमपराधं क्षन्तुं सोढुं व्यवस्यतात्प्रयतताम् । कोपराधो दिनस्येत्यत आह—यद्यस्मादियं भैमी निशीव रात्राविव नोऽस्माकं 'निशिं चुम्बने' इति पठितस्य धातोरर्थमत्र दिने नाचरति । रात्रौ यथा नि.शङ्कं मां चुम्बति तथा भवतीभ्यो लज्जया दिने नेति दिनस्यैवापराधः, तस्मात्तस्यापराधं क्षमस्वेति प्रार्थ्यत इत्यर्थः । 'व्यवस्यताम्' इति पाठे आत्मनेपदं चिन्त्यम् ॥

१ 'आभरणकारस्तु तालव्यान्तोऽयमिति बभ्राम' इति सिद्धान्तकौमुदी। अतएव भाष्ये 'निंसे. (पत्वस्य)प्रतिषेधोवाच्य. । निरसे निंस्व' इत्युक्तम् । 'तालव्यान्तरस्याप्यङ्गीकारे न बाधकमित्यन्ये' इति शब्दरत्नम्। प्राचीनलिखितप्रकाशटीकापुस्तकयोस्तु 'णिसि–' इत्येव पाठो दृश्यते। २—'इयं वयस्याऽस्य दिनस्य मन्तु क्षन्तुं त्वया व्यवस्यता व्यवसायं प्रार्थ्यतामिति कर्मण्यात्मनेपदमिति केचित् । तदपीत्वप्राप्तौ व्यवसायनामिति प्राप्तेरुपेक्ष्यम्' इति सुखावबोधा ।

दिनेनास्या मुखस्येन्दुः सखा यदि तिरस्कृतः ।
तत्कृता शतपत्राणां तन्मित्राणामपि श्रियः ॥ ५५ ॥

दिनेनेति ॥ दिनेनास्या मुखस्य सखा इन्दुर्यदि तिरस्कृतः नि-ष्प्रभीकृत्य पराभूत. । एनमपराधं चेन्मन्येत तत्तर्हि तस्य भैमी-मुखस्य सादृश्यान्मित्रभूतानां वहूनां शतपत्राणां कमलानां श्रियो विकासलक्ष्म्य., अथच—संपदोऽपि, कृता. । अनेकापकारका-रिण्येकस्मिन्पराभूते यदि वहूनां क्षेमं भवति तदा महानुपकार एवेति । त्वन्मुखमित्रभूताना कमलानां प्रकाशकरत्वाद्दिनेनोप-कार एव कृतः, नापकारः । तस्मादेतस्यापराधो नास्तीति मन्मुख-चुम्बनं दिनेपि कुर्विति भाव. । 'एकस्मिन्धर्षिते पापे वहूनामप-कारिणि । वहूनां भवति क्षेमं तस्य पुण्यप्रदो वध ॥' इत्याद्युक्ते । 'कृता' इति पाठे—दिनस्य मित्रभूतानां तत्सबन्धात्सलक्ष्मी-कानां(णां) कमलानाम्, अथच—शतसंख्याकानि वहूनि पत्राणि वाहनानि येषां मित्राणां श्रियोऽपि तेन चन्द्रेण कृत्ता-श्छिन्ना. रात्रौ संकोचकरणात् । दिनेन तु त्वन्मुखमित्रं चन्द्रो ध-र्षितः, चन्द्रेण तु दिनमित्राणि वहूनि कमलानि धर्षितानीति चन्द्रेण स्वयं वैरनिर्यातनं कृतमेवेति दिनस्यापराधोऽनया न गण-नीय इत्यर्थ. । त्वन्मुखमित्राणां कमलानां श्रियोऽपि छिन्ना., अपि तु—न । किन्त्वभिवृद्धिमेव प्रापिताः । तस्मात्पूर्ववदेवापराधो नास्तीति काकुर्वा । त्वन्मुखमित्रं चन्द्रो यदि तिरस्कृत', तर्हि दिनमित्राणां कमलानामपि श्रियस्तेन त्वन्मुखेन छिन्नाः स्वकान्त्या तेषां निष्प्र(शो)भीकरणात् । वैर निर्यातितमेवेति दिनस्याप-राधो न गणनीय इति भाव इति वा ॥

लज्जितानि जितान्येव मयि क्रीडितयाऽनया ।
प्रत्यावृत्तानि तत्तानि पृच्छ संप्रति कं प्रति ॥५६ ॥

लज्जितानीति ॥ हे कले, अनया मयि विषये तावल्लज्जितानि लज्जाविशेषा जितान्येव निरस्तान्येव । यतो रात्रौ क्रीडितया कृ-तसुरतक्रीडया मयि प्रदर्शितवहुविधसुरतचातुर्यया तत् तस्मात्सं-प्रति तानि लज्जितानि यत्पुनः प्रत्यावृत्तानि तत्कं प्रत्युद्दिश्येति त्व-मेनां पृच्छ । मयास्या' सुरतचातुर्यधाष्टर्यं वहु वहुवारं दृष्टमेव त्वामेव प्रतीयं लज्जत इति जानीहीति भाव ॥

इदानीं श्लोकचतुष्टयेन स्वापराधमाशङ्क्य परिहरति—

निशि दष्टाधरायापि सैषा मह्यं न रुप्यतु ।
क फलं दशते बिम्बीलता कीराय कुप्यति ॥ ५७ ॥

निशीति ॥ सैषा निशि दष्टोऽधरो येन तस्मा अपि मह्यं न रुप्यतु कुप्यतु । यस्मात् विम्बीलता फलं पक्व विम्बीफलं दशते आस्वादितवते कीराय क कुप्यति, अपि तु न कुतोपि । किंतु स्वसंवन्धेन शोभाहेतवे तस्मै स्निह्यत्येवेत्यर्थः । दन्तक्षते कृतेऽपि मत्संबन्धवशाच्चितरामधरशोभाकारित्वेन मह्यं प्रसाद एव युक्त', नतु कोप इति भाव. । 'रुप्यति' इति पाठे—लिङ्वक्तव्योक्तिः । मह्यं कीराय च, 'क्रुधद्रुह–' इति (संप्रदानत्वे) चतुर्थी ॥

सृणीपदमुचिह्ना श्रीश्चोरिता कुम्भिकुम्भयोः ।
पश्यैतस्याः कुचाभ्यां तन्नृपस्तौ पीडयानि न ॥ ५८ ॥

सृणीति ॥ एतस्याः सृणीपदमङ्कुशाघातक्षतमेव शोभनं चिह्नं यस्या., अथच—अङ्कुशाकारनखपदविशेष एव शोभन चिह्न यस्या सा कुम्भिन करिण. कुम्भयो. श्री शोभा संपच्च यस्माच्चोरिता । पश्य एतत्कुचयोरङ्कुशाकार नखं नास्ति तर्हि त्वमेव विलोकय । तत्तस्मान्नृपो दण्ड्यदण्डकरणाधिकारी अहं तौ स्तेयकारिणावेत-त्कुचौ न पीडयानि, अपि तु—पीडयाम्येव । तयोः पीडनं दण्ड-रूप नखक्षतादिरूपं चोचितमित्यर्थ । राज्ञा हि चोरस्य दण्ड क्रियते, ममापराधो नास्तीति भाव. । 'अङ्कुशोऽस्त्री सृणिर्द्वयोः' इत्यमरः । सृणी, 'कृदिकारात्' ङीष् ॥

अधरामृतपानेन ममास्यमपराध्यतु ।
मूर्ध्ना किमपराद्धं यः पादौ नाप्नोति चुम्बितुम् ॥५९॥

अधरेति ॥ ममास्यं मुखमेतस्या अधरामृतस्य पानेन कृत्वा-ऽपराध्यतु । अयं मुखस्यापराधोऽङ्गीकृत इत्यर्थः । मम मूर्ध्ना पुन' किमपराद्धम्, यो मस्तक' प्रणामहेतुनास्याः पादौ चुम्बितुं स्प्र-ष्टुमपि नाप्नोति नमस्कर्तुमपि न ददाति । कोऽपराधोऽनेन कृत', पृच्छेत्यर्थः ॥

अपराद्धं भवद्वाणीश्राविणा पृच्छ किं मया ।
वीणाह परुषं यन्मां कलकण्ठी च निष्ठुरम् ॥ ६० ॥

अपराद्धमिति ॥ भवद्वाणीश्राविणा त्वद्वचनाकर्णनशीलेन मया वीणाया' कोकिलायाश्च तव वा किमपराद्धम् को वापराध. कृत इति कले, त्वं भैमीमनेन किमपराद्धमिति पृच्छ । यद्यस्मा-द्वीणा साम्प्रतं परुषमाह, कलकण्ठी कोकिला च मां प्रति निष्ठुर ब्रूते । तस्मादपराध. संभाव्यते । येन हि यस्या. कश्चिदपराध क्रि-यते त प्रति सा तदीयो वा तत्सदृश. कश्चित्परुष भाषते । अथच— वीणाकोकिलयो. स्वरे यस्मान्माधुर्यं नास्ति तस्मात्प्रसादागत्य नि-भृतं मयाऽसमक्षभाषमाणाया भवत्या भारती श्रुता, तत्त्वन्येन केनाप्याशयेनेति सोप्यपराधो न भवतीत्यर्थ' । वीणाकोकिलाला-पापेक्षया भैमीवाणी मधुरतरा, रात्रौ एतद्वाणीमाधुर्यं मया वह्व-नुभूतम् । इदानीं तु त्वां दृष्ट्वा मा प्रति तूष्णीमास्ते इति । परुषं निष्ठुर च क्रियाविशेषणम् । परुषं नि.स्नेहम्, निष्ठुर सनिरस्कारम् । कलकण्ठी, 'अङ्गगात्र–' इति ङीष् ॥

सेयमालिजने स्वस्य त्वयि विश्वस्य भाषताम् ।
ममताऽनुमताऽस्मासु पुनः मत्सर्यते कुतः ॥ ६१ ॥

सेति ॥ हे कले, सेयं स्वस्यालिजने त्वयि विषये विश्वस्य (विश्वासमधिगम्य) भाषता कथयतु । अस्मासु विषयेऽनुमता-ङ्गीकृता ममता नीयतामिति. पुन. कुत मत्सर्यते मित्रसर्स्येन इति त्वं पृच्छ, इयं च त्वयि विश्वस्य कथयत्वित्यर्थ. । रात्रौ स्नातुद्ह-ल्यमाचरितमनया, इदानीं तु नव मनसे प्रातिकूल्य क्रियत्या-

१ 'दृष्टान्तालंकारः' इति जीवातु. ।

१—[illegible]

भाषते इति ॥ हरेन्द्रिस्य नैषधस्य छायायाः कान्तेर्मायया कापट्यं मया स्वयंवरकालेऽमायि ज्ञातेतीयं मां भाषते । स्वयंवरकाले तव परस्त्रीत्वाभावाद्बलरूपं धृतम्, इदानीं तु परस्त्रीत्वमिचैवं न करिष्यतीति मया प्रत्युक्ता सतीयं भैमी अहल्यायां गौतमपत्न्यां तस्येन्द्रस्याकर्णितो व्यभिचारलक्षणो दुष्टो नयो यया, एवंविधाहमिति च मूते । परस्त्रीत्वभीतिरपि तस्य नास्ति, तस्मादिन्द्र एवायमिति त्वयाऽभ्यर्थना न कार्येति मां प्रति भाषत इति भाव. । नैषधस्येव छाया यस्यामिति मायाविशेषणत्वेन पृथग्वा ॥

संभावयति वैदर्भी दर्भाग्राभमतिस्तव ।
जम्भारित्वं कराम्भोजाद्दम्भोलिपरिरम्भिणः ॥ ७१ ॥

समिति ॥ कुशाग्राभा मतिर्यस्याः सा वैदर्भी दम्भोलि. सार्वभौमत्वसूचकं वज्रं तत्परिरम्भिणस्तद्युक्तात्करम्भोजाद्धेतोस्तव जम्भारित्वमिन्द्रत्वं संभावयति तर्कयति । नह्यनिन्द्रो वज्रहस्तः । रेखारूपादपि वज्रादेवमनुमानात्कुशाग्रबुद्धित्वमस्या. ॥

अनन्यसाक्षिकाः साक्षाच्चदाख्याय रहःक्रियाः ।
शङ्कातङ्कं तुदैतस्या यदि त्वं तत्त्वनैषधः ॥ ७२ ॥

अनन्येति ॥ तस्माद्धे राजन्, त्वं यदि तत्त्वेन नैषधो भवसि, न तु छद्मना तर्हि न विद्यतेऽन्यो भैमीभवद्व्यतिरिक्तः साक्षी यासु । युवाभ्यामेव या ज्ञायन्त इत्यर्थः । तादृशी रह.क्रिया एकान्तक्रीडाः साक्षात् स्वरमेव, अथ च—व्यङ्ग्यवृत्तिं विना आख्याय प्रकटं कथयित्वा एतस्या शङ्कातङ्कमिन्द्रमायासशयभय त्वं तुद निराकुरु । एतत्प्रत्यायिका क्रीडासमयचेष्टामुक्त्वाऽस्याकमेतस्याश्च संदेहमपतुदेत्यर्थः । 'सत्यनैषध.' इति च पाठ. ॥

इति तत्सुप्रयुक्तत्वनिह्नुतीकृतकैतवाम् ।
वाचमाकर्ण्य तद्भावे संशयालुः शशंस सः ॥ ७३ ॥

इतीति ॥ इत्युक्तप्रकारेण तया कल्या सुप्रयुक्तत्वेन कैतववक्रोक्तकहास्यादिविकारव्यतिरेकेण सुवर्णकमलदानादीन्द्रत्वनिश्चायकोपपत्तिमत्तया च सम्यक्प्रयुक्तत्वेन निह्नुतीकृतमाच्छन्न कैतव छद्म यस्यास्ता कलां वाचमाकर्ण्य तद्भावे नवीन्द्रभ्रान्त्यैव सुवर्णादि न करोति किमिति भैम्याशये संशयालुः संदिहान स नलो भैमीभ्रान्तिनिरासार्थं शशंस । रहोवृत्तमित्यर्थः ॥

स्मरसि छद्मनिद्रालुर्मया नाभौ शयार्पणात् ।
यदानन्दोल्लसल्लोमा पद्मनाभीभविष्यसि ॥ ७४ ॥

स्मरसीति ॥ हे भैमि, छद्मना निद्रालुः [illegible] मया नाभौ यदस्य करकमलस्यार्पणा[illegible] [illegible]उल्लसन्ति लोमानि [illegible] [illegible] यस्याः [illegible] [illegible] [illegible]

रसि, नाभौ करकमलधारणाच्छ्रीविष्णुरूपा जातासि । नहि विष्णुं विनाऽन्यस्य नाभौ कमलमस्तीत्यर्थ. । निद्रितासीति बुद्ध्या वस्त्रसंस्रसनार्थं नाभिमर्मापे मया करेऽर्पिते तत्संस्पर्शाज्जातसात्त्विकरोमाञ्चा जातासि तत्स्मरेति भाव । आनन्दोल्लासिलोमेति निद्राया अलीकत्वं द्योतितम् । नहि निद्रायाः सत्त्वे करस्पर्शाद्रोमाञ्चोद्गमो भवति । भैमीपक्षे पद्मनाभीति च्विः । स्मरतियोगे त्व(नद्यतन)भूतेपि 'अभिज्ञावचने लृट् इति लृट्' । 'तदानन्द—' इति पाठ सम्य. ॥

जानासि ह्रीभयव्यग्रा यन्नवे मन्मथोत्सवे ।
सामिभुक्तैव मुक्तासि मृद्वि खेदभयान्मया ॥ ७५ ॥

जानासीति ॥ हे मृद्वि सुकुमाराङ्गि, शीघ्रग्लाविनि च भैमि, मया नवे मन्मथोत्सवे ह्रीभयाभ्यां व्यग्रा व्याकुलचित्ता त्वं अतिमृदुत्वात्संपूर्णसंभोगोपमर्दासहतया तव खेदो भविष्यतीति भयात्सामि अर्धं भुक्त्वाप्राप्तसुरतावसानैव यन्मुक्तासि तज्जानासि स्मरसि । सामिभुक्ता. 'सामि' इति समास. ॥

स्मर जित्वाजिमेतस्त्वां करे मत्पदधाविनि ।
अङ्गुलीयुगयोगेन यदाश्लिक्षं जने घने ॥ ७६ ॥

स्मरेति ॥ हे भैमि, आजि सङ्ग्राम जित्वा त्वाम सामुख्येनेत प्राप्तोऽहं नमस्कारार्थं क्षालनार्थं वा मत्पदधाविनि मच्चरणस्पर्शिनि तव करेऽङ्गुलीयुगयोगेन [illegible] दर्शनार्थं [illegible] घने भूयसि जने मध्ये यदाऽश्लिक्षमालिङ्गितवान् तत्स्मर । [illegible] [illegible] [illegible] 'श्लिष आलिङ्गने' इति [illegible] [illegible] इति वैकल्पिकस्य [illegible] ।

वेत्थ मानेपि मत्पादनतं त्वं मा न पश्यः ।
मद्दृष्टालिख्य पश्यन्ती व्यग्राया [illegible] ॥ ७७ ॥

वेत्थेति । हे भैमि [illegible]

[illegible] ॥ ७८ ॥

प्रस्मृतमिति ॥ हे भैमि, मोहनेन सुरतेन विशेषेण मोहितः सुरतपरवशः, अथ च—मोहनकारिणा कामबाणेन मोहितो निरस्तविवेकोऽहं तवाधरपानेषु अतृप्तः संस्तव रसनां जिह्वामपि यदपिबं तत्तावत्साकल्येन त्वया न प्रस्मृतम् । जिह्वाग्रलेहनमपि कामशास्त्रोक्तम् । प्रशब्दः प्रगतार्थः । 'अधरपानानाम्' इति पाठे तृप्त्यर्थानां करणे षष्ठी वा ॥

त्वत्कुचार्द्रनखाङ्कस्य मुद्रामालिङ्गनोत्थिताम् ।
स्मरेः स्वहृदि यत्स्मेरसखीः शिल्पं तवाब्रवम् ॥ ७९ ॥

त्वदिति ॥ अहं स्वहृदये तवालिङ्गनोत्थितां तव कुचे तात्कालिकत्वादार्द्रस्याशुष्करुधिरस्य मया कृतस्य नखाङ्कस्य मुद्रां नखक्षतदर्शनादेव स्मेरसखीः हास्यपरास्तव सखीः प्रति तव शिल्पं भवत्सख्या भैम्येदं नखक्षतं कृतं पश्यतेति त्वन्निर्माणं यदब्रवं तत्स्मरेश्चिन्तयेः । 'स्मेरः' इति पाठे—स्मेरः सन्नहमित्यर्थः। सखीः, मुख्यं कर्म । शिल्पमिति, 'अकथितं च' इति कर्मत्वम् ॥

त्वयान्याः क्रीडयन्मध्येमधुगोष्ठि रुषेक्षितः ।
वेत्सि तासां पुरो मूर्ध्ना त्वत्पादे यत्किलास्खलम् ॥ ८० ॥

त्वयेति ॥ मधुगोष्ठ्या मद्यशालाया मध्ये मद्यसहपानावसरे अन्याः सपत्नीः क्रीडयन् त्वया रुषा रोषरूषितया दृशा ईक्षितोऽहं तासां सपत्नीनां पुरः समक्षमेव किल मद्यमत्तत्वात्स्खलनव्याजेन त्वत्पादे मूर्ध्ना यदस्खलं स्खलित्वा यदपतं तद्वेत्सि जानासि । स्खलनव्याजेन प्रणामेन त्वां प्रसादितवानस्मि तत्स्मरेति भावः । मध्येमधुगोष्ठि, 'पारे मध्ये षष्ठ्या वा' इति समासः ॥

वेत्थ मय्यागते प्रोष्य यत्त्वां पश्यति हार्दिनि ।
अचुम्बीरालिमालिङ्ग्य तस्यां केलिमुदा किल ॥ ८१ ॥

वेत्थेति ॥ मयि प्रोष्य विजययात्रां कृत्वा आगते, अत एव हार्दिनि प्रेमभरतरले त्वां पश्यति सति आलिं स्वसखीमालिङ्ग्य अन्यां प्रति तस्यां केलिमुदा क्रीडाहर्षेण किल विलासप्रकटनव्याजेन यत्तामचुम्बीः तद्वेत्थ स्मरसि । कामशास्त्राभ्यासकौशलवशात्सख्यालिङ्गनचुम्बनव्याजेन मां प्रत्यालिङ्गनचुम्बनद्वारा स्वप्रेमभरं यत्सूचितवत्यसि तत्स्मरेति भावः । हे हार्दिनीति भैमीसंबुद्धिर्वा । प्रोष्य, प्रपूर्वाद्वसेः क्त्वो ल्यपि यजादित्वात्संप्रसारणम् । हार्दिनि, (युवादित्वादणि) 'हृदयस्य हृल्लेख–' इति हृद्भावे च अत इनिः ॥

जागर्ति तत्र संस्कारः स्वमुखान्मदानने ।
विक्षिप्यायाचिषं यत्ता न्यायात्ताम्बूलफालिकाः ॥ ८२ ॥

जागर्तीति ॥ अहं ताम्बूलस्य चर्वितपूगफलनागवल्लीदलस्य फालिकाः शकलानि स्वमुखात्मकाशान्मदीया आनने निक्षिप्य निवाप 'यदीयो निक्षेपः स तस्मै दातव्योऽन्यथा दण्ड्य' इति न्यायाच्छास्त्रोक्तयुक्त्यैव ताः ताम्बूलफालिकाः (यदहमयाचिषं) पुनर्मह्यं देहीति याचितवान्, तत्र विषये स्मरणभूतो भावनाख्यः संस्कारो जागर्ति स्फुरद्रूपो वर्तते तत्स्मरसि किमित्यर्थ इति प्रश्नः ॥

नि वदन्ति कचित्ते नखजं यत्कुचा क्षतम् ।
॥विपन॥न्ये त्वया शम्बाकृतं क्षतम् ॥ ८३ ॥

चित्त इति ॥ मयि प्राक् त्वय्यप्राप्तसुरतान्तसुखायामेव सत्यां यो भावाधिगमः सुरतान्तसुखप्राप्तिस्तद्रूपे आगस्यपराधे तिष्ठति एवंभूते सति मयि विषये वा समरतस्यैव सुखहेतुत्वाद्विषमरतस्यासुखहेतुत्वात्क्रुधा मध्य एव सुखजन्याद्रोषाद्धेतोर्नखज क्षत त्वया शम्बाकृतं प्रथमं फालकृष्टे क्षेत्रे पुनरपि सा (सी)रावदारणवत्प्रथमकृतनखक्षतमध्य एव पुनरपि गाढतरं नखक्षतं यदारोपितं तत्ते चित्तेऽस्ति कच्चित् । तत्स्मरेत्यर्थः । 'शम्बाकृत द्वितीयं स्यात्' इति निघण्टुः । शम्बाकृतं, 'कृञो द्वितीय–' इति डाच्। लक्षणया प्रयोगः ॥

स्वदिग्विनिमयेनैव निशि पार्श्वविवर्तिनोः ।
स्वप्नेष्वप्यस्तवैमुख्ये सख्ये सौख्यं स्मरावयोः ॥ ८४ ॥

स्वेति ॥ स्वीयस्वीयदिशो विनिमयेनैव परिवर्तनेनैव निशि पार्श्वविवर्तिनोर्वामदक्षिणकुक्षिपरिवर्तनशीलयोः नतु यथावस्थितयोः संमुखयोरेवैवंभूतयोरावयोस्तव मम च स्वप्नेष्वपि निद्रास्वपि मध्ये अस्तं त्यक्तं वैमुख्यं पराङ्मुखत्वं यत्र तादृशे सख्ये मैत्रे यत्सौख्यं सुखं सुखित्वं वा तत्स्मर । संमुखयोर्हि यथावस्थितयोरेव पार्श्वपरिवर्तने द्वयोरपि पृष्ठभागघटनात्पराङ्मुखत्वमेव स्यादिति स्वस्वदिग्विनिमयपूर्वकमेकदैव पार्श्वपरिवर्तने वैमुख्याभावान्निद्रासमयेपि सांमुख्येन यदावयोर्मैत्रीसौख्यं तत्स्मरेत्यर्थः । स्वस्वदिग्विनिमयेन पार्श्वपरिवर्तने चान्योन्यं सांमुख्यमेव भवतीति सर्वसाक्षिकम् । सौख्यम्, स्वार्थे भावे वा ष्यञ् ॥

क्षणं प्राप्य सदस्येव नृणां विमनितेक्षणम् ।
दर्शिताधरमद्दंशा ध्याय यन्मामतर्जयः ॥ ८५ ॥

क्षणमिति ॥ सदस्येव सभायामेव वर्तमानापि त्वं सभास्थानां नृणां विमनितानि कार्यान्तरदर्शनपराणि कृतानीक्षणानि यत्र येन वा तादृशं क्षणमवसरं नृत्ताद्युत्सवं वा प्राप्य मद्यमत्तुल्यादिना दर्शितोऽधरे वर्तमानो मद्दंशो मत्कृतो दन्तव्रणो ययैवंभूता सती तर्जन्यादिना मां यदतर्जयः, तद्ध्याय स्मर । विमनितेति, 'तत्करोति–' इति णिचि 'णाविष्ठवत्' इति टिलोपः ॥

तथावलोक्य लीलाब्जनालभ्रमणविभ्रमात् ।
करौ योजयताध्ये(धी)हि यन्मयासि प्रसादिता ॥ ८६ ॥

तथेति ॥ तथा अधरदन्तक्षतदर्शनपूर्वं तर्जनीतर्जनप्रकारमवलोक्य लीलाब्जनालस्य कराभ्यां भ्रमणरूपाद्विभ्रमात्त्वया प्रणामप्रसादाञ्जलिबन्धनरूपेण करौ योजयता संयुक्तौ कुर्वता मया कोपत्याजनपूर्वं यत्प्रसादितासि तदध्ये(धी)हि । स्मरेत्यर्थः । 'इक् स्मरणे' ॥

ताम्बूलदानमन्यस्तकरजं करपङ्कजे ।
मम न स्मरसि प्रायस्तव नैव स्मरामि तत् ॥ ८७ ॥

ताम्बूलेति ॥ त्वं त्वदीयकरपङ्कजे मम ताम्बूलदानमन्यस्तकरजमक्षिप्तनखक्षतं प्रायो बाहुल्येन न स्मरसि । अहमपि मदीयपाणिपद्मे त्वत्कृतं तृषाच्छेदकं यथा ताम्बूलदानमक्षतनखं बाहुल्येन नैव स्मरामि । किंतु—अन्योन्यनखक्षतदानपूर्वं

रान्पाणिपद्मगर्भारोपितनखक्षतनेव सदा ताम्बूलदाननावयो:, तत्स्मरेति भावः ॥

तदध्ये(धी)हि मृषोद्यं मां हित्वा यत्त्वं गता सखीः ।
तत्रापि मे गतस्याग्रे लीलयैवाच्छिनस्तृणम् ॥ ८८ ॥

तदिति ॥ कमप्यपराधं कृत्वाप्यहमेतन्नाकार्षमित्यादिमृषोद्यलीकभाषिणं मां कोपेन हित्वा सखीः प्रति गता त्वं तत्रापि सखीसमीपे भवदीयपृष्ठदेशानुवर्तित्वेन गतस्य मेऽग्रे लीलयैव स्वभावेनैव यत्तृणमच्छिनश्छिच्छेद(दिथ), तदध्ये(धी)हि इति पूर्ववत् । अद्यप्रभृत्यलीकभाषिणस्तवाहं न कापि, त्वं मम न कोऽपीति मैत्रीविच्छेदसूचकं तृणच्छेदं यथा बालकाः कुर्वन्ति, तद्वत्त्वयापि कृतमिति स्मरेत्यर्थ । मृषोद्यम् 'राजसूय–' इति निपात ॥

स्मरसि प्रेयसि प्रायो यद्द्वितीयरतासहा ।
शुचिरात्रीत्युपालब्धा त्वं मयापिकनादिनी ॥ ८९ ॥

स्मरसीति ॥ हे प्रेयसि, बाल्यात्सौकुमार्यविशेषाच्च द्वितीयरताभिलाषिणो मम द्वितीयस्य रतस्यासहा, तथा—पिकवन्नदति तच्छीला कोकिलतुल्यकूजना त्वं मया शुचिरात्री ग्रीष्मर्तुसंबन्धिनी रात्रीत्युपालब्धा सोपालम्भमामन्त्रितासि तदपि स्मरसि कथयेत्यर्थ । शुचिरात्रिरपि स्वल्पप्रमाणत्वादेकवारसुरतनिर्माणेनैव जातप्रभातत्वाद्द्वितीयसुरतनिर्माणासहा वसन्तेनकस्माच्च पिकनादोऽस्यां वर्तत इति । तत्रापि प्रभाते कोकिलालापो भवतीत्यर्थ । यद्वा—वसन्तस्यातीतत्वात्कोकिलानामभावात्पिकध्वनिर्नास्ति प[illegible]क्षिणोऽपिका, तत्वादयुक्ता ॥

भुञ्जानस्य नवं निम्बं परिवेविषती मधौ ।
सपत्नीष्वपि मे रागं संभाव्य सरुषः स्मरेः ॥ ९० ॥

भुञ्जानस्येति ॥ मधौ वसन्ते नवं नूतनमनागतपत्रपुष्पादि[illegible] निम्बं भुञ्जानस्य मे सपत्नीष्वपि रागं प्रीतिं संभाव्यानुमाय कोपवशात् पुनः पुनः निम्बमेव मम भोजनार्थं परिवेविषती पात्रे प्रक्षिपन्ती त्वं सरुषः स्वीयान्कोपात् सकोपस्य वा स्मरेः । मधुरतरशर्करादिपरित्यागेनातिकटुरसेऽपि चेदस्यैव रुचिस्तर्हि माधुर्यापेक्षयाऽतिहीनासु मत्सपत्नीष्वप्यस्य रुचिः स्यादिति मत्वा[illegible] कटुतरं निम्बमेव भुङ्क्ष्वेति [illegible] कोपात्प्राय व्यञ्जितवत्यसि तत्स्मरेति भाव । वसन्ते च [illegible] निम्बं भुञ्जते । परिवेविषती, [illegible] 'नौ' इति द्विर्वचनम् । सरुषः, [illegible] इति [illegible] कर्म विवक्षया [illegible] वा ॥

स्मर शार्करमास्वाद्य त्वया गाढमिति [illegible] ।
[illegible] ॥ ९१ ॥

स्मरेति ॥ [illegible]

धिनं किमिति स्वादातिशयमतिस्तुवन् वारं वारं तदेव वर्णयन्नहं सर्वानिशाधिरसमेतच्छार्करमिति स्तुतौ अधरस्यापि सर्वमधुरवर्गान्त पानितया निन्दापर्यवसानान्मदपेक्षयाप्येतदधिकरसमित्ययं वर्णयति, ननु तर्हि अद्यप्रभृति अयमेतदेव रसयतु मम तु कथाप्यनेन न कार्येति स्वनिन्दया रोषेण रक्तात्तवाधरात्पुनर्नदंभैषं भीतवानस्मि तत्स्मर । कोपेन लौहित्यं युक्तम् । त्वदधरस्य शार्करवर्णनया कुपितया त्वयाधरस्फुरणादिना व्यञ्जितात्कोपादहंभैषं तत्स्मरेति भाव. । शार्करम्, विकारे संस्कृतार्थे वाण् । अधरात्, 'भीत्रा–' इत्यपादानत्वम् ॥

मुखादारभ्य नाभ्यन्तं चुम्बं चुम्बमतृप्तवान् ।
न प्रापं चुम्बितुं यत्ते धन्या तच्चुम्बतु स्मृतिः ॥९२॥

मुखादिति ॥ मुखादारभ्य नाभ्यन्तं नाभिपर्यन्तं त्वदङ्गं चुम्बं चुम्बं चुम्बित्वा चुम्बित्वा अतृप्तवान् अत्यासक्त्या चुम्बनेच्छु(च्छु) अहं स्मरमन्दिरं [illegible] अतिवन्याङ्गतातिशयाद्गोपितत्वाच्चुम्बितुं न प्रापं तत्स्मरमन्दिरं धन्या स्मृतिश्चुम्बतु । तत्स्मरमन्दिरं स्मृतिविषयीभवतु । अतिरागात्स्मरमन्दिरमपि चुम्बितुं प्रवृत्तस्य मम तत्र [illegible] तत्स्मरेति भाव । यत्वातिनापि मया यच्चुम्बितुं न प्राप्तं तत्स्मृत्या प्राप्तम्, [illegible] सा धन्येति भाव । [illegible] ॥

कमपि स्मरकेलिं तं स्मर यत्र भवानिति ।
मया निह्नितसंवृद्धिर्ब्रीडिता [illegible] ॥ ९३ ॥

[illegible]

[illegible] ॥ ९४ ॥

[illegible]

स्मरेति ॥ अहं अत्रास्मि त्वं तवोरौ को नखमधा [दा]इत्तवानिति मृषा असत्यभाषी सन् ह्रीरिव दैवतं यस्य तत्, अत एव रतस्य परोक्षणं परोक्षकरणं ब्रह्मचर्यरूप सुरतप्रतिवन्धकं व्रतं नियमं यदलुम्पं निवर्तितवान् तत्स्मर। परपुरुषसंवन्धशङ्कोत्पादनार्थं मृषाभाषणेन रसान्तरमुत्पाद्य लज्जाकृतं सुरतप्रतिवन्धकमनुद्योगं यन्निवर्तितवांस्तत्स्मरेत्यर्थः। व्रतं सदैवतं भवतीति ह्रीदैवतमित्युक्तम् ॥

वनकेलौ सराश्वत्थदलं भूपतितं प्रति।
देहि मह्यमुदस्येति मद्गिरा व्रीडितासि यत् ॥ ९६ ॥

वनेति ॥ त्वम् इति मद्गिरा यद्व्रीडितासि तत्स्मर। इति किम्—हे भैमि, त्वं वनकेलौ आरामविहारसमये भुवि पतितमश्वत्थदल प्रति उद्दिश्य इदम् उदस्य पाणिनोत्क्षिप्य मह्यं देहीति। 'अश्वत्थपत्रसदृशं विपुलं च गुह्यम्' इति कामशास्त्रवचनाद्भूपतिताश्वत्थदलयाचनेन वराङ्गयाचनस्य सूचितत्वाद्यद्व्रीडितासि तत्स्मरेति भाव. ॥

इति तस्या रहस्यानि प्रिये शंसति सान्तरा।
पाणिभ्यां पिदधे सख्याः श्रवसी ह्रीवशीकृता ॥९७॥

इतीति ॥ सा भैमी प्रिये इति पूर्वोक्तप्रकारेण तस्या भैम्या रहस्यानि एकान्तरतवृत्तानि शसति सति ह्रीवशीकृता लज्जिता सती अन्तरा मध्य एवासमाप्त एव वचने पाणिभ्यां सख्या. कलाया· श्रवसी कर्णौ पिदधे आच्छादितवती। इतः परमप्य(ति)-संगुप्तमपि रहस्यमस्यै कथयिष्यति, तदनया नाकर्णनीयमीति बुद्ध्या तस्याः कर्णौ व्यधत्तेत्यर्थः ॥

कर्णपिधान एवोत्प्रेक्षते—

कर्णौ पीडयती सख्या वीक्ष्य नेत्रासितोत्पले।
अप्यपीडयतां भैमीकरकोकनदे तु (नु) तौ ॥ ९८ ॥

कर्णाविति ॥ भैमीकरावेव कोकनदे रक्तोत्पले अपि कर्तारौ (?) सख्या कलाया नेत्रे एवासितोत्पले तस्या एव कर्णौ पीडयन्ती [illegible] वीक्ष्य तौ कलाकर्णौ कर्मभूतौ अपीडयतां नु [illegible] कर्णाक्रमणा-पीडाकरणमिव भैमी-करकोकनदे अपि [illegible] [illegible] (भैमीकरकोकनदे अपि) तत्कर्णौ पीडयामा- [illegible] । [illegible] च युक्ता। पी- [illegible] ॥

[illegible]—

[illegible] भैमीकर्णौ [illegible] ह्रिया।
[illegible] वैदर्भी [illegible] ॥ ९९ ॥

तदिति ॥ वैदर्भी सखीकर्णौ प्रविष्टं तत्पूर्वोक्तं रहस्यं [illegible] स्युरालपितं स्वरहस्यमेतत्कर्णाभ्यां सकाशाद्बहिर्मा गादितीव [illegible] नाभिप्रायेणैव ह्रिया पिदधौ आच्छादितवती। अन्यदपि गोप्यं वस्तु भाण्डे निक्षिप्यान्यो मा स्म ज्ञासीदिति तद्वार पिधीयते।

तमालोक्य प्रियाकेलिं नले सोत्प्रासहासिनि।
आरात्तत्त्वमबुद्ध्वापि सख्यः सिष्मियिरेऽपराः ॥१००॥

तमिति ॥ आराद्दूरे स्थिता अप्यपरा सख्यस्तत्त्व [illegible] कारणमबुद्ध्वापि सिष्मियिरे जहसुः। कस्मिन्सति—नले [illegible] प्रियाया· केलिमालोक्य सोत्प्रासहासिनि उत्प्रासेनोच्चैस्त्वेन [illegible] यथा तथा हसति सति। नलाट्टहासश्रवणमात्रेण सिष्मियिरे इत्यर्थः ॥

दम्पत्योरुपरि प्रीत्या ता धराप्सरसस्तयोः।
ववृषुः सितपुष्पाणि सुरभीणि मुखानिलैः ॥ १०१ ॥

दम्पत्योरिति ॥ ताः सख्य एव धरायामुर्वश्याद्यप्सरसस्तयो· दम्पत्योरुपरि प्रीत्या प्रेमातिशयेन सुरभीणि सितान्येव पुष्पाणि ववृषुः। सर्वा अपि सख्यस्तावुभौ क्रीडावशाज्जहसुरित्यर्थः। मुखानिलसुरभित्वेन तासां पद्मिनीत्वं सूचितम्। तयोः, 'षष्ठी चानादरे'—' इति षष्ठी ॥

तदास्यहसिताज्जातं सितमासामभासत।
आलोकादिव शीतांशोः कुमुदश्रेणिजृम्भणम् ॥१०२॥

तदिति ॥ [illegible] सितासिताज्जातमासा सखीनां सित शीतांशोरालोकात्प्रकाशाज्जातं कुमुदश्रेण्या जृम्भणं विकासमिवाभासत। 'तदस्य' इति क्वचित्पाठः ॥

प्रत्यभिज्ञाय विज्ञाथ स्वरं हासविकस्वरम्।
सख्यास्तासु स्वपक्षायाः कला जातबलाऽजनि ॥१०३॥

प्रतीति ॥ अथ सखीसमूहहासानन्तर विज्ञाऽतिचतु[illegible] तासु सखीषु मध्ये स्वपक्षाया निजमित्रभूताया. [illegible] स्वर हासेन विकस्वर सुव्यक्तम्, अत एव—सोऽयं [illegible] स्वर इति प्रत्यभिज्ञाय परोक्षप्रत्यक्षोभयाज्ञान[illegible] जात बल यस्यास्तादृशी, भैमीप्रतारणार्थं [illegible] वाऽजनि। मत्पक्षीयाऽत्र [illegible] स्यति, शिष्ट वा कर्णयिष्यतीति साध्वसमाभूदिति भाव.। [illegible] स्वपक्षीय दृष्ट्वा जातबलो भवति। [illegible] वण तु कर्णपिधानात्पूर्वमेव ज्ञातव्यम्। अन्यथा [illegible] भैमीकरयोः कोमलतरतया कर्णनिपीडनेऽ[illegible] वेन वा श्रवणोपपत्ति. ॥

[illegible] तामेहि [illegible] ।
प्रिय [illegible] सुन्दरि ॥ १०४ ॥

[illegible]

सेति ॥ अथ स्वपक्षसखीस्वरप्रत्यभिज्ञानानन्तरं सा कला तां स्वसखीमुच्चैस्तारस्वरं यथातथाहूय इति ऊचे । इति किम्—दूरस्थत्वात् हे स्वर्गसुखेन वञ्चिते सुन्दरि, एहि समीपमागच्छ, आगत्य त्वं नृप एवाह्लादकत्वाच्चन्द्रस्तस्य सुधावेणीरमृतप्रवाहरूपा वाणी पिब सादरमाकर्णयेति स्वर्गेऽपि चन्द्रामृतपानमेव विशिष्टं नलपरिहासाकर्णनसुखं स्वर्गसुखमेव तदनुभवेत्यर्थः ॥

साशृणोत्तस्य वाग्भागमनत्यासत्तिमत्यपि।
कल्पग्रामालपनिर्घोषं बदरीव कृशोदरी ॥ १०५ ॥

सेति ॥ कलया आहूता अनत्यासत्तिमत्यपि अत्यन्तनैकट्यरहितापि यत्र स्थिता किंचिच्छ्रूयते किंचिन्नेति तत्र स्थिता कृशोदरी सा कलासखी तस्य वाचो भागं शिष्टमशृणोत् । कलाकर्णयोर्भैम्या पिहितत्वादाहूता सखी नलकथ्यमानरहस्यकथाशेषमशृणोदित्यर्थः । का इव—कृशोदरी कृशतन्वी । अल्पजनेति यावत् । एवंभूता बदरी कल्पग्रामनाम्नो ग्रामस्यालपनिर्घोषं लोककलकलं तत्र पठतां वेदध्वनिं वा तमिव । बदरिकाश्रमस्यो लोकमुनिजनस्थानभूतकल्पग्रामनिवासिनो जनस्य कोलाहलं शृणोतीति तीर्(र्थ)विक्प्रसिद्धिः ॥

अथ स्वपृष्ठनिष्ठायाः शृण्वत्या निषधाभिधाः।
नलमौलिमणौ तस्या भावमाकलयत्कला ॥१०६॥

अथेति ॥ अथ कलासख्या नलवाक्यशेषश्रवणानन्तरं कला स्वपृष्ठे निष्ठा स्थितिर्यस्याः कर्णपिधानपरतया [illegible] निषधाभिधा वचनानि शृण्वत्यास्तस्या भैम्या [illegible] रहस्यवचनाज्ञान [illegible] जनसुलभचेष्टाविशेषं नलस्य मौलिमणौ शिरोरत्ने [illegible] दर्पणवदज्ञासीत् । इत्यर्थः । [illegible] भैम्या हास्यरोपादिचेष्टा नलमौलिरत्ने प्रतिबिम्बितं [illegible] ददर्श [illegible]शृणोदित्यर्थः ॥

प्रतिबिम्बेक्षितैः सख्या मुखाकूतैः कृतानुमा ।
तद्व्रीडायनुकुर्वाणा शृण्वतीवान्वमापि सा ॥१०७॥

प्रतिबिम्बेति ॥ [illegible]

कारं कारं तथाकारमूचे साऽशृणवंतमाम् ।
मिथ्या वेत्थ गिरश्चैतद्व्यर्थाः स्युर्मम देवताः ॥ १०८ ॥

कारमिति ॥ सा कला तथा पूर्वोक्तं भैम्याः स्वपक्षसख्या वा नलमौलिमणिदृष्टं मुखव्रीडाहर्षाद्याकारं कारं कारं कृत्वा कृत्वा अनया सर्वं श्रुतमिति यथा प्रतीतिर्भवति तथातितरां कृत्वा इति ऊचे । इति किम्—अहं भवदीयं सर्वं वृत्तान्तमश्रृणवतमां नितरामाकर्णितवत्यस्मि । हे भैमि, त्वं भवद्वचनश्रवणसूचिका मम गिरो मिथ्या चेद्वेत्थ जानीषे । अनाकर्णितमप्याकर्णितमिव वदतीति मन्यसे चेत्तर्हि अभीष्टसिद्ध्यर्थं प्रत्यहं पूज्यमाना मम गौर्याद्यिष्टदेवता निष्फलाः स्युरिष्टदायिन्यो मा भूवन्निति मया शपथः क्रियत इति नलं प्रत्यवोचद्वा । अशृणवतमाम्, 'तिङश्च' इति तमप् ॥

मत्कर्णभूषणानां तु राजन्निबिडपीडनात् ।
व्यथिष्यमाणपाणिस्ते निषेद्धुमुचिता प्रिया ॥ १०९ ॥
इति सा मोचयांचक्रे कर्णौ सख्याः करग्रहात् ।
पत्युराश्रवतां यान्त्या मुधावाग्मनिषेधिनः ॥ ११० ॥

मदिति । इतीति । युग्मम् । [illegible]

[illegible]

सेति ॥ सा कला ततोऽनन्तरं तस्माद्भैमीगुणवर्णनप्रस्तावाद्वा सकाशात्कियत्किंचिद्दूरमपसृत्य गत्वा मुमुदे जिस्मिये । प्रतारणकौशलवशाज्जहास च । तां स्वसखीं श्रुतनलवचनामेत्यैव वक्ष्यमाणं काकुभिरर्थविशेषव्यञ्जकैर्वचनीचैर्ध्वनिविकारैः कृपणभाषणैर्ययाचे च । अवोचदिति यावत् ॥

अभिधास्ये रहस्यं ते यदश्रावि मयानयोः ।
वर्णयाकर्णितं मह्यमेह्यालि विनिमीयताम् ॥ ११३ ॥

अभिधास्य इति ॥ हे सखि, मयाऽनयोर्यद्रहस्यमश्रावि, अहं तद्रहस्यं तुभ्यमभिधास्ये, मत्कर्णपिधानानन्तरमनयो रहस्य त्वया आकर्णितं तत्त्वं मह्यं वर्णय कथय एहि शीघ्रमागच्छ विनिमीयतां परिवृत्तिः क्रियताम् । मह्यम्, 'क्रियया यमभिप्रैति–' इति संप्रदानत्वम् । भिन्नवाक्यस्थत्वादन्वादेशाभावान्न मयादेश. ॥

वयस्याभ्यर्थनेनास्याः प्राकूटश्रुतिनाटने ।
विस्मितौ कुरुतः स्मेरौ दम्पती कम्पितं शिरः ॥ ११४ ॥

वयस्येति ॥ अश्रुतरहस्यश्रवणार्थमाहूताया वयस्याया अभ्यर्थनेन स्वाश्रुतश्रवणप्रार्थनेन हेतुनास्याः कलायाः 'अशृणवंतमाम्' इत्यादि प्राकूटश्रुति. पूर्वं कृतं मिथ्याशिर.कम्पादिपूर्वं श्रवणं तस्य नाटनेऽभिनये विस्मितौ अनया कथमावां प्रतारितौ स्वः दृष्टं दृष्टमिति मिथोवचनपूर्वं साश्चर्यौ तौ दम्पती शिर. कम्पितं कुरुत. स्म । नाटने, चौरादिकान्नाटेर्नपुंसके भावे ल्युट् ॥

तथालिमालपन्तीं तामभ्यधान्निषधाधिपः ।
आस्स्व तद्वञ्चितौ स्वश्चेन्मिथ्याशपथसाहसात् ॥ ११५ ॥

तथेति ॥ निषधाधिपः तथा रहस्यविनिमयकथनप्रार्थनरूपेण स्वपक्षभूतामालिं प्रत्यालपन्तीं तां कलामभ्यधादवोचत् । हे कले, मिथ्याशपथरूपात्साहसादविचारितकारित्वाद्धेतोश्चेदावां कर्णमोचनार्थमेव तयालीकवचनोक्त्या वञ्चितौ प्रतारितौ स्वो भवावस्तर्हि आस्स्व तिष्ठ । तत्तर्हि आस्स्वेति भिन्नं वा । प्रतारणनिमित्तां तर्जनोक्तिमूचे इत्यर्थः ॥

प्रत्यालापीत्कलापीमं कलङ्कः शङ्कितः कुतः ।
प्रियापरिजनोक्तस्य त्वयैवाद्य मृषोद्यता ॥ ११६ ॥

प्रतीति ॥ कलापीमं नलं प्रति उद्दिश्यालापीदवोचत् । हे राजन्, त्वया प्रियाया भैम्याः परिजनस्य सेवकभूताया ममोक्तस्य वचनस्यैतावत्सु दिनेषु मध्येऽद्यैव मृषोऽद्यता मिथ्याभाषणतारूप. कलङ्को दोष कुत. कस्माद्धेतो. शङ्कितः संभावित, तत्कारणं कथयेति । सत्यवादिन्या भैम्याः परिचारिकाया ममालीकभाषित्वं संभावयितुमप्यशक्यमित्यर्थः । भैमी रात्रिवृत्तमपि सुरतमसदग्रेऽवृत्तमिति कथयति । परिजनश्च प्रभुसदृशो युक्तः । तथालीकभाषणं मम गुण इव नतु कलङ्क इत्यपि । 'परिजनस्योक्तौ' इति च पाठ. ॥

[illegible] नलस्य सत्यतां प्रतिपादयति—

सत्यं खलु तदाश्रौषं परं गुमुगुमारवम् ।
शृणोमीत्येव चावोचं नतु त्वद्वाचमित्यपि ॥ ११७ ॥

सत्यमिति ॥ अहं तदा श्रवणपिधानकाले खलु निश्चितमश्रौषमिति सत्यम्, परं केवलं गुमुगुमारवं नतु त्वद्वचनम् । तथा च—श्रवणमात्रं सत्यमेवेत्यर्थः । शपथकरणसमये प्रातः सकर्णकत्वेऽपि कर्णपिधानकालेऽहं शृणोमीत्येव चावोचम्, नतु त्वद्वाचमिति विशेषणमप्यवोचम् । शपथोऽपि साधारणश्रवणमात्रविषयत्वात्सत्य एवेति न कथंचिदपि ममालीकभाषित्वं त्वया शङ्कनीयमित्यर्थः । अशृणवंतमामिति तत्रोक्तत्वादत्र शृणोमीति श्रवणमात्रोपलक्षणपरं नतु भूतवर्तमानपरमिति ज्ञातव्यम् ॥

'व्यर्थाः स्युर्मम देवताः' (२०।१०८) इत्यत्र देवताशब्दस्यान्यार्थत्वेन 'शपथो मया न कृत एव' इति समर्थयते—

आमन्त्र्य तेन देव त्वां तद्वैयर्थ्यं समर्थये ।
शपथः कर्कशोदर्कः सत्यं सत्योऽपि दैवतः ॥ ११८ ॥

आमन्त्र्येति ॥ हे राजन्, अहं तेन 'व्यर्थाः स्युः–'(२०।१०८) इत्यादिवाक्येन देवेति त्वामामन्त्र्य संबोध्य ताः श्रवणप्रतिपादका अशृणवंतमामित्यादयो मम गिरो व्यर्था अलीका. स्युः, यथा त्वं मिथ्याभूता वेत्थ तादृश्य एव कामं स्युरिति अशृणवंतमामित्यादीनां त्वद्वचनप्रतिपादिकानामपि गिरां वैयर्थ्यमेव समर्थये सिद्धान्तत्वेन प्रतिपादयामि । अथ च—या गुमुगुमारवरूपां अश्रौषम्, याश्च त्वं मिथ्या वेत्थ तासां गिरामनुकरणशब्दत्वादर्थशून्यत्वान्निरर्थकत्वाद्वैयर्थ्यं समर्थये । पूर्वं कृतस्य शपथस्यान्यमर्थं कृत्वा कथमपलपसीत्यत आह—'सत्येनापि शपेद्यस्तु देवाग्निगुरुसंनिधौ । तस्य वैवस्वतो राजा धर्मस्यार्धं निकृन्तति ॥' इत्यादिमन्वादिवचनप्रामाण्याद्दैवतासंबन्धी सत्योऽपि शपथ. सत्यं निश्चितं यस्मात्कर्कशोदर्कः दारुणपरिणाम., किं पुनरसत्यः तस्मादिति ज्ञात्वा मया शपथो न कृत एव परं देवस्यैव शपथभ्रान्तिर्जातेत्यर्थः । अत एव त्वां देवेत्यामन्त्रितवती । दैवत. सत्योऽपि शपथः कर्कशोदर्क इति यन्मन्वादिभिरुक्तम्, तत्सत्यं यस्माच्छपथभ्रान्त्या संप्रत्येव त्वया मयि कलङ्क आरोपित इत्यर्थ इति वा ॥

इदानीम् 'आर्जवं हि कुटिलेषु न नीतिः' इति न्यायादलीकभाषणेऽप्यदोषत्वमाह—

असंभोगकथारम्भैर्वञ्चयेथे कथं नु माम् ।
हन्त सेयमनर्हन्ती यन्न विप्रलभे युवाम् ॥ ११९ ॥

असंभोगेति ॥ हे भैमीनलौ, युवां 'भैमी मह्यं स्प्रष्टुमपि न ददाति, नलेनाह कदाचिदपि न स्पृष्टापि' एत्यसंभोगकथारम्भैरन्योन्यसंभोगाभावविषयवृत्तान्तारम्भैर्मिथोऽनुभूतसुरतभरनिह्नवै. कृत्वा मा कथं नु कथमिव वञ्चयेथे प्रतारयथः । यत् तु पुन. अहं कमीभूतो युवां विप्रलभे प्रतारयामि सेयमनर्हन्ती अयोग्या अनुचितकारिणी हन्त कष्टं चित्रं वेति काकु. । भवन्त्यामहं वञ्चनीया

१ 'एह्येति' इति पाठे—'सम्भ्रमे द्विरुक्ति' इति सुखाववोधा । २ 'शिरःकम्पं चक्रतुरिति विस्मयभावोक्ति.' इति जीवातुः ।

१ 'अनार्हन्तीतिपाठे'—यत्पुनर्युवामहं विप्रलभे सेयमनार्हन्ती अयोग्यता । अर्थान्ममेत्यर्थः ' इति सुखाववोधा ।

मया तु भवन्तौ न वञ्चनीयौ का वा रीतिरियम्, वञ्चनकरणसाम्यात्समदोषगुणौ, 'युवामहं' चेति भावः । अर्हन्तीति 'अर्ह. प्रशंसायाम्' इति शतरि उगित्त्वान्ङीपि नुम् । युवां कर्तृत्वेन (कर्मत्वेन) चावृत्त्या योज्यम् ॥

कर्णे कर्णे ततः सख्यौ श्रुतमाचख्यतुर्मिथः ।
मुहुर्विस्मयमाने च स्मयमाने च ते बहु ॥ १२० ॥

कर्ण इति ॥ तत. स्ववञ्चकत्वदोषपरिहारानन्तर भैमीसुरतप्रागल्भ्ये मुहुर्विस्मयमाने आश्चर्यं कुर्वाणे च बहु नितरां स्मयमाने हसन्त्यौ च ते कलाकलासखीलक्षणे सख्यौ मिथो भैम्या वा सहचर्यौ मिथोन्योन्यस्य कर्णे कर्णे स्वस्वश्रुतं स्वरहस्यमाचख्यतुः । चावन्योन्यसमुच्चये । अन्योन्यकर्णापेक्षया वीप्साया द्विर्वचनम् ॥

अथाख्यायि कलासख्या कुप्य मे दमयन्ति मा ।
कर्णाद्द्वितीयतोऽप्यस्याः संगोप्यैव यदत्रवम् ॥ १२१ ॥

अथेति ॥ अथान्योन्यकर्णे तद्रहस्यकथनानन्तरं कलाया सख्या कलयैव सख्या वा भैमी आख्यायि इति उक्ता । हे दमयन्ति, त्वं मे मह्य मा कुप्य । अह यदत्रवं तदस्याः द्वितीयतोऽपि कर्णात्संगोप्यैवात्रवम् । अस्या एकेन कर्णेन श्रुतं नतु द्वितीयेनेति लौकिकादाभाणकात्परिहासोऽपि । 'एवम्' इति पाठे—एवंप्रकारेण संगोप्येति । कुप्य मे, 'क्रुधद्रुह—' इति संप्रदानत्वम् । मा लिङनुबन्धकः । अत्रवम्, लङ् ॥

प्रियः प्रियामथाचष्ट दृष्टं कपटपाटवम् ।
वयस्ययोरिदं तेऽस्मान्मा सखीष्वेव विश्वसीः ॥१२२॥

प्रिय इति ॥ अथ सख्युक्त्यनन्तर प्रिय प्रियामाचष्ट इत्यूचे । इति किम्—हे भैमि, त्वं वयस्ययो. कपटपाटवमिदं वचनचातुर्यं दृष्टमनुभूतं यत., तस्मात्सखीष्वेव मा विश्वसीः, कि तु मयि कदाचिद्विश्वसिहि । सखीषु नैव विश्वसीः, किंतु मय्येवेति वा । यद्वा—मा विश्वसीरेव ॥

आलापि कलयार्पीयं पतिर्नालपति क्वचित् ।
रहस्येऽसौ रहस्यं तत्सभ्ये विस्रम्भमीदृशि ॥ १२३ ॥

आलापीति ॥ कलयापीयं भैमी मधुरकाकूक्त्या आलापि इत्युक्ता । इति किम्—हे वयस्ये, असौ तव पति क्वचिदपि देशे जने वा त्वद्रहस्यं नालपति, किंतु गोपायत्येव । तत्तस्मादीदृशि एतत्सदृशेऽन्यस्मिन्नपि सभ्ये साधौ विस्रम्भं विश्वसनीयं त्वया कि पुनरेतस्मिन्निति विरुद्धलक्षणया—अय सर्वस्याग्रे त्वद्रहस्यं प्रकटयत्येव, अतस्त्वप्रायानित्यस्मिन्नेतनुल्येऽन्यस्मिन्नपि नैव विश्वसीरिति । नालपति, अपि त्वालपति । विस्रम्भमपि तु नेति काकुः । 'अलापि' इत्यपि क्वचित्पाठ ॥

इति व्युत्तिष्ठमानायां तस्यामूचे नलः प्रियाम् ।
भण भैमि बहिः कुर्वे दुर्विनीते गृहादमू ॥ १२४ ॥

इतीति ॥ नलः तस्या कलाया ए[illegible] प्रतिकूल [illegible] प्रतिरोधकारिण्या सत्या प्रिया [illegible] ऊचे । इति

किम्—हे भैमि, अह दुर्विनीते दुष्टे नितरां विश्वासघातिन्यौ अमू सख्यौ गृहाद्बहि' कुर्वे निष्कासयामि भणाज्ञापय । एतेन नलस्य संभोगेच्छुता व्यज्यते । तदर्थमेव कुर्वे इति लट् । 'व्युत्थानं प्रतिरोधे च विरोधाचरणेऽपि च' इत्यभिधानादूर्ध्वकर्मत्वाभावात् 'उदोऽनूर्ध्वकर्मणि' इति तङ् । व्युत्तिष्ठमानाया विरोधाचरणे कृतोद्यमायां वा ॥

शिरःकम्पानुमत्याथ सुदत्या प्रीणितः प्रियः ।
चुलुकं तुच्छमुत्सर्प्य सख्योः सलिलमक्षिपत् ॥१२५॥

शिर इति ॥ अथोक्तविषयप्रश्नानन्तर सुदत्या भैम्या शिरःकम्पेन या सखीनिष्कासनस्यानुमतिरनुज्ञा तया कृत्वा प्रीणितो जनितानन्दः प्रिय सख्योर्विषये तुच्छं रिक्त चुलुकमुत्सर्प्योद्यम्य वरुणवरेण प्राप्तं सलिलं तन्निष्कासनार्थमक्षिपत् । सख्योर्दुष्टत्वाच्छिर कम्पेन भैम्या तद्बहि.करणमङ्गीकृतम् । नलस्तु स्वाशयानुसारेण भैम्यपि सभोगेच्छयैवैता बहि· कर्तुमिच्छति मत्सभोगोनुमतोऽस्या इति संतुष्ट', अत एव तन्निर्गमनार्थं जल निक्षिप्तवानिति भावः । शिर कम्प एवानुमतिर्यस्यास्तया सुदत्येति वा ॥

तच्चित्रदत्तचित्ताभ्यामुच्चैः सिचयसेचनम् ।
ताभ्यामलम्भि दूरेऽपि नलेच्छापूरिभिर्जलैः ॥ १२६॥

तदिति ॥ तुच्छचुलुकमोचनमात्रेण जलसेचनात् तेन नलेन चित्रे आश्चर्ये दत्त स्थापितं चित्तं ययोस्ताभ्या सखीभ्या तुच्छं चुलुकं नलेच्छामात्रेण पूरयन्ति सर्वमाप्लावयन्ति तच्छीलैः परिपूर्णैस्तैर्जलै कृत्वा उच्चैर्नितरा सिचयस्य वस्त्रस्य सेचनमार्द्रीभाव. अलम्भि प्रापि ॥

वरेण वरुणस्यायं सुलभैरम्भसां भरैः ।
एतयोः स्तिमितीचक्रे हृदयं विस्मयैरपि ॥ १२७ ॥

वरेणेति ॥ अय नल वरुणस्य वरेण सुलभैरनायासलभ्यैरम्भसां भरै· पूरै , तथाकस्मिकतदर्शनप्रभवैर्विस्मयैराश्चर्यैरपि कृत्वा एतयो. सख्यो क्रमेण हृदयमुर स्थलमान्तर च स्तिमितीचक्रे पूर्णमनार्द्रमप्यार्द्रं चक्रे, तथा—अस्तिमितमपि निश्चलीचक्रे । नीरपूरसेकेनातितरा साश्चर्यं जाते इत्यर्थ. । 'ष्टिम ष्टिम आर्द्रीभावे' ॥

तेनापि नापमर्षन्त्यौ दमयन्तीमयं ततः ।
हर्षणादस्पृशत्पश्य नन्विमे नन्विमे पुरः ॥ १२८ ॥

क्लिन्नीकृत्याम्भसा वस्त्रं जनत्रपनिराकृते ।
सख्यौ नग्नामभावेऽपि निर्विघ्नतनदर्शने ॥ १२९ ॥

तेनेति ॥ [illegible]

स्थापितामुपरि स्वस्य तां हृदा स मुदा वहन् ।
तदुद्वहनकर्तृत्वमाचष्ट स्पष्टमात्मनः ॥ १४४ ॥

स्थापितामिति ॥ स मुदा कामाभिलाषेण स्वस्योपरि स्थापितां वक्षसि निवेशितां तां वहन् सुखातिशयाज्जहर्षे स्पष्टमुत्प्रेक्षे । आत्मनस्तस्या भैम्या उद्वहनं विवाह प्रति, अथ च—ऊर्ध्वधारणं प्रति कर्तृत्वमाचष्टे चेति शब्दच्छलेनोत्प्रेक्षा ॥

स्विद्यत्कराङ्गुलीलुप्तकस्तूरीलेपमुद्रया ।
पूत्कार्यपीडनौ चक्रे स सखीषु प्रियास्तनौ ॥ १४५ ॥

स्विद्यदिति ॥ स प्रियास्तनौ स्विद्यन्तीभिः संजातसात्त्विकस्वेदाभिः कराङ्गुलीभिर्लुप्तया कस्तूरीलेपसंबन्धिन्या मुद्रया पत्रवल्लीरचनाविशेषेण कृत्वा सखीषु विषये पूत्कार्यं महाकलकलकथनीय पीडनं मर्दनं ययोर्याभ्यां वा तथा चक्रे । भैमीकुचयुगले स्वरचिता कस्तूरीपत्त्रवल्लीरचना प्रोञ्छितां दृष्ट्वा प्रियेण गाढमेतौ पीडिताविति अन्योन्यमुच्चैः कलकलं सख्यो यथा कुर्वन्ति वृत्तं कुचमर्दनं स्वयमेव जानन्ति तथा तत्कुचौ ममर्देति भाव. । लोकेऽपि स्वकृतां मुद्रां लुप्तां दृष्ट्वान्यथाभावशङ्कयोच्चैः पूत्कारं कुर्वन्तीति ॥

तत्कुचे नखमारोप्य चमत्कुर्वंस्तयेक्षितः ।
सोऽवादीत्तां हृदिस्थं ते किं मामभिनदेष न ॥ १४६ ॥

तदिति ॥ तस्याः कुचे नखमारोप्य निखाय स्वयमेव चमत्कुर्वन्नङ्गसंकोचाभिनयपूर्वं शङ्कमानः नखक्षतपीडाविशेषादेव तया किंचित्कोपेनेक्षित. स तामवादीत्—हे भैमि, एष नखस्ते हृदिस्थं मां किं नाभिनद्, अपितु—मामपि व्यदारयदेव अन्यथा कथं त्वदीये हृदि नखे क्षिप्ते ममाङ्गचमत्कार इति ॥

अहो अनौचितीयं ते हृदि शुद्धेऽप्यशुद्धवत् ।
अङ्कः खलैरिवाकल्पि नखैस्तीक्ष्णमुखैर्मम ॥ १४७ ॥

अहो इति ॥ हे भैमि, तीक्ष्णमुखैर्नापितकल्पितशिताग्रैर्मम नखै शुद्धे निष्कपटे हृदि अशुद्धं रुधिरं वर्तते (कल्पते) यत्र तद्यथा तथाऽङ्को मयूरपदादिचिह्नमकल्पि अकारीति यत्, सेयं महती अनौचिती अहो चित्रम् । कैरिव—दोषारोपरूपपरुषभाषणवशात्तीक्ष्णमुखैर्दुं सहवदनै. खलैरिव । यथा—खलै शुद्धेऽपि पुरुषे अशुद्धवत्सदोषपुरुष इवाङ्को दोषारोपः कल्प्यते, सा यथानौचिती । नखक्षतेन रुष्टाया स्वेनैव नखानामनौचित्यप्रकटनव्याजेन प्रसादनामकरोदित्यर्थ· । अशुद्धवदिति पक्षे सप्तमीसमर्थाद्वतिः ॥

यच्चुम्बति नितम्बोरु यदालिङ्गति च स्तनौ ।
भुङ्क्ते गुणमयं तत्ते वासः शुभदशोचितम् ॥ १४८ ॥

यदिति ॥ हे भैमि, गुणमयं सूक्ष्मश्लक्ष्णतरतन्तुकं ते वासः नितम्बोरु जघनमूरू च यद्यस्माच्चुम्बति स्पृशति, तथा यस्माच्च ते स्तनौ आलिङ्गति तत्तस्मात्कारणाच्छुभानां रमणीयानां दशानां प्रान्ततन्तूनां यद्योग्यमुचितं तद्भुङ्क्ते तादृशं भोगमनुभवतीत्यर्थः । यत्तदौ वासोविशेषणे वा । अथ च—यो गुणमयः शौर्यौदार्यादिगुणपूर्ण· निर्दोषश्च शुभाया दशायाः पूर्वाचरितपुण्यपाकोपनतशुभग्रहयोगानुकूलममयविशेषस्योचित भोग लभते स एव सुन्दरतररमणीनितम्बोरुचुम्बन तत्कुचालिङ्गन च लभते नान्य इति । त्वन्नितम्बादिचुम्बनकारिणो मत्तोऽपि वसनमेव धन्यमिति । नितम्बोरु, प्राण्यङ्गत्वादेकवद्भावः ॥

लीनचीनांशुकं स्वेदि दरालोक्यं विलोकयन् ।
तन्नितम्बं स निश्वस्य निनिन्द दिनदीर्घताम् ॥ १४९ ॥

लीनेति ॥ सात्त्विकस्वेदवशादतिसूक्ष्मत्वात्समचक्षुर्भूय लीन संलग्नं चीन नेत्राख्यमंशुक यत्र, तथा—स्वेदि सात्त्विकस्वेदयुक्तम्, अतएव—दरालोक्यमीषद्दृश्यं तस्या नितम्ब विलोकयन् स कामोन्मत्तो भूत्वा निश्वस्य दिने सुरतनिषेधान्निराशतया निश्वासमोचनेन दु·खमभिव्यज्य दिनस्य दीर्घतां कथं वा दिन शीघ्र गमिष्यतीति निनिन्द । सुरतार्थं दिनावसानमभिललाषेत्यर्थ· । कामपरवशत्वात्संभोगेच्छुरभूत्, दिवा तन्निषेधाच्च सुरते सहसा न प्रवृत्त इति भाव· ॥

देशमेव ददंशासौ प्रियादन्तच्छदान्तिकम् ।
चकाराधरपानस्य तत्रैवालीकचापलम् ॥ १५० ॥

देशमिति ॥ असौ प्रियाया दन्तच्छदोऽधरस्तस्यान्तिक समीपवर्तिनं देशं कपोलचिबुकादिभागमेव पूर्वं दशनैर्ददंश । अनन्तर तत्रैवाधरसमीपदेश एव अधरोपान्तस्थापितमुख एवाधरपानस्यालीकमेव चापलं (पुन.) पुनरोष्ठचालनचुंकारादित्वरा चकार । चापलस्यालीकत्वं च तादृगभिनयमात्रकरणात्तात्त्विकचापलकरणेऽप्यधरसंबन्धाभावाज्ज्ञेयम् । संबुभुक्षातिशयाद्यावता क्षणेनाधरश्चुम्बितुं प्राप्यते तावन्तमपि विलम्बं सोढुमशक्त सन्नयमधर एवेति भ्रान्त्या वाऽधरोपान्तदेश एव दंशादि चकारेति भावः । अतिरिरंसोरियं जातिः ॥

न क्षमे चपलापाङ्गि सोढुं स्मरशरव्यथाम् ।
तत्प्रसीद प्रसीदेति स तां प्रीतामकोपयत् ॥ १५१ ॥

नेति ॥ स परिहासादिवशादालिङ्गनादिवशाच्च पूर्वं प्रीतां प्रसन्नामपि तामित्युक्त्वाऽकोपयत् । इति किम्—हे चपलापाङ्गि, अहं स्मरशरव्यथां सोढुं न क्षमे शक्तोऽस्मि यत·, तत्तस्मात्त्व मम प्रसीद प्रसीद मह्यं सुरतं देहि देहि । दिने रन्तुमनुचितत्वात्कोपव्याजेनापि दिनं गमयितुं तामकोपयदित्यर्थः । प्रसादनमपि कोप विना न संभवतीति कोपसंपादनम् । शरव्यतामिति च पाठः । चपलापाङ्गि 'अङ्गगात्र–' इति ङीष् ॥

नेत्रे निषधनाथस्य प्रियाया वदनाम्बुजम् ।
ततः स्तनतटौ ताभ्यां जघनं घनमीयतुः ॥ १५२ ॥

नेत्रे इति ॥ निषधनाथस्य नेत्रे पूर्वं प्रियाया वदनाम्बुजम्, ततोऽनन्तरं स्तनतटौ, ततोऽनन्तरं च ताभ्यां स्तनतटाभ्या सका-

---

१ इदं च व्याख्यानं 'आत्मवित्सह तया दिवानिशं भोगभागपि न पापमाप स. । आहृता हि विषयैकतानता ज्ञानधौतमनस न लिम्पति' (१८ सर्गे २) इति प्रागुक्तविरोधाच्चिन्त्यम् । तस्मादस्य ग्रीष्मर्तुपरतया व्याख्यान कल्पयित्वा यथाकथंचिद्योजना कार्या ।

शात् घनं पीवरं जघनमीयतु. प्रापतु. । सुरतौत्सुक्यात्सादरं वदनादिकमेणालोकयदिति भाव. । अन्वुजतटघनपदै. सादरावलोकनार्हत्वं सूचितम् । घनपदं सादरावलोकनद्योतनार्थं क्रियाविशेषणत्वेन सर्वत्र वा योज्यम् ॥

इत्यधीरतया तस्य हठवृत्तिविशङ्किनी ।
झटित्युत्थाय सोत्कण्ठमसावन्वसरत्सखीः॥१५३॥

इतीति ॥ इत्येवं वदनादिविलोकनपूर्वं जघने चिरकालं सादरदृष्टिस्थापनद्वाराऽधीरतया रतोत्सुकतया हठवृत्तौ बलात्सुरतारम्भे विशङ्किनी विशेषत. राङ्कमाना संभावयन्ती असौ झटिति मञ्चादुत्थाय चिरनिर्गतसखीगवेषणाय सोत्कण्ठं यथातथा कलाद्याः सखीरन्वसरत् । सख्यनुसरणोत्कण्ठाव्याजेन प्रियसुरतारम्भं पर्यहार्षीदिति भावः । अनितरां रसपरवशता दोषाय, रसत्यागश्च नायकस्य नीरसतामेवापादयतीति तदुभयपरिजिहीर्षया रसान्तरद्वारेण सम्भोगश्रृङ्गारं परां काष्ठां प्रापयितुं श्रीहर्षेण भैमीनलयोर्भिन्नदेशावस्थायित्वकथनोपक्रमः कृत. ॥

न्यवारीव यथाशक्ति स्पन्दं मन्दं वितन्वता ।
भैमीकुचनितम्बेन नलसंभोगलोभिना ॥ १५४ ॥

न्यवारीति ॥ नलसंभोगलोभिना भैमीकुचनितम्बेन मन्दं शनै. स्पन्दं गमनं वितन्वता स्थौल्यपीवरतातिशयेन शीघ्रं गन्तुमददता सता भैमी, शक्तिमनतिक्रम्य शीघ्रगमनप्रतिबन्धकत्वरूपनिजशक्त्यनुसारेणेतो रतिगृहाद्बहिस्त्वया न निर्गन्तव्यमिति न्यवारीव न्यषेधीव । निर्गतापि स्तननितम्बभराक्रान्तत्वाच्छीघ्रं गन्तु न शशाकेति भावः । कुचनितम्बेन, प्राण्यङ्गत्वादेकवद्भाव । लोभिना, अत इनिः ॥

अपि श्रोणिभरस्वैरां धर्तुं तामशकन्न सः ।
तदङ्गसङ्गजस्तम्भो गजस्तम्भोरुदोरपि ॥ १५५ ॥

अपीति ॥ स श्रोणिभरेण नितम्बभाराक्रान्तत्वेन स्वैरां मन्दगामिनीमपि समीपे गच्छन्तीमपि तां स्वयं गजबन्धनस्तम्भवद्दूरदीर्घौ पीवरौ च दोषौ बाहू यस्यैवंभूतोपि सन् [illegible] धर्तुं नाशकत् । यत.—तस्या अङ्गसङ्गाज्जघनाद्यङ्गस्पर्शाज्जातो निष्क्रियत्वरूपसात्विकभावः स्तम्भो यस्य स । सात्विकस्तम्भवशात्ता धर्तुं नाशकदित्यर्थः । भरास्वैरामिति पाठे—श्रोणिभरनिमित्तमस्वैरा स्वाधीना न भवति तदधीनैव तादृशीत्यर्थः ॥

आलिङ्ग्यालिङ्ग्य तन्वङ्गि यामीत्यर्धगिरं प्रियम् ।
स्मित्वा निवृत्य पश्यन्ती द्वारपारमगादसौ ॥१५६॥

आलिङ्ग्येति ॥ असौ भैमी इति [illegible] स्पर्शं [illegible] प्रियं नलं [illegible] स्मित्वा [illegible] पश्यन्ती सती [illegible] द्वारपारमगात् । इति किम्—हे तन्वङ्गि [illegible] (आलिङ्ग्य)इत्यर्धा वाणी यस्य [illegible] तवा [illegible] । स्मित्वा [illegible]

प्रियस्याप्रियमारभ्य तमन्तर्दूनयाऽनया ।
शेके शालीनयालिभ्यो न गन्तुं न निवर्तितुम् ॥१५७॥

प्रियस्येति ॥ प्रियस्य तत्संभोगप्रातिकूल्यलक्षणमप्रियमारभ्य कृत्वा तद्वशादेवान्तर्हृदये दूनयोपतप्तया । प्राप्तपश्चात्तापयेति यावत् । द्वारबहिर्देशं प्राप्तयाऽप्यनया प्रियस्यानभीप्सिताचरणानन्तर तस्य प्रसादमकृत्वैव सखी. प्रति गन्तुमयुक्तमिति विचार्यालीभ्यः सखीः प्रतिगन्तुं न शेके न समर्थीभूतम् । तत्रैव तस्थाविलर्थः । सखीभ्यः सकाशान्निवर्तितुं नलं प्रति परावर्तितुमपि न शेके । यत —शालीनयाऽधृष्टयाऽतिसलज्जया असदुद्देशेनागतापि सुरतार्थं प्रियं प्रति पुनर्गतेति सख्यो वदिष्यन्ति, तथा च लज्जा स्यादिति प्रिया पुनर्न निवृत्तेत्यर्थ । नलविषयैव वा लज्जा क्षणमात्रं मार्गमध्ये चिन्तावशात्तूष्णीं स्थितेति भाव. । आलीभ्य., 'गत्यर्थकर्मणि—' इति चतुर्थी, निवृत्ति प्रत्यपादानत्वात्पञ्चमी च ॥

अचकथदथ वन्दिसुन्दरी द्राः-
सविधमुपेत्य नलाय मध्यमह्नः ।
जय नृप दिनयौवनोष्मतप्ता-
प्लवनजलानि पिपासति क्षितिस्ते ॥१५८॥

अचकथदिति ॥ अथ परिहासपूर्वं भैमीबहिर्निर्गमनानन्तर पुरस्तान्त. प्रवेष्टुमशक्त्वात् [illegible] वन्दिसुन्दरी विदग्धमागधवनिता द्राः सविधं द्वारदेशसमीपमुपेत्य इति अह्नो मध्यं मध्याह्नमचकथत् । व्याजापपदित्यर्थ. । इति किम्—हे नृप, जय सर्वोत्कर्षेण वर्तस्व । दिनस्य यौवन मध्याह्नस्तदुष्णदिनोष्मणा तेन आतपसन्तापेन [illegible] क्षितिस्ते [illegible] प्लवनजलानि [illegible] पिपासति पातुमिच्छति । अचकथत्, [illegible] । अकथयदिति पाठे—[illegible] । नलाय 'क्रियया यमभिप्रैति—' इति सम्प्रदानत्वम् ॥

उपहृतमधिगन्तुमम्बु कम्बु-
च्छवि नव वाञ्छति केशभङ्गिमद्भ्यात् ।
अनुभवितुमनन्तरं वराङ्गा-
[illegible] ॥ १५९ ॥

उपेति ॥ [illegible]

[illegible]

पुरमथनमुपास्य पश्य पुण्यै-
रधरितमेनमनन्तरं त्वदीयैः ॥ १६० ॥

तपतीति ॥ हे राजन्, अनुतो-नक्र. रूपस्य... कोऽपि यस्य स रविरुमा मध्याह्नसमये जगत... तपति । किंभूत—त्वमिव । ... प्रताप... तेजो यस्य स त्वं विश्वस्य मूर्ध्नि ... राजकृत्या... तवेत्यर्थः । मध्याह्नसमयो निवृत्तो ... । अत एव पुरमथनं हरमुपास्य ... पुण्यैः देवपूजानन्तरं त्वमेन सूर्यमधरितं ... गगनभागे वर्तमानमेनं सूर्यं पश्य । देवपूजानन्तरं ... नमस्क्रियत इत्याचारात् ... अपराह्णे सूर्यं नमस्कुर्विति भावः । अधुना तु ... हरपूजाजनितपुण्यैस्त्वया जितोऽधोगतो भविष्यतीत्यर्थः ॥

आनन्दं हठमाहरन्निव हरध्यानार्चनादीक्षण-
स्यासत्तावपि भूपतिः प्रियतमाविच्छेदखेदालसः ।
पक्षद्वारदिशं प्रति प्रतिमुहुर्द्राङ्निर्गतप्रेयसी-
प्रत्यासत्तिधिया दिशन्दृशमसौ निर्गन्तुमुत्तस्थिवान् ॥

आनन्दमिति ॥ असौ भूपतिः स्नानार्थं बहिर्निर्गन्तुं शय्यायाः सकाशादुत्तस्थिवान् । किंभूतः—प्राक् द्वारेण बहिर्निर्गतायाः प्रेयस्या भैम्याः प्रत्यासत्तिधिया प्रत्यागमनस्य बुद्ध्या पुनरप्यागमिष्यति किमिति संभावनया तद्विलोकनार्थं पक्षद्वारदिशं पार्श्वद्वारप्रदेशं प्रति लक्षीकृत्य प्रतिमुहुर्मुहुर्मुहुर्दृशं दिशन् ददानः, तथा—प्रियतमाया विच्छेदो वियोगस्तज्जन्येन खेदेन दुःखेनालसोऽपि । तथा—हरध्यानार्चनादेः क्षणस्य मध्याह्नस्यासत्तावतिनैकट्ये सत्यामपि हठ यथा स्यादेवं बलात्कारेण गतमप्यानन्दमाहरन्निव परावर्तयन्निव । अर्चनादिरेव क्षण उत्सवस्तदासत्तावपीति वा । विरहखेदायासे सत्यपि नित्याह्निककाललोपभिया शिवभक्त्या च सानन्दं बलाद्बहिर्निर्गत इत्यर्थः । श्लोकचतुष्टयेनोत्तरसर्गसंगतिः सूचितेति ज्ञेयम् । प्रतिमुहुः, मुहुरित्यर्थे प्रतेर्मुहुःशब्देन 'सह सुपा' इति समासः । मुहुर्मुहुरित्यर्थः ॥

श्रीहर्षं कविराजराजिमुकुटालंकारहीरः सुतं
श्रीहीरः सुषुवे जितेन्द्रियचयं मामल्लदेवी च यम् ।
अन्याक्षुण्णरसप्रमेयभणितौ विंशस्तदीये महा-
काव्येऽयं व्यगलन्नलस्य चरिते सर्गो निसर्गोज्ज्वलः ॥

श्रीहर्षमिति ॥ अन्यैः श्रीहर्षव्यतिरिक्तैः कविभिरक्षुण्णा रसस्य शृङ्गारादेः प्रमेयस्य समासोक्त्युत्प्रेक्षादेश्च भणितिर्गुम्फना यत्र तादृशेऽपूर्वरसादिमति महाकाव्ये विंशः सर्गो विंशतेः पूरणः व्यगलत्समाप्तिमितः । भणितौ, भाषितपुंस्कम् । पूरणे डटि 'ति विंशते:—' इति तिलोपः ॥

इति श्रीवेदरकरोपनामकश्रीमन्नरसिंहपण्डितात्मजनारायणकृते नैषधीयप्रकाशे विंशः सर्गः ॥

१ अन्याक्षुण्णेति पूर्वपदं भाषितपुंस्कमतः पुंवदित्यर्थः । यथाश्रुतन्यासस्तु चिन्त्यः ।

एकविंशः सर्गः ।

इदानीं ... एकविंशसर्गमारभते—

तं विदर्भमणिमणिसोपा-
द्युतिदानमनुदर्शितसेवैः ।
अर्पणाविजकरस्य नरेन्द्रै-
रात्मनः करदता पुनरूचे ॥ १ ॥

नमिति ॥ ... मणिसोपान... लक्षीकृत्य ... पुरद्वारि प्रणामार्थिना ... निजकरस्यार्पणाद्धेतो... आत्मनः स्वस्य करदता पुनरुक्ता पुनरुक्ता चक्रे इत्यर्थः । पूर्वं नलो राजानो ... करदा अभूवन्, इदानीं तु ... निजपाणिसमर्पणात्करदा जाता इति ... । एतेन नलस्य चक्रवर्तित्वं द्योत्यते ॥

तस्य चीनसिचयैरपि बद्धा
पद्धतिः पदयुगात्कठिनेति ।
तां व्यधत्त शिरसां खलु माल्यै-
राजराजिरभितः प्रणमन्ती ॥ २ ॥

तस्येति ॥ वक्ष्यमाणाद्धेतोरभितः पार्श्वद्वयेऽपि प्रणमन्ती राजराजिर्नृपपरम्परा तां सिचयैर्बद्धामपि पद्धतिं शिरसां माल्यैः शिरसि धृताभिः पुष्पमालाभिः व्यधत्त आच्छदयति स्म । इति किम्—चीनसिचयैर्देशविशेषोद्भवैः सूक्ष्ममृदुभिर्वस्त्रैर्बद्धा खचिता छादितापि सती पद्धतिस्तस्य नलस्य पदयुगात्सकाशात्कठिनेति । मृदुतरयोर्हि चरणयोर्मृदुतरपुष्पबद्धाया भुवि गमनं युक्तम् । शिरोधृतपुष्पस्रसनं यावद्भवति तावत्पर्यन्तं मध्येमार्गं तस्य सादरं दण्डवत्प्रणामं सर्वेऽपि चक्रुरित्यर्थः ॥

द्रागुपाह्रियत तस्य नृपैस्त-
दृष्टिदानबहुमानकृतार्थैः ।
स्वस्य दिश्यमथ रत्नमपूर्वं
यत्नकल्पितगुणाधिकचित्रम् ॥ ३ ॥

द्रागिति ॥ अथ प्रणामानन्तरं तेन कृतं दृष्टिदानं नेत्रविनिरीक्षणं तल्लक्षणेन बहुमानेन कृतार्थैः सफलश्रमैर्नृपैर्दिशि भवं दिश्यं स्वस्य दिश्यं स्वीयदेशभवं तन्नान्यत्र वा पूर्वं दुर्लभमत्युत्तमम्, तथा—यत्नेन बुद्धिपूर्वं शिक्षावशेन कल्पितैरारोपितैर्वृत्तत्वोज्ज्वलत्वातिरमणीयगत्या(कत्वा)दिगुणविशेषैरधिकं नितरां चित्रमाश्चर्यरूपं सहजैराहितैश्च गुणैरतितरामाश्चर्यकारिमणिमुक्ताकारितुर-

गादिरत्नं वस्तु तस्य द्राक् शीघ्रं प्रणामानन्तरमव्यवहितमेवोपाहितोपदीकृतम् । तत्रोपदीकृते रत्नजाते दृष्टिदानमेव बहुमान इति वा । केनेदमानीतमित्यादरप्रश्नपूर्वं तेषु राजस्वपि दृष्टिदानमेवेति वा । स्वस्वेतिपाठे—स्वं स्वं च तदिदं चेत्यर्थः । यत्नेति पाठे—यत्नकल्पितगुणाधिकचित्रं न भवति, किंतु स्वाभाविकगुणाधिकचित्रमेव, तद्रत्नमिति संबन्धः । दिदृक्षन्, भवार्थे दिगादित्वाद्यत् । देयमिति पाठेऽपि । रत्नं जातावेकवचनम् । एवमुत्तरश्लोकेऽपि ॥

अङ्गुलीचलनलोचनभङ्गी-
भ्रूतरङ्गविनिवेदितदानम् ।
रत्नमन्यनृपढौकितमन्ये
तत्प्रसादमलभन्त नृपास्तत् ॥ ४ ॥

अङ्गुलीति ॥ अन्ये चिरकालसेविनस्तदानीमेवागता वा नृपा अन्यनृपैर्ढौकितमुपदीकृतं तत्पूर्वोक्तं मणिमुक्तादिरत्नजातमेव तस्य नलस्य प्रसादं पारितोषिकं दानमलभन्त । किंभूतम्—अङ्गुलीचलनेन लोचनभङ्ग्या प्रसादसूचकनेत्रवीक्षणविशेषेण भ्रूतरङ्गेण च एतस्मै एतत्, एतस्मै एतद्देहीति सेवकान् प्रति एतत्त्वं गृहाण, एतत्त्वं गृहाणेति राज्ञः प्रत्येव वा विशेषेण निवेदितं दानं यस्य । अन्यैरानीतमन्येभ्यो दत्तवान्, न तु कोशागारे निवेशितवानित्यनेनौदार्यमिति नलस्य चातुर्यं च सूच्यते । चतुरो हि तदीयमेव तस्मै न ददाति । अङ्गुल्यादिचालनेन दाननिवेदनमीश्वरजातिः ॥

तानसौ कुशलसूनृतसेकै-
स्तर्पितानथ पितेव विसृज्य ।
अत्रशस्त्रखुरलीषु विनिन्ये
शैष्यकोपनमितानमितौजाः ॥ ५ ॥

तानिति ॥ अथ नूतनागतराजकृतोपदादानानन्तरं चिरागतराजन्यो वितरणानन्तरमसौ अमितौजा अतुल्यपराक्रमो नलो नूतनागतान्राज्ञः कुशलसूनृतसेकैः कुशलप्रश्नसंबन्धिसत्यप्रियवचनामृतसेचनैः 'भवतां राष्ट्रे देहे च कुशलं, भवतां कार्यं करिष्यामि' इत्येवंरूपैः कृत्वा तर्पितान् प्रीणितान् सबहुमानं स्वमिदिर प्रति विसृज्य शैष्यकेण शिष्यभावेन प्रयोजकेनोपनमितान्समीपमागतानस्त्रादिशिक्षार्थं समीपमागतानन्यान्नृपानभ्यासयेपा-[illegible]ेति, शस्त्राणि बाणादीनि तेषां खुरलीषु हस्तपरम्पारिसंस्थान-[illegible]विशेषेषु विनिन्ये । तद्विषयकौशलमशिक्षयदित्यर्थः । क इव—पितेव । शैष्यकेति भावे योपधाद्वुञ् । शिष्यतेति च पाठः ॥

सर्वदुष्प्रचरमस्त्रविचारं
चारुशिष्यजनतामनुशिष्य ।
स्वेदबिन्दुकितगोधिरधीरं
स श्रमस्तमवदाप्लवनेच्छुः ॥ ६ ॥

सर्वेति । स बह [illegible] [illegible] भवत् । किंभूतः—सर्वेषु दुष्प्रचरं [illegible] [illegible] [illegible] नलस्य [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] जनतत्समूहं, चारु सम्यक्त्वाऽनुशिष्य शिक्षयित्वा स्थितः, अनन्तरं श्रमवशाज्जाता ये स्वेदबिन्दुकास्ते संजाता यस्य तादृशो गोधिर्ललाटं यस्य, अत एव—धीरं दीर्घं न धीरमधीरमल्पं श्वसन् । बिन्दुकेत्यल्पार्थे कन् । तारकादित्वादितच् । 'ललाटमलिकं गोधिः' इत्यमरः ॥

यक्षकर्दममृदून्मृदिताङ्गं
प्राक्कुरङ्गमदमीलितमौलिम् ।
गन्धवारिभिरनुग्रन्थितभृङ्गै-
रङ्गना सिषिचुरुच्चकुचास्तम् ॥ ७ ॥

यक्षेति ॥ उच्चकुचा अङ्गनास्तं बहलपरिमलेन अनुगन्धिता मिलन्तो भृङ्गा येषु तैर्गन्धवारिभिः कर्पूरवासितजलैः सिषिचुः । अभ्यङ्गस्नानमकारयन्नित्यर्थः । किंभूतम्—प्राक् पूर्वं कर्पूरागरुकस्तूरीचन्दनकक्कोलचूर्णरूपेण यक्षकर्दमेन सुगन्धिद्रव्येण कृत्वा मृदु यथा तथा उन्मर्दितमङ्गं यस्य पश्चात्कुरङ्गमदेन कस्तूरिकया मीलितः संबन्धं प्रापितो मौलिर्यस्य । कस्तूरिकाभिर्वासिततैलशिरस्सिनि यावत् । 'तथा कर्पूरमगुरुः कस्तूरी चन्दनं तथा । कक्कोलं च भवेदेभिः पञ्चभिर्यक्षकर्दमः ॥' इति गरुडपुराणम् ॥

भूभृतं पृथुतपोऽधनमाप्तस्तं शुचिः स्नपयति स्म पुरोधाः।
संदधज्जलधरस्खलदोघस्तीर्थवारिलहरीरुपरिष्टात् ॥८॥

भूभृतमिति ॥ अभ्यङ्गस्नानानन्तरं शुचिः साचारः आप्तो हितः परम्परायातः पुरोधाः जलधराज्जलपूर्णात्स्वर्णकलशात्स्खलन् पतन् ओघः संततधारापरम्परा यासां ताः प्रयागादितीर्थवारीणां लहरीस्तरङ्गानुपरिष्टात्संदधत् प्रक्षिपन्सन् पृथुना तपसा चान्द्रायणादिजन्येन पुण्येन धनं पूर्णं तं भूभृतं नलं स्नपयति स्म । पूर्वमुष्णोदकस्नानेन शरीरशुद्धिं कारयित्वा मन्त्रपूतं शीतलोदकेन वेदोक्तस्नानमकारयदिति भावः । शुचिरापाढः पृथुना तपसा [illegible] नाभनालेनायतं नाभनारम्भ [illegible] गलितबद्ध [illegible], पूर्वमूलं पर्वतमभिषिञ्चतीति वा । तपः माघे(ऽथ)' इत्यमरः । शुचित्वपदम् । आषाढे' इति च ॥

स्नानकर्माह—

प्रेयसीकुचवियोगहविर्भुज्जन्मधूमविततीरिव बिभ्रत् ।
स्वामिनः करसरोरुहयुग्मं तस्य गन्धभृदनङ्गमगाहत ९

प्रेयसीति । स्वामिनो [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] दृशो [illegible] [illegible] । किंभूतः—[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] । [illegible]

कल्पमानममुनाऽऽननना [illegible]
नि [illegible]

[illegible]

राजन्तावुरोजौ कुचौ यस्याः सा । तथा—'ऊर्ध्ववृत्ततिर्यग्रेच-न्द्राकारा वर्णानां क्रमात्तिलकाः' इति दक्षवचनाल्ललाटे धृतो गौरमृत्तिलकबिन्दुर्गङ्गातीरगोपीचन्दनादिरचितो वर्तुलस्तिलकः स एव गौरवृत्तत्वान्मुखेन्दुर्यस्या सा । तथा—'हस्तवस्त्रेण मार्जयेत्' इति व्यासवचनेन वैधस्नानानन्तरं वस्त्रादिना केशपरिमार्जनस्य निषेधात्केशेषु शेषं जलं केशप्रान्तेभ्यो गलद्यज्जलं जलबिन्दवस्त एव मौक्तिकानि दन्ताश्च यस्याः सा । यद्वा—जलमौक्तिकानि मुक्तावत्स्थूलजलबिन्दवस्त एव दन्ता यस्या सा । एवंभूता रमणीयदशना तिलकं दधारेति भावः । अन्याप्येवंविधा तरुणी कंचिद्रञ्जयत इति ॥

धैत्यशैत्यजलदैवतमन्त्र-
स्वादुताप्रमुदितां चतुरक्षीम् ।
वीक्ष्य मोघधृतसौरभलोभं
घ्राणमस्य सलिलघ्रमिवासीत् ॥ १७ ॥

श्वैत्येति ॥ श्वैत्येन शैत्येन च जलं दैवतं येषां तैराप्यैः, जलदैवतं वरुणस्तत्सबन्धिभिर्वा वारुणैः मन्त्रैः शब्दात्मकैः स्वादुतया मधुररसतया च जलगतविशिष्टरूपस्पर्शशब्दरसलक्षणन्वीयन्वीयविषयलाभेन प्रमुदितामतितरां संतुष्टां चतुरक्षीं क्रमेण चक्षुस्त्वक्श्रोत्ररसनसमाहाररूपां नेत्रादिचतुष्टयीं वीक्ष्य अस्य प्राणेन्द्रियं सहजगन्धस्य पृथिव्यसाधारणगुणत्वाज्जले तदभावात्कर्पूरादिवासितस्य च जलस्य देवस्नपनादिधर्मकर्मसु प्रतिषेधात्तदुपाधिकस्याप्यसंभवान्मोघो निष्फल एव धृतः सौरभे लोभः [illegible] लोभो येन, लोभमजातीयस्पर्शविगलितविवेकः सत् 'ऋतं च' इत्यादिसंध्याघमर्षणचुलुकोदयस्पर्शमिषेण सलिलं जिघ्रतीति सलिलघ्रं जलाघ्राणं कुर्वदिवाभूत् । लोभस्पर्शान्धा विगलितविवेको ह्यविषयेऽपि प्रवर्तते । संध्याघमर्षणं चकारेति भावः । श्वैत्य, वर्णवाचित्वात्ष्यञ् । चतुरक्षी, समाहारद्विगौ 'द्विगोः' इति ङीप् । सलिलघ्रम्, आदन्तत्वात्कः ॥

रात्रि भानुमदुपस्थितयेऽसि-
न्नात्तमम्बु किरति स्म करेण ।
भ्रान्तयः स्फुरति तेजसि चक्षु-
स्त्वष्टृतर्कुचलदर्कपितर्कम् ॥ १८ ॥

रात्रीति ॥ अस्मिन् रात्रि भानुमत सूर्योपस्थितये उप-स्थानार्थमात्त गृहीतमम्बु [illegible]
'उत्तमादित्य—' इत्यादिमन्त्रैः [illegible]
स्फुरति [illegible]
[illegible]

न्रात्रि विगये लोकस्य भ्रान्तयो नलाङ्गप्रभाप्रसरे प्रकाशमाने सति निशाणचक्रपरिभ्रमत्सूर्यसंभावनां लोकस्य चक्रुरिति वा । रात्रौ यदम्बु गृहीत तस्मिन्नुत्क्षिप्ते जले स्फुरति प्रतिफलति रवितेजसि जायमाना भ्रान्तयो भ्रमणानि त्वष्टृतर्कुचलदर्कवितर्कं चक्रुः । उत्क्षिप्ता आपो वियति भ्रमन्त्य पतन्ति, तत्प्रतिबिम्बिते तेजस्यपि भ्रमणानि जायन्ते, तत्रोत्प्रेक्षेति वा । अर्घ्यदान सूर्योपस्थानं च कृतवानिति भावः । स्फुरिततेजसीति पाठे नलविशेषणम् ॥

सम्यगस्य जपतः श्रुतिमन्त्राः
संनिधानमभजन्त कराब्जे ।
शुद्धबीजविशदस्फुटवर्णाः
स्फाटिकाक्षवलयच्छलभाजः ॥ १९ ॥

सम्यगिति ॥ श्रुतिमन्त्राः सम्यग्जपतः सावित्र्यादिमन्त्रावृत्त्योपांशूच्चारयतोऽस्य कराब्जे संनिधानमलभन्त । किंभूताः—शुद्धरागमोत्कलोच्चारणनिर्मलैर्ह्रिभात्म्यादिबीजैः [illegible] विशदाः स्फुटाः मात्रादिसाकल्योच्चारणेनाभिव्यक्ता वर्णा अक्षराणि येषु, अथ च—शुद्धेषु त्रासादिदोषरहितेषु बीजेषु स्फटिकगुटिकासु विशदो धवलः प्रकटो वर्णः कान्तिर्येषाम् । यद्वा—निर्दोषस्फाटिकबीजान्येव धवला प्रकटा वर्णा अक्षराणि येषु । तथा—स्फाटिकमाला [illegible] [illegible] [illegible]
परिणता । [illegible]
उपस्थानानन्तरं [illegible] ॥

पाणिरागे [illegible] पुनराग-
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥ २० ॥

पाणीति [illegible]
[illegible]

पूतेति ॥ एष राजा चासौ ऋषिर्मुनिधर्माचरणशीलो नलो देवपूजागृहप्रवेशौचित्यार्थं पूतः जलक्षालितपाणिचरणः गेनेत्थंभूतः सन् शुचिना गोमयोपलिप्तेन पवित्रेण, तथा—न(इ)तरस्य नलातिरिक्तस्य पादेन हतेन, अन्यचरणस्पर्शादर्पितेनेत्यर्थः। उच्चैरूर्ध्वमध्वना सोपानबद्धमार्गेण, यद्वा—अनितरपादहतेन, अतएवोच्चैर्नितरां शुचिना, ब्रह्मचारिण उपनीता द्विजाः परिचारिणो देवसेवाकारिणो यत्रेत्थंभूतं सुरार्चानेश्म सुवर्णादिनिर्मितमत्रस्कृतप्रतिमागृहं देवपूजासंबन्धि वा गृहं विवेश ॥

क्वापि यन्नभसि धूपजधूमै-
र्मेचकागुरुभवैर्भ्रमराणाम् ।
भूयते स्म सुमनःसुमनःस्र-
ग्दामधामपटले पटलेन ॥ २२ ॥

क्वेति ॥ यस्य देवपूजागृहस्य नभसि अन्तरावकाशे क्वापि कस्मिन्नपि प्रदेशे सुमनसां देवानां पूजार्थमानीताः सुमनसः पुष्पाणि तासां स्रग्दामानि मालापरम्पराः, यद्वा—स्रजः कण्ठमालाः, दामानि शिरोमाल्यानि, तेषां धामानि स्थानानि मध्यस्थापितपुष्पवेणुसुवर्णादिपात्राणि तेषां पटलेषु समूहे विषये तेषामुपरिष्टान्मेचकागुरुभवैः कृष्णागुरुसमुद्भवैर्धूपजैः सौगन्ध्यार्थं रचितैर्धूपोत्पन्नैर्धूमैरेव भ्रमराणां पटलेन गणेन भूयते स्म जातम् । पुष्पाणामुपरि भ्रमरैर्भाव्यम्, तथाच—धूपजधूमा एव तत्स्थाने जाता इत्यर्थः । सुमनसो मालत्याः पुष्पाणां माला परम्पराः, तासां स्थानं । तद्रचितमिति यावत्। एवं(भूत)पटलं वितानं यत्र तादृशे वा । देवानामुपरि पुष्पवितानमपि यत्रेत्यर्थः। देवपूजार्थमुपहृतपुष्पमालापरम्पराणां स्थानभूतं पटलं गृहप्रान्तच्छदिर्यत्र तादृशे । यदन्तरप्रदेशे । देवतागारे हि छदिः प्रान्ते सौरभरामणीयकार्थं पुष्पमाला बध्यन्ते, तासामुपरि धूमा एव भृङ्गा जाता इत्यर्थ इति वा । बहुतरा धूपाः पुष्पमालाश्च यत्र सन्तीति भावः । 'सुमना मालती जातिः' इत्यमरः । 'पटलं छदिः—' (इति च) । 'नैकवर्ण—'इति यावदादिकुलकम् ॥

साङ्कुरेव रुचिपीततमा यै-
र्यैः पुरास्ति रजनी रजनीव ।
ते धृता वितरितुं त्रिदशेभ्यो
यत्र हेमतिलका इव दीपाः ॥ २३ ॥

साङ्कुरेति ॥ यत्र गृहे ते दीपा हेमतिलका इव त्रिदशेभ्यो वितरितुं समर्पयितुं धृताः स्थापिताः सन्ति । ते के—यैर्दीपै रुच्या दीप्त्या पीतं ग्रस्तं तमो यस्यास्तादृशी सती सा भूता भवि- [illegible] वा रजनी रात्रिः साङ्कुरेवोद्भिन्नप्रत्यग्रतेजोङ्कुरसहितेव [illegible]स्ति अभूत् भविष्यति वा । तथा—यैः कृत्वा कान्त्या पीततमा [illegible] पीतवर्णाऽत्यन्तगौरी रात्रिरुद्भिन्नप्रत्यग्राङ्कुरा रजनीव [illegible] ।भूद्भविष्यति वा । रात्रिः पीतीभूततया हरिद्रेव, प्रदीपकश्च तदङ्कुरा इवेत्युत्प्रेक्षोपमा वा । 'निशाख्या काञ्चनी पीता' [illegible] । पीततमा पक्षे सान्तम्, पक्षे तमबन्तम् । पुरास्तीति [illegible] लुङ् चास्मे' इति (भूते) 'यावत्पुरा—' इति भविष्यति ॥

यत्र मौक्तिकमणेर्विरहेण
प्रीतिकामभृतनाड्रिपदेन ।
कुङ्कुमेन परिपूरितमन्तः
शुक्तयः शुशुभिरेऽनुभवन्त्यः ॥ २४ ॥

यत्रेति ॥ यत्र देवागारे मौक्तिकमणेः प्रियतमस्य विरहेण कर्त्रा कुङ्कुमस्य स्वोद्दीपनहेतुतया प्रीतिमनया कामं दत्त्वा कामेन कर्त्रा वा दत्तं कोः पदं दाहकत्वादिरूपोऽधिकारस्तदेव चिह्नं वा यस्य तेन कुङ्कुमकेसरेण परिपूरितमन्तर्मध्यभागमनुभवन्त्यो विभ्राणाः शुक्तयः शुशुभिरे । वियोगिन्यो हि विरहाग्नितप्तं हृदयमनुभवन्ति । कुङ्कुमपूर्णाः शुक्तयो वियोगिनीरूपकेण वर्ण्यन्ते । यद्वा—मौक्तिकमणिविरहेणोपलक्षिता शुक्तयः कुङ्कुमस्य कामोद्दीपनहेतुतया या प्रीतिमनया युक्तेन कामेन । अन्यत्पूर्ववत् । प्रीतो हि किंचित्पदं ददाति शुक्तयो विशिष्टेन कुङ्कुमेनोपलक्षिता सत्यो मौक्तिकमणिविरहेण पूर्णं मध्यमनुभवन्त्य इव शुशुभिर इति प्रतीयमानोत्प्रेक्षा वा। प्रीतेतिपाठे—स्वोद्दीपकत्वेन प्रीतात्कामात्कृतवरेण लब्धं वह्निपदं येनेत्यर्थः । मुक्ताफलोत्पत्तिहेतुभूताः शुक्तयः पुत्रविरहेण मातरो यथा हृदयान्तर्दहन्ति, तथा कुङ्कुमरूपमन्तर्दाहं वहन्त्यः शुशुभिर इति वा ॥

अङ्कचुम्बिघनचन्दनपङ्कं
यत्र गारुडशिलाजममत्रम् ।
प्राप केलिकवलीभवदिन्दोः
सिंहिकासुतमुखस्य सुखानि ॥ २५ ॥

अङ्केति ॥ यत्र देवागारे अङ्कचुम्बी मध्यवर्ती घनश्चन्दनपङ्को यस्य तत् गारुडशिलाजमतिनीलस्थूलगरुडोद्गारमणिघटितममत्रं पात्रं केल्या लीलामात्रेण कवलीभवन् ग्रासीभवन् मुखमध्यवर्त्यर्धभाग इन्दुर्यस्य सिंहिकासुतमुखस्य राहुवदनस्य शीतान्नभोजनसुखानि प्राप । तत्सममभूदित्यर्थः । गारुडमणिपात्राणि यत्र चन्दनभृतानि सन्तीति भावः । अमत्रमिति जात्येकवचनम् । भवदिन्दोः भाषितपुंस्कम् ॥

गर्भमैणमदकर्दमसान्द्रं
भाजनानि रजतस्य भजन्ति ।
यत्र साम्यमगमन्नमृतांशो-
रङ्करङ्ककलुषीकृतकुक्षेः ॥ २६ ॥

गर्भमिति ॥ यत्र देवागारे एणमदः कस्तूरी तस्य कर्दमस्तेन सान्द्रं पूर्णं गर्भं मध्यं भजन्ति बिभ्राणानि रजतघटितानि भाजनानि अङ्करङ्कुः कलङ्कमृगस्तेन कलुषीकृतो मलिनीकृतः कुक्षिर्यस्य तस्यामृतांशोश्चन्द्रस्य साम्यमगमत् । देवपूजार्थं रजतपात्राणि कस्तूरीपूर्णानि यत्र सन्तीति भावः ॥

उज्जिहानशुकताङ्कुरशङ्का
यत्र धर्मगहने खलु तेने ।
भूरिशर्करकरम्भवलीना-
मालिभिः सुगतसौधसखानाम् ॥ २७ ॥

उज्जिहानेति ॥ धर्मेण गहने निबिडे, अथ च—पुण्यकाननरूपे यत्रोच्चवर्तुलधवलतराणां सुगतसौधानां बौद्धदेवालयानां सखायः सदृशास्तेषां भूरि शर्करा येषु तेषां करम्भचलीना दधिसक्तूपहाराणां दध्योदनोपहाराणां वा आलिभिः पङ्क्तिभिरुज्जिहान उद्गच्छन् सुकृताङ्कुरस्तस्य शङ्का संभावना खलु निश्चित तेने व्यरचि आम्रादिवने ह्याम्राद्यङ्कुरा एवोद्गच्छन्ति, तथा धर्मकानने धर्माङ्कुरा एवेति । यत्र शर्करामिश्रदध्योदनबलिश्रेणय उपकल्पिताः सन्तीति भावः । सखाना, 'राजाह—' इति टच् ॥

खर्वमारचयदमरौघनिवासं
पर्वतं क्वचन चम्पकसंपत् ।
मल्लिकाकुसुमराशिरकार्षी-
द्यत्र च स्फटिकसानुमनुच्चम् ॥ २८ ॥

खर्वमिति ॥ यत्र क्वचन प्रदेशे विकसितचम्पककुसुमानां संपदुच्चतरपुञ्जोऽमरौघानां निवासभूतपर्वतं मेरुं खर्वं ह्रस्वमारचयत् । सुवर्णमेरुवर्णश्चम्पकराशिर्मेरोरप्युच्चतरो यत्रास्तीत्यर्थः । तथा-मल्लिकाकुसुमराशिः स्फटिका एव शिखराणि यस्य तं कैलासपर्वतमनुच्चं खर्वमकार्षीत् । शुभ्रतरस्फटिकवर्णमल्लिकापुष्पराशिः कैलासादप्युच्चतरो यत्रास्तीत्यर्थः । पृथगन्वयात्खर्वानुच्चपदद्वयं भिन्नमिति ज्ञेयम् ॥

स्वात्मनः प्रियमपि प्रति गुप्तिं
कुर्वती कुलवधूमवजज्ञौ ।
हृद्यदैवतनिवेद्यनिवेशा-
द्यत्र भूमिरवकाशदरिद्रा ॥ २९ ॥

स्वात्मन इति ॥ यत्र हृद्यानां वर्णरसादिना मनोहारिणां देवतासंबन्धिनां निवेद्यानां पञ्चखाद्याद्युपहाराणां निवेशादवस्थापनाद्धेतोस्तिलमात्रावकाशेनापि दरिद्रा रहिता भूमिः स्वात्मनः प्रियं प्रत्यपि लक्ष्मीकृत्य गुप्तिं सर्वाङ्गसंवरणरूपं गोपनं कुर्वती शोभनस्य स्वस्य वा देहस्य गोपनं कुर्वती वा तिलमात्रमपि प्रदेशं दृष्टुमददाना सती कुलवधूमवजज्ञौ अवमेने । कुलस्त्रीतुल्याभूदित्यर्थः ॥

यत्र कान्तकरपीडितनील-
ग्रावरश्मिचिकुरास्तु विरेजुः ।
गात्रमूर्धविधुतेरनुबिम्बा-
त्कुट्टिमक्षितिषु कुट्टिमितानि ॥ ३० ॥

यत्रेति ॥ यत्र यत्नेनानासु कुट्टिमक्षितिषु चन्द्रकान्तादिमणिबद्धभूमिषु देवपूजावसरे गात्रस्य मूर्धनो गात्रमूर्धविधुते शिरःकम्पस्तस्यानुबिम्बात्प्रतिबिम्बाद्धेतोस्तद्व्याजेन कुट्टिमितानि दृढपिधानादिपरिहारार्थं कामिनीशिरःकम्पविलसितानीव विरेजुः । किंभूतासु—नीलो नीलमणिवत् कान्ता सूर्यकान्तचन्द्रकान्ता वा तेषां करैः किरणैः पीडिताः कुरुन्दकान्तुं मणिसदृशाः । तनैव यत्नेनाभूता इति यावत् । नीलमणिरश्मयो [illegible] किरणा एव चिकुराः सुनीलाः केशा यासां तासु । कामिन्यो दृढपरिचुम्बनादौ प्रियपाणिगृहीता नीलमणिरश्मितुल्याः सुनीलाः केशा यासां कृतकचग्रहाः सत्यश्चुम्बनादिपरिहाराय शिरःकम्पनरूपान् विलासान् कुर्वन्ति । नानामणिबद्धा भूमयो देवसेवकाः गायकाश्च यत्र सन्तीति भावः ॥

नैकवर्णमणिभूषणपूर्णे
स क्षितीन्दुरनवद्यनिवेद्ये ।
अध्यतिष्ठदमलं मणिपीठं
तत्र चित्रसिचयोच्चयचारौ ॥ ३१ ॥

नेति ॥ स क्षितीन्दुर्भूचन्द्रो नलस्तत्रोक्तरूपे देवपूजागृहे अमलं मणिभी रत्नैः खचितं पीठमध्यतिष्ठत् । किंभूते—नैकवर्णा मणयो येषु देवार्थं कल्पितैर्नानावर्णैर्भूषणैः पूर्णे । तथा—अनवद्यानि मोदकादिनिवेद्यानि यस्मिन् । तथा—चित्राणां नानावर्णानामाश्चर्यकारिणां वा देवार्थमानीतानां सिचयानां वस्त्राणामुच्चयेन राशिना चारौ रमणीये पूर्णे । मणिपीठम्, 'अधिशीङ्—' इति कर्मत्वम् । चार्विति पाठे—पीठविशेषणम् ॥

पञ्चायतनपूजायां प्राधान्येन सूर्यपूजाया विहितत्वात्प्रथमं सूर्यपूजामाह—

सम्यगर्चति नलेऽर्कमतूर्णं
भक्तिगन्धिरमुनाकलि कर्णः ।
श्रद्दधानहृदयं प्रति चातः
साम्बमम्बरमणिर्निरचैषीत् ॥ ३२ ॥

सम्यगिति ॥ नले सूर्यकान्तमणिरूपं सुवर्णादिघटितप्रतिमारूपं वाऽर्कं सम्यक् शास्त्रोक्तमार्गेण अतूर्णं त्वरारहितं सावधानतया चिरकालमर्चति सति अमुना सूर्येण कर्णो राधेयो भक्तिगन्धिः अल्पभक्तिर्लेशमात्रभक्तिर्मयाऽकलि ज्ञातः । सूर्येण कोऽपि कर्णो नलापेक्षयाऽतिहीन एवेति सूर्यमनस्यचिन्ति इत्यर्थः । नल—नलेऽर्कं दर्शनर्चति सति अम्बरमणिः सूर्यः श्रीकृष्णपुत्रं साम्बनामानं शापे श्रद्दधानहृदयं प्रति श्रद्धावत्स्वयमात्मा निरचैषीत् निश्चितवान् । साम्बोऽपि भक्तत्वात्स्वयं प्रतिग्रहार्थवानभूत्, नलस्तु न [illegible] भक्त इति निश्चिकायेत्यर्थः । उक्तानामपि [illegible] त्यस्य सूर्ये महती भक्तिरभूदिति भावः । [illegible] दाता । भक्तिगन्धिः, अल्पार्थवाचिना गन्धशब्देन । [illegible] प्रतिना नामार्थे' इत्यव्ययीभावः ॥

तत्तदर्घमरहस्यजपेषु
[illegible] सवनसूक्तगणान् ।
रक्तिमानमिव शिक्षितुमर्कं
रक्तचन्दनजलैरयमर्चत् ॥ ३३ ॥

तदिति । [illegible]

पूतेति ॥ एष राजा चासौ ऋषिर्मुनिश्चधर्माचरणशीलो नलो देवपूजागृहप्रवेशोचितार्थं पूतः जलक्षालितपाणिचरणः येनैवंभूतः सन् शुचिना गोमयोपलिप्तेन पवित्रेण, तथा—न(इ)तरस्य नलातिरिक्तस्य पादेन हतेन, अन्यचरणस्पर्शादूषितेनेत्यर्थः। उच्चैरूर्ध्वमध्वना सोपानबद्धमार्गेण, यद्वा—अनितरपादहतेन, अतएवोच्चैर्नितरां शुचिना, ब्रह्मचारिण उपनीता द्विजाः परिचारिणो देवसेवाकारिणो यत्रैवंभूतं सुरार्चावेश्म सुवर्णादिनिर्मितमन्त्रसंस्कृतप्रतिमागृहं देवपूजासंबन्धि वा गृहं विवेश ॥

क्वापि यन्नभसि धूपजधूमै-
र्मेचकागुरुभवैर्भ्रमराणाम् ।
भूयते स्म सुमनःसुमनःस्र-
ग्दामधामपटले पटलेन ॥ २२ ॥

क्वेति ॥ यस्य देवपूजागृहस्य नभसि अन्तरावकाशे क्वापि कस्मिन्नपि प्रदेशे सुमनसां देवानां पूजार्थमानीताः सुमनसः पुष्पाणि तासां स्रग्दामानि मालापरम्पराः, यद्वा—स्रजः कण्ठमालाः, दामानि शिरोमाल्यानि, तेषां धामानि स्थानानि मध्यस्थापितपुष्पवेणुसुवर्णादिपात्राणि तेषां पटलेषु समूहे विषये तेषामुपरिष्टान्मेचकागुरुभवैः कृष्णागुरुसमुद्भवैर्धूपजैः सौगन्ध्यार्थं रचितैर्धूपोत्पन्नैर्धूमैरेव भ्रमराणां पटलेन गणेन भूयते स्म जातम् । पुष्पाणामुपरि भ्रमरैर्भाव्यम्, तथाच—धूपजधूमा एव तत्स्थाने जाता इत्यर्थः । सुमनसो मालत्याः पुष्पाणां माला परम्पराः, तासां स्थानं । तद्रचितमिति यावत्। एव(भूत)पटलं वितानं यत्र तादृशो वा । देवानामुपरि पुष्पवितानमपि यत्रेत्यर्थः । देवपूजार्थमुपहृतपुष्पमालापरम्पराणां स्थानभूतं पटलं गृहप्रान्तच्छदिर्यत्र तादृशे । यदन्तरप्रदेशे । देवतागारे हि छदिः प्रान्ते सौरभरामणीयकार्थं पुष्पमाला बध्यन्ते, तासामुपरि धूमा एव भृङ्गा जाता इत्यर्थ इति वा । बहुतरा धूपाः पुष्पमालाश्च यत्र सन्तीति भावः । 'सुमना मालती जातिः' इत्यमरः । 'पटलं छदिः—' (इति च) । 'नैकवर्ण—'इति यावदादिकुलकम् ॥

साङ्कुरेव रुचिपीततमा यै-
र्यैः पुराऽस्ति रजनी रजनीव ।
ते धृता वितरितुं त्रिदशेभ्यो
यत्र हेमतिलका इव दीपाः ॥ २३ ॥

साङ्कुरेति ॥ यत्र गृहे ते दीपा हेमतिलका इव त्रिदशेभ्यो वितरितुं समर्पयितुं धृताः स्थापिताः सन्ति । ते के—यैर्दीपै रुच्या दीप्त्या पीतं ग्रस्तं तमो यस्यास्तादृशी सती सा भूता भविष्यन्ती वा रजनी रात्रिः साङ्कुरेवोद्भिन्नप्रत्यग्रतेजोङ्कुरसहितेव ऽस्ति अभूत् भविष्यति वा । तथा—यैः कृत्वा कान्त्या पीततमा ...तरं पीतवर्णाऽत्यन्तगौरी रात्रिरुद्भिन्नप्रत्यग्राङ्कुरा रजनीव ...भून्नविष्यति वा । रात्रिः पीनीभूततया हरिद्रेव, प्रदीपक...न तदङ्कुरा इवेत्युत्प्रेक्षोपमा वा । 'निशाख्या काञ्चनी पीता' ...। पीततमा पक्षे सान्तम्, पक्षे तमवन्तम् । पुरास्तीति ...तुइ चास्ने' इति (भूते) 'यावत्पुरा—' इति भविष्यति लट् ॥

यत्र मौक्तिकमणेर्विरहेण
प्रीतिकामधृतवह्निपदेन ।
कुङ्कुमेन परिपूरितमन्तः
शुक्तयः शुशुभिरेऽनुभवन्त्यः ॥ २४ ॥

यत्रेति ॥ यत्र देवागारे मौक्तिकमणेः प्रियतमस्य विरहेण कर्त्रा कुङ्कुमस्य स्वोद्दीपनहेतुतया प्रीतिस्त्रिया कामं दत्तं कामेन कर्त्रा वा दत्तं वह्नेः पदं दाहकत्वादिरूपोऽधिकारस्तद्रूपं चिह्नं वा यस्य तेन कुङ्कुमकेसरेण परिपूरितमन्तर्मध्यभागमनुभवन्त्यो बिभ्राणाः शुक्तयः शुशुभिरे । वियोगिन्यो हि विरहाग्नितप्तं हृदयमनुभवन्ति । कुङ्कुमपूर्णाः शुक्तयो वियोगिनीरूपकेण वर्ण्यन्ते । यद्वा—मौक्तिकमणिविरहेणोपलक्षिताः शुक्तयः कुङ्कुमस्य कामोद्दीपनहेतुतया याः प्रीतिस्त्रिया युक्तेन कामेन । अन्यत्पूर्ववत् । प्रीतौ हि किंचित्पदं ददाति शुक्तयो विशिष्टेन कुङ्कुमेनोपलक्षिताः सत्यो मौक्तिकमणिविरहेण पूर्णं मध्यमनुभवन्त्य इव शुशुभिर इति प्रतीयमानोत्प्रेक्षा वा। प्रीतेतिपाठे—स्वोद्दीपकत्वेन प्रीतात्कामाद्धृतं वरेण लब्धं वह्निपदं येनेत्यर्थः । मुक्ताफलोत्पत्तिहेतुभूताः शुक्तयः पुत्रविरहेण मातरो यथा हृदयान्तर्दहन्ति, तथा कुङ्कुमरूपमन्तर्दाहं वहन्त्यः शुशुभिर इति वा ॥

अङ्कचुम्बिघनचन्दनपङ्कं
यत्र गारुडशिलाजममत्रम् ।
प्राप केलिकवलीभवदिन्दोः
सिंहिकासुतमुखस्य सुखानि ॥ २५ ॥

अङ्केति ॥ यत्र देवागारे अङ्कचुम्बी मध्यवर्ती घनश्चन्दनपङ्को यस्य तत् गारुडशिलाजमतिनीलस्थूलगरुडोद्गारमणिघटितममत्रं पात्रं केल्या लीलामात्रेण कवलीभवन् ग्रासीभवन् मुखमध्यवर्त्यर्धभाग इन्दुर्यस्य सिंहिकासुतमुखस्य राहुवदनस्य शीतान्नभोजनसुखानि प्राप । तत्सममभूदित्यर्थः । गारुडमणिपात्राणि यत्र चन्दनभृतानि सन्तीति भावः । अमत्रमिति जात्येकवचनम् । भवदिन्दोः भाषितपुंस्कम् ॥

गर्भमेणमदकर्दमसान्द्रं
भाजनानि रजतस्य भजन्ति ।
यत्र साम्यमगमन्नमृतांशो-
रङ्करङ्ककलुषीकृतकुक्षेः ॥ २६ ॥

गर्भमिति ॥ यत्र देवागारे एणमदः कस्तूरी तस्य कर्दमस्तेन सान्द्रं पूर्णं गर्भं मध्यं भजन्ति बिभ्राणानि रजतघटितानि भाजनानि अङ्करङ्कः कलङ्कमृगस्तेन कलुषीकृतो मलिनीकृतः कुक्षिर्यस्य तस्यामृतांशोश्चन्द्रस्य साम्यमगमन् । देवपूजार्थं रजतपात्राणि कस्तूरीपूर्णानि यत्र सन्तीति भावः ॥

उज्जिहानसुकृताङ्कुरशङ्का
यत्र धर्मगहने खलु तेने ।
भूरिशर्करकरम्भवलीना-
मालिभिः सुगतसौधसखानाम् ॥ २७ ॥

पूतेति ॥ एष राजा चासौ ऋषिर्मुनिधर्माचरणशीलो नलो देवपूजागृहप्रवेशौचित्यार्थं पूत जलक्षालितं पाणिचरणं येनैवंभूतः सन् शुचिना गोमयोपलिप्तेन पवित्रेण, तथा—न(इ)तरस्य नलातिरिक्तस्य पादेन हतेन, अन्यचरणस्पर्शादूषितेनेत्यर्थः। उच्चैरूर्ध्वमध्वना सोपानबद्धमार्गेण, यद्वा—अनितरपादहतेन, अतएवोच्चैर्नितरां शुचिना, ब्रह्मचारिण उपनीता द्विजाः परिचारिणो देवसेवाकारिणो यत्रैवभूत सुरार्चावेश्म सुवर्णादिनिर्मितमत्रसंस्कृतप्रतिमागृह देवपूजासंबन्धि वा गृह विवेश ॥

क्वापि यन्नभसि धूपजधूमै-
र्मेचकागुरुभवैर्भ्रमराणाम् ।
भूयते स्म सुमनःसुमनःस्र-
ग्दामधामपटले पटलेन ॥ २२ ॥

क्वेति ॥ यस्य देवपूजागृहस्य नभसि अन्तरावकाशे क्वापि कस्मिन्नपि प्रदेशे सुमनसां देवानां पूजार्थमानीता' सुमनसः पुष्पाणि तासां स्रग्दामानि मालापरम्पराः, यद्वा—स्रज' कण्ठमालाः, दामानि शिरोमाल्यानि, तेषा धामानि स्थानानि मध्यस्थापितपुष्पवेणुसुवर्णादिपात्राणि तेषां पटलेषु समूहे विषये तेषामुपरिष्टान्मेचकागुरुभवैः कृष्णागुरुसमुद्भवैर्धूपजैः सौगन्ध्यार्थं रचितैर्धूपोत्पन्नैर्धूमैरेव भ्रमराणां पटलेन गणेन भूयते स्म जातम् । पुष्पाणामुपरि भ्रमरैर्भाव्यम्, तथाच—धूपजधूमा एव तत्स्थाने जाता इत्यर्थ' । सुमनसो माल्याः पुष्पाणां माला परम्परा', तासां स्थानं । तद्रचितमिति यावत्। एव(भूत)पटलं वितानं यत्र तादृशो वा। देवानामुपरि पुष्पवितानमपि यत्रेत्यर्थः। देवपूजार्थमुपहृतपुष्पमालापरम्पराणां स्थानभूतं पटलं गृहप्रान्तच्छदिर्यत्र तादृशे। यदन्तरप्रदेशे। देवतागारे हि छदिः प्रान्ते सौरभरामणीयकार्थं पुष्पमाला बध्यन्ते, तासामुपरि धूमा एव भृङ्गा जाता इत्यर्थ इति वा। वहुतरा धूपा' पुष्पमालाश्च यत्र सन्तीति भाव । 'सुमना मालती जाति ' इत्यमरः। 'पटल छदि.—' (इति च) । 'नैकवर्ण—'इति यावदादिकुलकम् ॥

साङ्कुरेव रुचिपीततमा यै-
र्यैः पुरास्ति रजनी रजनीव ।
ते धृता वितरितुं त्रिदशेभ्यो
यत्र हेमतिलका इव दीपाः ॥ २३ ॥

साङ्कुरेति ॥ यत्र गृहे ते दीपा हेमतिलका इव त्रिदशेभ्यो वितरितुं समर्पयितु धृता. स्थापिता सन्ति । ते के—यैर्दीपै रुच्या दीप्त्या पीत ग्रस्तं तमो यस्यास्तादृशी सती सा भूता भविष्यन्ती वा रजनी रात्रि साङ्कुरेवोद्भिन्नप्रत्यग्रतेजोङ्कुरसहितेव पुराऽस्ति अभूत् भविष्यति वा । तथा—यै. कृत्वा कान्त्या पीततमा अतितरां पीतवर्णाऽत्यन्तगौरी रात्रिरुद्भिन्नप्रत्यग्राङ्कुरा रजनीव हरिद्रेवाभूद्भविष्यति वा। रात्रि पीतीभूततया हरिद्रेव, प्रदीपकलिकाश्च तदङ्कुरा इत्युत्प्रेक्षोपमा वा। 'निशाख्या काञ्चनी पीता' इत्यमर.। पीततमा पक्षे सान्तम्, पक्षे तमबन्तम् । पुरास्तीति 'पुरि लुङ् चास्मे' इति (भूते) 'यावत्पुरा—' इति भविष्यति वा लट् ॥

यत्र मौक्तिकमणेर्विरहेण
प्रीतिकामधृतवह्निपदेन ।
कुङ्कुमेन परिपूरितमन्तः
शुक्तयः शुशुभिरेऽनुभवन्त्यः ॥ २४ ॥

यत्रेति ॥ यत्र देवागारे मौक्तिकमणेः प्रियतमस्य विरहेण कर्त्रा कुङ्कुमस्य स्वोद्दीपनहेतुतया प्रीतिस्तया कामं दत्तं कामेन कर्त्रा वा दत्त वह्नेः पद दाहकत्वादिरूपोऽधिकारस्तद्रूपं चिह्नं वा यस्य तेन कुङ्कुमकेसरेण परिपूरितमन्तर्मध्यभागमनुभवन्त्यो बिभ्राणाः शुक्तयः शुशुभिरे । वियोगिन्यो हि विरहाग्नितप्त हृदयमनुभवन्ति । कुङ्कुमपूर्णाः शुक्तयो वियोगिनीरूपकेण वर्ण्यन्ते । यद्वा—मौक्तिकमणिविरहेणोपलक्षिता शुक्तय. कुङ्कुमस्य कामोद्दीपनहेतुतया या प्रीतिस्तया युक्तेन कामेन । अन्यत्पूर्ववत् । प्रीतो हि किंचित्पदं ददाति शुक्तयो विशिष्टेन कुङ्कुमेनोपलक्षिता' सत्यो मौक्तिकमणिविरहेण पूर्णं मध्यमनुभवन्त्य इव शुशुभिर इति प्रतीयमानोत्प्रेक्षा वा। प्रीतेतिपाठे—स्वोद्दीपकत्वेन प्रीतात्कामाद्धृत वरेण लब्ध वह्निपद येनेत्यर्थ । मुक्ताफलोत्पत्तिहेतुभूता. शुक्तयः पुत्रविरहेण मातरो यथा हृदयान्तर्दहन्ति, तथा कुङ्कुमरूपमन्तर्दाहं वहन्त्यः शुशुभिर इति वा ॥

अङ्कचुम्बिघनचन्दनपङ्कं
यत्र गारुडशिलाजममत्रम् ।
प्राप केलिकवलीभवदिन्दोः
सिंहिकासुतमुखस्य सुखानि ॥ २५ ॥

अङ्केति ॥ यत्र देवागारे अङ्कचुम्बी मध्यवर्ती घनश्चन्दनपङ्को यस्य तत् गारुडशिलाजमतिनीलस्थूलगरुडोद्गारमणिघटितममत्र पात्रं केल्या लीलामात्रेण कवलीभवन् ग्रासीभवन् सुखमध्यवर्त्यर्धभाग इन्दुर्यस्य सिंहिकासुतमुखस्य राहुवदनस्य शीतान्नभोजनसुखानि प्राप । तत्सममभूदित्यर्थः। गारुडमणिपात्राणि यत्र चन्दनभृतानि सन्तीति भावः। अमत्रमिति जात्येकवचनम् । भवदिन्दो. भाषितपुंस्कम् ॥

गर्भमैणमदकर्दमसान्द्रं
भाजनानि रजतस्य भजन्ति ।
यत्र साम्यमगमन्नमृतांशो-
रङ्करङ्कुकलुषीकृतकुक्षेः ॥ २६ ॥

गर्भमिति ॥ यत्र देवागारे एणमद. कस्तूरी तस्य कर्दमस्तेन सान्द्र पूर्णं गर्भं मध्य भजन्ति बिभ्राणानि रजतघटितानि भाजनानि अङ्करङ्कु. कलङ्कमृगस्तेन कलुषीकृतो मलिनीकृत. कुक्षिर्यस्य तस्यामृतांशोश्चन्द्रस्य साम्यमगमन् । देवपूजार्थं रजतपात्राणि कस्तूरीपूर्णानि यत्र सन्तीति भाव. ॥

उज्जिहानसुकृताङ्कुरशङ्का
यत्र धर्मगहने खलु तेने ।
भूरिशर्करकरम्भवलीना-
मालिभिः सुगतसौधसखानाम् ॥ २७ ॥

उज्जिहानेति ॥ धर्मेण गहने निविडे, अथ च—पुण्यकानन- रूपे यत्रोच्चवर्तुलधवलतराणां सुगतसौधाना बौद्धदेवालयानां सखायः सदृशास्तेषा भूरि. शर्करा येषु तेषां करम्भवलीनां दधि- सक्तूपहाराणा दध्योदनोपहाराणा वा आलिभिः पङ्क्तिभिरुज्जिहान उद्गच्छन् मुकुताङ्कुरस्तस्य शङ्का संभावना खलु निश्चितं तेने व्यरचि आम्राद्विवने ह्याम्राङ्कुरा एवोद्गच्छन्ति. तथा धर्मकानने धर्माङ्कुरा एवेति । यत्र शर्करामिश्रदध्योदनबलिश्रेणय उपकल्पिता सन्तीति भाव. । सखानां. 'राजाह—' इति टच् ॥

खर्वमाख्यदमरौघनिवासं
पर्वतं क्वचन चम्पकसंपत् ।
मल्लिकाकुसुमराशिरकार्षी-
द्यत्र च स्फटिकसानुमनुच्चम् ॥ २८ ॥

खर्वमिति ॥ यत्र क्वचन प्रदेशे विकसितचम्पककुसुमाना संपदुच्चतरपुञ्जोऽमरौघाना निवासभूतपर्वतं मेरुं खर्वं ह्रस्वमाख्यत् । सुवर्णमेरुवर्णश्चम्पकराशिर्मेरोरप्युच्चतरो यत्रासीदित्यर्थः । तथा- मल्लिकाकुसुमराशिः स्फटिका एव शिखराणि यस्य तं कैलास- पर्वतमनुच्चं खर्वमकार्षीत् । शुभ्रतरस्फटिकवर्णमल्लिकापुष्पराशि. कैलासादप्युच्चतरो यत्रासीदित्यर्थः । पृथगन्वयात्खर्वानुच्चपदद्वयं भिन्नमिति ज्ञेयम् ॥

स्वात्मनः प्रियमपि प्रति गुप्तिं
कुर्वती कुलवधूमवजज्ञौ ।
हृद्यदैवतनिवेद्यनिवेशा-
द्यत्र भूमिरवकाशदरिद्रा ॥ २९ ॥

स्वात्मन इति ॥ यत्र हृद्यानां वर्णरसादिना मनोहारिणां देवतासंबन्धिना निवेद्यानां पक्वान्नाद्युपहाराणां निवेशादवस्था- पनाद्धेतोस्तिलमात्रावकाशेनापि दरिद्रा रहिता भूमिः स्वात्मनः प्रियं प्रत्यपि स्वशरीरस्य गुप्तिं सर्वाङ्गसंवरणरूपं गोपनं कुर्वती शोभनस्य स्वस्य वा देहस्य गोपनं कुर्वती वा तिलमात्रमपि प्रदेश- मदर्शयन्ती सती कुलवधूमवजज्ञौ अवमेने । कुलस्त्रीतुल्या- भूदित्यर्थः ॥

यत्र कान्तकरपीडितनील-
ग्रावरश्मिचिकुरास्तु विरेजुः ।
गात्रमूर्धविधुनैरनुबिम्बा-
त्कुट्टिमक्षितिषु कुट्टिमितानि ॥ ३० ॥

यत्रेति ॥ यत्र [illegible] कुट्टिमक्षितिषु [illegible] देवपूजार्थमागता [illegible] [illegible] प्रतिबिम्बात् [illegible] कुट्टिमितानि [illegible] [illegible]परिहारार्थं [illegible] विरेजुः । किंभूतास्तु—नीलो नीलमणिस्तद्वत् [illegible] कान्ता वा तेषां करैः [illegible] [illegible] । [illegible] [illegible] इति भावः । [illegible] [illegible] सुनीला केशा यासां तासु । [illegible] प्रियपाणिगृहीता नीलमणिरश्मितुल्या. सुनीलाः केशा यासां कृतकचग्रहाः सत्यधुम्बनादिपरिहाराय शिर कम्पनरूपान् विला- सान् कुर्वन्ति । नानामणिबद्धा भूमयो देवसेवका गायकाश्च यत्र सन्तीति भावः ॥

नैकवर्णमणिभूषणपूर्णे
स क्षितीन्दुरनवद्यनिवेद्ये ।
अध्यतिष्ठदमलं मणिपीठं
तत्र चित्रसिचयोच्चयचारौ ॥ ३१ ॥

नेति ॥ स क्षितीन्दुर्भूचन्द्रो नलस्तत्रोक्तरूपे देवपूजागृहे अमलं मणिभी रत्नै. खचितं पीठमध्यतिष्ठत् । किंभूते—नैकवर्णा मणयो येषु देवार्थं कल्पितैर्नानावर्णैर्भूषणैः पूर्णे । तथा—अनवद्यानि नो- दकादिनिवेद्यानि यस्मिन् । तथा—चित्राणा नानावर्णानामाश्चर्य- कारिणां वा देवार्थमानीतानां सिचयानां वस्त्राणामुच्चयेन राशिना चारौ रमणीये पूर्णे । मणिपीठम्, 'अधिशीङ्—' इति कर्मत्वम् । चार्विति पाठे—पीठविशेषणम् ॥

पञ्चायतनपूजायां प्राधान्येन सूर्यपूजाया विहितत्वात्प्रथमं सूर्यपूजामाह—

सम्यगर्चति नलेऽर्कमतूर्णं
भक्तिगन्धिरमुनाकलि कर्णः ।
श्रद्दधानहृदयं प्रति चातः
साम्बमम्बरमणिर्निरचैषीत् ॥ ३२ ॥

सम्यगिति ॥ नले सूर्यकान्तमणि[illegible]प्रतिमा- रूप [illegible] अर्कं सम्यक् [illegible] अतूर्णं त्वरारहित [illegible]- तया चिरकालमर्चति सति अमुना सूर्येण कर्णो राधेयो भक्ति- गन्धि[illegible] [illegible] । [illegible] कर्णो [illegible] [illegible] सूर्य[illegible] [illegible] । तथा— नलेऽर्के [illegible] अम्बरमणि सूर्य [illegible] [illegible] श्रद्दधानहृदयमति [illegible] [illegible]- तवान् । [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] इति [illegible] । [illegible] [illegible] सूर्यं [illegible] भक्तिरभूदिति भाव । [illegible] [illegible] । भक्तिगन्धि, [illegible] [illegible] । [illegible] [illegible] [illegible] ।

त[illegible]सरहस्यजपेषु
[illegible] [illegible] ।
[illegible] [illegible]
[illegible] ॥ ३३ ॥

तदिति । [illegible]

कारूप. रक्तचन्दनकाष्ठजानां बीजानां कृतच्छिद्रमणीनां फलमध्यवर्तिबीजानां वा समाजः समूहो जपतोऽमुष्य शय हस्त वभाज सिषेवे। उत्प्रेक्षते—तत्करे वर्तमानमुच्चैरतिशयितं रक्तिमानं रक्तत्वं रक्षितुमिव। अन्योपि शिष्य उपाध्याग सेवत एव। रक्तचन्दनबीजजपमालिकाजपेन सौरमन्त्राणां शीघ्रफलत्वात्सौरमन्त्रान्रक्तचन्दनमालिकया जजापेत्यर्थः। सद्भ्रयः, एकाचत्वान्मयट्॥

इदानीं श्लोकाष्टकेन हरपूजामाह—

हेमनामकतरुप्रसवेन
त्र्यम्बकस्तदुपकल्पितपूजः।
आत्तया युधि विजित्य रतीशं
राजितः कुसुमकाहलयेव॥ ३४॥

हेमेति॥ हेमनामकस्य धत्तूरस्य तरोः प्रसवेन विकसितकुसुमेन कृत्वा तेन नलेनोपकल्पिता पूजा यस्य स त्र्यम्बको राजितः शुशुभे। उत्प्रेक्षते—रतीशं युधि विजित्य बलादात्तया गृहीतया कुसुमरूपकाहलया धत्तूरपुष्पाकारवाद्यविशेषेणेव। कुसुमकाहलयोपलक्षित इवेति वा। शराणां कौसुमत्वाद्वादित्राणामपि कौसुमतया युक्तत्वात्कामकाहलायाः कौसुमत्वमुचितमेव। पराभूतात्कामाद्बलाद्गृहीतया कौसुमकाहलयेव धत्तूरपुष्पेण रञ्जित इत्यर्थः। अन्योपि शत्रु जित्वा बलाद्गृहीतेन तच्छस्त्रवादित्रादिना शोभते। सौन्दर्येण स्वस्पर्धितया स्वस्य शिवभक्तत्वात्कामस्य च शिवविरोधित्वात्स्वविरोधिनं स्वस्वामिविरोधिनं च स्मर रणे जित्वा तस्माद्बलान्नलेनैव गृहीतया कुसुमकाहलयेव धत्तूरपुष्पेण कृत्वा नलेन कृतोपदः, अथच—कृतपूज. शुशुभे। सेवको हि स्वविरोधिनं स्वस्वामिविरोधिनं वा रणे जित्वा तच्छस्त्रवादित्रादि बलाद्गृहीत्वा स्वामिन उपदीकरोति। तेन च स्वामी शोभते इति वा। प्रियतरेण धत्तूरपुष्पेण स नलः शिवमपूपुजदिति भावः। 'धत्तूरः कनकाह्वयः' इत्यमरः। 'वाद्यभाण्डविशेषे तु काहला' इति विश्व.॥

अर्चयन्हरकरं स्मितभाजा
नागकेसरतरोः प्रसवेन।
सोयमापयदतिर्यगवाग्दि-
क्पालपाण्डुरकपालविभूषाम्॥ ३५॥

अर्चयन्निति॥ स्मितं विकासं भजते स्मितभाक् तेन विकसितेन नागकेसराख्यस्य तरो' प्रसवेन पुष्पेण कृत्वा हरकर सुवर्णादिघटितदक्षिणामूर्त्यादिशिवप्रतिमापाणिमर्चयन् पूजार्थं स्थूल तर शुभ्रतरं केसरतरुकुसुम तत्पाणौ स्थापयन् सोयं नलस्तिरश्च्या दिशः प्राच्यादिदिगष्टकाद् अवाच्या अधो दिश. सकाशादन्याऽतिर्यगवाग्दिक् ऊर्ध्वा दिक् तस्याः पालो रक्षको ब्रह्मा तस्य चिरकालघर्षणाद्गतकृत्ति पाण्डुरं धवलतरं कपाल शिरस्तेन ब्रह्मकपालेन कृत्वा विभूषामलंकृति कपालरूपा विभूषामापयदलम्भयत्। हरेण ब्रह्मण. पञ्चमं शिरश्छिन्नं प्रायश्चित्त कुर्वतो हरस्य भिक्षार्थं करे तिष्ठति। ततश्च तत्प्रतिमायामपि तेन भवितुं युक्तमिति केसरपुष्परूपेण ब्रह्मकपालेन तत्करमलंचकारेत्यर्थ.। 'चाम्पेय केसरो नागकेसरः काञ्चनाह्वय.' इत्यमर.। हरकरम्, अर्चनापेक्षया कर्मत्वम्। पक्षे आप्नोतेर्गत्यर्थत्वादणौ कर्तुर्णौ कर्मत्वम्। तिर्यगवागिति वाऽव्ययम्, अतिर्यगवाक् चासौ दिक् चेति समासः॥

नीलनीररुहमाल्यमयीं स
न्यस्य तस्य गलनालविभूषाम्।
स्फाटिकीमपि तनुं निरमासी-
न्नीलकण्ठपदसान्वयतायै॥ ३६॥

नीलेति॥ स नलस्तस्य हरस्य स्फटिकनिर्मितामपि तनु हरप्रतिमां नीलनीररुहाणां माल्यं माला तन्मयीं गलनालः कण्ठस्तस्य विभूषां भूषणं न्यस्य आबध्य नीलकण्ठवाचक पदं तस्य सान्वयतायै अन्वयसाहित्याय नील कण्ठोऽस्येति सबन्धसार्थक्याय निरमासीन्निर्मितवान्। नीलोत्पलमालां कण्ठे बद्ध्वा स्फाटिकीमपि शिवप्रतिमां नीलकण्ठपदसहितामकरोदित्यर्थः। कण्ठे एव नीलोत्पलपूजा चकार, अन्यत्र तु चन्दनश्वेतपुष्पादिभिः पूजितवानिति भावः॥

प्रीतिमेष्यति कृतेन ममेट-
क्कर्मणा पुररिपुर्मदनारिः।
तत्पुरः पुरमतोयमधाक्षी-
द्धूपरूपमथ कामशरं च॥ ३७॥

प्रीतिमिति॥ पुराणां दैत्यविशेषाणां रिपु', तथा—मदनस्यारिः शिवो मम कृतेन ईदृशा कर्मणा पुरकामशरदाहरूपव्यापारेण प्रीतिमेष्यति प्रसन्नो भविष्यति। अतो हेतोरिव इति बुद्ध्वायं नलस्तस्य पुररिपोः कामारेः पुरो धूपरूपं धूपस्वरूपम्, अथ च—धूपवेषधारिणं पुरं गुग्गुलुमधाक्षीत् ददाह। अथ तद्दाहानन्तरं धूपविशेषरूपं कामशर कामबाणं च ददाह। यस्यारिर्येद्दिपुशरश्च यदग्रे येन दह्यते स तस्मिन् प्रीत एव। शिवभयेन वेषान्तरधारिणं पुर दैत्यं कामबाणं च मोहनाख्यं ददाहेत्यर्थ.। धूपसमर्पणान्तां शिवपूजामकरोदिति भाव.। ईदृशा पुष्पपूजान्तेन भक्तियुक्तेनापि कर्मणा पुररिपु कामारि. शिवो मम कृते मदर्थं मयि विषये प्रीति न यास्यति एतावतापि सतुष्टो न भविष्यति, अतः कारणादिव तदग्रे पुर कामशरं च ददाह। एवं कृते शंकरस्तुष्टो भविष्यतीति भाव इति वा। पुररिपुर्मदनारिरिति च योगस्यैवात्र प्राधान्यान्न पौनरुक्त्यम्। 'गुग्गुलौ कथित पुर.' इति विश्व.। तत्पुर. शेषषष्ठीसमास'। अन्यथा—अव्ययेन सह षष्ठीसमासनिषेध. स्यात्। तदिति लुप्तषष्ठीक विभक्तिप्रतिरूपकमव्ययं पृथक्पदं वा॥

तन्मुहूर्तमपि भीमतनूजा-
विप्रयोगमसहिष्णुरिवायम्।
शूलिमौलिशशिभीततयाऽभू-
द्ध्यानमूर्च्छननिमीलितनेत्रः॥ ३८॥

तदिति॥ स चासौ मुहूर्तश्च तमपि तस्मिन्देवपूजाक्षणेपीत्यर्थ.। भीमतनूजाविप्रयोग वियोगमसहिष्णुरय नल शूलिमौलौ वर्तमानाच्छशिनो भीततयेव नेत्रध्यानेन यन्मूर्च्छनमेकाग्रताल—

क्षण. प्रलयत्वेन हेतुना निर्मीलिते संकोचितपक्ष्मीकृते नेत्रे येनैवं-भूतोऽभूत्। विरहित्वाद्धरशिरश्चन्द्रदर्शनस्य नितरां संतापकारित्वनिया ध्यानमूर्च्छनव्याजेन नेत्रे निर्मीलितवानित्यर्थः । पूजानन्तर शिवस्य ध्यानं चकारेति भाव. । शूलधारिणापि यः शिरसि धृत., तस्मादधिकं भयं युक्तमिति सूचयितुं शूलिपद प्रायोजि । तन्मुहूर्तम्, अत्यन्तसंयोगे द्वितीया । विप्रयोगं, 'न लोका–' इति षष्ठीनिषेधाद्द्वितीया ॥

दण्डवद्भुवि लुठन्स ननाम
त्र्यम्बकं शरणभागिव कामः ।
आत्मशस्त्रविशिखासनबाणा-
न्यस्य तत्पदयुगे कुसुमानि ॥ ३९ ॥

दण्डवदिति ॥ स नलो दण्डेन तुल्यं साष्टाङ्गपातेन भुवि लुठन् सन् त्र्यम्बकं ननाम । किं कृत्वा—तस्य हरस्य पदयुगे पुष्पाञ्जलिदानार्थमञ्जलिदानाय धृतानि कुसुमानि न्यस्य समर्प्य । तत्रोत्प्रेक्षते—तान्येव कुसुमानि आत्मन. खड्गादि शस्त्रं विशिखासनं धनु , बाणान् स्वशस्त्रभूतानि पुष्पाणि हरपदयुगे समर्प्य 'अद्यप्रभृति शस्त्र न धारयामि शरणोऽस्मि मां रक्ष' इत्यादि वदन् शरणं रक्षितारं शिवमेव भजमानो रूपनाम्यात्काम इव ध्यानानन्तर पुष्पाञ्जलिदानपूर्वकं शक्यनिशयेन दण्डवत्प्रणाममप्यकरोदित्यर्थः । विशिखासनं तूणीरं वा । अन्योऽपि शरणागते एवमेव करोति ॥

त्र्यम्बकस्य पदयोः कुसुमानि
न्यस्य सैष निजशस्त्रनिभानि ।
दण्डवद्भुवि लुठन्किमु काम-
स्तं शरण्यमुपगम्य ननाम ॥ ४० ॥

त्र्यम्बकस्येति ॥ क्षेपक. । सैष इत्यत्र 'सोचि लोपे चेत्–' इति सुलोपः । पूर्व श्लोक एवार्थ ॥

व्यापृतस्य शतरुद्रियजप्तौ
पाणिभस्य नवपल्लवलीलम् ।
सूत्रमक्षिरिव रुद्रपराक्ष-
श्रेणिरभ्यत रुद्रपरस्य ॥ ४१ ॥

व्यापृतस्येति ॥ [illegible]

रुद्राक्ष–' इत्यादिहारीतोक्तेर्हरोक्तश्च जपमालाविविधैर्द्रव्यैः । अणिमादिसिद्धये पाणौ रौद्राक्षेति ज्ञातव्य ॥

उत्तमं स महति स महीभृ-
त्पूरुषं पुरुषसूक्तविधानैः ।
द्वादशापि च स केशवमूर्ती-
र्द्वादशाक्षरमुदीर्य ववन्दे ॥ ४२ ॥

उत्तममिति ॥ स महीभृत् उत्तमं परम पूरुषं पुरुषोत्तम पुरुषसूक्तस्य 'सहस्रशीर्षा पुरुष–' इत्यादिषोडशर्चस्य सूक्तस्य विधानैरनुष्ठानप्रकारविशेषैः । [illegible] वा । अचिन्त्यं [illegible] तेन सर्वं चराचरम् । आनुष्टुभस्य सूक्तस्य त्रिष्टुबन्तस्य देवता । पुरुषो यो जगद्बीजमृषिर्नारायणः स्मृत. ॥' तथा—'[illegible] षोडशांश्च [illegible] । आवाहनासनं पाद्यम् [illegible] । [illegible] ॥ [illegible]

[illegible]

तं पुरुषोत्तमं साक्षात्तत्त्वतः कुण्डलिनां चक्षुश्रवसामिन्द्रः शेषस्तस्य तनुः शरीरं तस्य कुण्डलं पुच्छवेष्टितवलयाकारशरीरभागं तद्भजते इति कुण्डलाकारशेषशरीरे वर्तमानमिव ऐक्षत । दुण्डुभस्य विफणतया साम्यात्स्थूलघनतरे पुष्पदाम्नि दुण्डुभपदं लाक्षणिकम्। दुण्डुभप्रतिकृतिर्दुण्डुभकः 'इवे प्रतिकृतौ' इति कन् । 'टुडि निमज्जने' दुण्डतीति दुण्डुभ इत्यौणादिकः पृषोदरादिर्वा ॥

मेचकोत्पलमयी बलिवन्दु-
स्तद्वलिस्रगुरसि स्फुरति स्म ।
कौस्तुभाख्यमणिकुट्टिमवास्तु-
श्रीकटाक्षविकटायितकोटिः ॥ ४४ ॥

मेचकेति ॥ मेचकोत्पलानि नीलोत्पलानि तन्मयी तद्वलिस्रक् तेन नलेन समर्पिता बलिस्रक् पूजामाला बलिवन्दुर्वेलेर्बन्धनकारिणः श्रीविष्णोरुरसि स्फुरति स्माशोभत । उत्प्रेक्षते—कौस्तुभाख्यमणेः संबन्धि कुट्टिमं कौस्तुभमणिबद्धा भूर्वक्षोलक्षणा तद्वास्तु वसतिस्थानं यस्यास्तस्याः श्रियः कटाक्षाणां विकटायितानि विसाराधीलतरनेत्रगोलककनकविस्फुरितकिरणास्तेषां कोटिः परम्परेव । नीलोत्पलमालाया वक्षस्येव वर्तमानत्वात्तत्रैव च लक्ष्म्या अपि वर्तमानत्वात्साम्यात्कटाक्षविकटायितं कोटिरिवाशोभतेति प्रतीयमानोत्प्रेक्षा । बलिवन्दुः, तृनि पूर्वेण 'द्वितीया' इति योगविभागात्समासः । विकटायितम्, आचारक्यङन्ताद्भावे निष्ठा ॥

स्वर्णकेतकशतानि स हेम्नः
पुण्डरीकघटनां रजतस्य ।
मालयारुणमणेः करवीरं
तस्य मूर्ध्नि पुनरुक्तमकार्षीत् ॥ ४५ ॥

स्वर्णेति ॥ स नलस्तस्य पुरुषोत्तमस्य मूर्ध्नि हेम्नः सुवर्णघटितपुष्पाणां मालया कृत्वा स्वर्णकेतकीपुष्पाणां शतानि, तथा—रजतस्य रूप्यघटितपुष्पाणां मालया कृत्वा पुण्डरीकाणां सिताम्भोजानां घटनां समर्पणां तथा—अरुणमणेः समर्पितमाणिक्यप[illegible]वर्णमणीनां मालया च कृत्वा करवीरपुष्पाणि, एतत्सर्वं पुनरुक्तमकार्षीत् । सवर्णानामेवैतेन पूजाया सिद्धत्वात्स्वर्ण[illegible] । स्वर्णकेतकादिभिः सुवर्णघटितपुष्पादिभिः [illegible] नाथ । विष्णुपूजायां [illegible] रक्तपुष्पाणां निषेधः, [illegible] । पुनरुक्तं, नपुं[illegible] ।

[illegible]निवेद्य-
[illegible] स कृष्णः ।
[illegible]
[illegible] ॥ ४६ ॥

[illegible]

तैर्नानाविधौदनानामुपहारैः कृत्वा नाल्पोऽतिमहान् भक्तबलिरोदनोपहारो यस्य, अथ च—अतिमहान् भक्तः श्रद्धालुर्बलिर्वैरोचनिर्यस्य, एवंभूतोऽभूत् । तथा—नलसमर्पितेन हारिणमदेन कस्तूर्या कृष्णवर्ण, अथ च—कृष्णनामा, अभूत् । तथा—हेमरूप्यादिबद्धदक्षिणावर्तादिशङ्खानां चक्रं समूहस्तत्र स्थितेन जलेन कृत्वा या पूजा अभिषेकार्घदानादिरूपा तया कृत्वा शङ्खचक्रजलेन जातवती संपन्नार्चा पूजा यस्य, अथ च—शङ्खः पाञ्चजन्यः, चक्रं सुदर्शनः, जलाज्जातं पद्मं, तानि विद्यन्ते य[स्यां सा]स्तादृशी शङ्खचक्रपद्मयुक्ता अर्चा प्रतिमा यस्यैवंविधोऽभूत्। पुरुषोत्तमसंबन्धिनामेतेषां शब्दानामन्वर्थत्वमेव तत्कृतान्नवैवेद्यादिसमर्पणेनेदानीमभूदित्यर्थः । एतन्निबन्धना एतान्येताः संज्ञा इति वा । अत्र प्रतीयमानोत्प्रेक्षा । 'प्रतिकृतिरर्चा पुंसि—' इत्यमरः। नाल्पेति नकारसमासः । हारिणेति संबन्धेऽण् ॥

राज्ञि कृष्णलघुधूपनधूमाः
पूजयत्यहिरिपुध्वजमस्मिन् ।
निर्ययुर्भवधृता भुजगा भी-
दुर्यशोमलिनिता इव जालैः ॥ ४७ ॥

राज्ञीति ॥ कृष्णलघुः कृष्णागुरुस्तस्य धूपनधूमा धूपकरणसंबन्धिनो धूमा अस्मिन् राज्ञि नले अहिरिपुर्गरुडो ध्वजे यस्य तं गरुडध्वजं पुरुषोत्तमं धूपोपचारेण पूजयति सति जालैर्गवाक्षैर्बहिर्निर्ययुः । उत्प्रेक्षते—भीरिव दुर्यशो(.) गरुडाभ्यानुभयजन्येनायशसा स्वतो धवलतरा अपि मलिनिता श्यामीकृताः कैलासागारस्थितेन भवेन हरेण स्वदेहे भूषणत्वेन धृता वासुकिप्रमुखा भुजगा इव । अयमस्मद्रिपुकेतुं पूजयति, अतो रिपुनिकटे स्थातुमशक्यमिति हराश्रिता. शबला अपि सर्पा भीदुर्यशोमलिनिता इव दृश्यमानकृष्णधूमव्याजेन जालैर्निर्ययुरित्यर्थः । अन्योऽपि भीतिमलिनो जालादिद्वारेण बहिर्निर्गच्छति । 'भूपज—' इत्यपि पाठः । अगुरुपर्यायो लघुशब्दः । तेन कृष्णागुरुरित्यर्थः ॥

अर्घनिःस्वमणिमाल्यविमिश्रैः
स्मेरजातिमयदामसहस्रैः ।
तं पिधाय विदधे बहुरत्न-
क्षीरनीरनिधिमग्नमिवैषः ॥ ४८ ॥

अर्घेति ॥ एष नलः [illegible] मूल्येन [illegible] समाना मणीनां माल्यैर्मालाभिर्विमिश्रैः [illegible] विकसितमालती कुसुममाल्यसहस्रैः पुरुषोत्तमं [illegible] बहूनि रत्नानि [illegible] क्षीरनीरनिधि[illegible] मग्नमिव विदधे चकार । [illegible] पुष्पमाल्यानि [illegible] [illegible] ।

अथ धूपगन्धपृ[illegible]-
[illegible] ।

शौरिसूक्तजपितुः पुनराप-
स्पद्मसद्मचिरवासविलासम् ॥ ४९ ॥

अक्षेति ॥ अक्षसूत्रं जपमालां गतानि प्राप्तानि तत्र वर्तमानानि पुष्करबीजानि कमलबीजानि तेषां श्रेणिः पद्माक्षरचिता जपमालिका शौरिसूक्तजपितुः 'विष्णोर्नु कम्–' इत्यादिविष्णुसूक्तजपशीलस्यास्य नलस्य करमकर पाणिपद्मसम्बन्धमेत्य प्राप्य पुनरपि पद्मरूपे सद्मनि स्वगृहे चिरं वासं स्थितिस्तेन कृत्वा यो विलासः शोभा तमापप्राप । विष्णुमन्त्रा हि पद्माक्षमालया जप्यन्ते, नलकरश्च पद्मसदृशः, तत्सम्बन्धात्पद्माक्षमाला पुनरपि पद्मगृहनिवासं प्राप्ता वेति प्रतीयमानोत्प्रेक्षा । पुष्कराम्भोरुहाणि चं इत्यमरः । जपितुः, ताच्छील्ये तृनि 'द्वितीया' इति योगविभागात्पूर्वेण समासः ॥

कैटभारिपदयोर्नतमूर्ध्ना
सञ्जिता विचकिलस्रगनेन ।
जह्नुजेव भुवनप्रभुणाऽभा-
त्सेवितानुनयतायतमाना ॥ ५० ॥

कैटभेति ॥ अनुनयता अर्धान्मानेव चरणान्तमपि प्रापयता भुवनप्रभुणा लोकनाथेन नतमूर्ध्ना नम्रशिरसा प्रणामपूर्वं षोडशानुपचारं कुर्वताऽनेन नलेन कैटभारेः श्रीविष्णोः पदयोः सञ्जिता पुष्पाञ्जलित्वेन समर्पिता आयतमानाऽतिदीर्घा विचकिलस्रक् मल्लिकामाला जह्नुजा गङ्गेवाभात् । चरणमकरन्दाद्विनिर्गतत्वाद्गङ्गेव शुभ्रत्वाच्च नलेन कुसुम इत्यर्थः । साऽप्येवंविधा । (अथ च—) अन्यापि मानिनी नायिका पुरतिष्ठा प्रियेणानुनीयते, अथ च— भूलोकप्रति गमनार्थं [illegible] अतएव—[illegible] पुनरपि [illegible] पुनरागमनमस्त्विति [illegible] लोकनाथेन नलेन सेविता जातेव । [illegible] इत्युक्तविशेषणविशिष्टेन [illegible] नलेन वा सेवितेति वा । प्रणामान्ता षोडशोपचारपूजा समापितेति भावः । स्तुतौ विचकिलो मल्लिकाभेदे मदनेऽपि च इति विश्वः ॥

सानुरागमनघः कमलायां
सूचयन्नपि हृदि न्यसनेन ।
गौरवं व्यधित तामधि[illegible]
श्रीगृहोर्ध्वनिजकण्ठनिवेशात् ॥ ५१ ॥

[illegible]

मौक्तिकानि तन्मयैर्हारैरेकावल्यादिहारैरेवोपहारैः पूजनैः कृत्वा हरेर्भक्तिमैहताद्भुतेत्यर्थः । सन्ध्यर्चेतिक पूजनं कृत्वा श्रीपुरुषोत्तमदशावतारादिस्तुतिं प्रारेभ इति भावः । इति किम्—न विद्यते अघं दुःखं पापं दारिद्र्यं च यस्माद्विनो सोऽनघः पुण्यश्लोकः श्रीविष्णु हृदि न्यसनेन स्थापनेन कृत्वा कमलायां लक्ष्म्यां विषये स्वस्यानुरागं प्रेमभरं तां प्रति लोकं प्रति वा सूचयन्नपि श्रीगृहान्निजहृदयादूर्ध्वं उपरिभागे वर्तमानो निजकण्ठस्तत्र निवेशात्स्थापनाद्धेतोर्वागधिदेव्याः सरस्वत्याः गौरवं व्यधित नतु समानमकृत । अन्योऽपि राजादिरेकां प्रियामधोभागे स्थापयन्नालिङ्गनादिना सम्भावयन्नन्यां तस्मात्प्रियतमां तदीयगृहस्योपरिभागे स्थापयन् कण्ठाश्लेषं च कुर्वंस्तस्या गौरवं करोति । तथा विष्णोर्वक्षसि लक्ष्मीस्तिष्ठति, तदुपरिभागे कण्ठे सरस्वतीति विष्णोः सरस्वत्यां गौरवमधिकमिति ज्ञात्वा सरस्वत्याः कृत्वा स्तुतिं चक इत्यर्थः । मौक्तिकरूपेण सूक्तैर्मुक्तैरस्य सूच्यते स्तुत्वा नलस्य भक्तातिशयः ॥

स्वगौद्धत्यं परिहरन्स्तुतिमाह—

दूरतः स्तुतिरवाग्विषयत्वे
त्वमसदभिधा ना निन्दा ।
तत्क्षमस्व यदहं नलपार्श्वा-
त्स्तुतिकृन्नियमेनदोषान् ॥ ५२ ॥

दूरत इति [illegible]

[illegible]

ननु यदि त्वं जडो मदीयस्वरूपं न जानासि, तर्हि त्वदीये वाङ्मनसे कथं मत्परायणे इत्याशङ्कां परिहरन् स्तुत्यवसरं दातुमाह—

मैव वाङ्मनसयोर्विषयो भू-
स्त्वां पुनर्न कथमुद्दिशतां ते ।
उत्कचातकयुगस्य घनः स्या-
त्तृप्तये घनमनाप्नुवतोऽपि ॥ ५५ ॥

मैवेति ॥ हे भगवन्, त्व 'यतो वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह' इत्यादिश्रुतिप्रामाण्याद्वाङ्मनसयोर्विषयो गोचरो मैव भूः ताभ्यां ग्रहीतुं न शक्यः स एव यद्यपि, तथापि ते वाङ्मनसे पुनस्त्वां कथं नोद्दिशताम्, अपितु अविषयमपि त्वामुद्दिश्य प्रवर्तेतामित्यर्थः । दृष्टान्तमाह—अतिदूरवर्तित्वात् घनं मेघमनाप्नुवतोऽलभमानस्याप्युत्कस्योत्कण्ठितस्य चातकस्त्रीपुंसयुगस्य घनो मेघो जलदानेन तृप्तये स्यादेवेति दृष्टान्तेनाविषयोऽपि भवान् स्तुतो ध्यातश्च मोक्षहेतु. । स्वयमेवानुग्रहीष्यतीति तव स्तुतिः कर्तुं युक्तैवेति भावः । वाङ्मनसयोः, 'अचतुर–' इत्यादिना साधुः ॥

इदानीं प्रथमं मत्स्यावतारं स्तोतुमाह—

छद्ममत्स्यवपुषस्तव पुच्छा-
स्फालनाज्जलमिवोद्धृतमब्धेः ।
श्वैत्यमेत्य गगनाङ्गणसङ्गा-
दाविरस्ति विबुधालयगङ्गा ॥ ५६ ॥

छद्मेति ॥ हे हरे, शङ्खासुरापहृतवेदोद्धरणरूपच्छद्मना मत्स्य एव वपुर्यस्य तस्य तव पुच्छेनास्फालनादाघातादूर्ध्वमुद्धृतं क्षिप्तमुच्छलितं सागरजलमिव गगनाङ्गणस्य सङ्गात्संबन्धाच्छ्वैत्यं धवलतामेत्य प्राप्य विबुधालयस्य स्वर्गस्य गङ्गा मन्दाकिनी आविरस्ति प्रकटीभवति । तदेव जलं मन्दाकिनीभूय गगने स्फुरतीत्यर्थः । वेदसंरक्षणद्वारा लोकानुग्रहार्थमेव त्वया त (त्त)च्छरीरं धार्यते इति भावः । एवमुत्तरत्रापि ज्ञेयम् । श्वैत्यमेत्येवेति वान्वय. । 'यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भारत' इत्यादि श्रीकृष्णवचनमेव छद्मपदेन सूचितम् । सागरोदकस्याश्रयौपाधिकतया प्रतिभासमानस्यापि गगने क्षिप्ततया निरुपाधिकं शुक्लमेवापा रूप प्रकटितमित्यनेनातिस्थूलतरशरीरवत्त्वं सूचितम् । नदी चाद्यापि तथैव तिष्ठति, नत्वध. पततीति सामर्थ्यातिशयः सूच्यते । यद्यपि नलः शैव इति प्रथा तथापि शिवस्य विष्णुभक्तत्वाद्विष्णुस्तुत्यैव शिवस्य प्रीतिसंभवादैकरूप्याच्च नलस्य विष्णुस्तुतिकरणम् । श्रीहर्षस्य च परमवैष्णवत्वात्पुरुषोत्तमस्तुतिनिबन्धनं युक्तमेवेति न काचिदनुपपत्तिः । अतएवोपसंहारेऽपि 'हरिहर परिपूज्य' इत्युक्तम् ॥

कूर्मं वर्णयति—

भूरिसृष्टिधृतभूवलयानां
पृष्ठसीमनि किणैरिव चक्रैः ।
चुम्बितावतु जगन्ति तिरक्षा-
कर्मठस्य कमठस्तव मूर्तिः ॥ ५७ ॥

भूरीति ॥ हे भगवन्, तव कमठसंज्ञा मूर्तिर्जगद् अवतु । किंभूता—भूरिषु सृष्टिषु प्रतिसर्गं धृतानां भूवलयानां किणैरतिघर्षणनिष्ठुरीभूतसंजातवैवर्ण्यत्वग्व्रणैरिव चक्रैश्चक्राकाररेखाविन्याससविशेषैः पृष्ठस्य सीमनि स्थले चुम्बिता स्पृष्टा । किंभूतस्य—क्षितौ क्षये प्रलये रक्षायां च कर्मठस्य कर्मशूरस्य पृष्ठे धारणेन क्षितिरक्षणक्षमस्य । पृथ्वीधारणद्वारा लोकानुग्रहार्थमेव कमठरूप त्वया धृतमिति भावः । सप्तपातालान्तेऽधस्तात्फणामण्डलेन शेषो भुवं बिभर्ति, ततोऽप्यधो ब्रह्माण्डाधः कटाहस्य भार पृष्ठे वहन् ब्रह्माण्डावरण(जलावरण)रूपे जले कूर्मराजो वर्तत इति पुराणम् । एतेन प्रतिसर्गमनन्तभूमण्डलधारणेनानिर्वाच्यमहिमत्व सूचितम् । कमठपृष्ठे च स्वभावतश्चक्राणि भवन्ति ॥

श्लोकद्वयेन वराहं वर्णयति—

दिक्षु यत्खुरचतुष्टयमुद्रा-
मभ्यवैमि चतुरोऽपि समुद्रान् ।
तस्य पोत्रिवपुषस्तव दंष्ट्रा
तुष्टयेऽस्तु मम वास्तु जगत्याः ॥ ५८ ॥

दिक्ष्विति ॥ अहं चतसृषु प्राच्यादिदिक्षु चतुरोऽपि समुद्रान् यस्य वराहस्य खुराणां चतुष्टयस्य मुद्रां विन्यासं स्थापितचरणातिभारसंजातभूगर्तमेवाभ्यवैमि जाने, तस्य पोत्रिवपुषो महावराहदेहस्य तव दंष्ट्रा मम तुष्टये कामपूर्त्यानन्दायास्तु । किंभूता दंष्ट्रा—जगत्याः पातालादुद्धरणाद्भूमेर्वास्तु वसतिगृहम् । धृतभूमिरित्यर्थः । 'कोलः पोत्री किरिः किटिः' इत्यमरः । षित्त्वप्राप्तस्य ङीषोऽनित्यत्वाद्दंष्ट्रा ॥

उद्धृतिस्खलदिलापरिरम्भा-
ल्लोमभिर्बहिरितैर्बहुहृष्टैः ।
ब्राह्ममण्डमभवद्बलिनीपं
केलिकोल तव तत्र न मातः ॥ ५९ ॥

उद्धृतीति ॥ हे केल्या क्रीडामात्रेण कोल धृतवराहरूप भगवन्, हिरण्याक्षं दैत्यं हत्वा पातालात्सकाशादुद्धृतावुद्धरणसमये स्खलन्त्याः पतन्त्या इलाया भुवः परिरम्भात्समारम्भेण धारणादालिङ्गनाच्च हेतोर्बहु नितरां हृष्टैरुन्नतीभूतै॰, अतएव—ब्रह्माण्डं निर्भिद्य बहिरितैर्निर्गतैर्लोमभिः कृत्वा ब्राह्ममण्डं तत्र बलेः पूजायाः संबन्धि नीपं तत्कालविकसितकदम्बकुसुममिवाभवत् । किंभूतस्य—तत्र ब्रह्माण्डे स्थूलतरदेहत्वान्न मातः संमातुमशक्तस्य । एवंविधकुसुमपूजायोग्यस्त्वमेव भवसीत्यर्थ. । अन्योऽपि योषिदालिङ्गनादुदितरोमाञ्चो भवति । 'ब्राह्मोजातौ' इति साधुः । मातः, 'मा माने' इत्यस्मात्क्तः ॥

श्लोकद्वयेन श्रीनृसिंहं वर्णयति—

दानवाद्यगहनप्रभवस्त्वं
सिंह मामव रवैर्घनघोरैः ।

१ 'मातुः' इति पाठो जीवातुसंमतः ।

वैरिदारिदिविपत्सुकृताल-
ग्रामसंभवभवन्मनुजार्धः ॥ ६० ॥

दानवेति ॥ हे सिंह, दानवानामाद्यस्य प्रथमस्य हिरण्यकशिपोर्गहनं मरणरूपं संकटं तदर्थं प्रभव उत्पत्तिः प्राकट्यं यस्य तन्मारणार्थं कृतावतार', अथच—दानवो हिरण्यकशिपुस्तद्रूपनाद्य पुरातन गहन वन तत्र प्रभवो यस्य । पुरातने हि वने सिंहसंभवो युक्तः, अथच—दानवानामाद्य' श्रीहरिभक्त्वान्मुख्य प्रह्लादस्तस्य गहने पितृकारितताडनादिदु खनिमित्ते हिरण्यकशिपुविदारणद्वारा भक्तप्रह्लादसंरक्षणार्थं धृतोत्पत्तिर्येन तादृशस्त्वं घनवन्मेघवद्घोरैर्गम्भीरैर्निविडैर्भीषणैश्च वा रवैः सिंहनादैर्मामव । किंभूत —वैरिणं शत्रून्दारयन्ति तच्छीलानि दिविषदां मुनीनां देवानां च सुकृतानि अस्त्राणि च तेषा ग्राम. समूहस्तस्मात् संभव उत्पत्तिर्यस्य तादृशो भवन् संपद्यमानो मनुजो मनुष्य एवार्धं एकदेशो यस्य । 'दानवाघ—' इति पाठे—दानवानां पापानि तेषा गहनं लक्षणया बाहुल्यं तेन प्रभवो यस्य । दानवदुरितोद्रेकात्तिर्यग्योनिसिंहरूपत्वं, दिविषत्पुण्योद्रेकाच्चोत्तमयोनिमनुष्यरूपत्वमित्यर्थः । दानवानामाद्यस्य हिरण्यकशिपोर्गहने सभामहोद्याने प्रभव प्रकटनं यस्य वा । एतेन स्वर्गवासिनां पुण्यैरस्त्रैश्च कृतमनुष्यार्धदेह' स्वतेजोनिर्मितसिंहार्धश्च नरहरिर्हिरण्यकशिपोर्महासभोपवने एवावततारेति सकलपुराणसंवादः प्रकटित' । स्तम्भादिति तु प्रवादमात्रमिति भागवतविरोधादुपेक्ष्यम् ॥

दैत्यभर्तुरुदरान्धुनिविष्टां
शक्रसंपदमिवोद्धरतस्ते ।
पातु पाणिसृणिपञ्चकमस्मा-
न्छिन्नरज्जुनिभलग्नतदन्त्रम् ॥ ६१ ॥

दैत्येति ॥ हे श्रीनृसिंह, ते पाणिसंबन्धिनां सृणीनां तीक्ष्णतरनखरूपाणामङ्कुशानां पञ्चकमस्मान्पातु । किंभूतस्येव तव—दैत्यभर्तुर्हिरण्यकशिपोरुदरलक्षणेऽन्धौ कूपे निविष्टां पतितां शक्रसंपदमुद्धरत इव तस्माद्बहिर्निर्गमयत इव । किंभूतं पञ्चकम्—छिन्नरज्जुनिभानि मध्यत्रुटितपूर्वपतितडोरकतुल्यानि लग्नानि तस्य दैत्यरिपोरुदरस्य चान्त्राणि यत्र यस्य वा यथा कूपपतितं वस्तु समुद्धर्तुं लोहनिर्मिताङ्कुशपञ्चकं कूपमध्ये निक्षिप्य चालयित्वा पूर्वनिपतितरज्जुखण्डसहितं तदादाय निर्गच्छति तथा तव रज्जुस्थानीयभुजदण्डकपाणिजसृणिपञ्चकं दैत्यराजोदरकूपपतितामिन्द्रसंपदमुद्धरच्छिन्नरज्जुनिभलग्नतदन्त्रं सम्मानवत्वित्यर्थः । सृणाति हिनस्ति, सृणिरौणादिक' । 'अङ्कुशो द्वयोश्च' इति बहुत्वम् ॥

श्लोकचतुष्टयेन वामनं वर्णयति—

स्वेन पूर्यत इयं सकलाशा
भो बले न मम किं भवतेति ।
त्वं बटुः कपटवाचि पटीया-
न्देहि वामन मनःप्रमदं नः ॥ ६२ ॥

स्वेनेति ॥ हे वामन, इति पूर्वार्धोक्ता कपटवाक् तस्यां विषये पटीयानतिनिपुणो बटुर्ब्रह्मचारिवेषधारी यस्त्वं सोऽस्मदीनां मम वा मनसः प्रमदं हर्षं धेहि सर्वाभिलाषपूरण कुविलम्ब । पटवश्च कपटवाचो भवन्ति । इति किम्—पादत्रयमात्रस्थलयाचिनि वामने 'किमेतदल्पीयस्त्वया याचितं सकलमेतद्भुवन गृहाण, अह ददामि' इति दानशूरत्वाद्बलिचक्रवर्तिनि भाषमाणे श्लेषवक्रोक्तिच्छलेन वामनस्य प्रत्युत्तरमेतत्—भो बले चक्रवर्तिन्, भवता स्वेनात्मना हेमरत्नादिना द्रव्येण वा इयं मदीया सकलाशा सर्वोऽप्यभिलाषो न पूर्यते, अपितु परिपूर्णा करिष्यत एव पर मम (यतस्य) भिक्षो. नि स्पृहस्य वा किं प्रयोजनमिति शेष । त्वं समर्थ एव पर तावता मम प्रयोजनं नास्ति । कुटीनिर्माणार्थं पदत्रयमितं स्थलमेव देहीत्यर्थः । स्वेनात्मीयेन बलेन च सैन्येन च निजशक्त्या वा सकला दिक् भवता पूर्यते व्रियत एव, तथापि मम किं तेन, यो यद्याचते तस्मै तद्दद्यादिति प्रत्यक्षदर्शनाद्बलामिनयदर्शनीयेयं सकलाना जनानां तृष्णा भो बले, त्वया परिपूर्णा क्रियते यत, अतो मम कलया लेशेन सहिता । अल्पीयसीति यावत् । एवंभूता पदत्रयमिता तृष्णा किं न पूर्यते अपि तु पूरयिष्यत एव । अथ च—भो बले, इयं सकलापि दिशा मम स्वेनात्मना न पूर्यते, अपित्वावरिष्यत एव । भवता किं कर्तुं शक्यते, अपि तु न किंचिदित्यर्थ इति वा । मया सकलाप्याशा सकला दिगात्मना पूर्यते, भवता बलेन मम किं कर्तुं शक्यत इति वा । अथ च—भो बले, पादत्रययाचनविषया मम सकला तृष्णा भवता स्वेनात्मस्वरूपेण स्वदेहेन किं न पूर्यते, अपि तु पूरयिष्यत एव । मदीय-शरीरधारणेन लोकद्वये पदद्वयेन मया व्याप्ते प्रतिश्रुतं तृतीयं पादमदातुर्निरयो भविष्यतीति भिया शिष्टपदस्यापनार्थं स्वशरीरमेव त्वया दास्यते इत्यर्थः । त्वां पाताले पातयिष्यामीति भावः । भूस्वर्गरूपं लोकद्वयमेव बलेः स्वम् । नरकपतनभिया स्वशरीरमेव तृतीयपदत्वेन दत्तमिति श्रीभागवते 'पदं तृतीयं कुरु शीर्ष्णि मे निजम्' इति वचनात् । इत्यादिकपटवाग्लेश्या । 'प्रमदसंमदौ हर्षे' इति साधु ॥

एवं वामनेनोक्ते बलिरुत्तरमाह—

दानवारिरसिकायविभूते-
र्वेश्मि तेसि सुतरां प्रतिपत्तिम् ।
इत्युदग्रपुलकं बलिनोक्तं
त्वां नमामि कृतवामनमायम् ॥ ६३ ॥

दानेति ॥ अहं कृता वामनस्य ह्रस्वपुरुषस्य माया येन तथाहमनेन ज्ञात इति ज्ञात्वा जाताश्चर्यवशादुदग्रपुलकं संजातरोमाञ्चं बलिना इति पूर्वार्धोक्तप्रकारेण बलिचक्रवर्तिनोक्तं भाषितं त्वा नमामि । इति किम्—हे महत्, अस्मि अहं दानवारिणि रसिकाय कृताभिलाषाय ते तुभ्यं विभूते' स्वीयसंपदः सुतरा प्रतिपत्ति संकल्पेन दानं यदि इच्छसि सर्वां संपदं तुभ्यं दातुमिच्छामि । अथ च—त्वं दानवानामरि' शत्रुरसि ते तव कायविभूते' शरीरवैभवस्य प्रतिपत्ति ज्ञानं निवरामहमिच्छामि । ईदृश महत्शरीरधारयिष्यसि, वटुरूपेण धारयसीत्यर्थः । यद्वा तव शरीरमहत्त्व प्रतिपत्ति स्वाल्पत्वमपि त्यजेन । स्वरूपम् धरयिष्यसीति यथा सूचितम् । बटुरूपेण आत्मोचितरूपं कथम दुर्धरं । आत्मोद्गतनवेऽन्यपम् ॥

एवं बलिनोक्ते वामनः प्राह—

भोगिभिः क्षितितले दिवि वासं
बन्धमेष्यसि चिरं ध्रियमाणः।
पाणिरेष भुवनं वितरेति
छद्मवाग्भिरव वामन विश्वम् ॥ ६४ ॥

भोगिभिरिति ॥ हे वामन, इति एवंरूपाभिश्छद्मवाग्भिः कपटवचनैरुपलक्षितस्त्वं विश्वमव रक्ष । इति किम्—बले, चिरं चिरायुषेण बहुकालं क्षितितले भूलोके दिवि वा ध्रियमाणोऽवतिष्ठमानस्त्वं भोगिभिर्मित्रभ्रात्रातिथिभिः सह संयोगं प्राप्स्यसि यदि । यदि भूलोकेऽवस्थितिमिच्छसि तर्हि तत्र, यदि दिवि तर्हि तत्र वा, मित्रादिभिः सह सुखेन चिरकालमवस्थितिं प्राप्स्यसीत्यर्थः। इत्याशीः । एष प्रतिग्रहार्थं प्रसार्यमाणः प्रत्यक्षदृश्यो मम करोस्ति तस्मादत्र पाणौ पदत्रयदानसंबन्धि भुवनं जलं वितर देहीति । अथच—क्षित्यास्तले पातालक्षणे दिवि रमणीयत्वात्स्वर्गे भोगिभिः सर्पैर्ध्रियमाणो वध्यमानः सन् चिरकाल वास दुःखबहुलत्वाद्वसतिरूपं बन्धं बन्धनं प्राप्स्यसि । यद्वा—चिरं जीवन् पाताले सर्पैः सह वासं बन्धनं चैष्यसि । यद्वा—सर्पैः क्रियमाणं बन्धनं ध्रियमाणो धारयन्सन् पाताले वासमेष्यसि वा । इवार्थो वा दिवि वेत्यर्थः। यथा सुरिभिः सह स्वर्गे तिष्ठन् संबन्ध प्राप्तोपि तथेदानीमेव पाताले सर्पैः सह संबन्धमेष्यसि । यद्वा—अदिवि स्वर्गव्यतिरिक्ते पाताले तृतीयपादार्थं स्वर्गात्सकाशात्त्वामस्वर्गरूपे पाताले पातयिष्यामीत्यर्थः। एष चक्रविक्षेपतत्परो मम करोस्ति, इन्द्राद्गृहीतं भुवनं त्रैलोक्य देहि पुनस्तस्मै समर्पयेति । भुवनं वितरेत्यवतारप्रयोजनं सूच्यते । 'जीवनं भुवनं वनम्' 'विष्टपं भुवनम्—' इत्यमरः ॥

एवं वामनेनोक्ते बलिः पुनराह—

आशयस्य विवृतिः क्रियते किं
दित्सुरस्मि हि भवच्चरणेभ्यः।
विश्वमित्यभिहितो बलिनासा-
न्वामन प्रणतपावन पायाः ॥ ६५ ॥

आशयस्येति ॥ हे वामन, प्रणतपावन, बलिना इति पूर्वोक्तप्रकारेणाभिहित उक्तस्त्वमस्मान् पाया रक्ष । इति किम्—भो वामन, त्वया शयस्य पाणेर्विवृतिः प्रसारणं किं क्रियते, अपितु तन्न कर्तव्यम् । आशब्दोऽयोग्यतया शिरःकम्पपूर्ववारणाभिनये । अनुचितमेतन्न कर्तव्यमित्यर्थः। आ सामस्त्येन नितरा शयस्य विवरण किं क्रियते अपितु तन्न कर्तव्यमिति वा । वाक्यपूरणे वा । हि यस्माद्भवच्चरणेभ्यः पूज्येभ्यो भवद्भ्यो विश्वं सकलं हेमरत्नादि वा दित्सुर्दातुमिच्छुरस्मि । चरणशब्द पूज्यार्थः। अहं सर्वमिदानीमेव ददामि किमिति पाणिप्रसारणेनैतदधैर्यं प्रकटीक्रियत इत्यर्थः। अथच—सहस्रपात्त्वाद्बहुभ्यो भवदीयपादेभ्य सर्वं दित्सुरस्मि सर्वस्वदानेन भवच्चरणान् पूजयिष्यामि । तस्मात्करप्रसारणं किं क्रियते ॥

श्लोकेनयेण[1] परशुरामं नौति—

क्षत्रजातिरुदियाय भुजाभ्यां
या तवैव भुवनं सृजतः प्राक् ।
जामदग्न्यवपुषस्तव तस्या-
स्तौ लयार्थमुचितौ विजयेताम् ॥ ६६ ॥

क्षत्रेति ॥ हे भगवन्, तव तौ भुजौ विजयेतां सर्वोत्कर्षेण वर्तेताम् । तौ कौ—प्राक् सृष्ट्यादौ भुवनं सृजतो ब्रह्मरूपिणस्तवैव 'बाहू राजन्यः कृत.' इति श्रुतिप्रामाण्याद्भुजाभ्या प्रकाराद्या क्षत्रजातिः क्षत्रियमात्रमुदियायोत्पन्नम् । तस्याः क्षत्रजातेर्लयार्थं क्षयार्थं जामदग्न्यवपुषस्तव तौ (यो) भुजौ उचितौ । कारणे कार्यलयस्यौचित्यात् । 'अद्भ्योऽग्निर्ब्रह्मतः क्षत्रमश्मनो लोहमुत्थितम् । एषां सर्वत्रगं तेजः स्वासु योनिषु शाम्यति ॥' इति भारतवचनाच्च । अवतारप्रयोजनमुक्तम् । जातेर्नित्यत्वादुत्पत्तिविनाशावयुक्ताविति ये आक्षिपन्ति, ते आविर्भावतिरोभावयोर्विवक्षितत्वेनोत्तरणीयाः । वेदान्तसिद्धान्ते जातेर्नित्यत्वाभाव इत्यपि । जामदग्न्येति गर्गादिषु पाठसामर्थ्याद्यञिति ज्ञेयम् । विजयेता, 'विपराभ्यां जेः' इति तङ् ॥

पांसुला बहुपतिर्नियतं या
वेधसारचि रुषा नवखण्डा ।
तां भुवं कृतवतो द्विजभुक्तां
युक्तकारितरता तव जीयात् ॥ ६७ ॥

पांसुलेति ॥ नियतं सर्वदा पांसुला धूलिबहुला बहवो मन्वादय. पतयो यस्या. सा मन्वादिभिः पालिता च या भूर्वेधसा रुषेव नवखण्डा भरतादिनवसंख्याविभागा अरचि निर्मिता, ता नवखण्डामपि सकलां भुवं द्विजभुक्तां काकादिपक्षिभि कृतोपभोगां व्याप्ताम् । अथ च—ब्राह्मणैर्गृहीतफला कृतवतस्त्रिःसप्तकृत्वः क्षत्रियमात्रं हत्वा निष्कण्टकीकृत्य प्रतिवारं ब्राह्मणेभ्यो ददतस्तव युक्तकारितरता नितरामुचितकरणशीलता जीयात् सर्वोत्कर्षेण वर्तताम् । एवंविधमतिशूरं दानशूरं च त्वां प्रति प्रणतोऽस्मीत्यर्थः। नियतमित्युत्प्रेक्षाया वा। रुषा नियत रुषेवेत्यर्थं इति वा। अथ च—या स्वैरिणी अत एव बहुभिर्जारैर्भुक्ता सती तद्भर्त्रा कोपेन करचरणादिसंधिषु पृथक्छेदेन तत्काल नवानि प्रत्यङ्गाणि खण्डितानि यस्यास्तादृशी कृतानां खण्डानामग्निसंस्कारनिवारणाद्धेतोः काकादिभि. पक्षिभिर्भक्षिता कुर्वतो भर्तुर्युक्तकारिता सर्वैः कीर्त्यते । 'स्वैरिणी पांसुला समा' इत्यमरः ॥

कार्तवीर्यभिदुरेण दशास्ये
रैणुकेय भवता सुखनाश्ये ।
कालभेदविरहादसमाधिं
नौमि रामपुनरुक्तिमहं ते ॥ ६८ ॥

कार्तवीर्येति ॥ हे रैणुकेय रेणुकापुत्र, कार्तवीर्यभिदुरेण यदीयकारागारे निबद्धो रावणोपि बहूनि वर्षाणि अतिष्ठत्, त कार्त-

[1] 'द्विश्लोक्या परशुरामं स्तौति' इति सुखावबोधा ।

वीर्ये सहस्रार्जुनं हतवता भवता दशास्ये सुखेन क्लेशरहितमनायासेन नाश्ये हन्तुं शक्ये सति कालभेदस्य विरहादुभयोरवतारयोरेककालीनत्वादनवधि परिहाररहितां मनुष्यावतारेण क्षत्रियेण त्वयैव रावणे हन्तुं शक्ये सति मनुष्यावतारेण क्षत्रियेण दाशरथिना रामेण विधेयान्तराभावादिह तस्मिन्नेव काले किमर्थमवतीर्णोऽसीति वक्तुमशक्यत्वात्प्रयोजनाभावादहं ते रामपुनरुक्तिं दाशरथिरूपां वा जामदग्न्यरूपां वा नौमि स्तौमि । अन्यत्र तु पुनरुक्तेः कार्यभेदात्कालभेदाद्वा परिहारः कर्तुं शक्यते । वीप्सायामप्येककालप्रयुक्तस्यापि शब्दस्य भयादरसंभ्रमादिना परिहारोऽस्त्येव । अत्र तु पूर्वेणैवोत्तरावतारकार्यस्यापि कर्तुं शक्यत्वात्कार्यभेदाभावाच्च परिहारो नास्तीत्यर्थः । स्वतन्त्रस्य तव केनाप्यनुपयोगः कर्तुं न शक्यते इति भावः । जामदग्न्यस्य मानुषत्वेऽपि देवज्ञान(भाव)स्य तथैव तद्भावात्, देवाद्यवध्यत्वस्य रावणेन वृतत्वात्, तस्य तेन हन्तुमशक्यत्वात्, रावणवधपर्यन्तं च श्रीरामस्य देवज्ञानाभावान्मानुषत्वेन तेनैव हन्तुं शक्यत्वात्कार्यभेदादेकस्मिन्नपि कालेऽवतारान्तरस्य युक्तत्वात्सूक्ष्मः परिहारोऽस्त्येव तथापि स्थूलदृष्ट्या परिहाराभाव उक्त इति ज्ञेयम् । नर्मदायां जलक्रीडां कुर्वता सहस्रार्जुनेन रावणः कारागारे निक्षिप्त इत्यैतिहासः । रेणुकेयेति क्षत्रियत्वसूचनम् । अपत्यार्थे, 'स्त्रीभ्यो ढक्' ॥

अथ दशभिः श्लोकैर्दाशरथिं रामं स्तौति—

हस्तलेखमसृजत्खलु जन्म-
स्थानरेणुकमसौ भवदर्थम् ।
राम राममधरीकृतवत्त-
ल्लेखकः प्रथममेव विधाता ॥ ६९ ॥

हस्तेति ॥ भो राम दाशरथे, असौ विधाता भवदर्थं त्वादृशोत्तमशिल्पनिर्माणार्थं जन्मस्थानं रेणुका एकवीरा यस्य तादृशं रामं प्रथमं त्वदपेक्षया आद्यं जामदग्न्यं खलु निश्चितं हस्तलेखमेवासृजत् चक्रे । त्वन्निर्माणार्थं जामदग्न्यं हस्ताक्षराभ्यासमेवाकरोदित्यर्थः । खल्विवार्थो वा । हस्तलेखमिव चक्रे । किंभूत — अधरीकृता एतादृशनिर्माणासमर्थत्वाद्विहीनाः कृतास्ते ते प्रसिद्धा लेखा देवा इन्द्रादयो दक्षप्रभृतयोऽष्टौ प्रजापतयो वा येन तादृशः । अथवा–अमधरा स्वर्गस्था अप्यधराः कृता भूमाववतारितास्ते ते हनुमत्सुग्रीवादिरूपा इन्द्रादयो देवा येन सः । मयमस्यैव हस्तलेखरूपेण निहीनत्वं न तु द्वितीयस्येत्यत्रोक्तम् । मयमनेवाद्यमेव रामं न तु द्वितीयं त्वामिति वा । उत्तमशिल्पनिर्माणार्थं हि हस्तलेखः पूर्वं क्रियते । निहीनाः कृतास्ते तेऽन्यप्रसिद्धा लेखका लिपिकरा येन स इति वा । अक्षराभ्यासेऽप्येवं क्रियते । जन्मस्थाने रेणुघण्टिका इव धूलिरूपः पांसुर्यस्मिन्नादर्शे हस्तलेखम् । (अधरीकृततत्तल्लेखक᳚) इत्यादिनापि इति कर ॥

---

१ सुखावबोधायां [illegible] दर्शं सौ[illegible]— इत्यधिकम् ।

उद्भवाजतनुजादज कामं
विश्वभूषण न दूषणमत्र ।
दूषणप्रशमनाय समर्थं
येन देव तव वैभवमेव ॥ ७० ॥

उद्भवेति ॥ हे अज जन्मरहित श्रीरामचन्द्र, अजस्य रघुपुत्रस्य तनुजाद्दशरथात्सकाशात् कामं स्वेच्छया उद्भवोत्पद्यस्व । भो विश्वभूषण जगदलंकारभूत, अत्र दशरथादपि जन्मविषये, अजस्यापि जन्मविषये दूषणं दोषलेशोऽपि नास्ति । यस्य पितामहोऽप्यजो नोत्पन्नः, तत्पुत्रः स्वपिता कुतस्तरामुत्पन्नः, तत्पुत्रपुत्रः स्वयं कुतस्तमामुत्पत्स्यते, तथा स्वयमप्यजः कथं जायते इत्याशङ्कायां स्वेच्छामात्रविलसितमित्याशङ्कापरिहारः । 'ब्रह्मैव हि स्वाविद्यया संसरति, मुच्यते च' इति न्यायात् । विश्वभूषणस्य तव दूषणरूपत्वाभावादपि दूषणलेशोऽपि तव नास्तीत्यर्थः । अथच— अजतनुजादजस्योत्पत्तिर्युक्तैव । अजो हि छगलस्तस्य पुत्रोऽप्यज एव जातिनामत्वादजशब्दस्येत्यपि दूषणाभावः । दूषणाभावे हेत्वन्तरमप्याह—येन कारणेन हे देव श्रीराम, तव वैभवमेव प्रभाव एव दोषाणां प्रकर्षेण शमनाय नाशाय समर्थं । यत्स्मरणादिवैभवाद्वान्येषामपि भक्तानां दोषा नश्यन्ति, तत्स्वरूपे दोषलेशसंस्पर्शोऽपि कथंकारं स्यात्, अपितु न कथंचिदित्यर्थः । अथच—दूषणाख्यराक्षसविनाशाय तवैव सामर्थ्यं यतः, तस्मादत्र तवैवोत्पत्तौ सत्यां दूषणाभावो युक्त एवेति छलम् । अथच—परशुरामे सत्यपि तस्मिन्नेव काले त्वं दशरथात्सुखेनोत्पद्यस्व, अत्र तवोत्पत्तौ विषये दूषणं पुनरुक्तदोषो नास्ति यतो दूषणादिरावणान्तराक्षसविनाशाय तवैव सामर्थ्यं, नतु परशुरामस्येत्यत्र दूषणशब्द उपलक्षणपरः । तस्मादेककालीनत्वेऽपि कार्यभेदान्न पुनरुक्तिदोष इत्यर्थः । एतेनावतारप्रयोजनमुक्तम् । 'मनुकामम्' इति पाठे—कामं लक्ष्मीकृत्य यथेच्छमित्यर्थः ॥

नो ददासि यदि तत्त्वधियं मे
यच्छ मोहमपि तं रघुवीर ।
येन रावणचमूर्युधि मूढा
त्वन्मयं जगदपश्यदशेषम् ॥ ७१ ॥

नो ददासीति ॥ हे रघुवंश्यानां मध्ये वीर ईश्वरतम श्रीरघुनाथ, त्वं तत्त्वधियं मोक्षोपयोगिनमात्मसाक्षात्कारं यदि मे मह्यं नो ददासि तर्हि तं मोहमपि ता विशिष्टां भ्रान्तिमेव यच्छ देहि । तं कम्—येन मोहेन मदेन संजातभ्रान्तिविलासेन मुग्धमूढा रावणचमूरशेषं सकलं जगत् त्वन्मयं श्रीरामचन्द्ररूपमपश्यत् । रावणसेनया च मोहेन जगद्रामात्मकं दृष्टमिति सर्गपुराणे ॥

आज्ञया च पितुरज्ञभिया च
श्रीरहीयत महीप्रभवा द्विः ।

---

१ [illegible] इति सुखावबोधा । २ [illegible] इति कीर्तितः ।

लङ्घितश्च भवता किमु न द्वि-
र्वारिराशिरुदकाङ्कगलङ्कः ॥ ७२ ॥

आत्मयेति ॥ हे श्रीरामचन्द्र, भवता महीप्रभवा कृष्याद्युपायै-र्भूलोकोत्पन्ना श्री राज्यलक्ष्मीः, अथच—भूमेरुत्पन्ना लक्ष्म्यवतारभूता जानकी, क्रमेण पितुराज्ञया च अज्ञेभ्यो भिया च मूर्खजनापवादभयेन च द्विर्द्विवारमहीयत त्यक्ता । वनवासाङ्गीकाराद्राज्यलक्ष्मीः, जनापवादभयाच्च वह्नौ विशुद्धाऽपि सीता त्यक्तेत्येवं द्विप्रकारं त्यक्तेत्यर्थः । एवं पितुराज्ञाकारी लोकापवादभीरुश्च कोपि नास्तीति भावः । चावन्योन्यसमुच्चये । तथा—वारिराशिः, अरिराशिर्वा द्विर्द्विवारं द्विधा च न लङ्घितः किमु, सेतुं बद्ध्वा समुद्रोपि लङ्घित एव, तथा—रावणादिः शत्रुसमूहोऽपि पराभूत एव । वा चार्थे इवार्थो वा, अरिराशिर्वारिराशिरिव वा । गन्धनार्थाद्वातेः क्विपि वार्तीति वा, स चासाववरिराशिश्च सकलो वैरिसंघ इत्यर्थः । किंभूत—उदकाङ्कगा जलमध्यगा लङ्का यस्य । यदीयजलमध्ये [illegible] । अरिराशिरपि—समुद्रजलमध्यवर्तिनी लङ्का यस्य । समुद्रपक्षे गमेत्यस्योदकेन संबन्धः, अरिपक्षे तु लङ्कायाः एता[illegible] । उत्कृष्टमङ्कं [illegible] यस्यास्तादृशी अङ्कगा लङ्का यस्येति वा । सागरस्यापि बन्धनाद्रावणस्यापि वधाचैतादृशो महाप्रभावः [illegible] कोऽपि नास्तीति भावः ॥

कामदेवविशिखैः खलु नेशं
मार्गणैजनकजामिति रक्षः ।
द[illegible]मरणे वरवाक्यं
तथ्ययत्स्वमपुनर्भवदस्त्रैः ॥ ७३ ॥

कामेति ॥ रक्षो रावण [illegible] मरणे मरणाभाव-[illegible] मरिष्यामीति ब्रह्मणो वरवाक्यं तथ्ययत् सत्य[illegible] पुनर्भव [illegible] चकार । इति किम्—[illegible] सीता [illegible] कामदेवस्य मोहनशो-[illegible] खलु [illegible] मा [illegible] संतापवशान्मृता [illegible] । [illegible] मरणे वरवा-[illegible] मानुषावतारका-[illegible] । [illegible] इति महा-[illegible] सूच्यते । तेनाम्, [illegible] [illegible] इति [illegible] ॥

[illegible] हसति कम्बुकदम्बं
[illegible] न किमम्बुधिकुक्षि ।
[illegible]
[illegible] तव हन्त ॥ ७४ ॥

[illegible]

दस्तं विनाशमाप । तच्छम्बुकनाम्नः शूद्रस्य अम्बुधिकुक्षि समुद्रमध्यवर्ति यशः कम्बुकदम्बं शङ्खवृन्दं धवलतया किं न हसति, अपितु—हसत्येव, तत्तुल्यं भवतीत्यर्थः । येन त्वत्करेणातिशूरो रावणो हतस्तेनैवान्त्यवर्णोऽधमो दुर्बलः शम्बुकोऽपि हत इति महत्तस्य भाग्यमित्यर्थः । यो ह्युत्कृष्टं बलिनं हन्ति, तेनैव हीने दुर्बले हते दुर्बलस्य महद्यशो भवति । बालब्राह्मणपुत्रमरणनिमित्तं ग्रन्थानामविहितं धूम्रपानं कुर्वन्तं शम्बुकशूद्रं श्रीरघुनाथो हतवानितीतिहासः । अथच—शम्बुकस्य जलशुक्तेः श्वेतरूपं यशः समुद्रमध्यस्थं शङ्खवृन्दं हसति तत्तुल्यं भवतीति युक्तमेव । नामशेषितेति, 'तत्करोति—' इति ण्यन्तान्निष्ठा ॥

मृत्युभीतिकरपुण्यजनेन्द्र-
त्रासदानजमुपार्ज्य यशस्तत् ।
ह्रीणवानसि कथं न विहाय
क्षुद्रदुर्जनभिया निजदारान् ॥ ७५ ॥

मृत्युभीतीति ॥ यस्मान्मृत्योर्यमादन्येषां भीतिः, मृत्योर्भीतिकरः पुण्यजनेन्द्रो राक्षसेन्द्रो रावणस्तस्यापि मरणपर्यन्तं त्रासदानाद्भयोत्पादनाद्धेतोर्जातं तदतिप्रसिद्धं लोकत्रये गीयमानं यश उपार्ज्य क्षुद्रोऽल्पकः दुर्जनस्तस्मान्द्भिया भयेन पामरलोकापवादभिया निजदारानात्मनः प्रिया सीतां विहाय परित्यज्य कथं न ह्रीणवान् लज्जितवानसि । लज्जितव्य तावदित्यर्थः । यो [illegible] भयं दत्तवांस्तस्य दुर्जनभीत्या निर्दुष्टजनप्रियापरित्यागे हि लज्जैव युक्ता । अतिमाननिजस्त्रीहर्ता रावणो नाशितो लोकापवादभयाच्च सापि परित्यक्तेति । एतादृशः शूरोऽभिमानी लोकापवादभीरुश्च कोपि नास्तीति भावः । 'यातुधानः पुण्यजनः—' इत्यमरः । भीतिं करोतीति ताच्छील्ये टः ॥

इष्टदारविरहार्णवपयोधि-
स्त्वं शरण्य शरणं स ममाधि ।
लक्ष्मणक्षणवियोगकृशानौ
यः स्वजीविततृणाहुतियज्वा ॥ ७६ ॥

इष्टेति ॥ हे शरण्य [illegible]

[illegible]

तृविरोगदुःखं तु महदिति सूचितम् । परमकारुणिकस्त्वं शरणागत मामपि रक्षेति सूचितम् ॥

क्रौञ्चदुःखमपि वीक्ष्य शुचा यः
श्लोकमेकमसृजत्कविराद्यः ।
स त्वदुत्थकरुणः खलु काव्यं
श्लोकसिन्धुमुचितं प्रबबन्ध ॥ ७७ ॥

क्रौञ्चेति ॥ दैवी वाक् येन भुवं प्रति प्रथममानीता स आद्य प्रथम कविरेषैको यो वाल्मीकिः क्रौञ्चयोः पक्षिविशेषयोर्मध्ये मिथुनयोरेकस्मिन् व्याधेन हतेऽन्यस्य दुःखं वीक्ष्य तिर्यग्योनेरपि तस्य दुःखं दृष्ट्वा उत्पन्नया शुचा शोकेन हेतुना 'मा निषाद प्रतिष्ठां त्वम्–' इत्यादिकं श्लोकमसृजत् । स कविस्त्वयि उत्पन्नः करुणारसो यस्य सीताविरहविह्वलमहानुभावभवद्दर्शनोत्पन्नशोक इव श्लोकानां सिन्धु सागरभूतं चतुर्विंशतिसहस्रमितं रामायणाख्यं काव्यमुचितं योग्यं प्रबबन्ध । तिर्यग्योनिविषये शोकेन येन श्लोकः कृतः, तस्य उत्तमपुरुषविषये महाकाव्यनिर्माणमुचितमेव । अथ च—त्वया सिन्धुर्बद्धः, अयमपि त्वदेकचित्तः सिन्धुं बबन्धेत्युचितम् । परित्यक्तसर्वसङ्गो मुनिरपि त्वद्वर्णनां कृतवानेतादृशः परपुरुषोऽसीति खल्वित्यर्थः ॥

विश्रवःपितृकयाश्रुमनर्हं
सश्रवस्त्वमनयेत्युचितज्ञः ।
किं चकर्तिथ न शूर्पणखाया
लक्ष्मणेन वपुषा श्रवसी वा ॥ ७८ ॥

विश्रव इति ॥ हे रघुनाथ, इति हेतोरुचितं जानाति स उचितकारी त्वं चतुर्धावतीर्णत्वाल्लक्ष्मणलक्षणेन स्वीयेनैव वपुषा शूर्पणखायाः श्रवसी कर्णौ किं वा न चकर्तिथ कर्तितवान्, अपितु कर्तितवानेव । इति किम्—विश्रवा मुनिः पिता यस्याः, अथ च—कर्णरहितः पिता यस्यास्तस्याः शूर्पणखायाः सश्रवस्त्वं सकर्णत्वमनुमनर्हमयोग्यमिति । स्त्रीवधस्यानौचित्यात्कर्णच्छेद एवोचितो यतः, अकर्णपितृकाया अकर्णत्वस्यौचित्यात्कर्णौ लक्ष्मणेन कर्तयामासिथेत्येव विविधः समुचितकारी महाप्रभावोऽसीति भावः । या इवार्थे वा । अनेन हेतोरिति योजना । विश्रव पितृकया, 'नद्यृतश्च' इति कप् । शूर्पणखा, 'पूर्वपदात्संज्ञायाम्–' इति णत्वम् । नखस्य स्वाङ्गत्वेऽपि 'नखमुखात्संज्ञायाम्' इति ङीषभावः । अन्वर्था चेयं संज्ञा ॥

नवभिः श्लोकैः श्रीकृष्णं वर्णयति—

ते हरन्तु दुरितव्रततिं मे
यैः स कल्पविटपी तव दोर्भिः ।
छद्मयादवतनोरुदपाटि
स्पर्धमान इव दानमदेन ॥ ७९ ॥

त इति ॥ कैलासादितत्तद्दैत्यनारकरूपच्छद्मना यादववंशात्ततुर्दन्त, अथ च—छद्म यानि छद्मना एवंभूतमानौ दवनुश्च नाशनात् कैलासादिवंशावनवाहिरूपशरीरस्य, श्रीकृष्णस्य तव यैर्दोर्भिर्मुक्तिप्रदैश्चतुर्भिर्हस्तैः सोऽतिप्रसिद्धः कल्पविटपी कल्पितफलदानसमर्थः पारिजातवृक्ष उदपाटि उन्मूलितः । किं कुर्वन्निव—मादृशः कल्पितदानसमर्थः कोपि नास्त्येवेति दानस्य मदेन दर्पेण तैर्भुजैः सह स्पर्धमान इव ते बाहवो मे दुरितानां व्रततिं लतां दैन्यसंततिं हरन्तु उन्मूलयन्तु । ये पारिजातलक्षणमहावृक्षोन्मूलने समर्थास्तेषां लतोन्मूलने सुतरां सामर्थ्यम् । कपटदावानलदेहस्य च भुजाना वृक्षलताद्युन्मूलने सामर्थ्यं युक्तमेवेत्यर्थः । दानशूरो महाप्रभावश्च त्वादृशः कोपि नास्तीति भावः । सत्यभामया याचितं पारिजातं इन्द्रं जित्वोन्मूल्य सत्यभामाङ्गणे श्रीकृष्णेन स्थापित इति हरिवंशोक्तिः । निर्ऋतिनतमिति पाठे—'स्यादलक्ष्मीस्तु निर्ऋतिः' इत्यमरः ॥

बालकेलिषु तदा यदलावीः
कर्परीभिरभिहत्य तरङ्गान् ।
भाविबाणभुजभेदनलीला-
सूत्रपात इव पातु तदस्मान् ॥ ८० ॥

बालेति ॥ हे कृष्ण, त्वं तदा कृष्णावतारसमये भूयसीषु बालकेलिषु मध्ये कर्परीभिः स्फुटितघटशकलैः कृत्वा यमुनाजलतरङ्गान् अभिहत्य तेषामभिघातं कृत्वा ताननेकप्रयत्नेनालावीश्छिन्नवानसीरिति यत्, तत्कर्परीभिस्तरङ्गलवनं कर्तृ उपाहरणावसरे भावि करिष्यमाणं बाणासुरभुजभेदनं तल्लक्षणा लीला विलासस्तत्संबन्धी सूत्रपात इव प्रथममार्जवच्छेदनाभ्यासरूपमिवास्मात्रक्षतु । अक्षरपङ्क्तेर्ऋजुत्वार्थं प्रथमं खटिकादिव्रक्षितसूत्रपातनं क्रियते । तक्षादिभिरपि काष्ठस्यार्जवच्छेदनार्थं गैरिकादिव्रक्षितसूत्रपातनं क्रियते । तद्वद्बाणासुरभुजार्जवच्छेदनार्थं कर्परीभिरभिहत्य तरङ्गलवनं यदकारि तत्तव बालक्रीडनमस्मानवत्वित्यर्थः । कर्पर्याघातेन तरङ्गच्छेदनं बालजातिः । अवतारप्रयोजनं चोक्तम् ॥

कर्णशक्तिमफलां खलु कर्तुं
सज्जितार्जुनरथाय नमस्ते ।
केतनेन कपिनोरसि शक्तिं
लक्ष्मणं कृतवता हृतशल्यम् ॥ ८१ ॥

कर्णेति ॥ हे श्रीकृष्ण, ते नमोऽस्तु । किंभूताय ते—उरसि लग्ना इन्द्रजिन्मुक्ता शक्तिर्यस्य तं लक्ष्मणं द्रोणपर्वतानीतविशल्यौषधिप्रक्षेपेण हृतं निष्कासितं शक्तिलक्षणं शल्यं यस्य तादृशं कृतवता केतनेन ध्वजान्तर्गततत्कालरूपेण कपिना हनूमता कृत्वा कर्णस्य शक्त्यादिकं स्थं, अथच—इन्द्रदत्ता शक्तिम्, अफला कर्तुमिव सज्जीकृतो योजितोऽर्जुनरथो येन तस्य । नरनारायणरूपाय । यो हि यत्र कर्तुं समर्थः स एव तत्र नियोक्तुमुचितः । हनूमांश्च शक्तिविफलीकरणे दृष्टसामर्थ्यस्य कर्णशक्तिविफलीकरणार्थमर्जुनरथे तं स्थापितवानसीति भक्तवत्सलाय तुभ्यं नम इत्यर्थः । यो ममैतदनुरूपः शक्तिं विफलीकरोति स अर्जुनस्य पुनः शक्तिविफलीकरणे नियोक्तव्य इत्यर्थः । उक्तं शक्तिः 'अमूर्तमत्कान्–' इत्यादि ।

नापगेयमनयः सशरीरं
द्यां वरेण नितरामपि भक्तम् ।
मा स्म भूत्सुरवधूसुरतज्ञो
दिव्यपि व्रतविलोपभियेति ॥ ८२ ॥

नेति ॥ हे कृष्ण, त्वं नितरां भक्तमपि आपगेयं भीष्मं सशरीरं वरेण प्रसादेन कृत्वा इति विचार्य कारणाद्वा द्यां स्वर्गं नानयः न प्रापितवानसि । इति किम्—स भीष्मः अनेन शरीरेण सुरतं न करिष्यामि, अद्यप्रभृति मम ब्रह्मचर्यमेवेति व्रतविलोपाद् भिया हेतुना दिव्यपि स्वर्गेऽपि सुरवधूना रम्भादीनां सुरतज्ञो मा भूत् इति । भक्ततमस्य वरदानेन यद्यपि तेनैव शरीरेण स्वर्गप्रयाणमुचितम्, तथापि तस्य शरीरस्य स्वर्गप्रयाणेपि न कोप्युपयोगः, तेन तच्छरीरस्यातितुच्छत्वात्तच्छरीर विनाश्य तं स्वर्गमनयत् नतु तच्छरीरसहितस्य प्रापणे तवाशक्तिरिति भावः । यद्वा मुक्त्यपेक्षया स्वर्गभुक्तेरप्यतितुच्छत्वात्तच्छरीर विनाश्य तं मुक्तिमेव प्रापितवानिति हेतुः । आपगेयम्, अपत्यार्थे 'स्त्रीभ्यो ढक्' ॥

घातितार्कसुतकर्णदयालु-
र्जैत्रितेन्दुकुलपार्थकृतार्थः ।
अर्धदुःखसुखमभ्यनयस्त्वं
सास्रुभानुविहसद्विधुनेत्रः ॥ ८३ ॥

घातितेति ॥ अर्जुनेन प्रयोज्येन समरे घातितोऽर्कसुतः कर्णस्तस्मिन्विषये दयालुः सकरुणः । तथा—स्वसामर्थ्येन जैत्रितो जेता कृतो दत्तजय इन्दुकुल सोमवशभूतः पार्थोऽर्जुनस्तेन कृत्वा कृतार्थः संपादितावतारप्रयोजनः कृतकृत्यत्वात्सहर्षः । अत एव क्रमेण पुत्रशोकवशात्सास्रुः सबाष्पो रुदन्‌ य. भानुः सूर्यः, पुत्रविजयाच विशेषेण हसन् हर्षानुभवं कुर्वन् विधुश्चन्द्रस्तावेव दक्षिणवामे नेत्रे यस्यैतादृशस्त्वं यथाक्रमम् अर्धदु.ख अर्धसुखं च अभ्यनयः अभिनयेन युगपद्दर्शितवानसि । परमार्थतोऽविद्यमानमप्यविद्याविलासाद्बहिर्नाटितवानसीत्यर्थः । सूर्यचन्द्रयोर्विष्णुनेत्रत्वात्कर्णस्य च सूर्यपुत्रत्वात्तन्नाशे शोकात्सूर्यस्य साश्रुत्वात् अर्जुनस्य च सोमवंशस्थत्वाद्विजये चन्द्रस्य हर्षेण विहसितत्वात्, ताभ्यामर्धदु खसुखाभिनयादद्भुतरूपोसीति भाव. । घातितेति हेतुमण्ण्यन्तान्निष्ठा । जैत्रितेति, 'तत्करोति–' इति ण्यन्तान्निष्ठा । पार्थेति कुरुत्वात् 'ऋष्यन्धक–' इत्यण् । अर्धं च तद्दु.खसुखं चेति द्वन्द्वगर्भः कर्मधारय. ॥

प्राणवत्प्रणयिराध न राधा-
पुत्रशत्रुसखिता सदृशी ते ।
श्रीप्रियस्य सदृगेव तव श्री-
वत्समात्महृदि धर्तुमजस्रम् ॥ ८४ ॥

प्राणेति ॥ प्राणवत् प्राण इव प्रणयिनी निरुपाधिपरप्रेमास्पदं राधाख्या गोपिका यस्यैवभूत श्रीकृष्ण, ते तव राधापुत्र. कर्णस्तस्य शत्रुरर्जुनस्तस्य सखिता मैत्री सदृशी योग्या न । राधावल्लभस्य हि राधापुत्रशत्रुमैत्री कथंकारमुचिता, अपितु युक्तेन विरोधादित्य एकत्र राधा गोपिका, अन्यत्र तु कर्णपालनकारिणी कैवर्तवधू परिहारः । श्रिय. प्रियस्य श्रीर्वल्लभा यस्य तस्य तव श्रीवत्सं नाम पदन्यासरूप लाञ्छनम्, अथच श्रियो वत्सं पुत्रम्, अजस्र त्महृदि धर्तुं सदृगेव उचितमेव यस्य हि श्रीर्वल्लभा, स तत्पुत्र वक्षसि सदा बिभर्तीति युक्तमेवेत्यर्थः । एतादृशः स्वपक्षपात लोकशिक्षार्थं ब्राह्मणभक्तिपरश्च कोपि नास्तीति भावः । प्रणयि धेति 'स्त्रियाः पुंवत्' ॥

तावकापरतनोः सितकेश-
स्त्वं हली किल स एव च शेषः ।
साध्वसाववतरस्तव धत्ते
तज्जराचिकुरनालविलासः ॥ ८५ ॥

तावकेति ॥ हे कृष्ण, हली लाङ्गलधरो बलभद्रः स एव च शेषोऽनन्तस्त्वमेव । शेषावताररूपोपि बलभद्रो भवानेव, नतु स त्वत्तो भिन्न इत्यर्थ. । त्व बलभद्र. स एव शेषः । त्वत्तो हली न भिद्यते, हलिनश्च शेषो न भिद्यते इति वा । यत.—कायस्य संबन्धाज्जरसा सितकेशो धवलितकच· किलेत्यागमे विष्णुपुराणादौ च यदुक्तम्—'उज्जहारात्मनः केशौ सितकृष्णौ ततः प्रभुः' इति । न विद्यते परोत्कृष्टान्या यस्याः सा तावकी अपरा तनुस्त्वत्संबन्धिनी सर्वोत्कृष्टा सत्त्वमूर्तिस्तस्याः सितकेशः श्वेतकेशरूपो हली तवावतारोऽशावताररूपोऽसौ हली त्वं किल । त्वदवयवभूतकेशरूपत्वात्तस्य । स च हल्येव शेष इति वा । शेषरूपबलदेवलक्षणोऽसावचतरो मूर्तिः । अत एव तस्या भवदीयापरतनोर्जरतो जरसा धवलीकृतस्य चिकुरनालस्य केशदण्डस्य विलासं वर्णसारूप्य साधु यथा तथा धत्ते । अतिगौरो बलदेवस्त्वदीयापरतनुधवलकेश इव भातीत्यर्थः । शेषस्यापि दीर्घत्वधवलत्वाभ्या जराधवलदीर्घकेशसारूप्यधारणं युक्तमेव । 'कारणगुणा हि कार्ये गुणानारभन्ते' इति न्यायाच्च युक्तमेव । 'अंशावतारो बलभद्र.' इति चोक्तम् । अत्र श्वेतकेशः सहज एव, नतु जरायोगात् । इति वा । यतो हरिर्नित्यतरुण इति पुराणादिप्रसिद्धिः । वस्तुतस्तु—कस्य ब्रह्मसुखस्येशौ सुखरूपावित्यर्थ. । प्रकाशकत्वेन सत्त्वस्य सितशब्दवाच्यत्वात्, मोहकत्वेन च तमस. कृष्णशब्दवाच्यत्वात्सितकृष्णौ सत्त्वतमोगुणद्वयात्मकावेताववतारौ भूभारोत्तारणार्थं प्रभुरादिनारायणः स्वस्मात्प्रकटीचकारेति विष्णुपुराणस्थसितकृष्णपदस्यार्थः । 'कृष्णस्तु भगवान्स्वयम्' इति भागवतवचनेन कृष्णस्तु लीलाविग्रहधारी परब्रह्मैव 'समोऽहं सर्वभूतेषु न मे द्वेष्योऽस्ति न प्रिय ' इति भगवद्वचनात् । बलभद्रस्त्ववतारः 'रामो रामश्च रामश्च' इति वचनात् । अन्यथा बलभद्रस्य सत्त्वमूर्तित्वम्, कृष्णस्य तमोगुणमूर्तित्वमापद्येत, नच तथास्तीति बलभद्रस्य तम.प्रधानत्वदर्शनादित्याशयः । 'शितिकेश.–' इति पाठे—'शिती धवलमेचकौ' इत्यभिधानात्त्वदीयपुराणतनोःसंबन्धी

१ 'मा स्म इति पाठो जीवातुसुखावबोधाममत । २ 'सुरताज्ञ' इति पाठमाश्रित्य 'सुरत सभोगस्तस्याज्ञोऽनभिज्ञो मा स्म भूदिति व्याख्याय 'सुरतदक्ष इति पाठस्तु दुर्योज्यत्वादुपेक्ष्य.' इति सुखावबोधायामुक्तम् ।

१ अयं श्लोको जीवातौ नास्ति । २ 'तावकीपरतनो ' इति पाठ 'पुंवद्भावप्रतिप्रसवसूत्रास्फुरणनिलसितत्वादुपेक्ष्य ' इति सुखावबोधा । ३ 'त्वज्जरत्' इति पाठे—'पुराणपुरुषस्य तव जरन् यश्चिकुरनाल. इति व्याख्येयमिति' सुखावबोधा ।

रिति केशः श्यामकेशरूपस्त्वं, हली च धवलकेशरूपः, स एव च हली शेषः. बलभद्रः शेषावतारः, इति पुराणादौ । स त्वदीयधवलकेशविलासं धत्ते तत्साधु । कृष्णस्य कृष्णवर्णत्वाद्धलिनश्चातिगौरत्वाद्यथाक्रमं श्यामसितकेशत्वमौत्प्रेक्षिकत्वेनैव व्याख्येयमित्यलमतिविस्तरेण । 'तावकापर–' इति पाठः साधीयान् । यत 'युष्मदस्मदोः' इत्यणि तवकादेशे वृद्धौ च 'वृद्धिनिमित्तस्य–' इत्यादिना पुंवद्भावप्रतिषेधे प्रसक्तेऽपि कर्मधारयत्वात् 'पुंवत्कर्मधारय–' इति प्रतिप्रसवात्पुंवद्भावः । अवतरः पूर्ववत् ॥

हृद्यगन्धवहभोगवतीशः शेषरूपमपि बिभ्रदशेषः ।
भोगभूतिमदिरारुचिरश्रीरुल्लसत्कुमुदबन्धुरुचिस्त्वम् ॥

हृद्येति ॥ हे हृद्यो हृदयानन्दकारी गन्धश्चन्दनादिसौरभं तं वहसि धारयस्येवंविध सौरभधारिन् श्रीकृष्ण, त्वं शेषरूपं बलभद्ररूपम्, अथ च—नागाधीशरूपं बिभ्रद्धारयन्नप्यशेष उभयविधोऽप्यशेषः शेषो न भवसीति विरोधः । अथ च—न विद्यते शेषः शिष्टं भिन्नं यस्मादसावशेषः सकलजगदात्मकस्त्वमिति परिहारः । अथ च बलभद्रोऽप्यतिशृङ्गारित्वाद्धृद्यगन्धवहः । अत एव भोगवतीनां सुखिनीनां गोपिकादीनामीशः प्राणप्रियः, अथ च—भोगवत्या अतितरां सुखिन्या रेवत्या ईशः पतिः । श्रीकृष्णोऽपि हृद्यं गन्धं शारीरं स्वाभाविकं चन्दनादिजन्यं च गन्धं वहन्तीनां सुखिनीनां भोगवतीनां गोपिकादीनामीशः शेषोऽपि जलक्रीडाक्षालितचन्दनकर्पूराद्यङ्गरागसंबन्धिहृद्यसौरभ[illegible] भोगवत्याः पातालनद्याः पतिः । कर्पूरादिबहुलसौरभयुक्ताया नागनगर्या वा । तृप्तिहेतुत्वाद्धृद्यो गन्धवहो वायुर्यस्य स चासौ नागपुर्या नद्या वा पतिः । तथा कृष्णरूपस्त्वं भोगस्य सुखस्य भूतेर्हेतोर्मदिरा [illegible] सुख[illegible] जनयति तादृशी श्रीः कायकान्तिर्यस्य सः भोगः शेषफणः, तत्कायो वा स एव भूः स्थानं तस्या ऊर्ध्वं स्था[illegible] स्थानेन रक्षणं तेन मादयति हृष्यतीति भोगभूतिमत् । तथा—इराया भूमेरिव रुचिरा रमणीया कान्तिर्यस्यासाविति वा । तयोर[illegible] भयोः सपक्षयोरपि प्रीतिं ददाना सततवर्तिनी श्रीर्यस्याः[illegible] [illegible] यस्येति वा । भोगानां कालीयफणानां भूतिरैश्वर्यजनितो दर्पस्तं [illegible] तादृशो वा । पृथग्वा पदम् । गोपिकादिसंभोगसुख[illegible] [illegible]र्भोगभूतिस्तद्वाश्चासावुक्तरीत्या इरारुचिरश्रीश्चेति वा । अथ च [illegible]बलभद्ररूपस्य भोगस्य सुखस्य भूतिर[illegible] [illegible] तथा [illegible] वा रमणीया [illegible] कान्तिः शोभा यस्य । [illegible] [illegible] । अथ च—शेषरूपस्य भोगस्य [illegible] [illegible] फणानां वा भूतिः [illegible] [illegible] तेन मादति वा । स चासौ [illegible] [illegible]

[illegible]

एवोद्दीपकत्वाद्बन्धुर्यस्य, अथ च—प्रद्युम्नावतारः कामस्तत्र प्रीतिर्यस्मिन्पुत्रत्वादिति वा । अथ च—बलभद्ररूपस्त्वम् उल्लसन्ती कुमुदस्य बन्धुः कैरवसदृशी गौरतरा, कुमुदबन्धोश्चन्द्रस्येव वा गौरतरा, कान्तिर्यस्य । उल्लसन्ती कुः पृथ्वी यस्मात्तस्मिन् मुदे सहर्षे बन्धावनुजे श्रीकृष्णे प्रीतिर्यस्य वा । उल्लसत्कुमुदबन्धावुक्तप्रकारेण प्रद्युम्ने प्रीतिर्यस्य वा । अथच शेषरूपस्त्वम् उल्लसन्ती कुमुदनाम्नि सर्पे सुहृदि प्रीतिर्यस्य । उल्लसन्ती चन्द्रस्येव धवला कान्तिर्यस्य वा । उल्लसन्ती कुमुदस्य चन्द्रस्य बन्धुः सदृशी कान्तिर्यस्य वा । उल्लसत्पृथ्वीके सहर्षे सुहृत्सु प्रीतिर्यस्य वा । 'कुमुदेऽपि कुमुत्प्रोक्तम्' इति विश्वः । 'गोत्रा कुः पृथिवी' इत्यमरः । 'भोग सुखे वधे चाहेः शरीरफणयोरपि' इति विश्वः । 'इरा वारिसुराभूमिभारतीषु' इति च । ऊर्ति, अवने क्तिन् 'ज्वरत्वर–' इति वस्योपधायाश्चोठ् । मदेति मादयतेर्मधातेर्वा क्विप् । पक्षे मतुप् । मुद, इगुपधात्कः ॥

रेवतीशसुपमा किल नील-
स्याम्बरस्य रुचिरा तनुभासा ।
कामपाल भवतः कुमुदावि-
र्भावभावितरुचेरुचितेन ॥ ८७ ॥

रेवेति ॥ हे रेवतीकान्त [illegible] [illegible] कामपाल (कामदूषक [illegible]) [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

त्वताप्रतिपादनेनैकस्या ज्ञानाकारताया एव सत्यताङ्गीकाराददैत-वादिन्, त्वं मां पाहि । किंभूतः—एकैव चित्ततितिर्ज्ञानसंततिर्यस्य दीपकलिकान्यायेन क्षणिकज्ञानप्रवाह एवैको यस्य मते, नतु तदतिरिक्तं किंचिदप्यस्ति, तादृशः, अत एव—अद्वयवादिन् इति योजना । तथा—त्रय्या परिचितो ज्ञातस्तादृशो न भवसीत्यत्रयीपरिचितः । नसमासो वा । नेति पृथग्वा । वेदत्रयीगम्योऽपि न भवसीत्यर्थः । अथच—वेदत्रय्यां परिचितः कृतपरिचयः वेदत्रयी परिचिताभ्यस्ता येन तादृशो वा न भवति । सर्वस्य क्षणिकताङ्गीकाराद्धर्माधर्मभोगव्यवस्थाया निरासादनङ्गीकृतवेदप्रामाण्य इत्यर्थः । अत एव बुधः पण्डितः । नहि पण्डितं विना वेदादिसर्वदूषणसमर्थाऽन्यस्य बुद्धि. संभवति । अथच—अत्रयीपरिचितोपि बुध इति विरोधाभासः । नहि वेदत्रयमजानानस्यापि पण्डितत्वं संभवति । अथच—यः पण्डितः 'एकमेवाद्वितीयं ब्रह्म' इति मन्यमानो वेदान्ती स वेदत्रयीं न मन्यत इति विरोध. । वेदान्तिना हि वेदप्रामाण्यस्य स्वीकृतत्वात्, अथच—अद्वयवादाद्वित्वसंख्यामपि नाङ्गीकरोति । स त्रित्वसंख्यां न मन्यत इति युक्तमेवेत्यर्थः । तथा—माध्यमिकानामपि कियन्मात्रमतभेदेन बौद्धसिद्धा(न्ता)न्तःपातित्वात् । 'न सन्नासन्न सदसन्न चाप्यनुभयात्मकम् । चतुष्कोटिविनिर्मुक्तं तत्त्वं माध्यमिका विदुः ॥' इति अनिर्वचनीयप्रपञ्चवादित्वाद्विधुत निराकृतं सदसत्सदसद्वैलक्षण्यलक्षणं कोटिचतुष्कं प्रकारचतुष्टयं येन, अथच—त्रित्वनिषेधान्निरस्तचतुष्टयः । तथा—विरक्त·वाद्दिगम्बरत्वात्पञ्चबाणः कामस्तद्विजयी मारजित् । अथच—'बण शब्दे' इत्यस्माद्वजि बाण. शब्दस्तं पञ्चसंख्यावाचिनं पञ्चशब्दं न सहत इत्यर्थः । यो हि चतुष्टयं न सहते स पञ्चापि न सहते इति युक्तमेवेत्यर्थः। तथा—देशादिव्यवहितवस्तुदर्शनम्, देशादिव्यवहितशब्दश्रवणम्, अतीतजन्मस्थितिस्मरणम्, परचित्तज्ञानम्, अविद्यास्मितारागद्वेषाभिनिवेशाख्यपञ्चक्लेशक्षय., अणिमादिसिद्धिश्चेति षडभिज्ञा ज्ञानप्रकारा यस्य । वेदानुसारिभिर्दैत्यै. पराभूता देवा ब्रह्माणं शरणं गताः, ब्रह्मणा प्रसादितो नारायणो बुद्धरूपेणावतीर्य दैत्यबुद्धिं वेदार्थेभ्यश्च्यावयित्वा बौद्धमतमुपदिदेश, अतस्ते देवानां जयया संपन्ना इति । अतएव चैतदीयमतपरिभाषयैव स्तुतिरकारि । 'परिचिताथ बुधस्त्वम्—' इति पाठे—नेति पदं भित्वा त्वया वेदत्रयी न परिचिता न स्वीकृतप्रामाण्या । अथ विरोधे । तथापि बुधस्त्वमित्यर्थ. । 'परिचिताध्वबुध –' इति पाठे—त्रयीपरिचितानां वैदिकानां मार्गे पण्डितो न भवसि । अवैदिकमार्गमेव जानासि इत्यर्थ. ॥

तत्र मारजयिनि त्वयि साक्षा-
त्कुर्वति क्षणिकतात्मनिषेधौ ।
पुष्पवृष्टिरपतत्सुरहस्ता-
त्पुष्पचापशरसंततिरेव ॥ ८९ ॥

तत्रेति । तत्र तस्मिन् बुद्धावतारत्वे सौन्दर्याज्जितेन्द्रिय- [illegible] मारजयिनि कामस्य जेत्रे त्वयि [illegible] सर्वं क्षणिक- [illegible], तथा—आत्मनिषेध [illegible] [illegible] नतु नित्योऽन्यः कश्चित्' इत्यादिप्रकारेण सर्वभावानां क्षणमात्रावस्थायिता नैरात्म्यं च स्वदर्शनोक्त समाधिना साक्षात्कुर्वति सति पुष्पशरस्य कामस्य शरसंततिर्बाणपरम्परारूपा सुरहस्तात्पुष्पवृष्टिरेवापतत् । अतिबले हि शत्रौ करादायुधानि पतन्ति । कामोऽपि त्वत्तो भीतः पुष्पशरश्च । तथाच तस्य करात्त्वद्भयेन पतिता पुष्परूपबाणपरम्परा क्षणिकतात्मनिषेधौ साक्षात्कुर्वति त्वयि विषये सुरमुक्ता पुष्पवृष्टिरिवापतदित्युत्प्रेक्षा । कामेऽपि देवत्वमेव पुष्पवृष्टिमोचने हेतु. । यो हि लोकोत्तरं वस्तु प्रत्यक्षगोचरं करोति, यश्च कंचन विजहते, तयोरुपरि देवैः पुष्पवृष्टिः क्रियते इत्यादि ज्ञातव्यम् ॥

तावके हृदि निपात्य कृतेयं
मन्मथेन दृढधैर्यतनुत्रे ।
कुण्ठनादतितमां कुसुमानां
छत्रमित्रमुखतैव शराणाम् ॥ ९० ॥

तावक इति ॥ मन्मथेन दृढमभेद्यं धैर्यमेव तनुत्रं कवचं यस्य तस्मिंस्तावके हृदि मनसि, अथच—वक्षसि अर्धाच्छराणि निपात्य नितरां दृढाघातपूर्वं यथातथा पातयित्वा दृढतनुत्रत्वादेवातितमां कुण्ठनात्तैक्ष्ण्यत्यागाद्धेतो. कुसुमरूपाणां स्वीयशराणां छत्रं मित्रं येषां तानि, छत्रस्य वा मित्राणि, मुखानि येषां तेषां भावस्तत्ता सूचीमुखतापरित्याजनेन छत्रतुल्यवृत्तमुखतैव प्रत्यक्षदृशा कृता । दृढतनुत्रे हि पातितो बाण कुण्ठितत्वाद्वृत्तमुखो भवति । स्मरशरा. शरत्वात्पूर्वं सूचीमुखा आसन्, इदानीं तु धैर्यकञ्चुके त्वदीये हृदि निपत्य नितरां कुण्ठनादिव तेषां पुष्परूपाणां छत्राकारमुखता जातेत्युत्प्रेक्षोपमे । विकसितानि पुष्पाणि छत्रतुल्यानि भवन्ति । अथच —छत्रं छायाकारित्वात्सुखदमेव यथा नतु दुःखदम्, तथा कामशरा अपि त्वद्धृदयस्यानिर्भेदका एव जाता नतु त्वां जेतुमशक्नुवन्नित्यर्थः । एतादृशो जितेन्द्रियः कोऽपि नास्तीति भावः । निपात्य, ण्यन्तात्क्त्वो ल्यप् ॥

यत्तव स्तवविधौ विधिरास्ये
चातुरीं चरति तच्चतुरास्यः ।
त्वय्यशेषविदि जाग्रति शर्वः
सर्वविद्भुवतया शितिकण्ठः ॥ ९१ ॥

यदिति ॥ विधिस्तव स्तुतिविधौ चतुर्भिर्मुखैश्चातुरीं [illegible] यद्यदि चरति प्राप्नोति नानाप्रकारैर्यदि त्वद्वर्णनं करोति [illegible] चतुराणि वर्णननिपुणान्यास्यानि यस्यैतादृशो भवति नान्यथा । अथ च—त्वद्वर्णनविधौ यस्माच्चातुरीं प्राप्नोति तस्मादेव [illegible] राण्यास्यानि यस्येति चतुरास्यो, नतु चत्वार्यास्यानि यस्येति [illegible] ग्रहेण चतुरास्य. । आस्यानां चतुष्ट्वं [illegible] अत्र तु गौरवमहत्वात्तथैवोच्यत इत्यर्थ. । [illegible] लोकत्रयेऽप्येव कीर्तिर् [illegible] । तथा—[illegible] त्वयि बुद्ध एवाशेषविदि सर्वज्ञे जाग्रति सति [illegible] सर्वविद्भुवतया [illegible] शितिकण्ठो नीलकण्ठ, [illegible] नीलकण्ठ. [illegible] लोकत्रये [illegible]

त्वं । तल्लक्षणान्यानपि नकारान् त्वमेव परमपुरुषः सर्वज्ञ-धर्मेन भाव । अन्यन्यास्ना मस्तुन्या सर्वमनिधौ लज्जया मालिन्यं भजति । सर्वनिद्धर्मेति विदुषिद्धुर्वनियत् ॥

श्लोकद्वयेन कल्किनं नौति—

धूमवत्कलयता युधि कालं
म्लेच्छकल्पशिखिना करवालम् ।
कल्किना दशतयं मम कल्कं
त्वं व्युदस्य दशमावतरेण ॥ ९२ ॥

धूमवदिति ॥ त्वं धूमवत् कालं करवालं खड्गं युधि म्लेच्छैः सह युद्धे कलयता धारयता, मृत्युरूपं खड्गं धूममिव धारयता वा, अत एव—म्लेच्छानां कल्पशिखिना प्रलयकालानलरूपेण, म्लेच्छा इव म्लेच्छाः पापिनस्तेषां वा, म्लेच्छप्रायाणां वा, एवं-भूतेन कल्किसंज्ञेन दशमावतारेण कृत्वा मम दशतयं दशावयवं कल्कं पापं व्युदस्य निराकुरु । समूलमुन्मूलयेत्यर्थः । अथच—यः स्वयं कल्की, सोऽन्यकल्कं विनाशयतीति विरोधः । कल्किशब्दस्य विष्णुनामत्वात्परिहारः । म्लेच्छकल्पशिखिनेत्यवतारप्रयोजनमुक्तम् । अदत्तस्य वस्तुनः स्वयं ग्रहणम्, यागीयातिरिक्ता हिंसा, परस्त्रीगमनं च, त्रिविधं कायिकम् । पारुष्यम्, अनृतम्, पैशुन्यं, असंबद्धप्रलापश्चेति चतुर्विधं वाचिकम् । परद्रव्यग्रहणेच्छा, परानिष्टचिन्ता, वृथैव परेषु दोषाभिध्यानं, चेति त्रिविधं मानसम् । इति दशविधं पापम् । चक्षुस्त्वक्श्रोत्रघ्राणजिह्वापाणि-पादपायूपस्थमनोजन्यं वा । दशसु मासेषु भवत्वाद्गर्भवासलक्षणं दुःखमिति वा । 'कल्कः पापाशये पापे' इति विश्वः ॥

देहिनेव यशसा भ्रमतोर्व्यां
पाण्डुरेण रणरेणुभिरुच्चैः ।
विष्णुना जनयितुर्भवताभू-
न्नाम विष्णुयशसश्च सदर्थम् ॥ ९३ ॥

देहिनेति ॥ विष्णुयशसस्तन्नामकस्य जनयितुः पितुः विष्णुरिति नाम भवता च त्वयैव कृत्वा सदर्थं सान्वयमभूत् । किंभूतेन भवता—रणरेणुभिरुच्चैः पाण्डुरेण धवलतरेण, तथा—दुष्टगवेषणार्थमुर्व्यां भ्रमता विष्णुना व्यापकेन विष्णुसंज्ञकेन च पाण्डुरत्वाद्व्यापित्वाच्च देहिना शरीरधारिणा यशसेव यशोरूपेण विष्णुः व्यापकं यशो यस्य त्वया पुत्रेणेति यावत् । तस्य तव पितुर्नाम सान्वयमभूत्, जातप्रायमेवेति भाविन्यपि भूतवदुपचारः । अतीतकलियुगान्तावतारापेक्षयाऽभूदिति निर्देशो वा । पूर्वं तु डित्थादिवत्तन्नामाभूत्, त्वय्युत्पन्ने तु तत्सार्थकमभूदित्यर्थः ॥

दत्तात्रेयं स्तौति—

सन्तमद्वयमयेऽध्वनि दत्ता-
त्रेयमर्जुनयशोर्जनबीजम् ।
नौमि योगजयितानघसंज्ञं
त्वामलर्कभवमोहतमोर्कम् ॥ ९४ ॥

सन्तमिति ॥ अहं दत्तात्रेयनामानं त्वा नौमि । किंभूतम्—अद्वयमयेऽध्वनि अद्वैतमार्गे ऐकात्म्यवादे सन्तं वर्तमानं, तथा—अर्जुनस्य कार्तवीर्यार्जुनस्य यशसो यदर्जनं तस्य बीजं मूलम् । कार्तवीर्येणाराधितो दत्तात्रेयस्तव यशो लोकव्यापि भविष्यतीति वरं दत्तवान् । 'अर्जुन-' इति पाठे—अर्जुनयश एवार्जुनो वृक्षः, तस्य बीजम् । वृक्षस्योत्पत्तिर्बीजादेव युक्ता । अथच—अर्जुनं धवलं यशो यस्यैवंविधोऽर्जुनः कार्तवीर्यस्तस्य बीजम् । तथा-अष्टाङ्गयोगेन जनितोत्पादिता पापादिराहित्यादनघ इत्यपरा संज्ञा यस्य । तदा हि देवयोगबाहुल्यादनघेति संज्ञा कृता । तथा—अलर्कनाम्नः शत्रुध्वजमदालसापुत्रस्य राज्ञो भवमोहो ममतादिरूपः संसारमोहः स एव तमोऽन्धकारं तस्य विनाशहेतुत्वादर्कंसम् । योगमार्गोपदेशेन तस्य मोहं चिच्छेदेति पुराणकथा ॥

एवं दशावतारान्निर्वर्ण्य भक्त्यतिशयेन पुनरपि कियतस्तानेवावतारांस्त्रिविक्रमं हरिहरौ बालमुकुन्दं च संक्षेपेण चतुर्विंशत्या श्लोकैर्वर्णयति—

भानुसूनुमनुगृह्य जय त्वं
राममूर्तिहतवृत्रहपुत्रः ।
इन्द्रनन्दनसपक्षमपि त्वां
नौमि कृष्ण निहतार्कतनूजम् ॥ ९५ ॥

भानुसूनुमिति ॥ हे विष्णो, भानुसूनुं सूर्यपुत्रं सुग्रीवमनुगृह्य वालिहतां तद्वधूं तारां तस्मै दत्त्वा राज्याभिषेकद्वारा कृतार्थीकृत्य राममूर्त्या रामावतारेण हतो मारितो वृत्रहणः(इन्द्र.) इन्द्रस्य पुत्रो वाली येन स त्वं रामो जय सर्वोत्कर्षेण वर्तस्व । नमस्योऽसीत्यर्थः । तथा—भो. कृष्णावतार, अहं इन्द्रनन्दनस्यार्जुनस्य सपक्षं मित्रभूतम्, अत एव—निहतो मारितोऽर्कतनूजो येनेति वा । यो भानुसूनुमनुगृह्णाति स निहतार्कतनूजः कथम् । तथा—यो हतेन्द्रपुत्रः स इन्द्रपुत्रमित्रं कथमिति विरोधार्थोऽपिशब्दः । निग्राह्यानुग्राह्ययोस्तत्पुत्रयो रामकृष्णावतारयोश्च भेदात्तु विरोधपरिहारः । एतादृग्विरुद्धचरितत्वाद्दुर्विज्ञेयः परमपुरुषोऽसीति भावः ॥

वामनादणुतमादनुजीया-
स्त्वं त्रिविक्रमतनूभृतदिक्कः ।
वीतहिंसनकथादथ बुद्धा-
त्कल्किना हतसमस्त नमस्ते ॥ ९६ ॥

वामनादिति ॥ हे विष्णो, अणुतमाद् ह्रस्वतमशरीराद्वामनावतारादनु पश्चात्त्रिविक्रमावतारस्य तन्वा शरीरेण त्रिविक्रमावताररूपया वा तन्वा भृता व्याप्ता दिशो येन स त्वं जीयाः सर्वोत्कर्षेण वर्तस्व । तथा—वीता निवृत्ता हिंसनकथा प्राणिवधवार्तापि यस्मात् एवंभूताद्बुद्धावतारात्, अथ पश्चात् कल्किना दशमावतारेण कृत्वा हतं मारितं कलिकल्मषदूषितं समस्तं प्राणिजातं येन तादृश विष्णो, ते तुभ्यं नमः । यो ह्यणुतमः स एव तनूभृतदिक्को व्यापकदेहः कथम् । तथा—यश्च वीतहिंसनकथः स एव हतसमस्त इति विरोधः, अवतारभेदेन परिहारः । दुर्विज्ञेयचरितोऽसीति भावः । वामनत्रिविक्रमौ वर्णितौ ॥

मां त्रिविक्रम पुनीहि पदे ते
किं लगन्नजनि राहुरुपानत् ।
किं प्रदक्षिणनकृज्ज्ञमिपाशं
जाम्ववानदित ते वलिवन्धे ॥ ९७ ॥

मामिति ॥ हे त्रिविक्रम, त्वं मां पुनीहि । तथा—गगनव्यापिन्यूर्ध्वीकृते ते पदे विष्णुपदे लगन् नक्षत्रमालामध्यवर्ती श्यामरूपो राहुरुपानद् अजनि किं पादरक्षिकैव जाता किम्। एतावदतिमहच्छरीरं धृतम्, यस्य चरणस्थाने गगनस्थो राहुरुपानदिव जात इत्यर्थः । सापि हि श्यामा, चरणे च लगति । तथा—प्रदक्षिणनं प्रदक्षिणाख्यं पञ्चदशमुपचारं कुर्वन् जाम्बवान् ऋक्षराजो ब्रह्मावतारो वलिनिवन्धननिमित्तं ते तुभ्यं भ्रमिपाशं परिभ्रमणरूपं वलयाकारवेष्टनमेव पाश बन्धनरज्जुमेवादित दत्तवान् किम् । यो हि कंचिद्बन्द्धुमुपक्रमते तस्मै केनचित्पाशो दीयते । यद्यपि देवेन वलिर्वाग्वन्धमेव प्रापितः, नतु रज्ज्वादिवन्धम् । तथापि लोके वद्ध इति प्रसिद्धिवशाद्बन्धशब्दच्छलेन कविः पाशशब्दं प्रायुङ्क्त । जाम्बवान् किल तदा त्रिविक्रमस्य पोडशोपचारपूजामकृतेति प्रवादः । अत्रापि त्रिविक्रमो वर्णितः । 'बन्ध्रे' इति पाठे तृन्नन्ताद्बन्धेश्चतुर्थी 'ते' इत्यस्य विशेपणम् । 'बन्धः' इति तस्मादेव संबुद्धिः ॥

अर्धचक्रवपुपार्जुनबाहू-
न्योऽलुनात्परशुनाथ सहस्रम् ।
तेन किं सकलचक्रविलूने
बाणबाहुनिचयेऽश्नति चित्रम् ॥ ९८ ॥

अर्धेति ॥ यो जामदग्न्यो भवान् चक्रस्यार्धं समो भागस्तस्यैव वपुः स्वरूपं यस्य तदाकारेण परशुना कृत्वा सहस्रम् अर्जुनबाहून् शीघ्रमेवालुनात् चिच्छेद । तेनैव भवता सकलेन सुदर्शनचक्रेण विलूने बाणासुरस्य बाहुनिचये विपये लोकश्चित्रमाश्चर्यमश्नाति किम्, अपितु न प्राप्नोति । अथच—किमिति प्राप्नोति, अपितु वृथैव तत् । येन पूर्वमेकस्य बाहुसहस्रं छिन्नं तेनैवान्यस्य बाहुसहस्रे छिन्ने न किंचिच्चित्रम्, तत्र कृत्स्नशक्तित्वादित्यर्थः । येन चार्धेन चक्रेण बाहुसहस्रं छिन्नम्, तेनैव समग्रेण चक्रेण बाहुसहस्रे छिन्ने सुतरां न चित्रमित्यर्थः । परशुरामकृष्णौ वर्णितौ ॥

पाञ्चजन्यमधिगत्य करेणा-
पाञ्चजन्यमसुरानिति वक्षि ।
चेतनाः स्थ किल पश्यत किं ना-
चेतनोऽपि मयि मुक्तविरोधः ॥ ९९ ॥

पाञ्चजन्यमिति ॥ हे विष्णो, त्वं वामकरेण पाञ्चजन्यनामानं शङ्खमधिगत्य धृत्वा, तथा—अपां (जलानां) च जन्यमुत्पाद्यं कमलं च दक्षिणकरेण धृत्वाऽसुरान्दैत्यानिति वक्षीव प्रतिवदसीव । इति किम्—हे दैत्या., अचेतनोऽप्ययं शङ्खो मयि मुक्तविरोधः कि न, अपितु त्यक्तविरोध एव । किल यस्मात्पाञ्चजन्यत्वे सत्यपि अपाञ्चजन्यत्वमङ्गीकरोति । यूयं पश्यत, यत. ।. स्थ चैतन्ययुक्ता वर्तध्वे, कस्मान्मयि विपये विरोधं कुरुथेति अचेतना अपि मयि विरोधं नाचरन्ति, किमुत मरणभीताः सर्वज्ञाः । तस्मान्मयि विरोधं मा स्म कुद्वम् । शब्दत एव विरोध. । अर्थद्वयेन तत्परिहारः । अथवा—अचेतन एव मयि मुक्तविरोधः शङ्खवत् । यूयं तु सचेतनाः स्थ, तस्मान्मयि विरोधमाचरथेति शङ्खवद्भवतोऽपि यावदचेतनान्न कुर्वे, तावद्विरोधो न त्यज्यत इति, अथवा—अचेतनोऽपि शङ्खो मयाद्यापि न मोच्यते, सचेतनास्तु शङ्खादयो भवत· कथं वा मया मोच्येरन् । अपितु मारयिष्याम्येवेति वक्षीत्यर्थः । अधिगत्य च अधिगत्यैवेति वा पक्षे संबन्धः । अचेतनोऽपि मयि मुक्तविरोधः किं न पश्यतेति वा । अपामिति कर्तरि 'कृत्यनाम्' इति पष्ठी ॥

तावकोरसि लसद्वनमाले
श्रीफलद्विफलशाखिकयेव ।
स्थीयते कमलया त्वदजस्र-
स्पर्शकण्टकितयोत्कुचया च ॥ १०० ॥

तावकेति ॥ कमलया लक्ष्म्या लसन्ती पत्रपुष्पफलमयी वनमाला यस्मिंस्तस्मिंस्तावकोरसि श्रीफलस्य बिल्ववृक्षस्य द्विफलशाखिकयेव फलद्वययुक्तया ह्रस्वकोमलशाखयेव स्थीयते । किंभूतया श्रिया—तवाजस्रमनवरतं स्पर्श आश्लेपस्तेन कण्टकितया संजातसात्त्विकरोमाञ्चया, तथा—उत्कुचया चोन्नतपीवरस्तनया च । यत्र हि वनानां माला पङ्क्तिर्विलसति तत्र सकण्टकया फलसहितया च बिल्वशाखया स्थीयते, तथात्रापि लसद्वनमालत्वाद्विशिष्टया लक्ष्म्या विशिष्टबिल्वशाखयेव स्थीयते इत्युपमोत्प्रेक्षा वा । शाखिका, अल्पत्वे ह्रस्वत्वे वा कन् ॥

त्यज्यते न जलजेन करस्ते
शिक्षितुं सुभगभूयमिवोच्चैः ।
आननं च नयनायितबिम्बः
सेवते कुमुदहासकरांशुः ॥ १०१ ॥

त्यज्यत इति ॥ जलजेन शङ्खेन, अथच—पद्मेन, ते करः कदाचिदपि न त्यज्यते, सशङ्खचक्रगदापद्मत्वात्तवेत्यर्थः । तत्रोत्प्रेक्षते—उच्चैरत्यन्तं सुभगभूयं त्वत्करकमलरक्तिमादिसौभाग्यं शिक्षितुमिव । गुरुशुश्रूपा हि विद्याप्राप्तिहेतु· । तथा—कुमुदहासकराः कैरवविकासकारिणोंऽशवो यस्य स चन्द्र· नयनायित नेत्रमिवाचरितं बिम्बं यस्य तथाभूत· सन् त्वदीयवामनयनीभवंश्चन्द्र· परमं निष्कलङ्कत्वादि त्वन्मुखसौभाग्य शिक्षितुमिव त्वदाननं गुरुं च सेवते । त्यज्यते सेवते इति लटा—अनयोः सौभाग्यं पद्मचन्द्रयोरद्यापि नागतमिति सूच्यते । 'पाञ्चजन्य–' इत्यादिश्लोकत्रयेण मूलप्रकृतिरेव वर्णिता । नयनायितेति आचारक्य(ङ)जन्तान्निष्ठा । 'हासकर–' इति ताच्छील्ये टः ॥

ये हिरण्यकशिपुं रिपुमुच्चै
रावणं च कुरुवीरचयं च ।
हन्त हन्तुमभवंस्तव योगा-
स्ते नरस्य च हरेश्च जयन्ति ॥ १०२ ॥

य इति ॥ हे विष्णो, ये तव क्रमेण नरस्य मनुष्यस्य च हरेः

सिंहस्य च । तथा—नरस्य श्रीरामचन्द्रस्य, हरेः सुग्रीवस्य । तथा—नरस्य अर्जुनस्य, हरेः श्रीकृष्णस्य च । संयोगा उच्चैरधिकरिपुं हिरण्यकशिपुं हन्तुम्, तथा रावणं च हन्तुम्, तथा कुरुवीराणां भीष्मादीनां चयं च हन्तुमभवन् । ते तव नरस्य हरेश्च योगा जयन्ति सर्वोत्कर्षेण वर्तन्ते । हन्ताश्चर्यम् अवतारत्रयमपि नरहरियोगावलम्बनात् । योगः संश्लेषो मैत्री च ॥

केयमर्धभवता भवतोहे
मायिना ननु भवः सकलस्त्वम् ।
शेषतामपि भजन्तमशेषं
वेद वेदनयनो हि जनस्त्वाम् ॥ १०३ ॥

केति ॥ हे विष्णो, तव इयं पुराणादिषु दृश्यमाना अर्धं भवो महेशो यस्य तादृशोऽर्धभवस्तत्ता हरिहरमूर्तिता काप्यपूर्वाश्चर्यकारिणी मायिना भवता ऊहे (ऊढा) मुखाग्रभृति चरणपर्यन्तं श्यामत्वादितत्तदसाधारणचिह्न उक्ततार्धस्य अर्धस्य च धवलत्वाद्यसाधारणचिह्न उक्तता, एतादृशी लोकोत्तरा तव मायाश्चर्यकारिणीत्यर्थः । अथ च केयम्, अपित्वनुचितैव । ननु अहो यस्मात्त्वं सकलः समग्रो भवो महेशः, अथ च—चन्द्रकलासहितो यो महेशः स्वतन्त्रमूर्तिः स त्वमेव । तथा च सकलभवरूपस्यार्धभवरूपता विरोधादयुक्ता । आश्चर्यकारित्वेऽप्ययमेव हेतुः । हरिहरात्मकता चावतारान्तरमित्यवतारभेदेन तु विरोधपरिहारः । भवतेयमर्धभवता का ऊहे ऊढेत्यर्थ इति वा । अथ च—तवेयमर्धसंसारता का, अपि तु—विरुद्धा चित्ररूपा वा । यतः—समग्रः कलाभिरवयवैः सह वर्तमानश्च संसार उत्पत्तिधर्मा त्वमेवेति वा । हि यस्माद्वेदा एव नयनानि यस्य सकलवेदार्थनिश्चयदृढप्रत्ययो जनो लोकस्त्वां शेषतामेकदेशभूततां पृथग्भूततां भजन्तमपि अशेषं चराचरजगद्रूपं च वेद जानाति । 'सर्वं विष्णुमयं जगत्' इत्यादिश्रुतिस्मृतिभिस्तव चराचररूपत्वप्रतिपादनात्त्वयि सकलभवत्वं युक्तमेवेत्यर्थः । किंपुनर्हरिहरादिविचित्ररूपसाधारणम् । अथच शेषोऽपि विष्णोरेव मूर्तिरनन्ततां भजति, स एव कथमशेषोऽनन्तो न भवतीति च विरोधः । व्याख्यान्तरेण तत्परिहारः ॥

प्राग्भवैरुदगुदग्भवगुम्फा-
न्मुक्तियुक्तिविहताविह तावत् ।
नापरः स्फुरति कस्यचनापि
त्वत्समाधिमवधूय समाधिः ॥ १०४ ॥

प्राग्भवेति ॥ प्राग्भवैः प्राक्तनैः पूर्वजन्मोपार्जितैः कर्मभिर्हेतुभिरुदगुदग्भवस्योत्तरोत्तरस्य संसारस्य जन्मनो वा गुम्फाद्ग्रथनाद्धेतो 'आत्यन्तिकी दुःखनिवृत्तिः, अविद्यास्तमयो (वा) मोक्षः' इत्येवंलक्षणाया मुक्तेर्युक्तियोगः । प्राप्तिरिति यावत् । तस्या विहतावनेकजन्मसु तत्तत्सुकृतदुष्कृतरूपकर्मार्जनान्मूलसद्भावात्संसारानिवृत्तौ कथं नाम मुक्तिः संभवतीत्यादिभिर्युक्तिभिरनुपपद्यमानतायां तावन्निश्चयेन सत्यामिहैवं पूर्वपक्षे विषये कस्यचनापि वादिनस्त्वयि समाधिश्चित्तैकाग्र्यं ध्यानं संततानुचिन्तनमवधूय परिहृत्यापरोऽन्यः समाधिः परिहारः सिद्धान्तरूपो न स्फुरति प्रकाशते । उक्तरीत्या यद्यपि मुक्तिविहतिस्तथापि तव ध्यानादिद्वारा प्राप्तपरमात्मरूपसाक्षात्कारेणैव प्राचीनतत्तज्जन्मार्जितकर्मणां समुन्मूलनादिदानीमन्यकर्मारम्भे प्रारब्धकर्मणां भोगादेव क्षयान्नैष्कर्म्ये संपन्ने मुक्तिर्युज्यत एवेति सर्वेषामपि वादिनां त्वत्समाधिरेव सिद्धान्त इत्यर्थः । मुक्तिहेतुस्त्वमेवेति भावः । न तावत्स्फुरतीति वा ॥

ऊर्ध्वदिक्कदलनां द्विरकार्षीः
किं तनुं हरिहरीभवनाय ।
किं च तिर्यगभिनो नृहरित्वे
कः स्वतन्त्रमनु नन्वनुयोगः ॥ १०५ ॥

ऊर्ध्वेति ॥ हे विष्णो, त्वं हरिहरीभवनाय हरेर्हरस्यापि भवनाय हरिहरमूर्तीभवितुमूर्ध्वा दिग्यस्मिन्दलने तदूर्ध्वदिक्कमेवंभूतं दलनं विभागो यस्यास्तादृशीं तनुं द्विःप्रकारां किमकार्षीः । हरिहरमूर्तौ चरणादिकमूर्ध्वपर्यन्तं तत्तद्विसदृशवर्णादिधारणादधोभागमारभ्योर्ध्वभागपर्यन्तं किमकार्षीः । नृहरित्व इव तिर्यग्विभागामेव किमिति नाकार्षीरित्यर्थः । चरणादेवारभ्य देवतावर्णनस्य कर्तुं युक्तत्वादूर्ध्वदिकेत्युक्तम् । यदि च हरिहरत्वे तनुमूर्ध्वदिक्कविभागामकार्षीस्तर्हि नृहरित्वे नरहरीभवितुं तनुं तिर्यग्यथातथा किमिति अभिनः विभक्तवानसि । कण्ठादधोभागे नरत्वेन, ऊर्ध्वभागे सिंहत्वेनैव तिर्यग्दिक्कविभागं किमित्यकार्षीः । हरिहरत्व इवोर्ध्वदिक्कविभागमेव किमिति नाकार्षीरित्यर्थः । एवमाक्षेपद्वयं स्वयमेव परिहरति—ननु विष्णो, स्वतन्त्रं त्वामनु प्रति अनुयोगः प्रश्नः कः, अपितु—न युक्तोऽयं प्रश्नद्वारक आक्षेपः । समर्थो हि स्वेच्छया यत्किंचित्करोति, परं किमर्थमेवं करोषीत्याक्षेपार्हः स न भवतीत्यर्थः । 'न खलु परतन्त्राः प्रभुधियः' इति न्यायेन स्वेच्छामात्रेण तथातथा रूपं करोषीति भावः । अत्र हरिहर-नरहरिवर्णनम् । ऊर्ध्वदिकेति बहुव्रीहौ कप् ॥

आप्तकाम सृजसि त्रिजगत्किं
किं भिनत्सि यदि निर्मितमेव ।
पासि चेदमवतीर्य मुहुः किं
स्वात्मनापि यदवश्यविनाश्यम् ॥ १०६ ॥

आप्तेति ॥ हे आप्तकाम अवाप्तसकलाभिलाष विष्णो, त्वं त्रिजगत् किं सृजसि । यदीदं निर्मितमेव, तर्हि निष्प्रयोजनमेव किं भिनत्सि । यदि चेद स्वयमात्मनापि निश्चयेन संहरणीयमेव तर्हि मुहुर्वारंवारं तेनतेन प्रकारेणावतीर्य जन्मादिक्लेशमनुभूयेदं जगत् किमर्थं पासि च । यदवश्यं विनाश्यम्, तत्कोऽपि नहि स्वात्मना स्वयमेव पालयति । प्रयोजनाभावात् सृष्टिपालनसंहारान्किमर्थं करोषीत्यर्थः । अत्रापि 'कः स्वतन्त्रम्–' इत्यादिः पूर्व एव परिहारः । ब्रह्मादिरूपस्त्वमेवेति भावः । इष्टप्राप्तिरनिष्टनिवृत्तिश्चेति द्वयं प्रयोजनं सर्वस्य । ततश्च—इष्टप्राप्तावनिष्टनिवृत्तेरन्तर्भावं मन्यमानः श्रीहर्षः 'आप्तकाम' इत्येव संबुद्धिमकृतेति ज्ञेयम् ॥

जाह्नवीजलजकौस्तुभचन्द्रा-
न्पादपाणिहृदयेक्षणवृत्तीन् ।

उत्थिताब्धिसलिलात्त्वयि लोला
श्रीः स्थिता परिचितान्परिचिन्त्य ॥१०७॥

जाह्नवीति ॥ अब्धिसलिलात् उत्थिता निर्गता लोला स्वभावतश्चपलापि लक्ष्मीः यथाक्रमं जाह्नवी च जलजं पाञ्चजन्यश्च कौस्तुभश्च चन्द्रश्च तान् पादे पाणौ हृदये ईक्षणे वामनेत्रे च वृत्तिरवस्थानं येषामेवंभूतान्परिचितान्समुद्रैकाश्रयतासहवाससंजातस्नेहान् सुहृदस्त्वयि विष्णौ परिचिन्त्य विचार्य दृष्ट्वैव त्वयि स्थिता किम् । चाञ्चल्यं परित्यज्य त्वयि नित्यावस्थितिरभूत् किम् । जाह्नव्यादयो लक्ष्मीश्च तव सेवां कुर्वन्ति, एतादृशः परमपुरुषोऽसीति भावः ॥

वस्तु वास्तु घटते न भिदानां
यौक्तनैकविधबाधविरोधैः ।
तत्त्वदीहितविजृम्भिततत्त्व-
स्त्वेदमेतदिति तत्त्वनिरुक्तिः ॥ १०८ ॥

वस्त्विति ॥ हे विष्णो, घटपटादिवस्तुजातं यौक्तैर्युक्तिसंबन्धिभिर्युक्तिकृतैर्न्यायोत्थैर्नैकविधैर्बहुप्रकारैर्बाधैः साधारणदूषणैः तथा—विरोधैर्ब्रह्माद्वैतप्रतिपादकसर्वोपनिषद्वाक्यवैपरीत्यरूपैरसाधारणदूषणैः, यद्वा—नैकविधान् भिन्नान् घटपटादीन् बाधन्ते इति नैकविधबाधास्तथाभूतैर्विरोधैर्हेतुभिरिदमसाद्भिन्नमित्येवं विशेषणत्वेन प्रतीयमानानां भिदानां वास्तु आधारो (वस्तु पदार्थो) न घटते न प्रयुज्यते । किंत्वभिन्नं ब्रह्माद्वैतमेव घटत इत्यर्थः । तर्हि भेदप्रतीतेः का गतिरित्यत आह—तदिति । तस्मादुक्तहेतुभिर्भेदस्तद्विशिष्टं वस्तु वा न घटते तस्मादनिर्वाच्यानाद्यविद्यारूपेण त्वदीहितेन, अनिर्वचनीयत्वादिनातिप्रसिद्धेन त्वदीहितेन वा करणेन कर्त्रा वा विजृम्भितः प्रकटीभूतः कृतो वाविद्यमानोऽप्यारोप्यत्वेन प्रत्यायितः स स घटादिरूपो भेदो यस्य तादृशमेतद्वस्तुजातमित्येवं तत्त्वस्य प्रामाणिकस्यार्थस्य निरुक्तिर्निर्वचनं निश्चितोक्तिः । अभेददर्शनोक्तयुक्तिशतबाधात्तच्छ्रुतिविरोधाच्च तत्त्वतो वस्तुभेदाभावे प्रतिभासमानस्य च भेदस्य द्विचन्द्रबुद्धिवदप्रामाणिकत्वे सकलमिदं जगदनित्यमिति श्रवणमननादिक्रमेण संजातब्रह्मसाक्षात्कारस्य सच्चिदानन्दघनस्त्वमेकः, ननु त्वदतिरिक्तं किंचिदिति बोधः समुदेतीति तत्त्वनिर्णय इति भावः । एतेन 'तत्त्वमसि' इत्याद्युपनिषदर्थोऽपि संगृहीत इति ज्ञेयम् । यौक्तेति संबन्धेऽण् । युक्त्यन्तरं ग्रन्थान्तरात्सुधिया बोद्धव्यम् । विस्तरभयादत्र न लिखितम् ॥

वस्तु विश्वमुदरे तव दृष्ट्वा
बालवत्किल मृकण्डुतनूजः ।
त्वं विविक्षुरविशं न विविक्ष-
निर्गतो स कतमस्त्वमवैषि ॥ १०९ ॥

[illegible] ॥ [illegible] । हे विष्णो, मृकण्डुतनूजो मार्कण्डेयः [illegible] तव [illegible] वस्तु दृष्ट्वा [illegible]

[illegible] अविशत् [illegible]

[illegible] शरो योऽहमुदरं प्रविष्टः स कः, यश्च पूर्वमेवोदरे वर्तते स कः, इति भवन्मायोपबृंहितत्वाद्विशेषेणाजानन् स कतमो द्वयोरन्तर्बहिश्चरयोर्मध्ये क इति विवेक्तुमशक्नुवन् निर्ययौ । मायाबालको भवन्निश्वासेन सहोदरं प्रवेश्य तत्र च लोकत्रयं प्रदर्श्य मार्कण्डेयस्तस्य वक्त्राच्छनैर्विनिर्ग(मि)तः स कतम इति त्वमेवावैषि जानीषे नान्य इत्यर्थः । अयमितिहासो हरिवंशादवसेय इत्यलम् । बालमुकुन्दरूपोऽपि त्वमेवासीति भावः । यद्वा यस्य तवोदरे बालं सर्वं वस्तु दृष्ट्वा मार्कण्डेयो जठरस्थेन स्वेनैव विमिश्रमुभयं स्वमजानन्सन्निर्ययौ स कतमोऽनेकेष्ववतारेषु मध्ये स को वा विशिष्टस्तवावतार इति त्वमेव जानीषे, नान्यः कश्चित्त्वां जानाति स्वप्रकाशत्वादित्यर्थं इति व्याख्येयम् । अत्र बहुजातिपरिभ्रमविषयत्वाद्भुतमत्र ॥

ब्रह्मणोऽस्तु तव शक्तिलतायां
मूर्ध्नि विश्वमथ पत्युरहीनाम् ।
बालतां कालयतो जठरे वा
सर्वथासि जगतामवलम्बः ॥ ११० ॥

ब्रह्मण इति ॥ भो विष्णो, स्थावरजङ्गमात्मकं विश्वं ब्रह्मणः परमात्मस्वरूपस्य तव शक्तिरूपायां सामर्थ्यरूपायां लतायां सृष्टेः प्राक् अस्तु वर्तताम् । 'सृष्टेः प्रागमूर्ते ब्रह्मणि विश्वं लीयते' इति पुराणोक्तिः । तथाच त्वन्मायालतायां विश्वं वर्तते अथ सृष्ट्यनन्तर सृष्टं विश्वं त्वदंशस्य अहीनां पत्युः शेषस्य मूर्ध्नि वर्तताम् । प्रलये च संहारार्थं बालतां मायाशिशुत्वं कलयतोऽङ्गीकुर्वतस्तवैव जठरे चास्तु समस्तमास्तामित्येव सर्वथा सर्वप्रकारेण त्वं जगतामवलम्बोऽसि । वा समुच्चयार्थे । एतेन सृष्टिस्थितिलयकर्ता त्वमेवेति सूचितम् । 'अस्ति–' इत्यपि क्वचित्पाठः ॥

धर्मबीजसलिला सरिदङ्घ्रा-
वर्थमूलमुरसि स्फुरति श्रीः ।
कामदैवतमपि प्रसवस्ते
ब्रह्म मुक्तिदमसि स्वयमेव ॥ १११ ॥

धर्मेति ॥ हे विष्णो, धर्मस्य प्रथमपुरुषार्थस्य बीजं प्ररोहकारणं सलिलं यस्याः सा सरिद्गङ्गा तवाङ्घ्रौ चरणे स्फुरति शोभते तथा—अर्थस्य द्वितीयपुरुषार्थस्य मूलमादिकारणं श्रीः [illegible] स्फुरति । तथा—कामरूपं दैवतं कामरूपस्तृतीयपुरुषार्थो[illegible] ते प्रसवः कृष्णरूपस्य तव प्रद्युम्नरूपतया पुत्रः [illegible] । [illegible] [illegible] एवेत्यर्थः । तथा—मुक्तिदं चतुर्थपुरुषार्थं [illegible] समर्थं ब्रह्म परमात्मरूपं स्वयमेव [illegible] असि । [illegible] [illegible] पुरुषार्थहेतुतया धर्मार्थकाममोक्षाश्रितः [illegible] भावः ॥

इदानीं [illegible] ॥

लीलयापि तव नाम जना ये
गृह्णते नरकनाशकरस्य ।
तेभ्य एव नरकैर्निरभायि [illegible]
[illegible] नरकैः ॥ ११२ ॥

लीलयेति ॥ विष्णो, ये जना नरकस्य भौमासुरस्य नाशकरत्वम्, अथच—पुण्यश्लोकत्वान्निरयनाशकारिणस्तव नाम राम, विष्णो, इत्यादि संज्ञा सङ्केतपरिहासादिप्रसङ्गान्तररूपया लीलया विलासमात्रेणापि गृह्णते उच्चारयन्ति तेभ्य एव त्वन्नामग्राहिभ्यो नरेभ्य एव सकाशात् पातकियातनास्थानभूतैर्महारौरवादिनरकैर्भीत्यकर्तृका तदधिकरणिका वा भीतिरुचिता योग्या । तेभ्य एव तैर्भयं प्राप्तुमुचितमित्यर्थः । ते तु नरकनाशकारिभवन्नामग्राहिणः क्षीणपापा नराः पुनः कथं नाम बिभ्यतु भयं प्राप्नुवन्तु, अपितु न कथंचित् । तदुक्तं श्रीभागवते—'साङ्केत्यं परिहास्यं वा स्तोभं हेलनमेव वा । वैकुण्ठनामग्रहणमशेषाघहरं विदुः ॥' इति । लीलयापीत्यपिशब्देन ये तु बुद्धिपूर्वमेव भवन्नामजपमेव कुर्वन्ति तेभ्यो नरका बिभ्यतीति किमु वक्तव्यमिति सूचितम् । नरकैर्भीरिति 'कर्तृकर्मणोः कृति' इति षष्ठीप्राप्तावपि सपदादित्वात्क्विपः क्त्यधिकारविहितत्वात्स्त्रीप्रत्ययत्वे 'शेषे स्त्रीप्रत्यये वा' इति वार्तिकात्पक्षे 'कर्तृकरणयो:-' इति तृतीया ॥

मृत्युहेतुषु न वज्रनिपाता-
द्भीतिमर्हति जनस्त्वयि भक्तः ।
यत्तदोच्चरति वैष्णवकण्ठा-
न्निष्प्रयत्नमपि नाम तव द्राक् ॥ ११३ ॥

मृत्युहेतुष्विति ॥ हे विष्णो, त्वन्नि विषये भक्तो जनः अनेकेषु मृत्युहेतुषु मध्ये वज्रनिपातरूपान्मृत्युकारणात्सकाशाद्भीति नार्हति भयं प्राप्तुं योग्यो न भवति । यद्यस्मात्कारणात्तदा वज्रपातसमये तस्य वैष्णवस्य कण्ठान्निष्प्रयत्नं निरन्तरहरिस्मरणाभ्यासवशेन तस्मिन्काले विशिष्टमुद्यमं विनापि तव श्रीरामकृष्णादिनाम द्राक् शीघ्रमुच्चरति निर्गच्छति । वज्रनिपातान्मरणे संजातेऽपि तस्मिन्समये उक्तरीत्या नामोच्चारणसद्भावाचावन्मात्रेण मोक्षप्राप्तेः पुनर्जन्माभावान्मृत्योर्भयं वैष्णवस्य नास्तीति भावः । मृत्युहेतुषु मध्येऽन्यापेक्षया दारुणान्मृत्युहेतोर्वज्रनिपातादपि सकाशाद्वैष्णवो भयं नार्हतीति किं वाच्यमित्यर्थः । तस्मान्मृत्युसमये वैष्णवकण्ठान्निष्प्रयत्नमपि तव नाम द्राङ्निर्गच्छति । व्याघ्राद्यनेकमृत्युहेतुषु हरिस्मरणादेव मृत्युभयं नास्तीति ज्ञातव्यम् । उच्चरति, सकर्मकत्वाभावात् 'उदश्चरः सकर्मकात्' इति न तङ् ॥

अथ स्मरणमाहात्म्यमाह—

सर्वथापि शुचिनि क्रियमाणे
मन्दिरोदर इवावकरा ये ।
उद्भवन्ति भविनां हृदि तेषां
शोधनी भवदनुस्मृतिधारा ॥ ११४ ॥

सर्वथेति ॥ हे विष्णो, सर्वथा मनोवाक्कायनियमनाद्यनेककर्मकारैर्निर्धूतपापतया शुचिनि शुद्धे मत्सार्पितफलपेन [illegible]रहिते वा क्रियमाणेऽपि भविनां संसारिणां हृदि मनसि येऽज्ञानप्रमादकृता अवकरा रागादिदोषा उद्भवन्ति तेषां दोषाणां भवदनुस्मृतिर्ध्यानं तस्या धारा परम्परा शोधनी प्रक्षालनहेतुः, नान्यत्किंचित् । कस्मिन्निव—मन्दिरोदरे गृहमध्य इव । यथा पुनःपुनर्मार्जनेन विरजस्त्वे क्रियमाणे गृहमध्ये ये तृणरजःपुञ्जा नवनवा उद्भवन्ति तेषां शोधनी समार्जनी भवति तथेत्यर्थः । भवदनुस्मृतिरेव चित्तशुद्धिसंपादनद्वारा नैष्कर्म्यसंपादनेन मोक्षहेतुरिति भावः । 'भुवि' इति पाठे—चेतस्येव भुवि स्थाने इत्यर्थः । 'संमार्जनी शोधनी स्यात्संकरोऽवकरस्तथा । क्षिप्ते' इत्यमरः ॥

पुनरपि नामान्तरापेक्षया रामनाम्नो माहात्म्यमाह—

अस्मदाद्यविषयेऽपि विशेषे
रामनाम तव धाम गुणानाम् ।
अन्वबन्धि भवतैव तु कस्मा-
दन्यथा ननु जनुस्त्रितयेऽपि ॥ ११५ ॥

अस्मदिति ॥ अत्रैते गुणाः सन्तीति विशेषाकारेण विशेषेऽस्मदादीनामज्ञानामविषये बुद्ध्यगोचरे सत्यपि तव सहस्रनामसु मध्ये रामेतिनाम गुणानां धाम स्थानम् । यद्वा—हे राम, तव नाम गुणानां स्थानम् । अज्ञातेपि विशेषे कुत एतन्निर्णीतमित्याशङ्क्यार्थापत्ति प्रमाणयति—अन्यथा तु पुनर्यद्येवं न स्यात्तर्हि ननु जनुस्त्रितयेऽपि जामदग्न्य-दाशरथि-बलभद्ररूपजन्मत्रयेऽपि भवतैव कस्माद्धेतोराग्रहेण पौन पुन्येन रामेत्येव नाम अन्वबन्धि अङ्गीकृतम् । अनेकजन्मस्वेतस्य त्वयैव स्वीकारात्तवाप्येतत्प्रियतममिति ज्ञायते । तस्माद्रामनाम गुणगणस्थानमित्यर्थापत्तिः । तथाच शिवेनापि 'राम रामेति रामेति—' इत्यादि पार्वतीं प्रत्युक्तम् ॥

भक्तिभाजमनुगृह्य दृशा मां
भास्करेण कुरु वीततमस्कम् ।
अर्पितेन मम नाथ न तापं
लोचनेन विधुना विधुनासि ॥ ११६ ॥

भक्तीति ॥ हे नाथ, त्वं भास्करेण सूर्यरूपया दृ[illegible] त्वयि भक्तिभाजं मामनुगृह्य मयि प्रसाददृष्टिपातं कृत्वा वीततमस्कं गताज्ञानं कुरु । प्रसाददृष्टिपातान्मम सकलामप्यविद्यां विनाशयेत्यर्थः । सूर्येण च तिमिरं निरस्यते तथा मयि अर्पितेन प्रसादनिहितेन विधुना चन्द्ररूपेण वामलोचनेन [illegible] मम [illegible] तापं न विधुनासि न दूरीकरोषि, अपितु निरा[illegible] । चन्द्रेण च शीतत्वात्तापशान्तिः क्रियते । एवं स्तुतस्त्वं मां प्रसाददृष्ट्या विलोक्य कृतार्थीकुर्विति भावः ॥

लङ्घयन्नहरहर्भवदाज्ञा-
मस्ति हा विधिनिषेधमयीं यः ।
दुर्लभं स तपसापि गिरी[illegible]
[illegible] ॥ ११७ ॥

[illegible]

१ [illegible]

तिरूपामहरहः प्रतिदिनं लङ्घयन्नतिक्रामन् यत् कर्तव्यतया त्वयोपदिष्टं तन्न करोमि, यच्च न कर्तव्यमित्युपदिष्टं तत्करोम्येवेति त्वदाज्ञां लङ्घयन्सन् अस्मि वर्ते। हा कष्टमनुचितकारी। सोऽहं महीयसापि तपसा दुर्लभं त्वत्प्रसादमिच्छु: 'प्रसीद' इति गिरैव प्रार्थयमानः सलज्जो निर्लज्जोऽस्मि। यो हि एकदापि प्रभोराज्ञां करोति सोऽपि कदाचित्स्वामिप्रसादं लभते। यस्तु कदापि स्वाम्याज्ञां न करोति स दण्ड्योऽपि वाङ्मात्रेण प्रसादमिच्छन्निर्लज्ज एव। प्रसीदेति भावः। त्वत्प्रसादमिति 'न लोका—' इति षष्ठीनिषेधः॥

विश्वरूप कृतविश्व कियत्ते
वैभवाद्भुतमणौ हृदि कुर्वे।
हेम नह्यति कियन्निजचीरे
काञ्चनाद्रिमधिगत्य दरिद्रः॥ ११८॥

विश्वेति॥ हे विश्वरूप स्थावरजङ्गमात्मक, तथा—कृतविश्व-स्थावरजङ्गमकारिन् विष्णो, अहं ते तव वैभवाद्भुतं सामर्थ्यातिशयजन्यं तद्रूप चाश्चर्यमणौ परमाणुरूपे हृदि मनसि कियत् किंपरिमाणं कुर्वे। अपितु—आधारस्याल्पीयस्त्वात्, आधेयस्य च महीयस्त्वात्सर्वं वैभवाद्भुतमणौ हृदि धारयितुं न शक्नोमीत्यर्थ.। यद्यपि ते सामर्थ्यं महत्, तथापि कियदल्पमेव धारयामीति वा। युक्तमेतत्। यस्माद्दरिद्रोऽकिंचनो जनः काञ्चनाद्रिं सुमेरुमधिगत्य प्राप्य स्फुरदुरुसुवर्णग्रहणाभिलाषोऽपि सन् शतधा शकलीभूतोऽत्यन्तजीर्णे निजचीरे स्वीये वस्त्रे कियत्किंपरिमाणं हेम नह्यति बध्नाति, अपित्वल्पमेव ग्रन्थौ बध्नात्यसामर्थ्यात्, तथा सकलगुणवर्णनाभिलाषे सत्यपि सामर्थ्याभावात्कियन्मात्रगुणवर्णना कृतेति भावः। इति स्तुत्युपसंहारः॥

इत्युदीर्य स हरिं प्रति संप्र-
ज्ञातवासिततमः समपादि।
भावनाबल[1]विलोकितविष्णौ
प्रीतिभक्तिसदृशानि चरिष्णुः॥ ११९॥

इतीति॥ स नलः हरिं प्रति इत्युक्तप्रकारेणोदीर्य प्रसादं संप्रार्थ्य द्विविधसमाधिमध्ये संप्रज्ञाताख्येन समाधिना तत्र वासिततमः अतितरां संभावितमनास्तदेकतान. समपादि जात.। अतएव भावनाबलेन संप्रज्ञातध्यानबलेन विलोकिते साक्षात्कृते विष्णौ विषये प्रीतेः सहजप्रेम्णः भक्तेश्च सदृशानि योग्यानि कर्माणि आनन्दबाष्पगीतनृत्यादीनि चरितुं कर्तुं शीलमस्य सः। तदुक्तं श्रीभागवते—'श्रृण्वन्सुभद्राणि रथाङ्गपाणेर्जन्मानि कर्माणि च यानि लोके। गीतानि नामानि तदर्थकानि गायन्विलज्जो विचरेदसङ्गः॥' इति। एवं संप्रार्थ्य प्रतिमादिसाकारध्यानेन विष्णुं साक्षादकृतेति भावः। 'विष्णुः' इति पाठे—भावनाबलेन विलोकितो विष्णुर्येन सः। अतएव—प्रीतिभक्तिसदृशानि चरिष्णु:। ऐकपद्ये—विष्णुप्रीत्यर्थं भक्तियोग्यान्युपहारादीनि। ध्यानसमाधिर्द्विविधः—संप्रज्ञातोऽसंप्रज्ञातश्च। तत्र ध्येयध्यातृभावयुक्तसाकारध्यानसमाधिः संप्रज्ञातः, संवित्संवेद्यविलोपेन निराकारणप्रकाराभावाद्ध्यातृध्यानध्येयभावनसमाधिरसंप्रज्ञात इति योगशास्त्रम्॥

विप्रपाणिषु भृशं वसुधारां
पात्रसात्कृतपितृक्रतुकृत्यः।
श्रेयसा हरिहरं परिपूज्य
प्रह्व एष शरणं प्रविवेश॥ १२०॥

विप्रेति॥ एष नलः प्रह्वः सन् शरणं भोजनगृहं प्रविवेश। नम्रत्वं गुरुभोजिनो जातिः। किंभूतः—विप्रपाणिषु भृशं नित्यदानसंकल्पितं वसु गोभूहिरण्यादि यस्येति शीलः तथा पात्रसात्कृतं विप्रादिपात्रेषु दक्षिणाभोजनाद्यर्पणाधीनं येन कृतं पितृक्रतुकृत्यं नित्यश्राद्धादिपितृयज्ञसंबन्धि कृत्यं येन। तथा—श्रेयसा ब्रह्मदेवपूजादिनित्यदाननित्यश्राद्धान्तकर्मानुष्ठानजन्येन पुण्येन पुष्पादिना च हरिहरमभेदबुद्ध्या विष्णुशिवरूपं नारायणं परिपूज्य तत्सलिलदर्पणेन च परितोष्य भक्तिनम्रः सन्नमस्कारं कृत्वा नित्यश्राद्धान्तं ब्रह्मार्पणं कृत्वा भोजनार्थं गृहं प्राविशदिति भावः। 'हव्यकव्ये दैवपित्र्ये' इत्यमरः। पात्रसात्, 'देये त्रा च' इति साति.॥

माध्यंदिनादनु विधेर्वसुधासुधांशु-
रास्वादितामृतमयौदनमोदमानः।
प्राच्यं स चित्रमविदूरितवैजयन्तं
वेश्माचलं निजरुचीभिरलंचकार॥ १२१॥

माध्यंदिनादिति॥ स वसुधासुधांशुर्भूचन्द्रो नलो माध्यंदिनान्मध्यंदिने विधेयाद्विधेरनु पश्चात्पञ्चमहायज्ञनिर्वपणानन्तरमास्वादितोऽमृतमय. शाकसूपादिव्यञ्जनादिनामृततरूप ओदनः, तेन शालितण्डुलप्रभवेणौदनेन कृत्वा मोदमान. आस्वादितोऽमृतमय ओदनो येन अतएव मोदमानो हृष्यत्तम.। एवंभूत. सन् प्राच्यं यत्र भैम्या सह परिहासविलासं कृतवांस्तं पूर्वम्। अथच—वास्तुशास्त्रे 'शयनस्थानं प्राच्यां कर्तव्यम्' इत्युक्तत्वान्सुरराजप्रासादात्पूर्वदिक्स्थम्, चित्रं चित्रलेख्ययुक्तमद्भुतरूपं वा। तथा अत्युच्चत्वाच्छोभासाम्याच्चाविदूरीकृतो निकटीकृतो महेन्द्रप्रासादो येन वैजयन्ततुल्यं वेश्माचलं प्रासादरूपं पर्वतं निजरुचीभि स्वीयकायकान्तिभिरलंचकार। भोजनं कृत्वा तं प्रासादमारूढवानित्यर्थः। चन्द्रोऽपि उदयन्नास्वादितामृतरूपेणौदनेन मोदमानः सुधापूर्णोऽद्भुतरूप प्राच्यां वर्तमानत्वादुच्चत्वाच्च संनिहितवैजयन्तं प्राच्यां वर्तमानमुदयाचलं निजकिरणैरलंकरोति। अथच—चित्रमिति विरोधादाश्चर्यम्। चन्द्रो हि मध्यंदिने वर्तमानं मध्यदिनसमयानन्तरमस्ताचलमेव रुचिभिरलंकरोति, नतु प्राच्यमचलम्। अयं तु चन्द्रोऽपि मध्याह्नानन्तरमपि प्राच्यमचलमलंचकारेत्याश्चर्यमित्यर्थ। 'विवस्वान्—' इति पाठे—पूर्ववदन्यत्। आस्वादितं सर्वेभ्यो गृहीतं यदमृतं जलं तद्रूपेणौदनेन मोदमानः सूर्योऽप्येवंभूतमुदयाचलं निजदीप्तिभिरलंकरोति। अथच—सूर्योऽपि मध्याह्नान्तरमस्ताचलमेवालंकरोति, नतु प्राच्यमचलम्। अयं तु सूर्यः प्राच्यमचलमलंकृतवानिति चित्रमित्यर्थः। प्राच्यम्, 'ऋत्विग्—' इत्यादिना क्विनि 'उगिदचाम्—' इति नुमि श्रुत्वम्[1]॥

---

१ 'भावनावशविलोकित—' इति जीवातुसंमत पाठ.।

१ इद त्वनुस्वारदृष्ट्या श्चुत्वस्यासिद्धत्वविस्मरणमूलकम्।

भीमात्मजापि कृतदैवतभक्तिपूजा
पत्यौ च भुक्तवति भुक्तवती ततोऽनु।
तस्याङ्कमङ्कुरिततत्परिरिप्समध्य-
मध्यास्त भूषणभरातिभरालसाङ्गी ॥१२२॥

भीमेति ॥ ततोऽनु नलप्रासादारोहणानन्तरं भीमात्मजापि तस्याङ्कमध्यास्त। कीदृशी–कृता गौर्यादिदैवतानां भक्त्या षोडशोपचारपूजा यया। तथा–पत्यौ च भुक्तवति सति स्वयमपि भुक्तवती। अनन्तरं च भूषणभरेण अलंकारबाहुल्येन योऽतिभरो गौरवं तेनालसमङ्गं यस्याः सा। भूषणबाहुल्येनातिभरं यथा तथा वा भूषणभरमपि वोढुमसमर्थाऽतिमृद्वी तद्वशान्मन्दगतिर्वा। कीदृशमङ्कम्–अङ्कुरिता समुदिता तत्परिरिप्सा भैम्यालिङ्गनवाञ्छा यस्य तादृशो मध्यदेशो यस्य। उक्तविशेषणविशिष्टा सती नलाज्ञया तदङ्के समुपाविशदिति भावः। अपिर्नलदेवपूजापेक्षया समुच्चयार्थः। पत्यौ भुक्तवतीति पतिव्रताजानि.। 'परिरिप्सुमध्यम्' इति पाठे भैमीस्पर्शसंजातसात्त्विकरोमाञ्चं तदालिङ्गनेच्छु मध्यं यस्य। 'भरातिभरा' इत्येव पाठ साधीयान्। पाठान्तरं चिन्त्यम्। अङ्कम्, 'अधिशीङ्स्थासाम्—' इति कर्मत्वम् ॥

तामन्वगादशितविम्बविपाकचञ्चोः
स्पष्टं शलाटुपरिणत्युचितच्छदस्य।
कीरस्य कापि करवारिरुहे वहन्ती
सौन्दर्यपुञ्जमिव पञ्जरमेकमाली ॥१२३॥

तामिति ॥ काप्यनिर्दिष्टनामातिसुन्दरी बाला सखी तां भैमीमनु लक्ष्यीकृत्य पश्चादगात् जगाम। कीदृशी–कीरस्य शुकस्यैकं पञ्जरं करवारिरुहे पाणिपद्मे वहन्ती। उत्प्रेक्षते–शुकस्यात्मनो वा सुवर्णादिघटितत्वात्पञ्जरस्यैव वा मूर्तं सौन्दर्यपुञ्जमिव पृथक्करे पञ्जररूपेण वहन्तीति संबन्धः। किंभूतस्य कीरस्य–अशितस्य भक्षितस्य पक्वस्य विम्बस्य बिम्बीफलस्य विपाकः परिणामस्तद्रूपा चञ्चुर्यस्य। अतिप्रियभुक्तपक्वबिम्बफलमेव यदीयचञ्च्वाकारेण परिणतमिति यावत्। तादृशस्यातिरक्तचञ्चोः। तथा स्पष्टं सर्वथापि शलाटुरपक्वं यत्किंचित्फलं भुक्तं बिम्बीफलमेव वा, तस्य परिणतिरतिनीलता तस्या उचितास्तद्योग्या अतिनीलाश्छदाः पक्षा यस्य। अपक्वानि श्यामानि भक्षितानि फलान्तराणि बिम्बीफलान्येव वा यदीयच्छदाकारेण परिणतानीति यावत्। तादृशस्यातिसुन्दरस्य कीरस्य रक्तचञ्चुत्वं नीलपक्षत्वं जाति। पाठितशुकादिपक्षिधारिण्याः सख्या अपि नायिकानुगमनं जाति। [illegible] पाठितशुकसारिकादिशब्दानां गीतस्य च [illegible] च भैमीनं तद्गानमपि जाति.। [illegible] इत्यन्यः ॥

कुजापुञ्जा बहुलपक्षशितिम्नि लीना
स्पष्टं कुहूपदपदार्थनिषेवनेन।

तिर्यग्धृतस्फटिकदण्डकवर्तिनैका
तामन्ववर्तत पिकेन मदाधिकेन ॥१२४॥

कूजेति ॥ एका सखी पिकेन कोकिलेन सहोपलक्षिता वा तां भैमीमन्ववर्तत लक्ष्यीकृत्य जगाम। किंभूतेन पिकेन–कूजया मधुराव्यक्तेन शब्देन सहात्मानं युनक्ति युक्, तेन। कुहूशब्दं कुर्वता। तथा—बहुलो भूयान्य पक्षाणां शितिमा कृष्णत्वं तस्मिन्लीनान्ऽवधिभूतेन। अतएव विशेषणक्रमेण (विशेषेण) 'कुहूः' इति पदस्य शब्दस्य, तथा पदार्थस्य तत्पदवाच्यस्यामावास्यारूपस्य च मिथोऽन्वयोऽन्योन्यसंबन्धो यत्र तादृशेन च स्पष्टमुत्प्रेक्षायाम्। कुहूपदयोगित्वात्कृष्णतमत्वाच्चामावास्या (वाचि) विषये कुहूपदपदार्थयोस्तादात्म्यरूपेणेति यावत्। अमावास्यापि कृष्णपक्षसंबन्धिनी मर्यादा भवति, अतएव कुहूशब्दवाच्या च। तथा–तिर्यङ् निरश्चीनं (यथा तथा) करे धृत. स्फटिकदण्डकस्तत्र वर्तिना स्थितेन। तथा–मदाधिकेन मदोन्मत्तेन। दण्डकेति 'ह्रस्वे' इति कन्। ह्रस्वे दण्डे इत्यर्थः ॥

शिष्याः कलाविधिषु भीमभुवो वयस्या
वीणामृदुक्वणनकर्मणि याः प्रवीणाः।
आसीनमेनमुपवीणयितुं ययुस्ता
गन्धर्वराजतनुजा मनुजाधिराजम् ॥१२५॥

शिष्या इति ॥ या भीमभुवो भैम्या वयस्या सख्य कलाविधिषु चतुःषष्टिकलाकर्मसु विषये भैम्या एव शिष्या., तथा—वीणाया मृदुक्वणनकर्मणि मधुरवादने व्यापारे प्रवीणाः. गन्धर्वराजो चित्ररथस्तस्य तनुजाः कन्यास्तनुजा वा [illegible] आसीनमेनं मनुजाधिराजमेनमुपवीणयितुं [illegible] ययुः प्रापुः। उपवीणयितुं पूर्ववत् ॥

तासामभाषत कुरङ्गदृशां विपञ्ची
[illegible] [illegible] ।
भैमीनिभाम [illegible]
[illegible] ॥१२६॥

तासामिति। [illegible]

१— [illegible]

सा यद्धृताखिलकलागुणभूमभूमी-
भैमीतुलाधिगतये स्वरसंगतासीत् ।
तं प्रागसावविनयं परिवादमेत्य
लोकेऽधुनापि विदिता परिवादिनीति ॥१२७॥

सेति ॥ सा विपञ्ची धृतानामखिलानां गीतनृत्तादिचतुःषष्टिकलानां सौन्दर्यादिगुणानां च भूम्नो बाहुल्यस्य भूमी स्थानभूता भैमी तस्यास्तुलाधिगतये साम्यप्राप्तये स्वयमपि पूर्वोक्तप्रकारेण तादृशी सती भैमीस्वरतुल्यत्वप्राप्तये यत् स्वरैः षड्जादिभिः संगता संबद्धा आसीत् । अथच—भैम्या सार्धं साम्यप्राप्तये स्वरस स्वाच्छन्द्याभिलापं गताभूत् । असौ विपञ्ची तं भैमीसाम्यस्वाच्छन्द्याभिलापलक्षणमविनयमत्युत्तमावमाननामेव परिवादं स्फुटं दोषं प्राक् पूर्वमेत्य प्राप्य, अथच परिवादं वीणावादनसाधन तद्रूपमविनयं प्राप्य अधुनापि अद्ययावदपि लोके परिवादिनीति विदिता ख्याता । परिवादयोगात्परिवादिनीत्यद्यापि गीयत इत्यर्थः । अथ च—वीणावादनसादनयुक्ता । यद्वा—सप्ततन्त्रीयुक्ता वीणा परिवादिनी । 'भीतो भयानि पश्यति' इति न्यायेन पूर्वमपि लोके दुष्टतां प्राप्ता पुनरपि चोत्तमस्य पुरस्तात्प्रागल्भ्ये दोषान्तरं शङ्कमानेवा प्रतिभावतीति प्राचीनश्लोकार्थहेतुतया योज्यम् । 'परिवादः कलङ्के स्याद्वीणावादनवस्तुनि' इति विश्वः ॥

नादं निषादमधुरं ततमुज्जगार
साभ्यासभागवनिभृत्कुलकुञ्जरस्य ।
स्तम्बेरमीव कृतसश्रुतिमूर्धकम्पा
वीणा विचित्रकरचापलमाभजन्ती ॥१२८॥

नादमिति ॥ अवनिभृतां कुलं वंशस्तत्र कुञ्जरः श्रेष्ठस्तस्य नलस्याभ्यासभाक् समीपवर्तिनी सा तन्त्री वीणावाद्यरूपा निषादस्वरेण मधुरं श्रव्य ततमत्युच्चं नादमुज्जगारोद्गीर्णवती । किंभूता—कृतः सश्रुतीनां द्वाविंशतिश्रुतियुतानां षड्जादीनां मूर्धनि नादप्रान्ते कम्पः कम्पितस्वरो यया कृतः सह श्रुतिभिर्यथातथा मूर्धनि वीणाया एवोपरितनभागे कम्पितस्वरो यया वीणोर्ध्वं समग्राङ्गुलीसंयोगाद्धि निषादस्वरो जायते तादृशी वा । कृतः सश्रुतीना द्वाविंशतिविदां संगीतशास्त्रविदां मूर्धकम्पो यया वा । तथा—विचित्रं करचापलं नानारूपमारोहावरोहादिक्रमेणाङ्गुलीप्रान्तस्पर्शवशेन वादकपाणिचाञ्चल्यं तत्क्षणमेवानेकस्थानावस्थानलक्षणमा सामस्त्येन भजन्ती निषादप्रधानं ललितादिमङ्गलगीत प्रकटीचकारेत्यर्थः । केव—स्तम्बेरमी हस्तिनीव । सापि अवनिभृत् पर्वत. कुलं वंशः उत्पत्तिस्थानं यस्य तादृशस्य पर्वतभवस्य हस्तिश्रेष्ठस्य राजसंबन्धिनो वा हस्तिनः समीपवर्तिनी सकामा । तथा—जातिस्वभावात्कृतसकर्णशिरःकम्पा कृतसशब्दशिरःकम्पा वा । तथा नानाप्रकारं शुण्डादण्डताण्डवं भजमाना सती ततमत्युच्चं 'निषादं च गजो ब्रूते' इति शास्त्रप्रामाण्यान्निषादस्वरेण मञ्जुलं नादमुद्गिरन्ती । 'चापलमाभवन्ती' इत्यपि पाठः । स्तम्बेरमी स्तम्बकर्णयो रमिजपोः' इत्यचि 'हलदन्तात्' इत्यलुकि जातिवाचि-

आकृष्य सारमखिलं किमु नलकीनां
तस्या मृदुस्वरमसर्जि न कण्ठनालम् ।
तेनान्तरं तरलभावमवाप्य वीणा
हीणा न कोणममुचत्किमु वालयेषु ॥१२९॥

आकृष्येति ॥ नलकीना वल्लकीना वीणानामखिलमान्तरं सारं श्रेष्ठं भागमाकृष्य तस्या भैम्याः कण्ठनालं ग्रीवादण्डः किमु नासर्जि सृष्टम् । अपितु तमेव सारमाहृत्य तस्याः कण्ठनालं सृष्टम् । यतो मृदुस्वरम् सकलवीणासारनिर्मितत्वादेव भैमीकण्ठस्य मधुरतमत्वं जातमित्यर्थः । यस्मादेवं तेनैव हेतुना हृतसारतयैवान्तरं वीणादण्डमध्यगतं तरलभावं लक्षणया मन्दशब्दत्वमवाप्य हीणा किमु लज्जितेव वीणालयेषु स्वरविश्रान्तिरूपासु मूर्छनासु विषये कोणं वा लीलाधनुःसदृशाकारं वीणावादनसाधनं नामुचत् । गृहीतसारोऽन्योपि निःसारतयैवागम्भीरान्तःकरणतां प्राप्य हीणः सन्नालयेषु गृहेषु कोणं कुड्यभागद्वयसंयोगस्थानं न मुञ्चति । पुष्कलच्छिद्रस्य वीणादण्डस्य स्वरोऽतिगम्भीरः प्रशान्ततरो भवति । मधुरतरं वीणा क्वणति स्मेति भावः । वीणास्वरापेक्षया भैमीस्वरस्याधिक्यमेतेन सूचितम् । वीणादण्डस्य सच्छिद्रत्वेन निःसारत्वोत्प्रेक्षा । 'वीणादिवादने कोणोऽप्येकदेशो गृहस्य च' इति विश्वः ॥

तद्दम्पतिश्रुतिमधून्यथ चाटुगाथा[1]
वीणास्तथा जगुरतिस्फुटवर्णबन्धम् ।
इत्थं यथा वसुमतीरतिगृह्यकस्ताः
कीरः किरन्मुदमुदीरयति स विश्वाः ॥१३०॥

तदिति ॥ अथ काकुत्युद्गिरणानन्तरं गन्धर्वराजकन्यानां वीणाः तयोर्दम्पत्योः श्रुतीनां कर्णानां मधूनि अमृततुल्या भैमीनलप्रियस्तुतिकारिणीश्चाटुगाथाः श्लोकान् तथा तेन प्रकारेणातिस्फुटो वर्णबन्धस्तन्त्रीनिबद्धाक्षरविन्यासो यस्मिंस्तद्यथातथा जगुः । यथा येन प्रकारेण वसुमत्यां भूमौ रतिरूपाया भैम्या गृह्यकः पञ्जरेऽवरुद्धः शुकः मुदं किरन् श्रोतॄणां हर्षमुत्पादयन् विश्वाः सर्वास्तत्तद्वर्णमात्रादिसहितास्तास्ता गाथा इत्थं वक्ष्यमाणरीत्या उदीरयति स्म तिर्यग्योनिः शुकोऽपि यथा श्रवणमात्रेण सर्वा अपि गाथा अनुवदितुं शक्नोति तथा तन्त्रीषु स्फुटतराक्षरबन्धान्भैमीनलस्तावकश्लोकान् वीणाः स्फुटं गायन्ति स्मेति भावः । एतेन गन्धर्वराजकन्यानां वीणाप्रावीण्यम्, शुकस्यापि प्रज्ञातिशयश्च सूचितम् । 'गृहासक्ताः पक्षिमृगाश्छेकास्ते गृह्यकाश्च ते' इत्यमरः ॥

'इत्थम्' इति यदुक्तं तदेवाह—

अस्माकमुक्तिभिरवैष्यथ एव बुद्धे-
र्गाधं युवामतिमती स्तुमहे तथापि ।
ज्ञानं हि वागवसरावचनाद्भवत्या-
मेतावदप्यनवधारितमेव न स्यात् ॥१३१॥

१ 'चारुगाथा' इति पाठोऽपि सुखावबोधासमतः ।

नस्ताकामिनि ॥ यद्यपि अतिशयिता मतिर्ययोस्तौ युवामस्या-स्तुतिकर्तॄणां गन्धर्वपुत्रीणां वचनाभिरलाकं उद्वेगाधमुत्ता-नां जनस्य एव ज्ञातस्य एव, तथापि वयं युवां स्तुमहे स्तुम एव। हि यस्मादनन्या वागवसरे न्यायकादिवचनावसरे मन्यापि अवचनादभावगाद्धेतोरितावदनुक्तार्थमत्यल्पमप्यस्मदीयं ज्ञानमनवधारितमेव न स्यात्, अज्ञातमेव न स्यात् तस्मात्स्तु-त्यर्थं । तस्मात्स्तुमह एव । वर्णनायां क्रियमाणायामयमस्य-ज्ञानो वदुज्ञान इति वा ज्ञानुरग्रे प्रसिद्धो भवति । तस्माद्वर्णयाम इति भाव. । इत्येवं वीणानिनदगन्धर्वपुत्रीवचनं शुकोऽन्ववददि-त्यर्थं । एवमुत्तरत्रापि ज्ञेयम्। एतेन गन्धर्वपुत्रीभि. स्वमौद्धत्यं परिहृतम् ॥

भूभृद्भवाङ्कभुवि राजशिखामणेः सा
त्वं चास्य भोगसुभगस्य समः क्रमोऽयम् ।
यन्नाकपालकलनाकलितस्य भर्तु-
रत्रापि जन्मनि सती भवती स भेदः ॥ १३२ ॥

भूभृदिति ॥ सा भूभृद्भवा हिमाचलसुता पार्वती भोगैर्वा-सुक्यादिसर्पशरीरैः सुभगस्य भूषितस्य राजा चन्द्रः शिखामणि-र्यस्य चन्द्रमौलेरङ्कभुवि उत्सङ्गदेशे । वर्तेत इति शेषः । प्रियतम-त्वात् । त्वं च त्वमपि भीमपुत्री चन्दनादिभोगैर्मनोहरस्य राज्ञां मुकुटमणेः श्रेष्ठतमस्यास्य नलस्योत्सङ्गदेशे वर्तस इत्ययं क्रमः समः परिपाटी उचिता । पार्वत्या महेशस्य च, तव नलस्य च, राजक-न्यायाः राजश्रेष्ठस्यान्योन्यसंबन्धः समुचित एवेत्यर्थः । अथ च—समस्तुल्यः । यथा तयोः संबन्धस्तथा युवयोरपीत्यर्थः । अथच—अयं शब्दश्लेषरूपः संबन्धस्तुल्यः । एवं यद्यपि क्रमः समः, त-थापि स पुनर्भेदो विसदृशत्वम्, यत् नाकपालस्येन्द्रस्य कलनांऽ-शत्वेनैकीभवनं तया कलितस्य व्याख्यातस्य राजत्वादिन्द्रांशत्वेन प्रसिद्धस्य भर्तुर्नलस्य संबन्धिनी अत्राप्यस्मिन्नपि जन्मनि भवती सती पतिव्रता । अपिशब्दाच्च केवलमत्रैव किंतु जन्मान्तरेऽपि त्वं सत्येव अन्यथात्रापि सतीत्वानुपपत्ते. पार्वती तु ब्रह्मकपाल-स्य कलनया करेण धारणया कलितो विदितो न भवति अकपाल-कलनाकलितः तादृशोऽपि न भवति कपालित्वेन ख्यातस्य भर्तु-र्महेशस्य संबन्धिनी, पूर्वजन्मनि दक्षापत्यत्व एव सती ननु हिम-वदपत्यत्वेऽपीति महद्वैषम्यम् । हरस्य नलस्य चोक्तसकलश्लेषसा-म्येपि पार्वत्यास्तव च किंचिदेव शब्दश्लेषसाम्यं ननु सर्वमुक्तरीत्या तवाधिकत्वादित्यर्थः । हिमवदपत्यत्वे पार्वत्या असतीत्वोक्ते निन्दा नाशङ्कनीया, भैमीस्तुतिपरस्य सतीशब्दस्य पार्वत्या नामपरत्वमा-त्रमात्रतत्वेनोक्तेर्निन्दापर्यवसानाभावात् ॥

एषा रतिः स्फुरति चेतसि कस्य यस्याः
सूते रतिं द्युतिरथ त्वयि वा तनोति ।
त्रैयक्षवीक्षणखिलीकृतनिर्जरत्व-
सिद्धायुरध्वमकरध्वजसंशयं कः ॥ १३३ ॥

एषेति ॥ एषा भैमी कस्य वा चेतसि रतिः कामप्रियेति स्फु-रति अपितु—न कस्यापि । यतः—यस्या एतस्या द्युतिः काय-कान्तिः रतिं कामप्रियां सूते । अथच—अनुरागं प्रसूते, अर्थात्-अङ्गजत्वात्कान्ति पुत्री, रतिश्च तत्पुत्री, सा यस्या नप्त्री, सेयं स्वयं रतिरिति कस्य वा चेतसि मति स्यात्, न कस्यापीत्यर्थं । अथवा—त्वय्यपि विषये त्रैयक्षेण हरसंबन्धिना वीक्षणेन तृती-यनेत्रेण खिलीकृतो न्यूनीकृतो निर्जरत्वेन देवत्वेन सिद्धोऽमरत्व-रूप आयुषोऽध्वा मार्गो यस्य तादृशस्य मकरध्वजस्य कामस्य संशयं रूपसादृश्यात्किमयं काम इति संदेहं को वा तनोति, अ-पितु न कोपि करोति। कामस्य हरेण दग्धत्वात्सदेहनिवृत्तेरित्यर्थं । आ इत्याश्चर्यं । यस्य तवाङ्गजा कान्तिर्यतो रतिं सूते ततो रति-स्तवापि नप्त्री सा कामस्य स्त्री । तस्मात् त्वयि कामसंशयं कोऽपि न करोतीत्यर्थः । इति नलं प्रति तद्वचनं शुकेनान्ववादि इति वा। रतिकामाभ्यामपि युवामतितमां सुन्दराविति भाव. । त्रैयक्षेति संबन्धेऽपि 'न य्वाभ्याम्—' इति वृद्धिनिषेधे पूर्वमैजागम. ॥

एतां धरामिव सरिच्छविहारिहारा-
मुल्लासितस्त्वमिदमाननचन्द्रभासा ।
बिभ्रद्विभासि पयसामिव राशिरन्त-
र्वेदिश्रियं जनमनःप्रियमध्यदेशाम् ॥ १३४ ॥

एतामिति ॥ हे नल, त्वं विभासि । किंभूत —एतां भैमीं बिभ्रत् अङ्के धारयन् । किंभूताम्—सरितां नदीनां छविं कान्तिं हरन्ति तच्छीला उज्ज्वलतरा मौक्तिकहारा यस्यास्ताम् । तथा—वेद्यामन्तर्वेदि वेदिकामध्यं तद्वदतिकृशा श्रीः शोभा यस्या । अ-न्तर्मध्ये वेदिवदतिकृशा श्रीर्यस्या वा । तथा—जनमनसां प्रिय आनन्ददायी मध्यदेशः शरीरमध्यभागो यस्यास्ताम् । किंभूत.—अस्या भैम्या आननमिदमाननं तल्लक्षणश्चन्द्रस्तस्य भासा कान्त्या उल्लासितो हर्षं प्रापितः । क इव—चन्द्रभासा वृद्धिं प्रापितः पयसां राशिः समुद्र इव । कामिव—धरां भूमिमिव । यथा पृथ्वीमङ्के धारयन् समुद्रः शोभते । किंभूतां धराम्—सरितो नद्य एव छव्या कान्त्या हारिणो मनोहरा हारा यस्यास्ताम् । तथा अन्तर्वेद्यात्यया गङ्गायमुनामध्यभुवा श्रीर्यस्यास्ताम् । तथा—जनमनसां प्रियो मध्यदेशो विन्ध्यहिमाचलान्तरभूभागरूप आ-र्यावर्तापरपर्यायः पुण्यभूतो मध्यदेशो यस्यास्ताम् । 'हिमवद्वि-न्ध्ययोर्मध्यं यत्प्राग्विनशनादपि । प्रत्यगेव प्रयागाच्च मध्यदेशः प्रकीर्तितः ॥' इति मनुः । इदमाननम्, षष्ठीसमास. ॥

दत्ते जयं जनितपत्त्रनिवेशनेयं
साक्षीकृतेन्दुवदना मदनाय तन्वी ।
मध्यस्थदुर्बलतमत्वफलं किमेत-
दुक्तिर्यदत्र तव भर्त्सितमत्स्यकेतोः ॥ १३५ ॥

दत्त इति ॥ जनितानि सखीभिः कस्तूर्यादिविरचितानि पत्त्र-निवेशनानि मकराद्याकारपत्त्रवल्लीलेखनानि यस्याः सा, पत्त्रवल्ली-भूषिता । तथा—अक्षिभ्यां सह वर्तमानः साक्षः असाक्षः साक्षः कृत. सनेत्रतां प्रापितः साक्षीकृत. स चासाविन्दुश्च स एव वदनं यस्या. सा, चन्द्राधिकवदना । तन्वी कृशाङ्गी भैमी मदनाय जयं दत्ते । एवंविधभैमीदर्शनेन कामो नितरामुल्लसतीत्यर्थः । अथ च—कामाय जयं दत्ते । एवंविधभैमीदर्शनवशीकृतस्त्वं कामेन

१ 'मध्यस्थितवदन' इति पाठ माधुरीकुन्दरीपुस्तकयोः ।

जीयस इत्यर्थः। यच्च कायकान्त्या भर्त्सितो जितो मत्स्यकेतुः कामो येन तस्य तवात्र भैम्या विषये भुक्तिरेव तच्छरीरोपभोग एतन्मध्य उदरभागे स्थितस्य वर्तमानस्य दुर्बलतमत्वस्यातिकार्श्यस्य फलं परिपाकः किमिति प्रश्नः, संभावना वा। अतिसुन्दरस्य तवैवैतच्छरीरभोगेऽतिकृशैतदुदररामणीयकमेव प्रयोजकमित्यर्थः। अथ च—मध्यदेशवर्तिनोऽतिकार्श्यस्य फल(त्व)मेतदेव, यदतिसुन्दरस्य तवात्र भुक्तिर्नामेत्यर्थः। कामेन तव विजये एतन्मुखचन्द्रस्य च साक्षाद्द्रष्टृत्वात् साक्षित्वं युक्तम्। अथ च—कामेन जितमिति कामस्य जयदाने साक्षीकृता इन्दुवदना स्वसख्यो यया। ता अपि हि कामेन नलो भैमीवश. कृत इति जानन्ति। एवंसत्यपि क्रूरोक्त्यादिना तर्जितः कामो येन तस्य तवान्यस्मिन्भैमीविषये वा विवादविषये यो भोगः। लब्धजयं कामं क्रूरोक्त्या संतर्ज्य तदीयमपि विषयं बलादन्यायेनैव भुङ्क्ष इत्यर्थः। अथ च—मध्यस्थानां सभ्यानां दुर्बलतमत्वस्य ज्ञानदौर्बल्यस्य नियन्तुमसामर्थ्यस्य स्वदत्तजयनिर्वहणाशक्तत्वस्य वा फलं परिपाकः किमयमिति संभावना। अन्यत्रापि विवादपदे साक्षिवादन कृत्वा जयपत्रदानपुर.सरमेकस्मै जयपत्रं दीयते, तत्र निर्णये कृते मध्यस्थाश्चेद्दुर्बला भवन्ति तर्हि पराजितोऽप्येको लब्धजयमपि द्वितीयं तिरस्कृत्य तदीयं विवादपदं क्षेत्रादिकं बलाद्भुङ्क्ते। कथमन्यथा ससाक्षिकजयपत्रहस्तं निर्भर्त्स्यान्योन्यदीयभुक्ति करोतीत्यर्थापत्तिः। साक्षीकृतेति 'तेन सहेति तुल्ययोगे' इति बहुव्रीहिः 'बहुव्रीहौ सक्थ्यक्ष्णोः—' इति षचि च्वि.। पक्षे 'साक्षाद्द्रष्टरि—' इतीनौ च्विः॥

चेतोभवस्य भवती कुचपत्रराज-
धानीयकेतुमकरा ननु राजधानी।
अस्यां महोदयमहस्पृशि मीनकेतोः
के तोरणं तरुणि न ब्रुवते भ्रुवौ ते॥१३६॥

चेत इति॥ ननु भैमि, भवती चेतोभवस्य राजधानी नगरी। कीदृशी—कुचपत्रेषु राजानः श्रेष्ठाः पत्रवल्ल्य इत्यर्थः। तेषु धानीयः स्थापनीयः। यद्वा—कुचपत्रमेव राजधानीयो राजधानीसंबन्धी केतुर्ध्वजश्चिह्नभूतो मकरो मत्स्यो यस्यां सा। राज्ञो मुख्यावस्थाननगर्यां राजधान्यां साभिज्ञानश्चिह्नरूपः पताकादिध्वजो भवति। तथा च केतुभूतस्य मकरस्य त्वत्कुचयोर्वर्तमानत्वात्त्वं कामराजस्य राजधानी। साक्षान्मदनस्त्वय्येव वर्तत इत्यर्थः। अत एव हे तरुणि आरूढयौवने भैमि, के जना मीनकेतोर्मकरध्वजस्य संबन्धिनं महोदयरूपं महमुत्सवं महानभ्युदयो यस्मिंस्तादृशं वोत्सवं स्पृशन्त्यां स्वस्वामिकामोदयोत्सववत्यामस्यां भवद्रूपायां राजधान्यां ते तव भ्रुवौ तोरणं न ब्रुवते। अपितु—सर्वेपि जनास्त्वद्भ्रूयुगं कामाभ्युदयोत्थितवक्रितशिखं वंशद्वयनिबद्धमाम्रादिमाङ्गलिकसुनीलपल्लवरूपं तोरणमेव वदन्ति। कामस्त्वदेकाश्रय. सन्सर्वोत्कर्षेण वर्तत इति भाव। 'पत्रराजी—' इत्यपि पाठ स्पष्टार्थं। राजेति पाठो मुख्य.। 'राजा—' इत्यादिना समासान्त॥

अस्या भवन्तमनिशं भवतस्तथैनां
कामः श्रमं न कथमृच्छति नाम गच्छन्।
छायेव यामथ गतागतमाचरिष्णो-
स्तस्याध्वजश्रमहरा मकरध्वजस्य॥१३७॥

अस्या इति॥ हे नल, अस्या भैम्याः सकाशाद्भवन्तं गच्छन् तथा—भवतः सकाशादेनां भैमीं गच्छन् प्राप्नुवन् कामः कथं नाम श्रमं न ऋच्छतु गच्छतु, अपितु सदा यातायाते कुर्वन् श्रमं गच्छत्येव। अथवा यस्माद्वां युवयोश्छाया कायकान्तिरेवोक्तरीत्या गतागतमाचरिष्णोस्तस्य मकरध्वजस्याध्वनि जात श्रमं हरति एवंभूता भवतीति शेषः। दृश्यमानभवच्छोभालोभादेव यातायातश्रमं न वेत्तीत्यर्थः। अथच—वृक्षच्छत्रादिनिर्मिता छाया मार्गे गतागते कुर्वतः पुरुषस्य श्रमं हरत्येव। भैम्यास्त्वय्येव कामः, तव च भैम्यामेव नान्यत्रेत्येवं परस्परानुरागः कुत्रापि नास्तीति भावः॥

स्वेदाप्लवप्रणयिनी नवरोमराजी
रत्यै यदाचरति जागरितव्रतानि।
आभासितेन नरनाथ मधूत्थसान्द्र-
मग्नासमेषुशरकेशरदन्तुराङ्गः॥१३८॥

स्वेदेति॥ हे नरनाथ, स्वेदो घर्मजलं तस्मिंस्तेन वा आप्लवः स्नानं तत्र प्रणयिनी प्रीतिमती सात्विकसंजातस्वेदपूरव्याप्ता तव रोमराजी रत्यै सुरतार्थं जागरितस्योद्धुद्धस्य व्रतानि उद्गतरोमाञ्चनियमान्यदाचरति। उन्निद्रा भवतीति यावत्। तेन कारणेन रोमाञ्चेन वा त्वं मधुनः पुष्परसस्योत्थानेनोदयेन सान्द्राः पुष्परसपूरेण निरन्तरव्याप्ताः मग्नाः त्वच्छरीरान्त प्रविष्टा असमेषोः कामस्य पुष्परूपाः शरास्तेषां केसरैः पिच्छप्रायैर्दन्तुरमुच्चावचीकृतमङ्गं यस्य, स्वेदरोमाञ्चो (भय)युक्तत्वात्प्रत्यङ्गमन्तर्मग्नसमधुकामबाणसंबन्धिबहिरवस्थितपतत्रपत्रागव्याप्ताङ्ग इवाभासि। भैमीयोगात्सस्वेदरोमाञ्चो रिरंसु कामशास्त्र(योजित) सुतरा शोभस इत्यर्थ.। अथच—रोमराजिर्दूतीस्थानीया, तथाच—तव दूतीव रोमराजिः कृततीर्थस्नाना रत्यै कामप्रियां त्वदधीनां कर्तुं यस्माज्जागरणादिनियमान् करोति तेन कारणेन विशिष्टनिमग्नकामबाणापिच्छसंभृताङ्गवच्छोभसे। अन्यापि तरुणी कृतस्नाना रत्यर्थं कान्तेन सह सहस्वेदा सकलां रात्रिं जागर्ति॥

प्राप्ता तवापि नृप जीवितदेवतेयं
घर्माम्बुशीकरकरम्बनमम्बुजाक्षी।
ते ते यथा रतिपतेः कुसुमानि बाणाः
स्वेदस्तथैव किमु तस्य शरक्षतास्रम्॥१३९॥

प्राप्तेति॥ हे नृप, अम्बुजाक्षी तव जीवितदेवता प्राणेश्वरी इयं भैम्यपि घर्माम्बुशीकरकरम्बनं स्वेदजलबिन्दुमिश्रणं प्राप्ता। इयमपि त्वदीयस्पर्शवशात्सात्विकस्वेदयुक्ताभूदित्यर्थ। न केवल त्वमेव स्विन्नः, अपि त्वियमपीत्यपेरर्थः। अथच—देवतायाः स्वेदो नास्ति, इयतु देवतापि सस्वेदेति विचित्रमित्यपिशब्दार्थ। अतश्च कुसुमान्येव यथा येन प्रकारेण ते ते भैमीकरचरणादिरूपेण प्रसिद्धपराक्रमा मोहनशोषणादिकामबाणास्तथैव तेनैव प्रकारेणाय स्वेदस्तस्य कामस्य संबन्धि कामेन रचित शरक्षतास्र स्त्रीयबाण-

मनरुधिरं किंतु । एतस्याः कामबाणविद्धत्वात्स्वेदजलजन्यव्रणरुधिरत्वेनैव संभावयितुं युक्तः । 'यादृशो यक्षस्तादृशो बलिः' इति न्यायेन पुष्पबाणानां धवलत्वात्तज्जन्यं रुधिरमपि तादृगेव युक्तम् । स्वेदजलस्य रुधिरत्वं युक्तमित्यर्थः । कुङ्कुमाङ्गरागलग्नत्वाद्वा रक्तत्वात्स्वेदजलस्य रुधिरत्वं युक्तम् । इयमपि कामविद्धा रिरंसुरस्तीति भावः ॥

रागं प्रतीत्य युवयोस्तमिमं प्रतीची
भानुश्च किं द्वयमजायत रक्तमेतत् ।
तद्वीक्ष्य वां किमिह केलिसरित्सरोजैः
कामेषुतोचितमुखत्वमधीयमानम् ॥१४०॥

रागमिति ॥ प्रतीची दिक् भानुश्चैतद्द्वयं युवयोस्तं सात्त्विकस्वेदरोमाञ्चसूचितमिमं प्रत्यक्षदृश्यमानमनुरागं प्रतीत्य किं ज्ञात्वेव रक्तमजायत लोहितवर्णमभूत् । भैमीनलाविदानीं रिरंसू अपि दिवा मैथुननिषेधनियमात्साकाङ्क्षौ वर्तेते । तस्माद्रात्रिं करिष्यामीति सूर्यस्तं प्रापयितुमिव प्रतीची रक्तवर्णाभूत् । इदानीं मयाप्यस्तं गन्तुं योग्यमितीव सूर्योऽपि रक्तवर्णोऽभूदित्यर्थः । अथ च—युवयोरिव केलिसरितः सरोजैः कमलैश्च प्राग्भानुप्रतीच्यौ रक्ते मिथुनं वीक्ष्य वां भैमीनलौ च रक्तौ वीक्ष्य किं दृष्ट्वेह संध्यासमये कामस्य इषुतोचितं शरत्वयोग्यं मुखत्वं येषां तद्भावस्तां ग्राह्यत्वमधीयमानमभ्यस्यमानं विद्यते इति शेषः । तद्वां च सानुरागौ दृष्ट्वा कमलैर्मुकुलीभवनव्याजेन पुष्पबाणतीक्ष्णाग्रत्वमनुभूयते किम् । कामो हि रिरंसू स्त्रीपुंसौ दृष्ट्वा तीक्ष्णमुखैः शरैर्विध्यतीत्यर्थः । अथ च—एतौ भैमीनलौ प्रतीचीभास्करौ च यदि सरागौ जातौ तर्हीदानीं रात्रिः संनिहितास्तीति तस्यामिमं मुकुलीभावप्राप्तमुचित इति तैरपि मुकुलीभूतम् । पद्मानां संकुचितमुखत्व कामशरयोग्यतीक्ष्णमुखीभावेनोत्प्रेक्षितम् । संध्याकालो जातः, कमलानि मुकुलितानीति भावः ॥

अन्योन्यरागवशयोर्युवयोर्विलास-
स्वच्छन्दताच्छिदपयातु तदालिवर्गः ।
अत्याजयन्निचयमाशु निकारयन्वा
दन्तैर्नखैश्च मदनो मदनः कथं स्यात् १४१

अन्योन्येति ॥ [illegible]

इति [illegible]

कुपितनिजसखीदृशार्धदृष्टाः
कमलतयेव तदा निकोचवत्यः ॥ १४२ ॥

इतीति ॥ ता गन्धर्वपुत्र्यः सर्वत्र शुके इति पठति व्यक्तं भाषमाणे सति गन्धर्वपुत्रीवीणानिबद्धां गाथां स्पष्टमनुवदति सति सांधिवेलं दिनरात्रिसंधिवेलाभवं बहुरूपकृत्यं संध्यावन्दनस्नानहोमादिकं नलस्य नित्यं कर्मावश्यं ज्ञात्वा भूपालीकर्मैवात्रेदानीं भवतीमिमं स्मारयन्निति शुकोऽस्याविष्कारयति तर्हि वयं याम इति मिषमात्रेण ययुः गृहाद्बहिर्निर्जग्मुः । रिरंसुरपि नलः संध्यासमये नित्यकर्मातिक्रम्य संभोगं न करोति, रिरंसुर्भैम्यपि स्वयं प्रहं न करोमीति यद्यपि ता जानन्ति तथापि भैमीपरिहासार्थं तादृशं शुकवचनमेव व्याजीकृत्य बहिर्निर्गता इत्यर्थः । किंभूतास्ताः—कमलतयेव कमलरूपत्वेनेव तदा संध्यासमये निकोचवत्यः संकुचन्त्यः । कमलानि संध्यायां संकुचन्ति । तादृश्यः कुतः—गमनारम्भेण व्रीडाशीलासंवननात्कुपिताया निजसख्या भैम्या दृशा अर्धनेत्रदेशेन दृष्टा विलोकिताः । सकोपत्वादर्धनेत्रभागनिर्यत्कटाक्षेणेत्यर्थः । कुपिता हि नारीणां दृगन्तेन पश्यति । निकोच, भावे घञ् ॥

अकृत परभृतः स्तुहिस्तुहीति-
श्रुतवचनस्त्वगनूक्तिचुञ्चुचञ्चुः ।
पठितनलस्तुति प्रतीर कीरं
तमिव नृपं प्रति जातनेत्ररागः ॥ १४३ ॥

अकृतेति । [illegible]

अधोदेशे स्थिता स्वयं महीयस्युच्चतरदेशे स्थितां भैमीं प्रत्यणीयस्त्वेन प्रतिभासमाना ताम् । तथा—अस्तगामिनोऽर्कबिम्बस्य प्रतिकुल्या प्रतिबिम्बरूपेण महाप्रकाशेन मणिना राजमानां प्रतिबिम्बितास्तगामिसूर्यबिम्बाम् । तथा—वक्रं वक्रं स्वभावकुटिलं व्रजन्तीं गच्छन्तीम् । अतएव–फणियुवतिः कृष्णसर्पिणीयमिति त्रस्तुमिश्वासशीलै रथपदमिथुनैश्चक्रवाकस्त्रीपुंसयुगलैर्व्यक्तं स्पष्टं मुक्तं त्यक्तमन्योन्यं परस्परं यथतथा तीरे विषये विद्रुत्य पलाय्य कर्मभूते वा द्वे तीरे प्रति गत्वा अर्तिरुत्या विरहपीडासंबन्धिना रुतेन कृत्वा सूचितां प्रकटीकृताम् । सांध्यतमसावृतत्वाच्च स्पष्टतरमदृश्यमानामपि नदीयमिति चक्रवाकशब्देन ज्ञापितां फणियुवतिरिति सूचितामिति वा । कृष्णसर्पिण्यपि कृशा भवति सूर्यबिम्बतुल्येन शिरःस्थेन मणिना शोभते । वक्रं वक्रं च व्रजति । तां च दृष्ट्वा जनाः पक्षिणो वा पलाय्य दीनस्वरोपलक्षिताः परस्परं सहवासं मुञ्चन्ति । सूर्यमस्तं जिगमिषुं दृष्ट्वा चक्रवाकमिथुनानि सांध्यविरहपीडया रुतं कृत्वान्योन्यं मुक्त्वा पलाय्य केलिकुल्याः पारावारे तीरे तिष्ठन्तीति भैमी ददर्शेत्यर्थः । उष्यतेऽस्मिन्निति वासः । तुङ्गप्रासादवासमारुह्याद्राक्षीदिति ल्यब्लोपे वा ॥

अथ रथचरणौ विलोक्य रक्ता-
वतिविरहासहताहताविवास्त्रैः ।
अपि तमकृत पद्मसुप्तिकालं
श्वसनविकीर्णसरोजसौरभं सा ॥ १४५ ॥

अथेति ॥ केलिकुल्यादर्शनानन्तरं सा भैमी रक्तौ परस्परानुरक्तौ स्वभावेन रक्तवर्णौ च अतिविरहासहतया नितरां वियोगासहिष्णुतया हतौ कामशरविद्धौ स्मरशराघाते सति अस्त्रै रुधिरैरिव रक्तौ रथचरणौ चक्रवाकौ विलोक्य तं पद्मानां सुप्तिकालं संकोचसमयं सायंसंध्यासमयमपि विरहपीडितकोकदर्शनाद्दुःखसंजातः श्वसनो निःश्वासभरस्तन्निर्गमनेन कृत्वा विकीर्णं सरोजसौरभं यस्मिंस्तादृशमकृत । संध्यासमये पद्मसंकोचात्सौरभासंभवेऽपि निःश्वासमोचनेन पद्मिनीत्वात्पद्मसौगन्ध्यं तदानीमपि विस्तारयति स्मेत्यर्थः । कोकौ तादृशौ दृष्ट्वा भृशं निशश्वासेत्यर्थः । अन्योप्यस्त्रक्षतं रक्तव्याप्तं दृष्ट्वा भृशं निश्वसिति । विरहासहनौ हताविवास्त्रैः' इति पाठः सुयोजनः । अस्त्रैः कामस्य । रथचरणौ, 'पुमान्स्त्रिया' इत्येकशेषः ॥

अभिलपति पतिं प्रति स भैमी
सदय विलोकय कोकयोरवस्थाम् ।
मम हृदयमिमौ च भिन्दतीं हा
क इव विलोक्य नरो न रोदितीमाम्१४६

अभीति ॥ भैमी पतिं प्रति इति अभिलपति स्म अवोचत् । इति किम्—हे सदय सकरुण, त्वं कोकयोरवस्थां विरहविह्वलत्वं विलोकय । हा कष्टमिमौ कोकौ भिन्दन्तीं पृथग्देशावस्थितौ कुर्वतीम्, अतएव—मम भैम्या अपि हृदयं च पञ्चत्रोकेन विदारयन्तीमिमां कोकयोरवस्थां विरहविह्वलत्वं विलोक्य क इव नरः सचेता मनुष्यो न रोदिति, अपितु सर्वोऽपि परिदेवनं करोत्येव । ... दुःखं नवियतीति किं वक्तव्यमित्यर्थः ॥

कुमुदमुदमुदेष्यतीमसोढा
रविरविलम्बितुकामतामतानीत् ।
प्रतितरु विरुवन्ति किं शकुन्ताः
स्वहृदि निवेशितकोककाकुकुन्ताः ॥१४७॥

कुमुदेति ॥ हे प्रिय, रविरुदेष्यतीमुत्पत्स्यमानां कुमुदानां मुदं विकासरूपं हर्षमसोढेवाशक्नुवन्निवाविलम्बितुं सत्वरं गन्तुं कामो यस्य तद्भावस्तत्तामतानीत् विस्तारितवान् । आसन्नास्तमयो वर्तत इत्यर्थः । तथा—शकुन्ताः पक्षिणः प्रतितरु विरुवन्ति विशेषेण रुतं कुर्वन्ति । आसन्ननेत्रनिमीलना वासार्थिनो विरुवन्तः सन्तः स्वस्वनिवासवृक्षं प्रति गच्छन्तीत्यर्थः । तत्रोत्प्रेक्षते—स्वहृदि निवेशिताः कोकानां काकवः शोकविकृता विरावा एवातिपीडाकारित्वात्कुन्ता भल्ला यैस्तादृशाः किम् । चक्रवाकशोकपीडिता इव पक्षिणः क्रन्दन्तीत्युत्प्रेक्षा । अन्योपि वैरिणामुदेष्यतीमभिवृद्धिमसहमानः सत्वरं कुत्रचिद्गच्छति । तथा—अपरः सकृपः कश्चि दुःखितं कंचिद्दृष्ट्वा क्रन्दति । सोढा, तृन् । मुदम्, 'न लोका–' इति षष्ठीनिषेधः । उदेष्यतीम्, 'आच्छीनद्योः–' इति वैकल्पिकत्वान्नुमभावः ॥

अपि विरहमनिष्टमाचरन्ता-
वधिगमपूर्वकपूर्वसर्वचेष्टौ ।
इदमहह निदर्शनं विहंगौ
विधिवशचेतनचेष्टनानुमाने ॥ १४८ ॥

अपीति ॥ हे प्रिय, स्वस्यानिष्टमपि विरहमाचरन्तौ स्वयमेव कुर्वाणौ । तर्हि सदा स्वानिष्टाचरणस्वभावावेव भविष्यतइत्यत आह—अधिगमो ज्ञानं तत्पूर्विकाः पूर्वा विरहाचरणात्प्राचीनाः सर्वाश्चेष्टाः कर्तव्यता ययोस्तौ वा । अधिगमो लाभो हितमिति यावत् । तत्पूर्विकास्तदुद्देश्याः पूर्वाः सर्वाश्चेष्टा ययोस्तादृशौ वा । बुद्धिपूर्वकारी हि स्वाहिते न प्रवर्तते । कोकयोश्च दिने भोजनादयः सकलाश्चेष्टा ज्ञानपूर्विकाः स्वहिताश्च । एवंसत्यनेनैवंस्वभावावप्येतौ संध्यायामकस्मादेवान्योन्यविरहं स्वयमेव यस्मादाचरतस्तस्माद् विधिवशं दैवाधीनं चेतनानां प्राणिनां चेष्टितं पूर्वकर्माधीनं प्राणिनामाचरणमित्येवंरूपेऽनुयाने कार्यात्कारणविशेषज्ञाने विषये यावेतौ विशिष्टौ विहंगौ कोकौ इदमेव निदर्शनमयमेव दृष्टान्तः । अहह अद्भुते खेदे वा । तस्मात्प्राचीनकर्मानुसारेणैव प्राणी कदाचिद्धितं कदाचिच्चाहितमाचरतीति भावः । 'प्राणिनो दैवाधीनचेष्टिताः प्रतिकूलतया ज्ञातेऽपि प्रवर्तमानत्वाच्चक्रवाकवत्' इत्यनुमानम् ॥

अश्रिस्थारुणिमेष्टकाविसरणैः शोणे कृपाणः स्फुटं
कालोऽयं विधिना रथाङ्गमिथुनं विच्छेत्तुमन्विच्छता ।
रश्मिग्राहिगलन्मदग्रजसमारब्धाविरामभ्रमौ
दण्डभ्राजिनि भानुशाणवलये संसज्य किं निज्यते ॥

अश्रीति ॥ स्फुटमुत्प्रेक्षते—हे प्रिय, रथाङ्गमिथुनं विच्छेत्तुं वियोक्तुम्, अथ च—विशेषेण विदारयितुमन्विच्छता विधिना ब्रह्मणा दैवेन वाऽयं कालः सायंसंध्यासमय एव स्फुटं सत्रगुण-

योगात्कालः कृष्णः लोहमयः कृपाणः भानुशाणवलये सूर्यरूपे शाणचक्रे संसज्य संयोज्य निज्यते किम्, तीक्ष्णीक्रियते किमित्यर्थः। किंभूते वलये—अश्ममयकालसांनिध्यादङ्क्रिस्थ किरणस्थोऽरुणिमा स एव इष्टकाविसरणानि इष्टकाचूर्णप्रसारणानि तैः शोणे रक्तवर्णे। तथा—रश्मिग्राहिणा गरुत्मतोऽग्रजेनारुणेन समारब्धाऽविरामा निरन्तरा भ्रमिर्भ्रमणं यस्य तस्मिन्, सदाऽरुणेन कृतभ्रमणे। अथ च—आकर्षणरज्जुग्राहिभिररुणसमैस्तद्वत्तेजस्विभिर्बलिभिः पुरुषैरारब्धनिरन्तरभ्रमणे। तथा—दण्डसंज्ञकेन पारिपार्श्वकेन भ्राजिनि शोभमानशीले, अथ च—शाणचक्राधारभूतेनाकर्षणरज्जुसंयुक्तेन दारुमयेन दण्डेन शोभमाने। संनिहितास्तमयसूर्यसायंसंध्यासमयसांनिध्याच्चक्रवाकयुगं तीक्ष्णतरखड्गविदारितमिव विधिवशाद्वियुक्तं सव्यथत इति भावः। अन्योऽपि किंचिच्छेत्तुं खड्गमुक्तविशेषणविशिष्टे शाणचक्रे तीक्ष्णं करोति। 'किरणप्रग्रहौ रश्मी', 'माठरः पिङ्गलो दण्डश्चण्डांशोः पारिपार्श्विका.' इत्यमरः। भ्रमाविति भाषितपुंस्कम्। निज्यते, 'णिजिर् शौचे' इत्यस्मात्कर्मणि यक्। नकारे तकारभ्रान्त्यैव तिज्यत इति पठन्ति तदसत्॥

इति स विधुमुखीमुखेन मुग्धा-
लपितसुधासवमर्पितं निपीय।
सितशबलवलन्मुखोऽवदत्तां
स्फुटमिदमीदृशमीदृशं यथात्थ॥ १५०॥

इतीति॥ स नलोऽपि तां भैमीमिति अवदत्। इति किम्—हे प्रिये, त्वं यथात्थ, तदिदं स्फुटं निश्चितमीदृशमीदृशं सत्यमेवेत्यर्थ.। किंभूत—इति पूर्वोक्तरीत्या विधुमुख्या भैम्या मुखेनार्पितं दत्तं मुग्धं मनोहारि आलपितं मञ्जुभाषितमेव सुधासवं रसबाहुल्यादमृतं उन्मादकत्वाच्च मद्यं निपीयास्वाद्य सादरमाकर्ण्य च स्मितेन शबलं मिश्रितम् वलत् भैमीमुखं मुखं यस्य सः। कामिनो हि कामिनीमुखार्पितमद्यं सानुरागं पिबन्ति, अनन्तरं वलितमुखाः सहासं किंचिद्वदन्ति च॥

स्त्रीपुंसौ प्रविभज्य जेतुमखिलावालोचितौचित्ययो-
र्नम्रां वेद्मि रतिप्रसूनशरयोश्चापद्वयीं त्वद्भ्रुवौ।
त्वन्नासाच्छलनिह्नुतां द्विनलिकीं नालीकमुक्त्येषिणो-
स्त्वन्निश्वासलते मधुश्वसनजं वायव्यमस्त्रं तयोः॥

स्त्रीति॥ अयि प्रिये, अहं वक्रतरे त्वद्भ्रुवौ रतिश्च प्रसूनशर. [illegible] कामश्च तयो नम्रां स्त्रीजयाय रत्या पुंजयाय च कामेनाकर्णमाकृ[illegible] ष्य वक्रिता चापद्वयीं वेद्मि, त्वद्भ्रुवावेव द्वयोर्धनुषी इत्यर्थ.। किंभूतयो.—अखिलौ त्रिजगति वर्तमानौ तदन्तर्गतौ स्त्रीपुंसौ प्रविभज्य विभागं कृत्वा पृथक्पृथक् जेतुमालोचित [illegible] मौचित्य याभ्यां तयो.। स्त्रियः [illegible] जेतुं [illegible] पुंसश्च [illegible] त्यालोचितौचित्ययोरित्यर्थः। तथा—[illegible] लीकास्य [illegible] मुक्ति [illegible]

---

१ [illegible]
[illegible]।

कामयोः संबन्धिनीं द्विनलिकीं नालीकमोचनोपायभूतसरन्ध्रवंशपर्वद्वयं त्वन्नासाच्छलेन त्वदीयवामदक्षिणनासापुटद्वयव्याजेन निह्नुतां गोपितां जानामि। त्वन्नासापुटद्वयमेतन्न भवति, किंतु नालीकद्वयमुक्त्युपायभूता द्विनलिकीत्येवाहं शङ्क इत्यर्थ.। तथा—त्वन्निश्वासलते तव वामदक्षिणनासानिश्वासधाराद्वयं तयो रतिकामयो. प्रत्येकं मधुश्वसनजं वसन्तकालीनमलयानिलप्रभवं वायव्यं वायुदेवताकमस्त्रमेव वेद्मि। सुन्दरत्वत्कृतनासाद्यवयवदर्शनमात्रेण कामवशत्वं भवतीति भावः। द्विनलिकी, समाहारद्विगौ ङीप्। वायव्यम्, 'सास्य देवता' इत्यर्थे 'वाय्वृतुपित्रुषसो यत्' इति यत्॥

पीतो वर्णगुणः स चातिमधुरः कायेऽपि तेऽयं यथा
यं बिभ्रत्कनकं सुवर्णमिति कैरादृत्य नोत्कीर्त्यते।
का वर्णान्तरवर्णना धवलिमा राजैव रूपेषु य-
स्तद्योगादपि यावदेति रजतं दुर्वर्णतादुर्यशः॥१५२॥

पीत इति॥ हे भैमि, वर्णेषु शुक्लादिरूपेषु मध्ये गुणो वैशेषिकादिभिर्गुणपदार्थत्वेन निर्दिष्टः पीतो हरिद्राभो वर्णः स च स एवातिमधुरो रमणीयतरो, न तु वर्णान्तरं मधुरमित्यर्थः। यथा येन कारणेनायं पीतो वर्णस्तेऽपि काये देहे वर्तते। अत्युत्तमया त्वयापि शरीरे धार्यते तस्मादयमत्युत्तम इत्यर्थ। अथच—रूपान्तरापेक्षया शुक्लरूपस्यैव प्रधानत्वादन्येषां चाप्रधानत्वाद्वर्णेषु मध्ये गुणोऽप्रधानभूतोऽपि यो हरिद्राभो वर्णः स एवातिमधुरः। प्रधानभूत इत्यर्थः। यस्मादयं ते काये वर्तते। अप्रधानस्यापि केनचिदुत्तमेनाङ्गीकृतत्वादि प्राधान्यं भवति, तथा त्वयाङ्गीकृतत्वादप्रधानस्याप्यस्य प्राधान्यं युक्तमेवेत्यर्थ। अथ च—गुणः पीत एव, नान्ये गुणा, पीतवर्ण एव गुणरूपोऽन्ये तु दोषरूपा इत्यर्थ.। स एव चातिमधुर. उभयत्रापि हेतु—यतोऽयं तव काये वर्तते तस्माद्गुणोऽतिमधुर इत्यर्थ.। अथच—ते तव काये वर्तमानोऽयं प्रत्यक्षगम्योऽतिमधुरो रसो यथा मया पीतस्त्वन्मुखमत्स्यानचुम्बनदर्शनात्स्वादित., तथा तव काये सोऽतिमधुरो वर्णगुणो गौरिमापि पीत सादरं निरीक्षित। अथ च—[illegible] इत्यर्थः। च, [illegible] सोऽतिमधुरो रसो यथा मया पीत., तथायं वर्णगुणोऽपि पीत [illegible]। अथ च [illegible] गुणो यथा [illegible] आस्वादित, अतिमधुरा तव [illegible]।

[illegible]

वर्णानां वर्णना का, अपितु—सा नैव कुत्राप्युपयुज्यते तत्कथा न कार्यैव। यावत् यतः कारणाद् यो धवलिमा शुक्लगुणः षड्विधेषु रूपेषु मध्ये राजेव श्रेष्ठतम एव। निर्मलत्वादभ्यर्हितत्वाद्रूपविभागवेलायां वैशेषिकैः प्रथमोच्चारितत्वाच्च प्रधानभूत एव। तस्य प्रधानभूतस्यापि योगात्संबन्धाद्व्रजतं दुष्टोऽसमीचीनो वर्णो यस्य तस्य भावस्तत्ता दुर्वर्णशब्दवाच्यता तद्रूपं दुर्यशोऽकीर्तिमेति। नीलादिवर्णान्तरयुक्तं तु दुर्वर्णतां प्राप्नोतीति किं वाच्यमित्यर्थः। यावत्सकलं रजतमिति वा। अप्रधानस्यापि पीतरूपस्य भैमीशरीरेणाङ्गीकृतत्वादेवोत्तमत्वम्। तद्योगात्काञ्चने सुवर्णमिति कीर्तिः। भैमीशरीरेणाङ्गीकृतत्वादेव चोत्तमस्यापि धवलिम्नोऽनुत्तमा। धवलिमा, वर्णवाचित्वाद्गुणवचनत्वाद्धेमनिच्॥

इदानीं नवभिः श्लोकैर्भैमीवाणीं वर्णयति—

खण्डक्षोदमृदि स्थले मधुपयःकादम्बिनीतर्पणा-
त्कृष्टे रोहति दोहदेन पयसां पिण्डेन चेत्पुण्ड्रकः।
स द्राक्षाद्रवसेचनैर्यदि फलं धत्ते तदा त्वद्गिरा-
मुद्देशाय ततोऽप्युदेति मधुराधारस्तमप्प्रत्ययः॥१५३॥

खण्डेति॥ हे भैमि, पुण्ड्रकः स्थूलेक्षुविशेषः पयसां पिण्डेन दुग्धानामत्यन्ताग्निपाकघनीभूतेन गोलकेनैव दोहदेन एवंभूते स्थले क्षेत्रे चेद्रोहति साङ्कुरो भवति। किंभूते स्थले—खण्डः शर्कराचूर्णमेव मृन्मृत्तिका यस्मिन्। तथा–मधु अमृतं माक्षिकमेव वा पयो यस्यास्तया कादम्बिन्या मेघमालया तर्पणात् पूर्णजलकरणात्ततोऽद्विगुणाकृष्टे। मेघमालावृष्टजलं हि क्षेत्रं पुनः कृष्यते, तादृशे समीकृते उप्तं हि बीजमङ्कुरार्थं पुनः पयोऽपेक्षते। तत्स्थानेऽत्र दुग्धगोलकः। दोहदेनेत्यनेन निरातङ्कमभिवृद्धिः सूचिता। अनन्तरं च प्ररूढाङ्कुरः सन् पुण्ड्रकः फलोत्पत्तिसमयपर्यन्तं द्राक्षाणां द्रवः पक्वफलनिष्पीडितरसस्तस्य सेचनैः कृत्वा इक्षुदण्डादपि परिणतमाधुर्यातिशयफलं यदि धत्ते तदा तर्हि ततोऽपि विशिष्टेक्षुफलादपि सकाशात्त्वद्गिरां तव वाणीनामुद्देशाय निर्देशार्थं मधुरशब्द आधारो मूलप्रकृतिर्यस्य तादृशस्तमप्प्रत्यय उदेति उत्पद्यते। कीदृग्भैम्या वाणीति पृष्टे उक्तविशेषणविशिष्टादिक्षुफलादपि मधुरतमेति तदा निर्देष्टुं शक्येत इत्यतिशायने तमप् तदैव संगच्छत इत्यर्थः। एवंविशिष्टं फलं यदि भवेत्, तर्हि तदेव तावदतिमधुरं तस्मादप्यतिमधुरं वस्तु विद्यते किमिति पृष्टे [illegible] [illegible] भवद्वाण्येवोत्तर- [illegible] ननु विशिष्टमपीक्षुफलं, [illegible] [illegible] द्रव्यान्तराणीति भवद्वाणीव- [illegible] वस्तु किंचिदपि न दृश्यते [illegible]। एवंविधे क्षेत्रे यदि पुण्ड्रको रोहति, स च पयसां पिण्डेन दोहदेन, द्राक्षाद्रवसेचनैर्दोहदेन, यदि [illegible] इति वा। 'कादम्बिनी मेघमाला' इत्यमरः। 'पुण्ड्रो [illegible]—' इति विश्वः। [illegible]
[illegible]।

[illegible] [illegible] [illegible]-
[illegible]: [illegible] [illegible]: स्मरः।

नव्यामिक्षुरसोदधेर्यदि सुधामुत्थापयेत्सा भव-
ज्जिह्वायाः कृतिमाह्वयेत परमां मत्कर्णयोः पारणाम्॥

उन्मीलदिति॥ अमृतमेवान्धोऽन्नं यस्य देवत्वात्, तादृशो भवन्स्मरो यदि इक्षुरस एवोदधिस्तस्मात्सकाशान्नव्यां नूतनां देवासुरोत्थापितपूर्वसुधाया अन्यादृशीं सुधामात्मनैवोत्थापयेन्निर्गमयेत्, तर्हि सा मधुरतमा सुधा मत्कर्णयोः परमां पारणामद्वितीयतृप्तिहेतुं भवत्या जिह्वायाः कृतिं त्वद्रसनानिर्मितां वाणीमाह्वयेत् स्पर्धापूर्वमाकारयेत्। किंभूतः स्मरः—उन्मीलन्नतिप्रकाशमानोऽतिशयितो गुडस्येक्षुरसविकारस्य पाकस्तज्जन्या ये तन्तव इव तन्तव ऊर्ध्वोर्ध्वप्रसारितगुडनिर्गतदोरकास्त एव दैर्घ्याल्लता तयैव रज्ज्वा मन्थभ्रमणदोरकेण कृत्वा दानान्तस्तुलापुरुषदानादिमध्ये आयुरारोग्यादिफलकः श्रुतः शर्कराचलः स एव मन्था मन्दरस्तस्य भ्रमीर्भ्रमणानि अर्जयन् कुर्वन्। तया रज्ज्वा शर्कराचलरूपं मन्थानं चालयन्। अतिमधुरसामग्रीसंपादितं हि मधुरतमं भवतीत्येवंविधमधुरसामग्रीकत्वान्मधुरतमापि सुधा भवद्वाणीतुल्या भवेन्नवा अन्या तु नैवेत्यर्थः। 'अथातः संप्रवक्ष्यामि शर्कराचलमुत्तमम्। यस्य प्रदानाद्विष्णवर्करुद्रास्तुष्यन्ति सर्वदा॥' इति दानखण्डे। आह्वयेत, 'स्पर्धायामाङः' इति तङ्॥

आस्ये या तव भारती वसति तल्लीलारविन्दोल्लस-
द्वासे तत्कलवैणनिक्वणमिलद्वाणीविलासामृते।
तत्केलिभ्रमणार्हगैरिकसुधानिर्माणहर्म्याधरे
तन्मुक्तामणिहार एव किमयं दन्तस्रजौ राजतः॥

आस्येति॥ अयि प्रिये तवास्ये या भारती सरस्वती वसति। किंभूते आस्ये—तस्या भारत्या एव हस्तस्थितस्य लीलारविन्दस्येवोल्लसन् प्रसरन् वासो गन्धो यस्मिन्। पद्मिनीत्वात्पद्मतुल्यपरिमले। तथा—तस्या एव कलो वैणो निक्वणः मधुरास्फुटो वीणासंबन्धी नादस्तद्रूप मिलत्संबध्यमानं वाणीविलासरूपं वक्रोक्त्यादिनानाविधवाग्विलासरूपममृतं यस्मिन्। तथा—तस्या एव केलिभ्रमणार्हे लीलागमनयोग्य गैरिकेण रक्तधातुविशेषेण रञ्जितया सुधया धवलनसाधनचूर्णद्रव्येण च चित्रादिनिर्माणं यत्र तादृशं यद्धर्म्यं गृहं तद्रूपस्तत्तुल्योऽधरोष्ठो यस्मिन् तादृशे आस्ये पुरो दृश्यमाने ये दन्तस्रजौ द्वे दन्तमाले राजतः शोभेते, तद्रूपोऽयं पुरो दृश्यमानः तस्या भारत्या मुक्तामणिरचितो हार एव किम्, तद्वत्ते राजेते इत्यर्थः। सरस्वतीवीणाक्वणिततुल्या तव वाणीत्यर्थः। अत्र प्राधान्येन वाणीवर्णनम्, अन्यत्त्वानुषङ्गिकम्। पद्मगन्धादिभिर्मुखे भारतीवासोऽनुमीयते। ईश्वराणां गृहं गैरिकादिचित्रितं भवति। गैरिकयुक्ता सुधेति वा॥

वाणी मन्मथतीर्थमुज्ज्वलरसस्रोतस्वती कापि ते
खण्डः खण्ड इतीदमीयपुलिनस्यालयं वालुका।

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

एतत्तीरमृदैव किं विरचिताः पूताः सिताभ्रक्रिकाः
किं पीयूषमिदं पयांसि किमिदं तीरे तवैवाधरौ ॥१५६॥

वाणीति ॥ हे भैमि, ते वाणी कापि वर्णयितुमशक्यत्वाल्लोकोत्तरा, अथ च—अनिर्दिष्टनामा, उज्ज्वलरसलोलत्वती शृङ्गाररससंबन्धिनी नदी, अथ च निर्मलजला निर्मलजलसंबन्धिनी वा नदी। अत एव—मन्मथस्य तीर्थं कामोद्दीपिका। तथा—इदमीयस्य अस्या नद्याः संबन्धिनः पुलिनस्य संबन्धिनी वालुकैव इक्षुविकाररूपः खण्डः खण्डमित्यालप्यते गीयते। तथा—पूता निर्मलाः सिताः शुभ्राभ्रक्रिकाः शर्कराकृतचक्राणि एतस्यास्तीरस्य मृदैव धवलमृत्तिकयैव विरचिताः किम्। तथा—पीयूषममृतमस्याः संबन्धीनि पयांसि इदंपयांसि किम्। अस्या जलान्येवामृतत्वेनालप्यन्ते किमित्यर्थः। तथा—तवाधरावेव इदंतीरे अस्या नद्यास्तीरे उभौ तटौ किम्। शृङ्गाररसप्रधाना कामोद्दीपिका भवद्वाणी मधुरतमेति भावः ॥

परभृतयुवतीनां सम्यगायाति गातुं
न तव तरुणि वाणी यं सुधासिन्धुवेणी।
कति न रसिककण्ठे कर्तुमभ्यस्यतेऽसौ
भवदुपविपिनाम्रे ताभिराम्रेडितेन ॥ १५७ ॥

परेति ॥ हे तरुणि प्रादुर्भूतयौवने, सुधासिन्धुवेणी सुधानदीप्रवाहरूपा तवेयं वाणी परभृतयुवतीनां सम्यग्यथायोग्यत्वेन गातुं भाषितुं नायाति, यस्माद्धेतोस्ताभिः कोकिलाभिरसौ त्वद्वाणी भवत्या उपविपिने स्थितो य आम्रवृक्षस्तस्मिन्स्थित्वा रसालाङ्कुरास्वादेन रसिकेऽतिमधुरे, अथच—ममाप्येवंवाणी भवत्वित्येवंसाभिलाषे, कण्ठे कर्तुं कण्ठस्थां कर्तुमाम्रेडितेन पुनःपुनर्घोषणेन कति वारानभ्यस्यते, अपितु बहुवारमभ्यस्यत एव। तस्मादद्यापि तासां भवद्वाणी सम्यङ्नायातीति ज्ञायत इत्यर्थः। कोकिलालापादपि त्वद्वाणी मधुरतमेति भावः। शिक्षादानेन विद्याभ्यासः सुकर इति सूचनार्थं परभृतपदम्। पुंसपेक्षया स्त्रीणां विशेषतस्तत्[illegible] सूचनार्थं युवतिपदम् ॥

ऊर्ध्वस्ते रदनच्छदः स्मरधनुर्बन्धूकमालामयं
मौर्वी तत्र तवाधराधरतटाधःनीलरेखालता।
एषा वागपि तावकी ननु धनुर्वेदः प्रिये मान्मथः
सोऽयं कोणधनुष्मतीभिरुचितं वीणाभिरभ्यस्यते १५८

ऊर्ध्व इति ॥ हे प्रिये, ते ऊर्ध्वो रदनच्छद ओष्ठ एव बन्धूकमालामयं स्मरधनुः। तवाधराधरतटस्याधस्तने [illegible] नीलानां पर्यन्तवर्तिनां [illegible] रेखा सैव [illegible] चापे मौर्वी। एषा तावकी वागपि मान्मथं [illegible] तन्निष्पादको धनुर्वेद एव। [illegible]

[illegible]

स ग्राम्यः स विदग्धसंसदि सदा गच्छत्यपाङ्क्तेयतां
तं च स्प्रष्टुमपि स्मरस्य विशिखा मुग्धे विगानोन्मुखाः।
यः किं मध्विति नाधरं तव कथं हेमेति न त्वद्वपुः
कीदृङ्नाम सुधेति पृच्छति न ते दत्ते गिरं चोत्तरम् ॥

स इति ॥ हे मुग्धे सुन्दरि, यः पुरुषः मधु किंनामेति पृच्छति प्रश्नं कुर्वाणे जने विषये तवाधरमेवोत्तरं न दत्ते, स ग्राम्यः पामरोऽचतुरः, न तु नगरनिवासयोग्य इत्यर्थः। तथा—हेम किंप्रकारकमिति प्रश्नं कुर्वाणे यस्त्वद्वपुरेवोत्तरं न दत्ते, स विदग्धानां चतुराणां संसदि सभायां सदाऽपाङ्क्तेयतां पङ्क्तिबहिर्भूतत्वं पातित्यं गच्छति। तेषां पङ्क्तौ नोपवेश्यते सोऽप्यचतुर इत्यर्थः। तथा—सुधा नाम कीदृक् इति च प्रश्नं कुर्वाणे ते गिरं चोत्तरं न दत्ते, स्मरस्य विशिखास्तं च पुरुषं स्प्रष्टुमपि विगानोन्मुखा जुगुप्सायै कृतोद्यमाः, 'नीरसोऽयम्' इति जुगुप्सया तं न स्पृशन्ति न भिन्दन्तीति किं वाच्यम्, सोऽप्यचतुर इत्यर्थः। त्वद्वाणी सुधाया अपि मधुरतमेति भावः। अधरादिवर्णनं तु प्रासङ्गिकम्। ग्राम्यः, 'ग्रामाद्यखञौ' इति भावार्थे यः। पाङ्क्तेयः, नद्यादित्वाड्ढक् ॥

मध्ये यद्वाणिमा यत्सगरिममहिमश्रोणिवक्षोजयुग्मा
जाग्रच्चेतोवशित्वा सितधृतलघिमा मां प्रतीशित्वमेपि।
मूर्त्तौ प्राकाम्यरम्यादिशिविदिशियशोलब्धकामासा-
या भूतीरष्टावपीशस्तदददित मुदितः स्वस्य शिल्पाय
तुभ्यम् ॥ १६० ॥

मध्ये इति ॥ हे प्रिये, त्वं यस्माद्धेतोर्मध्ये उदरभागे [illegible] धृतः अणिमा सौक्ष्म्यातिशयो यया सा कृशोदरी, तथा—गरिममहिमन्तौ गुरुत्वमहत्त्वाभ्यां सह [illegible] श्रोणिवक्षोजयुग्मं च यस्याः सा [illegible]। तथा—जाग्रत् स्फुरद्रूपं चेतसि वशित्वं जितेन्द्रियता यस्याः सा [illegible]। तथा—सिते ईषद्धासेऽपि धृतो लघिमा [illegible]। तथा—मां प्रत्युदितं [illegible] [illegible]

[illegible]

वश इन्द्रियाणां स्वाधीनत्वम्, तदस्यास्तीति वशी, तद्भावो वशित्वं जितेन्द्रियत्वम्। ईशनमीश ऐश्वर्यं तदस्यास्तीति ईशी तद्भावः ॥

त्वद्वाचः स्तुतये वयं न पटवः पीयूषमेव स्तुम-
स्तस्यार्थे गरुडामरेन्द्रसमरः स्थाने स जानेऽजनि।
द्राक्षापानकमानमर्दनसृजा क्षीरे दृढावज्ञया
यस्मिन्नाम धृतोऽनया निजपदप्रक्षालनानुग्रहः ॥१६१॥

त्वदिति ॥ हे प्रिये, वयं त्वद्वाचः स्तुतये न पटवः, तस्मात्पीयूषममृतमेव स्तुमः। तस्यामृतस्यार्थेऽमृतनिमित्तं स पुराणादिप्रसिद्धो गरुडस्यामरेन्द्रस्य च समरः अजनि स्थाने युक्तं तदित्यहं जाने मन्ये। नाम यस्माद्धेतोरनया तव वाण्या यस्मिन्नमृते निजपदयोः प्रक्षालनैवानुग्रहो धृतः कृतः। किंभूतया—द्राक्षापानकस्य पक्वद्राक्षासंबन्धिनः संस्कृतरसविशेषस्य मानोऽहंकारः तस्य मर्दनं खण्डनं सृजति तया। तथा—क्षीरे दुग्धे विषये दृढा अन्येन त्याजयितुमशक्यावज्ञा यस्यास्तया। अथ च—यस्मिन्पीयूषे भवद्वाक्यभूतया वाण्या स्वीयसुप्तिङन्तरूपाणां पदानां प्रक्षालनादनु पश्चाद्ग्रहणं ग्रहः कृतोऽस्त्येव। अमृतक्षालिततयैव निर्दोषं मधुरं च त्वं वदसीत्यर्थः। द्राक्षाक्षीरे तिष्ठतां, पीयूषादपि त्वद्वाणी मधुरतमेति भावः। प्रभोर्यस्मिन्ननुग्रहातिशयः स एव चरणक्षालनादि करोति ॥

शोकश्चेत्कोकयोस्त्वां सुदति तुदति तद्व्याहराज्ञाकरस्ते
गत्वा कुल्यामनस्तं व्रजितुमनुनये भानुमेतज्जलस्थम्।
बद्धे मय्यञ्जलावप्यनुनयविमुखः स्यान्ममैकग्रहोऽयं
दत्त्वैवाभ्यां तदम्भोञ्जलिमिह भवतीं पश्यमामेष्यमाणम् ॥१६२॥

शोक इति ॥ हे सुदति, कोकयोर्विरहजनितः शोकः सदयत्वात्त्वां चेत्तुदति तर्हि व्याहर आज्ञापय। ते आज्ञाकरोऽहं कुल्यां गत्वा एतस्याः कुल्याया जलस्थमुदकप्रतिबिम्बितं भानुं सूर्यमनस्तमस्ताभावं व्रजितुं प्राप्तुम् अस्तमगन्तुम्, यद्वा—अनस्तमस्ताचलप्रतियोगिभूतमुदयाचलं गन्तुमनुनये प्रार्थये। इदानीं त्वयास्तो न प्राप्तव्यः पुनरुदयाचलो वा गन्तव्य इत्येवं सूर्यं करसंपुटयोजनपूर्वं संप्रार्थ्य पुनः प्राचीं नेष्यामीति यावत्। यदि मयाञ्जलौ बद्धेऽप्ययं सूर्यो ममानुनये प्रार्थनायां विमुखः स्यात्, यतः—एकः केवलो ग्रहोऽभिनिवेशो यस्य, अथच—मुख्यो ग्रहो ग्रहराजः, तर्हि सूर्यार्घ्यदानसंबन्धिनमम्भोञ्जलिमाभ्यां कोकाभ्यामेव दत्त्वा इह प्रासादे भवतीं प्रति पुनरेष्यमाणमागमिष्यन्तं मा पश्य। एवं कोकशोकापनोदनव्याजेन 'बहिः संध्यामुपासीत' इति वचनात्सायंसंध्योपासनानिमित्तं बहिर्निर्गमनार्थमनुज्ञां याचितवानिति भावः। सुदतीत्यनेनोक्त्यनन्तरमीषद्दशनकिरणप्रकाशेन मम महानानन्दो जनिष्यते तदर्थं व्याहरेति प्रार्थ्यसे इति सूच्यते। दत्त्वैवेति पाठे-उत्प्रेक्षा। एष्यमाणम्, गत्यर्थादीङो लृटः शानच् ॥

तदानन्दाय त्वत्परिहसितकन्दाय भवती
निजालीनां लीनां स्थितिमिह मुहूर्तं मृगयताम्।
इति व्याजात्कृत्वालिषु चलितचित्तां सहचरीं
स्वयं सोयं सायंतनविधिविधित्सुर्बहिरभूत् ॥१६३॥

तदिति ॥ सोऽयं नलः स्वयं सायंतनं विधिं संध्याग्निहोत्रादिकं कर्म विधित्सुः कर्तुकामः सन् प्रासादाद्बहिरभूत्, निरगादित्यर्थः। किं कृत्वा—इति व्याजादित्यप्रकारेण सूर्यानुनयसखीगवेषणमिषेण सहचरीं भैमीमालिषु सखीषु चलितं गवेषणोत्सुकं चित्तं यस्यास्तादृशीं कृत्वा। इति किम्—हे प्रिये, अहं सूर्यानुनयार्थं नदीं प्रति गमिष्यामि, भवती च निजालीनां निजसखीनामिहात्रैव कस्मिंश्चित्प्रदेशे त्वया न द्रष्टव्यमिति लीनां गुप्तां स्थितिं त्वत्कर्तृकं त्वत्कर्मकं वा परिहसितं परिहासक्रीडैव कन्दो मूलमुत्पत्तिहेतुर्यस्य तादृशं यत्तज्जनिताय तासां सखीनामानन्दाय मुहूर्तं मृगयतां गवेषयत्विति। एवं तद्वचनाद्भैमी क्वचिल्लीनाः सखीर्गवेषयितुं निर्गता, नलोपि सायंसंध्यां कर्तुं बहिर्निरगादित्यर्थः। सायंतनेत्यादिनोत्तरसर्गसंगतिः सूचिता। विधिविधित्सुः, 'द्वितीया' इति योगविभागात्समासः ॥

श्रीहर्षं कविराजराजिमुकुटालंकारहीरः सुतं
श्रीहीरः सुषुवे जितेन्द्रियचयं मामल्लदेवी च यम्।
तस्यागादयमेकविंशगणनः काव्येऽतिनव्ये कृतौ
भैमीभर्तृचरित्रवर्णनमये सर्गो निसर्गोज्ज्वलः ॥२१॥

श्रीहर्षमिति ॥ तस्य कृतौ श्रीहर्षकृते अतिशयेन नव्येऽपूर्वतरप्रमेयपरिपूर्णे भैमीभर्तुश्चरित्रवर्णनं प्राचुर्येण प्रस्तुतं यत्र तादृशे काव्ये एकविंशतेः पूरणं एकविंशं गणनं संख्यानं यस्य, यद्वा—एकविंशतेः पूरणी एकविंशी गणना संख्या यस्य स सर्गोऽगात् समाप्तः ॥

इति श्रीवेदरकरोपनामकश्रीमन्नरसिंहपण्डितात्मजनारायणकृते नैषधीयप्रकाशे एकविंशः सर्गः ॥

द्वाविंशः सर्गः।

इदानीं पूर्वसर्गान्तप्रस्तावितं सायंकालं वर्णयिष्यन्कविर्द्वाविंशं सर्गमुपक्रमते—

उपास्य सांध्यं विधिमन्तिमाशा-
रागेण कान्ताधरचुम्बिचेताः।
अवाप्तवान्सप्तमभूमिभागे
भैमीधरं सौधमसौ धरेन्द्रः ॥ १ ॥

उपास्येति ॥ असौ धरेन्द्रो नलः सायंसंध्याप्रान्तभवेनान्तिमाशायाः प्रतीच्या आशाया दिशो रागेण रक्तवर्णेन हेतुना कान्ताया अधरचुम्बि अधरोष्ठस्मारि चेतो यस्य तादृशः संध्यारागसदृशभैम्यधरस्मारी सन् तद्विरहासहिष्णुतया बहिरवस्थातुमशक्तो यत्र सा विद्यते तं सप्तमे भूमिभागे कक्षायां स्थितं भैम्या धरं पर्वतरूपं सौधं हर्म्यं प्रासादस्य सप्तमीमुपकारिकामवाप्तवान्। किं कृत्वा-सांध्यं संध्यासंबन्धिनं संध्याजपादिविधिमुपास्य कृत्वा ॥

प्रत्युद्व्रजन्त्या प्रियया विमुक्तं
पर्यङ्कमङ्कस्थितसज्जशय्यम्।
अध्यास्य तामप्यधिवास्य सोयं
संध्यामुपश्लोकयति स सायम् ॥ २ ॥

प्रतीति ॥ सोऽयं नलः सायंकालसंबन्धिनीं संध्यां रात्रिदि-

नसंबन्धिनं मुहूर्तं भैम्याः पुर उपश्लोकयति स्म श्लोकैः स्तौति स्म । किं कृत्वा—प्रत्युद्व्रजन्त्या संमुखमागच्छन्त्या प्रियया विमुक्तम् । अङ्के मध्ये स्थिता सज्जा आस्तृता शय्या तूलिका यत्र तं पर्यङ्कमधास्य स्वयमधिष्ठाय तां भैमीमप्यधिवास्य तत्रोपवेश्य । पर्यङ्कम्, 'अधिशीङ्—' इति कर्मत्वम् । अधिवास्य, ण्यन्ताद्वसतेर्ल्यप् । तस्य धात्वन्तरत्वात् 'उपान्वध्याङ्वसः' इति कर्मत्वाप्राप्तेस्तामधिवास्येत्यत्र सामर्थ्यात्तत्रैवेति ज्ञेयम् । उपश्लोकयति, 'सत्यापपाश—' इति णिच् । स्मयोगे भूते लट् ॥

विलोकनेनानुगृहाण ताव-
द्दिशं जलानामधिपस्य दारान् ।
अक्षालि लाक्षापयसेव येय-
मपूरि पङ्कैरिव कुङ्कुमस्य ॥ ३ ॥

विलोकनेनेति ॥ हे प्रिये, त्वं जलानामधिपस्य वरुणस्य दारान् भार्यां पश्चिमां दिशं विलोकनेनानुगृहाण कृतार्थीकुरु, तावदादौ विलोकनेनानुगृहाण, वर्णनया तु पश्चादित्यर्थः । यावच्चन्द्रोदयादिना प्राच्यां रामणीयकं भवति तावत्संध्यारागेण कृतरामणीयकां पश्चिमां दिशं विलोकयेति वा तावच्छब्दार्थः । जडाधिपस्य च भार्या दुःखिता विलोकनादिनानुग्रहीतुमर्हा भवतीत्युक्तिः । येयं पश्चिमा दिक् लाक्षापयसालक्तकरसेन कृत्वा केनाप्यक्षालीव क्षालितेव । तथा—कुङ्कुमस्य पङ्कैः कृत्वा केनाप्यपूरीव पूरितेव । एवंविधा रक्ता दृश्यते, यतस्तस्माद्रमणीयामेतां विलोकयेत्यर्थः ॥

उच्चैस्तरादम्बरशैलमौले-
श्च्युतो रविर्गैरिकगण्डशैलः ।
तस्यैव पातेन विचूर्णितस्य
संध्यारजोराजिरिहोज्जिहीते ॥ ४ ॥

उच्चैरिति ॥ हे प्रिये, रविरेव गैरिकाख्यधातुविशेषस्तन्मयो गण्डशैल. उच्चतरादत्युन्नतादम्बरशैलस्य गगनगिरेर्मौले. शिखरात्सकाशाच्च्युतः पतित. स्थूलपाषाण एवाधः पतित', अपच—संनिहितः, पातेनोच्चतरगिरिशिखरादध.पतनेन हेतुना विचूर्णितस्य विशेषेण सूक्ष्मचूर्णीकृतस्य तस्यैव गैरिकगण्डशैलस्य संबन्धिनी संध्यैव रजोराजिः । संध्यासंबन्धी राग इत्यर्थ । इह सायंकाले पश्चिमदिशि वा उज्जिहीते उपरिष्टात्प्रसरति । अस्तसमये सूर्यस्य रक्तत्वाद्गगनगिरिशिखराच्च्युतत्वाच्च गैरिकगण्डशैलत्वम् । उच्चतरप्रदेशात्पतितो गण्डशैलश्चूर्णीभवति चूर्णीभूतस्य च रजोराजिरूर्ध्वं प्रसरति तद्रजोराजिरिव संध्याराग. प्रादेशोर्ध्वं प्रसरतीत्यर्थ ॥

अस्ताद्रिचूडालयपक्कणालि-
च्छेकस्य किं कुक्कुटपेटकस्य ।
यामान्तकूजोल्लसितैः शिखौघै-
र्दिग्वारुणी द्रागरुणीकृतेयम् ॥ ५ ॥

अस्तेति ॥ हे प्रिये, कुकुटाना [illegible] महत्त्वे वा कृता [illegible] भीभूतैस्फुल्लजपाकुसुमतुल्यैः [illegible] रागालोपैर्वृन्दैः किमियं [illegible]

रक्तीकृता । उत्प्रेक्षा । किंभूतस्य—अस्ताद्रेश्चूडा शिखरं सैवालयः स्थानं यस्य स पक्कणः शबरगृहं तस्यालिः समूहस्तत्र च्छेकस्यासक्तस्य शबरैर्गृहेषु संगृहीतस्य । कुक्कुटानां कूजनेनोच्चसितशिखत्वं जातिः । ते च यामान्ते कूजन्ति सायंसमये कूजनादुत्फुल्लशिखावृन्दसंबन्धादरुणीभवनसंभवार्थं यामान्तेत्याद्युक्तम् । 'पक्कणः शबरालय.', 'गृहासक्ताः पक्षिमृगाश्छेकास्ते गृह्यकाश्च ते' इत्यमरः । 'पेटकं पुस्तकादीनां मञ्जूषायां कदम्बके' इति विश्वः ॥

पश्य द्रुतास्तंगतसूर्यनिर्य-
त्करावलीहैङ्गुलवेत्रयात्र ।
निषिध्यमानाहनि संध्ययापि
रात्रिप्रतीहारपदेऽधिकारम् ॥ ६ ॥

पश्येति ॥ संध्यया अत्र सायंसमये चन्द्रस्य नायिकाया रात्रेः संबन्धिन. प्रतीहारस्य दौवारिकस्य पदे अधिकारमास्पदमपि पश्य विलोकय । किंभूतया—द्रुत शीघ्रमस्तं गतस्य सूर्यस्य निर्यती बहिर्निर्गच्छन्ती करावली किरणपरम्परैव हैङ्गुल हिङ्गुलाख्येन रञ्जकरक्तद्रव्यविशेषेण रक्तं वेत्रं दण्डविशेषो यस्यास्तया । किंभूते पदे—निषिध्यमानं निवार्यमाणप्रवेशमहो दिनं यस्मिन् । स्त्रिया हि दौवारिकी स्त्र्येव युक्तेति संध्यैव रात्रेर्दौवारिकी जातेत्यर्थ. । सूर्योऽस्तमित , दिनं गतम्, रात्रिरागतेति सायंसंध्यया ज्ञाप्यत इति भाव. । दौवारिक्यपि हैङ्गुलवेत्रपाणि सती प्रविशन्तं कमपि प्रतिषेधयति । 'निर्यत्करा—' इति (पाठे-)निर्यन्निःप्रसारिण. ते करा येन । अहनीत्यत्र तत्पुरुषाभावाट्टजभाव. ॥

इदानीं संध्यानक्षत्रसंयोगं वर्णयन्ति—

महानटः किं नु सभानुरागे
संध्याय संध्यां कुनटीमपीनाम् ।
तनोति तन्वावियतापि तार-
श्रेणिस्त्रजा सांप्रतमङ्गहारम् ॥ ७ ॥

महानट इति ॥ अत्र हे भैमि, महान् [illegible] तथा—अटति [illegible] देवेन, यद्वा—महान्नटस्तेश्वरो नटो नर्तको यस्मिन् । [illegible] [illegible]

ष्टोऽस्ति, मुक्तातुल्यानि नक्षत्राणि च किंचिद्दृश्यानि जातानीति भावः। तन्वा तारश्रेणिस्रजोपलक्षितेन तद्युक्तेन निगता गगनेनैव हार तनोतीति वा। संध्यामेवंविधां विज्ञाय तूर्णीभूत इति न, किंत्वौचित्याद्विशिष्टया तारश्रेणिस्रजा हारमपि विरचयतीत्यर्थ इति चापिशब्दार्थः। अथ च-स प्रसिद्धो महानटस्ताण्डवनृत्तकर्ता शिवो भानोः सूर्यस्य रागे सति। अस्तमितार्धे सूर्ये सतीति यावत्। तत्र संध्यासमये मनःशिलातुल्यवर्णामचिरस्थायुज्ज्वलकुत्सितनर्तकीरूपां वा ईशां देवीं संध्यां सम्यग्ध्यात्वा सायंसंध्यावन्दनं कृत्वाष्टासु मूर्तिषु मध्ये तारापरम्परैव माला यस्या तया गगनरूपयापि अमूर्तयापि मूर्त्या कृत्वा इदानीं संध्यावन्दनानन्तरमङ्गहार मुखकरपार्श्वाद्यङ्गाना समतालमानं निक्षेप करोति किंस्विदिति वितर्कः। अमूर्तस्याङ्गहारकरण चित्रमिति विरोधार्थोऽपिशब्दः। न केवलं चन्द्रसर्पभोगादिभूषितयैव तन्वाङ्गहार करोति किंतु वियतापि तन्वेति समुच्चयार्थो वा। ईश्वरो हि सायंसमये नृत्यति। भानुरागे मनःशिलातुल्यवर्णां संध्यामपीशां स्वसहचरीं पार्वतीं विचिन्त्य विशिष्टया वियद्रूपयापि तन्वाङ्गहार तनोति। पार्वतीसमीपेपीश्वरो नृत्यति॥ ॥ अथ च—महानतिप्रवीणो नटः कुत्सिता नटीं नृत्तेऽनतिचतुरामपि संध्या वयःसंधौ वर्तमानां तरुणीं रसभावसंधौ वर्तमानां वा रसभावज्ञाम्, अत एव—सभाया अनुरागे ईशां सभ्यानुरागजनने समर्थां संचिन्त्य वियत्तुल्ययातिविशालया शुद्धमौक्तिकपरम्परारूपया मालयोपलक्षितया तन्वाङ्गहार तनोति तदसांप्रतं किम्, अपितु—रसभावादि जनयन्त्या तया सभ्यानुरागे समुत्पादितेऽपि नृत्तकर्मकौशलेनापि सभ्यानुरागार्थं स्वयमङ्गहारं तनोतीति युक्तमेवेत्यर्थः॥ ॥ अथ च—महान्नर्तको वयःसंधौ रसादिसंधौ वा वर्तमानां तथा समृद्धिमतीमपि स्त्रियं कुत्सितां नटीं नृत्तानभिज्ञां ज्ञात्वा सभानुरागे निमित्ते विशिष्टया तन्वा स्वयमङ्गहारं तनोति तदसांप्रतं किं नु, अपितु तस्या नृत्यकौशलाभावान्नृत्तेन सभानुरञ्जने सामर्थ्याभावात्सभानुरञ्जनार्थं स्वयमेव निपुण नृत्यतीति युक्तमेवेत्यर्थः॥ ॥ अथ च—अन्योपि महानतिसमृद्धोऽटति सर्वत्र गच्छति तादृशोतिचञ्चलोऽतिप्रसिद्धो विटः कुनटीमपि नृत्तविद्यायामचतुरामपि मया कायकान्त्या कृत्वा योऽनुरागस्तद्विषये ईशा सौन्दर्यातिशयेनैव रागमुत्पादयन्तीम्, तथा—शैशवतारुण्ययोः संधौ वर्तमानां प्रादुर्भूतयौवनां रसभावसंधिस्थत्वाद्रसभावज्ञां वा संचिन्त्य कायकान्त्यानुरागे सति कुनटीमपि तरुणी रसभावज्ञां वा तथेशा संपन्नां च विचिन्त्य तदीयशरीरस्यातिविस्तृततया शुद्धमौक्तिकमालया हार विरचयति। तत्रानुरक्तः संस्तस्यै मुक्ताहार वितरतीत्यर्थः। एवमन्या अपि योजनाः सुधियोहनीयाः। 'सभानुरागे. संधाय' इति पाठो बहुषु पुस्तकेष्वदृष्टत्वादुपेक्ष्यः। अट, पचाद्यच्। संध्याम्, दिगादित्वाद्यत्। तारशब्दस्य नक्षत्रकनीनिकाभिधायित्वं दशमसर्ग एवोक्तम्॥

---

१ 'अथच—महानटोपि संध्या वयःसंधौ वर्तमाना कौ भुवि नटी क्षितावद्वितीयनाटककर्त्रीम्। अतएव सभानुरागे ईशा संधाय ज्ञात्वापि वियत्ततातिविशालया तारश्रेणिस्रजोपलक्षितया तन्वा स्वकीयवपुषा यदङ्गहार तनोति तत्किं साम्प्रतम्, अपितु नटीनृत्यावसरे तस्य नृत्य तथाविधरसाचितमेवेत्यर्थः।' इति सुखावबोधा।

भूषास्थिदामत्रुटितस्य नाट्या-
त्स्पष्टोडुकोटीकपटं वहद्भिः।
दिग्मण्डलं मण्डयतीह खण्डैः
सायंनटस्तारकराट्किरीटः॥ ८॥

भूषेति॥ हे भैमि, तारकराट् चन्द्रः किरीटो यस्य स शंभुः सायं नटतीति सायंनटो नर्तक उद्धतात्ताण्डवान्नृत्ताद्धेतोस्त्रुटितस्य भूषारूपां दाम्नो मालाया उच्छलितैः खण्डैः शकलैस्तैरेव उडुकोटीकपटं कोटिसंख्यनक्षत्रव्याज वहद्भिर्धारयद्भिः सद्भिरिह सायंसमये दिग्मण्डलं मण्डयति पश्य। एतानि नक्षत्राणि न, किंतु ताण्डवत्रुटितास्थिमालोच्छलच्छकलान्येव दिक्षु शोभन्त इत्यर्थः। अन्योऽपि चन्द्रतुल्यकिरीटो नृत्यत्रुटितहारखण्डैः स्त्रीवृन्दं मण्डयति। 'मण्डयतीव' इति पाठे—उत्प्रेक्षा॥

कालः किरातः स्फुटपद्मकस्य
वधं व्यधाद्यस्य दिनद्विपस्य।
तस्यैव संध्या रुचिरास्रधारा
ताराश्च कुम्भस्थलमौक्तिकानि॥ ९॥

काल इति॥ हे प्रिये, कालः संध्यासमय एव किरातः, अथच—कृष्णवर्णो हिंसकत्वान्मृत्युरूपो वा कालो गिरिमहारण्यसंचारी शबरः स्फुटानि विकसितानि पद्मानि यस्मिन्। यद्वा—विकसितकमलं कं जलं यस्मिन्, अथच—प्रकटीभूतं शुण्डादण्डाग्रे प्रकाशमान पद्मकं रक्तबिन्दुवृन्दं यस्मिंस्तादृशस्य दिनरूपस्य द्विपस्य वधं व्यधादकरोत्। तस्यैव हतस्य करिणो रुचिरा रम्या संध्यास्रधारा रुधिरधारा। ताराश्च नक्षत्राणि विदारिततदीयकुम्भस्थलमौक्तिकानि। संध्यारागो रक्तधारा ताराश्च स्थूलमुक्ता इव शोभन्त इत्यर्थः। स्फुटपद्मकस्येति बहुव्रीहौ कप्॥

संध्यासरागः ककुभो विभागः
शिवाविवाहे विभुनायमेव।
दिग्वाससा पूर्वमवैमि पुष्प-
सिन्दूरिकापर्वणि पर्यधायि॥ १०॥

संध्येति॥ विभुना प्रभुणा हरेण पूर्वं शिवायाः पार्वत्या विवाहावसरे संध्यया सरागो रक्तवर्णोऽयमेव ककुभः पश्चिमाशाया विभागः प्रदेशः पुष्पवर्णयुक्ता सिन्दूरिका रक्तवस्त्रं तत्संबन्धिनि तद्योगात् पुष्पसिन्दूरिकाख्ये पर्वण्युत्सवे पर्यधायि परिहितः। यतो दिग्वलयमेव वासो यस्य तेन रक्तवस्त्रपरिधानावसरेऽपि दिग्वाससः औचित्याद्रक्तदिग्भाग एव परिहित इत्यवैमि शङ्के। विवाहस्य चतुर्थे दिने प्रथमदिनपरिहितानि वस्त्राणि प्रक्षालनार्थं परित्यज्य पुष्पसिन्दूरिकाख्यपर्वणि कौसुम्भादिरक्तवस्त्राणि वधूवरेण परिधीयन्त इति वृद्धाचारः। तत्रेशस्य दिग्वसनत्वाद्रक्तपश्चिमभाग एवानेन परिहित इत्यर्थः। वर्णकभूतपुष्पस्थाने ताराः, सिन्दूरिकास्थाने संध्यासरागः पश्चिमदिग्भाग इति भावः॥

प्रातःसायंसंध्ययोः प्राचीप्रतीच्योर्द्वयोरपि तुल्यवर्णत्वात्सायंसंध्यारक्तपश्चिमदिश एव पुष्पसिन्दूरिकात्वं कथं वर्ण्यत इत्याक्षेपे तत्परिहारार्थं प्राच्या अपि तद्भावमाह—

सतीमुमामुद्वहता च पुष्प-
सिन्दूरिकार्थं वसने सुनेत्रे ।
दिशौ द्विसंधीमभि रागशोभे
दिग्वाससोभे किमलम्भिपाताम् ॥ ११ ॥

सतीमिति ॥ हे सुनेत्रे, सतीं दाक्षायणीमुमां पार्वतीं चोद्वहता परिणयता दिग्वाससा हरेण पूर्वोक्तपुष्पसिन्दूरिकार्थं द्विसंधीमभि द्वे अपि प्रातःसायंसंध्ये लक्षीकृत्य द्वे प्राचीप्रतीच्यौ दिशावेव रागेण रक्तवर्णेन शोभा ययोस्ते, रक्तवर्णेन शोभेते इति वा, तादृशे रक्ते उभे द्वे वसने अलम्भिपातां प्रापिते किम् । विवाहद्वये संध्याद्वयरक्तदिग्द्वयमेव दिग्वसनत्वाद्वस्त्रद्वयं शिवेन लब्धमित्यहं मन्ये इत्यर्थः । शिवेन द्वे दिशावेव वस्त्रे द्वे संध्ये लक्षीकृत्य रागेण रञ्जकद्रव्येण कृत्वा ये शोभे कर्मभूते ते प्रापिते किम् । विवाहे वस्त्रं रञ्जनाय कस्मैचित्करे समर्प्यते. तस्माच्छिवेन दिग्वस्त्ररूपे मम द्वे वस्त्रे भवतीभ्यां रक्तशोभे प्रापणीये इति संध्याद्वयनामकं तद्दिग्द्वयं रक्तशोभं चकारेत्यर्थं इति वा । सुनेत्रेति पाठे—'असंयोगोपधात्' इति निषेधान्ङीप् चिन्त्यः । द्विसंधीम्, समाहारद्विगोरेकत्वे 'आवन्तो वा' इति स्त्रीत्वे च 'द्विगोः' इति ङीपि संध्याशब्दस्य तद्धितयदन्तत्वात् हलन्ताद्धितस्य इति य लोपः । 'अभिरभागे' इत्यभेः कर्मप्रवचनीयत्वात्तद्योगे द्वितीया । गत्यर्थत्वाद्णौ कर्तुर्णौ कर्मत्वं पक्षे ॥

आदाय दण्डं सकलासु दिक्षु
योऽयं परिभ्राम्यति भानुभिक्षुः ।
अब्धौ निमज्जन्निव तापसोऽयं
संध्याभ्रकाषायमधत्त सायम् ॥ १२ ॥

आदायेति ॥ योऽयं भानुरेव भिक्षुः परिव्राट् दण्डं परिव्राजकचिह्नं [illegible] वैणवयष्टिमादाय सकलासु दिक्षु परिभ्राम्यति सोऽयं तापसः परिव्राट् सायंकाले अब्धौ निमज्जन् [illegible] अथ च—बहुनदे जलाशये स्नानं कुर्वन् [illegible] तदेव कषायरक्तं वस्त्रमधत्त उपरि स्थलोपस्थाने, अथ [illegible] घटस्योपरि दण्डस्योपरि वा निजनामधेय [illegible] यतिरपि [illegible] काषायं वस्त्रं धारयति । [illegible]
'माटर' [illegible] कर्मेन्द्री' इत्यमर । [illegible]

अस्ता[illegible]
संध्या[illegible] ।
दिग्[illegible]
[illegible] ॥ १३ ॥

[illegible]

दित जग्राह । उत्तमं सुवर्णं रक्तपीतं भवति । तथाच रक्तपीतसुवर्णगोलकस्य निकषपरीक्षितसुवर्णरेखेव संध्या दृश्यते, ताराश्च वराटा इव दृश्यन्त इत्यर्थः । धौर्तेति लोकव्यवहारानभिज्ञत्वद्योतनार्थं स्त्रीलिङ्गनिर्देशः । स्त्रीहि सुवर्णं दत्त्वा मूर्खतया वराटकान्गृह्णाति, धूर्तेन वञ्च्यते च । वराटकव्यवहारे देशे सुवर्णनाणे दत्त्वा वराटका एव गृह्यन्ते ॥

पचेलिमं दाडिममर्कबिम्ब-
मुत्तार्य संध्या त्वगिवोज्झितास्य ।
तारामयं बीजभुजा दसीयं
कालेन निष्ठ्यूतमिवास्थियूथम् ॥ १५ ॥

पचेलिममिति ॥ दाडिमबीजभुजा कालेन [illegible] पचेलिमं तरोरनेनैव स्वयं पक्वं दाडिमं फलमुत्तार्य गगनतरोस्त्रोटयित्वा बीजग्रहणार्थं भित्त्वा वा संध्यारूपिरक्तेव अस्य दाडिमस्य [illegible] त्वगिवोज्झिता परित्यक्ता । तद्बीजभुजा [illegible] [illegible] । तथा—[illegible] तारामयं [illegible] दाडिमस्य [illegible] भवति [illegible] [illegible]

तारा[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥ १६ ॥

[illegible]

लासस्फटिकखण्डा एव गगने तारारूपेण शोभन्ते। उत्पतयालुभिः 'स्पृहिगृहि–' इत्यालुच् ॥

इत्थं ह्रिया वर्णनजन्मनेव
संध्यामपक्रान्तवतीं प्रतीत्य ।
तारातमोदन्तुरमन्तरिक्षं
निरीक्षमाणः स पुनर्बभाषे ॥ १७ ॥

इत्थमिति ॥ स नलः पुनर्भैमीं बभाषे। किंभूतः—इत्थमुक्तप्रकारेण वर्णनजन्मना स्तुतिजातया ह्रियेवापक्रान्तवतीं निर्गतां संध्यां प्रतीत्य निश्चित्यान्तरिक्षं गगनं तारातमोभ्यां दन्तुरितं मिश्रितं निरीक्षमाणः। अन्योऽप्युत्तमो निजवर्णनजातलज्जयापक्रामति ॥

रामेषुमर्मव्रणनार्तिवेगा-
द्रत्नाकरः प्रागयमुत्पपात ।
ग्राहौघकिर्मीरितमीनकम्बु
नभो न भोः कामशरासनभ्रु ॥ १८ ॥

रामेति ॥ हे कामशरासनसमे भ्रुवौ यस्याः, भ्रूदर्शनमात्रेण [illegible], रामस्य जामदग्न्यस्य वा इषुणा मर्मणो [illegible] आर्तिः पीडा तस्या वेगादाधिक्याद्धेतो- [illegible] भीत्या रत्नाकर एवायं प्राक् तस्मि- [illegible]। नेदं नभः। यः पूर्वमुत्पतितः स [illegible] रत्नाकर एवाय न [illegible] इत्यर्थः। [illegible] —ग्राहाणां [illegible] जन्तूनां [illegible] किर्मीरिता मि- [illegible] कम्बवः शङ्खाश्च यस्मिन्। नभस्तु ग्रहसंबन्धी ओघः [illegible] ताराग्रहसमूहः [illegible] समूहो वा [illegible] कम्बुः शङ्खाकारविशाखानक्षत्र [illegible]। [illegible] सेतुबन्धसमये रामेण समुद्रो [illegible] इति [illegible] पीडातिशयादुत्पतित इत्युच्यते। पर- [illegible] समुद्रो यातेन परान्तः [illegible]। [illegible], न तु गगनस्य। उत्पतितस्य समुद्र- [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

अमूनि मन्येऽमरनिर्झरिण्या
यादांसि गोधा मकरः कुलीरः ।
तत्पूरखेलन्मुरसीतिदूरो
[illegible] ॥ २१ ॥

अमूनीति ॥ हे प्रिये, [illegible]

मुक्ता ऊर्ध्वं क्षिप्ताः शुभ्रपुष्परूपाः शरा एव तारा इत्यहं शङ्के। ननु कामस्य पुष्पशरत्वेऽपि पञ्चबाणत्वात्ताराणां बहुतरत्वात्कथं कामबाणत्वमित्याशङ्क्य समर्थयते—खलु यस्मात् पञ्चशरस्य नाम्नि पूर्वपदत्वेन वर्तमानः पञ्चशब्दः प्रपञ्चवाची प्रकृष्टः पञ्चो विस्तारस्तद्वाचकः, नतु संख्यावाचकः 'पचि विस्तारवचने' इति स्वार्थणिजन्ताद्धातोः पचाद्यचि पञ्चयन्ति विस्तृता भवन्ति पञ्चाः शरा यस्येति विग्रहः, नतु पञ्चसंख्याकाः शरा यस्येति। तस्मात्पुष्पबाणत्वं ताराणां युक्तमेवेत्यर्थः। कस्येव—पञ्चास्यवत् 'सिंहो मृगेन्द्रः पञ्चास्यः' इति सिंहाभिधायिनि पञ्चास्यशब्दे सिंहस्य पञ्चसंख्यमुखत्वाभावात् पञ्चयति विस्तृतं भवति पञ्चं विस्तृतमास्यं यस्यासौ पञ्चास्य इति व्युत्पत्त्या पञ्चशब्दो यथा विस्तारवाची तथेति। 'व्यासः प्रपञ्चो विस्तारः' इति हलायुधः ॥

नभोनदीकूलकुलायचक्री-
कुलस्य नक्तं विरहाकुलस्य ।
दृशोरपां सन्ति पृषन्ति ताराः
पतन्ति तत्संक्रमणानि धाराः ॥ २० ॥

नभ इति ॥ नक्तं विरहेणाकुलस्य पीडितस्य नभोनद्या मन्दाकिन्याः कूलमेव कुलायः स्थानं यस्य तस्य चक्रीकुलस्य चक्रवाकीसमूहस्य दृशोर्नेत्रयोरपामश्रुजलानां पृषन्ति ये बिन्दवः सन्ति त एव तारका अधःस्थितैर्जनैर्दृश्यन्ते। तथा—तासां ताराणां संक्रमणानि पुण्यक्षयवशाद्भूमि प्रत्यागमनानि गलज्जलकणाना धारा एव पतन्ति। दृशोः सन्ति चिरस्थितिमन्ति यानि जलपृषन्ति तानि तारा इति वा। तत्संक्रमणानि स्थिततारा[illegible]तत्तुल्यानि पतन्ति अधःपातीनि यानि पृषन्ति तानि धारा अश्रुप्रवाहाः। तासां ताराणां संक्रमणानि वीथयो [illegible] वा धारा अश्रुणा प्रवाहा इति वा। [illegible] रुदन्ति। सन्ति, पतन्तीति च [illegible] ॥

अमूनि मन्येऽमरनिर्झरिण्या
यादांसि गोधा मकरः कुलीरः ।
तत्पूरखेलन्मुरसीतिदूरो
मत्स्यान्वयः स्पष्टमितः प्रतीमः ॥ २१ ॥

अमूनीति ॥ हे प्रिये, [illegible]

[illegible]

कस्यापरस्योडुमयैः प्रसूनै-
र्वादित्रशक्तिर्घटते भटस्य ॥ २२ ॥

स्मरस्येति ॥ त्रिलोकीजये वादनीयो वादनार्हः स्मरस्य संबन्धी अयं प्रत्यक्षदृश्यो विशाखानक्षत्ररूपः कम्बुः शङ्खः दिवि चकास्ति किम् । उच्चतरप्रदेशे वादितं वाद्यं सर्वत्राकर्ण्यत इति गगने स्थापितो लोकत्रयविजयवादनार्हः कामस्यैव कम्बुः किमित्यर्थः । यस्मादपरस्य कस्य भटस्योडुमयैस्तारारूपैः प्रसूनैः कृत्वा वादित्रशक्तिर्वाद्यनिर्माणं घटतेऽपि । स्मरस्यैव धनुर्बाणानां पुष्परूपत्वदर्शनात्तदीयस्यैव वाद्यस्य पुष्परूपत्वसंभावनाया युक्तत्वात्, ताराकुसुमरूपः कामशङ्ख एवायं गगने शोभते, न त्वन्यदीय इत्यर्थः ॥

किं योगिनीयं रजनी रतीशं
याजीजिवत्पद्ममम्मुहच्च ।
योगर्द्धिरस्या महतीमलग्न-
मिदं वदत्यम्बरचुम्बि कम्बु ॥ २३ ॥

किमिति ॥ येयं रजनी योगिनी स्त्रीपुंसयोगवती, अथच—शाक्तमन्त्रसिद्धा मारणोच्चाटनाद्यभिज्ञा स्त्री किम् । या रतीशं दिवा निर्जीवमिव स्थितं निजसंनिधेः अजीजिवत् सजीवं चक्रे । पद्मममूमुहत् पद्मानि च समकोचयत् । रात्रौ हि स्त्रीपुंसयोगे काम उद्दीप्तो भवति, पद्मानि च संकुचन्ति । अलग्नं निराधारमम्बरचुम्बि आकाशवर्ति तारामात्रात्मकत्वादलग्नमराशिभूतं वा इदं प्रत्यक्षदृश्यं कम्बु ताराख्यः शङ्खोऽस्या रात्रियोगिन्या महतीं योगर्द्धि योगसमृद्धिं वदति । दिवादर्शनाभावादिदानीं दृश्यमानः शङ्खो रात्रिजातेति कथयति । योगशक्तिं विना निराधारं वस्तु कथं स्थापयेत् । योगिन्यपि हि मृतमपि कंचिज्जीवयति । कंचिच्च मोहयति मूर्च्छां प्रापयति भ्रान्तं करोति वा तस्माद्योगिनी किमित्युत्प्रेक्षा । अम्बुशब्दस्य नपुंसकत्वमप्यस्तीति पूर्वमेवोक्तं स्मर्तव्यम् । अजीजिवत्, अमूमुहदित्यत्र 'णौ चङि—' इत्युपधाह्रस्वः ॥

प्रबोधकालेऽहनि बाधितानि
ताराः खपुष्पाणि निदर्शयन्ती ।
निशा ह शून्याध्वनि योगिनीयं
मृषा जगद्दृष्टमपि स्फुटाभम् ॥ २४ ॥

प्रबोधेति ॥ हे प्रिये, प्रबोधकाले जागरणसमये, अथ च—सम्यग्ज्ञानोत्पत्तिसमये, अहनि दिने बाधितानि [illegible] न्तीति, अथ च—भ्रान्तिकारणनाशाच्चिरस्थायीनि [illegible] रूपाणि खपुष्पाणि गगनसम्बन्धीनि कुसुमानि नितरां [illegible], अथ च—[illegible], शून्याध्वनि [illegible] विषये योगिनी [illegible] स्फुटमाभाति [illegible] नामकं सकलं [illegible] स्यैव [illegible] न्यपि प्रत्यक्षो [illegible]

[illegible]

पुष्पतुल्यानि नक्षत्राणि निजयोगाद्गगने दर्शयतीति भावः । निदर्शनं करोतीवेति प्रतीयमानोत्प्रेक्षा ॥

एणः स्मरेणाङ्कमयः सपत्रा-
कृतो भवद्भ्रूयुगधन्वना यः ।
मुखे तवेन्दौ लसता स तारा
पुष्पालिबाणानुगतो गतोऽयम् ॥ २५ ॥

एण इति ॥ हे भैमि, तव मुख एवेन्दावाह्लादकत्वादिगुणयोगाच्चन्द्रे लसता प्रकाशमानेन, तथा—भवद्भ्रूयुगमेव धनुर्यस्य तेन स्मरेण तव मुखेन्दौ 'विमतो मृगवांश्चन्द्रत्वात्संप्रतिपन्नवत्' इत्यनुमानप्रसिद्धो योऽङ्कमयः कलङ्करूप एणो मृगः सपत्राकृतः । मुखे तच्चापदर्शनाज्जठरावस्थितपत्रस्यैव बाणस्यापरपार्श्वे निर्गमनं यथा भवति तथा व्यथितः स एव मृगस्तारापुष्पालिर्नक्षत्ररूपपुष्पपङ्क्तिस्तल्लक्षणो बाणस्तेनानुगतः सन् सहित एव पलाय्य गतोऽयं गगने दृश्यते किम् । चन्द्रे मृगेण भाव्यम्, स चात्र नास्ति, सचापः कामश्च मुखे लसति, गगने मृगशिरो नक्षत्रं मृगाकारं बाणाकारपुष्पतुल्यताराऽनुगतं दृश्यते । तर्हि कामेन विद्धोऽन्तर्गतपत्रपार्श्वेर्बहिर्निर्गतबाणसहितो व्यथितः पलाय्य गतः स एवात्र मृगो दृश्यते किमिति प्रतीयमानोत्प्रेक्षा । 'सपत्रनिष्पत्रादतिव्यथने' इति डाच् ॥

लोकाश्रयो मण्डपमादिसृष्टि-
ब्रह्माण्डमाभात्यनुकाष्ठमस्य ।
सकान्तिरेणूत्करवान्तिमन्ति
घुणव्रणद्वारनिभानि भानि ॥ २६ ॥

लोकेति ॥ हे भैमि, ब्रह्माण्डमादौ [illegible] निर्माणं यस्य, अथच—चिरकालनिर्मितं पुराणम् मण्डपमिति आभाति तदिव शोभत इत्यर्थः । यतो—[illegible] आश्रय [illegible] । [illegible] तच्छायानिराणि [illegible] । [illegible] अस्य ब्रह्माण्डमण्डपस्य अनुकाष्ठं [illegible] सर्वासु दिक्षु, अथच—[illegible] तेषु भानि नक्षत्राणि [illegible] कान्तिर [illegible] घुण [illegible] तत्तुल्यानि [illegible] यदा भवति तदा [illegible]

[illegible]

[illegible]

तस्या वासररूपस्य सेतोः सूर्यप्रभामर्यादाया नाशात् उच्छृङ्खलो निरर्गलः शक्रेभस्य दानद्रवो दानोदकं तस्य निर्झरः प्रवाहस्तस्य श्यामः पूर इव पोप्लूयते भृशं प्रसरति । प्राच्यां व्याप्नोतीत्यर्थः । त्वं पश्य । प्राच्यामेव चैरावतदानजलप्रवाहपूरसंभवः । जलपूरोपि बन्धापगमादप्रतिहतप्रसरः सन्नतितरां प्रसरति, 'प्लुङ् सर्पणे' इत्यस्माद्भृशार्थे यङ् द्विर्वचनम् ॥

दक्षिणदिग्व्यापि तमो वर्णयति—

रामालिरोमावलिदिग्विगाहि
ध्वान्तायते वाहनमन्तकस्य ।
यद्वीक्ष्य दूरादिव बिभ्यतः स्वा-
नश्वान्गृहीत्वापसृतो विवस्वान् ॥ २८ ॥

रामेति ॥ श्रीरामस्यालिः सेतुः सेतुबन्ध एव श्यामत्वाद्रोमावलिर्यस्यास्तस्या दक्षिणस्या दिशो विगाहि नितरां व्यापकम् अन्तकस्य दिक्पतित्वाद्दक्षिणदिक्स्थं तद्वाहनं महिष एव ध्वान्तायते कज्जलनीलोऽन्धकार इवाचरति । विवस्वान् सूर्यः यद्यमवाहनं दूराद्वीक्ष्य सहजाश्वमहिषवैरस्मरणाद्बिभ्यतः सभयान् स्वानश्वान् गृहीत्वापसृतः पलायित इव दक्षिणदिशि तिमिरं यममहिषवच्छोभते इत्यर्थः । अन्तकपदेन तद्वाहनस्य दारुणत्वं सूचितम्, अत एव ततोऽप्यश्वानां भयं युक्तम् । ध्वान्तायते, 'उपमानादाचारे' 'कर्तुः क्यङ्–' इति क्यङन्तात्तङ् । 'सेतुरालौ स्त्रियां पुमान्' इत्यमरः ॥

प्रतीचीव्यापितमो वर्णयति—

पक्वं महाकालफलं किलासी-
त्प्रत्यग्गिरेः सानुनि भानुबिम्बम् ।
भिन्नस्य तस्यैव दृषन्निपाता-
द्बीजानि जानामितमां तमांसि ॥ २९ ॥

पक्वमिति ॥ भानुबिम्बं प्रत्यग्गिरेः प्रतीच्यां वर्तमानस्यास्ताचलस्य सानुनि कालवशात्पक्वं महाकालस्यैन्द्रवारुण्याः फलमासीत् किलाहं मन्य इत्यर्थः । तथा—अहमतिपक्वत्वाद्वृन्तश्लथत्वादुच्चतरप्रदेशादधस्ताद् दृषदि शिलायां निपातात्तदभिघाताद्धेतोर्भिन्नस्य विदीर्णस्य तस्य भानुबिम्बरूपस्य महाकालफलस्य कृष्णतमानि बीजान्येव तमांसीति जानामितमां नितरां मन्ये । पर्वतादिकठिनभूसमुद्भवं जम्बीरवर्तुलं पक्वं सदतिरक्तं कृष्णबीजं महाकालफलं ग्रहोपसर्गनिवारणार्थं गृहद्वारे वृद्धैर्बध्यते । अस्तमयसमयसंबन्धात्परिणतकालं रक्तं महतः कालस्य फलभूतं च भानुबिम्बं महाकालफलमिव, तमांसि च विदीर्णस्य तस्य कृष्णतमानि बीजानीव प्रसरन्तीत्यर्थः । अन्यदिगपेक्षया प्रतीच्यां सायंसमये सूर्यसंध्यासंबन्धिनः प्रकाशसामग्र्यत्वादल्पान्धकारसूचनार्थं तमसा बीजत्वेन निरूपणम् ॥

उदीचीव्यापि तमो वर्णयति—

पत्युर्गिरीणामयशः सुमेरु-
प्रदक्षिणाद्धाम्नदनादृतस्य ।
दिशस्तमश्चैत्ररथान्यनाम-
पत्रच्छटाया मृगनाभिशोभि ॥ ३० ॥

पत्युरिति ॥ चैत्ररथं कुबेरवनं तदेवान्यन्नाम यस्यास्तादृशी पत्रच्छटा पत्रवल्ली यस्याश्चैत्ररथाख्यवनरूपपत्रवल्लीकाया उत्तरस्या दिशो मृगनाभिः पत्रवल्लिरचनासाधनभूता कस्तूरी तद्वच्छोभते एवंशीलं कृष्णतमं तमो गिरीणां पत्युर्हिमाचलस्यायश एव । यतः—सुमेरोः प्रदक्षिणीकरणाद्भास्वता सूर्येणादृतस्यावज्ञातस्य । हिमाद्रिर्यद्यपि गिरीणां पतिः, तथापि सूर्यानादृतत्वाद्धीन एव, मेरुरेव महान् । 'अस्योद्यानं चैत्ररथम्' इत्यमरः ॥

ऊर्ध्वदिग्व्यापितमो वर्णयति—

ऊर्ध्वं धृतं व्योम सहस्ररश्मे-
र्दिवा सहस्रेण करैरिवासीत् ।
पतत्तदेवांशुमता विनेदं
नेदिष्ठतामेति कुतस्तमिस्रम् ॥ ३१ ॥

ऊर्ध्वमिति ॥ तमालश्यामलं यद्व्योम दिवा सहस्ररश्मेः सहस्रसंख्यैः करैः किरणैः, अथ च—हस्तैः ऊर्ध्वं दूरोच्चप्रदेशे धृतमिवासीत् तन्नभ एवेदं तमालश्यामलमंशुमता विना सायंसमये सूर्यविनाशाद् धारकेण तेन विनाधः पतत्सन् नेदिष्ठतामतितमां नैकट्यमेति । तमिस्रं कुतः कस्मादागतम्, अपितु तिमिरं नाम किमपि नास्ति, किंतु निकटीभवद्गगनमेव तमिस्रमित्यर्थः । पतद्व्योमैव तमिस्रं कुतो भूमौ निकटतामेति ननु तदतिरिक्तं तमोऽस्तीति वा, अन्यदपि प(त)त्कस्यचित्कराभ्यामूर्ध्वं धार्यते, तदभावेऽधः पतत्येव । नेदिष्ठताम्, अतिशायने इष्ठनि 'अन्तिकबाढयोः–' इति नेदादेशः । कुतः पक्षे सार्वविभक्तिकस्तसिः ॥

अधोदिग्व्यापि तमो वर्णयति—

ऊर्ध्वार्पितन्युब्जकटाहकल्पे
यद्व्योम्नि दीपेन दिनाधिपेन ।
न्यधायि तद्धूममिलद्गुरुत्वं
भूमौ तमः कज्जलमस्खलत्किम् ॥ ३२ ॥

ऊर्ध्वेति ॥ सामर्थ्याद्विधिना ऊर्ध्वं सूर्यदीपस्योपरि भागे अर्पितो न्युब्जः कज्जलधारणार्थमधोमुखो महान् कटाहः कर्परः तत्कल्पे तत्तुल्ये कृष्णतमे व्योम्नि अधिकरणे प्रकाशकारिणा कज्जलधारणार्थेन दिनाधिपेनैव दीपेन करणेन यत्कज्जलं न्यधायि न्यस्तम्, तत्कज्जलमेव तमो भूम्ना क्रमसजातबाहुल्येन कृत्वा मिलद्युक्तं पतनाख्यकर्मकारणं गुरुत्वं यस्य तादृशं सद्भूमावस्खलत्किम् । अतिभारेण पतितं किम्, गुरुत्वाद्धि पतनं युक्तम् तत्कज्जलमेव भूमौ पतितं किम्, अपितु तमो नाम न किंचिदित्यर्थ इति वा । कज्जलमपि कर्परे धृतं क्रमेण बहु भवद्गुरुत्वादधः पतति । 'कटाहः कर्परे तथा' इति निघण्टुः । ईषदसमाप्तौ कल्पप् ॥

ध्वान्तैणनाभ्या शितिनाम्बरेण
दिशः शरैः सूनशरस्य तारैः ।

'[illegible] इति मुग्धावबोधः ।

१ '[illegible]रश्मेः' इति मुग्धावबोधानन्दः । [illegible] ।

मन्दाक्षलक्ष्या निशि मामनिन्दौ
सेर्ष्या भवायान्त्वभिसारिकाभाः ॥ ३३ ॥

ध्वान्तेति ॥ ध्वान्तेनैवैणनाभ्या कस्तूर्या । तथा शितिना नीलेनाम्बरेण गगनेन, अथ च—वस्त्रेण, यद्वा—ध्वान्तैणनाभ्या कृत्वा नीलेन गगनेनोपलक्षिता । तथा—निशितत्वात्पुष्पतुल्यरूपत्वाच्चोज्ज्वलैः तारैर्नक्षत्रैरेव सुमशरस्य कामस्य शरैरुपलक्षिता, अथ च—तारैरुज्ज्वलैः पुष्पैरुपलक्षिता । तथा प्रकाशाभावान्मन्दाक्षैर्मन्दनयनैर्नरैर्लक्ष्या लक्षणीया, अथ च—मन्दाक्षस्य लज्जाया विषयभूताः सलज्जा । अत एवाभिसारिकाभाः स्वैरिणीतुल्या दिशोऽनिन्दौ चन्द्ररहितायामनुदितचन्द्रत्वाच्छ्यामायां निशि मामायान्ति प्रत्यागच्छन्ति । तस्मात्त्वमपि भ्रान्त्या त्वं सेर्ष्या भव । अभिसारिका अपि शुभ्रायां रात्रौ शुभ्रवस्त्राद्याभरणाः, कृष्णायां च रात्रौ कृष्णवस्त्राद्याभरणाः समायान्ति, ता अपि कस्तूरीकृताङ्गरागा नीलवसना, प्रच्छन्नधृतपुष्पाः कामबाणपीडिताः सलज्जाः सत्यः कामुकं प्रति समायान्ति, तदीयनायिका च सेर्ष्या भवति तथा दिशोऽपीत्यर्थः । सर्वा अपि दिश एकत्र मिलिता इति प्रतीतिः । तिर्यग्व्यापि तमो वर्णितमनेन । 'कान्तार्थिनी तु या याति संकेतं साभिसारिका' इति । 'मन्दाक्षमन्दा.' इति पाठे मन्दनयनानामल्पदर्शनात्तमोबाहुल्यात् । अथ च—तमोबाहुल्यान्मन्दाक्ष्य, अतएव मन्दगमना इत्यर्थः । तारशब्दः पूर्ववत् । मन्दाक्षेति पुंवद्भावः ॥

भास्वन्मयीं मीलयतो दृशं द्रा-
ङ्मिथोमिलद्व्यञ्चलमादिपुंसः ।
आचक्ष्महे तन्वि तमांसि पक्ष्म
श्यामत्वलक्ष्मीविजितेन्दुलक्ष्म ॥ ३४ ॥

भास्वदिति ॥ हे तन्वि कृशाङ्गि, भास्वन्मयीं रविरूपां दक्षिणां दृशंनलनयनव्याजेन द्राक् शीघ्रं मीलयतः संकोचयतः आदिपुंसः श्रीविष्णोर्मिथोऽन्योन्यं मिलन्तौ द्वावप्यञ्चलावूर्ध्वाधःपुटे यस्य निमीलनवशादन्योन्यसंलग्नपुटत्वाद्विविडरोमकम्, अत एव श्यामत्वलक्ष्म्या विजितं नितरां पराभूतमिन्दुलक्ष्म येन तादृशं पक्ष्म नेत्रसंबन्ध्यूर्ध्वाधःपुटपङ्क्तीभूतरोमाण्येव तमांसि वयमाचक्ष्महे नूनं, नतु ततोऽन्यानि तमांसीत्यर्थः । तिमिरव्याप्तत्वात्किमपि न दृश्यत इति भावः । पक्ष्मेति जात्येकवचनम् ॥

विवस्वतानायिषतेव मिश्राः
स्वर्गोसहस्रेण समं जनानाम् ।
गावोऽपि नेत्रापरनामधेया-
स्तेनेदमान्ध्यं खलु नान्धकारैः ॥ ३५ ॥

विवस्वतेति ॥ विवस्वता [illegible] सुरूपा जनानां गावोपि स्वस्य गवां किरणानां सहस्रेण समं सह [illegible] मिश्रा दिने मिलिताः सन्तोऽनायिषतेव नीता इव । [illegible] खलु तेनैवेदमान्ध्यं [illegible] न्धकारैः कृतेदमान्ध्यम् । [illegible] भावः । अन्येनापि [illegible] गावो नीयन्त इति ॥

ध्वान्तस्य वामोरु विचारणायां
वैशेषिकं चारु मतं मतं मे ।
औलूकमाहुः खलु दर्शनं त-
त्क्षमं तमस्तत्त्वनिरूपणाय ॥ ३६ ॥

ध्वान्तस्येति ॥ हे वामोरु, अतिसुन्दरोरु, ध्वान्तस्य विचारणायां तमःस्वरूपनिरूपणविषये वैशेषिकं मतं षट्पदार्थसाधर्म्यवैधर्म्यनिरूपणात्मकं काणादं दर्शनं चारु सदुपपत्तिकं, नत्वन्यदिति मे मतं संमतम् । खलु यस्मात्कारणात् संप्रदायविदस्तद्दर्शनं वैशेषिकं शास्त्रं औलूकमाहुर्वदन्ति । अतएव तमसस्तत्त्वनिरूपणायानारोपितस्वरूपनिरूपणाय क्षमं समर्थम् । उलूकस्य घूकस्य संबन्धि दृश्यतेऽनेनेति दर्शनं नेत्रं हि तमस्यपि घटपटादिस्वरूपाणां याथात्म्यदर्शनसमर्थं भवति । वैशेषिकमप्युलूकापरनाम्ना कणादमुनिना प्रोक्तमित्यौलूकं दर्शनम् । ततश्चैतदपि तमस्तत्त्वनिरूपणाय समर्थमिति युक्तमित्यर्थ इति शब्दच्छलम् । वैशेषिकदर्शने च किमिदं तमो भावरूपम् अभावरूपं वेति संदेहे 'भासामभाव एव तमः' इति सूत्राविरोधेन व्योमशिवाचार्यादयः षट्पदार्थवैधर्म्येणाभावरूपमेव तमो स्वरूपतम् । श्रीधराचार्यास्त्वारोपितं भूरूपमेव तम इति निरणैषुः भासामभावे सत्येव तमःप्रतीतेर्भाभाव एव तम इत्युक्तमिति सूत्रविरोधं परिहार्षुः । एतदसहमाना श्रीमदुदयनाचार्यादयः पुनर्भासामभावमेव तमस्त्वेन निरणैषुः । यस्मात्तदौलूकं दर्शनं वैशेषिकाख्यशास्त्रं तमस्तत्त्वनिरूपणायां क्षमं समर्थमाहुरिति वान्वयः । महत्यन्धकारे सत्यपि घटादिपदार्थजातं को वा पश्यतीति ध्वान्तनिरूपणायां क्रियमाणायां घूकनेत्रमेव चारु सर्वेभ्योऽप्यधिकमिति मम मतं मतं पुनः पुनः संमतमित्यर्थः । उलूकनेत्रमेव महान्धकारे घटादि विलोकयितुं समर्थम् । अन्यदीयनेत्राणां त्वान्ध्यमेव जातमिति भावः । यतो वैशेषिकं घटादीन्विशेषानवैति तादृशम् । महान्धकारे घूकनेत्रमेव घटादीन्भेदेन जानाति, न त्वन्यदपि नेत्रम्, तस्मात्तदेव चार्विति । तत्र [illegible] । [illegible] कणानत्तीति कणादः, तस्य कणादस्यैवौलूक इति नाम [illegible] कणादोक्तम् । [illegible] इति विश्वः । वामोरु, 'संहितशफ—' इत्यादिनोरूङ् [illegible] । [illegible] टकम्, तेन प्रोक्तम्' इत्यण् । [illegible] 'तस्येदम्' इति ।

म्लानिस्पृशः [illegible]
नेयं [illegible] ।
न किंचिदन्यत्र [illegible]
दृशौ विहाय [illegible] ॥ ३७ ॥

[illegible]

करोति किंतु तदीये एव नेत्रे लक्ष्यीकृत्य हितं करोति। अन्यस्यापि किंचिदल्पमपि प्रियं नातनोतीति वा, अन्धकारे हि उलूकनेत्रे एव पदार्थान्पश्यत इति तत्संपत्तयोः प्रिया। त्रिशङ्कोश्च संपद्विश्वामित्रस्यैव नेत्रयोः प्रिया, नान्यस्य। एतदुपाख्यानं रामायणादौ प्रसिद्धम्। कौशिकीये, 'वृद्धाच्छः'॥

मूर्धाभिषिक्तः खलु यो ग्रहाणां
तद्रासमास्कन्दतऋक्षशोभम्।
दिवान्धकारं स्फुटलब्धरूप-
मालोकतालोकमुलूकलोकः॥ ३८॥

मूर्धेति॥ यो रविः नवानां ग्रहाणां मध्ये खलु निश्चितं मूर्धाभिषिक्तो राजा। उलूकानां लोकः समूहस्तस्य रवेर्भया दीप्त्या समास्कन्दिता नितरां पराभूता ऋक्षशोभा नक्षत्रकान्तिर्यस्मिन्। तथा—स्फुटमुपलब्धानि अन्येन जनेन दृष्टानि घटादिस्वरूपाणि यस्मिन्नादृशमपि दिवा कर्मीभूत दिनमन्धकारमेवालोकत। दिने तस्य दर्शनाशक्तेर्दिनमन्धकाररूपत्वेनैव मेने इत्यर्थः। तथा—[illegible] [illegible]ानि घटादिरूपाणि यत्र तादृशमन्धकारमेवालोक[illegible] मेने। अर्थान्तरावि[illegible]। [illegible] स्फुट[illegible]रूपमित्यावृत्त्या योज्यम्। तेन [illegible] भवन्तीति व्यज्यते। एवंविधमन्धकारं [illegible] येन तादृशमा[illegible]। कृष्णरूपमपि तमः शुक्लभास्वरालोकत्वेनापश्य[illegible]। [illegible] च—यो महराज सूर्यः, आक्रान्तन[illegible] दिवा दिनेऽन्ध[illegible]। रात्रौ चान्धकारमालोकमपश्यत्। दिने सूर्यालोक[illegible], रात्रौ च तम एव सूर्यालोक इति ददर्शेत्यर्थः। कीदृशं [illegible]—[illegible]—स्फुटमुपलब्धानि घटादि[illegible] [illegible], स्फुटं प्रजातस्वरूपलाभं चे[illegible] [illegible] व्याख्येयम्। [illegible] नक्षत्रलक्ष्मीमिव तमन्धकार[illegible] [illegible]शोभमित्यर्थः। [illegible] रात्रौ [illegible] [illegible] इत्यादिव्याख्यानानि नात[illegible] [illegible] [illegible] 'अन्धकारमेव[illegible]' [illegible]।

दिने मम [illegible] कीदृगेषां
प्रचार [illegible] चारीः।
[illegible] प्रतिवस्तुलग्नाः
[illegible]॥ ३९॥

[illegible]

समागतास्तास्तत्रत्यवृत्तान्तं प्रष्टुमिव पुनः प्रावेशयत्। निजनैकट्यमित्यर्थः। इति किम्—ममान्धकारस्य द्वेषिणि मामसहमाने दिने विषये एषां वस्तूनां कीदृक् प्रचारो विहरणम् स्नेहादिव्यवहारश्चेति। दिवा प्रतिपदार्थसंबद्धाश्छाया एव रात्रौ समागत्य मिलिता निजस्वामिनमन्धकारं प्राविशन्। रात्रौ हि प्रकाशाभावे छाया अन्धकारेण सहैकीभवतीति तत्संबन्धादेव महानन्धकारः प्रतीयत इति भावः। एतेन प्रतिच्छायापि तम एवेति वर्णितम्। अन्योपि रात्रौ लोकस्थितिं ज्ञातुकामः स्त्रीणां सर्वत्र प्रवेष्टुं शक्यत्वाच्चारनारीः संप्रेष्य तत्रत्यं वृत्तान्तं विचार्य समागतास्ताः प्रष्टुमात्मसविधं प्रवेशयति। छाया एव चारीः प्रतिवस्तुलग्ना [illegible]येति वा। चारपदं दत्त्वा यद्दिनं प्रत्येव प्रेषयामास। अत एव ता दिने प्रतिवस्तुलग्ना दृश्यन्त इति वा। चारी., पुंयोगान्ङीप्॥

इदानीं चन्द्रोदयं वर्णयितुमुपक्रमते—

ध्वान्तस्य तेन क्रियमाणयेत्थं
द्विषः शशी वर्णनयाऽथ रुष्टः।
उद्यन्नुपाश्लोकि जपारुणश्री-
र्नराधिपेनानुनयेच्छयेव॥ ४०॥

ध्वान्तस्येति॥ तेन नराधिपेन नलेन इत्थं क्रियमाणया द्विषः शत्रुभूतस्य ध्वान्तस्य वर्णनया रुष्टः क्रुद्ध इव जपाकुसुमारुणा श्रीर्यस्य स उद्यन्नुदयं प्राप्नुवन् शशी तेनैव राज्ञाऽनन्तरमनुनयेच्छयेव प्रसादनवाञ्छयेवोपाश्लोकि श्लोकैः स्तोतुमारब्धः। अन्योऽपि वैरिवर्णनया रुष्टः सन्नरुणो भाति तत्परिहारार्थमुदितः सन् वर्णकेन प्रसादनार्थं स्तूयते। प्रतीयमानोत्प्रेक्षा। [illegible]भयत्र योजना वा। उपाश्लोकि, 'सत्या—' इति णिजन्तात्कर्मणि णिण्॥

पश्यावृतोऽप्येष निमेषमद्रे-
रधित्यकाभूमितिरस्करिण्या।
प्रवर्षति प्रेयसि चन्द्रिकाभि-
श्चकोरचञ्चूचुलुकप्रमिन्दुः॥ ४१॥

पश्येति॥ हे प्रेयसि, प्राणप्रिये एष इन्दुः [illegible] चन्द्रिका[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]। [illegible] [illegible]—[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]॥

[illegible]
[illegible]।
[illegible]
[illegible]॥ ४२॥

ध्वान्त इति ॥ हे प्रिये, त्वं चन्द्रोदयात्पूर्वं ध्वान्ते सति द्रुमान्तान् तरुनिकटदेशानेव वृक्षाधोभागानेव संभोगार्थं कामुकदत्तसंकेतनिकेतनाप्ता. प्राप्ता अभिसारिका· स्वैरिणी. शङ्कस्व संभावय । तथा इदानीं चन्द्रोदये सति वृक्षाधोभागवर्तिच्छाया-च्छलादुज्झितं पूर्वं धृतं तमोनुकूलं नीलं चेलं वस्त्रं याभिस्तादृशीः सतीः. सवर्णत्वाज्ज्योत्स्नानुकूलैश्चन्द्रिकानुगुणैर्धवलतरैर्दुकूलैरुपलक्षिताः सतीश्चलिता. संभोगं कृत्वा स्वगृहं प्रति पुन. परावृत्तास्त्वं संभावय । तनमपि सत्येव केनापि न ज्ञातव्यमिति बुद्ध्या नीलं वस्त्रं परिधाय संकेतस्थानमागता., चन्द्रोदये पुनर्नीलवस्त्रपरिधाने पूर्ववल्लीला तत्तत्रैव विहाय श्वेतं दुकूलं सवर्णत्वात्परिधाय परावृत्ता. केनापि न ज्ञाताः । 'नीलचोलाः–' इति पाठे—चोलः कूर्पासः ॥

त्वदास्यलक्ष्मीमुकुरं चकोरैः
स्वकौमुदीमादयमानमिन्दुम् ।
दृशा निशेन्दीवरचारुभासा
पिबोरु रम्भातरुपीवरोरु ॥ ४३ ॥

तदिति ॥ हे रम्भातरुवदतिपीवरावूरू यस्यास्तत्संबुद्धिः त्वं निशायामिन्दीवरं नीलोत्पलं तद्वच्चार्वी भा यस्यास्तया दृशा उरु सादरमिन्दुबिम्बं विलोकय । किंभूतम्—तवास्यलक्ष्म्या मुखशोभाया अवलोकनार्थं मुकुरं दर्पणमिव । तथा—चकोरैः प्रयोज्यैः कौमुदीमादयमानं निजकौमुदीं चकोरान् पाययमानम् । उदिते चन्द्रे चकोराः सानन्दा जाता., नीलोत्पलानि च विकसितानीति भावः । एतेनेन्दोः परोपकारित्वं सूचितम् । विकसितेन्दीवरतुल्यया दृशा पिबेत्यनेन चन्द्रोदये हीन्दीवरं विकसति, त्वं चैवंभूतया दृशा यदा चन्द्रमवलोकयिष्यसि, तदा जनस्त्वदृशं चन्द्रावलोकनविकसितमिन्दीवरमेवैतदिति ज्ञास्यतीति सूचितम् । दिवा सकोचादसादृश्यमितीन्दीवरस्य विकसितत्वद्योतनार्थं निशापदम् । चकोरैः, 'गतिबुद्धि–' इति कर्मत्वप्राप्तावपि 'आदिखाद्योर्न' इति प्रतिषेधात्कर्तरि तृतीया । आदयमानं, निगरणार्थत्वात्परस्मैपदप्राप्तावपि 'अदेः प्रतिषेधो वक्तव्यः' इति निषेधात् 'णिचश्च' इति तङ् ॥

असंशयं सागरभागुदस्था-
त्पृथ्वीधरादेव मथः पुरायम् ।
अमुष्य यस्मादधुनापि सिन्धौ
स्थितस्य शैलादुदयं प्रतीमः ॥ ४४ ॥

असंशयमिति ॥ पुरा पूर्वं सागरभाक् समुद्रगर्भस्थोऽयं न्द्रः मथो दण्डभूतात्पृथ्वीधरात्पर्वतान्मन्दरादेरेव हेतोरुदस्थात् इति असंशयं निश्चितम् । ...

१ ... इन्दौ ... सुगतवदना ।

प्ययमचलादेवोत्पन्न इति निश्चितुम इत्यर्थः । उदयाचले चन्द्रोऽतिक्रामतीति भाव. ॥

निजानुजेनातिथितामुपेतः
प्राचीपतेर्वाहनवारणेन ।
सिन्दूरसान्द्रे किमकारि मूर्ध्नि
तेनारुणश्रीरयमुज्जिहीते ॥ ४५ ॥

निजेति ॥ निजानुजेन एकस्मात्सिन्धोरुत्पन्नतयास्याग्रजातेन कनीयसा भ्रात्रा प्राचीपतेरिन्द्रस्य वाहनवारणेन स्थितेनैरावतेनातिथितामुपेत. प्राप्तः । प्राच्यामुदितत्वात्तत्प्राप्तः सन्नयं चन्द्रोऽग्रजत्वात्सिन्दूरेण सान्द्रे मूर्ध्नि अकारि किम् । गौरवान्नमस्कारपूर्वं शिरस्यारोपित. किमित्यर्थः । सान्द्रसिन्दूरशिरःस्थापनेन हेतुना लग्नसिन्दूरवशादरुणरागरक्तशोभः उज्जिहीते उदेति । उज्जिहीते किमिति वा । चन्द्रः सिन्दूररक्तो दृश्यत इत्यर्थः ॥

यत्प्रीतिमद्भिर्वदनैः स्वसाम्या-
दचुम्बि नाकाधिपनायिकानाम् ।
ततस्तदीयाधरयावयोगा-
दुदेति बिम्बारुणबिम्ब एषः ॥ ४६ ॥

यदिति ॥ वृत्तत्वादिगुणयोगेन स्वसाम्यात्प्रीतिमद्भिर्नाकपतेरिन्द्रस्य नायिकानां वदनैर्यद्यस्मात्स्वसविधमागत एष चन्द्रोऽचुम्बि चुम्बितः, तस्मादेतोस्तत्संचुम्बनादौ ... नायिकानामधरेषु न्यस्तो यावोऽलक्तकस्तस्य योगा... बिम्बवत्पक्वबिम्बीफलवदरुणं बिम्बं मण्डलं यस्य ... अन्योपि समानः सगा सविधमागत. ... मुखैरिति बहुवचनेन तत्र प्रदेशे युगपदेव चुम्बना... गात्तत्कलस्यापि चन्द्रबिम्बस्य रक्तत्वं युक्तमिति सूचितम् ॥

विलोमितात्कोकिरणादुरुद्-
दृगादिना दृष्टविलोचनादि ।
विधिर्विधत्ते विधुना च नूनं
किमाननं काञ्चनमञ्चितं ते ॥ ४७ ॥

विलोमितेति । ...

उदितमात्रश्चन्द्रोऽत्युत्तमसुवर्णसञ्चकवद्रक्तो दृश्यत इति भावः। उत्तमं सुवर्णं रक्तवर्णं भवति। आननमिति जात्यैकवचनम् ॥

अनेन वेधा विपरीतरूप-
विनिर्मिताङ्कोत्किरणाङ्गकेन।
त्वदाननं दृश्यदृगाद्यलक्ष्य-
दृगादिनैवाकृत सञ्चकेन ॥ ४८ ॥

अनेनेति ॥ वेधाः विपरीतरूपं यथा तथा विनिर्मितमुक्तविधमङ्कोत्किरणं यत्र तादृशमङ्गं यस्य तेन। तथा—अलक्ष्यदृगादिनानेन चन्द्रेणैव सञ्चकेन दृश्यं सुन्दरतरम्, अथच—प्रत्यक्षदर्शनयोग्यं दृगादि यस्य तादृशं त्वदाननमकृत त्वदाननमेवाकृत न त्वन्याननमिति वा। अयमेवात्र श्लोके विशेषः। अयं श्लोकः क्षेपकः ॥

अस्याः सुराधीशदिशः पुरासी-
द्यदम्बरं पीतमिदं रजन्या।
चन्द्रांशुचूर्णव्यतिचुम्बितेन
तेनाधुना नूनमलोहितायि ॥ ४९ ॥

अस्या इति ॥ हे भैमि, अस्याः सुराधीशस्येन्द्रस्य दिशः यदिदमम्बरं गगनं वस्त्रं च पुरा चन्द्रोदयात् पूर्वं रजन्या राज्या हरिद्रया च पीतं तमोव्याप्तत्वाद्दृश्यं पीतवर्णं चासीत्, तेनाम्बरेण गगनेन वस्त्रेण चाधुना चन्द्रोदये चन्द्रांशूनां चूर्णैः श्लक्ष्णसूक्ष्मतेजोलेशैः कर्तृभिर्व्यतिचुम्बितेनातितरां स्पृष्टेन सता चन्द्रांशुवच्छुभ्रतरेण चूर्णेन ताम्बूलसाधनचूर्णद्रव्येण स्पृष्टेन सता नूनमलोहितायि आरक्तीभूतम्। यत्तमसां पूर्वं नीलमभूत्तदेवेदानीमुद्यचन्द्रलोहितकरसंस्पर्शाद्रक्तं जातमित्यर्थः। हरिद्रया पीतवर्णं वस्त्रं चूर्णेन युक्तं सद्रक्तं भवति। देवेन्द्रस्त्रियाश्च वस्त्राणि नानावर्णानि युक्तानि। चन्द्रांशव एव चूर्णमिति वा। अलोहितायि, लोहितादिक्यपन्ताद्भावे चिण् ॥

तानीव गत्वा पितृलोकमेन-
मरञ्जयन्यानि स जामदग्न्यः।
छित्त्वा शिरोस्राणि सहस्रबाहो-
र्विस्राणि विश्राणितवान्पितृभ्यः ॥ ५० ॥

तानीति ॥ सोऽतिवीरो जामदग्न्यः सहस्रबाहोः शिरश्छित्त्वा विस्राण्यामगन्धीनि यान्यस्राणि रक्तानि पितृभ्यो जमदग्न्यादिभ्यो विश्राणितवान्दत्तवान्। यै रक्तैः प्रतिज्ञातं पितृतर्पणं कृतवान्। तान्येव रक्तानि मन्त्रबलात्पितृलोकं गत्वा प्राप्य पितृलोकाधीशमेनं चन्द्रमरञ्जयन् रक्तं चक्रुरिव। 'चन्द्रो वै पितृलोकः' इति श्रुतेः चन्द्रो रक्तवर्णो दृश्यत इति भाव। परशुरामः सहस्रार्जुनं हत्वा तदीयै रक्तैः पितृतर्पणं कृतवानितीतिहासः। 'विस्रं स्यादामगन्धि यत्' इत्यमरः ॥

अकर्णनासत्रपते मुखं ते
पश्यन्न सीतास्यमिवाभिरामम्।
रक्तोस्रवर्षी बत लक्ष्मणाभि-
भूतः शशी शूर्पणखामुखाभः ॥ ५१ ॥

अकर्णेति ॥ हे प्रिये, शशी सितास्यमिवाभिरामं कर्णादिकृतशोभं ते मुखं पश्यन्सन्न त्रपते न लज्जते बत चित्रम्। किंभूतः—न विद्यते कर्णनासं स्वभावादेव यस्य सः। तथा रक्ता आरक्ता उस्राः किरणास्तद्वर्षणशीलः, शोणश्चासौ किरणवर्षी च तादृशो वा। तथा—लक्ष्मणा कलङ्केनाभिभूत आक्रान्तमध्यः, अतएव शूर्पणखाया रावणभगिन्या मुखवदाभा यस्य स तद्वत्तुल्य.। एषु लज्जाकारणेषु सत्स्वपि न लज्जते तच्चित्रमित्यर्थ.। त्वन्मुखं पश्यन्नप्युदयत्येव, स्वं प्रकाशयति च, तस्मादेव न लज्जते इति ज्ञायते। अन्यो ह्यकर्णनासो लज्जते, अयं तु तादृशोऽपि न लज्जत इत्यपि चित्रमेव। शूर्पणखामुखमपि लक्ष्मणेन पराभूतं छिन्नकर्णनासत्वाद्रुधिरवर्षि सद्रामममभिलक्षीकृत्य वर्तमानम्, अत एवाभि भयरहितं च, सीतामुखं पश्यदपि न लज्जते, तदनन्तरमपि प्रौढिवादप्रकटनात्। अभिशब्दस्यावृत्तिः कार्या। लक्ष्मशब्दो नान्तः, पक्षे लक्ष्मणोऽकारान्तः ॥

आदत्त दीप्रं मणिमम्बरस्य
दत्त्वा यदस्मै खलु सायधूर्तः।
रज्यत्तुषारद्युतिकूटहेम
तत्पाण्डु जातं रजतं क्षणेन ॥ ५२ ॥

आदत्तेति ॥ हे भैमि, सायंकालरूपो धूर्तो यद् रज्यदुदयकाले रक्तीभवत्तुषारद्युतिश्चन्द्र एव लेपवशाद्रज्यत् कूटहेम कृत्रिमं सुवर्णमस्मै गगनाय मूल्यरूपेण दत्त्वा दीप्रं प्रकाशमानमम्बरस्य मणिं सूर्यमादत्त जग्राह। तदलीकं हेम क्षणमात्रेण पाण्डु शुभ्रं रजतं खलु रूप्यमिव जातम्। धूर्तो हि रूप्यं लेपादिभिरुपलिप्तं सुवर्णीकृत्य ददाति, वस्त्रान्तरस्थमपि प्रसरद्दीप्तिकं रत्नं च गृह्णाति उदयानन्तरमतिक्रान्तकियत्कालत्वाद्रक्तिमानं परित्यज्य चन्द्रो रूप्यवद्धवलो जात इति भावः। घजन्तोऽत्र सायशब्दः सायंशब्दसमानार्थः ॥

बालेन नक्तंसमयेन मुक्तं
रौप्यं लसद्डिम्भमिवेन्दुबिम्बम्।
भ्रमिक्रमादुज्झितपट्टसूत्र-
नेत्रावृतिं[1] मुञ्चति शोणिमानम् ॥ ५३ ॥

बालेनेति ॥ हे प्रिये, रौप्यं राजतं लसद्विलसमानं डिम्भं बालक्रीडासाधनं भ्रमरकमिवेन्दुबिम्बं कर्तृ भ्रमिक्रमाद्भ्रमणपरिपाट्या, अथ च—ऊर्ध्वदेशगमनक्रमेणोज्झिता त्यक्ता या पट्टसूत्रस्य नेत्रं दोरकस्तत्कृता आवृतिर्वेष्टनं तद्रूपम्, अथ च—पट्टसूत्रजालिकावत् चन्द्रावरणं येन त शोणिमानं रक्तिमानं मुञ्चति। किंभूतमुभयम्–नक्तंसमयरूपेण बालेन, अथ च–बालेन प्रदोषरूपेण, रात्रिसमयेन मुक्तं भ्रमणार्थं करात् कृतमोचनम्, अथ च–उद्गीर्णं जनितोदयम्। शिशुक्रीडासाधनं हि भ्रमरकं काष्ठमयं भवति। ईश्वराणां च डिम्भं सम्पदतिशयाद्राजतं पट्टसूत्रवलितदोर-

[1] 'नेत्रावृतिं' इत्यादिपाठः सुखावबोधाय।

ज्वलनात्तत्संबन्धजातं रक्तिमानं मुञ्चति । तथेदं चन्द्रबिम्बमपीलयेः । इदानीं चन्द्रो धवलो जात इति भावः । 'नेत्रावृतेः—' इति पाठे—अग्निकमाड्डेतोरुज्झिता या पट्टसूत्रनेत्रावृतिस्तस्या हेतोः शोणिमानं मुञ्चति । उज्झिता बिम्बेनैव पट्टसूत्रनेत्रावृतिर्यत्र ताद‍ृशाड्ढमिकमाड्डेतोरिति वा डिम्ब ललडिम्बमिति वा गौडदेशभाषायां भ्रमरकस्य संज्ञा । महाराष्ट्रभाषायां कान्यकुब्जभाषायां च 'भवरा' इति संज्ञा । रौप्यं, संबन्धे विकारे वाण् । 'नेत्रं मन्थगुणे वस्त्रे' इत्यभिधानान्नेत्रशब्दो यद्यपि मन्थवेष्टनगुणे मुख्यः तथाप्यत्र गुणमात्रपर इति ज्ञेयम् ॥

> तारक्षरैर्यामसिते कठिन्या
> निशालिखद्व्योम्नि तमःप्रशस्तिम् ।
> विलुप्य तामल्पयतोऽरुणेऽपि
> जातः करे पाण्डुरिमा हिमांशोः ॥ ५४ ॥

तारेति ॥ निशाऽसिते श्याने व्योम्नि गगन एव कज्जलादिलिप्तश्यामलपट्टिकायां कठिन्या. शुभ्रधातुविशेषस्य संबन्धिभिस्तारारूपैरक्षरैः शुभ्रैरक्षरैरिव नक्षत्ररूपैरक्षरैः कृत्वा यां तम प्रशस्तिं तमोवर्णनश्लोकादिलिपिमलिखत् । ताराक्षरैरुपलक्षितां यां तमःप्रशस्तिं रात्रिः कठिन्यालिखदिति वा । तां लिपिं विलुप्य प्रोञ्छ्याल्पयतः परिमेयताराक्षरां कुर्वतो हिमांशोररुणेऽपि करे किरणे, अथ च—पाणौ, पाण्डुरिमा जातः । प्ररूढकिरणे हि चन्द्रे नक्षत्राणामल्पता भवतीति खटिकालिखिताक्षराणि मार्जयतश्चारक्तोऽपि करः खटिकालवाद्धवलो भवतीति तमसि नक्षत्राणि बहून्युज्ज्वलतराणि च दृष्टानि, चन्द्रे तूदितेऽल्पानि निष्प्रभाणि च जातानि, चन्द्रश्च धवलो जात इति भावः ॥

> सितो यदात्रैव तदान्यदेशे
> चकास्ति रज्यच्छविरुज्जिहानः ।
> तदित्थमेतस्य निधेः कलानां
> को वेद वा रागविरागतत्त्वम् ॥ ५५ ॥

सित इति ॥ एष चन्द्रो यदा यस्मिन्काले अत्र देशे सितो धवलप्रकान्तिः, तदा तस्मिन्नेव काले अन्यदेशे रज्यच्छवी रक्तकान्तिरुज्जिहान उद्यन् शोभते । एतनत्रोदयत्रक्र°, अन्या च [illegible] इत्यपि तात्पर्याद्गम्यम्, एतद्देशस्य मध्यादारभ्य सितो दृश्यते द्वीपान्तरस्थं प्रति तूदयमिदानीमेव दृश्यते यस्मात्, तस्मात्कलानां निधेः पूर्णस्य चन्द्रस्य रागविरागयोर्लोहित[illegible]याथात्म्यमित्थमनुना प्रकारेण को वा वेद, अपितु—[illegible] निश्चेतुं न शक्नोतीत्यर्थः । [illegible] यत्र यदा प्रथमदर्शनं तदा तत्रोदय इति [illegible] मतम्, कलानामित्यनु [illegible] इति मतम् । [illegible] चतुःषष्टिकलाविज्ञस्यानुरागानुराग[illegible] वा नेति कोऽपि न जानाति ।

> कश्मीरजै रश्मिभिरौपसन्ध्यै-
> र्मृष्टं पुरस्ताद्[illegible]नाभि ।
> चन्द्रांशुना चन्दन[illegible]
> क्रमात्समालम्भि दिगङ्गनाभिः ॥ ५६ ॥

कश्मीरजैरिति ॥ दिग्भिरेवाङ्गनाभिः संध्यायाः समीपमुपसंध्यं तत्र जातैररुणै रश्मिभिरेव कश्मीरजैः कुङ्कुमैः कृत्वा मृष्टं पूर्वं कृतोद्वर्तनं ततः संध्यायामपगतायां धृता ध्वान्तरूपा मृगनाभिः कस्तूरी येन तादृशमङ्गं क्रमात्कस्तूरीलेपानन्तरं चन्द्रांशुनैव चन्दनेषु मध्ये चारुणोत्तमेन चन्दनेन कृत्वा समालम्भि अलेपि । अन्या अपि ह्यङ्गनाः कुङ्कुमादिभिः क्रमेणाङ्गमनुलिम्पन्ति । चन्द्रनधवलैश्चन्द्रकरैः सर्वा अपि दिशो वितमस्का. कृता इति भावः । औपसंध्यैः सामीप्येऽव्ययीभावाद्भवार्थेऽण् ॥

> विधिस्तुषारर्तुदिनानि कर्तं-
> कर्तं विनिर्माति तदन्तभित्तैः ।
> ज्योत्स्नीर्निचेत्प्रतिमा इमा वा
> कथं कथं तानि च वामनानि ॥ ५७ ॥

विधिरिति ॥ विधिस्तुषारर्तोः शिशिरर्तोर्दिनानि कृतं कृतं छित्वा छित्वा तेषां छिन्नानामन्तभित्तैर्मध्यसग्रन्थिभिः सारभूतैः शकलैः शुभ्रैः खण्डैः कृत्वा ज्योत्स्नीर्निशा विनिर्माति । नचेदेवं यदि नाङ्गीक्रियते, तदेमा रात्रयश्चन्द्रिकायुक्तास्तन्निर्मास्तैर्दिनैस्तुल्याः शीतलत्वप्रकाशवत्त्वाभ्यां तत्सदृशः कथम् । तानि च दिनानि वामनानि न्यूनपरिमाणानि न्यूनशीत[illegible]गुणानि कथं वा । अपितु—दिनवामनता रात्रिदीर्घतान्यथानुपपत्तेः शिशिरर्तुदिनापेक्षया च ज्योत्स्नीनामधिकतमां शीत[illegible]प्रकाशवत्तानुपपत्तेश्च शिशिरर्तुदिनानि छित्वाछित्वा तत्सारभूतैः शकलैश्चन्द्रिकान्विता रात्रयो ब्रह्मणा रचिता इत्यर्थः । चन्द्रचन्द्रिकया रात्रिः शीतला धवलतरा च कृतेति भावः । कर्तं कर्तम्, 'कृती छेदने' इत्यस्माद्गाभीक्ष्ण्ये णमुल् द्विर्भावश्च । ज्योत्स्नी, ज्योत्स्नास्त्यस्यामिति 'ज्योत्स्नादिभ्य—' इति मत्वर्थीयेऽणि ङीप् । 'अन्धकारे ज्योत्स्नादिभ्य [illegible]' इत्यत्र [illegible] ङीप् ॥

> इत्युक्तिशेषे न वचं रमाये
> [illegible]निरुद्धमानाम् ।
> मुखान्मयूरानुरसादिन्दोः
> [illegible] ॥ ५८ ॥

इतीति [illegible]

दददजयत्येप समस्तमस्य
कल्पद्रुमभ्रातुरथाल्पमेतत् ॥ ६५ ॥

त्विषमिति ॥ एप चन्द्रो जयति सर्वोत्कर्षेण प्रकाशते । यतः किंभूतः—चकोराय स्वावयव त्विषं निजांशभूतां चन्द्रिकां ददत् । तथा—सुराय अग्न्यादिदेवेभ्यो निजांशभूतां सुधां ददत् । तथा—हराय निजांशभूतां कलां ददत् । अथापि अस्य चन्द्रस्यै-तत्समस्तं परोपकारकरणमल्पमेव । अतिचमत्कारकारि न भवतीत्यर्थः । यतः—समुद्रोत्पन्नत्वात्कल्पद्रुमस्य भ्रातुः । कल्पद्रुमस्तु कल्पितं सर्वं सर्वेभ्यो ददाति, अयं तु न तथेत्यल्पमेवेत्यर्थः । एवंविधः परोपकारी कोपि नास्तीति भावः । चकोरायेति सुरायेति च जात्येकवचनम् ॥

अङ्केणनाभेर्विषकृष्णकण्ठः
सुधाप्तशुद्धः कटभस्मपाण्डुः ।
अहन्नपीन्दोर्निजमौलिधाना-
न्मृडः कलामर्हति षोडशीं न ॥ ६६ ॥

अङ्केति ॥ मृडः शिवो निजमौलौ धानात्स्थापनाद्धेतोरिन्दोः षोडशीं कलामर्हन्प्राप्नुवन्, अथच—पूजयन् अपि षोडशीं कलां नार्हति न प्राप्नोति न पूजयति च । निजशिरसि धारणादेव तस्याः प्राप्तिः पूजा च संभविनी । यो ह्यतितरां पूज्यते स शिरसि धार्यते । तथा चैतस्य षोडशीं कलां मृडः प्राप्नुवन्पूजयन्नपि च तां प्राप्नोतीति विरोधपरिहारः । यतः—किंभूतस्येन्दोः—किंभूतश्च मृडः—अङ्कभूतो य एणो हरिणस्तद्युक्ता नाभिर्मध्यभागो यस्य अथच—अङ्करूपा कलङ्करूपा एणनाभिः कस्तूरी यत्र । मृडस्तु—विषेण कृष्णकण्ठः । तथा—सुधयामृतेनाप्ता शुद्धिर्धावल्यं येन मृडस्तु—कटभस्मना चिताभस्मना पाण्डुः । तस्माच्चन्द्रस्यात्यल्पमपि साम्यं शिवो न प्राप्नोति । किंच चन्द्रादधिकः शिवश्चेदभविष्यत् तर्हि तदीयकलां मौलौ नाधारयिष्यत्, सा मौलौ धृता, तेन तस्माच्चन्द्र एव तदधिक इत्यर्थः । शुभस्याशुभस्य च महदन्तरमिति भावः । षोडशीमपि कलां नार्हतीत्यनेन पूर्णचन्द्रं नार्हतीति किं वाच्यमित्यपि सूचितम् । हरस्यापकर्षे विषं, चिताभस्म च हेतु, चन्द्रोत्कर्षे मृगमदोऽमृतं च ॥

पुष्पायुधस्याखिभिरर्धदग्धैः
सितासितश्रीग्घटि द्विजेन्द्रः ।
स्मरारिणा मूर्धनि यद्धृतोऽपि
तनोति तत्तौष्टिकपौष्टिकानि ॥ ६७ ॥

पुष्पेति ॥ [illegible] रास्थिभिः [illegible] निर्मितः । [illegible] त्मध्यस्थानशानि । स्मरास्थिभिरेव निर्मितः [illegible] स्मरारिणा मूर्धनि धृतोऽपि, [illegible] स्यैव तौष्टिकानि [illegible] यथस्मात्तनोति । [illegible] रोति, तस्मात्स्मरास्थिभिरेव [illegible] किमपि नास्तीति भावः । [illegible]

श्रितोपि तदीयशत्रुहितं यः करोति स तदस्थिभिर्घटित इति किम्युक्तिः । तौष्टिकपौष्टिकानि, 'प्रयोजनम्' इति ठञ् ॥

मृगस्य लोभात्खलु सिंहिकायाः
सूनुर्मृगाङ्कं कवलीकरोति ।
स्वस्यापि दानादमुमङ्कसुप्तं
नोज्झन्मुदा तेन च मुच्यतेऽयम् ॥ ६८ ॥

मृगस्येति ॥ सिंहिकायाः सुतो राहुर्मृगाङ्कं चन्द्रं यत्कवलीकरोति तदङ्कस्थमृगस्य लोभात् खलु ग्रासाभिलाषादेव । सिंहिकासुतः सिंहो मृगैरङ्कितं स्थलं मृगग्रासाभिलाषादेव स्वाधीनं करोति । तर्हि किमर्थं मुञ्चतीत्यत आह—अङ्कसुप्तं मध्यवर्तिनम्, अथच—उत्सङ्गे विश्वासात्सुखेन निद्रितम्, अमुं मृगं स्वस्यापि दानाद्राहुदन्तकृतखण्डनादपि नोज्झन् त्यजन्, अथच—स्वशरीरस्यापि वितरणादत्यजन्, अयं चन्द्रस्तेन राहुणा तेन पुण्येन च हेतुना मुदा शरणागतरक्षणनिमित्तहर्षेण कृत्वा मुच्यते त्यज्यते । अन्योपि शरणागतं मृगं जिघांसोः सिंहाद्रक्षितुमात्मानमपि ददानो हि तेन पुण्येन सिंहान्मुच्यत एव । 'नोज्झत' इति पाठे—स्वस्यापि दानादङ्कसुप्तममुं यतो नामुञ्चत्तेन हेतुनाऽयं विमुच्यते, अर्थाद्राहुणेत्यर्थः ॥

सुधाभुजो यत्परिपीय तुच्छ-
मेतं वितन्वन्ति तदर्हमेव ।
पुरा निपीयास्य पितापि सिन्धु-
रकारि तुच्छः कलशोद्भवेन ॥ ६९ ॥

सुधेति ॥ सुधाभुजो देवा एतं चन्द्रं परिपीय साकल्येन पीत्वा तुच्छं रिक्तं यद्वितन्वन्ति कुर्वन्ति तदर्हमुचितमेव, यतोऽस्य पिता सिन्धुरपि कलशोद्भवेनागस्त्येन पुरा निपीय तुच्छो रिक्तः अकारि, तस्मात्कुलक्रमागत तुच्छत्वमित्यर्थः । [illegible] पूर्वमपि परोपकारनिरता, तस्मादयमपि तथैवेति भावः । [illegible] सागरस्य पानमित्यादि [illegible] ।

चतुर्दिगन्तीं परिपूरयन्ती
ज्योत्स्नेव कृत्स्ना [illegible] ।
क्षीरोदपूरोद[illegible]-
[illegible] ॥ ७० ॥

चतुरिति । [illegible]

पुत्री विधोस्ताण्डविकास्तु सिन्धो-
रश्या चकोरस्य दृशोर्वयस्या ।
तथापि सेयं कुमुदस्य कापि
ब्रवीति नामैव हि कौमुदीति ॥ ७१ ॥

पुत्रीति ॥ इयं चन्द्रिका यद्यपि चन्द्रात्प्रसूतत्वाद्विधोः पुत्री अस्तु । सिन्धोः समुद्रस्य ताण्डविका नृत्तोपदेशिका नाटयित्री अस्तु । चन्द्रिकया हि सिन्धुरुल्लासयते, सा च तस्य नप्त्री भवति । यद्वा—इयं विधोः पुत्री सिन्धोस्ताण्डविका भवतु । तथा चकोरस्य अश्या पेया भवतु । तथा—सकललोकस्य दृशोः प्रेमपात्रतया वयस्या सखी भवतु तथापि सेयं चन्द्रिका कुमुदस्य कापि अनिर्वचनीया संबन्धिनी भवतु । पूर्वनिर्दिष्टसर्वापेक्षया कुमुदस्यैव निरतिशयानन्दकारित्वात्केनाप्यनिर्वचनीयेन संबन्धिनी भवत्वित्यर्थः । हि यस्मात्कौमुदीति, नामैव कर्तृ ब्रवीति । सर्वेषां तत्तत्संबन्धसंभवेऽपि कुमुदानामियं कौमुदीति, 'तस्येदम्' इति संबन्धेऽण् । कुमुदानामेव प्रीत्यतिशयेन संबन्धं वदतीत्यर्थः । कौमुदीति नामैव हि स्पष्टं ब्रवीतीति वा । चन्द्रिकया सर्वेषामप्यानन्दः कृतः । कुमुदानां तु विशेषत इति भावः । कार्येण कारणानुमानम् । ताण्डविका, अर्शआद्यजन्तान्मतुबन्ताद्वा ताण्डवशब्दात् 'तत्करोति—' इति ण्यन्ताण्ण्वुल् । अशनमशिः, 'इकृष्यादिभ्यः' इतीकि अशिमर्हतीति दण्डादित्वाद्यत् । 'आश्या' इति च पाठः ॥

ज्योत्स्नापयःक्ष्मातटवास्तुवस्तु-
च्छायाछलच्छिद्रधरा धरायाम् ।
शुभ्रांशुशुभ्रांशकराः कलङ्क-
नीलप्रभामिश्रविभा विभान्ति ॥ ७२ ॥

ज्योत्स्नेति ॥ शुभ्रांशोश्चन्द्रस्य शुभ्रांशा धवलभागाश्च ते कराश्च किरणास्ते धरायां भूम्यां कलङ्कस्य नीलीभिः प्रभाभिर्मिश्रा विभा कान्तिर्येषां ते कलङ्कनीलकान्तिच्छुरिता इव विभान्ति । यतः कीदृशाः—ज्योत्स्नैव पयो जलं दुग्धं वा यस्मिंस्तादृशं क्ष्मातटं दुग्धधवलचन्द्रिकाधवलीकृतं भूतलं तदेव वास्तु वसतिगृहं येषां तानि वस्तूनि वृक्षादिपदार्थास्तेषां छाया छलं येषां तादृशानि छिद्राणि प्रकाशेन रिक्तत्वाद्बिलानि पदार्थप्रतिच्छायारूपाणि तानि धरन्तीति तादृशा चन्द्रिकाधवलिताः पदार्थाश्चन्द्ररश्मय एव, वृक्षादिप्रतिच्छायाश्चन्द्रकलङ्कनीलरश्मय एवेति धरायामपि निपतिताश्चन्द्रकिरणा नीलधवला एव शोभन्त इत्यर्थः । अन्यस्य करा हस्ताः कलङ्कवन्नीलस्य नीलमणेः प्रभया मिश्रकान्तयो नीलमणियुक्ताङ्गुलीयकप्रभामिश्रा विभान्ति । 'शुभ्रांशुशुभ्रांशु—' इति पाठेऽपि 'अंशुर्लेशे रवे रश्मौ' इत्यभिधानादंशुशब्दस्य लेशवाचित्वात्स एवार्थः । ज्योत्स्नैव पयो जलं तस्य क्ष्मा भूमिस्तस्यास्तटं तदेव वास्तु निवासस्थानं येषां तेषां वस्तूनां छायाया व्याजेन छिद्राणि धरन्तीति वा ॥

कियान्यथानेन वियद्विभाग-
स्तमोनिरासाद्विशदीकृतोयम् ।
अद्भिस्तथा लावणसैन्धवीभि-
रुल्लासिताभिः शितिरप्यकारि ॥ ७३ ॥

कियानिति ॥ उदितमात्रेणानेन चन्द्रेण तमोनिरासाद्धेतोः कियान् किंचिन्मात्रोय वियद्विभागः पूर्वाकाशदेशो यथा विशदीकृतः तथा चन्द्रकिरणैरुल्लासिताभिर्वृद्धिं प्रापिताभिर्लावणसैन्धवीभिरद्भिः कियानयं वियद्विभागः शितिः श्यामोऽप्यकारि । अप्रौढप्रभे चन्द्रे पूर्वाकाशदेशस्तिमिरनिरासाद्धवलो भवति, ततो निरतस्य च तमसः प्रतीच्यां घनीभूतत्वात्पश्चिमाकाशदेशः श्यामलो भवतीति । तत्रेयमुत्प्रेक्षा । समुद्रजलं च नीलं, पूर्वाकाशदेश एव नीलैः समुद्रजलैः पुनर्नीलोऽप्यकारीति वा । लावणसैन्धवीभिः लवणसिन्धोरिमाः 'तस्येदम्' इत्यणि 'हृद्भगसिन्ध्वन्ते पूर्वपदस्य च' इत्युभयपदवृद्धिः ॥

गुणौ पयोधेर्निजकारणस्य
न हानिवृद्धी कथमेतु चन्द्रः ।
चिरेण सोऽयं भजते तु यत्ते
न नित्यमम्भोधिरिवात्र चित्रम् ॥ ७४ ॥

गुणाविति ॥ चन्द्रो निजकारणस्य पयोधेर्हानिवृद्धिरूपौ गुणौ कथं नैतु प्राप्नोतु, अपितु कार्यगुणानां कारणगुणपूर्वकत्वनियमादवश्यमपचयोपचयौ चन्द्रं प्राप्नुत इति युक्तमेवेत्यत्र न किंचिच्चित्रमित्यर्थः । तर्हि कुत्र चित्रमित्याशङ्क्याह—सोऽयं चन्द्रस्ते हानिवृद्धी यच्चिरेण पक्षान्तपरिमितेन बहुना कालेन भजते, नतु अम्भोधिरिव नित्यं प्रत्यहं भजते, अत्र विषये चित्रमित्याश्चर्यम् । समुद्रो यथा प्रत्यहं हानिवृद्धी भजते, तथा पुत्रोऽपि चन्द्रो नेत्याश्चर्यमित्यर्थः ॥

आदर्शदृश्यत्वमपि श्रितोऽय-
मादर्शदृश्यां न बिभर्ति मूर्तिम् ।
त्रिनेत्रभूरप्ययमत्रिनेत्रा-
दुत्पादमासादयति स्म चित्रम् ॥ ७५ ॥

आदर्शेति ॥ अयं चन्द्रः आदर्शवद्दृश्यत्ववृत्तत्वादिना रमणीयत्वं श्रितो भजमानोप्यादर्शवद्दृश्यां रमणीयां मूर्तिं न बिभर्ति चित्रम् । यो ह्यादर्शवद्दृश्यो भवति स एवादर्शवद्दृश्यां मूर्तिं न बिभर्ति तद्वद्दृश्यो न भवतीति विरोधाश्चर्यमित्यर्थः । अथच—दर्पणवद्दृश्यत्वं श्रितोप्यादर्शं दर्शमभिव्याप्य दृश्याममावास्याया दर्शनयोग्यां मूर्तिं न बिभर्ति । इदानीं पूर्णत्वेन दृश्यमानोऽपि दर्शे लेशेनापि न दृश्यते इत्यर्थ इति विरोधपरिहारः । दर्पणवद्दृश्यत्वं श्रितोपि आदर्शं दर्शं मर्यादीकृत्य कृष्णचतुर्दशीमभिव्याप्य दृश्यां मूर्तिं न बिभर्ति, अपितु तावत्पर्यन्तं दृश्यो भवत्येवेति वा । तथा—अयं चन्द्रस्त्रिनेत्राद्भवति तादृशस्त्रिनेत्रादुत्पन्नोपि न त्रिनेत्रोऽत्रिनेत्रः । तस्मात्त्रिनेत्रव्यतिरिक्तात्सकाशादुत्पादमुत्पत्तिमासादयति स्म प्रापेत्येतदपि चित्रम् । त्रिनेत्रादुत्पन्नोऽपि त्रिनेत्रादुत्पन्नो न भवतीत्याश्चर्यमित्यर्थः । अथ च—त्रिनेत्रादुत्पन्नोप्यत्रिनेत्रादुत्पत्तिमापेत्येतदपि विरुद्धम् । अथ च—त्रिनेत्रो भूर्यसतिस्थान यस्य तादृशः, तथा—अत्रेर्मुनेर्नेत्राच्चित्रमाश्चर्यरूपमुत्पादं प्रापेति विरोधप-

तिरः । महजनेन्द्रसंनाथरमाहात्म्यं तुल्रत्र माहात्म्यं चानेन चन्द्रस्य वर्णितम् । चन्द्रस्याग्निनेत्रसमुद्भवत्वं पुराणप्रसिद्धम् ॥

इज्येव देवव्रजभोज्यऋद्धिः
शुद्धा सुधादीधितिमण्डलीयम् ।
हिंसां यथा सैव तथाङ्गमेषा
कलङ्कमेकं मलिनं बिभर्ति ॥ ७६ ॥

इज्येति ॥ देवाना व्रजैः समूहैर्भोज्या पेया ऋद्धिः समृद्धिर्यस्याः सा शुद्धा धवला इयं सुधादीधितेरमृतकरस्य चन्द्रस्य मण्डली इज्येव याग इव शोभत इति शेषः । इज्यापि देवव्रजभोज्यपुरोडाशादिसमृद्धिः शुद्धा पवित्रा च भवति । तथैषा चन्द्रमण्डली कलङ्काख्यमेकं मध्यवर्तिनमङ्गमवयवं मलिनाकारं तथा बिभर्ति, यथा सैव इज्यैव पूर्वोक्तगुणविशिष्टा सत्यप्येकं पशुहिंसात्मकमङ्गं कर्मसाधनं मलिनं पापहेतुं बिभर्ति । परोपकारशीलायाः सर्वात्मना शुद्धाया अपि चन्द्रमण्डल्या दैवादेकमङ्गं मलिनं जातमित्यर्थः । यागे हि हिंसामात्रमेव मालिन्यम् । 'शुधाङ्गम्–' इति पाठे—कलङ्करूपमेकमङ्गं मलिनं वृथैव बिभर्ति । शुद्धाया मालिन्यरोगस्यानौचित्यादित्यर्थः । शुद्धस्यापि श्रौतधर्मस्य सांख्यैर्दोषारोपणान्मालिन्यं वृथैवेत्यर्थः । इज्या, 'व्रजयजो–' इति क्यप् ॥

एकः पिपासुः प्रवहानिलस्य
च्युतो रथाद्वाहनरङ्कुरेषः ।
अस्त्यम्बरेऽनम्बुनि लेलिहानः
पिबन्नमुष्यामृतबिन्दुवृन्दम् ॥ ७७ ॥

एक इति ॥ एष मृगाङ्के दृश्यमानः प्रसिद्धः एकः पिपासुस्तृषाक्रान्तः सप्तवायुस्कन्धमध्यवर्तिनः प्रवहाख्यस्यानिलस्य मृगवाहनस्य गगनचारिणो रथाच्च्युतो वाहनभूतो रङ्कुर्मृगोऽनम्बुनि निर्जलेऽम्बरे लेलिहानो नितरां पौनःपुन्येन वास्वादनकारि मुखं यस्य तादृशो भवन्नमुष्य चन्द्रस्यामृतबिन्दुवृन्दं पिबन्नस्ति । तृषाक्रान्तो रथं परित्यज्य पतितो निर्जलेऽपि गगने चन्द्रामृतबिन्दुवृन्दमास्वादयन्वायुवाहनमृग एवायम्, नतु कश्चित्कलङ्कमृगो नान्य इत्यर्थः । अस्तीति वर्तमानप्रत्ययेनामृतास्वादनेन चन्द्रं परित्यज्य गन्तुमशक्तोऽद्यापि वर्तत इति सूचितम् । एवमन्योऽपि तृषाक्रान्तो निर्जले देशे प्रस्रवणादेः पतज्जलबिन्दुवृन्दं पिबन्नुपशान्तपिपासो लेलिहानस्तत्रैव चिरं तिष्ठति । सप्तवायुस्कन्धाः पुराणप्रसिद्धाः । लेलिहेति, नितरां पुनःपुनर्वा लेढीत्यर्थे यङि पचाद्यचि 'यङोऽचि च' इति यङो लुक् ॥

अलिङ्गिशरौ न स्थित एव रङ्कु-
र्यूनि प्रियाभिर्विहितोपदायम् ।
आरण्यसंदेश इवौषधीभि-
रङ्के स शङ्के विधुना न्यधायि ॥ ७८ ॥

अलिङ्गीति ॥ शिरौ शाले एकत्र... ऽलिभन्द्रे रङ्कुर्मृगो न स्थितो नास्त्येव तर्हि दृश्यमानत्वात् । किंतु शिवालिरो... धीभिरियंलि तरुणे पूर्णवदवेऽस्मिन्नन्द्रेऽपि रङ्कुरयं स्थिता से... प्रिया । कीदृशी—अरण्ये भवः संदिश्यते प्रस्थाप्यते संदेशस्तद्रूपा । अरण्यभवानां संदेशरूपा वा । वयं भवत्प्रिया निर्जने वने मृगैः सह वसामः, त्वं तु स्वर्गे विजयी सुखेन वर्तसे इति गूढाभिप्राय(पा)लम्भसूचिकेति यावत् । अनन्तरं विधुना प्रेयसीसंदेशरूपः स रङ्कुरङ्के मध्ये, अथच—उत्सङ्गे, प्रियाप्रेमभरेण न्यधायि स्थापित इत्यहं शङ्के । अन्यापि प्रिया तरुणं प्रियं प्रति किंचित्संदेशमुपदारूपेण प्रेषयति स च तं हृदयादौ धारयति । ओषध्यो हि वनवासिन्यस्तदनुरूपमेव संदेशं मृगं स्वप्रिये चन्द्रे प्रेषितवत्यः । आरण्यसंदेश इवारमुपदा प्रहितेति वा । 'यदा–' इति पाठे—यदाप्रभृति प्रेषितः, तदाप्रभृति तारुण्यदशायां चन्द्रेणायमङ्के न्यधायि, नतु पूर्वमित्यर्थः । आरण्यः, भवार्थेऽण् ॥

अस्यैव सेवार्थमुपागताना-
मास्वादयन्पल्लवमोषधीनाम् ।
धयन्नमुष्यैव सुधाजलानि
सुखं वसत्येष कलङ्करङ्कुः ॥ ७९ ॥

अस्येति ॥ एष कलङ्करङ्कुर्विरहपीडितत्वादस्यैव चन्द्रस्य सेवार्थमुपागतानामोषधीनां पल्लवमास्वादयन् । तथा—अमुष्यैव सुधारूपाणि जलानि धयन् पिबन् सुखमनायासलब्धवृत्तिरिव वसति । आहारलोभादत्रैव वसतीत्यर्थः । अन्योऽपि मृगो जलकिसलययुते देशे सुखेन वसति कदाचिदपि न त्यजति । पल्लवम्, जात्येकवचनम् ॥

रुद्रेषुविद्रावितमार्तमारा-
त्तारामृगं व्योमनि वीक्ष्य बिभ्यत् ।
मन्येऽयमन्यः शरणं विवेश
मत्वेशचूडामणिमिन्दुमेणः ॥ ८० ॥

रुद्रेति ॥ दक्षयज्ञे वीरभद्रावतारस्य रुद्रस्येषुणा विद्रावितम् । अत एव—आर्तं तारारूपं मृगं व्योमनि आरात्समीपे दूरे वा वीक्ष्य बिभ्यत् त्रसन् अयमन्योऽपर एण इन्दुमीशस्य चूडामणिं ज्ञात्वा शरणं विवेश । शिवेन शिरसि स्थापितत्वादयं मान्य इत्येतदाश्रयेण रुद्रान्मामयं रक्षिष्यत्येवेत्याशयेनान्यो मृगश्चन्द्रं शरणं प्रविष्ट इत्यर्थः । इत्यहं मन्ये । अन्योऽपि सजातीयं कस्याचित्पीडितं दृष्ट्वा स्वयमपि भीतः सन्कमपि शरणं याति । 'मत्वा' इत्यपि पाठः । तारामृगस्य रुद्रेषुविद्रवणं काशीखण्डादौ ज्ञातव्यम् ॥

पृष्ठेऽपि किं तिष्ठति नाथ नाथ
रङ्कुर्विधोरङ्क इवेति शङ्का ।
तच्चाय तिष्ठत्य मुखे स एवं
यदङ्ग्ये पृष्ठमपश्यदस्य ॥ ८१ ॥

पृष्ठ इति ॥ हे नाथ, विधोरङ्क इव यथा चन्द्रस्योत्सङ्गे रङ्कुर्मृगो वर्तते, तथा रङ्कुः पृष्ठेऽपि पश्चाद्भागे किं तिष्ठति अथ न तिष्ठति इति तवाशङ्का चेद्वर्तते इति शेषः । ... तर्हि ... पान्यत्राकारं नैव तिष्ठ... तिष्ठत्व । निदर्शन... इत्यर्थः । ... समानयोगानि ...

रथसंक्रमितिति इन्दुमुखेऽस्य सम्मुखागच्छमानत्वात्पलायमानस्य चन्द्रस्य पृष्ठं पश्चाद्भागमपश्यत् । तस्मात्तत्समुखाग्रे निर्णीतुरेव युक्तोऽयमर्थः । स्वसमुखं चन्द्रादनिकमिति भङ्ग्या नलमुखवर्णनं मे कृतम् । तत्राप तत्र जातु, 'क्रियार्थोपपदस्य च कर्मणि स्था-निनः' इति चतुर्थी, तादर्थ्ये मात्रे वा । तिष्ठत, सोपाल्पाया तत्र । स्वे, वैकल्पिकत्वान्मित्रभावः ॥

उत्तानमेवास्य वलक्षकुक्षिं
देवस्य युक्तिः शशमङ्कमाह ।
तेनाधिकं देवगवेष्वपि सा
श्रद्धालुरुत्तानगतौ श्रुतायाम् ॥ ८२ ॥

उत्तानमिति ॥ युक्तिरर्थापत्तिरनुमानं वास्य देवस्य चन्द्रस्य मध्यवर्तिनमङ्कं कलङ्करूपं शशमुत्तानं स्वर्गसंमुखमस्मादृश्यमानपृष्ठभागमाह ब्रूते । यतो वलक्षकुक्षिं धवलोदरम् । यद्ययं शशकोऽस्मत्संमुखोदरोऽनुत्तानोऽभविष्यत्, तर्हि मध्यवर्तिशशकोदरस्य धवलत्वाच्चन्द्रमध्यभागोऽपि धवलोऽभविष्यत्, न तु तथा दृश्यते, किंतु मलिनः । तस्मादुत्तान एव शशकश्चन्द्रे स्थित इति युक्तिराहेत्यर्थः । तेन चन्द्रशशकस्थितोत्तानत्वेनैव हेतुनाह देवगवेष्वपि सुरभीप्रभृतिषु विषये वेदे श्रुतायामुत्तानगतौ सुरलोकसंमुखचरणतया गमने विषये पूर्वापेक्षयाधिकमतितरां श्रद्धालुरास्तिक्ययुक्ता स्याम् । 'उत्ताना वै देवगवाश्चरन्ति' इति श्रुतिन्यायोपपन्नार्थतया सत्यैवेत्यहमिदानीमधिकं मन्य इत्यर्थः । देवगवेषु 'गोरतद्धितलुकि' इति टच् । 'देवगवीषु' इति पाठे स्त्रियां ङीप् ॥

उक्तरीत्योत्तानगतौ सिद्धायामपि शशकस्य रक्तपृष्ठस्याप्यनीलत्वेन प्रतीतिः कथमित्यत आह—

दूरस्थितैर्वस्तुनि रक्तनीले
विलोक्यते केवलनीलिमा यत् ।
शशस्य तिष्ठन्नपि पृष्ठलोम्नां
तन्नः परोक्षः खलु रागभागः ॥ ८३ ॥

दूरेति ॥ दूरस्थितैर्द्रष्टृभी रक्तनीले मिश्रितोभयवर्णे वस्तुनि केवलस्त्यक्तरागभागो नीलिमैव यद्यस्माद्विलोक्यते तत्तस्मात्कारणाच्छशस्य पृष्ठवर्तिरोम्णां तिष्ठन्नपि रागभागो रक्तिमांशः नोऽस्माकमतिदूरस्थितानां खलु निश्चितं परोक्षो दृग्गोचरो न भवति, किंतु नीलिमैव दृश्यत इत्यर्थः । तिष्ठन्वर्तमानोऽपि परोक्ष इति विरोधाभासः । दूरस्थत्वान्न दृश्यत इति तत्परिहार. । खलूत्प्रेक्षायां वा ॥

भङ्क्तुं प्रभुर्व्याकरणस्य दर्पं
पदप्रयोगाध्वनि लोक एषः ।
शशो यदस्यास्ति शशी ततोऽय-
मेवं मृगोऽस्यास्ति मृगीति नोक्तः ॥ ८४ ॥

भङ्क्तुमिति ॥ एष कविर्लोकः पदानां सुप्तिङन्तानां प्रयोगाध्वनि विषये व्याकरणस्य प्रकृतिप्रत्ययविभागपूर्वं शब्दव्युत्पादनकारिण. शास्त्रस्य मदधीन एव सकलशब्दप्रयोग इति दर्पं गर्वं, वैयाकरणस्य व्याकरणाधीन एव सकलशब्दप्रयोग इति गर्वं भङ्क्तुं प्रभुः समर्थः । यस्माद्धेतोरयं चन्द्रः शशोऽस्यास्ति ततो हेतोः शशी प्रयोक्तो लोकैरिति शेष । एवमनेन प्रकारेण मृगोऽस्यास्ति मृगीति नोक्त. । शशोऽस्यास्तीति मत्वर्थे 'अत इनिठनौ' इतीनौ प्रत्यये शशीत्युच्यते, तथा तेनैव सूत्रेण मृगोऽस्यास्तीत्यर्थे प्राप्तो प्रत्ययेऽपि मृगीति नोक्त. । तस्माद्व्युत्पत्त्याह्वानादिशास्त्रं व्याकरणमूलमेव शब्दप्रयोग इति नियमो न युक्तः किंतु कृतलक्षणसमाधानामपि शास्त्रं नियामकम् । लक्ष्यमुद्दिश्य लक्षणप्रवृत्तिः, न तु लक्षणमुद्दिश्य लक्ष्यप्रवृत्तिरिति । तस्मात्प्रयोगमूलं व्याकरणमिति व्याकरणाल्लोक एव प्रयोगे बलीयानिति भाव. । अप्रस्तुतप्रशंसा ॥

यावन्तमिन्दुं प्रतिपत्प्रसूते
प्रासावि तावाननमब्धिनापि ।
तत्कालमीशेन धृतस्य मूर्ध्नि
विशोरणीयस्त्वमिहास्ति लिङ्गम् ॥ ८५ ॥

यावन्तमिति ॥ शुक्लप्रतिपद्यावन्तं यत्प्रमाणमेककलमिन्दुं प्रसूते, अब्धिनापि तावत्प्रमाण एककल एवायं प्रासावि, न तु पूर्ण इत्यर्थः । एतत्कथं ज्ञातमित्यत आह—तत्कालं तस्मिन्काले समुद्रादुत्पत्तिसमय एवेशेन मूर्ध्नि धृतस्य विशोरणीयस्त्वं नितरां कार्श्यमेवैकैककलत्वे लिङ्गं ज्ञापकमनुमापको हेतुरस्ति । यदि समुद्रेण संपूर्णोऽयमजनिष्यत, तर्हि शिवेनापि तदानीमेव शिरसि ताद्दगेवाधास्यत, न तु तथा, तस्मात्प्रतिपदैककलः प्रसूतः, तावान्समुद्रेणापीति प्रतिपदुत्पन्नोऽप्ययमेककलत्वादेव न दृश्यत इति भाव. ॥

आरोप्यते चेदिह केतकत्व-
मिन्दौ दलाकारकलाकलापे ।
तत्संवदत्यङ्कमृगस्य नाभि-
कस्तूरिका सौरभवासनाभिः ॥ ८६ ॥

आरोप्यत इति ॥ केतकत्वमिहेन्दौ चेद्यदि आरोप्यते यतो दलाकारः केतकीपत्रसदृश. धवल. कलानां कलाप. समूहो यस्य तस्मिन् । तत्तस्मात्केतकदलवच्छुभ्रकलाकलापत्वाच्चन्द्रः केतकमेवेति रूप्यत इत्यर्थ. । तर्हि अङ्कमृगस्य मृगत्वेन नाभिकस्तूरिका कर्त्री आरोपितं तत्केतकत्वं कर्मीभूतं सौरभवासनाभिः कृत्वा संवदति । चन्द्रे केतकत्वं युक्तमित्यनुमन्यत इत्यर्थ. । 'नाभि.' इति पाठे—अङ्कमृगस्य नाभि कर्त्री कस्तूरिकासंबन्धिसौरभवासनाभिः कृत्वा संवदतीति वा । केतक्यां कस्तूरीपरिमलो वर्तते, चन्द्रे कलङ्कमृगनाभिरूपा कस्तूरी वर्तते । तस्माच्चन्द्रे केतकत्वमारोपयितुं युक्तमित्यर्थः । तत्केतकत्वमङ्कमृगस्य नाभिकस्तूरिकायाः परिमलस्य वासनाभि. संक्रमणै. कृत्वा संवदति युक्त्या संवादं प्राप्नोत्येवेति वा । 'ताभिः' इति पाठे—अतिप्रसिद्धाभिर्वासनाभिः ॥

आसीद्यथाज्यौतिषमेष गोलः
शशी समक्षं चिपिटस्ततोऽभूत् ।
स्वर्भानुदंष्ट्रायुगयन्त्रकृष्ट-
पीयूषपिण्याकदशावशेषः ॥ ८७ ॥

आसीदिति ॥ एष शशी यथाज्यौतिषं गर्गादिमुनिप्रणीतग्रहगणितशास्त्रानतिक्रमेण गोलः कपित्थफलवद्वर्तुलोपरितनभाग एव पूर्वमासीत् । तर्हीदानीं कथमन्यथा दृश्यत इत्याशङ्क्याह—ततोऽनन्तर कालक्रमेण स्वर्भानो राहोरूर्ध्वाधोभागस्थितदग्रायुगमेव यन्त्रं निष्पीडनचक्रं तेन कृष्ट निष्कृष्य गृहीत पीयूषममृत यस्य, यस्माद्वा, स चासौ पिण्याकश्च तस्य दशा गृहीतरसनीरसतिलादिपिण्डीमात्ररूपतावशेष उद्धृतो भागो यस्यैवभूत सन् चिपिटः पर्पटप्रायोऽभूदिति समक्षमिदानीं प्रत्यक्षेणानुभूयत एवेत्यर्थः । ज्योतिरधिकृत्य कृतो ग्रन्थो ज्यौतिषम्, 'अधिकृत्य कृते ग्रन्थे' इत्यण् । ततो यथार्थेऽव्ययीभाव । ज्योतिः शास्त्रादौ त्रयोदशाङ्गुलश्चन्द्रः षोडशाङ्गुलस्य सूर्यस्याधोभागस्थो जलपूर्णकाचकूपिकाप्रायो यथोदित., तथैव पूर्वमासीदित्युक्तम् ॥

असावसाम्याद्वितनोः सखा नो
कर्पूरमिन्दुः खलु तस्य मित्रम् ।
दग्धौ हि तौ द्वावपि पूर्वरूपा-
द्वर्द्धीर्यवत्तामधिकां दधाते ॥ ८८ ॥

असाविति ॥ असौ चन्द्रो वितनोरनङ्गस्य सखा नो भवति । कुत.—असाम्यादसादृश्यात् । 'विवाहमैत्रीवैराणि भवन्ति समशीलयो.' इति शास्त्रादनयोः साङ्गानङ्गयोः सादृश्याभावान्मैत्री न संगच्छत इत्यर्थ. । तर्ह्यनयोर्लोकप्रसिद्धा मैत्री कथमित्यत आह—खलु निश्चितं कर्पूरापरनामैवेन्दुस्तस्यानङ्गस्य मित्रम्, तावतैव लोकप्रसिद्धिरिति विरोधाभाव इत्यर्थ. । तत्र हेतुमाह—यद्यस्मात्तौ द्वावपि कामकर्पूरौ दग्धौ सन्तौ पूर्वरूपाद्दग्धदशाया. सकाशादधिका वीर्यवत्ता हि स्पष्टं दधाते । पक्षे हि कर्पूरो वीर्यवत्तरो भवति, कामोऽपि दाहानन्तरमधिकं वीर्यवानुभूयते । तदुक्तम्—'कर्पूर इव दग्धोऽपि शक्तिमान्यो जने जने । नमोऽस्त्ववार्यवीर्याय तस्मै कुसुमधन्वने ॥' इति । तस्मात्कामकर्पूरयोर्मैत्री युक्ता । 'अथ कर्पूरमस्त्रियाम् । घनसारश्चन्द्रसंज्ञ ' इत्यमरः । अस्त्रियामित्यमरवचनात्कर्पूरशब्दो नपुसकोऽपि ॥

स्थाने विधोर्वा मदनस्य सख्यं
स शंभुनेत्रे ज्वलति प्रलीनः ।
अयं लयं गच्छति दर्शभाजि
भास्वन्मये चक्षुषि चादिपुंसः ॥ ८९ ॥

स्थान इति ॥ वाथवा विधोर्मदनस्य सख्य स्थाने । युक्तमित्यर्थः । तत्र हेतु—स काम ज्वलति देदीप्यमाने शंभुनेत्रे प्रलीनः प्रकर्षेण लीन एकतां प्रलय गत । विनष्ट इत्यर्थ । अयं चन्द्रश्च दर्शभाजि दर्शन दर्शाख्यामावास्यां [illegible] [illegible] गते, भास्वन्मये सूर्यरूपे आदिपुंसो विष्णोश्चक्षुषि [illegible] गच्छति । दर्शे हि चन्द्र सूर्यं गच्छति, [illegible] [illegible] संगम इति नाम । सूर्यो विष्णोर्दक्षिणं चक्षुः । [illegible] [illegible] हरयोर्नेत्रयोर्दीप्तत्वे [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] तया च [illegible] [illegible] । [illegible] तत्सिद्धिर्युक्तैव [illegible] ॥

नेत्रारविन्दत्वमगान्मृगाङ्कः
पुरा पुराणस्य यदेष पुंसः ।
अस्याङ्क एवायमगात्तदानीं
कनीनिकेन्दिन्दिरसुन्दरत्वम् ॥ ९० ॥

नेत्रेति ॥ पुरा पूर्वं यदा यस्मिन्काले मृगाङ्कः पुराणस्य पुंसः श्रीविष्णोर्नेत्रारविन्दत्वं नयनकमलत्वमगात् । तदा तस्मिन्काले अस्य विष्णुनेत्रारविन्दभूतस्यास्य चन्द्रस्यायमङ्कः कलङ्क एव कनीनिकाया इन्दिन्दिरस्य भ्रमरस्य सुन्दरत्वमगात्प्राप्त । 'अदात्' इति पाठे—अथ श्रीविष्णुरस्य चन्द्रस्याङ्के विषये कनीनिकेन्दिन्दिरसुन्दरत्वमदात् । नेत्रे हि कनीनिकया भाव्यम्, अरविन्दे च भ्रमरेण । तथाचास्य नेत्रारविन्दरूपत्वादङ्कमेवोभय श्रीविष्णुः कृतवानित्यर्थ. । अङ्क एव कनीनिका कर्त्री भ्रमरेण सुन्दरत्वमस्यादादिति वा । 'इन्दिन्दिरालिषट्चरणचञ्चरीकालिनो द्विरेफाः स्यु.' इति हलायुधः ॥

देवेन तेनैष च काश्यपिश्च
साम्यं समीक्ष्योभयपक्षभाजौ ।
द्विजाधिराजौ हरिणाश्रितौ च
युक्तं नियुक्तौ नयनक्रियायाम् ॥ ९१ ॥

देवेनेति ॥ तेन देवेन श्रीविष्णुना एष चन्द्रः काश्यपिर्गरुडश्चैतौ द्वावपि साम्यं समानधर्मता समीक्ष्य तुल्यायां नयनक्रियायां क्रमेण नेत्रव्यापारे वाहनव्यापारे च यन्नियुक्तौ, तद्युक्तमुचितमित्यर्थः । चावन्योन्यसमुच्चये । साम्यमेवाह—उभयपक्षौ शुक्लपक्षकृष्णपक्षौ भजति चन्द्र, गरुडस्तु द्वौ पक्षौ भजति, तादृशौ द्वावपि । तथा—द्विजाना ब्राह्मणाना राजा चन्द्रः । गरुडस्तु पक्षिणा राजा तादृशौ । तथा—हरिणेन कलङ्कमृगेणाश्रितश्चन्द्र , गरुडस्तु हरिणा विष्णुना वाहनार्थेनाश्रित', तादृशा । एवमुभयो. साम्यात्तत्र एव व्यापारे यन्नियुक्तौ तदुचित कृतमिति भाव । काश्यपि., बाह्वादित्वादिञ् ॥

यैरन्वभावि ज्वलनस्तुषारे
सरोजिनीदाहविकारहेतोः ।
तदीयधूमौघनरा हिमांशो
र्मृद् कलङ्कोऽपि ममार्थितस्तैः ॥ ९२ ॥

यैरिति ॥ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

खेदस्य धाराभिरिवापगाभि-
र्व्याप्ता जगद्धारपरिश्रमार्ता ।
छायापदेशाद्वसुधा निमज्ज्य
सुधाम्बुधावुज्झति खेदमत्र ॥ ९३ ॥

खेदस्येति ॥ वसुधा छायापदेशात्स्वीयप्रतिबिम्बव्याजेन सुधाम्बुधावत्र चन्द्रे निमज्ज्यान्तः प्रविश्य खेदं जगद्धारपरिश्रमपीडामुज्झतीव । किंभूता—जगद्भारवहननिमित्तः परिश्रमस्तेनार्ता नितरां पीडिता । अत एव—खेदस्य धाराभिरिवापगाभिर्व्याप्ता समन्तात्पूरिता । अमृतसमुद्रनिमज्जने हि खेदो गच्छत्येव यस्याश्च तत्तन्नदीरूपः स्वेदः, तस्याः श्रमहरणे सुधासमुद्र एवोचितः । एतेन कलङ्कस्य मृगशशभूच्छायाप्रभृति मतभेदा वर्णिताः ॥

ममानुमैवं बहुकालनीली-
निपातनीलः खलु हेमशैलः ।
इन्दोर्जगच्छायमये प्रतीके
पीतोऽपि भागः प्रतिबिम्बितः स्यात् ॥९४॥

ममेति ॥ हेमशैलो मेरुः खलु निश्चितं सर्गमारभ्याद्ययावदतिक्रान्तेन बहुना कालेन कृत्वा नीलीनिपातं श्यामिकालगनं तेन कृत्वा वा नीलः बहुकालीनत्वान्नीलमलसंबन्धान्नीलवर्णः संजातोऽस्तीति, एवंप्रकारा ममानुमानुमानम्, एवमहं संभावयामीत्यर्थः । अन्यथा यदि स्वर्णाचलः कालभूयस्त्वेन न नीलीभूतः किंतु हेममयत्वात्पीत एव स्यात्, तर्हि इन्दोर्जगच्छायमये जगत्प्रतिबिम्बभूते कलङ्करूपे प्रतीकेऽवयवे मेरोः पीतोऽपि भागः प्रतिबिम्बितः स्यात्पीतोंऽशोपि दृश्येत, तस्मात्स्वर्णाचलो नील एव जातः । तथा च सकलाया अपि भूमेर्नीलवर्णत्वात्तत्प्रतिबिम्बरूपः कलङ्कोऽपि नील एव युक्त इत्यर्थः । जगच्छाये, 'विभाषा सेना–' इति षण्ढत्वम् ॥

मावापदुन्निद्रसरोजपूजा
श्रियं शशी पद्मनिमीलितेजाः ।
अक्षिद्वयेनैव निजाङ्करङ्को-
रलंकृतस्तामयमेति मन्ये ॥ ९५ ॥

मेति ॥ शशी उन्निद्रैर्विकसितैः सरोजैः कृत्वा या पूजा तज्जनिता श्रियं मा अवापत् मास्म लभत । यतः—पद्मनिमीलि कमलसंकोचकं तेजो यस्य सः । विकसितानामपि कमलानां पूजार्थं चन्द्रसविधे क्रियमाणानां चन्द्रतेजसा संकोचस्यैव संभवादुन्निद्रसरोजपूजाश्रियं कथं प्राप्नोति । प्रकारान्तरेण प्राप्नोतीत्याह—निजाङ्कभूतस्य रङ्कोर्मृगस्याक्षिद्वयेनैवालंकृतोऽयं चन्द्रस्तामुन्निद्रसरोजपूजाश्रियमेति प्राप्नोति तन्नयनयोरुन्निद्रकमलरूपत्वादित्यर्थं इत्यहं मन्ये । अङ्कमृगनेत्राभ्या कृत्वायं चन्द्रो विकसितकमलाभ्यां पूजामिव शोभां प्राप्नोतीति भाव. । एत्येवेति वा ॥

य एष जागर्ति शशः शशाङ्के
बुधो विधत्ते क इवात्र चित्रम् ।
अन्तः किलैतत्पितुरम्बुराशे-
रासीत्तुरङ्गोऽपि मतङ्गजोऽपि ॥ ९६ ॥

य इति ॥ एष प्रत्यक्षदृश्यः शशः शशाङ्के जागर्ति स्फुरति अत्र विषये क इव बुधश्चित्रमाश्चर्यं विधत्ते, अपितु न कोऽपि । किल यस्मादेतत्पितुरम्बुराशेरन्तर्मध्ये उच्चैःश्रवःसंज्ञस्तुरङ्गोऽप्यासीत् । ऐरावताख्यो मतङ्गजोऽप्यासीत् । यदीयपितुर्मध्येऽश्वगजादिकं भवति, तदीय (पुत्र) मध्ये शशमात्रसंभवे किमाश्चर्यमित्यर्थः ॥

गौरे प्रिये भातितमां तमिस्रा
ज्यौत्स्नी च नीले दयिता यदस्मिन् ।
शोभाप्तिलोभादुभयोस्तयोर्वा
सितासितां मूर्तिमयं बिभर्ति ॥ ९७ ॥

गौर इति ॥ तमिस्रा तमोबहुलास्य दयिता रात्रिर्गौरे प्रिये चन्द्रे विषये भातितमाम् । तथा—ज्योत्स्नी च चन्द्रिकायुक्ता धवलास्य दयिता रात्रिर्नीले प्राणेशेस्मिंश्चन्द्रे नितरां शोभते । भिन्नवर्णे हि शोभेते इत्यर्थः । तस्माद्धेतोस्तयोस्तमिस्राज्यौत्स्न्योरुभयोरपि विषये स्वस्य शोभाप्राप्तेर्लोभादभिलाषात्तयोरेव वा पत्न्योर्वा शोभाप्राप्तिस्तदभिलाषाद्धवलश्यामलवत्संबन्धात्तमिस्राज्यौत्स्न्योः शोभया भवितव्यमिति । अयं चन्द्रः सितासितां धवलां श्यामलां च मूर्तिं बिभर्ति । वा इवार्थः । शोभाप्तिलोभादिवेत्यन्वयः । नीलभागे ज्यौत्स्नीं प्रिया धारयितुं धवले च तामसीमिति यथासंख्यम् ॥

वर्षातपानावरणं चिराय
काष्ठौघमालम्ब्य समुत्थितेषु ।
बालेषु ताराकवकेष्विहैकं
विकस्वरीभूतमवैमि चन्द्रम् ॥ ९८ ॥

वर्षेति ॥ अहं बालेषु तनुषु सूक्ष्मरूपेष्वविकसितेषु चेह प्रत्यक्षदृश्येषु तारासु नक्षत्रेष्वेव कवकेषु छत्राकेषु मध्ये चिरकालोत्पन्नत्वाद्विकस्वरीभूतं विकसितमेकं छत्राकमेव चन्द्रमवैमि मन्ये । किंभूतेषु ताराकवकेषु—चिराय बहुकालं वर्षास्वृतौ तपे ग्रीष्मर्तौ च वर्षेषु जलवृष्टिषु आतपेषूष्णेषु च सत्सु अनावरणमनाच्छादितं काष्ठौघं दिक्समूहमेव दारुसमूहमालम्ब्य समुत्थितेषूत्पन्नेषु । वर्षाकाले छन्नावृतेषु जलस्तिमितेषु पश्चादुष्णतप्तेषु च काष्ठेषु सूक्ष्मस्थूलानि च्छत्राकाणि भवन्ति । तथाच तारा अल्पकवकानि, चन्द्रस्तु स्थूलकवकमिवेत्युत्प्रेक्षा ॥

दिनावसाने तरणेरकस्मा-
न्निमज्जनाद्विश्वविलोचनानि ।
अस्य प्रसादादुडुपस्य नक्तं
तमोविपद्वीपवतीं तरन्ति ॥ ९९ ॥

दिनेति ॥ विश्वस्य जगतो विलोचनानि दिनावसाने तरणेः सूर्यस्याकस्मादसभावितहेतोर्निमज्जनात्प्रतीचीसागरनीरप्रवेशाद्धेतो-

नक्तं रात्रौ तमोनिमित्तां स्खलनादिरूपां विपदमेव द्वीपवती महानदीमस्योडुपस्य चन्द्रस्य प्रकाशरूपात्प्रसादात्तरन्ति । चन्द्रेण तमो निरस्य सर्वं प्रकाशितमिति भाव. । अन्येपि रात्रौ तरणेर्नौकाया अकस्मान्मज्जनाद्धेतोर्बुडनरूपामापन्नदीमुडुपस्याकस्मादागतस्याल्पयानपात्रस्य प्रसादात्तरन्ति ॥

किं नाक्ष्णि नोऽपि क्षणिकोऽणुकोऽयं
भानस्ति तेजोमयबिन्दुरिन्दुः ।
अत्रेस्तु नेत्रे घटते यदासी-
न्मासेन नाशी महतो महीयान् ॥ १०० ॥

किमिति ॥ नोऽस्माकममहतां पामराणामपि अक्ष्णि नेत्रविषये तेजोमयस्तेजोरूपो बिन्दुरेवायमिन्दुरङ्गुल्या नयनप्रान्तचिपिटीकरणे धवलवर्तुलाकारेण भान् शोभमान. किं नास्ति, अपित्वस्मदादिनेत्रेऽपीन्दुर्वर्तत एव, परम्—अणुकोऽल्पीयान्, तथा क्षणिकः क्षणमात्रावस्थायी । यावच्चिपिटीकरणमेव दृश्यत इत्यर्थः । तर्ह्यस्माच्चन्द्रात्तस्य वैलक्षण्यं कथमत आह—अत्रेर्मुनेर्नेत्रे तु पुनस्तेजोमयबिन्दुरयमिन्दुर्महीयानितरापेक्षया नितरां महापरिमाण आसीत् । तथा मासेन कृत्वा नाशी प्राप्तविनाशश्चाभूदिति यत्, तद्घटते । एतद्युज्यत इत्यर्थः । यतः—कीदृशस्यात्रेः—महतो महानुभावस्य । 'सर्वं हि महतां महत्' इति न्यायेन महतोऽत्रेस्तेजोमयबिन्दुरप्ययमिन्दुर्महापरिमाणश्चिरकालस्थायी चेत्यस्मन्नेत्रवर्तितेजोमयबिन्दोरिन्दोर्वैलक्षण्यं युक्तमेवेति भावः । अणुकः, 'अल्पे' इति कन् । नाशीति अस्त्यर्थे इनिः ॥

त्रातुं पतिं नौषधयः स्वशक्त्या
मन्त्रेण विप्राः क्षयिणं न शेकुः ।
एनं पयोधिर्मणिभिर्न पुत्रं
सुधा प्रभावैर्न निजाश्रयं वा ॥ १०१ ॥

त्रातुमिति ॥ मृतसंजीविन्यादय ओषधय स्वशक्त्या स्वसामर्थ्येन निजरसवीर्यविपाकाभ्यां कृत्वा ओषधीनां पतिमेनं चन्द्रं क्षयिणं प्रतिदिनं कलाक्षयवन्तम्, अथच—क्षयरोगिणं सन्तं त्रातुं न शेकु. । तथा—विप्रा द्विजराजा द्विजस्वामिनं क्षयिणं मन्त्रेण श्रुतिसामर्थ्येन कृत्वा रक्षितुं न शेकु । तथा—पयोधिरपि पुत्रं क्षयिणमेनं मणिभिरनेकप्रकारैरन्त स्थैः [illegible] रक्षितुं न शशाकेति वचनविपरिणाम. । तथा—सुधापि स्वाधारभूत [illegible] [illegible] मजरामरत्वजनकै प्रभावैः कृत्वा [illegible] । वा समुच्चये । ओषध्यादय स्वशक्त्यादिरक्षणसाधने सत्यपि [illegible] [illegible] सुतत्वान्निजाश्रयत्वाच्च क्षयादिरोगं [illegible] पोकया पूर्वकर्मजो रोगो महानुभावैरप्यदर्तुं न [illegible] व्यज्यते । अचिन्त्यो हि [illegible] [illegible] सामर्थ्यं प्रतिपादनम् ॥

मृषा निशानाथमहः सुधा वा
हरेदसौ वा न जरादिनाशौ ।
पीत्वा कथं नापरथा चकोराः
विधोर्मरीचीनजरामराः स्युः ॥ १०२ ॥

मृषेति ॥ निशानाथस्य चन्द्रस्य महस्तेजः सुधा वा पीयूषमेवेति लोकवादो मृषा असत्य एव वा भवेत् । वा अथवा । यदि चन्द्रतेजः सुधैवेति लौकिकप्रवादः सत्य एव, तदसौ चन्द्रतेजोरूपा सुधा जराविनाशौ जरामरणे न हरेद्विनाशयेदित्यङ्गीकार्यम् । चन्द्रतेजः सुधा नैवेति वाङ्गीकार्यम् । अथ चैतद्रूपा सुधापि जरामरणे न नाशयतीत्यङ्गीकार्यमित्यर्थः । अपरथान्यथा यदि चन्द्रतेज. सुधेति प्रवाद· सत्य·, तद्रूपा सुधा जरामरणे विनाशयेत्, तर्हि चकोराख्या. पक्षिणो विधोर्मरीचीन्पीत्वापि कथं किमिति न अजरामराः स्युर्जरामरणरहिता भवेयु· । चन्द्रतेजसः सुधात्वे, एतस्याश्च सुधाया जरामरणविनाशे सामर्थ्यसद्भावे, तत्पाने चकोरैरप्यजरामरैर्भाव्यम्, नच ते तथा, तस्मात्तेजस. सुधात्वं वा मृषा भवेत्, सुधाभूतस्यापि वा जरामरणापहारे सामर्थ्यं नास्तीत्यन्यतरदङ्गीकार्यम् । तथा—'सुधाप्रभावैर्न निजाश्रयं वा' इति पूर्वश्लोकांशसमाधानमित्याशयः । 'अजरामरीस्यु:—' इति पाठे—च्विः ॥

वाणीभिराभिः परिपक्रिमाभि-
र्नरेन्द्रमानन्दजडं चकार ।
मुहूर्तमाश्चर्यरसेन भैमी-
हैमीव वृष्टिः स्तिमितं च तं सा ॥ १०३ ॥

वाणीभिरिति ॥ सा भैमी आभिः पूर्वोक्ताभि. परिपाकेन निर्वृत्ताभिः परिणतकवित्वशक्तिरसा प्रसादादिगुणयुताभिर्वाणीभिः कृत्वा त नरेन्द्रमानन्दजडं हर्षपरवशं चकार । तथा—मुहूर्तमद्भुतापरनाम्नाश्चर्येण रसेन, अथच—तद्रूपेण [illegible], हैमी तुषारसंबन्धिनी वृष्टिरिव भैमी निमित्तमस्थिरं [illegible] च, अथच—आर्द्रं चकार । हिमवृष्टिर्यथा [illegible] आर्द्रं च करोति, तथैनमप्यानन्दजडं [illegible] । परिपाकिमाभि, [illegible] ।

इतो मुनाद्यागिगनातिगामी-
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥ १०४ ॥

इत इति । [illegible]

प्रियेण सार्धं प्रियमेवमुक्ता
विदर्भभूमीपतिवंशमुक्ता ।
सितांशुजालं विततार तारा
दिवः स्फुरन्तीव कृतावतारा ॥ १०५ ॥

प्रियेणेति ॥ प्रियेण एवम् 'इतो मुखात्–' इत्यादिरूपं प्रियं वचनमुक्ता भाषिता विदर्भभूमीपतेर्वंशेन कुलेन मुक्ता जनिता । तथा—स्फुरन्ती दीप्यमानकान्तिः सोल्लासा सा भैमी अथ नलवचनानन्तरं सितांशुजालं विततार । तदेव नलाय प्रीतिदानमिव ददावित्यर्थः । केव—दिवः सकाशात् क्षीणपुण्यतया स्वेच्छया वा कृतावतारा भूलोकमागता रोहिणी तारेव स्फुरन्ती किरणजालं वितताररेवेति उत्प्रेक्षोपमा वा वंशः कुलमेव वंशो वेणुस्तत्र जाता देवधार्या मुक्ता मौक्तिकरूपा । कृतावतारेत्यत्र तरणं तरः 'ऋदोरप्' तदन्तात्प्रज्ञादित्वात्स्वार्थेऽणि पश्चादवशब्देन सह 'सह सुपा' इति समासः ॥

स्ववर्णना न स्वयमर्हतीति
नियुज्य मां त्वन्मुखमिन्दुरूपम् ।
स्थानेऽत्युदास्ते शशिनः प्रशस्तौ
धरातुरासाहमिति स्म साह ॥ १०६ ॥

स्वेति ॥ सा धरातुरासाहं भूमीन्द्रमित्याह स्म । इति किम्—हे प्रिय, इन्दुरूपं त्वन्मुखमिति हेतोश्चन्द्ररूपात्मस्तुतौ मां नियुज्याज्ञाप्य शशिनः प्रशस्तौ वर्णनविषयेऽत्युदास्तेऽतितरामुदासीनं भवति। एतत्स्थाने युक्तम् । हेतुमेवाह—इति किम्—'सतामेतदकर्तव्यं परनिन्दात्मनः स्तुतिः' इत्यादिवचनात्स्वयमात्मनैव स्वस्य वर्णना स्तुतिर्नार्हतीति न युक्तेति । इयत्पर्यन्तं मया चन्द्रो वर्णितः, इदानीं त्वया वर्णनीयः, 'तूष्णींभावो वा युक्त' इत्याशयेन भैमी चन्द्रस्तुतौ तं सोत्प्रासं प्रावर्तयदिति भावः । तुरासाहमित्यत्र तृतीयसर्गे 'धरातुरासाहि' इत्येतच्छ्लोकस्था शङ्का ज्ञातव्या, तत्रोत्तरम्—इन्दुरूपं त्वन्मुखं, चन्द्ररूपात्मस्तुतौ मा नियुज्य शशिनः प्रशस्तौ अत्युदास्ते । साह धरावदतुराऽनुत्तालाऽवेगा वा । पृथ्वीवद्गम्भीरेत्यर्थः । अर्थात्तमाह स्मेति ज्ञातव्यम् ॥

तयेरितः प्राणसमः सुमुख्या
गिरं परीहासरसोत्किरां सः ।
भूलोकसारः स्मितवाक् तुषार-
भानुं भणिष्यन्सुभगां बभाण ॥ १०७ ॥

तयेति ॥ स भूलोके सारः श्रेष्ठतमो नलः स्मितवाक् तुषारभानुं चन्द्रं भणिष्यन् वर्णयिष्यन् सन् सुभगां सौभाग्यवती भैमी बभाण । किंभूतः—तया सुमुख्या भैम्या परिहासरसस्योत्किरामुद्वावयित्री गिरमीरित उक्तः । तथा—प्राणसमोऽतिप्रियान् । तया चन्द्रवर्णने ईरितः प्रेरितः सन्परिहासरसोत्किरा गिरं बभाणेति वा । उत्किराम्, 'इगुपध–' इति कः । पूर्वेण षष्ठीसमासः । भणिष्यन्, हेतौ लृटः शता ॥

तवानने जातचरीं निपीय
गीतिं तदाकर्णनलोलुपोऽयम् ।
हातुं न जातु स्पृहयत्यवैमि
विधुं मृगस्त्वद्वदनभ्रमेण ॥ १०८ ॥

तवेति ॥ हे प्रिये, अयं मृगः तवानने जातचरीं भूतपूर्वां गीतिं स्वरमाधुरीं निपीय सादरमाकर्ण्येदानीमपि तस्या भवद्गीतेराकर्णनलोलुपोऽतितरां लुब्धोऽतिसादृश्यात्त्वद्वदनभ्रमेण विधुं हातुं जातु कदाचिदपि न स्पृहयतीत्यहमवैमि । मृगा हि गानप्रिया भवन्तीति चन्द्रं त्वन्मुखभ्रान्त्या त्यक्तुं नेच्छतीत्यहं शङ्के इत्यर्थः । जातचरीं, 'भूतपूर्वे चरट्' । लोलुपः, यङन्तात्पचाद्यचि 'यङोऽचि च' इति यङो लुक् ॥

इन्दोर्भ्रमेणोपगमाय योग्ये
जिह्वा तवास्ये विधुवास्तुमन्तम् ।
गीत्या मृगं कर्षतु भन्त्स्यता किं
पाशीबभूवे श्रवणद्वयेन ॥ १०९ ॥

इन्दोरिति ॥ अतिसादृश्यादिन्दुरेवेदमितीवेन्दोर्भ्रमेण मृगस्योपगमाय योग्ये प्राप्तुमर्हे तवास्ये वर्तमाना जिह्वा कर्त्री गीत्या वर्णस्वरमाधुर्या कृत्वा विधुरूपं वास्तु वसतिगृहं तद्विद्यते यस्य तं विधुवास्तुमन्तं चन्द्रमध्यस्थायिनमपि मृगं कर्षतु । गीतेर्मधुरतमत्वान्मृगस्य च प्रियगानत्वात्स्वसमीपमानयत्वित्यर्थः । तदाकर्षणसाधनमुत्प्रेक्षते—भन्त्स्यता आगमिष्यतो मृगस्यात्रैव निवासार्थं बन्धनं करिष्यता श्रवणद्वयेन पाशीबभूवे किम् । तद्रूपया बन्धनरज्ज्वा समाकर्षत्वित्यर्थः । अन्यापि शबरी गीत्या मृगमाकृष्य पाशेन बध्नाति । भवन्मुखं निष्कलङ्कममृताधिकगीतियुक्तं च, चन्द्रस्तु सकलङ्क इति भाव । चन्द्रवर्णनावसरेऽपि मध्ये मध्ये भैमीमुखवर्णनानुरागातिशयसूचनार्था । अयं श्लोकः क्षेपक इति केचित् ॥

गगनस्थोपि मृगो भैमीमुखगीतिं कथमशृणोदित्याशङ्क्याह—

आप्यायनाद्वा रुचिभिः सुधांशोः
शैत्यात्तमः काननजन्मनो वा ।
यावन्निशायामथ घर्मदुःस्थ-
स्तावद्व्रजत्यह्नि न शब्दपान्थः ॥ ११० ॥

आप्यायनादिति॥ शब्दरूपः पान्थो नित्यपथिको निशायां यावद्व्रजति तावदथ पश्चात्साकल्येन वा अह्नि न गच्छति, यस्माद्दिने घर्मेणातपेन दुःस्थः संतप्तः, तस्माद्दिनेऽल्पमेव गच्छतीत्यर्थः । रात्रौ दूरागमने हेतुमाह—सुधांशोरमृतरूपाभी रुचिभिराप्यायनादुज्जीवितत्वाद्वा तम एव काननं वनं तस्माज्जन्म यस्य गाढान्धकारजाताच्छैत्याद्वा तेजसोऽभावे तमसः संभवादौष्ण्याभावाच्छैत्यम् । अतएव रात्रौ बहु गच्छति, दिने चोष्णेन श्रान्त इव बहु न गच्छति । शब्दो हि रात्रौ स्वाभाव्याददतिदूरेऽपि श्रूयते । दिवा तु न तथा ।

'...तान' इत्यपि क्वाचित्कः पाठ ' इति सुखावबोधा ।

पथिकोपि रात्रौ शैत्याद्दूरं गच्छति, दिने चाल्पम् । दूरश्रवणप्रतिपादकोयं श्लोकः ॥

दूरेऽपि तत्तावकगानपाना-
लब्धावधिः स्वादुरसोपभोगे ।
अवज्ञयैव क्षिपति क्षपायाः
पतिः खलु स्वान्यमृतानि भासः ॥ १११ ॥

दूरेपीति ॥ हे प्रिये, खलु निश्चितं क्षपाया. पतिश्चन्द्रो भासश्चन्द्रिका एव स्वान्यमृतानि क्षिपति अधो मुञ्चति । किंभूत.—दूरेप्यतितरां देशव्यवधानेपि तत्प्रसिद्धं मधुरतरं तावकं गानं तस्य पानात्सादरश्रवणाद्धेतोः स्वादुरसोपभोगे माधुर्यातिशयानुभवे विषये लब्धावधि· प्राप्तमर्यादः । उत्प्रेक्षते—अवज्ञयेव अनुभूतभवद्गीतमाधुर्यापेक्षयाल्पमाधुर्यतयावमाननयेवेत्यर्थ. । अयं श्लोको भिन्न एव, नतु युग्मम् ॥

अस्मिन्न विस्मापयतेऽयमस्मां-
श्चक्षुर्बभूवैष यदादिपुंसः ।
तदत्रिनेत्रादुदितस्य तन्वि
कुलानुरूपं किल रूपमस्य ॥ ११२ ॥

अस्मिन्निति ॥ हे तन्वि, एष चन्द्रः आदिपुंसः श्रीविष्णोर्वामं चक्षुर्बभूवेति यत् । अस्मिन्नेत्रभवनविषयेऽयं नेत्रभूतश्चन्द्रोऽस्मान्न विस्मापयते आश्चर्यं न प्रापयति । अत्रार्थेऽस्माकमाश्चर्यं न भवतीत्यर्थ. । किल यस्माद्धेतोरत्रिनेत्रादुदितस्योत्पन्नस्यास्य तच्चक्षुर्भवनं कुलानुरूपं कुलोचितं स्वरूपम् । नेत्ररूपात्कारणाज्जातस्य नेत्रीभवनमुचितमेव । तस्मादस्य पुराणपुरुषनेत्रभवने न किंचिदस्माकं चित्रमित्यर्थ. । विस्मापयते, 'नित्य स्मयते.' इत्यात्वम्, 'भीस्म्योर्हेतुभये' इति तङ् । अस्मान्, जनान्तरापेक्षया बहुत्वम् ॥

आभिर्मृगेन्द्रोदरि कौमुदीभिः
क्षीरस्य धाराभिरिव क्षणेन ।
अक्षालि नीली रुचिरम्बरस्था
तमोमयीयं रजनीरजक्या ॥ ११३ ॥

आभिरिति ॥ हे मृगेन्द्रोदरवत्कृशमुदर यस्यास्तादृशि, रजन्येव रजकी तया क्षीरस्य दुग्धस्य धाराभिरिव दृश्यमानाभिर्धवलतराभिराभि· कौमुदीभि· कृत्वाऽम्बरस्था गगनस्था तमोमयी कज्जलवत्काली रुचि· क्षणमात्रेणाक्षालि निरस्ता । यथा रजक्या वसनस्था काली कान्तिर्दुग्धधाराभि. क्षणेन क्षाल्यते । [illegible] दुक्तं कलाकोपे—'तैलं घृतेन तच्चोष्णं [illegible] कज्जलम् । [illegible] येदम्बरस्थं तु मलं क्षारेण सोष्मणा ।' इति । [illegible] निर्मलीकृतमिति भाव । मृगेन्द्रोदरि, 'नासिकोदर-' इति ङीप् । [illegible] ओषधिप्राणिवाचित्वाभावाज्जीलीव [illegible] । रजकी, ष्वुन. पित्त्वान्ङीप् ॥

पयोमुचां मेचकिमानमुच्चै-
रुच्चाटयामास ऋतुः शरद्या ।
अपारि वामोरु तयापि किंचि-
न्न प्रोच्छितुं लाञ्छनकालिमास्य ॥ ११४ ॥

पय इति ॥ हे वामोरु, या शरदृतु· पयोमुचां मेघानां वर्षाकालीनमुच्चकैरतिशयितमपि मेचकिमानं कालिमानमुच्चाटयामास । तया कालिमापनयने दृष्टसामर्थ्यया शरदाप्यस्य चन्द्रस्य लाञ्छनरूपः कालिमा किंचिदल्पमपि प्रोच्छितु स्फोटयितुं नापारि । शरदच्छे चन्द्रे मलिनः कलङ्कोऽतितरां शोभत इति भावः । मेचकिमान, वर्णवाचित्वादिमनिच् ॥

एकादशैकादशरुद्रमौली-
नस्तं यतो यान्ति कलाः किमस्य ।
प्रविश्य शेषास्तु भवन्ति पञ्च-
पञ्चेषुतूणीमिषवोऽर्धचन्द्राः ॥ ११५ ॥

एकेति ॥ अस्तं यतो गच्छतोऽस्य चन्द्रस्यैकादश कला एकादशानां रुद्राणां मौलीन् प्रति यान्ति किल गच्छन्तीव । शेषाः पञ्चकलास्तु पुनः पञ्चेषो. कामस्य तूणीमल्पमिषुधि प्रविश्यार्धचन्द्राकारत्वादर्धचन्द्राख्या इषवो भवन्ति । विनाशसमयेऽप्ययं परापकारनिरत इति ध्वन्यते । तूणीम्, अल्पत्वविवक्षया स्त्रीत्वे गौरादित्वान्ङीष्, अर्धचन्द्रशब्दो रूढ. ॥

निरन्तरत्वेन निधाय तन्वि
तारासहस्राणि यदि क्रियेत ।
सुधांशुरन्यः स कलङ्कमुक्त-
स्तदा त्वदास्यश्रियमाश्रयेत ॥ ११६ ॥

निरन्तरेति ॥ हे तन्वि, ताराणां नक्षत्राणां सहस्राणि निरन्तरत्वेनान्योन्यमव्यवहिततया निधाय एकीकृत्य यदि अन्य. सुधांशुः क्रियेत निर्मीयेत तदा तर्हि स चन्द्रस्ताराणामकलङ्कत्वात्कलङ्केन मुक्त. सन्त्वदास्यस्य श्रिय शोभामाश्रयेत । क्रियातिपत्तेरविवक्षितत्वाल्लिङ्भावः ॥

यत्पद्ममादित्सु तवाननीयां
कुरङ्गलक्ष्मा च मृगाक्षि लक्ष्मीम् ।
एकार्थलिप्साकृत एष शङ्के
सहोदरत्वेऽपि तयोर्विरोधः ॥ ११७ ॥

यदिति । हे मृगाक्षि, [illegible] तवाननीयां मुखसम्बन्धिनीं लक्ष्मीं [illegible] कमलम्, कुरङ्गलक्ष्मा चन्द्रश्च [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
इति [illegible] ॥

[illegible] न [illegible]
[illegible] ।

दशाननेनापि जगन्ति जित्वा
योयं पुरापारि न जातु जेतुम् ।
म्लानिर्विधोर्मानिनि संगतेयं
तस्य त्वदेकाननिर्जितस्य ॥ १३१ ॥

दशेति ॥ दिग्विजयोद्यतेन दशाननेनापि जगन्ति जित्वापि योऽयं चन्द्रः पुरा पूर्वं जातु कदाचिदपि जेतुं नापारि । हे मानिनि स्वमुखस्पर्धिनि चन्द्रमसहमाने भैमि, तस्य विधोरियं प्रत्यक्षदृश्या कलङ्करूपा म्लानिर्लज्जा संगता लग्ना, अयमेव युक्तम् । यतस्त्वदेकाननेन नितरां जितस्य । यो हि दशाननेन दशभिर्मुखैर्जेतुं नाशक्ति, तस्य स्त्रियास्तवैकेन मुखेन निर्जितस्य लज्जया मालिन्यमुचितमेवेत्यर्थः । त्वन्मुखमेतस्मादधिकमिति भावः । प्रतीयमानोत्प्रेक्षा । लज्जयापि म्लानिर्भवति । रावणश्चन्द्रं जेतुं प्रवृत्तस्तत्तुषारराशिना दह्यमानः कम्पमानतनुर्लग्नजिरेव परावृत्त इत्युत्तरकाण्डे कथा ॥

दृष्टो निजां तावदियन्त्यहानि
जयन्नयं पूर्वदशां शशाङ्कः ।
पूर्णस्त्वदास्येन तुलां गतश्चे-
दनन्तरं द्रक्ष्यसि भङ्गमस्य ॥ १३२ ॥

दृष्ट इति ॥ अयं शशाङ्क इयन्त्येतावन्ति अहानि शुक्लपक्षदिनानि तावदवधीकृत्य निजां पूर्वदशां पूर्वपूर्वदिनावस्था जयन् निकाममुत्तरोत्तरदिनेषु कलावृद्ध्याधिकीभवंस्त्वया दृष्टः । इयन्ति दिनानि जयंस्तावत् जयन्नेव दृष्ट इत्यवधारणार्थो वा तावच्छब्दः । अनयैव परिपाट्या पूर्णबिम्बोऽयं त्वदास्येन सह तुला साम्यम्, अथच—तोलकाष्ठं, प्राप्त आरूढश्चेत्, तदनन्तरं निकटं त्वमेव श्वःप्रभृत्येवास्य भङ्गं पराजयं कलाक्षयं च द्रक्ष्यसि । उत्तमेन सह स्पर्धमानो हि भङ्गं प्राप्नोत्येव । तुलादिव्ये हि हीनस्य पराजयः सर्वैर्दृश्यते । अहानि, अत्यन्तसंयोगे द्वितीया । त्वदास्येन, 'अतुलोपमाभ्याम्—' इति निषेधेऽपि सहयोगे तृतीया । तथाच कालिदास.—'तुलां यदारोहति दन्तवाससा' इत्यादि ॥

क्षत्राणि रामः परिभूय रामा-
त्क्षत्रादयथाभज्यत स द्विजेन्द्रः ।
तथैव पद्मानभिभूय सर्वा-
स्त्वद्वक्त्रपद्मात्परिभूतिमेति ॥ १३३ ॥

क्षत्राणीति ॥ द्विजेन्द्रो जमदग्न्यपत्यत्वात्सोऽतिप्रसिद्धपराक्रमो रामः परशुरामः सर्वाणि क्षत्राणि परिभूयापि क्षत्रादेव रामाद्दाशरथेः सकाशादयथाभज्यत पराभवं प्राप, तथा तेनैव प्रकारेणायमपि द्विजराजः सर्वान्पद्मानभिभूय संकोचकरणात्पराभूयापि त्वद्वक्त्रपद्मात्सकाशात्परिभूतिं पराभवमेति । सकलक्षत्रियाधिक्यं यथा श्रीरामस्य तथा सर्वपद्माधिक्यं त्वन्मुखपद्मस्येति भावः । 'वा पुंसि पद्मम्' इत्यमर. ॥

अन्तः सलक्ष्मीक्रियते सुधांशो
रूपेण पश्ये हरिणेन पश्य ।
भैमीमदर्शदस्य
५ ५ स कदाचिदन्तः ॥ १३४ ॥

अन्तरिति ॥ हे पश्ये चन्द्रदर्शनप्रवृत्ते भैमि, हरिणेन पाण्डुरेण रूपेण वर्णेन कृत्वा सुधांशोरन्तः शान्तभागः पूर्णिमाकौमुदीवानी सलक्ष्मीक्रियते सश्रीः क्रियते त्वं पश्य । अथच—चन्द्रस्य मध्य हरिणेन मृगेन कर्त्रा रूपेण नीलवर्णेन कृत्वा अलक्ष्म सलक्ष्म क्रियते सलक्ष्मीक्रियते सकलङ्कं क्रियत इत्यर्थः । पश्य । एष स नल इत्यमुना प्रकारेणान्तः चन्द्रस्यान्तर्मध्यभाग कदाचित्क्षणमात्रं भैमीमदर्शत् दर्शयामास, कदाचिदन्तर्मध्यभाग दर्शयामास । अङ्गुल्यादिना चन्द्रगतनीलप्रान्तमध्यभागप्रदर्शनपूर्वं श्लिष्टदेश्यया सह क्रीडां चकारेति भाव इति मध्ये कौतुकिः । 'हरिणः पाण्डुरः पाण्डुः' इत्यमरः । अन्त इत्याकारान्तमेकम्, अन्तरित्यव्ययमपरम् मध्यवाचि । लक्ष्मीशब्दस्य समासान्तविधेरनित्यत्वात्कबभावे सलक्ष्मीशब्दाच्चिः । पक्षे सलक्ष्मशब्दाच्चिः । पश्येति 'पात्रा' (इत्या) दिना कर्मणि वा । दृशेर्ण्यन्तत्वात् 'गतिबुद्धि—' इत्यणौ कर्तुर्णौ कर्मत्वाद्भैमीमिति द्वितीया ॥

सागराम्मुनिविलोचनोदरा-
द्वद्वयादजनि तेन किं द्विजः ।
एवमेन च भवन्नयं द्विजः
पर्यवस्यति विधुः किमत्रिजः ॥ १३५ ॥

सागरादिति ॥ अयं चन्द्रः सागरात् मुनिविलोचनोदराच्चेत-द्द्वयात्सकाशादयमस्मादजनि उत्पन्नः, तेन कारणेन द्वाभ्या जातत्वाद्द्विजः किम् । पुनरेव चानयैव रीत्या द्वाभ्या जातत्वादेव द्विजो भवन्नप्ययं विधुरत्रेर्मुनेर्जात. किं कथं पर्यवस्यति । द्वाभ्यां जातत्वे सत्यपि अत्रिमुनेरेव जात इति तात्पर्यवृत्त्या कथमुच्यत इत्यर्थ. । अथच—एवमेव यथानेन प्रकारेण द्विजत्वं, तथैवात्रिमुनिजो भवन्नय द्विज पर्यवस्यति किम् । द्वाभ्यां जातत्वाद्यथा द्विज उच्यते, तथा द्विजादत्रिमुनेर्जातत्वादपि द्विज उच्यते किम् । द्विजोत्पन्नो हि द्विज एव भवतीत्यर्थ. । अथच द्वाभ्यां जातत्वाद्द्विजो भवन्नेव न त्रिभ्यो जायत इत्यत्रिज इत्येवं तात्पर्यवृत्त्या कथ्यते किम् । यो हि द्वाभ्यां जायते स त्रिजो न भवति, एवमेवायमत्रिजः कथ्यते किमित्यर्थ. । अन्योऽपि द्विजस्त्रिजो न भवत्येव ॥

ताराविहारभुवि चन्द्रमयीं चकार
यन्मण्डलीं हिमभुवं मृगनाभिवासम् ।
तेनैव तन्वि सुकृतेन मते जिनस्य
स्वर्लोकलोकतिलकत्वमवाप धाता ॥१३६॥

तारेति ॥ हे तन्वि कृशाङ्गि, धाता ताराणां नक्षत्राणां विहारभुवि गगने चन्द्रमयी मण्डली बिम्ब जिनस्य पुराणपुरुषस्य श्रीविष्णोर्मतेऽनुमतौ सत्या तदादिष्ट. सन् यच्चकार निर्ममे तेनैव सुकृतेन शोभनेन लोकोत्तरव्यापारेण कृत्वा स्वर्लोक. स्वर्गभुवनं तत्संबन्धिना लोकाना सुराणां मध्ये तिलकत्व श्रेष्ठ्यमवाप । किंभूतां मण्डलीम्—हिमस्य तुषारस्य भुवं स्थानभूतामतिशीत-

१ 'दृशेश्च' इति वार्तिकस्योपलक्षणमिदम् । पक्षे बुद्धिशब्दस्य ज्ञानविशेषवाचित्वाभावेन यथाश्रुतासगते ।

त्वान् । तथा—मृगस्य नाभौ मध्ये वासो यस्यास्तां, यस्या मध्ये मृगोऽस्तीति यावत्, तादृशीम् । अन्येषां सुराणामेतादृग्व्यापारकरणे सामर्थ्याभावात्त्वव श्रेष्ठोऽभूदित्यर्थः । अथच—तारया बुद्धदेव्या विहारस्थाने पूजास्थाने हिमभुवं शीतलां, शुभ्रत्वाद्धिमाचलरूपां वा, तथा—मृगनाभेः कस्तूर्या वासः परिमलोऽवस्थानं वा यस्यां तां कस्तूरीमिश्रितां चन्दनमयीं कर्पूरमयीं मण्डलीं राशिं चचकार तेनैव पुण्येन जिनस्य मते बौद्धदर्शने ब्रह्मा सुरश्रेष्ठत्वमधत्त । बौद्धा हि बुद्धदेवप्रासादे यस्तत्पूजार्थं कर्पूरकस्तूरीराशिं करोति स सर्वलोकमध्ये श्रेष्ठो भवतीति स्वदर्शने प्रत्यपादयन् । ब्रह्मा चैवमकृत तस्मादेव सर्वश्रेष्ठो जात इत्यर्थः । 'तेनैव' इति पाठे—उत्प्रेक्षा । 'बुद्धदेव्यां मता तारा' ॥

इन्दुं मुखाद्बहुतृणं तव यद्गृणन्ति
नैनं मृगस्त्यजति तन्मृगतृष्णयेव ।
अत्येति मोहमहिमा न हिमांशुबिम्ब-
लक्ष्मीविडम्बिमुखि वित्तिषु पाशवीषु १३७

इन्दुमिति ॥ हे हिमांशुबिम्बस्य लक्ष्म्याः शोभाया विडम्बि स्वस्मान्न्यूनत्वात्परिहासकारि ततोऽप्यधिकशोभं मुखं यस्यास्तादृशि भैमि, पण्डिता इन्दुं तव मुखात्सकाशात्त्वन्मुखमपेक्ष्य वा बहुतृणमीषदूनत्वार्थे तृणं, तृणत्वमपि यस्य पूर्णं न संपन्नं, तृणादपि निःसारमिति यावत्, अथच—बह्वधिकं तृणं यस्माद् तृणादपि निःसारं यद्यस्माद्गृणन्ति । तत्तस्माद्धेतोर्मृग एनं चन्द्रं मृगसंबन्धिन्या तृष्णया कोमलतृणकवलनाभिलाषेणैव, अथवा चन्द्रे प्रयुक्तस्य बहुतृणशब्दस्य बहु च तत्तृणं च, बहूनि तृणानि यस्मिंस्तादृशमिति वेत्त्येवंरूपार्थग्रहणरूपया भ्रान्त्यैव न त्यजति । मृगो हि बहु यत्तृणं बहुतृणं देशं वा न मुञ्चति । नन्वनुभवे सत्यप्यसारं कथं भ्रान्तिरित्याशङ्क्यार्थान्तरन्यासमाह—पाशवीषु पशुसंबन्धिनीषु वित्तिषु ज्ञानेषु विषये मोहमहिमा भ्रान्तिगाढत्वं नात्येति बहुकालातिक्रमेऽपि नापयाति । पशवो हि सर्वदा मूढा एवेत्यद्यापि मृगस्य भ्रान्तिर्नापयाति, तस्मादेनं न त्यजतीति युक्तमित्यर्थः । 'वृत्तिषु' इति पाठे—व्यापारेषु । मुखात्, ल्यब्लोपे पञ्चमी । बहुतृणं, पक्षे ईषदसमाप्तौ 'विभाषा सुपो बहुच्—' इति बहुच् ॥

स्वर्भानुना प्रसभपानविभीषिकाभि-
र्दुःखाकृतैनमवधूय सुधा सुधांशुम् ।
स्वं निह्नुते शितिमचिह्नममुष्य रागै-
स्ताम्बूलताम्रमवलम्ब्य तवाधरोष्ठम् १३८

स्वर्भानुनेति ॥ हे प्रिये, सुधा एनं सुधांशुमवधूय त्यक्त्वा तवाधरोष्ठमवलम्ब्यामुष्य रक्तस्यौष्ठस्य रागैः रक्तवर्णैः [illegible] स भावः शितिमा श्यामत्वमेव चिह्नं यस्य [illegible] स्वमात्मानं निह्नुते [illegible] यत—स्वर्भानुना [illegible]

कृत्वा दुःखाकृता प्रातिलोम्याचरणेनोत्पादितदुःखा । किंभूतमधरोष्ठम्—प्रसिद्धस्य ताम्बूलस्येव ताम्रो वर्णो यस्य, ताम्बूलेनैव वा ताम्रं रक्तवर्णम् । पुना राहुपानभिया त्वदधरमेव स्थानान्तरमाश्रित्य रूपान्तरेणात्मानं गोपायतीत्यर्थः । अन्योऽपि सभयं स्थानं हित्वा स्थानान्तरमाश्रित्य तत्रापि रूपान्तरं धृत्वा स्वं निह्नुते । सुधया चन्द्रस्य परित्यागात्त्वन्मुखाश्रयणात्त्वन्मुखं चन्द्रादधिकमिति भावः । ताम्बूलताम्रमित्युक्तरीत्योपमेत्युत्प्रेक्षा वा । दुःखाकृता, 'दुःखात्प्रातिलोम्ये' इति डाच् ॥

हर्यक्षीभवतः कुरङ्गमुदरे प्रक्षिप्य यद्वा शशं
जातस्फीततनोरमुष्य हरिता सुतस्य पत्न्या हरेः ।
भङ्गस्त्वद्वदनाम्बुजादजनि यत्पश्चात्तदेकाकिनः
स्यादेकः पुनरस्य स प्रतिभटो यः सिंहिकायाः सुतः ॥

हर्यक्षीति ॥ हे प्रिये, मतभेदेन कलङ्करूपं कुरङ्गं, यद्वा—शशमुदरे मध्ये प्रक्षिप्य जाता स्फीता पूर्णा तनुर्यस्य, हरेरिन्द्रस्य पत्न्या हरिता प्राच्या दिशा सुतस्य तत्रोदितस्य पूर्णस्य, अतएव हरेः श्रीविष्णोर्वामाक्षीभवतः, यद्वा—सञ्जातपूर्णशरीरस्य मृगं, यद्वा—शशं, कलङ्कं मध्ये निक्षिप्य मध्यस्थितकलङ्कस्य कनीनिकातुल्यत्वाच्छ्रीविष्णोर्वामनेत्रीभवतोऽमुष्य चन्द्रस्य त्वद्वदनाम्बुजात्सकाशाद्यद्भङ्गः पराजयोऽजनि तदेकाकिनः सर्वेषामसहायादेकस्मात्, नत्वन्यस्मात्कमलात्, [illegible] पराजीयते [illegible] । अथवा—अम्बुजतुल्याद्वदनादेव पश्चाद्, अथच—पद्मसंख्याकात्त्वद्वदनरूपादम्बुजाद्यदस्य भङ्गो जातः, तदेकाकिनोऽसहायस्य [illegible] । [illegible] इति युक्तमित्यर्थः । यः सिंहिकायाः सुतो राहुः स पुनरेकोऽस्यैतस्य प्रतिभटः [illegible] राहुणा [illegible] इति । 'संप्रति' इति पाठे—[illegible] प्रतिभटः, यः सिंहिकायाः सुतः स्यात् । [illegible] [illegible]

आदायेन्दुमृगादपीह निहिते पश्यामि सारं दृशौ
त्वद्दृङ्के सति वा विधौ धृतिमयं दध्यादनन्धः कुतः॥१४७॥

आस्यमिति ॥ हे सुन्दरि, विधिना शीतमयूखस्य मण्डलं विम्बं तस्य वृत्तत्वाह्लादकत्वादिगुणानाकृष्य गृहीत्वा ते आस्यं यतो निर्मितं तेन गुणगणोत्कर्षेण हेतुना शर्वर्याः परिवृढः प्रभुश्चन्द्रो दोषाणामाकर उत्पत्तिस्थानं, न तु दोषा रात्रिस्तत्कारित्वाद्दोषाकर इत्यर्थ इत्यहं शङ्के । तथा—इन्दोर्मृगात्सकाशात्सार दृशावादाय अतिश्रेष्ठे नेत्रे गृहीत्वा इह भवन्मुखे निहिते इत्यह जाने । कुतो ज्ञातमित्यत आह—सुन्दरतरे त्वद्दृङ्के जागरूके सति अनन्धश्चक्षुष्मानुभयतारतम्यविचारचतुरोऽयं मृगो विधौ चन्द्रे धृतिं स्थितिम्, अथच—समीचीनाधारपरितोषं, कुतो वा दध्याद्धारयेत्, अपितु न कथंचित्, तस्मान्नेत्रोद्धरणादन्धत्वेनैव त्वन्मुखरामणीयकादर्शनादन्यत्र गन्तुमशक्तेश्च त्वन्मुखं त्यक्त्वात्रैवायं स्थित इत्यर्थः । त्वन्मुखं चन्द्रादधिकम्, नेत्रे च मृगनेत्राभ्यामधिके इति भावः । 'सारे' इति क्वचित्पाठः ॥

शुचिरुचिमुडुगणमगणनमसुमति-
कलयसि कृशतनु न गगनतटमनु ।
प्रतिनिशशशितलविगलदमृतभृत-
रविरथहयचयखुरविलकुलमिव ॥ १४८ ॥

शुचीति ॥ हे कृशतनु, त्वं गगनतटं नभःस्थलमनु लक्षीकृत्य शुचिरुचिं श्वेतकान्तिं, तथा—बहुत्वादगणनं संख्यातुमशक्यमसुमङ्गुल्या निर्देश्यं प्रत्यक्षगम्यमुडुगणं प्रतिनिशं रात्रौ रात्रौ शशितलाच्चन्द्राधोभागाद्विगलता स्रवताऽमृतेन भृतं पूर्णं रविरथस्य हयचयस्तस्य खुराणां यानि विलानि न्यासस्थानविवराणि तेषां कुलं वृन्दमिव नातिशयेन कलयसि, अपितु तदिवातितरां जानीहीत्यर्थः । प्रतिनिशं चन्द्राद्गलता धवलेनामृतेन पूर्णाः सूर्याश्वखुरगर्ता इव तारकाः शोभन्त इति भावः । गगनतटम्, कर्मप्रवचनीययोगाद्वितीया । प्रतिनिशम्, वीप्सायामव्ययीभावः । सर्वलघुः ॥

उपनतमुडुपुष्पजातमास्ते
भवतु जनः परिचारकस्तवायम् ।
तिलतिलकितपर्पटाभमिन्दुं
वितर निवेद्यमुपास्व पञ्चबाणम् ॥ १४९ ॥

उपनतमिति ॥ हे प्रिये, 'रक्तो भौम. शनिः कृष्णो गुरुः पीतः सित. कवि.', इत्यादिज्योतिःशास्त्रादिप्रामाण्यान्नानावर्णाकृतीन्युडूनि नक्षत्राण्येव पुष्पजातमुपनतमुपसंपन्नमास्ते अयं मल्लक्षणो जनः प्रारब्धकामदेवपूजायास्तव परिचारकश्चन्दनाद्युपचारोपनायक., अथच—संभोगकारी भवतु । त्वं तिलैः संजाततिलक. तिलैरेव तिलकवान्कृतो वा यः पर्पटः शालितण्डुलपिष्टरचितश्चिपिटस्तिलसंकुलीसंज्ञ उपदंशविशेषस्तद्वदाभा यस्य तत्तुल्य सकलङ्कमध्यत्वाद्विशिष्टपर्पटसदृशमिन्दुमेव निवेद्यं कामाय वितर एवं पञ्चबाणं कामदेवमुपास्व पूजय। अन्योपि देवपूजक. पुष्पादिसादेवं पूजयति, कश्चित्परिचारकोपि तस्य भवति । एवमत्रापि। सर्वाणि नक्षत्राण्युदितानि, कामोद्दीपकश्चन्द्रोऽप्युदित., सुरतान्तरायकारी निषिद्धः संध्यासमयोऽतिक्रान्त., तस्मात्काममुपास्व, सुरतेच्छुरसीति भावः । पञ्चबाणमित्यनेन कामस्यातिपीडाकारित्वं सूच्यते । 'जातिर्जातं च सामान्यम्' इत्यभिधानाज्जातशब्दः सामान्यवाची पुष्पमात्रे पर्यवस्यति । तिलकितेति तारकादिः, मतुबन्तात् 'तत्करोति–' इति ण्यन्तान्निष्ठा वा ॥

इदानीं काव्यसमाप्तिं चिकीर्षुः श्रीहर्षो नायकमुखेनाशिषमाशास्ते—

स्वर्भानुप्रतिवारपारणमिलद्दन्तौघयन्त्रोद्भव-
श्वभ्रालीपतयालुदीधितिसुधासारस्तुषारद्युतिः ।
पुष्पेष्वासनतत्प्रियापरिणयानन्दाभिषेकोत्सवे
देवः प्राप्तसहस्रधारकलशश्रीरस्तु नस्तुष्टये ॥ १५० ॥

स्वर्भानुरिति ॥ हे प्रिये, देवः प्रकाशमानस्तुषारद्युतिर्हिमकरः, अथच हिमकर एव देवः, वर्णना पूजा च कुर्वता नोऽस्मदादीनाम्, आवयोर्वा तुष्टये परमानन्दायास्तु । किंभूत. । स्वर्भानो राहोः प्रतिवारं पौन.पुन्येन यत्पारणं चन्द्रस्यैव गिलनं तेन तत्र वा मिलन् संलग्नो यो दन्तौघस्तद्रूपं यन्त्रं छिद्रकरणसाधनं तस्मादुद्भवो यस्याः सा श्वभ्राली दन्तदशनकृतविवरपरम्परा तया तस्याः सकाशाद्वा पतयालु पतनशीला दीधितिसुधा किरणामृतं तद्रूपः, दीधितिसुधाया वा सारः श्रेष्ठभागो यस्य, दीधितिसुधाया आसारो धारासंपातो दीधितिसुधारूपो वा आसारो यस्य स. । अत एव—पुष्पमेवेष्वासनं धनुर्यस्य तस्य कामस्य तत्प्रियाया रत्याश्चान्योर्यः परिणयो विवाहो लक्षणया परस्परसंमेलनं तद्रूपो य आनन्दः संतोषस्तत्संबन्धिनि 'समुद्रज्येष्ठा–'इत्यादि श्रौतेऽभिषेकाख्ये उत्सवे महाभिषेकार्थं सहस्रसंख्या धारा लोहशलाकानिर्मितजलप्रवाहमार्गा यस्य स तादृशो यः कलशस्तस्य श्री. प्राप्ता सहस्रच्छिद्रगलज्जलधारकलशस्येव श्रीः शोभा येन सः । महोत्सवे हि सहस्रधारेण सुवर्णकलशेन महाभिषेकः क्रियते । तथाच राहुदन्तकृतच्छिद्रपरम्परागलदमृतधारश्चन्द्रो गलज्जलधारसहस्रच्छिद्रसुवर्णकलश इव शोभमानः पूर्वोक्तवर्णनयोक्तविधत्वत्कृतपूजया च सुरतप्रवृत्तयोरावयोरुद्दीपकतया परमानन्दं कुर्यादिति भाव. । एतेन तत्समयोचितरतिकामविवाहोत्सवाभिधानेन 'चन्द्रोऽस्तु नस्तुष्टये' इत्यनेन च विलासिना नलेन स्वनिर्वर्त्यतृतीयपुरुषार्थपयोधिपीयूषरसास्वादनलालसाभिव्यज्यते । 'सुधाधार–' इत्यपि पाठे—दीधितिसुधाया धारा यस्य सुधाया आधार इति वा। आनन्दपदेन 'तुष्टयेऽस्तु' इत्याशिषा च ग्रन्थसमाप्तिं द्योतयति । महाभारतादौ वर्णितस्याप्युत्तरनलचरित्रस्य नीरसत्वान्नायकानुदयवर्णनेन रसभङ्गसद्भावाच्च काव्यस्य च सहृदयाह्लादनफलत्वाच्चात्रोत्तरचरित्रं श्रीहर्षेण न वर्णितमित्यादि ज्ञातव्यम् । न इति पक्षे 'अस्मदो द्वयोश्च' इति द्वित्वेऽपि बहुवचनम् ॥

श्रीहर्षं कविराजराजिमुकुटालंकारहीरः सुतं
श्रीहीरः सुषुवे जितेन्द्रियचयं मामल्लदेवी च यम् ।
द्वाविंशो नवसाहसाङ्कचरिते चम्पूकृतोऽयं महा-
काव्ये तस्य कृतौ नलीयचरिते सर्गो निसर्गोज्ज्वलः २२

श्रीहर्षमिति ॥ द्वाविंशतेः पूरण. सर्गो गतः समाप्तिं प्राप । किंभूतस्य श्रीहर्षस्य—नवो यः साहसाङ्को नाम राजा तस्य चरिते विषये चम्पूं गद्यपद्यमयीं कथां करोतीति कृत् तस्य निर्मितवतः । सोऽपि ग्रन्थो येन कृत इति सूच्यते । 'नृपसाहसाङ्क—' इति पाठे—नृपश्चासौ साहसाङ्कश्च तस्य गौडेन्द्रस्य चरिते विषये चम्पूकृत. भोजराजस्य विक्रमार्कस्य वेति केचित् । द्वाविंश इति पूरणे डटि 'ति विंशतेर्डिति' इति तिलोप. ॥

यथा यूनस्तद्वत्परमरमणीयापि रमणी
कुमाराणामन्तःकरणहरणं नैव कुरुते ।
मदुक्तिश्चेदन्तर्मदयति सुधीभूय सुधियः
किमस्या नाम स्यादरसपुरुषानादरभरैः ॥ १ ॥

यथेति ॥ यथा परमरमणीयापि रमणी यूनस्तरुणस्य कामिनोन्त.करणहरणं कुरुते, तद्वत्तथा कुमाराणां बालिशानां क्षीरलाभमात्रेण परमपुरुषार्थप्राप्तिमभिमन्यमानानामननुभूतकामसुखानां चित्तं स्ववशं नैव कुरुते, अपितु—न कापि । तथैवं काव्यरचनारूपा परमरमणीया मदुक्तिरपि श्रवणमननादिवशात्सुधीभूयामृतत्वं प्राप्य सुधियः सकलदर्शनरहस्यवेदिनोऽभिसरम्यस्य पण्डितस्य चेतश्चेयदि मदयति आनन्दयति, तदस्याः सुधियाऽन्वादृतायाः मदुक्तेः रसानां नीरसाना सर्वथैवानास्पृष्टरसशब्दार्थानामपि चलदुपलप्रायाणामतृणादापुच्छपशूनामनादरभरैस्तिरस्कृतावज्ञासमूहैः किं नाम स्यात्, अपितु न किंचिदप्यस्यास्तैरपकर्तुं शक्यते । सुधीभिरादृते सति नीरसैरकृते कृते वाप्यादरे न किंचिदित्यर्थः । सुधीभिरादृतत्वात्सकलगुणपूर्णातिसरसेयं मदुक्तिरिति भाव । मदुक्ते· सुधारूपत्वाभावात्क्षोदानन्तर च सरसत्वप्रतीतेः सुधा या-त्सुधीभूयेति च्वि. । सुधिय इति जात्यभिप्रायेण । एकेनापि सुधियादरे कृते महद्गौरवम्, बहुभिरप्यज्ञैरनादरेषु कृतेष्वपि न किंचिल्लाघवमित्यभिप्रायेण वा । यून इति प्रतियोगिन एकत्व जात्यन्तत्वाच्चैकवचनम् । कवे. स्वग्रन्थमुद्दिश्येयमुक्तिः ॥

कविरर्थान्तरोक्त्या स्वीयामुक्तिं वर्णयति—

दिशि दिशि गिरिग्रावाणः स्वां वमन्तु सरस्वतीं
तुलयतु मिथस्तामापातस्फुरद्ध्वनिडम्बराम् ।
स परमपरः क्षीरोदन्वान्यदीयमुदीयते
मथितुरमृतं खेदच्छेदि प्रमोदनमोदनम् ॥ २ ॥

दिशीति ॥ गिरिग्रावाणोऽद्रिपाषाणा दिशि दिशि स्वां निज- [illegible] सरस्वतीं [illegible] वमन्तु कुर्वन्तु । [illegible] [illegible] [illegible]

थितुर्देवादे. खेदच्छेदि मथनजनितक्लेशापहम् । तथा—प्रमोदनं नितरामानन्ददायि । तथा—ओदन भक्तमास्वाद्य सिद्धान्नरूपम् । अथच—एवंभूतं परमुत्कृष्टममृतं यदीयमुदीयते स क्षीरोदन्वान-परः परोऽन्यो नास्ति किंत्वेक एव । अथच—प्रतिदिशं सर्वदेशेषु गिरि वाग्मी विषये पाषाणतुल्या जडा अन्ये कवयः स्वीया वाणी-मुद्गिरन्तु । आपातेन प्रतिभामात्रेण स्फुरन्ध्वन्यादयकाव्यविशेष-स्याडम्बरो यस्यां, प्रथमारम्भ एव स्फुरन् शब्दाडम्बरोऽनुप्रासो यत्र तां वा, वाणीमन्योन्यं जनः समीकरोतु यस्य कस्यचिदुक्ति-रस्त्येव, अस्य च तस्यैव इत्येवं तुलयतु । 'आपात.' इति विसर्ज-नीयान्तपाठे—आपातः प्रतिभासस्तां तुलयत्वित्यर्थ । एवंविधं पर काव्यामृतं यदीयमुत्पद्यते स क्षीरसमुद्रतुल्य. श्रीहर्षकविरपरो-(न्यो) नास्ति, किं त्वेक एव । अन्ये कवयः पर्वतप्रायतुल्या., अहं श्रीहर्षस्तु क्षीरसमुद्रतुल्य इत्यर्थः । यथा क्षीरसागरो नीरार्थि-नोऽपि नीरमात्रस्यान्त्यैरेव तर्पयति । लक्ष्मीकौस्तुभामृतादिभिः परमानन्ददायिभि. कृतार्थयति, (तथा) मदीयकाव्यविचारकस्यैव खेदच्छेदि प्रमोदन वचनामृतमुत्पद्यते, नान्यकाव्यविचारकस्येति, अन्ये ग्रावतुल्या. क्षीरोदतुल्यश्चाहमिति भाव. ॥

इदानीं प्रसादरूपगुणाभावादतिदुर्बोधं मदीयकाव्यमिति ये वदन्ति, तच्छ्रवणमसहमानस्तान्गुरुसंप्रदायेन विना दुर्बोधमिदं गाम्भीर्यप्रतिपादनार्थं च बुद्धिपूर्वमेव मयेदं कृतं तत्र तत्र दुर्बोधं व्यरचीत्याह—

ग्रन्थग्रन्थिरिह क्वचित्क्वचिदपि न्यासि प्रयत्नान्मया
प्राज्ञंमन्यमना हठेन पठिती मास्मिन्खलः खेलतु ।
श्रद्धाराद्धगुरुः श्लथीकृतदृढग्रन्थिः समासादय-
त्वेतत्काव्यरसोर्मिमज्जनसुखव्यासज्जनं सज्जनः ॥ ३ ॥

[illegible]

इदानीं पण्डितानन्दजननद्वारा स्वकृतेरभ्युदयमाशास्ते—

ताम्बूलद्वयमासनं च लभते यः कान्यकुब्जेश्वरा-
द्यः साक्षात्कुरुते समाधिषु परं ब्रह्म प्रमोदार्णवम् ।
यत्काव्यं मधुवर्षि धर्षितपरास्तर्केषु यस्योक्तयः
श्रीश्रीहर्षकवेः कृतिः कृतिमुदे तस्याभ्युदीयादियं ॥४॥

ताम्बूलेति ॥ यः कान्यकुब्जेश्वरात्सकाशात्सकलपण्डिताधिक्यव्यञ्जनं ताम्बूलद्वयं विद्वद्योग्यमासनं च लभते । न केवल राजपूज्य एव, किंतु—यः समाधिषु अष्टाङ्गयोगेषु ध्यानेषु वा विषये प्रमोदार्णवं परमानन्दस्वरूपं परं वागाद्यगोचरं ब्रह्म साक्षात्कुरुते । न परं पूर्वोक्तगुणविशिष्टो ब्रह्मविदेव, किंतु—यदीयं काव्यं मधुवर्षि अतिसरसत्वादमृतवर्षि । न परं पूर्वविशेषणविशिष्टोऽतिसरसो महाकविरेव, किंतु—तर्कशास्त्रेष्वपि यस्योक्तयः धर्षिताः पराभूताः परे प्रतिवादिनो याभिस्तादृश्यः । तस्य विद्वच्चक्रचूडामणेः श्रीहर्षकवेरियं काव्यरचनारूपा कृतिः कृतिनां सुधियां मुदे आनन्दायाभ्युदीयात्, कृतिनामानन्दं कुर्वती सत्याकल्पमभिवृद्धिं प्राप्नुयादित्याशीः । सर्वत्र यच्छब्दनिर्वाहो गुण एव । अभ्युदीयादिति 'ई गतौ' इत्यस्य रूपम् ॥

सन्तः सन्तु परप्रयोजनकृतः कल्पद्रुमन्तः सदा
स्वस्मिन्नेव पथि प्रवर्तनपरः सत्कीर्तयश्चापरे ।
अन्ये निस्पृहणाः श्रितश्रुतिपथा दीव्यन्तु भव्याशया
काकन्तः कलहप्रियाः खलजना जायन्तु जीवन्तु वा ॥

वासनामस्य रामस्य किंकरस्य जगत्पतेः ।
नो चेत्पूरय, कल्पेशकल्पस्य तव किंकर ॥

इति श्रीबेदरकरोपनामकश्रीमन्नरसिंहपण्डितात्मजनारायणकृते नैषधीयप्रकाशे द्वाविंशः सर्गः समाप्तः ॥

समाप्तश्चायं ग्रन्थः ॥

शुभम्

१ 'जै क्षये' इत्यस्य रूपम् ।

नैषधीयचरितस्थश्लोकानां मातृकावर्णक्रमेणानुक्रमणी ।

इति नैषधीयचरितस्यश्लोकवर्णानुक्रमणी संपूर्णा ।

यदिति ॥ हारमौक्तिकैस्तदीये हृदि वक्षसि, अथ च—चित्ते, यदासि स्थितं लग्नम्, तत्र गुणो दोरकस्तारत्वादिरेव कारणं हेतुः। अन्यथा नचेदेवं तर्हि तदा सुरतसमये गुणच्युतैः सूत्रभ्रष्टैस्तैर्मौक्तिकैरमुत्र तदीये हृदि वर्तितुं स्थातुं कथं कस्मान्नाशाकि समर्थैर्न जातम्। अथ च—तारत्वादिगुणहीनैर्मौक्तिकैस्तदीयहृदये न स्थीयते किंतूत्तमैरेव। तस्मादुभयविधेऽपि भैमीहृदये स्थातु मौक्तिकानामन्वयव्यतिरेकाभ्यां द्विविधोऽपि गुणो हेतुरित्यनुमानम्। सुरतसंमर्दान्मुक्ताहारस्त्रुटित इति भङ्ग्यन्तरेणोक्तम्। अन्यस्यापि विदग्धहृदयगामित्वे गुण एव हेतुः, गुणहीनेन तु चित्ते स्थातुं न शक्यते इति भङ्ग्या सूचितम्। गुणच्युतैः, 'पञ्चमी' इति योगविभागात्समासः॥

एकवृत्तिरपि मौक्तिकावलि-
श्छिन्नहारविततौ तदा तयोः।
छाययाऽन्यहृदये विभूषणं
श्रान्तिवारिभरभावितेऽभवत्॥ १०९॥

एकेति॥ तदा संभोगसमये तयोर्द्वयोर्मध्य एकस्मिन्नल एव वृत्तिर्यस्या एवंभूतापि मौक्तिकावलिरन्यस्या भैम्या हृदये छायया विभूषणमभवत्। किंभूतेऽन्यहृदये—छिन्ना हारस्य विततिर्विस्तारो यस्य। यतः—श्रान्तिवारीणि स्वेदबिन्दवस्तेषां भरः पूरस्तेन भाविते व्याप्ते। द्वयोः समीपे संमुखस्थितयोर्मध्ये भैम्या हारे त्रुटितेऽपि स्वेदजलपूरिते हृदये प्रतिबिम्बितो नलस्य हार एवाभरणं बभूवेत्यर्थः। अन्यहृदय इति सर्वनामत्वात्पुंवद्भावः॥

वामपादतललुप्तमन्मथ-
श्रीमदेन मुखवीक्षिणानिशम्।
भुज्यमाननवयौवनामुना
पारसीमनि चचार सा मुदाम्॥ ११०॥

वामेति॥ वामपादतलेन लुप्तो मन्मथश्रीमदः कामसौन्दर्यगर्वो येनातिसुन्दरेणाप्यनिशं भैमीमुखवीक्षिणा केवलभैम्यधीनेनामुना नलेन भुज्यमानं नवं नूतनं यौवनं तारुण्यं यस्याः सा भैमी मुदां संतोषाणां पारसीमनि परतीरमर्यादायां परमोत्कर्षे चचारावर्तत। भावावसानसमयं प्रापेत्यर्थः। वामपादतल—,मुखवीक्षि—, इति पदद्वयं लौकिकोक्तिः। एवंभूतेन च भुज्यमानत्वान्मुदां परमोत्कर्षं प्रापेति युक्तम्। मुखवीक्षणं दिने रात्रावपि वरदानप्रकाशितदीपवशाज्ज्ञेयम्॥

आन्तरानपि तदङ्गसंगमै-
स्तर्पितानवयवानमन्यत।
नेत्रयोरमृतसारपारणां
तद्विलोकनमचिन्तयन्नलः॥ १११॥

आन्तरानिति॥ नलः स्वीयानान्तराञ्छरीरमध्यवर्तिनो स्प्रष्टुमशक्यानप्यवयवान् तदङ्गसंगमैः सुकुमारभैम्यवयवस्पर्शैरतिवेधकतया तर्पितान्सुखितानमन्यत। तथा—तद्विलोकनं च नेत्रयोरमृतस्य सारेण श्रेष्ठभागेन पारणां तद्रूपं तृप्तिकारणमचिन्तयत्...धे। पुनःपुनर्भैमीगाढालिङ्गनदर्शनादन्तर्बहिश्च प्रीणित...त्यर्थः। अन्तरशब्दाद्भवार्थेऽण्। तर्पितान्, ...र्मणि क्तः॥

भूषणैरनुपदाश्रितैः प्रियां
प्रागथ व्यपददेष भावयन्।
तैरभावि कियदङ्गदर्शने
यत्पिधानमयविघ्नकारिभिः॥ ११२॥

भूषणैरिति॥ एष नलः प्रियामाश्रितैः स्वशरीर...स्ताटङ्कादिभिर्भूषणैर्दृष्टैः प्रागनुपदपूर्वं संतोषमगात्। अथ ...न्तरं भावयन्विचारयन्व्यपदद्विषण्णोऽभूत्। ...कियतोऽलंकृतस्याल्पस्याङ्गस्य दर्शने विषये पिधानमया...दनरूपाणां दर्शनान्तरायाणां कारिभिस्तद्धेतुभूतैरभावि ...अनलंकृतं चेत्तर्हि सर्वं दर्शनगोचरोऽभविष्यत्, नत्वेवम्, ...व्यपददित्यर्थः। भैमीसौन्दर्यं तस्यां नलानुरागातिशयश्च सू...रतसमये भूषणमोचनस्यैव युक्तत्वाद्भूषणसद्भाववर्णन...तम्, तथापि यावद्भूषणानि मोचयति, तावदपि ...तया हठसुरतसूचनाद्भूषणवर्णनौचित्यं न दोषायेति, ...परिहार्यभूषणाभिप्रायेण वेति ज्ञेयम्। 'बहुमन्यत दृशा न ...भूषणानि स विदर्भसुभ्रुवः' इति वा पाठः सुगमः। ...पुषादित्वादङ्॥

योजनानि परिरम्भणेऽन्तरं
रोमहर्षजमपि स बोधतः।
तौ निमेषमपि वीक्षणे मिथो
वत्सरव्यवधिमध्यगच्छताम्॥ ११३॥

योजनानीति॥ तौ रोमहर्षजं सात्विकभावोत्थरोमा...मत्यल्पमप्यन्तरं परिरम्भण आलिङ्गने विषये बहूनि योजनानि बोधतः स अजान(नी)ताम्। तथापि मिथो वीक्षणे ...ऽन्योन्यविलोकनेऽत्यल्पं निमेषमक्षिपक्ष्मसंकोचसमयमपि ...वर्षेण व्यवधि व्यवधानं बहुवर्षदर्शनविच्छेदकालमध्यगच्छता...ज्ञासिष्टाम्। अल्पीयसाऽपि देशकालव्यवधानेन प्रेमभरादन्योन्य...विच्छेदस्ताभ्याममानीत्यर्थः। बोधतः, 'बुध अवगमने' भौवादिकः। ...स्मयोगे लट्॥

वीक्ष्य भावमधिगन्तुमुत्सुकां
पूर्वमच्छमणिकुट्टिमे मृदुम्।
कोऽयमित्युदितसंभ्रमीकृतां
स्वानुबिम्बमदर्शतैष ताम्॥ ११४॥

वीक्ष्येति॥ एष नलो मृदुं बालत्वात्सुरतभरासहां ...पद्मिनीम्, अत एव—स्वस्मात्पूर्वमेव बिन्दुपतनरूप भाव...गन्तुं प्राप्तुं नेत्रनिमीलनगाढालिङ्गनादिचिह्नेनोत्सुकां सत्वरां ...ज्ञात्वा तद्विन्दुस्तम्भनार्थं कोऽयमपूर्वः पुरुष इति प्रश्नेन पूर्ण...

१ अनेकस्यैव हारस्योभयत्र भूषणत्वेनासंबन्धेपि संबन्धोक्तेस्तद्रूपातिशयोक्तिरलंकारः।' इति जीवातुः।

चुम्बदम्बुजमुखीमुखं तदा
नैषधस्य वदनेन्दुमण्डलम् ॥ १०२ ॥

अम्बुधेरिति ॥ सुरतावसरेऽम्बुजमुख्या भैम्या मुखं चुम्बद्वद्नैषधस्य वदनेन्दुमण्डलं कर्तृ प्रतिदिनमुदयसमयेऽम्बुधेः समुद्रान्कियल्लोकमनुस्थितम्, तथा—समुद्रजले जातेन स्वानुबिम्बेनात्मीयप्रतिबिम्बेन मिलितं निरन्तरसंबद्धं विधुं चन्द्रं व्यडम्बयदनुचकार। भैमीमुखं कर्तृ नलमुखं कर्मीभूतं चुम्बदिति वा। अनेन विपरीतरतं सूचितम् । बिम्बप्रतिबिम्बभावनिरूपणेनात्यन्तं तन्मुखयोः सादृश्यं सूचितम् । कामसुहृच्चन्द्रोदयनिरूपणाच्च कामोज्जृम्भणं व्यज्यते ॥

पूगभागबहुताकषायितै-
र्वासितैरुदयभास्करेण तौ ।
चक्रतुर्निधुवनेऽधरामृतै-
स्तत्र साधु मधुपानविभ्रमम् ॥ १०३ ॥

पूगेति ॥ पूगफलफालिकानां भागोऽशस्तस्य बहुतया कषायितैस्तुवररसं प्रापितैः ‘कषाय सुरभावपि—’ इत्यभिधानात्सुरभितैर्वा। तथा पक्केनोदयभास्कराख्येन ताम्बूलमध्ये गृहीतेन कर्पूरेण वासितैः सुरभितैरन्योन्याधरामृतैर्वा. अधररसैरेवामृतैः कृत्वा तौ दमयन्तीनलौ तत्र निधुवने सुरते मधुपानस्य विभ्रमं मद्यपानरूपं विलासं साधु सम्यक्तथा तथा अथ च—मद्यपानभ्रान्तिं विभ्रमं चक्रतुः । मद्यपानस्थानेऽन्योन्याधरपानमेव चक्रतुस्तेनैव च नितरां सोन्मादौ जाताविति भावः । अन्योऽपि कषायरसं कर्पूरवासितं शीतलं मधु पिबति । साध्वनिषिद्धं सधिवेति वा । सुरते मधुपानविभ्रममधरामृतैः साधु यथा तथा चक्रतुः । उपदंशस्थानेऽधरामृतानि जातानीत्यर्थः । भोगेनेति पाठे—अनुभवः । रागेणेति पाठे—बहुतात्पूगचर्वणस्य विवर्धमानरङ्गेन रागातिशयेनेत्यर्थः । कषायितैः ‘तत्करोति’ इति ण्यन्तान्निष्ठा ॥

आह नाथवदनस्य चुम्बतः
सा स शीतकरतामनक्षरम् ।
सीत्कृतानि सुदती वितन्वती
सत्त्वदत्तपृथुवेपथुस्तदा ॥ १०४ ॥

आहेति ॥ तत्र सुरतचुम्बनावसरे सीत्कृतानि वितन्वती कुर्वैणा, तथा सात्त्विकभावविशेषेण सत्त्वेन दत्तः पृथुर्वेपथुः कम्पो यस्यास्तादृशी सती सुदती (सा) नाथवदनस्य चुम्बतः शीतकरतां स्वार्थेनाक्षरेण शीतकरतां चन्द्रतामाह स्म। चन्द्रस्पर्शेऽपि सुखं भवति, तथा त्वन्मुखस्पर्शोऽपि सुखमित्यर्थः । शीतेनापि शीतकरः कम्पश्च भवति, सुरतेऽपि च न निवर्तते । शीतं कर्तुं शीतकरः शीतकरः ‘कृञो हेतुताच्छील्य—’ इति ट ।

चुम्बनाय कलितप्रियाकुचं
वीरसेनसुतवक्त्रमण्डलम् ।

प्राप भर्तुममृतैः सुधांशुना
सक्तहाटकघटेन मित्रताम् ॥ १०५ ॥

चुम्बनायेति ॥ चुम्बनाय कलितः स्पृष्टः प्रियाकुचो येन वीरसेनसुतस्य वक्त्रमण्डलं सुधांशुना चन्द्रेण मित्रतां साम्यं प्राप । किंभूतेन चन्द्रेण—स्वैरेवामृतैरात्मानं भर्तुं पूरयितुं सक्तः संगतो हाटकघटः सुवर्णकलशो येन । मुखं चन्द्रसममृतभरणार्थं चन्द्रसंबद्धस्वर्णघटसमो भैमीकुचः । मुखेन्दुना स्वीयममृतं कुचकलशे निक्षिप्तम्, ननु तत्रत्यं गृहीतमिति अनौचित्यं नाशङ्कनीया। मुखचुम्बनादमृतांशुयोगादिव भैमीकुचः शान्ततापो जातसुखश्चाभूदिति भावः । ‘मुखनेत्रस्तनबाहुमूलकपोलौष्ठद्वयवराङ्गान्यष्टौ चुम्बनस्थानानि, रागतः सर्वाण्यपि च’ इति वात्स्यायनः । नयनगल्लकपोलस्तनावनौमुखान्तस्तनयुगललाटं वा चुम्बनस्थानम्। स्तने चूचुके परिहृत्येति विशेषः । मित्रशब्दस्य तुल्यार्थत्वात्सुधांशुनेति ‘तुल्यार्थै—’ इति तृतीया ॥

वीक्ष्य वीक्ष्य पुनरैक्षि सा मुदा
पर्यरम्भि परिरभ्य चासकृत् ।
चुम्बिता पुनरचुम्बि चादरा-
त्तृप्तिरापि न कथंचनापि च ॥ १०६ ॥

वीक्ष्येति ॥ अमुना सा वीक्ष्य वीक्ष्य पुनरैक्षि। तथा—असकृद्वारवारं परिरभ्य च पुनः पर्यरम्भि पुनरालिङ्गि । तथा—आदराद्वारवारं चुम्बितापि पुनरचुम्बि च। तथापि कथंचनापि केनापि प्रकारेणानेन तृप्तिकारणमज्ञायेऽपि तृप्तिर्नापि न प्राप्ता ॥

छिन्नमप्यतनु हारमण्डलं
मुग्धया सुरतलास्यकेलिभिः ।
न व्यतर्कि सुदृशा चिरादपि
स्वेदबिन्दुकितवक्षसा हृदि ॥ १०७ ॥

छिन्नमिति ॥ सुदृशा निरीक्षणे नितरां चतुरयापि मुग्धया सुन्दर्या, अथ च—बालया भैम्या सुरतलास्यकेलिभिः सुरतमर्दनविभिर्नृत्तविलासैः [illegible] कृत्वा हृदि छिन्नं त्रुटितमप्यतनु [illegible] हारमण्डलं [illegible] चिरादपि [illegible] कालेन न व्यतर्कि । यतः—स्वेदबिन्दुकितं संजातस्वेदबिन्दुकं वक्षो यस्यास्तया । [illegible]

यचदीयहृदि हारमौक्तिक-
गलितं तत्र गुणं एव [illegible]म् ।
अन्यथा कथमत्र वर्तितुं
नैषधाक्षि न तदा गुणान्वितः ॥ १०८ ॥